هڪ يوگي جي سوانح عمري

پٺيان

جي روحاني مضمونن

پرمهانسا يوگانند

سوشل ميڊيا سائيٽن تي ڪاپي ڪرڻ لاءِ

سوانح عمري جو هڪ يوگي

پر
مهانسا پاران
يوگننڊا

هڪ پيش لفظ سان

WY Evans-Wentz, MA, D.Litt., D.Sc.

"سواءِ تون
ڏسو نشانيون
 معجزا،
توهان يقين نه

كندا." - يوحنا
.4:48

وقف ٿيل جي طرف جي ياداشت جو

لوٿر بربنڪ

هڪ آمريڪي سينٽ

مواد

تصويرون

به پائر جو ٽريس نيومن، تي ڪونرسروٽ ماسٽر
مهاسابا، پرسڪون پگٽ

جتندر مزومدار، منهنجو ساٿي تي جي "بي قلم ٽيسٽ" تي برندابن آنند موئي
ما، "خوشيءَ □ رچيل ماءُ"

همالائي غار قبضو ڪيل باران
باباجي سري يُڪتيشور، منهنجو استاد

خود-حقيقت فيلوشپ، لاس اينجلس هيڊ ڪوارٽر

خود شناسي چرچ جو سڀ مذهب، هالي ووڊ پوري □
منهنجي گرو جو سامونڊي ڪناري وارو آشرم

خود شناسي چرچ جو سڀ مذهب، سين ڊياگو
منهنجون ڀينرون -- روما، نالني، □ اوما

منهنجي ڀيڻ اوما

خداوند ڀنهنجي پهلوءَ □ شِوَ جي روپ □

يوگودا رياضي، هرميٽج تي ڏڪٽيشور رانچي
اسڪول، مکيه عمارت

ڪاشي، ٻيهر جنم □ ٻيهر دريافت

بشنو، موتي لال مڪرجي، منهنجو پيءُ، مسٽر رائٽ، ٽي اين بوس، سوامي ستيانند
گروپ جو مندوب جي طرف جي بين الاقوامي ڪانگريس جو مذهبي لبرلز، بوسٽن،
1920 هڪ قديم آشرم □ هڪ گرو □ شاگرد

باباجي، جي يوگي-مسيح جو جديد انڊيا
لاهري مهاشايا

الف يوگا ڪلاس □ واشنگٽن، ڊي
سي لوٿر بربينڪ

ٿريس نيومن جو ڪونرسروٿ، باويريا آگره □
تاج محل

شنڪري مائي جيئو، صرف رهندڙ شاگرد جو جي زبردست ٽرائلنگا سوامي
ڪرشنانند ڀنهنجي ڏيءُ شينهن سان گڏ

گروپ تي جي ڊائننگ پٽيو جو منهنجو گرو جو سيرامپور
هرميٽج مس بليچ، مسٽر رائٽ، □ مان - مصر □

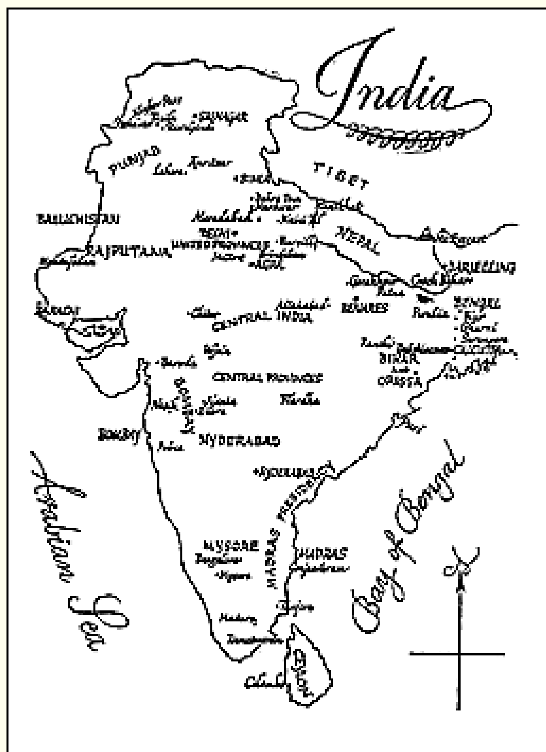
رابندرناٿ ٽئگور

سوامي ڪيشاباناند، تي سندس هرميٽج □ برندابن ڪرشن،
هندستان جو قديم پيغمبر

مهاتما گانڌي، ورڌا □

گيري بالا، جي عورت يوگي WHO ڪڏهن به
نه کائي ٿو مسٽر اي اي ڊڪنسن

منهنجو گرو □ مان
پاڻ رانچي جا شاگرد
اينڪينٽس

نقشو جو انڊيا

پيش لفظ

.WY EVANS-WENTZ، MA، D.Litt.، D.Sc

عيسيٰ ڪاليج، آڪسفورڊ؛ ليکڪ
تبت جي عظيم يوگي ميلاريپا، دي
ٽيبيٽن بک آف دي ڊيڊ جو ،

تبتي يوگا ۽ خفيه عقيدا، وغيره.

آتم ڪهاڻي جي قيمت ان حقيقت سان تمام گهڻي وڌي وئي آهي ته اها هندستان جي دانشمند ماڻهن بابت انگريزي ۾ ڪجهه ڪتابن مان هڪ آهي جيڪا ڪنهن صحافي يا پرڏيهي طرفان نه، پر انهن جي پنهنجي نسل ۽ تربيت يافته طرفان لکيل آهي - مختصر ۾، هڪ يوگي پاران يوگين بابت هڪ ڪتاب . غير معمولي جي اکين ڏٺي شاهد جي طور تي زندگيون ۽ طاقتون جو جديد هندو بزرگ، جي ڪتاب آهي اهميت بئي بروقت ۽ بي وقت. ان جي شاندار ليکڪ لاءِ، جنهن کي مون کي هندستان ۽ آمريڪا ٻنهي ۾ ڄاڻڻ جو شرف حاصل ٿيو آهي، هر پڙهندڙ کي مناسب تعريف ۽ شڪرگذاري ڪرڻ گهرجي. سندس غير معمولي زندگي جو دستاويز يقيني طور تي هندو ذهن ۽ دل جي کوٽائي، ۽ هندستان جي روحاني دولت جي سڀ کان وڌيڪ ظاهر ڪندڙ مان هڪ آهي، جيڪو ڪڏهن به اولهه ۾ شايع نه ٿيو آهي.

تبتي يوگا ۽ ڳجهي عقيدن جي سامهون واري حصي جي طور تي معزز بزرگ جي هڪ صورت ظاهر ٿي .

1-1 اهو اوڙيسا ۾ پوري ۾ هو، بنگال جي خليج تي، جتي مون سري يُڪتيشور سان ملاقات ڪئي. هو ان وقت اتي سمنڊ جي ڪناري جي ويجهو هڪ خاموش آشرم جو سربراهه هو، ۽ خاص طور تي هڪ گروهه جي روحاني تربيت ۾ مصروف هو. جو جوان شاگرد. هو اظهار ڪيل شوقين دلچسپي ۾ جي ڀلائي جو جي ماڻهو جو جي گڏيل رياستون ۾ سيني آمريڪا ۽ انگلينڊ جي پڻ، ۽ مون کان سندس مکيه شاگرد، پرمهانسا

يوگانند جي، جن کي هو تمام گهڻو پيار ڪندو هو، ۽ جن کي هن 1920 ۾، اولهه ڏانهن پنهنجي سفير جي طور تي موڪليو هو، پري جي سرگرمين بابت، خاص طور تي ڪيليفورنيا ۾، سوال ڪيو.

سري يُڪتيشور نرم مزاج ۽ آواز جو، خوشگوار موجودگيءَ جو، ۽ ان احترام جي لائق هو جيڪو سندس

پوئلڳن پاٽمرادو ڪيس تسليم ڪيو. هر ماٺهو جيڪو ڪيس سڃاڻندو هو، چاهي سندس پنهنجي برادري جو هجي يا نه، ڪيس تمام گهڻي عزت ڏيندو هو. مون ڪي سندس ڊگهو، سڌو، زاهد شخصيت ياد آهي، جيڪو دنياوي جستجو ڪي چڏي ڏيندڙ جي زعفراني رنگ جي پوشاڪ ۽ ملبوس هو، جڏهن هو مون ڪي پليڪار ڪرڻ لاءِ هيرميٽيج جي دروازي تي بيٺو هو. سندس وار ڊگها ۽ ڪجهه گهنگهريالا هئا، ۽ سندس چهرو ڏاڙهي وارو هو. سندس جسم مضبوط هو، پر سنهو ۽ چڱي طرح ٺهيل، ۽ سندس قدم توانائي سان پريل. هو هئي چونڊيل جيئن سندس جاءِ جو زميني رهائش جي پاڪ پوري شهر، جتي هندستان جي هر صوبي جا نمائندا، متقي هندو روزانو "دنيا جي مالڪ"، جگن ناٿ جي مشهور مندر جي زيارت لاءِ ايندا آهن. اهو پوري ۾ هو جتي سري يُڪتيشور 1936 ۾، هن عارضي حالت جي منظرن لاءِ پنهنجون فاني اکيون بند ڪيون ۽ هليو ويو، اهو ڄاڻندي ته سندس اوتار هڪ ڪامياب مڪمل ٿيڻ تائين پهچايو ويو آهي. مون ڪي خوشي آهي ته مان هن شاهدي ڪي رڪارڊ ڪرڻ جي قابل آهيان. جي طرف جي اعليٰ ڪردار ۽ پاڪائي جو سري يوڪتيشور. مواد جي طرف باقي رهڻ پري ڪان جي ميڙ، هن پاڻ ڪي بي خوف ۽ سڪون سان ان مثالي زندگي لاءِ وقف ڪري چڏيو جيڪو سندس شاگرد پرمهانسا يوگنند، هاڻي عمرن لاءِ بيان ڪيو آهي. وائي ايوانز-وينٽز

آڪسفورڊ يونيورسٽي پريس، 1935 : 1-1.

ليکڪ جو اعتراف

مان مس ايل وي پراٽ جو هن ڪتاب جي مسودي تي سندس ڊگهي ادارتي محنت لاءِ تمام گهڻو شڪرگذار آهيان. منهنجو شڪريو. آهن واجب الادا پڻ جي طرف مس روٿ زان لاءِ تياري جو جي انڊيڪس، جي طرف مسٽر. سي. رچرڊ رائٽ لاءِ سندس هندستاني سفر جي ڊائري مان اقتباس استعمال ڪرڻ جي اجازت، ۽ تجويزن ۽ حوصلا افزائي لاءِ ڊاڪٽر ڊبليو وائي ايوانز-وينٽز ڪي .

پرم هانس يوگانندا

28 آڪٽوبر 1945

اينڪينيٽاس، ڪيليفورنيا

باب: 1

منهنجو والدين ۽ شروعاتي زندگي

هندستاني ثقافت جون خاصيتون ڏگهي عرصي کان آخري سچائي □ ساٿي شاگرد-گرو جي ڳولا رهيون آهن

[2-1] رشتو. منهنجي پنهنجي رستي مون کي هڪ مسيح جهڙي بابا ڏانهن وٺي وئي جنهن جي خوبصورت زندگي صدين تائين ٺهيل هئي. هو انهن عظيم استادن مان هڪ هو جيڪي هندستان جا واحد آهن

باقي دولت. هر نسل ۾ ايرندڙ، انهن پنهنجي زمين کي بابل ۾ مصر جي قسمت جي خلاف مضبوط ڪيو آهي.

مون کي پنهنجون شروعاتي يادون ملن ٿيون جيڪي هڪ پوئين اوتار جي تاريخ جي خاصيتن کي ڍڪينديون آهن. مون کي هڪ پري جي زندگي جون واضح يادون آيون، هڪ يوگي [3-1] هماليه جي برفباري جي وچ ۾. ماضيءَ جون اهي جهلڪيون، ڪنهن طول و عرض ڪان سواءِ ڪڙي ذريعي، مون کي مستقبل جي هڪ جهلڪ پڻ ڏني.

ننڍپڻ جون بيوس ذلتون منهنجي ذهن مان نه ڪڍيون ويون آهن. مون کي ڪاوڙ هئي ته مان آزاديءَ سان هلڻ يا اظهار ڪرڻ جي قابل نه هوس. جڏهن مون کي پنهنجي جسماني ڪمزوري جو احساس ٿيو ته منهنجي اندر دعا جا طوفان اُڀريا. منهنجي مضبوط جذباتي زندگي ڪيترن ئي ٻولين ۾ لفظن جي صورت ۾ خاموش شڪل اختيار ڪئي.
زبانن جي اندروني مونجهاري جي وچ ۾، منهنجا ڪن آهستي آهستي پنهنجي ماڻهن جي چوڌاري بنگالي اکر جي عادي ٿي ويا. هڪ ٻار جي ذهن جي دلڪش گنجائش! بالغ طور تي رانديڪن ۾ آڱرين تائين محدود سمجهيو ويندو هو.

نفسياتي جوش ۾ منهنجي غير جوابده جسم مون کي ڪيترن ئي ضدي روئڻ جي جادو ڏانهن وٺي ويو. مون کي منهنجي پريشاني تي عام خاندان جي حيرانگي ياد آهي. خوشگوار يادون پڻ مون تي گڏ ٿين ٿيون: منهنجي ماءُ جا پيار، ۽ منهنجي پهرين ڪوششون جملي ۾ ننڍڙن قدمن تي. اهي ابتدائي ڪاميابيون، جيڪي عام طور تي جلدي وساري وينديون آهن، اڃا تائين خود اعتمادي جي قدرتي بنياد آهن.

منهنجون دور رس يادون منفرد نه آهن. ڪيترائي يوگي "زندگي" ۽ "موت" ڏانهن ۽ ان ڪان ڊرامائي منتقلي جي ذريعي بغير ڪنهن رڪاوٽ جي پنهنجي خود شعور کي برقرار رکڻ لاءِ سڃاتل آهن. جيڪڏهن انسان صرف هڪ جسم آهي، ته ان جو نقصان واقعي سڃاڻپ جي آخري دور کي جنم ڏئي ٿو. پر جيڪڏهن صديون اڳ نبين سچ سان ڳالهايو، ته انسان بنيادي طور تي غير جسماني فطرت جو آهي. انساني انا جو مسلسل مرڪز صرف عارضي طور تي حواس جي ادراڪ سان لاڳاپيل آهي.

جيتوڻيڪ ننڍپڻ جون عجيب، واضح يادون تمام گهٽ نه آهن. ڪيترن ئي ملڪن ۾ سفر دوران، مون سچار مردن ۽ عورتن جي چپن مان ابتدائي يادون ٻڌيون آهن.

مان اٺوينهن صديءَ جي آخري ڏهاڪي ۾ پيدا ٿيس، ۽ منهنجا پهريان اٺ سال گورکپور ۾ گذاريا. هي اتر اوڀر هندستان جي گڏيل صوبن ۾ منهنجي جنم يومي هئي. اسان اٺ ٻار هئاسين: چار ڇوڪرا ۽ چار ڇوڪريون. مان، مُڪُندا لال گهوش [4-1]، ٻيو پٽ ۽ چوٿون ٻار هوس.

پيءُ ۽ ماءُ بنگالي هئا، ڪشتري ذات جا. [5-1] ٻنهي کي پاڪ طبيعت سان نوازيو ويو هو. انهن جي باهمي محبت، پرسڪون ۽ باوقار، ڪڏهن به ٻاڻ کي بي مقصد طور تي ظاهر نه ڪيو. هڪ مڪمل والدين جي هم آهنگي اٺ نوجوان زندگين جي گردش ڪندڙ انتشار جو پرسڪون مرڪز هئي.

پيءُ، ڀڳت چرن گهوش، مهربان، سنجيده، ڪڏهن ڪڏهن سخت هو. اسان ٻار کيس تمام گهڻو پيار ڪندا هئاسين، پر هڪ خاص احترام وارو فاصلو برقرار رکندا هئاسين. هڪ شاندار رياضي دان ۽ منطق دان، هو بنيادي طور تي پنهنجي عقل جي رهنمائي ڪندو هو. پر ماءُ دلين جي راڻي هئي، ۽ اسان کي صرف پيار ذريعي سيکاريندي هئي. سندس وفات ڪان پوءِ، پيءُ پنهنجي اندروني نرمي جو وڌيڪ مظاهرو ڪيو. پوءِ مون ڏٺو ته سندس نظر اڪثر منهنجي ماءُ جي نظر ۾ تبديل ٿي ويندي هئي.

ماءُ جي موجودگيءَ ۽ اسان صحيفن سان پنهنجي پهرين مٿي ۽ ڪڙي واقفيت جو مزو چکيو. ڪهاڻيون جي مهاپارت ۽ رامائن 6-1 هئا ذريع۽ طور تي طلب ڪيل جي طرف ملڻ جي ضرورتون

جو نظم و ضبط. هدايت ۾ سزا ويو هٿ ۾ هٿ.

پيءُ جي عزت جو روزانو هڪ اشارو ماءُ پاران اسان کي احتياط سان ڪپڙا پائڻ سان ڏنو ويو ته جيئن هو آفيس کان گهر اچي. سندس عهدو بنگال-ناگپور ريلوي ۾ نائب صدر جي حيثيت سان ملندڙ جلندڙ هو، جيڪا هندستان جي وڏين ڪمپنين مان هڪ هئي. سندس ڪم ۾ سفر شامل هو، ۽ اسان جو خاندان منهنجي ننڍپڻ دوران ڪيترن ئي شهرن ۾ رهندو هو.

ماءُ ضرورتمندن جي مدد لاءِ ڪليل هٿ رکيو. پيءُ به مهربان هو، پر امن امان لاءِ سندس احترام بجيٽ تائين وڌايو ويو. ماءُ هڪ پندرهن ڏينهن غريبن کي ڪارائڻ ۾ خرچ ڪيو، پيءُ جي مهيني جي آمدني کان وڌيڪ.

"مان صرف ايترو عرض ڪريان ٿو ته پنهنجي خيرات کي هڪ مناسب حد اندر رکو." سندس مڙس جي نرميءَ سان ڪيل ڏنڊا به ماءُ لاءِ ڏکوئيندڙ هئا. هن هڪ هيڪني گاڏي جو حڪم ڏنو، ٻارن کي ڪنهن به اختلاف تي اشارو نه ڪندي.

"خدا حافظ؛ مان آهيان وڃڻ پري جي طرف منهنجو ماءُ جو گهر." قديم التيميتم!

اسان حيران ڪندڙ ماتم ۾ ٿتي پيا. اسان جو مامو موقعي تي پهتو؛ هن پيءُ کي ڪجهه دانشمندانه صلاح ڏني، جنهن ۾ عمر کان ڪو شڪ نه هو. پيءُ ڪجهه صلح پسندي وارا تبصرا ڪرڻ کان پوءِ، ماءُ خوشيءَ سان ٽيڪسي کي رد ڪري ڇڏيو. اهڙي طرح منهنجي والدين جي وچ ۾ مون کي ڪڏهن به نظر ايندڙ واحد پريشاني ختم ٿي وئي. پر مون کي هڪ خاص بحث ياد آهي.

"مهرباني ڪري مون کي ڏهه رپيا ڏيو هڪ بدبخت عورت لاءِ جيڪا هاٿي گهر آئي آهي." ماءُ جي مسڪراهٽ جو پنهنجو هڪ قائل هو.

"ڏهه رپيا چو؟ هڪ ڪافي آهي." پيءُ هڪ جواز شامل ڪيو: "جڏهن منهنجو پيءُ ۾ ڏاڏي اوچتو فوت ٿي ويا، مون کي غربت جو پهريون ذائقو مليو. منهنجي اسڪول تائين ميلن تائين هلڻ کان اڳ منهنجو واحد ناشتو هڪ ننڍڙو ڪيلو هو. بعد ۾، يونيورسٽي ۾، مون کي اهڙي ضرورت هئي جو مون هڪ امير جج کي هر مهيني هڪ روپيو جي مدد لاءِ درخواست ڏني. هن انڪار ڪيو، ۽ چيو ته هڪ روپيو به اهم آهي."

"توهان کي ان ريئي جي انڪار کي ڪيتري تلخي سان ياد آهي!" ماءُ جي دل ۾ هڪ فوري منطق هئي. "ڇا توهان چاهيو ٿا ته هن عورت کي به توهان جي ڏهه روپين جي انڪار کي ڏکوئيندڙ طور تي ياد اچي، جنهن جي هن کي فوري ضرورت آهي؟"

"تون کٽيو!" شڪست کاڌل مڙسن جي يادگار اشاري سان، هن پنهنجو پرس کوليو. "هي ڏهه رپين جو نوٽ آهي. منهنجي نيڪ خواهش سان هن کي ڏيو."

پيءُ کنهن به نئين تجويز کي پهريان "نه" چوندو هو. عجيب عورت ڏانهن سندس رويو جيڪو ايتري آساني سان ماءُ جي همدردي کي شامل ڪيو ويو، سندس روايتي احتياط جو هڪ مثال هو. فوري قبوليت کان نفرت - جيڪو مغرب ۾ فرانسيسي ذهن جو عام آهي - اصل ۾ صرف "مناسب غور و فڪر" جي اصول جو احترام ڪرڻ آهي. مون هميشه پيءُ کي پنهنجي فيصلن ۾ معقول ۽ هڪجهڙائي سان متوازن ڏٺو. جيڪڏهن مان منهنجين ڪيترين ئي درخواستن کي هڪ يا ٻن سٺن دليلن سان مضبوط ڪري سگهيو، هن هميشه گهربل مقصد کي منهنجي پهچ ۾ رکيو، چاهي اهو موڪلن جو سفر هجي يا نئين موٽرسائيڪل.

پيءُ پنهنجن ٻارن جي شروعاتي سالن ۾ سخت نظم و ضبط جو پابند هو، پر سندس رويو پاڻ سچ پچ ۾ اسپارٽن هو. مثال طور، هو ڪڏهن به ٿيٽر نه ويو، پر مختلف روحاني عملن ۾ ڀڳواد گيتا پڙهڻ ۾ پنهنجي تفريح جي ڳولا ڪئي . 7-1 سيني آسائشن کان پاسو ڪندي، هو چمڪندو رهندو جي طرف هڪ پراڻو جوڙو جو بوٽ جيستائين اهي هئا بيڪار. سندس پٽ خريد ڪيو گاڏيون کان پوءِ اهي مشهور استعمال ۾ آيا، پر پيءُ هميشه آفيس تائين پنهنجي روزاني سواري لاءِ ٽرالي ڪار سان مطمئن رهندو هو. اقتدار خاطر پئسا گڏ ڪرڻ سندس فطرت لاءِ اجنبي هو. هڪ ڀيري، ڪلڪتي اربن بينڪ کي منظم ڪرڻ کان پوءِ، هن ان جي ڪنهن به حصيدار کي رکڻ سان پاڻ کي فائدو ڏيڻ کان انڪار ڪيو. هن صرف پنهنجي فارغ وقت ۾ شهري فرض ادا ڪرڻ جي خواهش ڪئي هئي.

پيءُ جي پينشن تي رٽائر ٿيڻ کان ڪيترائي سال پوءِ، هڪ انگريز اڪائونٽنٽ بنگال-ناگپور ريلوي ڪمپني جي ڪتابن جي جانچ ڪرڻ لاءِ پهتو. حيران ڪندڙ جاچ ڪندڙ کي خبر پئي ته پيءُ ڪڏهن به دير سان بونس لاءِ درخواست نه ڏني هئي.

هو ڪيو جي ڪم جو ٽي مرد!" جي اڪائونٽنٽ ٻڌايو جي ڪمپني. "هو آهي روپيا 125,000 (اٽڪل ڊالر.) واپس معاوضي جي طور تي سندس واجب الادا." آفيسرن پيءُ کي هن رقم لاءِ هڪ 41,250" چيڪ پيش ڪيو. هن ان بابت ايترو گهٽ سوچيو جو هن خاندان کي ڪو به ذڪر نظرانداز ڪيو. گهڻو پوءِ هن کان منهنجي ننڍي ڀاءُ بشنو پڇيو، جنهن هڪ بينڪ اسٽيٽمينٽ تي وڏي جمع رقم ڏٺي.

مادي منافعي تي ڇو خوش ٿيو؟" پيءُ جواب ڏنو. "جيڪو برابري جي مقصد جي پيروي ڪري ٿو، اهو نه ته" فائدي تي خوش ٿيندو آهي ۽ نه ئي نقصان تي اداس ٿيندو آهي. هو ڄاڻي ٿو ته انسان هن دنيا ۾ پئسو ڪمائي ايندو آهي، ۽ هڪ روپئي کان سواءِ هليو ويندو آهي."

پيءُ
ڀاڳتي چرن گهوش
الف شاگرد جو لاهري مهاسائيا

شادي شده زندگيءَ جي شروعات ۾، منهنجا والدين بنارس جي هڪ عظيم استاد، لاهري مهاسايا جا شاگرد بڻجي ويا. هن رابطي پيءُ جي قدرتي طور تي تپسيا واري مزاج کي مضبوط ڪيو. ماءُ منهنجي وڏي پيڻ روما کي هڪ قابل ذڪر اعتراف ڪيو: "توهان جو پيءُ ۽ مان پار پيدا ڪرڻ جي مقصد لاءِ سال ۾ صرف هڪ پيرو مڙس ۽ زال جي حيثيت سان گڏ رهندا آهيون."

پيءُ پهريون پيرو لاهري مهاسايا سان ابيناش بابو ذريعي مليو، 8-1 بنگال-ناگپور ريلوي جي گورکهپور آفيس ۾ ملازم. ابيناش منهنجي نوجوان ڪنن کي ڪيترن ئي هندستاني بزرگن جي دلچسپ ڪهاڻين سان سيکاريو. هو هميشه پنهنجي گرو جي اعليٰ شان کي خراج تحسين پيش ڪندي ختم ڪندو هو.

" چا توهان ڪڏهن انهن غير معمولي حالتن بابت ٻڌو آهي جن ۾ توهان جو پيءُ لاهري مهاشيا جو شاگرد بڻيو؟"

اهو هڪ سست اونهاري جي منجهند جو هو، جڏهن ابيناش ۽ مان پنهنجي گهر جي احاطي ۾ گڏ ويٺا هئاسين، ته هن هي دلچسپ سوال پڇيو. مون اميد جي مسڪراهٽ سان پنهنجو مٿو هلايو.

" ڪجهه سال اڳ، توهان جي ڄمڻ کان اڳ، مون پنهنجي اعليٰ آفيسر - توهان جي پيءُ - کي چيو هو ته مون کي بنارس ۾ منهنجي گرو سان ملڻ لاءِ منهنجي گورکپور جي ڊيوٽي کان هڪ هفتي جي موڪل ڏني وڃي. توهان جي پيءُ منهنجي منصوبي جو مذاق اڏايو."

"' چا تون مذهبي جنوني ٿيڻ وارو آهين؟' هن پڇيو. 'جيڪڏهن تون اڳتي وڌڻ چاهين ٿو ته پنهنجي آفيس جي ڪم تي ڌيان ڏي.'

" اُن ڏينهن افسوس سان پيلي جي رستي تي گهر ويندي، مان تنهنجي پيءُ سان پالڪي ۾ مليس. هن پنهنجن نوڪرن ۽ سواري کي نيڪالي ڏني، ۽ منهنجي پرسان ڪري پيو. مون کي تسلي ڏيڻ جي ڪوشش ڪندي، هن دنياوي ڪاميابي لاءِ ڪوشش ڪرڻ جا فائدا ٻڌايا. پر مون ڪيس بي پرواهيءَ سان ٻڌو. منهنجو دل ورجائي رهيو هو: 'لاهري مهاسيا! مان توکي ڏسڻ کان سواءِ رهي نه ٿو سگهان!'

" اسان جو رستو اسان کي هڪ پرسڪون ميدان جي ڪناري تي وٺي ويو، جتي دير سان منجهند جي سج جون ڪرڻيون اڃا تائين جهنگلي گاهه جي ڊگهي لهر تي چانيل هيون. اسان تعريف ۾ رڪجي ويا. اتي ميدان ۾، اسان کان صرف ڪجهه گز جي مفاصلي تي، منهنجي عظيم گرو جو روپ اوچتو ظاهر ٿيو! 9-1

"'۽ پگبتي، تون پنهنجي ملازم تي تمام گهڻو سخت آهين!' سندس آواز اسان جي حيران ڪن ڪنن ۾ گونجيو. هو پراسرار طور تي غائب ٿي ويو جيئن هو آيو هو. مان پنهنجي گوڏن تي ڇڙهائي رهي هيس، 'لاهري مهاشيا! لاهري مهاشيا!' تنهنجو پيءُ ڪجهه لمحن لاءِ بي هوشي سان بي هوش ٿي ويو.

"' ابيناش، نه رڳو مان توکي اجازت ڏيان ٿو، پر پاڻ کي به سڀاڻي بنارس لاءِ وڃڻ جي اجازت ڏيان ٿو. مون کي هن عظيم لاهري مهاشيا کي ڄاڻڻ گهرجي، جيڪو تنهنجي شفاعت ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي سان پاڻ کي مادي بڻائي سگهي ٿو! مان پنهنجي زال کي وٺي ويندس ۽ هن استاد کي درخواست ڪندس ته هو اسان کي پنهنجي روحاني رستي ۾ شروع ڪري. چا تون اسان کي هن ڏانهن رهنمائي ڪندين؟'

"'يقيناً.' منهنجي دعا جي معجزاتي جواب ۾ واقعن جي تيز، سازگار موڙ تي مون کي خوشي ملي وئي.

"" ٻئي شام جو توهان جا والدين ۽ مان بنارس لاءِ ٽريننگ ڪئي. ٻئي ڏينهن اسان هڪ گهوڙي گاڏي ورتي، ۽ پوءِ هئي جي طرف هلڻ ذريعي تنگ لينون جي طرف منهنجو گرو جو الڳ ٿيل گهر. داخل ٿيڻ سندس

پارلر ۾، اسان ماسٽر جي اڳيان جهڪياسين، سندس عادت مطابق ڪنول جي پوسچر ۾ بند ٿي ويا. هن پنهنجون چرڪائيندڙ اکيون چمڪيون ۾ انهن کي توهان جي پيءُ تي لڳايو.

"' پڳت، تون پنهنجي ملازم تي تمام گهٽو سخت آهين!' سندس لفظ ساڳيا هئا جيڪي هن به ڏينهن اڳ گورکهپور جي ميدان ۾ استعمال ڪيا هئا. هن وڌيڪ چيو، 'مون کي خوشي آهي ته توهان ابيناش کي مون سان ملڻ جي اجازت ڏني آهي، ۾ توهان ۾ توهان جي زال هن سان گڏ ويا آهيو.'

ڪريا يوگا جي روحاني مشق ۾ شروع ڪيو . "10-1" توهان جو پيءُ ۾ مان، پائرن جي شاگرد جي حيثيت سان، خواب جي يادگار ڏينهن کان ويجها دوست رهيا آهيون. لاهري مهاسايا توهان جي پنهنجي پيدائش ۾ خاص دلچسپي ورتي. توهان جي زندگي ضرور هن جي پنهنجي زندگي سان ڳنڍيل هوندي: مالڪ جي برڪت ڪڏهن به ناڪام نه ٿيندي آهي.

لاهري مهاشيا منهنجي داخل ٿيڻ کان ٿوري دير بعد هن دنيا مان هليو ويو. سندس تصوير، هڪ سينگاريل فريم ۾، هميشه مختلف شهرن ۾ اسان جي خانداني قربانگاهه کي سينگاريو، جتي پيءُ کي سندس آفيس منتقل ڪيو هو. ڪيترائي صبح ۾ شام ماءُ ۾ مون کي هڪ ٺهيل مزار جي اڳيان مراقبو ڪندي، خوشبودار صندل جي ڪاٺ جي پيسٽ ۾ ٻوڙي گل پيش ڪندي ڏٺو. لوبان ۾ مُر سان گڏ اسان جي گڏيل عقيدت سان، اسان ان ديوتا جي عزت ڪئي جيڪا لاهري مهاشيا ۾ مڪمل اظهار ملي هئي.

سندس تصوير هئي هڪ مٿانهون اثر مٿان منهنجو زندگي. جيئن مان وڌيو، جي سوچ جو جي ماسٽر سان گڏ وڌيو مان. ۾ مراقبو مان ڪندو اڪثر ڏسو سندس فوٽوگرافي تصوير اُپرڻ کان ان جو ننڍو شڪل اختيار ڪري، منهنجي سامهون ويٺي، جڏهن مون سندس روشن جسم جي پيرن کي ڇهڻ جي ڪوشش ڪئي، اهو بدلجي ويندو ۾ ٻيهر تصوير بڻجي ويندو. جيئن ٻاروتڻ ٻاروتڻ ۾ داخل ٿيو، مون کي لاهري مهاسايا مليو. تبديل ٿيل ۾ منهنجو ذهن کان هڪ ننڍو تصوير، ڪُرٻو ۾ هڪ فريم، جي طرف هڪ زنده، روشن خيال موجودگي. مان اڪثر آزمائش يا مونجهاري جي لمحن ۾ هن کان دعا گهرندو هوس، پنهنجي اندر سندس تسلي بخش هدايت ڳوليندو هوس. پهرين ته مون کي ڏک ٿيو ڇاڪاڻ ته هو هاڻي جسماني طور تي زنده نه رهيو هو. جيئن مون شروع ڪيو سندس راز جي هر هنڌ موجودگيءَ کي دريافت ڪرڻ لاءِ، مون وڌيڪ افسوس نه ڪيو. هو اڪثر پنهنجن شاگردن کي لکندو هو جيڪي کيس ڏسڻ لاءِ تمام گهٽو پريشان هئا: "منهنجا هڏا ۾ گوشت ڏسڻ لاءِ ڇو آيو آهيان، جڏهن ته مان هميشه توهان جي ڪُتسٽ (روحاني نظر) جي دائري ۾ آهيان؟"

مون کي اٺن سالن جي عمر ۾ لاهري مهاسايا جي تصوير ذريعي هڪ شاندار شفا جي نعمت ملي. هن تجربي منهنجي پيار کي شدت ڏني. بنگال جي اِڇاپور ۾ اسان جي خانداني ملڪيت ۾ رهڻ دوران، مون کي ايشيائي ڪالرا ٿيو. منهنجي زندگي مايوس ٿي وئي هئي؛ ڊاڪٽر ڪري سگهن ٿا ڪجهه به نه. منهنجي پلنگ جي پرسان، ماءُ بي صبريءَ سان مون کي منهنجي مٿي جي پٽ تي لٽڪندڙ لاهري مهاسايا جي تصوير ڏسڻ جو اشارو ڪيو.

" ذهني طور تي هن کي سجدو ڪر!" هوءَ ڄاڻي ٿي ته مان سلام ۾ هٿ کڻڻ لاءِ به ڪمزور آهيان. "جيڪڏهن تون واقعي پنهنجي عقيدت ڏيکاريندين ۾ اندروني طور تي هن جي اڳيان گوڏا کوڙيندين، ته تنهنجي جان بچي ويندي!"

مون سندس تصوير ڏانهن ڏٺو ۾ اتي هڪ انڌي روشني ڏٺي، جيڪا منهنجي جسم ۾ سڄي جسم کي ڍڪي رهي هئي. ڪمرو. منهنجي متلي ۾ ٻيون بي قابو علامتون غائب ٿي ويون؛ مان ٺيڪ ٿي ويس. هڪدم مون کي ايترو طاقت محسوس ٿي جو مان جهڪي ويس ۾ ماءُ جي پيرن کي ڇهي پنهنجي گرو ۾ سندس بيشمار ايمان جي تعريف ڪريان. ماءُ بار بار ننڍڙي تصوير تي پنهنجو مٿو دٻايو.

"او هر هنڌ موجود استاد، مان مهرباني تون اهو تنهنجو روشني آهي شفاياب ٿيو منهنجو پُٽ!"

مون کي احساس ٿيو ته هن به ان چمڪندڙ باهه کي ڏٺو هو جنهن جي ذريعي مان هڪ عام طور تي موتمار بيماري مان فوري طور تي صحتياب ٿيس.

منهنجي سپ کان قيمتي ملڪيتن مان هڪ اها ساڳي تصوير آهي. لاهري مهاشيا پاران پاڻ پيءُ کي ڏنل، ان ۾ هڪ پاڪ وائبريشن آهي. تصوير جي هڪ معجزاتي اصليت هئي. مون پيءُ جي ڀاءُ شاگرد، ڪالي ڪمار راءِ کان ڪهاڻي ٻڌي.

اهو لڳي ٿو ته ماستر کي فوٽو ڪڍڻ کان نفرت هئي. سندس احتجاج تي، هڪ ڀيرو سندس ۾ عقيدتمندن جي هڪ ٽولي جي هڪ گروپ تصوير ڪڍي وئي، جنهن ۾ ڪالي ڪمار راءِ به شامل هو. اهو هڪ حيران ڪندڙ فوٽوگرافر هو جنهن دريافت ڪيو ته پليٽ جنهن ۾ سڀني شاگردن جون واضح تصويرون هيون، مرڪز ۾ هڪ خالي جاءِ کان وڌيڪ ڪجهه به ظاهر نه ڪيو جتي هن معقول طور تي لاهري مهاسيا جي خاڪي کي ڳولڻ جي اميد ڪئي هئي. هن رجحان تي وڏي پيماني تي بحث ڪيو ويو.

هڪ خاص شاگرد ۾ ماهر فوٽوگرافر، گنگا ڌر بابو، فخر ڪيو ته ڀڄي ويل شخصيت هن کان بچي نه سگهندي. ٻئي صبح، جڏهن گرو هڪ ڪاٺ جي بينچ تي ڪنول جي پوز ۾ ويٺو هو سندس پٺيان هڪ اسڪرين هئي، گنگا ڌر بابو پنهنجي سامان سان گڏ پهتو. ڪاميابي لاءِ هر احتياط ڪندي، هن لالچ سان ٻارهن پليٽون ظاهر ڪيون. هر هڪ تي هن کي جلد ئي ڪاٺ جي بينچ ۾ اسڪرين جو نشان نظر آيو، پر هڪ ڀيرو ٻيهر ماستر جي شڪل غائب هئي.

ڳوڙهن ۾ ٽٽل فخر سان، گنگا ڌر بابو پنهنجي گرو کي ڳوليو. لاهري مهاسايا جي خاموشي ٽوڙڻ ۾ ڪيترائي ڪلاڪ لڳي ويا هئا هڪ حامل۾ تبصرو سان:

"مان آهيان روح. ڪري سگهي ٿو تنهنجو ڪئميرا عڪاسي ڪرڻ جي هر هنڌ موجود نظر نه ايندڙ؟"

"مان ڏسان ٿو ته اهو نٿو ٿي سگهي! پر، حضور سائين، مان پيار سان جسماني مندر جي تصوير چاهيان ٿو جتي اڪيلو، منهنجي تنگ نظري ۾، اهو روح مڪمل طور تي رهڻ لاءِ نظر اچي ٿو."

"اچو، پوءِ، سڀاڻي صبح. مان ٿيندو پوز ڏيڻ لاءِ توهان."

ٻيهر فوٽوگرافر پنهنجي ڪئميرا تي ڌيان ڏنو. هن ڀيري مقدس شخصيت، پراسرار ناقابلِ فهميءَ سان ڍڪيل نه هئي، پليٽ تي تيز هئي. ماسٽر ڪڏهن به ٻي تصوير لاءِ پوز نه ڏنو؛ گهٽ ۾ گهٽ، مون ڪا به تصوير نه ڏٺي آهي.

هن ڪتاب ۾ تصوير ٻيهر پيش ڪئي وئي آهي. لاهري مهاسايا جون هڪ عالمگير ذات جون منصفانه خاصيتون، مشڪل سان اهو ظاهر ڪن ٿيون ته هو ڪهڙي نسل سان تعلق رکندو هو. خدا جي ميلاپ جي سندس شديد خوشي ٿوري ظاهر ٿئي ٿي. هڪ ڪجهه حد تائين پراسرار مسڪراهٽ. سندس اکيون، اڌ کليل جي طرف ظاهر ڪرڻ هڪ نالي وارو هدايت تي جي ٻاهرين دنيا، اڌ بند پڻ آهي. زمين جي غريب لالچن کان مڪمل طور تي بي خبر، هو مڪمل طور تي جاڳي پيو هو هر وقت انهن ڳولا ڪندڙن جي روحاني مسئلن ڏانهن جيڪي سندس فضل لاءِ رجوع ڪندا هئا.

گرو جي تصوير جي طاقت ذريعي منهنجي شفا کان ٿوري دير بعد، مون کي هڪ متاثر ڪندڙ روحاني نظر آئي. هڪ صبح جو منهنجي بستري تي ويٺي، مان هڪ گهري سوچ ۾ پئجي ويس.

"بند اکين جي اونداهي پويان ڇا آهي؟" هي ڇاچيندڙ خيال منهنجي ذهن ۾ زور سان آيو. هڪدم روشني جو هڪ وڏو چمڪ منهنجي اندروني نظر تي ظاهر ٿيو. جبلن جي غارن ۾ مراقبي جي حالت ۾ ويٺل بزرگن

جون ديوي شڪلون، ننڍين سينيما تصويرن وانگر ٿهيل هيون.

منهنجي پيشانيءَ ۾ چمڪ جو وڏو پردو. "تون ڪير آهين؟" مون زور سان چيو.

"اسين هماليائي يوگي آهيون." آسماني جواب بيان ڪرڻ ڏکيو آهي؛ منهنجو دل خوش ٿي ويو.

"آه، مون کي هماليه ڏانهن وڃڻ ۽ توهان وانگر ٿيڻ جي خواهش آهي!" خواب غائب ٿي ويو، پر چانديءَ جا شعاع مسلسل وسيع دائرن ۾ لامحدوديت تائين وڌندا ويا.

"چا؟" آهي هي عجيب چمڪ؟"

"مان ايشورا آهيان. [11-1] "مان روشني آهيان." آواز ڪڪرن وانگر پڙ پڙ ڪري رهيو هو. "مان توهان سان هڪ ٿيڻ چاهيان ٿو!"

منهنجي الاهي وجد جي سست گهٽجڻ مان، مون خدا کي ڳولڻ لاءِ الهام جي هڪ مستقل ورثي کي بچايو. "هو دائمي، هميشه نئون خوشي آهي!" هي يادگيري ريپچر جي ڏينهن کان پوءِ به گهٽي وقت تائين برقرار رهي.

هڪ ٻي شروعاتي يادگيري شاندار آهي؛ ۽ لفظي طور تي، چاڪاڻ ته مون کي اڄ تائين اهو زخم برداشت آهي. منهنجي وڏي ڀيڻ اوما ۽ مان صبح سوير اسان جي گورکهپور ڪمپائونڊ ۾ هڪ نيم جي وڻ هيٺ ويٺا هئاسين. هوءَ مون کي بنگالي پرائمر سان مدد ڪري رهي هئي، جڏهن مان پنهنجي نظر ويجهي طوطن کان بچائي سگهان ها جيڪي پڪل مارگوسا ميوو کائي رهيا هئا. اوما پنهنجي ٽنگ تي ڦڦڙن جي شڪايت ڪئي، ۽ عطر جو هڪ ٿانو کڻي آئي. مون پنهنجي ٻانهن تي ٿورو مرهم لڳايو.

"چو ڪريو توهان استعمال ڪريو دوا تي هڪ صحتمند هٿ؟"

"ٺيڪ آهي، سس، مون کي لڳي ٿو ته سڀاڻي مون کي ڦڙا ٿيندا. مان توهان جي مرهم کي ان جاءِ تي جانچي رهيو آهيان جتي ڦڙا ظاهر ٿيندا."

"توهان ننڍو ڪوڙو!"

"پيڻ، نه ڪريو ڪال ڪريو مان هڪ ڪوڙو جيستائين توهان ڏسو چا ٿئي ٿو ۾ جي صبح." ڪاوڙ پريل مان.

اوما متاثر نه ٿي، ۽ ٽي ڀيرا پنهنجو طعنو ورجايو. جڏهن مان سست جواب ڏئي رهيو هوس ته منهنجي آواز ۾ هڪ اٽل عزم گونجي رهيو هو.

"منهنجي مرضي جي طاقت سان، مان چوان ٿو ته سڀاڻي منهنجي هٿ تي هن ئي جاءِ تي هڪ وڏو ڦڙو ٿيندو؛ ۽ توهان جو ڦڙو موجوده سائيز کان ٻيڻو ٿي ويندو!"

صبح جو مون کي ڏيکاريل جاءِ تي هڪ مضبوط ڦڦڙن سان مليو؛ اوما جي ڦڦڙن جا طول و عرض ٻيڻا ٿي ويا هئا. هڪ چيخ سان، منهنجي پيڻ ماءُ ڏانهن ڊوڙي وئي. "مڪندا هڪ جادوگر بڻجي وئي آهي!" سختيءَ سان، ماءُ مون کي هدايت ڪئي ته ڪڏهن به نقصان پهچائڻ لاءِ لفظن جي طاقت استعمال نه ڪريان. مون هميشه سندس صلاح ياد رکي آهي، ۽ ان تي عمل ڪيو آهي.

منهنجو اُبال هو جراحي طور تي علاج ڪيو ويو. الف قابلِ ذڪر داغ، ڪاٻو پاران جي ڊاڪٽر جو چيرا، آهي
موجوده اڄ. تي

منهنجو ساڃو اڳيون هٿ آهي هڪ مسلسل ياد ڏيارينڌڙ جو جي طاقت ۾ ماڻهوءَ جو صاف لفظ.

اُما کي اهي سادا ۾ ظاهري طور تي بي ضرر جملا، جيڪي گهري توجهه سان چيا ويا هئا، انهن ۾ بم وانگر ڦاٽڻ ۾ يقيني، جيتوڻيڪ نقصانڪار، اثر پيدا ڪرڻ لاءِ ڪافي لڪيل طاقت هئي. مون کي بعد ۾ سمجهه ۾ آيو ته تقرير ۾ ڏماڪيدار وائبريٽري طاقت کي عقلمندي سان هدايت ڪري سگهجي ٿو ته ڪنهن جي زندگي کي مشڪلاتن کان آزاد ڪيو وڃي، ۾ اهڙي طرح زخم يا ڏوهن کان سواءِ ڪم ڪيو وڃي. 12-1

اسان جو خاندان پنجاب ۾ لاهور منتقل ٿي ويو. اتي مون ديوي ڪالي جي صورت ۾ ديوي ماءُ جي تصوير حاصل ڪئي. 13-1 ان اسان جي گهر جي بالڪوني تي هڪ ننڍڙي غير رسمي مزار کي پاڪ ڪيو. مون تي هڪ واضح يقين آيو ته ان مقدس جاءِ تي ڪيل منهنجي ڪنهن به دعا جي تڪميل ٿيندي. هڪ ڏينهن اُما سان گڏ اتي بيٺي، مون تمام تنگ لين جي سامهون واري پاسي عمارتن جي ڇتين تي به پتنگون اڏامندي ڏٺيون.

"ڇو آهن توهان تنهنڪري خاموش؟" اُما ڌڪيو ويو مان راند سان.

" مان صرف سوچي رهيو آهيان ته اهو ڪيترو شاندار آهي ته الاهي ماءُ مون کي جيڪو

ڪجهه گهري ٿي اهو ڏئي ٿي." "مون کي لڳي ٿو ته هوءَ توکي اهي به پتنگون ڏيندي!"

منهنجي ڀيڻ طنزيه انداز ۾ کلندي چيو.

"ڇو نه؟" مان شروع ڪيو خاموش دعائون لاءِ سندن قبضو.

هندستان ۾ ميچ اهڙن پتنگن سان ڪيڏيا ويندا آهن جن جي تارن کي گلو ۾ زميني شيشي سان ڍڪيل هوندو آهي. هر رانديگر پنهنجي مخالف جي تار کي ڪٽڻ جي ڪوشش ڪندو آهي. هڪ آزاد ٿيل لغڙ ڇتين تي ترندو آهي؛ ان کي پڪڙڻ ۾ وڏو مزو آهي. جيئن ته اوما ۾ مان بالڪوني تي هئاسين، اهو ناممڪن لڳي رهيو هو ته ڪو به آزاد ٿيل لغڙ اسان جي هٿن ۾ اچي سگهي؛ ان جي تار قدرتي طور تي ڇتين تي لٽڪيل هوندي.

لين جي پار رانديگرن پنهنجو ميچ شروع ڪيو. هڪ تار ڪٽي وئي؛ فوري طور تي پتنگ منهنجي طرف تري وئي. اهو هڪ لمحي لاءِ بيٺو هو، اوچتو هوا جي بندش جي ڪري، جيڪو سامهون واري گهر جي مٿان هڪ ڪيڪٽس ٻوٽي سان تار کي مضبوطيءَ سان ڳنڍڻ لاءِ ڪافي هو. منهنجي قبضي لاءِ هڪ بهترين لوپ ٺهي ويو. مون انعام اوما کي ڏنو.

" اهو صرف هڪ غير معمولي حادثو هو، ۾ توهان جي دعا جو جواب نه هو. جيڪڏهن ٻيو پتنگ توهان وٽ آيو، ته مان يقين ڪندس." ڀيڻ جون ڪاريون اکيون سندس لفظن کان وڌيڪ حيرت جو اظهار ڪري رهيون هيون.

مون پنهنجيون دعائون تيزيءَ سان جاري رکيون. ٻئي رانديگر جي زبردستي ڇڪڻ جي نتيجي ۾ سندس پتنگ اوچتو گم ٿي وئي. اهو منهنجي طرف وڌيو، هوا ۾ ناچندو رهيو. منهنجي مددگار مددگار، ڪيڪٽس پلانٽ، ٻيهر پتنگ جي تار کي ضروري لوپ ۾ محفوظ ڪيو جنهن سان مان ان کي پڪڙي سگهان ٿو. مون پنهنجي ٻي ٽرافي اوما کي پيش ڪئي.

" سچ پچ، الاهي ماءُ توهان جي ٻڌي ٿي! هي سڀ ڪجهه منهنجي لاءِ تمام گهڻو عجيب آهي!" ڀيڻ هڪ ٻجنڊڙ

هرڻ وانگر پري هلي وئي.

1-2 : روحاني استاد؛ ڪان سنسڪرت پاڙ گُر ، جي طرف بلند ڪرڻ، جي طرف بلند ڪرڻ.

1-3 : الف مشق ڪندڙ جو يوگا، "اتحاد،" قديم هندستاني سائنس جو مراقبو تي خدا.

1-4 : منهنجو نالو هو تبديل ٿيل جي طرف يوگنندا ڪڏهن مان داخل ٿيو جي قديم خانقاه سوامي آرڊر ۽ 1914. منهنجو گرو 1935ع ۾ مون کي پرمهانسا جو مذهبي لقب عطا ڪيو (باب 24 ڏسو). ۽ 42ـ).

1-5 : حڪمران ۽ جنگجو جي پيون ذات جو روايتي طور تي، جي.

1-6 : اهي قديم رزميه ڪلام آهن جي ذخيره اندوزي جو هندستان جو تاريخ، ڏند ڪٿا، ۽ فلسفو. هڪ "هر ڪنهن جي لائبريري" حجم،
راماڻ ۽ مهاڀارت ، آهي هڪ ڪنسنڊسيشن ۾ انگريزي آيت پاران روميش دت (نئون يارڪ: اي. پي. ڊٽن).

1-7 : هي عظيم سنسڪرت نظم، جيڪا مهاڀارت جي رزميه جي حصي طور اچي ٿي، هندو بائيبل آهي. سڀ کان وڌيڪ شاعرانه انگريزي ترجمو ايڊون آرنلڊ جو دي سونگ سيليسٽيل (فلاڊيلفيا: ڊيوڊ ميڪ ڪي، 75 سينٽ) آهي. بهترين ترجمن مان هڪ سان تفصيلي تبصرو آهي سري اوروبندو جو پيغام جو جي گيتا (مشتري پريس، 16 سيموڊوس سينٽ، مدراس، انڊيا، $3.50).

1-8 : بابو (مسٽر) آهي رکيل ۾ بنگالي نالا تي جي آخر.

1-9 : جي شاندار طاقتون قبضي ۾ پاران زبردست ماسٽرز آهن وضاحت ڪئي وئي ۾ باب 30 ، "جي قانون جو معجزا."

1-10 : الف يوگڪ ٽيڪنڪ جنهن جي ذريعي جي حسي شور آهي خاموش، اجازت ڏيڻ ماٿهو جي طرف حاصل ڪرڻ هڪ وڌندو ويندڙ سڃاڻپ ڪائناتي شعور سان. (باب 26 ڏسو.)

1-11 : الف سنسڪرت نالو لاءِ خدا جيئن حڪمران جو جي ڪائنات؛ ڪان جي پاڙ آهي ، جي طرف قاعدو. اتي آهن 108 نالا لاءِ خدا ۾ هندو صحيفا، هر هڪ فلسفيانه معنيٰ جو هڪ مختلف رنگ ڪٽي ٿو.

1-12 : جي لامحدود صلاحيتون جو آواز حاصل ڪرڻ کان جي تخليقي لفظ، اوم ، جي ڪائناتي وائبريٽري طاقت پويان سڀ ايٽمي توانائيون. ڪو به لفظ جيڪو واضح احساس ۾ گهري توجهه سان ڳالهايو وڃي ٿو ان جي هڪ مادي قدر هوندي آهي. بلند آواز يا خاموش ورجاءُ جو متاثر ڪندڙ لفظ آهي تي ڇڪو آهي مليو اثرائتو ۾ ڪوئزم ۾ ساڳيو سسٽم جو نفسياتي علاج؛ جي خفيه ڪوڙ ۾ قدم کڻڻ جو جي ذهن جو وائبريٽري شرح. جي شاعر ٽينيسن آهي ڪاڀو اسان، ۾ سندس ياداشتون ، هڪ اڪائونٽ جو سندس طريقو ٽيندڙ استعمال بار بار لاءِ ٽيڻ منتقل ۾ شعور مافوق ٻاهر کان ذهن شعوري:

"هڪ قسم جو جاڳڻ وارو ٽرانس - هي هڪ بهتر لفظ جي کوٽ جي ڪري - مون کي اڪثر، ننڍپڻ کان وٺي، جڏهن مان بلڪل اڪيلو هوندو هوس،" ٽينيسن لکيو. "اهو مون تي خاموشيءَ سان پنهنجو نالو ورجائڻ سان آيو آهي، جيستائين اهو هڪدم، انفراديت جي شعور جي شدت کان ٻاهر هو، انفراديت پاڻ کي حل ٽيڻ ۽ ختم ٽيڻ لڳي. بي حد هجڻ، ۽ هي نه هڪ پريشان حالت پر جي صاف ترين، جي پڪو جو جي پڪو، بلڪل کان اڳتي لفظ - جتي موت هڪ تقريباً کلڻ جهڙو ناممڪن هو - شخصيت جو نقصان (جيڪڏهن ائين هجي ها) ته اهو ڪو به ختم ٽيڻ وارو نه هو، پر واحد سچي زندگي هو." هن وڌيڪ لکيو: "اهو ڪو به غير يقيني ايڪسٽيسي ناهي، پر هڪ ماورائي تعجب جي حالت آهي، جيڪا ذهن جي مڪمل صفائي سان لاڳاپيل آهي."

1-13 : ڪالي آهي هڪ علامت جو خدا ۾ جي پاسو جو دائمي ماءُ فطرت.

باب: 2

منهنجو ماءُ جي موت □ جي صوفي تعويذ

منهنجو ماءُ جو سڀ کان وڏو خواهش هو جي شادي جو منهنجو وڏو ڀاءُ. "آه، ڪڏهن مان ڏسو جي چهرو جو

اننتا جي زال، مان هن زمين تي جنت ڳوليندس!" مون اڪثر ماءُ کي خاندان جي تسلسل لاءِ پنهنجي مضبوط هندستاني جذبي جو اظهار ڪندي ٻڌو.

جڏهن اننتا جي منگڻي ٿي، تڏهن مان يارهن سالن جو هوس. ماءُ ڪلڪتي ۾ هئي، خوشيءَ سان شادي جي تيارين جي نگراني ڪري رهي هئي. پيءُ ۽ مان اڪيلو اتر هندستان ۾ بريلي ۾ پنهنجي گهر ۾ رهياسين، جتان پيءُ کي لاهور ۾ ٻن سالن کان پوءِ منتقل ڪيو ويو هو.

مون اڳ ۾ پنهنجين ٻن وڏين ڀينرن، روما ۽ اوما جي شادي جي رسمن جي شان شوڪت ڏٺي هئي؛ پر اننتا لاءِ، وڏي پٽ جي حيثيت سان، منصوبا واقعي تفصيلي هئا. ماءُ ڪيترن ئي مائٽن جو استقبال ڪري رهي هئي، جيڪي روزانو ڏورانهن گهرن کان ڪلڪتي ايندا هئا. هن انهن کي 50 ايمهرسٽ اسٽريٽ تي هڪ وڏي، نئين حاصل ڪيل گهر ۾ آرام سان رکيو. هر شيءِ تيار هئي - ضيافت جا مزيدار کاڌا، هم جنس پرست تخت جنهن تي ڀاءُ کي ڪنوار جي گهر تائين پهچايو ويندو هو، رنگين روشنين جون قطارون، وڏي ڪارڊ بورڊ هاٿي ۽ اُٺ، انگريزي، اسڪاٽش ۽ هندستاني آرڪيسٽرا، پيشيور تفريح ڪندڙ، قديم رسمن لاءِ پادري.

پيءُ ۽ مان، خوشيءَ جي جذبن ۾، تقريب ۾ وقت تي خاندان سان شامل ٿيڻ جو ارادو ڪري رهيا هئاسين. پر، عظيم ڏينهن کان ٿورو اڳ، مون کي هڪ منحوس خواب نظر آيو.

اها بريلي ۾ اڌ رات هئي. جڏهن مان پنهنجي بنگلي جي چوٽيءَ تي پيءُ جي پرسان سمهي رهي هيس، ته مون کي بستري تي لڳل مڇر جي ڄاري جي هڪ عجيب جهٽڪي سان جاڳايو ويو. ڪمزور پردا ڦاٽي پيا ۽ مون پنهنجي ماءُ جي پياري صورت ڏٺي.

"پنهنجي پيءُ کي جاڳايو!" سندس آواز صرف هڪ سرگوشي هئي. "ٻهرين دستياب ٽرين وٺو، اڄ صبح چار وڳي. جيڪڏهن توهان مون کي ڏسي سگهو ٿا ته ڪلڪتي ڏانهن جلدي ڪريو!" اهو بدمعاش جهڙو شخص غائب ٿي ويو.

"بابا، بابا! ماءُ مري رهي آهي!" منهنجي لهجي ۾ خوف ڪيس فوري طور تي جاڳائي ڇڏيو. مون روئيندي اها موتمار خبر ٻڌائي.

"پنهنجي انهيءَ وهم تي ڪڏهن به ڌيان نه ڏيو." پيءُ هڪ نئين صورتحال کي پنهنجي خاصيت جي نفي ڏني. "توهان جي ماءُ بهترين صحت ۾ آهي. جيڪڏهن اسان کي ڪا خراب خبر ملي ته سپاٽي هليا ويندا سين."

"تون هاٽي شروع نه ڪرڻ تي پاڻ کي ڪڏهن به معاف نه ڪندين!" ڏک مون کي تلخيءَ سان شامل ڪرڻ تي مجبور ڪيو، "نه ئي مان توکي ڪڏهن به معاف ڪندس!"

اداس صبح واضح لفظن سان آئي: "ماءُ خطرناڪ طور تي بيمار آهي؛ شادي ملتوي ڪئي وئي آهي؛ فوري طور تي اچو."

پيءُ ۽ مان پريشان ٿي هليا وياسين. منهنجو هڪ چاچو اسان کي رستي ۾ هڪ ٽرانسفر پوائنٽ تي مليو. هڪ ٽرين اسان ڏانهن تيزيءَ سان آئي، جيڪا دوربيني واڌ سان گڏ اچي رهي هئي. منهنجي اندروني شور مان، اوچتو پاڻ کي ريلوي پٽڙين تي اڇلائڻ جو عزم پيدا ٿيو. مون کي اڳ ئي پنهنجي ماءُ کان محروم محسوس ٿيو، مان اوچتو هڪ دنيا کي برداشت نه ڪري سگهيس جيڪا هڏن تائين بنجر هئي. مون ماءُ کي زمين تي پنهنجي پياري دوست جي حيثيت سان پيار ڪيو. سندس آرامده ڪاريون اکيون ننڍپڻ جي ننڍڙن المين ۾ منهنجي پڪي پناهه گاهه هيون.

"ڇا ڪندو آهي هوءَ اڃا تائين رهن ٿا؟" مان روڪيو ويو لاءِ هڪ آخري سوال جي طرف منهنجو چاچو.

"يقيناً هوءَ زنده آهي!" هن منهنجي چهري تي مايوسي جي معنيٰ سمجهڻ ۾ دير نه ڪئي. پر مون کي مشڪل سان ئي سندس ڳالهه تي يقين آيو.

جڏهن اسان ڪلڪتي ۾ پنهنجي گهر پهتاسين، ته پوءِ موت جي شاندار راز کي منهن ڏيڻو هو. مان تقريبن بي جان حالت ۾ ڪري پيو هوس. سال گذري ويا جڏهن ڪو به صلح منهنجي دل ۾ داخل نه ٿيو. آسمان جي دروازن تي طوفان برپا ڪندي، منهنجي روئڻ آخرڪار الاهي ماءُ کي سڏ ڪيو. سندس لفظن منهنجي زخمن کي آخري شفا ڏني:

"اهو مان آهيان جنهن تنهنجي سنڀال ڪئي آهي، زندگي کان پوءِ زندگي، ڪيترين ئي مائرن جي شفقت ۾! منهنجي نظر ۾ به ڪاريون اکيون، گم ٿيل خوبصورت اکيون، تون ڳولي رهي آهين!"

پيءُ ۽ مان پنهنجي پياري جي جنازي جي رسمن کان پوءِ جلد ئي بريلي واپس آياسين. هر صبح جو سوير مون هڪ افسوسناڪ يادگاري زيارت ڪئي - هڪ وڏي شيولي وڻ جي زيارت جيڪا اسان جي بنگلي جي سامهون هموار، سائي سون جي لان تي ڇانوَ هئي. شاعرانه لمحن ۾، مون سوچيو ته اڇا شيولي گل گاهه واري قربانگاهه تي رضامندي سان پاڻ کي ڇڪي رهيا هئا. شبنم سان ڳوڙها ملائيندي، مون اڪثر صبح جو هڪ عجيب ٻي دنياوي روشني نڪرندي ڏٺي. خدا جي خواهش جي شديد درد مون تي حملو ڪيو. مون کي هماليه ڏانهن طاقتور طور تي ڇڪايو ويو.

منهنجو هڪ ڪزن، جيڪو پاڪ جبلن ۾ سفر جي دور کان تازو آيو هو، بريلي ۾ اسان سان ملڻ آيو. مون يوگين ۽ سوامي جي بلند جبلن جي رهائش بابت سندس ڪهاڻيون شوق سان ٻڌيون. 1-2

"اچو ته هماليه ڏانهن ڀڄي وڃون." هڪ ڏينهن بريلي ۾ اسان جي زميندار جي نوجوان پٽ، دوارڪا پرساد کي منهنجي صلاح بي رحم ڪنن تي پئي. هن منهنجي منصوبي کي منهنجي وڏي ڀاءُ کي ظاهر ڪيو، جيڪو صرف پيءُ کي ڏسڻ لاءِ آيو هو. هڪ ننڍڙي ڇوڪر جي هن غير عملي منصوبي تي هلڪو کلڻ جي بدران، اننتا مون کي طنز ڪرڻ لاءِ هڪ قطعي نقطو ناهيو.

"ڪٿي آهي تنهنجو نارنگي لباس؟ توهان نٿو ڪري سگهان هجڻ هڪ سوامي بغير اهو!"

پر مان سندس لفظن کان بيحد خوش ٿيس. اهي منهنجي هندستان ۾ هڪ راهب جي حيثيت سان گهمڻ جي هڪ واضح تصوير ڪٽي آيا. شايد انهن گذريل زندگي جون يادون جاڳيون؛ ڪنهن به صورت ۾، مون کي ڏسڻ لڳو ته مان ڪيتري قدرتي آساني سان ان قديم طور تي قائم ٿيل خانقاه جي ترتيب جو لباس پائيندس.

هڪ صبح دوارڪا سان ڳالهائيندي، مون کي خدا لاءِ هڪ محبت محسوس ٿي جيڪا برفاني طوفان جي طاقت سان نازل ٿي رهي هئي. منهنجو ساٿي صرف جزوي طور تي ايندڙ فصاحت تي ڌيان ڏئي رهيو هو، پر مان پوري دل سان پاڻ کي ٻڌي رهيو هوس.

مان انهيءَ ڏينهن منجهند جو هماليه جي دامن ۾ نيني تال ڏانهن ڀڄي ويس. اننتا پڪو ارادو ڪيو ۽ پيڇو ڪيو؛ مون کي افسوس سان بريلي واپس موٽڻ تي مجبور ڪيو ويو. مون کي صرف صبح جو شيولي وڻ ڏانهن روايتي زيارت جي اجازت هئي . منهنجو دل گم ٿيل مائرن لاءِ روئي رهيو هو، انساني ۽ الاهي.

ماءُ جي وفات کان پوءِ خانداني ڍانچي ۾ جيڪو خرچ بچيو هو، اهو ناقابلِ تلافي هو. پيءُ پنهنجي باقي تقريبن چاليهن سالن دوران ڪڏهن به ٻي شادي نه ڪئي. پيءُ-ماءُ جي مشڪل ڪردار کي پنهنجي ننڍڙي رڍ لاءِ فرض ڪندي، هو وڌيڪ نرم ۽ وڌيڪ ويجهو ٿي ويو. سڪون ۾ بصيرت سان، هن مختلف خانداني

مسئلن کي حل ڪيو. آفيس جي وقت کان پوءِ هو هڪ ويڳاٺي وانگر پنهنجي ڪمري جي ڪونڙيءَ ۾ رٿائر ٿي ويو، هڪ مٿي سڪون ۾ ڪريا يوگا جي مشق ڪئي . ماءُ جي وفات کان گهٽو وقت پوءِ، مون ڪوشش ڪئي ته هڪ ...

انگريزي نرس کي تفصيلن تي ڌيان ڏيڻ لاءِ چيو ويو جيڪي منهنجي والدين جي زندگي کي وڌيڪ آرامده بڻائين. پر پيءُ پنهنجو متو ڌوڻيو.

منهنجو ماءُ

الف شاگرد جو لاهري مهاسائيا

"منهنجي خدمت توهان جي ماءُ سان ختم ٿي وئي." سندس اکيون زندگي ڀر جي عقيدت سان ڀري هيون. "مان ڪنهن به ٻي عورت کان خدمت قبول نه ڪندس."

ماءُ جي وفات کان چوڏهن مهينا پوءِ، مون کي خبر پئي ته هوءَ مون لاءِ هڪ اهم پيغام ڇڏي وئي آهي. اننتا پنهنجي موت جي بستري تي موجود هئي □ هن پنهنجا لفظ رڪارڊ ڪيا هئا. جيتوڻيڪ هن درخواست ڪئي هئي ته هڪ سال اندر مون کي اهو انڪشاف ڪيو وڃي، پر منهنجي ڀاءُ دير ڪئي. هو جلد ئي بريلي کان ڪلڪتي وڃڻ وارو هو، ان ڇوڪري سان شادي ڪرڻ لاءِ جيڪا ماءُ هن لاءِ چونڊي هئي. [2-2] هڪ شام هن مون کي پنهنجي پاسي □ سڏيو.

"مُڪُندا، مان توکي عجيب خوشخبري ڏيڻ کان لنوائي رهيو آهيان." اننتا جي لهجي □ استعفيٰ جو نوٽ هو. "منهنجو خوف اهو هو ته گهر ڇڏڻ جي تنهنجي خواهش کي ڀڙڪائي ڇڏيان. پر ڪنهن به صورت □ تون الاهي جوش سان ڀريل آهين. جڏهن مون تازو ئي توکي هماليه جي رستي تي پڪڙيو هو، ته مان هڪ پڪي عزم تي پهتس. مون کي پنهنجي پختي واعدي جي تڪميل کي وڌيڪ ملتوي نه ڪرڻ گهرجي." منهنجي ڀاءُ مون کي هڪ ننڍڙو دٻو ڏنو، □ ماءُ جو پيغام پهچايو.

"منهنجا پيارا پٽ مُڪُندا، هي لفظ منهنجي آخري نعمت هجن!" ماءُ چيو هو. "اهو وقت اچي ويو آهي جڏهن مون کي توهان جي پيدائش کان پوءِ ڪيترائي غير معمولي واقعا بيان ڪرڻا پوندا. مون کي پهريون ڀيرو توهان جي منزل جو رستو تڏهن معلوم ٿيو جڏهن توهان منهنجي هٿن □ صرف هڪ ٻار هئا. مان توهان کي بنارس □ پنهنجي گرو جي گهر وٺي ويس. تقريبن شاگردن جي هڪ ميڙ جي پويان لڪيل، مان مشڪل سان لاهري مهاشيا کي ڏسي سگهيس جڏهن هو گهري مراقبي □ ويٺو هو.

" جڏهن مان توکي هٿ لوڏي رهيو هوس، تڏهن مان دعا ڪري رهيو هوس ته عظيم گرو نوٽيس وٺي ۽ برڪت عطا ڪري. جيئن منهنجي خاموش عقيدتمندانه خواهش شدت اختيار ڪري وئي، هن پنهنجون اکيون کوليون ۽ مون کي ويجهو اچڻ جو اشارو ڪيو. پين مون لاءِ رستو ناهيو؛ مون پاڪ پيرن تي سجدو ڪيو. منهنجي مالڪ توکي پنهنجي گود ۾ ويهاريو، روحاني طور تي بپتسما ڏيڻ لاءِ پنهنجو هٿ تنهنجي پيشاني تي رکيو."

"ننڍي ماءُ، تنهنجو پٽ هڪ يوگي هوندو. هڪ روحاني انجن جي طور تي، هو ڪيترن ئي روحن کي خدا جي بادشاهي ڏانهن وٺي ويندو."

" منهنجو دل خوشيءَ سان ٽپي پيو جڏهن مون کي سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ گرو پاران منهنجي ڳجهي دعا ملي. توهان جي پيدائش کان ٿورو اڳ، هن مون کي ٻڌايو هو ته توهان سندس رستي تي هلندؤ."

" بعد ۾، منهنجا پٽ، عظيم روشنيءَ جو توهان جو نظارو مون ۽ توهان جي ڀيڻ روما کي معلوم ٿيو، جيئن ايندڙ ڪمري مان اسان توهان کي بستري تي بي حرڪت ڏٺو. توهان جو ننڍڙو چهرو روشن ٿي ويو؛ توهان جي آواز جڏهن توهان خدا جي ڳولا ۾ هماليه ڏانهن وڃڻ جي ڳالهه ڪئي ته لوهي عزم سان گونجي ويو.

" انهن طريقن سان، پيارا پٽ، مون کي خبر پئي ته توهان جو رستو دنياوي خواهشن کان پري آهي. منهنجي زندگيءَ ۾ سڀ کان وڏيڪ منفرد واقعو وڏيڪ تصديق ڪئي آيو - هڪ اهڙو واقعو جيڪو هاڻي منهنجي موت جي بستري تي پيغام کي متحرڪ ڪري ٿو."

" اهو پنجاب جي هڪ بابا سان انٽرويو هو. جڏهن اسان جو خاندان لاهور ۾ رهي رهيو هو، هڪ صبح جو نوڪر اوچتو منهنجي ڪمري ۾ آيو.

"'مالڪه، هڪ عجيب ساڌو [3-2] آهي هتي. هو اصرار ڪري ٿو اهو هو "ڏسو جي ماءُ جو مُڪُندا'"

" انهن سادن لفظن منهنجي اندر ۾ هڪ گهرو اثر ڇڏيو؛ مان فوري طور تي مهمان جو استقبال ڪرڻ لاءِ ويس. سندس پيرن تي جهڪي، مون محسوس ڪيو ته منهنجي سامهون هڪ خدا جو سچو ماڻهو هو."

"' ماءُ،' هن چيو، 'وڏا استاد چاهين ٿا ته توهان کي خبر پوي ته توهان جو زمين تي رهڻ ڊگهو نه هوندو. توهان جي ايندڙ بيماري توهان جي آخري ثابت ٿيندي.' [4-2] هڪ خاموشي هئي، جنهن دوران مون کي ڪو به خطرو محسوس نه ٿيو پر صرف هڪ وڏي امن جي لهر محسوس ٿي. آخرڪار هن مون کي ٻيهر مخاطب ڪيو:

"' توکي هڪ خاص چانديءَ جي تعويذ جو نگهبان ٿيڻو آهي. مان اڄ اهو توکي نه ڏيندس؛ منهنجي لفظن ۾ سچائي ڏيکارڻ لاءِ، تعويذ سپاٽي تنهنجي هٿن ۾ ظاهر ٿيندو جڏهن تون مراقبو ڪندين. پنهنجي موت جي بستري تي، توکي پنهنجي وڏي پٽ اننتا کي هدايت ڪرڻ گهرجي ته هو تعويذ کي هڪ سال تائين رکي ۽ پوءِ ان کي پنهنجي ٻئي پٽ کي ڏئي. مُڪندا وڏن کان تعويذ جو مطلب سمجهي ويندو. هن کي اهو ان وقت ملڻ گهرجي جڏهن هو سڀني دنياوي اميدن کي ڇڏي ڏيڻ ۽ خدا جي لاءِ پنهنجي اهم ڳولا شروع ڪرڻ لاءِ تيار هوندو. جڏهن هو تعويذ کي ڪجهه سالن تائين رکي ڇڏيندو، ۽ جڏهن اهو پنهنجو مقصد پورو ڪري وٺندو، ته اهو غائب ٿي ويندو. جيتوڻيڪ سڀ کان وڏيڪ ڳجهي جاءِ تي رکيو ويندو، اهو واپس ايندو جتان آيو هو.'

[2-5] خيرات ڏني بزرگ ڏانهن، ۽ وڏي احترام سان سندس اڳيان جهڪيو. نه وٺڻ نذرانو پيش ڪندي، هو دعا سان هليو ويو. ٻئي شام، جڏهن مان هٿ ٻڌي مراقبي ۾ ويٺو هوس، ته ساڌو جي واعدي مطابق، منهنجي هٿن جي وچ ۾ هڪ چانديءَ جو تعويذ ظاهر ٿيو. اهو پاڻ کي ظاهر ڪري ڇڏيو پاران هڪ ٿڌ، هموار ڇهڻ.

مان آهي حسد سان حفاظت ڪيل اهو لاءِ وڏيک ڪان ٻه سال، □ هاٽي ان ڪي اننتا جي سنڀال □ ڇڏي ڏيو.
منهنجي لاءِ غم نه ڪريو، ڇو ته مون کي منهنجي عظيم گرو طرفان آندو ويندو.

جي هٿيار جو جي لامحدود. الوداع، منهنجو پيار؛ جي ڪائناتي ماءُ ٿيندو حفاظت ڪريو توهان ."

تعويذ هٿ ڪرڻ سان منهنجي مٿان روشني جو هڪ شعلو چانئجي ويو؛ ڪيترين ئي سُتل يادون جاڳي پيون. تعويذ، گول قديم طور تي عجيب، سنسڪرت اکرن سان ڍڪيل هو. مون سمجهيو ته اهو گذريل جنمن جي استادن کان آيو هو، جيڪي پوشيده طور تي منهنجي قدمن جي رهنمائي ڪري رهيا هئا. هڪ وڌيڪ اهميت ضرور هئي؛ پر ڪو به تعويذ جي دل کي مڪمل طور تي ظاهر نٿو ڪري.

منهنجي زندگي جي انتهائي ناخوشگوار حالتن آخرڪار تعويذ ڪيئن غائب ٿي ويو؛ ڪيئن ان جو نقصان منهنجي گرو جي حاصلات جو پيغام هو، هن باب نه ٿو ٻڌائي سگهجي.

پر ننڍڙو چوڪرو، هماليه تائين پهچڻ جي ڪوشش ناڪام ٿي ويو، روزانو پنهنجي تعويذ جي پرن تي پري تائين سفر ڪندو هو.

2-1 : آهي هڪ سان سندس پاڻ (سوا)." لاڳو ٿيل WHO سنسڪرت پاڙ مطلب جو سوامي آهي "هو جي طرف هڪ ميمبر جو جي هندستاني حڪم راهبن جي حوالي سان، لقب کي "محترم" جو رسمي احترام حاصل آهي.

2-2 : جي هندستاني رواج، جنهن جي ذريعي والدين چونڊيو جي حياتيءَ جو ساٿي لاءِ سندن ٻار، آهي مزاحمت ڪئي جي ڪُند حملا جو وقت. خوش هندستاني شادين جو سيڪڙو تمام گهٽو آهي.

2-3 : تعاقب ڪري ٿو هڪ ساڌنا يا رستو جو روحاني نظم و ضبط WHO هڪ اينڪرائيٽ؛ هڪ

2-4 : جڏهن مان دريافت ڪيو پاران اهي لفظ اهو ماءُ هئي قبضي خفيه علم جو هڪ ننڍو زندگي، مان سمجهيو ويو لاءِ پهريون وقت چو هوءَ هئي ٿي چڪو آهي ضد ڪندڙ تي تيز ڪرڻ جي منصوبا لاءِ انتا جو شادي. جيتوڻيڪ هوءَ فوت ٿي ويو اڳ جي شادي جي موقعي تي، سندس فطري ماءُ جي خواهش رسمن جي شاهدي ڏيڻ هئي.

2-5 : الف رواجي اشارو جو احترام جي طرف سادهو .

باب: 3

جي سينٽ سان به جسم

" پيءُ، جيڪڏهن مان واعدو جي طرف واپسي گهر بغير زبردستي، مئي مان وٺو هڪ نظارو ڏسڻ سفر جي طرف بنارس؟"

منهنجي سفر جي شديد محبت کي پيءُ ڪڏهن به روڪيو نه هو. هن مون کي، جيتوڻيڪ هڪ ننڍڙي ٻار جي

حيثيت □، ڪيترن ئي شهرن □ زيارتن جي جڳهن جو دورو ڪرڻ جي اجازت ڏني. عام طور تي منهنجا هڪ يا وڌيڪ دوست مون سان گڏ هوندا هئا؛ اسان پيءُ پاران مهيا ڪيل فرسٽ ڪلاس پاسن تي آرام سان سفر ڪندا هئاسين. ريلوي آفيسر جي حيثيت سان سندس حيثيت خاندان □ خانه بدوش ماڻهن لاءِ مڪمل طور تي اطمينان بخش هئي.

پيءُ واعدو ڪيو جي طرف ڏيو منهنجو درخواست واجب الادا غور. جي اڳيون ڏينهن هو طلب ڪيل مان □ منعقد ٿيل

ٻاهر هڪ واپسي پاس ڪرڻ کان بريلي جي طرف بنارس، هڪ نمبر جو روپيو نوٽس، ۾ به اڪر.

"مون کي بنارس جي هڪ دوست، ڪيدار ناٿ بابو، کي هڪ ڪاروباري معاملو پيش ڪرڻو آهي. بدقسمتي سان مون سندس پتو وڃائي ڇڏيو آهي. پر مون کي يقين آهي ته توهان هي خط اسان جي گڏيل دوست، سوامي پرناباننڊ جي ذريعي هن تائين پهچائي سگهندا. سوامي، منهنجو پاءُ شاگرد، هڪ اعليٰ روحاني قد حاصل ڪيو آهي. توهان کي سندس صحبت مان فائدو ٿيندو؛ هي ٻيو نوٽ توهان جي تعارف جو ڪم ڪندو."

"پيءُ جو اکيون چمڪندڙ جيئن هو شامل ڪيو ويو، "ذهن، نه وڏيڪ پروازون کان گهر!"

مان پنهنجي ٻارهن سالن جي جوش سان اڳتي وڌيس (جيتوڻيڪ وقت ڪڏهن به نون منظرن ۾ عجيب چهرن ۾ منهنجي خوشي کي گهٽ نه ڪيو آهي). بنارس پهچندي، مان فوري طور تي سوامي جي رهائشگاهه ڏانهن وڌيس. سامهون وارو دروازو کليل هو؛ مان ٻئي منزل تي هڪ ڊگهي، هال جهڙي ڪمري ڏانهن ويس. هڪ ٿلهو ماڻهو، صرف هڪ لنگوٽ پاتل، ٿوري مٿي ڪيل پليٽ فارم تي ڪنول جي پوزيشن ۾ ويٺو هو. سندس مٿو ۽ اڻ چڙيل چهرو صاف ٿيل هئا؛ هڪ خوشگوار مسڪراهٽ سندس چپن تي هئي. منهنجي خيال کي ختم ڪرڻ لاءِ ته مون مداخلت ڪئي هئي، هن مون کي هڪ پراڻي دوست وانگر سلام ڪيو.

"بابا آنند (منهنجي پياري کي خوشي هجي)." سندس استقبال ٻاراڻي آواز ۾ دل جي گهراين سان ڪيو ويو. " مون گوڏن پر ويٺي سندس پير ڇُهيا.

"آهن توهان سوامي پرناباننڊ؟"

هن ڪنڌ لوڏيو. "ڇا تون ڀڳتيءَ جو پٽ آهين؟" سندس لفظ منهنجي کيسي مان پيءُ جو خط ڪڍڻ کان اڳ ئي نڪري ويا هئا. حيرت ۾، مون کيس تعارف جو نوٽ ڏنو، جيڪو هاڻي ضرورت کان وڌيڪ لڳي رهيو هو.

"يقيناً مان توهان لاءِ ڪيدار ناٿ بابو ڳوليندس." بزرگ ٻيهر پنهنجي روشن خيالي سان مون کي حيران ڪري ڇڏيو. هن خط تي نظر وڌي، ۽ منهنجي والدين جا ڪجهه پيار پريا حوالا ڏنا.

"توهان کي خبر آهي، مان ٻه پينشن مان لطف اندوز ٿي رهيو آهيان. هڪ توهان جي پيءُ جي سفارش سان آهي، جنهن لاءِ مان هڪ پيرو ڪم ڪيو ۾ جي ريلوي آفيس. جي ٻيو آهي پاران جي سفارش جو منهنجو آسماني پيءُ، جنهن لاءِ مون پنهنجي زندگيءَ ۾ پنهنجي دنياوي فرضن کي ايمانداري سان پورو ڪيو آهي."

مون کي هي تبصرو تمام گهڻو غير واضح لڳو. "سائين، توهان کي آسماني پيءُ کان ڪهڙي قسم جي پينشن ملندي آهي؟ ڇا هو توهان جي گود ۾ پئسا وجهي ٿو؟"

هو کلندو رهيو. "منهنجو مطلب آهي بي انتها امن جي پينشن - ڪيترن سالن جي گهري مراقبي جو انعام. مون کي هاڻي ڪڏهن به پئسن جي خواهش ناهي. منهنجون ڪجهه مادي ضرورتون پوريون ڪيون ويون آهن. بعد ۾ توهان کي ٻي پينشن جي اهميت سمجهه ۾ ايندي."

اوچتو اسان جي ڳالهه ٻولهه ختم ڪندي، بزرگ سخت بي حس ٿي ويو. هڪ اسفنڪس جهڙي هوا کيس ڍڪي ڇڏيو. پهرين ته سندس اکيون چمڪيون، ڄڻ ته ڪا دلچسپ شيءِ ڏسي رهيو هجي، پوءِ بي رنگ ٿي ويون. مون کي سندس پاڪيزگي تي شرم محسوس ٿي؛ هن اڃا تائين مون کي اهو نه ٻڌايو هو ته مان پيءُ جي دوست سان ڪيئن ملي سگهان ٿو. ٿوري بيچيني سان، مون خالي ڪمري ۾ پنهنجي چوڌاري ڏٺو، اسان

ٻنهي ڪان سواءِ خالي. منهنجي بيڪار نظر پليٽ فارم سيٺ جي هيٺان پيل سندس ڪاٺ جي سينڊل تي پيئي.

"ننڍو صاحب، 1-3 پريشان نه ٿيو. جنهن ماڻهوءَ کي توهان ڏسڻ چاهيو ٿا اهو اڌ ڪلاڪ ۾ توهان سان گڏ هوندو." يوگي منهنجو ذهن پڙهي رهيو هو - هڪ ڪارنامو جيڪو هن وقت تمام ڏکيو نه آهي!

وري هو بي سمجهه خاموشي ۾ پئجي ويو. منهنجي گهڙي مون کي ٻڌايو ته ٽيهه منٽ گذري ويا آهن.

سوامي پاڻ کي جاڳايو. "مون کي لڳي ٿو ته ڪيدار ناٿ بابو دروازي جي ويجهو اچي رهيو آهي."

مون ڪنهن کي ڏاڪڻين تان چڙهڻ جو آواز ٻڌو. اوچتو هڪ حيران ڪندڙ سمجهه پيدا ٿي؛ منهنجا خيال مونجهاري ۾ ڊوڙيا: "اهو ڪيئن ممڪن آهي ته پيءُ جي دوست کي ڪنهن قاصد جي مدد کان سواءِ هن جاءِ تي سڏيو ويو هجي؟ سوامي منهنجي اچڻ کان وٺي مون کان سواءِ ڪنهن ٻئي سان نه ڳالهايو آهي!"

اوچتو مان ڪمرو ڇڏي ڏنو ۾ ڏاڪڻيون لهي هيٺ لٿس. اڌ رستي تي مون کي وچولي قد جو هڪ پتلي، گوري چمڙي وارو ماڻهو مليو. هو تڪڙ ۾ نظر آيو.

"آهن توهان ڪيدار ناٿ بابو؟" جوش رنگين منهنجو آواز.

"ها. ڇا تون پاڳتي جو پٽ نه آهين جيڪو هتي مون سان ملڻ لاءِ انتظار ڪري رهيو آهي؟" هو دوستانه انداز ۾ مسڪرايو.

"سائين، ڪيئن ڪريو توهان ٿيڻ جي طرف اچو هتي؟" مان محسوس ڪيو حيران ٿيل ناراضگي مٿان سندس ناقابلِ فهم موجودگي.

"اڄ سڀ ڪجهه پراسرار آهي! هڪ ڪلاڪ کان به گهٽ وقت اڳ مون گنگا ۾ غسل ختم ڪيو هو جڏهن سوامي پرنابانند ويجهو آيو مان. مان آهي نه خيال ڪيئن هو ڄاڻ هئي مان هو اتي تي اهو وقت.

"'پگبتي جو پٽ منهنجي اپارٽمينٽ ۾ توهان جو انتظار ڪري رهيو آهي،' هن چيو. 'ڇا توهان مون سان گڏ هلندؤ؟' مون خوشيءَ سان اتفاق ڪيو. جيئن اسان هٿ ۾ هٿ ڏئي اڳتي وڌياسين، سوامي پنهنجي ڪاٺ جي سينڊل ۾ عجيب طور تي مون کان اڳتي نڪري ويو، جيتوڻيڪ مون اهي مضبوط هلڻ وارا بوٽ پائي ورتا هئا.

"'توهان کي منهنجي جاءِ تي پهچڻ ۾ ڪيترو وقت لڳندو؟' پرنابانندجي اوچتو مون کان هي سوال پڇڻ لاءِ رڪجي ويو.

"'اڌ ڪلاڪ بابت.'

"'مون کي هن وقت ٻيو ڪجهه ڪرڻو آهي.' هن مون تي هڪ پراسرار نظر وجهي. 'مون کي توهان کي پوئتي ڇڏڻ گهرجي. توهان مون سان منهنجي گهر ۾ شامل ٿي سگهو ٿا، جتي پاگبتي جو پٽ ۽ مان توهان جو انتظار ڪنداسين.'

"مان ڪجهه چوڻ کان اڳ، هو تيزيءَ سان منهنجي پرسان کان گذري ويو ۽ ميڙ ۾ غائب ٿي ويو. مان هتي جيترو تيز ٿي سگهيس هليو ويس."

هي وضاحت صرف وڌي ويو منهنجو حيرانگي. مان پڇاڻو ڪيو ڪيئن ڊگهو هو هئي ڄاتل سجاتل جي سوامي.

"اسان گذريل سال ڪجهه ڀيرا مليا هئاسين، پر تازو نه. مون کي اڄ ٻيهر غسل خاني تي ڪيس ڏسي تمام گهڻي خوشي ٿي."

مان نٿو ڪري سگهي يقين ڪرڻ منهنجو ڪن! آهيان مان هارائڻ منهنجو ذهن؟ ڪيو توهان ملڻ ڪيس □ هڪ "
نظر، يا ڪيو توهان اصل □

"ڏسو ڪيس، ڇهو سندس هٿ، ۾ ٻڌو جي آواز جو سندس پير؟

"مون کي خبر ناهي ته توهان ڪهڙي ڳاڙي هلائي رهيا آهيو!" هو ڪاوڙ ۾ پرجي ويو. "مان توهان سان ڪوڙ نه ڳالهائي رهيو آهيان. ڇا توهان سمجهي نٿا سگهو ته صرف سوامي جي ذريعي مون کي خبر پئي ته توهان هن جاءِ تي منهنجي انتظار ۾ آهيو؟"

"چو، اهو ماڻهو، سوامي پرناناند، هڪ ڪلاڪ اڳ جڏهن ڪان پهريون پيرو آيو هوس، هڪ لمحو به منهنجي نظر ڪان نه ويو آهي." مون سڄي ڪهاڻي کي بي ترتيبي سان بيان ڪيو.

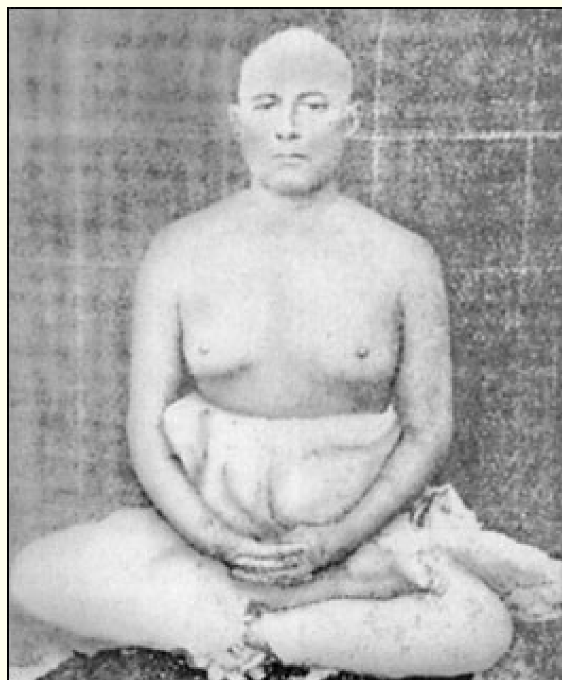
سندس اکيون وڏي پيماني تي کُلي ويون. "ڇا اسان هن مادي دور ۾ رهون ٿا، يا خواب ڏسي رهيا آهيون؟ مون ڪڏهن به پنهنجي زندگي ۾ اهڙو معجزو ڏسڻ جي اميد نه ڪئي هئي! مون سوچيو ته هي سوامي صرف هڪ عام ماڻهو هو، ۾ هاڻي مان "ڇا هو هڪ اضافي جسم کي مادي بڻائي سگهي ٿو ۾ ان ذريعي ڪم ڪري سگهي ٿو!" گڏجي اسين بزرگ جي ڪمري ۾ داخل ٿياسين.

ڏس، اهي ئي سينڊل آهن جيڪي هن گهاٽ تي پائي رهيا هئا ،" ڪيدار ناٿ بابو سرگوشي ڪئي. "هو صرف هڪ لنگوٽهي ۾ ڍڪيل هو، جيئن مان هاڻي هن کي ڏسان ٿو."

جيئن جي گهمڻ وارو جهڪيل اڳ ڪيس، جي سينٽ ڦري ويو جي طرف مان سان هڪ سواليه مسڪراهٽ.

"تون هن سڀ تي ڇو حيران آهين؟ غير معمولي دنيا جي نازڪ اتحاد سچي يوگين کان لڪيل ناهي. مان فوري طور تي ڏور ڪلڪتي ۾ پنهنجن شاگردن کي ڏسان ٿو ۾ انهن سان ڳالهائيندو آهيان. اهي ساڳئي طرح پنهنجي مرضي سان مجموعي مادي جي هر رڪاوٽ کي پار ڪري سگهن ٿا."

شايد منهنجي نوجوان سيني ۾ روحاني جوش پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ۾ سوامي هيٺ لهي ويو هو. جي طرف ٻڌايو مان جو سندس طاقتون جو نجمي ريڊيو ۾ ٽيليويزن. [2-3] پر بدران جوش جي ڪري، مون کي صرف هڪ خوفناڪ خوف محسوس ٿيو. جيئن ته مون کي هڪ خاص گرو - سري يُڪتيشور - ذريعي پنهنجي الاهي ڳولا ڪرڻ جو مقدر هو، جنهن سان مان اڃا تائين نه مليو هوس - مون کي پرناناند کي پنهنجو استاد قبول ڪرڻ جو ڪو به رجحان محسوس نه ٿيو. مون شڪ سان هن ڏانهن ڏٺو، سوچيو ته ڇا اهو ڇا هو يا مون کان اڳ سندس هم منصب هو؟

سوامي پرناباننڊ
"جي سينٽ سان ٻه لاشون"

هڪ بلند ڪيل شاگرد جو لاهري مهاسائيا

استاد منهنجي بيچيني کي ختم ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي روح کي جاڳائيندڙ نظر سان، ۾ پنهنجي گرو بابت ڪجهه متاثر ڪندڙ لفظن سان.

"لاهري مهاسائيا هو جي سڀ کان وڏو يوگي مان ڪڏهن به ڄاڻندو هو. هو هو ديوتا پاڻ ۾ جي فارم جو گوشت."

مون سوچيو ته جيڪڏهن ڪو شاگرد پنهنجي مرضيءَ سان هڪ اضافي جسماني شڪل اختيار ڪري سگهي ٿو، ته پوءِ سندس استاد لاءِ ڪهڙا معجزا روڪي سگهجن ٿا؟

"مان توهان کي ٻڌايان ٿو ته گرو جي مدد ڪيتري انمول آهي. مان هر رات اٺ ڪلاڪ ٻئي شاگرد سان گڏ مراقبو ڪندو هوس. اسان کي ڏينهن ۾ ريلوي آفيس ۾ ڪم ڪرڻو پوندو هو. پنهنجي ڪلارڪي فرضن کي انجام ڏيڻ ۾ ڏکيائي محسوس ڪندي، مون پنهنجو سڄو وقت خدا جي لاءِ وقف ڪرڻ جي خواهش ڪئي. اٺن سالن تائين مون ثابت قدمي سان اڌ رات مراقبو ڪيو. مون کي شاندار نتيجا مليا؛ زبردست روحاني تصورات منهنجي ذهن کي روشن ڪيو. پر هڪ ننڍڙو پردو هميشه منهنجي ۽ لامحدود جي وچ ۾ رهيو. جيتوڻيڪ انتهائي انساني سنجيدگي سان، مون کي آخري ناقابلِ واپسي اتحاد کان انڪار ڪيو ويو. هڪ شام مون لاهري مهاسايا جي زيارت ڪئي ۽ سندس الاهي شفاعت جي درخواست ڪئي. منهنجيون خواهشون سڄي رات جاري رهيون.

"'فرشتي گرو، منهنجو روحاني ڏک اهڙو آهي جو مان پنهنجي عظيم محبوب سان روبرو ملڻ کان سواءِ پنهنجي زندگي برداشت نٿو ڪري سگهان!'"

"چا؟" ڪري سگهي ٿو مان ڪندا؟ توهان لازمي غور ڪريو وڌيڪ تمام گهڻو"."

"'مان توکي عرض ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ خدا! مان توکي پنهنجي سامهون هڪ جسماني جسم ۾ ظاهر ٿيل ڏسان ٿو؛ مون کي برڪت ڏي ته مان توکي تنهنجي لامحدود صورت ۾ ڏسي سگهان!"

"لاهري مهاشيا هڪ مهربان اشاري ۾ پنهنجو هٿ وڌايو. 'تون هاڻي وڃي مراقبو ڪري سگهين ٿو. مون برهما سان تنهنجي لاءِ شفاعت ڪئي آهي.' 3-3

"بيحد حوصلا افزائي سان، مان پنهنجي گهر موٽي آيس. ان رات مراقبي ۾، منهنجي زندگي جو ٻرندڙ مقصد حاصل ٿي ويو. هاڻي مان مسلسل روحاني پينشن مان لطف اندوز ٿي رهيو آهيان. ان ڏينهن کان ڪڏهن به برڪت وارو خالق منهنجي اکين کان ڪنهن به وهم جي پردي پويان لڪيل نه رهيو آهي."

پرناباننڊ جو چهرو الاهي روشني سان پرجي ويو. هڪ ٻي دنيا جي امن منهنجي دل ۾ داخل ٿي وئي؛ سڀ خوف پڇي ويا هئا. بزرگ هڪ وڌيڪ اعتماد پيدا ڪيو.

"ڪجهه مهينن کان پوءِ مان لاهري مهاسايا وٽ موٽي آيس ۽ سندس لامحدود تحفي جي عطا ڪرڻ تي شڪريو ادا ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. پوءِ مون هڪ ٻي ڳالهه جو ذڪر ڪيو.

"'خدائي گرو، مان هاڻي آفيس ۾ ڪم نٿو ڪري سگهان. مهرباني ڪري مون کي آزاد ڪريو. برهما

مون كي مسلسل نشي □ ركي تو."

پنهنجي ڪمپني ڪان پينشن لاءِ درخواست ڏيو.'" "'

"'مان ڪهڙو سبب ڏيان، منهنجي خدمت ۾ ايتري

جلدي؟' "'ٻڌو ته توهان ڇا محسوس ڪيو.'"

" جي اڳيون ڏينهن مان ٿهيل منهنجو درخواست. جي ڊاڪٽر پڇاڻو ڪيو جي ميدان لاءِ منهنجو وقت ڪان اڳ درخواست.

ڪم تي، مون ڪي پنهنجي رڍن جي هڏي ۾ هڪ زبردست احساس ايرندو نظر اچي ٿو. 4-3 اهو منهنجي سچي" جسم ۾ پکڙجي ويو آهي، ۾ مون ڪي پنهنجن فرضن جي انجام ڏيڻ لاءِ نا مناسب بڻائي ڇڏيو آهي.

" وڏيڪ پڇا ڳاڇا ڪرڻ ڪان سواءِ، طبيب مون ڪي پينشن لاءِ تمام گهٽي سفارش ڪئي، جيڪا مون ڪي جلد ئي

ملي وئي. مون ڪي خبر آهي ته لاهري مهاسايا جي الاهي مرضي ڊاڪٽر ۾ ريلوي آفيسرن، جن ۾ توهان جو

پيءُ به شامل آهي، ذريعي ڪم ڪيو. انهن پاٺمرادو عظيم گرو جي روحاني هدايت جي فرمانبرداري ڪئي، ۾

مون ڪي محبوب سان اڻ ٽٽل رابطي جي زندگي لاءِ آزاد ڪيو." 5-3

هن غير معمولي انڪشاف ڪان پوءِ، سوامي پرنابانند پنهنجي ڊگهي خاموشي ۾ آرام ڪيو. جيئن مان موڪلائي رهيو هوس، سندس پيرن ڪي احترام سان ڇهيو، هن مون ڪي پنهنجو آشيرواد ڏنو:

" توهان جي زندگي ڇڏڻ ۾ يوگا جي رستي سان تعلق رکي ٿي. مان توهان ڪي ٻيهر ڏسندس، توهان جي

پيءُ سان، بعد ۾." سالن انهن ٻنهي اڳڪٿين ڪي پورو ڪيو. 6-3

ڪيدار ناٿ بابو منهنجي پرسان اوندهه ۾ هليو ويو. مون پيءُ جو خط پهچايو، جيڪو منهنجي ساٿي گهٽي جي بتي هيٺ پڙهيو.

" توهان جو پيءُ صلاح ڏئي ٿو ته مان سندس ريلوي ڪمپني جي ڪلڪتي آفيس ۾ نوڪري ونان. سوامي پرنابانند جي گهٽ ۾ گهٽ هڪ پينشن جي اميد رکڻ ڪيترو خوشگوار آهي! پر اهو ناممڪن آهي؛ مان بنارس ڇڏي نه ٿو سگهان. افسوس، ٻه لاش اڃا تائين منهنجي لاءِ نه آهن!"

3-1 : چٽو مهاسائيا آهي جي اصطلاح پاران ڪهڙي هڪ نمبر جو هندستاني بزرگ خطاب ڪيو ويو مان. اهو ترجمو ڪري ٿو "ننڍو سائين."

3-2 : پنهنجي طريقي سان، جسماني سائنس ذهني سائنس ذريعي يوگين پاران دريافت ڪيل قانونن جي صحيحيت جي تصديق ڪري رهي آهي. مثال طور، هڪ مظاهرو اهو ماٿهو آهي ٽيليويزن وارو طاقتون هو ڏنو ويو تي نومبر 26، 1934ع تي جي شاهي يونيورسٽي جو روم. "ڊاڪٽر گيوسپي ڪيليگارس، نيورو سائڪولوجي جي پروفيسر، هڪ مضمون جي جسم جي ڪجهه نقطن ڪي دٻايو ۽ مضمون پٽ جي ٻئي پاسي تي ٻين ماٿهن ۽ شين جي ننڍڙن تفصيلن سان جواب ڏنو. ڊاڪٽر ڪيليگارس ٻين پروفيسرن ڪي ٻڌايو ته جيڪڏهن چمڙي تي ڪجهه حصا متحرڪ ٿين ٿا، ته مضمون ڪي سپر سينسرل تاثرات ڏنا ويندا آهن جيڪي هن ڪي اهڙيون شيون ڏسڻ جي قابل بڻائيندا آهن جيڪي هو ٻي صورت ۾ نه ڏسي سگهندو هو. پنهنجي مضمون ڪي پٽ جي ٻئي پاسي شين ڪي سمجهڻ جي قابل بڻائڻ لاءِ، پروفيسر ڪيليگارس پندرهن منٽن لاءِ سيني جي ساڄي پاسي هڪ جڳهه تي دٻايو. ڊاڪٽر ڪيليگارس چيو ته جيڪڏهن جسم جا ٻيا حصا متحرڪ ٿين ٿا، ته مضمون ڪنهن به فاصلي تي شيون ڏسي سگهن ٿا، قطع نظر ته انهن اڳ ڪڏهن به اهي شيون ڏٺيون هيون يا نه."

خدا □ سندس پاسو جو پيدا ڪندڙ؛ ڪان سنسڪرت پاڙ برِھ ، جي طرف وڌايو. جڏھن ايمرسن جو نظم برھما ظاھر ٿيو □ ائٽلانٽڪ ماھوار □ 1857، گھڻا جي پڙھندڙ ھئا حيران. ايمرسن مُرڪيو. "ٻڌاءِ انھن کي،" ھو چيو، "جي طرف چئو 'برھما' جي بدران 'يھووا' □ انھن کي ڪا به مونجھارو محسوس نه ٿيندو. : 3-3

□ اونھو مراقبو، جي پھريون تجربو جو روح آھي تي جي قربانگاھه جو جي ڪرنگھي، □ پوءِ □ جي دماغ. جي زبردست خوشي غالب آھي، پر يوگي پنھنجي ظاھري اظھار کي ڪنٽرول ڪرڻ سگھي ٿو. : 3-4

ڪان پوءِ سندس رٽائرمينٽ، پرناباننداند لکيو ھڪ جو جي گھڻا گھرو تبصرا تي جي ڀڳوت گيتا، بنگالي □ ھندي □ موجود آھي. : 3-5

باب: 4

منهنجو مداخلت ڪئي وئي پرواز طرف جي هماليه

ڪنهن معمولي بهاني سان پنهنجي ڪلاس روم مان نڪري وڃ، ۾ هڪ هيڪني گاڏي استعمال ڪر. ان لين " ۾ بيهه جتي منهنجي گهر ۾ ڪو به توڪي نه ڏسي سگهي."

هي منهنجون آخري هدايتون هيون امر متر لاءِ، جيڪو هڪ هاءِ اسڪول جو دوست هو ۾ مون سان گڏ هماليه وڃڻ جو ارادو رکي ٿو. اسان پنهنجي اڏام لاءِ ايندڙ ڏينهن چونديو هو. احتياط ضروري هئا، ڇاڪاڻ ته اننتا هڪ محتاط نظر رکي. هو فرار جي منصوبن کي ناڪام بڻائڻ لاءِ پرعزم هو، جيڪي هن کي شڪ هو ته منهنجي ذهن ۾ سڀ کان مٿانهون آهن. تعويذ، هڪ روحاني خمير وانگر، خاموشي سان منهنجي اندر ڪم ڪري رهيو هو. هماليه جي برف جي وچ ۾، مون کي اميد هئي ته مان ان مالڪ کي ڳوليندس جنهن جو چهرو اڪثر مون کي خوابن ۾ نظر ايندو هو.

خاندان هاٿي ڪلڪتي ۾ رهي رهيو هو، جتي پيءُ کي مستقل طور تي منتقل ڪيو ويو هو. پدر شاهي هندستاني رسم و رواج جي پيروي ڪندي، اننتا پنهنجي ڪنوار کي اسان جي گهر ۾ رهڻ لاءِ آندو هو، هاٿي 4 گرپار روڊ تي. اتي هڪ ننڍڙي اٽڪ ڪمري ۾ مان روزانو مراقبي ۾ مشغول هوس ۾ پنهنجي ذهن کي الاهي ڳولا لاءِ تيار ڪندو هوس.

يادگار صبح بدقسمت مينهن سان گڏ آئي. رستي ۾ امر جي گاڏي جي ڦيٿن جي آواز ٻڌڻ سان، مون تڪڙ ۾ هڪ ڪمبل، سينڊل جو هڪ جوڙو، لاهري مهاسايا جي تصوير، هڪ ڪاپي گڏ ڪئي. ڀڳوت گيتا، دعا جي مالا جو هڪ تار، ۽ به لنگوٽيون. هي بنڊل مون پنهنجي ٽئين منزل جي دريءَ مان اڇلايو. مان ڏاڪڻين تان هيٺ لهي ويس ۾ پنهنجي چاچي کان گذري ويس، دروازي تي مڇي خريد ڪندي.

"ڇا؟" آهي جي جوش؟" سندس نظر گهمڻ شڪي طور تي مٿان منهنجو ماٿو"

مون کيس هڪ غير جانبدار مسڪراهٽ ڏني ۾ لين ڏانهن هليو ويس. پنهنجو بنڊل کڻي، مان سازشي احتياط سان امر سان شامل ٿيس. اسان چاڊني چوڪ ڏانهن گاڏي هلائي، جيڪو هڪ واپاري مرڪز هو. ڪيترن ئي مهينن کان اسان انگريزي ڪپڙا خريد ڪرڻ لاءِ پنهنجا ٽفن پئسا بچائي رهيا هئاسين. اهو ڄاڻ ته منهنجو هوشيار ڀاءُ آساني سان هڪ جاسوس جو ڪردار ادا ڪري سگهي ٿو، اسان سوچيو ته يورپي لباس ۾ هن کي شڪست ڏيون.

اسٽيشن جي رستي تي، اسان پنهنجي ڪزن، جوتن گهوش لاءِ روڪيو، جنهن کي مان جتندا سڏيندو هوس. هو هڪ نئون مذهب تبديل ڪندڙ هو، هماليه ۾ هڪ گرو جي خواهشمند هو. هن اسان جي تيار ڪيل نئين

سوٽ کي پاتو. چڱي طرح لڪيل، اسان اميـد ڪـئي! هڪ گهـري خوشـي اسـان جي دلين تي قبضـو ڪـري ورتو.

اسان کي هاٿي صرف ڪينواس بوٽن جي ضرورت آهي." مان پنهنجن ساٿين کي هڪ دڪان ڏانهن وٺي " ويس جتي ربڙ جي تلاءَ وارا جوتا ڏيڪاريل هئا. "مضمون جو چمڙو، حاصل ڪيو صرف ذريعي جي ذبح ڪرڻ جو جانور، لازمي هجڻ غير حاضر "ـهن پلڪ سفر تيـ" مان پنهنجي پڳوت گيتا مان چمڙي جو ڊڪ ۾ انگريزي ۾ ٺهيل سولا ٽوپي (هيلمٽ) مان چمڙي جا پٽا هٽائڻ لاءِ گهٽي تي رکيس .

اسٽيشن تي اسان بردوان لاءِ ٽڪيٽون خريد ڪيون، جتان اسان هماليه جي دامن ۾ هردوار ڏانهن منتقل ٿيڻ جو ارادو ڪيو. جيئن ئي ٽرين، اسان وانگر، اڏام ۾ هئي، مون پنهنجي ڪجهه شاندار اميدن کي بيان ڪيو.

"ذرا تصور ڪريو!" مون انزال ڪيو. "اسان مالڪن کان شروع ڪنداسين ۾ ڪائناتي شعور جي ترانس جو تجربو ڪنداسين. اسان جو گوشت اهڙي مقناطيسيت سان چارج ڪيو ويندو جو هماليه جا جهنگلي جانور اسان جي ويجهو اچي ويندا. ٽائگر اسان جي پيارن جي انتظار ۾ نرم گهر جي پلين ڪان وڌيڪ ڪجهه به نه هوندا !"

هي تبصرو - هڪ اهڙي امڪان جي تصوير پيش ڪندي جيڪو مون کي دلچسپ لڳي رهيو هو، استعاري ۾ لفظي طور تي - امر جي هڪ پرجوش مسڪراهٽ ڪٽي آئي. پر جتندا پنهنجي نظر کي هٽائي ڇڏيو، ان کي دريءَ مان ڊوڙندڙ نظاري ڏانهن هدايت ڪئي.

پئسا ٽن حصن ۾ ورهائي ڇڏجن." جتندا هن تجويز سان هڪ ڊگهي خاموشي ٽوڙي. "اسان مان هر هڪ " کي بردوان ۾ پنهنجو ٽڪيٽ پاڻ خريد ڪرڻ گهرجي. اهڙي طرح اسٽيشن تي ڪو به اهو اندازو نه لڳائيندو ته اسان گڏجي ڀڄي رهيا آهيون."

مون بنا ڪنهن شڪ جي اتفاق ڪيو. شام جو اسان جي ٽرين بردوان ۾ روڪي وئي. جتندا ٽڪيٽ آفيس ۾ داخل ٿيو؛ امر ۽ مان پليٽ فارم تي ويٺا هئاسين. اسان پندرهن منٽ انتظار ڪيو، پوءِ بيڪار پڇا ڳاڇا ڪئي. سڀني طرفن ۾ ڳولا ڪندي، اسان خوف جي تيزيءَ سان جتندا جو نالو پڪاريو. پر هو ننڍڙي اسٽيشن جي چوڌاري اونداهي نامعلوم ۾ غائب ٿي چڪو هو.

مان مڪمل طور تي بي هوش ٿي ويس، هڪ عجيب بي حسي سان حيران ٿي ويس. خدا هن مايوس ڪندڙ قسط کي سنڀاليندو! هن کان پوءِ منهنجي پهرين احتياط سان منصوبابندي ڪيل پرواز جو رومانوي موقعو ظالمانه طور تي خراب ٿي ويو.

امر، اسان کي گهر واپس وڃڻ گهرجي." مان ٻار وانگر روئي رهيو هوس. "جتيندا جي بي رحم روانگي" هڪ بدشگوني آهي. هي سفر ناڪامي لاءِ مقرر ٿيل آهي."

"آهي هي تنهنجو پيار لاءِ جي رب؟ نٿو ڪري سگهي توهان بيهڻ جي ننڊو امتحان جو هڪ غدار ساٿي؟"

امر جي الاهي آزمائش جي تجويز سان، منهنجو دل پاڻ کي مضبوط ڪيو. اسان مشهور بردوان مٺايون، سيتا ڀوگ (ديوي لاءِ کاڌو) ۽ موتيچور (مٺي موتي جا ٽڪرا) سان پاڻ کي تازو ڪيو. ڪجهه ڪلاڪن ۾، اسان بريلي ذريعي هردوار لاءِ تيار ٿياسين. مغل سرائي ۾ ٽرينون تبديل ڪندي، اسان پليٽ فارم تي انتظار ڪندي هڪ اهم معاملي تي بحث ڪيو.

امر، اسان کان جلد ئي ريلوي آفيسر سختي سان پڇا ڳاڇا ڪري سگهن ٿا. مان پنهنجي ڀاءُ جي ذهانت کي " گهٽ نه ٿو سمجهان! نتيجو ڪهڙو به هجي، مان ڪوڙ نه ڳالهائيندس."

" سڀ مان پڇو جو توهان، مُڪُندا، آهي جي طرف رکو اجا تائين. نه ڪريو ڪلڻ يا مُرڪ جڏهن ته مان آهيان ڳالهائيندي."

انهيءَ وقت، هڪ يورپي اسٽيشن ايجنٽ مون سان رابطو ڪيو. هن هڪ تار هلايو جنهن جي اهميت مون فوري طور تي سمجهي ورتي.

"آهن توهان ڊوڙڻ پري ڪان گهر ڪاوڙ؟"

" نه!" مون ڪي خوشي هئي ته سندس لفظن جي چوندِ مون ڪي زوردار جواب ڏيڻ جي اجازت ڏني. مون ڪي خبر هئي ته منهنجي غير روايتي رويي لاءِ ڪاوڙ نه پر "الهي اداسي" ذميوار هئي

پوءِ آفيسر امر ڏانهن رخ ڪيو. ان ڪان پوءِ ٿيندڙ عقل جي جنگ مون ڪي مشڪل سان صلاح ڏني وئي ته هو سخت ڪشش ثقل ڪي برقرار رکي سگهي.

"ٿيون چوڪرو ڪٿي آهي؟" ماٺهوءَ پنهنجي آواز مڪمل اختيار جو رنگ پريو. "اڇو؛ سچ ڳالهايو!"

" سائين، مون ڏنو ته توهان چشمو پائي رهيا آهيو. ڇا توهان نٿا ڏسي سگهو ته اسان صرف ٻه آهيون؟" امر بي رحميءَ سان مسڪرايو. "مان جادوگر نه آهيان؛ مان ٿيون ساٿي ناهي نٿو سگهان."

آفيسر، هن بيوقوفي ڪان واضح طور تي پريشان ٿي، حملي جو هڪ نئون ميدان ڳولڻ لڳو.

"توهان جو نالو ڇا آهي؟"

" منهنجو نالو ٿامس آهي. مان هڪ انگريز ماءُ هڪ تبديل ٿيل عيسائي هندستاني پيءُ جو پٽ آهيان." "توهان

"جي دوست جو نالو ڇا آهي؟

"مان ڪال ڪريو ڪيس ٿامپسن."

هن وقت تائين منهنجي اندروني خوشي عروج تي پهچي چڪي هئي؛ مان بي رحمي سان ٽرين لاءِ روانو ٿيس، روانگي لاءِ سيٽيون وڄائيندي. امر آفيسر سان گڏ هليو، جيڪو ڪافي اعتبار ڪندڙ فرمانبردار هو. اسان ڪي يورپي ڪمپارٽمينٽ وجهڻ لاءِ. ظاهر آهي ته هن ڪي ٻه اڌ انگريزي ڇوڪرا مقامي ماڻهن لاءِ مختص ڪيل حصي سفر ڪرڻ بابت سوچي ڏک ٿيو. سندس شائستگي سان نڪرڻ ڪان پوءِ، مان سيٽ تي پوئتي ليٽي پيس بي قابو ٿي کلڻ لڳس. منهنجي دوست هڪ تجربيڪار يورپي آفيسر ڪي چوري ڪرڻ تي خوشي جي اطمينان جو اظهار ڪيو.

پليٽ فارم تي مون تار پڙهڻ جو سوچي ورتو هو. منهنجي پيءُ ڪان، اهو هن طرح نڪتو: "ٽي بنگالي ڇوڪرا انگريزي لباس گهر ڪان مغل سرائي ذريعي هردوار ڏانهن ڀڄي رهيا آهن. مهرباني ڪري انهن ڪي منهنجي اچڻ تائين روڪيو. توهان جي خدمتن لاءِ ڪافي انعام."

"امر، مون توکي چيو هو ته پنهنجي گهر نشان لڳل ٽائم ٽيبل نه ڇڏجانءِ." منهنجي نظر ملامت واري هئي. "پاءُ ضرور اتي ڪو ڳولي لڌو هوندو."

منهنجي دوست شرم سان زور ڪي تسليم ڪيو. اسان بريلي ٿوري دير لاءِ روڪيو، جتي دوارڪا پرساد اننتا ڪان هڪ تار ڪٺي اسان جو انتظار ڪري رهيو هو. منهنجي پراڻي دوست اسان ڪي روڪڻ جي بهادري سان ڪوشش ڪئي؛ مون ڪيس يقين ڏياريو ته اسان جي اڏام آسانيءَ سان نه ڪئي وئي هئي. جيئن اڳئين

انڪار ڪيو منهنجو دعوت نامو جي طرف سيٽ ڪريو اڳتي جي طرف جي هماليه.

جڏهن اسان جي ٽرين ان رات هڪ اسٽيشن تي بيٺي هئي، □ مان اڌ ننڊ □ هوس، ته امر ڪي هڪ بئي پچا ڳاچا ڪندڙ آفيسر جاڳايو. هو پڻ "ٿامس" □ "ٿامسن" جي هائبرڊ دلڪشي جو شڪار ٿي ويو. ٽرين اسان کي هردوار تي صبح جو پهچڻ تي فتح مندي سان ڪٽي وئي. شاندار جبل پري کان دعوت ڏيندڙ طور تي نظر اچي رهيا هئا. اسان اسٽيشن مان ڊوڙي شهر جي ميڙ جي آزادي □ داخل ٿياسين. اسان جو پهريون ڪم مقامي لباس □ تبديل ٿيڻ هو، جيئن اننتا ڪنهن طرح اسان جي يورپي بهس □ داخل ٿي چڪو هو. گرفتاري جي اڳڪٿي منهنجي ذهن تي وزن رکي ٿي.

هردوار کي فوري طور تي ڇڏڻ مناسب سمجهيو، اسان رشي ڪيش ڏانهن اتر ڏانهن وڃڻ لاءِ ٽڪيٽون خريد ڪيون، هڪ ڊگهي مٽي جيڪا ڪيترن ئي آقائن جي پيرن سان پاڪ آهي. مان اڳ □ ئي ٽرين □ چڙهي چڪو هوس، جڏهن ته امر پليٽ فارم تي پوئتي رهجي ويو. هڪ پوليس واري جي آواز تي هن کي اوچتو روڪيو ويو. اسان جي ناپسنديده سرپرست اسان کي اسٽيشن جي هڪ بنگلي ڏانهن وني ويو □ اسان جي پئسن جي چارج سنڀالي. هن شائستگي سان وضاحت ڪئي ته اهو سندس فرض آهي ته اسان کي منهنجي وڏي ڀاءُ جي اچڻ تائين روڪي.

سکيا اهو جي ٽرانٽس منزل هئي ٿي چڪو آهي جي هماليه، جي آفيسر لاڳاپيل هڪ عجيب ڪهاڻي.

" مون کي خبر آهي ته توهان بزرگن لاءِ ديوانا آهيو! توهان ڪڏهن به خدا جي ڪنهن وڏي ماڻهوءَ سان نه ملندا جيڪو مون ڏٺو هو." ڪالهه ئي. منهنجو ڀاءُ آفيسر □ مان پهريون پيرو پنج ڏينهن اڳ هن سان ملياسين. اسان گشت ڪري رهيا هئاسين. گنگا جي ڪناري تي، هڪ خاص قاتل جي تيز ڳولا □. اسان جون هدايتون هيون ته ڪيس جيئرو يا مئل پڪڙيو وڃي. هو زيارتين کي لُٽڻ لاءِ ساڌو جي روپ □ مشهور هو . اسان کان ٿورو اڳ، اسان هڪ اهڙي شڪل ڏٺي جيڪا مجرم جي بيان سان مشابهت رکي ٿي. هن اسان جي روڪڻ جي حڪم کي نظرانداز ڪيو؛ اسان ڪيس قابو ڪرڻ لاءِ پڇي وياسين. سندس پٺي جي ويجهو پهچندي، مون وڏي طاقت سان پنهنجو ڪُهاڙو هلايو؛ ماڻهوءَ جو ساڄو هٿ سندس جسم کان تقريبن مڪمل طور تي ڪٽيل هو.

" بغير ڪنهن رڙ جي يا خوفناڪ زخم تي ڪنهن به نظر وجهڻ جي، اجنبي حيرت انگيز طور تي پنهنجي تيز رفتار جاري رکي. جيئن اسان هن جي سامهون ٽپو ڏنو، هن خاموشي سان ڳالهايو.

"'مان آهيان نه جي قاتل توهان آهن ڳولي رهيو آهيان.

" مون کي اهو ڏسي تمام گهڻو ڏک ٿيو ته مون هڪ ديوتا وانگر نظر ايندڙ بابا جي جسم کي زخمي ڪيو آهي." سجدو ڪندي مون پاڻ سندس پيرن تي ڪري، معافي گهري، □ رت جي تيز وهڪرن کي روڪڻ لاءِ پنهنجو پگڙي وارو ڪپڙو پيش ڪيو.

"' پٽ، اها تنهنجي طرفان هڪ سمجهڻ واري غلطي هئي.' بزرگ مون سان مهرباني سان پيش آيو. 'هلو، □ پاڻ کي ملامت نه ڪر. پياري ماءُ منهنجي سنڀال ڪري رهي آهي.' هن پنهنجو لٽڪندڙ هٿ ان جي ٽڙ □ وڌو □ ڏسو! اهو چپڪي ويو؛ رت اڻڄاڻ طور تي وهڻ بند ٿي ويو.

"ٽن ڏينهن □ ان وڻ هيٺان مون وٽ اچ □ تون مون کي مڪمل طور تي صحتمند ڏسندين. اهڙي طرح توکي ڪو به افسوس نه ٿيندو."

" ڪالهه منهنجو ڀاءُ آفيسر □ مان بي صبري سان مقرر ڪيل جاءِ تي ويا هئاسين. ساڌو اتي هو □ اسان کي سندس هٿ جي جانچ ڪرڻ جي اجازت ڏني. ان تي ڪو به نشان يا زخم جو نشان نه هو!"

مان آهيان وچڙ ذريعي رشي ڪيش جي طرف جي هماليائي اڪيلائي. هو برڪت وارو اسان جيئن هو روانو "'
ٿيو جلدي. مان

محسوس ڪرڻ اهو منهنجو زندگي آهي ٿي چڪو آهي بلند ٿيل ذريعي سندس تقدس."

آفيسر هڪ پاڪ جذبي سان ختم ڪيو؛ سندس تجربي واضح طور تي هن کي پنهنجي معمول جي ڪوٺائي ڪان ٻاهر منتقل ڪري ڇڏيو هو. هڪ متاثر ڪندڙ اشاري سان، هن مون کي معجزي بابت هڪ چپيل ڪلپنگ ڏني. حساس قسم جي اخبار جي معمولي خراب انداز ۾ (گم ٿيل نه آهي، افسوس! هندستان ۾ به)، رپورٽر جو نسخو ٿورو مبالغو ڪيو ويو هو: اهو اشارو ڪيو ته سادهو کي تقريبن سر ڪٽيل!

امر ۾ مون افسوس ڪيو ته اسان ان عظيم يوگي کي وڃائي ڇڏيو جيڪو پنهنجي ظلم ڪندڙ کي مسيح جهڙي طريقي سان معاف ڪري سگهيو. هندستان، گذريل ٻن صدين کان مادي طور تي غريب آهي، پر ان وٽ الاهي دولت جو هڪ ناقابلِ ختم خزانو آهي؛ روحاني "آسمانِ عمارتون" ڪڏهن ڪڏهن رستي جي ڪناري تي ملن ٿيون، جيتوڻيڪ هن پوليس واري وانگر دنياوي ماڻهن کي به.

اسان آفيسر جو شڪريو ادا ڪيو ته هن پنهنجي شاندار ڪهاڻي سان اسان جي ٿڪاوٽ کي دور ڪيو. هو شايد اهو ٻڌائي رهيو هو ته هو اسان کان وڌيڪ خوش قسمت آهي: هو بغير ڪنهن ڪوشش جي هڪ روشن خيال بزرگ سان مليو هو؛ اسان جي سنجيده ڳولا ختم ٿي وئي هئي، ڪنهن ماسٽر جي پيرن تي نه، پر هڪ سخت پوليس اسٽيشن ۾!

هماليه جي ويجهو ۾ تڏهن به، اسان جي قيد ۾، ايترو پري، مون امر کي ٻڌايو ته مون کي آزادي ڳولڻ لاءِ ٻيڻو زور محسوس ٿيو.

"جڏهن موقعو مليو ته اسان پڇي وڃون. اسان پاڪ رشي ڪيش ڏانهن پيادل وڃي سگهون ٿا." مون حوصلا افزائي ڪندي مسڪرايو.

پر جڏهن اسان کان اسان جي پئسن جو مضبوط سهارو کسيو ويو ته منهنجو ساٿي مايوس ٿي ويو.

"جيڪڏهن اسان اهڙي خطرناڪ جهنگلي زمين تي سفر شروع ڪيو، ته اسان کي ختم ڪرڻ گهرجي، بزرگن جي شهر ۾ نه، پر شينهن جي پيٽ ۾!"

اننتا ۾ امر جو ڀاءُ ٽن ڏينهن کان پوءِ پهتا. امر پنهنجي مائٽ کي پيار سان سلام ڪيو. مان متفق نه هوس؛ اننتا کي مون کان صرف سخت ڏوهي مليو.

"مان سمجهان ٿو ته توهان ڪيئن محسوس ڪري رهيا آهيو." منهنجي ڀاءُ اطمينان سان چيو. "مان توهان کي صرف اهو عرض ڪريان ٿو ته مون سان گڏ بنارس ۾ هڪ خاص بزرگ سان ملڻ لاءِ وڃو، ۾ ڪجهه ڏينهن لاءِ پنهنجي غمگين پيءُ سان ملڻ لاءِ ڪلڪتي وڃو. پوءِ توهان هتي هڪ استاد جي ڳولا ٻيهر شروع ڪري سگهو ٿا."

هن موقعي تي امر ڳالهه ٻولهه ۾ شامل ٿيو ته جيئن مون سان هردوار واپس وڃڻ جو ڪو به ارادو رد ڪري سگهجي. هو خانداني گرمجوشي مان لطف اندوز ٿي رهيو هو. پر مون کي خبر هئي ته مان پنهنجي گرو جي ڳولا کي ڪڏهن به نه ڇڏيندس.

اسان جو پارٽي ڦاٽل لاءِ بنارس. اتي مان هئي هڪ واحد ۾ فوري طور تي جواب جي طرف منهنجو دعائون.

اننتا پاران هڪ هوشيار منصوبو اڳ ۾ ئي ترتيب ڏنو ويو هو. هردوار ۾ مون کي ڏسڻ کان اڳ، هو بنارس ۾ هڪ خاص صحيفي اختيار کي بعد ۾ منهنجو انٽرويو ڪرڻ لاءِ چوڻ لاءِ روانو ٿيو هو. پنڊت ۾ سندس پٽ ٻنهي واعدو ڪيو هو ته هو مون کي سنياسي جي رستي کان روڪيندا .

اننتا مون کي پنهنجي گهر وٺي ويو. پٽ، هڪ جوان جوشيلي انداز ۾، مون کي صحن ۾ سلام ڪيو. هن مون کي هڪ ڊگهي فلسفيانه گفتگو ۾ مشغول ڪيو. منهنجي مستقبل جي باري ۾ هڪ روشن خيالي جاڻ هجڻ جو دعويٰ ڪندي، هن منهنجي راهب هجڻ جي خيال کي رد ڪري ڇڏيو.

"جيڪڏهن توهان پنهنجين عام ذميوارين کي ڇڏڻ تي اصرار ڪندا ته توهان کي مسلسل بدقسمتي ملندي، ۾ " خدا کي ڳولي نه سگهندا! توهان پنهنجي گذريل ڪرم کي پورو نه ٿا ڪري سگهو "2-4 دنياوي تجربن کان سواءِ."

جواب ۾ ڪرشن جا لافاني لفظ منهنجي چپن تي گونجي ويا: '"جيتوڻيڪ اهو بدترين ڪرم سان به جيڪو مسلسل مون تي ڌيان ڏئي ٿو، پنهنجي گذريل خراب ڪمن جا اثر جلدي وڃائي ٿو. هڪ اعليٰ روح وارو وجود بڻجي، هو جلد ئي دائمي امن حاصل ڪري ٿو. ارجن، هي پڪ ڄاڻو: جيڪو پڪِت مون تي پروسو ڪري ٿو اهو ڪڏهن به تباهه نه ٿيندو!" 3-4

پر نوجوان جي زوردار اڳڪٿين منهنجي اعتماد کي ٿورو ڌڪي ڇڏيو هو. مون پنهنجي دل جي پوري جوش سان خاموشي سان خدا کان دعا گهري:

"مهرباني ڪري منهنجي مونجهاري کي دور ڪريو ۽ مون کي هتي ۽ هاڻي جواب ڏيو، جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته مان هڪ ترڪ يا دنياوي ماڻهوءَ جي زندگي گذاريان!"

ساڌو ڏٺو . ظاهر آهي ته هن خود ساخته ديوتا ۽ منهنجي وچ ۾ جوشيلي گفتگو ٻڌي هئي، چاڪاڻ ته اجنبي مون کي پنهنجي پاسي سڏيو هو. مون کي سندس سڪون مان هڪ زبردست طاقت وهندي محسوس ٿي. اکيون.

"پٽ، انهيءَ جاهل جي ڳالهه نه ٻڌ. تنهنجي دعا جي جواب ۾، خداوند مون کي چوي ٿو ته توکي يقين ڏيان ته هن زندگيءَ ۾ تنهنجو واحد رستو ڇڏيندڙ جو آهي."

سان حيرت جيئن کوهه جيئن شڪرگذاري، مان مُرڪيو خوشيءَ سان تي هي فيصلو ڪندڙ پيغام.

"ان ماڻهوءَ کان پري ٿي وڃ!" "جاهل" مون کي صحن مان سڏي رهيو هو. منهنجي بزرگ رهنما دعا ۾ هٿ مٿي ڪيو ۽ آهستي آهستي هليو ويو.

"اهو ساڌو به توهان وانگر ئي چريو آهي." اهو ڳوڙهو پنڊت هو جنهن هي دلڪش مشاهدو ڪيو. هو ۽ سندس پٽ مون ڏانهن بيزاريءَ سان ڏسي رهيا هئا. "مون ٻڌو آهي ته هو به خدا جي مبهم ڳولا ۾ پنهنجو گهر ڇڏي ويو آهي."

مون مُنهن موڙيو. مون اننتا کي چيو ته مان پنهنجي ميزبانن سان وڌيڪ بحث ۾ شامل نه ٿيندس. منهنجو ڀاءُ فوري طور تي روانگي لاءِ راضي ٿي ويو؛ اسان جلد ئي ڪلڪتي لاءِ تيار ٿي وياسين.

مان بيهڻ پويان منهنجو وڏو ڀاءُ، اننتا.

سري يُڪتيشور ڀاران ملهايل آخري سولسٽيس فيسٽيول، ڊسمبر 1935. منهنجو گرو وچ ۾
ويٺو آهي؛ مان سندس ساڄي پاسي، سيرامپور ۾ سندس آشرم جي وڏي صحن ۾ آهيان.

مسٽر ڊيٽيڪٽو، توهان کي ڪيئن خبر پئي ته مان ٻن ساٿين سان گڏ پڇي ويو آهيان؟" مون "
پنهنجي گهر واري سفر دوران اننتا ڏانهن پنهنجو تجسس ظاهر ڪيو. هو شرارتي انداز ۾
مسڪرايو.

توهان جي اسڪول ۾، مون ڏٺو ته امر پنهنجي ڪلاس روم مان نڪري ويو هو ۽ واپس نه آيو هو. مان "
ٻئي صبح سندس گهر ويس ۽ هڪ واضح ٽائيم ٽيبل ڳولي لڌو. امر جو پيءُ بس وڃي رهيو هو

گاڏي ۾ هو ڳالهائڻ جي طرف جي ڪوچ مين.

"' منهنجو پٽ اڄ صبح مون سان گڏ پنهنجي اسڪول نه ويندو. هو غائب ٿي ويو آهي!" پيءُ رڙ ڪئي.

"مون هڪ پاءُ ڪوچ مين ڪان ٻڌو ته توهان جو پٽ ۾ به ٻيا، يورپي سوٽ ۾ ملبوس، هاوڙا اسٽيشن تي ٽرين ۾ چڙهيا،" ماٺهوءَ چيو. 'انهن ڪيب ڊرائيور کي پنهنجا چمڙي جا جوتا تحفي ۾ ڏنا.'

"اهڙيءَ طرح مان هئي تي اشارا-دي ٽائيم ٽيبل، جي ٽيون جو ڇوڪرا، ۾ جي انگريزي ڪپڙا."

مان اننتا جي انڪشافن کي خوشي ۾ بيچيني سان گڏ ٻڌي رهيو هوس. ڪوچ مين لاءِ اسان جي سخاوت ٿوري غلط هئي!

"يقيناً، مون جلدي جلدي سپني شهرن ۾ اسٽيشن آفيسرن کي ٽيليگرام موڪليا جيڪي امر ٽائيم ٽيبل ۾ " واضح ڪيا هئا. هن بريلي چيڪ ڪيو هو، تنهن ڪري مون اتي توهان جي دوست دوارڪا کي ٽيليگرام ڪيو. اسان جي ڪلڪتي پاڙي ۾ پڇا ڳاڇا ڪرڻ کان پوءِ، مون کي خبر پئي ته ڪزن جتندا هڪ رات غير حاضر هو پر ٻئي ڏينهن صبح جو يورپي لباس ۾ گهر پهتو هو. مون هن کي ڳوليو ۾ هن کي رات جي ماني جي دعوت ڏني. هن قبول ڪيو، منهنجي دوستانه انداز کان بلڪل بيزار. رستي ۾ مان هن کي بي شڪ هڪ پوليس اسٽيشن ڏانهن وٺي ويس. هو ڪيترن ئي آفيسرن سان گهريل هو جن کي مون اڳ ۾ انهن جي وحشي شڪل لاءِ چونڊيو هو. انهن جي خوفناڪ نظرن هيٺ، جتندا هن جي پراسرار رويي جو حساب ڏيڻ تي راضي ٿي ويو.

"' مان هماليه لاءِ هڪ خوشيءَ واري روحاني موڊ ۾ روانو ٿيو،' هن وضاحت ڪئي. 'مون کي مالڪن سان ملڻ جي امڪان تي الهام پريو. پر جيئن ئي مُڪُندا چيو، "هماليه جي غارن ۾ اسان جي خوشيءَ دوران، شينهن جادو ڪري ويندا ۾ اسان جي چوڌاري منين ٻلين وانگر ويهندا،" منهنجا روح ٽڙڪڻ لڳا؛ منهنجي پيشاني تي پسيني جا قڙا ٺهندا. "پوءِ ڇا؟" مون سوچيو. "جيڪڏهن شينهن جي وحشي طبيعت کي اسان جي روحاني ٽرانس جي طاقت سان نه بدلايو ويو، ته ڇا اهي اسان سان گهريلو ٻلين جي مهرباني سان سلوڪ ڪندا؟" منهنجي ذهن جي اک ۾، مون اڳ ۾ ئي پاڻ کي ڪنهن شينهن جي پيٽ جو لازمي قيدي ڏٺو -اتي هڪ پيرو نه سڄي جسم سان، پر ان جي ڪيترن ئي حصن جي قسطن سان داخل ٿيڻ!''

جتندا جي گم ٿيڻ تي منهنجو غصو ڪلڻ ۾ ختم ٿي ويو. ٽرين تي مزاحيه سلسلو ان سپني ڏکن جي لائق هو جيڪو هن مون کي ڏنو هو. مون کي اطمينان جي ٿوري احساس جو اعتراف ڪرڻ گهرجي: جتندا به پوليس سان مقابلي کان بچي نه سگهيو هو!

"اننتا، 4-4 "تون هڪ پيدائشي جاسوس آهين!" منهنجي تفريح جي نظر ڪجهه ڪاوڙ کان سواءِ نه هئي. "۾ " مان جتندا کي ٻڌائيندس ته مون کي خوشي آهي ته هن کي غداري جي ڪنهن به مزاج طرفان نه، جيئن اهو ظاهر ٿيو، پر صرف خود بچاءُ جي هوشيار جبلت طرفان متاثر ڪيو ويو!"

ڪلڪتي ۾ گهر ۾، پيءُ مون کي دل جي گهراين سان درخواست ڪئي ته گهٽ ۾ گهٽ، منهنجي هاءِ اسڪول جي پڙهائي مڪمل ٿيڻ تائين منهنجا گهمڻ وارا پير روڪي رکان. منهنجي غير موجودگي ۾، هن پيار سان هڪ بزرگ پنڊت، سوامي ڪيبلانند، 5-4 جو بندوبست ڪري هڪ سازش تيار ڪئي هئي. ۾ گهر باقاعدي اچڻ.

"جي بابا ٿيندو هجڻ تنهنجو سنسڪرت استاد،" منهنجو والدين اعلان ڪيو اعتماد سان.

پيءُ اميد ڪئي جي طرف مطمئن ڪرڻ منهنجو مذهبي آرزوئون پاران هدايتون ڪان هڪ سکيو فلسفي. پر ٽيبل ڪي چالاڪيءَ سان ڦيرايو ويو: منهنجو نئون استاد، ذهني خشڪي پيش ڪرڻ ڪان پري، منهنجي خدا جي تمنا جي پڙڪي ڪي پڙڪايو. پيءُ ڪي خبر نه هئي ته سوامي ڪيبلانند لاهري مهاسايا جو هڪ اعليٰ شاگرد هو. بي مثال گرو وٺ هزارين شاگرد هئا، خاموشيءَ سان هن ڏانهن ڇڪجي ويا. سندس الاهي مقناطيسيت جي بي مثال مزاحمت جي ڪري. مون ڪي بعد ۾ خبر پئي ته لاهري مهاشيا اڪثر ڪري ڪيبلانند ڪي رشي يا روشن بابا طور بيان ڪيو هو.

شاندار وار منهنجي استاد جي سهڻي چهري ڪي فريم ڪري رهيا هئا. سندس ڪاريون اکيون معصوم هيون، ٻارن جي شفافيت سان. سندس ننڍڙي جسم جون سڀئي حرڪتون هڪ آرامده سوچ ويچار سان نمايان هيون. هميشه نرم ۽ پيار ڪندڙ، هو لامحدود شعور ۾ مضبوطي سان قائم هو. اسان جا ڪيترائي خوشيءَ جا ڪلاڪ گڏجي گهري ڪريا مراقبي ۾ گذاريا ويا.

ڪيبلانند قديم شاسترن يا مقدس ڪتابن تي هڪ مشهور اختيار هو: سندس علم کيس "شاستري مهاشيا" جو لقب ڏنو، جنهن سان عام طور تي کيس خطاب ڪيو ويندو هو. پر سنسڪرت جي اسڪالرشپ ۾ منهنجي ترقي قابل ذڪر نه هئي. مون نثري گرامر ڪي ڇڏي ڏيڻ ۽ يوگا ۽ لاهري مهاشيا بابت ڳالهائڻ لاءِ هر موقعو ڳوليو. منهنجي استاد هڪ ڏينهن مون ڪي استاد سان گڏ پنهنجي زندگي جي ڪجهه ٻڌائي مون ڪي قائل ڪيو.

" گهٽ ئي خوش نصيب، مان هو قابل جي طرف باقي رهڻ ويجهو لاهري مهاسائيا لاءِ ڏهه سال. سندس بنارس گهر منهنجي رات جي زيارت جو مقصد هو. گرو هميشه پهرين منزل تي هڪ ننڍڙي سامهون واري ڪمري ۾ موجود هوندو هو. جڏهن هو هڪ پنيءَ ڪان سواءِ ڪاٺ جي سيٽ تي ڪنول جي پوس ۾ ويٺو هو، ته سندس شاگرد کيس هڪ نيم دائري ۾ هار پارائيندا هئا. سندس اکيون چمڪي رهيون هيون ۽ الاهي جي خوشي سان ناچ ڪري رهيون هيون. اهي هميشه اڌ بند هيون، اندروني دوربيني دائري مان دائمي خوشي جي دائري ۾ ڏسي رهيون هيون. هو گهٽ ۾ گهٽ ڊگهي ڳالهه ڪندو هو. ڪڏهن ڪڏهن سندس نظر ڪنهن شاگرد تي مرڪوز ٿيندي هئي جنهن ڪي مدد جي ضرورت هوندي هئي؛ شفا بخش لفظ پوءِ روشني جي برفاني طوفان وانگر وهندا هئا.

" ماسٽر جي نظر ۾ منهنجي اندر هڪ ناقابل بيان امن ڦُٽي پيو. مان سندس خوشبوءِ سان پريل هوس، ڇڻ ته لامحدوديت جي ڪمل مان. ساٿس گڏ رهڻ، ڏينهن تائين هڪ لفظ جي تبادلي ڪان سواءِ، هڪ اهڙو تجربو هو جنهن منهنجي سڄي وجود کي بدلائي ڇڏيو. جيڪڏهن ڪا به پوشيده رڪاوٽ رستي ۾ اڀري آئي ته منهنجي توجهه، مان گرو جي پيرن تي مراقبو ڪندو هوس. اتي سڀ ڪان ڪمزور حالتون منهنجي گرفت ۾ آساني سان اچي ويون. گهٽ استادن جي موجودگي ۾ اهڙا تصور مون ڪان لکي ويا. استاد خدا جو هڪ زنده مندر هو جنهن جا ڳجها دروازا عقيدت ذريعي سڀني شاگردن لاءِ کليل هئا.

" لاهري مهاشيا صحيفن جو ڪتابي ترجمان نه هو. هن ڪوشش سان 'الهي لائبريري' ۾ ٽپو ڏنو. لفظن جو فوم ۽ خيالن جو ڦڙو سندس علم جي چشمي مان نڪرندو هو. هن وٽ عجيب ڪليوس هو جيڪو ويدن ۾ صديون اڳ شامل ٿيل گ۾ر۾ فلسفياتي سائنس کي کوليندو هو . 6-4 جيڪڏهن قديم لکتن ۾ ذڪر ڪيل شعور جي مختلف سطحن جي وضاحت ڪرڻ لاءِ چيو وڃي، ته هو مسڪرائيندي رضامندي ڏيندو.

"' مان انهن حالتن مان گذرندس، ۽ هاڻي توهان کي ٻڌائيندس جيڪو مان محسوس ڪريان ٿو.' تنهن ڪري ڪميٺ ڪريو لکت جي طرف ياداشت ۾ پوءِ ڏيو اڳتي اڻ پورو ٿيل WHO هو بلڪل مختلف هو جي استاد تجريديات.

" مهرباني ڪري پاڪ بندن کي جيئن توهان کي سمجهه ۾ اچي ٿو، سمجهايو." خاموش گرو اڪثر ڪري ويجهو

ايندڙ شاگرد کي هي هدايت ڏيندو هو. 'مان توهان جي خيالن جي رهنمائي ڪندس، ته جيئن صحيح تعبير هجي.

" هن طريقي سان لاهري مهاسايا جا ڪيترائي تاثرات رڪارڊ ڪيا ويا، جن تي مختلف شاگردن
پاران وڊيون تبصرا ڪيا ويا.

" ماستر ڪڏهن به غلامانه عقيدي جي صلاح نه ڏني. 'لفظ صرف گولا آهن،' هن چيو. 'مراقبي ۽ پنهنجي
خوشگوار رابطي ذريعي خدا جي موجودگي جو يقين حاصل ڪريو.'

"نه معاملو ڇا جي شاگرد جو مسئلو، جي گرو صلاح ڏني ڪريا يوگا لاءِ ان جو حل.

"'جڏهن مان توهان جي رهنمائي ڪرڻ لاءِ جسم ۾ موجود نه هوندس ته يوگڪ ڪنجي پنهنجي
ڪارڪردگي نه وڃائيندي. هن ٽيڪنڪ کي نظرياتي الهام جي انداز ۾ پابند، فائل ۾ وساري نه ٿو سگهجي.
ڪريا ذريعي آزاديءَ جي رستي تي مسلسل جاري رکو ، جنهن جي طاقت عمل ۾ آهي."

" مان پاڻ ڪريا کي انسان جي لامحدود جي ڳولا ۾ خود ڪوشش ذريعي نجات جو سڀ کان مؤثر طريقو
سمجهان ٿو." ڪيبلانند هن سنجيدگي سان شاهدي سان ختم ڪيو. "ان جي استعمال ذريعي، سڀني
انسانن ۾ لڪيل قادر مطلق خدا، لاهري مهاسايا ۾ سندس ڪيترن ئي شاگردن جي جسم ۾ ظاهري طور
تي اوتار ٿيو."

ڪيبلانند جي موجودگيءَ ۾ لاهري مهاشيا جو هڪ مسيح جهڙو معجزو ٿيو. منهنجي بزرگ استاد هڪ ڏينهن
ڪهاڻي ٻڌائي، سندس نظر اسان جي سامهون سنسڪرت جي متنن کان پري هئي.

" هڪ انڌي شاگرد، رامو، منهنجي تيز رحم کي جاڳائي ڇڏيو. ڇا هن جي اکين ۾ روشني نه هجڻ گهرجي،
جڏهن هو وفاداري سان اسان جي استاد جي خدمت ڪري رهيو هو، جنهن ۾ الاهي مڪمل طور تي ٻرندڙ
هئي؟ هڪ صبح مون رامو سان ڳالهائڻ جي ڪوشش ڪئي، پر هو صبر سان ڪلاڪن تائين هٿ سان ٺهيل
ڪجيءَ جي پنن جي پنکڙي سان گرو کي پنکها ڏيندو رهيو . جڏهن ڀڳت آخرڪار ڪمري مان نڪري ويو،
مان سندس پٺيان ويس.

"'رامو، ڪيئن ڏکو آهي توهان ٿي چڪو آهي انڌو؟

"' منهنجي پيدائش کان وٺي، سائين! منهنجي اکين کي ڪڏهن به سج جي جهلڪ ڏسڻ جي

نعمت نه ملي آهي.' '"اسان جو قادر مطلق گرو توهان جي مدد ڪري سگهي ٿو. مهرباني

ڪري هڪ دعا ڪريو.'"

" ٻئي ڏينهن رامو بي پرواهي سان لاهري مهاشيا وٽ پهتو. شاگرد کي تقريبن شرم محسوس ٿي ته هو
پنهنجي روحاني دولت ۾ جسماني دولت شامل ڪرڻ لاءِ چوي.

"' مالڪ، ڪائنات جو روشن ڪندڙ توهان ۾ آهي. مان توهان کي دعا ڪريان ٿو ته سندس روشني منهنجي اکين
۾ آڻيو، ته جيئن مان سج جي گهٽ چمڪ کي محسوس ڪري سگهان.'"

"'رامو، ڪنهن مون کي مشڪل صورتحال ۾ وجهڻ لاءِ سازش ڪئي آهي. مون ۾ شفا ڏيڻ جي ڪا

به طاقت ناهي.' '"سائين، توهان جي اندر موجود لامحدود هڪ يقيني طور تي شفا ڏئي سگهي

ٿو.'"

اهو واقعي مختلف آهي، رامو. خدا جي حد ڪٿي به ناهي! جيڪو تارن □ گوشت جي سيلن ڪي پراسرار "' زندگي جي روشني سان روشن ڪري ٿو، اهو ضرور توهان جي اکين □ نظر جي چمڪ آٹي سگهي ٿو."

ماسٽر ابرو جي وچ واري نقطي تي رامو جي پيشاني کي ڇهيو. 7-4 '"پنهنجي ذهن کي مرڪوز رکو" اتي، □ اڪثر گيت ڳائڻ جي نالو جو جي نبي راما 8-4 لاءِ ست ڏينهن. جي

شان و شوڪت جو جي سج ڪندو آهي هڪ خاص پرهه لاءِ توهان.'

" هڪ هفتي ائين ئي ٿيو. پهريون پيرو، رامو فطرت جو منصفانه چهرو ڏٺو. سڀ ڪجهه چاٽندڙ پنهنجي شاگرد کي هدايت ڪئي هئي ته هو رام جو نالو ورجائي، جيڪو هن کي ٻين سپني سنتن کان وڌيڪ پسند آهي. رامو جو ايمان عقيدت سان ڪيڙيل مٿي هئي جنهن گرو جو طاقتور ٻج مستقل طور تي پوکيو ويو. شفا ڏيڻ ڦٽي پيو." ڪيبلانندا هو خاموش لاءِ هڪ لمحو، پوءِ ادا ڪيل هڪ وڌيڪ سندس گرو کي خراج تحسين.

"لاهري مهاشيا جي ڪيل سپني معجزن اهو واضح هو ته هن ڪڏهن به انا جي اصول کي اجازت نه ڏني پاڻ کي هڪ سببي قوت سمجهڻ. مزاحمت کان سواءِ تسليم ڪرڻ جي ڪمال سان، ماسٽر اعظم 9-4 شفا جي طاقت کي هن ذريعي آزاديءَ سان وهڻ جي قابل بڻايو.

" لاهري مهاسايا جي ذريعي شاندار طور تي شفا يافته ڪيترائي جسم آخرڪار ساڙڻ جي شعلن کي کارائڻا پيا. پر خاموش روحاني جاڳرتا جيڪي هن متاثر ڪيون، مسيح جهڙا شاگرد جيڪي هن ٺاهيا، اهي سندس لافاني معجزا آهن."

مان ڪڏهن به نه ٿيو هڪ سنسڪرت عالم؛ ڪيبلانندا سيکاريو مان هڪ جادوگر نحو.

....

4-1 : لفظي طور تي، "چڙڻ." کان سنسڪرت فعل پاڙون، "جي طرف ڪاسٽ هڪ طرف."

4-2 : اثرات جو ماضي عمل، ۾ هي يا هڪ اڳوڻو زندگي؛ کان سنسڪرت ڪري ، "جي طرف ڪريو."

4-3 : ڀڳوت گيتا ، نائون، 30-31. ڪرشنا هو جي سڀ کان وڏو نبي جو انديا؛ ارجن هو سندس سڀ کان اڳ شاگرد.

4-4 : مان هميشه خطاب ڪيو ويو ڪيس جيئن اننتا-دا. دا آهي هڪ تميز ذار لاحقو ڪهڙي جي وڏو ڀاءُ ۾ هڪ هندستاني خاندان نندي پائرن پينرن کان وصول ڪري ٿو.

4-5 : اسان جي ملاقات جي وقت، ڪيبلانند اجا سوامي آرڊر شامل نه ٿيو هو عام طور تي "شاستري مهاسايا" سڏيو ويندو هو. جي طرف بچڻ مونجهارو سان جي نالو جو لاهري مهاسائيا جو ماسٽر مهاسائيا (باب 9)، مان آهيان حوالو ڏيڻ منهنجي ڏانهن سنسڪرت استاد صرف پاران سندس بعد خانقاه نالو جو سوامي ڪيبلانندا. سندس سوانح عمري آهي ٿي چڪو آهي تازو شايع ٿيل بنگالي. ڄائو جي کُلنا ضلعو جو بنگال 1863، ڪيبلانندا ڏنو مٿي سندس جسم بنارس تي جي عمر جو اٺهٺ . سندس خاندان نالو هو آشوتوش چٽرجي.

4-6 : جي قديم چار ويد شامل ڪريو مٿان 100 موجود ڪيننيڪل ڪتاب. ايمرسن ادا ڪيل جي پنيان خراج تحسين سندس ويدڪ سوچ لاءِ جرنل : "اهو گرمي رات هڪ بي ساهه سمنڊ وانگر شاندار آهي. ان هر مذهبي جذبو، سڀ عظيم اخلاقيات شامل آهن جيڪي هر عظيم شاعرانه ذهن ڪتاب کي پري رکڻ جو ڪو به فائدو ناهي؛ .... جو دورو ڪن ٿا. جيڪڏهن مان پاڻ تي ڀروسو ڪريان ٿو ... ٻيلا يا هڪ ٻيڙي تي جي تلاءُ، فطرت ناهي ٿو هڪ برهمڻ جو مان هن وقت: دائمي ضرورت، دائمي معاوضو، بيحد طاقت، اڻ ٽٽل خاموشي. هي سندس عقيدو آهي. امن، هوءَ مون کي چوي ٿي، ۽ پاڪائي مطلق

چڙڻ- اهي علاج ڪفارو ڏيڻ سڀ گناهه آڻڻ توهان جي طرف جي برڪت جو جي اٺ خدا."

4-7 : جي سيٽ جو جي "اڪيلو" يا روحاني اڪ. تي موت جي شعور جو ماٺھو آھي عام طور تي
ٿهيل جي طرف هي پاڪ جڳهه، مئلن مليل مٿي ڪيل اڪين جي حساب سان.

4-8 : رامائن، رزميه، سنسڪرت جي جو شڪل پاڪ مرڪزي جي

4-9 : ، مايا جو وهم يا پرستي ٻٽي جو سبب پاڙ جي ."ڪريو مان" ،تي طور لفظي ؛غرضي خود ،آهنڪارا
جنهن جي ذريعي جي موضوع (انا) هڪ شئي جي طور تي ظاهر ٿئي ٿو؛ مخلوق پاڻ کي خالق تصور
ڪن ٿا.

باب: 5

الف "عطر سينٽ" ڏيکاري ٿو سنڌس عجب

"جي طرف هر شيءِ اتي آهي هڪ موسم، ۾ هڪ وقت جي طرف هر مقصد هيٺ جي جنت."

مون وٽ سليمان جي اها حڪمت نه هئي جيڪا مون کي تسلي ڏئي سگهي؛ مان گهر کان ڪنهن به سفر تي، پنهنجي مقرر گرو جي چهري کي ڳوليندي ڏسندو هوس. پر منهنجو رستو هاءِ اسڪول جي تعليم مڪمل ٿيڻ کان پوءِ تائين سنڌس پاڻ ۾ نه گڏريو.

امر سان هماليه ڏانهن منهنجي اڏام ۾ سري يُڪتيشور جي منهنجي زندگيءَ ۾ اچڻ جي عظيم ڏينهن جي وچ ۾ به سال گذري ويا. انهيءَ وقفي دوران مون ڪيترن ئي ساڄاهه وندن سان ملاقات ڪئي - "پرفيوم سينٽ"، "ٽائيگر سوامي"، ناگيندر ناٿ بهادري، ماسٽر مهاسايا، ۾ مشهور بنگالي سائنسدان، جگديس چندر بوس.

"پرفيوم سينٽ" سان منهنجي ملاقات ۾ به تمثيلون هيون، هڪ هم آهنگ ۾ ٻيو مزاحيه.

"خدا سادو آهي. باقي سڀ ڪجهه پيچيده آهي. فطرت جي نسبتي دنيا ۾ مطلق قدرن جي ڳولا نه ڪريو."

جڏهن مان ڪالي جي مندر جي هڪ تصوير جي سامهون خاموش بيٺو هوس ته اهي فلسفيانه آخري ڳالهيون منهنجي ڪنن ۾ نرميءَ سان داخل ٿيون. مُڙيندي، مون هڪ ڊگهي ماڻهوءَ سان ملاقات ڪئي، جنهن جي لباس، يا ان جي کوٽ، هن کي هڪ گهمندڙ ساڌو ظاهر ڪيو .

"تون واقعي منهنجي خيالن جي مونجهاري ۾ داخل ٿي چڪو آهين!" مون شڪرگذاري سان مسڪرايو. "فطرت ۾ نرم ۾ خوفناڪ پهلوئن جو مونجهارو، جيئن ڪالي جي علامت آهي، [1-5] منهنجي کان وڌيڪ عقلمند دماغن کي حيران ڪري ڇڏيو آهي!"

"ڪجهه ئي ماڻهو هوندا جيڪي سنڌس راز کي حل ڪندا! نيڪي ۾ بدي هڪ مشڪل معما آهي جنهن کي زندگي هر ذهانت جي اڳيان اسفنڪس وانگر رکي ٿي. ڪو به حل نه ڪرڻ جي ڪوشش ڪندي، گهڻا ماڻهو پنهنجي جان وڃائي ڇڏيندا آهن، هاڻي سزا به ٿيبس جي ڏينهن وانگر. هتي ۾ اتي، هڪ بلند اڪيلي شخصيت ڪڏهن به شڪست نه روئيندي آهي. مايا کان [2-5] ٻٽي جي، هو اتحاد جي بي عيب سچائي کي چڪي ٿو.

"توهان ڳالهائڻ سان سزا، سائين."

"مون ڊگهي عرصي کان هڪ ايماندار خود شناسي جو استعمال ڪيو آهي، حڪمت لاءِ شاندار طور تي ڏکوئيندڙ طريقو. خود جاچ، ڪنهن جي خيالن جو بي رحم مشاهدو، هڪ سخت ۾ ٽٽل تجربو آهي. اهو مضبوط ترين انا کي چڪي چڏيندو آهي. پر سچو خود تجزيو رياضي طور تي ڏسندڙ پيدا ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو. 'خود اظهار' جو طريقو، انفرادي اعتراف، خود پسندن جي نتيجي ۾، انهن جي حق جي پڪ سان.

خانگي تشريحون جو خدا ۾ جي ڪائنات."

سچ عاجزي سان رٽائر ٿئي ٿو، نه شڪ، اڳ اهڙو مغرور اصليت." ماں هو مزو ونڻ جي بحث."

"انسان ڪنهن به دائمي سچائي کي سمجهي نٿو سگهي جيستائين هو پاڻ کي بناوتي خيالن کان آزاد نه ڪري. انساني ذهن، هڪ صديءَ جي گندگي تائين ننگا، بيشمار دنيا جي وهمن جي نفرت انگيز زندگي سان پريل آهي."
جڏهن انسان پهريون ڀيرو اندروني دشمنن سان مقابلو ڪري ٿو ته جنگ جي ميدانن جون جدوجهدون هتي غير اهم ٿي وڃن ٿيون! ڪو به فاني دشمن اهي نه آهن، جن کي طاقت جي خوفناڪ صف سان شڪست ڏني وڃي! هر هنڌ موجود، بيچين، ننڊ ۾ به انسان جو پيڇو ڪندڙ، هڪ نفاست سان ليس، هي جاهل خواهشن جا سپاهي اسان سڀني کي مارڻ جي ڪوشش ڪن ٿا. بي خيال اهو ماڻهو آهي جيڪو پنهنجن نظرين کي دفن ڪري ٿو، تسليم ڪري ٿو. عام قسمت. ڇا هو ڪمزور، ڪاٺ جو، ذليل کان سواءِ ٻيو ڪجهه به لڳي سگهي ٿو؟"

"محترم سائين، ڇا توهان کي حيران ٿيل عوام لاءِ ڪا به همدردي ناهي؟"

بابا هڪ لمحي لاءِ خاموش رهيو، پوءِ ترڇهي جواب ڏنو.

"نظر نه ايندڙ خدا، سڀني خوبين جو ذخيرو، ۽ نظر ايندڙ انسان، جيڪو ظاهري طور تي ڪنهن به شيءِ کان محروم آهي، ٻنهي سان پيار ڪرڻ اڪثر حيران ڪندڙ هوندو آهي! پر ذهانت ڀولڀليا جي برابر آهي. اندروني تحقيق جلد ئي سڀني انساني ذهنن ۾ هڪ اتحاد کي ظاهر ڪري ٿي - خود غرض مقصد جي مضبوط رشتي. گهٽ ۾ گهٽ هڪ لحاظ کان، انسان جو ڀائيچارو ظاهر ٿئي ٿو. هن سطحي دريافت جي پٺيان هڪ خوفناڪ عاجزي اچي ٿي. اهو پنهنجي ساٿين لاءِ رحم ۾ پختو ٿئي ٿو، روح جي شفا بخش صلاحيتن کان انڌو جيڪو ڳولا جي انتظار ۾ آهي."

"جي بزرگ جو هر عمر، سائين، آهي محسوس ڪيو جهڙو پاڻ لاءِ جي ڏک جو جي دنيا."

"صرف گهٽ وزن وارو ماڻهو ٻين جي زندگين جي مصيبتن جو جواب ڏيڻ جي صلاحيت وڃائي ٿو، ڇاڪاڻ ته هو پنهنجي تنگ مصيبت ۾ ٻڏي ويندو آهي." ساڌو جو سخت چهرو واضح طور تي نرم ٿي ويو. "اهو جيڪو مشق ڪري ٿو هڪ اسڪيلپل خود-ڪٽڻ عالمگير رحم جي واڌ کي ڄاڻيندو. هن کي پنهنجي انا جي ٻوڙيندڙ مطالبن کان آزادي ڏني وئي آهي. خدا جي محبت اهڙي مٽي تي گل ڪري ٿي. مخلوق آخرڪار پنهنجي خالق ڏانهن رخ ڪري ٿي، جيڪڏهن ڪو ٻيو سبب نه هجي ته ان کان سواءِ ڏک ۾ پڇي: 'ڇو، رب، ڇو؟' درد جي بي عزتي واري چابڪن ذريعي، انسان آخرڪار لامحدود موجودگي ڏانهن هليو ويندو آهي، جنهن جي خوبصورتي ئي هن کي لالچ ڏئي ٿي.

بابا ۽ مان ڪلڪتي جي ڪالي گهاٽ مندر ۾ موجود هئاسين، جتي مان ان جي مشهور شان و شوڪت ڏسڻ لاءِ ويو هوس. هڪ تيز اشاري سان، منهنجي اتفاقي ساٿي ان سينگاريل وقار کي رد ڪري ڇڏيو.

"اينٽون ۽ مارٽر ڳائڻ اسان نه ٻڌڻ ۾ ايندڙ ڌُن؛ جي دل کلي ٿو صرف جي طرف جي انسان گيت ڳائڻ جو هجڻ."

اسين دروازي تي دلڪش سج جي روشني ڏانهن هليا ويا، جتي عقيدتمندن جا ميڙ هتي ۽ اتي لنگهي رهيا هئا.

"تون جوان آهين." بابا مون کي غور سان ڏٺو. "هندستان پڻ جوان آهي. قديم رشي 3-5 روحاني زندگي جا"

ناقابلِ فنا نمونا قائم ڪيا. انهن جا ڳوڙها هن ڏينهن ملڪ لاءِ ڪافي آهن. ماديت جي چالاڪين جي خلاف پراڻا نه، غير نفيس نه، نظم و ضبط جا اصول هندستان کي اجا تائين شڪل ڏين ٿا. هزارين سالن تائين - شرمسار عالمن کان وڏيڪ حساب ڪرڻ جي پرواهه ڪن ٿا! - شڪي وقت ويدڪ قدر جي تصديق ڪئي آهي. ان کي پنهنجي ورثي لاءِ وڻو."

جڏهن مان ان فصيح سادهو کي احترام سان الوداع چئي رهيو هوس ، ته هن هڪ روشن خيالي ظاهر ڪئي:

"اڄ توهان جي هٿان وڃڻ ڪان پوءِ، هڪ غير معمولي تجربو توهان جي رستي ۾ ايندو."

مان مندر جي حدن مان نڪري ويس ۽ بي مقصد گهمندو رهيس. هڪ ڪنڊ موڙيندي، مان هڪ پراڻي واقفيت سان مليو - انهن ڏگهين ماڻهن مان هڪ جنهن جي گفتگو جي طاقت وقت کي نظرانداز ڪري ٿي ابديت کي قبول ڪري ٿي ۾.

"مان توهان کي ٿوري دير ۾ ڇڏي ڏيندس، جيڪڏهن توهان مون کي اهو سڀ ڪجهه ٻڌايو جيڪو اسان جي جدائي جي ڇهن سالن دوران ٿيو آهي."

"ڇا؟" هڪ تضاد! مان لازمي ڇڏڻ توهان هاڻي."

پر هن منهنجو هٿ جهليو، زبردستي معلومات جون خبرون ڪڍي رهيو هو. هو هڪ بکايل بگهڙ وانگر هو، مون تفريح ۾ سوچيو؛ جيترو وڌيڪ مان ڳالهائيندو هوس، اوترو ئي وڌيڪ بک ۾ هو خبرون سونگهندو هو. اندر ۾ مون ديوي ڪالي کي درخواست ڪئي ته هو فرار جو هڪ شاندار طريقو ڳولي.

منهنجو ساٿي اوچتو مون کي ڇڏي هليو ويو. مون راحت جو ساهه کنيو ۽ پنهنجي رفتار ٻيڻي ڪئي، ڪنهن به طرح سان گڙٻڙ واري بخار ۾ پيهر داخل ٿيڻ جو ڊپ هو. پنهنجي پٺيان تيز قدمن جو آواز ٻڌي، مون پنهنجي رفتار تيز ڪئي. مون پوئتي ڏسڻ جي همت نه ڪئي. پر هڪ بند سان، نوجوان مون سان ٻيهر شامل ٿيو، خوشيءَ سان منهنجي ڪلهي کي جهليو.

"مان توهان کي گندا بابا (عطر جو بزرگ) بابت ٻڌائڻ وساري ويس، جيڪو هن گهر کي سجائي رهيو آهي."" هن اشارو ڪيو ڪجهه گز پري هڪ گهر. "هن سان ملو؛ هو دلچسپ آهي. توهان کي هڪ غير معمولي تجربو ٿي سگهي ٿو. الوداع،" ۽ هو اصل ۾ مون کي ڇڏي ويو.

سادهو جي ساڳئي لفظن ۾ ڪيل اڳڪٿي منهنجي ذهن ۾ تري آئي. يقيني طور تي دلچسپ ٿي، مان گهر ۾ داخل ٿيس ۽ مون کي هڪ ڪموڊيس پارلر ۾ پهچايو ويو. ماڻهن جو هڪ ميڙ، مشرقي وار، هتي ۽ اتي هڪ ٿلهي نارنگي رنگ جي قالين تي ويٺو هو. هڪ خوفناڪ سرگوشي منهنجي ڪن تائين پهتي:

"ڏسو گندا بابا چيتي جي چمڙي تي. هو ڪنهن به گل جي قدرتي خوشبو ڪنهن بي خوشبو کي ڏئي سگهي ٿو." هڪ، يا بحال ڪرڻ هڪ سُڪل گل، يا ناهڻ هڪ ماڻهو جو چمڙي ٻاهر ڪڍڻ خوشگوار خوشبو."

مون سڌو سنئون بزرگ ڏانهن ڏٺو؛ سندس تيز نظر منهنجي نظر تي هئي. هو ٿلهو ۽ ڏاڙهي وارو هو، ڪارو چمڙي ۾ وڏيون، چمڪندڙ اکيون.

" پٽ، مون کي توهان کي ڏسي خوشي ٿي. چئو جيڪو توهان چاهيو ٿا. ڇا توهان کي ڪجهه

خوشبو گهرجي؟" "ڇا لاءِ؟" مون کي سندس ڳالهه ڪجهه ٻاراڻي لڳي.

" "عطرن مان لطف اندوز ٿيڻ جي معجزاتي طريقي جو تجربو ڪرڻ لاءِ."

خدا کي خوشبو ڏاهڻ لاءِ استعمال ڪرڻ؟""

"ڇا؟" جو اهو؟ خدا ٺاهي ٿو خوشبو بهرحال."

"ها، پر هو تازي استعمال ۾ رد ڪرڻ لاءِ پنڪڙين جون ڪمزور بوتلون ٺاهيندو آهي. ڇا توهان گلن " ڪي مادي بڻائي سگهو ٿا؟"

"مان مادي ڪرڻ عطر، ننڍو دوست."

"پوءِ خوشبو ڪارخانا ٺيندو وچ ٻاهر جو ڪاروبار."

"مان انهن کي پنهنجو ڪاروبار جاري رکڻ جي اجازت ڏيندس! منهنجو پنهنجو مقصد خدا جي طاقت جو "

مظاهرو ڪرڻ آهي." "سائين، ڇا خدا کي ثابت ڪرڻ ضروري آهي؟ ڇا هو هر شيءِ ۾، هر هنڌ معجزا نه

ٿو ڪري؟" "ها، پر اسان کي به سندس لامحدود تخليقي قسم مان ڪجهه ظاهر ڪرڻ گهرجي."

"توهان جي فن ۾ مهارت حاصل ڪرڻ ۾ ڪيترو "

وقت لڳو؟" "ٻارهن سال."

"ستوري طريقن سان خوشبوءِ ٺاهڻ لاءِ! اهو لڳي ٿو، منهنجا معزز بزرگ، توهان خوشبوءِ لاءِ درجن سال " ضايع ڪري رهيا آهيو جيڪي توهان گل فروش جي دڪان تان چند روپين سان حاصل ڪري سگهو ٿا."

"عطرون ڏُنڌلو ٿيڻ سان گل."

"عطرون ڏُنڌلو ٿيڻ سان موت. ڇو گهرجي مان خواهش اهو ڪهڙي خوش ڪري ٿو جي جسم صرف؟"

"مسٽر فلسفي، توهان منهنجي ذهن کي خوش ڪيو. هاڻي، پنهنجو ساڄو هٿ وڌايو." هن برڪت جو اشارو " ڪيو.

مان گندا بابا کان ڪجهه فوٽ پري هوس؛ ٻيو ڪو به منهنجي جسم سان رابطو ڪرڻ لاءِ ويجهو نه هو. مون پنهنجو هٿ وڌايو، جنهن کي يوگي هٿ نه لڳايو.

"توهان کي ڪهڙو عطر گهرجي؟" "

گلاب"."

"ٿيو اهو تنهنڪري."

منهنجي حيرت جي ڳالهه اها هئي ته گلاب جي دلڪش خوشبو منهنجي هٿ جي تري جي وچ مان زور سان ڦهلجي رهي هئي. مون مسڪرائيندي ويجهو هڪ گلدان مان هڪ وڏو سفيد خوشبوءِ کان سواءِ گل کنيو.

"ڇا هي بي بوءِ گل چنبيلي سان رچي سگهي ٿو؟" "ائين ئي "

هجي."

پنکڙين مان هڪدم چميلي جي خوشبوءِ نڪتي. مون جادوگر جو شڪريو ادا ڪيو ۽ پاڻ کي سندس هڪ شاگرد جي پرسان ويهاريو. هن مون کي ٻڌايو ته گندا بابا، جنهن جو صحيح نالو وشنوڌانند هو، تبت ۾ هڪ استاد کان ڪيترائي حيران ڪندڙ يوگا راز سکيا هئا. تبتي

يوگي، مان هو يقين ڏياريو، هئي حاصل ڪيو جي عمر جو مٿان هڪ هزار سال.

سندس شاگرد گنڊا بابا هميشه پنهنجي خوشبوءِ جا ڪارناما سادي زباني انداز ۾ نه ڪندو آهي" جيڪو توهان ڏنو آهي." شاگرد پنهنجي استاد تي واضح فخر سان ڳالهايو. "سندس طريقيڪار وڏي پيماني تي مختلف آهي، مزاج ۾ تنوع جي مطابق. هو شاندار آهي! ڪلڪتي جي دانشورن جا ڪيترائي ميمبر سندس پوئلڳن ۾ شامل آهن."

مون اندروني طور تي فيصلو ڪيو ته پاڻ کي انهن جي تعداد ۾ شامل نه ڪندس. هڪ گرو جيڪو لفظي طور تي "شاندار" هو، مون کي پسند نه هو. گندا بابا جي مهرباني سان، مان روانو ٿيس. گهر پهچندي، مون ڏينهن جي ٽن مختلف ملاقاتن تي غور ڪيو.

جڏهن مان گرپار روڊ جي دروازي ۾ داخل ٿيس ته منهنجي ڀيڻ

اوما مون سان ملي. "تون پرفيوم استعمال ڪندي ڪافي

اسٽائلش ٿي رهي آهين!"

بغير هڪ لفظ، مان حرڪت ڪئي سندس جي طرف بوءِ منهنجو هٿ.

"ڇا؟" هڪ پرڪشش گلاب خوشبو! اهو آهي غير معمولي طور تي مضبوط!"

اهو سوچيندي ته اهو "سخت غير معمولي" هو، مون خاموشيءَ سان نجومي خوشبودار گل سندس نڪ هيٺان رکيو.

او، مون کي چميلي پسند آهي!" هن گل کي جهليو. هڪ عجيب حيرانگي سندس چهري تي لهي وئي " جڏهن هوءَ بار بار هڪ قسم جي گل مان چميلي جي خوشبو سونگهي رهي هئي جنهن کي هوءَ چڱي طرح ڄاڻي ٿي ته خوشبوءِ کان خالي آهي. سندس رد عمل منهنجي شڪ کي بي اثر ڪري ڇڏيو ته گندا بابا هڪ خود بخود تجويز ڪندڙ حالت پيدا ڪئي هئي جنهن جي ڪري مان اڪيلو ئي خوشبوءِ کي ڳولي سگهان ٿي.

بعد ۾ مون هڪ دوست، الڪانندا، کان ٻڌو ته "پرفيوم سينٽ" ۾ هڪ اهڙي طاقت هئي جيڪا مان چاهيان ٿو ته ايشيا ۾ اڄ يورپ جي بکايل لکين ماڻهن وٽ هجي ها.

مان بردوان ۾ گندا بابا جي گهر ۾ هڪ سو ٻين مهمانن سان گڏ موجود هوس،" الڪانندا مون کي ٻڌايو. " "اهو هڪ شاندار موقعو هو. ڇاڪاڻ ته يوگي کي هوا مان شيون ڪڍڻ جي طاقت هجڻ جي ڪري مشهور ڪيو ويو هو، مون کلندي هن کي ڪجهه غير موسمي ٽينجرين ناهڻ جي درخواست ڪئي. فوري طور تي لوچي 4-5 جيڪي ڪيلي جي پنن جي سيني پليٽن تي موجود هئا، اهي ڦُلجي ويا. هر هڪ مانيءَ جي لفافن ۾ چليل ٽينگرين ثابت ٿيو. مون ڪجهه خوف سان پنهنجي پاڻ ۾ چباڙيو، پر اهو مزيدار لڳو."

سالن کان پوءِ مون اندروني احساس سان سمجهي ويس ته گندا بابا پنهنجي ماديت کي ڪيئن حاصل ڪيو. افسوس! طريقو دنيا جي بکايل لشڪر جي پهچ کان ٻاهر آهي.

مختلف حسي محرڪ جن تي انسان رد عمل ظاهر ڪري ٿو - ڇهندڙ، بصري، ساهه کڻڻ وارو، ٻڌڻ وارو، ۽ ڳرڻ وارو - اليڪٽران ۾ پروٽان ۾ وائبريٽري تبديلين جي ڪري پيدا ٿين ٿا. وائبريشن کي موڙ ۾ "لائفٽرون"، نازڪ زندگي قوتن يا ايٽمي کان وڌيڪ باريڪ توانائين ذريعي منظم ڪيو ويندو آهي جيڪي

پنجن مخصوص حسي خيال - مادن سان ذهانت سان چارج ٿيل آهن.

گندا بابا، ڪجهه يوگڪ مشقن ذريعي پاڻ کي ڪائناتي قوت سان هم آهنگ ڪندي، رهنمائي ڪرڻ جي قابل هو لائفٽرون پنهنجي وائبريٽري ڍانچي کي بيهر ترتيب ڏيڻ گهربل نتيجي کي مقصد ڏيڻ لاءِ. سندس hypnotically خوشبو، ميوا ٻيا معجزا دنياوي وائبريشن جي حقيقي ماديت هئا، اندروني احساسن کي پيدا نه ڪيو ويو. 5-5

پرفيوم سينٽ" پاران ڏيکاريل معجزن جا ڪارڪردگي شاندار آهن پر روحاني طور تي بيڪار آهن. تفريح " ڪان سواءِ گهٽ مقصد هجڻ ڪري، اهي خدا جي سنجيده ڳولا ڪان هٽي وڃن ٿا.

هپناٽزم کي طبيب معمولي آپريشن هڪ قسم جي نفسياتي ڪلوروفارم طور استعمال ڪندا آهن جيڪي انهن ماڻهن لاءِ بي هوشي جي دوا ڪان خطري هوندا آهن. پر هڪ هپناٽڪ حالت انهن لاءِ نقصانڪار آهي جيڪي اڪثر ان جي تابع هوندا آهن؛ هڪ منفي نفسياتي اثر پيدا ٿئي ٿو جيڪو وقت سان گڏ دماغ جي سيلن کي خراب ڪري ٿو.
هيپناٽزم ٻئي جي شعور جي علائقي مداخلت آهي. ان جي عارضي مظهر جو خدائي احساس جي انسانن پاران ڪيل معجزن سان ڪو به واسطو ناهي. خدا جاڳيو، سچا بزرگ هن خوابن جي دنيا تبديلين کي هڪ مرضي جي ذريعي متاثر ڪن ٿا جيڪو تخليقي ڪائناتي خواب ڏسندڙ سان هم آهنگ آهي.

استادن پاران غير معمولي طاقتن جي نمائش کي رد ڪيو ويندو آهي. فارسي صوفي، ابو سعيد، هڪ ڀيري ڪجهه فقيرن تي کلندو هو جيڪي پاڻي، هوا خلا تي پنهنجي معجزاتي طاقتن تي فخر ڪندا هئا .

هڪ ڏيڏر پاڻيءَ به گهر هوندو آهي!" ابو سعيد نرم طنز اشارو ڪيو. "ڪانگ گدھ آساني سان هوا " رهي WHO اڏامي سگهن ٿا؛ شيطان هڪ ئي وقت اوڀر اولهه موجود آهي! هڪ سچو ماڻهو آهي هو خريد ڪري ٿو وڪڻي ٿو، اجا تائين آهي ڪڏهن به نه هڪ WHO ،ٿو صداقت وچ سندس ساٿي مرد پل لاءِ خدا کي وساري ڇڏيو!" ٻئي موقعي تي عظيم فارسي استاد مذهبي زندگي تي پنهنجا خيال هن طرح ڏنا: "جيڪو توهان جي ذهن آهي (خود غرض خواهشون خواهشون) ان کي هڪ طرف رکڻ؛ جيڪو توهان جي هٿ آهي ان کي آزاديءَ سان ڏيڻ؛ ڪڏهن به مصيبت جي ڌڪن کان نه ڊڄڻ!"

نه ته ڪالي گهاٽ مندر غير جانبدار بابا نه ئي تبتي تربيت يافته يوگي منهنجي گرو جي خواهش کي پورو ڪيو هو. منهنجي دل کي ان جي سڃاڻپ لاءِ ڪنهن استاد جي ضرورت نه هئي، ان کي پنهنجو "برائوس!" وڏيڪ زور سان ڇپيو ويو ڇاڪاڻ ته ڪڏهن ڪڏهن خاموشي مان سڏيو ويندو هو. جڏهن مان آخرڪار پنهنجي استاد سان مليس، ته هن مون کي صرف مثال جي عظمت سان هڪ سچي انسان جي ماپ سيکاريو.

5-1 : ڪالي نمائندگي ڪري ٿو جي دائمي اصول فطرت. هوءَ آهي روايتي طور تي تصوير ٿيل جيئن هڪ چار هٿيارن وارو عورت، بيٺل تي فارم جو جي خدا شِوَا يا جي لامحدود، ڇاڪاڻ ته فطرت يا جي شاندار دنيا آهي جڙيل جي نومينون. جي چار هٿيار بنيادي خوبين جي علامت آهن، به فائديمند، به تباهي ڪندڙ، مادي يا تخليق جي ضروري دوئي کي ظاهر ڪن ٿا.

5-2 : ڪائناتي وهم؛ لفظي طور تي، "جي ماپيندڙ." مايا آهي جي جادوئي طاقت تخليق پاران ڪهڙي حدون ڊويزنون آهن ظاهري طور تي موجوده جي بيشمار اڻ ٽٽندڙ. ايمرسن لکيو جي پنيان نظم، جي طرف ڪهڙي هو ڏنو مايا جو عنوان :

وهم ڪم ڪري ٿو ناقابل تسخير، بناوت جالا بيشمار، سندس هم جنس پرست تصويرون ڪڏهن به نه ناڪامي، ميڙ هر هڪ ٻيو، پردو تي پردو، دلڪش جنهن تي يقين ڪيو ويندو انسان طرفان جيڪو نڳيءَ جي خواهش رکي ٿو.

جي رشي ، لفظي طور تي "ڏسندڙ،" هئا جي ليکڪ جو جي ويد □ هڪ غير : 5-3

..متعين قديم.. 5-4: چٽي، گول هندستاني ماني

5-5: عام ماڻهو مشڪل سان احساس ڪرڻ جي وسيع قدم جو ويهين صدي سائنس. ٽرانسميشن جو ڏاتو ۾ بيو ڪيميڪل خواب آهن ڏسڻ پورو ڪرڻ هر ڏينهن ۾ مرڪز جو سائنسي تحقيق مٿان جي دنيا. جي ممتاز فرانسي ڪيمسٽ، ايم. جارج ڪلاڊ، 1928 ۾ فونٿينيبليو ۾ آڪسيجن جي تبديلين جي پنهنجي ڪيميائي ڄاڻ ذريعي هڪ سائنسي گڏجاڻي ڪان اڳ "معجزا" ڪيا. سندس "جادوگر جي چنڊ" سادي آڪسيجن هئي، جيڪا ٽيبل تي هڪ ٽيوب ۾ بلبل هئي. سائنسدان "هڪ مُٺي واري واري ڪي قيمتي پٿرن ۾، لوهه ڪي پگهريل چاڪليٽ جهڙي حالت ۾ تبديل ڪيو ۾ گلن ڪي انهن جي رنگت ڪان محروم ڪرڻ ڪان پوءِ، انهن ڪي شيشي جي مستقل مزاجي ۾ تبديل ڪيو."

"ايم. ڪلاڊ وضاحت ڪئي ته ڪيئن سمنڊ ڪي آڪسيجن جي تبديلي سان لکين پائونڊ هارس پاور ۾ تبديل ڪري سگهجي ٿو؛" ڪيئن پاڻي کهڙي ڦڙا آهي نه لازمي طور تي جلڻ؛ ڪيئن ننڍو دڙا جو ريتي، پاران هڪ اڪيلو سُرخ جو جي آڪسيجن بلو پائپ، ڪي نيلم، ياقوت ۾ پکهراج ۾ تبديل ڪري سگهجي ٿو؛ ۾ هن ان وقت جي اڳڪٿي ڪئي جڏهن انسانن لاءِ سمنڊ جي تري ۾ هلڻ ممڪن هوندو بغير غوطه خور جي سامان جي. آخرڪار سائنسدان سج جي شعاعن مان ڳاڙهي رنگ ڪڍي پنهنجن ڏسندڙن ڪي حيران ڪري ڇڏيو.

هن مشهور فرانسيسي سائنسدان هڪ توسيع واري طريقي سان مائع هوا پيدا ڪئي آهي جنهن ۾ هو مختلف ڪي الڳ ڪرڻ جي قابل ٿي ويو آهي گئسون جو جي هوا، ۾ آهي دريافت ڪيو مختلف مطلب جو مشيني استعمال جو فرق جو گرمي پد ۾ سمنڊ جو پاڻي.

باب: 6

جي چيتي سوامي

"مان آهي دريافت ڪيو جي چيتي سوامي جو پتو. ڏيو اسان گهمڻ ڪيس سپاٽي."

هي پليڪار تجويز منهنجي هاءِ اسڪول جي دوستن مان هڪ، چاندي ڪان آئي هئي. مان ان بزرگ سان ملڻ لاءِ بي تاب هوس، جنهن پنهنجي قبل از خانقاه زندگي ۾، پنهنجن ننگن هٿن سان شينهن ڪي پڪڙيو ۾ وڙهايو هو. اهڙن شاندار ڪارنامن تي هڪ ڇوڪرو جوش منهنجي اندر ۾ مضبوط هو.

ٻئي ڏينهن صبح جو سوير سياري جي ٿڌ هئي، پر مان ۾ چاندي خوشيءَ سان ٻاهر نڪتاسين. ڪلڪتي ڪان ٻاهر، ڀواني پور ۾ گهڻي بيڪار شڪار ڪان پوءِ، اسان صحيح گهر تي پهتاسين. دروازي ۾ به لوهي ڪنگڻ هئا، جيڪي مون ڪي چينڊڙ آواز لڳا. شور جي باوجود، هڪ نوڪر آرام سان هلڻ سان ويجهو آيو. سندس طنزيه انداز مُرڪ ضميري اهو گهمڻ وارا، باوجود سندن شور، هئا بي طاقت جي طرف پريشان ڪرڻ جي سڪون هڪ بزرگ جي گهر جو.

خاموش ڏنپ ڪي محسوس ڪندي، منهنجو ساٿي ۾ مان پارلر ۾ دعوت ڏيڻ تي شڪرگذار هئاسين. اتي

اسان جي ڏڳهي انتظار بي آرام شڪ پيدا ڪيو. سچ جي ڳولا ڪندڙ لاءِ هندستان جو اڻ لکيل قانون صبر آهي؛ هڪ ماستر جان بوجهه ڪري ڪنهن جي ملڻ جي خواهش جو امتحان وٺي سگهي ٿو. هي نفسياتي چال مغرب □ ڊاڪٽرن □ ڏندن جي ڊاڪٽرن پاران آزاديءَ سان استعمال ڪئي ويندي آهي!

آخرڪار نوڪر پاران سڏ ڪيو ويو، چندي □ مان هڪ سمهڻ واري اپارٽمينٽ □ داخل ٿياسين. مشهور سوهونگ [1-6] سوامي پنهنجي بستري تي ويٺو هو. سندس زبردست جسم جو نظارو اسان تي عجيب اثر ڪيو.

ڦاٽل اکين سان، اسان بي زبان بينا رهياسين. اسان اڳ ڪڏهن به اهڙو سينو يا اهڙو فٽبال جهڙو بائيسپس نه ڏٺو هو. هڪ وڏي ڳچيءَ تي، سوامي جو سخت پر پرسڪون چهرو وهندڙ وارن، ڏاڙهي □ مُڇن سان سينگاريل هو. سندس ڪارين اکين □ ڪبوتر □ شينهن جهڙيون خوبيون چمڪي رهيون هيون. هو بي لباس هو، سواءِ سندس عضلاتي ڪمر جي چوڌاري شينهن جي چمڙي جي.

اسان جا آواز ڳوليندي، منهنجي دوست □ مون راهب کي سلام ڪيو، غير معمولي ٻلي جي ميدان □ سندس صلاحيت جي تعريف جو اظهار ڪيو.

"مهرباني ڪري، ڇا توهان اسان کي نه ٻڌائيندؤ ته ڪيئن ممڪن آهي ته ننگي مُنين سان جهنگلي جانورن مان سڀ کان وڌيڪ وحشي، شاهي بنگالين کي قابو ڪيو وڃي؟"

"منهنجا پٽ، مون لاءِ شينهن سان وڙهڻ ڪجهه به ناهي. جيڪڏهن ضرورت هجي ته مان اڄ اهو ڪري سگهان ٿو." هن ٻار وانگر کلندي چيو. "توهان شينهن کي شينهن وانگر ڏسندا آهيو؛ مان انهن کي ٻلي جي ٻلي وانگر ڄاڻان ٿو."

"سوامي جي، مون کي لڳي ٿو ته مان پنهنجي لاشعور کي اهو خيال ڏئي سگهان ٿو ته شينهن ٻليون آهن، پر ڇا مان شينهن کي اهو يقين ڏياري سگهان ٿو؟"

"يقيناً طاقت پڻ ضروري آهي! ڪو به هڪ ٻار کان فتح جي اميد نٿو ڪري سگهي جيڪو شينهن کي گهر جي ٻلي وانگر تصور ڪري ٿو! طاقتور هٿ منهنجا ڪافي هٿيار آهن."

هن اسان کي چيو ته اسان سندس پٺيان صحن تائين وڃون، جتي هو پٽ جي ڪناري سان ٽڪرائجي ويو. هڪ اينٽ فرش تي ڪري پئي؛ آسمان پٽ جي خالي ٽيل ڏند مان دليري سان ڏٺو. مان حيران ٿي ويس؛ جيڪو هڪ ڏک سان مضبوط پٽ مان مارٽر ٽيل اينٽون هٽائي سگهي ٿو، مون سوچيو، اهو ضرور شينهن جا ڏند هٽائي سگهندو!

"ڪيترن ئي ماڻهن وٽ جسماني طاقت آهي جيئن مون وٽ، پر اڃا تائين ٿڌي اعتماد جي کوٽ آهي. جيڪي جسماني طور تي مضبوط آهن پر ذهني طور تي مضبوط نه آهن اهي شايد جهنگ □ آزاديءَ سان گهميل جهنگلي جانور کي ڏسي پاڻ کي بي هوش محسوس ڪن. شينهن پنهنجي قدرتي وحشت □ رهائش □ آفيم ڪارائيندڙ سرڪس جانور کان بلڪل مختلف آهي!

"ڪيترائي ماڻهو جن جي طاقت تمام گهڻي هئي، تڏهن به شاهي بنگال جي حملي کان اڳ خوفزده ٿي ڪري بيوسيءَ □ تبديل ٿي ويا آهن. اهڙيءَ طرح شينهن انسان کي، پنهنجي ذهن □، بدلائي ڇڏيو آهي. هڪ اهڙي حالت جيڪا ٻلي جي بي حسي وانگر هجي. هڪ مضبوط جسم □ بيحد مضبوط عزم رکندڙ ماڻهوءَ لاءِ اهو ممڪن آهي ته هو شينهن تي وار ڪري □ ان کي ٻلي جي بي دفاعيءَ جي سزا تي مجبور ڪري. مون ڪيترا ڀيرا ائين ڪيو آهي!"

مون کي يقين هو ته منهنجي اڳيان ٽائيٽن ٽائيگر-ٻسي ڪيٽ ميٽامورفوسس ڪرڻ جي قابل هو. هو تدريسي موڊ □ نظر آيو؛ مون □ چانديءَ احترام سان ٻڌو.

"ذهن عضلات جو هلائيندڙ آهي؛ انسان جي جسماني اوزار ذريعي ظاهر ڪيل طاقت سندس جارحاڻي مرضي □ همت تي منحصر آهي. جسم لفظي طور تي ذهن پاران ناهيل □ برقرار رکيو ويندو آهي. گذريل زندگين مان جبلتن جي دٻاءُ ذريعي، طاقتون يا ڪمزوريون بتدريج انساني شعور □ داخل ٿين ٿيون. اهي عادتن جي طور تي ظاهر ٿين ٿيون، جيڪي موڙ □ هڪ گهربل يا ناپسنديده جسم □ تبديل ٿي وينديون آهن. ظاهري ڪمزوري ذهني اصل آهي؛ هڪ

شيطاني دائري ۾، عادت سان جڙيل جسم ذهن کي ناڪام بڻائي ٿو. جيڪڏهن مالڪ پاڻ کي اجازت ڏئي ٿو ته

جڏهن ڪو نوڪر حڪم ڏئي ٿو، ته پوءِ وارو خود غرض ٿي ويندو آهي؛ ذهن به ساڳئي طرح جسماني حڪم جي تابع ٿي غلام ٿي ويندو آهي."

اسان جي منٽ تي، متاثر ڪندڙ سوامي اسان کي پنهنجي زندگي بابت ڪجهه ٻڌائڻ لاءِ

رضامندي ڏني. "منهنجي پهرين خواهش شينهن سان وڙهڻ هئي. منهنجي مرضي زبردست

هئي، پر منهنجو جسم ڪمزور هو."

مون مان حيرت جو هڪ جذبو ٽٽي پيو. اهو ناقابل يقين لڳي رهيو هو ته هي ماڻهو، هاٿي "ايٽلانٽڪ ڪلهن سان، برداشت ڪرڻ جي قابل،" ڪڏهن به ڪمزوري کي ڄاڻي سگهي ٿو.

"صحت ۾ طاقت جي خيالن ۾ بي مثال ثابت قدمي سان مون پنهنجي معذوري تي قابو پائي ورتو. مون وٽ هر سبب آهي ته مان ان زبردست ذهني طاقت جي تعريف ڪريان جيڪا مون کي شاهي بنگالين جي حقيقي ماتحت ملي."

"چا توهان سوچيو ٿا، محترم سوامي، ته مان ڪڏهن به شينهن سان وڙهندس؟" هي پهريون ۽ آخري پيرو هو جو عجيب خواهش منهنجي ذهن ۾ آئي!

"ها." هو مسڪرائي رهيو هو. "پر شينهن جا ڪيترائي قسم آهن؛ ڪجهه انساني خواهشن جي جهنگلن ۾ گهمندا آهن. جانورن کي بي هوش ڪرڻ سان ڪو به روحاني فائدو حاصل نه ٿيندو. بلڪه اندروني شڪارين تي فتح حاصل ڪريو."

"مئي اسين ٻڌو، سائين، ڪيئن توهان تبديل ٿيل ڪان هڪ تامير جو جهنگلي ٽائگرز جي طرف هڪ تامير جو جهنگلي شوق؟"

ٽائيگر سوامي خاموش ٿي ويو. سندس نظر ۾ فاصلو آيو، جيڪو گذريل سالن جي خوابن کي سڏي رهيو هو. مون سندس معمولي ذهني جدوجهد کي محسوس ڪيو ته هو منهنجي درخواست منظور ڪرڻ جو فيصلو ڪري رهيو هو يا نه. آخرڪار هو رضامندي ۾ مسڪرايو.

"جڏهن منهنجي شهرت عروج تي پهتي، تڏهن ان ۾ غرور جو نشو آيو. مون نه رڳو شينهن سان وڙهڻ جو فيصلو ڪيو پر انهن کي مختلف چالاڪين ۾ ڏيکارڻ جو به فيصلو ڪيو. منهنجو مقصد وحشي جانورن کي پالتو جانورن وانگر برتاءُ ڪرڻ تي مجبور ڪرڻ هو. مون پنهنجا ڪارناما عوامي طور تي ڪرڻ شروع ڪيا، خوشيءَ واري ڪاميابي سان."

"هڪ شام منهنجو پيءُ داخل ٿيو منهنجو ڪمرو ۾ سوچيندڙ موڊ.

"پٽ، مون وٽ ډيڄارڻ جا لفظ آهن. مان توکي ايندڙ بيمارين کان بچائيندس، جيڪي سبب ۽ اثر جي پيسڻ واري ڦيٿين مان پيدا ٿين ٿيون."

"ڇا تون قسمت جو پرست آهين، بابا؟ ڇا وهم پرستي کي طاقتور پاڻين يا منهنجي سرگرمين کي رنگين ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ گهرجي؟"

"'مان قسمت جو قائل نه آهيان، پٽ. پر مان سزا جي منصفانه قانون تي يقين رکان ٿو، جيئن مقدس صحيفن ۾ سيکاريو ويو آهي. جنگل جي خاندان ۾ توهان جي خلاف ناراضگي آهي؛ ڪڏهن اهو توهان جي قيمت تي ڪم ڪري سگهي ٿو."

بابا، تون مون کي حيران ڪرين ٿو! توکي چڱي طرح خبر آهي ته شينهن ڇا آهن - خوبصورت پر بي رحم!'"
ڪنهن بدبخت جانور جي وڏي ڪاڌي ڪان فوري پوءِ به، هڪ شينهن نئين شڪار ڪي ڏسي تازي خواهش سان
جوش اڇي ٿو. اهو هڪ خوش هرڻ ٿي سگهي ٿو، جيڪو جهنگلي گاهه تي نچندو رهي. ان کي پڪڙي
نرم ڳلي هڪ سوراخ ڇپاڙي، بدمعاش جانور صرف خاموش روئندڙ رت جو ٿورو ذائقو چکي ٿو،

وچي ٿو ان جو بيوقوف رستو ۾.

"' ۾ جنگل جي نسل ۾ شينهن سڀ کان وڏيک حقير آهن! ڪير ڄاڻي؟ منهنجا ڏک انهن جي ٿلهن ذهنن ٿورو عقلمندي داخل ڪري سگهن ٿا. مان هڪ پيلي جي فنشنگ اسڪول ۾ هيڊ ماسٽر آهيان، انهن کي نرم اخلاق سيکارڻ لاءِ!"

"'مهرباني ڪري، بابا، مون کي شينهن کي پالڻ وارو سمجهو ۾ ڪڏهن به شينهن کي مارڻ وارو نه سمجهو. منهنجا سٺا عمل مون تي ڪيئن اثر انداز ٿي سگهن ٿا؟ مان توهان کي گذارش ڪريان ٿو ته ڪو به حڪم نه لڳايو ته مان پنهنجي زندگي گذارڻ جو طريقو تبديل ڪريان."

چانڊي ۾ مان سڀ ڏيان ڏئي رهيا هئاسين، ماضي جي مسئلي کي سمجهي رهيا هئاسين. هندستان ۾ ڪو به ٻار آساني سان پنهنجي والدين جي خواهشن جي نافرماني نٿو ڪري.

" پيءَ خاموشيءَ ۾ منهنجي وضاحت ٻڌي. هن ان کان پوءِ هڪ انڪشاف ڪيو جيڪو هن سنجيدگي سان چيو."

" پٽ، تون مون کي مجبور ڪرين ٿو ته هڪ بزرگ جي چپن مان هڪ منحوس اڳڪٿي ٻڌايان. هو ڪالهه مون وٽ آيو جڏهن مان پنهنجي روزاني مراقبي ۾ ورانڊي تي ويٺو هوس.

" پيارا دوست، مان توهان جي جنگجو پٽ لاءِ هڪ پيغام کڻي آيو آهيان. هن کي پنهنجي وحشي سرگرمين کي بند ڪرڻ ڏيو. ٻي صورت ۾، هن جي ايندڙ شينهن سان ملاقات هن جي سخت زخمن جو سبب بڻجندي، جنهن کان پوءِ ڇهه مهينا موتمار بيماري ٿيندي. پوءِ هو پنهنجي اڳوڻي طريقي کي ڇڏي ڏيندو ۾ هڪ راهب بڻجي ويندو."

" هن ڪهاڻي مون کي متاثر نه ڪيو. مون سمجهيو ته پيءُ هڪ فريب ۾ مبتلا جنوني جو بيوقوف شڪار هو."

تائيگر سوامي هي اعتراف بي صبري واري اشاري سان ڪيو، ڄڻ ته ڪنهن بيوقوفي تي. گهڻي وقت تائين سخت خاموش رهيو، هو اسان جي موجودگي کان بي خبر نظر آيو. جڏهن هن پنهنجي ڪهاڻي جو لٽڪندڙ سلسلو شروع ڪيو، ته اهو اوچتو، ڌيمي آواز سان هو.

" پيءُ جي خبرداري کان ٿوري دير بعد، مون گاديءَ واري شهر ڪوچ بهار جو دورو ڪيو. اهو خوبصورت علائقو مون لاءِ نئون هو، ۾ مون کي هڪ آرامده تبديلي جي اميد هئي. هميشه وانگر هر هنڌ، هڪ تجسس وارو ميڙ گهٽين تي منهنجي پٺيان آيو. مون کي سرگوشي وارا تبصرا ٻڌڻ ۾ ايندا هئا:

"' هي اهو ماڻهو آهي جيڪو جهنگلي شينهن

سان وڙهندو آهي.' "'ڇا هن جا پير آهن، يا

وڻ جا ٿڙ؟'"

"'ڏس تي سندس چهرو! هو لازمي هجڻ هڪ اوتار جو جي بادشاهه جو ٽائگرز پاڻ!

" توهان کي خبر آهي ته ڳوٺ جا ڪڪڙ ڪيئن اخبار جي آخري ايڊيشن وانگر ڪم ڪندا آهن! عورتن جي تقريرن جا بليٽنس گهر کان گهر تائين ڪيتري تيزيءَ سان گردش ڪندا آهن! ڪجهه ڪلاڪن اندر، سڄو

شهر منهنجي موجودگي تي جوش □ اچي ويو.

"شام جو مان خاموشي سان آرام ڪري رهيو هوس، جڏهن مون تيز ٻوڙندڙ گهوڙن جي ٽنگن جي ڏڙڪن ٻڌي. اهي منهنجي رهائش واري جاءِ جي سامهون بيهي ويا. ڪيترائي ڊگها، پگڙي وارا پوليس وارا اندر آيا."

"مون کي حيرت ٿي. 'انساني قانون جي انهن مخلوقن لاءِ سڀ ڪجهه ممڪن آهي،' مون سوچيو. 'مون کي حيرت آهي ته ڇا اهي مون کي انهن معاملن تي سوال ڪندا جيڪي مون کي بلڪل نامعلوم آهن.' پر آفيسر غير معمولي شائستگي سان جهڪي ويا.

"'محترم سائين، اسان کي ڪوچ بهار جي شهزادي جي طرفان توهان جي استقبال لاءِ موڪليو ويو آهي. هو توهان کي سڀاڻي صبح جو پنهنجي محل ۾ دعوت ڏيڻ تي خوش آهي."

"مون ڪجهه وقت لاءِ امڪان تي اندازو لڳايو. ڪنهن غير واضح سبب جي ڪري مون کي پنهنجي خاموش سفر ۾ هن رڪاوٽ تي سخت افسوس محسوس ٿيو. پر پوليس وارن جي دعا ڪندڙ انداز مون کي متاثر ڪيو؛ مان وڃڻ لاءِ راضي ٿي ويس.

"ٻئي ڏينهن مون کي حيرانگي ٿي ته مون کي منهنجي دروازي کان چار گهوڙن پاران ڇڪيل هڪ شاندار ڪوچ ۾ بي رحمي سان پهچايو ويو. هڪ نوڪر مون کي ٻرندڙ سج جي روشني کان بچائڻ لاءِ هڪ سينگاريل ڇتري ڪٽي ويو. مون شهر ۾ ان جي ٻيلن جي ٻاهرين علائقن ۾ خوشگوار سواري مان لطف اندوز ٿيو. شاهي خاندان پاڻ محل جي دروازي تي منهنجو استقبال ڪرڻ لاءِ هو. هن پنهنجي سون جي بروڪيڊ ٿيل سيٽ پيش ڪئي، مسڪرائيندي پاڻ کي هڪ سادي ڊيزائن جي ڪرسي تي رکيو.

"'هي سڀ شائستگي ضرور مون کي ڪجهه قيمت ڏيڻ واري آهي!' مون حيرت ۾ اضافو ڪندي سوچيو. ڪجهه غير معمولي تبصرن کان پوءِ شهزادي جو مقصد سامهون آيو.

"'منهنجو شهر ان افواهه سان ڀريل آهي ته توهان جهنگلي شينهن سان پنهنجن ننگن هٿن کان وڌيڪ ڪجهه به نه وڙهي سگهو ٿا. ڇا اها حقيقت آهي؟'"

"'اهو آهي بلڪل سچ.

"مون کي يقين ئي نٿو اچي! تون ڪلڪتي جو بنگالي آهين، شهر جي ماڻهن جي اڇي چانورن تي پاليو ويو آهين. مهرباني ڪري صاف گوئي ڪر؛ ڇا تون صرف ريڙهه کان خالي، آفيم ڪارائيندڙ جانورن سان نه وڙهي رهيو آهين؟" سندس آواز بلند ۾ طنزيه هو، صوبائي لهجي سان ڀريل هو.

"مان ضمانت ٿيل نه جواب ڏيو جي طرف سندس توهين آميز سوال.

"مان توهان کي چئلينج ڪريان ٿو ته منهنجي نئين پڪڙيل شينهن، راجا بيگم سان وڙهو. 2-6 جيڪڏهن توهان ڪاميابي سان هن جو مقابلو ڪري سگهو ٿا، هن کي زنجير سان ٻڌي سگهو ٿا، ۾ هن جي پنجري کي هوش ۾ ڇڏي سگهو ٿا، ته توهان کي هي شاهي بنگال ملندو! ڪيترائي هزار رپيا ۾ ٻيا ڪيترائي تحفا پڻ ڏنا ويندا. جيڪڏهن توهان هن سان جنگ ۾ ملڻ کان انڪار ڪيو، ته مان توهان جو نالو سڄي رياست ۾ هڪ ٺڳ جي طور تي روشن ڪندس!

"سندس بي عزتي وارا لفظ مون کي گولين جي گولي وانگر لڳيا. مون غصي سان قبوليت جو فائر ڪيو. جوش ۾ ڪرسي تان اڌ اٿيو، شهزادو هڪ اداس مسڪراهٽ سان پوئتي هٽي ويو. مون کي رومي شهنشاهه ياد آيا جيڪي عيسائين کي جانورن جي ميدان ۾ بيهڻ ۾ خوش ٿيندا هئا.

"'هاٿي کان ميچ هڪ هفتي لاءِ مقرر ڪيو ويندو. مون کي افسوس آهي ته مان توهان کي اڳ ۾ ٽائيگر ڏسڻ جي اجازت نه ٿو ڏئي سگهان."

”ڇا شهزادي کي ڊپ هو ته مان شايد جانور کي هپناٽائيز ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان، يا ڳجهي طرح کيس

آفيم كارائي چڏيان، مون کي خبر ناهي!

مان محل چڙي ويس، ۾ خوشي سان اهو ڏسي رهيو هوس ته شاهي چتري ۾ پينوپلائيڊ ڪوچ هاٿي غائب آهن".
."

اينڊڙ هفتي مون پنهنجي ذهن ۾ جسم ڪي اينڊڙ آزمائش لاءِ منظم طريقي سان تيار ڪيو. پنهنجي نوڪر " ذريعي مون ڪي شاندار ڪهاڻيون معلوم ٿيون. منهنجي پيءُ ڪي بزرگ جي خوفناڪ اڳڪٿي ڪنهن نه ڪنهن طرح ٻاهر نڪري وئي، جيئن جيئن اها هلندي رهي. ڪيترائي سادا ڳوناٽا يقين رکندا هئا ته هڪ بڇڙو روح، جنهن ڪي ديوتائن طرفان لعنت ڪئي وئي هئي، هڪ شينهن جي صورت ۾ ٻيهر جنم ورتو هو جيڪو رات جو مختلف شيطاني روپ اختيار ڪندو هو، پر ڏينهن جو هڪ پٽي وارو جانور رهيو. هي شيطاني شينهن اهو ئي هو جيڪو مون ڪي ذليل ڪرڻ لاءِ موڪليو ويو هو.

هڪ ٻيو تخيلاتي نسخو اهو هو ته جانورن جي دعائن ڪي راجا بيگم جي شڪل ۾ جواب مليو هو. هو مون " ڪي سزا ڏيڻ جو اوزار بڻجڻو هو - بي باڪ بائپڊ، سڄي تائيگر جي نسل لاءِ ايترو بي عزتي ڪندڙ! هڪ بي پرواهه، ڏند ڪان سواءِ ماڻهو جيڪو پنجن سان هٿياربند، مضبوط تنگن واري تائيگر ڪي چئلينج ڪرڻ جي جرئت ڪري رهيو هو! سپني ذليل تائيگرن جو مرڪوز زهر - ڳوناٽن اعلان ڪيو - لڪيل قانونن ڪي هلائڻ ۾ فخر تائيگر تيمر جي زوال ڪي آڻڻ لاءِ ڪافي رفتار گڏ ڪري چڪو هو.

منهنجي نوڪر مون ڪي وڏيڪ ٻڌايو ته شهزادو انسان ۾ جانور جي وچ ۾ مقابلي جي مئنيجر جي حيثيت ۾ " پنهنجي عنصر ۾ هو. هن هڪ طوفان ڪان بچاءُ واري پويلين جي تعمير جي نگراني ڪئي هئي، جيڪا رهائش لاءِ نهيل هئي." هزارين. ان جي مرڪز منعقد ٿيل راجا بيگم ۾ هڪ تمام وڏو لوهه پنجرو، گهيريل هڪ ٻاهرين حفاظتي ڪمري وٽان. قيدي رت جي گجگوڙ جو هڪ بيحد سلسلو ڪڍيو. هن ڪي ٿوري خوراڪ ڏني وئي، ته جيئن هڪ غضبناڪ بک ڪي پڙڪائي سگهجي. شايد شهزادي مون ڪان انعام جي ماني جي توقع ڪئي هئي!

شهر ۾ مضافات جي ماڻهن منفرد مقابلي جي اعلان ڪندڙ ڍول جي وڄائڻ جي جواب ۾ شوق سان " ٽڪيٽون خريد ڪيون. جنگ جي ڏينهن تي سيٽن جي کوٽ سبب سوين ماڻهو پوئتي هٽي ويا. ڪيترائي ماڻهو خيمن جي سوراخن ڪي ٽوڙي ويا، يا گيلرين جي هيٺان ڪنهن به جاءِ تي گڏ ٿيا."

جيئن تائيگر سوامي جي ڪهاڻي عروج تي پهتي، منهنجو جوش ان سان گڏ وڌي ويو؛ چانديي پڻ بيحد خاموش هو.

راجا بيگم جي تيز ڏماڪن ۾ ڪجهه حد تائين خوفزده ميڙ جي شور جي وچ ۾، مان خاموشي سان پنهنجو" روپ ڏيکاريو. ڪمر جي چوڌاري ٿورو ڍڪيل، ٻي صورت ۾ مان ڪپڙن ڪان محفوظ نه هوس. مون حفاظتي ڪمري جي دروازي تي بولٽ کوليو ۾ آرام سان ان ڪي پنهنجي پويان بند ڪري ڇڏيو. شينهن ڪي رت محسوس ٿيو. پنهنجي سلاخن تي هڪ زوردار ٽڪر سان ٿپو ڏيندي، هن هڪ خوفناڪ استقبال موڪليو. سامعين افسوسناڪ خوف سان خاموش ٿي ويا؛ مان غضبناڪ جانور جي اڳيان هڪ نرم ٻڪري وانگر محسوس ٿيس.

هڪ پل ۾ مان پنجري اندر هوس؛ پر جيئن ئي مون دروازو ڪڙڪايو، راجا بيگم منهنجي مٿان چڙهي وئي. " منهنجو ساڄو هٿ سختي سان ڦاٽي پيو هو. انساني رت، جيڪو هڪ شينهن ڪي سڀ ڪان وڏو علاج ملي سگهي ٿو، خوفناڪ وهڪرن ۾ وهي رهيو هو. بزرگ جي پيشنگوئي پوري ٿيڻ واري هئي.

مون ڪي پهرين سنگين زخم جي صدمي مان فوري طور تي اٿيو. جڏهن مون پنهنجي رت سان پريل " آڱرين ڪي پنهنجي ڪمر جي ڪپڙي هيٺان ڊڪيندي ڏٺو، مون پنهنجي کاٻي هٿ ڪي هڏن جي پچڻ واري ڌڪ ۾ هلايو. جانور پوئتي هٽيو، پنجري جي پوئين پاسي گهميو، ۾ ڌڪ لڳڻ سان اڳتي وڌيو. منهنجي مشهور مُٺ

جي سزا هن جي مٿي تي مينهن وسائي.

" پر راجا بيگم جي رت جو ذائقو شراب جي پھرين ڍڪ وانگر ڪم ڪيو هو جيڪو هڪ ڊگهي عرصي کان محروم ماڻهو لاءِ ديوانو ڪندڙ هو. ٻوڙيندڙ گجگوڙ سان ٽٽي پيو، وحشي جا حملا غضب ۾ وڌي ويا. منهنجي صرف هڪ هٿ جي ناقص دفاع مون کي پنجن ۾ ڏندن جي اڳيان ڪمزور ڪري ڇڏيو. پر مون حيران ڪندڙ بدلو ورتو. باهمي طور تي پريشان، اسان موت لاءِ جدوجهد ڪري رهيا هئاسين. پنجرو افراتفري ۾ هو، جيئن رت سيني طرفن ۾ ڇڙهجي رهيو هو، ۽ درد ۾ موتمار خواهشن جا ڌماڪا جانور جي ڳلي مان نڪرندا هئا.

"'هن کي گولي هڻي ڇڏيو!' 'شير کي ماري ڇڏيو!' سامعين مان رڙيون ڪرڻ لڳا. انسان ۽ جانور ايتري تيزي سان هليا ويا، ته هڪ گارڊ جي گولي غلط لڳي وئي. مون پنهنجي سڄي قوت ارادي کي گڏ ڪيو، زور سان رڙيون ڪيون، ۽ آخري ڌڪ هنيو. شينهن ڪري پيو ۽ خاموشيءَ سان ليٽي پيو.

"مان مداخلت ڪئي!" وانگر هڪ ٻلي ٻلي!.

جي سوامي ڪلڻ لڳو ۽ دلدار قدرداني، پوءِ جاري جي دلچسپ ڪهاڻي.

"آخرڪار راجا بيگم شڪست ڪاڌي. سندس شاهي غرور وڌيڪ گهٽجي ويو: پنهنجن قاتل هٿن سان، مون بي رحميءَ سان سندس جبڙا کولڻ تي مجبور ڪيو. هڪ ڊرامائي لمحي لاءِ، مون پنهنجو مٿو موت جي ڄار ۾ جهليو. مون چوڌاري زنجير ڳولي لڌو. فرش تي هڪ ڍير مان هڪ کي ڪڍي، مون شينهن کي سندس ڳچيءَ کان پنجري جي سلاخن سان ٻڌي ڇڏيو. فتح ۾ مان دروازي ڏانهن وڌيس.

" پر اهو شيطان اوتار، راجا بيگم، هئي برداشت لائق جو سندس فرض ڪيل شيطاني اصل. هڪ ناقابل يقين ڌڪ سان، هن زنجير ٽوڙي ۽ منهنجي پٺي تي ٽپو ڏنو. منهنجو ڪلهو سندس جبڙن ۾ مضبوط ٿي ويو، مان زور سان ڪري پيو. پر هڪ لمحي ۾ مون هن کي پنهنجي هيٺان پڪڙي ڇڏيو. بي رحم ڌڪن هيٺ، غدار جانور نيم هوش ۾ ٻڏي ويو. هن ڀيري مون هن کي وڌيڪ احتياط سان محفوظ ڪيو. آهستي آهستي مان پنجري مان نڪري ويس.

" مون پاڻ کي هڪ نئين شور ۾ ڏٺو، هن ڀيري خوشي جو. ميڙ جي خوشي ڄڻ ته ٽٽي پئي هڪ وڏو ڳلو. تباهيءَ سان زخمي ٿيل، مون اجا تائين جنگ جا ٽي شرط پورا نه ڪيا هئا - شينهن کي حيران ڪرڻ، ان کي زنجير سان ٻڌڻ، ۽ ان کي پاڻ لاءِ مدد جي ضرورت کان سواءِ ڇڏڻ. ان کان علاوه، مون هن جارحاڻي جانور کي ايترو سخت زخمي ۽ ڊيڄاريو هو جو هو پنهنجي وات ۾ منهنجي سر جي موقعي تي انعام کي نظرانداز ڪرڻ تي راضي ٿي ويو!

"منهنجي زخمن جي علاج کان پوءِ، مون کي عزت ڏني وئي ۽ هار پارايا ويا؛ منهنجي پيرن تي سوين سون جا ٽڪرا ورايا ويا. سڄو شهر موڪلن جي دور ۾ داخل ٿيو. هر طرف کان لامحدود بحث ٻڌڻ ۾ آيا ته منهنجي فتح هڪ سڀ کان وڏي ۾ وحشي شينهن تي هئي. واعدي مطابق، راجا بيگم مون کي پيش ڪئي وئي، پر مون کي ڪو به خوشي محسوس نه ٿيو. هڪ روحاني تبديلي منهنجي دل ۾ داخل ٿي چڪي هئي. اهو لڳي رهيو هو ته پنجري مان منهنجي آخري نڪرڻ سان مون پنهنجي دنياوي خواهشن جو دروازو به بند ڪري ڇڏيو هو.

" هڪ ڏکوئيندڙ دور آيو. ڇهن مهينن تائين مان رت جي زهر جي ڪري موت جي ويجهو پيو هوس. جيئن ئي مان ڪوچ بهار ڇڏڻ لاءِ ڪافي صحتمند ٿيس، مان پنهنجي اباڻي شهر ڏانهن موٽي آيس."

"'مون کي هاڻي خبر آهي تہ منهنجو استاد اهو پاڪ ماڻهو آهي جنهن عقلمندي واري خبرداري ڏني هئي.' مون عاجزي سان پنهنجي پيءُ کي هي اعتراف ڪيو. 'او، جيڪڏهن مان صرف هن کي ڳولي سگهان ها!' منهنجي خواهش مخلص هئي، هڪ ڏينهن لاءِ بزرگ بي خبر پهتو.

ڪافي جو چيتو قابو ڪرڻ. هو ڳالهايو سان پرسڪون يقين. 'اچو' سان مان؛ مان ٿيندو سيڪارڻ توهان جي "
طرف

انساني ذهن جي جهنگلن ۾ گهمندڙ جهالت جي جانورن کي قابو ڪريو. توهان سامعين جا عادي آهيو: ان کي ملائڪن جي هڪ ڪهڪشان بڻجڻ ڏيو، جيڪو توهان جي يوگا جي دلچسپ مهارت سان تفريح ڪري!

"مون کي منهنجي بزرگ گرو روحاني رستي ۾ داخل ڪرايو هو. هن منهنجي روح جا دروازا کوليا، زنگ آلود ۽ گهڻي استعمال کان مزاحمتي. هٿ ۾ هٿ ملائي، اسان جلد ئي هماليه ۾ منهنجي تربيت لاءِ روانا ٿياسين."

مون ۾ چانڊي سوامي جي پيرن تي جهڪياسين، سندس زندگيءَ جي سچي طوفاني خاڪي لاءِ شڪرگذار. مون کي ٽڏي ڪمري ۾ ڏکهي آزمائشي انتظار جو پورو بدلو مليو!

....

6-1 : "ٽائيگر سوامي" جي جيئن سجاتل طور تي چاتل مشهور هو هو. خانقاه نالو سندس هو سوهونگ."

6-2 : " شهزادو شهزادي" - سو نالو ڏنل جي طرف ظاهر ڪرڻ اهو هي جانور قبضي ۾ جي گڏيل وحشيت جو چيتو ۽ ٽائگرس

باب: 7

جي ليويٽنگ سينٽ

"مون هڪ يوگي کي گذريل رات هڪ گروپ ميٽنگ ۾، زمين کان ڪيترائي فوٽ مٿي هوا ۾ بيٺل ڏٺو." منهنجو دوست، اپندر موهن چوڌري، متاثر ڪندڙ انداز ۾ ڳالهايو.

مون کيس هڪ پرجوش مسڪراهٽ ڏني. "شايد مان سندس نالو اندازو لڳائي سگهان ٿو. ڇا اهو اپر سرڪيولر روڊ جو ڀادري مهاسايا هو؟"

اپندر ڪنڌ لوڏيو، خبر نه ڏيندڙ هجڻ تي ٿورو مايوس. بزرگن بابت منهنجي جستجو منهنجي دوستن ۾ مشهور هئي؛ اهي مون کي هڪ نئين رستي تي آڻڻ ۾ خوش ٿيا.

"يوگي منهنجي گهر جي ايترو ويجهو رهندو آهي جو مان اڪثر هن سان ملڻ ويندو آهيان." منهنجي لفظن اپيندر جي چهري تي گهري دلچسپي آڻي ڇڏي، ۽ مون کي وڌيڪ اعتماد پيدا ٿيو.

"مون هن کي قابل ذڪر ڪارنامن ۾ ڏٺو آهي. هن ماهرانه طور تي مختلف پراناياما ۾ مهارت حاصل ڪئي آهي 1-7 پتنجلي پاران بيان ڪيل قديم اٺ يوگا جو. 2-7 هڪ ڀيري ڀدوري مهاسايا منهنجي سامهون اهڙي شاندار طاقت سان ڀستريڪا پراناياما ڪيو جو ائين لڳو ته ڪمري ۾ هڪ حقيقي طوفان اٿي پيو آهي! پوءِ هن گجگوڙ ڪندڙ ساهه کي ختم ڪري ڇڏيو ۽ شعور جي اعليٰ حالت ۾ بي حرڪت رهيو. 3-7 طوفان کان پوءِ امن جو تاثر وسارڻ کان ٻاهر هو."

"مان پڏو اهو جي سينٽ ڪڏهن به نه پنن سندس گهر." اپيندر جو سر هو هڪ نندي ڳالهه بي يقين.

"واقعي اهو سچ آهي! هو گذريل ويهن سالن کان گهر اندر رهي ٿو. هو اسان جي مقــدس ٽ□وارن جي وقت تي پنهنجي خود ساخته حڪمراني □ ٿورو نرمي ڪري ٿو، جـڏهن هـو پنهنجي سـامهون واري فٽ پاٿ تائين وڃي ٿو! فقير اتي گڏ ٿين ٿا، چاڪاڻ ته سنت بهادري پنهنجي نرم دل لاءِ مشهور آهي."

"ڪيئن ڪري ٿو هو باقي رهڻ □ جي هوا، انڪار ڪرڻ جي قانون جو ڪشش ثقل؟"

"هڪ يوگي جو جسم ڪجهه پراناياامس جي استعمال کان پوءِ پنهنجو گندو پن وڃائي ڇڏيندو آهي . پوءِ اهو ٽپندڙ ڏيڏر وانگر اڏامندو يا ٽپندو. اهي بزرگ به جيڪي باضابطه يوگا جي مشق نٿا ڪن [4-7] خدا جي شديد عقيدت جي حالت □ هوا □ لهڻ لاءِ مشهور آهن."

"مان هن بابا بابت وڌيڪ ڄاڻڻ چاهيان ٿو. ڇا توهان سندس شام جي گڏجاڻين □ شرڪت ڪندا آهيو؟" اپندر جون اکيون تجسس سان چمڪي رهيون هيون.

"ها، مان اڪثر ويندو آهيان. مون کي سندس دانائي □ ذهانت تمام گهڻي وندرائيندي آهي. ڪڏهن ڪڏهن منهنجو ڏکهو کلڻ سندس گڏجاڻين جي سنجيدگي کي خراب ڪري ڇڏيندو آهي. بزرگ ناراض نه آهي، پر سندس شاگرد خنجر وانگر نظر اچن ٿا!"

انهيءَ ڏينهن منجهند اسڪول کان گهر ويندي، مان بهادري مهاسايا جي ڪليسٽر وٽان گذريس □ ملاقات جو فيصلو ڪيو. يوگي عام ماڻهن لاءِ ناقابلِ رسائي هو. هڪ اڪيلو شاگرد، گرائونڊ فلور تي وينل، پنهنجي استاد جي رازداري جي حفاظت ڪندو هو. شاگرد ڪجهه مارتنيت جهڙو هو؛ هاڻي هن باضابطه طور تي پڇيو ته ڇا منهنجو ڪو "منگني" آهي. سندس گرو مون کي مختصر بي دخل ٿيڻ کان بچائڻ لاءِ صحيح وقت تي ظاهر ٿيو.

"مُڪُندا کي جڏهن هو چاهي ته اچڻ ڏيو." بابا جون اکيون چمڪيون. "منهنجي اڪيلائي جو اصول منهنجي پنهنجي آرام لاءِ نه آهي، پر ٻين جي لاءِ آهي. دنياوي ماڻهو ان صاف گوئي کي پسند نٿا ڪن جيڪا انهن جي وهم کي ٽوڙي ڇڏي. بزرگ نه رڳو ناياب آهن پر پريشان ڪندڙ آهن. صحيفن □ به، اهي اڪثر شرمناڪ مليا آهن!"

مان بهادري مهاسايا جي پنيان مٿئين منزل تي سندس سخت ڪمري ڏانهن ويس، جتان هو ڪڏهن ڪڏهن هلندو هو. استاد اڪثر ڪري دنيا جي هلچل جي منظر کي نظرانداز ڪندا آهن، ڏيان کان ٻاهر جيستائين دور □ مرڪوز نه هوندا آهن. هڪ بابا جا همعصر اڪيلا نه آهن جيڪي تنگ حال جا آهن.

"هميشه رهي ٿو گهر جي اندر WHO مهارشي، [5-7] توهان آهن جي پهريون يوگي مان آهي ڄاتل سڃاتل."

"خدا ٻوٽا سندس بزرگ ڪڏهن ڪڏهن □ غير متوقع مٽي، متان اسين سوچيو اسين مئي گهٽائڻ ڪيس جي طرف هڪ حڪمراني!"

بابا پنهنجي متحرڪ جسم کي ڪنول جي پوس □ بند ڪري ڇڏيو. ستر جي ڏهاڪي □، هن عمر يا بيهڻ واري زندگي جا ڪي به ناخوشگوار نشان نه ڏيکاريا. ثابت قدم □ سڌو، هو هر لحاظ کان مثالي هو. سندس چهرو هڪ رشي جو ، جيئن قديم لکتن □ بيان ڪيو ويو آهي. عاليشان سر، گهڻي ڏاڙهي وارو، هو هميشه مضبوطيءَ سان سڌو ويٺو هوندو هو، سندس خاموش نظرون هر شيءِ تي مرڪوز هونديون هيون.

جي سينٽ □ مان داخل ٿيو جي مراقبي ڪندڙ رياست. ڪان پوءِ هڪ ڪلاڪ، سندس نرم آواز جاڳائي مان.

توهان اڪثر خاموشي ۾ ويندا آهيو، پر ڇا توهان انيو ترقي ڪئي آهي ؟" [6-7] هو مون کي ياد ڏياري رهيو "هو ته مراقبي کان وڌيڪ خدا سان پيار ڪريو. "ٽيڪنڪ کي مقصد سان غلط نه سمجھو."

هن مون کي ڪجهه آم پيش ڪيا. انهيءَ سٺي مزاح سان، جيڪا مون کي سندس سنگين طبيعت ۾ تمام گهٽي خوشگوار لڳي، هن چيو، "عام طور تي ماڻهو ڏيان يوگا (خدا سان اتحاد) جي پيٽ ۾ جل يوگا (ڪاڏي سان اتحاد) جا وڌيڪ شوقين آهن ."

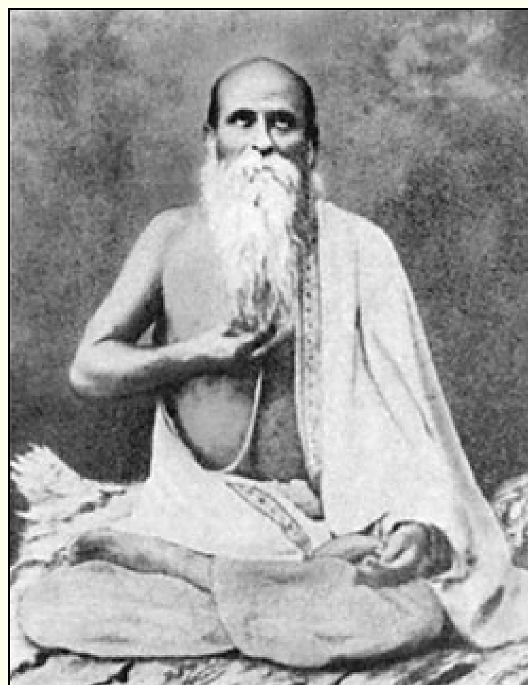
سندس يوگڪ جملو متاثر ٽيل مان شور مچائيندي.

"ڪيترو ڪلڻ وارو آهين!" سندس اکين ۾ هڪ پيار واري چمڪ آئي. سندس چهرو هميشه سنجيده هو، پر هڪ پرجوش مسڪراهٽ سان ڇهيل هو. سندس وڏيون، ڪنول اکين ۾ هڪ لڪيل الاهي کل هئي.

"اهي خط پري آمريڪا کان ايندا آهن." بابا هڪ ٽيبل تي ڪيترائي ٿلها لفافا اشارو ڪيو. "مان اتي ڪجهه سماجن سان خط و ڪتابت ڪريان ٿو جن جا ميمبر يوگا ۾ دلچسپي رکن ٿا. اهي ڪولمبس کان بهتر هدايت جي احساس سان هندستان کي نئين سر دريافت ڪري رهيا آهن! مون کي انهن جي مدد ڪرڻ ۾ خوشي آهي. يوگا جو علم انهن سڀني لاءِ مفت آهي جيڪي حاصل ڪندا، جيئن بي رنگ ڏينهن جي روشني.

"انساني نجات لاءِ جيڪي رشي ضروري سمجهيا وڃن ٿا، انهن کي مغرب لاءِ ڪمزور ڪرڻ جي ضرورت ناهي. روح ۾ هڪجهڙا آهن جيتوڻيڪ ٻاهرين تجربي ۾ متنوع آهن، جيڪڏهن نظم و ضبط جي ڪنهن به شڪل تي عمل نه ڪيو وڃي ته نه ته اولهه ۾ نه ئي اوڀر ترقي ڪندو."

بزرگ پنهنجين پرسڪون اکين سان مون کي جهليو. مون کي اهو احساس نه ٿيو ته سندس تقرير هڪ پردي واري پيغمبري هدايت هئي. هاڻي، جڏهن مان اهي لفظ لکي رهيو آهيان، ته مان انهن معمولي اطلاعن جو پورو مطلب سمجهان ٿو جيڪي هو اڪثر مون کي ڏيندو هو ته ڪنهن ڏينهن مان هندستان جي تعليمات کي آمريڪا کڻي ويندس.

ڀدوري مهاسيا
"جي ليويٽنگ سينٽ"

سائين،" مون پڇيو، "توهان دنيا جي فائدي لاءِ يوگا تي ڪتاب ڇو نٿا لکو؟" "مان شاگردن " ڪي تربيت ڏئي رهيو آهيان،" هن جواب ڏنو. "اهي □ انهن جا شاگرد زنده ڪتاب هوندا، وقت جي قدرتي ٽٽڻ □ نقادن جي غير فطري تشريح جي خلاف ثبوت."

"مهارشي، مان خواهش توهان ڪندو لکو هڪ ڪتاب تي يوگا لاءِ جي فائدو جو جي دنيا."

"مان شاگردن ڪي تربيت ڏئي رهيو آهيان. اهي □ انهن جا شاگرد زنده ڪتاب هوندا، وقت جي قدرتي تباهي □ " نقادن جي غير فطري تشريحن جي خلاف ثبوت." بهادري جي عقل مون ڪي ڪل جي هڪ ٻي لهر □ وجهي ڇڏيو.

مان يوگي سان اڪيلو رهيس جيستائين سندس شاگرد شام جو پهتا. بهادري مهاسايا سندس هڪ بي مثال تقرير □ شامل ٿيو. هڪ پرامن ٻوڏ وانگر، هن پنهنجن ٻڌندڙن جي ذهني ملبي ڪي وهائي ڇڏيو، انهن ڪي خدا ڏانهن وهائي ڇڏيو. سندس شاندار تمثيلون هڪ بي عيب بنگالي □ بيان ڪيون ويون هيون.

اڄ شام بهادري ميرابائي جي زندگي سان لاڳاپيل مختلف فلسفياتي نقطن جي وضاحت ڪـئي، هڪ وچـئين دور جي راجپوتاني شهزادي جنهن سادهوئن جي صحبت حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي درباري زنـدگي ڇـڏي ڏني. هڪ عظيم سنياسي هن ڪي قبول ڪرڻ کان انڪار ڪيو ڇاڪاڻ تـه هـوءَ هڪ عـورت هـئي؛ سـندس جـواب ڪيس عاجزي سان پنهنجي پيرن تي بيهاريو.

ماستر ڪي ٻڌاءِ،" هن چيو هو، "ته مون ڪي خبر نه هئي ته ڪائنات □ خدا کان سواءِ ڪو به مرد آهي؛ ڇا " اسين سڀ سندس اڳيان عورتون نه آهيون؟" (خداوند جو هڪ صحيفي تصور واحد مثبت تخليقي اصول جي طور تي، سندس تخليق هڪ غير فعال مايا کان سواءِ ڪجهه به نه آهي.)

ميرابائي ڪيترائي پرجوش گيت ناهيا جيڪي اڃا تـائين هندسـتان □ محفـوظ آهن؛ مـان انهن مـان هڪ جـو هتي ترجمو ڪريان ٿو:

" جيڪڏهن روزانو غسل ڪرڻ سان خدا ڪي محسوس ڪري
"سگهجي ها ته جلد ئي مان اونهائي □ وهيل هجان ها؛
جيڪڏهن پاڙون □ ميوا کائڻ سان هن ڪي سڃاتو وڃي ها ته مان خوشيءَ
سان ٻڪري جو روپ اختيار ڪريان ها؛
جيڪڏهن تسبيحن جي ڳڻپ هن ڪي بي نقاب ڪري ها ته مان
پنهنجيون دعائون وڏين موتين تي چوان ها؛ جيڪڏهن پٿر جي
تصويرن جي اڳيان سجدو ڪرڻ هن ڪي بي نقاب ڪري ها ته
مان هڪ چقمقي جبل جي عاجزي سان عبادت ڪريان ها؛
جيڪڏهن کير پيئڻ سان خداوند ڪي جذب ڪري سگهجي ها ته
ڪيترائي گابي □ ٻار ڪيس سڃاڻن ها؛
جيڪڏهن زال ڪي ڇڏڻ خدا ڪي سڏي ٿو ته ڇا هزارين خواجه سرا
نه هوندا؟
ميرابائي ڄاڻي ٿي ته خدا ڪي ڳولڻ لاءِ صرف محبت ئي ضروري
آهي.

ڪيترائي شاگرد پدوري جي چپلن □ روپيا وجهي چڙيندا آهن جيڪي هن جي پرسان پيون هيون جڏهن هو يوگا جي حالت □ ويٺو هو. هي احترام واري پيشڪش، هندستان □ رواج مطابق، ظاهر ڪري ٿي ته شاگرد پنهنجون مادي شيون گرو جي پيرن تي رکي ٿو. شڪرگذار دوست صرف رب آهن جيڪي پنهنجين چپلن جي سنڀال ڪن ٿا.

"استاد، توهان شاندار آهيو!" هڪ شاگرد، موڪل وٺندي، پدر شاهي بابا ڏانهن جوش سان ڏٺو. "توهان خدا کي ڳولڻ □ اسان کي حڪمت سيکارڻ لاءِ دولت □ آرام کي ڇڏي ڏنو آهي!" اهو مشهور هو ته بهادري مهاسايا پنهنجي ابتدائي ننڍپڻ □ وڏي خانداني دولت کي ڇڏي ڏنو هو، جڏهن هو اڪيلي سر يوگڪ رستي □ داخل ٿيو.

"تون ڪيس کي التائي رهيو آهين!" بزرگ جي چهري تي نرم ڏنپ هئي. "مون ڪجھ معمولي رپيا ڇڏيا آهن، ڪجھ ننڍو خوشيون، لاءِ هڪ ڪائناتي سلطنت جو بي انتها خوشي. ڪيئن پوءِ آهي مان انڪار ڪيو ويو چا پاڻ وٽ ڪجهه آهي؟ مون کي خزاني کي ورهائڻ جي خوشي خبر آهي. چا اها قرباني آهي؟ ڪوتاه دنياوي ماڻهو واقعي حقيقي ترڪ آهن! اهي هڪ بي مثال خدائي ملڪيت کي چند غريب دنياوي رانديڪن لاءِ ڇڏي ڏين ٿا!"

مون کي چڙڻ جي هن متضاد نظر تي کلڻ لڳو - هڪ اهڙو جيڪو ڪنهن به بزرگ فقير تي ڪروسس جي ٽوپي وجهي ٿو، جڏهن ته سيني فخر ڪندڙ ڪروڙ پتين کي بي خبر شهيدن □ تبديل ڪري ٿو.

"خدائي حڪم اسان جي مستقبل کي ڪنهن به انشورنس ڪمپني کان وڌيڪ عقلمندي سان ترتيب ڏئي ٿو." ماسٽر جا آخري لفظ سندس ايمان جو حقيقي عقيدو هئا. "دنيا هڪ ظاهري سلامتي □ بيچيني ايمان وارن سان پريل آهي. انهن جا تلخ خيال انهن جي پيشانيءَ تي داغ وانگر آهن. جنهن اسان کي پهرين ساهه کان هوا □ کير ڏنو، اهو ڄاڻي ٿو ته پنهنجن عقيدتمندن لاءِ ڏينهن رات ڪيئن مهيا ڪجي."

مون اسڪول کان پوءِ پنهنجين سنت جي دروازي جي زيارتن کي جاري رکيو. خاموش جوش سان هن مون کي انڀو حاصل ڪرڻ □ مدد ڪئي . هڪ ڏينهن هو منهنجي گرپر روڊ جي گهر جي پاڙي کان پري رام موهن راءِ روڊ ڏانهن هليو ويو. سندس پيارا شاگرد هن لاءِ هڪ نئون آشرم ٺاهيو هو، جيڪو "ناگيندر مٺھ" جي نالي سان مشهور آهي. 7-7

جيتوڻيڪ اهو مون کي منهنجي کهاڻي کان ڪيترائي سال اڳتي ڏکي ٿو، مان هتي بهادري مهاسايا پاران ڏنل آخري لفظ بيان ڪندس. مغرب لاءِ روانگي کان ٿورو اڳ، مون ڪيس ڳولي لڌو □ عاجزي سان سندس الوداعي آشيرواد لاءِ گوڏا کوڙيا:

"پٽ، آمريڪا هليو وڃ. پنهنجي ڍال لاءِ پاڪ هندستان جي وقار کي اپناءِ. فتح تنهنجي پيشاني تي لکيل آهي؛ دور دراز جا شريف ماڻهو توکي پليڪار ڪندا."

7-1 : طريقا جو ڪنٽرول ڪرڻ زندگي ڏيندڙ قوت ذريعي

ضابطو جو ساهه. 7-2: يوگا جو سپ ڪان قديم ماهر.

3-7: فرانسيسي پروفيسر اولهه □ پهريان هئا جيڪي سائنسي طور تي فوق شعور جي امڪانن جي
جاچ ڪرڻ لاءِ تيار هئا. ذهن. پروفيسر جولس-بوئس، ميمبر جو جي ايل ايڪول ڊي نفسيات جو جي
سوربون، ليڪچر ڏنو □ آمريڪا 1928 □؛ هن پنهنجي سامعين کي ٻڌايو ته فرانسيسي سائنسدانن سپر
شعور کي تسليم ڪيو آهي، "جيڪو فرائيڊ جي لاشعور ذهن جي بلڪل ابتڙ آهي □ اهو فيڪٽري آهي
جيڪو انسان کي واقعي انسان بڻائي ٿو □ صرف هڪ سپر جانور نه." ايم. جولس-بوئس وضاحت ڪئي
ته اعليٰ شعور جي جاڳڻ کي "ڪوئزم يا هپناٽزم سان مونجهارو نه هجڻ گهرجي. هڪ سپر شعور ذهن
جي وجود کي ڊگهي عرصي کان فلسفي طور تي تسليم ڪيو ويو آهي، حقيقت □ اوورسول هجڻ
ڪري. ڳالهايو ويو جو پاران ايمرسن، پر صرف تازو آهي اهو تي چڪو آهي سڄاٽپ ٿيل سائنسي طور
تي." جي فرانسي سائنسدان نوڪدار انهيءَ مان ظاهر ٿئي ٿو ته مافوق شعور مان الهام، ذهانت،
اخلاقي قدر نڪرندا آهن. "ان تي ايمان تصوف نه آهي جيتوٽيڪ اهو

سڄاڻپ ٿيل □ قدر ڪيل جي خوبيون ڪهڙي صوفي تبليغ ڪئي."

7-4: سينٽ ٽريسا جو اويلا □ پيو عيسائي بزرگ هئا اڪثر ڏٺو ويو □ هڪ حالت

جو ليويٽيشن. 7-5: "عظيم بابا."

7-6: اصل تاثر جو خدا.

7-7: جي سينٽ جو پورو نالو هو ناگيندر ناٿ بهادري. رياضي مطلب عبادتگاهه يا آشرم .

باب: 8

هندستان جو زبردست سائنسدان، جي سي بوس

"جگاديون چندر بوس جو وائرليس ايجادون اڳوات مقرر ڪيل اهي جو مارڪوني."

هي اشتعال انگيز تبصرو ٻڌي، مان پروفيسرن جي هڪ فوٽ پاٿ گروپ جي ويجهو ويس جيڪي سائنسي بحث □ مصروف هئا. جيڪڏهن انهن □ شامل ٿيڻ جو منهنجو مقصد نسلي غرور هو، ته مون کي افسوس آهي. مان ان ثبوت □ پنهنجي دلچسپي کان انڪار نٿو ڪري سگهان ته هندستان فزڪس □ اڳواٽي وارو ڪردار ادا ڪري سگهي ٿو، □ صرف مابعدالطبيعات □ نه.

"چا؟" ڪريو توهان مطلب، سائين؟"

پروفيسر احتياط سان وضاحت ڪئي. "بوس پهريون شخص هو جنهن هڪ وائرليس ڪوهيرر □ برقي لهرن جي انحراف کي ظاهر ڪرڻ لاءِ هڪ اوزار ايجاد ڪيو. پر هندستاني سائنسدان پنهنجي ايجادن کي تجارتي طور تي استعمال نه ڪيو. هن جلد ئي پنهنجو ڌيان غير نامياتي کان نامياتي دنيا ڏانهن موڙي ڇڏيو. ٻوٽن جي فزيولوجسٽ جي حيثيت سان سندس انقلابي دريافتون هڪ فزيڪسٽ جي حيثيت سان سندس بنيادي ڪاميابين کان به اڳتي وڌي رهيون آهن."

مون شائستگي سان پنهنجي مرشد جو شڪريو ادا ڪيو. هن وڌيڪ چيو، "عظيم سائنسدان پريزيڊنسي ڪاليج □ منهنجي پاءُ پروفيسرن مان هڪ آهي."

مان ٻئي ڏينهن بابا سان سندس گهر □ ملاقات ڪئي، جيڪو منهنجي گهر جي ويجهو گرپر روڊ تي هو. مون ڊگهي عرصي کان ڪيس عزت واري فاصلي کان ساراهيو هو. قبر □ رٽائر ٿيندڙ نباتات جي ماهر مون کي مهرباني سان سلام ڪيو. هو پنجاهه جي ڏهاڪي □ هڪ سهڻو، مضبوط ماڻهو هو، گهاٽا وار، ويڪرو پيشاني،

□ خواب ڏسندڙن جون تجريدي اکيون. سندس لهجن □ درستگي زندگيءَ جي سائنسي عادت کي ظاهر ڪيو.

"مان تازو مغرب جي سائنسي سماجن جي هڪ مهم کان واپس آيو آهيان. انهن جي ميمبرن منهنجي ايجاد جي نازڪ اوزارن □ شديد دلچسپي ڏيکاري جيڪا ظاهر ڪري ٿي ته

سچي زندگي جي ناقابلِ تقسيم اتحاد. [1-8] بوس ڪريسڪوگراف ۾ ڏهه ملين واڌ جي وڏي طاقت آهي. خوردبيني صرف چند هزار پيرا وڌو تئي ٿو؛ پر ان حياتياتي سائنس کي اهم ترغيب ڏني. ڪريسڪوگراف بيشمار نظارا کوليندو آهي.

" سائين، توهان گهڻو ڪجهه ڪيو آهي ته جيئن سائنس جي غير ذاتي هٿن ۾ اوير ۾ اولهه کي تيزيءَ سان قبول ڪيو وڃي."

" مون ڪيمبرج ۾ تعليم حاصل ڪئي هئي. مغربي طريقو ڪيترو قابل تعريف آهي ته سڀني نظرين کي احتياط سان تجرباتي تصديق لاءِ پيش ڪيو وڃي! اهو تجرباتي طريقو خود شناسي جي تحفي سان گڏ هليو ويو آهي جيڪو منهنجو مشرقي ورثو آهي. گڏجي انهن مون کي قدرتي علائقن جي خاموشي کي ختم ڪرڻ جي قابل بڻايو آهي جيڪي ڊگهي عرصي کان غير رابطي وارا آهن. منهنجي ڪريسڪوگراف 2-8 جا ڀڌايل چارٽ سڀ کان وڌيڪ شڪي ماڻهن لاءِ ثبوت آهن ته ٻوٽن ۾ هڪ حساس اعصابي نظام ۾ هڪ متنوع آهي جذباتي زندگي. پيار، نفرت، خوشي، خوف، خوشي، درد، جوش، بيوقوفي، ۾ محرڪن جي بيشمار مناسب ردعمل ٻوٽن ۾ اوترا ئي عالمگير آهن جيترا جانورن ۾.

" سڀني تخليقن ۾ زندگيءَ جو منفرد ڌڙڪو توهان جي اچڻ کان اڳ صرف شاعرانه تصور لڳي سگهي ٿو، پروفيسر! هڪ بزرگ جيڪو مون کي ڪڏهن خبر هئي ته ڪڏهن به گل نه ٽوڙيندو. 'ڇا مان گلاب جي ٻوٽي کي ان جي خوبصورتي ۾ فخر کان محروم ڪري ڇڏيان؟ ڇا مان پنهنجي بي رحمي سان ان جي وقار کي بي رحمي سان بدنام ڪري ڇڏيان؟' سندس همدردي وارا لفظ توهان جي دريافتن ذريعي لفظي طور تي تصديق ٿيل آهن!"

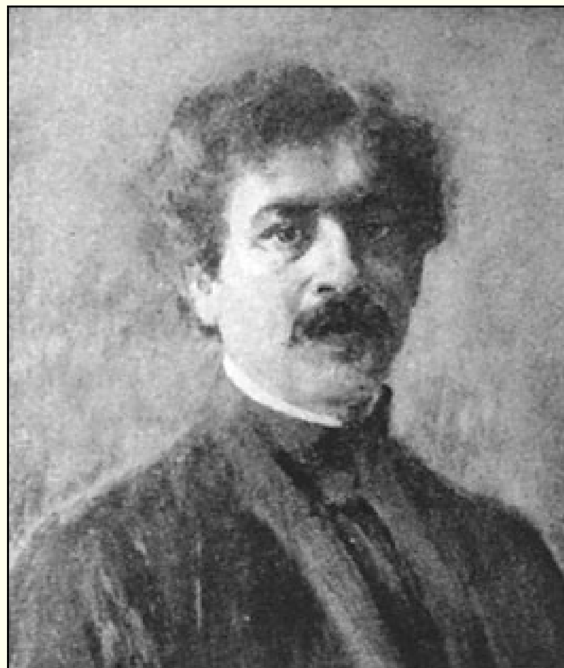
" شاعر سچائي سان ويجهڙائي رکي ٿو، جڏهن ته سائنسدان بيوقوفيءَ سان ويجهو اچي ٿو. ڪنهن ڏينهن منهنجي ليبارٽري ۾ اچو ۽ ڪريسڪوگراف جي غير واضح شاهدي ڏسو."

شڪرگذاريءَ سان مون دعوت قبول ڪئي، ۽ روانگي اختيار ڪئي. مون بعد ۾ ٻڌو ته نباتات جو ماهر پريزيڊنسي ڪاليج ڇڏي ويو آهي، ۽ ڪلڪتي ۾ هڪ ريسرچ سينٽر جي منصوبابندي ڪري رهيو هو.

جڏهن بوس انسٽيٽيوٽ کوليو ويو، مون وقف ڪيل خدمتن ۾ شرڪت ڪئي. پرجوش سوين ماڻهو احاطي ۾ گهمندا رهيا. مان سائنس جي نئين گهر جي فنڪاري ۽ روحاني علامت نگاري سان متاثر ٿيس. مون نوٽ ڪيو ته ان جو سامهون وارو دروازو هڪ پري واري مزار مان هڪ صديون پراڻي يادگار هو. لول جي پويان [3-8] هڪ چشمو، هڪ مشعل سان گڏ هڪ مجسمي واري عورت جي شڪل، عورت لاءِ هندستاني احترام کي امر روشني ڏيندڙ جي حيثيت سان ظاهر ڪيو. باغ ۾ هڪ ننڍڙو مندر هو جيڪو نومينون لاءِ وقف ڪيو ويو هو جيڪو مظهر کان ٻاهر هو. ڪنهن به قربان گاهه جي تصوير جي غير موجودگيءَ سان الاهي لافاني هجڻ جو خيال پيش ڪيو ويو.

مان پاڻ تي عمر ڇهه

جگديس چندرا بوس

هندستان جو زبردست فزڪسست، نباتات جو ماهر، □ موجد جو جي ڪريسڪوگراف

بوس جو تقرير تي هي زبردست موقعو شايد آهي جاري ڪيل ڪان جي لب جو هڪ جو جي متاثر ٿيل قديم رشي .

مان اڄ هن اداري کي صرف هڪ ليبارٽري نه پر هڪ مندر جي طور تي وقف ڪريان ٿو." سندس احترام " وارو سنجيدگي پريل آڊيٽوريم تي هڪ اڻ ڏٺل چادر وانگر چوري ٿي وئي. "منهنجي تحقيق جي ڳولا □ مون کي لاشعوري طور تي فزڪس □ فزيالاجي جي سرحدي علائقي □ وٺي ويو. منهنجي حيرت □، مون ڏٺو

جاندارن ۽ غير جاندارن جي دائرن جي وچ ۾ سرحد جون لڪيرون غائب ٿي رهيون هيون، ۽ رابطي جا نقطا اڀري رهيا هئا. غير نامياتي مادو غير فعال سمجهيو ويندو هو؛ اهو ڪيترن ئي قوتن جي عمل هيٺ هڪ دلچسپ ڳالهه هئي.

" هڪ عالمگير رد عمل ڏاتو، ٻوٽن ۽ جانورن کي هڪ عام قانون هيٺ آڻڻ لڳي. انهن سڀني ۾ بنيادي طور تي ٿڪاوٽ ۽ ڊپريشن جو ساڳيو رجحان ظاهر ٿيو، بحالي جي امڪانن سان ۽ جو بلندي، جيئن ڪوهه جيئن جي مستقل غير جوابدهي لاڳاپيل سان موت. پريل هن شاندار عام ڪرڻ تي حيرت سان، وڏي اميد سان مون پنهنجا نتيجا رائل سوسائٽي کان اڳ اعلان ڪيا - تجربن ذريعي ظاهر ڪيل نتيجا. پر موجود فزيالوجسٽن مون کي صلاح ڏني ته پاڻ کي جسماني جاچ تائين محدود رکان، جنهن ۾ منهنجي ڪاميابي يقيني هئي، بجاءِ انهن جي محفوظ ڪيل شين تي قبضو ڪرڻ جي. مان اڻڄاتائيءَ ۾ هڪ اڻ ڄاتل ذات پات جي نظام جي دائري ۾ گم ٿي ويس ۽ ان ڪري ان جي آداب کي نقصان پهچايو.

" هڪ غير شعوري مذهبي تعصب پڻ موجود هو، جيڪو جهالت کي ايمان سان ملائي ٿو. اهو اڪثر وساريو ويندو آهي ته جنهن اسان کي تخليق جي هن مسلسل ارتقا پذير راز سان گهيرو ڪيو آهي، ان اسان ۾ سوال ڪرڻ ۽ سمجهڻ جي خواهش پڻ پيدا ڪئي آهي. ڪيترن سالن جي غلط فهمي جي ذريعي، مون کي خبر پئي ته سائنس جي هڪ پرستار جي زندگي ناگزير طور تي نه ختم ٿيندڙ جدوجهد سان ڀريل آهي. اهو هن لاءِ آهي ته هو پنهنجي زندگي کي هڪ پرجوش پيشڪش جي طور تي اڇلائي - فائدي ۽ نقصان، ڪاميابي ۽ ناڪامي جي حوالي سان، هڪ طور تي.

" وقت سان گڏ دنيا جي معروف سائنسي سماجن منهنجا نظريا ۽ نتيجا قبول ڪيا، ۽ سائنس ۾ هندستاني تعاون جي اهميت کي تسليم ڪيو. [4-8] ڇا ڪا به ننڍي يا محدود شيءِ ڪڏهن به هندستان جي ذهن کي مطمئن ڪري سگهي ٿي؟ هڪ مسلسل زنده روايت ۽ نئين سر جوانيءَ جي اهم طاقت سان، هن زمين ۾ پاڻ کي بيشمار تبديلين ذريعي ترتيب ڏنو آهي. هندستاني هميشه اُڀريا آهن، جيڪي وقت جي فوري دلچسپ انعام کي رد ڪندي، زندگي ۾ اعليٰ ترين آدرشن جي حصول جي ڪوشش ڪئي آهي - غير فعال ترڪ ذريعي نه، پر سرگرم جدوجهد ذريعي. ڪمزور، جنهن تڪرار کي رد ڪيو آهي، ڪجهه به حاصل نه ڪيو آهي، ان کي رد ڪرڻ لاءِ ڪجهه به ناهي. صرف اهو ئي جنهن ڪوشش ڪئي ۽ کٽيو آهي، پنهنجي فتح مند تجربي جا ميوا ڏئي دنيا کي مالا مال ڪري سگهي ٿو.

" مادي جي رد عمل تي بوس ليبارٽري ۾ اڳ ۾ ئي ڪيل ڪم، ۽ ٻوٽن جي زندگي ۾ غير متوقع انڪشاف، فزڪس، فزيالوجي، طب، زراعت، ۽ نفسيات ۾ به تحقيق جا تمام وڏا علائقا کولي ڇڏيا آهن. مسئلا جيڪي هن وقت تائين حل نه ٿيندڙ سمجهيا ويندا هئا، هاڻي تجرباتي تحقيق جي دائري ۾ آندا ويا آهن.

" پر وڏي ڪاميابي سخت درستگي کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهي. تنهن ڪري منهنجي ڊيزائن جي انتهائي حساس اوزارن ۽ سامان جي ڊگهي بيٽري، جيڪي اڄ توهان جي سامهون داخلا هال ۾ پنهنجن ڪيسن ۾ بيٺا آهن. اهي توهان کي حقيقت ۾ گمراهه ڪندڙ نظر جي پويان حاصل ڪرڻ جي ڊگهي ڪوشش جي باري ۾ ٻڌائين ٿا جيڪا نظر نه آئي آهي، مسلسل محنت ۾ ثابت قدمي ۽ وسيلن جي جيڪا انساني حدن کي ختم ڪرڻ لاءِ چيو ويو آهي. سڀئي تخليقي سائنسدان ڄاڻن ٿا ته سچي ليبارٽري ذهن آهي، جتي وهم جي پويان اهي سچائي جي قانونن کي ظاهر ڪن ٿا.

" هتي ڏنل ليڪچر صرف ٻئي هٿ جي علم جي ورجاءَ نه هوندا. اهي نئين دريافتن جو اعلان ڪندا، جيڪي انهن هالن ۾ پهريون پيرو ڏيڪاريا ويا آهن. انسٽيٽيوٽ جي ڪم جي باقاعده اشاعت ذريعي، اهي هندستاني تعاون سڄي دنيا تائين پهچندا.

اهي عوامي ملڪيت بڻجي ويندا. ڪڏهن به ڪو به پيٽنٽ نه ورتو ويندو. اسان جي قومي ثقافت جي روح جو مطالبو آهي ته اسان کي صرف ذاتي فائدي لاءِ علم کي استعمال ڪرڻ جي بي حرمتي کان هميشه لاءِ آزاد رهڻ گهرجي.

"منهنجي وڏيڪ خواهش آهي ته هن اداري جون سهولتون، ممڪن حد تائين، سڀني ملڪن جي مزدورن لاءِ دستياب هجن. هن مان پنهنجي ملڪ جي روايتن کي جاري رکڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان. پنجويهه صديون اڳ، هندستان پنهنجي قديم يونيورسٽين، نالندا ٽيڪسلا ، دنيا جي سڀني حصن کان عالمن جو استقبال ڪيو.

" جيتوڻيڪ سائنس آهي نه ئي جو جي اوپر نه ئي جو جي اولهه پر بلڪه بين الاقوامي ان جي عالمگيريت، پر هندستان خاص طور تي عظيم حصو ڏيڻ لاءِ تيار آهي. پرندڙ هندستاني تخيل، جيڪو [5-8] ظاهري طور تي متضاد حقيقتن جي ميڙ مان نئون نظم ڪڍي سگهي ٿو، توجه جي عادت جي ڪري روڪيو ويو آهي. هي پابندي ذهن کي لامحدود صبر سان سچائي جي ڳولا رکڻ جي طاقت ڏئي ٿي.

سائنسدان جي آخري لفظن تي منهنجي اکين ڳوڙها اچي ويا. ڇا "صبر" واقعي هندستان جو مترادف نه آهي، جيڪو وقت مورخن کي هڪجهڙو پريشان ڪري ٿو؟

مون افتتاح جي ڏينهن کان ٿوري دير بعد ٻيهر ريسرچ سينٽر جو دورو ڪيو. عظيم نباتات دان، پنهنجي واعدي کي ياد ڪندي، مون کي پنهنجي خاموش ليبارٽري ڏانهن وٺي ويو.

"مان هن فرن سان ڪريسڪوگراف ڳنڍيندس؛ وڏو ڪرڻ زبردست آهي. جيڪڏهن هڪ گهنگهرو جي رينگڻ کي وڏايو وڃي ها جي ساڳيو تناسب، جي مخلوق ڪندو ظاهر ٿيڻ جي طرف هجڻ سفر ڪرڻ جهڙو هڪ ايڪسپريس ٽرين!"

منهنجي نظر شوق سان اسڪرين تي ٽنگيل هئي جيڪا وڏي ٿيل فرن-پاڇو کي ظاهر ڪري رهي هئي. زندگي جي ننڍڙن حرڪتن کي هاڻي واضح طور تي محسوس ڪيو پيو وڃي؛ ٻوٽو منهنجين دلچسپ اکين اڳيان تمام سست رفتاري سان وڌي رهيو هو. سائنسدان هڪ ننڍڙي ڌاتو جي بار سان فرن جي چوٽي کي ڇهيو. ترقي پذير پينٽومائم اوچتو بند ٿي ويو، جيئن ئي راڊ کي هٽايو ويو ته فصيح تال ٻيهر شروع ٿي ويا.

"توهان ڏٺو ته ڪيئن ڪا به معمولي ٻاهرين مداخلت حساس ٽشوز لاءِ نقصانڪار آهي،" بوس چيو. "ڏسو؛ مان هاڻي ڪلوروفارم ڏيندس، پوءِ هڪ ترياق ڏيندس."

ڪلوروفارم جي اثر سڀني واڌ کي روڪي ڇڏيو؛ ترياق کي بحال ڪري رهيو هو. اسڪرين تي ارتقائي اشارن مون کي "فلمي" پلاٽ کان وڌيڪ جوش سان پڪڙيو. منهنجي ساٿي (هتي ولن جي ڪردار) فرن جي هڪ حصي ذريعي هڪ تيز اوزار اڇلايو؛ درد اسپاسموڊڪ ڦڙڦڙ ذريعي ظاهر ڪيو ويو. جڏهن هن جزوي طور تي اسٽير کي اسٽيم ذريعي گذريو، پاڇو سخت طور تي متحرڪ ٿي ويو، پوءِ موت جي آخري نشاني سان پاڻ کي خاموش ڪري ڇڏيو.

"پهرين هڪ وڏي وڻ کي ڪلوروفارم ڪرڻ سان، مون هڪ ڪامياب ٽرانسپلانٽيشن حاصل ڪئي. عام طور تي، ٻيلي جا اهڙا بادشاهه منتقل ٿيڻ کان پوءِ تمام جلدي مري ويندا آهن." جگاديس خوشيءَ سان مسڪرايو جڏهن هن زندگي بچائڻ واري چال جو ذڪر ڪيو. "منهنجي نازڪ اپريٽس جي گرافس ثابت ڪيو آهي ته وڻن گردش جو نظام آهي؛ انهن جي رس جي حرڪت جانورن جي جسمن جي رت جي دٻاءُ سان مطابقت رکي ٿي. رس جي چڙهڻ کي عام طور تي ترقي يافته ميڪانياتي بنيادن تي وضاحت نه ٿو ڪري سگهجي، جهڙوڪ ڪيپيلري ڪشش. اهو رجحان ڪريسڪوگراف ذريعي زنده سيلن جي سرگرمي جي طور تي حل ڪيو ويو آهي. پيرسٽالٽڪ لهرون هڪ سلنڈر ٽيوب مان نڪرنديون آهن جيڪي هڪ وڻ

هڪ حقيقي دل جي حيثيت □ ڪم ڪري ٿو! جيترو وڏيڪ گهرائي سان اسين سمجهون ٿا، اوترو ئي وڏيڪ حيرت انگيز ثبوت بڻجي ٿو ته هڪجهڙو منصوبو هر شڪل کي ڪيترن ئي فطرت □ ڳنڍي ٿو.

جي زبردست سائنسدان نوڪدار جي طرف پيو بوس اوزار.

"مان توهان کي ٽين جي هڪ ٽڪري تي تجربا ڏيکاريندس. ڌاتو □ زندگي جي قوت محرڪن تي منفي يا فائديمند ردعمل ڏيکاري ٿي. مس جا نشان مختلف رد عملن کي رجسٽر ڪندا."

گهٽي مشغوليءَ □، مون گراف ڏٺو جيڪو ايٽمي بناوت جي خصوصي لهرن کي رڪارڊ ڪري رهيو هو. جڏهن پروفيسر ٽين تي ڪلوروفارم لاڳو ڪيو، ته وائبريٽري لڪڻ بند ٿي ويا. اهي پيهر شروع ٿيا جيئن ڌاتو آهستي آهستي پنهنجي عام حالت □ واپس آيو. منهنجي ساٿي هڪ زهريلو ڪيميڪل. ٽين جي لرزندڙ پڇاڙي سان گڏ، سوئي ڊرامائي طور تي چارٽ تي موت جو اطلاع لکيو.

"بوس جي اوزارن اهو ظاهر ڪيو آهي ته ڌاتو، جهڙوڪ قينچي □ مشينري □ استعمال ٿيندڙ اسٽيل، ٿڪاوٽ جو شڪار ٿين ٿا، □ وقتي آرام سان ڪارڪردگي حاصل ڪن ٿا. ڌاتو □ زندگي جي نبض کي بجلي جي وهڪري يا ڳري دٻاءُ جي استعمال سان سخت نقصان پهچندو آهي يا ختم به ٿي ويندو آهي."

مان ڏٺو چوڌاري جي ڪمرو تي جي گهڻا ايجادون، فصيح شاهدي جو هڪ بي پرواهه چالاڪي.

"سائين، اهو افسوسناڪ آهي ته توهان جي شاندار طريقن جي مڪمل استعمال سان وڏي پئماني تي زرعي ترقي تيز نه ٿي رهي آهي. ڇا اهو آساني سان ممڪن نه هوندو ته انهن مان ڪجهه کي تيز ليبارٽري تجربن □ استعمال ڪيو وڃي ته جيئن ٻوٽن جي واڌ ويجهه تي مختلف قسمن جي ڀاڻن جي اثر کي ظاهر ڪري سگهجي؟"

"تون صحيح آهين. بوس جي اوزارن جا بيشمار استعمال ايندڙ نسلن پاران ڪيا ويندا. سائنسدان ڪڏهن به همعصر انعام کي نه ڄاڻندو آهي؛ اهو تخليقي خدمت جي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي آهي."

بيحد شڪرگذاريءَ جي اظهار سان، مون موڪل ورتي. "ڇا سندس ذهانت جي حيرت انگيز زرخيزي ڪڏهن ختم ٿي سگهي ٿي؟" مون سوچيو.

سالن سان ڪا به گهٽتائي نه آئي. هڪ پيچيده اوزار، "گونج ڪارڊيوگراف" ايجاد ڪندي، بوس پوءِ بيشمار هندستاني ٻوٽن تي وسيع تحقيق ڪئي. مفيد دوائن جو هڪ وڏو غير شڪي فارماسڪوپيا ظاهر ٿيو. ڪارڊيوگراف هڪ غير يقيني درستگي سان ٺاهيو ويو آهي جنهن جي ذريعي هڪ سيڪنڊ جو هڪ سئو حصو اشارو ڪيو ويو آهي. هڪ گراف. گونجندڙ رڪارڊ ٻوٽن، جانورن □ انسانن □ لامحدود ڌڙڪن کي ماپيندا آهن. ساخت. عظيم نباتات جي ماهر اڳڪٿي ڪئي هئي ته سندس ڪارڊيوگراف جي استعمال سان وائوي سيڪشن ٿيندو جانورن جي بدران ٻوٽا.

"هڪ ٻوٽي □ هڪ جانور کي هڪ ئي وقت ڏنل دوا جي اثرات جي رڪارڊنگ سان گڏ، نتيجي □ حيرت انگيز اتفاق ڏيکاريو آهي،" هن اشارو ڪيو. "انسان □ هر شيءِ ٻوٽي □ پيش ڪئي وئي آهي. ٻوٽن تي تجربا انساني مصيبت کي گهٽائڻ □ مدد ڪندا."

سالن کان پوءِ بوس جي پوئين ٻوٽي جي ڳولا کي ٻين سائنسدانن پاران ثابت ڪيو ويو. 1938 □ ڪولمبيا يونيورسٽي □ ڪيل ڪم کي نيو يارڪ ٽائمز پاران هن ريت رپورٽ ڪيو ويو:

گذريل ڪجهه سالن □ اهو طئي ڪيو ويو آهي ته جڏهن اعصاب پيغام پهچائيندا آهن دماغ □ جسم جي ٻين حصن جي وچ □، ننڍڙا برقي تسلسل پيدا ٿي رهيا آهن. انهن تسلسلن کي نازڪ گيلوانوميٽر ذريعي ماپيو ويو آهي □ جديد ايمپليفائينگ اپريٽس ذريعي لکين ڀيرا وڌايو ويو آهي. هاڻي تائين زنده جانورن يا انسانن □ اعصابي فائبرن سان گڏ تسلسلن جي گذرگاهن جو مطالعو ڪرڻ لاءِ ڪو به اطمينان بخش طريقو نه مليو هو ڇاڪاڻ ته وڏي پيماني تي رفتار جنهن سان اهي جذبا سفر ڪن ٿا.

ڊاڪٽر ڪي ايس ڪول □ ايڇ جي ڪرٽس رپورٽ ڪئي ته انهن دريافت ڪيو ته تازي پاڻيءَ جي ٻوٽي نائٽيلا جا ڊگها سنگل سيل، جيڪي اڪثر گولڊ فش پيالن □ استعمال ٿيندا آهن، عملي طور تي سنگل اعصابي فائبرن جي انهن سان ملندڙ جلندڙ آهن. وڌيڪ، انهن اهو ڏٺو ته نائٽيلا فائبر، پرجوش ٿيڻ تي، برقي لهرون پکيڙيندا آهن جيڪي هر طرح سان هڪجهڙيون هونديون آهن، رفتار ڪانسواءِ، جانورن □ انسان □ اعصابي فائبرن جي. ٻوٽي □ برقي اعصابي تسلسل جانورن جي ڀيٽ □ تمام سست مليو. تنهن ڪري هن دريافت کي ڪولمبيا جي مزدورن پاران اعصاب □ برقي تسلسل جي گذرڻ جي سست رفتار تصويرون وٺڻ جي هڪ وسيلو طور تي قبضو ڪيو ويو.

اهڙيءَ طرح نائيٽيلا ٻوٽو ذهن □ مادي جي سرحد جي ويجهو محفوظ رازن کي سمجهڻ لاءِ هڪ قسم جو روزيٽا پٿر بڻجي سگهي ٿو.

شاعر رابندر ناٿ ٽئگور هندستان جي مثالي سائنسدان جو هڪ مضبوط دوست هو. هن کي، مٺي بنگالي ڳائڻي هيٺين لائينن خطاب ڪيون: 6-8

اي سادات، تون ان پراڻي گيت جي سچي لفظن □ سڏ ڪر جنهن
کي سما سڏيو ويندو آهي ؛ "اٿو! جاڳو!" ان ماڻهوءَ کي سڏ جيڪو
پنهنجي شاستري علم تي فخر ڪري ٿو، بيڪار علم جي جهڳڙن
کان، ان بيوقوف فخر ڪندڙ کي سڏ ڪر ته فطرت جي منهن تي،
هن وسيع زمين تي ٻاهر اچي، پنهنجي عالمن جي ٽولي کي هي
سڏ موڪليو؛ گڏجي پنهنجي باهه جي قرباني جي چوڌاري
انهن سڀني کي گڏ ٿيڻ ڏيو. ته جيئن اسان جو هندستان،
اسان جي قديم زمين پاڻ ڏانهن واپس اچي.
اي هڪ ڀيرو ٻيهر ثابت قدم ڪم ڏانهن موٽي وڃ، فرض □
لڳن ڏانهن، سندس وير ڏانهن
جو سنجيدگي سان مراقبو؛ ڏيو سندس ويهڻ
هڪ ڀيرو ٻيهر بي پرواهه، لالچ کان سواءِ، جهڳڙو کان سواءِ، پاڪ، اي هڪ
ڀيرو ٻيهر پنهنجي بلند جاءِ تي
پليٽ فارم، استاد جو سپ زمينون □.

………………………………………………………………………………………………

8-1 : " سپ سائنس آهي ماورائي يا ٻيو پاسز پري. نباتات آهي هاٿي حاصل ڪرڻ جي ساڄو نظريو-دي اوتار جو برهما هن وقت قدرتي تاريخ جي درسي ڪتابن ۾ شامل هوندا." - ايمرسن .

8-2 : ڪان جي لاطيني پاڙ، ڪريسر ، جي طرف واڌارو. لاءِ سندس ڪريسڪوگراف ۽ ٻيو ايجادون، بوس هو نائيٽڊ ۾ 1917.

8-3 : جي لوٽس گل آهي هڪ قديم الائي علامت ۾ انڊيا؛ ان جو ظاهر ٿيڻ پنکڙيون تجويز ڪرڻ جي واڌ جو جي روح؛ ان جي اصليت جي مٽيءَ مان ان جي خالص خوبصورتي جي واڌ هڪ نرم روحاني واعدو رکي ٿي.

8-4 : "هن وقت، صرف هڪ معمولي حادثو هندستان کي آمريڪي ڪاليج جي شاگرد جي دائري ۾ آڻيندو آهي. اٺ يونيورسٽيون (هارورڊ، ييل، ڪولمبيا، پرنسٽن، جانس هاپڪنز، پينسلوانيا، شڪاگو، ۽ ڪيليفورنيا) ۾ انڊولاجي يا سنسڪرت جون چيئرون آهن، پر هندستان عملي طور تي تاريخ، فلسفي، فنون لطيفه، سياسي سائنس جي شعبن ۾ نمائندگي کان محروم آهي،" سماجيات، يا ڪو به جو جي اسان جو ٻيو شعبا جو دانشور تجربو ۾ ڪهڙي، جيئن اسين آهي ڏٺو، انڊيا آهي عظيم تعاون ڪيو. يقين آهي ته، نتيجي طور، مطالعي جو ڪو به شعبو، خاص طور تي انسانيت ۾، ڪنهن به ۾ وڏي يونيورسٽي پنهنجي شعبي جي انڊڪ مرحلن ۾ صحيح تربيت يافته ماهر کان سواءِ مڪمل طور تي ليس ٿي سگهي ٿي. اسان جو يقين آهي ته، پڻ، اهو هر ڪاليج ڪهڙي مقصد جي طرف تيار ڪريو ان جو گريجوئيٽ لاءِ ذهين ڪم ۾ جي دنيا ڪهڙي آهي جي طرف هجڻ انهن جو جيئو ۾، لازمي آهي تي ان جو عملو هڪ عالم قابل ۾ جي تهذيب جو "پارت." - اقتباس ڪان هڪ مضمون پاران پروفيسر ڊبليو نارمن ناسي جو جي يونيورسٽي جو پنسلوانيا ڪهڙي ظاهر ٿيو ۾ جي مئي، 1939، مسئلو جو جي بليٽن جو جي آمريڪي ڪائونسل جو سکيو سماج، 907 15 هين سينٽ، واشنگٽن، ڊي. سي.، 25 سينٽ ڪاپي. هي مسئلو (#28) تي مشتمل آهي مٿان 100 "انڊيڪ اسٽڊيز لاءِ بنيادي ببليوگرافي" جا صفحا.

8-5 : جي ايٽمي بناوت جو معاملو هو مشهور جي طرف جي قديم هندو. هڪ جو جي ڇهه سسٽم جو هندستاني فلسفو ڇا وائيسيڪا آهي ، ڪان جي سنسڪرت پاڙ ويزا ، "ايٽمي انفراديت." هڪ جو جي سپ ڪان اڳ وائيسيڪا وضاحت ڪندڙ هو اولوڪيا، جنهن کي ڪنادا پڻ سڏيو ويندو آهي، "ايٽم ڪائيندڙ"، جيڪو لڳ ڀڳ 2800 سال اڳ پيدا ٿيو.

ايسٽ-ويسٽ ۾ شايع ٿيل هڪ مضمون ۾ ، وائيسيڪا سائنسي علم جو خلاصو هن ريت ڏنو ويو هو: "جيٽوٽيڪ جديد 'ايٽمي نظريو' کي عام طور تي سائنس جي هڪ نئين پيش رفت سمجهيو ويندو آهي، پر ان کي ڪناد، 'ايٽم ڪائيندڙ' پاران شاندار طور تي بيان ڪيو ويو هو. سنسڪرت مقعد کي صحيح طور تي 'ايٽم' طور ترجمو ڪري سگهجي ٿو بعد جي لفظي يوناني معنيٰ ۾ 'اڻ ڪٽيل' يا ناقابل تقسيم. BC دور جي وائيسيڪا مقالن جي ٻين سائنسي تشريحن ۾ شامل آهن (1) سوئي جي حرڪت. طرف مقناطيس، (2) جي گردش جو پاڻي ۾ ٻوٽا، (3) آڪاش يا آسمان، غير فعال ۽ بنا بناوت، جيئن هڪ بنياد نازڪ قوتن جي منتقلي لاءِ، (4) شمسي باهه گرمي جي ٻين سيني شڪلن جو سبب، (5) گرمي ماليڪيولر تبديلي جو سبب، (6) ڪشش ثقل جو قانون جيڪو زمين جي ايٽمن ۾ موجود معيار جي ڪري پيدا ٿئي ٿو ته جيئن انهن کي انهن جي پرڪشش طاقت ڏئي سگهجي. يا هيٺين طرف ڇڪڻ، (7) جي حرڪتي فطرت جو سڀ توانائي؛ سبب جيئن هميشه جڙيل ۾ هڪ خرچ جو توانائي يا ٻيهر ورڇ جو حرڪت، (8) عالمگير ڳرڻ ذريعي جي ٽٽڻ جو ايٽم، (9) جي تابڪاري جو گرمي ۽ روشني جون شعاعون، لامحدود ننڍڙا ذرڙا، سيني طرفن ۾ ناقابل تصور رفتار سان اڳتي وڌندا رهيا (جديد 'ڪائناتي شعاعن' جو نظريو)،

(10) جي رليٽيوٽي جو وقت ۽ جاءِ.

" وائيسيڪا مقرر ڪيل جي اصليت جو جي دنيا جي طرف ايٽم، دائمي □ سندن فطرت، يعني، سندن الٿيميٽ خاصيتون. اهي ايٽمن کي مسلسل وائبريٽري حرڪت رکندڙ سمجهيو ويندو هو. تازي دريافت ته ايٽم هڪ ننڍڙو شمسي آهي

سسٽم ڪندو هجڻ نه خبر جي طرف جي پراڻو وائيسيڪا فلسفي، WHO پڻ گهٽيل وقت جي طرف ان جو سڀ کان پري رياضي هڪ تصور وقت جي ننڍي □ ننڍي يونٽ (ڪالا) کي هڪ ايٽم پاران پنهنجي خلا جي يونٽ کي پار ڪرڻ لاءِ لڳندڙ عرصي جي طور تي بيان ڪري ٿو.

ترجمو ٿيل کان جي بنگالي جو رابندرناٿ ٽئگور، پاران منموهن گهوش، □ وشوا- پارتي : 8-6.

باب: 9

جي خوشيءَ وارو پڳت □ سندس ڪائناتي رومانس

"نندو سائين، مهرباني ڪري هجڻ وينو. مان آهيان ڳالهائڻ جي طرف منهنجو الائي ماءُ."

خاموشيءَ سان مان وڏي خوف سان ڪمري ۾ داخل ٿيس. ماسٽر مهاسايا جي فرشتي صورت مون کي ڪافي حيران ڪري ڇڏيو. ريشمي اڇي ڏاڙهي ۾ وڏين چمڪندڙ اکين سان، هو پاڪيزگي جو مجسمو لڳي رهيو هو. سندس مٿي ڪيل ٿڏي ۾ ويڙهيل هٿن مون کي ٻڌايو ته منهنجي پهرين ملاقات هن کي سندس عقيدت جي وچ ۾ پريشان ڪيو هو.

سندس سلام جي سادي لفظن منهنجي طبيعت تي تمام گهڻو تشدد وارو اثر پيدا ڪيو جيڪو هاڻي تائين محسوس ڪيو هو. منهنجي ماءُ جي موت جي تلخ جدائي کي مون سيني ڏکن جو اندازو سمجهيو هو. هاڻي منهنجي الاهي ماءُ کان جدائي جو هڪ درد روح جي هڪ ناقابل بيان اذيت هئي. مان ڪرندي فرش تي ڪري پيس.

"نندو سائين، خاموش پاڻ!" جي سينٽ هو همدردي سان پريشان.

ڪنهن ساموندي ويراني ۾ ڇڏيل، مون سندس پيرن کي پنهنجي بچاءُ جي واحد ٻيڙيءَ طور جهليو.

"پاڪ سائين، توهان جي شفاعت! الاهي ماءُ کان پڇو ته ڇا مون کي سندس نظر ۾ ڪا مهرباني

ملي ٿي!"

هي واعدو آهي هڪ نه آساني سان عطا ڪيل؛ جي ماسٽر هو محدود جي طرف خاموشي.

شڪ جي حد کان ٻاهر، مون کي يقين هو ته ماسٽر مهاسايا عالمگير ماءُ سان ويجهڙائي ۾ ڳالهائي رهيا هئا. اهو احساس ڪرڻ تمام گهٽي ذلت هئي ته منهنجون اکيون ان کان انڌيون هيون جيڪي هن وقت به سنت جي بي عيب نظرن لاءِ قابلِ ديد هيون. بي شرميءَ سان سندس پيرن کي جهليندي، سندس نرم آوازن کان ٻوڙو، مون ڪيس بار بار سندس مداخلتي فضل لاءِ عرض ڪيو.

"مان محبوب جي اڳيان تنهنجي التجا ڪندس." مالڪ جي آڏرپاءُ هڪ سست، رحمدل مسڪراهٽ سان آئي.

ڇا طاقت ۾ اهي ڪجهه لفظ، اهو منهنجو هجڻ گهرجي ڄاڻو ڇڏڻ کان ان جو طوفاني جلاوطني؟

"سائين، پنهنجو واعدو ياد رکو! مان جلد ئي سندس پيغام لاءِ واپس ايندس!" منهنجي آواز ۾ خوشيءَ جي اميد گونجي رهي هئي جيڪا صرف هڪ لمحو اڳ غم ۾ روئي رهي هئي.

ڊگهي ڏاڪڻ تان لهندي، مون کي يادن سان پرجي ويو. 50 ايمهرسٽ اسٽريٽ تي هي گهر، جيڪو هاڻي ماسٽر مهاسايا جو رهائشگاهه آهي، ڪڏهن منهنجو خانداني گهر هو، منهنجي ماءُ جي موت جو منظر. هتي منهنجو انساني دل گم ٿيل ماءُ لاءِ ٽٽي پيو هو؛ ۽ هتي اڄ منهنجي روح کي الاهي ماءُ جي غير موجودگيءَ جي ڪري صليب تي چاڙهيو ويو هو. پاڪ ديوارون، منهنجي ڏکوئيندڙ دردن ۾ آخري شفا جي خاموش شاهد!

جڏهن مان پنهنجي گرپار روڊ واري گهر ڏانهن موٽيس ته منهنجا قدم بي صبري سان اڳتي وڌي رهيا هئا. پنهنجي ننڍڙي ڇت جي اڪيلائي جي ڳولا ۾، مان ڏهه وڳي تائين مراقبي ۾ رهيس. گرم هندستاني رات جو اونداهو اوچتو هڪ عجيب نظاري سان روشن ٿي ويو.

شان و شوڪت سان، الاهي ماءُ منهنجي سامهون بيٺي هئي. سندس چهرو، نرميءَ سان مسڪرائيندي، پاڻ خوبصورتي ۾ هئي.

"هميشه آهي مان پيار ڪيو تون! ڪڏهن ڪندو مان پيار تون!"

جي آسماني ٿون اجا تائين وچڻ ۾ جي هوا، هوءَ غائب ٿي ويو.

ٻئي ڏينهن صبح جو سج اجا سجاڳيءَ جي زاويه تي نه اڀريو هو جڏهن مون ماسٽر مهاسايا سان پنهنجو پيو دورو ڪيو. ڏڪوئيندڙ يادن واري گهر ۾ زيني چڙهندي، مان سندس چوٿين منزل واري ڪمري ۾ پهتس. بند دروازي جي ڪنڊ ڪپڙي سان ويڙهيل هئي؛ مون کي هڪ اشارو محسوس ٿيو ته بزرگ رازداري چاهي ٿو. جيئن مان لينڊنگ تي بي رحميءَ سان بيٺو هوس، دروازو ماسٽر جي استقبال ڪندڙ هٿ سان کوليو ويو. مان سندس پاڪ پيرن تي گوڏا کوڙيا. هڪ راند جي موڊ ۾، مون پنهنجي چهري تي هڪ سنجيده نقاب پاتو، الاهي خوشي کي لڪايو.

" سائين، مان توهان جي پيغام لاءِ تمام جلدي آيو آهيان، مان اعتراف ڪريان ٿو! - ڇا پياري ماءُ منهنجي باري ۾ ڪجهه چيو؟"

"شرارتي ننڍو سائين!"

نه ٻيو تبصرو ڪندو هو ناهڻ. ظاهري طور تي منهنجو فرض ڪيل ڪشش ثقل هو غير متاثر ڪندڙ.

" ڇو تنهنڪري پراسرار، تنهنڪري لڪائيندڙ؟ ڪر بزرگ ڪڏهن به نه ڳالهائڻ صاف صاف؟" شايد مان هو هڪ ننڍو پڙڪايو.

" ڇا توهان کي مون کي آزمائڻ گهرجي؟" سندس پرسڪون اکيون سمجهه سان پريل هيون. "ڇا مان اڄ صبح جو هڪ لفظ به شامل ڪري سگهان ٿو جيڪو توهان کي گذريل رات ڏهين وڳي خوبصورت ماءُ کان مليو هو ؟"

ماسٽر مهاسايا منهنجي روح جي ٻوڏ جي دروازن تي ڪنٽرول ڪيو هو: ٻيهر مان سندس پيرن تي سجدو ڪري ويس. پر هن ڀيري منهنجا ڳوڙها هڪ خوشي مان وهي رهيا هئا، نه ته ڪنهن درد مان، ماضي جي برداشت مان.

" ڇا توهان سوچيو ٿا ته توهان جي عقيدت لامحدود رحمت کي نه ڇهيو؟ خدا جي مادريت، جنهن جي توهان انساني ۽ الاهي شڪلن ۾ پوڄا ڪئي آهي، توهان جي ڇڏيل فرياد جو جواب ڏيڻ ۾ ڪڏهن به ناڪام نه ٿي سگهي."

هي سادو بزرگ ڪير هو، جنهن جي عالمگير روح کي گهٽ ۾ گهٽ درخواست مٺي رضامندي سان ملي؟ دنيا ۾ سندس ڪردار عاجز هو، جيئن عاجزي جي عظيم ترين انسان جي لائق هو جيڪو مون ڪڏهن به سڄاتو هو. هن ايمهرسٽ اسٽريٽ هائوس ۾، ماسٽر مهاسايا [1-9] ڇوڪرن لاءِ هڪ ننڍڙو هاءِ اسڪول هلايو. سندس زبان مان ڪو به سزا جو لفظ نه نڪتو؛ ڪو به قاعدو ۽ فريول سندس نظم و ضبط برقرار نه رکيو. انهن معمولي ڪلاس رومن ۾ اعليٰ رياضي ضرور سيکاري ويندي هئي، ۽ درسي ڪتابن مان پيار جي ڪيمسٽري غائب هئي. هن پنهنجي دانائي کي ناقابل تسخير هدايت جي بدران روحاني وبا ذريعي پکيڙيو. الاهي ماءُ لاءِ هڪ غير معمولي جذبي ۾ مبتلا، بزرگ هڪ ٻار کان وڌيڪ احترام جي ظاهري شڪلن جي طلب نه ڪئي.

مان توهان جو گرو نه آهيان؛ هو ٿوري دير کان پوءِ ايندو،" هن مون کي ٻڌايو. "هن جي رهنمائي ذريعي، "پيار ۽ عقيدت جي لحاظ کان الاهي جي توهان جي تجربن کي هن جي بي انتها حڪمت جي اصطلاحن ۾ ترجمو ڪيو ويندو."

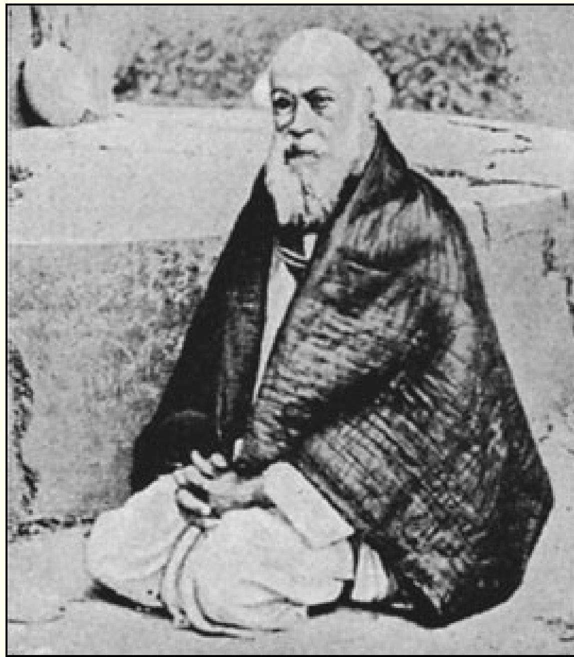
هر دير سان منجهند، مان پاڻ کي ايمهرسٽ اسٽريٽ ڏانهن وٺي ويندو هوس. مون ماسٽر مهاسايا جي ديوي پيالي جي ڳولا ڪئي، ايتري قدر پريل جو ان جا ڦڙا روزانو منهنجي وجود تي وهندا هئا. اڳ ڪڏهن به مون مڪمل احترام □ نه جهڪيو هو؛ هاڻي مون کي اهو هڪ بيشمار اعزاز محسوس ٿيو ته اهو ساڳيو زمين تي هلڻ به آهي جنهن کي ماسٽر مهاسايا پاڪ ڪيو هو.

"سائين، مهرباني ڪري هي چمپڪ هار پائڻ، جيڪو مون خاص طور تي توهان لاءِ ناهيو آهي." مان هڪ شام پهتس، منهنجي گلن جي زنجير کي جهليندي. پر شرمسار ٿي هو پري ٿي ويو، بار بار عزت کان انڪار ڪندي. سمجهي رهيو هو. منهنجي ڏک □، هن آخرڪار مسڪرائيندي رضامندي ظاهر ڪئي.

"چاڪاڻ ته اسين ٻئي ماءُ جا عقيدتمند آهيون، تنهن ڪري توهان هن جسماني مندر تي هار رکي سگهو ٿا، ان کي نذرانو طور جيڪو اندر رهي ٿو." سندس وسيع فطرت □ اهڙي جاءِ نه هئي جنهن □ ڪو به خود غرض خيال قدم رکي سگهي.

ٻه پائرو جي ٿريس نيومن
مان ٻيهڻ سان انهن کي □ ڪونرسروٿ، ٻويريا.

ماسٽر مهاسيا
ڪڏهن مشغول ۾ سندس خوشيءَ وارو ڪائناتي رومانس.

" اچو ته سپاٽي ڏڪٽيشور مندر ڏانهن هلون، جيڪو منهنجي گرو طرفان هميشه لاءِ پاڪ ڪيو ويو آهي." ماسٽر مهاسايا هڪ مسيح جهڙي استاد، سري رام ڪرشن پرمهانسا جو شاگرد هو.

ٻئي ڏينهن صبح جو چار ميل جو سفر گنگا تي ٻيڙي ذريعي ڪيو ويو. اسان ڪالي جي نو گنبذ واري مندر ۾ داخل ٿياسين، جتي ديوي ماءُ ۽ شِو جون شڪليون هڪ جليل چانديءَ جي ڪمل تي رکيل آهن، ان جي هزارين پنکڙين کي احتياط سان ڪٽيل آهي. ماسٽر مهاشيا جادو ۾ چمڪي رهيو هو. هو محبوب سان پنهنجي اڻ ڪٽ رومانس ۾ مصروف هو. جيئن هو سندس نالو ڳائيندو هو، منهنجو پرجوش دل هزار ٽڪرن ۾ ٽٽل نظر آيو.

اسان بعد ۾ مقدس احاطي مان گهميا، هڪ لئي جي جهنگ ۾ بيهي رهياسين. هن وڻ مان نڪرندڙ من خاص طور تي آسماني کاڌي جي علامت هئي جيڪا ماسٽر مهاسايا ڏئي رهيا هئا. سندس الاهي دعائون جاري رهيون. مان گلابي پنن واري لئي جي گلن جي وچ ۾ گاهه تي بي حرڪت وينو هوس. عارضي طور تي جسم کان غير حاضر، مان هڪ مافوق الفطرت زيارت ۾ مٿي چڙهي ويس.

هي پاڪ استاد سان گڏ دکشنيشور جي ڪيترين ئي زيارتن مان پهرين هئي. مون کانئس ماءُ جي پهلوءَ ۾ خدا جي مٺاس سکي، يا الاهي رحمت. ٻار جهڙي بزرگ کي پيءُ جي پهلوءَ ۾، يا الاهي انصاف ۾ گهٽ اپيل ملي. سخت، سخت، رياضي جو فيصلو اجنبي هو. سندس نرم طبيعت ڏانهن.

" هو آسمان جي فرشتن لاءِ هڪ زميني نمونو طور ڪم ڪري سگهي ٿو!" مون هڪ ڏينهن هن کي سندس دعا تي ڏسندي، پيار سان سوچيو. مذمت يا تنقيد جي ساهه کان سواءِ، هن دنيا جو جائزو ورتو ۾ ڊگهي عرصي تائين ابتدائي پاڪائي سان واقف اکين سان ڏٺو. سندس جسم، ذهن، تقرير ۽ عمل بيحد آساني سان سندس روح جي سادگي سان هم آهنگ ٿي ويا.

" منهنجي استاد مون کي ائين چيو." ذاتي دعويٰ کان هٽي، بزرگ ڪنهن به بابا جي صلاح کي هن غير متغير خراج تحسين سان ختم ڪيو. سري رام ڪرشن سان سندس سڃاڻپ ايتري گهري هئي جو ماسٽر مهاشيا نه

وڏيک ڏگهو غور ڪيو ويو سندس خيال جيئن سندس پنهنجو.

هڪ شام، مان ۾ بزرگ هٿ ۾ هٿ ڏئي سندس اسڪول جي بلاڪ تي هلي رهيا هئاسين. منهنجي خوشي هڪ مغرور واقفڪار جي اچڻ سان گهٽجي وئي، جنهن اسان تي ڏگهي گفتگو جو بار وڌو.

"مون کي لڳي ٿو ته هي ماڻهو توهان کي خوش نٿو ڪري." بزرگ جي مون سان ڪيل سرگوشي خود غرض کي نه ٻڌي وئي، جيڪو پنهنجي هڪالاگ ۾ جادو ڪري چڪو هو. "مون ان بابت الاهي ماءُ سان ڳالهايو آهي؛ هوءَ اسان جي ڏکوئيندڙ صورتحال کي محسوس ڪري ٿي. جيئن ئي اسين هن ڳاڙهي گهر ۾ پهتاسين، هن واعدو ڪيو آهي ته هو ڪيس وڏيک ضروري ڪم جي ياد ڏياريندو."

منهنجون اکيون نجات جي جاءِ تي چنبڙيل هيون. ان جي ڳاڙهي دروازي تي پهچندي، اهو ماڻهو بي حساب ڦري ويو ۾ هليو ويو، نه ته پنهنجو جملو پورو ڪيو ۾ نه ئي الوداع چيو. حملو ٿيل هوا کي امن سان تسلي ڏني وئي.

ٻئي ڏينهن مون کي هاوڙا ريلوي اسٽيشن جي ويجهو اڪيلو گهمندي ڏٺو. مان هڪ لمحي لاءِ هڪ مندر جي پرسان بينو هوس، خاموشيءَ سان ماڻهن جي هڪ ننڍڙي ٽولي تي تنقيد ڪري رهيو هوس جن سان ڍول ۾ جهانجهه هئا جيڪي زور سان هڪ گيت پڙهي رهيا هئا.

"ڪيتري بي پرواهي سان اهي مشيني ورجائي ۾ رب جي الاهي نالي کي استعمال ڪن ٿا،" مون غور ڪيو. ماسٽر مهاسايا جي تيز رفتار اچڻ تي منهنجي نظر حيران ٿي وئي. "سائين، توهان هتي ڪيئن آيا آهيو؟"

بزرگ، منهنجي سوال کي نظرانداز ڪندي، منهنجي سوچ جو جواب ڏنو. "ڇا اهو سچ ناهي، ننڍڙا سائين، ته محبوب جو نالو سيني جي چپن مان مٺو لڳندو آهي، جاهل هجي يا عقلمند؟" هن پنهنجو هٿ پيار سان منهنجي چوڌاري گهمايو؛ مون پاڻ کي سندس جادوئي قالين تي رحمدل حضور ۾ کنيو ويو ڏٺو.

"ڇا توهان ڪجهه بايو اسڪوپ ڏسڻ چاهيندا؟" ماسٽر مهاسايا جو هڪ ڏينهن منجهند جو هي سوال حيران ڪندڙ هو؛ ان وقت هندستان ۾ اهو اصطلاح موشن تصويرن جي نشاندهي ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو ويندو هو. مون اتفاق ڪيو، ڪنهن به حالت ۾ سندس صحبت ۾ هجڻ تي خوش آهيان. هڪ تيز هلڻ اسان کي ڪلڪتي جي سامهون باغ ۾ آندو. يونيورسٽي. منهنجي ساٿي گولڊيگهي يا تلاءَ جي ويجهو هڪ بينچ ڏانهن اشارو ڪيو.

"اچو ته هتي ڪجهه منٽن لاءِ ويهون. منهنجو استاد هميشه مون کي پاڻي جي پکيڙ ڏسڻ وقت مراقبي ڪرڻ لاءِ چوندو هو. هتي ان جي سڪون اسان کي خدا جي وسيع سڪون جي ياد ڏياري ٿو. جيئن سڀ شيون پاڻيءَ ۾ عڪس ٿي سگهن ٿيون، تيئن سڄي ڪائنات ڪائناتي ذهن جي ڍنڍ ۾ عڪس آهي. تنهن ڪري منهنجو گروديو اڪثر چوندو هو."

جلد ئي اسين يونيورسٽي جي هڪ هال ۾ داخل ٿياسين جتي هڪ ليڪچر هلي رهيو هو. اهو تمام گهٽو بورنگ ثابت ٿيو، جيتوڻيڪ ڪڏهن ڪڏهن لالٽين جي سلائڊ تصويرن سان مختلف هوندو هو، ۾ ساڳيو ئي غير دلچسپ هو.

"تنهنڪري هي اهڙي قسم جو بايو اسڪوپ آهي جيڪو ماسٽر مون کي ڏسڻ چاهيندو هو!" منهنجو خيال بي صبر هو، پر مان پنهنجي چهري تي بوريت ظاهر ڪري بزرگ کي نقصان نه پهچائيندس. پر هو رازداري سان مون ڏانهن جهڪيو.

" مون ڪي خبر آهي، ننڍڙا سائين، توهان ڪي هي بايو اسڪوپ پسند نه آهي. مون ان جو ذڪر الاهي ماءُ
سان ڪيو آهي؛ هوءَ اسان ٻنهي سان مڪمل همدردي □ آهي. هوءَ مون ڪي ٻڌائي ٿي ته بجلي جون بتيون
هاٽي وڄنديون، □ جيستائين اسان ڪي ڪمري مان نڪرڻ جو موقعو نه ملندو، تيستائين روشن نه ٿينديون."

جيئن ئي سندس سُس پُس ختم ٿي، هال اوندهه ۾ ٻڏي ويو. پروفيسر جي تيز آواز حيرت ۾ رڪجي وئي، پوءِ هن چيو، "هن هال جو بجلي جو نظام خراب لڳي ٿو." هن وقت تائين، ماسٽر مهاسايا ۾ مان محفوظ طور تي حد پار ڪري چڪا هئاسين. ڪوريڊور ڪان پوئتي ڏسندي، مون ڏٺو ته اسان جي شهادت جو منظر ٻيهر روشن ٿي چڪو هو.

ننڍو سائين، توهان ان بايو اسڪوپ ۾ مايوس ٿيا، 2-9 "پر مون کي لڳي ٿو ته توهان کي هڪ ٻيو پسند ايندو." بزرگ ۾ مان يونيورسٽي جي عمارت جي سامهون فٽ پاٿ تي بيٺا هئاسين. هن نرميءَ سان منهنجي سيني کي دل تي ڏک هنيو. "

هڪ بدلجندڙ خاموشي ڇانئجي وئي. جيئن جديد "ٽاڪيز" آواز جي سامان جي بي ترتيب ٽيڻ تي ٻڌڻ ۾ نه ايندڙ فلمون ٻڌجي وينديون آهن، تيئن ئي الاهي هٿ، ڪنهن عجيب معجزي سان، زميني شور کي دٻائي ڇڏيو. پيادل ۾ گذرندڙ ٽرالي ڪارون، گاڏيون، ٻڪريون گاڏيون، ۾ لوهه جي ڦيٿين واري هيڪني گاڏيون سپ بي آواز سفر ۾ هئا. جڻ ته هڪ هر طرف موجود اک هجي، مون انهن منظرن کي ڏٺو جيڪي منهنجي پويان هئا، ۾ هر پاسي، آساني سان سامهون وارن وانگر. ڪلڪتي جي ان ننڍڙي حصي ۾ سرگرمي جو سڄو نظارو منهنجي اڳيان بغير ڪنهن آواز جي گذري ويو. جيئن باهه جي چمڪ راهه جي پتلي پرت جي هيٺان مدهم نظر اچي رهي هئي، هڪ نرم روشني پينورامڪ نظاري ۾ پکڙجي وئي.

منهنجو جسم ڪيترن ئي پاڇن مان هڪ ڪان وڌيڪ ڪجهه به نه لڳي رهيو هو، جيتوڻيڪ اهو بي حرڪت هو، جڏهن ته ٻيا خاموشيءَ سان هيڏانهن هوڏانهن اڏامي رهيا هئا. ڪيترائي ڇوڪرا، منهنجا دوست، ويجهو آيا ۾ گذري ويا؛ جيتوڻيڪ انهن مون ڏانهن سڌو ڏٺو هو، پر اهو سڄاڻپ ڪان سواءِ هو.

ان منفرد پينٽومائيم مون کي هڪ ناقابلِ بيان خوشي ڏني. مون ڪنهن خوشيءَ واري چشمي مان گهري طرح پيتو. اوچتو منهنجي سيني کي ماسٽر مهاسايا ڪان هڪ ٻيو نرم ڌڪ لڳو. دنيا جو خوف منهنجي ناپسنديده ڪنن تي ڦاٽي پيو. مان ڌهي پيس، جڻ ته سختيءَ سان ڪنهن عجيب خواب مان جاڳيو آهيان. ماورائي شراب منهنجي پهچ ڪان ٻاهر نڪري وئي.

ننڍو سائين، مون ڏٺو ته توهان کي پنهنجي پسند جو ٻيو بايو اسڪوپ مليو آهي." بزرگ مسڪرائي رهيو هو؛ مان سندس اڳيان زمين تي شڪرگذاري سان ڪري پيو. "تون هاڻي مون سان اهو نٿو ڪري سگهين؛ توکي خبر آهي ته خدا تنهنجي مندر ۾ به آهي! مان الاهي ماءُ کي تنهنجي هٿن ذريعي پنهنجا پير ڇهڻ نه ڏيندس!" "

جيڪڏهن ڪنهن به بي مثال ماسٽر ۾ مون کي ڏٺو جڏهن اسان پريل روڊ تان هلي رهيا هئاسين، ته ڏسندڙ ضرور اسان تي نشي جو شڪ ڪيو. مون محسوس ڪيو ته گرجندڙ ڇانوَ شام جو خدا سان همدردي سان مست هئا. جڏهن اونده پنهنجي رات جي بي هوشي مان بحال ٿي، مون پنهنجي خوش مزاجي ڪان خالي نئين صبح جو سامنا ڪيو. پر هميشه يادگيري ۾ محفوظ آهي ديوي ماءُ-مُستَ مهاشيا جو سرافي پٽ!

سندس سخاوت سان انصاف ڪرڻ لاءِ خراب لفظن سان ڪوشش ڪندي، مون کي حيرانگي ٿئي ٿي ته ڇا ماسٽر مهاسايا، ۾ ٻيا گهري نظر رکندڙ بزرگ، جن جا رستا منهنجي رستي مان گذريا، انهن کي خبر هئي ته سالن ڪان پوءِ، هڪ مغربي ملڪ ۾، مان انهن جي زندگين بابت الاهي عقيدتمندن جي حيثيت سان لکندس. انهن جي اڳڪٿي مون کي حيران نه ڪندي ۾ نه ئي، مون کي اميد آهي ته، منهنجا پڙهندڙ، جيڪي مون سان گڏ هن حد تائين آيا آهن.

9-1 : اهي آهن تميز ڏار عنوان پاران ڪهڙي هو هو رواجي طور تي خطاب ڪيو ويو. سندس نالو هو مهيندرا ناٿ گپتا؛ هو پنهنجي ادبي ڪمن تي صرف "م" تي دستخط ڪيا.

جي آڪسفورڊ انگريزي ڊڪشنري ڏئي ٿو، جيئن نادر، هي تعريف جو بايو اسڪوپ : الف ڏيک جو 9-2 :

زندگي؛ اهو ڪھڙي ڏئي ٿو اهڙو هڪ ڏسو. پوءِ، ماسٽر مھاسايا جي لفظ جي چوڻ خاص طور تي جائز

هئي.

باب: 10

مان ملاقات ڪريو منهنجو استاد، سري يوڪتيسور

"خدا تي ايمان ڪو به معجزو پيدا ڪري سگهي ٿو سواءِ هڪ جي ته بغير مطالعي جي امتحان پاس ڪري." " ۾ بيزاريءَ سان مون ڪتاب بند ڪري ڇڏيو جيڪو مون ڪنيو هو هڪ بيڪار لمحي.

"ليکڪ جو استثنا سندس مڪمل بي ايماني کي ظاهر ڪري ٿو،" مون سوچيو. "غريب ماڻهو، هن کي اڌ " رات جي تيل لاءِ تمام گهڻو احترام آهي!"

منهنجو پيءُ سان واعدو هو ته مان پنهنجي هاءِ اسڪول جي تعليم مڪمل ڪندس. مان محنت جو مظاهرو نٿو ڪري سگهان. گذرندڙ مهينن ۾ مون کي ڪلڪتي جي غسل خانن جي ويران هنڌن جي پيٽ ۾ ڪلاس روم ۾ گهٽ مليو . پرسان شمشان جا ميدان، خاص طور تي رات جو خوفناڪ، غور ڪيو ويو تمام گهڻو ڪندو ڳوليو جي بي موت جوهر لازمي ڪجهه بي سينگاريل ڪوپڙين WHO پرڪشش پاران جي يوگي. هو ڪان مايوس نه ٿيو. مختلف هڏن جي اداس گهر ۾ انساني نااهلي واضح ٿي ويندي آهي. تنهن ڪري منهنجون اڌ رات جون جاڳرتا عالمن کان مختلف نوعيت جون هيون.

هندو هاءِ اسڪول ۾ آخري امتحانن جو هفتو تيزي سان ويجهو اچي رهيو هو. هي پڇا ڳاڇا وارو دور، قبر جي جهنگ وانگر، هڪ مشهور دهشت کي متاثر ڪري ٿو. تنهن هوندي به منهنجو ذهن سڪون ۾ هو. پوتن کي منهن ڏيندي، مان هڪ اهڙو علم ڪڍي رهيو هوس جيڪو ليڪچر هالن ۾ نه ملندو هو. پر ان ۾ سوامي پرناباننډ جي فن جي کوٽ هئي، جيڪو آساني سان هڪ ئي وقت ٻن هنڌن تي ظاهر ٿيو. منهنجو تعليمي مسئلو واضح طور تي لامحدود ذهانت جو معاملو هو. هي منهنجو دليل هو، جيتوڻيڪ ڪيترن کي اهو غير منطقي لڳي ٿو. عقيدتمند جي غير معقوليت مصيبت ۾ خدا جي بيقراري جي هزارين ناقابل بيان مظاهرن مان نڪرندي آهي.

"هيلو، مُکُندا! مون کي اڄڪلهه توهان جي هڪ جهلڪ به نظر نٿي اچي!" هڪ ڏينهن منجهند گرپار روڊ تي " هڪ ڪلاس ميٽ مون سان مليو.

"هيلو، نانتو! اسڪول ۾ منهنجي پوشيدگي اصل ۾ مون کي اتي هڪ بيحد عجيب حالت ۾ وجهي ڇڏيو " آهي." مون سندس دوستانه نظر هيٺ پاڻ کي آزاد ڪيو.

هو هڪ شاندار شاگرد، ڪلڻ لڳو دل سان؛ منهنجو مصيبت هو نه بغير هڪ ڪامڪ WHO ،نانتو

پهلو.

"توهان آهن بلڪل تيار نه ٿيل لاءِ جي فائنل! مان فرض ڪريو اهو آهي مٿي جي طرف مان جي طرف مدد توهان!"

سادن لفظن منهنجي ڪنن تائين خدائي واعدو پهچايو؛ مان چالاڪي سان پنهنجي دوست جي گهر ويس. هن مهرباني ڪري مختلف مسئلن جا حل بيان ڪيا جيڪي هن سمجهيو ته استادن پاران مقرر ڪيا ويندا.

"هي سوال اهڙا چارا آهن جيڪي ڪيترن ئي پروسي وارن چوڪرن کي امتحان جي ڦندي ۾ ڦاسائيندا. منهنجا جواب ياد رکو، ۽ توهان بغير ڪنهن زخم جي بچي ويندا."

جڏهن مان روانو ٿيس ته رات گهٽي گذري چڪي هئي. بي موسمي علم سان پريل، مون عقيدت سان دعا ڪئي ته اهو ايندڙ ڪجهه نازڪ ڏينهن تائين قائم رهي. نانتو مون کي منهنجي مختلف مضمونن ۾ تربيت ڏني هئي پر وقت جي دٻاءُ هيٺ، منهنجو سنسڪرت جو ڪورس وساري چڪو هو. مون خدا کي احتياط سان نگراني جي ياد ڏياري.

مان ٻئي صبح جو هڪ ننڍڙي سير تي نڪتس، پنهنجي نئين چاٽ کي لڙڪندڙ قدمن جي تال سان ملائي رهيو هوس. جيئن ئي مون هڪ ڪنڊ واري علائقي جي گاهه مان هڪ مختصر رستو ورتو، منهنجي نظر ڪجهه ڏڪيل ڇپيل چادرن تي پئي. هڪ فاتحانه ڌڪ انهن کي سنسڪرت جي آيت ثابت ڪيو. مون پنهنجي ٽوڪر جي تشريح ۾ مدد لاءِ هڪ پنڊت جي ڳولا ڪئي. سندس امير آواز هوا کي قديم زبان جي بيحد، مٺي خوبصورتي سان پري ڇڏيو. 1-10

"اهي غير معمولي بند توهان جي سنسڪرت ٽيسٽ ۾ ممڪن طور تي مددگار نه ٿي سگهن." عالم انهن کي شڪ سان رد ڪري ڇڏيو.

پر انهيءَ خاص نظم سان واقفيت مون کي ٻئي ڏينهن سنسڪرت جو امتحان پاس ڪرڻ جي قابل بڻايو. نانتو جي سمجهدار مدد سان، مون پنهنجن ٻين سڀني مضمونن ۾ ڪاميابي لاءِ گهٽ ۾ گهٽ گريڊ پڻ حاصل ڪيو.

پيءُ خوش ٿيو ته مون پنهنجو واعدو رکيو ۽ پنهنجو سيڪنڊري اسڪول ڪورس ختم ڪيو. منهنجي شڪرگذاري رب ڏانهن تيز هئي، جنهن جي واحد رهنمائي مون نانتو جي منهنجي دوري ۾ ملبي سان پريل پلاٽ جي غير معمولي رستي تان هلڻ ۾ محسوس ڪئي. راند سان هن منهنجي بچاءُ لاءِ پنهنجي بروقت ڊيزائن کي ٻٽي اظهار ڏنو هو.

مون کي اهو رد ٿيل ڪتاب نظر آيو جنهن جي ليکڪ امتحاني هالن ۾ خدا جي برتري کان انڪار ڪيو هو. مان پنهنجي خاموش تبصري تي کلڻ کي روڪي نه سگهيس:

"جيڪڏهن مان هن کي ٻڌايان ته لاشن جي وچ ۾ الاهي مراقبو هاءِ اسڪول ڊپلوما جو مختصر رستو آهي، ته اهو صرف هن ماٺهو جي مونجهاري ۾ اضافو ڪندو!"

منهنجي نئين وقار ۾، مان هاڻي کليل طور تي گهر ڇڏڻ جو ارادو ڪري رهيو هوس. هڪ نوجوان دوست، جتندر مزومدار سان گڏ، 2-10 مون بنارس ۾ هڪ مهامنڊل آشرم ۾ شامل ٿيڻ جو فيصلو ڪيو، ۽ ان جي روحاني نظم و ضبط حاصل ڪيو.

هڪ صبح جو منهنجي خاندان کان جدائي جي خيال سان مون تي ويراني ڇانئجي وئي. ماءُ جي وفات کان وٺي، منهنجو پيار خاص طور تي پنهنجن ٻن ننڍن ڀائرن، سناندا

سادھنا ۾ ڪيترائي منظر ڏنا ھئا . 3-10 پن ڪلاڪن جي ڳوڙھن جي بوڏ ڪان پوءِ، مون ڪي اڪيلو ئي تبديل ٿيل محسوس ٿيو، جيئن ڪنھن ڪيميڪل صاف ڪندڙ طرفان. سڀ منسلڪ 4-10 غائب ٿي ويو؛ منھنجو ارادو خدا ڪي دوستن جي دوست جي حيثيت سان ڳولڻ جو، منھنجي اندر گرينائيٽ وانگر قائم ٿيو. مون جلدي پنھنجي سفر جون تياريون مڪمل ڪيون.

مان ھڪ آخري التجا ڪريان ٿو." جڏھن مان آخري دعا لاءِ سندس سامھون بيٺو ھوس ته پيءُ پريشان ٿي " ويو. "مون ڪي ۽ پنھنجن غمگين پائرن ۽ ڀينرن ڪي نه ڇڏيو."

محترم پيءُ، مان توھان لاءِ پنھنجي پيار ڪي ڪيئن بيان ڪري سگھان ٿو! پر ان ڪان به وڌيڪ منھنجو پيار " آسماني پيءُ لاءِ آھي، جنھن مون ڪي زمين تي ھڪ مڪمل پيءُ جو تحفو ڏنو آھي. مون ڪي وڃڻ ڏيو، ته مان ڪنھن ڏينھن وڌيڪ الاھي سمجھ سان واپس ايندس."

والدين جي بيچيني رضامندي سان، مان جتندر سان گڏ وڃڻ لاءِ نڪتس، جيڪو اڳ ۾ ئي بنارس ۾ آھي. منھنجي پھچڻ تي نوجوان سر سوامي، ديانند، مون ڪي دل سان سلام ڪيو. ڊگھو ۽ پتلو، سوچيندڙ مزاج، ھن مون ڪي پسنديدگي سان متاثر ڪيو. سندس سھڻي چھري تي ٻدھ جھڙو اطمينان ھو.

مون ڪي خوشي ھئي ته منھنجي نئين گھر ۾ ھڪ ڇت ھئي، جتي مان صبح ۽ صبح جو وقت گذاري سگھيس. آشرم جا ميمبر، جيڪي مراقبي جي طريقن بابت گھٽ ڄاڻندا ھئا، سوچيو ته مون ڪي پنھنجو سڄو وقت تنظيمي فرضن ۾ صرف ڪرڻ گھرجي. انھن پنھنجي آفيس ۾ منھنجي منجھند جي ڪم لاءِ مون ڪي ساراھيو.

خدا ڪي ايترو جلدي پڪڙڻ جي ڪوشش نه ڪر!" ھڪ ساٿي رھائشي جي ھن طنز منھنجي ھڪ سان گڏ" ھئي اٽيڪ ڏانھن جلدي روانگي. مان ديانند ڏانھن ويس، گنگا جي نظر سان سندس ننڍڙي مقدس جاءِ ۾ مصروف.

سواميجي، 5-10 مون ڪي سمجھ ۾ نٿو اچي ته ھتي مون ڪان ڇا گھربل آھي. مان خدا جي سڌي سنئين" ادراڪ جي ڳولا ۾ آھيان. ان ڪان سواءِ، مان الحاق يا عقيدي يا نيڪ ڪمن جي ڪارڪردگي سان مطمئن نه ٿي سگھان ٿو.

نارنگي پوشاڪ واري ڪليسيا مون ڪي پيار سان ھٿ چميو. ھڪ نٺولي ڏنپ ڏيندي، ھن ڪجھه ويجھو شاگردن ڪي نصيحت ڪئي. "مڪندا ڪي تنگ نه ڪريو. ھو اسان جا طريقا سکي ويندو."

مون شائستگي سان پنھنجو شڪ لڪايو. شاگرد ڪمري مان نڪري ويا، پنھنجي سزا سان گھٽو نه جھڪيا. ديانند وٽ مون لاءِ وڌيڪ لفظ ھئا.

مڪندا، مون ڪي خبر آھي ته توھان جو پيءُ توھان ڪي باقاعدي پئسا موڪلي رھيو آھي. مھرباني ڪري " ان ڪي واپس ڪريو؛ توھان ڪي ھتي ڪنھن جي ضرورت ناھي. توھان جي نظم و ضبط لاءِ ٻيو حڪم ڪاڌي بابت آھي. جڏھن توھان ڪي بک لڳي، تڏھن به ان جو ذڪر نه ڪريو."

منھنجي اکين ۾ ڏڪار جي چمڪ ھئي يا نه، مون ڪي خبر نه ھئي. مون ڪي بک لڳي ھئي، مون ڪي چڱيءَ طرح خبر ھئي. پھرين خانقاه جي ماني جو مستقل ڪلاڪ منجھند جو ٻارھن وڳي ھو. مان پنھنجي گھر ۾ نو وڳي وڏي ناشتي جي عادي ٿي چڪو ھوس.

ٽن ڪلاڪن جو وقفو روزانو وڌيڪ لامحدود ٿيندو ويو. ڪلڪتي جا سال ويا جڏھن مان ڏھه منٽ دير سان

پچائڻ تي بورچي کي ڌانت ڪري سگهندو هوس. هاڻي مون پنهنجي بک کي ڪنٽرول ڪرڻ جي ڪوشش
ڪئي؛ هڪ ڏينهن مون چوويهه ڪلاڪن جو روزو رکيو. ہتي جوش سان مون ايندڙ منجهند جو انتظار ڪيو.

" جتندر مون کي ڏيانندجي جي ٽرين دير سان آهي؛ اسان جيستائين هو نه ايندو تيستائين نه کائينداسين."
هي تباهي واري خبر ڪٽي آيو. سوامي جي استقبال جي طور تي، جيڪو ٻن هفتن کان غير حاضر هو،
ڪيتريون ئي لذيذ شيون تيار هيون. هڪ خوشبوءِ واري خوشبو هوا پرجي وئي. ٻيو ڪجهه به نه، ڪالهه
جي روزي جي ڪاميابي تي فخر کان سواءِ ٻيو ڇا نگلي سگهجي ٿو؟

" خداوند ٽرين کي جلدي ڪر!" مون سوچيو ته، آسماني مهيا ڪندڙ ان پابندي مشڪل سان شامل هو
جنهن سان ڊيانند مون کي خاموش ڪيو هو. الاهي ڌيان ٻئي هنڌ هو، پر هلڪي گهڙيال ڊڪيل جي ڪلاڪ.
داخل ٿيو جي دروازو. منهنجو سلام هڪ بي مثال aggwan اونداهي هو هيٺ لهندڙ جيئن اسان جو
خوشي هئي.

" ڏيانندجي غسل ڪندا مراقبو ڪندا ان کان اڳ جو اسين کاڌو پيش ڪريون." جتندرا مون وٽ وري هڪ
بدشگوني پکيءَ وانگر آيو.

مان تقريباً تباهه ٿيڻ واري حالت هوس. منهنجو نوجوان پيٽ، جيڪو محرومي لاءِ نئون هو، سخت جوش
سان احتجاج ڪيو. ڏڪار جي متاثرين جون تصويرون مون ڏٺيون هيون، منهنجي سامهون کان ڏور وانگر
گذري ويون.

" بنارس ايندڙ بک سبب موت هن ئي وقت هن آشرم ٿيڻ وارو آهي،" مون سوچيو. رات جو نو وڳي
ايندڙ تباهي ٽلجي وئي. امرت جو سڏ! ياد اهو کاڌو زندگيءَ جي بهترين ڪلاڪن مان هڪ جي طور تي
روشن آهي.

شديد جذبي جي باوجود مون کي اهو ڏسڻ جي اجازت ڏني ته ڊيانند بي پرواهي سان کائيندو هو. هو ظاهري
طور تي منهنجي مجموعي خوشين کان مٿانهون هو.

" aggwan سوامي جي، نه هئا توهان بکيو آهي؟" خوشيءَ سان سرفيٽ ٿيل، مان هو اڪيلو سان جي"
سندس پڙهائي.

"ها ها! مون گذريل چار ڏينهن بغير کاڌي پيتي جي گذاريا آهن. مان ڪڏهن به ٽرينن تي نه کائيندو آهيان،"
جيڪي دنياوي ماڻهن جي مختلف قسم جي وائبريشن سان پريل هونديون آهن. مان شاسترڪ 6-10 تي
منهنجي خاص سلسلي جي راهبن لاءِ قاعدا سختي سان عمل ڪريان ٿو."

" اسان جي تنظيمي ڪم جا ڪجهه مسئلا منهنجي ذهن آهن. اڄ رات گهر مون پنهنجي رات جي ماني
کي نظرانداز ڪيو. جلدي ڇا آهي؟ سڀاڻي مان صحيح کاڌو کائڻ جو موقعو ڏيندس." هو خوشيءَ سان کلڻ
لڳو.

شرم منهنجي اندر ساهه گهٽجڻ وانگر پکڙجي وئي. پر منهنجي اذيت جو گذريل ڏينهن آساني
سان وسري نه سگهيو؛ مون هڪ وڌيڪ تبصرو ڪرڻ جي همت ڪئي.

"سوامي جي، مان حيران آهيان. توهان جي هدايت تي عمل ڪندي، فرض ڪريو ته مون ڪڏهن به کاڌو
نه گهريو، ڪو به مون کي ڪجهه نه ڏئي. مون کي بک مرڻ گهرجي."

" پوءِ مرو!" هن ڊيڄاريندڙ صلاح هوا کي ڦاڙي ڇڏيو. "جيڪڏهن توکي مُکُندا کي ئي مرڻو پوي ته مُکُندا!
ڪڏهن به اهو تسليم نه ڪريو ته توهان کاڌي جي طاقت سان جيئو ٿا خدا جي طاقت سان نه! جنهن هر
قسم جي غذائيت پيدا ڪئي آهي، جنهن بک ڏني آهي، اهو ضرور ڏسندو ته سندس پڳٽ برقرار آهي! اهو

تصور نه ڪريو ته چانور توهان ڪي برقرار رکن ٿا، يا اهو پئسو يا ماڻهو توهان جي مدد ڪن ٿا! ڇا اهي مدد ڪري سگهن ٿا جيڪڏهن رب توهان جي زندگي جو ساهه واپس وٺي؟ اهي صرف سندس اٽ سڌي اوزار آهن. ڇا اهو توهان جي ڪنهن مهارت سان ڪاڏو توهان جي پيٽ 🀫 هضم ٿئي ٿو؟ پنهنجي امتياز جي تلوار استعمال ڪريو، مُڪُندا! ڪٽ ڪريو

ذريعي جي زنجير جو ايجنسي □ سمجهڻ جي سنگل سبب!"

مون ڏنو ته سندس تيز لفظن ڪي ڪنهن گهري مغز □ داخل ڪيو ويو. هڪ پراڻو وهم ختم ٿي ويو جنهن جي ذريعي جسماني ضرورتون روح ڪي شڪست ڏين ٿيون. اتي □ پوءِ مون روح جي مڪمل قابليت جو مزو چکيو. ڪيترا عجيب شهرن □، منهنجي آخري زندگي جي مسلسل سفر □، بنارس جي هڪ عبادتگاهه □ هن سبق جي خدمت جي قابليت کي ثابت ڪرڻ جو موقعو پيدا ٿيو!

مون سان ڪلڪتي ڪان جيڪو واحد خزانو گڏ آيو هو اهو ساڌو جو چانديءَ جو تعويذ هو جيڪو ماءُ مون کي وصيت □ ڏنو هو. سالن کان ان جي حفاظت ڪندي، هاڻي مون ان کي احتياط سان پنهنجي آشرم جي ڪمري □ لڪائي رکيو هو. تعويذ جي شاهدي □ منهنجي خوشي کي تازو ڪرڻ لاءِ، هڪ صبح مون بند ٿيل صندوق کوليو. مهر بند ڍڪ اڻ ڇهيو، ڏسو! تعويذ غائب هو. افسوس سان مون ان جو لفافو ڦاڙيو □ بي يقيني سان پڪ ڪئي. اهو ساڌو جي اڳڪٿي جي مطابق، آسمان □ غائب ٿي ويو هو جتان هن ان کي گهرايو هو.

ديانند جي پوئلڳن سان منهنجا لاڳاپا مسلسل خراب ٿيندا ويا. گهر ياتي الڳ ٿي ويا، منهنجي پرعزم اڪيلائي ڪان ڏک ٿيو. منهنجي ان ئي مثالي تي مراقبي جي سختي سان وابستگي جنهن لاءِ مون گهر ڇڏيو هو □ سپني دنياوي خواهشن هر طرف ڪان سطحي تنقيد کي جنم ڏنو.

روحاني اذيت □ ڦاٿل، مان هڪ صبح جو چت تي داخل ٿيس، □ جواب ملڻ تائين دعا ڪرڻ جو عزم ڪيو .

"ڪائنات جي رحمدل ماءُ، مون کي پاڻ خوابن ذريعي، يا توهان جي موڪليل گرو جي ذريعي سيکاريو!"

گهڙين تائين منهنجي روئڻ جي التجا جو ڪو به جواب نه مليو. اوچتو مون کي جسماني طور تي هڪ غير طواف واري دائري ڏانهن کنيو ويو محسوس ٿيو.

"تنهجو ماسٽر اڄ ئي تو اچي!" الف الائي عورت جهڙو آواز آيو ڪان هر هنڌ □ ڪٿي به نه".

هي عظيم تجربو هڪ خاص جڳهه ڪان هڪ آواز سان پريل هو. هڪ نوجوان پادري جنهن جو نالو هابو هو، هيئنين باورچی خانه مان مون کي سڏي رهيو هو.

"مڪندا، ڪافي جو مراقبو! توهان آهن ضرورت آهي لاءِ هڪ ڪم."

ٻئي ڏينهن شايد مون بي صبري سان جواب ڏنو هجي ها؛ هاڻي مون پنهنجو ڳوڙهن سان پريل چهرو صاف ڪيو □ نرميءَ سان سڏ جي تعميل ڪئي. مان □ هبو گڏجي بنگالي □ هڪ پري مارڪيٽ واري جاءِ ڏانهن روانا ٿياسين. سيڪشن جو بنارس. جي بي رحم هندستاني سج هو نه اجا تائين تي زينت جيئن اسين ٺهيل اسان جو خريداريون بازارن □. اسان گهريلو عورتن، گائيڊن، پادرين، سادا ڪپڙا پهريل بيوائن، معزز برهمڻن، □ هر هنڌ موجود پاڪ ڍڳن جي رنگين ميلاپ مان پنهنجو رستو وڌايو. هڪ غير واضح گهٽي مان گذرندي، مون پنهنجو مٿو ڦيرايو □ تنگ ڊيگهه جو جائزو ورتو.

هڪ مسيح جهڙو ماڻهو، سوامي جي ڳِرد جي پوشاڪ □، رستي جي آخر □ بي حرڪت بيٺو هو. هو فوري طور تي □ قديم طور تي واقف نظر آيو؛ منهنجي نظر هڪ ٿي دفعا لاءِ بک □ ٽٽي پئي. پوءِ شڪ مون تي حملو ڪيو.

توهان آهن مونجهارو ڪندڙ هي گهمڻ ڦرڻ راهب سان ڪو ماڻهو جاتل سڃاتل جي طرف توهان،" مان "

سوچيو. "خواب ڏسندڙ، هلڻ

تي."

ڏهن منتن کان پوءِ، مون پنهنجن پيرن □ سخت بي حسي محسوس ڪئي. جڻ ته پٿر ٿي ويا هجن، اهي مون کي وڏيڪ اڳتي کڻي وڃڻ جي قابل نه هئا. محنت سان مان پوئتي مڙيس؛ منهنجا پـير معمـول تي اچي ويـا. مون مخالف طرف منهن ڪيو؛ ٻيهر تجسس واري وزن مون کي تنگ ڪيو.

اهو بزرگ مون کي مقناطيسي طور تي پاڻ ڏانهن ڇڪي رهيو آهي!" هن سوچ سان، مون پنهنجا پارسل " هبو جي ٻانهن □ وجهي ڇڏيا. هو حيرت سان منهنجي بي ترتيب قدمن کي ڏسي رهيو هو، □ هاٿي ڪلڻ لڳو.

"ڇا؟" بيماريون توهان؟ آهن توهان ڇريو؟"

منهنجو شور مچائيندڙ جذبو روڪيو ويو ڪو به جواب ڏيڻ؛ مان رفتار خاموشي سان پري.

پنهنجن قدمن کي پوئتي ڇڪيندي، مان تنگ لين تائين پهتس. منهنجي تيز نظر خاموش شخصيت کي ظاهر ڪيو، جيڪو مسلسل منهنجي طرف ڏسي رهيو هو. ڪجهه پرجوش قدم کنيا □ مان سندس پيرن تي هوس.

گروديوا!" 7-10 اهو الاهي چهرو ٻيو ڪو نه پر منهنجي هزارين خـوابن مـان هـو. اهي هيلسـيون اکيـون،" ليونين سر □ نوڪيـدار ڏاڙهي □ وهنـدڙ وارن سـان، اڪـثر منهنجي رات جي خـوابن جي اونـداهي □ نظـر وجهنديون هيون، هڪ اهڙو واعدو کڻي رهيون هيون جيڪو مون مڪمل طور تي نه سمجهيو هو.

اي منهنجا پاڻ، تون مون وٽ آيو آهين!" منهنجي گرو بنگالي □ لفظ بار بار چيا، سندس آواز خوشي سان" ٿرٿلو مچائي رهيو هو. "مون ڪيترا سال توهان جو انتظار ڪيو آهي!"

اسان خاموشي جي هڪجهڙائي □ داخل ٿياسين؛ لفظ سڀ کان وڌيڪ فضول لڳي رهيا هئا. استاد جي دل کان شاگرد تائين بي آواز منتر □ فصاحت وهندي رهي. ناقابلِ فراموش بصيرت جي اينٽينا سان مون محسوس ڪيو ته منهنجو گرو خدا کي ڄاڻي ٿو، □ مون کي هن ڏانهن وٺي ويندو. هن زندگي جو اونداهو پيدائش کان اڳ جي يادن جي هڪ نازڪ صبح □ غائب ٿي ويو. ڊرامائي وقت! ماضي، حال □ مستقبل ان جو چڪر آهن. منظر. هي پهريون سج نه هو جنهن مون کي انهن پاڪ پيرن تي ڏٺو!

منهنجو هٿ سندس هٿ □، منهنجو گرو مون کي شهر جي رانا محل حصي □ سندس عارضي رهائشگاهه ڏانهن وٺي ويو. سندس ايٿليٽڪ شڪل مضبوط قدم سان هلي رهي هئي. ڊگهو، سڌو، هن وقت تقريباً پنجاهه، هو سرگرم هو. □ جوانيءَ □ زوردار هو. سندس ڪاريون اکيون وڏيون هيون، بي عيب دانائي سان خوبصورت هيون. ٿورا گهنگهرياڙ وار هڪ شاندار طاقت جي چهري کي نرم ڪري رهيا هئا. طاقت نرميءَ سان نفاست سان ملي وئي.

جڏهن اسين گنگا جي ڪناري تي هڪ گهر جي پٿر جي بالڪوني ڏانهن ويا، تڏهن هن پيار سان چيو:

"سڀ مان مالڪ □ مان ٿيندو ڏيو توهان منهنجو عبادتگاهون."

"سائين، مان اچو لاءِ حڪمت □ خدا سان رابطو. اهي آهن تنهنجو خزانو- خزانا مان آهيان پوءِ!"

منهنجي مالڪ جي ٻيهر ڳالهائڻ کان اڳ، تيز هندستاني شفق پنهنجو اڌ پردو ڇڏي چڪي هئي. سندس اکين □ بيحد نرمي هئي.

"مان ڏيو توهان منهنجو غير مشروط پيار."

قيمتي لفظ! هڪ چوٿائي صدي گذري وئي جڏهن مون کي سنڌس پيار جو پهريون ثبوت مليو.
سنڌس چپ عجيب جوش ۾ هئا؛ خاموشي سنڌس سمنڊ جهڙو دل ڀڄي وئي.

"چا تون مون کي ساڳيو غير مشروط پيار ڏيندين؟" هن مون ڏانهن ٻار وانگر اعتماد سان

ڏٺو. "مان توکي هميشه لاءِ پيار ڪندس، گروديوا!"

"عام پيار خود غرض آهي، خواهشن ۽ اطمينان ۾ اونداهي طور تي جڙيل آهي. الاهي پيار بغير شرط جي،
بغير حد جي، بغير تبديلي جي. انساني دل جو وهڪرو خالص پيار جي منتقلي واري لمس تي هميشه لاءِ
ختم ٿي ويندو آهي." هن عاجزي سان وڌيڪ چيو، "جيڪڏهن ڪڏهن به توهان مون کي خدا جي احساس
جي حالت مان گرندي ڏسندا، مهرباني ڪري منهنجو سر پنهنجي گود ۾ رکڻ جو واعدو ڪريو ۽ مون کي
ڪائناتي محبوب ڏانهن واپس آڻڻ ۾ مدد ڪريو جنهن جي اسان ٻئي پوڄا ڪندا آهيون."

پوءِ هو اونداهه ۾ اُٿيو ۽ مون کي هڪ اندروني ڪمري ڏانهن وٺي ويو. جيئن اسان آم ۽ بادام جا مٺا ٽڪرا
کائيندا هئاسين، هن بي پرواهي سان منهنجي فطرت جو هڪ گهرو علم پنهنجي گفتگو ۾ شامل ڪيو. مان
سنڌس دانائي جي عظمت تي حيران ٿي ويس، شاندار طور تي هڪ فطري عاجزي سان ملايو ويو.

"پنهنجي تعويذ لاءِ غم نه ڪر. ان پنهنجو مقصد پورو ڪيو آهي." هڪ الاهي آئيني وانگر، منهنجي
گرو ظاهري طور تي منهنجي سڄي زندگي جو عڪس پڪڙيو هو.

"جي رهڻ حقيقت جو تنهنجو موجودگي، استاد، آهي خوشي کان اڳتي ڪو به علامت."

"اهو آهي وقت لاءِ هڪ تبديلي، ايتري قدر جو جيئن توهان آهن ناخوشيءَ سان واقع ۾ جي آشرم."

مون پنهنجي زندگيءَ جو ڪو به حوالو نه ڏنو هو؛ اهي هاڻي غير ضروري لڳي رهيا هئا! سنڌس قدرتي، غير
زوردار انداز سان، مون سمجهيو ته هو پنهنجي روشن خيالي تي ڪنهن به حيران ڪندڙ انزال جي خواهش نٿو
ڪري.

"توهان گهرجي وڃ پوئتي جي طرف ڪلڪتي. ڇو خارج ڪريو مائٽ کان تنهنجو پيار جو انسانيت؟"

سنڌس تجويز مون کي مايوس ڪري ڇڏيو. منهنجو خاندان منهنجي واپسي جي اڳڪٿي ڪري رهيو هو،
جيتوڻيڪ مان خط ذريعي ڪيترين ئي درخواستن جو جواب نه ڏئي رهيو هوس. "نوجوان پکيءَ کي
مابعدالطبعي آسمانن ۾ اڏامڻ ڏيو،" اننتا تبصرو ڪيو هو. "هن جا پر ڳري ماحول ۾ ٿڪجي پوندا. اسان اجا
تائين هن کي گهر ڏانهن جهوليندي، پنن کي ويڙهيندي، ۽ عاجزي سان اسان جي خانداني آڪيري ۾ آرام
ڪندي ڏسنداسين." هي مايوس ڪندڙ تشبيه منهنجي ذهن ۾ تازي هئي، مون پڪو ارادو ڪيو هو ته
ڪلڪتي جي طرف ڪو به "جهولي" نه ڏيندس.

"سائين، مان گهر واپس نه ويندس. پر مان توهان جي پنيان ڪٿي به ايندس. مهرباني ڪري مون کي پنهنجو
پتو ۽ نالو ڏيو."

"سوامي سري يُڪتيشور گيري. منهنجو مکيه آشرم سيرامپور ۾، راءِ گهاٽ لين تي آهي. مان هتي صرف
ڪجهه ڏينهن لاءِ پنهنجي ماءُ سان ملڻ آيو آهيان."

مون کي خدا جي پنهنجن پڳتن سان پيچيده راند تي تعجب ٿيو. سيرامپور ڪلڪتي کان صرف ٻارهن ميل

پري آهي، پر انهن علائقن □ مون ڪڏهن به پنهنجي گرو جي هڪ جهلڪ نه ڏٺي هئي. اسان کي سفر ڪرڻو پيو.

اسان جي ملاقات ڪاسي (بنارس) جي قديم شهر □ ٿي، جيڪو لاهري مهاشيا جي يادن سان ڀريل آهي. هتي ٻڌ ٻڌ، شنڪراچاريا □ ٻين يوگي- مسيحن جي پيرن مٽي کي برڪت ڏني هئي.

"تون چئن هفتن □ مون وٽ ايندين." ڀهريون پيرو، سري يُڪتيشور جو آواز سخت هو. "هاڻي مون پنهنجي دائمي پيار کي ٻڌايو آهي، □ توهان کي ڳولڻ تي پنهنجي خوشي ظاهر ڪئي آهي - اهو ئي سبب آهي جو توهان منهنجي درخواست کي نظرانداز ڪيو آهي. ايندڙ ڀيري جڏهن اسان ملنداسين، ته توهان کي منهنجي دلچسپي کي ٻيهر جاڳائڻو پوندو: مان توهان کي آساني سان شاگرد طور قبول نه ڪندس. منهنجي سخت تربيت جي فرمانبرداري ڪندي مڪمل طور تي تسليم ٿيڻ گهرجي."

مان ضد سان خاموش رهيس. منهنجو گرو آساني سان منهنجي مشڪل □

داخل ٿي ويو. "ڇا توهان سوچيو ٿا ته توهان جا مائٽ توهان تي کلندا؟"

"مان ٿيندو نه واپسي."

"توهان ٿيندو واپسي □ ٽيهه ڏينهن."

"ڪڏهن به نه." سندس پيرن تي احترام سان جهڪي، مان تڪراري ڇڪتاڻ کي گهٽائڻ کان سواءِ هليو ويس. جيئن مان اڌ رات جي اونداهي □ پنهنجو رستو اختيار ڪيو، مون سوچيو ته معجزاتي ملاقات هڪ بي ترتيب نوٽ تي ڇو ختم ٿي وئي. مايا جا ٻئي ترازو ، جيڪي هر خوشي کي غم سان متوازن ڪن ٿا! منهنجو نوجوان دل اڃا تائين منهنجي گرو جي بدلجندڙ آڱرين جي اڳيان نرم نه ٿيو هو.

ٻئي ڏينهن صبح جو مون ڏٺو ته آشرم جي ميمبرن جي رويي □ وڌندڙ دشمني هئي. منهنجا ڏينهن بيحد بدتميزي سان ڀريل هئا. ٽن هفتن □، ديانند بمبئي □ هڪ ڪانفرنس □ شرڪت ڪرڻ لاءِ آشرم ڇڏي ويو؛ منهنجي بدبخت مٿي تي شور مچي ويو.

"مڪندا هڪ طفيلي آهي، جيڪو مناسب موٽ ڏيڻ کان سواءِ آشرم جي مهمان نوازي قبول ڪري ٿو." هي تبصرو ٻڌي، مون کي پهريون ڀيرو افسوس ٿيو ته مون پيءُ کي پنهنجا پئسا واپس موڪلڻ جي درخواست تي عمل ڪيو هو. ڏکوئيندڙ دل سان، مون پنهنجي اڪيلي دوست، جتندر کي ڳوليو.

"مان آهيان ڇڏڻ. مهرباني ڪري پهچائڻ منهنجو تميز ڏار افسوس جي طرف ديانندجي ڪڏهن هو واپسي."

"مان به هليو ويندس! هتي مراقبي ڪرڻ جون منهنجي ڪوششون توهان جي پنهنجي کان وڌيڪ ڪنهن به احسان سان نه ملنديون." جتندر عزم سان ڳالهايو.

"مان آهي ملاقات هڪ مسيح جهڙو بزرگ. ڏيو اسان گهمڻ ڪيس □ سيرامپور."

تنهنڪري جي "يڪي" تيار ڪيل جي طرف "ڦُٽڻ" خطرناڪ طور تي بند ڪريو جي طرف ڪلڪتي □!

10-1 : سنسڪرت ، پالش ٿيل؛ مڪمل. سنسڪرت آهي جي وڏو ڀيڻ جو سڀ هند-يورپي ٻوليون. ان جي الفابيت وارو اسڪرپٽ ديوناگري آهي ، لفظي طور تي "خدائي گهر." "ڪير منهنجي گرامر کي ڄاڻي ٿو اهو خدا کي ڄاڻي ٿو!" قديم هندستان جي عظيم ٻولي جي ماهر، پنيني، سنسڪرت □ رياضي □ نفسياتي ڪمال کي هي خراج تحسين پيش ڪيو. جيڪو به ٻولي کي ان جي ڳجهه تائين پهچائيندو، اهو ضرور سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ هوندو.

10-2 : (گهوش) (جوٿين) جتندا نه هو هو WHO ٿيندو هجڻ ياد آيو لاءِ سندس بروقت

نفرت جي طرف شينهن! 10-3: خدا ڏانهن رستو يا ابتدائي رستو.

10-4 : هندو صحيفا سيڪارڻ اهو خاندان منسلڪ آهي گمراهه ڪندڙ جيڪڏهن اهو روڪي ٿو جي
عبادت ڪندڙ ڪان ڳولڻ جي ڏيندڙ جو سڀ نعمتون، سميت جي هڪ جو پيار ڪندڙ مائٽ، نه جي
آهي منهنجو ماءُ؟ ۽ منهنجا ڀائر "WHO :طرف ذڪر ڪرڻ زندگي پاڻ. عيسيٰ ساڳئي طرح سيڪاريو
(12:48 متي) "؟ڪير آهن؟".

10-5 : جي آهي هڪ رواجي تميز ڏار لاحقو، خاص طور تي استعمال ٿيل ۽ سڏو پتو؛ تنهن ڪري
"سوامي جي،" "گروجي،" "سري يوڪتيشورجي، " " پرمهانساجي."

10-6 : لاڳاپيل جي طرف جي شاستر ، لفظي طور تي، "مقدس ڪتاب،" تي مشتمل چار ڪلاسز جو
لڪت: جي شروتي، سمرتي، پرانا، ۽ تنتر . اهي جامع مقالا ڍڪڻ هر پاسو جو مذهبي ۽ سماجي
زندگي، ۽ جي ميدان جو قانون، طب، فن تعمير، فن، وغيره. شروتي "سڏي طرح ٻڌايل" يا "ظاهر
ڪيل" صحيفا آهن، ويد . سمرتيون يا "ياد ڪيل" روايتون آخرڪار هڪ دور دراز ماضي ۾ دنيا جي سڀ
ڪان ڊگهي رزميه نظمن، مهاڀارت ۽ رامائن ۾ پراڻا آهن لفظي طور تي "قديم" تمثيلون؛ تنتر لفظي
طور تي مطلب "رسم" يا "رسم"؛ اهي مقالا تفصيلي علامت نگاري جي پردي هيٺ ڳ۾را سچ بيان
ڪن ٿا.

10-7 : "خدائي استاد،" جي رواجي سنسڪرت اصطلاح لاءِ ڪنهن جو روحاني استاد. مان آهي پيش ڪيل
"ماسٽر" بس جيئن انگريزي ۾ اهو."

باب: 11

ٻه بي داغ ڇوڪرا ۾ برندابن

" اهو توهان جي لاءِ صحيح هوندو جيڪڏهن پيءُ توهان کي ورثي کان محروم ڪري، مُڪُندا! توهان ڪيتري
بيوقوفي سان پنهنجي زندگي ضايع ڪري رهيا آهيو!" هڪ وڏي پاءُ جو واعظ منهنجي ڪنن تي حملو ڪري
رهيو هو.

جتندر ۽ مان، ٽرين مان تازو لٿا هئاسين (صرف تقرير جو هڪ مثال؛ اسان مٽيءَ سان ڍڪيل هئاسين)،
تازو ئي اننتا جي گهر پهتا هئاسين، جيڪو تازو ڪلڪتي کان قديم شهر آگره منتقل ٿيو هو. ڀاءُ بنگال-ناگپور
ريلوي لاءِ نگران اڪائونٽنٽ هو.

" تون چڱيءَ طرح ڄاڻين ٿو، اننتا، مان آسماني پيءُ کان پنهنجي ورثي جي ڳولا

ڪريان ٿو." "پهرين پئسا؛ خدا بعد ۾ اچي سگهي ٿو! ڪير ڄاڻي؟ زندگي تمام

ڊگهي ٿي سگهي ٿي." "پهرين خدا؛ پئسو سندس غلام آهي! ڪير ٻڌائي سگهي

ٿو؟ زندگي تمام مختصر ٿي سگهي ٿي."

منهنجي جواب کي ان وقت جي ضرورتن جي ڪري طلب ڪيو ويو، □ ان □ ڪا به پيشنگوئي نه هئي. تڏهن به وقت جا پن اننتا لاءِ ابتدائي آخري حد تائين ڪُلي ويا؛ ڪجهه سالن بعد 1-11 هو اهڙي ملڪ □ داخل ٿيو جتي بينڪ نوٽ نه ته پهرين □ نه ئي آخري ڪم ايندا آهن.

مون کي لڳي ٿو ته آشرم مان حڪمت! پر مان ڏسان ٿو ته تون بنارس ڇڏي ويو آهين." اننتا جون اکيون " اطمينان سان چمڪيون؛ هن اجا تائين اميد ڪئي ته منهنجي پنن کي خانداني آکيري □ محفوظ ڪندو.

بنارس ۾ منهنجو رهڻ اجايو نه ويو! مون کي اتي اهو سڀ ڪجهه مليو جيڪو منهنجي دل چاهيو هو! توهان" ڪي پڪ ٿي سگهي ٿو ته اهو توهان جو پنڊت يا سندس پٽ نه هو!"

اننتا به مون سان گڏ يادگيري واري ڪل ۾ شامل ٿيو؛ هن کي تسليم ڪرڻو پيو ته بنارس جو "چشم نظر" جيڪو هن چونڊيو هو، اهو هڪ مختصر نظر وارو هو.

"چا؟" آهن تنهنجو منصوبا، منهنجو گهمڻ ڦرڻ پاءُ؟"

جتيندر مون کي آگره ڏانهن راغب ڪيو. اسين تاج محل جي خوبصورتي کي ڏسنداسين [2-11] هتي،" مون " وضاحت ڪئي. "پوءِ اسين پنهنجي نئين مليل گرو وٽ وڃي رهيا آهيون، جنهن جو سيرامپور ۾ هڪ آشرم آهي."

اننتا اسان جي آرام لاءِ مهمان نوازي ڪئي. شام جو ڪيترائي پيرا مون ڏٺو ته سندس نظرون مون تي غور سان اٽڪيل هيون.

"مان ڄاڻو اهو ڏس! مان سوچيو. "الف پلاٽ آهي تيار ڪرڻ"

جي انجام ورتو جاءِ دوران اسان جو سوير ناشتو.

تنهنڪري توهان پيءُ جي دولت کان بلڪل آزاد محسوس ڪريو ٿا." اننتا جي نظر معصوم هئي جڏهن هن " ڪالهه جي ڳالهه ٻولهه جي چرڪائيندڙ لفظن کي ٻيهر شروع ڪيو.

"مان آهيان باشعور جو منهنجو انحصار تي خدا."

لفظ سستا آهن! زندگي توهان کي هاٿي تائين بچائي رکيو آهي! چا مصيبت هوندي جيڪڏهن توهان کي " پنهنجي ڪاڏي ۾ پناهه لاءِ پوشيده هٿ ڏانهن ڏسڻ تي مجبور ڪيو وڃي! توهان جلد ئي گهٽين تي بهڪ گهرندا!"

ڪڏهن به نه! مان خدا جي بدران گذرندڙن تي ڀروسو نه ڪندس! هو پنهنجي بنده لاءِ سوال جي ٿانو کان " علاوه هزارين وسيلا تيار ڪري سگهي ٿو!"

وڏيڪ بيان بازي! فرض ڪريو ته مان تجويز ڪريان ٿو ته توهان جي فخر واري فلسفي کي هن محسوس " ٿيندڙ دنيا ۾ آزمايو وڃي ؟"

"مان ڪندو متفق! ڪر توهان محدود ڪرڻ خدا جي طرف هڪ تخميني دنيا؟"

اسين ڏسنداسين؛ اڄ توهان کي موقعو ملندو ته يا ته منهنجي خيالن کي وڌايو يا تصديق ڪريو!" اننتا هڪ" ڊرامائي لمحي لاءِ رکيو؛ پوءِ آهستي ۽ سنجيدگي سان ڳالهايو.

مان تجويز ڪريان ٿو ته مان توکي ۽ تنهنجي ساٿي شاگرد جتندر کي اڄ صبح جو برندابن جي ويجهو شهر" ڏانهن موڪليان. توکي هڪ به روپيو نه وٺڻ گهرجي؛ توکي ڪاڏي يا پئسن لاءِ بهڪ نه گهرڻ گهرجي؛ توکي پنهنجي مصيبت ڪنهن کي به ظاهر نه ڪرڻ گهرجي؛ توکي پنهنجي ڪاڏي کان سواءِ نه وڃڻ گهرجي؛ ۽ توکي برندابن ۾ ڦاسي نه رهڻ گهرجي. جيڪڏهن تون اڄ رات ٻارهن وڳي کان اڳ منهنجي بنگلي ۾ واپس اچين، بغير ڪنهن امتحان جي اصول جي ڀڃڪڙي ڪرڻ جي، ته مان آگرا ۾ سڀ کان وڌيڪ حيران ماڻهو

هوندس!"

"مان چئلينج قبول ڪريان ٿو." منهنجي لفظن □ يا منهنجي دل □ ڪا به هڪ نه هئي. فوري خيرات جي "
شڪرگذار يادون چمڪيون: لاهري کي اپيل ذريعي منهنجي موتمار هيضا جو علاج.

مهاشيا جي تصوير؛ لاهور جي چت تي اوما سان گڏ پن پتنگن جو کيڏندڙ تحفو؛ منهنجي مايوسي جي وچ ۾ موقعي جو تعويذ؛ پنڊت جي گهر جي احاطي کان ٻاهر نامعلوم بنارس سادهو ذريعي فيصلو ڪندڙ پيغام ؛ الاهي ماءُ جو خواب ۾ سندس شاندار پيار جا لفظ؛ منهنجي ننڍڙين شرمندگين تي ماسٽر مهاشيا ذريعي سندس تيزيءَ سان ڌيان؛ آخري وقت جي هدايت جيڪا منهنجي هاءِ اسڪول ڊپلوما کي عملي شڪل ڏني؛ ۽ آخري نعمت، زندگي جي خوابن جي ڊوڙ مان منهنجو جيئرو استاد. مان ڪڏهن به پنهنجي "فلسفي" کي دنيا جي سخت ثابت ٿيندڙ ميدان تي ڪنهن به تڪرار جي برابر تسليم نه ڪري سگهيس!

"توهان جي رضامندي توهان کي ساراهي ٿي. مان توهان کي هڪدم ٽرين تائين پهچائيندس." اننتا ڪليل زبان واري جتندر ڏانهن رخ ڪيو. "توهان کي هڪ شاهد جي حيثيت سان ۾، گهٽو ڪري، هڪ ساٿي متاثر جي حيثيت سان گڏ وڃڻ گهرجي!"

اڌ ڪلاڪ کان پوءِ جتندر ۽ مون وٽ اسان جي بي ترتيب سفر لاءِ هڪ طرفي ٽڪيٽون هيون. اسان اسٽيشن جي هڪ ويران ڪنڊ ۾، پنهنجن ماڻهن جي ڳولا لاءِ پيش ڪيو. اننتا جلدي مطمئن ٿي ويو ته اسان وٽ ڪو به لڪيل ذخيرو نه هو؛ اسان جون ساديون ڌوتيون [3-11] ضرورت کان وڌيڪ ڪجهه به نه لڪايو.

جيئن ايمان ماليات جي سنگين دائرن ۾ داخل ٿيو، منهنجي دوست احتجاج ڪندي چيو. "اننتا، مون کي حفاظت لاءِ هڪ يا ٻه رپيا ڏيو. پوءِ مان توهان کي بدقسمتي جي صورت ۾ ٽيليگرام ڪري سگهان ٿو."

"جتيندر!" منهنجو انزال سخت ملامت وارو هو. "جيڪڏهن توهان آخري ضمانت طور پئسا وٺندا ته مان ٽيسٽ سان اڳتي نه وڌندس."

"سڪن جي ٽڪرجڻ ۾ ڪجهه اطمينان بخش ڳالهه آهي." جتندر وڌيڪ نه چيو جيئن ته مون هن کي سختيءَ سان ڏٺو.

"مڪنڊا، مان آهيان نه بي دل." الف اشارو جو عاجزي هئي رڙيون ڪرڻ ۾ اننتا جو آواز. اهو مئي هجڻ ته سندس ضمير ڪيس ڌڪ هڻي رهيو هو؛ شايد ٻن بيوقوف ڇوڪرن کي ڪنهن عجيب شهر ۾ موڪلڻ لاءِ؛ شايد سندس پنهنجي مذهبي شڪ جي ڪري. "جيڪڏهن ڪنهن به اتفاق يا فضل سان توهان برندابن جي آزمائش مان ڪاميابي سان گذري ويا، ته مان توهان کي چوندس ته مون کي پنهنجو شاگرد بڻايو."

هن واعدي ۾ هڪ خاص بي قاعدگي هئي، غير روايتي موقعي جي مطابق. هڪ هندستاني خاندان ۾ وڏو ڀاءُ ڪڏهن پنهنجن ننڍن ڀائرن جي اڳيان جهڪيندو آهي؛ ڪيس پيءُ کان پوءِ ٻئي نمبر تي عزت ۽ فرمانبرداري ملندي آهي. پر منهنجي تبصري لاءِ وقت نه بچيو؛ اسان جي ٽرين روانگي جي جاءِ تي هئي.

جڏهن اسان جي ٽرين ميلن جو فاصلو طئي ڪيو ته جتندر هڪ بيوقوفانه خاموشي برقرار رکي. آخرڪار هن پاڻ کي ٽڪايو؛ جهڪي، هن مون کي هڪ بي آرام جاءِ تي دردناڪ طور تي چنبڙيو.

"مون کي ڪا به نشاني نظر نٿي اچي ته خدا اسان جي ايندڙ

ماني فراهم ڪندو!" "چپ رهو، ٿامس تي شڪ ڪندي؛ خداوند

اسان سان گڏ ڪم ڪري رهيو آهي."

"ڇا توهان اهو به بندوبست ڪري سگهو ٿا ته هو جلدي ڪري؟ مون کي اڳ ۾ ئي رڳو اسان جي سامهون واري امڪان تي بک لڳي آهي. مان بنارس مان تاج محل جي مقبري کي ڏسڻ لاءِ نڪتو هوس، پنهنجي مقبري ۾ داخل ٿيڻ لاءِ نه!"

"خوش رهو، جتندر! ڇا اسان کي برندابن جي مقدس عجائبات جي پهرين جهلڪ نه ملندي؟ [11-4] مون کي ڀڳوان ڪرشن جي پيرن سان پاڪ ٿيل زمين تي قدم رکڻ جو خيال ئي تمام گهڻي خوشي □ آهي."

اسان جي ڪمپارٽمينٽ جو دروازو کُليو؛ ٻ□ ماڻهو پاڻ □ وڃنا هئا. ٽرين جو اينڊڙ اسٽاپ آخري هوندو.

"نوجوان ڇوڪرا، ڇا توهان جا برندابن □ دوست آهن؟" منهنجي سامهون ويٺل اجنبي حيرت انگيز دلچسپي وٺي رهيو هو.

"توهان جو ڪو به نه ڪاروبار!" بي رحمي سان مان تُتل منهنجو نظر.

"تون شايد دل جي چور جي جادو هيٺ پنهنجن خاندانن کان پري اڏامي رهيو آهين. [11-5] مان پاڻ به عقيدتمند مزاج جو آهيان. مان پنهنجو مثبت فرض سمجهان ٿو ته توهان کي هن زبردست گرمي کان ڪاڏو □ پناهه ملي.

"نه سائين، اسان کي اڪيلو ڇڏيو. توهان تمام گهڻا مهربان آهيو؛ پر توهان اسان کي گهر کان ڀڄي ويل سمجهڻ □ غلطي ڪري رهيا آهيو."

وڌيڪ ڪا ڳالهه ٻولهه نه ٿي؛ ٽرين رڪجي وئي. جيئن ئي جتندر □ مان پليٽ فارم تي لهياسين، اسان جي اتفاقي ساٿين اسان سان هٿيار ڳنڍيا □ هڪ گهوڙي گاڏي کي طلب ڪيو.

اسين هڪ شاندار عبادتگاهه جي سامهون وڃنا هئاسين، جيڪا سٺي نموني سان رکيل ميدانن جي سدا بهار وڻن جي وچ □ واقع هئي. اسان جا خيرخواه هتي واضح طور تي سڃاتل هئا؛ هڪ مسڪرائيندڙ ڇوڪرو اسان کي بنا ڪنهن تبصري جي هڪ پارلر ڏانهن وٺي ويو. جلد ئي اسان سان هڪ بزرگ عورت شامل ٿي وئي، جنهن جو اخلاق سٺو هو.

"گوري ماءُ، شهزادا نه اچي سگهيا." هڪ ماڻهو آشرم جي ميزبان کي مخاطب ٿيو. "آخري وقت تي انهن جا منصوبا خراب ٿي ويا؛ اهي گهري افسوس موڪلين ٿا. پر اسان به ٻيا مهمان ڪٺي آيا آهيون. جيئن ئي اسان ٽرين تي ملياسين، مون کي انهن ڏانهن ڀڳوان ڪرشن جي عقيدتمندن جي حيثيت سان ڇڪتاڻ محسوس ٿي."

جتندر مزومدار، برندابن □ "پينيليس ٽيسٽ" تي منهنجو ساٿي؛ لليت-دا، *(کاٻي کان ساڄي)* منهنجو ڪزن؛ سوامي ڪيبلانند ("شاستري مهاسايا")، منهنجو سنت سنسڪرت استاد؛ مان، هڪ هاءِ اسڪول جي نوجوان جي حيثيت □

آنند موئي ماءُ
جي بنگالي "خوشي سان ڀريل ماءُ."

هماليه ۾ رني کيٽ جي ويجهو ڊرونگيري جبلن ۾ باباجي جي قبضي ۾ هڪ غار. لاهري مهاسايا جو پوٽو، آنند موهن لاهري (ساڄي کان ٻيو، اڇي رنگ ۾)، ۽ ٽي ٻيا عقيدتمند مقدس جڳهه جو دورو ڪري رهيا آهن.

"الوداع، نوجوان دوستو." اسان جا ٻه واقفڪار دروازي ڏانهن هليا ويا. "جيڪڏهن خدا جي مرضي هجي ته اسين ٻيهر ملنداسين."

"توهان جو هتي پليڪار آهي." گوري ما پنهنجي ٻن غير متوقع الزامن تي ماءُ جي انداز ۾ مسڪرايو. "توهان هڪ بهتر ڏينهن تي نه اچي سگهيا هئا. مان هن خانقاه جي ٻن شاهي سرپرستن جي توقع ڪري رهي هيس. چا شرم جي ڳالهه آهي جيڪڏهن منهنجي پچائڻ ڪي ان جي تعريف ڪرڻ وارو ڪو نه ملي

ها!"

انهن مزيدار لفظن جو جتندر تي تباهي وارو اثر پيو: هو روئڻ لڳو. برندابن ۾ جنهن "امڪان" جو هن ڪي ڏپ هو، اهو شاهي تفريح طور تي ظاهر ٿي رهيو هو؛ سندس اوچتو ذهني ترتيب هن لاءِ تمام گهٽي ثابت ٿي. اسان جي ميزبان هن ڏانهن تجسس سان ڏٺو، پر بغير ڪنهن تبصري جي؛ شايد هوءَ نوجوانن جي عجيب عادتن کان واقف هئي.

لنچ جو اعلان ٿيو؛ گوري ما هڪ ڊائننگ پيٽيو ڏانهن وٺي وئي، جيڪو مصالحيدار خوشبوءِ سان پريل هو. هوءَ پرسان واري باورچی خانه ۾ غائب ٿي وئي.

مان هن لمحي تي اڳيرائي ڪري رهيو هوس. جتندر جي اناٽومي تي مناسب جڳهه چونڊيندي، مون هڪ چٽڪي ڏني جيڪا هن مون کي ترين ۾ ڏني هئي.

"شڪ ڪرڻ ٿامس، جي رب ڪم ڪري رهيو آهي هڪ جلدي ڪريو، پڻ!"

ميزبان هڪ پنڪڙي سان پيهر داخل ٿي . هوءَ مسلسل مشرقي انداز ۾ اسان کي پنڪڙي ڏيندي رهي جيئن اسان آرائشي ڪمبل جي سيٽن تي ويٺو هو. آشرم جا شاگرد ٿيهه ڪورسن سان گڏ اڳتي وڌيا. "ڪاڌي" جي بدران، وضاحت صرف "شاندار ريسٽ" ٿي سگهي ٿي. هن ڌرتيءَ تي اچڻ کان وٺي، جتندر ۾ مون اڳ ڪڏهن به اهڙيون لذيذ شيون نه چکيون هيون.

"شهزادن لاءِ صحيح ڪاڌو، عزت واري ماءُ! توهان جي شاهي سرپرستن کي هن ضيافت ۾ شرڪت ڪرڻ " کان وڌيڪ ضروري ڇا مليو هوندو، مان تصور به نٿو ڪري سگهان! توهان اسان کي هڪ يادگيري ڏني آهي. زندگي بهر!"

اننتا جي ضرورت جي ڪري خاموش رهڻ جي باوجود، اسان مهربان عورت کي اهو نه ٻڌائي سگهياسين ته اسان جي مهرباني ٻٽي اهميت رکي ٿي. گهٽ ۾ گهٽ اسان جو خلوص ته صاف هو. اسان سندس آشيرواد ۾ آشرم جي پيهر زيارت لاءِ هڪ پرڪشش دعوت سان روانا ٿياسين.

ٻاهر گرمي بي رحم هئي. مان ۾ منهنجو دوست آشرم جي دروازي تي هڪ شاهڪار ڪيڊمبا وڻ جي پناهه لاءِ نڪتاسين. تيز لفظن جي پنيان؛ هڪ پيرو پيهر جتندر شڪ ۾ مبتلا ٿي ويو.

"تون مون کي هڪ سٺي گڙٻڙ ۾ وجهي ڇڏيو آهين! اسان جو لنچ صرف اتفاقي سٺي قسمت هو! اسان " هن شهر جا نظارا ڪيئن ڏسي سگهون ٿا، اسان جي وچ ۾ هڪ به پئسو نه هجي؟ ۽ توهان مون کي اننتا جي گهر ڪيئن واپس وٺي ويندا؟"

"تون خدا کي جلدي وساري ڇڏين ٿو، هاٿي جڏهن ته تنهنجو پيٽ پرجي ويو آهي." منهنجا لفظ، تلخ نه، " الزام لڳائڻ وارا هئا. الاهي نعمتن لاءِ انساني يادگيري ڪيتري مختصر آهي! ڪو به اهڙو ماڻهو نه رهندو آهي جنهن پنهنجي ڪجهه دعائون قبول نه ڪيون هجن.

"مان آهيان نه ممڪن طور تي جي طرف وسارڻ منهنجو بيوقوفي ۾ سفر ڪرڻ ٻاهر سان هڪ پاگل جهڙو " توهان!"

"ڪارايو اسان ٿيندو ڏيکاريو اسان برندابن، ۾ واپسي اسان جي WHO ٿيو خاموش، جتندر! جي ساڳيو رب طرف آگره."

هڪ سهڻي چهري وارو هلڪو نوجوان تيز رفتار سان ويجهو آيو. اسان جي وڻ هينان رڪيو، هن منهنجي اڳيان جهڪيو.

"پيارا دوست، تون □ تنهنجو ساٿي ضرور هتي اجنبي هوندا. مون کي اجازت ڏيو ته مان تنهنجو ميزبان □ رهنما بڻجان."

ڪنهن به هندستاني لاءِ اهو مشڪل سان ممڪن آهي ته هو پيلو ٿي وڃي، پر جتندر جو چهرو اوچتو بيمار ٿي پيو. مون شائستگي سان آڇ رد ڪري ڇڏي.

"تون ضرور مون کي جلاوطن نه ٿو ڪرين؟" اجنبي جو الارم ڪنهن بئي حالت □ مزاحيه هجي ها.

"چو نه؟"

"تون منهنجو گرو آهين." سندس اکيون اعتماد سان منهنجي ڳولا □ هيون. "منهنجي منجهند جي عبادت دوران، برڪت وارو پڳوان ڪرشن هڪ خواب □ ظاهر ٿيو. هن مون کي هن وڻ هيٺان به ڇڏيل شخصيتون ڏيکاريون. هڪ چهرو توهان جو هو، منهنجا مالڪ! مون اڪثر ان کي مراقبي □ ڏٺو آهي! جيڪڏهن توهان منهنجيون عاجزانه خدمتون قبول ڪندا ته ڪهڙي خوشي ٿيندي!"

"مون کي به خوشي آهي ته توهان مون کي ڳولي ورتو آهي. نه خدا □ نه ئي انسان اسان کي ڇڏيو آهي!" جيتوڻيڪ مان بي حس هوس، منهنجي سامهون پرجوش چهري تي مسڪرائيندي، هڪ اندروني سجدي مون کي خدائي پيرن تي اڇلائي ڇڏيو.

"پيارا دوستو، ٿيندو توهان نه عزت منهنجو گهر لاءِ هڪ گهمڻ؟"

"تون مهربان آهين؛ پر منصوبو ناممڪن آهي. اسان اڳ □ ئي آگرا □ منهنجي ڀاءُ جا مهمان آهيون."

"گهٽ □ گهٽ مون کي توهان سان گڏ برندابن گهمڻ جون يادون ڏيو."

مون خوشيءَ سان رضامندي ڏني. نوجوان، جنهن پنهنجو نالو پرتاپ چٽرجي ٻڌايو، هڪ گهوڙي گاڏي ڪٽي آيو. اسان مدن موهن مندر □ ٻين ڪرشن مندرن جو دورو ڪيو. جڏهن اسان پنهنجي مندر جي عبادت □ هئاسين ته رات ٿي وئي.

"معاف ڪجو جڏهن ته مون کي سنديش ملي رهي آهي." 6-11 پرتاپ ريلوي اسٽيشن جي ويجهو هڪ دڪان □ داخل ٿيو. جتندر □ مان ويڪري گهٽي تي گهمڻ لڳا، هاٽي نسبتاً ٿڌي هوا □ پريل هو. اسان جو دوست ڪجهه وقت لاءِ غير حاضر هو، پر آخرڪار ڪيترن ئي مٺاين جا تحفا ڪٽي واپس آيو.

"مهرباني ڪري مون کي هي مذهبي فضيلت حاصل ڪرڻ جي اجازت ڏيو." پرتاپ مسڪرائيندي التجا ڪئي جڏهن هن روپئي جي نوٽن جو هڪ بنڊل □ به ٽڪيٽون، جيڪي تازو خريد ڪيون ويون هيون، آگرا ڏانهن وڌايو.

منهنجي قبوليت جو احترام پوشيده هٿ لاءِ هو. اننتا پاران طنز ڪيل، ڇا ان جي فضل ضرورت کان گهٽو وڌيڪ نه هو؟

اسين ڳولهيو ويو ٻاهر هڪ الڳ ٿيل جڳهه ويجهو جي اسٽيشن.

"سندس ٽيڪنڪ تنهنجو گرو هوندو . ڪريا جي تعليم ڏيندس."

شروعات اڌ ڪلاڪ □ ختم ٿي وئي. " ڪريا توهان جي چنتاماني آهي ،" 7-11 مون نئين شاگرد کي چيو. "اهو ٽيڪنڪ، جيڪو توهان ڏسو ٿا سادو آهي، انسان جي تيز ڪرڻ جي فن کي ظاهر ڪري ٿو".

مايا کان آزادي حاصل ڪرڻ لاءِ اوتار ٿيندڙ انا کي لکين سال لڳن ٿا . هي قدرتي دور ڪريا يوگا ذريعي تمام گهٽجي ويو آهي . جيئن جگديس چندر بوس اهو ظاهر ڪيو آهي ته ٻوٽن جي واڌ ويجهه کي ان جي عام شرح کان گهڻو تيز ڪري سگهجي ٿو، تيئن انسان جي نفسياتي ترقي کي به اندروني سائنس ذريعي تيز ڪري سگهجي ٿو. پنهنجي عمل ۾ وفادار رهو؛ توهان سيني گرو جي گرو تائين پهچندا."

مون کي هي يوگڪ ڪنجي ڳولڻ لاءِ منتقل ڪيو ويو آهي، جيڪا گهڻي وقت کان گهربل هئي!" پرتاپ " سوچي سمجهي چيو. "منهنجي حسي بندهن تي ان جو بي ترتيب اثر مون کي اعليٰ دائرن لاءِ آزاد ڪندو. اڄ جو ڏاهو پڳوان ڪرشن جو خواب صرف منهنجي اعليٰ نيڪي جو مطلب ٿي سگهي ٿو."

اسين ڪجهه دير خاموشي سان سمجهندا رهياسين، پوءِ آهستي آهستي اسٽيشن ڏانهن هليا وياسين. جڏهن مان ٽرين ۾ چڙهيس ته منهنجي اندر ۾ خوشي هئي، پر هي جتندر جي ڳوڙهن جو ڏينهن هو. پرتاپ کي منهنجي پيار ڀري الوداع منهنجي ٻنهي ساٿين جي دٻايل سسن سان ٽٽي وئي هئي. سفر هڪ ڀيرو ٻيهر جتندر کي غم جي لهر ۾ ڳولي لڌو. هن پيري پاڻ لاءِ نه، پر پاڻ جي خلاف.

" ڪيئن گهٽ اونهو منهنجو پروسو! منهنجو دل آهي ٿي چڪو آهي پٿر! ڪڏهن به نه ۾ مستقبل ڪندو مان شڪ خدا جو تحفظ!"

اڌ رات ويجهو اچي رهي هئي. ٻ۾ "سنڊريلا"، جيڪي پئسي کان خالي موڪليا ويا، اننتا جي ڪمري ۾ داخل ٿيا. سندس چهرو، جيئن هن واعدو ڪيو هو، حيرت ۾ هڪ مطالعي هو. مون خاموشي سان ٽيبل تي روپين جي بارش ڪئي.

" جتيندر، سچ!" اننتا جو لهجو مزاحيه هو. "ڇا هي نوجوان ڪجهه نه ڪري رهيو هو؟" پر جيئن ڪهاڻي هلي رهي هئي، منهنجو پاءُ هوشيار ٿي ويو، پوءِ سنجيده ٿي ويو.

" مطالبو ۾ رسد جو قانون منهنجي سوچ کان وڌيڪ نفيس دائرن ۾ پهچي ٿو." اننتا هڪ روحاني جوش سان ڳالهايو جيڪو اڳ ڪڏهن به محسوس نه ٿيو. "مان پهريون ڀيرو دنيا جي خزانن ۾ بي حيائي جي جمعن ڏانهن توهان جي لاتعلقي کي سمجهان ٿو."

دير سان، منهنجي ڀاءُ زور ڀريو ته هو [8-11]ديڪشا حاصل ڪري. ڪريا يوگا ۾ . "گرو" مُڪُندا کي هڪ ڏينهن ۾ ٻن اڻ گهربل شاگردن جي ذميواري ڪٽڻي پئي.

ٻئي ڏينهن صبح جو ناشتو هڪ ڏينهن اڳ غير حاضر هارموني ۾ ڪيو ويو. مون جتندر ڏانهن مُرڪيو.

"توهان ڪندو نه هجڻ نڳيو جو جي تاج. ڏيو اسان ڏيک اهو اڳ شروع ٿيندڙ لاءِ سيرامپور."

اننتا کي الوداع ڪندي، منهنجو دوست ۽ مان جلد ئي آگرا جي شان، تاج محل جي سامهون هئاسين. سج ۾ چمڪندڙ اڇو سنگ مرمر، اهو خالص هم آهنگي جو نظارو آهي. مڪمل سيٽنگ ڪارو صنوبر، چمڪندڙ لان، ۽ پرسڪون ڍنڍ آهي. اندروني حصو نيم قيمتي پٿرن سان جڙيل ليس جهڙي نقاشي سان شاندار آهي. نازڪ هار ۽ اسڪرول سنگ مرمر، ناسي ۽ واڱڻائي مان پيچيده طور تي نڪرندا آهن. گنبد مان روشني شهنشاهه شاهجهان ۽ ممتاز محل جي سينوتاف تي پوي ٿي، سندس سلطنت ۾ سندس دل جي راڻي.

ڪافي جو نظارو ڏسڻ وارو! مان هو خواهش لاءِ منهنجو گرو. جتندر ۾ مان هئا ٿوري دير ۾ سفر ڪرڻ ڏکڻ پاران

ترين طرف بنگال.

مڪندا، مون پنهنجي خاندان کي ڪيترن ئي مهينن کان نه ڏٺو آهي. مون پنهنجو ارادو بدلائي ڇڏيو آهي؛ " شايد بعد ۾ مان سيرامپور ۾ تنهنجي مالڪ سان ملڻ ويندس."

منهنجو دوست، جنهن کي ٿوري مزاج ۾ غير مستقل مزاج قرار ڏئي سگهجي ٿو، مون کي ڪلڪتي ۾ ڇڏي ويو. مقامي ٽرين ذريعي مان جلد ئي سيرامپور پهتس، جيڪو اتر ۾ ٻارهن ميل پري هو.

جڏهن مون کي احساس ٿيو ته بنارس ۾ منهنجي گرو سان ملاقات کي اٺاويهه ڏينهن گذري ويا آهن ته مون کي حيرت جي هڪ ڌڙڪن محسوس ٿي. "تون چئن هفتن ۾ مون وٽ ايندين!" هتي مان، دل ڌڙڪڻ سان، خاموش راءِ گهاٽ لين تي سندس صحن ۾ بيٺو هوس. مان پهريون ڀيرو ان آشرم ۾ داخل ٿيس جتي مون ايندڙ ڏهه سالن جو بهترين حصو هندستان جي جياناوتار ، " دانش جو اوتار" سان گذاريو هو.

11-1 : باب 25 ڏسو.

11-2 : جي دنيا ۾ مشهور مزار..

11-3 : الف ڌوتي ڪپڙو آهي ڳنڍيل چوڌاري جي ڪمر ۾ ڍڪيندو آهي جي ٽنگون..

11-4 : برندابن، جي مترا ضلعو جو گڏيل صوبا، آهي جي هندو يروشلم. هتي رب ڪرشنا ڏيکاريل سندس شان انسانيت جي فائدي لاءِ..

11-5 : هري؛ هڪ پيارو ڪندڙ نالو پاران ڪهڙي رب ڪرشنا آهي ڄاتل

سڃاتل جي طرف سندس عقيدتمند. 11-6: هڪ هندستاني مٺائي..

11-7 : الف افسانوي جواهر سان طاقت جي طرف گرانٽ خواهشون.

11-8 : روحاني شروعات؛ کان جي سنسڪرت پاڙ دِڪش ، جي طرف وقف ڪرڻ پاڻ.

باب: 12

سال ۾ منهنجو ماسٽرس هرميٽيج

تون آيو آهين." سري يُڪتيشور هڪ بالڪوني واري ويٺي ڪمري جي فرش تي هڪ شينهن جي چمڙي مان منهنجو استقبال ڪيو. سندس آواز ٿڌو هو، سندس انداز بي حس هو.

.ها، پيارا استاد، مان آهيان هتي جي طرف پيروي ڪريو توهان." گوڙن پر، مان ڇُهيو سندس پير"

"ڪيئن ڪري سگهي ٿو اهو هجڻ؟ توهان نظرانداز ڪرڻ منهنجو خواهشون."

"نه وڏيڪ ڏکهو، گروجي! تنهنجو خواهش ڪندو هجڻ منهنجو قانون!"

"اهو بهتر آهي! هاڻي مان توهان جي زندگي جي ذميواري سنڀالي "

"سگهان ٿو." "مان رضاڪارانه طور تي بار منتقل ڪريان ٿو، ماستر

"پوءِ، منهنجي پهرين درخواست اها آهي ته توهان پنهنجي خاندان ڏانهن گهر موٽي وڃو. مان چاهيان ٿو ته توهان ڪلڪتي ۾ ڪاليج ۾ داخلا وٺو. توهان جي تعليم جاري رهڻ گهرجي."

"تمام سٺو، سائين." مون پنهنجي پريشاني لڪائي ڇڏي. ڇا بيوقوف ڪتاب سالن تائين منهنجو پيڇو ڪندا رهندا؟ پهرين پيءُ، هاڻي سري يُڪتيشور!

"ڪنهن ڏينهن تون اولهه ڏانهن ويندين. جيڪڏهن عجيب هندو استاد وٽ يونيورسٽي جي ڊگري هجي ته اتان جا ماڻهو هندستان جي قديم دانائي کي وڌيڪ قبول ڪندا."

"توهان سڀ کان بهتر ڄاڻو ٿا، گروجي." منهنجو اداسي ختم ٿي ويو. مغرب جو حوالو مون کي حيران ڪندڙ، پري لڳو؛ پر منهنجي لاءِ اطاعت سان استاد کي خوش ڪرڻ جو موقعو انتهائي فوري هو.

"توهان ٺيندو هجڻ ويجهو ۾ ڪلڪتي؛ اچو هتي جڏهن به توهان کي وقت ملي."

"جيڪڏهن ممڪن هجي ته هر روز، استاد! شڪرگذاري سان مان پنهنجي زندگي جي هر تفصيل ۾ توهان جي اختيار کي قبول ڪريان ٿو - هڪ شرط تي."

"ها؟"

"اهو توهان واعدو جي طرف ظاهر ڪرڻ خدا جي طرف مان!"

هڪ ڪلاڪ تائين لفظي جهيڙو ٿيو. هڪ استاد جي لفظ کي غلط نه ٿو چئي سگهجي؛ اهو آسانيءَ سان نه ڏنو ويو آهي. عهد ۾ شامل نتيجا وسيع مابعدالطبيعاتي نظارن کي کوليندا آهن. هڪ گرو کي خالق سان ويجهڙائي واري شرطن تي هجڻ گهرجي ان کان اڳ جو هو کيس ظاهر ٿيڻ جو پابند بڻائي سگهي! مون سري يُڪتيشور جي الاهي اتحاد کي محسوس ڪيو، ۽ سندس شاگرد جي حيثيت سان، پنهنجي فائدي کي دٻائڻ لاءِ پرعزم هوس.

"تون سخت مزاج جو آهين!" پوءِ ماستر جي رضامندي رحمدلي سان گونجي وئي: "توهان جي خواهش

منهنجي خواهش هجي."

منهنجي دل تان زندگيءَ جو پاڇو هٽي ويو؛ هتي ۽ هونءَ، مبهم ڳولا ختم ٿي وئي. مون کي هڪ سچي گرو ۾ دائمي پناهه ملي هئي.

"اچو؛ مان توهان کي آشرم ڏيکاريندس." ماسٽر پنهنجي شينهن جي چَٽ تان اُٿيو. مون پنهنجي چوڌاري نظر ڦيرائي؛ منهنجي نظر حيرت سان پٽ جي هڪ تصوير تي پئي، جنهن تي چنبيلي جي گل جي هار لڳل هئي.

"!لاهري مهاشيا"

" ها، منهنجو ديوي گرو." سري يُڪتيشور جو لهجو احترام سان متحرڪ هو. "هو انسان ۾ يوگي جي حيثيت ۾ آئي ۽، ڪنهن به ٻئي استاد کان وڌو هو، جنهن جي زندگي منهنجي جاچ جي دائري ۾ آئي."

خاموشيءَ سان مون واقف تصوير جي اڳيان جهڪيو. روح جي خراج تحسين تيزيءَ سان ان بي مثال استاد کي پيش ڪئي وئي، جنهن منهنجي ٻاروتڻ کي برڪت ڏني، ۽ هن گهڙيءَ تائين منهنجي قدمن جي رهنمائي ڪئي.

منهنجي گرو جي اڳواٽي ۾، مان گهر ۾ ان جي ميدان تي گهمندو رهيس. وڏو، قديم ۽ چڱي طرح ٺهيل، هيرميٽيج هڪ وڏي ٿنين واري صحن سان گهريل هو. ٻاهرين پٿين تي ڪاس لڳل هئي؛ ڪبوتر سڏي پوري ڇت تي اڏامي رهيا هئا، بي رحمي سان آشرم ڪوارٽر شيئر ڪري رهيا هئا. هڪ پوئين باغ ڪڪڙ، آم ۽ ڪيلي جي وڻن سان خوشگوار هو. ٻن منزلن واري عمارت ۾ مٿين ڪمرن جون بالڪونيون ٽن پاسن کان صحن ڏانهن منهن ڪري رهيون هيون. ماسٽر چيو ته، هڪ وسيع گرائونڊ فلور هال، جنهن ۾ اوچي ڇت هئي جنهن کي ڪالونيڊن جي مدد سان، خاص طور تي درگا پوجا جي سالياني جشن دوران استعمال ڪيو ويندو هو . [1-12] هڪ تنگ ڏاڪڻ سري يُڪتيشور جي ويٺي ڪمري ڏانهن ويندي هئي، جنهن جي ننڍڙي بالڪوني گهٽي کي نظر انداز ڪري ٿي. آشرم صاف طور تي سجايل هو؛ هر شيءِ سادي، صاف ۽ مفيد هئي. ڪيتريون ئي مغربي انداز جون ڪرسيون، بينچون ۽ ٽيبلون موجود هيون.

استاد مون کي رات رهڻ جي دعوت ڏني. ٻن نوجوان شاگردن جيڪي آشرم جي تربيت حاصل ڪري رهيا هئا، انهن ٻاران سبزي جي ڪڙي جي ماني پيش ڪئي وئي.

" گروجي، مهرباني ڪري مون کي پنهنجي زندگي بابت ڪجهه ٻڌايو." مان سندس شينهن جي چمڙي جي ويجهو هڪ ڪکن جي چٽ تي ويٺو هوس. دوستانه تارا تمام ويجهو هئا، اهو لڳي رهيو هو، بالڪوني کان ٻاهر.

"منهنجو خانداني نالو پريا ناٿ ڪرار هو. مان [2-12] ~~تي پيدا ٿيو هوس،~~ هتي سيرامپور ۾، جتي پيءُ هڪ امير واپاري هو. هن مون کي هي اباڻو حويلي ڇڏي ڏنو، هاڻي منهنجو آشرم. منهنجي رسمي تعليم ننڍي هئي؛ مون کي اهو سست ۽ گهٽ مليو. ابتدائي جوانيءَ ۾، مون هڪ گهر واري جون ذميواريون سنڀاليون، ۽ هڪ ڌيءَ آهي، هاڻي شادي شده. منهنجي وچين زندگي هدايت سان برڪت واري هئي. لاهري مهاسايا جو. منهنجي زال جي وفات کان پوءِ، مان سوامي آرڊر ۾ شامل ٿيس ۽ نئون نالو حاصل ڪيو سري يُڪتيشور گيري." [3-12] اهڙا منهنجا سادا واقعا آهن

ماسٽر منهنجي پرجوش چهري تي مسڪرايو. سيني سوانح عمري جي خاڪن وانگر، سندس لفظن اندروني انسان کي ظاهر ڪرڻ کان سواءِ ظاهري حقيقتون ڏنيون هيون.

”گروجي، مان ڪندو جهڙو جي طرف ٻڌو ڪجھ ڪهاڻيون جو تنهنجو ننڍپڻ."

" مان توهان کي ڪجهه ٻڌائيندس - هر هڪ اخلاق سان!" سري يُڪتيشور جون اکيون سندس خبرداري سان چمڪيون. "منهنجي ماءُ هڪ ڀيرو مون کي هڪ اونداهي ڪمري ۾ هڪ ڀوت جي خوفناڪ ڪهاڻي سان ڊيڄارڻ جي ڪوشش ڪئي. مان هليو ويس. اتي فوري طور تي، ۽ ڀوت کي وڃائڻ تي پنهنجي مايوسي جو اظهار ڪيو. ماءُ مون کي ڪڏهن به ٻي خوفناڪ ڪهاڻي نه ٻڌائي. اخلاق: منهن تي خوف ڏسو ۽ اهو توهان کي پريشان ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندو.

" هڪ ٻي شروعاتي يادگيري منهنجي خواهش آهي ته هڪ پاڙيسري جو بدصورت ڪتو هجي. مون پنهنجي

گهر کي هفتن تائين انتشار رکيو ته جيئن اهو کتو حاصل ڪري سگهان. منهنجا ڪن وڏيڪ پرجوش ظاهري پالتو جانورن جي آچن کان پوڙا هئا. اخلاقي: وابستگي انڌي ڪري رهي آهي؛ اهو خواهش جي شيءِ کي ڪشش جو هڪ خيالي هالو ڏئي ٿو."

"هڪ ٽيون ڪهاڻي نوجوان ذهن جي پلاسٽڪٽي بابت آهي. مون ڪڏهن ڪڏهن پنهنجي ماءُ کي اهو تبصرو ٻڌو: 'جيڪو ماڻهو ڪنهن جي ماتحت نوڪري قبول ڪري ٿو اهو غلام آهي.' اهو تاثر ايترو ته مستقل طور تي قائم ٿي ويو جو منهنجي شادي کان پوءِ به مون سڀني عهدن کان انڪار ڪري ڇڏيو. مون پنهنجي خانداني وقف کي زمين ۾ سيڙپڪاري ڪندي خرچ پورا ڪيا. اخلاقي: سنيون ۾ مثبت تجويزون حساس ماڻهن کي هدايت ڪرڻ گهرجن. ٻارن جا ڪن. انهن جا شروعاتي خيال ڊگهي عرصي تائين تيزيءَ سان نقش ٿيل آهن."

استاد خاموشيءَ ۾ پئجي ويو. اڌ رات جي لڳ ڀڳ هو مون کي هڪ تنگ ڪٽ تي وٺي ويو. منهنجي گرو جي چت هيٺ پهرين رات سٺي ۾ مٺي ننڊ آئي.

سري يُڪتيشور ايندڙ صبح جو مون کي ڪريا يوگا جي شروعات ڏيڻ لاءِ چونڊيو. اها ٽيڪنڪ مون کي اڳ ۾ ئي لاهري مهاشيا جي ٻن شاگردن - پيءُ ۾ منهنجي استاد، سوامي ڪيبلانند - کان ملي هئي پر استاد جي موجودگي ۾ مون کي تبديل ٿيندڙ طاقت محسوس ٿي. سندس ڇُهڻ تي، منهنجي وجود تي هڪ عظيم روشني ٽٽي پئي، جيئن بيشمار سج گڏجي چمڪي رهيا آهن. ناقابل بيان خوشي جو هڪ سيلاب، منهنجي دل کي هڪ اندروني مرڪز تائين ڇڪي رهيو هو، ايندڙ ڏينهن دوران جاري رهيو. ان ڏينهن دير سان دير ٿي چڪي هئي جڏهن مان پاڻ کي آشرم ڇڏڻ لاءِ تيار ڪري سگهيس.

"تون ٽيهن ڏينهن ۾ موٽي ايندين." جيئن ئي مان ڪلڪتي ۾ پنهنجي گهر پهتس، ماسٽر جي پيشنگوئي جي پوري ٿيڻ مون سان گڏ داخل ٿي. منهنجي ڪنهن به مائٽ اهي واضح ڳالهيون نه ڪيون جيڪي مون کي "اُڏندڙ پکي" جي ٻيهر ظاهر ٿيڻ جو خدشو هو.

سادهنا جي ڳوڙهن ۾ طوفانن کي ڏنو آهي . هاڻي مان پنهنجي الاهي استاد جي بندرگاهه تي پهچي چڪو آهيان."

"پٽ، مان اسان ٻنهي لاءِ خوش آهيان." پيءُ ۾ مان شام جو گڏجي خاموش ويٺا هئاسين. "توهان ڳولي ورتو آهي توهان جو گرو، جيئن معجزاتي انداز ۾ مون هڪ ٻيرو پنهنجو پاڻ کي ڳولي لڌو. لاهري مهاشيا جو پاڪ هٿ اسان جي زندگين جي حفاظت ڪري رهيو آهي. توهان جو استاد ڪو به ناقابلِ رسائي هماليه بزرگ ثابت نه ٿيو آهي، پر هڪ ويجهو. منهنجي دعا جو جواب ڏنو ويو آهي: توهان خدا جي ڳولا ۾ مستقل طور تي هٽائي نه ويا آهيو. منهنجي نظر کان."

پيءُ به خوش هو ته منهنجي باضابطه پڙهائي ٻيهر شروع ٿيندي؛ هن مناسب انتظام ڪيا. مون کي ٻئي ڏينهن ڪلڪتي جي اسڪاٽش چرچ ڪاليج ۾ داخلا ملي وئي.

خوشيءَ جا مهينا گذري ويا. منهنجي پڙهندڙن يقيناً اهو خيالي اندازو لڳايو آهي ته مون کي ڪاليج جي ڪلاس رومز ۾ گهٽ ڏٺو ويندو هو. سيرامپور جي آستاني ۾ هڪ اهڙو لالچ هو جيڪو تمام گهڻو ناقابلِ مزاحمت هو. ماسٽر منهنجي هر هنڌ موجودگي کي بغير ڪنهن تبصري جي قبول ڪيو. منهنجي راحت لاءِ، هن گهٽ ئي سکيا جي هالن جو حوالو ڏنو. جيتوڻيڪ اهو سڀني لاءِ واضح هو ته مان ڪڏهن به هڪ عالم لاءِ نه ڪٽيو هوس، پر مان وقت بوقت گهٽ ۾ گهٽ پاسنگ گريڊ حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿيس.

آشرم ۾ روزاني زندگي آساني سان هلي رهي هئي، ڪڏهن ڪڏهن مختلف. منهنجو گرو صبح جو سوير کان اڳ جاڳي پوندو هو. ليٽڻ، يا ڪڏهن ڪڏهن بستري تي ويٺي، هو سماڌي جي حالت ۾ داخل ٿيو . [4-12] جڏهن ماسٽر جاڳيو ته اهو دريافت ڪرڻ پاڻ ۾ سادگي هئي: شاندار خراٽين جو اوچتو بند ٿيڻ. [5-12] هڪ يا ٻه ساهه؛ شايد هڪ جسماني حرڪت. پوءِ ساهه کڻڻ جي هڪ بي آواز حالت: هو گهري يوگڪ خوشي ۾ هو.

ناشتو ڪيو نه پيروي ڪريو؛ پھريون آيو ھڪ ڏگھو ھلڻ پاران جي گنگا. اھي صبح سير سان منھنجو

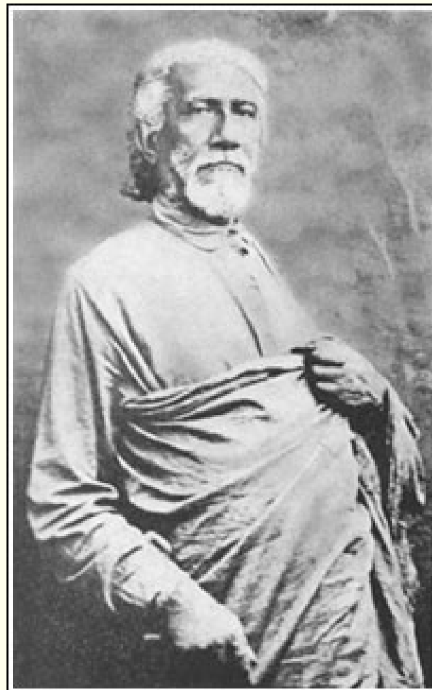
گرو - ڪيترو حقيقي اجا به روشن! يادگيري جي آسان قيامت ، مان اڪثر پاڻ کي سندس پاسي ڏسان ٿو: صبح جو سج درياهه کي گرم ڪري رهيو آهي. سندس آواز گونجي ٿو، دانائي جي صداقت سان مالا مال.

غسل؛ پوءِ منجهند جي ماني. ماسٽر جي روزاني هدايتن مطابق، ان جي تياري نوجوان شاگردن جو محتاط ڪم هو. منهنجو گرو هڪ سبزي خور هو. جيتوڻيڪ، راهب بڻجڻ کان اڳ، هن آنا مڇي کائي هئي. شاگردن کي سندس صلاح هئي ته ڪنهن به سادي غذا تي عمل ڪيو وڃي جيڪا ڪنهن جي آئيني مطابق ثابت ٿئي.

ماسٽر ڪاڌو ٿورو؛ اڪثر چانور، رنگين سان ترمر يا رس جو چقندر يا پالڪ ٿورو ڳئون جي گيهه يا ڳريل مکڻ سان ڇٽيو ويو. ٻئي ڏينهن هو دال- دال يا چنا ڪائي سگهي ٿو 12- 6 پاچين سان ڪڙي. مٺائي لاءِ، چانورن جي پڊنگ سان گڏ آم يا نارنگي، يا ڪکڙ جو رس.

منجهند جو مهمان ظاهر ٿيا. دنيا مان هڪ مسلسل وهڪرو آشرم جي سڪون وهي رهيو هو. هر ڪنهن کي ماسٽر هڪجهڙائي مهرباني ملي. هڪ اهڙي ماڻهوءَ لاءِ جنهن پاڻ کي هڪ روح جي طور تي محسوس ڪيو آهي، نه ته جسم يا انا جي طور تي، باقي انسانيت هڪ شاندار هڪجهڙائي اختيار ڪري ٿي.

جي غير جانبداري جو بزرگ آهي جڙيل حڪمت. ماسٽرس آهي فرار ٿي ويو مايا ؛ ان جو متبادل عقل بيوقوفي جا چهرا هاٽي اثر انداز نه ٿيندا هئا. سري يُڪتيشور انهن ماڻهن تي ڪو خاص ڌيان نه ڏنو جيڪي اتفاق سان طاقتور يا ڪامياب هئا؛ نه ئي هن ٻين کي انهن جي غربت يا اڻ پڙهيل هجڻ جي ڪري گهٽ سمجهيو. هو ٻار جي سچائي جي لفظن کي احترام سان ٻڌندو هو، ڪليل طور تي هڪ مغرور پنڊت کي نظرانداز ڪندو هو.

منهنجو ماسٽر، ايس آر آءِ يُڪتيشور
شاگرد جو لاهري مهاسائيا

اٺ وڳي رات جي ماني جو وقت هو، ڪڏهن ڪڏهن مهمانن کي دير سان ملندو هو. منهنجو گرو پاڻ کي

اڪيلو ڪائڻ لاءِ عذر نه ڪندو هو؛ ڪو به سندس آشرم کي بکيو يا مطمئن نه ڇڏيندو هو. سري يُڪتيشور
ڪڏهن به

نقصان ، ڪڏهن به غير متوقع مهمانن کان مايوس نه ٿيو؛ گهٽ ڪاڻو سنڌس وسيلن واري هدايت هيٺ هڪ ضيافت بڻجي ويندو هو. تڏهن به هو ڪفالت ڪندڙ هو؛ سنڌس معمولي فنڊ تمام گهٽو اڳتي هليا ويا. "پنهنجي پرس آرام سان رهو،" هو اڪثر چوندو هو. "فضول خرچي توهان کي تڪليف پهچائيندي." چا هيرميٽيج تفريح جي تفصيل ، يا سنڌس عمارت مرمت جي ڪم ، يا ڀين عملي خدشن ، ماسٽر هڪ تخليقي روح جي اصليت کي ظاهر ڪيو.

شام جو خاموش ڪلاڪ اڪثر ڪري منهنجي گرو جي تقريرن مان هڪ، وقت جي مقابلي خزانو آڻيندا هئا. سنڌس هر تقرير دانائي سان ماپيل تراشيل هئي. هڪ شاندار خود اعتمادي سنڌس اظهار جي انداز کي نشان لڳايو: اهو هو منفرد. هو ڳالهايو جيئن ڪو به نه ٻيو منهنجو تجربو ڪڏهن به ڳالهايو. سنڌس خيالن کي امتياز جي هڪ نازڪ توازن وزن ڪيو ويو ان کان اڳ جو هو انهن کي ظاهري لباس جي اجازت ڏئي. سچائي جو جوهر، جسماني پهلوءَ سان گڏ هر هنڌ موجود، روح جي خوشبودار وهڪري وانگر هن مان آيو. مون کي هميشه خبر هئي ته مان هڪ زنده اظهار جي موجودگي آهيان.   خدا جو. سنڌس الوهيت جي وزن پاٺمرادو منهنجو مٿو سنڌس اڳيان جهڪائي ڇڏيو.

جيڪڏهن دير سان آيل مهمانن کي خبر پوي ته سري يُڪتيشور لامحدود مشغول ٿي رهيو آهي، ته هو جلدي انهن کي گفتگو مشغول ڪري ڇڏيندو هو. هو پوز ڏيڻ جي قابل نه هو، يا پنهنجي اندروني واپسي کي ظاهر ڪرڻ جي قابل نه هو. هميشه رب سان هڪ، هن کي ڪميونيڪيشن لاءِ الڳ وقت جي ضرورت نه هئي. هڪ خود شناس استاد اڳ ئي مراقبي جي قدم جي پٿر کي ڇڏي چڪو آهي. "گل ڪري ٿو جڏهن ميوو ظاهر ٿئي ٿو." پر سنت اڪثر ڪري شاگردن جي حوصلا افزائي لاءِ روحاني شڪلن سان جڙيل هوندا آهن.

جيئن اڌ رات ويجهو ايندي هئي، منهنجو گرو ٻار جي قدرتي انداز سان ننڊ پئجي ويندو هو. بستري بابت ڪا به جهڳڙو نه هئي. هو اڪثر ڪري هڪ تنگ ديون پورٽ تي، بغير ڪنهن وهاڻي جي، ليٽندو هو جيڪو سندس روايتي شينهن جي چمڙي واري سيٽ جو پس منظر هو.

رات جو فلسفياتي بحث ڪو معمولي نه هو؛ ڪو به شاگرد دلچسپي جي شدت سان ان کي سڏي سگهي ٿو. تڏهن مون کي ڪا ٿڪاوٽ محسوس نه ٿي، نه ننڊ جي خواهش؛ استاد جا زنده لفظ ڪافي هئا. "او، صبح ٿي ويو آهي! اچو ته گنگا جي ڪناري تي هلون." اهڙي طرح منهنجي رات جي تعليم جا ڪيترائي دور ختم ٿي ويا.

سري يُڪتيشور سان منهنجا شروعاتي مهينا هڪ مفيد سبق سان ختم ٿيا - "مڇر کي ڪيئن پڇائجي." گهر منهنجو خاندان هميشه رات جو حفاظتي پردا استعمال ڪندو هو. مون کي اهو ڏسي مايوسي ٿي ته سيرامپور جي آشرم هن عقلمندي واري رسم جي پڄڪڙي عزت ڪئي وئي. تڏهن به ڪيڙا مڪمل طور تي رهائش پذير هئا؛ مون کي مٿي کان پيرن تائين ڪٽيو ويو. منهنجي گرو کي مون تي رحم آيو.

"پاڻ لاءِ هڪ پردو خريد ڪر، هڪ منهنجي لاءِ به." هن کلندي چيو، "جيڪڏهن تون صرف هڪ پردو پاڻ لاءِ خريد ڪندين، ته سڀئي مڇر مون تي مرڪوز ٿي ويندا!"

مان اطاعت ڪرڻ لاءِ تمام گهڻو شڪرگذار هوس. هر رات جيڪا مون سيرامپور گذاري هئي، منهنجو گرو مون کي سمهڻ وقت پردا ترتيب ڏيڻ لاءِ چوندو هو.

هڪ شام مڇر خاص طور تي خطرناڪ هئا. پر ماسٽر پنهنجي معمول جي هدايتن کي جاري ڪرڻ ناڪام رهيو. مون ڪيڙن جي متوقع گجگوڙ کي پريشانيءَ سان ٻڌو. بستري تي ليٽندي، مون انهن جي عام طرف هڪ ڪفاري جي دعا ڪئي. اڌ ڪلاڪ کان پوءِ، مون پنهنجي گرو جو ڌيان ڇڪائڻ لاءِ بناوتي طور تي کنگهيو. مون سوچيو ته مان ڪنگڻ سان خاص طور تي گانا ڳائڻ سان پاگل ٿي ويندس جڏهن مڇر

خونخوار رسمون ملهائيندا.

استاد کان کو به جوابي هلچل نه؛ مان احتياط سان سندس ويجهو ويس. هو ساهه نه کڻي رهيو هو. يوگڪ
ٽرانس ۾ هي منهنجو پهريون مشاهدو هو؛ ان مون کي خوف سان پري ڇڏيو.

"هن جو دل ضرور ناڪام ٿي ويو هوندو!" مون سندس نڪ هيٺان هڪ آئينو رکيو؛ ڪو به ساهه کڻڻ وارو
بخار نظر نه آيو. پيٽو پڪ ڪرڻ لاءِ، مون منٽن لاءِ سندس وات ۽ نڪ کي پنهنجين آڱرين سان بند ڪيو.
سندس جسم ٿڌو ۽ بي حرڪت هو. حيرانگي ۾، مون مدد کي سڏڻ لاءِ دروازي ڏانهن رخ ڪيو.

"پوءِ! هڪ ابهرندڙ تجربيڪار! منهنجي غريب نڪ!" ماستر جي آواز ۾ کل هئي. "تون بستري تي ڇو نه ٿو
وڃين؟ ڇا سچي دنيا تنهنجي لاءِ بدلجي ويندي؟ پاڻ کي بدلايو: مڇر جي شعور کان نجات حاصل ڪريو."

مان نرميءَ سان پنهنجي بستري تي موٽي آيس. هڪ به جيت ويجهو نه آيو. مون کي احساس ٿيو ته
منهنجو گرو اڳ ۾ صرف مون کي خوش ڪرڻ لاءِ پردا هٽڻ تي راضي ٿيو هو؛ هن کي مڇرن جو ڪو به
خوف نه هو. هن جي يوگڪ طاقت اهڙي هئي جو هو يا ته انهن کي نه چڪ جي خواهش ڪري سگهي
ٿو، يا اندروني طور تي ناقابلِ تسخير ٿيڻ جي قابل ٿي سگهي ٿو.

"هو مون کي هڪ مظاهرو ڏئي رهيو هو،" مون سوچيو. "اها يوگڪ حالت آهي جيڪا مون کي حاصل
ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي." هڪ يوگي کي لازمي طور تي مافوق شعور ۾ داخل ٿيڻ ۽ جاري رکڻ
جي قابل هوندو، قطع نظر ته هن زمين کان ڪڏهن به غائب نه ٿيندڙ ڪيترن ئي خلفشارن جي. ڇا
حشرات جي گونج ۾ هجي يا ڏينهن جي روشني جي وسيع چمڪ ۾، حواسن جي شاهدي کي روڪيو وڃي.
آواز ۽ نظر واقعي تڏهن ايندا آهن، پر جلاوطن عدن کان وڌيڪ خوبصورت دنيا ڏانهن. 7-12

جي سبق آموز مڇر خدمت ڪئي لاءِ پيو سوير سبق تي جي آشرم. اهو هو جي نرم شام جو وقت.
منهنجو گرو قديم لکتن جي بي مثال تشريح ڪري رهيو هو. سندس پيرن وٽ، مان مڪمل سڪون ۾ هوس.
هڪ بدتميز مڇر بتخاني ۾ داخل ٿيو ۽ منهنجي ڌيان لاءِ مقابلو ڪيو. جيئن ان هڪ زهريلي منهنجي ران ۾
هائپوڊرمڪ سوئي لڳائي، مون پاڻمرادو بدلو وٺڻ لاءِ هٿ مٿي ڪيو. ايندڙ سزا کان ڇوٽڪارو! پتنجلي جي
يوگا جي هڪ ڇوٽي جي موقعي تي مون کي ياد آئي- اهو اهنسا (بي ضرر) تي.

"ماسٽر! ڇا توهان ڪم ڇو نه ختم ڪيو؟"

"توهان زندگي وٺڻ جي وڪالت ڪندا آهيو؟"

"نه؛ پر موت جو ڌڪ اڳ ۾ ئي توهان جي ذهن ۾ لڳي چڪو هو."

"مان نه ٿو سمجهان."

"هي خواهش کي ختم ڪرڻ هو." سري يُڪتيشور منهنجي ذهني عملن کي هڪ کليل ڪتاب ڳولي لڌو هو.
دنيا تڪليف سان اهنسا جي لفظي مشق لاءِ ترتيب ڏني وئي آهي . انسان کي نقصانڪار مخلوق کي ختم
ڪرڻ تي مجبور ڪيو وڃي ٿو. هو ڪاوڙ يا دشمني محسوس ڪرڻ جي ساڳي مجبوري ۾ ناهي. زندگي جي
سڀني شڪلن کي مايا جي هوا تي برابر حق آهي . جيڪو بزرگ تخليق جي راز کي ظاهر ڪري ٿو اهو ان
جي بيشمار حيران ڪندڙ اظهار سان هم آهنگ هوندو. سڀئي ماڻهو ان سمجهه تائين پهچي سگهن ٿا جيڪي
تباهي جي اندروني جذبي کي روڪيندا آهن."

"گروجي، گهرجي هڪ آچ پاڻ هڪ قرباني ڏيڻ بلڪه کان مارڻ هڪ جهنگلي جانور؟”

"نه؛ انسان جو جسم قيمتي آهي. ان ۾ منفرد دماغ ۽ ريڙهه جي هڏين جي مرڪزن جي ڪري سپ کان وڌيڪ ارتقائي قدر آهي. اهي ترقي يافته عقيدتمند کي ديوتا جي بلند ترين پهلوئن کي مڪمل طور تي سمجهڻ ۽ اظهار ڪرڻ جي قابل بڻائين ٿا. ڪو به هيٺيون روپ ايترو ليس ناهي. اهو سچ آهي ته جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن جانور يا ڪنهن به جاندار شيءِ کي مارڻ تي مجبور ڪيو وڃي ته ان تي معمولي گناهه جو قرض چڙهي ويندو آهي. پر ويد سيڪارين ٿا ته انساني جسم جو بي رحم نقصان ڪرمڪ قانون جي خلاف هڪ سنگين گناهه آهي."

مان ساهه کنيو ۽ رليف؛ صحيفي مضبوط ڪرڻ جو ڪنهن جو قدرتي جبلتون آهي نه هميشه ايندڙ.

اتفاق سان مون ڪڏهن به استاد کي چيتي يا شينهن سان ويجهو نه ڏٺو. پر هڪ ڀيرو هڪ خطرناڪ نانگ هن سان مقابلو ڪيو، صرف منهنجي گرو جي پيار سان فتح حاصل ڪرڻ لاءِ. نانگ جي هن قسم جو هندستان ۾ تمام گهڻو خوفزده آهي، جتي اهو هر سال پنج هزار کان وڌيڪ موت جو سبب بڻجندو آهي. خطرناڪ مقابلو پوري ۾ ٿيو، جتي سري يُڪتيشور جو ٻيو آشرم هو، جيڪو دلڪش طور تي ويجهو واقع هو. جي خليج جو بنگال. پرافولا، هڪ نوجوان شاگرد جو بعد ۾ سال، هو سان ماسٽر تي هي موقعو.

"اسين آشرم جي ويجهو ٻاهر ويٺا هئاسين،" پرفلا مون کي ٻڌايو. "هڪ ڪوبرا ويجهو ظاهر ٿيو، چار فوٽ ڊگهو، سراسر خوفناڪ. ان جو پردو غصي سان وڌايو ويو جيئن اهو اسان ڏانهن ڊوڙندو هو. منهنجي گرو هڪ خوش آمديد کلڻ لڳو، جيئن ڪو ٻار. مان ماسٽر کي هٿن جي تال ۾ تاليون وڄائيندي ڏسي پريشان ٿي ويس. 8-12 هو خوفناڪ مهمان کي تفريح ڏئي رهيو هو! مان بلڪل خاموش رهيس، اندر ئي اندر مان ڪهڙيون پرجوش دعائون ڪندي رهيو هوس. نانگ، جيڪو منهنجي گرو جي تمام ويجهو هو، هاٿي بي حرڪت هو، ظاهري طور تي سندس پيار واري رويي کان مقناطيسي هو. خوفناڪ ڪُنڊ آهستي آهستي سُڪڙجي ويو؛ نانگ استاد جي پيرن جي وچ ۾ لڪي ويو ۽ ٻوٽن ۾ غائب ٿي ويو.

"منهنجو گرو پنهنجا هٿ ڇو هلائيندو هو، ۽ ڇو ڪوبرا انهن کي نه ماريندو هو، اهو مون لاءِ تڏهن ناقابلِ فهم هو،" پرافولا نتيجو ڪڍيو. "مون کي تڏهن کان احساس ٿيو آهي ته منهنجو الاهي استاد ڪنهن به جاندار جي نقصان کان ڊڄڻ کان ٻاهر آهي."

آشرم ۾ منهنجي شروعاتي مهينن دوران هڪ منجهند، مون ڏٺو ته سري يُڪتيشور جون نظرون مون تي تيزيءَ سان ٽنگيل هيون.

"توهان آهن پڻ پتلي، مُڪُندا."

سندس تبصرو هڪ حساس نقطي تي اثر انداز ٿيو. منهنجون ڏڪيل اکيون ۽ ڪمزور شڪل تمام پري هئي ڪلڪتي ۾ منهنجي ڪمري ۾ ٽينڪس جي قطارن منهنجي پسند جي شاهدي ڏني. ڪجهه به فائدو نه ٿيو؛ دائمي بدهضمي مون کي ننڍپڻ کان ئي ڇڪي رهي هئي. منهنجي مايوسي ڪڏهن ڪڏهن عروج تي پهتي جڏهن مان پاڻ کان پڇيو ته ڇا اهڙي خراب جسم سان هن زندگي گذارڻ جي قيمت آهي؟

"دوائن جون حدون آهن؛ تخليقي زندگي جي قوت ڪا به ناهي. يقين رکو ته: توهان صحتمند ۽ مضبوط هوندا."

سري يُڪتيشور جي لفظن ذاتي طور تي لاڳو ٿيندڙ سچائي جو يقين پيدا ڪيو جيڪو ڪنهن ٻئي شفا ڏيندڙ -۽ مون ڪيترين ئي ڪوششون ڪيون هيون! - منهنجي اندر ۾ سمائڻ جي قابل ٿي ويو هو.

ڏينهن ڏينهن، ڏسو! مان وڌندو ويس. ماسٽر جي لڪيل برڪت کان ٻه هفتا پوءِ، مون اهو طاقتور وزن گڏ ڪيو هو جيڪو ماضي ۾ مون کان پري هو. منهنجي مسلسل پيٽ جون بيماريون هڪ سان غائب ٿي ويون.

زندگيءَ جي دائميت. بعد ۾ مون پنهنجي گرو جي فوري طور تي الاهي شفا ڏني جيڪي ماڻهن کي خراب بيماري - تپ دق، ذيابيطس، مرگي، يا فالج - ۾ مبتلا هئا. ڪو به سندس علاج لاءِ ان کان وڌيڪ شڪرگذار نه ٿي سگهيو جيترو مون کي پنهنجي لاش جي پاسي کان اوچتو آزادي ملي.

" ڪجهه سال اڳ، مان پڻ وزن وڌائڻ لاءِ بيچين هوس،" سري يُڪتيشور مون کي ٻڌايو. "سخت بيماري کان پوءِ صحتيابي دوران، مان بنارس ۾ لاهري مهاشيا جي زيارت لاءِ ويس.

"'سائين، مان آهي ٿي چڪو آهي تمام گهڻو بيمار ۽ گم ٿيل ڪيترائي پائونڊ.

"'مان ڏسو، يوڪتيشور، 9-12 توهان ٺهيل پاڻ بيمار، ۽ هاڻي توهان سوچيو توهان آهن پتلي.

" هي جواب منهنجي توقع کان گهڻو پري هو؛ پر منهنجي گرو همت افزائي ڪندي چيو: "'مون کي

ڏسڻ ڏيو؛ مون کي پڪ آهي ته توهان سڀاڻي بهتر محسوس ڪندا."

" هن جي لفظن کي منهنجي قبول ڪندڙ ذهن ڏانهن خفيه شفا جي اشاري طور وٺندي، مون کي ٻئي صبح طاقت جي استقبال تي ڪا به حيرت نه ٿي. مون پنهنجي مالڪ کي ڳوليو ۽ خوشيءَ سان چيو، 'سائين، مان اڄ گهڻو بهتر محسوس ڪري رهيو آهيان.'"

"'سچ پچ!' اڄ توهان طاقت ڏيڻ پاڻ.

"'نه، سائين!' مون احتجاج ڪيو. 'اهو توهان ئي هو جنهن منهنجي مدد ڪئي؛ هفتن ۾ هي پهريون ڀيرو آهي جو مون ۾ ڪا توانائي آئي آهي.'

" ها! توهان جي بيماري ڪافي سنگين آهي. توهان جو جسم اڃا ڪمزور آهي؛ ڪير چئي سگهي ٿو ته سڀاڻي ڪيئن ٿيندو؟"

" منهنجي ڪمزوري جي ممڪن واپسي جي خيال مون کي ٿڌي خوف جي ڌڙڪن سان جهوري ڇڏيو. ٻئي ڏينهن صبح جو مان پاڻ کي لاهري مهاسايا جي گهر ڏانهن ڇڪي نه سگهيس."

"'سائين، مان آهيان بيمار ٻيهر.'

"منهنجو گرو جو نظر هو سواليه. 'پوءِ!' هڪ دفعو وڌيڪ توهان بي ترتيب ڪرڻ پاڻ.

"' گروديوا، مون کي هاڻي احساس ٿيو آهي ته تون روزانو مون تي طنز ڪري رهيو آهين.' منهنجو صبر ٽٽي پيو. 'مون کي سمجهه ۾ نٿو اچي ته تون منهنجي سچي رپورٽن تي ڇو اعتبار نٿو ڪرين.'"

"''سچ پچ، اهو توهان جا خيال هئا جن توهان کي متبادل طور تي ڪمزور ۽ مضبوط محسوس ڪرايو آهي.' منهنجي مالڪ مون ڏانهن پيار سان ڏٺو. 'توهان ڏٺو آهي ته توهان جي صحت ڪيئن توهان جي اميدن جي بلڪل مطابق آهي. سوچ هڪ قوت آهي، جيتوڻيڪ بجلي يا ڪشش ثقل وانگر. انساني ذهن خدا جي قادر مطلق شعور جي هڪ چمڪ آهي. مان توهان کي ڏيکاري سگهان ٿو ته جيڪو به توهان جو طاقتور ذهن تمام گهڻي شدت سان يقين رکي ٿو اهو فوري طور تي ٿيندو.'

" جاڻڻ اهو لاهري مهاسائيا ڪڏهن به نه ڳالهايو بيڪار، مان خطاب ڪيو ويو ڪيس سان زبردست خوف ۾

شكـرگذاري:

استاد، جيڪڏهن مان سوچيو مان آهيان ڪوهه ۾ آهي ڀيهر حاصل ڪيل منهنجو اڳوٽو وزن، ڪندو اهو ڇا ٿيندو؟'

"اهو آهي تنهنڪري، برابر تي هي لمحو. منهنجو گرو ڳالهايو سنجيدگي سان، سندس نظر مرڪوز تي منهنجو اکيون.'

"ڏسو! مون ڪي نه رڳو طاقت ۾ پر وزن ۾ به واڌ محسوس ٿي. لاهري مهاشيا خاموش ٿي ويو. سندس پيرن تي ڪجهه ڪلاڪ رهڻ ڪان پوءِ، مان پنهنجي ماءُ جي گهر موٽي آيس، جتي مان بنارس جي پنهنجي دورن دوران رهيس."

"منهنجا پٽ! ڇا مسئلو آهي؟ ڇا توهان ڪي جلن جي ڪري سوڄ ٿي رهي آهي؟' ماءُ ڪي پنهنجين اکين تي يقين نه ٿي آيو. منهنجو جسم هاڻي ساڳيو مضبوط ٿي چڪو هو جيئن منهنجي بيماري ڪان اڳ هو.

"مون پاڻ ڪي وزن ڪيو ۾ ڏٺم ته هڪ ڏينهن ۾ منهنجو وزن پنجاهه پائونڊ وڌي ويو آهي؛ اهي مون سان گڏ مستقل طور تي رهيا. جن دوستن ۾ واقفڪارن منهنجي پتلي شڪل ڏٺي هئي، اهي حيرت ۾ پئجي ويا. انهن مان ڪيترن ئي پنهنجي زندگي گذارڻ جو طريقو تبديل ڪيو ۾ هن معجزي جي نتيجي ۾ لاهري مهاسايا جا شاگرد بڻجي ويا."

"منهنجو گرو، جيڪو خدا ۾ جاڳندو هو، ڄاڻيندو هو ته هي دنيا خالق جي هڪ معروضي خواب ڪان سواءِ ڪجهه به نه آهي. ڇاڪاڻ ته هو خدائي خواب ڏسندڙ سان پنهنجي اتحاد ڪان مڪمل طور تي واقف هو، لاهري مهاسايا ڪائناتي وڙن ۾ مادي يا غير مادي ڪري سگهي ٿو يا ڪا به تبديلي آڻي سگهي ٿو جيڪو هو چاهي ٿو. 10-12

"سڀني تخليق قانون جي ذريعي سنڀاليل آهي،" سري يُڪتيشور نتيجو ڪڍيو. "جيڪي ٻاهرين ڪائنات ۾ ظاهر ٿين ٿا، جيڪي سائنسدانن پاران دريافت ڪري سگهجن ٿا، انهن کي قدرتي قانون سڏيو ويندو آهي. پر شعور جي دائرن تي حڪمراني ڪندڙ ڪجهه وڌيڪ نفيس قانون آهن جيڪي صرف يوگا جي اندروني سائنس ذريعي ئي ڄاڻي سگهجن ٿا. لڪيل روحاني جهازن جا به پنهنجا قدرتي ۾ قانوني اصول آهن. اهو جسماني سائنسدان نه پر مڪمل طور تي خود احساس ٿيل مالڪ آهي جيڪو مادي جي حقيقي نوعيت کي سمجهي ٿو. اهڙيءَ طرح مسيح هڪ شاگرد پاران ڪٽيل نوڪر جو ڪن بحال ڪرڻ جي قابل هو." 11-12

سري يُڪتيشور صحيفن جو هڪ بي مثال ترجمان هو. منهنجون ڪيترين ئي خوشگوار يادون سندس تقريرن ۾ مرڪوز آهن. پر سندس جواهر سان پريل خيال غفلت يا بيوقوفي جي خاڪ ۾ نه اڇلايا ويا. منهنجي جسم جي هڪ بيچيني حرڪت، يا منهنجي غير حاضري ۾ ٿوري گمشدگي، ماسٽر جي وضاحت کي اوچتو دور ڪرڻ لاءِ ڪافي هئي.

"تون هتي نه آهين." ماسٽر هڪ ڏينهن منجهند هن انڪشاف سان پاڻ کي روڪيو. هميشه وانگر، هو هڪ تباهي واري فوري طور تي منهنجي ڌيان تي نظر رکي رهيو هو.

"گروجي!" منهنجو لهجو احتجاج هو. "مون نه جهليو آهي؛ منهنجون پلڪون نه جهليون آهن؛ مان توهان جي چيل هر لفظ کي ورجائي سگهان ٿو!"

"تڏهن به، توهان مون سان مڪمل طور تي گڏ نه هئا. توهان جو اعتراض مون کي اهو چوڻ تي مجبور ڪري ٿو ته توهان جي ذهني پس منظر ۾ توهان تي ادارا ناهي رهيا هئا. هڪ هڪ ميدان تي هڪ سلين ريٽريٽ هو، ٻيو هڪ ٽڪريءَ جي چوٽيءَ تي، ٽيون سمنڊ جي ڪناري."

اهي مبهم طور تي ترتيب ڏنل خيال واقعي لاشعوري طور تي موجود هئا. مون معافي وٺندڙ نظرن سان هن ڏانهن ڏٺو.

"گھڙي ٿو منهنجو بي ترتيب سوچي رهيو آهين؟ WHO ،ڇا؟" ڪري سگهي ٿو مان ڪريو سان اهڙو هڪ ماسٽر
"

لاس اينجلس ۾ ماؤنٽ واشنگٽن اسٽيٽس تي مکيه عمارت، جيڪا 1925 ۾ سيلف ريئلائيزيشن فيلوشپ لاءِ آمريڪي هيڊ ڪوارٽر طور قائم ڪئي وئي.

خود شناسي چرچ جو سڀ مذهب، هالي ووڊ، ڪيليفورنيا.

" توهان مون کي اهو حق ڏنو آهي. جيڪي نفيس سچائيون مان بيان ڪري رهيو آهيان، اهي توهان جي مڪمل توجهه کان سواءِ سمجهي نه ٿيون سگهجن. جيستائين ضروري نه هجي ته مان ٻين جي ذهنن جي اڪيلائي تي حملو نٿو ڪريان. انسان کي قدرتي طور تي پنهنجن خيالن ۾ ڳجهي طور تي گهمڻ جو شرف حاصل آهي. بي اجازت رب اتي داخل نٿو ٿئي؛ نه ئي مان مداخلت جي جرئت ڪريان ٿو."

"توهان آهن ڪڏهن به پلي ڪري آيا، استاد!"

"تنهنجو اڏاوتي خواب ٿيندو مادي ڪرڻ بعد ۾. هاڻي آهي جي وقت لاءِ پڙهو!"

اهڙيءَ طرح اتفاق سان منهنجي گرو پنهنجي سادي انداز ۾ منهنجي زندگي ۾ ٽن عظيم واقعن جي اچڻ جو اظهار ڪيو. ننڍي هوندي کان ئي مون کي ٽن عمارتن جون پراسرار جهلڪيون نظر آيون هيون، هر هڪ مختلف ماحول ۾. سري يُڪتيشور جي اشارو ڪيل صحيح ترتيب ۾، انهن خوابن آخري شڪل اختيار ڪئي. پهرين رانچي جي ميدان تي چوڪرن جي يوگا اسڪول جي منهنجي بنياد تي، پوءِ لاس اينجلس ۾

منهنجو آمريڪي هيڊ ڪوارٽر.

اينجلس ٽڪريءَ جي چوٽي، آخرڪار هڪ عبادتگاهه ۾ ڏکڻ وارو ڪيليفورنيا پاران جي وسيع پئسفڪ.

ماسٽر ڪڏهن به غرور سان نه چيو: "مان پيشنگوئي ڪريان ٿو ته فلاڻو ۾ فلاڻو واقعو ٿيندو!" هو بلڪه اشارو: "نه ڪريو توهان سوچيو اهو مئي ٿي سگهي ٿيندو؟" پر سندس سادو تقرير لڪايو ويٺڪ طاقت. اتي ڪڏهن به سندس ٿوري ڍڪيل لفظ غلط ثابت نه ٿيا.

سري يُڪتيشور روين ۾ خاموش ۾ حقيقت پسند هو. هن ۾ ڪو به مبهم يا بيوقوف بصيرت وارو نه هو. هن جا پير زمين تي مضبوط هئا، ۾ هن جو مٿو آسمان جي پناهه ۾ هو. عملي ماڻهن سندس تعريف ڪي جاڳايو. "سينگار بيوقوفي ناهي! الاهي ادراڪ بي اثر نه آهن!" هو چوندو هو. "فضيلت جو فعال اظهار تيز ترين ذهانت کي جنم ڏئي ٿو."

ماسٽر جي زندگي ۾ مون روحاني حقيقت نگاري ۾ غير واضح جي وچ ۾ ويڙهه کي مڪمل طور تي دريافت ڪيو. تصوف جيڪو جعلي طور تي هڪ مقابلي جي طور تي گذري ٿو. منهنجو گرو مافوق الفطرت حقيقتن تي بحث ڪرڻ کان لنوائيندو هو. سندس واحد "شاندار" آوارا مڪمل سادگي جو هڪ هو. گفتگو ۾ هو حيران ڪندڙ حوالن کان پاسو ڪندو هو؛ عمل ۾ هو آزادانه طور تي اظهار ڪندو هو. ٻيا معجزن جي ڳالهه ڪندا هئا پر ڪجهه به ظاهر نه ڪري سگهيو؛ سري يُڪتيشور ڪڏهن به نازڪ قانونن جو ذڪر نه ڪيو پر ڳجهي طرح انهن کي پنهنجي مرضي سان هلائيندو هو.

"هڪ احساس وارو ماڻهو ڪو به معجزو نٿو ڪري جيستائين ان کي اندروني منظوري نه ملي،" ماسٽر وضاحت ڪئي. "خدا نٿو چاهي ته سندس تخليق جا راز بي ترتيبي سان ظاهر ٿين." 12-12 ان کان علاوه، دنيا جي هر فرد کي پنهنجي آزاد مرضي جو اڻ ٽٽ حق آهي. هڪ بزرگ ان آزادي تي قبضو نه ڪندو.

سري يُڪتيشور جي عادت واري خاموشي لامحدود بابت سندس گهري سوچ جي ڪري هئي. انهن لامحدود "انڪشافن" لاءِ ڪو به وقت نه بچيو جيڪي استادن جي ڏينهن ۾ خود شناسي کان سواءِ گذاريندا آهن. "اڇن ماڻهن ۾ ننڍڙن خيالن جون مڇيون تمام گهڻو شور مچائينديون آهن. سامونڊي ذهنن ۾ الهام جون وهيلون مشڪل سان ئي ڪو شور مچائينديون آهن." هندو صحيفن مان هي مشاهدو مزاح کان سواءِ ناهي.

منهنجي گرو جي غير شاندار روپ جي ڪري، سندس همعصرن مان صرف ڪجهه کيس هڪ سپرمين طور سڃاڻيندا هئا. مشهور چوڻي: "هو هڪ بيوقوف آهي جيڪو پنهنجي دانائي کي لڪائي نٿو سگهي،" ڪڏهن به سري يُڪتيشور تي لاڳو نه ٿي سگهي. جيتوڻيڪ ٻين سپني وانگر هڪ فاني پيدا ٿيو، ماسٽر وقت ۾ خلا جي حڪمران سان سڃاڻپ حاصل ڪئي هئي. پنهنجي زندگي ۾ مون هڪ ديوتا جهڙي اتحاد کي محسوس ڪيو. هن انسان جي ديوتا سان ضم ٿيڻ ۾ ڪا به ناقابل تسخير رڪاوٽ نه ڳولي هئي. مون کي سمجهه ۾ آيو ته اهڙي ڪا به رڪاوٽ موجود ناهي، سواءِ انسان جي روحاني بي پرواهي جي.

مون کي هميشه سري يُڪتيشور جي پاڪ پيرن جي ڇُهڻ تي خوشي ٿيندي آهي. يوگي سيکاريندا آهن ته هڪ شاگرد هڪ استاد سان عقيدتمندانه رابطي سان روحاني طور تي مقناطيس ٿيندو آهي؛ هڪ نازڪ وهڪرو پيدا ٿيندو آهي. دماغ ۾ پيٽ جي ناپسنديده عادتن جي طريقن کي اڪثر داغدار ڪيو ويندو آهي؛ سندس دنياوي رجحانن جي نالي کي فائديمند طور تي خراب ڪيو ويندو آهي. گهٽ ۾ گهٽ هڪ لمحي لاءِ هو مايا جا ڳجها پردا ڳولي سگهي ٿو. ڪٽڻ، ۾ خوشي جي حقيقت کي ڏسڻ. منهنجو سڄو جسم جڏهن به آزاديءَ واري چمڪ سان جواب ڏنو مان پنهنجي گرو جي اڳيان هندستاني انداز ۾ گوڏا کوڙيا.

"جيتوڻيڪ ڪڏهن لاهري مهاسائيا هو خاموش،" ماسٽر ٻڌايو مان، "يا ڪڏهن هو ڳالهه ٻولهه ڪئي تي ٻيو کان

سخت مذهبي موضوعن تي، مون کي خبر پئي ته ان جي باوجود هن مون کي ناقابل بيان علم منتقل ڪيو هو."

سري يُڪتيشور مون کي به ساڳيو ئي متاثر ڪيو. جيڪڏهن مان پريشان يا لاتعلق فريم ۾ هيرميٽيج ۾ داخل ٿيس ذهن جي لحاظ کان، منهنجو رويو غير محسوس طور تي بدلجي ويو. منهنجي گرو جي صرف نظر سان هڪ شفا بخش سڪون لهي ويو. هن سان گڏ هر ڏينهن خوشي، امن ۽ دانائي ۾ هڪ نئون تجربو هو. مون ڪيس ڪڏهن به نه مليو. لالچ، جذبي، ڪاوڙ يا ڪنهن به انساني لڳاءُ ۾ مبتلا يا مست.

مايا جو اونداهه خاموشي سان ويجهو اچي رهيو آهي. اچو ته اندر گهر ڏانهن هلون." شام جو انهن لفظن سان ماستر مسلسل پنهنجن شاگردن کي ڪريا يوگا جي ضرورت جي ياد ڏياريندو هو . هڪ نئون شاگرد ڪڏهن ڪڏهن يوگا جي مشق ۾ مشغول ٿيڻ جي پنهنجي قابليت بابت شڪ جو اظهار ڪندو هو.

ماضي کي وساري ڇڏ،" سري يُڪتيشور کيس تسلي ڏيندو هو. "سڀني انسانن جون گم ٿيل زندگيون " ڪيترن ئي شرمندگين سان اونداهي آهن. انساني رويو هميشه ناقابل اعتبار آهي جيستائين اهو الاهي ۾ لنگر انداز نه ٿئي. مستقبل ۾ هر شيءِ بهتر ٿي ويندي جيڪڏهن توهان هاڻي روحاني ڪوشش ڪري رهيا آهيو."

ماستر وٽ هميشه نوجوان چيلا 13-12 هوندا هئا. سندس آشرم ۾. انهن جي روحاني ۽ ذهني تعليم سندس زندگيءَ جي دلچسپي هئي: جيتوڻيڪ سندس وفات کان ٿورو اڳ، هن ٻن ڇهن سالن جي ڇوڪرن ۽ هڪ سورهن سالن جي نوجوان کي تربيت ڏيڻ لاءِ قبول ڪيو. هن انهن جي ذهنن ۽ زندگين کي ان احتياط سان هدايت ڪئي جنهن ۾ لفظ "شاگرد" لفظ جي سچائپ سان جڙيل آهي. آشرم جا رهواسي پنهنجي گرو سان پيار ڪندا هئا ۽ انهن جو احترام ڪندا هئا؛ سندس هٿن جي هڪ معمولي تاڙي انهن کي شوق سان پنهنجي پاسي آڻڻ لاءِ ڪافي هئي. جڏهن سندس مزاج هو خاموش ۽ الڳ، ڪنهن به ڳالهائڻ جي همت نه ڪئي؛ جڏهن سندس کل خوشيءَ سان گونجي رهي هئي، ٻار نظر آيا مٿس پنهنجو پاڻ وانگر.

استاد ڪڏهن ٻين کان ذاتي خدمت ڪرڻ لاءِ چوندو هو، ۽ نه ئي هو ڪنهن شاگرد کان مدد قبول ڪندو هو جيستائين رضامندي مخلص نه هجي. منهنجو گرو خاموشي سان پنهنجا ڪپڙا ڌوئيندو هو جيڪڏهن شاگرد ان خاص ڪم کي نظرانداز ڪندا هئا. سري يُڪتيشور روايتي گِرد رنگ جو سوامي چوغو پائيندو هو؛ سندس بنا لين جا بوٽ، يوگي رواج جي مطابق، شينهن يا هرڻ جي چمڙي جا هئا.

ماستر انگريزي، فرينچ، هندي ۽ بنگالي رواني سان ڳالهائيندو هو؛ سندس سنسڪرت صاف هئي. هن صبر سان پنهنجن نوجوان شاگردن کي ڪجهه شارٽ ڪٽ ذريعي هدايت ڪئي جيڪي هن انگريزي ۽ سنسڪرت جي مطالعي لاءِ هوشياري سان ناهيا هئا.

ماستر هو محتاط جو سندس جسم، جڏهن ته روڪڻ خواهشمند منسلڪ. جي لامحدود، هن اشارو ڪيو ته، جسماني ۽ ذهني تندرستي ذريعي صحيح طور تي ظاهر ٿئي ٿو. هن ڪنهن به انتها کي رد ڪيو. هڪ "شاگرد هڪ ڊگهو روزو شروع ڪيو. منهنجو گرو صرف کلندو هو: "ڇو نه ڪتي کي هڏي اڇلائي ڇڏين؟

سري يُڪتيشور جي صحت شاندار هئي؛ مون ڪيس ڪڏهن به بيمار نه ڏٺو. 14-12 هن شاگردن کي اجازت ڏني ته جيڪڏهن اهو مناسب لڳي ته ڊاڪٽرن سان صلاح ڪن. سندس مقصد دنياوي رواج جو احترام ڪرڻ هو: "ڊاڪٽرن کي مادي تي لاڳو ٿيندڙ خدا جي قانونن ذريعي شفا جي ڪم کي جاري رکڻ گهرجي." پر هن ذهني علاج جي برتري کي ساراهيو، ۽ اڪثر ورجايو: "حڪمت سڀ کان وڏو صفائي ڪندڙ آهي."

جسم هڪ غدار دوست آهي. ان کي ان جو حق ڏيو؛ وڌيڪ نه،" هن چيو. "درد ۽ خوشي عارضي آهن؛ " سڀني دوئي کي سڪون سان برداشت ڪريو، ساڳئي وقت انهن جي گرفت کي هٽائڻ جي ڪوشش

كندي."

تخيل اهو دروازو آهي جنهن مان بيماري ۾ شفا داخل ٿين ٿا. بيمار هجڻ جي باوجود به بيماري جي حقيقت تي يقين نه ڪريو؛ هڪ اڻ سڃاتل مهمان پڇي ويندو!"

ماسٽر پنهنجن شاگردن ۾ ڪيترائي ڊاڪٽر شامل ڪيا. "جن جسماني قانونن کي ڪڍيو آهي، اهي آساني سان روح جي سائنس جي جاچ ڪري سگهن ٿا،" هن انهن کي ٻڌايو. "جسماني بناوت جي پويان هڪ نازڪ روحاني طريقو لڪيل آهي." 15-12

سري يُڪتيشور پنهنجن شاگردن کي صلاح ڏني ته اهي مغربي ۽ مشرقي خوبين جا زندهه ساٿي بڻجن. پاڻ ٻاهرين عادتن ۾ هڪ ايگزيڪيوٽو مغربي هو، اندروني طور تي هو روحاني مشرقي هو. هن مغرب جي ترقي پسند، وسيلا ۽ حفظان صحت جي عادتن ۽ مذهبي نظرين جي تعريف ڪئي جيڪي اوڀر کي هڪ صديءَ وارو هالو ڏين ٿا.

نظم و ضبط مون لاءِ اڻڄاڻ نه هو: گهر ۾ پيءُ سخت هو، اننتا اڪثر سخت. پر سري يُڪتيشور جي تربيت کي سخت کان سواءِ بيان نٿو ڪري سگهجي. هڪ ڪمال پرست، منهنجو گرو پنهنجن شاگردن تي تمام گهڻو تنقيدي هو، چاهي لمحن جي معاملن ۾ هجي يا رويي جي باريڪين ۾.

"خلوص کان سواءِ سٺا اخلاق هڪ خوبصورت مئل عورت وانگر آهن،" هن مناسب موقعي تي چيو. "شائستگي کان سواءِ سڌي سنئين ڳالهه هڪ سرجن جي چاقو وانگر آهي، اثرائتي پر ناپسنديده. شائستگي سان صاف گوئي مددگار ۽ تعريف جوڳي آهي."

ظاهري طور تي ماسٽر منهنجي روحاني ترقي کان مطمئن هو، ڇاڪاڻ ته هو گهٽ ئي ان جو حوالو ڏيندو هو؛ ٻين معاملن ۾ منهنجا ڪن ملامت کان بي خبر نه هئا. منهنجا مکيه ڏوهه غير حاضر رهڻ، وقفي وقفي سان اداس مزاج ۾ رهڻ، آداب جي ڪجهه قاعدن جي عدم تعميل، ۽ ڪڏهن ڪڏهن غير روايتي طريقا هئا.

"ڏسو ته توهان جي پيءُ ڀاڳبتي جون سرگرميون ڪيئن هر طرح سان چڱي طرح منظم ۽ متوازن آهن،" منهنجي گرو اشارو ڪيو. لاهري مهاسايا جا ٻه شاگرد منهنجي سيرامپور جي زيارت شروع ڪرڻ کان ٿوري دير بعد مليا هئا. پيءُ ۽ سري يُڪتيشور هڪ ٻئي جي قدر جو تعريف سان جائزو ورتو. ٻنهي روحاني گرينائيٽ جي اندروني زندگي ناهي هئي، جيڪا عمر جي خلاف ناقابل حل هئي.

منهنجي شروعاتي زندگي جي عارضي استادن کان مون ڪجهه غلط سبق سکيا هئا. مون کي ٻڌايو ويو ته، هڪ چيلا ، دنياوي فرضن تي سختي سان پريشان ٿيڻ جي ضرورت ناهي؛ جڏهن مون پنهنجن ڪمن کي نظرانداز ڪيو يا لاپرواهي سان انجام ڏنو، ته مون کي سزا نه ڏني وئي. انساني فطرت اهڙي هدايت کي جذب ڪرڻ ۾ تمام آسان سمجهي ٿي. بهرحال، ماسٽر جي بي رحم چنڊچاڻ هيٺ، مان جلد ئي غير ذميواري جي متفق وهم مان بحال ٿي ويس.

"جيڪي هن دنيا لاءِ تمام گهڻا سٺا آهن، اهي ڪنهن ٻئي کي سينگارين ٿا،" سري يُڪتيشور تبصرو ڪيو. "جيستائين توهان زمين جي آزاد هوا ۾ ساهه کڻو ٿا، توهان تي شڪرگذار خدمت ڪرڻ جو فرض آهي. اهو ئي آهي جنهن مڪمل طور تي ساهه واري حالت تي عبور حاصل ڪيو آهي 16-12 ڪائناتي ضرورتن کان آزاد آهي. جڏهن توهان آخري ڪمال حاصل ڪندا ته مان توهان کي ٻڌائڻ ۾ ناڪام نه ٿيندس."

منهنجو گرو ڪڏهن به رشوت نه ٿو ڏئي سگهجي، پيار سان به. هن ڪنهن به اهڙي شخص سان نرمي نه ڏيکاري، جيڪو منهنجي وانگر، رضاڪارانه طور تي سندس شاگرد ٿيڻ جي آڇ ڪئي. ڇا مان ۽ ماسٽر سندس شاگردن سان گهريل هئاسين يا اجنبي، يا گڏ اڪيلا هئاسين، هو هميشه صاف صاف ڳالهائيندو هو ۽

تيزيءَ سان ملامت ڪندو هو. ڪابه معمولي ڳالهه نه. سندس ڏوهه ڪان بچي ويو. هي چٽو علاج ڏکيو هو

برداشت ڪيو، پر منهنجو عزم هو ته سري يُڪتيشور کي منهنجي هر نفسياتي خرابي کي ختم ڪرڻ جي اجازت ڏيان. جيئن هو هن ٽائيٽينڪ تبديلي تي ڪم ڪري رهيو هو، مان سندس نظم و ضبط واري هٿوڙي جي وزن هيٺ ڪيترائي پيرا لرزجي ويس .

جيڪڏهن توهان کي منهنجا لفظ پسند نه آهن، ته توهان کي ڪنهن به وقت وڃڻ جي آزادي آهي،" ماسٽر مون" کي يقين ڏياريو. "مان توهان کان ڪجهه به نه ٿو چاهيان پر توهان جي پنهنجي بهتري چاهيان ٿو. صرف تڏهن رهو جڏهن توهان کي فائدو محسوس ٿئي."

هر عاجزي واري ڌڪ لاءِ جيڪو هن منهنجي بيوقوفي تي ڪيو، منهنجي استعاري جبڙي ۾ هر ڏند لاءِ جيڪو هن شاندار مقصد سان ڪوليو، مان اظهار جي ڪنهن به سهولت کان ٻاهر شڪرگذار آهيان. انساني خود غرضي جو سخت بنياد بي رحمي کان سواءِ هٽائي نه ٿو سگهجي. ان جي روانگي سان، الاهي آخرڪار هڪ بي رڪاوٽ چينل ڳولي ٿو. بيڪار اهو خود غرضي جي چست دلين ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

سري يُڪتيشور جي دانائي ايتري قدر تيز هئي جو، تبصرن کان بي پرواهه، هو اڪثر ڪنهن جي اڻ ٻڌايل مشاهدي جو جواب ڏيندو هو. "هڪ شخص جيڪو تصور ڪري ٿو ته هو ٻڌي ٿو، ۽ جيڪو ڳالهائيندڙ واقعي اشارو ڪيو آهي، اهو قطب کان الڳ ٿي سگهي ٿو،" هن چيو. "ماڻهن جي لفظن جي مونجهاري جي پويان خيالن کي محسوس ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو."

پر الاهي بصيرت دنياوي ڪنن لاءِ ڏکوئيندڙ آهي؛ ماسٽر سطحي شاگردن ۾ مشهور نه هو. عقلمند، هميشه ٿورا تعداد ۾، سندس تمام گهڻي عزت ڪندا هئا. مان جرئت ڪريان ٿو ته سري يُڪتيشور هندستان ۾ سڀ کان وڌيڪ گهربل گرو هجي ها جيڪڏهن سندس لفظ ايترا صاف ۽ ايترا حساس نه هجن ها.

"مان انهن تي سخت آهيان جيڪي منهنجي تربيت لاءِ اچن ٿا،" هن مون کي تسليم ڪيو. "اهو منهنجو طريقو آهي؛ ان کي وٺو يا ڇڏي ڏيو." اهو. مان ٿيندو ڪڏهن به نه سمجهوتو. پر توهان ٿيندو هجڻ گهڻو مهربان جي طرف تنهنجو شاگرد؛ اهو آهي تنهنجو طريقو. مان صرف شدت جي باهه ۾ پاڪ ٿيڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، جيڪو سراسري برداشت کان ٻاهر آهي. نرم طريقو جو پيار آهي پڻ تبديلي آڻڻ. جي لچڪدار نه هجڻ وارو ۽ جي حاصل ڪندڙ طريقا آهن جيڪڏهن عقل سان لاڳو ڪيو وڃي ته اهو به ساڳيو اثرائتو آهي. توهان ٻاهرين ملڪن ۾ ويندا، جتي انا تي سخت حملن جي تعريف نه ڪئي ويندي آهي. هڪ استاد هندستان جو پيغام اولهه ۾ نه پکيڙي سگهي ها بغير ڪنهن سهڪاري صبر ۽ برداشت جي وڏي فنڊ جي."
مان اهو ٻڌائڻ کان انڪار ڪريان ٿو ته مان بعد ۾ ڪيتري سچائي تي پهتس. استاد جي لفظن ۾ ڳوليو!

جيتوڻيڪ سري يُڪتيشور جي بي ساخته تقرير زمين تي سندس سالن دوران وڏي تعداد ۾ پوئلڳن کي روڪيو، پر ان جي باوجود سندس زنده روح اڄ دنيا ۾، جي مخلص شاگردن ذريعي ظاهر ٿئي ٿو. سندس ڪريا يوگا ۾ بيون تعليمات. هن کي انسانن جي روحن تي ان کان وڌيڪ غلبو حاصل آهي جيترو سڪندر متيءَ ۾ خواب ۾ ڏٺو هو.

هڪ ڏينهن پيءُ سري يُڪتيشور کي خراج تحسين پيش ڪرڻ لاءِ پهتو. منهنجي ماءُ پيءُ کي اميد هئي ته، گهڻو ڪري، منهنجي تعريف ۾ ڪجهه لفظ ٻڌندا. هو منهنجي خامين جو ڊگهو احوال ٻڌي حيران ٿي ويو. اهو ماسٽر جو رواج هو ته سادي، غير اهم خامين کي عجيب انداز ۾ بيان ڪندو هو. ڪشش ثقل. پيءُ مون کي ڏسڻ لاءِ ڊوڙيو. "توهان جي گرو جي ڳالهين کان مون سوچيو ته توهان کي مڪمل طور تي تباهه ڪري ڇڏيان!" منهنجا ماءُ پيءُ ڳوڙهن ۾ ڪلڻ جي وچ ۾ هئا.

ان وقت سري يُڪتيشور جي ناراضگي جو واحد سبب اهو هو ته مان سندس نرم اشاري جي خلاف، هڪ خاص ماٺهوءَ کي روحاني رستي تي آڻڻ جي ڪوشش ڪري رهيو هوس.

سان ناراض رفتار مان ڳولهيو ويو پاهر منهنجو گرو. هو حاصل ڪيو مان سان مايوس اکيون، جيئن جيتوڻيڪ

ڏوهه جو احساس. اهو واحد موقعو هو جڏهن مون پنهنجي سامهون خدائي شينهن کي عاجز ڏٺو. ان منفرد لمحي جو پورو پورو مزو ورتو ويو.

" سائين، توهان منهنجي حيران پيءُ جي سامهون مون سان ايتري بي رحمي سان ڇو فيصلو

ڪيو؟ ڇا اهو انصاف هو؟" "مان اهو ڀيهر نه ڪندس." ماسٽر جو لهجو معذرت خواه هو.

مون کي فوري طور تي هٿيار بند ڪيو ويو. ڪيتري آساني سان عظيم ماڻهو پنهنجي غلطي تسليم ڪئي! جيتوڻيڪ هن ڪڏهن به پيءُ جي ذهني سڪون کي خراب نه ڪيو، ماسٽر جڏهن به جتي به چاهيندو هو، بي رحميءَ سان مون کي ٽوڙڻ جاري رکيو.

نوان شاگرد اڪثر ڪري پين جي مڪمل تنقيد سري يُڪتيشور سان شامل ٿيندا هئا. گرو وانگر عقلمند! بي عيب امتياز جا نمونا! پر جيڪو حملو ڪري ٿو اهو بي دفاع نه هجڻ گهرجي. ساڳيا ڪارپنگ شاگرد جلدي پڇي ويا جيئن ئي ماسٽر پنهنجي تجزياتي ترڪش مان ڪجهه شافٽ عوامي طور تي انهن جي طرف چڙيا.

" نرم اندروني ڪمزوريون، جيڪي نرميءَ سان ملامت ڪرڻ تي بغاوت ڪنديون آهن، جسم جي بيمار حصن وانگر آهن، جيڪي نازڪ هٿ ڪرڻ کان اڳ به پوئتي هٽي وينديون آهن." هي سري يُڪتيشور جو اڏامندڙ حصن تي مزاحيه تبصرو هو.

اهڙا شاگرد آهن جيڪي پنهنجي شڪل ٺهيل گرو جي ڳولا ڪن ٿا. اهڙا شاگرد اڪثر شڪايت ڪندا آهن ته اهي سري يُڪتيشور کي نٿا سمجهن.

" نه ئي توهان خدا کي سمجهو ٿا!" مون هڪ موقعي تي جواب ڏنو. "جڏهن هڪ بزرگ توهان لاءِ واضح هوندو، ته توهان هڪ هوندا." ٽريلين اسرارن جي وچ ، هر سيڪنڊ ناقابل بيان هوا کي ساهه کڻندي، ڪير اهو پڇڻ جي جرئت ڪري سگهي ٿو ته هڪ مالڪ جي بي معنيٰ فطرت کي فوري طور تي سمجهي سگهجي؟

شاگرد ايندا هئا، عام طور تي ويندا هئا. جيڪي تيل جي همدردي آرامده سڃاڻپ جي رستي جي خواهش رکندا هئا، انهن کي اهو آشرم نه مليو. ماسٽر صدين تائين پناهه ڇرواه جي آڇ ڪئي، پر ڪيترن ئي شاگردن ڪنجوسي سان انا جي بام جي به گهرج ڪئي. اهي هليا ويا، ڪنهن به عاجزي کان اڳ زندگي جي بيشمار ذلت کي ترجيح ڏني. ماسٽر جون ٻرندڙ شعاعون، سندس دانائي جو ڪليل داخل ٿيندڙ سج، انهن جي روحاني بيماري لاءِ تمام گهڻو طاقتور هو. انهن ڪنهن گهٽ درجي جي استاد جي ڳولا ڪئي، جيڪو انهن کي خوشامد سان ڇانو ڪري، جهالت جي ننڊ ڇڏي ڏئي.

استاد سان منهنجي شروعاتي مهينن دوران، مون کي سندس ملامتن جو هڪ حساس خوف محسوس ٿيو هو. مون جلد ئي ڏٺو ته اهي شاگردن لاءِ محفوظ هئا جن سندس زباني تجديد لاءِ چيو هو. جيڪڏهن ڪو به ڪاوڙيل شاگرد احتجاج ڪندو هو، ته سري يُڪتيشور بي پرواهه خاموش ٿي ويندو هو. سندس لفظ ڪڏهن به غضب وارا نه هئا، پر حڪمت سان غير ذاتي هئا.

ماسٽر جي بصيرت غير تيار ٽيل ڪنن لاءِ نه هئي، جيڪي بي ترتيب مهمانن لاءِ تيار نه هئا؛ هو ڪڏهن انهن جي خامين تي تبصرو ڪندو هو، جيتوڻيڪ واضح هجي. پر انهن شاگردن لاءِ جيڪي سندس صلاح ڳوليندا هئا، سري يُڪتيشور هڪ سنگين ذميواري محسوس ڪئي. واقعي بهادر اهو گرو آهي جيڪو خود غرض انسانيت جي خام معدنيات کي تبديل ڪرڻ جو عزم ڪري ٿو! هڪ بزرگ جي همت هن دنيا جي بي سمجهه ماڻهن لاءِ سندس رحم جڙيل آهي.

جڏهن مون بنيادي ناراضگي کي چڙي ڏٺو، ته مون کي پنهنجي سزا □ واضح گهٽتائي نظر آئي. تمام گهٽي نفاست سان، ماسٽر تقابلي رحم □ ڳري ويو. وقت سان گڏ مون عقليت □ لاشعوري تحفظ جي هر پٽ کي ڊاهي ڇڏيو جنهن جي پويان انساني شخصيت عام طور تي پاڻ کي ڍڪيندي آهي. [17-12] انعام منهنجي گرو سان هڪ بيحد هم آهنگي هئي. مون تڏهن هن کي پروسو ڪندڙ، خيال رکندڙ، □ خاموشي سان پيار ڪندڙ ڏٺو. تنهن هوندي به، غير مظاهرو ڪندڙ، هن پيار جو ڪو به لفظ نه ڏنو.

منهنجو پنهنجو مزاج بنيادي طور تي عقيدتمندانه آهي. پهرين ته اهو ڏسي پريشان ڪندڙ هو ته منهنجو گرو، جنن سان پريل پر پڳتي کان خشڪ نظر اچي ٿو ، [18-12] پاڻ کي صرف ٿڌي روحاني رياضي جي لحاظ کان ظاهر ڪيو. پر جيئن مون پاڻ کي سندس فطرت سان هم آهنگ ڪيو، مون کي خدا ڏانهن منهنجي عقيدت واري طريقي □ ڪا گهٽتائي نه پر واڌارو نظر آيو. هڪ خود شناس استاد مڪمل طور تي پنهنجن مختلف شاگردن کي انهن جي ضروري تعصب جي قدرتي لائينن تي رهنمائي ڪرڻ جي قابل هوندو آهي.

سري يُڪتيشور سان منهنجو تعلق، ڪجهه حد تائين غير واضح، تڏهن به سڀني فصاحت جو مالڪ هو. اڪثر مون کي سندس خاموش دستخط پنهنجن خيالن تي نظر ايندا هئا، جيڪي تقرير کي بيڪار بڻائي ڇڏيندا هئا. خاموشيءَ سان سندس پرسان ويٺي، مون محسوس ڪيو ته سندس فضل منهنجي وجود تي پرسڪون برسات ڪري رهيو هو.

منهنجي پهرين ڪاليج سال جي اونهاري جي موڪلن دوران سري يُڪتيشور جي غير جانبدار انصاف جو مظاهرو خاص طور تي ڪيو ويو. مون پنهنجي گرو سان سيرامپور □ بي ترتيب مهينا گذارڻ جي موقعي جو استقبال ڪيو.

توهان شايد عبادتگاهه جي انچارج هوندا." ماسٽر منهنجي جوشيلي آمد تي خوش ٿيو. "توهان جا فرض مهمانن جي آجيان □ پين شاگردن جي ڪم جي نگراني هوندا."

اوپر بنگال جي هڪ نوجوان ڳوناٽي ڪمار کي هڪ هفتي کان پوءِ هيميٽيج ٽريننگ لاءِ قبول ڪيو ويو. قابل ذڪر ذهين، هن جلدي سري يُڪتيشور جو پيار حاصل ڪيو. ڪنهن اڻ ڏٺل سبب جي ڪري، ماسٽر نئين رهائشي سان تمام گهٽو نرم رويو اختيار ڪيو.

مڪندا، ڪمار کي پنهنجا فرض سنڀالڻ ڏيو. پنهنجو وقت صفائي □ پچائڻ □ لڳايو." ماسٽر اهي هدايتون " نئين ڇوڪرو جي هڪ مهيني تائين اسان سان گڏ رهڻ کان پوءِ جاري ڪيون.

قيادت جي حوالي سان، ڪمار هڪ ننڍڙو گهريلو ظلم ڪيو. خاموش بغاوت □، پيا شاگرد روزاني صلاح لاءِ مون کي ڳوليندا رهيا.

مڪندا ناممڪن آهي! توهان مون کي نگران بڻايو، پر پيا هن وٽ وڃن ٿا □ هن جي فرمانبرداري ڪن ٿا."" ٽن هفتن کان پوءِ ڪمار اسان جي گرو کي شڪايت ڪري رهيو هو. مون هن کي هڪ پر واري ڪمري مان ٻڌو.

ان ڪري مون هن کي باورچي خانه □ □ توهان کي پارلر □ مقرر ڪيو." سري يُڪتيشور جا مرجهايل آواز " ڪمار لاءِ نوان هئا. "هن طريقي سان توهان کي احساس ٿيو آهي ته هڪ لائق اڳواڻ □ خدمت ڪرڻ جي خواهش هوندي آهي، □ غلبو حاصل ڪرڻ جي نه. توهان مُڪندا جي حيثيت چاهيو ٿا، پر قابليت سان ان کي برقرار نه رکي سگهيا. هاڻي باورچي جي اسسٽنٽ جي حيثيت سان پنهنجي اڳوڻي ڪم تي واپس وڃو."

هن عاجزي واري واقعي کان پوءِ، ماسٽر ڪمار ڏانهن غير ضروري لذت جو اڳوٽو رويو پيهر شروع ڪيو. ڪشش جو راز ڪير حل ڪري سگهي ٿو؟ ڪمارِ □ اسان جي گرو هڪ دلڪش چشمو دريافت ڪيو جيڪو

ساٿي شاگردن لاءِ نه ڦڙڪيو. جيتوڻيڪ نئون ڇوڪرو واضح طور تي سري هو.

يُڪتيشور جو پسنديده، مون کي ڪا به مايوسي محسوس نه ٿي. ذاتي خصوصيتون، جيڪي مالڪن وٽ به هونديون آهن، زندگي جي نموني کي هڪ امير پيچيدگي ڏين ٿيون. منهنجي فطرت ڪڏهن ڪڏهن ڪنهن تفصيل جي تابع هوندي آهي؛ مان سري يُڪتيشور کان ظاهري تعريف کان وڌيڪ ناقابل رسائي فائدو ڳولي رهيو هوس.

ڪمار ڳالهايو زهر سان جي طرف مان هڪ ڏينهن بغير سبب؛ مان هو گهري طور تي ڏکوئيندڙ.

"تنهنجو مٿو ڦاٽڻ جي حد تائين سوڄي رهيو آهي!" مون هڪ خبرداري شامل ڪئي جنهن جي سچائي مون کي وجداني طور تي محسوس ٿي: "جيڪڏهن توهان پنهنجا طريقا نه سڌاريو، ته هڪ ڏينهن توهان کي هي آشرم ڇڏڻ لاءِ چيو ويندو."

ڪمار طنزيه انداز ۽ کلندي منهنجي ڳالهه اسان جي گرو کي ورجائي، جيڪو ڪمري ۾ داخل ٿيو هو. مڪمل طور تي ڊانٽ جي اميد ۾، مان نرميءَ سان هڪ ڪنڊ ڏانهن هليو ويس.

"شايد مُڪُندا صحيح آهي." چوڪرو کي ماستر جو جواب غير معمولي سرد مزاجي سان آيو. مان بغير ڪنهن سزا جي ڀڄي ويس.

هڪ سال بعد، ڪمار پنهنجي ٻاروتڻ جي گهر جي زيارت لاءِ نڪتو. هن سري يُڪتيشور جي خاموش ناراضگي کي نظرانداز ڪيو، جنهن ڪڏهن به پنهنجي شاگردن جي حرڪتن کي اختيار سان ڪنٽرول نه ڪيو. ڪجهه مهينن ۾ چوڪرو جي سيرامپور واپس اچڻ تي، هڪ ناخوشگوار تبديلي ظاهر ٿي. شانت چمڪندڙ چهري سان شاندار ڪمار غائب ٿي ويو. اسان جي سامهون صرف هڪ غير معزز هاري بيٺو هو، جيڪو تازو ئي ڪيترين ئي خراب عادتون اختيار ڪري چڪو هو.

ماستر مون کي گهرايو ۽ ٽٽل دل سان هن حقيقت تي بحث ڪيو ته چوڪرو هاڻي خانقاه جي آشرم واري زندگي لاءِ مناسب نه هو.

"مُڪُندا، مان اهو تو تي ڇڏيندس ته ڪمار کي سڀاڻي آشرم ڇڏڻ جي هدايت ڪر؛ مان اهو نٿو ڪري سگهان!" سري يُڪتيشور جي اکين ۾ ڳوڙها اچي ويا، پر هن جلدي پاڻ تي ضابطو رکيو. "چوڪرو ڪڏهن به انهن کوتائي ۾ نه ڪري ها جيڪڏهن هو منهنجي ڳالهه ٻڌي ها ۽ ناپسنديده ساٿين سان گڏ نه وڃي ها. هن منهنجي حفاظت کي رد ڪري ڇڏيو آهي؛ بي رحم دنيا اڃا تائين سندس گرو هجڻ گهرجي."

ڪمار جي وڃڻ مون کي ڪا خوشي نه ڏني؛ افسوس سان مون سوچيو ته هڪ طاقت وارو ڪيئن ڪٽي سگهي ٿو؟ مالڪ جي محبت ڪڏهن به سستي رغبت جو جواب ڏئي سگهي ٿي. شراب ۽ جنس جو مزو قدرتي انسان ۾ جڙيل آهي، ۽ انهن جي تعريف لاءِ ڪنهن به لذيذ تصور جي ضرورت ناهي. حسي وائلز سدا بهار اوليندر سان مقابلو ڪري سگهجن ٿا، ان جي گهڻ رنگي گلن سان خوشبودار: ٻوٽي جو هر حصو زهر آهي. شفا جي زمين اندر آهي، ان خوشي سان روشن آهي جيڪا انڌي طرح هزارين غلط هدايتن ۾ ڳولي رهي آهي. 19-12

"تکڙي ذهانت ٻه طرفي آهي،" ماستر هڪ پيرو ڪمار جي شاندار ذهن جي حوالي سان چيو. "اهو تعميري يا تباهي واري طور تي چاقو وانگر استعمال ڪري سگهجي ٿو، يا ته جهالت جي ڦڙي کي ڪٽڻ لاءِ، يا ڪنهن جي پاڻ کي ڪٽي ڇڏڻ لاءِ. عقل صحيح طور تي صرف تڏهن ئي هدايت ڪئي ويندي آهي جڏهن ذهن روحاني قانون جي ناگزيريت کي تسليم ڪري وٺندو آهي."

منهنجو گرو مردن ۽ عورتن جي شاگردن سان آزاديءَ سان ملندو هو، سڀني سان پنهنجي ٻارن وانگر

سلوڪ ڪندو هو. انهن جي روح جي برابري کي سمجهندي، هن کو به فرق يا طرفداري نه ڏيکاري.

،□ سمهڻ، توهان ڪريو نه ڄاڻو چا توهان آهن هڪ ماڻهو يا هڪ عورت،" هو چيو. "بس جيئن هڪ ماڻهو"

عورت جي روپ ۾ اچڻ سان، هڪ نه ٿو ٿئي، تنهن ڪري روح، مرد ۾ عورت بڻهي جي روپ ۾ اچڻ سان، ڪا به جنس ناهي. روح خدا جي پاڪ، بي بدل تصوير آهي."

سري يُڪتيشور ڪڏهن به عورتن کي لالچ جي شين طور نظرانداز نه ڪيو ۽ نه ئي انهن تي الزام هنيو. هن چيو ته مرد پڻ عورتن لاءِ آزمائش هئا. مون هڪ ڀيرو پنهنجي گرو کان پڇيو ته هڪ عظيم قديم بزرگ عورتن کي "دوزخ جو دروازو" ڇو سڏيو هو.

" هڪ ڇوڪري ضرور سندس شروعاتي زندگي ۾ سندس ذهني سڪون لاءِ تمام گهڻي تڪليف ڏيندڙ ثابت ٿي هوندي،" منهنجي گرو طنزيه انداز ۾ جواب ڏنو. "ٻي صورت ۾ هو عورت کي نه، پر پنهنجي خود قابو ۾ ڪنهن خامي کي رد ڪري ها."

جيڪڏهن ڪو مهمان هيرميٽيج ۾ ڪا تجويز ڪيل ڪهاڻي ٻڌائڻ جي همت ڪري ٿو، ته ماسٽر هڪ غير جوابده خاموشي برقرار رکندو. "پاڻ کي هڪ خوبصورت چهري جي اشتعال انگيز چابڪ سان مارڻ جي اجازت نه ڏيو،" هن شاگردن کي چيو. "ڀانهن کي دنيا مان ڪيئن لطف اندوز ٿيڻ جو احساس ٿي سگهي ٿو؟ ان جا نازڪ ذائقا انهن کان بچي وڃن ٿا جڏهن اهي ابتدائي مٽيءَ ۾ ترندا آهن. سڀ سٺا امتياز بنيادي خواهشن جي ماٺهوءَ ۾ گم ٿي ويندا آهن."

شاگرد جيڪي دوئي مايا جي وهم کان بچڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهن، سري يُڪتيشور جي مريض ۽ سمجهدار صلاح کان مليا آهن.

" جيئن کائڻ جو مقصد بک کي پورو ڪرڻ آهي، لالچ نه، تيئن جنسي جبلت قدرتي قانون مطابق نسلن جي تبليغ لاءِ نهيل آهي، ڪڏهن به نه ٿڪجندڙ خواهشن جي پڙڪائڻ لاءِ،" هن چيو. "هاڻي غلط خواهشن کي تباهه ڪريو؛ ٻي صورت ۾ اهي توهان جي پنيان لڳندا جڏهن نجومي جسم ان جي جسماني ڍڪ کان ڦاٽي ويندو آهي. جيتوڻيڪ جڏهن گوشت ڪمزور هجي، ذهن کي مسلسل مزاحمت ڪرڻ گهرجي. جيڪڏهن آزمائش توهان تي ظالمانه طاقت سان حملو ڪري ٿي، ته ان کي غير ذاتي تجزيي ۽ بي رحم ارادي سان قابو ڪريو. هر قدرتي جذبي تي عبور حاصل ڪري سگهجي ٿو."

" پنهنجي طاقتن کي محفوظ رکو. وسيع سمنڊ وانگر رهو، حواسن جي سڀني معاون دريائن ۾ جذب ٿي وڃو. ننڍيون خواهشون توهان جي اندروني امن جي ذخيري ۾ کليل آهن، جيڪي شفا بخش پاڻي کي ماديت جي ريگستاني مٽي ۾ ضايع ٿيڻ جي اجازت ڏين ٿيون. غلط خواهش جو زوردار چالو ڪندڙ جذبو انسان جي خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن آهي. دنيا ۾ خود قابو جي شينهن وانگر گهمو؛ ڏسو ته ڪمزوري جا ڏيڏر توهان کي نه لتاڙين."

عقيدتمند آخرڪار سڀني جبلي مجبورين کان آزاد ٿي ويندو آهي. هو انساني پيار جي پنهنجي ضرورت کي صرف خدا جي خواهش ۾ تبديل ڪري ٿو، هڪ اڪيلي محبت ڇاڪاڻ ته هر هنڌ موجود آهي.

سري يُڪتيشور جي ماءُ بنارس جي رانا محل ضلعي ۾ رهندي هئي جتي مان پهريون ڀيرو پنهنجي گرو سان مليس. مهربان ۽ مهربان، هوءَ اجا تائين تمام گهڻي فيصلي واري راءِ واري عورت هئي. مان هڪ ڏينهن سندس بالڪوني تي بيٺي هيس ۽ ماءُ ۽ پٽ کي گڏجي ڳالهائيندي ڏٺو. پنهنجي خاموش، سمجهدار انداز ۾، ماسٽر هن کي ڪنهن شيءِ بابت قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو هو. هو ظاهري طور تي ناڪام ٿيو، ڇاڪاڻ ته هن وڏي زور سان پنهنجو مٿو هلايو.

"نه، نه، منهنجو پُٽ، وڃ پري هاڻي! تنهنجو عقلمند لفظ آهن نه لاءِ مان! مان آهيان نه تنهنجو شاگرد!"

سري يُڪتيشور بنا ڪنهن دليل جي پوئتي هٽي ويو، هڪ ڊانٽ ٽيل ٻار وانگر. مون کي سندس ماءُ لاءِ

سندس وڏي عزت تي حيرت ٿي، جيتوٽيڪ سندس غير معقول موڊ . هوءَ ڪيس صرف پنهنجي ننڍڙي چوڪرو وانگر ڏسندي هئي،

هڪ بابا جي حيثيت سان نه. هن ننڍڙي واقعي □ هڪ جادو هو؛ ان منهنجي گرو جي غير معمولي طبيعت تي هڪ روشني وجهي، اندروني طور تي عاجز □ ظاهري طور تي بي پرواهه.

خانقاه جا ضابطا هڪ سوامي کي اجازت نٿا ڏين ته هو رسمي طور تي الڳ ٿيڻ کان پوءِ دنياوي لاڳاپن سان تعلق برقرار رکي. هو گهر جي مالڪ تي واجب ٿيندڙ رسمن کي انجام نٿو ڏئي سگهي. تڏهن به، سوامي آرڊر جي قديم باني، شنڪرا، حڪمن جي پچڪڙي ڪئي. پنهنجي پياري ماءُ جي وفات تي، هن سندس جسم کي آسماني باهه سان ساڙي ڇڏيو جيڪو هن پنهنجي مٿي کيل هٿ مان اُڇلايو.

سري يُڪتيشور به پابندين کي نظرانداز ڪيو، گهٽ شاندار انداز □. جڏهن سندس ماءُ گذاري وئي، تڏهن هن بنارس □ پاڪ گنگا جي ڪناري تي شمشان جي خدمتن جو بندوبست ڪيو، □ ڪيترن ئي برهمڻن کي پــراڻي رواج مطابق کاڌو کارايو.

شاستري پابنديون سوامي کي تنگ سڃاڻپ تي قابو پائڻ □ مدد ڏيڻ لاءِ هيون. شنڪر □ سري يُڪتيشور پنهنجي مخلوق کي مڪمل طور تي غير ذاتي روح □ ضم ڪري ڇڏيو هو. اهي قاعدي جي ذريعي ڪنهن به بچاءُ جي ضرورت نه هئي. ڪڏهن ڪڏهن، هڪ مالڪ پڻ جان بوجهه ڪري هڪ اصول کي نظرانداز ڪري ٿو ته جيئن ان جي اصول کي شڪل کان مٿانهون □ آزاد طور تي برقرار رکي سگهجي. اهڙي طرح عيسيٰ ان ڏينهن اناج جا سنگ پٽيا آرام جو. ناگزير نقادن کي هن چيو: "سبت انسان لاءِ ٺاهيو ويو هو، □ انسان سبت لاءِ نه." 20-12

صحيفن کان ٻاهر، ڪڏهن ڪڏهن سري يُڪتيشور جي مطالعي سان ڪو ڪتاب عزت وارو هوندو هو. تڏهن به هو جديد سائنسي دريافتن □ علم جي ٻين ترقين کان هميشه واقف هوندو هو. هڪ شاندار گفتگو ڪندڙ، هن پنهنجي مهمانن سان بيشمار موضوعن تي خيالن جي تبادلي مان لطف اندوز ٿيو. منهنجي گرو جي تيار عقل □ لرزندڙ کل هر بحث کي زنده ڪري ڇڏيو. اڪثر ڪري قبر □، ماسٽر ڪڏهن به اداس نه هو. "خداوند کي ڳولڻ لاءِ، ڪنهن کي به پنهنجي چهري کي بگاڙڻ جي ضرورت ناهي،" هو تبصرو ڪندو هو. "ياد رکو ته خدا کي ڳولڻ جو مطلب سيني ڏکن جو جنازو هوندو."

فلسفين، پروفيسرن، وڪيلن □ سائنسدانن مان جيڪي هن آشرم □ آيا، انهن مان ڪجهه پنهنجي پهرين ملاقات لاءِ ڪنهن آرٿوڊوڪس مذهبي ماڻهو سان ملڻ جي اميد سان پهتا. هڪ شاندار مسڪراهٽ يا خوشگوار برداشت جي هڪ نظر ڪڏهن ڪڏهن ظاهر ڪري ٿي ته نوان ايندڙ ڪجهه پاڪ پٽاڪن کان وڌيڪ ڪجهه به توقع نه ڪندا هئا. تڏهن به انهن جي بيچيني سان روانگي هڪ واضح يقين آڻيندي ته سري يُڪتيشور انهن جي خاص شعبن □ صحيح بصيرت ڏيکاري هئي.

منهنجو گرو عام طور تي مهمانن سان نرم □ ملنسار هوندو هو؛ سندس استقبال دلڪش دوستي سان ڪيو ويندو هو. تڏهن به، ڪڏهن خود غرض خود غرض ماڻهن کي هڪ طاقتور صدمو پهچندو هو. انهن کي ماسٽر □ يا ته هڪ ٿڌي بي پرواهي يا هڪ زبردست مخالفت جو سامنا ڪرڻو پوندو هو: برف يا لوهه!

هڪ مشهور ڪيمسٽ هڪ پيرو سري يُڪتيشور سان تڪرار ڪيو. مهمان خدا جي وجود کي تسليم نه ڪندو، ڇاڪاڻ ته سائنس ان کي ڳولڻ جو ڪو به طريقو ايجاد نه ڪيو آهي.

"تنهنڪري توهان پنهنجي ٽيسٽ ٽيوب □ سپريم پاور کي الڳ ڪرڻ □ ناقابل بيان طور تي ناڪام ٿي ويا آهيو!" ماسٽر جي نظر سخت هئي. "مان هڪ اڻ ٻڌو تجربو جي سفارش ڪريان ٿو. چوويهن ڪلاڪن تائين پنهنجن خيالن جو مسلسل جائزو وٺو. پوءِ خدا جي غير موجودگي تي وڌيڪ حيران نه ٿيو."

الف ملهايو ويو ماهر حاصل ڪيو هڪ ساڳيو جهٽڪو. سان نمائشي جوش، جي عالم ڏُٺي ويو جي آشرم

چتيون سان صحيفي روايت. گونجندڙ لنگهه پريو کان جي مهاپارت ، جي
اپنشد ، 21-12 جي پاسياس 22-12 جو شنڪرا.

" مان توهان کي ٻڌڻ لاءِ انتظار ڪري رهيو آهيان." سري يُڪتيشور جو لهجو پچڻ وارو هو، جڻ ته مڪمل خاموشي چانيل هئي. پنڊت حيران ٿي ويو.

" اقتباس تمام گهٽو مليا آهن." ماسٽر جي لفظن مون کي خوشي سان متاثر ڪيو، جيئن مان پنهنجي ڪنڌ ۾ وينو هوس، مهمان کان هڪ احترام واري فاصلي تي. "پر توهان ڪهڙي اصل تبصرو فراهم ڪري سگهو ٿا، توهان پنهنجي خاص زندگي جي انفراديت مان؟ توهان ڪهڙي پاڪ متن کي جذب ڪيو آهي ۽ پنهنجو ٺاهيو آهي؟ ڪهڙين طريقن سان انهن لازوال سچن توهان جي فطرت کي بحال ڪيو آهي؟ ڇا توهان هڪ خالي وڪٽرولا هجڻ تي مطمئن آهيو، مشيني طور تي ٻين ماڻهن جي لفظن کي ورجايو؟"

"مان ڏيو مٿي!" جي عالم جو ڏک هو مزاحيه. "مان آهي نه اندروني احساس."

شايد، پهريون ڀيرو، هن سمجهيو ته ڪاما جي سمجهدار جڳهه روحاني ڪوما جو ڪفارو نٿي ڏئي.

هي بي رت پنڊت چراغ جي بيجا بوءِ آٿين ٿا،" منهنجي گرو سزا يافته جي وڃڻ کان پوءِ چيو. "اهي فلسفي کي هڪ نرم ذهني ترتيب ڏيڻ واري مشق هجڻ کي ترجيح ڏين ٿا. انهن جا بلند خيال احتياط سان يا ته ظاهري عمل جي بي رحمي سان يا ڪنهن به اندروني نظم و ضبط سان لاڳاپيل نه آهن!"

ماسٽر دٻاءُ وارو تي ٻيو موقعا جي بيڪار جو صرف ڪتاب سکيا.

" سمجهه کي وڏي لفظ سان گڏ نه ڪريو،" هن چيو. "مقدس لکٽيون اندروني احساس جي خواهش کي متحرڪ ڪرڻ ۾ فائديمند آهن، جيڪڏهن هڪ وقت ۾ هڪ بند آهستي آهستي جذب ڪيو وڃي. مسلسل دانشورانه مطالعي جي نتيجي ۾ باطل ۾ هڪ غير هضم ٿيل علم جي غلط اطمينان پيدا ٿئي ٿي."

سري يُڪتيشور صحيفي جي تدوين ۾ پنهنجو هڪ تجربو بيان ڪيو. اهو منظر اوڀر بنگال ۾ هڪ ٻيلي جي آستاني جو هو، جتي هن هڪ مشهور استاد، دبرو بلو جي طريقيڪار جو مشاهدو ڪيو. سندس طريقو، هڪ ئي وقت سادو ۽ ڏکيو، قديم هندستان ۾ عام هو.

دبرو بلو پنهنجي شاگردن کي پنهنجي چوڌاري سيلون جي اڪيلائي ۾ گڏ ڪيو هو. پاڪ ڀڳوت گيتا انهن جي اڳيان کليل هئي. انهن اڌ ڪلاڪ تائين هڪ حصي کي مسلسل ڏٺو، پوءِ پنهنجون اکيون بند ڪيون. ٻيو اڌ ڪلاڪ گذري ويو. استاد هڪ مختصر تبصرو ڏنو. بي حس، انهن هڪ ڪلاڪ لاءِ ٻيهر غور ڪيو. آخرڪار گرو ڳالهايو.

"آهي توهان سمجهي ويو؟"

"ها، سائين." هڪ ۾ جي گروپ جدوجهد ڪئي هي دعويٰ.

" نه؛ مڪمل طور تي نه. روحاني توانائي جي ڳولا ڪريو جنهن انهن لفظن کي صديون صديون هندستان کي ٻيهر جوان ڪرڻ جي طاقت ڏني آهي." هڪ ٻيو ڪلاڪ خاموشي ۾ غائب ٿي ويو. ماسٽر شاگردن کي موڪل ڏني، ۽ سري يُڪتيشور ڏانهن رخ ڪيو.

"ڪرو توهان چاٽو جي پڳوت گيتا ؟"

"نه، سائين، نه واقعي؛ جيتوڻيڪ منهنجو اڪيون ۾ ذهن آهي ڊوڙ ذريعي ان جو صفحا ڪيترائي پيرا."

هزارين مون ڪي مختلف جواب ڏنو آهي!" عظيم بابا مسڪرائيندي استاد ڏانهن دعا ڪئي. "جيڪڏهن ڪو پاڻ ڪي صحيفي دولت جي ٻاهرين نمائش ۾ مصروف رکي ٿو، ته پوءِ انمول موتين جي پنيان خاموش اندروني غوطه خوري لاءِ ڪهڙو وقت بچيو آهي؟"

سري يُڪتيشور پنهنجن شاگردن جي مطالعي ڪي هڪ طرفي طريقي سان هدايت ڪئي. "دانائي اکين سان نه، پر ايٽم سان جذب ٿئي ٿي،" هن چيو. "جڏهن توهان جو سچائي جو يقين صرف توهان جي دماغ ۾ نه پر توهان جي وجود ۾ آهي، ته توهان ان جي معنيٰ جي ضمانت ڏئي سگهو ٿا." هن ڪنهن به رجحان جي حوصلا افزائي ڪئي ته هڪ شاگرد وٽ ڪتابي علم ڪي سمجهڻ جي طور تي هجي. روحاني احساس لاءِ هڪ ضروري قدم.

رشين هڪ جملي ۾ ايتريون ڳالهيون لکيون جيڪي تبصرا ڪندڙ عالم نسلن تائين پاڻ ۾ مصروف رهيا آهن،" هن چيو. "لامحدود ادبي تڪرار سست ذهنن لاءِ آهي. 'خدا آهي' ڪان وڌيڪ آزاد ڪندڙ سوچ ڪهڙي هوندي - نه، 'خدا'؟"

پر انسان آساني سان سادگي ڏانهن واپس نه ٿو اچي. اهو ڪڏهن ڪڏهن هن لاءِ "خدا" هوندو آهي، بلڪه سڪيل ڊونگ هوندو آهي. سندس انا خوش ٿيندي آهي، ته هو اهڙي علم ڪي سمجهي سگهي ٿو.

جيڪي ماڻهو اعليٰ دنياوي حيثيت جي فخر سان واقف هئا، اهي شايد ماسٽر جي موجودگي ۾، پنهنجي ٻين ملڪيتن ۾ عاجزي شامل ڪرڻ لاءِ هئا. هڪ ڀيرو هڪ مقامي مئجسٽريٽ پوري ۾ سمنڊ ڪناري واري آشرم ۾ انٽرويو لاءِ پهتو. اهو ماڻهو، جيڪو بي رحمي جي شهرت رکندو هو، اسان ڪي آشرم مان ڪڍڻ جي طاقت ۾ هو. مون پنهنجي گرو ڪي ظالمانه امڪانن بابت خبردار ڪيو. پر هو پاڻ ڪي هڪ غير سمجهوتي واري انداز ۾ ويٺو، ۾ مهمان جو استقبال ڪرڻ لاءِ نه اٿيو. ٿورو گهبرايو، مان دروازي جي ويجهو ويٺو هوس. ماڻهوءَ ڪي ڪاٺ جي دٻي سان پاڻ ڪي مطمئن ڪرڻو پيو؛ منهنجي گرو مون ڪي ڪرسي آڻڻ جي درخواست نه ڪئي. مئجسٽريٽ جي واضح اميد جي ڪا به پوري نه ٿي ته سندس اهميت ڪي رسمي طور تي تسليم ڪيو ويندو.

هڪ مابعدالطبيعي بحث شروع ٿيو. مهمان صحيفن جي غلط تشريح ذريعي غلطي ڪئي. جيئن سندس درستگي گهٽجي وئي، سندس ڪاوڙ وڌي وئي.

چا توهان ڪي خبر آهي ته مان ايم اي جي امتحان ۾ پهرين نمبر تي آيو هوس؟" عقل هن ڪي ڇڏي ڏنو هو، پر هو اجا تائين رڙ ڪري سگهي ٿو.

مسٽر مئجسٽريٽ، توهان وساري ڇڏيو ته هي توهان جو ڪورٽ روم ناهي،" ماسٽر هڪجهڙائي سان جواب ڏنو. "توهان جي ٻاراڻين ڳالهين مان مون ڪي اندازو ٿيو هوندو ته توهان جو ڪاليج ڪيريئر غير معمولي هو. يونيورسٽي جي ڊگري، ڪنهن به صورت ۾، ويدڪ احساس سان پري ڪان لاڳاپيل ناهي. بزرگ اڪائونٽنٽ وانگر هر سيمسٽر ۾ بيچ ۾ پيدا نه ٿيندا آهن."

ڪان پوءِ هڪ حيران ٿيل خاموشي، جي گهمڻ وارو ڪلڻ لڳو دل سان.

هي منهنجي پهرين ملاقات هڪ آسماني مئجسٽريٽ سان آهي،" هن چيو. بعد ۾ هن هڪ رسمي درخواست ڪئي، قانوني اصطلاحن ۾ بيان ڪئي وئي جيڪي واضح طور تي سندس وجود جو حصو هئا، هڪ جي طور تي

قبول كيو وجي.

"آزمائشي" شاگرد.

منهنجو گرو ذاتي طور تي سندس ملڪيت جي انتظام سان لاڳاپيل تفصيلن تي ڌيان ڏيندو هو. بي ايمان ماڻهن مختلف موقعن تي ماستر جي اباڻي زمين تي قبضو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. عزم سان ۾ ڪيس داخل ڪري به، سري يُڪتيشور هر مخالف کي شڪست ڏني. هن اهي ڏکوئيندڙ تجربا ان خواهش مان ڪيا ته ڪڏهن به هڪ پُنگ گرو، يا پنهنجي شاگردن تي بار نه بڻجي.

سندس مالي آزادي هڪ سبب هو جو منهنجو خوفناڪ طور تي صاف گو ماستر سفارتڪاري جي چالاڪين کان بيزار هو. انهن استادن جي برعڪس جيڪي پنهنجن حمايتين جي خوشامد ڪندا آهن، منهنجو گرو ٻين جي دولت جي ڪليل يا خفيف اثرن کان بي خبر هو. مون ڪڏهن به هن کي ڪنهن به مقصد لاءِ پئسا گهرندي يا اشارو ڪندي نه ٻڌو. سندس عبادتگاهه جي تربيت سڀني شاگردن کي مفت ۾ آزادانه طور تي ڏني ويندي هئي.

هڪ ڏينهن هڪ گستاخ ڪورٽ ڊپٽي سيرامپور آشرم ۾ سري يُڪتيشور جي خدمت ڪرڻ لاءِ قانوني سمن سان گڏ پهتو. ڪنائي نالي هڪ شاگرد ۾ مان پڻ موجود هئاسين. ماستر سان آفيسر جو رويو ناگوار هو.

"اهو توهان لاءِ سٺو ٿيندو ته توهان پنهنجي عبادتگاهه جي پاڇي کي ڇڏي ڏيو ۾ عدالت جي ايماندار هوا ۾ ساهه کڻو." ڊپٽي حقارت سان مسڪرايو. مان پاڻ کي روڪي نه سگهيس.

"ٻيو لفظ جو تنهنجو بي شرمي ۾ توهان ٿيندو هجڻ تي جي فرش!" مان ترقي يافته ڌمڪي سان.

"تون بدمعاش!" ڪنائي جي رڙ منهنجي پنهنجي رڙ سان گڏ هئي. "ڇا تون پنهنجي توهين کي هن مقدس آشرم ۾ آڻڻ جي همت ڪرين ٿو؟"

پر ماستر پنهنجي بدسلوڪي ڪندڙ جي سامهون حفاظت سان بيٺو رهيو. "ڪنهن به شيءِ تي پرجوش نه ٿيو. هي ماڻهو صرف پنهنجو صحيح فرض ادا ڪري رهيو آهي."

جي آفيسر، حيران تي سندس مختلف استقبال، احترام سان پيش ڪيل هڪ لفظ جو معافي ۾ رفتار پري.

اهو ڏسي حيرت ٿي ته اهڙو ٻرندڙ ارادو رکندڙ مالڪ اندر ۾ ايترو پرسڪون ٿي سگهي ٿو. هن خدا جي انسان جي ويدڪ تعريف کي پورو ڪيو: "گل کان نرم، جتي مهرباني جو تعلق آهي؛ گجگوڙ کان مضبوط، جتي اصول خطري ۾ آهن."

هن دنيا ۾ هميشه اهڙا ماڻهو آهن جيڪي، براؤننگ جي لفظن ۾، "روشني برداشت نٿا ڪن، "ڪڏهن ڪڏهن ڪو ٻاهريون ماڻهو سري يُڪتيشور کي هڪ خيالي شڪايت لاءِ ڌمڪي ڏيندو هو. منهنجو بي رحم گرو شائستگي سان ٻڌندو هو، پاڻ جو تجزيو ڪندو هو ته ڇا مذمت ۾ سچائي جو ڪو ٽڪرو موجود آهي. اهي منظر منهنجي ذهن ۾ ماستر جي هڪ بي مثال مشاهدي کي آڻيندا: "ڪجهه ماڻهو ٻين جا مٿا ڪٽي ڪري وڏا ٿيڻ جي ڪوشش ڪندا آهن!"

هڪ بزرگ جو بي لوث اطمينان ڪنهن به وعظ کان وڌيڪ متاثر ڪندڙ آهي. "جيڪو ڪاوڙ ۾ سست آهي اهو طاقتور کان بهتر آهي؛ ۽ جيڪو پنهنجي روح تي ضابطو رکي ٿو ان کان جيڪو شهر تي قبضو ڪري ٿو." 23-12

مان اڪثر ظاهر ٿيل اهو منهنجو شاندار ماستر ڪري سگهي ٿو آساني سان آهي ٿي چڪو آهي هڪ شهنشاهه يا دنيا کي ڌُنڌليندڙ

جنگجو جو ذهن شهرت يا دنياوي ڪاميابين تي مرڪوز هو. هن ان جي بدران غضب □ خود غرضي جي انهن اندروني قلعن تي حملو ڪرڻ جو انتخاب ڪيو هو جن جو زوال انسان جي بلندي آهي.

12-1 : " درگا جي پوڄا." هي بنگالي سال جو مکيه ميلو آهي □ سيپٽمبر جي آخر □ نو ڏينهن تائين هلندو هٿائي ٿو ڏهه گناهه" - WHO جي هڪ(") آهي. فوري طور تي پنيان آهي جي ڏهه ڏينهن ميلو جو دشهره ٻئي پوڄا آهن پاڪ جي طرف درگا، لفظي طور تي "جي (تي جو جسم، تي جو ذهن، چار جو تقرير ناقابلِ رسائي،" هڪ پاسو جو الائي ماءُ، شڪتي، عورت تخليقي قوت جو مجسمو.

12-2 : سري يوڪتيسور هو پيدا ٿيل تي مئي 10، 1855.

12-3 : يوڪتيسور مطلب "متحد جي طرف خدا." گيري آهي هڪ درجه بندي ڪندڙ فرق جو هڪ جو جي ڏهه قديم سوامي شاخون. سري
مطلب "پاڪ"؛ اهو آهي نه هڪ نالو پر هڪ عنوان جو احترام.

12-4 : لفظي طور تي، "جي طرف سڏو گڏجي." سماڌي آهي هڪ فوق شعور حالت جو ايڪستيسي □ ڪهڙي جي يوگي سمجهندو آهي جي روح □ روح جي سڃاڻپ.

12-5 : خراٽا، مطابق جي طرف جسمانيات جا ماهر، آهي هڪ اشارو جو بلڪل آرام (جي طرف جي بي خبر مشق ڪندڙ، صرف).

12-6 : ڊل آهي هڪ ٿلهو سوپ ٺهيل کان ورهايل مٽر يا ٻيو دالون. چنا آهي هڪ پنير جو تازو ڳريل ڪير، ڪٽ چورس شڪل □ □ آلو سان ڪڙي ڪريو.

12-7 : هڪ يوگي جون هر هنڌ موجود طاقتون، جنهن جي ذريعي هو ڏسي ٿو، ٻڌي ٿو، چکي ٿو، بوءِ ٿو ڪري، □ تخليق □ پنهنجي وحدت کي محسوس ڪري ٿو بغير ڪنهن جي استعمال ڪريو جو حسي عضوا، آهي ٿي چڪو آهي بيان ڪيل جيئن پنيان □ جي تائيتيريا آرينڪ : "جي انڌو ماڻهو سوراخ ٿيل موتي؛ آڱرين کان سواءِ ان □ ڌاڳو وجهي ڇڏيو؛ ڳچيءَ کان سواءِ ان کي پائڻ لڳو؛ □ بي زبان ان جي تعريف ڪئي."

12-8 : جي ڪوبرا تيزي سان هڙتالون تي ڪو به حرڪت ڪندڙ اعتراض اندر ان جو حد. مڪمل بي حرڪتي آهي عام طور تي ڪنهن جو تلو اميد حفاظت جو .

12-9 : لاهري مهاسائيا اصل □ چيو "پريا" (پهريون يا ڏنو ويو نالو)، نه "يُڪتيشور" (خانقاه نالو، نه حاصل ڪيو پاران منهنجو گرو دوران لاهري مهاشيه جو زندگي). (ڏسو <u>صفحو 109</u> .) "يُڪتيشور" آهي متبادل هتي، □ □ هڪ ڪجھ ٻيو جڳهون هن ڪتاب □، پڙهندڙن کي ٻن نالن جي مونجهاري کان بچڻ لاءِ.

12-10 : " تنهنکري مان چئو ڏانهن توهان، ڇا شيون ڪنهن به طرح تون خواهش، ڪڏهن تون دعا ڪريو، يقين ڪرڻ اهو تون حاصل ڪريو انهن کي، □ تون "اهي انهن کي حاصل ڪندا." - مرقس 11:24. جيڪي استاد خدائي نظر رکن ٿا اهي مڪمل طور تي پنهنجي احساسن کي ترقي يافته شاگردن ڏانهن منتقل ڪرڻ جي قابل آهن، جيئن لاهري مهاسايا هن موقعي تي سري يُڪتيشور لاءِ ڪيو هو.

12-11 : " □ هڪ جو انهن کي ڏک هڻڻ جي نوڪر جو جي اعليٰ پادري، □ ڪٽ بند سندس ساڄو ڪن. □ عيسيٰ جواب ڏنو □ چيو ته□ "ايتري تائين صبر ڪريو." □ هن سندس ڪن کي هٿ لاتو □ ڪيس شفا ڏني." - لوقا 22:50-51.

12-12 : " ڏيو نه اهو ڪهڙي آهي پاڪ ڏانهن جي ڪتا، نه ئي ڪاسٽ تون تنهنجو موتي اڳ سوئر، متان

اهي پيرن هيٺان لتاڙيو انهن کي انهن جي پيرن هيٺان، ۽ وري ڦري توکي ڦاڙي ڇڏيندس." - متي 7:6

12-13 : شاگرد؛ کان سنسکرت فعل پاڙ، "جي طرف خدمت ڪريو."

12-14 : هو هو هڪ دفعو بيمار ۽ ڪشمير، ڪڏهن مان هو غير حاضر ڪان ڪيس. (ڏسو باب 23.)

12-15 : الف بهادر طبي ماٿهو، چارلس رابرٽ رچيٽ، انعام ڏنو ويو جي نوبل انعام ۾ فزيالوجي، لکيو جيئن هيٺ ڏنل آهي: "ميٽافزڪس اجا تائين سرڪاري طور تي هڪ سائنس ناهي، جنهن کي تي ايڊنبرا، مان هو .... اهڙي طرح تسليم ڪيو وڃي. پر اهو ٿيڻ وارو آهي. قابل جي طرف

تصديق ڪرڻ اڳ 100 جسمانيات جا ماهر اهو اسان جو پنج حواس آهن نه اسان جو صرف مطلب جو علم ۽ اهو هڪ ٽڪرو جو ڪڏهن ڪڏهن حقيقت پهچي ٿو جي ذهانت ۾ ٻيو طريقا. چاڪاڻ ته هڪ حقيقت آهي نادر آهي نه سبب اهو اهو ڪري ٿو نه موجود آهن. چاڪاڻ ته

هڪ پڙهائي آهي مشڪل، آهي اهو هڪ سبب لاءِ نه سمجهڻ اهو؟ اهي WHO آهي ريلي ٿيل تي مابعدالطبعيات جيئن هڪ خفيه

تي جيڪي ڪيمسٽري تي هن بنياد تي تنقيد ڪندا هئا ته فلسفي جي پٿر جي ڳولا وهم هئي. جي معاملو جو اصول اتي آهن صرف اهي جو لاوائسئر، ڪلاڊ برنارڊ، ۽

پاسچر-دي تجرباتي هر هنڌ ۾ هميشه. سلام، پوءِ، جي طرف جي نئون سائنس ڪهڙي آهي وڃڻ جي طرف تبديلي انساني سوچ جي رخ."

12-16 : سماڌي : ڪامل يونين جو جي انفرادي روح سان جي لامحدود روح.

12-17 : جي لاشعوري طور تي هدايت ڪيل عقليت ڏيڻ جو جي ذهن آهن بلڪل مختلف ڪان جي بي عيب هدايت جو سچ جيڪو مسئلا ڪان جي فوق شعور. ايل اي ڊي پاران فرانسي سائنسدان جو جي سوربون، مغربي سوچيندڙ آهن شروعات انسان ۽ خدائي ادراڪ جي امڪان جي جاچ ڪرڻ لاءِ.

"گذريل ويهن سالن ڪان، نفسيات جي شاگردن، فرائيڊ ڪان متاثر ٿي، پنهنجو سڄو وقت لاشعور جي ڳولا ۾ گذاريو آهي." علائقا،" ربي اسرائيل ايچ. ليونٽل نوڪدار ٻاهر ۾ 1929. "اهو آهي سچو اهو جي لاشعوري ظاهر ڪري ٿو گهٽو جو اهو راز جيڪو انساني عملن کي بيان ڪري سگهي ٿو، پر اسان جي سٺني عملن کي نه. اهو غير معمولي عملن کي بيان ڪري سگهي ٿو، پر مٿي ڏنل عملن کي نه. جي عام. جي تازو نفسيات، اسپانسر ٿيل پاران جي فرانسي اسڪول، آهي دريافت ڪيو هڪ نئون علائقو ۾ ماٿهو، ڪهڙي ان کي "مفوق الشعور" چيو ويندو آهي. لاشعور جي برعڪس جيڪو اسان جي فطرت جي ٻڏي ويل وهڪرن جي نمائندگي ڪري ٿو، اهو ظاهر ڪري ٿو جي بلنديون جي طرف ڪهڙي اسان جو فطرت ڪري سگهي ٿو پهچ. ماٿهو نمائندگي ڪري ٿو هڪ تي پيرا، نه هڪ ٻيٽو، شخصيت؛ اسان جو باشعور ۽ لاشعور وجود کي هڪ فوق الشعور سان تاج ڪيو ويندو آهي. ڪيترائي سال اڳ انگريزي نفسيات دان، ايف ڊبليو ايچ مائرز، تجويز ڪيو هو ته 'اسان جي وجود جي گهرائي ۾ لڪيل هڪ ڪچري جو ڍير ۽ گڏوگڏ هڪ خزانو گهر آهي.' نفسيات جي برعڪس جيڪا انسان جي فطرت ۾ لاشعور تي پنهنجي سڀني تحقيقن کي مرڪز بڻائي ٿي، فوق الشعور جي هي نئين نفسيات پنهنجو ڌيان خزاني جي گهر تي مرڪوز ڪري ٿي، اهو علائقو جيڪو اڪيلو انسانن جي عظيم، بي غرض، بهادر ڪمن جي وضاحت ڪري سگهي ٿو.

12-18 : جنا ، حڪمت، ۽ پڳتي ، عقيدت: ٻه جو جي مکيه رستا جي طرف خدا.

12-19 : " ماٿهو ۽ سندس جاڳڻ حالت رکي ٿو اڳتي بيشمار ڪوششون لاءِ تجربو ڪندي حسي خوشيون؛ ڪڏهن جي سڄو "حساسي عضون جو هڪ گروپ ٿڪجي پيو آهي، هو هٺ ۾ موجود خوشي کي به وساري ٿو ۽ روح ۾ آرام حاصل ڪرڻ لاءِ سمهي ٿو، پنهنجي فطرت،" شنڪرا، عظيم ويدانت پرست لکيو آهي. "تنهن ڪري، انتهائي حسياتي خوشي حاصل ڪرڻ انتهائي آسان آهي ۽ حسي خوشين ڪان تمام گهٽي بهتر آهي جيڪي هميشه نفرت ۾ ختم ٿين ٿيون."

12-20 : مارڪ 2:27.

12-21 : اپنشد يا ويدانت (لفظي طور تي، "ويدن جو خاتمو")، ويدن جي ڪجهه حصن ۾ ضروري خلاصن جي طور تي موجود آهن. اپنشد هندو مذهب جي نظرياتي بنياد کي پيش ڪن ٿا. انهن کي شوپنهاور ڪان هيٺ ڏنل خراج تحسين مليو: "ڪيئن مڪمل طور تي ڪري ٿو جي اپنشد ساهه ڪٽڻ سچي ۽ جي پاڪ روح جو جي ويد ! ڪيئن آهي هر ڪو جيڪو ان بي مثال ڪتاب ڪان واقف ٿي چڪو آهي جيڪو ان روح سان سندس روح جي گهرائي تائين متحرڪ ٿيو آهي! هر جملي مان اونهو، اصل، ۽ شاندار خيال اُڀرڻ، ۽ جي سڄو آهي پکڙيل پاران هڪ اعليٰ ۽ پاڪ ۽ سنجيدگي سان روح. . . . اپنشدن جي ذريعي ويدن تائين رسائي منهنجي نظر ۾ هن صدي جو سڀ ڪان وڏو اعزاز آهي جيڪو گذريل سڀني صدين ڪان اڳ دعويٰ ڪري سگهي ٿو.

12-22 : . تبصرا. شنڪرا بي مثال طور تي بيان ڪيل جي اپنشد

12-23: امثال 16:32.

باب: 13

جي بي خوابي سينٽ

مهرباني ڪري مون کي هماليه ڏانهن وڃڻ جي اجازت ڏيو. مان اميد ڪريان ٿو ته مسلسل اڪيلائي □ "
الاهي رابطو حاصل ڪندس."

مون اصل ۾ هڪ پيرو پنهنجي استاد کي اهي بي شڪر لفظ چيا هئا. ڪڏهن ڪڏهن پڳت تي حملو ڪندڙ
غير متوقع وهم مان هڪ جي قبضي ۾، مون کي عبادت جي فرضن ۾ ڪاليج جي پڙهائي سان وڌندڙ بي
صبري محسوس ٿي. هڪ ڪمزور صورتحال اها آهي ته منهنجو تجويز ان وقت ڏنو ويو هو جڏهن مان
سري يُڪتيشور سان صرف ڇهه مهينا هوس. اجا تائين مون سندس بلند قد جو مکمل جائزو نه ورتو هو.

" گهٽا ٽڪري وارا هماليه ۾ رهن ٿا، پر انهن وٽ خدا جو ڪو به تصور ناهي." منهنجي گرو جو جواب آهستي
۽ سادو آيو. "عقلمنديءَ جي ڳولا هڪ بيڪار جبل کان بهتر آهي، هڪ احساس واري ماڻهوءَ کان."

ماسٽر جي صاف اشارو کي نظرانداز ڪندي ته هو، ۾ ڪو ٽڪري نه، منهنجو استاد هو، مون پنهنجي
درخواست ورجائي. سري يُڪتيشور ڪو به جواب نه ڏنو. مون سندس خاموشي کي رضامندي سمجهيو،
هڪ غير يقيني تشريح جيڪا ڪنهن جي سهولت تي آساني سان قبول ڪئي ويندي هئي.

انهيءَ شام ڪلڪتي ۾ منهنجي گهر ۾، مان سفر جي تيارين ۾ مصروف هوس. ڪمبل ۾ ڪجهه شيون
ويڙهيندي، مون کي هڪ اهڙو ئي بنڊل ياد آيو، جيڪو ڪجهه سال اڳ منهنجي چت جي دريءَ مان چپ چاپ
ڪري ڇڏيو ويو هو. مون سوچيو ته ڇا هي هماليه ڏانهن هڪ بي بدقسمت پرواز هوندي.
پهريون پيرو جڏهن منهنجو روحاني جوش بلند هو؛ اڄ رات منهنجي گرو کي ڇڏڻ جي خيال سان ضمير سخت
ڌڪ لڳو.

ٻئي ڏينهن صبح جو مون اسڪاٽش چرچ ڪاليج ۾ منهنجي سنسڪرت پروفيسر بهاري پنڊت کي ڳوليو .

" سائين، توهان مون کي لاهري مهاسايا جي هڪ عظيم شاگرد سان پنهنجي دوستي بابت ٻڌايو آهي.
مهرباني ڪري مون کي سندس پتو ڏيو."

" توهان جو مطلب رام گوپال مزمدار آهي. مان هن کي 'بي خواب بزرگ' سڏيندو آهيان. هو هميشه هڪ
پرجوش شعور ۾ جاڳندو آهي. هن جو گهر تارڪيشور جي ويجهو رنبج پور ۾ آهي."

مان شڪريو ادا ڪيو جي ماهر، ۾ ڦاٽل فوري طور تي لاءِ تارڪيشور. مان اميد ڪئي جي طرف
خاموشي منهنجي شڪ کي "بي خواب بزرگ" کان اجازت وني پاڻ کي اڪيلو هماليائي مراقبي ۾ مشغول
ڪرڻ سان ختم ڪيو. بهاري جي دوست، مون ٻڌو آهي، ڪيترن ئي سالن کان الڳ ٿيل غارن ۾ ڪريا يوگا
جي مشق کان پوءِ روشني حاصل ڪئي هئي.

تارڪيشور ۾ مان هڪ مشهور مندر جي ويجهو پهتس. هندو ان کي ساڳئي عزت سان ڏسن ٿا جيئن ڪيٿولڪ
فرانس ۾ لورڊس مقدس کي ڏيندا آهن. تارڪيشور ۾ بيشمار شفا بخش معجزا ٿيا آهن، جن ۾ منهنجي خاندان
جي هڪ ميمبر لاءِ هڪ به شامل آهي.

" مان هڪ هفتي تائين مندر ۾ ويٺي رهيس،" منهنجي وڏي ماسي هڪ پيرو مون کي ٻڌايو. "مڪمل روزو
رکندي، مون توهان جي چاچي ساردا جي دائمي بيماري کان صحتيابي لاءِ دعا گهري. ستين ڏينهن تي مون
کي منهنجي هٿ ۾ هڪ جڙي ٻوٽي ملي! مون ٻنن مان هڪ شربت ناهيو، ۽ اهو توهان جي چاچي کي ڏنو.
سندس بيماري هڪدم ختم ٿي وئي، ۽ ڪڏهن به ٻيهر ظاهر نه ٿي."

مان پاڪ تارڪيشور مندر ۾ داخل ٿيس؛ قربان گاهه ۾ صرف هڪ گول پٿر آهي. ان جو گهيرو، بي شروعات ۽
بي انتها، ان کي لامحدود جي مناسب طور تي اهم بڻائي ٿو. ڪائناتي

تجريديات هندستان جي سڀ کان غريب هاري لاءِ به اجنبي نه آهن؛ هن تي مغربي ماڻهن پاران الزام لڳايو ويو آهي ته هو تجريديات تي زندگي گذاري رهيو آهي!

منهنجو پنهنجو مزاج ان وقت ايترو سخت هو جو مون کي پٿر جي علامت جي اڳيان جهڪڻ □ بيزاري محسوس ٿي. مون غور ڪيو ته خدا کي صرف روح جي اندر ڳولڻ گهرجي.

مان مندر مان بغير ڪنهن جهڪڻ جي نڪري ويس □ تيزيءَ سان رنپاج پور جي ڳوٺ ڏانهن هلڻ لڳس. هڪ لنگهندڙ کي هدايت لاءِ منهنجي اپيل هن کي ڊگهي سوچ □ غرق ڪري ڇڏيو.

جڏهن توهان اچو جي طرف هڪ چورا□□، موڙ ساڄو □ رکو وڃي رهيو آهي،" هو آخرڪار واضح ڪيل لفظي " طور تي.

هدايتن جي تعميل ڪندي، مان هڪ واهه جي ڪناري سان پنهنجو رستو اختيار ڪيو. اونداهو ڇانئجي ويو؛ جهنگلي ڳوٺ جي ٻاهرئين حصي □ جهنگلي جهوڪڙن □ ويجهو ايندڙ گدڙن جي آوازن جو آواز گونجي رهيو هو. چنڊ جي روشني ايتري گهٽ هئي جو ڪو به يقين ڏياري نه سگهيو؛ مان ٻن ڪلاڪن تائين ٺوڪر ڪائيندو رهيس.

ڀلي ڪري آيا ڳئون جي گهنٽي جي آواز! منهنجي بار بار رڙ آخرڪار هڪ هاري کي منهنجي پاسي

آٿي بيهاريو. "مان رام گوپال بابو کي ڳولي رهيو آهيان □."

اسان جي ڳوٺ □ اهڙو ڪو به ماڻهو نٿو رهي." ماڻهوءَ جو لهجو ڪاوڙيل هو. "تون شايد ڪوڙ " ڳالهائيندڙ جاسوس آهين."

سندس سياسي طور تي پريشان ذهن □ شڪ کي ختم ڪرڻ جي اميد □، مون پنهنجي ڏکيائي کي دل کي ڇُهندڙ انداز □ بيان ڪيو. هو مون کي پنهنجي گهر وٺي ويو □ مهمان نوازي ڪئي.

"رانباج پور هتان کان پري آهي،" هن چيو. "چونڊ تي، توهان کي ساڄي نه، ڪاٻي پاسي مڙڻ گهرجي ها."

مون کي افسوس سان لڳو ته منهنجو اڳوڻو مخبر مسافرن لاءِ هڪ واضح خطرو هو. ٿلهي چانورن، دال □ آلو جي ڪڙي □ ڪچي ڪيلي جي مزيدار ڪاڌي کان پوءِ ، مان صحن سان لڳل هڪ ننڍڙي جهوپڙيءَ □ هليو ويس. پري، ڳوناٽا مرڻ[1-13] گانن جي زوردار ڊام ڊوم سان ڳائي رهيا هئا. □ جهانجهه. ان رات ننڊ بي معنيٰ هئي؛ مون دل سان دعا ڪئي ته مون کي ڳجهي يوگي، رام گوپال ڏانهن هدايت ڪئي وڃي.

جڏهن صبح جو پهريون لهر منهنجي اونداهي ڪمري جي دڙن □ داخل ٿي، مان رنبج پور ڏانهن روانو ٿيس. نا□موار چانورن جي ٻنين کي پار ڪندي، مان ڪنارن واري ٻوٽي جي درانده ٽنين □ سڪل مٽيءَ جي ڍڳن تي چڙهي ويس. ڪڏهن ڪڏهن ملندڙ هڪ هاري مون کي اطلاع ڏيندو هو ته منهنجي منزل "صرف هڪ ڪروشا (ٻه ميل)" آهي. ڇهن ڪلاڪن □ سج افق کان ميريڊين تائين فتح سان سفر ڪيو، پر مون کي محسوس ٿيڻ لڳو ته مان رنبج پور کان ڪڏهن به هڪ ڪروشا پري هوندس .

اڌ منجهند جو منهنجي دنيا اجا تائين هڪ لامحدود پاڙ جو ميدان هئي. بي پرواهه آسمان مان گرمي مون کي تباهي جي ويجهو آٿي رهي هئي. جيئن هڪ ماڻهو آرام سان رفتار سان ويجهو آيو، مون کي پنهنجو معمول جو سوال ڇوڙ جي همت نه ٿي، متان اهو هڪجهڙائي کي سڏي: "بس هڪ ڪروشا ."

جي اجنبي روڪيو ويو پرسان مان. ننڍو □ ٿورو، هو هو جسماني طور تي غير متاثر ڪندڙ بچايو لاءِ هڪ

غير معمولي جوڙو جو سوراخ ڪرڻ اونداهو اڪيون.

" مان رنپاجپور ڇڏڻ جو ارادو ڪري رهيو هوس، پر توهان جو مقصد سٺو هو، تنهنڪري مون توهان جو انتظار ڪيو." هن منهنجي حيران ٿيل چهري تي آڱر هلائي. "ڇا توهان اهو سوچڻ ۾ هوشيار نه آهيو ته، بي خبر، توهان مون تي حملو ڪري سگهو ٿا؟ ان پروفيسر بهاري کي توهان کي منهنجو پتو ڏيڻ جو ڪو حق نه هو."

اهو سوچيندي ته هن استاد جي موجودگيءَ ۾ منهنجو تعارف صرف لفظي هوندو، مان بي زبان بيٺو رهيس، منهنجي استقبال تي ڪجهه ڏک ٿيو. سندس اينڌڙ تبصرو اوچتو ڪيو ويو.

"ٻڌاءِ مان؛ ڪٿي ڪريو توهان سوچيو خدا آهي؟"

"ڇو، هو آهي اندر مان ۾ هر هنڌ." مان بي شڪ ڏٺو جيئن حيران ٿيل جيئن مان محسوس ڪيو.

" سيني ۾ ڦهليل، هائو؟" بزرگ مسڪرايو. "پوءِ ڇو، نوجوان صاحب، توهان ڪالهه تارڪيشور مندر ۾ پٿر جي علامت ۾ لامحدود جي اڳيان سجدو ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيا؟ 2-13 توهان جي غرور توهان کي ان لنگهندڙ جي غلط هدايت جي سزا ڏني، جيڪو ڪاٻي ۾ ساڄي جي نفيس فرق جي پرواهه نه ڪندو هو. اڄ به، توهان ان مان ڪافي بي آرام وقت گذاريو آهي!"

مون دل سان اتفاق ڪيو، حيران ٿي ويس ته هڪ سپ ڪجهه ڄاڻندڙ اک منهنجي اڳيان غير معمولي جسم ۾ لڪيل هئي. يوگي مان شفا بخش طاقت نڪرندي هئي؛ مان ٻرندڙ ميدان ۾ فوري طور تي تازو ٿي ويس.

" عقيدتمند اهو سوچڻ لاءِ مائل ٿئي ٿو ته خدا ڏانهن سندس رستو واحد رستو آهي،" هن چيو. "يوگا، جنهن ذريعي اندر ديوتا ملي ٿي، بلاشبہ سپ کان اعليٰ رستو آهي: تنهنڪري لاهري مهاسايا اسان کي ٻڌايو آهي. پر اندر ۾ خداوند کي دريافت ڪرڻ سان، اسان جلد ئي ڪيس ٻاهر محسوس ڪريون ٿا. تارڪيشور ۾ ٻين هنڌن تي مقدس مزارن کي صحيح طور تي روحاني طاقت جي نيوڪليائي مرڪزن جي طور تي پوڄيو ويندو آهي."

بزرگ جو حسد وارو رويو غائب ٿي ويو؛ سندس اکيون رحمدليءَ سان نرم ٿي ويون. هن منهنجي ڪلهي تي هٿ رکيو.

"نوجوان يوگي، مان ڏسان ٿو ته تون پنهنجي مالڪ کان ڀڄي رهيو آهين. هن وٽ هر شيءِ آهي جيڪا توکي گهرجي؛ توکي هن ڏانهن واپس وڃڻ گهرجي. جبل تنهنجو گرو نٿا ٿي سگهن." رام گوپال ساڳيو خيال ورجائي رهيو هو. جيڪو سري يُڪتيشور اسان جي آخري ملاقات ۾ ظاهر ڪيو هو.

" آقا پنهنجي رهائش کي محدود ڪرڻ لاءِ ڪا به ڪائناتي مجبوري نه آهن." منهنجي ساٿي مون ڏانهن سواليه نظرن سان ڏٺو. "هندستان ۾ تبت ۾ هماليه جو سنتن تي ڪو اجارداري ناهي. جيڪو ماٿهو اندر ڳولڻ ۾ ڏکيائي نٿو ڪري اهو جسم کي هتي ۾ اتي منتقل ڪرڻ سان نه ڳولي سگهندو. جيئن ئي عقيدتمند روحاني روشنيءَ لاءِ زمين جي چيڙن تائين وڃڻ لاءِ تيار هوندو آهي ، ته سندس گرو ويجهو اچي ويندو آهي."

مون خاموشيءَ سان اتفاق ڪيو، بنارس جي آشرم ۾ پنهنجي دعا کي ياد ڪندي، جنهن کان پوءِ هڪ پرپل گهٽيءَ ۾ سري يڪتيشور سان ملاقات ٿي.

" آهن توهان قابل جي طرف آهي هڪ ننڍو ڪمرو ڪٿي توهان ڪري سگهي ٿو بند ڪريو جي دروازو ۽ هجڻ

"اكيلو؟

رفتار سان جنرل کان خاص ڏانهن لڙو .

اها توهان جي غار آهي." يوگي مون کي روشني جي هڪ نظر ڏني جيڪا مون ڪڏهن به نه وساري آهي. " اهو توهان جو مقدس جبل آهي. اهو آهي جتي توهان خدا جي بادشاهي ڳوليندا"."

سندس سادن لفظن هماليه لاءِ منهنجي زندگيءَ جي جنون کي فوري طور تي ختم ڪري ڇڏيو. هڪ ٻرندڙ پاڻ جي ميدان ۾، مان دائمي برف جي بيوقوف خوابن مان جاڳيس.

نوجوان صاحب، توهان جي الهي پياس قابل تعريـف آهي. مـون کي توهـان لاءِ تمـام گهڻـو پيـار آهي." رام گوپال منهنجو هٿ ورتو ۽ مون کي هڪ عجيب ڳوٺ ڏانهن وٺي ويو. ايدوب گهر ناريل جي پنن سان ڍڪيـل هئا ۽ ڳوناٽي دروازن سان سينگاريل هئا.

بزرگ مون کي پنهنجي ننڍڙي ڪوٽيج جي بانس جي نهيل پليٽ فارم تي ويهاريو. مون کي منو ليمي جو رس ۽ پٿر جي منائي جو ٽڪرو ڏيڻ کان پوءِ، هو پنهنجي صحن ۾ داخل ٿيو ۽ ڪنول جي پوجا ڪئي. لڳ ڀڳ چئن ڪلاڪن کان پوءِ مون پنهنجون مراقبي واريون اکيون کوليون ۽ ڏٺو ته يوگي جي چنڊ جي روشن شڪل اڃا تائين بي حرڪت هئي. جيئن مان پنهنجي پيٽ کي سختي سان ياد ڏياري رهيو هوس ته انسان صرف ماني سان نه ٿو رهي، رام گوپال منهنجي ويجهو آيو.

"مان ڏسو توهان آهن بکايل؛ کاڌو ٿيندو هجڻ تيار جلد."

پيٽيو تي مٽيءَ جي تنور هينان باهه ٻاري وئي؛ چانور ۽ دال کي جلدي ڪيلي جي پنن تي پيش ڪيو ويو. منهنجي ميزبان سيني ڪاڌي جي ڪمن ۾ منهنجي مدد کي شائستگي سان رد ڪري ڇڏيو. "مهمان خدا آهي،" هڪ هندو چوڻي، قديم زماني کان وٺي عقيدتمندانه عمل جو حڪم ڏيندي آئي آهي. منهنجي بعد جي دنيا جي سفرن ۾، مون کي اهو ڏسي متاثر ٿيو ته ڪيترن ئي ملڪن جي ڳوناٽن حصن ۾ سياحن لاءِ ساڳيو احترام ظاهر ٿئي ٿو. شهر جو رهواسي مهمان نوازي جي تيز ڪنڊ کي عجيب چهرن جي گهڻائي سان ختم ڪري ٿو.

جڏهن مان ننڍڙي جهنگلي ڳوٺ جي اڪيلائي ۾ يوگي جي پرسان وينو هوس ته ماڻهن جي اچ وڃ تمام گهٽ لڳي رهي هئي. ڪوٽيج جو ڪمرو هڪ نرم روشني سان پراسرار هو. رام گوپال منهنجي بستري لاءِ فرش تي ڪجهه ڦاٽل ڪمبل رکيا، ۽ پاڻ کي هڪ ڪکن جي چٽ تي ويني. سندس روحاني مقناطيسيت کان متاثر ٿي، مون هڪ درخواست ڪئي.

"سائين، ڇو نه ڪريو توهان گرانٽ مان هڪ سماڌي "ڇا؟"

"پيارا، مان خوش ٿيندس ته خدائي رابطو پهچائيان، پر اهو منهنجي جاءِ ناهي ته مان ائين ڪريان." بزرگ اڌ بند اکين سان مون ڏانهن ڏٺو. "توهان جو مالڪ جلد ئي اهو تجربو ڏيندو. توهان جو جسم اڃا تائين ترتيب نه ڏنو ويو آهي. جيئن هڪ ننڍڙو ڏيئو تمام گهڻي بجلي جي وولٽيج کي برداشت نٿو ڪري سگهي، تيئن توهان جا اعصاب به ڪائناتي وهڪري لاءِ تيار نه آهن. جيڪڏهن مان توهان کي هن وقت لامحدود خوشي ڏيان، ته توهان سڙي ويندا جيئن جيڪڏهن هر سيل باهه ۾ سڙي وڃي ها.

تون مون کان روشني گهري رهيو آهين،" يوگي غور سان چيو، "جڏهن ته مان حيران آهيان - جيترو به " مان آهيان، ۽ ٿوري مراقبي سان جيڪو مون ڪيو آهي - ڇا مان خدا کي خوش ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿيس، ۽ آخري حساب ۾ مان سندس نظر ۾ ڪهڙي قدر ڳولي سگهان ٿو."

"سائين، آهي توهان نه ٿي چڪو آهي دل سان ڳولڻ خدا لاءِ هڪ ڏگهو وقت؟"

"مون گهٽو ڪجهه نه ڪيو آهي. بهاري ضرور توهان ڪي منهنجي زندگي بابت ڪجهه ٻڌايو هوندو. ويهن سالن تائين مون هڪ ڳجهي غار ۾ گذاريو، ڏينهن ۾ ارڙهن ڪلاڪ مراقبو ڪيو. پوءِ مان هڪ وڌيڪ ناقابلِ رسائي غار ۾ هليو ويس ۽ پنجويهه سالن تائين اتي رهيس، روزانو ويهه ڪلاڪ يوگا يونين ۾ داخل ٿيس. مان ننڊ جي ضرورت نه هئي، ڇاڪاڻ ته مان هميشه خدا سان گڏ هوس. منهنجو جسم عام لاشعوري حالت جي جزوي سڪون جي پيٺ ۾ مافوق شعور جي مڪمل سڪون ۾ وڌيڪ آرامده هو."

"ننڊ دوران عضوا آرام ڪندا آهن، پر دل، ڦڦڙا، ۽ گردش جو نظام مسلسل ڪم ڪري رهيا آهن؛ انهن کي آرام نه ٿو ملي. مافوق شعور ۾، اندروني عضوا معطل متحرڪ حالت ۾ رهندا آهن، ڪائناتي توانائي سان برقي ٿي ويندا آهن. اهڙي طرح مون کي سالن تائين سمهڻ غير ضروري لڳو آهي. اهو وقت ايندو جڏهن توهان به ننڊ کان محروم ٿي ويندا."

"منهنجا خدا، توهان ايتري دير تائين غور ڪيو آهي ۽ اڃا تائين رب جي فضل جي باري ۾ يقين نه آهي!" "مون حيرانگي سان هن ڏانهن ڏٺو. "پوءِ اسان غريب انسانن جو ڇا ٿيندو؟"

"چڱو، ڇا تون نٿو ڏسين، منهنجا پيارا ڇوڪرو، ته خدا پاڻ ۾ ابديت آهي؟ اهو فرض ڪرڻ ته ڪو ماڻهو پنجاهه سالن جي مراقبي سان کيس مڪمل طور تي ڄاڻي سگهي ٿو، بلڪه هڪ بيوقوفي اميد آهي. باباجي اسان کي يقين ڏياري ٿو ته ٿورو مراقبو به موت جي خوفناڪ خوف ۾ موت کان پوءِ جي حالتن کان بچائي ٿو. پنهنجي روحاني مثال کي هڪ ننڍڙي جبل تي نه لڳايو، پر ان کي غير قابليت واري الاهي حاصلات جي ستاري ڏانهن ڇڪيو. جيڪڏهن توهان سخت محنت ڪندا، ته توهان اتي پهچي ويندا."

امڪان کان متاثر ٿي، مون ڪانئس وڌيڪ روشن خيال لفظن لاءِ پڇيو. هن لاهري مهاسايا جي گرو، باباجي سان پنهنجي پهرين ملاقات جي هڪ عجيب ڪهاڻي ٻڌائي. [3-13] اڌ رات جي لڳ ڀڳ رام گوپال خاموش ٿي ويو، ۽ مان پنهنجن ڪمبلن تي ليٽي پيس. اکيون بند ڪندي، مون بجليءَ جا چمڪاٽ ڏٺا؛ منهنجي اندر جو وسيع خلا پگهريل روشني جو هڪ ڪمرو هو. مون پنهنجون اکيون کوليون ۽ ساڳئي چمڪندڙ روشني ڏٺي. ڪمرو ان لامحدود خزاني جو حصو بڻجي ويو جنهن کي مون اندروني نظر سان ڏٺو.

"ڇو نه ڪريو توهان وچ جي طرف ننڊ؟"

"سائين، ڪيئن ڪري سگهي ٿو مان سمهڻ ۾ جي موجودگي جو بجلي، ٻرندڙ ڇا منهنجو اکيون آهن بند ڪريو يا کليل؟"

"توهان کي هي تجربو حاصل ڪرڻ تي خوشي آهي؛ روحاني شعاعون آساني سان نظر نه ايندڙيون آهن." بزرگ پيار جا ڪجهه لفظ شامل ڪيا.

صبح جو رام گوپال مون کي راڪ ڪينڊي ڏني ۽ چيو ته مون کي وڃڻ گهرجي. مون کي کيس الوداع ڪرڻ ۾ اهڙو بيچيني محسوس ٿي جو منهنجي ڳلن تان ڳوڙها وهي آيا.

"مان ٿيندو نه ڏيو توهان وچ خالي هٿين." "مان ٿيندو ڪريو ڪجهه لاءِ توهان" جي يوگي ڳالهايو نرميءَ سان.

هو مُرڪيو ۽ مون ڏانهن ثابت قدميءَ سان ڏٺو. مان زمين تي جڙيل بيٺس، امن منهنجي اکين جي دروازن مان هڪ زبردست سيلاب وانگر وهي رهيو هو. مون کي فوري طور تي منهنجي پٺي جي درد کان شفا ملي وئي، جيڪو مون کي سالن کان وقفي وقفي سان پريشان ڪري رهيو هو. تجديد ٿيل، روشن خوشي جي سمنڊ ۾ وهنجندي، مان وڌيڪ نه روئيس. بزرگ جي پيرن کي ڇهڻ کان پوءِ، مان جهنگل ۾ چڙهي ويس، ان

جي اپرندي سمنڊ مان پنهنجو رستو ٺاهيندي.

الجهن جيستائين مان پهتو تارڪيشور.

اتي مون مشهور مزار جي ېي زيارت ڪئي، ۾ قربان گاهه جي اڳيان مڪمل طور تي سجدو ڪيو. گول پٿر منهنجي اندروني نظر جي اڳيان وڌيو جيستائين اهو ڪائناتي دائرو بڻجي ويو، هڪ دائري اندر هڪ دائرو، هڪ زون کان پوءِ هڪ زون، سڀ ديوتا سان ڍڪيل.

مان هڪ ڪلاڪ کان پوءِ ڪلڪتي لاءِ خوشيءَ سان ٽرين ڪئي. منهنجا سفر بلند جبلن ۾ نه، پر منهنجي مالڪ جي هماليه جي موجودگي ۾ ختم ٿيا.

13-1 : هٿ سان ڪيڏيل ڊرم، استعمال ٿيل صرف لاءِ عقيدتمند موسيقي.

13-2 : ڪمان هيٺ جي WHO هڪ آهي ياد ڏياريو ويو هتي جو دوستوفسڪي جو مشاهدو: "الف ماٺهو طرف ڪجهه به نه ڪري سگهي ٿو ڪڏهن به نه رچ جي پاٺ جو بار."

13-3 : ڏسو باب 35 .

باب: 14

هڪ تجربو ۾ ڪائناتي شعور

"مان آهيان هتي، گروجي“. منهنجو شرمندگي ڳالهايو وڌيڪ فصاحت سان لاءِ مان".

" اچو ته باورچی خانه ۾ وڃون ۾ ڪائڻ لاءِ ڪجهه ڳوليون." سري يُڪتيشور جو انداز اهڙو قدرتي هو جيئن اسان ڪي ڏينهن نه پر ڪلاڪن جو فرق هجي.

" سائين، مون توهان کي هتي پنهنجي فرضن کان اوچتو وڃڻ سان مايوس ڪيو هوندو؛ مون سوچيو ته توهان مون سان ناراض هوندا."

" نه، بلڪل نه! غصو صرف ناڪام خواهشن مان نڪرندو آهي. مان ٻين کان ڪجهه به اميد نٿو رکان، تنهن ڪري انهن جا عمل منهنجي خواهشن جي خلاف نه ٿي سگهن. مان توهان کي پنهنجي مقصد لاءِ استعمال نه ڪندس؛ مان صرف توهان جي پنهنجي سچي خوشي ۾ خوش آهيان."

" سائين، ڪو به خدائي پيار جي باري ۾ مبهم انداز ۾ ٻڌي ٿو، پر پهريون ڀيرو مون کي توهان جي فرشتي خود ۾ هڪ نوس مثال ملي رهيو آهي! دنيا ۾، هڪ پيءُ به پنهنجي پٽ کي آساني سان معاف نه ڪندو آهي جيڪڏهن هو پنهنجي والدين جو ڪاروبار بغير ڪنهن خبرداري جي ڇڏي ڏئي. پر توهان ٿورو به ناراضگي نه ڏيکاريو، جيتوڻيڪ توهان کي ضرور ڪرڻ گهرجي." مون کي ڇڏي ڏنل ڪيترن ئي اڻپورن ڪمن جي ڪري وڏي تڪليف ٿي آهي."

اسان هڪ ٻئي جي اکين ۾ ڏٺو، جتي ڳوڙها چمڪي رهيا هئا. هڪ خوشيءَ جي لهر مون کي پنهنجي لپيٽ ۾ آڻي ڇڏيو؛ مون کي خبر هئي ته خداوند، منهنجي گرو جي صورت ۾، منهنجي دل جي ننڍڙن دل کي ڪائناتي محبت جي ناقابلِ دبائي پهچ تائين وڌائي رهيو هو.

ڪجهه صبحن کان پوءِ مان ماسٽر جي خالي ويني ڪمري ڏانهن ويس. مون مراقبو ڪرڻ جو ارادو ڪيو، پر منهنجو قابل تعريف مقصد نافرمان خيالن جي ڪري بيڪار هو. اهي شڪاري جي اڳيان پکين وانگر ٽڙي پکڙي ويا.

"مڪندا!" سري يوڪتيسور جو آواز ڏنو ڪان هڪ پري اندروني بالڪوني.

مون کي پنهنجن خيالن وانگر باغي محسوس ٿيو. "ماسٽر هميشه مون کي غور ڪرڻ جي تلقين ڪندو آهي،" مون پاڻ سان پڻڪيو. "هن کي مون کي پريشان نه ڪرڻ گهرجي جڏهن هو ڄاڻي ٿو ته مان سندس ڪمري ۾ ڇو آيو آهيان."

هن مون کي ٻيهر سڏيو؛ مان ضد سان خاموش رهيس. تئين ٻيري سندس لهجي ۾ ملامت هئي.

"سائين، مان مراقبو ڪري رهيو آهيان،" مون احتجاج ڪندي رڙ ڪئي.

مون کي خبر آهي ته تون ڪيئن مراقبو ڪري رهيو آهين،" منهنجي گرو رڙ ڪئي، "تنهنجو ذهن طوفان ۾ پنن " وانگر ورهايل آهي! هتي منهنجي وٽ اچ."

سُنب ڪيو ويو ۾ ظاهر ڪيل، مان ٺهيل منهنجو رستو افسوس سان جي طرف سندس پاسي.

غريب ڇوڪرو، جبل اهو نه ڏئي سگهيا جيڪو تو چاهيو هو." ماسٽر پيار سان، تسلي بخش انداز " ۾ ڳالهايو. سندس پرسڪون نظر ناقابلِ فهم هئي. "تنهنجي دل جي خواهش پوري ٿيندي."

سري يُڪتيشور ڪڏهن ڪڏهن پ۾يلين ۾ مشغول هوندو هو؛ مان حيران ٿي ويس. هن دل جي مٿان منهنجي سيني تي نرميءَ سان ڌڪ هنيو.

منهنجو جسم غير متحرڪ طور تي جڙيل ٿي ويو؛ منهنجي ڦڦڙن مان ساهه ڪڍيو ويو ڄڻ ته ڪنهن وڏي مقناطيس طرفان. روح ۽ ذهن فوري طور تي پنهنجو جسماني بندش وڃائي وينا، ۽ منهنجي هر سوراخ مان هڪ سيال چمڪڻ واري روشني وانگر ٻاهر وهي رهيا هئا. گوشت ڄڻ ته مئل هو، پر منهنجي شديد شعور ۾ مون کي خبر هئي ته اڳ ڪڏهن به مان مڪمل طور تي جيئرو نه هوس. منهنجي سڃاڻپ جو احساس هاڻي صرف جسم تائين محدود نه رهيو، پر چوڌاري موجود ايٽم کي قبول ڪيو. پري گهٽين تي ماڻهو منهنجي پنهنجي دور دراز دائري تي نرمي سان حرڪت ڪري رهيا هئا. ٻوٽن ۽ وڻن جون پاڙون ظاهر ٿيون. مٽيءَ جي مدهم شفافيت؛ مون انهن جي رس جي اندروني وهڪري کي ڏٺو.

منهنجي سامهون سڄو آس پاس جو نظارو بي نقاب هو. منهنجو عام سامهون وارو نظارو هاڻي هڪ وسيع گولائي واري نظر ۾ تبديل ٿي ويو هو، ساڳئي وقت سڀ ڪجهه محسوس ڪندڙ. منهنجي مٿي جي پوئين حصي مان مون ماڻهن کي راءِ گهاٽ روڊ تان تمام پري تائين گهمندي ڏٺو، ۽ هڪ اڇي ڳئون کي به ڏٺو جيڪا آرام سان اچي رهي هئي. جڏهن هوءَ کليل آشرم جي دروازي جي سامهون واري جاءِ تي پهتي، ته مون پنهنجين ٻن جسماني اکين سان هن کي ڏٺو. جيئن هوءَ اتان گذري، سرن جي ڀت جي پويان، مون هن کي صاف طور تي اجايل ڏٺو.

منهنجي پينورامڪ نظر ۾ سڀ شيون تيز رفتار تصويرن وانگر لرزڻ ۾ ڏڙڪڻ لڳيون. منهنجو جسم، ماسٽر

جو جسم، ٽنپن وارو صحن، فرنيچر ۽ فرش، وڻ ۽ سج جي روشني، ڪڏهن ڪڏهن سخت طور تي متحرڪ ٿي ويندا هئا، جيستائين سڀ هڪ چمڪندڙ سمنڊ ۾ ڳري ويندا هئا؛ جيتوڻيڪ ڪنڊ جا ڪرسٽل، اڇلايا ويندا هئا.

پاڻيءَ جي گلاس ۾، چڪڻ ڪان پوءِ حل ٿي ويجي ٿو. شڪل جي ماديت سان گڏ متحد ڪندڙ روشني، ميٽامورفوز تخليق ۾ سبب ۽ اثر جي قانون کي ظاهر ڪن ٿا.

منهنجي روح جي پرسڪون ۾ لامحدود ڪنارن تي هڪ سامونڊي خوشي ٿتي پئي. مون کي احساس ٿيو ته خدا جو روح بي انتها نعمت آهي؛ سندس جسم روشني جا بيشمار ٿشو آهن. منهنجي اندر هڪ ٻرندڙ شان شروع ٿيو. شهرن، براعظمن، زمين، شمسي ۽ تارن جي نظامن، ڪمزور نيبولا ۽ ترندڙ ڪائناتن کي ڊڪي ڇڏيو. سڄو ڪائنات، نرميءَ سان روشن، رات جو پري نظر ايندڙ شهر وانگر، منهنجي وجود جي لامحدوديت ۾ چمڪي رهيو هو. تيزيءَ سان نقش ٿيل عالمي خاڪا پري جي ڪنارن تي ڪجهه حد تائين ختم ٿي ويا؛ اتي مون کي هڪ نرم روشني نظر آئي، جيڪا هميشه نه ختم ٿي وئي. اهو ناقابل بيان حد تائين نازڪ هو؛ گرهن جون تصويرون هڪ وڏيڪ سخت روشني مان ٺهيل هيون.

هڪ ابدي ذريعو مان شعاعن جو الاهي ورڇ، ڪهڪشائن ۾ ٻرندڙ، ناقابل بيان آوارا سان تبديل ٿيل. بار بار مون تخليقي شعاعن کي تارن ۾ ڳرندي ڏٺو، پوءِ شفاف شعاع جي چادرن ۾ حل ٿيو. تال جي ڦيرڦار سان، سيڪسٽيلين دنياون شفاف چمڪ ۾ گذري ويون؛ باهه آسمان بڻجي وئي.

مون پنهنجي دل ۾ ايمپيرين جي مرڪز کي وجداني ادراڪ جي نقطي طور سڃاتو. منهنجي مرڪز کان عالمگير ساخت جي هر حصي تائين چمڪندڙ شان جاري ٿيو. خوشگوار امرتا ، امرت جو امرت، منهنجي اندر هڪ تيز چاندي جهڙي رواني سان ڌڙڪي رهيو هو. خدا جو تخليقي آواز مون اوم ، وانگر[1-14] گونجندي ٻڌو ڪاسمڪ موٽر جو وائبريشن.

اوچتو ساهه منهنجي ڦڦڙن ۾ واپس آيو. تقريبن ناقابل برداشت مايوسي سان، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي لامحدود وسعت ختم ٿي وئي آهي. هڪ ڀيرو ٻيهر مان جسم جي ذلت آميز پنجري تائين محدود هوس، روح لاءِ آساني سان مطابقت رکندڙ نه. هڪ اجنبي ٻار وانگر، مان پنهنجي ميڪروڪاسمڪ گهر کان ڀڄي ويو هوس ۽ پاڻ کي هڪ تنگ مائڪروڪاسم ۾ قيد ڪري ڇڏيو هو.

منهنجو گرو منهنجي اڳيان بي حس بيٺو هو؛ مان ڪائناتي شعور جي تجربي لاءِ شڪرگذاري ۾ سندس پاڪ پيرن تي ڪرڻ شروع ڪيو، جيڪو مون گهڻي وقت کان شوق سان ڳولي رهيو هو. هن مون کي سڌو ڪيو، خاموشيءَ سان، بي مثال انداز ۾ جهليو، ڳالهايو.

"توهان کي خوشي سان گهڻو نشي ۾ نه ٿيڻ گهرجي. دنيا ۾ اجا توهان لاءِ گهڻو ڪم باقي آهي. اچو؛ اچو ته بالڪوني جي فرش کي صاف ڪريون؛ پوءِ اسين گنگا جي ڪناري سان هلنداسين."

مون هڪ جهاڙو آندو؛ مون کي خبر هئي ته استاد مون کي متوازن زندگي گذارڻ جو راز سيکاري رهيو هو. روح کي ڪائناتي ڳُجهارتن تي پکڙجڻ گهرجي، جڏهن ته جسم پنهنجا روزاني فرض سرانجام ڏئي ٿو. جڏهن اسان بعد ۾ گهمڻ لاءِ نڪتاسين، تڏهن به مان ناقابل بيان خوشي ۾ مبتلا هوس. مون اسان جي جسمن کي ٻه نجومي تصويرون ڏٺو، جيڪي درياهه جي ڪناري هڪ روڊ تي هلنديون هيون جنهن جو جوهر خالص روشني هو.

"اهو خدا جو روح آهي جيڪو ڪائنات ۾ هر شڪل ۾ قوت کي فعال طور تي برقرار رکي ٿو؛ پر هو متحرڪ رجحان جي دنيا کان ٻاهر خوشگوار غير تخليق ٿيل خالي جاءِ ۾ ماورائي ۽ الڳ آهي،"[2-14] ماسٽر وضاحت ڪئي. "اولياءَ جيڪي جسم ۾ هجڻ باوجود پنهنجي ديوتا کي محسوس ڪن ٿا هڪجهڙي ٻٽي وجود کي ڄاڻن ٿا. دنياوي ڪم ۾ شعوري طور تي مصروف رهڻ باوجود، اهي اجا تائين هڪ اندروني خوشي ۾ غرق آهن. خداوند سڀني انسانن کي پنهنجي وجود جي لامحدود خوشي مان پيدا ڪيو آهي. جيتوڻيڪ اهي جسم سان ڏکوئيندڙ طور تي تنگ آهن، خدا ان جي باوجود توقع رکي ٿو ته سندس شڪل ۾ ٺهيل روح

آخرکار سپني حسي سڃاڻپن کان مٿي اٿي □ ساٿس گڏ ٿين.

كائناتي نظر كيترائي مستقل سبق چڙيا. روزانو پنهنجن خيالن كي خاموش كرڻ سان، مان ان وهمي يقين كان آزاد ٿي سگهان ٿو ته منهنجو جسم گوشت ۾ هڏن جو هڪ مجموعو آهي، جيكو مادي جي سخت مٽي مان گذري رهيو آهي. مون ڏٺو ته ساهه ۾ بيچين ذهن طوفانن وانگر هئا جيكي روشني جي سمنڊ كي مادي شكلن جي لهرن ۾ ڏكيندا هئا - زمين، آسمان، انسان، جانور، پكي، وڻ. لامحدود كي هڪ روشني جي طور تي كو به تصور انهن طوفانن كي پرسكون كرڻ كان سواءِ حاصل نه ٿي سگهيو. جيترو پيرا مان خاموش ٿيس. ٻن قدرتي گوڙ، مون ڏٺو ته تخليق جون كيتريون ئي لهرون هڪ روشن سمنڊ ۾ ن [illegible] ڳري ويون، جيئن سمنڊ جون لهرون، انهن جا طوفان گهٽجي رهيا آهن، پرسكون طور تي اتحاد ۾ ٿي وڃن ٿيون.

هڪ استاد كائناتي شعور جو الاهي تجربو عطا كري ٿو جڏهن سندس شاگرد، مراقبي ذريعي، پنهنجي ذهن كي هڪ اهڙي حد تائين مضبوط كري ٿو جتي وسيع نظارا كيس مغلوب نه كندا. اهو تجربو كڏهن به كنهن جي صرف ذهني رضامندي يا كليل ذهن ذريعي نه ٿو ڏئي سگهجي. صرف يوگا مشق ۾ عقيدتمند پڳتي ذريعي مناسب واڌارو ذهن كي تيار كري سگهي ٿو. هر جاءِ تي موجودگيءَ جي آزاد كندڙ صدمي كي جذب كري ٿو. اهو مخلص عقيدتمند لاءِ هڪ قدرتي ناگزيريت سان گڏ اچي ٿو. سندس شديد خواهش هڪ ناقابلِ مزاحمت قوت سان خدا ڏانهن چڪڻ شروع كري ٿي. خداوند، كائناتي نظر جي حيثيت سان، ڳوليندڙ جي مقناطيسي جوش سان سندس شعور جي حد ۾ چكجي ٿو.

مون پنهنجي پوئين سالن ۾، هيٺ ڏنل نظم، "سماڌي" لكي، ان جي كائناتي حالت جي شان كي بيان كرڻ جي كوشش كندي:

روشني ۾ چانوَ جا پردا هٽائي چڙيا، غم جي هر بخار كي
كنيو،
ٿوري وقتي خوشي جا سڀ صبح لهي ويا، مدهم حسي
سراب هليو ويو.
پيار، نفرت، صحت، بيماري، زندگي، موت،
تباهه ٿيل اهي كوڙو پاڇا تي جي اسكرين جو ٻٽي.
كل جون لهرون، طنز جون لهرون، اداسي جا پورا، خوشي جي وسيع سمنڊ ۾ ڳرڻ
خاموش   جي طوفان جو مايا
مواد جادو لٺ جو وجدان اونهو.
كائنات، وساريل خواب، لاشعوري طور تي لكيل آهي، منهنجي نئين جاڳيل ياداشت
تي حملو كرڻ لاءِ تيار آهي.
مان كائناتي پاڇي كان سواءِ جيئان ٿو، پر اهو
مون كان خالي نه آهي؛
جيئن سمنڊ لهرن كان سواءِ موجود آهي، پر اهي سمنڊ
كان سواءِ ساهه نه ٿا كڻن.
خواب، جاڳڻ، گهري تهوريه جون حالتون ننڊ، حال، ماضي،
مستقبل، منهنجي لاءِ وڌيڪ نه،
پر هميشه موجود، هر هنڌ وهندڙ مان، مان، هر هنڌ. سيارا، تارا، ستارن جي
مٽي، زمين،
قيامت جي تباهين جا آتش فشاني ڦاٽڻ، تخليق جي مولڊنگ فرنس،
گليشيئرز جو خاموش ايكس ري، سڙڻ اليكٽران ٻوڏ،

سپني انسانن جا خيال، ماضي، حال، ايندڙ، گاهه جو هر تڻ، مان،
انسان ذات،
هر هڪ ذرڙو جو عالمگير مٿي،
 ڪاوڙ، لالچ، نيڪي، بدي، نجات، هوس، مون سڀ ڪجهه
نگليو، تبديل ڪري ڇڏيو.
 منهنجي پنهنجي هڪ وجود جي رت جي هڪ وسيع سمنڊ ۾! مراقبي
 سان پريل، اڪثر ڪري ڦُلندڙ خوشي منهنجين ڳوڙهن پرين اکين ڪي
انڌو ڪري،
خوشي جي لافاني شعلن ۾ ڦاٽي پيو، منهنجا ڳوڙها،
منهنجو جسم، منهنجو سڀ ڪجهه ڪائي ويو. تون آهين
مان، مان آهيان تون،
جاڻندڙ، جاڻندڙ، جاتل، جيئن هڪ!
 پرسڪون، اڻ ٽٽل جوش، دائمي طور تي زنده، هميشه نئون امن! اميد جي تصور کان ٻاهر لطف
خوشي   سماڌي ،اندوز!
نه هڪ بي هوش حالت
 يا ذهني ڪلوروفارم بغير ارادي جي واپسي جي، سماڌي پر
 منهنجي شعوري دائري کي فاني فريم جي حدن کان ٻاهر وڌائي
ٿو
 ابديت جي سڀ کان پري حد تائين جتي مان،
ڪائناتي سمنڊ،
واچ جي نيڊو انا ترندڙ ۾ مان.
 ڇِريو، واريءَ جو هر ذرو، منهنجي نظر کان سواءِ نه ٿو ڪري. سچو خلا منهنجي ذهني
سمنڊ ۾ برفاني ٽڪري وانگر تري ٿو.
زبردست ڪنٽينر، مان، جو سڀ شيون ٿهيل.
 وڏيڪ گهري، ڏگهي، پياسي، گرو-ڏنل مراقبي سان هي آسماني سماڌي
ايندي آهي .
موبائل پونڪڻ جو ايٽم آهن ٻڌو،
 اونداهي زمين، جبل، واديون، ڏسو! پگهريل مائع! وهندڙ سمنڊ نيبولا جي بخارات ۾
تبديل ٿي وڃن ٿا!
 اوم   بخارن تي ڌماڪا ٿين ٿا، شاندار طور تي پنهنجا پردا کوليندا آهن، سمنڊ ظاهر
ٿيندا آهن، چمڪندڙ اليڪٽران،
 جيستائين، آخرڪار ڪائناتي ڍول جي آواز تي، مجموعي
 روشنيون هر هنڌ موجود خوشي جي دائمي شعاعن ۾ غائب ٿي
وڃن.
 مان خوشي مان آيو آهيان، خوشي لاءِ مان جيئان ٿو، مقدس خوشي ۾ مان ڳريان
ٿو. ذهن جو سمنڊ، مان تخليق جي سيني لهرن کي پيئندو آهيان
مضبوط، مائع، بخارات، روشني جا چار پردا، سڏو اٿو.
مان پاڻ، سڀ ڪجهه ۾ داخل ٿئي ٿو جي زبردست مان پاڻ.
 هميشه لاءِ هليو ويو، فاني يادن جا بيڪار، ٽمٽار پاڇا. منهنجو ذهني آسمان بي داغ آهي،
هيٺ، اڳيان، ۾ مٿي.
 ابديت ۾ مان، هڪ گڏيل ڪريم. ڪلڻ جو هڪ
ننڍڙو بلبلو، مان
آهيان ٿيڻ جي سمنڊ جو ميرٿ پاڻ.

سري يُڪتيشور مون کي سيکاريو ته ڪيئن پنهنجي مرضي سان برڪت واري تجربي کي طلب ڪجي، ۽ اهو پڻ ته جيڪڏهن انهن جا وجداني چينل ترقي يافته هجن ته ان کي ٻين تائين ڪيئن منتقل ڪجي. مهينن تائين مان پرجوش اتحاد ۾ داخل ٿيس، اهو سمجهي رهيو هوس ته اپنشد چو چون ٿا ته خدا رس آهي ، "سڀ کان وڌيڪ لذيذ." بهرحال، هڪ ڏينهن، مون ماسٽر وٽ هڪ مسئلو کڻي ويو.

" مان چاهيان ٿو، سائين - مان خدا کي

ڪڏهن ڳولي سگهندس؟" "توهان ڪيس ڳولي

ورتو آهي."

"او نه، سائين، مان نه ڪريو سوچيو تنهنڪري!"

منهنجو گرو مسڪرائي رهيو هو. "مون کي پڪ آهي ته توهان ڪنهن معزز شخصيت جي اميد نه ٿا رکو، جيڪو ڪائنات جي ڪنهن جراثيم ڪش ڪنڊ ۾ تخت کي سينگاريو هجي! پر، مان ڏسان ٿو ته توهان تصور ڪري رهيا آهيو ته قبضو معجزاتي طاقتن جو هڪ ذريعو خدا جو علم آهي. ڪنهن وٽ سڄي ڪائنات هجي، ۽ هو اجا تائين رب کي ڳولڻ ۾ ناڪام ٿئي! روحاني ترقي ڪنهن جي ظاهري طاقتن سان نه، پر صرف ان جي طاقت سان ماپي ويندي آهي. مراقبي ۾ سندس خوشي جي کوٽائي.

" هميشه نئين خوشي خدا آهي . هو لازوال آهي؛ جيئن توهان سالن دوران پنهنجا مراقبا جاري رکو ٿا، هو توهان کي لامحدود چالاکي سان فريب ڏيندو. توهان جهڙا عقيدتمند جيڪي خدا جو رستو ڳولي چڪا آهن ڪڏهن به ڪنهن ٻئي خوشي لاءِ هن کي بدلائڻ جو خواب نه ڏسندا آهن؛ هو مقابلي جي سوچ کان ٻاهر دلڪش آهي .

" اسان دنياوي خوشين کان ڪيترو جلدي ٿڪجي وڃون ٿا! مادي شين جي خواهش لامحدود آهي؛ انسان ڪڏهن به مڪمل طور تي مطمئن نه ٿيندو آهي، ۽ هڪ کان پوءِ ٻئي مقصد جي پيروي ڪندو آهي. 'ڪجهه ٻيو' جيڪو هو ڳولي ٿو اهو رب آهي، جيڪو اڪيلو دائمي خوشي ڏئي سگهي ٿو."

" ظاهري خواهشون اسان کي اندر جي عدن کان ڌڪي ڇڏين ٿيون؛ اهي ڪوڙا خوشيون پيش ڪن ٿيون جيڪي صرف روح جي خوشي جي نقل ڪن ٿيون. گم ٿيل جنت الاهي مراقبي ذريعي جلدي واپس ملي ٿي. جيئن ته خدا غير متوقع هميشه لاءِ نئون آهي، اسان ڪڏهن به هن کان نه ٿڪون ٿا. ڇا اسان خوشي سان ٿڪجي سگهون ٿا، هميشه لاءِ خوشگوار طور تي مختلف؟"

" مون کي هاڻي سمجهه ۾ آيو، سائين، ڇو بزرگ خداوند کي بي مثال سڏين ٿا. دائمي زندگي به سندس تعريف ڪرڻ لاءِ ڪافي نه ٿي سگهي."

ڪريا يوگا ذريعي ذهن کي حسي رڪاوٽن کان صاف ڪرڻ کان پوءِ، مراقبو خدا جو ٻٽو ثبوت پيش ڪري ٿو. هميشه نئين خوشي سندس وجود جو ثبوت آهي، جيڪا اسان جي ايٽمن کي قائل ڪري ٿي. ان سان گڏ، مراقبي ۾ هڪ شخص سندس فوري هدايت، هر مشڪل لاءِ سندس مناسب جواب ڳولي ٿو."

"مان ڏسان ٿو، گروجي؛ توهان منهنجو مسئلو حل ڪري ڇڏيو آهي." مون شڪرگذاري سان مسڪرايو. "مون کي هاڻي احساس ٿيو آهي ته مون خدا کي ڳولي ورتو آهي، ڇاڪاڻ ته جڏهن به منهنجي سرگرم ڪلاڪن دوران مراقبي جي خوشي لاشعوري طور تي واپس آئي آهي، مون کي هر

شيءِ □ صحيح رستو اختيار ڪرڻ جي هدايت ڪئي وئي آهي، تفصيلن □ به."

" انساني زندگي ڏک سان پريل آهي جيستائين اسان کي خبر ناهي ته خدائي مرضي سان ڪيئن هم آهنگ ٿيڻو آهي، جنهن جو 'صحيح رستو' اڪثر خود غرض عقل لاءِ حيران ڪندڙ هوندو آهي. خدا ڪائنات جو بار ڪٽندو آهي؛ هو اڪيلو ئي بي عيب صلاح ڏئي سگهي ٿو."

14-1 : "جي شروعات هو جي لفظ، ۽ جي لفظ هو سان خدا، ۽ جي لفظ هو خدا." - جان 1:1 ۾.

14-2 : "نه ماٺهو لاءِ جي پيءُ ججڻ نه ماڻهو، پر آهي پرعزم سڀ فيصلو ڏانهن جي پٽ." - جان 5:22. "نه ماڻهو آهي خدا کي ڏٺو تي ڪو به وقت؛ جي صرف پيدا ٿيل پُٽ، ڪهڙي آهي ۾ جي سينو جو جي پيءُ، هو آهي اعلان ڪيو ويو ڪيس." - جان 1:18. "سچ پچ، سچ پچ، مان چئو ڏانهن توهان، هو اهو يقين رکي ٿو تي مان، جي ڪم ڪري ٿو اهو مان ڪريو ڪندو هو ڪريو پڻ؛ ۽ وڏو ڪم ڪري ٿو ڪان اهي "چا هو ڪندو؛ چاڪاڻ ته مان پنهنجي پيءُ وٹ وڃان ٿو." - يوحنا 14:12. "پر مددگار، جيڪو پاڪ روح آهي، جنهن کي پيءُ منهنجي نالي تي موڪليندو، اهو توهان کي سڀ شيون سيکاريندو، ۽ توهان کي اهي سڀ شيون ياد ڏياريندو، جيڪي مون توهان کي چيو آهي." - يوحنا 14:26.

اهي بائيبل جا لفظ خدا جي ٽنهي فطرت جو حوالو ڏين ٿا جيئن پيءُ، پٽ، پاڪ روح (هندو صحيفن ۾ ست ، تات ، اوم). خدا جي پيءُ آهي جي مطلق، اڻ ظاهر ٿيل، موجود ڪان اڳتي وائبريٽري تخليق. خدا جي پُٽ آهي جي مسيح جي شعور (برهما يا ڪُٽاسٿا چيتنيا) موجود اندر وائبريٽري تخليق؛ هي مسيح شعور آهي جي "اڪيلو پيدا ٿيل" يا غير تخليق ٿيل لامحدود جو واحد عڪس. ان جو ظاهري اظهار يا "گواه" اوم يا پاڪ روح آهي، الاهي، تخليقي، پوشيده طاقت جيڪا وائبريشن ذريعي سڄي تخليق کي ترتيب ڏئي ٿي. اوم ، خوشگوار تسلي ڏيندڙ کي مراقبي ۾ ٻڌو ويندو آهي ۾ عقيدتمند کي آخري سچائي ظاهر ڪري ٿو.

باب: 15

جي گوبي ڦرلٽ

" سائين، توهان لاءِ هڪ تحفو! اهي ڇهه وڏا گوبي منهنجي هٿن سان لڳايا ويا هئا؛ مون هڪ ماءُ جي نرم خيال سان انهن جي واڌ ويجهه جي نگراني ڪئي آهي جيڪا پنهنجي ٻار کي کير پياريندي آهي." مون پاڄين جي ٽوڪري کي هڪ رسمي گلدستي سان پيش ڪيو.

" مهرباني!" سري يُڪتيشور جي مُرڪ تعريف سان پريل هئي. "مهرباني ڪري انهن کي پنهنجي ڪمري ۾ رکو؛" مون کي سڀاڻي هڪ خاص ڊنر لاءِ انهن جي ضرورت پوندي.

15-1 تيپهتو هوس . منهنجي ڪاليج جي اونهاري جون موڪلون منهنجي گرو سان گڏ سندس سمنڊ ڪناري واري هيرميٽيج ۾ گذارڻ لاءِ. ماسٽر ۽ سندس شاگردن پاران نهيل، بنگال جي خليج تي خوشگوار نندڙو به منزله ريٽريٽ فرنٽ.

مان ٻئي ڏينهن صبح سوير جاڳيس، لوڻ واري سمنڊ جي هوائن □ پنهنجي آس پاس جي دلڪشيءَ سان تازگي حاصل ڪريان ٿي. سري يُڪتيشور جي سُريلي آواز سڏ ڪري رهي هئي؛ مون پنهنجن پيارن گوبي تي نظر وڌي □ انهن ڪي پنهنجي بستري هيٺان صاف سٿرو ڪري ڇڏيو.

اچو، ڏيو اسان وچ جي طرف جي ساحل." ماسٽر اڳواٽي جي رستو؛ ڪيترائي نوجوان شاگرد □ مان پاڻ "
□ پٺيان

هڪ ٽڙيل پکڙيل گروپ. اسان جو گرو سروي کيل اسان □ نرم تنقيد.

"جڏهن اسان جا مغربي پائر هلن ٿا، اهي عام طور تي هڪجهڙائي □ فخر ڪندا آهن. هاٿي، مهرباني ڪري ٻن قطارن □ مارچ ڪريو؛ هڪ ٻئي سان تال سان قدم رکو." سري يُڪتيشور اسان جي فرمانبرداري ڪندي ڏٺو؛ هن ڳائڻ شروع ڪيو: "ڇوڪرا هڪ ننڍڙي قطار □، اڳتي □ اڳتي ويندا آهن." مان ان آساني سان تعريف ڪرڻ کان سواءِ نه رهي سگهيس جنهن سان ماسٽر پنهنجن نوجوان شاگردن جي تيز رفتار سان مقابلو ڪرڻ جي قابل هو.

"رڪيو!" منهنجو گرو جو اکيون ڳولهيو ويو منهنجو. "ڪيو توهان ياد رکو جي طرف تالا جي پوئتي دروازو جو جي عبادتگاهه؟"

منهنجو گرو جا سامونڊي ڪناري آشرم اي تي پوري

دنيا مان مهمانن جو هڪ مسلسل وهڪرو هن آرامگاهه □ وهندو رهيو. ڪيترائي عالم ماڻهو ڪنهن قدامت پسند مذهبي شخص سان ملڻ جي اميد سان آيا. هڪ شاندار مسڪراهٽ يا خوشگوار برداشت جي هڪ نظر ڪڏهن ڪڏهن اهو ظاهر ڪندي هئي ته نوان ايندڙ ڪجهه پاڪ ٻڌاڪن کان وڌيڪ ڪجهه به توقع نه ڪندا هئا. تڏهن به انهن جي بيچيني واري روانگي هڪ واضح يقين آڻيندي ته سري يُڪتيشور پنهنجي علم جي خاص شعبن □ صحيح بصيرت ڏيکاري هئي.

منهنجي گرو جي هميشه پنهنجي آشرم □ نوجوان شاگرد رهندا هئا. هو انهن جي ذهنن □ زندگين کي ان احتياط سان هدايت ڪندو هو جنهن □ لفظ "شاگرد" لفظي طور تي جڙيل آهي.

"مان سوچيو تنهنڪري، سائين."

سري يُڪتيشور ڪجهه منٽن لاءِ خاموش رهيو، سندس چپن تي اڌ دٻيل مسڪراهٽ هئي. "نه، توهان وساري ڇڏيو،" هن آخرڪار چيو. "الهي غور فڪر کي مادي لاپرواهي جو بهانو نه بڻائڻ گهرجي. توهان آشرم جي حفاظت □ پنهنجي فرض کي نظرانداز ڪيو آهي؛ توهان کي سزا ملڻ گهرجي."

مان سوچ هو هو لکل طور تي مذاق ڪرڻ ڪڏهن هو شامل ڪيو ويو: "تنهنجو ڇهه گوبي ٿيندو جلد هجڻ صرف پنج."

اسين ڦري ويو چوڏاري تي ماسٽرس حڪم □ مارچ ڪيو پوئتي جيستائين اسين هٿا بند ڪريو جي طرف جي هيميٽيج.

"ڪجهه دير آرام ڪر. مُڪُنڊا، اسان جي ڪاٻي پاسي واري احاطي جي پار ڏس؛ پرئين رستي تي نظر ڪر. هڪ خاص ماڻهو اتي پهچندو؛ هو توهان جي سزا جو ذريعو هوندو."

مون انهن ناقابل فهم ڳالهين تي پنهنجي ڪاوڙ ڪي لڪايو. جلد ئي هڪ هاري روڊ تي ظاهر ٿيو. روڊ؛ هو بيحد ناچ ڪري رهيو هو □ بي معنيٰ اشارن سان پنهنجا هٿ اُڏائي رهيو هو. تجسس سان لڳ پڳ مفلوج ٿي ويو، مون پنهنجون اکيون مزاحيه تماشي تي لڳايون. جيئن ئي ماڻهو رستي □ هڪ اهڙي جاءِ تي پهتو جتي هو اسان جي نظرن کان غائب ٿي ويندو، سري يُڪتيشور چيو، "هاڻي، هو واپس ايندو."

هاري هڪدم پنهنجو رخ بدلايو □ آشرم جي پوئين پاسي ڏانهن هليو ويو. هڪ وارياسي رستي کي پار ڪندي، هو پوئين دروازي کان عمارت □ داخل ٿيو. مون ان کي ڪليل ڇڏيو هو، جيئن منهنجي گرو چيو هو. اهو ماڻهو ٿوري دير □ ٻاهر نڪتو، منهنجي هڪ قيمتي گوبي کي ڪٽي. هاڻي هو عزت سان اڳتي وڌيو، قبضي جي وقار سان سيڙپڪاري ڪئي.

اهو ظاهر ٿيندڙ تماشو، جنهن □ منهنجو ڪردار حيران ٿيل شڪار جو نظر آيو، ايترو پريشان ڪندڙ نه هو جو مان ڪاوڙ □ پريل تعاقب □ ناڪام ٿي ويس. مان رستي جي اڌ رستي تي هوس جڏهن ماستر مون کي ياد ڪيو. هو کلڻ سان مٿي کان پيرن تائين ٿڙڪي رهيو هو.

"اهو غريب چريو ماڻهو هڪ گوبي جي خواهش ڪري رهيو آهي،" هن خوشيءَ جي لهرن جي وچ □ " وضاحت ڪئي. "مون سوچيو ته اهو هڪ سٺو خيال هوندو جيڪڏهن هن کي توهان مان هڪ ملي وڃي، ايترو بي احتياط!"

مان پنهنجي ڪمري ڏانهن ڊوڙيس، جتي مون ڏٺو ته چور، ظاهري طور تي سبزي جي تياري ڪندڙ، منهنجي سون جي انگوٺي، گهڙي □ پئسا، سڀ ڪمبل تي کليل طور تي پيل ڇڏي ويو هو. هو بستري جي هيٺان رڙهندو رهيو هو جتي، مڪمل طور تي غير معمولي نظر کان لڪيل، منهنجي هڪ گوبي هن جي دل جي خواهش کي جاڳائي ڇڏيو هو.

مون ان شام سري يُڪتيشور کان ان واقعي جي وضاحت ڪرڻ لاءِ پڇيو، جنهن □، مون سوچيو، ڪجهه حيران ڪندڙ خاصيتون هيون.

منهنجي گرو آهستي آهستي پنهنجو مٿو هلايو. "تون ڪنهن ڏينهن اهو سمجهي ويندين. سائنس جلد ئي انهن لڪيل قانونن مان ڪجهه دريافت ڪندي."

جڏهن ڪجهه سالن بعد ريڊيو جا عجائب هڪ حيران ڪندڙ دنيا تي ڦاٽي پيا، ته مون کي ماستر جي اڳڪٿي ياد آئي. وقت □ جاءِ جا پراڻا تصور ختم ٿي ويا؛ ڪنهن به هاري جو گهر ايترو تنگ نه هو. ته لنڊن يا ڪلڪتي داخل نه ٿي سگهيا! بيحد بيوقوفيءَ جي اڳيان وڏايل بيوقوفيءَ واري ذهانت انسان جي هر هنڌ موجودگيءَ جي هڪ پهلوءَ جو ثبوت.

جي "پلاٽ" جو جي گوبي ڪاميڊي ڪري سگهي ٿو هجڻ بهترين سمجهيو ويو پاران هڪ ريڊيو تشبيه. سري يُڪتيشور هڪ مڪمل انساني ريڊيو هو. خيال صرف تمام نرم وائبريشن آهن جيڪي آسمان □ هلن ٿا. جيئن هڪ حساس ريڊيو هر طرف کان هزارين پين پروگرامن مان هڪ گهربل موسيقي نمبر ڪٽندو آهي، تيئن منهنجو گرو به اڌ عقل ماڻهوءَ جي خيال کي پڪڙڻ جي قابل ٿي ويو هو جيڪو خواهش ڪندو هو لاءِ هڪ گوبي، ٻاهر جو جي بيشمار خيال جو نشريات انسان وصيت نامو □ دنيا. 2-15 پنهنجي طاقتور ارادي

سان، ماسٽر هڪ انساني نشرياتي اسٽيشن پڙ هو، □ هن ڪاميابيءَ سان هاري کي هدايت ڪئي هئي ته هو
پنهنجا قدم پوئتي هٽائي □ هڪ خاص ڪمري □ هڪ پيرو لاءِ وجي.

گوبي.

وجدان 3-15 روح جي هدايت آهي، جيڪا قدرتي طور تي انسان انهن لمحن دوران ظاهر ٿئي ٿي جڏهن سندس ذهن پرسڪون هوندو آهي. تقريبن هر ڪنهن کي هڪ ناقابل بيان طور تي صحيح "انداز" جو تجربو ٿيو آهي، يا ڪيو آهي پنهنجن خيالن کي مؤثر طريقي سان ٻئي شخص ڏانهن منتقل ڪيو.

انساني ذهن، بيچيني جي جامد کان آزاد، پنهنجي اينٽينا ذريعي ڪم ڪري سگهي ٿو وجدان، پيچيده ريڊيو ميڪانيزم جا سڀ ڪم - خيالن کي موڪلڻ وصول ڪرڻ، ناپسنديده خيالن کي ترتيب ڏيڻ. جيئن ته ريڊيو جي طاقت برقي ڪرنٽ جي مقدار تي منحصر آهي اهو استعمال ڪري سگهي ٿو. تنهنڪري انساني ريڊيو هر فرد جي مرضي جي طاقت مطابق توانائي حاصل ڪري ٿو .

سڀئي خيال ڪائنات دائمي طور تي هلندا رهن ٿا. گهري توجهه سان، هڪ ماسٽر ڪنهن به ذهن جي خيالن کي ڳولڻ جي قابل هوندو آهي، جيئرو يا مئل. خيال عالمگير آهن انفرادي طور تي جڙيل نه آهن؛ هڪ سچائي پيدا نه ٿي سگهي، پر صرف محسوس ڪئي وڃي ٿي. انسان جا غلط خيال سندس سمجھ خامين جي ڪري پيدا ٿين ٿا. يوگا سائنس جو مقصد ذهن کي پرسڪون ڪرڻ آهي، ته جيئن بغير ڪنهن بگاڙ جي اهو ڪائنات الاهي نظر کي ظاهر ڪري سگهي.

ريڊيو ٽيليويزن ڏورانهين ماڻهن جي فوري آواز نظر کي لکين ماڻهن جي ٻاهه آڻي چڏيو آهي: پهرين بيڪار سائنسي اطلاع ته انسان هڪ مڪمل روح آهي. خلا هڪ نقطي تائين محدود جسم نه، پر وسيع روح، جنهن کي گهٽي پاڳي وحشي طريقن خودي بيڪار سازش ڪري ٿي ته جيئن تنگ ڪري سگهجي.

" تمام عجيب، تمام شاندار، بظاهر تمام ناممڪن واقعا اڃا تائين ظاهر ٿي سگهن ٿا، جيڪي هڪ ڀيرو قائم ٿيڻ کان پوءِ، اسان کي ان کان وڌيڪ حيران نه ڪندا جيترو اسان هاڻي ان سڀني تي حيران آهيون جيڪو سائنس اسان کي گذريل صدي دوران سيکاريو آهي،" چارلس رابرٽ رچٽ، فزيالوجي نوبل انعام يافته، اعلان ڪيو آهي. "اهو فرض ڪيو ويو آهي ته اهي واقعا جيڪي اسان هاڻي بغير ڪنهن تعجب جي قبول ڪريون ٿا، اسان کي حيران نه ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي سمجهيا وڃن ٿا. پر اهو معاملو ناهي. جيڪڏهن اهي اسان کي حيران نه ڪن. اهو ان ڪري ناهي جو اهي سمجهيا وڃن ٿا، اهو ان ڪري آهي جو اهي واقف آهن؛ ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اهو ڪجهه جيڪو سمجهي نه ٿو سگهجي، اسان کي هر شيءِ تي حيران ٿيڻ گهرجي - هڪ پٿر جو هوا اڇلائڻ، ايڪڙ جيڪو بلوط ٻڃي ٿو، پارو جيڪو گرم ٿيڻ تي پکڙجي ٿو، لوهه اچ جي سائنس هڪ آهي.......... مقناطيس طرفان ڇڪيل آهي، فاسفورس جيڪو رگڙڻ تي سڙي ٿو. هلڪو مادو؛ هڪ لک سالن ان جيڪي انقلاب ارتقا ٿيندا، اهي سڀ کان وڌيڪ جرئتمندانه اميدن کان گهٽو وڌيڪ هوندا. سچائيون - اهي حيرت انگيز، حيرت انگيز، غير متوقع سچائيون - جيڪي اسان جا اولاد دريافت ڪندا، هاڻي به اسان جي چوڌاري آهن، اسان کي اکين ڏسي رهيا آهن، تنهنڪري ڳالهائڻ لاءِ، تڏهن به اسان انهن کي نه ٿا ڏسون. پر اهو چوڻ ڪافي ناهي ته اسان انهن کي نه ٿا ڏسون؛ اسان ڏسون ٿا انهن کي ڏسڻ جي خواهش نه آهي؛ ڇاڪاڻ ته جيئن ئي ڪا غير متوقع اڻ واقف حقيقت ظاهر ٿئي ٿي، اسان ان کي حاصل ڪيل علم جي عام جڳهن جي فريم ورڪ فٽ ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، اسان کي ڪاوڙ آهي ته ڪو به وڌيڪ تجربو ڪرڻ جي جرئت ڪري."

هڪ مزاحيه واقعو ڪجهه ڏينهن بعد پيش آيو جڏهن مون کان هڪ گوبي ايتري بي ترتيب طور تي ڦري وئي هئي. هڪ خاص مٽيءَ جو تيل جو ڏيئو نه ملي سگهيو. تازو ئي پنهنجي گرو جي سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري کي ڏسڻ کان پوءِ بصيرت، مان سوچ هو ڪندو مظاهرو ڪرڻ اهو اهو هو ٻار جو ڪيڏڻ جي طرف ڳولهيو جي ٻتي.

ماسٽر محسوس ڪيل منهنجو اميد. سان وڏايل ڪشش ثقل هو سوال ڪيو ويو سڀ آشرم رهائشي. الف

نوجوان شاگرد اعتراف ڪيو ته هن پوئين صحن ۾ ڪوهه تي وڃڻ لاءِ ڏيئو استعمال ڪيو هو.

سري يُڪتيشور ڪي سنجيدگي سان صلاح ڏني: "ڪوهه جي ويجهو ڏيئو ڇڏيو."

مان اُتي ڊوڙي ويس؛ ڪو به ڏيئو نه! ڪرسٽ فال ٿي، مان پنهنجي گرو ڏانهن موٽي آيس. هو هاٽي دل سان کلندو هو، منهنجي مايوسي تي ڪو به افسوس نه ڪندو هو.

افسوس جو مان توهان کي غائب ٿيل چراغ ڏانهن هدايت نه ڪري سگهيس؛ مان قسمت ٻڌائڻ وارو نه " آهيان!" چمڪندڙ اکين سان، هن وڌيڪ چيو، "مان هڪ اطمينان بخش شرلاڪ هومز به نه آهيان!"

مان محسوس ٿيو اهو ماسٽر ڪندو ڪڏهن به نه ڊسپلي سندس طاقتون ڪڏهن چئلينج ڪيل، يا لاءِ هڪ معمولي ڳالهه.

خوشگوار هفتا گذري ويا. سري يُڪتيشور هڪ مذهبي جلوس جي منصوبابندي ڪري رهيو هو. هن مون کي چيو ته شاگردن کي پوري شهر ۾ ساحل تي وٺي وڃان. عيد جو ڏينهن اونهاري جي گرم ترين ڏينهن مان هڪ طور تي اڀريو.

گروجي، ڪيئن ڪري سگهي ٿو مان وٺو جي ننگي پير شاگرد مٿان جي باهه وارو ريتي؟" مان ڳالهايو ” مايوسيءَ سان.

مان توهان کي هڪ راز ٻڌائيندس،" ماسٽر جواب ڏنو. "خداوند ڪڪرن جي ڇٽي موڪليندو؛ توهان سڀ " آرام سان هلندا."

مون خوشيءَ سان جلوس جو انتظام ڪيو؛ اسان جو گروپ آشرم کان ست سنگا بينر سان شروع ٿيو. . 4-15 سري يُڪتيشور پاران ٺهيل، ان تي سنگل 5-15 جي علامت هئي اک، وجدان جي دوربيني نظر

جيئن ئي اسان عبادتگاهه مان نڪتاسين ته آسمان جو اهو حصو جيڪو مٿي هو، جادوءَ سان ڪڪرن سان پرجي ويو. هر طرف کان حيران ڪندڙ انزال جي ساٿين سان گڏ، هڪ تمام هلڪو مينهن وسيو، جنهن شهر جي گهٽين ۾ پرندڙ ساموندي ڪناري کي ٿڌو ڪيو. پريڊ جي ٻن ڪلاڪن دوران سڪون ڏيندڙ ڦڙا هيٺ لهي پيا. جڏهن اسان جو گروپ آشرم ڏانهن موٽيو، تڏهن ڪڪر ۽ مينهن بي ترتيبي سان غائب ٿي ويا.

تون ڏسين ٿو ته خدا اسان لاءِ ڪيئن محسوس ڪري ٿو،" ماسٽر جواب ڏنو جڏهن مون پنهنجو " شڪرگذاري ظاهر ڪئي. "خداوند سڀني کي جواب ڏئي ٿو ۽ سڀني لاءِ ڪم ڪري ٿو. جيئن هن منهنجي درخواست تي مينهن موڪليو، تيئن هو عقيدتمند جي ڪنهن به مخلص خواهش کي پورو ڪري ٿو. ماڻهو ڪڏهن به اهو محسوس نه ڪندا آهن ته خدا ڪيترا ڀيرا انهن جي دعائن تي ڌيان ڏئي ٿو. هو ٿورن جو طرفدار نه آهي، پر هر ڪنهن جي ٻڌي ٿو جيڪو هن سان اعتماد سان رابطو ڪري ٿو. سندس ٻارن کي ڪڏهن به پنهنجي قادر مطلق پيءُ جي پيار پري مهرباني تي مڪمل يقين رکڻ گهرجي." 6-15

سري يُڪتيشور چار ساليانو ميلو اسپانسر ڪيو، ايڪينوڪس ۽ سولسٽيس تي، جڏهن سندس شاگرد پري ۽ ويجهو کان گڏ ٿيندا هئا. سياري جي سولسٽيس جو جشن سيرامپور ۾ منعقد ڪيو ويو؛ پهرين جنهن ۾ مون شرڪت ڪئي، مون کي هڪ مستقل نعمت ڏني.

جشن صبح جو شروع ٿيو ۽ گهٽين ۾ ننگي پيرن جي جلوس سان گڏ نڪتو. سوين شاگردن جا آواز مٺي

مذهبي گيتن سان گونجي رهيا هئا؛ ڪجهه موسيقارن بانسري ۽ خول ڪريتل (ڍول ۽ جهانجهه) وڄائي رهيا هئا. پرجوش شهري ماٿهن گلن سان رستي تي وهائي چڙيا، خوشيءَ سان ته اسان ڪي خداوند جي بابرڪت نالي جي شاندار تعريف سان نثري ڪمن ڪان طلب ڪيو ويو آهي. ڏگهو سفر

آشرم جي صحن □ ختم ٿيو. اتي اسان پنهنجي گرو کي گهيرو ڪيو، جڏهن ته متين بالڪوني □ شاگردن اسان تي گولڊ گلن جي برسات ڪئي.

چنا □ نارنگي جي پڊنگ ونڻ لاءِ ويا . مان پائرن جي شاگردن جي هڪ گروهه ڏانهن ويس جيڪي اڄ باورچی طور ڪم ڪري رهيا هئا. اهڙين وڏين گڏجاڻين لاءِ ڪاڏو وڏين ديڳين □ ٻاهر پچائڻو پوندو هو. ڪاٺ جي ٻرندڙ اينٽن جا ٺهيل چولها دونهين وارا □ آنسو پيدا ڪندڙ هئا، پر اسان پنهنجي ڪم تي خوشيءَ سان ڪلندا هئاسين. هندستان □ مذهبي ت□وارن کي ڪڏهن به نه سمجهيو ويندو آهي. تڪليف ڏيندڙ؛ هر هڪ هڪ ڪري ٿو سندس حصو، فراهم ڪرڻ پئسا، چانور، ڀاڄيون، يا سندس ذاتي خدمتون.

ماسٽر جلد ئي اسان جي وچ □ هو، دعوت جي تفصيلن جي نگراني ڪري رهيو هو. هر لمحي مصروف، هو سڀ ڪان وڌيڪ توانائي واري نوجوان شاگرد سان گڏ هلندو رهيو.

هڪ سنڪيرتن (گروپ گانا)، هارمونيم □ هٿ سان وڄايل هندستاني ڊرم سان گڏ، جاري هو. سري يُڪتيشور تعريف سان ٻڌو؛ سندس موسيقي جو احساس انتهائي پرپور هو.

"اهي چاٻي کان ٻاهر آهن!" ماسٽر باورچين کي ڇڏي فنڪارن سان شامل ٿيو. راڳ ٻيهر ٻڌو ويو، هن ڀيري صحيح طرح سان پيش ڪيو ويو.

هندستان □، موسيقي سان گڏ مصوري □ ڊراما کي هڪ الاهي فن سمجهيو ويندو آهي. برهما، وشنو، □ شِو - ابدي تثليث - پهرين موسيقار هئا. الاهي ناچ ڪندڙ شِو کي صحيفن □ پنهنجي ڪائناتي تخليق، تحفظ □ تحليل جي ڪائناتي ناچ □ تال جي لامحدود طريقن تي ڪم ڪندڙ طور پيش ڪيو ويو آهي، جڏهن ته برهما وقت جي ڌڙڪن کي زور ڏنو. ڪرشن، وشنو جو هڪ جهنجهٽ جهنجهٽ، □ وشنو پاڪ مرٽگا يا ڊول وڄايو. اوتار، هميشه هندو آرٽ □ هڪ بانسري سان ڏيکاريو ويو آهي، جنهن تي هو دلڪش گيت وڄائيندو آهي جيڪو انهن جي حقيقي گهر کي ياد ڏياريندو آهي جيڪي انساني روحن کي مايا - وهم □ ڦچندا آهن. دانائي جي ديوي سرسوتي، سڀني تارن جي سازن جي ماءُ، وينا تي پرفارم ڪندي علامت طور ڏيکاريل آهي . هندستان جي سام ويد □ موسيقي جي سائنس تي دنيا جي ابتدائي لکڻين تي مشتمل آهي.

هندو موسيقي جو بنياد راڳ يا مقرر سريلو ترازو آهي. ڇهه بنيادي راڳ 126 مشتق راڳني (زالون) □ پٽرا (پٽ) □ ورهايل آهن . هر راڳ □ گهٽ □ گهٽ پنج سر آهن: هڪ اڳواٽي وارو سر (وادي يا بادشاهه)، هڪ ثانوي سر (سموادي يا وزيراعظم)، مددگار سر (انوادي ، خدمتگار)، □ هڪ بي ترتيب سر (ويوادي ، دشمن).

ڇهن بنيادي راڳن مان هر هڪ جو ڏينهن جي هڪ خاص ڪلاڪ، سال جي موسم، □ هڪ صدر ديوتا سان قدرتي مطابقت آهي جيڪو هڪ خاص طاقت عطا ڪري ٿو. تنهن ڪري، (1) هنڊول راڳن صرف بهار □ صبح جو ٻڌو ويندو آهي، عالمگير محبت جي مزاج کي اڀارڻ لاءِ؛ (2) ديپڪ راڳن اونهاري □ شام جو وڄايو ويندو آهي، رحم کي جاڳائڻ لاءِ؛ (3) ميگه راڳن برسات جي موسم □ منجهند لاءِ هڪ سر آهي، همت کي سڏڻ لاءِ؛ (4) ڀائرو راڳن آگسٽ، سيپٽمبر، آڪٽوبر جي صبح جو وڄايو ويندو آهي، سڪون حاصل ڪرڻ لاءِ؛ (5) سري راڳن خزان لاءِ مخصوص آهي. شفق، خالص پيار حاصل ڪرڻ لاءِ؛ (6) مالڪونسا راڳ سياري □ اڌ رات جو ٻڌو ويندو آهي، بهادري لاءِ.

قديم رشين فطرت □ انسان جي وچ □ صحيح اتحاد جا اهي قانون دريافت ڪيا. ڇاڪاڻ ته فطرت آهي هڪ اعتراض ڪرڻ جو اوم ، جي پرائمل آواز يا وائبريٽري لفظ، ماڻهو ڪري سگهي ٿو حاصل ڪرڻ ڪنٽرول

منترن يا منترن جي استعمال ذريعي سپني قدرتي اظهارن تي . [7-15] تاريخي دستاويز ميان تان سين جي شاندار طاقتن بابت ٻڌائين ٿا، جيڪو اڪبر اعظم جو سورهين صديءَ جو درٻاري موسيقار هو. شهنشاهه پاران حڪم ڏنو ويو ته جڏهن سج مٿي هجي ته رات جو راڳ ڳايو وڃي، تين سين سُر □ لڳل هڪ منتر ڪهڙي فوري طور تي سبب بڻيل جي سڄو محل حدون اونده □ ڍڪيل ٿيڻ.

هندستاني موسيقي آڪٽيو کي 22 سروتين يا ڊيمي-سيميٽون □ ورهائي ٿي. اهي مائڪروٽونل وقفا موسيقي جي اظهار جي نفيس رنگن جي اجازت ڏين ٿا جيڪي 12 سيميٽون جي مغربي ڪروميٽون پيماني تي حاصل نه ٿي سگهن. آڪٽيو جي ستن بنيادي نوٽن مان هر هڪ هندو دينيات □ لاڳاپيل آهي هڪ رنگ، □ ڪنهن پکيءَ يا جانور جي قدرتي رڙ - سائي □ مور سان ڪريو ؛ ڳاڙهي سان ٻيهر ڪريو ، □ بلبل؛ □ *Sol* ، □ ٻگل؛ ڪارو سان ڳڏ ، *Fa* □ ٻڪري؛ پيلي اڇي سان ، *Mi* آسماني لڙڪ؛ سون سان ڳڏ □ هاٿي ، *Si* □ گهوڙو؛ سپني رنگن جي ميلاپ سان ، *La* پيلي سان ڳڏ □.

ٽي ترازو - مکيه، هارمونڪ معمولي، سريلي معمولي - اهي ئي آهن جيڪي مغربي موسيقي استعمال ڪري ٿي، پر هندستاني موسيقي 72 ترازو يا ترازو بيان ڪري ٿي. موسيقار وٽ مقرر روايتي سر يا راڳ جي چوڌاري لامحدود اصلاح لاءِ تخليقي گنجائش آهي ؛ هو ساختياتي موضوع جي جذبي يا قطعي مزاج تي ڪري ٿو. هندو موسيقار مقرر embroider ڏيان ڏئي ٿو □ پوءِ ان کي پنهنجي اصليت جي حدن تائين نوٽس نه ٿو پڙهي؛ هو هر هڪ راڳ جي ننگي ڍانچي کي وڃائڻ تي نئين سر ڪپڙا پائي ٿو ، اڪثر ڪري پاڻ کي هڪ واحد سريلي ترتيب تائين محدود ڪري ٿو، ان جي سپني نازڪ مائڪروٽونل □ تال جي مختلف تبديلين کي ورجائڻ سان زور ڏئي ٿو. مغربي موسيقار جي وچ □، باخ، ڪيس بار بار ورجائيندڙ آواز جي دلڪشي □ طاقت جي سمجهه هئي، جيڪا سو پيچيده طريقن سان ٿوري مختلف هئي.

قديم سنسڪرت ادب □ 120 تل يا وقت جي ماپ بيان ڪئي وئي آهي. جو روايتي باني چيو وڃي ٿو ته هندو موسيقي، پارت، هڪ لارڪ جي گيت □ 32 قسمن جي تال کي الڳ ڪيو آهي. تال يا تال جي شروعات انساني حرڪتن □ جڙيل آهي - هلڻ جو ٻيڻو وقت، □ ننڊ □ ساهه کڻڻ جو ٽي ڀيرا وقت، جڏهن ساهه کڻڻ سانس چڏڻ جي ڊيگهه کان ٻيڻو هوندو آهي. هندستان هميشه انساني آواز کي آواز جو سڀ کان بهترين اوزار تسليم ڪيو ويو. تنهن ڪري هندو موسيقي وڏي حد تائين پاڻ کي ٽن آڪٽيوز جي آواز جي حد تائين محدود ڪري ٿي. ساڳئي سبب لاءِ، هم آهنگي (هڪ ئي وقت نوٽس جو تعلق) جي بدران، سر (مسلسل نوٽس جو تعلق) تي زور ڏنو ويو آهي.

شروعاتي رشي موسيقارن جو گهرو مقصد ڳائڻي کي ڪائناتي گيت سان ملائڻ هو جيڪو انسان جي خفيه اسپائنل مرڪزن جي جاڳڻ ذريعي ٻڌي سگهجي ٿو. هندستاني موسيقي هڪ ذاتي، روحاني □ انفرادي فن آهي، جنهن جو مقصد سمفونڪ چمڪ نه پر اوورسول سان ذاتي هم آهنگي آهي. موسيقار لاءِ سنسڪرت لفظ ڀڳواتهر آهي ، "اهو جيڪو خدا جي ساراهه ڳائي ٿو." سنڪيرتن يا موسيقي جا اجتماع يوگا يا روحاني نظم و ضبط جو هڪ مؤثر روپ آهن، جن کي گهري توجهه، ٻج جي سوچ □ آواز □ شديد جذب جي ضرورت آهي. ڇاڪاڻ ته انسان پاڻ تخليقي لفظ جو اظهار آهي، آواز جو هن تي سڀ کان وڏيڪ طاقتور فوري اثر آهي، جيڪو هن جي الاهي اصليت جي يادگيري جو رستو پيش ڪري ٿو □.

ميلي جي ڏينهن سري يُڪتيشور جي ٻئي منزل جي ويٺي ڪمري مان نڪرندڙ سنڪيرتن، ٻاق واري ٿانون جي وچ □ ٻاورچين لاءِ متاثر ڪندڙ هو. منهنجا ڀاءُ شاگرد □ مون خوشيءَ سان ريفرينس ڳايا، وقت کي هٿن سان ڏک هنيو .

سج لهڻ تائين اسان پنهنجن سوين مهمانن کي کيچوري (چانور ۾ دال)، سبزي جي ڪڙي، ۽ چانورن جي پڊنگ سان خدمت ڪئي هئي. اسان صحن تي ڪپهه جا ڪمبل وڇايا؛ جلد ئي گڏجاڻي تارن واري والٽ هيٺان ويٺي هئي، خاموشي سان سري يُڪتيشور جي چپن مان وهندڙ دانائي تي ڌيان ڏئي رهي هئي. سندس عوامي تقريرون ڪريا يوگا جي قدر ، ۽ خود اعتمادي، سڪون، عزم، سادي غذا، ۽ باقاعده ورزش جي زندگي تي زور ڏينديون هيون.

پوءِ تمام ننڍڙن شاگردن جي هڪ ٽولي ڪجهه پاڪ گيت ڳايا؛ گڏجاڻي سنڪيرتن سان ختم ٿي . ڏهين وڳي کان اڌ رات تائين، آشرم جي رهواسين ٿانو ۽ ٿانو ڌوتا، ۽ صحن صاف ڪيو. منهنجي گرو مون کي پنهنجي پاسي ۾ سڏيو.

" مون کي اڄ ۽ گذريل هفتي جي تيارين دوران توهان جي خوشيءَ واري محنت تي خوشي آهي. مان توهان کي مون سان گڏ چاهيان ٿو؛ توهان اڄ رات منهنجي بستري تي سمهي سگهو ٿا."

هي هڪ اهڙو اعزاز هو جيڪو مون ڪڏهن به نه سوچيو هو ته منهنجي نصيب ۾ ايندو. اسان ڪجهه دير تائين شديد الاهي سڪون جي حالت ۾ ويٺا رهياسين. بستري تي ليٽڻ کان مشڪل سان ڏهه منٽ پوءِ، ماستر اٿيو ۽ ڪپڙا پائڻ لڳو.

" ڇا ڳالهه آهي، سائين؟" مون پنهنجي گرو جي پرسان سمهڻ جي غير متوقع خوشي ۾ هڪ غير حقيقي احساس محسوس ڪيو.

" مون کي لڳي ٿو ته ڪجھ شاگرد جيڪي پنهنجا صحيح ٽرين ڪنيڪشن وڃائي ويٺا هئا، جلد ئي هتي ايندا. اچو ته ڪجهه کاڌو تيار ڪريون."

”گروجي، نه هڪ ڪندو اچو تي هڪ وڳي ۾ جي صبح!"

"رهو ۾ بسترو؛ توهان آهي ٿي چڪو آهي ڪم ڪندڙ تمام گهٽو سخت. پر مان آهيان وڃڻ جي طرف پچائڻ."

سري يُڪتيشور جي پختي لهجي تي، مان ٽپو ڏئي اٿيس ۽ سندس پنيان ٻئي منزل جي اندروني بالڪوني سان لڳل ننڍڙي روزاني استعمال ٿيندڙ باورچی خانه ڏانهن ويس. چانور ۽ دال جلد ئي اُبلڻ لڳا.

منهنجو گرو پيار سان مسڪرايو. "اڄ رات توهان ٿڪاوٽ ۽ سخت محنت جي خوف تي فتح حاصل ڪئي آهي؛ توهان کي مستقبل ۾ ڪڏهن به انهن کان پريشان نه ٿيندو."

جيئن ئي هن زندگيءَ جي نعمت جا اهي لفظ چيا، ته صحن ۾ قدمن جو آواز آيو. مان ڊوڙي هيٺ لهي ويس ۽ شاگردن جي هڪ ٽولي کي داخلا ڏني.

"پيارا ڀاءُ، اسان هن وقت ماستر کي پريشان ڪرڻ ۾ ڪيترا بيزار آهيون!" هڪ ماڻهو مون کي معافي سان مخاطب ٿيو. "اسان ٽرين جي شيڊول بابت غلطي ڪئي، پر محسوس ڪيو ته اسان پنهنجي گرو جي هڪ جهلڪ کانسواءِ گهر واپس نه ٿا وڃي سگهون."

"هو آهي ٿي چڪو آهي توقع ڪرڻ توهان ۽ آهي برابر هاڻي تيار ڪرڻ تنهنجو کاڌو."

سري يُڪتيشور جي پليڪار واري آواز گونجي؛ مان حيران ٿيل مهمانن کي باورچی خانه ڏانهن وٺي ويس. ماستر چمڪندڙ اکين سان مون ڏانهن مُڙيو.

هاٽي اهو توهان آهي پورو ٿيو مقابلو ڪرڻ نوٽس، نه شڪ توهان آهن مطمئن اهو اسان جو مهمان واقعي"

ڪيو مس سندن ٽرين!"

مان اڌ ڪلاڪ ڪان پوءِ سندس پنيان سندس ڪمري ڏانهن ويس، مڪمل طور تي محسوس ڪيو ته مان هڪ ديوتا جهڙي گرو جي پرسان سمهڻ وارو آهيان.

15-1 : پوري، بابت 310 ميل ڏکڻ جو ڪلڪتي، آهي هڪ مشهور زيارت شهر لاءِ عقيدتمند جو ڪرشن؛ سندس عبادت ڪريو اتي ۾ وڏن ساليانيِ تهوارن، سنايترا □ رٿياترا سان ملهايو ويندو آهي .

15-2 : جي 1939ع دريافت جو هڪ ريڊيو خوردبيني ظاهر ڪيو ويو هڪ نئون دنيا جو هاٽي تائين اٽچاتل ڪرٽا. "ماٿهو پاڻ جيئن ڪوهه سپني وانگر قسم جو فرض ڪيو وڃي ٿو ته غير فعال معاملو مسلسل خارج ڪري ٿو جي ڪرٽا اهو هي اوزار 'ڏسي ٿو،'" رپورٽ ڪيو ويو جي لاڳاپيل پريس "جيڪي ٽيليپيٿي، سيڪنڊ سائٽ، □ ڪليئر وينس تي يقين رکن ٿا، انهن وٽ هن اعلان □ پوشيده شعاعن جي وجود جو پهريون سائنسي ثبوت آهي جيڪي واقعي هڪ شخص ڪان ٻئي ڏانهن سفر ڪن ٿا. ريڊيو ڊوائيس اصل □ هڪ ريڊيو فريڪوئنسي آهي." اسپيڪٽرو اسڪوپ. اهو ڪري ٿو جي ساڳيو شيءِ لاءِ عمده، نه چمڪندڙ معاملو اهو جي اسپيڪٽرو اسڪوپ ڪري ٿو ڪڏهن اهو تارن ڪي ناهڻ وارن ايٽمن انسان □ سپني جاندار شين مان ايندڙ اهڙن شعاعن جو وجود .... جي قسمن ڪي ظاهر ڪري ٿو. رهيو آهي

شڪي پاران سائنسدان لاءِ ڪيترائي سال. اڄ آهي جي پهريون تجرباتي ثبوت جو سندن وجود. جي دريافت ڏيکاري ٿو ته فطرت □ هر ايٽم □ هر ماليڪيول هڪ مسلسل ريڊيو براڊڪاسٽنگ اسٽيشن آهي. ....تنهن ڪري موت ڪان پوءِ به

اهو مادو جيڪو انسان هو، پنهنجون نازڪ شعاعون موڪليندو رهي ٿو. انهن شعاعن جي لهرن جي ڊيگهه نشريات □ استعمال ٿيندڙ ڪنهن به شيءِ ڪان ننڍي ڪان وٺي ڊگهي قسم جي ريڊيو لهرن تائين آهي. انهن شعاعن جو گڙٻڙ تقريبن ناقابل تصور آهي. اتي آهن لکين جو انهن ڪي. الف اڪيلو تمام گهٽو وڏو ماليڪيول مئي ڏيو بند 1,000,000 مختلف لهر ڊيگههون ساڳئي وقت. هن قسم جون ڊگهيون لهرون ريڊيو لهرن جي آساني □ رفتار سان سفر ڪن ٿيون. ....هڪ آهي

شاندار فرق وچ □ جي نئون ريڊيو ڪرٽا □ واقف ڪرٽا جهڙو روشني. هي آهي جي ڊگهي وقت، مقداري هزارين سالن تائين، جيڪي اهي ريڊيو لهرون بي ترتيب مادي مان خارج ڪنديون رهنديون."

15-3 : ڪو به "وجدان" استعمال ڪرڻ □ هبڪندو آهي؛ هٽلر وڏيڪ امڪاني تباهين سان گڏ لفظ ڪي تقريبن برباد ڪري ڇڏيو آهي. لاطيني پاڙ مطلب جو وجدان آهي "اندروني تحفظ." جي سنسڪرت لفظ اگاما مطلب وجداني علم پيدا ٿيل جو سڌو سنئون روح جو تصور؛ تنهن ڪري رشين جي ڪجهه قديم ڪتابن ڪي اگام سڏيو ويندو هو .

15-4 : چنچر آهي لفظي طور تي "هجڻ،" تنهن ڪري "جوهر؛" حقيقت." سانگا آهي "اتحاد." سري يوڪتيسور سڏيو ويو سندس هرميتيج تنظيم ست-سانگا ، "سچائي سان رفاقت."

15-5 : " - جيڪڏهن تنهن ڪري تنهنجو اک هجڻ اڪيلو، تنهنجو سڄو جسم ڪندو هجڻ پورو جو روشني." متي 6:22. دوران اونهو مراقبو، اڪيلو يا روحاني اک ٿئي ٿو نظر ايندڙ اندر جي مرڪزي حصو جو جي پيشاني. هي سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ اک آهي مختلف طرح سان حوالو ڏنو ويو اندر وچڻ صحيفا جيئن جي ٽيون اک، جي تارو جو جي اوڀر، جي اندروني اک، جي ڪبوتر هيٺ لهندڙ ڪان جنت، جي اک جو شِوَا، وجدان جي اک، وغيره.

15-6 : "هو اهو   هو اهو پوڪيل جي ڪن، ڪندو هو نه ٻڌو؟ هو اهو ٺهيل جي اک، ڪندو هو نه ڏسو؟" سيڪاري ٿو ماڻهو
علم، ڪندو هو نه خبر آهي؟" - زبور 94:9-10 .

15-7 : سڀني قومن جي لوڪ ڪهاڻين فطرت تي طاقت رڪندڙ منترن جا حوالا شامل آهن. آمريڪي
اندين مشهور آهن جي طرف آهي ترقي يافته آواز رسمون لاءِ مينهن واءُ. ٽين سين، جي زبردست
هندو موسيقار، هو قابل جي طرف بجهائڻ باهه جي طرفان طاقت جو سندس گانو. چارلس ڪيلوگ،
جي ڪيليفورنيا فطرت پرست، ڏنو هڪ مظاهرو جو جي اثر جو سُر وائبريشن باهه تي 1926 اڳ
هڪ گروپ جو نئون يارڪ فائر مين. "گذرڻ هڪ جهڪڻ، جهڙو هڪ وڏايل وائلن جهڪڻ، تيزي سان پار
هڪ ايلومينيم ٽيوننگ ڪانٽو، هو پيدا ڪيل هڪ چيخڻ جهڙو شديد ريڊيو جامد. فوري طور تي جي پيلو
گئس شعلو، ٻه پير اعليٰ، ٽپو ڏيڻ اندر هڪ خالي شيشي جي ٽيوب، ڇهن انچن جي اوچائي تي لهي
وئي هڪ ڦاٽندڙ نيرو شعلو ٻڄي وئي. ڪمان سان هڪ ٻي ڪوشش، هڪ ٻي وائبريشن، ان کي
وسائي ڇڏيو.

باب: 16

بيوقوف بڻائڻ جي ستارا

" مڪندا، تون نجومي بازو چو نٿو ونين؟" "چا مون کي، ماسٽر؟ "

مان نجومي تي يقين نٿو رکان."

عقيدي جو سوال ناهي ؛ ڪنهن به موضوع تي صرف سائنسي رويو اهو اختيار ڪري سگهجي ٿو ته چا اهو سچ آهي . ڪشش ثقل جو قانون نيوٽن کان اڳ به اوترو ئي ڪارآمد طريقي سان ڪم ڪيو جيترو هن کان پوءِ. جيڪڏهن ڪائنات جا قانون انساني عقيدي جي منظوري کان سواءِ ڪم نه ڪري سگهن ها ته اهو ڪافي افراتفري وارو هوندو."

" شرليٽن ستارن جي سائنس کي ان جي موجوده بدنامي جي حالت □ آندو آهي. علم نجوم تمام وسيع آهي، ٻئي رياضي طور تي [1-16] □ فلسفي جي لحاظ کان، صحيح طور تي سمجهڻ لاءِ سواءِ گ□ڙ□ سمجھ وارن ماڻهن جي. جيڪڏهن جاهل آسمان کي غلط سمجهي، □ اتي لڪت جي بدران هڪ لکت ڏسي، هن نامڪمل دنيا □ اها ئي اميد رکي سگهجي ٿي. ڪنهن کي به عقلمندي کي 'عقلمند' سان گڏ رد نه ڪرڻ گهرجي.

" تخليق جا سڀئي حصا هڪٻئي سان ڳنڍيل آهن □ پنهنجن اثرن کي مٽائي رهيا آهن. ڪائنات جي متوازن تال جي پاڙ هڪ ٻئي سان آهي،" منهنجو گرو جاري رکيو. "انسان کي، پنهنجي انساني پهلوءَ □، ٻن قوتن سان وڙهڻو پوندو آهي - پهريون، سندس وجود جي اندر جي گڙٻڙ، جيڪا زمين، پاڻي، باهه، هوا □ آسماني عنصرن جي ميلاپ جي ڪري پيدا ٿئي ٿي؛ ٻيو، فطرت جي ٻاهرين ٽٽڻ واري طاقت. جيستائين انسان پنهنجي فاني سان جدوجهد ڪري ٿو، هو آسمان □ زمين جي بيشمار تبديلين کان متاثر ٿئي ٿو.

" نجوم، ڌرتيءَ جي محرڪن جي جواب □ انسان جي رد عمل جو مطالعو آهي. تارن □ ڪا به شعوري خيرخواهي يا دشمني نه آهي؛ اهي صرف مثبت □ منفي شعاعون موڪليندا آهن. پاڻ مان، اهي انسانيت جي مدد يا نقصان نه ٿا ڪن، پر انهن جي ٻاهرين عمل لاءِ هڪ جائز چينل پيش ڪن ٿا.
سبب اثر توازن ڪهڙي هر هڪ ماڻهو آهي سيٽ ڪريو □ حرڪت □ جي ماضي.

" هڪ ٻار ان ڏينهن □ ان وقت پيدا ٿئي ٿو جڏهن آسماني شعاعون سندس انفرادي ڪرم سان رياضي جي هم آهنگي □ هونديون آهن. سندس زائچو هڪ چئلينجنگ پورٽريٽ آهي، جيڪو سندس ناقابلِ تبديلي ماضي □ ان جي امڪاني مستقبل جي نتيجن کي ظاهر ڪري ٿو. پر پيدائشي چارٽ جي صحيح تشريح صرف وجداني عقل وارن ماڻهن ئي ڪري سگهي ٿي: اهي ٿورا آهن.

" پيدائش جي وقت آسمانن □ دليريءَ سان ڦهليل پيغام جو مقصد قسمت تي زور ڏيڻ نه آهي - ماضي جي نيڪي □ بدي جو نتيجو - پر انسان جي پنهنجي عالمگير غلامي کان بچڻ جي خواهش کي جاڳائڻ آهي. هن جيڪو ڪيو آهي، اهو هو رد ڪري سگهي ٿو. هن جي زندگي □ هاٽي جيڪي به اثر موجود آهن انهن جي سببن جو پاڻ کان سواءِ ٻيو ڪو به نه هو. هو ڪنهن به حد کي پار ڪري سگهي ٿو، ڇاڪاڻ ته هن ان کي پهرين جاءِ تي پنهنجي عملن سان پيدا ڪيو، □ ڇاڪاڻ ته هن وٽ روحاني وسيلا آهن جيڪي ڌرتيءَ جي دٻاءُ جي تابع نه آهن."

" نجوم جي وهمي خوف انسان کي هڪ خودڪار بڻائي ٿو، جيڪو مشيني هدايت تي غلامي سان منحصر آهي. عقلمند ماڻهو پنهنجي سيارن کي شڪست ڏئي ٿو - يعني پنهنجي ماضي کي - تخليق کان خالق ڏانهن

پنهنجي وفاداري منتقل ڪندي. جيترو وڌيڪ هو روح سان پنهنجي اتحاد کي محسوس ڪندو، اوترو ئي گهٽ هن تي مادي جو غلبو ٿي سگهي ٿو. روح هميشه آزاد آهي؛ اهو بي موت آهي ڇاڪاڻ ته بي جنم آهي. ان کي تارن جي ذريعي منظم نه ٿو ڪري سگهجي.

"انسان هڪ روح آهي ، ۽ ان جو هڪ جسم آهي. جڏهن هو پنهنجي سچاٽپ جو احساس صحيح طور تي رکي ٿو، ته هو سپني مجبوري نمونن کي ڇڏي ٿو وڃي. جيستائين هو پنهنجي روحاني يادگيري جي عام حالت ۾ مونجهارو رهندو، هو ماحولياتي قانون جي نازڪ زنجيرن کي ڄاڻي سگهندو."

" خدا هم آهنگي آهي؛ جيڪو عقيدتمند پاڻ کي ترتيب ڏئي ٿو، اهو ڪڏهن به ڪو به غلط ڪم نه ڪندو. سندس سرگرميون صحيح ۽ قدرتي طور تي نجومي قانون جي مطابق وقت تي هونديون. گهري دعا ۽ مراقبي کان پوءِ هو پنهنجي الاهي شعور سان رابطي ۾ هوندو آهي؛ ان اندروني حفاظت کان وڌيڪ ڪا به طاقت ناهي."

" پوءِ، پيارا استاد، توهان ڇو چاهيو ٿا ته مان نجومي چوڙي پائيان؟" مون هڪ ڊگهي خاموشي کان پوءِ هي سوال ڪيو، جنهن دوران مون سري يُڪتيشور جي عظيم تشريح کي جذب ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي هئي.

"اهو صرف تڏهن آهي جڏهن ڪو مسافر پنهنجي مقصد تي پهچي ويندو آهي ته هو پنهنجن نقشن کي رد ڪرڻ جو حقدار هوندو آهي. سفر دوران، هو ڪنهن به آسان شارٽ ڪٽ جو فائدو وٺندو آهي. قديم رشين انسان جي وهم ۾ جلاوطني جي مدت کي گهٽائڻ جا ڪيترائي طريقا دريافت ڪيا. ڪرما جي قانون ۾ ڪجهه مشيني خاصيتون آهن جيڪي حڪمت جي آڱرين سان مهارت سان ترتيب ڏئي سگهجن ٿيون."

" سڀئي انساني بيماريون عالمگير قانون جي ڪنهن نه ڪنهن خلاف ورزي مان پيدا ٿين ٿيون. صحيفا ٻڌائين ٿا ته انسان کي فطرت جي قانونن کي پورو ڪرڻ گهرجي، جڏهن ته خدائي قادر مطلق کي بدنام نه ڪرڻ گهرجي. هن کي چوڻ گهرجي: 'خداوند، مان پروسو ۾ تون، ۽ ڄاڻو تون ڪينسٽ مدد مان، پر مان پڻ ٿيندو ڪريو منهنجو بهترين جي طرف واپس آڻڻ ڪو به مون غلط ڪيو آهي. ' ڪيترن ئي طريقن سان - دعا ذريعي، قوت ارادي سان، يوگا مراقبي ذريعي، سنتن سان صلاح مشوري سان، نجومي چوڙين جي استعمال سان - ماضي جي غلطين جي خراب اثرن کي گهٽائي يا رد ڪري سگهجي ٿو.

" جيئن ڪنهن گهر ۾ بجليءَ جي جهٽڪن کي جذب ڪرڻ لاءِ ٽامي جي راڊ سان لڳائي سگهجي ٿو، تيئن جسماني مندر کي مختلف حفاظتي قدمن سان فائدو حاصل ٿي سگهي ٿو. ڪيترائي سال اڳ اسان جي يوگين دريافت ڪيو ته خالص ڌاتو هڪ نجمي روشني خارج ڪن ٿا جيڪا سيارن جي منفي ڇڪتاڻ جي طاقتور طور تي مخالف آهي."
ڪائنات ۾ باريڪ برقي ۽ مقناطيسي شعاعون مسلسل گردش ڪري رهيون آهن؛ جڏهن انسان جي جسم کي مدد ڏني پئي وڃي، ته هو ان کي نٿو ڄاڻي؛ جڏهن ان کي تتي پيو آهي، ته هو اجا تائين جهالت ۾ آهي. ڪري سگهي ٿو هو ڪريو ڪجھ به بابت اهو؟

"هن مسئلي تي اسان جي رشين جو ڌيان ڇڪايو ويو؛ انهن نه رڳو ڌاتو جي ميلاپ کي مددگار سمجهيو، پر ٻوٽن ۽ - گهٽ ۾ گهٽ ٻن ڪيريٽ جي بي عيب زيورن مان سپ کان وڌيڪ اثرائتو - پڻ. علم نجوم جي بچاءُ واري استعمال جو هندستان کان ٻاهر ڪڏهن به سنجيدگي سان مطالعو نه ڪيو ويو آهي. هڪ ننڍڙو - هڪ مشهور حقيقت اها آهي ته مناسب زيور، ڌاتو، يا ٻوٽن جون تياريون بيڪار آهن جيستائين گهربل وزن محفوظ نه ڪيو وڃي، ۽ جيستائين اهي علاج ڪندڙ ايجنٽ چمڙي جي پرسان نه لڳايا وڃن.

" سائين، يقيناً مان توهان جي صلاح وٺندس. مون کي ڪنهن سياري کي هڪ چوڙي وٺندس ۽ چورائڻ جي خيال تي حيرت ٿي رهي آهي!"

" عام مقصدن لاءِ، مان سون، چاندي ۽ ٽامي مان نهيل بازو جي پٽي جي استعمال جي صلاح ڏيان ٿو. پر هڪ خاص مقصد لاءِ، مان چاهيان ٿو ته توهان چاندي ۽ سيهي مان هڪ پٽي حاصل ڪريو." سري يُڪتيشور احتياط سان هدايتون شامل ڪيون.

"گروجي، ڇا 'مخصوص' مقصد' ڪريو توهان مطلب؟”

"تارا توهان ۾ غير دوستانه دلچسپي وٺڻ وارا آهن، مُڪُندا. ڊڄو نه؛ توهان کي بچايو ويندو. تقريبن هڪ مهيني ۾ توهان جو جگر توهان کي تمام گهڻو پريشان ڪندو. بيماري ڇهه مهينا رهڻ جو ارادو آهي، پر توهان جي نجومي بازو جي استعمال سان اهو عرصو گهٽجي چوويهه ڏينهن ٿي ويندو."

مون ٻئي ڏينهن هڪ جواهريءَ جي ڳولا ڪئي، ۽ جلد ئي مون کي چوڙي پائڻي پئي. منهنجي صحت شاندار هئي؛ استاد جي اڳڪٽي منهنجي ذهن مان نڪري وئي. هو بنارس گهمڻ لاءِ سيرامپور ڇڏي ويو. اسان جي ڳالهه ٻولهه کان ٽيهه ڏينهن پوءِ، مون کي پنهنجي جگر جي علائقي ۾ اوچتو درد محسوس ٿيو. ايندڙ هفتا دردناڪ درد جو هڪ خوفناڪ خواب هئا. پنهنجي گرو کي پريشان ڪرڻ کان لنوائيندي، مون سوچيو ته مان پنهنجي آزمائش کي اڪيلو بهادريءَ سان برداشت ڪندس.

پر ٽيويهن ڏينهن جي اذيت منهنجي عزم کي ڪمزور ڪري ڇڏيو؛ مان بنارس لاءِ تيار ٿيس. اتي سري يُڪتيشور مون کي غير معمولي گرمجوشي سان سلام ڪيو، پر مون کي ذاتي طور تي پنهنجا ڏک ٻڌائڻ جو موقعو نه ڏنو. ڪيترائي عقيدتمند ان ڏينهن استاد وٽ ويا، صرف هڪ درشن لاءِ . 2-16 بيمار ۾ نظرانداز، مان هڪ ڪنڊ ۾ ويٺو هوس. شام جي ماني کان پوءِ سڀ مهمان هليا ويا. منهنجي گرو سڏ ڪيو. مون کي گهر جي اٺ ڪنڊي واري بالڪوني ڏانهن.

"توکي ضرور پنهنجي جگر جي خرابي جي باري ۾ آيو هوندو." سري يُڪتيشور جي نظر تني وئي؛ هو هيڏانهن هوڏانهن هليو ويو، ڪڏهن ڪڏهن چنڊ جي روشني کي روڪي رهيو هو. "مون کي ڏسڻ ڏيو؛ توهان چوويهن ڏينهن کان بيمار آهيو، نه؟"

"ها، سائين."

"مهرباني ڪري ڪريو جي پيٽ ورزش مان آهي سيڪاريو توهان."

"جيڪڏهن توهان کي منهنجي تڪليف جي حد جي خبر هجي ها، استاد، ته توهان مون کي ورزش ڪرڻ لاءِ نه چئو ها." تڏهن به مون سندس فرمانبرداري ڪرڻ جي ڪمزور ڪوشش ڪئي.

"تون چوين ٿو ته توکي درد آهي؛ مان چوان ٿو ته توکي ڪو به درد ناهي. اهڙا تضاد ڪيئن ٿي سگهن ٿا؟" منهنجي گرو مون ڏانهن سواليه نظرن سان ڏٺو.

مان حيران ٿي ويس ۽ پوءِ خوشيءَ سان راحت سان پرجي ويس. هاڻي مان مسلسل عذاب محسوس نه ڪري سگهيس جيڪو مون کي هفتن تائين تقريبن ننڊ کان محروم رکيو هو؛ سري يُڪتيشور جي لفظن تي اذيت اهڙي طرح غائب ٿي وئي ڄڻ ته ڪڏهن به هئي ئي نه.

مان شروع ڪيو جي طرف گوڏا ڪوڙڻ تي سندس پير ۾ شڪرگذاري، پر هو جلدي روڪيو ويو مان.

"ٻاراڻو نه ٿيو. اُٿ ۽ گنگا تي چنڊ جي خوبصورتي مان لطف اندوز ٿيو." پر ماستر جون اکيون خوشيءَ سان چمڪي رهيون هيون جڏهن مان سندس پرسان خاموش بيٺو هوس. مون سندس رويي مان سمجهي ورتو ته هو چاهيندو هو ته مون کي اهو محسوس ٿئي ته هو نه، پر خدا، شفا ڏيندڙ هو.

مان اڃا تائين ڳري چاندي ۽ سيهي جي چوڙي پائيان ٿو، جيڪا ان ڏينهن جي ماضي جي يادگيري آهي، جيڪا هميشه پياري هوندي آهي - جڏهن مون کي ٻيهر مليو ته مان هڪ اهڙي شخصيت سان گڏ رهي رهيو آهيان جيڪا واقعي مافوق الفطرت آهي. بعد ۾، جڏهن مان پنهنجن دوستن کي سري يُڪتيشور وٽ شفا لاءِ وٺي آيس، ته هن هميشه سفارش ڪئي

جواهر يا جي ڪنگڻ، تعريف ڪرڻ سندن استعمال ڪريو جيئن هڪ عمل جو نجومي حڪمت.

مون کي نندپڻ کان ئي نجوم جي خلاف تعصب هو، جزوي طور تي چاڪاڻ ته مون ڏٺو ته ڪيترائي ماڻهو ان سان مسلسل ڳنڍيل آهن، ۾ جزوي طور تي اسان جي خانداني نجومي جي هڪ اڳڪٿي جي ڪري: "تون ٿي پيرا شادي ڪندين، به پيرا بيوه ٿيندين." مون معاملي تي غور ڪيو، تنهي شادي جي مندر اڳيان قرباني جي انتظار ۾ هڪ ٻڪري وانگر محسوس ٿي رهيو آهي.

تون شايد پنهنجي قسمت جي آڏو تسليم ٿي وڃين،" منهنجي پاءُ اننتا چيو هو. "تنهنجي لڪيل زائچي ۾ " صحيح چيو ويو آهي ته تون پنهنجي شروعاتي سالن ۾ گهر کان هماليه ڏانهن اڏامندين، پر زبردستي واپس موٽائي ويندين. تنهنجي شادين جي اڳڪٿي به سچي هوندي."

هڪ رات مون کي هڪ واضح وجدان آيو ته پيشنگوئي مڪمل طور تي غلط هئي. مون زائچي جي اسڪرول کي باهه ڏني، راهه کي هڪ ڪاغذ جي ٿيلهي ۾ رکيو جنهن تي مون لکيو: "اڳوٽي ڪرم جا ٻج جيڪڏهن حڪمت جي الاهي باهه ۾ ساڙيا وڃن ته اُپري نه سگهندا." مون ٿيلهي کي هڪ نمايان جڳهه تي رکيو؛ اننتا فوري طور تي منهنجو ضدي تبصرو پڙهيو.

تون سچ کي ايتري آساني سان تباهه نٿو ڪري سگهين جيترو تو هن ڪاغذ جي اسڪرول کي ساڙيو " آهي." منهنجو پاءُ طنزيه انداز ۾ ڪلڻ لڳو.

اها حقيقت آهي ته منهنجي جوانيءَ تائين پهچڻ کان اڳ ٽي پيرا، منهنجي خاندان منهنجي منگني جو بندوبست ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي. هر پيري جڏهن مون منصوبن سان گڏ ٿيڻ کان انڪار ڪيو، [3-16] اهو ڄاڻڻ ته خدا لاءِ منهنجو پيار ماضي جي ڪنهن به نجومي قائل کان وڌيڪ غالب هو.

"هڪ ماڻهوءَ جو خود شناسي جيترو گهرو هوندو آهي، اوترو ئي هو پنهنجي نازڪ روحاني وهڪرن سان پوري " ڪائنات تي اثر انداز ٿيندو آهي، ۾ اوترو ئي گهٽ هو پاڻ غير معمولي وهڪري کان متاثر ٿيندو آهي." ماسٽر جا اهي لفظ اڪثر منهنجي ذهن ۾ متاثر ڪندڙ طور تي واپس ايندا هئا.

ڪڏهن ڪڏهن مون نجومي کي چيو ته منهنجا بدترين دور چونديو، سيارن جي اشارن جي مطابق، ۾ مان اڃا تائين جيڪو به ڪم پاڻ کي مقرر ڪندس، اهو پورو ڪندس. اهو سچ آهي ته اهڙي وقت تي منهنجي ڪاميابي غير معمولي مشڪلاتن سان گڏ هئا. پر منهنجو يقين هميشه صحيح رهيو آهي: الاهي تحفظ ۾ ايمان، ۾ انسان جي خدا جي ڏنل مرضي جو صحيح استعمال، اهڙيون طاقتور قوتون آهن جيڪي ڪنهن به "اونداهي پيالي" کان ٻاهر گڏ ڪري سگهن ٿيون.

مون کي سمجهه ۾ آيو ته ڪنهن جي پيدائش تي تارن سان پريل لڪت اهو ناهي ته انسان پنهنجي ماضيءَ جو ڪٺ پتلي آهي. ان جو پيغام بلڪه فخر لاءِ هڪ اشارو آهي؛ آسمان ئي انسان جي هر حد کان آزاد ٿيڻ جي عزم کي جاڳائڻ جي ڪوشش ڪن ٿا. خدا هر انسان کي هڪ روح جي طور تي پيدا ڪيو، انفراديت سان نوازيو ويو، تنهن ڪري عالمگير جوڙجڪ لاءِ ضروري آهي، چا اهو ٿنپ جي عارضي ڪردار ۾ هجي يا طفيلي ۾. سندس آزادي آخري ۾ فوري آهي، جيڪڏهن هو چاهي؛ اهو ٻاهرين نه پر اندروني فتحن تي منحصر آهي.

سري يُڪتيشور اسان جي موجوده دور ۾ 24,000 سالن جي ايڪينوڪٽيل چڪر جي رياضياتي درخواست دريافت ڪئي. [4-16] هي چڪر هڪ چڙهندڙ ۾ هڪ هيناهين ۾ ورهايل آهي، هر هڪ 12,000 سالن جو. هر هڪ قوس اندر چار يوگ يا دور اچن ٿا، جن کي ڪالي ، دواپارا ، تريتا ۾ ستيا سڏيو ويندو آهي ، جيڪي لوهه، پيتل، چاندي ۾ سونهري دور جي يوناني خيالن سان مطابقت رکن ٿا.

منهنجي گرو مختلف حسابن سان طئي ڪيو ته آخري ڪالي يوگ يا لوهه جو دور، چڙهندڙ قوس جو، تقريباً 500 عيسوي ۾ شروع ٿيو. لوهه جو دور، جيڪو 1200 سالن جو هو، ماديت جو دور آهي؛ اهو تقريباً 1700 عيسوي ۾ ختم ٿيو. ان سال دواپار يوگ جو آغاز ٿيو ، جيڪو بجلي جو 2400 سالن جو دور هو. ۾ ايٽمي توانائي جي ترقي، ٽيليگراف، ريڊيو، هوائي جهازن، ۽ بين خلائي تباهي ڪندڙن جو دور .

تريتا يگ جو 3600 سالن جو دور 4100 عيسوي ۾ شروع ٿيندو؛ ان جي عمر ٽيليپيٿڪ رابطن ۽ بين وقت کي ختم ڪندڙ جي عام ڄاڻ سان نشان لڳل هوندي. ستيه يگ جي 4800 سالن دوران ، هڪ چڙهندڙ قوس ۾ آخري دور، انسان جي ذهانت مڪمل طور تي ترقي ڪئي ويندي؛ هو الاهي منصوبي سان هم آهنگي ۾ ڪم ڪندو.

12,000 سالن جو هڪ نزولي قوس، جيڪو 4800 سالن جي نزولي سونهري دور سان شروع ٿئي ٿو، پوءِ دنيا لاءِ شروع ٿئي ٿو. 5-16 انسان آهستي آهستي جهالت ۾ ٻڏي ٿو وڃي. اهي چڪر مايا جا دائمي دور آهن ، غير معمولي ڪائنات جا تضاد ۽ نسبتون. 6-16 ماڻهو، هڪ هڪ ڪري، جڏهن هو خالق سان پنهنجي اڻ ٽٽندڙ الاهي اتحاد جي شعور ۾ جاڳندو آهي ته تخليق جي دوئي جي قيد مان نڪري ويندو آهي.

ماسٽر نه رڳو نجوم جي پر دنيا جي صحيفن جي منهنجي سمجهه کي وڌايو. پاڪ متنن کي پنهنجي ذهن جي بي داغ ميز تي رکي، هو انهن کي اسڪيلپل سان ٽوڙڻ جي قابل هو. وجداني استدلال، ۽ عالمن جي غلطين ۾ مداخلت کي نبين جي طرفان اصل ۾ بيان ڪيل سچائي کان الڳ ڪرڻ.

"نڪ جي پچاڙيءَ تي نظر درست ڪريو." ڀڳوت گيتا جي هڪ بند جي هي غلط تشريح، 7-16 مشرقي پنڊتن ۽ مغربي مترجمن پاران وڏي پيماني تي قبول ڪيو ويو، جيڪو ماسٽر جي بيوقوفانه تنقيد کي اڀاريندو هو.

"هڪ يوگي جو رستو ڪافي منفرد آهي جيئن اهو آهي،" هن چيو. "هن کي چو صلاح ڏني وڃي ته هو پاڻ کي به اکين کان پري ڪري؟ ناسيڪگرام جو صحيح مطلب 'نڪ جي اصليت آهي، نه ته 'نڪ جو آخر'. نڪ ڀن ابرو جي وچ واري نقطي کان شروع ٿئي ٿو، روحاني نظر جي سيٽ." 8-16 هڪ سنکيا جي ڪري 9-16 محاورو، " ايشور-اشيده ،" - "تخليق جي رب کي اخذ نٿو ڪري سگهجي" يا "خدا ثابت نه ٿيو آهي،" ڪيترائي عالم سڄي فلسفي کي الحادي سڏين ٿا- 10-16.

"هي آيت غير جانبدار نه آهي،" سري يُڪتيشور وضاحت ڪئي. "اهو صرف اهو ظاهر ڪري ٿو ته غير روشن خيال انسان لاءِ، سيني آخري فيصلن لاءِ پنهنجي حواسن تي منحصر آهي، خدا جو ثبوت نامعلوم رهڻ گهرجي ۽ تنهن ڪري غير موجود هجڻ گهرجي. سچا سنکيا پوئلڳ، مراقبي مان پيدا ٿيندڙ غير متزلزل بصيرت سان، سمجهن ٿا ته رب موجود ۽ ڄاڻڻ لائق آهي."

ماسٽر عيسائي بائيبل کي هڪ خوبصورت وضاحت سان بيان ڪيو. اهو منهنجي هندو گرو کان هو، جيڪو عيسائي ميمبرشپ جي رول ڪال کان بي خبر هو، مون بائيبل جي بي موت جوهر کي سمجهڻ ۽ مسيح جي دعويٰ ۽ سچائي کي سمجهڻ سکيو - يقيناً سڀ کان وڌيڪ دلچسپ ۽ ضدي شخص جيڪو ڪڏهن به چيو هو: "آسمان ۽ زمين ٽري ويندا، پر منهنجا لفظ نه ٽري ويندا."

11 -16

هندستان جا عظيم آقا پنهنجيون زندگيون انهن ئي خدائي آدرشن سان نهڪائين ٿا جن عيسيٰ کي متحرڪ ڪيو هو؛ اهي ماڻهو سندس اعلانيل مائٽ آهن: "جيڪو به منهنجي پيءُ جي مرضي تي عمل ڪندو جيڪو

آسمان □ آهي،

اهو ئي منهنجو پاءُ، پيڻ ماءُ آهي." 12-16 "جيڪڏهن توهان منهنجي ڪلام تي قائم رهو،" مسيح اشارو ڪيو، "ته پوءِ توهان واقعي منهنجا شاگرد آهيو؛ توهان سچ کي ڄاڻندا، سچ توهان کي آزاد ڪندو."

13-16 سڀ آزاد ماڻهو، پاڻ جا مالڪ، هندستان جا يوگي-مسيح لافاني برادري جو حصو آهن: اهي جن هڪ پيءُ جو آزاد ڪندڙ علم حاصل ڪيو آهي.

"آدم حوا جي ڪهاڻي مون لاءِ سمجهه کان ٻاهر آهي!" مون هڪ ڏينهن پنهنجي شروعاتي جدوجهد تمثيل سان ڪافي گرمجوشي سان ڏنو. "خدا نه رڳو ڏوهي جوڙي کي، پر معصوم اڻ ڄاول نسلن کي به چو سزا ڏني؟"

ماسٽر منهنجي جهالت کان وڌيڪ منهنجي جوش کان خوش ٿيو. " پيدائش تمام گهڻي علامتي آهي، لفظي تشريح سان سمجهي نه ٿو سگهجي،" هن وضاحت ڪئي. "ان جو 'زندگي جو وڻ' انساني جسم afferent آهي. ريڙهه جي هڏي هڪ اُلٽيل وڻ وانگر آهي، جنهن انسان جا وار ان جون پاڙون آهن، اعصاب شاخن جي طور تي آهن. اعصابي نظام جو وڻ ڪيترائي خوشگوار ميوا ڏئي ٿو، يا نظر، efferent آواز، بو، ذائقو، رابطي جا احساس. انهن ، انسان صحيح طور تي خوش ٿي سگهي ٿو؛ پر هن کي جنسي تجربي کان منع ڪيو ويو هو، جسماني باغ جي مرڪز 'سيب'. 14-16

"'ناگن' ڳنڍجي ويل ريڙهه جي توانائي جي نمائندگي ڪري ٿو جيڪا جنسي اعصاب کي متحرڪ ڪري ٿي. 'آدم' عقل آهي، 'حوا' احساس آهي. جڏهن ڪنهن به انسان جذبو يا حوا شعور جنسي جذبي کان مغلوب ٿي ويندو آهي، ته سندس عقل يا آدم پڻ شڪست کائي ويندو آهي. 15-16

"خدا پنهنجي مرضي جي طاقت سان مرد عورت جي جسمن کي مادي بڻائي انساني نسل پيدا ڪيو؛ هن نئين نسل کي هڪجهڙي انداز ٻار پيدا ڪرڻ جي طاقت ڏني. 'پاڪ' يا الاهي طريقو. 16-16 ڄاڪاڻ ته انفرادي روح سندس ظهور هن وقت تائين جانورن تائين محدود هو، جبلت سان ڳنڍيل مڪمل عقل جي صلاحيتن کان محروم، خدا پهريون انساني جسم ٺاهيو، علامتي طور تي آدم حوا سڏيو ويندو هو. انهن ڏانهن، فائديمند مٿي ارتقا لاءِ، هن ٻن جانورن جي روحن يا الاهي جوهر کي منتقل ڪيو. 17-16 آدم يا مرد ، عقل غالب هو؛ حوا يا عورت ، احساس عروج تي هو. اهڙيءَ طرح دوئي يا قطبيت جو اظهار ڪيو ويو جيڪو غير معمولي دنيا جي بنياد تي آهي. عقل احساس هڪ رهن ٿا. جيستائين انساني ذهن جانورن جي رجحانن جي ناگن توانائي سان ٺڳي نه وڃي، تعاون جي خوشي جو جنت.

"تنهن ڪري انساني جسم صرف جانورن جي ارتقا جو نتيجو نه هو، پر خدا جي هڪ خاص تخليق جي عمل سان پيدا ٿيو هو. جانورن جون شڪلون مڪمل ديوتا جو اظهار ڪرڻ لاءِ تمام گهٽيون خام هيون؛ انسان کي منفرد طور تي هڪ زبردست ذهني صلاحيت ڏني وئي هئي - 'هزار پنن وارو ڪمل'. دماغ - انهي سان گڏ ريڙهه تيزيءَ سان جاڳندڙ خفيه مرڪز.

"خدا، يا پهرين تخليق ٿيل جوڙي موجود الاهي شعور، انهن کي صلاح ڏني ته اهي سڀني انساني حواسن مان لطف اندوز ٿين، پر پنهنجي توجهه کي لمس جي حواسن تي نه رکن." 18-16 انهن تي پابندي لڳائي وئي هئي ته جيئن جنسي عضون جي ترقي کان بچي سگهجي، جيڪي انسانيت کي نسل جي گهٽترين جانورن جي طريقي ڦاسائي ڇڏيندا. لاشعوري طور تي موجود جانورن جي يادن کي بحال نه ڪرڻ جي خبرداري تي ڌيان نه ڏنو ويو. وحشي پيدائش جي طريقي کي ٻيهر شروع ڪندي، آدم حوا قدرتي آسماني خوشي جي حالت کان اصل ڪامل انسان ڏانهن گر ٿي ويا.

"علم جو 'سڻو بڇڙو' حوالو ڏئي ٿو جي طرف جي ڪائناتي ٻٽي مجبوري. ڪِرڻ هيٺ جي جهولڻ جو

مايا پنهنجي احساس ۽ عقل، يا حوا ۽ آدم جي شعور جي غلط استعمال ذريعي، انسان الاهي خود ڪفيليءَ جي آسماني باغ ۾ داخل ٿيڻ جي پنهنجي حق کان دستبردار ٿي وڃي ٿو. 19-16 هر انسان جي ذاتي ذميواري اها آهي ته هو پنهنجي 'والدين' يا ٻتي فطرت کي هڪ متحد هم آهنگي يا عدن ڏانهن بحال ڪري.

پيدائش جي صفحن تي نئين احترام سان نظر وڌي . "پيارا استاد،" مون چيو، "پهريون پيرو مون کي

آدم ۽ حوا جي طرف هڪ مناسب اولاد جي ذميواري محسوس ٿي رهي آهي!"

16-1 : ڪان نجومي حوالا ۽ قديم هندو صحيفا، عالم آهي ٿي چڪو آهي قابل جي طرف صحيح طور تي پڪ ڪرڻ جي ليڪڪن جون تاريخون. رشين جو سائنسي علم تمام گهٽو هو؛ ڪوشيتڪي برهمڻ ۾ اسان کي صحيح فلڪيات جون حقيقتون ملن ٿيون. لنگهه ڪهڙي ڏيکاريو اهو ۾ 3100 ق.م. جي هندو هئا پري ترقي يافته ۾ فلڪيات، ڪهڙي هئي هڪ نجومي تقريبون لاءِ مبارڪ وقت جي تعين ۾ عملي قدر. ايسٽ-ويسٽ ، فيبروري، 1934 ۾ هڪ مضمون ۾، هيٺ ڏنل خلاصو جيوتش يا ويدڪ فلڪياتي مقالن جي جسم جو ڏنو ويو آهي: "ان ۾ سائنسي روايت شامل آهي جنهن هندستان کي سڀني قديم قومن جي اڳيان رکيو ۽ ان کي علم جي ڳولا ڪندڙن جو مکو بڻايو. تمام قديم برهمگپت ، هڪ جو جي جيوتش ڪم، آهي هڪ نجومي مقالو ڊيلنگ سان اهڙو معاملو جيئن جي سج مرڪز جي حرڪت جي گرهه لاشون ۾ اسان جو شمسي سسٽم، جي ترڇهائي جو جي گرهڻ، جي زمين جو گولائي وارو فارم، جي ظاهر ٿيل روشني چنڊ جو، زمين جو روزانو محوري انقلاب، ڪهڪشان ۾ مقرر تارن جي موجودگي، ڪشش ثقل جو قانون، ۽ ٻيون سائنسي حقيقتون جيڪي مغربي دنيا ۾ ڪوپرنيڪس ۽ نيوٽن جي وقت تائين ظاهر نه ٿيون هيون.

اهو آهي هاٿي مشهور اهو جي نام نہاد "عربي انگ اڪر،" بغير ڪنهن جو علامتون ترقي يافته رياضي آهي مشڪل سان، نائين صدي ۾، عربن جي ذريعي، هندستان کان يورپ ۾ آيو، جتي نشانن جو اهو نظام قديم طور تي ٺاهيو ويو هو. وڏيڪ روشني تي هندستان جو وسيع سائنسي ورثو ٿيندو هجڻ مليو ۾ ڊاڪٽر پي. سي. ري جي تاريخ جو هندو ڪيمسٽري ، ۾ ڊاڪٽر بي اين سيل جي " قديم هندن جا مثبت سائنس" ۾ .

16-2 : جي نعمت ڪهڙي وهندو آهي ڪان جي صرف نظر جو هڪ بزرگ.

16-3 : هڪ جو جي چوڪريون ڪنهن کي منهنجو خاندان چونديل جيئن هڪ ممڪن ڪنوار لاءِ مان، بعد ۾ شادي شده منهنجو سوٽ، پرياس چندر گهوش.

16-4 : الف سيريز جو تيرهن مضمون تي جي تاريخي تصديق جو سري يوڪتيسور جو يوگا نظريو ظاهر ٿيو جي رسالو ۾

اوپر-اولهه (لاس (اينجلس) ڪان سيپٽمبر، 1932، جي

طرف سيپٽمبر، 1933. 16-5: سال 12,500 عيسوي ۾.

16-6 : جي هندو صحيفا جاءِ جي موجوده عالمي دور جيئن ٿيڻ وارو اندر جي ڪالي يوگا جو هڪ گهٽو وڏيڪ ڊگهو عالمگير سري يُڪتيشور جو تعلق سادو 24,000 سالن جي مساواتي چڪر ڪان وڏيڪ آهي. صحيفن جو عالمگير چڪر 4,300,560,000 سالن جي حد تائين آهي، ۽ تخليق جي ڏينهن يا اسان جي سياري کي مقرر ڪيل زندگي جي ڊيگهه کي ماپي ٿو. سسٽم ۾ ان جو موجوده فارم. هي وسيع شڪل ڏنو ويو ياران جي رشي آهي بنياد تي تي هڪ تعلق وچ ۾ جي ڊيگهه شمسي سال جو ۽ پائي جو ضرب (3.1416، هڪ دائري جي قطر جي فريم جو تناسب)

جي زندگي مدت لاءِ هڪ سڄو ڪائنات، مطابق جي طرف جي قديم ڏسندڙ، آهي 314,159,000,000,000 شمسي سال، يا "هڪ عمر برهما جو."

سائنسدان اندازو جي موجوده عمر جو جي زمين جي طرف هجڻ بابت ٻه اربين سال، بنياد رکڻ سندن نتيجا تي هڪ پڙهائي جو سيٺ جا کيسا ڪاٻو جيئن هڪ نتيجو جو تابڪاري ۾ پٿر. جي هندو صحيفا اعلان ڪريو اهو هڪ زمين اهڙو جيئن اسان جو آهي حل ٿيل هڪ لاءِ جو ٻه سبب: جي رهواسي جيئن هڪ سڄو ٿيڻ يا ته مڪمل طور تي سٺو يا مڪمل طور تي بڇڙو. جي دنيا جو ذهن اهڙيءَ طرح هڪ اهڙي طاقت پيدا ڪري ٿي جيڪا زمين جي حيثيت سان گڏ رکيل قيدي ايٽمن کي آزاد ڪري ٿي.

سڌو بيان آهن ڪڏهن ڪڏهن شايع ٿيل جي حوالي سان هڪ جلد اچڻ وارو "ختم جو جي دنيا." جي تازو اڳڪٽي جو عذاب ريورنڊ چاس جي لانگ آف پاساڊينا پاران ڏنو ويو، جنهن عوامي طور تي 21 سيپٽمبر 1945 لاءِ "قيامت جو ڏينهن" مقرر ڪيو. يونائيٽيڊ پريس رپورٽرن منهنجي راءِ پڇيو؛ مون وضاحت ڪئي ته دنيا جا چڪر هڪ الاهي منصوبي جي مطابق هڪ منظم ترقي جي پيروي ڪندا آهن. ڪو به زميني خاتمو نظر ۾ ناهي؛ اسان جي ڌرتيءَ لاءِ ان جي موجوده شڪل ۾ ٻه ارب سال چڙهندڙ ۽ نزول ڪندڙ مساواتي چڪر اڃا تائين محفوظ آهن. مختلف عالمي دورن لاءِ رشين پاران ڏنل انگ اکر مغرب ۾ احتياط سان مطالعي جي لائق آهن؛ ميگزين ٽائيم (ڊسمبر 17، 1945، صفحو 6) انهن کي "يقين ڏياريندڙ انگ اکر" سڏيو.

16-7 : باب VI:13.

16-8 : "جي روشني جو جي جسم آهي جي اک: تنهن ڪري ڪڏهن تنهنجو اک آهي اڪيلو، تنهنجو سڄو
جسم پڻ آهي پــورو جو روشــني؛ پر جــڏهن توهــانجو اک آهي بڇــڙو، تنهنجو جسم پڻ آهي پــورو جو
اوندهــه. ونو ڌيــان ڏيڻ تنهن ڪــري اهو جي روشــني ڪهــڙي آهي تــون هجڻ نه اونــداهي." - لوقــا
35-11:34.

16-9 : هڪ جو جي ڇهه سسٽم جو هندو فلسفو. سنڪيا سيڪاري ٿو آخري آزادي ذريعي علم جو پنجويهه
اصول، پراڪرتي يا فطرت سان شروع ٿين ٿا پرش يا روح سان ختم ٿين ٿا.

16-10 : سنڪيا چوٽيون ،

24:35 متي :11-16 .1:92.

16-12 : 12:50 متي.

16-13 : يوحنا 8:31-32. سينٽ يوحنا شاهدي ڏني: "پر جيترن ڪيس قبول ڪيو، انهن ڪي هن خدا جا پٽ
ٿيڻ جي طاقت ڏني، برابر جي طرف انهن ڪي اهو يقين ڪرڻ تي سندس نالو (به) جي طرف انهن ڪي
WHO 1:12 جان - ".(جي مسيح شعور آهن قائم ٿيل.

16-14 : "اسين مئي ڪائو جو جي ميوو جو جي وڻ جو جي باغ: پر جو جي ميوو جو جي وڻ ڪهڙي آهي
جي وچ جو جي باغ، خدا فرمايو آهي ته، توهان ان مان نه ڪائو، نه ئي ان ڪي هٿ لڳايو، نه ته
3-2 :3 پيدائش - ".توهان مري ويندا.

16-15 : " جي عورت ڪنهن ڪي تون گيوسٽ جي طرف هجڻ سان مان، هوءَ ڏنو مان جو جي وڻ،
13-3:12 پيدائش - “.مان ڪيو ڪائو. جي عورت چيو، نانگ مون ڪي گمراهه ڪيو، مون ڪاڏو.

16-16 : "پوءِ خدا پيدا ڪيل ماڻهو سندس پنهنجو تصوير، جي تصوير جو خدا پيدا ڪيل هو ڪيس؛ مرد
 عورت پيدا ڪيل هو انهن ڪي. خدا برڪت وارو انهن ڪي، خدا چيو ڏانهن انهن ڪي، ٿي ثمردار
28-1:27 . جنرل - ".ضرب، ڀيهر پرڻ جي زمين، قابو ڪرڻ اهو.

16-17 : " جي رب خدا ٺهيل ماڻهو جو جي مٽي جو جي زمين، ساهه ڪنيو سندس نڪ جي ساهه
2:7 پيدائش - ".جو زندگي؛ انسان هڪ جيئرو روح بڻجي ويو.

16-18 : " هاٿي جي نانگ (جنس زور) هو وڏيڪ ذيلي ڪان ڪو به جانور جو جي ميدان" (ڪو به ڀيو
3:1 . جنرل -.(احساس جو جي جسم.

16-19 : " خداوند خدا عدن اوپر طرف هڪ باغ لڳايو؛ اتي هن انسان ڪي رکيو جنهن ڪي هن ٺاهيو
هو." - پيدائش 2:8. "تنهنڪري خداوند خدا هن ڪي عدن جي باغ مان ٻاهر موڪليو، ته جيئن ان زمين
ڪي آباد ڪري جتان هو ڪڍيو ويو هو." - پيدائش 3:23. خدا پاران ڀهريون پيرو ٺاهيل الاهي انسان جو
شعور پيشاني قادر مطلق واحد اک مرڪوز هو. (اوپر طرف). جي سپ تخليقي طاقتون جو
سندس ٿيندو، مرڪوز تي اهو جاءِ، هٿا گم ٿيل جي طرف ماڻهو ڪڏهن هو شروع ڪيو جي طرف
جيستائين سندس جسماني فطرت جو بنياد".

باب: 17

سسي [illegible] جي تي نيلم

چاکاڻ ته توهان [illegible] منهنجو پُٽ سوچيو تنهنڪري تمام گهڻو جو سوامي سري يوڪتيشور، مان ٿيندو وٺو هڪ "
ڏسو تي ڪيس." جي

ڊاڪٽر نارائن چندر راءِ جي استعمال ڪيل آواز جو لهجو اهو ظاهر ڪري ٿو ته هو اڌ عقل جي خواهش ڪي مزاحيه بڻائي رهيو هو. مون پنهنجي ڪاوڙ ڪي، تبليغ ڪندڙ جي بهترين روايتن لڪايو.

منهنجو ساٿي، هڪ جانورن جو سرجن، هڪ تصديق ٿيل اجناسٽڪ هو. سندس نوجوان پٽ سنتوش مون کي پنهنجي پيءُ دلچسپي وٺڻ لاءِ چيو هو. هاڻي تائين منهنجي قيمتي مدد ٿوري پوشيده پاسي هئي.

ڊاڪٽر راءِ ٻئي ڏينهن مون سان گڏ سيرامپور جي هيرميٽيج ڏانهن ويو. ماسٽر پاران ڪيس هڪ مختصر انٽرويو ڏيڻ کان پوءِ، جيڪو گهڻو ڪري ٻنهي پاسن کان خاموشي سان نمايان هو، مهمان بي صبري سان هليو ويو.

"آشرم مئل ماڻهو ڇو آندو وڃي؟" سري يُڪتيشور مون ڏانهن سواليه نظرن سان ڏٺو جيئن ئي ڪلڪتي جي شڪي تي دروازو بند ٿيو.

"سائين! ڊاڪٽر بلڪل زنده آهي!" "پر

هڪ ننڍو وقت هو ٿيندو هجڻ مئل."

مون کي صدمو پهتو. "سائين، هي سندس پٽ لاءِ هڪ خوفناڪ ڌڪ هوندو. سنتوش اڃا تائين پنهنجي پيءُ جي مادي خيالن کي تبديل ڪرڻ لاءِ وقت جي اميد رکي ٿو. مان توهان کي عرض ڪريان ٿو، استاد، هن ماڻهوءَ جي مدد ڪريو."

"تمام سٺو؛ توهان جي خاطر." منهنجي گرو جو چهرو بي حس هو. "مغرور گهوڙي جو ڊاڪٽر ذيابيطس تمام گهڻو فوت ٿي چڪو آهي، جيتوڻيڪ هن کي خبر ناهي. پندرهن ڏينهن هو پنهنجي بستري تي ويندو. طبيب هن کي گم ٿيل سمجهي ڇڏيندا؛ هن جي هن دنيا کي ڇڏڻ جو قدرتي وقت اڄ کان ڇهه هفتا آهي. تنهن هوندي به، توهان جي شفاعت جي ڪري، ان تاريخ تي هو صحتياب ٿي ويندو. پر هڪ شرط آهي. توهان کي هن کي نجومي چوڙي پائڻ گهرجي؛ هو بلاشب آپريشن کان اڳ پنهنجي گهوڙي وانگر سخت اعتراض ڪندو!" ماسٽر مسڪرايو.

هڪ خاموشي کان پوءِ، جنهن دوران مون سوچيو ته سنتوش مان ڪيئن هن ضدي ڊاڪٽر تي خوشامد جي فن کي بهترين طريقي سان استعمال ڪري سگهون ٿا، سري يُڪتيشور وڌيڪ انڪشاف ڪيا.

"جيئن ئي ماڻهو نيڪ ٿي وڃي، ان کي گوشت نه کائڻ جي صلاح ڏيو. بهرحال، هو هن صلاح تي ڌيان نه ڏيندو، ڇهن مهينن ، جيئن هو پنهنجي بهترين حالت محسوس ڪري رهيو هوندو، هو مري ويندو. جيتوڻيڪ اهو ڇهه مهينا سندس عمر واڌ صرف توهان جي درخواست جي ڪري ڏني وئي آهي."

ٻئي ڏينهن مون سنتوش کي صلاح ڏني ته هو زيورن جي دڪان تان هڪ بازو جو پٽو آرڊر ڪري. اهو هڪ هفتي تيار ٿي ويو، پر ڊاڪٽر راءِ ان کي پائڻ کان انڪار ڪيو.

"مان بلڪل صحتمند آهيان. تون مون کي انهن نجومي وهمن سان ڪڏهن به متاثر نه ڪندين." ڊاڪٽر مون ڏانهن جنگي نظرن سان ڏٺو.

مون کي مزي سان ياد آيو ته ماسٽر صاحب صحيح طور تي ماڻهوءَ جو مقابلو هڪ هلڪي گهوڙي سان ڪيو هو. ٻيا ست ڏينهن گذري ويا؛ ڊاڪٽر، اوچتو بيمار، نرميءَ سان چوڙي پائڻ لاءِ رضامندي ڏني. ٻن هفتن کان پوءِ حاضر طبيب مون کي ٻڌايو ته سندس مريض جو ڪيس نااميد ڪندڙ هو. هن ذيابيطس جي تباهيءَ جي خوفناڪ تفصيل فراهم ڪئي.

مان ڏُڏي ويو منهنجو مٿو. "منهنجو گرو آهي چيو اهو، ڪان پوءِ هڪ بيماري پائيدار هڪ مهينو، ڊاڪٽر راءِ ٿيندو هجڻ خير."

ڊاڪٽر مون ڏانهن بي يقينيءَ سان ڏٺو. پر هو هڪ هفتي ڪان پوءِ معافي وٺندڙ لهجي ۾ مون کي ڳولي لڌو.

"ڊاڪٽر راءِ مڪمل طور تي صحتياب ٿي ويو آهي!" هن چيو. "منهنجي تجربي ۾ اهو سڀ کان وڌيڪ حيرت انگيز ڪيس آهي. مون اڳ ڪڏهن به ڪنهن مرندڙ ماڻهوءَ کي اهڙي ناقابلِ بيان واپسي ڏيکاريندي نه ڏٺو آهي. توهان جو گرو ضرور هڪ شفا ڏيندڙ نبي هوندو!"

ڊاڪٽر راءِ سان هڪ انٽرويو کان پوءِ، جنهن دوران مون سري يُڪتيشور جي گوشت کان سواءِ غذا بابت صلاح ورجائي، مون ڇهن مهينن تائين ان ماڻهوءَ کي ٻيهر نه ڏٺو. هو هڪ شام ڳالهه ٻولهه لاءِ روانو ٿيو جڏهن مان گرپر روڊ تي پنهنجي خانداني گهر جي پيزا تي ويٺو هوس.

صحت جي تصوير ڏسندو هو .

"پر ٻئي ڏينهن سنتوش پنهنجي گهر کان ٻئي بلاڪ تي ڊوڙندو مون وٽ آيو. "اڄ صبح جو پيءُ مري ويو!"

هي ڪيس ماسٽر سان منهنجي عجيب تجربن مان هڪ هو. هن باغي ويٽرنري سرجن کي سندس بي اعتمادي جي باوجود شفا ڏني، ۽ زمين تي انسان جي قدرتي مدت کي ڇهه مهينا وڌايو، صرف منهنجي مخلص دعا جي ڪري. سري يُڪتيشور پنهنجي مهرباني ۾ بي حد هو جڏهن هڪ عقيدتمند جي تڪڙي دعا جو سامنا ٿيو.

اهو منهنجي لاءِ فخر جوڳو اعزاز هو ته ڪاليج جي دوستن کي پنهنجي گرو سان ملڻ لاءِ آيس. انهن مان ڪيترائي هڪ طرف ليٽيا ويندا هئا - گهٽ ۾ گهٽ آشرم ۾! - مذهبي شڪ جي انهن جي فيشنيبل تعليمي چادر.

منهنجي هڪ دوست، سسي، سيرامپور ۾ ڪيترائي خوشگوار هفتا گذاريا. ماسٽر کي ڇوڪرو تمام گهڻو پسند آيو، ۽ افسوس ڪيو ته سندس ذاتي زندگي بي ترتيب ۽ بي ترتيب هئي.

"سسي، جيستائين تون سڌاريندين، هڪ سال کان پوءِ تون خطرناڪ طور تي بيمار رهندين." سري يُڪتيشور منهنجي دوست ڏانهن پيار پري ڪاوڙ سان ڏٺو. "مُڪُندا شاهد آهي: بعد ۾ نه چئو ته مون توکي ديڄاريو نه هو."

سسي کلندي چيو. "سائين، مان توهان تي ڇڏي ڏيندس ته منهنجي پنهنجي ڏکوئيندڙ ڪيس ۾ ڪاسموس جي مٺي خيرات ۾ دلچسپي وٺو! منهنجو روح تيار آهي پر منهنجي مرضي ڪمزور آهي. توهان زمين تي منهنجو واحد نجات ڏيندڙ آهيو؛ مان ڪنهن ٻئي تي يقين نه ٿو رکان."

"تي گهٽ ۾ گهٽ توهان گهرجي پائڻ هڪ ٻ قيراط نيرو نيلم. اهو ٿيندو مدد توهان."

"مان نٿو ڪري سگهان برداشت ڪرڻ هڪ. ڪنهن به طرح، پيارا گروجي، جيڪڏهن مصيبت اچي ٿو، مان مڪمل طور تي يقين ڪرڻ توهان ٿيندو حفاظت ڪريو مان."

"هڪ سال ۾ تون ٽي نيلم آڻيندين،" سري يُڪتيشور خفيه انداز ۾ جواب ڏنو. "پوءِ اهي ڪنهن به ڪم جا نه هوندا."

هن گفتگو ۾ تبديليون باقاعدگي سان ٿينديون رهيون. "مان سڌاري نه ٿي سگهان!" سسي مزاحيه مايوسي ۾ چوندي هئي. "۾ توهان تي منهنجو پروسو، استاد، مون لاءِ ڪنهن به پٿر کان وڌيڪ قيمتي آهي!"

هڪ سال بعد، مان پنهنجي گرو کي ڪلڪتي ۾ سندس شاگرد، نرين بابو جي گهر ۾ ملڻ لاءِ وڃي رهيو هوس. صبح جو ڏهه وڳي، جڏهن سري يُڪتيشور ۽ مان ٻئي منزل جي پارلر ۾ خاموش ويٺا هئاسين، مون اڳيان دروازو کُلڻ جو آواز ٻڌو. ماسٽر سختيءَ سان سڌو ٿيو.

"اهو اهو سسي آهي،" هن سنجيدگي سان چيو. "سال هاڻي پورو ٿي ويو آهي؛ سندس ٻئي ڦڦڙ ختم ٿي ويا آهن. هن منهنجي صلاح کي نظرانداز ڪيو آهي؛ ڪيس چئو ته مان هن کي ڏسڻ نٿو چاهيان."

سري يُڪتيشور جي سختيءَ کان اڌ حيران ٿي، مان ڊوڙندي هيٺ لهي ويس. سسي مٿي چڙهي

رهي هئي. "او مُکُندا! مون کي اميد آهي ته ماسٽر هتي آهي؛ مون کي اندازو هو ته هو ٿي سگهي

ٿو."

"ها، پر هو نٿو ڪري خواهش جي طرف هجڻ پريشان."

سسي روئڻ لڳو ۽ مون کان اڳتي نڪري ويو. هن پاڻ کي سري يُڪتيشور جي پيرن تي اڇلائي ڇڏيو، اتي ٽي خوبصورت نيلم رکيا.

"سيني کان واقف استاد، ڊاڪٽر چون ٿا ته مون کي تيز تپ دق آهي! اهي مون کي ٽن مهينن کان وڌيڪ وقت نه ڏيندا آهن! مان عاجزي سان توهان جي مدد جي درخواست ڪريان ٿو؛ مون کي خبر آهي ته توهان مون کي شفا ڏئي سگهو ٿا!"

"ڇا هاڻي ٿوري دير نه ٿي وئي آهي جو پنهنجي زندگي جي باري ۾ پريشان ٿي وڃو؟ پنهنجا زيور کڻي هليا وڃو؛ انهن جي افاديت جو وقت گذري ويو آهي." ماسٽر پوءِ هڪ بي رحم خاموشيءَ ۾ اسفنڪس وانگر ويٺو رهيو، ڇوڪرو جي رحم لاءِ روئڻ سان ٽٽي پيو.

مون کي هڪ وجداني يقين آيو ته سري يُڪتيشور صرف الاهي شفا جي طاقت ۾ سسي جي ايمان جي کوٽائي کي جانچي رهيو هو. هڪ ڪلاڪ کان پوءِ جڏهن ماسٽر منهنجي سجدي ۾ پيل دوست تي همدردي واري نظر وجهي ته مون کي حيرت نه ٿي.

"اُٿ، سسي؛ ٻين جي گهرن ۾ کهڙو شور مچايو آهين! پنهنجا نيلم جواهرن کي واپس ڪر؛ اهي هاڻي هڪ غير ضروري خرچ آهن. پر هڪ نجومي چوڙي کڻي ان کي پائڻ. ڊڄ نه؛ ڪجهه هفتن ۾ تون ٺيڪ ٿي ويندين."

سسي جي مسڪراهٽ سندس ڳوڙهن سان پريل چهري کي اوچتو سج وانگر روشن ڪيو جيئن ڪنهن سوڙهي زمين تي. "پيارا گرو، ڇا مان ڊاڪٽرن پاران ڏنل دوائون وٺان؟"

سري يُڪتيشور جي نظر ڊگهي هئي. "جيئن توهان چاهيو - انهن کي پيئو يا انهن کي رد ڪريو؛ اهو ڪندو آهي ڪو مسئلو ناهي. سج ۽ چنڊ لاءِ پنهنجيون پوزيشنون مٽائڻ وڌيڪ ممڪن آهي ته توهان جي تپ دق جي ڪري مرڻ کان." هن اوچتو وڌيڪ چيو، "هاڻي وڃو، ان کان اڳ جو مان پنهنجو ذهن بدلائي سگهان!"

منهنجو دوست بيچيني سان جلدي ۾ هليو ويو. مان ايندڙ ڪجهه هفتن دوران ڪيترائي پيرا هن وٽ ويس، ۾

هن جي حالت کي وڌيڪ خراب ٿيندي ڏسي حيران ٿي ويس.

سسي نٿو ڪري سگهي آخري ذريعي جي رات." اهي لفظ ڪان سندس طبيب، □ جي تماشو جو منهنجو"

دوست، جيڪو هاٽي تقريبن ڏانچي ۾ تبديل ٿي چڪو آهي، مون کي جلدي ۾ سيرامپور موڪليو. منهنجي گرو منهنجي ڳوڙها ڳاڙيندڙ رپورٽ کي ٺڏي لهجي ۾ ٻڌو.

"چو ڪريو توهان اچو هتي جي طرف تڪليف ڏيڻ مان؟ توهان آهي اڳ ۾ ئي ٻڌو مان يقيني ٻٽائڻ سسي جو سندس بحالي."

مون وڏي خوف سان سندس اڳيان جهڪيو، ۾ دروازي ڏانهن پوئتي هٽي ويس. سري يُڪتيشور ڪو به جدا لفظ نه چيو، پر خاموشيءَ ۾ غرق ٿي ويو، سندس اکيون اڌ کليل هيون، انهن جو نظارو ٻي دنيا ڏانهن پڇي ويو.

مان هڪدم ڪلڪتي ۾ سسي جي گهر موٽي آيس. حيرت سان مون ڏٺو ته منهنجو دوست اٿي ويٺو آهي ۾ کير پي رهيو آهي.

"او مُڪُندا! ڪهڙو معجزو آهي! چار ڪلاڪ اڳ مون ڪمري ۾ ماسٽر جي موجودگي محسوس ڪئي؛ منهنجا خوفناڪ علامتون فوري طور تي غائب ٿي ويا. مون کي لڳي ٿو ته سندس فضل سان مان مڪمل طور تي ٺيڪ آهيان."

ڪجهه هفتن ۾ سسي وڌيڪ ٿلهو ٿي ويو ۾ اڳي کان بهتر صحت ۾ هو. [1-17] پر سندس اڪيلي سندس شفا جي رد عمل ۾ هڪ بي شڪري وارو رنگ هو: هو ڪڏهن ڪڏهن ٻيهر سري يُڪتيشور وٽ ويندو هو! منهنجي دوست مون کي هڪ ڏينهن ٻڌايو ته هن کي پنهنجي پوئين زندگي گذارڻ تي ايترو افسوس ٿيو جو هو ماسٽر جي سامهون شرمندو ٿيو.

مان صرف اهو نتيجو ڪڍي سگهيس ته سسي جي بيماري جو متضاد اثر سندس مرضي کي سخت ڪرڻ ۾ سندس اخلاق کي خراب ڪرڻ جو هو.

اسڪاٽش چرچ ڪاليج ۾ منهنجي ڪورس جا پهريان ٻه سال ختم ٿيڻ وارا هئا. منهنجي ڪلاس روم ۾ حاضري تمام گهٽي تڪليف واري هئي؛ مون جيڪو ٿورو مطالعو ڪيو اهو صرف پنهنجي خاندان سان امن برقرار رکڻ لاءِ هو. منهنجا ٻه خانگي ٽيوٽر باقاعدگي سان منهنجي گهر ايندا هئا؛ مان باقاعدگي سان غير حاضر رهندو هوس: مان گهٽ ۾ گهٽ پنهنجي تعليمي ڪيريئر ۾ هن هڪ باقاعدگي کي ڏسي سگهان ٿو!

هندستان ۾ ڪاليج جا ٻه ڪامياب سال انٽرميڊيئيٽ آرٽس ڊپلوما آڻيندا آهن؛ شاگرد پوءِ ٻئي ٻن سالن ۾ پنهنجي اي بي ڊگري جو انتظار ڪري سگهي ٿو.

انٽرميڊيئيٽ آرٽس جي آخري امتحانن جو امڪان تمام گهٽو هو. مان پوري پڇي ويس، جتي منهنجو گرو ڪجهه هفتا گذاري رهيو هو. مبهم اميد سان ته هو منهنجي غير حاضري جي منظوري ڏيندو. فائنل ۾، مون پنهنجي شرمناڪ غير تياري جو ذڪر ڪيو.

پر ماسٽر تسلي ڏيندي مسڪرايو. "توهان پنهنجي روحاني فرضن کي پوري دل سان پورو ڪيو آهي، ۾ پنهنجي ڪاليج جي ڪم کي نظرانداز ڪرڻ کان سواءِ رهي نه سگهيا آهيو. ايندڙ هفتي لاءِ پنهنجي ڪتابن ۾ پاڻ کي محنت سان لڳايو: توهان پنهنجي آزمائش مان ناڪامي کان سواءِ گذري ويندا."

مان ڪلڪتي موٽي آيس، سپني معقول شڪن کي مضبوطيءَ سان دٻايو جيڪي ڪڏهن ڪڏهن بيچيني واري طنز سان پيدا ٿيندا هئا. پنهنجي ٽيبل تي ڪتابن جي جبل جو جائزو وٺندي، مون کي هڪ مسافر وانگر محسوس ٿيو جيڪو ڪنهن بيابان ۾ گم ٿي ويو آهي. مراقبي جي هڪ ڊگهي عرصي مون کي محنت بچائڻ واري الهام ڏني. هر هڪ کي کولڻ ڪتاب بي ترتيب سان پڙهيو، مون صرف انهن صفحن جو

مطالعو ڪيو جيڪي هن طرح ظاهر ٿيا هئا. هڪ هفتي لاءِ ڏينهن ۽ ارڙهن ڪلاڪ هن ڪورس کي جاري رکندي، مون پاڻ کي سپني ايندڙ نسلن کي ڪرامنگ جي فن تي صلاح ڏيڻ جو حقدار سمجهيو.

امتحاني هالن ۾ ايندڙ ڏينهن منهنجي بي ترتيب طريقي جي جواز هئا. مون سيئي امتحان پاس ڪيا، جيتوڻيڪ بال جي ويڪر سان. منهنجن دوستن ۾ ڪٽنب جون مبارڪون بيحد طور تي انزال سان گڏ هيون جيڪي انهن جي حيرت کي ظاهر ڪري رهيون هيون.

پوري کان واپسي تي، سري يُڪتيشور مون کي هڪ خوشگوار تعجب ڏنو. "توهان جي ڪلڪتي جي پڙهائي هاڻي ختم ٿي وئي آهي. مان ڏسندس ته توهان پنهنجي آخري ٻن سالن جي يونيورسٽي جي ڪم کي هتي سيرامپور ۾ جاري رکو."

مان حيران ٿي ويس. "سائين، هن شهر ۾ بيچلر آف آرٽس جو ڪو به ڪورس ناهي." سيرامپور ڪاليج، جيڪو اعليٰ تعليم جو واحد ادارو هو، انٽرميڊيٽ آرٽس ۾ صرف ٻن سالن جو ڪورس پيش ڪندو هو.

ماسٽر شرارتي انداز ۾ مسڪرايو. "مان توهان لاءِ اي بي ڪاليج قائم ڪرڻ لاءِ چندو گڏ ڪرڻ لاءِ تمام گهٽو پوڙهو آهيان. مون کي لڳي ٿو ته مون کي ڪنهن ٻئي ذريعي معاملو ترتيب ڏيڻو پوندو."

ٻن مهينن کان پوءِ، سيرامپور ڪاليج جي صدر، پروفيسر هاويلز، عوامي طور تي اعلان ڪيو ته هو چار سالن جو ڪورس پيش ڪرڻ لاءِ ڪافي فنڊ گڏ ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو آهي. سيرامپور ڪاليج ڪلڪتيءَ يونيورسٽي جي هڪ برانچ الحاق بڻجي ويو. مان سيرامپور ۾ اي بي اميدوار طور داخلا وٺندڙ پهرين شاگردن مان هڪ هوس.

"گروجي، توهان مون تي ڪيترا مهربان آهيو! مان ڪلڪتي ڇڏڻ ۽ سيرامپور ۾ هر روز توهان جي ويجهو رهڻ جي خواهشمند آهيان. پروفيسر هاويلز خواب ۾ به نه ٿو سوچي ته هو توهان جي خاموش مدد جو ڪيترو قرضدار آهي!"

سري يُڪتيشور مون ڏانهن ٺٺولي سختيءَ سان ڏٺو. "هاڻي توکي ٽرينن ۾ ايترا ڪلاڪ نه گذارڻا پوندا؛ تنهنجي پڙهائي لاءِ ڪيترو فارغ وقت آهي! شايد تون آخري وقت ۾ ڪم ڪندڙ گهٽ ۾ عالم وڏيڪ بڻجي ويندين." پر ڪنهن نه ڪنهن طرح سندس لهجي ۾ يقين جي کوٽ هئي.

17-1 : شاندار صحت ۾ اجا تائين هو سسي هو اهو دوست هڪ کان ٻڌو مان 1936ع ۾.

باب: 18

الف محمدي عجب ڪم ڪندڙ

"ڪال اڳ، هن ڪمري ۾ جيڪو هاڻي توهان رهو ٿا، هڪ مسلمان عجائب گهر مون کان اڳ چار معجزا ڪيا!"

سري يوڪتيسور ٿهيل هي حيران ڪندڙ بيان دوران سندس پهريون گهمڻ جي طرف منهنجو نئون ڪوارٽر.

سيرامپور ڪاليج ۾ داخل ٿيڻ کان فوراً پوءِ، مون ويجهو هڪ بورڊنگ هائوس ۾ هڪ ڪمرو ورتو هو، جنهن ڪي پنٽي سڏيو ويندو هو . اهو گنگا جي سامهون هڪ پراڻي طرز جي سرن جي حويلي هئي.

سائين، ڪهڙو اتفاق آهي! ڇا اهي نوان سينگاريل پٿيون يادن سان گڏ واقعي قديم آهن؟" مون پنهنجي " سادي سجايل ڪمري جي چوڌاري بيدار دلچسپي سان ڏٺو.

فقير جو نالو 1-18 افضل خان هو. هن پنهنجون غير معمولي طاقتون هڪ هندو يوگي سان اتفاق سان ملاقات ذريعي حاصل ڪيون هيون.

پٽ، مون کي اڃايل آهي؛ مون کي پاڻي آڻي ڏي.' هڪ مٽيءَ سان ڍڪيل سنياسي هڪ ڏينهن اوڀر بنگال "' جي هڪ ننڍڙي ڳوٺ ۾ پنهنجي ابتدائي ننڍپڻ دوران افضل کان هي درخواست ڪئي.

استاد، مان آهيان هڪ محمدي. ڪيئن ڪري سگهي ٿو توهان، هڪ هندو، قبول ڪريو هڪ پيئو کان منهنجو "' هٿ؟

منهنجا ٻار، تنهنجي سچائي مون کي خوش ڪري ٿي. مان بي دين فرقه پرستي جي بي عزتي واري قاعدن تي" عمل نٿو ڪريان. وڃ؛ جلدي مون کي پاڻي آڻي ڏي."

افضل جي عزت وارو فرمانبرداري هو انعام ڏنو ويو پاران هڪ پيار ڪندڙ نظر کان جي يوگي".

توهان وٽ اڳئين زندگيءَ جا سٺا ڪرم آهن،' هن سنجيدگي سان چيو. 'مان توهان کي هڪ خاص يوگا "' طريقو سيکارڻ وارو آهيان جيڪو توهان کي پوشيده دائرن مان هڪ تي ڪنٽرول ڏيندو. جيڪي عظيم طاقتون توهان جون هونديون انهن کي قابل قدر مقصدن لاءِ استعمال ڪيو وڃي؛ انهن کي ڪڏهن به خود غرضي سان استعمال نه ڪريو! مان سمجهان ٿو، افسوس! ته توهان ماضي مان تباهي واري رجحانن جا ڪجهه ٻج کڻيا آهن. انهن کي تازن برائين سان پاڻي ڏئي انهن کي اُپرڻ نه ڏيو. توهان جي پيچيدگي پوئين ڪرم اهڙو آهي جو توهان کي هن زندگي کي پنهنجي يوگڪ ڪاميابين کي اعليٰ ترين انساني مقصدن سان ملائڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي.

بعد ۾ هدايت ڏيڻ جي حيران ٿيو ڇوڪرو ۾ هڪ پيچيده ٽيڪنڪ، جي ماسٽر غائب ٿي ويو".

افضل ويهن سالن تائين پنهنجي يوگا جي مشق تي وفاداري سان عمل ڪيو. سندس معجزاتي ڪارناما وڏي " پيماني تي ڌيان ڇڪائڻ لڳا. اهو لڳي ٿو ته هن سان هميشه هڪ بي جسم روح گڏ هوندو هو جنهن کي هو 'حضرت' سڏيندو هو. هي پوشيده وجود فقير جي ننڍڙي خواهش کي پورو ڪرڻ جي قابل هو."

پنهنجي مالڪ جي خبرداري کي نظرانداز ڪندي، افضل پنهنجي طاقتن جو غلط استعمال ڪرڻ شروع " ڪيو. جيڪو به شيءِ هو هٿ ڪندو هو ۾ پوءِ تبديل ڪندو هو، اهو جلد ئي بغير ڪنهن نشان جي غائب ٿي ويندو هو. هي پريشان ڪندڙ واقعو عام طور تي مسلمانن کي هڪ قابل اعتراض مهمان بڻائيندو هو!

هو وقت بوقت ڪلڪتي ۾ وڏن زيورن جي دڪانن جو دورو ڪندو هو، پاڻ کي هڪ ممڪن خريد ڪندڙ جي " طور تي پيش ڪندو هو. ڪو به زيور جيڪو هو هٿ ڪندو هو، دڪان ڇڏڻ کان ٿوري دير بعد غائب ٿي ويندو هو.

افضل اڪثر ڪري ڪيترن ئي سو شاگردن سان گهريل هوندو هو، جيڪي سندس راز سکڻ جي اميد " سان متوجهه ٿيندا هئا. فقير ڪڏهن ڪڏهن انهن کي پاڻ سان گڏ سفر ڪرڻ جي دعوت ڏيندو هو. ريلوي اسٽيشن تي هو ٽڪيٽن جي هڪ رول کي هٿ ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويندو هو. اهي هو ڪلارڪ ڏانهن موٽندو هو، ۾ چوندو هو: 'مون پنهنجو ذهن بدلائي ڇڏيو آهي، ۽ هاڻي اهي نه خريد ڪندس.' پر جڏهن هو پنهنجي

ساٿي سان ٽرين ۾ چڙهيو، ته افضل وٽ گهربل ٽڪيٽون هونديون هيون. 2-18

" انهن ڪارنامن هڪ ڪاوڙ جوڳو شور پيدا ڪيو؛ بنگالي زيور تڪيٽ وڪٽنڊڙ اعصابي خرابي جو شڪار ٿي رهيا هئا! پوليس جيڪا افضل کي گرفتار ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهي هئي، پاڻ کي بيوس محسوس ڪيو؛ فقير صرف اهو چئي مجرمانه ثبوت ختم ڪري سگهي ٿو: 'حضرت، هي ڪٽي وجو.'"

سري يُڪتيشور پنهنجي سيٽ تان اٿيو منهنجي ڪمري جي بالڪوني ڏانهن هليو ويو، جنهن مان گنگا نظر اچي ٿي. مان سندس پنيان ويس، حيران ڪندڙ محمدن رفلز بابت وڌيڪ ٻڌڻ لاءِ بيتاب هوس.

" هي پنٿي گهر اڳ منهنجي هڪ دوست جو هو. هو افضل سان واقف ٿيو هن کي هتي گهرايو. منهنجي دوست به ويهن پاڙيسرين کي دعوت ڏني، جن مان به شامل هوس. مان تڏهن صرف نوجوان هوس، بدنام فقير بابت هڪ جاندار تجسس محسوس ڪيو ." ماسٽر کلندو رهيو. "مون احتياط ڪيو ته ڪا به قيمتي شيءِ نه پائيان! افضل مون کي تجسس سان ڏٺو، پوءِ چيو:

"' توهان جا هٿ طاقتور آهن. هيٺ باغ وڃو؛ هڪ هموار پٿر وٺو ان تي چاڪ سان پنهنجو نالو لکو؛ پوءِ پٿر کي جيترو ٿي سگهي گنگا اڇلائي ڇڏيو."

"مون حڪم مڃيو. جيئن ئي پٿر پري لهرن هيٺان غائب ٿي ويو، مسلمان مون کي ٻيهر مخاطب ڪيو:"

"پريو هڪ برتن سان گنگا پاڻي ويجهو جي اڳيان جو هي گهر.

"بعد مان هئي واپس ڪيو ويو سان هڪ جهاز جو پاڻي، جي فقير روئي، حضرت، رکڻ جي پٿر جي برتن!

" پٿر هڪدم ظاهر ٿيو. مون ان کي برتن مان ڪڍيو منهنجي دستخط کي ايترو پڙهي سگهجي ٿو جيترو جڏهن مون اهو لکيو هو.

" بابو، [3-18] ڪمري منهنجي هڪ دوست، هڪ ڳري پراڻي سون جي گهڙي زنجير پائي رهي هئي. فقير انهن کي بدصورت تعريف سان ڏٺو. جلد ئي اهي غائب ٿي ويا!

"افضل، مهرباني ڪري واپسي منهنجو قيمتي ورثي ! بابو هو لڳ ڀڳ ڳوڙها

" محمدن ڪجهه دير لاءِ خاموش رهيو، پوءِ چيو، 'توهان وٽ لوهه جي سيف پنج سؤ رپيا آهن. اهي مون وٽ آڻيو، مان توهان کي ٻڌائيندس ته توهان جو ڪلاڪ ڪٿي ڳولڻو آهي.'

" پريشان بابو فوري طور تي پنهنجي گهر هليو ويو. هو ٿوري دير واپس آيو افضل کي گهربل رقم ڏئي ڇڏي."

"' پنهنجي گهر جي ويجهو ننڍڙي پل تي وڃو،' فقير بابو کي هدايت ڪئي. 'حضرت کي فون ڪريو ته توهان کي گهڙي زنجير ڏئي.'

"بابو تڪڙ ڪئي پري. تي سندس واپسي، هو هو پائڻ هڪ مُرڪ جو رليف نه زيور جيڪو به.

" جڏهن مون حضرت کي هدايت مطابق حڪم ڏنو،" هن اعلان ڪيو، "منهنجي گهڙي هوا مان منهنجي ساڄي هٿ ڪري پئي! توهان کي پڪ ٿي سگهي ٿو ته مون هتي گروپ ٻيهر شامل ٿيڻ کان اڳ ورثي کي پنهنجي سيف بند ڪيو هو!"

بابو جا دوست، هڪ گهڙي جي تاوان جي مزاحيه غضب جا شاهد، افضل ڏانهن ناراضگي سان ڏسي رهيا هئا. "
هاڻي هو آرام سان ڳالهائي رهيو هو."

"'مهرباني ڪري نالو ڪو به پيئو توهان چاهيو؛ حضرت ٿيندو پيدا ڪرڻ اهو"

ڪجهه ماڻهن کير گهريو، ٻين ميون جي رس لاءِ. جڏهن بيچين بابو وسڪي جي درخواست ڪئي ته مون "
ڪي گهٽو صدمو نه پهتو! فرمانبردار حضرت مهر بند ڪنٽينر هوا ۾ ترندا ۽ فرش تي زور
سان موڪليا. هر هڪ ماڻهوءَ کي پنهنجو گهربل مشروب مليو.

ڏينهن جي چوٿين شاندار ڪارنامي جو واعدو يقيناً اسان جي ميزبان لاءِ اطمينان بخش هو: افضل فوري طور "
تي لنچ فراهم ڪرڻ جي آڇ ڪئي!"

اچو ته سڀ کان مهانگا کاڌا آرڊر ڪريون،' بابو اداسي سان صلاح ڏني. 'مون کي پنهنجي پنج سؤ رپين ۾ '"
هڪ شاندار کاڌو گهرجي! هر شيءِ سون جي پليٽن تي پيش ڪئي وڃي!'

جيئن ئي هر ماڻهو پنهنجي پسند جو اظهار ڪيو، فقير پاڻ کي بيحد حضرت سان مخاطب ڪيو. هڪ وڏو "
شور شروع ٿيو؛ پيچيده تيار ڪيل ڪڙي، گرم لوچي ۽ ڪيترن ئي غير موسمي ميون سان پريل سون جا
ٿانو ڪٿان به اسان جي پيرن تي اچي بيٺا. سڀ کاڌو لذيذ هو. هڪ ڪلاڪ تائين ماني کائڻ کان پوءِ، اسان
ڪمري مان نڪرڻ شروع ڪيو. هڪ زبردست شور، جيئن ته ٿانو گڏ ٿي رهيا آهن، اسان کي پوئتي موٽڻ تي
مجبور ڪيو. ڏسو! چمڪندڙ پليٽن يا کاڌي جي باقيات جو ڪو به نشان نه هو."

گروجي،" مون وچ ۾ چيو، "جيڪڏهن افضل آساني سان سون جي ٿانون جهڙيون شيون محفوظ ڪري "
سگهي ٿو، ته پوءِ هن ٻين جي ملڪيت جي لالچ ڇو ڪئي؟"

فقير روحاني طور تي گهٽو ترقي يافته نه هو،" سري يُڪتيشور وضاحت ڪئي. "هڪ خاص يوگا ٽيڪنڪ "
تي سندس مهارت کيس هڪ نجومي سطح تائين رسائي ڏني جتي ڪا به خواهش فوري طور تي مادي ٿي
ويندي آهي. هڪ نجومي وجود، حضرت جي ايجنسي ذريعي، مسلمان سڏائي سگهي ٿو ڪنهن به شيءِ جا
ايٽم طاقتور ارادي جي عمل سان آسماني توانائي مان نڪتل آهن. پر اهڙيون نجومي طور تي پيدا ٿيندڙ
شيون ساخت جي لحاظ کان ختم ٿي ويندڙيون آهن؛ انهن کي گهٽي وقت تائين برقرار نه ٿو رکي سگهجي.
افضل اڃا تائين دنياوي دولت جي خواهشمند هو، جيڪا جيتوڻيڪ وڌيڪ مشڪل سان ڪمائي وئي آهي، پر
ان ۾ وڌيڪ قابل اعتماد استحڪام آهي.

حساب بي گهٽا ٿو وڃي تي غائب ڪڏهن ڪڏهن پڻ اهو" .لڳو کلڻ مان!"

افضل خدا جي معرفت جو ماڻهو نه هو،" ماسٽر اڳتي وڌيو. "مستقل ۽ فائديمند نوعيت جا معجزا سچا "
بزرگ ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن پاڻ کي قادر مطلق خالق سان ڳنڍي ڇڏيو آهي. افضل صرف هڪ عام
ماڻهو هو جنهن ۾ هڪ غير معمولي طاقت هئي هڪ نازڪ دائري ۾ داخل ٿيڻ جي جيڪا عام طور تي فاني
موت تائين داخل نه ٿيندي آهي."

"مان سمجهڻ هاڻي، گروجي. جي دنيا کان پوءِ ظاهر ٿئي ٿو جي طرف آهي ڪجهه دلڪش خاصيتون."

ماسٽر متفق ٿيو. "مون ان ڏينهن کان پوءِ افضل کي ڪڏهن به نه ڏٺو، پر ڪجهه سالن کان پوءِ بابو
منهنجي گهر آيو ته مون کي محمدن جي عوامي اعتراف جو هڪ اخباري احوال ڏيکاري. ان مان مون کي
اهي حقيقتون معلوم ٿيون جيڪي مون توهان کي هڪ هندو گرو کان افضل جي شروعاتي شروعات بابت
ٻڌايون آهن."

شايع ٿيل دستاويز جي پوئين حصي جو خلاصو، جيئن سري يُڪتيشور ياد ڪيو، هن ريت هو: "مان، افضل خان، اهي لفظ پڇتاءَ جي عمل طور □ انهن لاءِ ڊيڄاريندڙ طور لکي رهيو آهيان جيڪي معجزاتي طاقتن جو قبضو. سالن کان مان خدا □ منهنجي مالڪ جي فضل سان مون کي ڏنل عجيب صلاحيتن جو غلط استعمال ڪري رهيو آهيان. مان خود غرضيءَ □ مست ٿي ويس، محسوس ڪيم ته مان اخلاقيات جي عام قانونن کان ٻاهر آهيان. آخرڪار منهنجي حساب جو ڏينهن اچي ويو.

"تازو ئي مون ڪلڪتي کان ٻاهر هڪ روڊ تي هڪ پوڙهي ماڻهوءَ سان ملاقات ڪئي. هو درد سان لنگهي رهيو هو، هڪ چمڪندڙ شيءِ کڻي رهيو هو جيڪا سون وانگر لڳي رهي هئي. مون دل □ لالچ سان هن کي مخاطب ڪيو.

"'مان آهيان افضل خان، جي زبردست فقير . ڇا آهي توهان اتي؟'

فقير لاءِ ڪو به مفاد نه ٿو رکي سگهي . مان توهان کي عرض ڪريان ٿو، سائين، منهنجي لنگڙي کي شفا ڏيو."

"مون بال کي هٿ لڳايو □ بغير جواب ڏيڻ جي هليو ويس. پوڙهو ماڻهو منهنجي پنيان ڊوڙڻ لڳو. هن جلد ئي رڙ ڪئي: 'منهنجو سون ختم ٿي ويو آهي!'"

"جيئن ته مون ڪو ڌيان نه ڏنو، هو اوچتو هڪ استينٽورين آواز □ ڳالهايو جيڪو سندس ڪمزور جسم مان عجيب طرح سان نڪرندو هو:"

"'ڪرو توهان نه سڃاڻ مان؟'

"مان خاموش بيٺو رهيس، دير سان دريافت ٿيڻ تي حيران ٿي ويس ته هي غير متاثر ڪندڙ پوڙهو معذور ٻيو ڪو به نه پر اهو عظيم بزرگ هو، جنهن گهڻو وقت اڳ مون کي يوگا □ شروع ڪيو هو. هن پاڻ کي سڌو ڪيو؛ سندس جسم فوري طور تي مضبوط □ جوان ٿي ويو.

"'پوءِ!' منهنجي گرو جي نظر تيز هئي. 'مان پنهنجي اکين سان ڏسي رهيو آهيان ته توهان پنهنجي طاقت کي استعمال ڪندا آهيو، ڏکايل انسانيت جي مدد ڪرڻ لاءِ نه، پر هڪ عام چور وانگر ان جو شڪار ڪرڻ لاءِ! مان توهان جا خفيه تحفا واپس وٺان ٿو؛ حضرت هاڻي توهان کان آزاد ٿي ويا آهن. هاڻي توهان بنگال □ هڪ دهشت گرد نه رهندا!'

"مون حضرت کي ڏک ڀريل لهجي □ سڏيو؛ پهريون ڀيرو، هو منهنجي اندروني نظر □ ظاهر نه ٿيو. پر اوچتو منهنجي اندر کان ڪجهه اونداهو پردو هٽي ويو؛ مون پنهنجي زندگي جي توهين کي واضح طور تي ڏٺو."

"'منهنجا گرو، مان توهان جو شڪرگذار آهيان ته توهان منهنجي ڊگهي وهم کي دور ڪرڻ لاءِ آيا آهيو.' مان سندس پيرن تي روئي رهيو هوس. 'مان پنهنجي دنياوي خواهشن کي ڇڏي ڏيڻ جو واعدو ڪريان ٿو. مان پنهنجي بچڙي ماضيءَ جو ڪفارو ادا ڪرڻ جي اميد □، خدا تي اڪيلو مراقبي لاءِ جبلن ڏانهن رٽائر ٿي ويندس.'"

"منهنجي آقا مون کي خاموش رحم سان ڏٺو. 'مان توهان جي خلوص کي محسوس ڪريان ٿو،' هن آخرڪار چيو. 'توهان جي اڳئين سالن جي سخت فرمانبرداري جي ڪري، □ توهان جي موجوده توبه جي ڪري، مان توهان کي هڪ نعمت ڏيندس. توهان جون ٻيون طاقتون هاڻي ختم ٿي ويون آهن، پر جڏهن به کاڌي □ ڪپڙن جي ضرورت هجي، توهان اڃا تائين ڪاميابي سان حضرت کي انهن جي فراهمي لاءِ سڏي سگهو ٿا. پاڻ کي پوري دل سان خدا جي لاءِ وقف ڪريو. جبلن جي اڪيلائين □ سمجھ

منهنجو گرو پوءِ غائب ٿي ويو؛ مان پنهنجن ڳوڙهن □ سوچن □ رهجي ويس. الوداع، دنيا! مان ڪائناتي "
محبوب جي معافي وٺڻ لاءِ وڃان ٿو."

18-1 : الف مسلمان يوگي؛ ڪان جي عربي فقير ، غريب؛ اصل ▯ لاڳو ٿيل جي طرف درويش هيٺ هڪ قسم ڪٽڻ جو غربت.

18-2 : منهنجو پيءُ بعد ▯ ٻڌايو مان اهو سندس ڪمپني، جي بنگال-ناگپور ريلوي، هئي ٿي چڪو آهي هڪ جو جي فرمون متاثر ٿيل افضل خان پاران.

18-3 : مان ڪريو نه ياد ڪرڻ جي نالو جو سري يوڪتيسور جو دوست، ▯ لازمي حوالو ڏيو جي طرف ڪيس (مسٽر) "بابو" بس جيئن.

باب: 19

منهنجو استاد، ▯ ڪلڪتي، ظاهر ٿئي ٿو ▯ سيرامپور

" مون کي اڪثر ملحد شڪن ▯ مبتلا ڪيو ويندو آهي. پر ڪڏهن ڪڏهن هڪ اذيتناڪ اندازو مون کي پريشان ڪندو آهي: ڇا غير استعمال ٿيل روح جا امڪان موجود نه هوندا؟ ڇا انسان پنهنجي حقيقي منزل کي وڃائي نه ٿو سگهي جيڪڏهن هو انهن کي ڳولڻ ▯ ناڪام ٿئي ٿو؟"

پنٿي بورڊنگ هائوس ▯ منهنجي روم ميٽ، ڊيجن بابو جا اهي رايا، منهنجي دعوت تي آيا هئا ته هو منهنجي گرو سان ملي.

ڪريا يوگا ▯ شروع ڪندا ،" مون جواب ڏنو. "اهو هڪ الاهي اندروني يقين سان ٻٽي انتشار کي پرسڪون ڪري ٿو."

انهيءَ شام جو ڊيجن مون سان گڏ هيرميٽيج ڏانهن ويو. ماسٽر جي موجودگيءَ ▯ منهنجي دوست کي اهڙي روحاني سڪون مليو جو هو جلد ئي هڪ مستقل مهمان بڻجي ويو. روزاني زندگيءَ جون معمولي مصروفيتون انسان لاءِ ڪافي نه آهن؛ دانائي به هڪ مقامي بک آهي. سري يُڪتيشور جي لفظن ▯ ڊيجن انهن ڪوشش لاءِ هڪ ترغيب ڳولي لڌي - پهرين ڏڪوئيندڙ، پوءِ ڪوشش سان آزاد ڪرڻ - اندر هڪ حقيقي پاڻ کي ڳولڻ لاءِ. سندس سينو هڪ عارضي پيدائش جي ذلت آميز انا ڪان وڌيڪ، روح لاءِ ڪڏهن ڪافي هوندو آهي.

جيئن ته ڊيجن ▯ مان ٻئي سيرامپور ڪاليج ▯ اي بي ڪورس ڪري رهيا هئاسين، اسان کي ڪلاس ختم ٿيڻ سان گڏ آشرم ڏانهن هلڻ جي عادت پئجي وئي. اسان اڪثر سري يُڪتيشور کي پنهنجي ٻئي منزل جي بالڪوني تي بيٺل ڏسندا هئاسين، مسڪراهٽ سان اسان جي اچڻ جو استقبال ڪندا هئاسين.

هڪ ڏينهن منجهند، هڪ نوجوان هيرميٽيج جو رهواسي، ڪنائي، ڊيجن ▯ مون سان دروازي تي مايوس ڪندڙ خبر سان مليو.

"ماسٽر آهي نه هتي؛ هو هو طلب ڪيل جي طرف ڪلڪتيۃ پاران هڪ ٽڪڙو نوٽ."

ٻئي ڏينهن مون کي پنهنجي گرو کان هڪ پوسٽ ڪارڊ مليو. "مان اربع جي صبح ڪلڪتي ڇڏيندس،" هن لکيو هو. "توهان □ ٻيجن سيرامپور اسٽيشن تي نو وڳي ٽرين □ ملو ٿا."

اربع جي صبح جو لڳ ڀڳ اٺ وڳي، سري يُڪتيشور جو هڪ ٽيليپيٿڪ پيغام منهنجي ذهن ۾ زور سان آيو: "مون کي دير ٿي رهي آهي؛ نو وڳي واري ٽرين سان نه ملو."

هو اڳ ۾ ئي ڪپڙا پهريل لاءِ روانگي WHO ،مان پهچايو ويو جي تازو هدايتون جي طرف ڏيجن.

تون ۾ تنهنجو وجدان!" منهنجي دوست جي آواز ۾ طنز هئي. "مان ماسٽر جي لکيل لفظ تي پروسو ڪرڻ کي " ترجيح ڏيان ٿو."

مون پنهنجا ڪلها جهليا ۾ خاموشيءَ سان پاڻ کي ويهاريو. ڪاوڙ ۾ ڀڻ ڀڻ ڪندي، ڏيجن دروازي ڏانهن وڌيو ۽ ان کي زور سان پنهنجي پنيان بند ڪري ڇڏيو.

جيئن ته ڪمرو ڪافي اونداهو هو، مان گهٽي ڏانهن نظر ايندڙ دريءَ جي ويجهو ويس. سج جي روشني اوچتو تيز روشنيءَ ۾ وڌي وئي جنهن ۾ لوهه جي بند ٿيل دري مڪمل طور تي غائب ٿي وئي. هن شاندار پس منظر ۾ سري يُڪتيشور جي واضح طور تي مادي شڪل نظر آئي!

حيرانيءَ جي حد تائين حيران ٿي، مان پنهنجي ڪرسي تان اٿيس ۽ سندس اڳيان گوڏا کوڙيا. پنهنجي گرو جي پيرن تي احترام سان سلام ڪرڻ جي پنهنجي روايتي اشاري سان، مون سندس بوٽن کي ڇهيو. اهي مون لاءِ واقف هئا، نارنگي رنگ جي ڪينواس جا، رسي سان ڍڪيل. سندس گدر سوامي ڪپڙو مون تي ڇڪيو؛ مون نه رڳو سندس لباس جي بناوت کي، پر بوٽن جي سخت مٽاچري ۾ انهن ۾ سندس پيرن جي آڱرين جي دٻاءُ کي به واضح طور تي محسوس ڪيو. هڪ لفظ به نه چوڻ لاءِ تمام گهڻو حيران، مان اٿي بيٺو ۾ سواليه نظرن سان هن ڏانهن ڏٺو.

ٽرين ذريعي سيرامپور پهچندس ."

جيئن ته مان اجا تائين خاموشيءَ سان ڏسندو رهيو هوس، سري يُڪتيشور اڳتي وڌيو، "هي ڪو ظهور نه آهي، پر منهنجو گوشت ۾ رت جو روپ آهي. مون کي خدائي حڪم ڏنو ويو آهي ته توهان کي اهو تجربو ڏيان، جيڪو زمين تي حاصل ڪرڻ لاءِ نادر آهي. مون سان اسٽيشن تي ملو؛ توهان ۾ ڏيجن مون کي توهان ڏانهن ايندي ڏسندا، جيئن مان هاڻي آهيان. مون ڪان اڳ هڪ ساٿي مسافر هوندو - هڪ ننڍڙو ڇوڪرو جيڪو چانديءَ جو ٿانو کڻي ويندو."

منهنجي گرو ٻئي هٿ منهنجي مٿي تي رکيا، هڪ ڀڻ ڀڻ واري دعا سان. جيئن هن لفظن سان ختم ڪيو، " تبا اسي ،"[1-19] مون هڪ عجيب گوڙ گوڙ جو آواز ٻڌو. [2-19] سندس جسم تيز روشنيءَ ۾ آهستي آهستي پگهلڻ لڳو. پهرين سندس پير ۾ ٽنگون غائب ٿي ويون، پوءِ سندس ڌڙ ۾ مٿو، جيئن ڪو طومار مٿي ڪيو پيو وڃي. آخري وقت تائين، مون کي سندس آڱريون منهنجي وارن تي هلڪي آرام سان محسوس ٿيون. روشني گهٽجي وئي؛ منهنجي سامهون ڪجهه به نه رهيو سواءِ بند ٿيل دري ۾ سج جي روشني جي هڪ هلڪي وهڪري جي.

مان اڌ بي هوشي جي حالت ۾ رهيس، ۾ پڇي رهي هيس ته ڇا مان ڪنهن وهمي وهم جو شڪار ته نه ٿيس. هڪ ڪرشماتي ڏيجن جلد ئي ڪمري ۾ داخل ٿيو.

ماسٽر نه ته نائين وڳي واري ٽرين ۾ هو، ۾ نه ئي ساڍي نو وڳي واري ٽرين ۾." منهنجي دوست ٿوري معذرت " خواهيءَ واري انداز ۾ پنهنجو اعلان ڪيو.

"پوءِ اچو؛ مون کي خبر آهي ته هو ڏهين وڳي پهچندو." مون ڊجن جو هٿ پڪڙيو ۽ کيس زور سان پاڻ سان گڏ وٺي ويس، سندس احتجاجن کان بي پرواهه. لڳ ڀڳ ڏهن منٽن ۾ اسان اسٽيشن ۾ داخل ٿياسين، جتي ٽرين اڳ ۾ ئي رڪجي رهي هئي.

"تون سچي ٽرين ماسٽر جي روشني سان ڀريل آهي! هو اتي آهي!" مون خوشيءَ سان چيو.

اهڙو خواب ڏسين ٿو؟" ڊجن ٺٺولي ڪندي کلڻ لڳو.

"هتي انتظار ڪريون." مون پنهنجي دوست کي تفصيل سان ٻڌايو ته اسان جو گرو اسان سان ڪيئن ملندو. جيئن ئي مون پنهنجو بيان ختم ڪيو، سري يُڪتيشور نظر آيو، ساڳيا ڪپڙا پائي رهيو هو جيڪي مون ڪجهه وقت اڳ ڏٺا هئا. هو هڪ ننڍڙي چوڪرو جي چانديءَ جي ٿانو ڪٽي آهستي آهستي هليو.

هڪ لمحي لاءِ، منهنجي تجربي جي بي مثال عجيب هجڻ تي، منهنجي اندر ۾ ٿڌي خوف جي لهر گذري وئي. مون کي مادي، ويهين صديءَ جي دنيا مون کان لڪيندي محسوس ٿي؛ ڇا مان قديم زماني ۾ واپس اچي ويس جڏهن عيسيٰ سمنڊ تي پطرس جي سامهون ظاهر ٿيو هو؟

جيئن ئي سري يُڪتيشور، هڪ جديد يوگي-ڪرائسٽ، ان جاءِ تي پهتو جتي ڊجن ۽ مان بي زبان هئا، ماسٽر منهنجي دوست ڏانهن مسڪرايو ۽ چيو:

"مان موڪليو ويو توهان هڪ پيغام پڻ، پر توهان هئا ناڪام جي طرف پڪڙڻ اهو."

ڊجن خاموش رهيو، پر مون ڏانهن شڪ جي نظر سان ڏٺو. جڏهن اسان پنهنجي گرو کي سندس آشرم ڏانهن وٺي ويا، ته منهنجو دوست ۽ مان سيرامپور ڪاليج ڏانهن وڌياسين. ڊجن گهٽي ۾ رڪجي ويو، سندس هر رڳ مان غصو وهي رهيو هو.

"پوءِ! ماسٽر موڪليو ويو مان هڪ پيغام! اڃان تائين توهان لڪايل اهو! مان مطالبو هڪ وضاحت!"

"ڇا مان ان ۾ مدد ڪري سگهان ٿو جيڪڏهن توهان جو ذهني آئينو اهڙي بيچيني سان هلچل مچائي ٿو جو توهان اسان جي گرو جي هدايتن کي رجسٽر نٿا ڪري سگهو؟" مون جواب ڏنو.

ڊجن جي چهري تان ڪاوڙ غائب ٿي وئي. "مان سمجهان ٿو ته توهان جو مطلب ڇا آهي،" هن افسوس سان چيو. "پر مهرباني ڪري وضاحت ڪريو ته توهان کي ڄگ واري ٻار بابت ڪيئن خبر پئي."

جڏهن مون صبح جو بورڊنگ هائوس ۾ ماسٽر جي شاندار ظهور جي ڪهاڻي ختم ڪئي، تڏهن منهنجو دوست ۽ مان سيرامپور ڪاليج پهچي چڪا هئاسين.

"مون جيڪو بيان اسان جي گرو جي طاقتن بابت ٻڌو آهي،" ڊجن چيو، "مون کي اهو محسوس ڪرائيندو آهي ته دنيا جي ڪا به يونيورسٽي صرف هڪ ڪنڊرگارٽن آهي."

باب 19 فوٽ نوٽس

19-1 : جي بنگالي "خدا حافظ"؛ لفظي طور تي، اهو آهي هڪ اميد

رڪندڙ تضاد: "پوءِ مان اچو." 19-2: جسماني ايٽمن جي غير مادي

ٽيڻ جو خاص آواز.

باب: 20

اسين ڪر نه گهمڻ ڪشمير

"بابا، مان ماسٽر ۾ چئن دوستن کي منهنجي گرمين جي موڪلن دوران هماليه جي دامن ۾ مون سان گڏ وڃڻ جي دعوت ڏيڻ چاهيان ٿو. ڇا مون کي ڪشمير لاءِ ڇهه ٽرين پاس ۽ اسان جي سفر جي خرچن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪافي پئسا ملي سگهن ٿا؟"

جيئن مون توقع ڪئي هئي، پيءُ دل سان کلڻ لڳو. "هي ٽيون پيرو آهي جو توهان مون کي ساڳي ڪڪڙ ۽ ڍڳي جي ڪهاڻي ڏني آهي. ڇا توهان گذريل اونهاري ۾ ۽ ان کان اڳ سال ۾ ساڳي درخواست نه ڪئي هئي؟ آخري وقت تي، سري يُڪتيشورجي وڃڻ کان انڪار ڪري ٿو."

"اهو سچ آهي، بابا؛ مون کي خبر ناهي ته منهنجو گرو ڪشمير بابت مون کي پنهنجو قطعي لفظ ڇو نه ڏيندو. [20-1] پر جيڪڏهن مان کيس ٻڌايان ته مون اڳ ۾ ئي توهان کان پاس حاصل ڪري ورتا آهن، ته ڪنهن نه ڪنهن طرح مون کي لڳي ٿو ته هن پيري هو سفر ڪرڻ لاءِ رضامند ٿيندو.

پيءُ هن وقت مطمئن نه هو، پر ٻئي ڏينهن، ڪجهه خوش مزاجي کان پوءِ، هن مون کي ڇهه پاس ۽ ڏهه روپين جي بلن جو هڪ رول ڏنو.

"مان مشڪل سان سوچيو تنهنجو نظرياتي سفر ضرورتون اهڙو عملي سامان،" هو تبصرو ڪيو، "پر هتي اهي آهن."

انهيءَ ڏينهن منجهند جو مون پنهنجو مال سري يُڪتيشور کي ڏيکاريو. جيتوڻيڪ هو منهنجي جوش تي مسڪرايو، پر سندس لفظ غير وابسته هئا: "مان وڃڻ چاهيان ٿو؛ اسين ڏسنداسين." جڏهن مون سندس ننڍڙي آشرم جي شاگرد، ڪنائي کي اسان سان گڏ وڃڻ لاءِ چيو ته هن ڪو به تبصرو نه ڪيو. مون ٽن ٻين دوستن - راجندر ناٿ مترا، جوتن آدي، ۽ هڪ ٻيو ڇوڪرو - کي به دعوت ڏني. اسان جي روانگي جي تاريخ ايندڙ سومر تي مقرر ڪئي وئي هئي.

ڇنڇر ۽ آچر تي مان ڪلڪتي ۾ رهيس، جتي منهنجي خانداني گهر ۾ هڪ ڪزن جي شادي جون رسمون ملهايون پيون وڃن. مان سومر جي صبح جو سوير پنهنجو سامان کڻي سيرامپور پهتس. راجندر مون سان گڏ هيميٽيج جي دروازي تي مليو.

"ماسٽر آهي ٻاهر، هلڻ. هو آهي انڪار ڪيو جي طرف وڃ."

مون کي به ساڳيو غم ۽ ضد هو. "مان پيءُ کي ڪشمير لاءِ منهنجي قيصري منصوبن جو مذاق اڏائڻ جو ٽيون موقعو نه ڏيندس. اچو؛ باقي اسان ڪنهن به طرح هليا ويندا‌سين."

راجندر متفق؛ مان ڪاٻو جي آشرم جي طرف ڳوليو هڪ نوڪر. ڪنائي، مان ڇاٽندو هو، ڪندو نه وٺو جي سفر

ماسٽر ڪان سواءِ، ۾ سامان جي سنڀال لاءِ ڪنهن جي ضرورت هئي. مون پاڻ کي ٻهاري جو خيال ڪيو، جيڪو اڳ ۾ منهنجي خانداني گهر ۾ نوڪر هو، جيڪو هاڻي سيرامپور اسڪول ماسٽر وٽ ملازم هو. جيئن مان تيزيءَ سان هلندو رهيس، مون کي سيرامپور ڪورٽ هائوس جي ويجهو عيسائي چرچ جي سامهون پنهنجي گرو سان ملاقات ٿي .

"ڪٿي آهن توهان وڃي رهيو آهين؟" سري يوڪتيسور جو چهرو هو بي مسڪراهٽ.

"سائين، مون ٻڌو آهي ته توهان ۾ ڪنائي اسان جي رٿابندي ڪيل سفر تي نه ويندا. مان ٻهاري کي ڳولي رهيو آهيان. توهان کي ياد هوندو ته گذريل سال هو ڪشمير ڏسڻ لاءِ ايترو بيچين هو جو هن بغير پگهار جي خدمت ڪرڻ جي آڇ به ڪئي."

"مون کي ياد آهي. تڏهن به، مون کي نه ٿو لڳي ته ٻهاري وڃڻ لاءِ تيار

هوندو." مان بيزار ٿي ويس. "هو صرف هن موقعي جو بي صبري سان

انتظار ڪري رهيو آهي!"

منهنجي گرو خاموشيءَ سان پنهنجو سفر ٻيهر شروع ڪيو؛ مان جلد ئي اسڪول ماسٽر جي گهر پهتس. ٻهاري، صحن ۾، مون کي دوستانه گرمجوشي سان سلام ڪيو جيڪو ڪشمير جو ذڪر ڪرڻ سان ئي اوچتو غائب ٿي ويو. معافي جي ٻڙ ٻڙ سان، نوڪر مون کي ڇڏي پنهنجي مالڪ جي گهر ۾ داخل ٿيو. مون اڌ ڪلاڪ انتظار ڪيو، پريشانيءَ سان پاڻ کي يقين ڏياريو ته ٻهاري جي دير سندس سفر جي تيارين جي ڪري ٿي رهي آهي. آخرڪار مون اڳيان دروازو کڙڪايو.

"ٻهاري تقريباً ٽيهه منٽ اڳ پوئين ڏاڪڻين کان هليو ويو هو،" هڪ ماڻهو مون کي ٻڌايو. سندس چپن تي هلڪي مسڪراهٽ چانيل هئي.

مان اداسيءَ سان هليو ويس، سوچيندي ته ڇا منهنجو دعوت نامو تمام گهڻو زبردستي هو يا ماسٽر جو اڻ ڏٺل اثر ڪم ڪري رهيو هو. عيسائي چرچ مان گذرندي، مون ٻيهر ڏٺو ته منهنجو گرو مون ڏانهن آهستي آهستي هلندو هو. منهنجي رپورٽ ٻڌڻ جو انتظار ڪرڻ کان سواءِ، هن چيو:

"پوءِ ٻهاري ڪندو نه وڃ! هاڻي، ڇا آهن تنهنجو منصوبا؟"

مون کي هڪ ضدي ٻار وانگر محسوس ٿيو جيڪو پنهنجي مالڪ پيءُ جي مخالفت ڪرڻ لاءِ پرعزم آهي. "سائين، مان پنهنجي چاچي کي پنهنجو نوڪر، لال ڌاري، قرض ڏيڻ لاءِ چوندس."

"جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته پنهنجي چاچي سان ملو،" سري يُڪتيشور مسڪرائيندي جواب ڏنو. "پر مون کي مشڪل سان لڳي ٿو ته توهان گهمڻ مان لطف اندوز ٿيندا."

ڊڄندڙ پر باغي ٿي، مان پنهنجي گرو کي ڇڏي سيرامپور ڪورٽ هائوس ۾ داخل ٿيس. منهنجي چاچي، شاردا گهوش، جيڪو هڪ سرڪاري وڪيل هو، مون کي پيار سان پليڪار ڪيو.

"مان اڄ ڪجهه دوستن سان گڏ ڪشمير لاءِ وڃي رهيو آهيان،" مون کيس چيو. "ڪيترن سالن کان مان هن هماليائي سفر جو منتظر آهيان."

"مان توهان لاءِ خوش آهيان، مُڪُندا. ڇا ڪجهه به آهي جيڪو مان توهان جي سفر کي وڌيڪ آرامده بڻائي سگهان ٿو ؟"

اهي قسم لفظ ڏنو مان هڪ لفث جو حوصلا افزائي. "پيارا چاچو،" مان چيو، "ڪري سگهي ٿو توهان ممڪن طور تي اضافي

"مان تنهنجو نوڪر، لال ڏُري؟

منهنجي سادي درخواست تي زلزلي جو اثر ٿيو. چاچا ايترو زور سان ٽپو ڏنو جو سندس ڪرسي الٽي وئي، ڊيسڪ تي ڪاغذ هر طرف اڏامي ويا، سندس پائپ، هڪ ڊگهو، ناريل جي ٽڙ وارو هبل بلبل، وڏي آواز سان فرش تي ڪري پيو.

"تون خود غرض نوجوان،" هن ڪاوڙ ڏڪندي رڙ ڪئي، "ڪهڙو بيوقوفي وارو خيال آهي! جيڪڏهن تون منهنجي نوڪر ڪي پنهنجي ڪنهن خوشيءَ جي سفر تي وٺي ويندين ته منهنجي سنڀال ڪير ڪندو؟"

مون پنهنجي حيرت ڪي لڪايو، اهو سوچيندي ته منهنجي مهربان چاچي جو اوچتو محاذ تي تبديلي هڪ ڏينهن صرف هڪ ٻيو معما هو جيڪو مڪمل طور تي ناقابل فهم لاءِ وقف هو. ڪورٽ هائوس آفيس مان منهنجو واپسي باوقار ڪان وڌيڪ چالاڪي وارو هو.

مان واپس آستاني ڏانهن ويس، جتي منهنجا دوست اميد سان گڏ هئا. مون تي يقين وڌي رهيو هو ته ماسٽر جي روپي جي پوبان ڪجهه ڪافي، جيڪڏهن تمام گهٽو ڳجهو مقصد هو. مون ڪي پشيماني ٿي ته مان پنهنجي گرو جي مرضي ڪي ناڪام بڻائڻ جي ڪوشش ڪري رهيو هوس.

"مڪندا، ڇا تون مون سان گڏ ڪجهه دير وڌيڪ رهڻ پسند نه ڪندين؟" سري يُڪتيشور پڇيو. "راجندر ٻيا هاٽي اڳتي وڃي سگهن ٿا، ڪلڪتي توهان جو انتظار ڪري سگهن ٿا. ڪلڪتي ڪان ڪشمير لاءِ آخري شام جي ٽرين ڪي پڪڙڻ لاءِ ڪافي وقت هوندو."

"سائين، مان نه ڪريو خيال جي طرف وڃ بغير توهان،" مان چيو افسوس سان.

منهنجن دوستن منهنجي ڳالهه تي ٿورو به ڌيان نه ڏنو. انهن هڪ هيڪني گاڏي گهرائي سڄو سامان ڪٽي هليا ويا. ڪنائي مان خاموشيءَ سان پنهنجي گرو جي پيرن تي ويٺا هئاسين. اڌ ڪلاڪ جي مڪمل خاموشيءَ ڪان پوءِ، ماسٽر اٿيو ٻئي منزل جي ڊائننگ پيٽيو ڏانهن هليو ويو.

"ڪانائي، مهرباني ڪري خدمت ڪرڻ مُڪُندا جو کاڌو. سندس ٽرين پنن جلد."

جڏهن مان پنهنجي ڪمبل واري سيٽ تان اُٿيس، ته اوچتو مون ڪي متلي پيٽ هڪ خوفناڪ احساس سان ڏڪ لڳو. چرڪڻ جو درد ايترو شديد هو جو مون ڪي محسوس ٿيو ته مون ڪي اوچتو ڪنهن سخت دوزخ اڇلائي ڇڏيو ويو آهي. پنهنجي گرو ڏانهن انڌو هٿ ڦيرائيندي، مان سندس اڳيان ڪري پيو، خوفناڪ ايشيائي ڪالرا جي سڀني علامتن سان حملو ڪيو ويو. سري يُڪتيشور ڪنائي مون ڪي ويٺي ڪمري ڏانهن کٽي ويا.

ڏک سان پريل، مون رڙ ڪئي، "آقا، مان پنهنجي جان توهان جي حوالي ڪريان ٿو؛" ڇاڪاڻ ته مون ڪي يقين هو ته اهو واقعي منهنجي جسم جي ڪنارن ڪان تيزي سان گهٽجي رهيو هو.

سري يوڪتيسور رکڻ منهنجو مٿو تي سندس گود، ڇڪڻ منهنجو پيشاني سان ملائڪ نرمي.

"تون هاڻي ڏسين ٿو ته جيڪڏهن تون پنهنجن دوستن سان اسٽيشن تي هجين ها ته ڇا ٿئي ها،" هن چيو. "مون ڪي هن عجيب طريقي سان توهان جي سنڀال ڪرڻي پئي، ڇاڪاڻ ته توهان هن خاص وقت تي سفر ڪرڻ بابت منهنجي فيصلي تي شڪ ڪرڻ جو انتخاب ڪيو."

مون آخرڪار سمجهي ويو. جيئن ته وڏا استاد ڪڏهن ئي پنهنجين طاقتن ڪي کليل طور تي ظاهر ڪرڻ

مناسب سمجهندا آهن، هڪ معمولي مشاهدو ڪندڙ جو جي ڏينهن جو واقعا ڪندو آهي تصور ڪيل اهو سندن تسلسل هو بلڪل قدرتي.

منهنجي گرو جي مداخلت ايتري ته نازڪ هئي جو ان تي شڪ نه ٿي سگهيو. هن بهاري، منهنجي چاچي ساردا، راجندر ۾ بين جي ذريعي پنهنجي مرضي اهڙي غير محسوس انداز ۾ ڪم ڪئي هئي جو شايد مون ڪان سواءِ هر ڪنهن سوچيو هوندو ته حالتون منطقي طور تي نارمل هيون.

جيئن ته سري يُڪتيشور ڪڏهن به پنهنجي سماجي ذميوارين کي پورو ڪرڻ ۾ ناڪام نه ٿيو، هن ڪنائي کي هدايت ڪئي ته هو ڪنهن ماهر وٽ وڃي، ۾ منهنجي چاچي کي اطلاع ڏئي.

"ماستر،" مان احتجاج ڪيو، "صرف توهان ڪري سگهي ٿو شفا ڏيڻ مان. مان آهيان پڻ پري ويو لاءِ ڪو به ڊاڪٽر."

"پار، تون خدا جي رحمت سان محفوظ آهين. ڊاڪٽر جي باري ۾ پريشان نه ٿيءُ؛ هو توکي هن حالت ۾ نه ڳوليندو. تون اڳ ۾ ئي صحتياب ٿي چڪو آهين."

منهنجي گرو جي لفظن سان، مون ڪان سخت تڪليف ختم ٿي وئي. مان ڪمزور ٿي اٿي وينس. جلد ئي هڪ ڊاڪٽر پهتو ۾ مون کي احتياط سان جانچيو.

"لڳي ٿو ته توهان بدترين مان گذريا آهيو،" هن چيو. "مان ليبارٽري ٽيسٽ لاءِ پاڻ سان ڳڏ ڪجهه نمونا ڪٽي ويندس."

جي پنيان صبح جي طبيب پهتو جلدي ۾. مان هو ويني مٿي، ۾ سٺو روح

"چڱو، چڱو، تون هتي آهين، مسڪرائيندي ۾ ڳالهيون ڪري رهيو آهين جڻ ته توکي موت سان ڪو ويجهو رابطو ئي نه ٿيو هجي." هن منهنجي هٿ کي نرميءَ سان ٿڦڪي ڏني. "مون کي اميد نه هئي ته توکي زنده ڳوليندس، جڏهن مون نمونن مان دريافت ڪيو هو ته تنهنجي بيماري ايشيائي ڪالرا آهي. نوجوان، تون خوش قسمت آهين جو هڪ گرو آهي جنهن وٽ الاهي شفا جي طاقت آهي! مان ان جو قائل آهيان!"

مون دل سان اتفاق ڪيو. جيئن ڊاڪٽر وڃڻ جي تياري ڪري رهيو هو، راجندر ۾ آڊي دروازي تي ظاهر ٿيا. جڏهن انهن ڊاڪٽر ڏانهن ڏٺو ۾ پوءِ منهنجي ڪجهه ڪمزور چهري تي ڏٺو ته انهن جي چهري تي ناراضگي همدردي ۾ تبديل ٿي وئي.

"اسين هٿا ڪاوڙيل ڪڏهن توهان نه ڪيو موڙ مٿي جيئن متفق ٿيو تي جي ڪلڪتي ٽرين. توهان آهي ٿي چڪو آهي بيمار؟"

"ها." مان ڪلڻ ڪان روڪي نه سگهيس جڏهن منهنجن دوستن سامان ساڳئي ڪنڊ ۾ رکيو جتي اهو ڪالهه ويٺو هو. مون چيو: "هڪ جهاز هو جيڪو اسپين ڏانهن ويو هو؛ جڏهن اهو پهتو، اهو ٻيهر واپس آيو!"

ماستر ڪمري ۾ داخل ٿيو. مون پاڻ کي هڪ صحتياب ٿيل شخص جي آزادي ڏني، ۾ پيار سان سندس هٿ جهليو.

"گروجي،" مون چيو، "پنهنجي ٻارهين سال کان وٺي، مون هماليه تائين پهچڻ جون ڪيتريون ئي ناڪام ڪوششون ڪيون آهن. مون کي آخرڪار يقين ٿي ويو آهي ته توهان جي آشيرواد کان سواءِ ديوي پاروتي 2-20 مون کي قبول نه ڪندو!"

20-1 : جيتوڻيڪ ماستر ناڪام ٿيو جي طرف ناهڻ ڪو به وضاحت، سندس بيچيني جي طرف گهمڻ

ڪشمير دوران اهي ٻه سمر شايد اڱواٽ چاڙ هئي ته اتي سندس بيماريءَ جو وقت پورو نه ٿيو هو (باب 22 ڏسو).

20-2 : لفظي طور تي، "جي جي جبل." پاروتي، افسانوي طور تي نمائندگي ڪئي وئي جيئن هڪ ڌيءَ جو هماوت يا جي پاڪ

جبل، آهي هڪ نالو ڏنو ويو جي طرف جي شڪتي يا "ساتي" جو شِوَ.

باب: 21

اسين گهمڻ ڪشمير

تون هاٿي سفر ڪرڻ لاءِ ڪافي مضبوط آهين. مان تو سان گڏ ڪشمير ويندس،" سري يُڪتيشور مون ڪي" ايشيائي ڪالرا مان منهنجي معجزاتي طور تي صحتياب ٿيڻ ڪان به ڏينهن پوءِ ٻڌايو.

انهيءَ شام اسان جي ڇهن جڻن جي پارٽي اتر ڏانهن رواني ٿي. اسان جو پهريون آرامده اسٽاپ شملا ۾ هو، هڪ راڻي جهڙو شهر جيڪو هماليه جبلن جي تخت تي آرام ڪري رهيو هو. اسان شاندار نظارن جي تعريف ڪندي، بيٺل گهٽين تي گهمي رهيا هئاسين.

"انگريزي اسٽرابيري وڪري لاءِ،" هڪ پوڙهي عورت رڙ ڪئي، هڪ خوبصورت کليل بازار ۾ ويٺي".

ماسٽر عجيب ننڍڙن ڳاڙهي ميون بابت تجسس ۾ هو. هن هڪ ٽوڪري پريل خريد ڪئي ۽ ان کي ڪنائي ۽ مون کي پيش ڪيو، جيڪي ويجهو هئا. مون هڪ بيري چکي پر ان کي جلدي زمين تي اُڇلي ڇڏيو.

"سائين، ڇا هڪ کٽو ميوو! مان ڪري سگهي ٿو ڪڏهن به نه جهڙو اسٽرابيري!"

منهنجو گرو کلندو هو. "او، توهان کي اهي پسند ايندا - آمريڪا ۾. اتي هڪ رات جي ماني تي، توهان جي ميزبان انهن کي کنڊ ۽ ڪريم سان پيش ڪندي. جڏهن هوءَ ٻيرين کي ڪانٽو سان ميش ڪندي، توهان انهن کي چکندا ۽ چوندا: 'ڪيترا مزيدار اسٽرابيري!' پوءِ توهان کي شملا ۾ هي ڏينهن ياد ايندو."

سري يُڪتيشور جي اڳڪٿي منهنجي ذهن مان غائب ٿي وئي، پر آمريڪا ۾ منهنجي پهچڻ کان ٿوري دير بعد، ڪيترن سالن کان پوءِ اتي ٻيهر ظاهر ٿي. مان مسز ايلس ٽي. هيسي (سسٽر يوگماتا) جي گهر ويسٽ سومرويل، ميساچوسٽس ۾ رات جي ماني جي مهمان هيس. جڏهن اسٽرابيري جو هڪ مناڻ ميز تي رکيو ويو، ته منهنجي ميزبان پنهنجو ڪانٽو کنيو ۽ منهنجا ٻير ميش ڪيا، ڪريم ۽ کنڊ شامل ڪئي. "ميوو ڪافي تيز آهي؛ مون کي لڳي ٿو ته توهان کي اهو هن طرح سان پڪل پسند ايندو،" هن چيو.

مون هڪ وات پريو. "ڪيترا مزيدار اسٽرابيري!" مون چيو. هڪدم شملا ۾ منهنجي گرو جي اڳڪٿي يادگيري جي بي معنيٰ غار مان نڪرندي هئي. اهو محسوس ڪرڻ حيران ڪندڙ هو ته گهڻو وقت اڳ سري يُڪتيشور جي خدا جي ترتيب ڏنل ذهن مستقبل جي آسمان ۾ گهمندڙ ڪرمڪ واقعن جي پروگرام کي حساس طور تي ڳولي ورتو هو.

اسان جي پارٽي جلد ئي شملا ڇڏي راولپنڊي لاءِ تيار ٿي وئي. اتي اسان ٻن گھوڙن سان گڏ هڪ وڏو ليندو ڪرائي تي ورتو، جنهن ۾ اسان ڪشمير جي گاديءَ واري شهر سرينگر جو ست ڏينهن جو سفر شروع ڪيو. اسان جي اتر واري سفر جي ٻئي ڏينهن اسان کي هماليه جي سچي وسعت نظر آئي. جيئن اسان جي گاڏي جا لوهي ڦيٿا گرم، پٿريلي رستن تي ٽڪرائجي رهيا هئا، اسان جبلن جي عظمت جي بدلجندڙ نظارن سان خوش ٿي رهيا هئاسين.

"سائين،" آڍي چيو جي طرف استاد، "مان آهيان تمام گهٽو مزو وٺڻ اهي شاندار منظر ۾ تنهنجو پاڪ ڪمپني"

آڍي جي تعريف تي مون کي خوشي جو ڌڙڪو محسوس ٿيو، ڇاڪاڻ ته مان هن سفر ۾ ميزبان طور ڪم ڪري رهيو هوس. سري يُڪتيشور منهنجو خيال پڪڙي ورتو؛ هن مون ڏانهن رخ ڪيو ۾ سرگوشي ڪئي:

"پاڻ کي خوشامد نه ڪر؛ آڍي کي نظارن سان ايترو دلچسپي ناهي جيترو هو اسان کي سگريٽ پيئڻ لاءِ ڪافي وقت ڇڏي وڃڻ جي امڪان سان آهي."

مون کي صدمو پهتو. "سائين،" مون نرم لهجي ۾ چيو، "مهرباني ڪري انهن ناخوشگوار لفظن سان اسان جي هم آهنگي کي نه ٽوڙيو. مون کي يقين ئي نٿو اچي ته آڍي تماڪ جي خواهش ڪري رهيو آهي." -21 مون پنهنجي عام طور تي بي قابو گرو ڏانهن خوفزده نظر سان ڏٺو 1.

"چڱو، مان آڍي کي ڪجهه به نه چوندس." ماسٽر مسڪرايو. "پر توهان جلد ئي ڏسندا، جڏهن زميندار رڪجي ويندو، ته آڍي پنهنجي موقعي کي جلدي سان وٺندو آهي."

گاڏي هڪ ننڍڙي ڪاروانسرائي تي پهتي. جيئن ئي اسان جي گھوڙن کي پاڻي پيارڻ لاءِ وٺي وڃي رهيا هئا، آڍي پڇيو، "سائين، ڇا توهان کي ڪو اعتراض آهي جيڪڏهن مان ڊرائيور سان گڏ ڪجهه دير سواري ڪريان؟ مان ٿوري ٻاهر جي هوا وٺڻ چاهيان ٿو."

"سري يوڪتيسور ڏنو اجازت، پر تبصرو ڪيو جي طرف مان، "هو چاهي ٿو تازو دونهون ۾ نه تازو هوا."

ليندو مٽيءَ سان ڀريل رستن تي پنهنجو شور مچائڻ شروع ڪيو. ماسٽر جون اکيون چمڪي رهيون هيون؛ هن مون کي هدايت ڪئي، "گاڏي جي دروازي مان پنهنجي ڳچيءَ کي مٿي ڪر ۾ ڏس ته آڍي هوا سان ڇا ڪري رهيو آهي."

مون حڪم مڃيو، ۾ آڍي کي سگريٽ جي دونهين جي ڇلن کي ٻاهر ڪڍڻ جي عمل ۾ ڏسي حيران ٿي ويس. سري يُڪتيشور ڏانهن منهنجي نظر معافي ڏيندڙ هئي.

"توهان صحيح آهيو، هميشه وانگر، صاحب. آڍي هڪ پينوراما سان گڏ پف مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي." مون اندازو لڳايو ته منهنجي دوست کي ڪيب ڊرائيور کان تحفو مليو هو؛ مون کي خبر هئي ته آڍي ڪلڪتي کان ڪو به سگريٽ نه ڪٽي ويو هو.

اسان درياهن، وادين، تيز وهڪرن ۾ ڪيترن ئي جبلن جي سطحن جي نظارن سان سينگاريل، هڪ ڀولڀليا واري رستي تي جاري رهياسين. هر رات اسان ڳوٺاڻي سراءِ ۾ روڪيا، ۾ پنهنجو کاڌو پاڻ تيار ڪيو. سري يُڪتيشور منهنجي غذا جو خاص خيال رکيو، زور ڏنو ته مون کي هر کاڌي ۾ ليمي جو رس هجي. مان اڃا تائين ڪمزور هوس، پر روزانو بهتر ٿي رهيو هوس، جيتوڻيڪ رڙ ڪندڙ گاڏي سختي سان تڪليف لاءِ ناهي وئي هئي.

جڏهن اسان مرڪزي ڪشمير جي ويجهو پهتاسين ته خوشيءَ جي اميـدن اسـان جي دلين کي پـري چـڏيو، ڪنول جي ڍنڍن جي جنت سرزمين، ترنڊڙ باغ، خوشيءَ سان چتيون هائوس بـوٽس، ڪيـترن ئي پلن واري جهلم ندي، ۽ گلن سان پريل چراگاهن، جيڪي سپ هماليه جي شان سان گهيريل هئا. سرينگر تائين اسان جو رستو هڪ ذريعي هو.

ڊگهن، خوش آمديد وٽن جي رستي تي. اسان هڪ ٻه منزله سراءِ ۾ ڪمرا ناهيا، جيڪا شاندار ٽڪرين ڪي ڏسي رهي هئي. ڪو به وهندڙ پاڻي موجود نه هو؛ اسان پنهنجي فراهمي ويجهي کوهه مان حاصل ڪئي. اونهاري جو موسم مثالي هو، ڏينهن گرم ۽ راتيون ٿوريون ٿڌيون هيون.

اسان سوامي شنڪر جي قديم سرينگر مندر جي زيارت ڪئي. جيئن ئي مون جبل جي چوٽيءَ تي واقع هيرميٽيج ڪي ڏٺو، جيڪو آسمان جي سامهون بيحد بيٺو هو، ته مان هڪ پرجوش ٽرانس ۾ ڪري پيو. هڪ ڏورانهين زمين تي هڪ ٽڪريءَ جي چوٽيءَ واري حويلي جو نظارو نظر آيو. منهنجي سامهون بلند شنڪر آشرم ان ڊانچي ۾ تبديل ٿي ويو جتي، سالن بعد، مون آمريڪا ۾ سيلف-ريئلائيزيشن فيلوشپ هيڊ ڪوارٽر قائم ڪيو. جڏهن مون پهريون ڀيرو لاس اينجلس جو دورو ڪيو، ۽ ماؤنٽ واشنگٽن جي چوٽيءَ تي وڏي عمارت ڏٺي، ته مون ڪشمير ۾ پنهنجي ڊگهي ماضي جي خوابن مان ان ڪي هڪدم سڃاڻي ورتو ۽ ٻئي هنڌ.

ڪجهه ڏينهن سرينگر ۾؛ پوءِ گلمرگ ("گلن جا جبل جا رستا") ڏانهن، جيڪو ڇهه هزار فوٽ بلند هو. اتي مون ڪي هڪ وڏي گهوڙي تي پهرين سواري ملي. راجندر هڪ ننڍڙي ٽرٽر تي سوار ٿيو، جنهن جي دل ۾ رفتار جي خواهش هئي. اسان تمام گهٽي کِلن مارگ تي چڙهياسين؛ رستو هڪ گهاٽي ٻيلي مان گذري ٿو، جيڪو وٽن جي مشروم سان ڀريل هو، جتي ڌنڌ سان ڍڪيل رستا اڪثر خطرناڪ هوندا هئا. پر راجندر جي ننڍڙي جانور منهنجي وڏي گهوڙي کي ڪڏهن به هڪ لمحي جي به آرام جي اجازت نه ڏني، جيتوڻيڪ انتهائي خطرناڪ موڙ تي. اڳتي، اڳتي، راجندر جو گهوڙو بي صبريءَ سان آيو، مقابلي جي خوشي کان سواءِ سپني کان بي خبر.

اسان جي سخت ڊوڙ جو بدلو هڪ دلڪش نظارو مليو. هن زندگي ۾ پهريون ڀيرو، مون شاندار برف سان ڍڪيل هماليه کي سپني طرفن کان ڏٺو، جيڪي وڏين وڏين تصويرن جي شڪلن وانگر طبقن تي طبقن تي پکڙيل هئا. قطبي رڇ. منهنجيون اکيون برفاني جبلن جي لامحدود پهاڙن تي خوشيءَ سان تري رهيون هيون، جيڪي سج جي نيري آسمان جي خلاف هيون.

مان پنهنجن نوجوان ساٿين سان گڏ خوشيءَ سان لڙهي رهيو هوس، سڀئي اوور ڪوٽ پائي، چمڪندڙ سفيد ڍلانن تي. اسان جي هيٺئين سفر تي اسان پري پيلي گلن جو هڪ وسيع قالين ڏٺو، جيڪو مڪمل طور تي اونداهي ٽڪرين کي تبديل ڪري رهيو هو.

اسان جو ايندڙ سير شهنشاهه جهانگير جي مشهور شاهي "خوشي باغن" ڏانهن هو، شاليمار ۽ نشاط باغ ۾. نشاط باغ ۾ قديم محل هڪ قدرتي آبشار جي مٿان سڌو ٺهيل آهي. جبلن مان هيٺ لهندڙ وهڪري کي رنگين ڇتين تي وهڻ ۽ شاندار گلن جي بسترن جي وچ ۾ چشمن ۾ وهڻ لاءِ ذهين طريقن سان منظم ڪيو ويو آهي. وهڪرو محل جي ڪيترن ئي ڪمرن ۾ پڻ داخل ٿئي ٿو، آخرڪار پرين وانگر هيٺ ڍنڍ ۾ اڇلائي ٿو. وڏا باغ رنگن سان ڀريل آهن - درجن رنگن جا گلاب، سنيپ ڊريگن، ليوينڊر، پينسي، پوپٽ. هڪ زمرد بند ڪرڻ خاڪو آهي ڏنو ويو پاران هموار قطارون چنار جو ، 2-21 صنوبر، چيري جا وڻ؛ انهن کان ٻاهر هماليه جي سفيد تپسيا جي مناري آهي.

ڪلڪتي ۾ ڪشميري انگور هڪ ناياب لذيذ سمجهيو ويندو آهي. راجندر، جيڪو ڪشمير پهچڻ تي پاڻ کي هڪ سچي دعوت جو واعدو ڪري رهيو هو، اتي ڪو به وڏو انگورن جو باغ نه ڏسي مايوس ٿيو. ڪڏهن ڪڏهن مان هن جي بي بنياد اميد تي هن کي مذاق ۾ چيڙائيندو هوس.

او، مان انگورن سان ايترو ته ڍُڪجي ويو آهيان جو هلي به نٿو سگهان!" مان چوندو هوس. "نظر نه ايندڙ " انگور منهنجي اندر پکڙجي رهيا آهن!" بعد ۾ مون ٻڌو ته مٺا انگور ڪشمير جي اولهه ۾ ڪابل ۾ تمام گهڻا پوکيا ويندا آهن. اسان پاڻ کي رابڙي مان ٺهيل آئس ڪريم ، هڪ ڳري کير سان تسلي ڏني، ۽

ذائقيدار سان سڄو پستو اکروٽ.

شڪارا يا هائوس بوٽس ۾ ڪيترائي سفر ڪيا ، جيڪي ڳاڙهي رنگ جي ڪڙڪائي وارن چانوَ سان ڍڪيل هئا، ڊال ڍنڍ جي پيچيده چينلن سان گڏ هلي رهيا هئا، واهن جو هڪ نيٽ ورڪ پاڻي جي مڪڙي جي ڄار وانگر. هتي ڪيترائي ترندڙ باغ، ڪاٺ ۾ مٽيءَ سان ٺهيل، هڪ کي حيران ڪري ڇڏيندا آهن، ايتري قدر بي ترتيب آهي جو وڏي پاڻيءَ جي وچ ۾ پاڇين ۾ خربوزين جي پوک جو پهريون نظر. ڪڏهن ڪڏهن ڪو ماڻهو هڪ هاري کي ڏسندو آهي، جيڪو "مٽي ۾ جڙيل" هجڻ کان نفرت ڪندو آهي، ۽ پنهنجي "زمين" جي چورس پلاٽ کي ڪيترن ئي آڱرين واري ڍنڍ ۾ هڪ نئين جڳهه تي چڪيندو آهي.

هن منزل۾ وادي ۾ زمين جي سپني خوبصورتين جو هڪ مثال ملي ٿو. ڪشمير جي عورت جبلن جي تاج سان سينگاريل، ڍنڍن جي هار سان سينگاريل، ۽ گلن جي جوتن سان سينگاريل آهي. بعد جي سالن ۾، جڏهن مون ڪيترن ئي ڏورانهن ملڪن جو دورو ڪيو، مون کي سمجهه ۾ آيو ته ڪشمير کي اڪثر ڪري دنيا جو سڀ کان وڌيڪ خوبصورت هنڌ چو سڏيو ويندو آهي. ان ۾ سوئس الپس، اسڪاٽلينڊ ۾ لوچ لوموند، ۽ شاندار انگريزي ڍنڍن جا ڪجهه دلڪش نظارا آهن. ڪشمير ۾ هڪ آمريڪي مسافر کي الاسڪا جي سخت عظمت ۾ ڊينور جي ويجهو پائيڪس چوٽي جي ياد ڏيارڻ لاءِ گهٽو ڪجهه ملي ٿو.

هڪ قدرتي خوبصورتي مقابلي ۾ داخلا جي طور تي، مان پهرين انعام لاءِ ميڪسيڪو ۾ زوچيملڪو جو شاندار نظارو پيش ڪريان ٿو، جتي جبل، آسمان ۾ چنار پاڻ کي پاڻيءَ جي بيشمار گهٽين ۾ راندين واري مڇين جي وچ ۾ ظاهر ڪن ٿا، يا ڪشمير جي جواهر جهڙيون ڍنڍون، هماليه جي سخت نگراني هيٺ خوبصورت ڪنوارين وانگر محفوظ آهن. اهي ٻئي جڳهيون منهنجي ياد ۾ زمين تي سڀ کان وڌيڪ پياري جڳهن جي طور تي بيٺيون آهن.

تڏهن به مون کي حيرت ٿي جڏهن مون پهريون پيرو ييلو اسٽون نيشنل پارڪ ۾ ڪولوراڊو جي گرينڊ ڪينيئن ۾ الاسڪا جا عجائب ڏٺا. ييلو اسٽون پارڪ شايد واحد علائقو آهي جتي ڪو به بيشمار گيزر ڏسي سگهي ٿو جيڪي هوا ۾ بلنديءَ تي اڏامندا آهن، سال کان سال ڪلاڪ ورڪ باقاعدگي سان ڪم ڪندا آهن. ان جا اوپل ۾ نيلم تلاءَ ۾ گرم گندهڪ وارا چشما، ان جا رڇ ۾ جهنگلي مخلوق، ياد ڏياريندا آهن ته هتي فطرت پنهنجي ابتدائي تخليق جو هڪ نمونو ڇڏي وئي آهي. موٽرنگ سان گڏ. وومنگ جا رستا گرم بلبلنگ مٽيءَ جي "شيطان جي رنگ جي ٿانو" تائين، گڙگڙ ڪندڙ چشمن، بخارات وارا چشما، ۽ سپني طرفن کان ٿهڪندڙ گيزر سان، مون کي اهو چوڻ تي مجبور ڪيو ويو ته ييلو اسٽون انفراديت لاءِ خاص انعام جو مستحق آهي.

يوسمائيٽ جا قديم شاندار ريڊ ووڊ، پنهنجن وڏن ٿنڀن کي بيحد آسمان تائين پکيڙي رهيا آهن، سائي قدرتي گرجا گهر آهن جيڪي مهارت سان ٺهيل آهن. جيتوٽيڪ مشرقي ۾ شاندار آبشار آهن، ڪينيڊا جي سرحد جي ويجهو نياگرا جي طوفاني خوبصورتي سان ڪو به مقابلو نٿو ڪري. ڪينٽڪي جي ميمٿ غار ۾ نيو ميڪسيڪو ۾ ڪارلس بيڊ غار، رنگين برفاني شڪلن سان، شاندار پرين جا ملڪ آهن. غار مان لٽڪيل انهن جون ڊگهيون سوئيون اسٽاليڪٽائٽ اسپائرز جون آهن. چٽيون ۾ آئيني ۾ ۾ زير زمين پاڻي، موجوده هڪ جهلڪ جو پيو دنيا جيئن انسان پاران تصور ڪيل.

ڪشمير جا گهٽا هندو، جيڪي پنهنجي خوبصورتيءَ لاءِ دنيا ۾ مشهور آهن، يورپين وانگر اڇا آهن ۾ انهن جون خاصيتون ۾ هڏين جي بناوت ساڳي آهي؛ ڪيترن جون اکيون نيريون ۾ وار سنهرا آهن. مغربي لباس ۾ ملبوس، اهي آمريڪين وانگر نظر اچن ٿا. ٿڌي هماليه ڪشميرين کي گرم سج کان بچائي ٿي ۾ محفوظ ڪريو سندن روشني رنگت. جيئن هڪ سفر جي طرف جي ڏکڻ وارو ۾ تراپيڪل ويڪرائي ڦاڪ هندستان جي حوالي سان، هو آهستي آهستي ڏسي ٿو ته ماڻهو اونداها ۾ اونداها ٿيندا وڃن ٿا.

ڪشمير ۾ خوشگوار هفتا گذارڻ کان پوءِ، مون کي سيرامپور ڪاليج جي خزاني واري ٽرم لاءِ بنگال واپس وڃڻ تي مجبور ڪيو ويو. سري يُڪتيشور ڪنائي ۾ آڍي سان گڏ سرينگر ۾ رهيو. منهنجي روانگي کان اڳ، ماسٽر اشارو ڏنو ته سندس جسم ڪشمير ۾ تڪليف جي تابع هوندو.

" سائين، توهان صحت جي تصوير ڏسو ٿا،" مون احتجاج

ڪيو. "هڪ موقعو آهي ته مان هن دنيا کي ڇڏي به

سگهان ٿو."

" گروجي!" مان سندس پيرن تي ڪري پيس ۾ هڪ التجا واري اشاري سان چيو. "مهرباني ڪري واعدو ڪريو ته هاڻي توهان پنهنجو جسم نه ڇڏيندا. مان توهان کان سواءِ اڳتي وڌڻ لاءِ بلڪل تيار نه آهيان."

سري يُڪتيشور خاموش هو، پر مون تي ايترو رحم سان مسڪرايو جو مون کي اطمينان محسوس ٿيو. بيچيني سان مان ڪيس ڇڏي ويس.

" سائين خطرناڪ طور تي بيمار آهيو." آڍي جو هي ٽيليگرام مون کي سيرامپور واپس اچڻ کان ٿوري دير بعد پهتو.

" سائين،" مون پنهنجي گرو کي بي صبري سان چيو، "مون توهان کان واعدو گهريو هو ته مون کي نه ڇڏيو. مهرباني ڪري پنهنجو جسم رکو؛ ٻي صورت ۾، مان به مري ويندس."

"ڪشمير کان ڏيو جو جواب ڏيو کان ڪشمير" هي هو سري يوڪتيسور جو جواب ڏيو کان ڪشمير.

ڪجهه ڏينهن ۾ آڍي جو خط آيو، جنهن ۾ مون کي ٻڌايو ويو ته ماسٽر صحتياب ٿي ويو آهي. ايندڙ ٻن هفتن دوران سيرامپور واپس اچڻ تي، مون کي پنهنجي گرو جي جسم جو وزن معمول جي وزن کان اڌ گهٽجي وڃڻ تي ڏک ٿيو.

خوشقسمتيءَ سان لاءِ سندس شاگرد، سري يوڪتيسور سڙيل ڪيترائي جو سندن گناهه ۾ جي باهه جو سندس ڪشمير ۾ سخت بخار. بيماري جي جسماني منتقلي جو مابعدالطبعي طريقو انتهائي ترقي يافته يوگين کي معلوم آهي. هڪ مضبوط ماڻهو هڪ ڪمزور کي پنهنجو ڳرو بار کڻڻ ۾ مدد ڪري سگهي ٿو؛ هڪ روحاني سپرمين پنهنجن شاگردن جي جسماني يا ذهني بار کي انهن جي گذريل ڪمن جي ڪرم کي حصيداري ڪندي گهٽائڻ جي قابل آهي. جيئن هڪ امير ماڻهو ڪجهه پئسا وڃائي ٿو جڏهن هو پنهنجي اجنبي پٽ لاءِ هڪ وڏو قرض ادا ڪري ٿو، جيڪو هن طرح پنهنجي بيوقوفي جي خراب نتيجن کان بچي وڃي ٿو، تيئن هڪ ماسٽر رضامندي سان پنهنجي جسماني دولت جو هڪ حصو قربان ڪري ٿو شاگردن جي مصيبت کي گهٽ ڪرڻ لاءِ. 3-21

هڪ خفيه طريقي سان، يوگي پنهنجي ذهن ۾ نجومي گاڏي کي هڪ ڏکايل فرد جي ذهن سان ملائي ٿو؛ بيماري مڪمل طور تي يا جزوي طور تي، سنت جي جسم ڏانهن منتقل ڪئي ويندي آهي. جسماني ميدان تي خدا کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ، هڪ مالڪ هاڻي پرواهه نٿو ڪري ته ان مادي شڪل سان ڇا ٿئي ٿو. جيتوڻيڪ هو ٻين کي راحت ڏيڻ لاءِ ان کي هڪ خاص بيماري رجسٽر ڪرڻ جي اجازت ڏئي سگهي ٿو، سندس ذهن ڪڏهن به متاثر نه ٿيندو آهي؛ هو پاڻ کي خوش قسمت سمجهي ٿو ته اهڙي مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

جيڪو پڳت خداوند ۾ آخري نجات حاصل ڪري چڪو آهي، اهو ڏسي ٿو ته سندس جسم مڪمل طور تي

پنهنجو مقصد پورو ڪري چڪو آهي؛ پوءِ هو ان کي ڪنهن به طريقي سان استعمال ڪري سگهي ٿو جيڪو هو مناسب سمجهي. دنيا □ سندس ڪم انسان ذات جي ڏکن کي گهٽائڻ آهي، چاهي روحاني ذريعن ذريعي هجي يا ذهني صلاح سان يا مرضي جي طاقت ذريعي يا بيماري جي جسماني منتقلي ذريعي. جڏهن به هو چاهي ٿو ته مافوق شعور ڏانهن فرار ٿي سگهي ٿو، هڪ مالڪ جسماني ڏکن کان غافل رهي سگهي ٿو؛ ڪڏهن هو

شاگردن لاءِ مثال طور، جسماني درد کي بي صبري سان برداشت ڪرڻ جو انتخاب ڪري ٿو. پين جي بيمارين کي منهن ڏيڻ سان، هڪ يوگي انهن لاءِ، سبب ۾ اثر جي ڪرمڪ قانون کي پورو ڪري سگهي ٿو. هي قانون ميڪانياتي يا رياضي طور تي ڪم ڪندڙ آهي؛ ان جي ڪم کي سائنسي طور تي خدا جي ماڻهن طرفان هٽي ونرائي سگهجي ٿو. حڪمت

روحاني قانون ۾ اهو ضروري ناهي ته ڪو استاد ٻئي شخص کي شفا ڏيڻ وقت بيمار ٿئي. شفا عام طور تي بزرگ جي فوري علاج جي مختلف طريقن جي ڄاڻ ذريعي ٿيندي آهي. ۾ ڪهڙي نه ڏکوئيندڙ جي طرف جي روحاني شفا ڏيندڙ آهي ملوث. تي نادر موقعا، جڏهن ته، هڪ جيڪو استاد پنهنجن شاگردن جي ارتقا کي تمام گهڻو تيز ڪرڻ چاهي ٿو، اهو پوءِ رضاڪارانه طور تي پنهنجي جسم تي انهن جي ناپسنديده ڪرم جو هڪ وڏو مقدار ڪم ڪري سگهي ٿو.

عيسيٰ پاڻ کي گهڻن جي گناهن جي فديي جي طور تي ظاهر ڪيو. پنهنجي الاهي طاقتن سان، 4-21
سندس جسم ڪڏهن به صليب تي چاڙهڻ سان موت جو شڪار نه ٿي سگهيو ها جيڪڏهن هو رضاڪارانه طور تي سبب ۾ اثر جي نازڪ ڪائناتي قانون سان تعاون نه ڪري ها. اهڙي طرح هن پين جي ڪرم جا نتيجا پاڻ تي کنيا، خاص طور تي پنهنجن شاگردن جا. هن طريقي سان انهن کي تمام گهڻو پاڪ ڪيو ويو ۾ هر هنڌ موجود شعور حاصل ڪرڻ جي قابل بڻايو ويو جيڪو بعد ۾ انهن تي نازل ٿيو.

صرف هڪ خود شناس مالڪ پنهنجي زندگي جي قوت کي منتقل ڪري سگهي ٿو، يا پين جي بيمارين کي پنهنجي جسم ۾ منتقل ڪري سگهي ٿو. هڪ عام ماڻهو علاج جي هن يوگڪ طريقي کي استعمال نٿو ڪري سگهي، ۾ نه ئي اهو گهربل آهي ته هو ائين ڪري؛ ڇاڪاڻ ته هڪ خراب جسماني اوزار خدا جي مراقبي ۾ رڪاوٽ آهي. هندو صحيفا سيکارين ٿا ته انسان جو پهريون فرض پنهنجي جسم کي سٺي حالت ۾ رکڻ آهي؛ ٻي صورت ۾ سندس ذهن عقيدت جي توجه ۾ قائم رهڻ جي قابل ناهي.

پر هڪ تمام مضبوط ذهن، سڀني جسماني مشڪلاتن کي پار ڪري سگهي ٿو ۾ خدا جي معرفت حاصل ڪري سگهي ٿو. ڪيترن ئي بزرگن بيماري کي نظرانداز ڪيو آهي ۾ پنهنجي الاهي جستجو ۾ ڪامياب ٿيا آهن. ايسيسي جو سينٽ فرانسس، سخت بيمارين ۾ مبتلا ٿيو، پين کي شفا ڏني ۾ مئلن کي به جياريو.

مان هڪ هندستاني بزرگ کي سڃاڻندو هوس، جنهن جي جسم جو اڌ حصو ڪڏهن زخمن سان پريل هو. سندس ذيابيطس جي حالت ايتري تيز هئي جو عام حالتن ۾ هو هڪ وقت تي پندرهن منٽن کان وڌيڪ خاموش نه ويهي سگهندو هو. پر سندس روحاني خواهش ناقابلِ تسخير هئي. "خداوند،" هن دعا ڪئي، "ڇا توهان اندر اچو؟" منهنجو تتل مندر؟" مرضي جي مسلسل حڪم سان، بزرگ آهستي آهستي روزانو ويهڻ جي قابل ٿي ويو ارڙهن ڪلاڪن تائين مسلسل ڪنول جي پوسچر ۾، پرجوش ترانس ۾ غرق.

"۽،" هن مون کي ٻڌايو، "ٽن سالن جي آخر ۾، مون پنهنجي تتل شڪل ۾ لامحدود روشني کي ٻرندي ڏٺو. " خوشيءَ واري شان ۾ خوش ٿيندي، مون جسم کي وساري ڇڏيو. بعد ۾ مون ڏٺو ته اهو خدائي رحمت ذريعي مڪمل ٿي چڪو هو."

هڪ تاريخي شفا جو واقعو هندستان ۾ مغل سلطنت جي باني بادشاهه بابر (1483-1530) سان لاڳاپيل آهي. سندس پٽ، شهزادو همايون، موتمار بيمار هو. پيءُ ڏک ۾ مبتلا ٿي دعا گهري ته هن کي بيماري ملي وڃي، ۽ سندس پٽ کي بچايو وڃي. سڀني طبيبن جي اميد ڇڏڻ کان پوءِ، همايون صحتياب ٿي ويو. بابر فوري طور تي بيمار ٿي پيو ۾ ساڳئي بيماري سبب فوت ٿي ويو جيڪو سندس پٽ کي متاثر ڪيو هو. همايون بابر جي جاءِ تي هندستان جو شهنشاهه بڻيو.

گهڻا ماڻهو تصور ڪن ٿا ته هر روحاني استاد وٽ سينڊو جهڙي صحت ۾ طاقت هوندي آهي، يا هجڻ گهرجي. جي مفروضو آهي بي بنياد. الف بيمار جسم ڪري ٿو نه ظاهر ڪرڻ اهو هڪ گرو آهي نه ۾ ڇهو

الاهي طاقتن سان، حياتياتي صحت کان وڌيڪ ڪجهه به لازمي طور تي اندروني روشني جي نشاندهي ڪري ٿو. جسماني جسم جي حالت، ٻين لفظن ۾، صحيح طور تي هڪ مالڪ جي آزمائش نه ٿي سگهي. سندس امتيازي قابليت ڪي سندس پنهنجي دائري، روحاني ۾ ڳولڻ گهرجي.

مغرب ۾ ڪيترائي حيران ڪندڙ ڳولهيندڙ غلطيءَ سان سوچين ٿا ته هڪ فصيح تقرير ڪندڙ يا مابعدالطبيعات تي ليکڪ کي هڪ ماسٽر هجڻ گهرجي. بهرحال، رشي اهو اشارو ڪيو آهي ته هڪ ماسٽر جو تيزابي امتحان هڪ انسان جي صلاحيت آهي ته هو پنهنجي مرضي سان ساهه جي حالت ۾ داخل ٿئي، ۽ نربڪلپا جي اڻ ٽٽل سماڌي کي برقرار رکي . 21-5 صرف انهن ڪاميابين سان ئي ڪو انسان ثابت ڪري سگهي ٿو ته هن مايا يا ٻٽي ڪائناتي وهم تي "قابو" حاصل ڪيو آهي. هو اڪيلو ئي احساس جي کوٽائي مان چئي سگهي ٿو: " ايڪم ست ،" - "صرف هڪ موجود آهي."

" ويد اعلان ڪن ٿا ته اهو جاهل ماڻهو جيڪو انفرادي روح ۽ اعليٰ خود جي وچ ۾ معمولي فرق ڪرڻ تي مطمئن رهي ٿو، خطري ۾ آهي،" عظيم وحدانيت پسند شنڪر لکيو آهي. "جتي جهالت جي ڪري دوئي آهي، اتي ماڻهو سڀني شين کي خود کان الڳ طور ڏسي ٿو. جڏهن هر شيءِ کي خود جي طور تي ڏٺو وڃي ٿو، ته پوءِ خود کان سواءِ هڪ به ايٽم ناهي..."

" جيئن جلد جيئن جي علم جو جي حقيقت آهي ڦُٽيل مٿي، اتي ڪري سگهي ٿو هجڻ نه ميوا جو ماضي عمل جسم جي غير حقيقت جي ڪري تجربو ٿيڻ، بلڪل اهڙي طرح جيئن جاڳڻ کان پوءِ ڪو به خواب نه ٿو ٿي سگهي.

صرف عظيم گرو ئي شاگردن جي ڪرم کي فرض ڪري سگهن ٿا. سري يُڪتيشور ڪشمير ۾ ڏک برداشت نه ڪري ها جيستائين هن کي پنهنجي اندر جي روح کان اجازت نه ملي ها ته هو پنهنجي شاگردن جي مدد ڪري ان عجيب طريقي سان. ڪجھ بزرگ منهنجي خدا جي ترتيب ڏنل استاد کان وڌيڪ حساس طور تي حڪمت سان ليس هئا جيڪي خدا جي حڪمن کي انجام ڏئي سگهن ٿا.

جڏهن مان جدوجهد ڪئي هڪ ڪجھ لفظ جو همدردي مٿان سندس ڪمزور شڪل، منهنجو گرو چيو خوشيءَ سان:

"گنجيون (اندر شرٿ) پائي سگهان ٿو جيڪي مون سالن کان نه پائيون آهن!"

ماسٽر جي خوشيءَ واري ڪل ٻڌي، مون کي سينٽ فرانسس ڊي سيلز جا لفظ ياد آيا: "هڪ بزرگ جيڪو اداس آهي، اهو اداس بزرگ آهي!"

21-1 : اهو آهي هڪ نشان جو بي عزتي، ۾ انڊيا، جي طرف دونهون ۾ جي

موجودگي جو ڪنهن جو بزرگ ۾ اعليٰ آفيسر. 21-2: مشرقي جهاز جو وڻ..

21-3 : ڪيترائي عيسائي بزرگ، سميت ٿريس نيومن (ڏسو باب 39)، آهن واقف سان جي مابعدالطبعي منتقلي بيماري جو .

21-4 : مسيح چيو، بس اڳ هو هو اڳواٽي پري جي طرف هجڻ صليب تي چاڙهيو ويو: "سوچيو تون اهو مان نٿو ڪري سگهي هاٽي دعا ڪريو جي طرف منهنجو پيءُ، ۽ هو ڪندو هاٽي ڏيو مان وڌيڪ کان ٻارهن لشڪر جو ملائڪ؟ پر ڪيئن پوءِ ڪندو جي صحيفا هجڻ پورو ٿيو، اهو تنهن ڪري چا اهو ضرور

هوندو؟" - متي 26:53-54.

. ذسو بابَ 26 ، 43 نوثس : 5-21

باب: 22

جي دل جو الف پٽر تصوير

" هڪ وفادار هندو زال جي حيثيت سان، مان پنهنجي مڙس جي شڪايت نٿي ڪرڻ چاهيان. پر مان هن ڪي پنهنجي مادي خيالن کان ڦرندي ڏسڻ جي خواهشمند آهيان. هو منهنجي مراقبي واري ڪمري □ سنتن جي تصويرن جو مذاق اڏائڻ □ خوش ٿئي ٿو."
"پيارا پاءُ، مان آهي اونهو ايمان اهو توهان ڪري سگهي ٿو مدد ڪيس. ٿيندو توهان؟

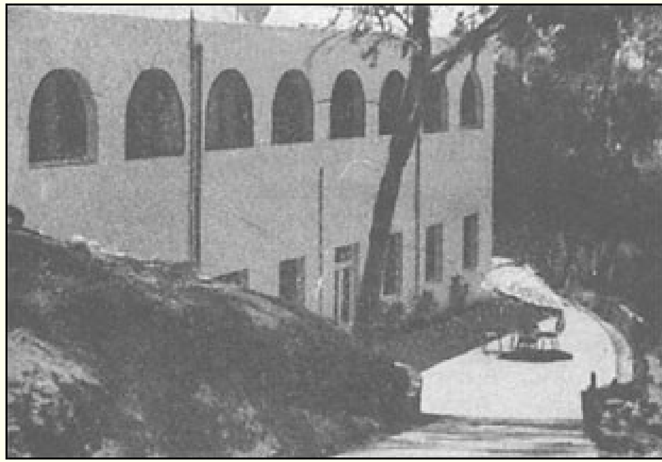
منهنجي وڏي پيٽ روما مون ڏانهن التجا واري نظر سان ڏٺو. مان گريش وديارٿنا لين تي سندس ڪلڪتي گهر □ هڪ مختصر ملاقات ڪري رهيو هوس. سندس درخواست مون ڪي متاثر ڪيو، چاڪاڻ ته هن منهنجي شروعاتي زندگي تي گهرو روحاني اثر ڪيو هو، □ ماءُ جي موت ڪان خانداني دائري □ چڙيل خال ڪي پيار سان پرڻ جي ڪوشش ڪئي هئي.

" پياري پيڻ، يقيناً مان جيڪو ڪجهه ڪري سگهان ٿو ڪندس." مان مسڪرائيس، سندس چهري تي واضح طور تي نظر ايندڙ اداسي ڪي هٽائڻ لاءِ بيتاب، سندس معمول جي پرسڪون □ خوش مزاج اظهار جي برعڪس.

ڪريا يوگا □ شروع ڪرڻ لاءِ چيو هو ، جنهن □ هوءَ قابل ذڪر ترقي ڪري رهي هئي.

هڪ الهام مون ڪي پڪڙيو. "سپاٽي،" مون چيو، "مان دڪشنيشور مندر وڃي رهيو آهيان. مهرباني ڪري مون سان گڏ هلو، □ پنهنجي مڙس ڪي اسان سان گڏ رهڻ لاءِ قائل ڪريو. مون ڪي محسوس ٿئي ٿو ته ان مقدس جاءِ جي لهرن □، الاهي ماءُ سندس دل ڪي ڇهندي. پر هن ڪي وڃڻ جي خواهش □ اسان جي اعتراض ڪي ظاهر نه ڪريو."

پيڻ اميد سان راضي ٿي وئي. ٻئي ڏينهن صبح جو سوير مون ڪي خوشي ٿي ته روما □ سندس مڙس هئا □ تياري لاءِ جي سفر. جيئن اسان جو هيڪني گاڏي ڌڙڪندڙ گڏ مٿيون سرڪيولر روڊ طرف ڏڪٽيشور، منهنجو سالو، ستيش چندر بوس، مزيدار پاڻ ماضي، حال □ مستقبل جي روحاني گروئن جو مذاق اڏائيندي. مون ڏٺو ته روما خاموشيءَ سان روئي رهي هئي.

خود شناسي چرچ جو سڀ مذهب، سين ڊياگو، ڪيليفورنيا

مان بيهڻ سان منهنجو به ڀينرون، روم (تي ڪاهو) ۽ ناليني

منهنجو پيڻ اما، جيئن هڪ نوجوان ڇوڪري

"پيڻ، خوش رهو!" مون سرگوشي ڪئي. "پنهنجي مڙس کي اهو يقين ڪرڻ جي اطمينان نه ڏيو ته اسان سندس مذاق کي سنجيدگي سان وٺون ٿا."

"مڪندا، تون بيڪار بدمعاشين جي ڪيئن تعريف ڪري سگهين ٿو؟" ستيش چئي رهيو هو. "هڪ ساڌو جو ظاهري روپ نفرت انگيز آهي. هو يا ته ڪندر جيترو پتلو آهي، يا هاٿي جيترو ناپاڪ ٿلهو آهي!"

مون کلڻ سان رڙ ڪئي. منهنجو نيڪ طبيعت وارو رد عمل ستيش کي پريشان ڪندڙ هو؛ هو اداس خاموشيءَ ۾ هليو ويو. جيئن ئي اسان جي ڪيب ڏڪٽيشور جي ميدان ۾ داخل ٿي، هن طنزيه انداز ۾ مسڪرايو.

"هي سير، مان فرض ڪريو، آهي هڪ اسڪيم جي طرف اصلاح مان؟"

جيئن ئي مان جواب ڏيڻ کان سواءِ مُڙي ويس، ته هن منهنجو هٿ جهليو. "نوجوان مسٽر راهب،" هن چيو، "اسان جي منجهند جي ماني لاءِ مندر جي اختيارين سان مناسب انتظام ڪرڻ نه وساريو."

"مان هاڻي مراقبو ڪرڻ وارو آهيان. پنهنجي لنچ جي باري ۾ پريشان نه ٿيو،" مون تيزيءَ سان جواب ڏنو. "خدائي ماءُ ان جو خيال رکندي."

"مون کي الاهي ماءُ تي پروسو ناهي ته هو منهنجي لاءِ هڪ به ڪم ڪندي. پر مان توهان کي پنهنجي کاڌي جو ذميوار سمجهان ٿو." ستيش جا لهجا ڌمڪي وارا هئا.

مان اڪيلو ڪالوني واري هال ڏانهن وڌيس جيڪو ڪالي جي وڏي مندر، يا مـادر فطـرت جي سـامهون آهي. ٿنين مان هڪ جي ويجهو هڪ ڇانوَ واري جاءِ چوندي، مون پنهنجي جسم کي ڪنول جي پوس ۾ تـرتيب ڏنـو. جيتوڻيڪ اهو صرف ست وڳي جو وقت هو، صبح جو سج جلد ئي ظالم هوندو.

جڏهن مان عقيدت سان مُحبت ڪرڻ لڳس ته دنيا پوئتي هٽي وئي. منهنجو ذهن ديوي ڪالي تي مرڪوز هو، جنهن جي تصوير ڏڪٽيشور ۾ عظيم استاد، سري جي پوڄا جو خاص مقصد هئي. رامڪرشنا پرمهانسا. ۾ جواب جي طرف سندس پريشان مطالبا، جي پٿر تصوير جو هي تمام گهٽو

مندر هئي اڪثر ورتو ويو هڪ رهڻ فارم ۾ ڳالهه ٻولهه ڪئي سان ڪيس.

"پٽري دل واري خاموش ماءُ،" مون دعا ڪئي، "تون پنهنجي پياري پڳت رام ڪرشن جي درخواست تي "زندگي سان پرجي وئين؛ تون پنهنجي هن تڙپيل پٽ جي روئڻ تي به ڇو نه ٿي ڌيان ڏئين؟"

منهنجو خواهشمند جوش بيحد وڌي ويو، هڪ الاهي سڪون سان گڏ. تڏهن به، جڏهن پنج ڪلاڪ گذري ويا، ديوي جنهن کي مان اندروني طور تي ڏسي رهيو هوس، ڪو به جواب نه ڏنو، مون کي ٿورو مايوسي محسوس ٿي. ڪڏهن ڪڏهن دعا جي پوري ٿيڻ ۾ دير ڪرڻ خدا جي طرفان هڪ امتحان هوندو آهي. پر هو آخرڪار مسلسل عقيدتمند کي ڪنهن به صورت ۾ ظاهر ٿئي ٿو جيڪو هو پيارو رکي ٿو. هڪ عقيدتمند عيسائي عيسيٰ کي ڏسي ٿو؛ هڪ هندو ڪرشن، يا ديوي ڪالي، يا هڪ وڌندڙ روشني کي ڏسي ٿو جيڪڏهن سندس عبادت هڪ غير ذاتي موڙ وٺي ٿي.

بي پرواهيءَ سان مون اکيون کوليون، ۽ ڏٺم ته مندر جا دروازا هڪ پادري طرفان بند ڪيا پيا وڃن، منجهند جي رواج مطابق. مان ڪليل، ڇت واري هال هيٺان پنهنجي الڳ سيٽ تان اٿيس، ۽ صحن ۾ قدم رکيو. منجهند جي سج هيٺان ان جو پٿر جو فرش سڙي رهيو هو؛ منهنجا ننگا پير دردناڪ طور تي سڙي رهيا هئا.

"خدائي ماءُ،" مون خاموشيءَ سان احتجاج ڪيو، "تون مون وٽ خواب ۾ نه آئي هئين، ۽ هاڻي تون بند دروازن جي پويان مندر ۾ لڪيل آهين. مان اڄ پنهنجي پاڻيجي جي طرفان توهان کي هڪ خاص دعا ڪرڻ چاهيان ٿو."

منهنجي اندروني درخواست کي فوري طور تي تسليم ڪيو ويو. پهرين، هڪ خوشگوار ٿڌي لهر منهنجي پٺي تي ۽ منهنجي پيرن هيٺان لهي وئي، سڀني تڪليفن کي ختم ڪري ڇڏيو. پوءِ، منهنجي حيرت ۾، مندر تمام گهڻو وڏو ٿي ويو. ان جو وڏو دروازو آهستي آهستي کوليو ويو، جنهن ۾ ديوي ڪالي جي پٿر جي شڪل ظاهر ٿي.
آهستي آهستي اهو هڪ زنده شڪل ۾ تبديل ٿي ويو، مسڪرائيندي سلام ۾ ڪنڌ لوڏيندي، مون کي ناقابل بيان خوشي سان جوش ڏياريندي. ڄڻ ته هڪ صوفياتي سرنج ذريعي، منهنجي ڦڦڙن مان ساهه ڪڍيو ويو هو؛ منهنجو جسم تمام گهڻو خاموش ٿي ويو، جيتوڻيڪ بيڪار نه هو.

شعور جي هڪ پرجوش واڌ ڪان پوءِ. مان پنهنجي کاٻي پاسي گنگا نديءَ جي مٿان ڪيترن ميلن تائين صاف ڏسي سگهيس، ۽ مندر کان ٻاهر سڄي ڏکڻيشور جي حدن ۾. سڀني عمارتن جون پٽيون شفاف طور تي چمڪي رهيون هيون؛ انهن ذريعي مون ماڻهن کي پري ايڪڙن تي هلندي ڏٺو.

جيتوڻيڪ مون کي ساهه بند هو ۽ منهنجو جسم عجيب خاموش حالت ۾ هو، تڏهن به مان پنهنجا هٿ ۽ پير آزاديءَ سان حرڪت ڪرڻ جي قابل هوس. ڪيترن ئي منٽن لاءِ مون پنهنجون اکيون بند ڪرڻ ۽ کولڻ جو تجربو ڪيو؛ ٻنهي حالتن ۾ مون ڏکڻيشور جو سڄو نظارو واضح طور تي ڏٺو.

روحاني نظر، ايڪس ري وانگر، هر شيءِ ۾ داخل ٿئي ٿي؛ الاهي اک هر هنڌ مرڪز آهي، ڪٿي به گهيرو ناهي. مون کي ٻيهر احساس ٿيو، اتي سج جي صحن ۾ بيٺو، ته جڏهن انسان خدا جو هڪ اجنبي ٻار ٿيڻ ڇڏي ڏئي ٿو، هڪ جسماني دنيا ۾ واقعي خواب ۾ غرق ٿي وڃي ٿو، هڪ بلبل وانگر بي بنياد، هو پنهنجي ابدي دائرن کي ٻيهر ورثي ۾ وٺي ٿو. جيڪڏهن "فرار" انسان جي ضرورت آهي، پنهنجي تنگ شخصيت ۾ تنگ، ڇا ڪو به فرار هر هنڌ موجودگي جي عظمت سان مقابلو ڪري سگهي ٿو؟

منهنجو پاڪ تجربو تي ڏکڻيشور، جي صرف غير معمولي طور تي- وڌايل شيون هئا جي ۾

مندر □ ديوي جي شڪل. باقي سڀ ڪجهه پنهنجي عام ماپ □ ظاهر ٿيو، جيتوڻيڪ هر هڪ هو بند ٿيل □ هڪ هلو جو نرم هلڪو اڇو، نيرو، □ پيسٽل قوس قزح رنگ. منهنجو جسم لڳي رهيو هو جي طرف هجڻ جو آسماني مادو، تيار جي طرف اُڏامڻ. مڪمل طور تي باشعور جو منهنجو مادي ماحول □، مان پنهنجي چوڌاري ڏسي رهيو هوس □ خوشگوار نظاري جي تسلسل کي خراب ڪرڻ کان سواءِ ڪجهه قدم کڻي رهيو هوس.

مندر جي پٺين جي پويان مون اوچتو پنهنجي پاڻيجي کي ڏنو جڏهن هو هڪ مقدس بيل جي وڻ جي ڪنڌن واري ٿاري هيٺ ويٺو هو. مان آساني سان سندس خيالن جي وهڪري کي سمجهي سگهيس. ڏڪٽيشور جي پاڪ اثر هيٺ ڪجهه حد تائين بلند، سندس ذهن اڃا تائين مون بابت بي رحم خيال رکي رهيو هو. مان سڌو ديوي جي مهربان روپ ڏانهن رخ ڪيو.

"خدائي ماءُ،" مون دعا ڪئي، "ڇا تون روحاني طور تي منهنجي پيڻ جي مڙس کي نه

بدلائيندين؟" خوبصورت شخصيت، جيڪا اڃا تائين خاموش هئي، آخرڪار ڳالهايو: "تنهنجي

خواهش پوري ٿي وئي!"

مون خوشيءَ سان ستيش ڏانهن ڏٺو. ڄڻ ته فطري طور تي خبر پئي ته ڪا روحاني طاقت ڪم ڪري رهي آهي، هو ناراضگي سان زمين تي پنهنجي سيٽ تان اٿيو. مون هن کي مندر جي پويان ڊوڙندي ڏٺو؛ هو منهنجي ويجهو آيو، پنهنجي مُٺي هلائيندي.

سڀ ڪجهه ويجهڙائي وارو نظارو غائب ٿي ويو. مان هاڻي شاندار ديوي کي ڏسي نه سگهيس؛ بلند مندر پنهنجي عام سائيز □ گهٽجي ويو، ان جي شفافيت کي ڇڏي ڏنو ويو. سج جي تيز شعاعن هيٺ منهنجو جسم ٻيهر سڙي ويو. مان ٿنڀن واري هال جي پناهه □ ٽپو ڏنو، جتي ستيش ڪاوڙ سان منهنجو پيڇو ڪيو. مون پنهنجي گهڙي ڏانهن ڏٺو. هڪ وڳي جو وقت هو؛ الاهي نظارو هڪ ڪلاڪ تائين هليو هو.

"تون ننڍڙو بيوقوف،" منهنجي پيٽويي چيو، "تون ڇهن ڪلاڪن کان اتي پير پار ڪري □ اکيون پار ڪري ويٺو آهين. مان توکي ڏسڻ لاءِ اڳتي پوئتي ويو آهيان. منهنجو ڪاڌو ڪٿي آهي؟ هاڻي مندر بند آهي؛ تون اختيارين کي اطلاع ڏيڻ □ ناڪام ٿيو آهين؛ اسان کي لنچ کان سواءِ ڇڏيو ويو آهي!"

ديوي جي موجودگيءَ □ مون جيڪو شان □ شوڪت محسوس ڪئي هئي، اها اڃا تائين منهنجي دل □ متحرڪ هئي. مون کي زور سان ڇوٽو پيو ته، "خدائي ماءُ اسان کي کارائيندي!"

ستيش ڪاوڙ □ پاڻ کي پريشان ڪري ڇڏيو. "هڪ پيرو □ هميشه لاءِ،" هن رڙ ڪئي، "مان توهان جي الاهي ماءُ کي هتي اڳوات انتظامن کان سواءِ اسان کي کاڌو ڏيندي ڏسڻ چاهيان ٿو!"

سندس لفظ هئا مشڪل سان چيو ويو ڪڏهن هڪ مندر پادري ڪراس ڪيو جي صحن □ شامل ٿيو اسان کي.

"پٽ،" هن مون کي مخاطب ڪندي چيو، "مان ڪلاڪن جي مراقبي دوران توهان جو چهرو سڪون سان چمڪندي ڏسي رهيو آهيان. مون اڄ صبح توهان جي پارٽي جي آمد ڏٺي، □ توهان جي لنچ لاءِ ڪافي کاڌو رکڻ جي خواهش محسوس ڪئي. اهو مندر جي قاعدن جي خلاف آهي ته انهن کي کاڌو کارايو وڃي جيڪي اڳ □ درخواست نه ٿا ڪن، پر مون توهان لاءِ هڪ استثنا ڪيو آهي."

مون سندس شڪريو ادا ڪيو، □ سڌو ستيش جي اکين □ ڏٺو. هو جذبات سان پرجي ويو، خاموش ندامت □ پنهنجون نظرون هيٺ ڪري ڇڏيون. جڏهن اسان کي هڪ شاندار کاڌو پيش ڪيو ويو، جنهن □ غير

موسمي آم شامل هئا، مون ڏنو ته منهنجي پاڙيجي جي بک گهٽ هئي. هو حيران ٿي ويو، سوچ جي سمنڊ
، گهيرو ڪري رهيو هو. ڪلڪتي ڏانهن واپسي جي سفر تي، ستيش، نرم اظهار سان

ڪڏهن ڪڏهن مون ڏانهن التجا واري نظر سان ڏسندو هو. پر جڏهن پادري اسان کي لنچ جي دعوت ڏيڻ لاءِ ظاهر ٿيو ته هن هڪ لفظ به نه ڳالهايو، جڻ ته ستيش جي چئلينج جو سڌو جواب هجي.

جي پنيان منجهند مان دورو ڪيو منهنجو پيڻ تي سندس گهر. هوءَ سلام ڪيو مان پيار سان. "پيارا

پاءُ،" هن رڙ ڪئي، "چا معجزو آهي! گذريل شام منهنجو مڙس منهنجي سامهون ڪليل نموني روئي

پيو.

"' پياري ديوي ،' 1-22 هن چيو، 'مون کي اظهار ڪان ٻاهر خوشي آهي ته توهان جي پاءُ جي هن اصلاحي منصوبي هڪ تبديلي آندي آهي. مان توهان سان ڪيل هر غلطي کي ختم ڪرڻ وارو آهيان. اج رات کان اسان پنهنجي وڏي ڪمري کي صرف عبادت جي جاءِ طور استعمال ڪنداسين؛ توهان جو ننڍڙو مراقبو ڪمرو.' اسان جي سمهڻ جي جاءِ ۾ تبديل ڪيو ويندو. مون کي خلوص سان افسوس آهي ته مون توهان جي مذاق اڏائي آهي. پاءُ. منهنجي شرمناڪ طريقي جي ڪري، مان پاڻ کي سزا ڏيندس ته جيستائين مان روحاني رستي ۾ ترقي نه ڪريان، مُڪُندا سان نه ڳالهائيندس. مان هاڻي کان الاهي ماءُ کي دل سان ڳوليندس؛ ڪنهن ڏينهن مون کي ضرور هن کي ڳولڻو پوندو!''

سالن کان پوءِ، مان دهلي ۾ پنهنجي پاٽيجي سان ملڻ ويس. مون کي اهو ڏسي تمام گهڻي خوشي ٿي ته هن وٽ خود شناسي ۾ تمام گهڻو ترقي ڪئي، ۽ الاهي ماءُ جي نظر سان برڪت حاصل ڪئي هئي. ساٽس گڏ رهڻ دوران، مون ڏٺو ته ستيش هر رات جو گهڻو حصو خفيه طور تي الاهي مراقبي ۾ گذاريندو هو، جيتوڻيڪ هو هڪ سنگين بيماري ۾ مبتلا هو، ۽ ڏينهن جو وقت سندس آفيس

مون کي خيال آيو ته منهنجي پاٽيجي جي عمر گهڻي نه هوندي. روما ضرور منهنجو ذهن پڙهي ورتو هوندو.

" پيارا پاءُ،" هن چيو، "مان نيڪ آهيان، ۽ منهنجو مڙس بيمار آهي. تنهن هوندي به، مان توهان کي ڄاڻڻ چاهيان ٿي ته، هڪ وقف هندو زال جي حيثيت سان، مان پهرين مرڻ واري آهيان. 2-22 هاڻي گهڻو وقت نه لڳندو جڏهن مان هليو ويندس."

سندس منحوس لفظن تي حيران ٿي، مون کي اجا تائين انهن جي سچائي جو احساس ٿيو. مان آمريڪا ۾ هوس جڏهن منهنجي پيڻ فوت ٿي وئي، سندس اڳڪٿي کان لڳ ڀڳ هڪ سال پوءِ. منهنجي ننڍي پاءُ بشنو مون کي بعد ۾ تفصيل ڏنا.

" روما ۽ ستيش سندس موت وقت ڪلڪتي ۾ هئا،" بشنو مون کي ٻڌايو. "اُن صبح جو هن پنهنجو دل۾ن جو لباس پهريو.

"'چو هي خاص پوشاڪ؟ ستيش پڇاڻو ڪيو.

"'هي منهنجي زمين تي توهان جي خدمت جو آخري ڏينهن آهي،' روما جواب ڏنو. ٿوري دير کان پوءِ هن کي دل جو دورو پيو. جڏهن هن جو پٽ مدد لاءِ ٻاهر نڪري رهيو هو، هن چيو:

"' پٽ، مون کي ڇڏي نه وڃ. ڪو به فائدو ناهي؛ ڊاڪٽر جي اچڻ کان اڳ مان هلي ويندس." ڏهه منٽ بعد، احترام سان پنهنجي مڙس جا پير جهليندي، روما شعوري طور تي خوشيءَ ۽ تڪليف کان سواءِ پنهنجي جسم مان نڪري وئي.

ستيش ٿيو تمام گهڻو الڳ رهڻ وارو کان پوءِ سندس زال جي موت،" بشنو جاري رهيو. "هڪ ڏينهن هو ۽ مان"

هنا

ڏسڻ تي هڪ وڏو مُرڪندڙ تصوير جو روم.

"'تون سمجهين ٿو ته تون چو مسڪرائي رهيو آهين؟' ستيش اوچتو چيو، جڻ ته سندس زال موجود هئي. 'تون مون کان اڳ وڃڻ جو بندوبست ڪرڻ ▯ هوشيار هئين. مان ثابت ڪندس ته تون مون کان گهٽو پري نه رهي سگهين ٿو؛ جلد ئي مان توسان شامل ٿيندس.'

"جيتوڻيڪ هن وقت ستيش پنهنجي بيماري مان مڪمل طور تي صحتياب ٿي چڪو هو، ▯ بهترين صحت مان لطف اندوز ٿي رهيو هو، پر تصوير جي سامهون پنهنجي عجيب ڳالهه کان ٿوري دير بعد هو بغير ڪنهن ظاهري سبب جي فوت ٿي ويو."

اهڙيءَ طرح منهنجي پياري وڏي ڀيڻ روما ▯ سندس مڙس ستيش - جيڪو ڏڪٽيشور ▯ هڪ عام دنياوي ماڻهو کان هڪ خاموش بزرگ ▯ تبديل ٿي ويو، نبوت سان گذري ويا.

22-1 : ديوي.

22-2 : جي هندو زال مجي ٿو اهو آهي هڪ نشان جو روحاني ترقي جيڪڏهن هوءَ مري ٿو اڳ سندس مڙس، جيئن هڪ ثبوت جو سندس سندس وفادار خدمت، يا "هارنس ▯ مرڻ."

باب: 23

مان حاصل ڪريو منهنجو يونيورسٽي ڊگري

" تون فلسفي ▯ پنهنجي درسي ڪتابن جي اسائنمنٽ کي نظرانداز ڪرين ٿو. ڪو شڪ ناهي ته تون امتحانن مان گذرڻ لاءِ هڪ بيڪار 'وجدان' تي ڀروسو ڪري رهيو آهين. پر جيستائين تون پاڻ کي وڌيڪ علمي انداز ▯ لاڳو نه ڪندين، مان ڏسندس ته تون هي ڪورس پاس نه ڪر."

سيرامپور ڪاليج جو پروفيسر ڊي سي گهوشال مون کي سختيءَ سان مخاطب ڪري رهيو هو. جيڪڏهن مان سندس آخري تحريري ڪلاس روم ٽيسٽ پاس ڪرڻ ▯ ناڪام ٿيس، ته مان حتمي امتحان ڏيڻ جي لائق نه هوندس. اهي ڪلڪتي يونيورسٽي جي فيڪلٽي پاران تيار ڪيا ويا آهن، جيڪا سيرامپور ڪاليج کي ان جي لاڳاپيل شاخن ▯ شامل ڪري ٿي. هندستاني يونيورسٽين ▯ هڪ شاگرد جيڪو اي بي فائنل ▯ هڪ مضمون ▯ ناڪام ٿئي ٿو، ان کي ايندڙ سال سندس سڀني مضمونن ▯ ٻيهر امتحان ڏيڻ گهرجي.

سيرامپور ڪاليج ▯ منهنجا استاد عام طور تي مون سان مهرباني سان پيش ايندا هئا، نه ته ڪنهن مزيدار برداشت سان پريل. "مڪندا مذهب سان ٿورو گهٽو شرابي آهي." اهڙي طرح مون کي مختصر ڪندي، انهن حڪمت عملي سان مون کي ڪلاس روم جي سوالن جا جواب ڏيڻ جي شرمندگي کان بچايو؛ انهن مون کي اي بي اميدوارن جي فهرست مان ڪڍڻ لاءِ آخري تحريري ٽيسٽ تي ڀروسو ڪيو. منهنجي ساٿي شاگردن پاران ڏنل فيصلو منهنجي لاءِ انهن جي لقب ▯ ظاهر ڪيو ويو - "پاگل راهب."

مون پروفيسر گهوشال جي فلسفي ۾ ناڪامي جي خطري کي رد ڪرڻ لاءِ هڪ هوشيار قدم کنيو. جڏهن آخري ٽيسٽن جا نتيجا عام طور تي اعلان ٿيڻ وارا هئا، مون هڪ ڪلاس ميٽ کي چيو ته مون سان گڏ پروفيسر جي مطالعي ڏانهن هلو.

اچو؛ مون کي هڪ شاهد گهرجي،" مون پنهنجي ساٿي کي چيو. "جيڪڏهن مان استاد کي دوکو ڏيڻ ۾ "ڪامياب نه ٿيس ته مون کي تمام گهڻي مايوسي ٿيندي."

پروفيسر گهوشال دُرڏي ويو سندس مٿو ڪان پوءِ مان هئي پچاٽو ڪيو چا ريٽنگ هو هئي ڏنو ويو منهنجو ڪاغذ.

تون انهن مان نه آهين جيڪي پاس ٿيا آهن،" هن فتح منديءَ سان چيو. هن پنهنجي ڊيسڪ تي هڪ وڏي " ڍير مان ڳولا ڪئي. "توهان جو پيپر هتي بلڪل به ناهي؛ توهان ڪنهن به صورت ۾ امتحان ۾ غير حاضر ٿيڻ جي ڪري ناڪام ٿيا آهيو."

"مان مُرڪيو. "سائين، مان هو اتي. مئي مان ڏسو ذريعي جي ڍير مان پاڻ؟

پروفيسر، بي سمجهه، اجازت ڏني؛ مون جلدي پنهنجو پيپر ڳولي لڌو، جتي مون احتياط سان منهنجي رول ڪال نمبر ڪانسواءِ ڪنهن به سڃاڻپ نشان کي ڇڏي ڏنو هو. منهنجي نالي جي "لال جهنڊي" ڪان بي خبر، انسٽرڪٽر منهنجي جوابن کي اعليٰ درجه بندي ڏني هئي جيتوڻيڪ اهي درسي ڪتابن جي حوالن سان سينگاريل نه هئا. 1-23

منهنجي چال کي ڏسي، هن هاٿي گجگوڙ ڪئي، "سراسر بي شرم قسمت!" هن اميد سان چيو، "تون اي بي فائنل ۾ ضرور ناڪام ٿيندين."

منهنجي ٻين مضمونن جي ٽيسٽن لاءِ، مون کي ڪجهه ڪوچنگ ملي، خاص طور تي منهنجي پياري دوست ۽ ڪزن، پرڀاس چندر گهوس، منهنجي چاچي ساردا جو پٽ. 2-23 ڪان. مان ڏکوئيندڙ طور تي ڊُڪيو پر ڪاميابي سان - گهٽ ۾ گهٽ پاسنگ مارڪن سان - پنهنجن سڀني آخري امتحانن ۾ پاس ٿيس.

هاڻي، ڪاليج ۾ چار سال گذارڻ ڪان پوءِ، مان اي بي جي امتحانن ۾ ويهڻ جي لائق ٿيس. تنهن هوندي به، مون کي اميد نه هئي ته مان پاڻ کي هن اعزاز مان فائدو وٺندس. سيرامپور ڪاليج جا فائنل ٻارن جي راند هئا، انهن سخت امتحانن جي مقابلي ۾ جيڪي ڪلڪتي يونيورسٽي پاران اي بي جي ڊگري لاءِ مقرر ڪيا ويندا. سري يُڪتيشور جي منهنجي تقريبن روزاني ملاقاتن مون کي ڪاليج جي هالن ۾ داخل ٿيڻ لاءِ ٿورو وقت ڇڏيو هو. اتي منهنجي موجودگي منهنجي غير موجودگي جي بدران منهنجي هم جماعتن ڪان حيرت جي لهر پيدا ڪئي!

منهنجو معمول اهو هو ته صبح جو ساڍي نو وڳي سائيڪل تي نڪري پوندو هوس. هڪ هٿ ۾ مان پنهنجي گرو لاءِ نذرانو ڪٽي وينڊس - منهنجي پنٿي بورڊنگ هائوس جي باغ مان ڪجهه گل . مون کي پيار سان سلام ڪندي، ماسٽر مون کي لنچ جي دعوت ڏيندو. مون هميشه خوشيءَ سان قبول ڪيو، ڏينهن لاءِ ڪاليج جي خيال کي ختم ڪرڻ لاءِ خوشيءَ سان. سري يُڪتيشور سان ڪلاڪن جا ڪلاڪ گذارڻ، سندس بي مثال حڪمت جي وهڪري کي ٻڌڻ، يا آشرم جي فرضن ۾ مدد ڪرڻ ڪان پوءِ، مان بيچيني سان اڌ رات جي آس پاس پنٿي لاءِ روانو ٿي ويس . ڪڏهن ڪڏهن مان سڄي رات پنهنجي گرو سان گڏ رهيس، ايتري قدر خوشيءَ سان سندس گفتگو ۾ مشغول رهيس جو مون کي مشڪل سان ئي خبر پئي ته ڪڏهن اونده صبح ۾ تبديل ٿي ويندي.

هڪ رات جو يارهن وڳي، جڏهن مان پنهنجا جوتا پائي رهيو هوس 3-23 بورڊنگ هائوس ڏانهن سفر جي تياري □، ماسٽر مون کان سنجيدگي سان سوال ڪيو.

توهان جا اي بي جا امتحان ڪڏهن شروع ٿيندا؟""

"پنج ڏينهن پوءِ، سائين."

"مان اميد توهان آهن ۾ تياري لاءِ انهن ڪي."

مون هڪ جوتو هوا ۾ جهليو. ”سائين،“ مون احتجاج ڪيو، ”توهان کي خبر آهي ته منهنجا ڏينهن پروفيسرن جي پيٽ ۾ توهان سان ڪيئن گذريا آهن. مان انهن مشڪل فائنل ۾ شرڪت ڪري ڪيئن هڪ مذاق ڪري سگهان ٿو؟“

سري يُڪتيشور جون اکيون منهنجي اکين تي چرڪائيندڙ هيون. "توکي ضرور ظاهر ٿيڻ گهرجي." سندس لهجو ٿڌو ۾ نرم هو. "اسان کي توهان جي پيءُ ۾ بين مائٽن کي آشرم جي زندگي لاءِ توهان جي ترجيح تي تنقيد ڪرڻ جو سبب نه ڏيڻ گهرجي. بس مون سان واعدو ڪريو ته توهان امتحانن لاءِ موجود رهندا؛ انهن جو بهترين طريقي سان جواب ڏيو."

منهنجي چهري تان بي قابو ڳوڙها وهي رهيا هئا. مون محسوس ڪيو ته ماسٽر جو حڪم غير معقول هو، ۾ سندس دلچسپي، گهٽ ۾ گهٽ چوڻ لاءِ، دير سان هئي.

"جيڪڏهن توهان چاهيو ته مان حاضر ٿيندس،" مون روئڻ جي وچ ۾ چيو. "پر صحيح تياري لاءِ ڪو به وقت باقي ناهي." مون پنهنجي ساهه هيٺ چيو، "مان سوالن جي جوابن ۾ توهان جي تعليمات سان ورق ڀريندس!"

جڏهن مان ٻئي ڏينهن پنهنجي معمول جي وقت تي هيرميٽيج ۾ داخل ٿيس، ته مون پنهنجو گلدستو هڪ خاص غمگين سنجيدگي سان پيش ڪيو. سري يُڪتيشور منهنجي اداس هوا تي کلڻ لڳو.

"مڪندا، ڇا رب ڪڏهن توکي امتحان ۾ يا ٻئي هنڌ ناڪام ڪيو آهي؟" "نه، سائين،"

مون گرمجوشي سان جواب ڏنو. شڪرگذار يادون هڪ تازگي ڏيندڙ ٻوڏ ۾ آيون.

"سستي نه پر خدا لاءِ جلندڙ جوش توهان کي ڪاليج جي اعزاز حاصل ڪرڻ کان روڪيو آهي،" منهنجي گرو مهرباني سان چيو. هڪ خاموشي کان پوءِ، هن چيو، "پهرين خدا جي بادشاهي ۾ سندس صداقت جي ڳولا ڪريو؛ ۾ اهي سڀ شيون توهان ۾ شامل ڪيون وينديون." 4-23

هزار پيرا، مون ماسٽر جي موجودگيءَ ۾ پنهنجا بار هلڪا محسوس ڪيا. جڏهن اسان پنهنجو صبح جو لنچ ختم ڪيو، ته هن مون کي پنهنجي ڏانهن موٽڻ جو مشورو ڏنو.

"ڇا توهان جو دوست، روميش چندر دت، اڃا تائين توهان جي بورڊنگ هائوس ۾

رهي ٿو؟" "ها، سائين."

"حاصل ڪريو ۾ ڇهو سان ڪيس؛ جي رب ٿيندو متاثر ڪرڻ ڪيس جي طرف مدد توهان سان جي امتحان."

"تمام سٺو، سائين؛ پر روميش غير معمولي طور تي مصروف آهي. هو اسان جي ڪلاس ۾ معزز ماڻهو آهي، ۾ ٻين کان وڌيڪ ڳرو ڪورس کڻندو آهي."

"ماسٽر هٿ لوڏيو پاسي تي منهنجو اعتراض. "روميش ٿيندو ڳوليو وقت لاءِ توهان. هاٽي وڃ."

مان سائيڪل تي واپس پنتي ڏانهن ويس. بورڊنگ هائوس جي ڪمپائونڊ ۾ جيڪو پهريون ماڻهو مون سان مليو اهو عالم روميش هو. جڻ ته سندس ڏينهن ڪافي آزاد هئا، هن منهنجي غير مشروط درخواست تي رضامندي سان اتفاق ڪيو.

"يقيناً؛ مان توهان جي خدمت ۾ حاضر آهيان." هن ان منجهند جا ڪيترائي ڪلاڪ ۾ ايندڙ ڏينهن مون کي منهنجي مختلف مضمونن ۾ تربيت ڏيڻ ۾ گذاريا.

"مون کي يقين آهي ته انگريزي ادب ۾ ڪيترائي سوال چائلڊ هارولڊ جي رستي ۾ مرکوز هوندا،" هن مون کي ٻڌايو. "اسان کي هڪ پيرو هڪ ائٽلس حاصل ڪرڻ گهرجي."

مان جلدي ۾ پنهنجي چاچي سارادا جي گهر پهتس ۾ هڪ ائٽلس قرض ورتو. روميش يورپي نقشي ۾ بائرن جي رومانوي مسافر جي زيارت ڪيل جڳهن تي نشان لڳايو.

الف ڪجهه ڪلاس ميٽ هئي گڏ ٽيل چوڌاري جي طرف ٻڌو جي طرف جي ٽيوشن. "روميش آهي صلاح ڏيڻ "تون غلط آهين،" انهن مان هڪ مون کي هڪ سيشن جي آخر ۾ تبصرو ڪيو. "عام طور تي صرف پنجاهه سيڪڙو سوال ڪتابن بابت هوندا آهن؛ باقي اڌ ليکڪن جي زندگين سان لاڳاپيل هوندو."

جڏهن مان ٻئي ڏينهن انگريزي ادب جي امتحان ۾ وينس، سوالن تي منهنجي پهرين نظر شڪرگذاري جا ڳوڙها وهڻ لڳا، جنهن سان منهنجو پيپر ڳِلو ٿي ويو. ڪلاس روم مانيٽر منهنجي ڊيسڪ تي آيو ۾ همدردي سان پڇا ڳاڇا ڪئي.

"منهنجي گرو اڳڪٿي ڪئي هئي ته روميش منهنجي مدد ڪندو،" مون وضاحت ڪئي. "ڏس؛ روميش پاران مون کي جيڪي سوال لکيا ويا هئا اهي امتحان جي شيٽ تي هتي آهن! خوشقسمتيءَ سان مون لاءِ، تمام گهٽ آهن." هن سال انگريزي ليکڪن تي سوال، جن جون زندگيون منهنجي خيال ۾ گهري اسرار ۾ لپيٽيل آهن!"

جڏهن مان واپس آيس ته منهنجي بورڊنگ هائوس ۾ شور هو. اهي ڇوڪرا جيڪي مذاق اڏائي رهيا هئا روميش جي ڪوچنگ جي طريقي مون کي حيران ڪري ڇڏيو، تقريبن مبارڪباد سان مون کي ٻوڙو ڪري ڇڏيو. امتحانن جي هفتي دوران، مون روميش سان ڪيترائي ڪلاڪ گذاريا، جيڪو اهڙا سوال تيار ڪندو هو جيڪي هن سوچيو ته پروفيسرن پاران مقرر ڪيا ويندا. ڏينهن جي ڏينهن، روميش جا سوال امتحاني شيٽن تي تقريبن ساڳئي شڪل ۾ ظاهر ٿيندا هئا.

ڪاليج ۾ خبر وڏي پيماني تي گردش ڪئي وئي ته ڪا معجزي جهڙي شيءِ ٿي رهي آهي، ۽ اهو ڪاميابي غير حاضر دماغ "پاگل راهب" لاءِ ممڪن لڳي رهي هئي. مون ڪيس جي حقيقتن کي لڪائڻ جي ڪا به ڪوشش نه ڪئي. مقامي پروفيسر سوالن کي تبديل ڪرڻ جي طاقت نه هئا، جيڪي ڪلڪتي يونيورسٽي پاران ترتيب ڏنا ويا هئا.

انگريزي ادب جي امتحان تي سوچيندي، مون کي هڪ صبح جو احساس ٿيو ته مون هڪ سنگين غلطي ڪئي آهي. سوالن جو هڪ حصو ٻن حصن الف يا ب، ۾ ج يا ڊ ۾ ورهايو ويو هو. هر حصي مان هڪ سوال ۾ II ۾ ٻنهي سوالن جا لاپرواهي سان جواب ڏنا هئا، ۾ گروپ I جو جواب ڏيڻ جي بدران، مون گروپ ڪنهن به شيءِ تي غور ڪرڻ ۾ ناڪام ٿي چڪو هوس. ان ۾ مان جيڪو بهترين نمبر حاصل ڪري سگهان ٿو. پيپر 33 هوندو، 36 جي پاسنگ مارڪ کان ٿي گهٽ. مان ماستر وٽ ڊوڙيس ۾ پنهنجون مشڪلاتون بيان ڪيم.

"سائين، مون هڪ ناقابل معافي غلطي ڪئي آهي. مان روميش جي ذريعي خدائي نعمتن جو مستحق نه آهيان؛" مان بلڪل نااهل آهيان."

"خوش رهو، مُڪُندا." سري يُڪتيشور جا لهجا هلڪا ۾ بي پرواهه هئا. هن آسمان جي نيري والٽ ڏانهن اشارو ڪيو. "سج ۾ چنڊ لاءِ خلا ۾ پنهنجيون پوزيشنون مٽائڻ وڌيڪ ممڪن آهي ان کان ته توهان پنهنجي ڊگري حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيو!"

مون عبادتگاهه کي وڌيڪ پرسڪون موڊ ۾ ڇڏيو، جيتوڻيڪ اهو رياضي طور تي ناقابل تصور لڳي رهيو هو ته مان گذري سگهان ٿو. مون هڪ يا ٻه ڀيرا خوفزده نظر سان آسمان ڏانهن ڏٺو؛ ڏينهن جو مالڪ پنهنجي روايتي مدار ۾ محفوظ طور تي لنگر انداز ٿيو!

جيئن ئي مان پنتي پهتس ، مون هڪ ڪلاس ميٽ جو تبصرو ٻڌو: "مون کي هاڻي خبر پئي آهي ته هن سال، پهريون ڀيرو، انگريزي ادب ۾ گهربل پاسنگ مارڪ گهٽايو ويو آهي."

مان داخل ٿيو جي چوڪرن جو ڪمرو سان اهڙو رفتار اهو هو ڏٺو مٿي ۾ الارم. مان سوال ڪيو ويو ڪيس شوق سان.

"ڊگهن وارن وارو راهب،" هن کلندي چيو، "تعليمي معاملن ۾ هي اوچتو دلچسپي ڇو؟ يارهين ڪلاڪ ۾ ڇو روئو؟ پر اهو سچ آهي ته پاسنگ مارڪ صرف 33 پوائنٽن تائين گهٽجي ويو آهي."

ڪجھ خوشيءَ واريون ٽپو مون کي پنهنجي ڪمري ۾ وٺي ويون، جتي مان گوڏن پر ڪري پنهنجي الاهي پيءُ جي رياضي جي ڪمال جي تعريف ڪئي.

هر روز مون کي هڪ روحاني موجودگي جي شعور سان خوشي ٿيندي هئي جيڪا مون کي واضح طور تي روميش جي ذريعي منهنجي رهنمائي ڪندي محسوس ٿيندي هئي. بنگالي ۾ امتحان جي حوالي سان هڪ اهم واقعو پيش آيو. روميش، جنهن ان موضوع تي ٿورو به ڌيان نه ڏنو هو، هڪ صبح جو مون کي فون ڪيو جڏهن مان بورڊنگ هائوس مان امتحان هال ڏانهن وڃي رهيو هوس.

"روميش توهان لاءِ رڙيون ڪري رهيو آهي،" هڪ ڪلاس ميٽ مون کي بي صبري سان چيو. "واپس نه وڃ؛ اسان کي هال ۾ دير ٿي ويندي."

نظرانداز ڪرڻ جي صلاح، مان ڊوڙيو پوئتي جي طرف جي گهر.

"اسان جا بنگالي ڇوڪرا عام طور تي بنگالي امتحان آساني سان پاس ڪري وٺندا آهن،" روميش مون کي ٻڌايو. "پر مون کي صرف اهو خيال آيو آهي ته هن سال پروفيسرن اسان جي قديم ادب مان سوال پڇي شاگردن کي قتل عام ڪرڻ جو منصوبو ٺاهيو آهي." منهنجي دوست پوءِ مختصر طور تي هڪ مشهور انسان دوست، وديا ساگر جي زندگي مان ٻه ڪهاڻيون بيان ڪيون.

مون روميش جو شڪريو ادا ڪيو ۾ جلدي سائيڪل تي ڪاليج هال ڏانهن هليو ويس. بنگالي ۾ امتحاني شيٽ ۾ ٻه حصا هئا. پهرين هدايت هئي: "ودياساگر جي خيرات جا ٻه مثال لکو." جيئن مون اخبار ۾ اهو علم منتقل ڪيو جيڪو مون تازو حاصل ڪيو هو، مون شڪرگذاري جا ڪجهه لفظ چيو ته مون روميش جي آخري وقت جي سمن تي ڌيان ڏنو هو. جيڪڏهن مان انسان ذات لاءِ وديا ساگر جي نيڪين کان بي خبر هجان ها (آخرڪار پاڻ سميت)، ته مان بنگالي امتحان پاس نه ڪري سگهان ها. هڪ مضمون ۾ ناڪام ٿيڻ تي، مون کي ايندڙ سال سڀني مضمونن ۾ نئين سر امتحان ڏيڻ تي مجبور ڪيو وڃي ها. اهڙو امڪان سمجهڻ ۾ مشڪل هو.

شيٽ تي ٻي هدايت لکيل هئي: "ان ماڻهوءَ جي زندگي تي بنگالي ۾ هڪ مضمون لکو جنهن توهان کي
سڀ کان وڌيڪ متاثر ڪيو آهي." معزز پڙهندڙ، مون کي توهان کي ٻڌائڻ جي ضرورت ناهي ته مون
پنهنجي موضوع لاءِ ڪهڙو ماڻهو چونڊيو آهي. جيئن مون پنهنجي گرو جي تعريف سان صفحا هڪ کان پوءِ
ٻئي کي ڍڪي ڇڏيو، مون کي اهو احساس ٿيڻ تي مسڪرايو ته منهنجي ٻڙ ٻڙ واري پيشنگوئي سچ ثابت ٿي
رهي آهي: "مان توهان جي تعليمات سان ورق پريندس!"

مون روميش کان فلسفي جي ڪورس بابت سوال ڪرڻ جو خواهشمند نه هو. سري يُڪتيشور جي اڳواٽي
منهنجي ڊگهي تربيت تي ڀروسو ڪندي، مون درسي ڪتابن جي وضاحتن کي محفوظ طور تي نظرانداز
ڪيو. منهنجي ڪنهن به مقالي کي سڀ کان وڌيڪ نمبر فلسفي ۾ ڏنو ويو هو. ٻين سڀني مضمونن ۾
منهنجو نمبر صرف پاسنگ مارڪ جي اندر هو.

اهو آهي هڪ خوشي جي طرف رڪارڊ اهو منهنجو بي غرض دوست روميش حاصل ڪيو سندس پنهنجو ڊگري
ڪم سان لاڳ .

منهنجي گريجوئيشن تي پيءُ مُرڪن سان ڏڪيل هو. "مون سوچيو به نه هو ته تون پاس ٿيندين، مُڪُندا،"
هن اعتراف ڪيو. "تون پنهنجي گرو سان ايترو وقت گذارين ٿو." ماسٽر واقعي منهنجي پيءُ جي بي زبان
تنقيد کي صحيح طرح سڃاڻي ورتو هو.

ڪيترن سالن کان مون کي يقين نه هو ته مان ڪڏهن اهو ڏينهن ڏسندس جڏهن منهنجي نالي پٺيان ڪو
هوندو. مان ڪڏهن ڪڏهن ئي عنوان استعمال ڪريان ٿو بغير اهو سوچڻ جي ته اهو هڪ خدائي تحفو AB
هو، جيڪو مون کي ڪجهه غير واضح سببن جي ڪري عطا ڪيو ويو هو. ڪڏهن ڪڏهن مان ڪاليج جي
ماڻهن کي اهو بيان ڪندي ٻڌندو آهيان ته گريجوئيشن کان پوءِ انهن جي تمام گهٽ ڄاڻ انهن وٽ رهي. اهو
داخلا مون کي منهنجي بي شڪ تعليمي خامين لاءِ ٿورو تسلي ڏئي ٿو.

جنهن ڏينهن مون ڪلڪتي يونيورسٽي مان ڊگري حاصل ڪئي، مون پنهنجي گرو جي پيرن تي گوڏا کوڙيا ۽
سندس زندگي مان منهنجي زندگي ۾ ايندڙ سڀني نعمتن لاءِ شڪريو ادا ڪيو.

اُٿ، مُڪُندا،" هن رضامنديءَ سان چيو. "خداوند صرف توکي ناهڻ ۾ وڌيڪ آسان سمجهيو. هڪ "
گريجوئيٽ لاءِ سج ۾ چنڊ کي ٻيهر ترتيب ڏيڻ کان بهتر آهي!

23-1 : مان لازمي ڪريو پروفيسر گهوشال جي انصاف جو تسليم ڪرڻ اهو جي تنگ ٿيل تعلق وچ ۾
اسان هو نه واجب الادا جي طرف ڪا غلطي جو سندس، پر صرف جي طرف منهنجو غير حاضريون
کان ڪلاسز ۾ بي ڌياني ۾ انهن کي. پروفيسر گهوشال هو، ۽ آهي، هڪ وسيع فلسفياٽي ڄاڻ رکندڙ
شاندار مقرر. بعد جي سالن ۾ اسان هڪ خوشگوار سمجهه تي پهتاسين..

23-2 : جيتوڻيڪ منهنجو سوٽ ۾ مان آهي جي ساڳيو خاندان نالو جو گهوش، ٻرياس آهي عادت ڪيل
جي نالي سان ترجمو ڪري رهيو آهيان؛ تنهن ڪري مان Ghose پاڻ جي طرف انگريزي ۾ سندس نالو
هتي سندس پنهنجي اسپيلنگ جي پيروي ڪريان ٿو.

23-3 : هڪ ۾ الف شاگرد هميشه هٿائي ٿو سندس بوٽ

6:33 متي :4-23. هندستاني آشرم.

باب: 24

مان ٿيو الف راهب جو جي سوامي آرڊر

"سائين، منهنجو پيءُ مون کي بنگال-ناگپور ريلوي ۾ ايگزيڪيوٽو عهدو قبول ڪرڻ لاءِ بيچين رهيو آهي. پر مون ضرور انڪار ڪيو آهي." مون اميد سان چيو، "سائين، ڇا توهان مون کي سوامي آرڊر جو راهب نه بڻائيندؤ؟" مون پنهنجي گرو ڏانهن التجا سان ڏٺو. گذريل سالن دوران، منهنجي عزم جي کوٽائي کي جانچڻ لاءِ، هن ساڳئي درخواست کي رد ڪري ڇڏيو هو. بهرحال، اڄ، هو مهرباني سان مسڪرايو.

"تمام سٺو؛ سڀاڻي مان توکي سواميشپ ۾ داخل ڪندس." هن خاموشي سان چيو، "مون کي خوشي آهي ته توهان راهب بڻجڻ جي پنهنجي خواهش تي قائم رهيا آهيو. لاهري مهاسايا اڪثر چوندو هو: 'جيڪڏهن توهان خدا کي پنهنجو گرمين جو مهمان ٿيڻ جي دعوت نه ڏيو، ته هو توهان جي زندگي جي سياري ۾ نه ايندو.'"

"پيارا استاد، مان توهان جي عزت واري ذات وانگر سوامي آرڊر سان تعلق رکڻ جي پنهنجي مقصد ۾ ڪڏهن به نه ڊهي سگهان ٿو." مون بيحد پيار سان هن ڏانهن مُرڪيو.

"جيڪو غير شادي شده آهي اهو خداوند جي شين جي فڪر ۾ آهي ته هو ڪيئن خداوند کي راضي ڪري: پر جيڪو شادي شده آهي اهو دنيا جي شين جي فڪر ۾ آهي ته هو ڪيئن پنهنجي زال کي راضي ڪري."

[1-24] مون پنهنجن ڪيترن ئي دوستن جي زندگين جو تجزيو ڪيو هو، جيڪي ڪجهه روحاني نظم و ضبط مان گذرڻ کان پوءِ شادي ڪري چڪا هئا. دنياوي ذميوارين جي سمنڊ ۾ لهي، اهي گهرائي سان غور ڪرڻ جا پنهنجا عزم وساري چڪا هئا.

خدا کي زندگيءَ ۾ ثانوي مقام ڏيڻ، مون لاءِ، ناقابل تصور هو. جيتوڻيڪ هو ڪائنات جو واحد مالڪ آهي، خاموشيءَ سان اسان کي زندگيءَ کان وٺي زندگيءَ تائين تحفن سان پري رهيو آهي، هڪ شيءِ اڃا تائين رهي ٿي جيڪا هن جي ملڪيت ناهي، ۽ جيڪا هر انساني دل کي انسان جي محبت کي روڪڻ يا عطا ڪرڻ جي طاقت آهي. خالق، لامحدود دردن کي راز سان ڍڪڻ ۾ تخليق جي هر ايٽم ۾ پنهنجي موجودگي، صرف هڪ مقصد رکي سگهي ٿو - هڪ حساس خواهش ته ماڻهو هن کي صرف آزاد مرضي ذريعي ڳولين. هر عاجزي جي ڪهڙي مخملي دستانو سان هن قادر مطلق جي لوهي هٿ کي نه ڍڪيو آهي!

ايندڙ ڏينهن منهنجي زندگي جي يادگار ڏينهن مان هڪ هو. مون کي ياد آهي ته جولاءِ 1914ع ۾، ڪاليج مان گريجوئيشن ڪرڻ کان ڪجهه هفتا پوءِ، هڪ سچ وارو خميس هو. اندروني بالڪوني تي سندس سيرامپور جي آشرم ۾، ماسٽر اڇي ريشم جو هڪ نئون ٽڪرو گيرو جي رنگ ۾ ٻوڙيو، جيڪو سوامي آرڊر جو روايتي رنگ هو. ڪپڙو سڪي وڃڻ کان پوءِ، منهنجي گرو ان کي هڪ تجديد جي پوشاڪ جي طور تي منهنجي چوڌاري ويڙهايو.

"هڪ ڏينهن توهان اولهه ڏانهن ويندا، جتي ريشم کي ترجيح ڏني ويندي آهي،" هن چيو. "هڪ علامت جي طور تي، مون توهان لاءِ روايتي ڪپهه جي بدران هي ريشمي مواد چونڊيو آهي."

هندستان ۾، جتي راهب غربت جي مثال کي قبول ڪن ٿا، هڪ ريشمي پوش سوامي هڪ غير معمولي نظارو آهي. تنهن هوندي به، ڪيترائي يوگي ريشمي لباس پائيندا آهن، جيڪي ڪجهه نازڪ جسماني وهڪرن کي ڪپهه کان بهتر طور تي محفوظ رکن ٿا.

"مان آهيان مخالف جي طرف تقريبون،" سري يوڪتيسور نوٽ ڪيو. "مان ٿيندو ناهڻ توهان هڪ سوامي ۾"

جي بدوات

طريقو (غير رسمي)."

ببيديسا يا تفصيلي شروعات ۾ هڪ باهه جي تقريب شامل آهي، جنهن دوران علامتي جنازي جون رسمون ادا ڪيون وينديون آهن. شاگرد جي جسماني جسم کي مئل طور پيش ڪيو ويندو آهي، حڪمت جي شعلي ۾ ساڙيو ويندو آهي. پوءِ نئين ٺهيل سوامي کي هڪ منتر ڏنو ويندو آهي، جهڙوڪ: "هي آتما برهما آهي" يا "تون اهو آهين" يا "مان هو آهيان." تنهن هوندي به، سري يُڪتيشور، پنهنجي سادگي جي محبت [2-24] سان، سڀني رسمي رسمن کي ڇڏي ڏنو ۾ صرف مون کي هڪ نئون نالو چونڊڻ لاءِ چيو.

"مان ٿيندو ڏيو توهان جي استحقاق جو چونڊڻ اهو پاڻ،" هو چيو، مُرڪندي.

يوگانند،" مون هڪ لمحي جي سوچ کان پوءِ جواب ڏنو. نالو جي لفظي معنيٰ آهي " خدائي اتحاد (يوگا) ذريعي خوشي (آنند)."

" ائين ئي ٿئي. پنهنجي خانداني نالو مُڪُندا لال گهوش کي ڇڏي، هاڻي کان توهان کي سوامي آرڊر جي گيري شاخ جو يوگنند سڏيو ويندو."

جڏهن مان سري يُڪتيشور جي اڳيان گوڏا کوڙيا، ۽ پهريون ڀيرو هن کي پنهنجو نئون نالو ٻڌائيندي ٻڌو، ته منهنجو دل شڪرگذاري سان ڀرجي ويو. هن ڪيتري پيار ۽ بي صبريءَ سان محنت ڪئي هئي، ته ڇوڪرو مُڪُندا ڪنهن ڏينهن راهب يوگنند ۾ تبديل ٿي وڃي! مون خوشيءَ سان پڳوان شنڪر جي ڊگهي سنسڪرت منتر مان ڪجھ سٽون ڳايون:

" ذهن، نه عقل، نه انا، احساس؛ آسمان، نه زمين، نه ڌاتو مان آهيان."
مان هو آهيان، مان هو آهيان، پاڪ روح، مان هو آهيان! منهنجو
ڪو به جنم، ڪو به موت، ڪو به ذات ناهي؛ پيءُ، ماءُ، منهنجو
ڪو به ناهي.
مان هو آهيان، مان هو آهيان، پاڪ روح، مان هو آهيان! تخيل جي
پروازن کان ٻاهر، بي شڪل مان آهيان، سڀني زندگي جي عضون ۾
پکڙيل آهيان؛
مون کي غلامي جو ڊپ ناهي؛ مان آزاد آهيان، هميشه آزاد، مان
هو آهيان، مان هو آهيان، پاڪ روح، مان هو آهيان!"

هر سوامي قديم خانقاه جي ترتيب سان تعلق رکي ٿو جيڪو شنڪر پاران موجوده شڪل ۾ منظم ڪيو ويو هو. [3-24] ڇاڪاڻ ته اهو هڪ رسمي حڪم آهي، جنهن ۾ سرگرم اڳواڻن جي حيثيت سان ڪم ڪندڙ سنت نمائندن جي هڪ اڻ ٽٽل قطار آهي، ڪو به ماڻهو پاڻ کي سوامي جو لقب نٿو ڏئي سگهي. هو صحيح طور تي اهو صرف ٻئي سوامي کان حاصل ڪري ٿو؛ تنهن ڪري سڀئي راهب پنهنجي روحاني نسب کي هڪ عام گرو، لارڊ شنڪرا ڏانهن ڇڪيندا آهن. غربت، پاڪدامني، ۽ روحاني استاد جي فرمانبرداري جي واعدن سان، ڪيترائي ڪيٿولڪ عيسائي خانقاه جا حڪم سوامي جي حڪم سان ملندڙ جلندڙ آهن.

سندس نئين نالي کان علاوه، جيڪو عام طور تي آنند سان ختم ٿئي ٿو ، سوامي هڪ لقب اختيار ڪري ٿو

جيڪو سوامي آرڊر جي ڏهن ذيلي تقسيم مان هڪ سان سندس رسمي تعلق کي ظاهر ڪري ٿو. اهي داسانامي يا

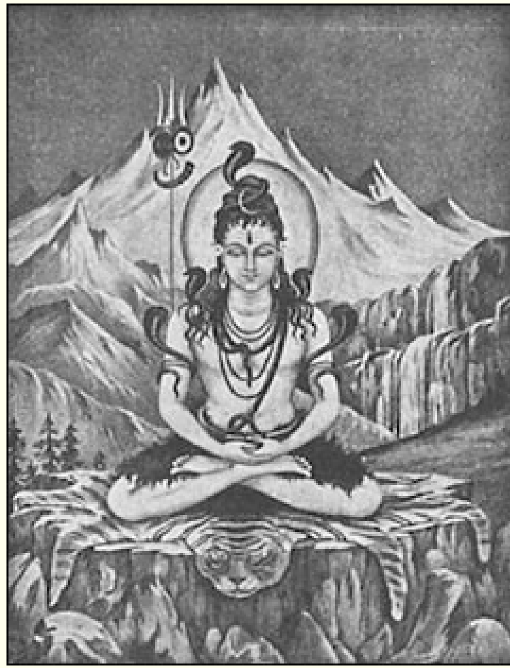
ڍهه نالن ۾ گيري (جبل) شامل آهن، جنهن سان سري يُڪتيشور، ۾ تنهن ڪري مان پاڻ، تعلق رکان ٿو. ٻين شاخن ۾ ساگر (سمنڊ)، پارتي (زمين)، ارنيا (ٻيلو)، پوري (ٽريڪٽ)، تيرٿ (زيارت جو هنڌ)، ۾ سرسوتي (فطرت جي حڪمت) شامل آهن.

سوامي پاران حاصل ڪيل نئين نالي جي ٻٽي اهميت آهي، ۾ ڪجهه الاهي معيار يا رياست - محبت، حڪمت، عقيدت، خدمت، يوگا - ۾ فطرت سان هم آهنگي ذريعي، جيئن سمنڊ، جبلن، آسمانن جي لامحدود وسعت ۾ ظاهر ڪيو ويو آهي، عظيم نعمت (آنند) جي حاصلات جي نمائندگي ڪري ٿي.

سڄي انسان ذات جي بي لوث خدمت جو مثال، ۾ ذاتي لاڳاپن ۾ خواهشن ڪي ڇڏڻ جو مثال، سوامي جي اڪثريت ڪي هندستان ۾، يا ڪڏهن ڪڏهن پرڏيهي ملڪن ۾ انساني ۾ تعليمي ڪم ۾ سرگرم طور تي مشغول ٿيڻ جي هدايت ڪري ٿو. ذات، مذهب، طبقي، رنگ، جنس، يا نسل جي سڀني تعصبن ڪي نظرانداز ڪندي، هڪ سوامي انساني ڀائيچاري جي اصولن تي عمل ڪري ٿو. سندس مقصد روح سان مڪمل اتحاد آهي. پنهنجي جاڳندڙ ۾ سمهندڙ شعور ڪي "مان هو آهيان" جي سوچ سان متاثر ڪندي، هو مطمئن طور تي دنيا ۾ گهمندو آهي پر ان جو نه. اهڙي طرح صرف هو پنهنجي سوامي جي لقب ڪي جائز قرار ڏئي سگهي ٿو - جيڪو اتحاد حاصل ڪرڻ چاهي ٿو. سوا يا خود سان . اهو شامل ڪرڻ جي ضرورت ناهي ته سڀئي رسمي طور تي لقب رکندڙ سوامي پنهنجي اعليٰ مقصد تائين پهچڻ ۾ هڪجهڙا ڪامياب نه آهن.

سري يُڪتيشور هڪ سوامي ۾ هڪ يوگي ٻئي هئا. هڪ سوامي، جيڪو قديم حڪم سان سندس تعلق جي ڪري رسمي طور تي هڪ راهب آهي، هميشه هڪ يوگي ناهي. ڪو به ماڻهو جيڪو خدا جي سائنسي ٽيڪنڪ تي عمل ڪري ٿو - رابطو هڪ يوگي آهي؛ هو يا ته شادي شده هجي يا غير شادي شده، يا ته هڪ دنياوي ماڻهو يا رسمي مذهبي لاڳاپن جو هڪ. هڪ سوامي شايد صرف خشڪ دليل جي رستي تي عمل ڪري سگهي ٿو، ٿڌي. ڇڏڻ؛ پر هڪ يوگي پاڻ ڪي هڪ خاص، قدم قدم جي طريقيڪار ۾ مشغول ڪري ٿو جنهن جي ذريعي جسم ۾ ذهن ڪي نظم و ضبط ڪيو ويندو آهي، ۾ روح آزاد ٿيندو آهي. جذباتي بنيادن تي، يا ايمان جي ذريعي ڪنهن به شيءِ ڪي معمولي نه سمجهندي، هڪ يوگي مشقن جي هڪ مڪمل طور تي آزمائشي سيريز جي مشق ڪري ٿو جيڪي پهريون ڀيرو ابتدائي رشين پاران نقشي ۾ ناهيا ويا هئا. يوگا هندستان جي هر دور ۾، اهڙا ماڻهو پيدا ڪيا آهن جيڪي واقعي آزاد، سچا يوگي-مسيح بڻجي ويا.

ڪنهن ٻئي سائنس وانگر، يوگا هر موسم ۾ وقت جي ماڻهن تي لاڳو ٿئي ٿو. ڪجهه جاهل ليکڪن پاران پيش ڪيل نظريو ته يوگا "مغربي ماڻهن لاءِ مناسب ناهي" مڪمل طور تي غلط آهي، ۾ افسوس سان ڪيترن ئي مخلص شاگردن ڪي ان جي ڪيترن ئي نعمتن جي ڳولا کان روڪيو آهي. يوگا خيالن جي قدرتي انتشار ڪي روڪڻ جو هڪ طريقو آهي، جيڪو ٻي صورت ۾ غير جانبدار طور تي روڪي ٿو سڀني ماڻهن، سڀني ملڪن جي، پنهنجي روح جي حقيقي فطرت ڪي ڏسڻ کان. يوگا ڪا به رڪاوٽ نٿو ڄاڻي سگهي اوڀر ۾ اولهه سج جي شفا بخش ۾ برابري واري روشني کان وڌيڪ ڪجهه به ناهي. جيستائين انسان وٽ هڪ ذهن آهي جنهن جا بيچين خيال آهن، تيستائين يوگا يا ڪنٽرول جي عالمگير ضرورت رهندي.

- پاران بي. ڪ. مترا "ڪليانا - ڪلپتور"

جي رب اندر سندس پاسو جيئن شيوا

ڪرشن وانگر تاريخي شخصيت نه، شِو خدا ڪي سندس ٽنهي فطرت جي آخري پهلو (خالق- بچائيندڙ-تباهه ڪندڙ) ڏنل نالو آهي. شِو، مايا يا وهم ڪي ختم ڪندڙ، علامتي طور تي صحيفن تجديدن جي خداوند، يوگين جي بادشاهه جي طور تي پيش ڪيو ويو آهي. هندو فن هن ڪي هميشه پنهنجي وارن نئين چنڊ سان، ڊگهيل نانگن جي هار پائڻ سان، برائي تي قابو پائڻ مڪمل حڪمت جي قديم علامت سان ڏيکاريو ويو آهي. سندس پيشاني تي علم جي "هڪ" اک کليل آهي.

قديم رشي پتنجلي "يوگا" کي "ذهن جي اتار چڙهاؤ تي ضابطو" جي طور تي بيان ڪري ٿو. [4-24] سندس تمام مختصر شاندار تشريحون، يوگا سوتر ، هندو فلسفي جي ڇهن نظامن مان هڪ آهن. [5-24] مغربي فلسفن جي ابتڙ، سيئي ڇهه هندو نظام نه رڳو نظرياتي پر عملي تعليمات کي شامل ڪن ٿا. هر ممڪن آنٽولوجيڪل جاچ کان علاوه، ڇهه نظام ڇهه خاص شعبا ناهين ٿا جن جو مقصد مصيبت کي مستقل طور تي ختم ڪرڻ دائمي خوشي جي حاصلات.

سيني ڇهن نظامن کي ڳنڍيندڙ عام ڌاڳو اهو اعلان آهي ته انسان لاءِ ڪا به سچي آزادي حتمي حقيقت جي ڄاڻ کان سواءِ ممڪن ناهي. بعد اپنشد ڇهن نظامن مان يوگا سوتر کي برقرار رکن ٿا ، جيئن ته سچ جي سڌي سنئين ادراڪ حاصل ڪرڻ لاءِ سڀ کان وڌيڪ اثرائتو طريقا شامل آهن. يوگا جي عملي طريقن ذريعي، انسان هميشه لاءِ گمان جي بنجر دائرن کي ڇڏي ٿو تجربي سچي جوهر کي سڃاڻي ٿو.

يوگا سسٽم کي اٺ طرفي رستو سڏيو ويندو آهي. پهرين قدم، (1)۔ ياما (2)۔ نييما ، ڏهه منفي مثبت اخلاقيات جي پيروي جي ضرورت آهي - ٻين کي نقصان پهچائڻ کان بچڻ، ڪوڙ، چوري ڪرڻ، بي قابو ٿيڻ، تحفو وٺڻ (جيڪو فرض آئيندو آهي)؛ جسم ذهن جي پاڪائي، اطمينان، خود نظم و ضبط، مطالعو، خدا جي لاءِ عقيدت.

ايندڙ قدم آهن (3) آسن (ساڄي پوزيشن)؛ ڪرنگهي جي هڏي کي سڌو رکڻ گهرجي، ۽ جسم کي مراقبي لاءِ آرامده پوزيشن ۽ مضبوط رکڻ گهرجي؛ (4) پرانايام (پران ، نازڪ زندگي جي وهڪرن جو ڪنٽرول)؛ ۽ (5) پراتيهارا (ٻاهرين شين کان حواسن جو واپس وٺڻ).

آخري قدم يوگا جون صحيح صورتون آهن: (6) ڌرنا (توجهه)؛ ذهن کي هڪ سوچ تي رکڻ؛ (7) ڌيان (مراقبو)، ۽ (8) سماڌي (مفوق الشعوري احساس). هي يوگا جو اٺون رستو آهي 6-24 جيڪو ڪيوليا (مڪمليت) جي آخري مقصد ڏانهن وني ٿو ، هڪ اصطلاح جنهن کي وڌيڪ سمجهڻ واري طور تي "سڀني ذهني انديشي کان ٻاهر سچائي جي احساس " جي طور تي رکيو وڃي ٿو.

" ڪهڙو وڌو آهي،" ڪو پڇي سگهي ٿو، "سوامي يا يوگي؟" جيڪڏهن ۽ جڏهن خدا سان آخري وحدت حاصل ٿئي ٿي، ته مختلف رستن جا فرق ختم ٿي ويندا آهن. بهرحال، ڀڳوت گيتا اشارو ڪري ٿي ته يوگا جا طريقا سڀ شامل آهن. ان جون ٽيڪنڪون صرف ڪجهه قسمن ۽ مزاجن لاءِ نه آهن، جهڙوڪ اهي ٿورا جيڪي خانقاه جي زندگي ڏانهن مائل آهن؛ يوگا کي ڪنهن به رسمي وفاداري جي ضرورت ناهي. ڇاڪاڻ ته يوگڪ سائنس هڪ عالمگير ضرورت کي پورو ڪري ٿي، ان ۾ هڪ قدرتي عالمگير قابل اطلاق آهي.

هڪ سچو يوگي دنيا ۾ فرض شناس رهي سگهي ٿو؛ اتي هو پاڻيءَ تي مکڻ وانگر آهي، ۽ بي ترتيب ۽ بي ضابطگي واري انسانيت جي آساني سان ملائي ويل کير وانگر نه. پنهنجي دنياوي ذميوارين کي پورو ڪرڻ واقعي اعليٰ رستو آهي، بشرطيڪه يوگي، خود غرض خواهشن سان ذهني لاڳاپو برقرار رکندي، خدا جي رضامند اوزار طور پنهنجو ڪردار ادا ڪري.

اڄ آمريڪي، يورپي يا ٻين غير هندو جسمن ۾ ڪيترائي عظيم روح رهن ٿا، جيڪي، جيتوڻيڪ انهن ڪڏهن به يوگي ۽ سوامي لفظ نه ٻڌا هوندا، پر اهي انهن اصطلاحن جا سچا مثال آهن. انسان ذات جي لاءِ پنهنجي بي غرض خدمت ذريعي، يا جذبن ۽ خيالن تي پنهنجي عبور ذريعي، يا خدا جي پنهنجي هڪ دل واري محبت ذريعي، يا پنهنجي توجه جي عظيم طاقتن ذريعي، اهي، هڪ لحاظ کان، يوگي آهن؛ انهن پاڻ کي يوگا-خود-ڪنٽرول. اهي ماڻهو اڃا به وڌيڪ بلندين تائين پهچي سگهن ٿا جيڪڏهن انهن جو مقصد مقرر ڪيو آهي. کي يوگا جي قطعي سائنس سيکاري وڃي، جيڪا ڪنهن جي ذهن ۽ زندگي جي وڌيڪ شعوري هدايت کي ممڪن بڻائي ٿي.

يوگا کي ڪجهه مغربي ليکڪن طرفان سطحي طور تي غلط سمجهيو ويو آهي، پر ان جي نقادن ڪڏهن به ان جو عملي. وچ ۾ ڪيترائي سوچيندڙ خراج تحسين جي طرف يوگا مئي هجڻ ذڪر ڪيل هڪ پاران ڊاڪٽر سي.
جي. جهنگ، جي مشهور سوئس نفسيات جو ماهر.

" جڏهن ڪو مذهبي طريقو پاڻ کي 'سائنسي' طور پيش ڪري ٿو، ته اهو مغرب ۾ عوام لاءِ يقيني ٿي سگهي ٿو. يوگا هن اميد کي پورو ڪري ٿو،" ڊاڪٽر جنگ لکي ٿو. 7-24 "نئين جي دلڪشي ۽ اڌ سمجهه وارن جي دلچسپيءَ کان سواءِ، يوگا لاءِ ڪيترائي پوئلڳ هجڻ جو سٺو سبب آهي. اهو ڪنٽرول ٿيندڙ تجربي جو امڪان پيش ڪري ٿو، ۽ اهڙيءَ طرح 'حقيقتن' جي سائنسي ضرورت کي پورو ڪري ٿو، ۽ ان کان علاوه، ان جي ويڪرائي ۽ کوتائي، ان جي قابل احترام عمر، ان جي نظريي ۽ طريقي جي ڪري، جنهن ۾ زندگي جو هر مرحلو شامل آهي، اهو خوابن کان سواءِ امڪانن جو واعدو ڪري ٿو.

" هر مذهبي يا فلسفياتي عمل جو مطلب هڪ نفسياتي نظم و ضبط آهي، يعني ذهني صفائي جو هڪ طريقو. يوگا جا ڪيترائي، خالص جسماني طريقا 8-24 ان جو مطلب جسماني صفائي پڻ آهي جيڪا عام جمناسٽڪ ۽ ساهه کڻڻ جي مشقن کان بهتر آهي، ڇاڪاڻ ته اها صرف مشيني ۽ سائنسي نه آهي، پر

فلسفياتي پڙ آهي؛ جسم جي حصن جي تربيت ۽، اهو

متحد ٿئي ٿو انهن ڪي سان جي سچو جو جي روح، جيئن آهي بلڪل صاف، لاءِ مثال، جي پراناياما
مشقون ڪٿي پرانا آهي ۽ئي جي ساهه جي عالمگير حرڪيات جو جي ڪاسموس.

" جڏهن اهو ڪم جيڪو فرد ڪري رهيو آهي اهو پڻ هڪ ڪائناتي واقعو آهي، جسم تجربو ٿيندڙ اثر
(انرجي)، روح جي جذبي (عالمگير خيال) سان متحد ٿي ويندو آهي، ان مان هڪ زنده اتحاد پيدا ٿئي ٿو
جيڪو ڪا به ٽيڪنڪ، ڪيترو به سائنسي هجي، پيدا نه ڪري سگهي ٿي. يوگا مشق ناقابل تصور آهي،
اهو پڻ بي اثر هوندو، انهن تصورن کان سواءِ جن تي يوگا ٻڌل آهي. اهو جسماني روحاني کي هڪ ٻئي
سان غير معمولي طور تي مڪمل طريقي سان گڏ ڪري ٿو.

" اوپر ، جتي اهي خيال طريقا ترقي ڪيا آهن، جتي ڪيترن ئي هزارن لاءِ سالن کان هڪ اڻ ٽٽل
روايت ضروري روحاني بنياد پيدا ڪيا آهن، يوگا، جيئن مان آساني سان يقين ڪري سگهان ٿو، جسم ذهن
کي گڏ ڪرڻ جو هڪ بهترين مناسب طريقو آهي ته جيئن اهي هڪ اهڙي اتحاد ٺاهين جنهن تي سوال
ڪرڻ مشڪل آهي. هي اتحاد هڪ نفسياتي مزاج پيدا ڪري ٿو جيڪو شعور کان مٿانهون وجدانن کي
ممڪن بڻائي ٿو."

مغربي ڏينهن واقعي ويجهو اچي رهيو آهي جڏهن خود قابو جي اندروني سائنس کي فطرت جي ٻاهرين
فتح وانگر ضروري سمجهيو ويندو. هي نئون ايٽمي دور انسانن جي ذهنن کي هاڻي سائنسي طور تي ناقابل
ترديد سچائي سان سنجيده وسيع ڏسندو ته مادو حقيقت توانائي جو مرڪز آهي. انساني ذهن جون
نفيس قوتون پٿرن ڌاتوءَ جي اندر موجود توانائين کان وڌيڪ توانائيون آزاد ڪري سگهن ٿيون انهن کي
آزاد ڪرڻ گهرجي، نه ته مادي ايٽمي ديو، نئون آزاد ٿيل، دنيا کي بي عقل تباهي تبديل ڪري ڇڏي. 9-24

24-1 : 33-7:32 مان ڪرنٿين .

24-2 : لفظي طور تي، "هي روح آهي روح." جي سپريم روح، جي اڻ پيدا ٿيل، آهي مڪمل طور تي
غير مشروط (نيتي، نيتي نه هي، (اهو نه) پر ويدانت اڪثر ڪري ست-چت-آنند جي نالي سان
حوالو ڏنو ويو آهي ، يعني، وجود-ذهانت-آرام.

24-3 : ڪڏهن ڪڏهن شنڪراچاريا سڏيو ويندو آهي. آچاريا جو مطلب آهي "مذهبي استاد." شنڪرا جي
تاريخ عام تعليمي مرڪز آهي تڪرار. الف ڪجهه رڪارڊ ظاهر ڪرڻ اهو جي بي مثال مونسٽ رهندو
هو کان 510 جي طرف 478 ق.م؛ مغربي تاريخدان ڪيس انين صدي عيسوي جي آخر تفويض ڪريو
جيڪي پڙهندڙ شنڪر جي برهما سوتر جي مشهور تشريح دلچسپي رکن ٿا، انهن کي ڊاڪٽر پال
ڊيوسن جي سسٽم آف دي ويدانتا (شڪاگو: اوپن ڪورٽ پبلشنگ ڪمپني،) هڪ محتاط انگريزي
ترجمو ملندو. 1912). نندو ڪڍڻ کان سندس لڪٽيون ٿيندو هجڻ مليو چونڊيل ڪم جو سري
شنڪراچاريا (نيٽسن) ڪمپني، مدراس).

24-4 : " چِتا ورتي نروڌا" - يوگا سوتر مان: 2. پتنجلي جو تاريخ آهي اڻڄاتل، جيتوڻيڪ هڪ نمبر جو
عالم جاءِ ڪيس ٻيو صدي ق.م. جي رشي ڏنو اڳتي مقالا تي سڀ مضمون سان اهڙو بصيرت اهو
 عمرون آهي ٿي چڪو آهي بي طاقت ٻاهر نڪرڻ انهن کي؛ اڃان تائين، جي طرف جي بعد
 پريشاني جو تاريخدان، جي عقلمند ٿهيل نه ڪوشش جي طرف ڳنڍڻ سندن پنهنجو تاريخون
شخصيتون جي طرف سندن ادبي ڪم ڪري ٿو. اهي ڄاڻ هئي سندن زندگيون هئا صرف عارضي
طور تي اهم جيئن چمڪات جو جي عظيم لامحدود زندگي؛ اهو سچ لازوال آهي، ان کي نشانو
بڻائڻ ناممڪن آهي، ان جي ڪا به ذاتي ملڪيت ناهي.

24-5 : جي ڇهه آرٿوڊوڪس سسٽم (سدرسنا) آهن سنکيا، يوگا، ويدانت، ميماسا، نيايا، وائيسيڪا .

پڙهندڙ جو هڪ علمي وڪڙيل ٿيندو خوشي جي لطافتون ويڪرو دائرو جو اهي قديم فارموليشن
جيئن خلاصو، انگريزي، پروفيسر سريندر ناٿ داس گپتا پاران هندستاني فلسفي جي تاريخ ، جلد
پهريون (ڪيمبرج يونيورسٽي پريس، 1922).

24-6 : نه جي طرف هجڻ پريشان سان جي "نوبل اٺ گنا رستو" جو ٻڌ مت، هڪ رهنمائي ڪريو جي طرف ماڻهوءَ جو عمل ڪرڻ جو زندگي، جيئن پڻيان (1) صحيح آدرش، (2) ساڄو مقصد، (3) ساڄو تقرير، (4) ساڄو عمل، (5) ساڄو مطلب جو گذر سفر، (6) ساڄو ڪوشش، (7) صحيح ياد (پاڻ جو)، (8) صحيح احساس (سمادي).

24-7 : ڊاڪٽر جهنگ شرڪت ڪئي جي هندستاني سائنس ڪانگريس 1937 حاصل ڪيو هڪ اعزازي ڊگري ڪان جي يونيورسٽي ڪلڪتي جو .

24-8 : ڊاڪٽر جهنگ آهي هتي حوالو ڏيڻ جي طرف هاٿا يوگا ، هڪ خاص شاخ جو جسماني پوزيشن ٽيڪنڪس لاءِ صحت

ڏگهي عمر. هاٿا آهي مفيد، ۽ پيدا ڪري ٿو شاندار جسماني نتيجا، پر هي شاخ جو يوگا آهي ننڍو
استعمال ٿيل پاران يوگي روحاني آزاديءَ تي پاڙيو.

24-9 : افلاطون جي ٽائميئس ڪهاڻي ائٽلانٽس ۾، هو رهواسين جي سائنسي علم جي ترقي يافته حالت
بابت ٻڌائي ٿو. گم ٿيل براعظم بابت يقين ڪيو وڃي ٿو ته اهو فطرت جي تباهي ذريعي تقريباً 9500
ق.م ۾ غائب ٿي ويو هو؛ جڏهن ته، ڪجهه مابعدالطبيعاتي ليکڪ، حالت اهو جي ائٽلانٽين هٿا تباهه ٿيل
جيئن هڪ نتيجو جو سندن غلط استعمال جو ايٽمي طاقت. ٻه فرانسي ليکڪ تازو ئي ائٽلانٽس جي
ببليوگرافي مرتب ڪئي آهي ، جنهن ۾ 1700 کان وڌيڪ تاريخي ۽ ٻيا حوالا درج ڪيا ويا آهن.

باب: 25

ڀاءُ اننتا ۽ ڀيڻ نليني

"اننتا نٿو ڪري سگهي جيئرو؛ جي ريتي جو سندس ڪرما لاءِ هي زندگي آهي ڊوڙ ٻاهر."

هڪ صبح جڏهن مان گهري مراقبي ۾ ويٺو هوس ته اهي بي رحم لفظ منهنجي اندروني شعور تائين پهتا.
سوامي آرڊر ۾ داخل ٿيڻ کان ٿوري دير بعد، مان پنهنجي وڏي ڀاءُ اننتا جي مهمان طور پنهنجي جنم ڀومي،
گورکهپور جو دورو ڪيو. اوچتو بيماري ڪيس بستري تائين محدود ڪري ڇڏيو؛ مون ڪيس پيار سان پاليو.

اندروني طور تي ڪيل پختي اعلان مون کي غم سان ڀري ڇڏيو. مون محسوس ڪيو ته مان گورکهپور ۾
وڌيڪ وقت رهڻ برداشت نٿو ڪري سگهان، صرف پنهنجي ڀاءُ کي منهنجي بيوس نظرن اڳيان هٽندي ڏسڻ
لاءِ. پنهنجن مائٽن جي بي سمجهه تنقيد جي وچ ۾، مان پهرين دستياب ٻيڙي تي هندستان ڇڏي ويس. اهو
برما ۽ چين سمنڊ سان گڏ جاپان ڏانهن سفر ڪيو. مان ڪوبي تي لهي ويس، جتي مون صرف ڪجهه
ڏينهن گذاريا. منهنجو دل گهمڻ لاءِ تمام گهٽو ڳرو هو.

هندستان جي واپسي جي سفر تي، ٻيڙي شنگهائي ۾ پهتي. اتي جهاز جي طبيب ڊاڪٽر مسرا مون کي
ڪيترن ئي ڪيوريو شاپس ڏانهن هدايت ڪئي، جتي مون سري يُڪتيشور ۽ منهنجي خاندان ۽ دوستن لاءِ
مختلف تحفا چونڊيا. اننتا لاءِ مون هڪ وڏو تراشيل بانس جو ٽڪرو خريد ڪيو. جيئن ئي چيني سيلزمين
مون کي بانس جي يادگار ڏني ته مون ان کي فرش تي ڪري ڇڏيو، رڙ ڪندي چيو، "مون هي پنهنجي
پياري مئل ڀاءُ لاءِ خريد ڪيو آهي!"

هڪ واضح احساس مون تي چانيل هو ته سندس روح صرف لامحدود ۾ آزاد ٿي رهيو هو. يادگار ان جي
گرڻ سان تيز ۽ علامتي طور تي ٽٽي پيو؛ روئڻ جي وچ ۾، مون بانس جي مٿاڇري تي لکيو: "منهنجي پياري
اننتا لاءِ، هاڻي هليو ويو."

منهنجو ساٿي، ڊاڪٽر، طنزيه مسڪراهٽ سان انهن ڪارروائين کي ڏسي رهيو هو. "پنهنجا

ڳوڙها بچايو،" هن چيو. "جيستائين توهان کي پڪ نه ٿئي ته هو مري ويو آهي، انهن کي ڇو

وهايو؟"

جڏهن اسان جي ٻيڙي ڪلڪتي پهتي، ته ڊاڪٽر مصرا وري مون سان گڏ هليو. منهنجو ننڍو ڀاءُ بشنو مون
کي گودي تي پليڪار ڪرڻ لاءِ انتظار ڪري رهيو هو.

مون کي خبر آهي ته اننتا هن زندگي مان هليو ويو آهي،" مون بشنو کي چيو، ان کان اڳ جو هو ڳالهائي "
سگهي. "مهرباني ڪري مون کي ٻڌايو، هتي جي ڊاڪٽر کي، جڏهن اننتا مري ويو."

بشنو نالو ڏنل جي تاريخ، ڪهڙي هو جي تمام گهٽو ڏينهن اهو مان هئي خريد ڪيو جي يادگار شيون
شنگهائي.

هتي ڏسو!" ڊاڪٽر مصرا انزال ڪيو. "هن جي ڪا به ڳالهه نه پڪڙجي! پروفيسر طبي ڪورس ذهني ٽيليپيٿي"
جي هڪ سال جي مطالعي کي شامل ڪندا، جيڪو اڳ ئي ڪافي ڊگهو آهي!"

جڏهن مان گرپر روڊ تي اسان جي گهر داخل ٿيس ته پيءُ مون کي گرمجوشي سان ڀاڪر پائي ورتو.
"تون آيو آهين،" هن نرميءَ سان چيو. سندس اکين مان ٻه وڏا ڳوڙها وهي ويا. عام طور تي غير نمايان،
هن اڳ ڪڏهن به مون کي پيار جا اهي نشان نه ڏيکاريا هئا. ظاهري طور تي قبر وارو پيءُ، اندروني طور
تي هن وٽ پگھلندڙ دل هئي. جو هڪ ماءُ. سڀ سندس معاملا سان جي خاندان، سندس ٻٽي والدين
ڪردار هو واضح طور تي ظاهر.

اننتا جي وفات کان ٿوري دير بعد، منهنجي ننڍي ڀيڻ نلني کي هڪ الاهي شفا جي ذريعي موت جي دروازي
مان واپس آندو ويو. ڪهاڻي بيان ڪرڻ کان اڳ، مان سندس شروعاتي زندگي جي ڪجهه مرحلن جو حوالو
ڏيندس.

نليني منهنجي وچ ننڍپڻ جو رشتو خوشگوار نوعيت جو نه هو. مان تمام گهٽو پتلي هئس؛ هوءَ اجا به
پتلي هئي. هڪ غير شعوري مقصد يا "پيچيدگي" ذريعي، جنهن کي سڃاڻڻ نفسيات جي ماهرن کي ڪا به
ڏکيائي نه ٿيندي، مان اڪثر پنهنجي ڀيڻ کي سندس لاشعوري شڪل بابت تنگ ڪندو هوس. سندس جواب
انتهائي جوانيءَ جي بي رحم صاف گوئي سان گڏ هئا.
ڪڏهن ڪڏهن ماءُ مداخلت ڪندي هئي، ٻارن جي جهڳڙن کي عارضي طور تي ختم ڪندي، منهنجي ڪن
تي هڪ نرم دٻي سان، جيئن وڏو ڪن.

وقت گذرندو ويو؛ نالني جي شادي ڪلڪتيء جي هڪ نوجوان طبيب، پنچانون بوس سان ٿي. هن کي پيءُ
کان هڪ سخي ڏاج مليو، شايد (جيئن مون ڀيڻ کي چيو هو) ته جيئن ٽيڻ وارو دولها پنهنجي قسمت لاءِ پاڻ
کي انساني بين جي ٽنپ سان ملائي ٿو.

وضاحت ڪريو شادي رسمون هئا ملهايو ويو واجب الادا وقت. تي جي شادي رات، مان شامل ٿيو جي
اسان جي ڪلڪتي جي گهر جي رهائش واري ڪمري مائٽن جو هڪ وڏو خوش مزاج گروپ. ڪنوار
هڪ وڏي سون جي بروڪيڊ ٽيل تکي تي ٽيڪ ڏئي رهيو هو، سندس پاسي نلني هئي. هڪ شاندار جامني
ريشمي ساڙهي 1-25 افسوس، مان پنهنجي ڪوئلي کي مڪمل طور تي لڪائي نه سگهيس. مون پاڻ کي
پنهنجي نئين جي تکي جي پويان لڪايو پيٽويو دوستانه انداز هن ڏانهن مُسڪرايو. هن شادي جي تقريب
جي ڏينهن تائين نلني کي ڪڏهن به نه ڏٺو هو، جڏهن هن کي آخرڪار خبر پئي ته هو شادي جي لاٽري چا
حاصل ڪري رهيو آهي.

منهنجي همدردي محسوس ڪندي، ڊاڪٽر بوس بي پرواهيءَ سان نالني ڏانهن اشارو ڪيو، منهنجي ڪن
 سرگوشي ڪئي، "ٻڌاءِ، هي ڇا آهي؟"

"ڇو، ڊاڪٽر،" مان جواب ڏنو، "اهو آهي هڪ ڍانچو لاءِ تنهنجو مشاهدو!"

خوشي □ ٻڌل، مون □ منهنجي پيٽويي کي اسان جي گڏ ٽيل مائٽن جي سامهون مناسب سينگار برقرار رکڻ □ ڏکيائي ٿي.

جيئن جيئن سال گذرندا ويا، ڊاڪٽر بوس اسان جي خاندان سان پيار ڪرڻ لڳو، جيڪو جڏهن به بيماري ٿيندي هئي ته ڪيس سڏيندو هو. هو □ مان گهرا دوست بڻجي ويا هئاسين، اڪثر گڏجي مذاق ڪندا هئاسين، عام طور تي نالني کي اسان جو نشانو بڻايو ويندو هو.

اهو هڪ طبي تجسس آهي،" منهنجي پاٽيجي هڪ ڏينهن مون کي چيو. "مون توهان جي ٿلهي پيٽ - ڪوڊ ليور آئل، مکڻ، مالٽ، ماکي، مڇي، گوشت، آنا، ٽونڪس تي سڀ ڪجهه آزمايو آهي. تڏهن به هوءَ هڪ انچ جو سو حصو به نه ٿي اپري." اسان ٻئي کلڻ لڳا.

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ مان بوس جي گهر ويس. اتي منهنجو ڪم صرف ڪجهه منٽ هليو؛ مان وڃي رهيو هوس، ڪنهن جي نظر نه پئي، مون سوچيو، نلني طرفان. جيئن ئي مان سامهون واري دروازي تي پهتس، مون سندس آواز ٻڌو، مهربان پر حڪم ڏيندڙ.

"پاءُ، هتي اچ. تون هن پيري مون کي پرچي نه ڏيندين. مان توسان ڳالهائڻ چاهيان ٿو." مان

سندس ڪمري □ ڏاڪڻيون چڙهيس. منهنجي حيرت جي ڳالهه اها هئي ته هوءَ روئي رهي هئي.

"پيارا پاءُ،" هن چيو، "اچو ته پراڻي کُوڙي کي دفن ڪريون. مان ڏسان ٿي ته توهان جا پير هاڻي روحاني رستي تي مضبوطيءَ سان قائم آهن. مان هر طرح سان توهان وانگر ٿيڻ چاهيان ٿي." هن اميد سان چيو، "تون هاڻي ظاهر □ مضبوط آهين؛ ڇا تون منهنجي مدد ڪري سگهين ٿي؟ منهنجو مڙس منهنجي ويجهو نٿو اچي، □ مان هن کي تمام گهڻو پيار ڪريان ٿي!

پر اجا به وڌيڪ مان خدا جي معرفت □ ترقي ڪرڻ چاهيان ٿو، جيتوڻيڪ مون کي 2-25 بتلي غير پرڪشش □ ~~رهٽو بوي~~."

سندس درخواست تي منهنجو دل تمام گهڻو متاثر ٿيو. اسان جي نئين دوستي بتدريج ترقي ڪندي وئي؛ هڪ ڏينهن هن منهنجي شاگرد ٿيڻ جي درخواست ڪئي.

"مون کي ڪنهن به طريقي سان تربيت ڏيو جيڪو توهان چاهيو ٿا. مان ٽونڪس جي بدران خدا تي پروسو ڪريان ٿي." هن دوائن جو هڪ هٿ گڏ ڪيو □ انهن کي ڇت جي نالين □ اڇلائي ڇڏيو.

جيئن هڪ امتحان جو سندس ايمان، مان پڇيو سندس جي طرف ڇڏڻ کان سندس غذا سڀ مڇي، گوشت، □ آنا.

ڪيترن ئي مهينن کان پوءِ، جنهن دوران نالني منهنجي بيان ڪيل مختلف قاعدن تي سختي سان عمل ڪيو هو، □ ڪيترين ئي مشڪلاتن جي باوجود پنهنجي سبزي خور غذا تي عمل ڪيو هو، مان هن سان ملڻ ويس.

"پيڻ، تون روحاني حڪمن تي سنجيدگي سان عمل ڪري رهي آهين؛ تنهنجو انعام ويجهو آهي." مون شرارتي انداز □ مسڪرايو. "تون ڪيترو ٿلهو ٿيڻ چاهين ٿي - اسان جي ماسي وانگر جنهن سالن کان پنهنجا پير نه ڏٺا آهن؟"

"نه! پر مان ڊگهو جي طرف هجڻ جيئن ٿلهو جيئن توهان آهن."

مون سنجيدگي سان جواب ڏنو. "خدا جي فضل سان، جيئن مون هميشه سچ ڳالهايو آهي، هاڻي به سچ ڳالهائي رهيو آهيان." 3-25 خدا جي نعمتن سان، اڄ کان توهان جو جسم ضرور بدلجي ويندو؛ هڪ مهيني □ ان جو وزن منهنجي وزن جيترو هوندو."

منهنجي دل مان نڪتل انهن لفظن جي تڪميل ٿي. ٿيهن ڏينهن ، نالني جو وزن منهنجي وزن جي برابر ٿي ويو. نئين گولائي هن کي خوبصورتي ڏني؛ سندس مڙس کي تمام گهڻي محبت ٿي وئي. انهن جي شادي، اهڙي طرح شروع ٿي

بدشڪل طور تي، ڦري ويو ٻاهر جي طرف هجڻ مثالي طور تي خوش.

جاپان کان واپسي تي، مون کي خبر پئي ته منهنجي غير موجودگيءَ دوران نالني ٽائيفائيڊ بخار ۾ مبتلا ٿي وئي هئي. مان سندس گهر پهتس، ۾ ڪيس صرف هڏن جي شڪل ۾ ڏسي حيران ٿيس. هوءَ ڪوما ۾ هئي.

هن جي دماغ ۾ بيماري کان پريشان ٿيڻ کان اڳ،" منهنجي ڀاڻيجي مون کي ٻڌايو، "هوءَ اڪثر چوندي هئي: 'جيڪڏهن ڀاءُ مُڪُندا هتي هجي ها، ته مان اهڙي طرح نه گذاريان ها.'" هن مايوسيءَ سان وڌيڪ چيو، "ٻيا ڊاڪٽر ۾ مان پاڻ ڏسو نه اميد. رت پيچش آهي سيٽ ڪريو ۾، ڪان پوءِ سندس ڊگهو مقابلو سان ٽائيفائيڊ."

مون پنهنجي دعائن سان آسمان ۾ زمين کي هلائڻ شروع ڪيو. هڪ اينگلو-انڊين نرس کي شامل ڪرڻ، جنهن مون کي مڪمل تعاون ڏنو، مون پنهنجي ڀيڻ کي شفا جي مختلف يوگا ٽيڪنڪ لاڳو ڪيون. رت جي پيچش غائب ٿي وئي.

پر ڊاڪٽر بوس غمگين انداز ۾ پنهنجو مٿو هلايو. "هن وٽ بس وڌيڪ رت وهڻ لاءِ باقي ناهي."

"هوءَ صحتياب ٿي ويندي،" مون مضبوطيءَ سان جواب ڏنو. "ستن ڏينهن ۾ هن جو بخار ختم

ٿي ويندو."

هڪ هفتي کان پوءِ مون کي نلني اکيون کوليندي ۾ پيار سان مون ڏانهن ڏسندي ڏسي تمام گهڻي خوشي ٿي. ان ڏينهن کان پوءِ سندس صحتيابي تيزي سان ٿي. جيتوڻيڪ هن پنهنجو معمول جو وزن ٻيهر حاصل ڪيو، پر هن کي پنهنجي موتمار بيماري جو هڪ اداس داغ لڳو: سندس ٽنگون مفلوج ٿي ويون هيون. هندستاني ۾ انگريزي ماهرن هن کي هڪ نااميد معذور قرار ڏنو.

سندس زندگيءَ لاءِ مسلسل جنگ جيڪا مون دعا سان ڪئي هئي، مون کي ٿڪائي ڇڏيو هو. مان هليو ويس سيرامپور سري يُڪتيشور کان مدد گهرڻ لاءِ. جڏهن مون کيس نالني جي حالت بابت ٻڌايو ته سندس اکين ۾ گهري همدردي هئي.

هڪ مهيني جي آخر ۾ توهان جي ڀيڻ جون ٽنگون نارمل ٿي وينديون." هن وڌيڪ چيو، "هن کي پنهنجي چمڙي جي پرسان هڪ بينڊ پائڻ ڏيو جنهن تي هڪ سوراخ نه ٿيل ٻه قيراط موتي آهي، جيڪو هڪ ڪلپ سان جهليل آهي."

مان سجدو ڪيل مان پاڻ تي سندس پير سان خوش ڪندڙ رليف.

" سائين، توهان هڪ استاد آهيو؛ توهان جي هن جي صحتيابي جي ڳالهه ڪافي آهي پر جيڪڏهن توهان اصرار ڪيو ته مان فوري طور تي هن کي هڪ موتي ڏيندس."

منهنجي گروءَ ڪنڌ لوڏيو. "ها، اهو ڪر." هن نلني جي جسماني ۾ ذهني خاصيتن کي صحيح طرح بيان ڪيو، جنهن کي هن ڪڏهن به نه ڏٺو هو.

"سائين،" مان پڇيو، "آهي هي هڪ نجومي تجزيو؟ توهان ڪريو نه ڄاڻو سندس پيدائش ڏينهن يا ڪلاڪ."

سري يُڪتيشور مُسڪرايو. "هڪ گهري نجومي آهي، جيڪا ڪئلينڊرن ۾ گهڙيالن جي شاهدي تي منحصر ناهي. هر انسان خالق جو حصو آهي، يا ڪائناتي انسان؛ هن وٽ آسماني جسم ۾ زمين جو هڪ حصو آهي. انساني اک جسماني شڪل کي ڏسي ٿي، پر اندروني اک وڌيڪ گهرائي سان داخل ٿئي ٿي، حتي ان

عالمگير نموني تائين جنهن جو هر انسان هڪ لازمي □ انفرادي حصو آهي."

مان واپس ڪيو ويو جي طرف ڪلڪتي □ خريد ڪيل هڪ موتي لاءِ نالني. الف مهينو بعد □، سندس مفلوج پيرَ هئا

مڪمل طور تي شفاياب ٿيو.

 پيڻ مون کي چيو ته مان پنهنجي گرو کي دل جي گهراين سان شڪرگذاري ڏيان. هن خاموشيءَ سان سندس پيغام ٻڌو. پر جيئن مان موڪل وٺي رهي هيس، هن هڪ حامل□ تبصرو ڪيو.

"توهان جي پيڻ کي ڪيترن ئي ڊاڪٽرن ٻڌايو آهي ته هوءَ ڪڏهن به ٻار نه ٿي سگهي. هن کي يقين ڏياريو ته ڪجهه سالن □ هوءَ ٻه ڌيئرون جنم ڏيندي."

ڪجهه سال بعد □، جي طرف نالني جو خوشي، هوءَ بور هڪ ڇوڪري، پنيان □ هڪ ڪجهه سال پاران ٻيو ڏيءَ.

"توهان جي مالڪ اسان جي گهر، اسان جي سڄي خاندان کي برڪت ڏني آهي،" منهنجي پيڻ چيو. "اهڙي ماڻهوءَ جي موجودگي سڄي هندستان تي هڪ تقدس آهي. پيارا پاءُ، مهرباني ڪري سري يُڪتيشورجي کي ٻڌايو ته، توهان جي ذريعي، مان عاجزي سان پاڻ کي سندس ڪريا يوگا جي شاگردن مان هڪ سمجهان ٿو."

....

25-1 : جي سهڻي نموني سان ڊڪيل لباس جو هندستاني عورتون.

25-2 : چاڪاڻ ته گهٽا ماڻهو □ انديا آهن پتلي، معقول ٿلهو پن آهي غور ڪيو ويو تمام گهٽو گهربل.

25-3 : عادتاً ڳالهائڻ جي سچ ٿيندو ترقي ڪريو جي طاقت WHO جي هندو صحيفا اعلان ڪريو اهو اهي جو مادي ڪرڻ سندن لفظ. اهي دل مان جيڪي حڪم ڪڍندا آهن، اهي زندگيءَ □ سچا ٿيندا.

باب: 26

ڪريا يوگا جو سائنس جي

 ڪريا يوگا جي سائنس ، جنهن جو ذڪر انهن صفحن □ اڪثر ڪيو ويو آهي، جديد هندستان □ منهنجي گرو جي گرو، لاهري مهاسايا جي اوزار ذريعي وڏي پيماني تي مشهور ٿي. ڪريا جو سنسڪرت جڙ ڪري آهي ، جنهن جو مطلب آهي ڪرڻ، عمل ڪرڻ □ رد عمل ڪرڻ؛ ساڳيو جڙ لفظ ڪرما □ ملي ٿو ، جيڪو سبب □ اثر جو قدرتي اصول آهي. ڪريا يوگا اهڙي طرح "هڪ خاص عمل يا رسم ذريعي لامحدود سان اتحاد (يوگا) آهي." هڪ يوگي جيڪو وفاداري سان ان جي ٽيڪنڪ جي پيروي ڪري ٿو، بتدريج ڪرما يا سبب جي عالمگير زنجير کان آزاد ٿي ويندو آهي.

ڪريا يوگا جي مڪمل وضاحت عام ماڻهن لاءِ ناهيل ڪتاب جي صفحن □ نه ٿو ڏئي سگهان. اصل ٽيڪنڪ ڪنهن ڪريابان يا ڪريا يوگي کان سکڻ گهرجي ؛ هتي هڪ وسيع حوالو ڪافي هجڻ گهرجي.

ڪريا يوگا آهي هڪ سادو، نفسياتي جسماني طريقو پاران ڪهڙي جي انسان رت آهي ڊيڪاربنائيزڊ

 آڪسيجن سان ري چارج ڪيو ويندو آهي. هن اضافي آڪسيجن جا ايٽم دماغ اسپائنل سينٽرن کي پيهر جوان ڪرڻ لاءِ زندگي جي وهڪري منتقل ڪيا ويندا آهن. [1-26] رڳن رت جي جمع ٿيڻ کي روڪڻ سان، يوگي ٽشوز جي خراب ٿيڻ کي گهٽائڻ يا روڪڻ جي قابل هوندو آهي؛ ترقي يافته يوگي پنهنجن سيلن کي خالص توانائي تبديل ڪري ٿو. ايليا، عيسيٰ، ڪبير ٻيا نبي ڪريا يا ساڳي ٽيڪنڪ جي استعمال ماضي جا ماهر هئا، جنهن ذريعي انهن پنهنجي جسمن کي مرضي سان غير مادي بڻايو.

ڪريا هڪ قديم سائنس آهي. لاهري مهاسايا ان کي پنهنجي گرو، باباجي کان حاصل ڪيو، جنهن اونداهي دور گم ٿي وڃڻ کان پوءِ ٽيڪنڪ کي پيهر دريافت ڪيو وضاحت ڪئي.

جيڪو ڪريا يوگا مان هن اڻويهين صديءَ توهان جي ذريعي دنيا کي ڏئي رهيو آهيان،" باباجي لاهري " مهاسايا کي چيو، "اهو ساڳئي سائنس جو احياء آهي جيڪو ڪرشن هزارين سال اڳ ارجن کي ڏنو هو، جيڪو بعد پتنجلي، مسيح، سينٽ جان، سينٽ پال، ٻين شاگردن کي معلوم ٿيو."

ڪريا يوگا جو حوالو هندستان جي عظيم ترين پيغمبر ڪرشنا، ڀڳوت گيتا جي هڪ بند ڏنو آهي : "ٻاهر نڪرندڙ ساهه ساهه ڪٽڻ ٻاهر نڪرندڙ ساهه کي ساهه ڪٽڻ پيش ڪرڻ سان، يوگي انهن ٻنهي ساهه کي بي اثر ڪري ٿو؛ اهڙي طرح هو دل مان حياتي جي قوت کي آزاد ڪري ٿو ان کي پنهنجي قبضي آڻي ٿو." [2-26] تعبير هي آهي: "يوگي جسم زندگي جي طاقت جي اضافي سان خراب ٿيڻ کي روڪي ٿو، جسم واڌ جي تبديلين کي اپان (ڪرنٽ کي ختم ڪرڻ) ذريعي روڪي ٿو . اهڙي طرح دل کي خاموش ڪندي، زوال واڌ کي بي اثر ڪري، يوگي زندگي تي ضابطو سکي ٿو."

ڪرشن پڻ [3-26] جو ذڪر ڪري ٿو ته اهو هو، هڪ اڳوٽي اوتار ، جنهن هڪ قديم روشني، ويواسوت کي غير تباهي يوگا پهچايو، جنهن اهو منو کي ڏنو، جيڪو عظيم قانون ساز هو. [4-26] هن، بدلي ، هندستان جي شمسي جنگجو خاندان جي پيءُ، اِڪشواڪو کي هدايت ڪئي. اهڙي طرح هڪ کان ٻئي ڏانهن منتقل ٿيندي، شاهي يوگا کي مادي دور جي اچڻ تائين رشين جي حفاظت رکيو ويو. [5-26] پوءِ، پادري جي رازداري انسان جي بي پرواهي جي ڪري، مقدس علم آهستي آهستي ناقابل رسائي ٿي ويو.

ڪريا يوگا جو ذڪر قديم بابا پتنجلي، جيڪو يوگا جو سڀ کان وڏو ماهر هو، ٻه ڀيرا ڪيو آهي، جنهن لکيو آهي: " ڪريا يوگا جسماني نظم و ضبط، ذهني ڪنٽرول، اوم تي غور ڪرڻ تي مشتمل آهي ." [6-26] پتنجلي خدا کي مراقبي ٻڌڻ ايندڙ اوم جي حقيقي ڪائناتي آواز جي طور تي ڳالهائي ٿو . [7-26] اوم تخليقي لفظ آهي، [8-26] وائبريٽري موٽر جو آواز. يوگا شروع ڪندڙ به جلد ئي اندروني طور تي اوم جي عجيب آواز ٻڌي ٿو . هن خوشگوار روحاني حوصلا افزائي حاصل ڪرڻ سان، ڀڳت کي يقين ٿي ويندو آهي ته هو الاهي جهانن سان حقيقي رابطي آهي.

پتنجلي ٻئي پيري زندگي جي ضابطي يا ڪريا ٽيڪنڪ جو حوالو هن طرح ڏئي ٿو: "آزادي ان پرانايام ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي جيڪا الهام خارج ٿيڻ جي رستي کي الڳ ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿي." [9-26]

سينٽ پال ڪريا يوگا ڄاڻندو هو ، يا ان سان ملندڙ جلندڙ هڪ ٽيڪنڪ، جنهن جي ذريعي هو زندگي جي وهڪرن کي حواسن ڏانهن انهن کان تبديل ڪري سگهي ٿو. تنهن ڪري هو اهو چوڻ جي قابل هو: "سچ پچ، مان پنهنجي خوشي سان احتجاج ڪريان ٿو جيڪو مون کي مسيح آهي، مان روزانو مرندو آهيان ." [10-26] روزانو پنهنجي جسماني زندگي جي قوت کي واپس وٺي، هن ان کي يوگا جي اتحاد ذريعي مسيح جي شعور جي خوشي (ابدي نعمت) سان متحد ڪيو. انهي خوشيءَ واري حالت ، هو

. شعوري طور تي واقف جو هجڻ مئل جي طرف جي گمراهه ڪندڙ حسي دنيا جو مايا

خدا سان رابطي جي شروعاتي حالتن (سبيڪلپا سماڌي) ۾، پڳت جو شعور ڪائناتي روح سان ضم ٿي ويندو آهي؛ سندس حياتي قوت جسم مان ڪڍي ويندي آهي، جيڪا "مرده" يا بي حرڪت ۽ سخت نظر ايندي آهي. يوگي پنهنجي جسماني حالت جي معطل متحرڪ کان مڪمل طور تي واقف هوندو آهي. جيئن هو اعليٰ روحاني حالتن (نربڪلپا سماڌي) ڏانهن ترقي ڪري ٿو، جڏهن ته، هو جسماني طور تي قائم ٿيڻ کان سواءِ خدا سان رابطو ڪري ٿو، ۽ پنهنجي عام جاڳندڙ شعور ۾، دنياوي فرضن جي سختي جي وچ ۾ به. 11-26

ڪريا يوگا هڪ اهڙو اوزار آهي جنهن ذريعي انساني ارتقا کي تيز ڪري سگهجي ٿو،" سري يوڪتيشور " پنهنجن شاگردن کي وضاحت ڪئي. "قديم يوگين دريافت ڪيو ته ڪائناتي شعور جو راز سانس جي مهارت سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهي. هي هندستان جو دنيا جي علم جي خزاني ۾ منفرد ۽ بي موت حصو آهي. زندگي جي قوت، جيڪا عام طور تي دل جي پمپ کي برقرار رکڻ ۾ جذب ٿئي ٿي، ان کي سانس جي مسلسل مطالبن کي پرسڪون ۽ خاموش ڪرڻ جي طريقي سان اعليٰ سرگرمين لاءِ آزاد ڪيو وڃي."

ڪريا يوگي ذهني طور تي پنهنجي حياتي جي توانائي کي ڇهن ريڙهه جي مرڪزن (ميڊلري، سروائيڪل، ڊورسل، لمبر، سيڪرل، ۽ ڪوسيجيل پلڪسس) جي چوڌاري گردش ڪرڻ لاءِ هدايت ڪري ٿو جيڪي رقم جي ٻارهن ايسٽرل نشانين سان ملن ٿا، علامتي ڪائناتي انسان. انسان جي حساس ريڙهه جي ڪنڊ جي چوڌاري توانائي جي انقلاب جو اڌ منٽ سندس ارتقا ۾ نازڪ ترقي کي متاثر ڪري ٿو؛ ڪريا جو اهو اڌ منٽ قدرتي روحاني ترقي جي هڪ سال جي برابر آهي.

انسان جو نجومي نظام، جنهن ۾ ڇهه (ٻارهن قطبيت جي لحاظ کان) اندروني تارا آهن جيڪي سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ روحاني اک جي سج جي چوڌاري گهمندا آهن، جسماني سج ۽ ٻارهن رقم جي نشانين سان ڳنڍيل آهي. تنهن ڪري سڀئي ماڻهو هڪ اندروني ۽ هڪ ٻاهرين ڪائنات کان متاثر ٿين ٿا. قديم رشين دريافت ڪيو ته انسان جو زميني ۽ آسماني ماحول، ٻارهن سالن جي چڪر ۾، هن کي پنهنجي قدرتي رستي تي اڳتي وڌائي ٿو. صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته انسان کي پنهنجي انساني دماغ کي ڪائناتي شعور کي ظاهر ڪرڻ لاءِ ڪافي حد تائين مڪمل ڪرڻ لاءِ هڪ لک سالن جي عام، بيماري کان پاڪ ارتقا جي ضرورت آهي.

هڪ هزار ڪريا يوگي کي هڪ ڏينهن ۾ قدرتي ارتقا جي هڪ هزار سالن جي برابر ڏئي ٿو: هڪ سال ۾ 365,000 سالن جي ارتقا. ٽن سالن ۾، هڪ ڪريا يوگي ذهين خود ڪوشش سان اهو ئي نتيجو حاصل ڪري سگهي ٿو جيڪو فطرت هڪ لک سالن ۾ آڻيندي آهي. ڪريا شارٽ ڪٽ، يقيناً، صرف گهري ترقي يافته يوگي ئي وٺي سگهن ٿا. هڪ گرو جي رهنمائي سان، اهڙن يوگين پنهنجي جسم ۽ دماغ کي احتياط سان تيار ڪيو آهي ته جيئن سخت مشق ذريعي پيدا ٿيندڙ طاقت حاصل ڪري سگهجي.

ڪريا شروع ڪندڙ پنهنجي يوگڪ ورزش کي صرف چوڏهن کان اناويهه ڀيرا استعمال ڪندو آهي، ڏينهن ۾ به ڀيرا. ڪيترائي يوگي ڇهه يا ٻارهن يا چوويهه يا اٺيتاليهه سالن ۾ آزادي حاصل ڪندا آهن. هڪ يوگي جيڪو مري ٿو اڳ حاصل ڪرڻ پورو احساس کڻندو آهي سان کيس جي سنو ڪرما جو سندس ماضي ڪريا ڪوشش؛ پنهنجي نئين زندگي ۾ هو هم آهنگي سان پنهنجي لامحدود مقصد ڏانهن وڌيو ويو آهي.

هڪ سراسري ماڻهوءَ جو جسم پنجاهه واٽ جي ڏيئو وانگر آهي، جيڪو اربين ماڻهن کي سمائي نٿو سگهي. ڪريا جي گهٽي مشق سان طاقت جا واٽ جاڳندا آهن . ڪريا جي سادي ۽ "بيوقوف" طريقن ۾ بتدريج ۽ باقاعده واڌ جي ذريعي ، انسان جو جسم ڏينهون ڏينهن نجومي طور تي تبديل ٿيندو ويندو آهي، ۽ آخرڪار ڪائناتي توانائي جي لامحدود صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ تيار ڪيو ويندو آهي - پهريون مادي

طور تي

سرگرم اظهار جو روح.

ڪريا يوگا جو ڪيترن ئي گمراهه ڪندڙ جنوني ماٺهن پاران سيڪاريل غير سائنسي سانس جي مشقن سان ڪو به واسطو ناهي. ڦڦڙن ۾ سانس کي زبردستي روڪڻ جون انهن جون ڪوششون نه رڳو غير فطري آهن پر يقيني طور تي ناپسنديده آهن. ٻئي طرف، ڪريا شروع کان ئي امن جي جذبي سان گڏ آهي، ۽ ريڙهه ۾ ٻيهر پيدا ٿيندڙ اثر جي آرامده احساسن سان گڏ آهي.

قديم يوگڪ ٽيڪنڪ ساهه کي ذهن ۾ تبديل ڪري ٿي. روحاني ترقي ذريعي، ڪو به ساهه کي ذهن جي عمل جي طور تي سمجهڻ جي قابل ٿي ويندو آهي - هڪ خواب - ساهه.

ڪيترائي تصويرون ڪري سگهي ٿو هجڻ ڏنو ويو جو جي رياضي تعلق وچ ۾ ماڻهوءَ جو ساهه کڻڻ جي رفتار ۾ شعور جي حالتن ۾ تبديليون. هڪ شخص جنهن جو ڌيان مڪمل طور تي مشغول هوندو آهي، جيئن ڪنهن ويجهي سان ڳنڍيل دانشورانه دليل جي پيروي ڪندي، يا ڪنهن نازڪ يا مشڪل جسماني ڪارنامي جي ڪوشش ڪندي، خود بخود تمام سست سانس وٺندو آهي. ڌيان جي درستگي سست سانس تي منحصر آهي؛ تيز يا غير مساوي سانس نقصانڪار جذباتي حالتن جو هڪ ناگزير ساٿي آهن: خوف، هوس، ڪاوڙ. بيچين بندر هڪ منٽ ۾ 32 ڀيرا جي شرح سان سانس وٺندو آهي، ان جي برعڪس انسان جو سراسري 18 ڀيرا. هاٿي، ڪڇي، سانپ ۽ ٻيا جانور جيڪي پنهنجي لاءِ مشهور آهن ڊگهي عمر وارن جي ساهه کڻڻ جي شرح انسان جي ڀيٽ ۾ گهٽ آهي. مثال طور، ڪڇي، جيڪو 300 سالن جي عمر تائين پهچي سگهي ٿو، 12-26 هڪ منٽ ۾ صرف 4 ڀيرا ساهه کڻندو آهي.

ننڊ جا تازگي بخش اثر انسان جي جسم ۾ ساهه کڻڻ جي عارضي بي خبريءَ جي ڪري آهن. سمهي رهيو ماڻهو يوگي بڻجي ويندو آهي؛ هر رات هو لاشعوري طور تي يوگڪ رسم انجام ڏيندو آهي. جسماني سجاڳپ کان پاڻ کي آزاد ڪرڻ، ۽ دماغ جي مکيه علائقي ۾ سندس اسپائنل مرڪزن جي ڇهن ذيلي ڊائناموس ۾ شفا بخش وهڪرن سان زندگي جي قوت کي ضم ڪرڻ. اهڙي طرح سمهڻ وارو بي خبريءَ تو سان ڪائناتي توانائي جي ذخيري ۾ ٻڏي ويندو آهي جيڪو سڄي زندگي کي برقرار رکي ٿو.

رضاڪارانه يوگي شعوري طور تي هڪ سادو، قدرتي عمل انجام ڏئي ٿو، نه ته لاشعوري طور تي سست رفتار سان سمهڻ واري وانگر. ڪريا يوگي پنهنجي ٽيڪنڪ کي استعمال ڪندي پنهنجي سڀني جسماني سيلن کي نه ختم ٿيندڙ روشني سان سير ڪري ٿو ۽ انهن کي مقناطيسي حالت ۾ رکي ٿو. هو سائنسي طور تي ساهه کي غير ضروري بڻائي ٿو، بغير لاشعوري ننڊ يا لاشعوري جي حالتن کي پيدا ڪرڻ جي.

ڪريا جي ذريعي ، ٻاهر نڪرندڙ زندگي جي قوت کي حواسن ۾ ضايع ۽ غلط استعمال نه ڪيو ويندو آهي، پر ان کي مجبور ڪيو ويندو آهي باريک ذری ذری ذری توانائي سان گڏ ٿيو. زندگي جي اهڙي مضبوطي سان، يوگي جو جسم ۽ دماغي خليات روحاني امرت سان برقي ٿي ويندا آهن. اهڙي طرح هو پاڻ کي قدرتي قانونن جي مطالعي جي پيروي کان هٽائي ٿو، جيڪي صرف ان کي - مناسب کاڌي، سج جي روشني، ۽ هم آهنگ خيالن جي ذريعي ڏنل گردشي طريقن سان - هڪ ملين سالن جي مقصد تائين وٺي سگهن ٿا. دماغ جي جوڙجڪ ۾ معمولي محسوس ٿيندڙ تبديلي کي به متاثر ڪرڻ لاءِ ان کي ٻارهن سالن جي عام صحتمند زندگي جي ضرورت آهي، ۽ ڪائناتي شعور جي اظهار لاءِ دماغي جڳهه کي ڪافي حد تائين بهتر ڪرڻ لاءِ هڪ ملين شمسي واپسي گهربل آهن.

ساهه جي تار کي کولڻ سان جيڪو روح کي جسم سان ڳنڍي ٿو، ڪريا زندگي کي ڊگهو ڪرڻ ۽ شعور کي لامحدوديت تائين وڌائڻ جو ڪم ڪري ٿو. يوگا جو طريقو ذهن ۾ مادي سان جڙيل حواسن جي وچ ۾ جنگ جي ڇڪتاڻ کي ختم ڪري ٿو، ۽ عقيدتمند کي پنهنجي ابدي بادشاهت کي ٻيهر ورثي ۾ حاصل ڪرڻ لاءِ آزاد ڪري ٿو. هو ڄاڻي ٿو ته سندس حقيقي فطرت نه ته جسماني ڍڪڻ سان جڙيل آهي ۽ نه ئي ساهه سان، جيڪو هوا جي فاني غلامي جي علامت آهي، فطرت جي بنيادي مجبورين سان.

خود شناسي، يا "خاموشي ۽ ويهڻ"، ذهن ۽ حواسن کي زبردستي الڳ ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ جو هڪ غير سائنسي طريقو آهي، جيڪي زندگي جي قوت سان گڏ ڳنڍيل آهن. غور ڪندڙ ذهن، ديوتا ڏانهن واپسي جي ڪوشش ڪري ٿو، زندگي جي وهڪرن ذريعي مسلسل حواسن ڏانهن ڇڪيو ويندو آهي. ڪريا ، زندگي جي قوت ذريعي ذهن کي سڌو سنئون ڪنٽرول ڪرڻ ، لامحدود تائين پهچڻ جو آسان، سڀ کان وڌيڪ اثرائتو ۽ سڀ کان وڌيڪ سائنسي رستو آهي. خدا ڏانهن سست، غير يقيني "بيل گاڏي" جي مذهبي رستي جي برعڪس، ڪريا کي جائز طور تي "هوائي جهاز" جو رستو سڏيو وڃي ٿو.

يوگڪ سائنس سڀني قسمن جي توجه ۽ مراقبي جي مشقن جي تجرباتي غور تي ٻڌل آهي. يوگا ڀڳت کي پنهنجي مرضي سان زندگي جي وهڪري کي بند يا آن ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿو. نظر، آواز، بو، ذائقو، ۽ لمس جا پنج حسي ٽيليفون. احساس جي هن طاقت کي حاصل ڪرڻ سان - لاتعلقي، يوگي کي اهو آسان لڳندو آهي ته هو پنهنجي ذهن کي پنهنجي مرضي سان الاهي جهانن يا مادي جي دنيا سان متحد ڪري. هاڻي هو زندگي جي طاقت طرفان بي اختياريءَ سان بدمعاشي احساسن ۽ بيچيني خيالن جي دنياوي دائري ۾ واپس نه آندو ويندو آهي. سندس جسم ۽ ذهن جو مالڪ، ڪريا يوگي آخرڪار "آخري دشمن"، موت تي فتح حاصل ڪري ٿو.

تنهنڪري تون موت کي کائيندو، جيڪو ماڻهن کي کائي ٿو: ۽ موت هڪ ڀيرو مري ويو، پوءِ پيو ڪو به مرڻ وارو ناهي. 13-26

ڪريا يوگي جي زندگي ماضي جي عملن جي اثرن کان متاثر نه ٿيندي آهي، پر صرف روح جي هدايتن کان. اهڙي طرح ڀڳت خود غرضي جي عملن جي سست، ارتقائي نگراني کان پاسو ڪندو آهي، سٺي ۽ خراب، عام زندگي جي، عقاب جي دلين لاءِ ڳپيير ۽ گهنگهرو وانگر.

روح جي زندگي گذارڻ جو اعليٰ طريقو يوگي کي آزاد ڪري ٿو، جيڪو پنهنجي انا جي قيد کان آزاد ٿي، هر هنڌ موجودگيءَ جي گهري هوا جو مزو چکي ٿو. ان جي ابتڙ، قدرتي زندگي جو غلامي هڪ ذلت آميز رفتار قائم آهي ۾.
ارتقائي ترتيب جي مطابق پنهنجي زندگي گذارڻ سان، هڪ انسان فطرت کان ڪنهن به رعايتي تڪڙ جو حڪم نٿو ڏئي سگهي پر، پنهنجي جسماني ۽ ذهني عطا جي قانونن جي خلاف غلطي کان سواءِ زندگي گذارڻ، آخري نجات کي ڄاڻڻ لاءِ اجا تائين لڳ ڀڳ ڏهه لک سالن جي اوتارن جي نقاب پوشي جي ضرورت آهي.

يوگين جا دوربيني طريقا، روح جي انفراديت جي حق ۾ جسماني ۽ ذهني سڃاڻپ کان پاڻ کي الڳ ڪري، اهڙي طرح پاڻ کي انهن ماڻهن جي حوالي ڪن ٿا جيڪي هزار هزار سالن کان بغاوت سان ڏسندا آهن. هي عددي دائرو عام ماڻهو لاءِ وڌايو ويو آهي، جيڪو فطرت سان به هم آهنگي ۾ نه رهندو آهي، پنهنجي روح کي ته ڇڏي ڏيو، پر ان جي بدران غير فطري پيچيدگين جي پيروي ڪندو آهي، اهڙي طرح تڪليف ڏيندڙ ۾ سندس جسم ۽ خيال جي مٺو عقلمندي جو فطرت. لاءِ ڪيس، به ڀيرا هڪ آزاديءَ لاءِ لکين سال ڪافي نه آهن.

بيوقوف ماڻهو ڪڏهن ڪڏهن يا ڪڏهن به اهو محسوس نه ڪندو آهي ته سندس جسم هڪ بادشاهت آهي، جنهن تي شهنشاهه روح طرفان ڪران جي تخت تي حڪومت ڪئي ويندي آهي، جنهن جي ڇهن ريڙهن جي مرڪزن يا دائرن ۾ ماتحت ريجنٽ هوندا آهن. شعور. هي مذهبي نظام فرمانبردار رعيت جي هڪ ميڙ تي پکڙيل آهي: ستائيس هزار ارب سيلز - هڪ يقيني طور تي خودڪار ذهانت سان نوازيا ويا آهن جنهن سان اهي جسماني واڌ ويجهه، تبديلين ۽ تحليل جا سڀئي فرض انجام ڏين ٿا - ۽ سٺ سالن جي سراسري زندگي ۾ انسان جي شعور ۾ پنجاهه ملين بنيادي خيال، جذبات، ۽ متبادل مرحلن جي تبديليون. شهنشاهه روح جي خلاف جسماني يا دماغي سيلز جي ڪا به ظاهري بغاوت، جيڪا بيماري يا ڊپريشن جي طور تي ظاهر ٿئي

ٿي، عاجز شهرين □ بيوفائي جي ڪري نه آهي، پر ماضي يا حال □ غلط استعمال جي ڪري آهي. انسان
ڪي سندس انفراديت يا آزاد مرضي، جيڪا ڪيس روح سان گڏ ڏني وئي آهي، □ ڪڏهن به رد نه ٿي سگهي.

پاڻ کي هڪ سطحي انا سان سڃاڻڻ سان، انسان اهو سمجهي ٿو ته اهو ئي آهي جيڪو سوچيندو آهي، چاهيندو آهي، محسوس ڪندو آهي، کاڌو هضم ڪندو آهي، □ پاڻ کي جيئرو رکندو آهي، ڪڏهن به غور و فڪر ذريعي تسليم نه ڪندو آهي (صرف ٿورو ئي ڪافي هوندو!) ته هن جي عام زندگي □ هو ڪجهه به ناهي پر گذريل عملن (ڪرم) □ فطرت جي ڪٺ پتلي آهي. يا ماحول. هر انسان جا ذهني رد عمل، جذبات، مزاج، □ عادتون گذريل سببن جي اثرن سان محدود آهن، چاهي اهو هن زندگي جو هجي يا اڳوڻي زندگي جو. بهرحال، اهڙن اثرن کان مٿانهون آهي سندس شاهي روح. عارضي سچائي □ آزادين کي رد ڪندي، ڪريا يوگي سڀني مايوسي کان اڳتي نڪري پنهنجي بي ضابطگي واري وجود □ داخل ٿئي ٿو. سيئي صحيفا انسان کي هڪ فاني جسم نه پر هڪ زنده روح قرار ڏين ٿا؛ ڪريا پاران ڪيس صحيفي سچائي کي ثابت ڪرڻ جو هڪ طريقو ڏنو ويو آهي.

ظاهري رسم جهالت کي ختم نه ٿي ڪري سگهي، ڇاڪاڻ ته اهي هڪ ٻئي سان متضاد نه آهن،" شنڪرا " پنهنجي مشهور " سينچري آف ورسس" □ لکيو . "حقيقت □ ڄاڻ صرف جهالت کي ختم ڪري ٿي... علم پڇا ڳاڇا کان سواءِ ڪنهن ٻئي طريقي سان اڀري نٿو سگهي. 'مان ڪير آهيان؟ هي ڪائنات ڪيئن پيدا ٿي؟ ان جو ناهيندڙ ڪير آهي؟ ان جو مادي سبب ڇا آهي؟' هي اهڙي قسم جي پڇا ڳاڇا آهي جنهن جو حوالو ڏنو ويو آهي." عقل وٽ انهن سوالن جو ڪو جواب ناهي؛ تنهن ڪري رشين يوگا کي روحاني پڇا ڳاڇا جي ٽيڪنڪ طور ترقي ڪئي.

ڪريا يوگا حقيقي "آگ جي رسم" آهي جنهن کي اڪثر ڀڳوت گيتا □ ساراهيو ويو آهي . يوگا جون پاڪ ڪرڻ واريون باهون دائمي روشني آڻين ٿيون، □ اهڙيءَ طرح ظاهري □ گهٽ اثرائتو مذهبي باهه جي رسمن کان گهڻو مختلف آهن، جتي سچائي جو تصور اڪثر ساڙيو ويندو آهي، پختي منتر سان گڏ، بخور سان گڏ!

ترقي يافته يوگي، پنهنجي سڀني ذهن، مرضي □ احساس کي جسماني خواهشن سان غلط سڃاڻپ کان روڪي ٿو، پنهنجي ذهن کي ريڙهه جي مندرن □ مافوق شعوري قوتن سان متحد ڪري ٿو، اهڙي طرح هن دنيا □ خدا جي منصوبابندي مطابق رهي ٿو، نه ته ماضي جي جذبن کان متاثر ٿئي ٿو □ نه ئي تازي انساني ترغيب جي نئين بيوقوفيءَ کان. اهڙو يوگي پنهنجي اعليٰ خواهش جي تڪميل حاصل ڪري ٿو، ناقابلِ تلافي خوشيءَ واري روح جي آخري پناهه □ محفوظ.

يوگي پنهنجيون پوائتيون انساني خواهشون هڪ توحيدي باهه ڏانهن پيش ڪري ٿو جيڪو بي مثال خدا لاءِ وقف آهي. هي واقعي سچو يوگڪ باهه جي تقريب آهي، جنهن □ سڀ ماضي □ حال جون خواهشون محبت الاهي پاران استعمال ٿيندڙ ٻارڻ آهن. آخري شعلو سڀني انساني جنون جي قرباني حاصل ڪري ٿو، □ انسان گندگي کان پاڪ آهي. سندس هڏيون سڀني خواهشمند گوشت کان خالي آهن، سندس ڪرمڪ ڍانچو حڪمت جي جراثيم ڪش سج □ بليچ ٿيل آهي، هو آخرڪار صاف آهي، انسان □ خالق جي اڳيان بي ضرر آهي.

يوگا جي يقيني □ طريقه ڪار جي اثرائتي جو حوالو ڏيندي، ڀڳوان ڪرشن ٽيڪنالاجيڪل يوگي جي تعريف هيٺين لفظن □ ڪري ٿو: "يوگي جسم جي تربيت ڏيندڙ تپسيا ڪندڙن کان وڏو آهي، حڪمت جي رستي (جنا يوگا)، يا عمل جي رستي (ڪرما يوگا) جي پيروي ڪندڙن کان به وڏو آهي؛ تون، اي شاگرد ارجن، هڪ يوگي بڻجي وڃ!" 14-26

26-1 : جي نوٽ ڪيل سائنسدان، ڊاڪٽر جارج ڊبليو. ڪريل جو ڪليوليند، وضاحت ڪئي وئي اڳ هڪ 1940 ملاقات جو جي آمريڪي ايسوسيئيشن فار جي ترقي جو سائنس جي تجربا پاران ڪهڙي هو هئي ثابت ٿيو اهو سڀ جسماني ٿڪوز آهن بجليءَ سان منفي، سواءِ دماغ □ اعصابي نظام جي ٿڪوز جي جيڪي برقي طور تي مثبت رهن ٿا ڇاڪاڻ ته اهي وڌيڪ تيز رفتار سان بحال ڪندڙ آڪسيجن ڪٽندا آهن.

26-2 : پڳوت گيتا ، IV:29.

26-3: پڳوت گيتا چئوم:

2-1.

26-4 منو ڌرم شاسترن جو مصنف . عام قانون جا اهي ادارا اڄ تائين هندستان ۾ اثرائتو آهن.
فرانسيسي عالم، لوئس جيڪوليٽ، لکي ٿو ته منو جي تاريخ "هندستان جي قديم تاريخي دور جي رات ۾ گم ٿي وئي آهي؛" ۽ نه عالم آهي همت ڪئي جي طرف انڪار ڪرڻ ڪيس جي عنوان جو جي گهٽا قديم قانون ساز ۾ جي دنيا." ۾ لا بائيبل ڊانس انڊي ، صفحا 33-37، جيڪوليٽ متوازي متني حوالن کي ٻيهر پيش ڪري ٿو ته جيئن ثابت ٿئي ته رومن ڪوڊ آف جسٽينين منو جي قانونن جي ويجهڙائي سان پيروي ڪري ٿو .

26-5 : جي شروع ڪريو جو جي مادي عمر، مطابق جي طرف هندو صحيفي حساب، هو 3102 ق.م. هي هو جي جي شروعات جي هيٺاهين دواپارا عمر (ڏسو صفحو 174). جديد عالم، خوشيءَ سان ايمان آڻ اهو 10,000 سال اڳ سڀ مرد هئا ٻڏي ويو ۾ هڪ وحشي پٿر عمر، مختصر طور تي رد ڪرڻ جيئن "افسانا" سڀ رڪارڊ ۽ روايتون جو تمام گهڻو قديم تهذيبون هندستان، چين، مصر ۽ ٻين ملڪن ۾.

26-6 : ڪريا يوگا لفظ استعمال ڪرڻ ۾ ، پتنجلي يا ته صحيح ٽيڪنڪ جو *II: 1.* ، پتنجلي جون چوٽيون حوالو ڏئي رهيو هو جيڪا سيڪاري ويندي هئي پاران باباجي، يا هڪ تمام گهڻو ساڳيو جي طرف اهو. اهو اهو هو هڪ قطعي ٽيڪنڪ جو زندگي ڪنٽرول آهي ثابت ٿيو پاران پتنجلي جو افورزم II: 49.

26-7 : 27 :مان ، پتنجلي جو چوٽيون.

26-8 : "سڀ شيون هئا ٺهيل پاران ۾ جي شروعات هو جي لفظ، ۽ جي لفظ هو سان خدا، ۽ جي لفظ هو خدا.
"هو؛ ۽ جيڪو ڪجهه ٺاهيو ويو هو، ان ڪان سواءِ ڪا به شيءِ نه ٺاهي وئي هئي." - يوحنا 1:1-3. ويدن جو اوم (اوم) مقدس لفظ ٻڌجي ويو امين جو جي مسلمان، هم جو جي تبتي، ۽ آمين جو جي عيسائي (ان جو مطلب ۾ عبراني هجڻ ضرور ، "اهي ڳالهيون آمين، وفادار ۽ سچو شاهد، خدا جي تخليق جي شروعات فرمائي ٿو." - مڪاشفو 3:14 .

26-9 : چوٽيون II:49..

26-10 : مان ڪرنٿين 15:31. "اسان جو خوش ٿيڻ" آهي جي صحيح ترجمو؛ نه، جيئن عام طور تي ڏنو ويو، "تنهنجو خوش ٿيڻ." سينٽ پولس مسيح جي شعور جي هر هنڌ موجودگي جو حوالو ڏئي رهيو هو
..

26-11 : ڪلپا مطلب وقت يا ايون. سبي ڪلپا مطلب موضوع جي طرف وقت يا تبديلي؛ ڪجهه لنڪ سان پراڪرتي يا معاملو رهي ٿو.
نربيڪلپا مطلب بي وقت، بي تبديلي؛ هي آهي جي سڀ کان وڌيڪ حالت جو سماڌي .

26-12 : موجب جي طرف جي لنڪن لائبريري جو ضروري معلومات ، ص. 1030، جي وڏو ڪڇي سال 300 ۽ 200 ۾ وچ زندگيون.

26-13 : شيڪسپيئر: سانيٽ #

14-26: ڀڳواد گيتا .146 ، VI:

46.

باب: 27

بنياد وجهڙ الف يوگا اسڪول تي رانچي

"چو آهن توهان مخالف جي طرف تنظيمي ڪم؟"

ماسترس سوال حيران ڪندڙ مان هڪ ٿورو. اهو آهي سچو اهو منهنجو خانگي سزا تي جي وقت هو اهو

تنظيمون هئا "چِرٽيون" گهوڙا."

اهو هڪ بي شڪر ڪم آهي، صاحب،" مون جواب ڏنو. "ڪوبه فرق نه پوي ته اڳواڻ چا ڪري ٿو "
يا نه ڪري ٿو، ان تي تنقيد ڪئي ويندي آهي."

چا توهان صرف پنهنجي لاءِ سڄو الاهي چنا (ڪير جو دڙو) چاهيو ٿا؟" منهنجي گرو جي جواب هڪ سخت"
نظر هئي. "چا توهان يا ڪو ٻيو يوگا ذريعي خدا سان رابطو حاصل ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن سخي دل
استادن جي هڪ قطار پنهنجو علم ٻين تائين پهچائڻ لاءِ تيار نه هجي ها؟" هن وڌيڪ چيو، "خدا ماڪي آهي،
تنظيمون ماڪي آهن؛ ٻئي ضروري آهن. ڪو به روپ بيڪار آهي، يقيناً، روح ڪان سواءِ، پر توهان ڪي روحاني
امرت سان پريل مصروف ماڪي چو نه شروع ڪرڻ گهرجي؟"

سندس صلاح مون ڪي تمام گهڻو متاثر ڪيو. جيتوڻيڪ مون ڪو به ظاهري جواب نه ڏنو، منهنجي سيني
هڪ اٽل عزم پيدا ٿيو: مان پنهنجن ساٿين سان شيئر ڪندس، جيستائين منهنجي طاقت هجي، اهي بي
ترتيب سچائيون جيڪي مون پنهنجي گرو جي پيرن تي سکيون هيون. "خداوند،" مون دعا ڪئي، "تنهنجو
پيار منهنجي عقيدت جي مقدس جاءِ تي هميشه لاءِ چمڪي، مان ٻين دلين ان پيار کي جاڳائي سگهان."

هڪ پوئين موقعي تي، منهنجي خانقاه شامل ٿيڻ ڪان اڳ، سري يُڪتيشور هڪ تمام غير متوقع تبصرو
ڪيو هو.

توهان پنهنجي پوڙهائپ زال جي صحبت کي ڪيئن وڃائيندا!" هن چيو هو. "چا توهان متفق نه آهيو ته "
گهر جو ماڻهو، پنهنجي زال ٻارن جي پرورش لاءِ مفيد ڪم مصروف، خدا جي نظر هڪ فائديمند
ڪردار ادا ڪري ٿو؟"

سائين،" مون پريشان ٿي احتجاج ڪيو هو، "توهان کي خبر آهي ته هن زندگي منهنجي خواهش صرف "
ڪائناتي محبوب سان پيار ڪرڻ آهي."

ايمان جي آزمائش طور ڪيو ويو هو .

ياد رکو،" هن آهستي چيو هو، "ته جيڪو پنهنجي دنياوي فرضن کي ڇڏي ڏئي ٿو، اهو صرف هڪ تمام وڏي"
خاندان جي حوالي سان ڪنهن قسم جي ذميواري سنڀالڻ سان پاڻ کي جائز قرار ڏئي سگهي ٿو."

نوجوانن لاءِ هڪ طرفي تعليم جو مثال هميشه منهنجي دل جي ويجهو رهيو آهي. مون عام هدايتن جا
خشڪ نتيجا واضح طور تي ڏٺا، جن جو مقصد صرف جسم عقل جي ترقي هو. اخلاقي روحاني قدر،
جن جي تعريف ڪان سواءِ ڪو به ماڻهو خوشي تائين پهچي نٿو سگهي، اڃا تائين نه هئا. باضابطه نصاب
جي ڪوٽ. مون هڪ اهڙو اسڪول ڳولڻ جو عزم ڪيو جتي نوجوان ڇوڪرا مردانگي جي مڪمل قد تائين
ترقي ڪري سگهن. ان طرف منهنجو پهريون قدم بنگال جي هڪ ننڍڙي ڳوٺاڻي علائقي، ديهيڪا ستن
ٻارن سان گڏ ڪنيو ويو.

هڪ سال بعد، 1918 ، ڪاسم بازار جي مهاراجا سر منيندر چندر نندي جي سخاوت جي ذريعي، مان
پنهنجي تيزي سان وڌندڙ گروپ کي رانچي منتقل ڪرڻ جي قابل ٿيس. بهار جو هي شهر، ڪلڪتي ڪان
لڳ ڀڳ ٻه سو ميل پري، هندستان جي سڀ ڪان وڌيڪ صحتمند موسمن مان هڪ سان نوازيو ويو آهي.
رانچي ڪاسم بازار محل کي نئين اسڪول جي هيڊ ڪوارٽر تبديل ڪيو ويو، جنهن کي مون برهمچاريا
ودياليا. 1-27 سڏيو. رشين جي تعليمي نظرين جي مطابق
سندن ٻيلو آشرم هئي ٿي چڪو آهي جي قديم سيٽون جو سکيا، سيڪيولر الائي، لاءِ جي نوجوان جو

انڊيا.

رانچي □ مون گرامر □ هاءِ اسڪول جي گريڊن لاءِ هڪ تعليمي پروگرام منعقد ڪيو. ان □ زرعي، صنعتي، تجارتي □ تعليمي مضمون شامل هئا. شاگردن کي يوگا جي توجهه □ مراقبي جي تعليم پڻ ڏني وئي، □ جسماني ترقي جو هڪ منفرد نظام، "يوگودا"، جنهن جا اصول مون 1916 □ دريافت ڪيا هئا.

اهو محسوس ڪندي ته انسان جو جسم هڪ برقي بيٽري وانگر آهي، مون دليل ڏنو ته ان کي انساني مرضي جي سڌي ايجنسي ذريعي توانائي سان ري چارج ڪري سگهجي ٿو. جيئن ته ڪو به عمل، معمولي يا وڏو، رضامندي کان سواءِ ممڪن ناهي ، انسان پنهنجي جسماني بافتن کي بار بار سامان يا ميڪينيڪل مشقن کان سواءِ تجديد ڪرڻ لاءِ پنهنجي بنيادي محرڪ، مرضي مان فائدو حاصل ڪري سگهي ٿو. تنهن ڪري مون رانچي جي شاگردن کي پنهنجون ساديون "يوگودا" ٽيڪنڪون سيکاريون جن جي ذريعي انسان جي ميڊولا اوبلونگاٽا □ مرڪوز زندگي جي قوت کي شعوري □ فوري طور تي ڪائناتي توانائي جي لامحدود فراهمي مان ري چارج ڪري سگهجي ٿو.

ڇوڪرن هن تربيت جو شاندار جواب ڏنو، جسم جي هڪ حصي کان ٻئي حصي ڏانهن زندگي جي توانائي منتقل ڪرڻ □ مشڪل جسماني پوزيشن □ مڪمل توازن □ ويهڻ جي غير معمولي صلاحيت پيدا ڪئي.[27-2] انهن طاقت □ برداشت جا اهڙا ڪارناما ڪيا جن جي مقابلي □ ڪيترائي طاقتور بالغ نه ٿي سگهيا. منهنجو ننڍو ڀاءُ، بشنو چرن گهوش، رانچي اسڪول □ شامل ٿيو؛ هو بعد □ بنگال □ هڪ معروف جسماني ثقافت جو ماهر. هن □ سندس هڪ شاگرد يورپ □ آمريڪا جو سفر ڪيو، طاقت □ مهارت جي نمائشون ڏنيون جنهن يونيورسٽي جي عالمن کي حيران ڪري ڇڏيو، جن □ نيويارڪ جي ڪولمبيا يونيورسٽي جا عالم به شامل هئا.

رانچي □ پهرين سال جي آخر □، داخلا لاءِ درخواستون به هزار تائين پهچي ويون. پر اسڪول، جيڪو ان وقت صرف رهائشي هو، صرف هڪ سو جي لڳ ڀڳ رهائش ڪري سگهيو. جلد ئي ڏينهن جي شاگردن لاءِ هدايتون شامل ڪيون ويون.

وديااليا □ مون کي ننڍڙن ٻارن لاءِ پيءُ ماءُ جو ڪردار ادا ڪرڻو پيو، □ ڪيترين ئي تنظيمي مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پيو. مون کي اڪثر مسيح جا لفظ ياد آيا: "مان توهان کي سچ ٿو چوان، ڪو به اهڙو ماڻهو ناهي جنهن گهر، ڀائر، ڀينرون، پيءُ، ماءُ، زال، ٻار، يا زمينون، منهنجي خاطر □ انجيل جي خاطر، پر هن وقت □ هن کي سو ڀيرا ملندو، گهر، ڀائر، ڀينرون، مائرون، ٻار، □ زمينون، ظلمن سان گڏ؛ □ ايندڙ دنيا □ دائمي زندگي."[27-3] سري يُڪتيشور انهن لفظن جي تشريح ڪئي هئي: "اهو ڀڳت جيڪو شادي □ خاندان جي زندگيءَ جي تجربن کي ڇڏي ڏئي ٿو، □ هڪ ننڍڙي گهر جي مسئلن □ محدود سرگرمين کي عام طور تي سماج جي خدمت جي وڏين ذميوارين لاءِ مٽائي ٿو، اهو هڪ اهڙو ڪم ڪري رهيو آهي جيڪو اڪثر ڪري غلط فهمي واري دنيا جي ظلم سان گڏ هوندو آهي، پر هڪ الاهي اندروني اطمينان سان پڻ."

يوگودا مٺھ ، گنگا جي ڪناري تي ڏکٽيشور □ خود-احساس فيلوشپ جو خوبصورت آشرم.
1938 □ اوپر □ اولهه جي شاگردن لاءِ يوگا ريٽريٽ جي طور تي قائم ڪيو ويو.

يوگودا ست-سنگا برهمچاريا ودياليا جي مرڪزي عمارت ، جيڪا 1918 □ ڇوڪرن لاءِ يوگا اسڪول جي طور تي قائم ڪئي وئي، جنهن □ گرامر □ هاءِ اسڪول جي تعليم ڏني وئي. ان سان ڳنڍيل آهي انسان دوست لاهري مهاسيا مشن.

هڪ ڏينهن منهنجو پيءُ پيءُ جي دعا ڏيڻ لاءِ رانچي پهتو، جيڪو گهڻي وقت تائين روڪيو ويو هو ڇاڪاڻ ته مون بنگال-ناگپور ريلوي □ سندس عهدي جي آڇ کي رد ڪري کيس ڏک پهچايو هو.

"پٽ،" هن چيو، "مان هاڻي زندگي □ تنهنجي پسند سان متفق آهيان. مون کي انهن خوش، پرجوش نوجوانن جي وچ □ توکي ڏسي خوشي ٿئي ٿي؛ تون ريلوي ٽائيم ٽيبل جي بي جان انگن اکرن جي بدران هتي آهين." هن هڪ درجن ننڍڙن ٻارن جي هڪ ٽولي ڏانهن اشارو ڪيو جيڪي منهنجي پيرن تي بيٺا هئا. "منهنجا صرف اٺ ٻار هئا،" هن چمڪندڙ اکين سان ڏنو، "پر مان توکي محسوس ڪري سگهان ٿو!"

هڪ وڏي ميوي جي باغ □ پنجويهه زرخيز ايڪڙ زمين سان، شاگردن، استادن □ مون هن مثالي ماحول □ ٻاهرين ڪم جا ڪيترائي خوشگوار ڪلاڪ گذاريا. اسان وٽ ڪيترائي پالتو جانور هئا، جن □ هڪ ننڍڙو هرڻ به شامل هو جيڪو ٻارن پاران تمام گهڻو پسند ڪيو ويندو هو. مون کي به هرڻ ايترو پسند هو جو مون ان کي پنهنجي ڪمري □ سمهڻ ڏنو. صبح جو روشني □، ننڍڙو جانور صبح جو پيار لاءِ منهنجي بستري تي چڙهي ويندو هو.

هڪ ڏينهن مون پالتو جانور کي معمول کان اڳ کاڌو کارايو، ڇاڪاڻ ته مون کي رانچي شهر □ ڪنهن ڪم □ وڃڻو هو. جيتوڻيڪ مون ڇوڪرن کي خبردار ڪيو ته منهنجي واپسي تائين هرڻ کي نه کارايو، پر انهن مان

ہک نافرمان ہو،

□ بار هرڻ ڪي گهٽو ڪير ڏنو. جڏهن مان شام جو واپس آيس، ته ڏڪوئيندڙ خبر مون ڪي ملي: "ننڍو هرڻ
تقريبن مري چڪو آهي، گهٽو ڪائڻ جي ڪري."

مون روئندي روئندي، ظاهري طور تي بي جان پالتو جانور ڪي پنهنجي گود □ رکيو. مون خدا کان رحم
سان دعا گهري ته ان جي جان بچائي. ڪلاڪن کان پوءِ، ننڍڙي مخلوق پنهنجون اکيون کوليون، اٿي بيٺي،
۽ ڪمزوريءَ سان هلڻ لڳي. سڄو اسڪول خوشيءَ سان نعرو هڻي رهيو هو.

پر ان رات مون کي هڪ ڳُجهو سبق مليو، جيڪو مان ڪڏهن به وساري نه ٿو سگهان. مان ٻه وڳي تائين
هرڻ سان گڏ جاڳندو رهيس، جڏهن مون کي ننڊ اچي وئي. هرڻ خواب □ ظاهر ٿيو، □ مون سان ڳالهايو:

" تون مون کي روڪي رهيو آهين. مهرباني ڪري مون کي

وڃڻ ڏيو؛ مون کي وڃڻ ڏيو!" "نيڪ آهي،" مون خواب □

جواب ڏنو.

مان جاڳيو فوري طور تي، □ روئيو ٻاهر، "ڇوڪرا، جي هرڻ آهي مرڻ!" جي ٻارڙا تڪڙ ڪئي جي طرف
منهنجو پاسي.

مان ڊوڙي ڪمري جي ڪنڊ ڏانهن ويس جتي مون پالتو جانور رکيو هو. ان اٿڻ جي آخري ڪوشش ڪئي، مون
ڏانهن ٺوڪر هنئي، پوءِ منهنجي پيرن تي ڪري پيو، مري ويو.

جانورن جي قسمت جي رهنمائي □ ضابطي ڪندڙ اجتماعي ڪرم جي مطابق، هرڻ جي زندگي ختم ٿي
چڪي هئي، □ اهو هڪ اعليٰ شڪل ڏانهن وڌڻ لاءِ تيار هو. پر منهنجي گهري وابستگي جي ڪري، جيڪو
مون ڪي بعد □ احساس ٿيو ته اهو خود غرضي هو، □ منهنجي پرجوش دعائن جي ڪري، مان ان ڪي
جانورن جي شڪل جي حدن □ رکڻ جي قابل ٿيس، جنهن کان روح آزاد ٿيڻ لاءِ جدوجهد ڪري رهيو هو.
هرڻ جي روح خواب □ پنهنجي درخواست ڪئي ڇاڪاڻ ته، منهنجي پيار واري اجازت کان سواءِ، اهو يا ته
نه ويندو يا نه وڃي سگهندو. جيئن ئي مان راضي ٿيس، اهو هليو ويو.

سڀ ڏک مون کان پري ٿي ويا؛ مون کي ٻيهر احساس ٿيو ته خدا چاهي ٿو ته سندس ٻار هر شيءِ کي
پنهنجي حصي جي طور تي پيار ڪن. ڪيس، □ اهو وهم □ نه محسوس ڪرڻ ته موت سڀ ڪجهه ختم
ڪري ٿو. جاهل ماڻهو صرف موت جي ناقابل تسخير پت ڏسي ٿو، جيڪو ظاهري طور تي هميشه لاءِ
پنهنجن پيارن دوستن کي لڪائي ٿو. پر لاتعلقي جو ماڻهو، جيڪو ٻين کي رب جي اظهار طور پيار ڪري ٿو،
سمجهي ٿو ته موت تي پيارا صرف هن □ خوشي جي سانس جي جاءِ لاءِ واپس آيا آهن.

رانچي اسڪول ننڍي □ سادي شروعات کان وڌي هڪ اهڙي اداري □ تبديل ٿيو جيڪو هاڻي هندستان □
مشهور آهي. اسڪول جا ڪيترائي شعبا انهن ماڻهن جي رضاڪارانه عطيا سان سهڪار ڪن ٿا جيڪي رشين
جي تعليمي نظرين کي برقرار رکڻ □ خوش ٿين ٿا. يوگودا ست سنگا جي عام نالي هيٺ ، [4-27] مدناپور،
لڪشمڻ پور □ پوري □ ترقي يافته برانچ اسڪول قائم ڪيا ويا آهن.

رانچي هيڊ ڪوارٽر □ هڪ طبي شعبو آهي جتي علائقي جي غريب ماڻهن کي دوائون □ ڊاڪٽرن جون
خدمتون مفت □ فراهم ڪيون وينديون آهن. علاج ڪيل ماڻهن جو تعداد سراسري طور تي 18,000 کان
وڌيڪ آهي. ماڻهو هڪ سال. جي ودياليا آهي ٿهيل ان جو نشان، پڻ، □ هندستاني مقابلي وارو راندين، □
تعليمي ميدان □، جتي رانچي جي ڪيترن ئي سابق شاگردن بعد □ پاڻ کي ممتاز ڪيو آهي يونيورسٽي جي
زندگي.

جي اسڪول، هاڻي □ ان جو اٺاويهون سال □ جي مرڪز جو ڪيترائي سرگرميون، 5-27 آهي ٿي چڪو آهي عزت وارو

اوپر ۾ اولهه جي نامور ماڻهن جي دوري ذريعي. پهرين سال ۾ وديااليه جو معائنو ڪندڙ پهرين عظيم شخصيتن مان هڪ سوامي پرناباننڊ هو، جيڪو بنارس جو "ٻن جسمن وارو بزرگ" هو. جڏهن عظيم استاد وٽن هيٺان منعقد ٿيندڙ خوبصورت ٻاهرين ڪلاسن کي ڏٺو، ۾ شام جو ڏٺو ته نوجوان چوڪرا ڪلاڪن تائين يوگا مراقبي ۾ بي حرڪت ويٺا هئا، ته هو تمام گهڻو متاثر ٿيو.

منهنجي دل ۾ خوشي اچي ٿي،" هن چيو، "اهو ڏسي ته لاهري مهاسايا جا نوجوانن جي صحيح تربيت جا " نظريا هن اداري ۾ عمل ۾ آندا پيا وڃن. منهنجي گرو جا آشيرواد ان تي هجن."

منهنجي پاسي ۾ ويٺل هڪ نوجوان چوڪرو وڏي يوگي کان سوال پڇڻ جي

ڪوشش ڪئي. "سائين،" هن چيو، "ڇا مان راهب ٿيندس؟ ڇا منهنجي زندگي

صرف خدا لاءِ آهي؟"

جيتوڻيڪ سوامي پرناباننڊ مُرڪيو نرميءَ سان، سندس اکيون هئا سوراخ ڪرڻ جي مستقبل.

" ٻار،" هن جواب ڏنو، "جڏهن تون وڏو ٿيندين، هڪ خوبصورت ڪنوار تنهنجي انتظار ۾ هوندي." چوڪرو آخرڪار شادي ڪئي، سوامي آرڊر ۾ داخل ٿيڻ لاءِ سالن تائين منصوبابندي ڪرڻ کان پوءِ.

سوامي پرناباننڊ جي رانچي اچڻ کان ڪجهه وقت پوءِ، مان پنهنجي پيءُ سان گڏ ڪلڪتي جي گهر ويس جتي يوگي عارضي طور تي رهي رهيو هو. پرناباننڊ جي اڳڪٿي، جيڪا مون کي ڪيترائي سال اڳ ڪئي هئي، منهنجي ذهن ۾ تيزيءَ سان آئي: "مان توهان کي، توهان جي پيءُ سان، بعد ۾ ڏسندس."

جيئن ئي پيءُ سوامي جي ڪمري ۾ داخل ٿيو، عظيم يوگي پنهنجي جاءِ تان اٿيو ۽ منهنجي ماءُ پيءُ کي پيار سان عزت سان ڀاڪر پائي ورتو.

" ڀڳبتي،" هن چيو، "تون پاڻ بابت ڇا ڪري رهيو آهين؟ ڇا تون پنهنجي پٽ کي لامحدود ڏانهن ڊوڙندي نه ٿو ڏسين؟" مان پنهنجي پيءُ جي اڳيان سندس تعريف ٻڌي شرمائجي ويس. سوامي اڳتي چيو، "توهان کي ياد آهي ته اسان جو بابرڪت گرو ڪيترا ڀيرا چوندو هو: ' بانت، بنت، بن جئي. ' 6-26 تنهن ڪري ڪريا يوگا کي مسلسل جاري رکو ، ۽ جلدي الاهي دروازن تائين پهچو.

پرناباننڊ جو جسم، جيڪو بنارس ۾ منهنجي پهرين شاندار دوري دوران تمام سٺو ۽ مضبوط نظر آيو هو، هاڻي يقيني طور تي عمر رسيده نظر اچي رهيو هو، جيتوڻيڪ سندس پوزيشن اچا تائين شاندار طور تي بيٺو هو.

سوامي جي،" مون پڇيو، سڌو سندس اکين ۾ ڏسندي، "مهرباني ڪري مون کي سچ ٻڌاءِ: ڇا توهان عمر" جي واڌ محسوس نه ڪري رهيا آهيو؟ جيئن جسم ڪمزور ٿي رهيو آهي، ڇا توهان جي خدا جي تصور ۾ ڪا گهٽتائي اچي رهي آهي؟"

هو ملائڪ وانگر مسڪرايو. "محبوب هاڻي اڳي کان وڌيڪ مون سان گڏ آهي." سندس مڪمل يقين منهنجي ذهن ۾ روح تي حاوي ٿي ويو. هن اڳتي چيو، "مان اڃا تائين ٻن پينشن مان لطف اندوز ٿي رهيو آهيان - هڪ هتي ڀڳتيءَ کان، ۽ هڪ مٿي کان." آسمان ڏانهن پنهنجي آڱر اشارو ڪندي، بزرگ هڪ خوشيءَ ۾ پئجي ويو، سندس چهرو هڪ الاهي چمڪ سان روشن ٿيو - منهنجي سوال جو هڪ وسيع جواب.

مون ڏٺو ته پرنابانند جي ڪمري ۾ ڪيترائي ٻوٽا ۾ ٻج جا پيڪيج هئا، مون انهن جو مقصد پڇيو.

"مون بنارس کي مستقل طور تي ڇڏي ڏنو آهي،" هن چيو، "۾ هاٿي هماليه ڏانهن وڃي رهيو آهيان. اتي مان پنهنجن شاگردن لاءِ هڪ آشرم کوليندس. اهي ٻج پالڪ ۾ ڪجهه ٻيون پاڇيون پيدا ڪندا. منهنجا پيارا سادگي سان رهندا، پنهنجو وقت خوشگوار خدا جي اتحاد ۾ گذاريندا. ٻيو ڪجهه به ضروري ناهي."

پيءُ پڇيو سندس پاءُ شاگرد ڪڏهن هو ڪندو واپسي جي طرف ڪلڪتي.

"پيهر ڪڏهن به نه،" بزرگ جواب ڏنو. "هي اهو سال آهي جنهن ۾ لاهري مهاشيا مون کي چيو هو ته مان پنهنجي پياري بنارس کي هميشه لاءِ ڇڏي هماليه ڏانهن ويندس، اتي پنهنجي فاني جسم کي اڇلائڻ لاءِ."

سندس لفظن تي منهنجون اکيون ڳوڙهن سان پرجي ويون، پر سوامي پرسڪون مسڪرايو. هن مون کي هڪ ننڍڙي آسماني ٻار جي ياد ڏياري، جيڪو الاهي ماءُ جي گود ۾ محفوظ طور تي ويٺو هو. سالن جو بار هڪ عظيم يوگي جي اعليٰ روحاني طاقتن جي مڪمل قبضي تي ڪو به خراب اثر نه ٿو وجهي. هو پنهنجي مرضي سان پنهنجي جسم کي تازو ڪرڻ جي قابل آهي؛ پر ڪڏهن ڪڏهن هو عمر جي عمل کي روڪڻ جي پرواهه نٿو ڪري، پر پنهنجي ڪرم کي ڪم ڪرڻ جي اجازت ڏئي ٿو. پاڻ کي جسماني سطح تي ٻاهر ڪڍي، پنهنجي پراڻي جسم کي وقت بچائڻ واري اوزار طور استعمال ڪندي نئين اوتار ۾ ڪرما کي ڪم ڪرڻ جي ضرورت کي خارج ڪرڻ لاءِ.

مهينا بعد ۾ مان ملاقات هڪ پراڻو دوست، سننڊن، WHO هو هڪ جو پرناباننڊ جو بند ڪريو شاگرد.

"منهنجو پيارو گرو هليو ويو آهي،" هن روئڻ جي وچ ۾ مون کي ٻڌايو. "هن رشي ڪيش جي ويجهو هڪ آشرم قائم ڪيو، ۾ اسان کي پيار سان تربيت ڏني. جڏهن اسان ڪافي چڱي طرح آباد تي چڪا هئاسين، ۾ تيزيءَ سان روحاني تي رهيا هئاسين سندس ڪمپني ۾ ترقي، هن هڪ ڏينهن رشي ڪيش جي هڪ وڏي ميڙ کي کارائڻ جي تجويز ڏني. مون پڇيو هو ايترو وڏو انگ چو چاهيندو هو.

لفظن جا مڪمل مطلب سمجهه ۾ نه آيا ."

"پراناباننڊجي وڏي مقدار ۾ کاڌو پچائڻ ۾ مدد ڪئي. اسان تقريباً 2000 مهمانن کي کاڌو کارايو. دعوت کان پوءِ، هو هڪ بلند پليٽ فارم تي ويٺو ۾ لامحدود تي هڪ متاثر ڪندڙ واعظ ڏنو. آخر ۾، هزارين ماڻهن جي نظرن کان اڳ، هو مون ڏانهن مُڙيو، جڏهن مان سندس پرسان ڊائس تي ويٺو هوس، ۾ غير معمولي طاقت سان ڳالهايو."

"' سننڊن، هجڻ تيار ڪيل؛ مان آهيان وڃڻ جي طرف لات مارڻ جي فريم.[7-27] '"

"هڪ حيران ڪندڙ خاموشي کان پوءِ، مون زور سان رڙ ڪئي، 'سائين، اهو نه ڪريو! مهرباني ڪري، مهرباني ڪري، اهو نه ڪريو!' ميڙ زبان بند ڪري رهيو هو، اسان کي تجسس سان ڏسي رهيو هو. منهنجو گرو مون تي مسڪرايو، پر سندس سنجيده نظر اڳ ۾ ئي ابدیت تي ٽنگيل هئي.

"'خود غرض نه ٿيو،' هن چيو، '۾ نه ئي منهنجي لاءِ غمگين ٿيو. مان گهٽي وقت کان خوشيءَ سان توهان سڀني جي خدمت ڪري رهيو آهيان؛ هاڻي خوش ٿيو ۾ مون کي خدا جي سلامتي جي دعا ڪريو. مان پنهنجي ڪائناتي محبوب سان ملڻ وڃان ٿو. ' هڪ سرگوشي ۾، پراناباننڊجي وڌيڪ چيو، 'مان جلد ئي ٻيهر جنم وٺندس. لامحدود نعمت جي مختصر عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ کان پوءِ، مان واپس ايندس. زمين تي وڃو ۾ باباجي سان شامل ٿيو.[8-27] توهان کي جلد ئي خبر پوندي ته منهنجي روح کي ڪڏهن ۾ ڪٿي هڪ نئين جسم ۾ بند ڪيو ويو آهي.

هو روئيو پيھر، 'سنندن، هتي مان لات مارڻ جي فريم پاران جي پيون ڪريا يوگا . 9-27"

" هن اسان جي سامهون چهرن جي سمنڊ ڏانهن ڏٺو، ۽ هڪ نعمت ڏني. پنهنجي نظر اندروني طور تي
روحاني اک ڏانهن ڪندي، هو بي حرڪت ٿي ويو. جڏهن ته حيران ٿيل ميڙ سوچيو ته هو هڪ پرجوش
حالت ۾ مراقبو ڪري رهيو آهي، هو اڳ ۾ ئي گوشت جي خيمي کي ڇڏي چڪو هو ۽ پنهنجي روح کي
ڪائناتي وسعت ۾ غرق ڪري چڪو هو. شاگردن سندس جسم کي هٿ لڳايو، ڪنول جي پوس ۾ ويٺو هو،
پر اهو هاٽي گرم گوشت نه رهيو. صرف هڪ سخت فريم باقي رهيو؛ ڪرائيدار امر ساحل ڏانهن پڄي ويو
هو."

مان پڇاڻو ڪيو ڪٿي پرناباننڊ هو جي طرف هجڻ پيهر پيدا ٿيڻ.

اهو هڪ مقدس امانت آهي جيڪو مان ڪنهن کي به ظاهر نٿو ڪري سگهان،" سنندن جواب ڏنو. "شايد "
توهان ڪو ٻيو طريقو ڳولي سگهو ٿا."

سالن کان پوءِ مون سوامي ڪيشباننڊ 10-27 کان دريافت ڪيو ته پرناباننڊ، هڪ نئين جسم ۾ پنهنجي
پيدائش کان ڪجهه سال پوءِ، هماليه ۾ بدري نارائن هليو ويو هو، ۽ اتي عظيم باباجي جي چوڌاري سنتن
جي گروهه ۾ شامل ٿيو.

....

27-1 : وديااليا ، اسڪول. برهمچاريه هتي انسان جي زندگي لاءِ ويدڪ منصوبي جي چئن مرحلن مان
هڪ جو حوالو ڏئي ٿو، جنهن ۾ شامل آهن اهو جو (1) جي برهمچاري شاگرد (برهمچاري)؛ (2) جي
گهر وارو سان دنياوي ذميواريون (گهرهست)؛
(3) جي ويراڳ (وانپراسٿ)؛ (4) جي ٻيلو رهائشي يا گهمندڙ، واندو کان سپ زميني خدشا (
سنياسي). هي مثالي اسڪيم جو زندگي، جڏهن ته نه وڏي پيماني تي ڏنو ويو ۾ جديد انڊيا، اڃا تائين
آهي ڪيترائي عقيدتمند پوئلڳ. جي چار مرحلا آهن گرو جي سڄي زندگي هدايت هيٺ مذهبي طور
تي انجام ڏنو ويو.

27-2 : الف نمبر جو آمريڪي شاگرد پڻ آهي مهارت حاصل ڪئي مختلف آسن يا پوزيشن، سميت
برنارڊ ڪول، لاس اينجلس ۾ سيلف-ريئلائيزيشن فيلوشپ جي تعليمات جو هڪ استاد.

27-3 : مارڪ 10:29 -30..

27-4 : يوگودا: يوگا ، اتحاد، هم آهنگي، توازن؛ ها ، اهو ڪهڙي ڏئي ٿو. ست سنگا: ويٺو ، سچ؛ سانگا ،
رفاقت. ۾ اولهه، جي طرف بچڻ جي استعمال ڪريو جو هڪ سنسڪرت نالو، جي يوگودا ست سنگا
حرڪت آهي ٿي چڪو آهي سڏيو ويو جي خود شناسي فيلوشپ .

27-5 : جي سرگرميون تي رانچي آهن بيان ڪيل وڌيڪ مڪمل طور تي ۾ باب 40 . جي لڪشمن پور
اسڪول آهي ۾ جي قابل چارج مسٽر جي سي ڊي، بي اي جو طبي شعبو ڊاڪٽر ايس اين پال ۾
سسي پوشن ملڪ جي نگراني ۾ آهي.

27-6 : هڪ جو لاهري مهاشيه جو پسنديده تبصرا، ڏنو ويو جيئن حوصلا افزائي لاءِ سندس
شاگردن جو ثابت قدمي. الف آزاد ترجمو آهي: "ڪوشش، ڪوشش، هڪ ڏينهن ڏسو! الاهي
مقصد!"

27-7 : يعني، ڏيو مٽي جي جسم.

27-8 : لاهري مهاشيه جو گرو، WHO (ڏسو باب 33 .) آهي اڃا تائين رهندڙ.

27-9 : ڀيو ڪريا ، جيئن لاهري مهاشيا سيکاريو آهي، ان پڳت ڪي جيڪو ان □ مهارت حاصل ڪري چڪو آهي، چڙڻ □ واپس وڃڻ جي قابل بڻائي ٿو. جسم شعوري طور تي تي ڪو به وقت. ترقي يافته يوڳي استعمال ڪريو جي ڀيون ڪريا ٽيڪنڪ دوران جي آخري نڪرڻ جو موت، هڪ اهو لمحو جنهن بابت اهي هميشه اڳ □ ئي ڄاڻن ٿا.

27-10 : منهنجو ملاقات سان ڪيشبانند آهي بيان ڪيل □ باب 42.

باب: 28

ڪاشي، ٻيهر پيدا ٿيو ۽ ٻيهر دريافت ٿيل

"مهرباني ڪري ڪريو نه وڃ ۽ جي پاٿي. ڏيو اسان غسل ڪرڻ پاران ٻڌڻ اسان جو ٻڪريون."

مان رانچي جي نوجوان شاگردن کي خطاب ڪري رهيو هوس جيڪي مون سان گڏ اٺ ميل جي پيدل سفر تي هئا هڪ پاڙيسري ٽڪري. اسان جي اڳيان تلاءُ دلڪش هو، پر منهنجي ذهن ۾ ان لاءِ بيزاري پيدا ٿي چڪي هئي.

منهنجي چوڌاري وينل ماڻهن منهنجي ٻڪريون ٻوڙڻ جي مثال جي پيروي ڪئي، پر ڪجهه ڇوڪرا ٿڌي پاڻيءَ جي لالچ ۾ اچي ويا. جيئن ئي انهن غوطا هنيا ته وڏا پاڻي جا نانگ انهن جي چوڌاري ڦرڻ لڳا. ڇوڪرا مزاحيه چالاڪي سان تلاءَ مان ٻاهر آيا.

اسان پنهنجي منزل تي پهچڻ کان پوءِ پڪنڪ لنچ جو مزو ورتو. مان هڪ وڻ هيٺان ويٺي هيس، شاگردن جي هڪ ٽولي سان گهريل هيس. مون کي متاثر ڪندڙ موڊ ۾ ڏسي، انهن مون تي سوال ڪيا.

"مهرباني ڪري مون کي ٻڌايو، سائين،" هڪ نوجوان پڇيو، "ڇا مان هميشه توهان سان گڏ ڇڏي رهندس ۾ وڃڻ جي رستي ."

"آه، نه،" مان جواب ڏنو، "توهان ٿيندو هجڻ زبردستي ورتو ويو پري جي طرف تنهنجو گهر، ۽ بعد ۾ توهان ٿيندو شادي ڪر."

بي يقينيءَ سان، هن سخت احتجاج ڪيو. "صرف جيڪڏهن مان مري وڃان ته مون کي گهر ڪٽي سگهجي ٿو." پر ڪجهه مهينن ۾، سندس والدين سندس روئڻ واري مزاحمت جي باوجود، کيس ڪٽي وڃڻ لاءِ پهتا؛ ڪجهه سالن بعد، هن شادي ڪئي.

ڪيترن ئي سوالن جا جواب ڏيڻ کان پوءِ، مون کي ڪاشي نالي هڪ ڇوڪرو مخاطب ڪيو. هو لڳ ڀڳ ٻارهن سالن جو هو، هڪ هوشيار شاگرد، ۽ سڀني جو پيارو هو.

"سائين،" هو چيو، "ڇا ٿيندو هجڻ منهنجو قسمت؟"

"توهان ڪندو جلد هجڻ مئل." جي جواب ڏيو آيو کان منهنجو لب سان هڪ ناقابلِ مزاحمت زور.

هن غير متوقع انڪشاف مون کي ۽ گڏوگڏ موجود سڀني کي حيران ۽ غمگين ڪيو. خاموشي سان پاڻ کي هڪ خوفناڪ ٻار جي حيثيت سان ملامت ڪندي ، مون وڌيڪ سوالن جا جواب ڏيڻ کان انڪار ڪيو.

تي اسان جو واپسي جي طرف جي اسڪول، ڪاشي آيو جي طرف منهنجو ڪمرو.

"جيڪڏهن مان مري وڃان، ڇا تون مون کي ٻيهر جنم وٺندين ۾ مون کي روحاني رستي تي واپس آڻيندين؟" هو روئي رهيو هو.

مون کي هن ڏکئي خفيه ذميواري کان انڪار ڪرڻ تي مجبور محسوس ٿيو. پر هفتن کان پوءِ، ڪاشي مون

تي زور پريو. هن کي ٽٽڻ واري نقطي تائين بيچين ڏسي، مون آخرڪار هن کي تسلي ڏني.

ها،" مان واعدو ڪيو. "جيڪڏهن جي آسماني پيءُ قرض ڏئي ٿو سندس مدد، مان ٿيندو ڪوشش ڪر جي " طرف ڳوليو توهان."

اونهاري جي موڪلن دوران، مون هڪ مختصر سفر تي روانو ٿيو. افسوس ڪندي ته مان ڪاشي ڪي پاڻ سان گڏ نه وٺي سگهيس، مون وچڻ ڪان اڳ هن ڪي پنهنجي ڪمري ۾ سڏيو، ۽ احتياط سان هدايت ڪئي ته هو، سپني قائلن جي خلاف، اسڪول جي روحاني وهڪرن ۾ رهي. ڪنهن نه ڪنهن طرح مون محسوس ڪيو ته جيڪڏهن هو گهر نه ويو، ته هو ايندڙ آفت ڪان بچي سگهي ٿو.

جيئن ئي مان روانو ٿيس ته ڪاشي جو پيءُ رانچي پهچي ويو. پندرهن ڏينهن تائين هن پنهنجي پٽ جي مرضي ڪي ٽوڙڻ جي ڪوشش ڪئي، اهو سمجهائيندي ته جيڪڏهن ڪاشي پنهنجي ماءُ ڪي ڏسڻ لاءِ صرف چئن ڏينهن لاءِ ڪلڪتي ويندو، پوءِ هو واپس اچي سگهي ٿو. ڪاشي مسلسل انڪار ڪيو. پيءُ آخرڪار چيو ته هو ڇوڪرو ڪي وٺي ويندو. پوليس جي مدد سان پڇي ويو. ڌمڪي ڪاشي ڪي پريشان ڪيو، جيڪو اسڪول جي ڪنهن به ناڪاري مشهوري جو سبب بڻجڻ لاءِ تيار نه هو. هن ڪي وڃڻ ڪان سواءِ ٻيو ڪو به رستو نظر نه آيو.

مان ڪجهه ڏينهن ڪان پوءِ رانچي موٽي آيس. جڏهن مون ٻڌو ته ڪيئن ڪاشي ڪي هٽايو ويو آهي، ته مان فوراً ڪلڪتي لاءِ تيار ٿي ويس. اتي مون هڪ گهوڙي جي گاڏي هلائي. تمام عجيب ڳالهه اها آهي ته جيئن گاڏي گنگا تي هاوڙا پل ڪان گذري، مون ڪاشي جي پيءُ ۽ ٻين مائٽن ڪي سوگوار ڪپڙن ۾ ڏٺو. پنهنجي ڊرائيور ڪي روڪڻ لاءِ رڙ ڪندي، مان ڊوڙي ٻاهر نڪتس ۽ بدقسمت پيءُ ڏانهن ڏٺو.

"مسٽر. قاتل،" مان روئيو ڪجهه حد تائين بي سبب، "توهان آهي مارجي ويو منهنجو ڇوڪرو!"

پيءُ ڪي اڳ ۾ ئي احساس ٿي چڪو هو ته هن ڪاشي ڪي زبردستي ڪلڪتي آڻڻ ۾ ڪيتري غلطي ڪئي هئي. ڇوڪرو اتي رهڻ جي ڪجهه ڏينهن دوران، هن آلوده کاڌو کاڌو، هيضو ٿيو ۽ فوت ٿي ويو.

ڪاشي لاءِ منهنجو پيار، ۽ موت ڪان پوءِ ڪيس ڳولڻ جو عزم، رات ڏينهن مون ڪي پريشان ڪندو رهيو. مان ڪٿي به وڃان، سندس چهرو منهنجي سامهون اڀرندو رهيو. مون هن لاءِ هڪ يادگار ڳولا شروع ڪئي، جيتوڻيڪ گهڻو وقت اڳ مون پنهنجي گم ٿيل ماءُ ڪي ڳوليو هو.

ڪاشي، گم ٿيل ۽ ٻيهر دريافت ٿيل

منهنجو پاءُ بشنو؛ موتي لال مڪرجي آف سيرامپور، سري يڪتيشور جو هڪ اعليٰ ترقي يافته
شاگرد؛ منهنجو پيءُ؛ مسٽر رائٽ؛ پاڻ؛ تلسي نارائن بوس؛ رانچي جو سوامي ستيانند

1920ع جي مذهبي لبرلز جي بين الاقوامي ڪانگريس □ مندوبن جو هڪ گروپ بوسٽن، جتي
مون آمريڪا □ پنهنجي پهرين تقرير ڏني. (کاٻي کان ساڄي) ريورنڊ ڪلي ميڪ ڪولي، ريورنڊ
ٽي. رونڊا وليمز، پروفيسر ايس. اوشيگاساڪي، ريورنڊ جابيز ٽي. سنڊرليند، مان پاڻ، ريورنڊ
چاس ڊبليو. وينڊٽي، ريورنڊ سيموئل اي. ايليٽ، ريورنڊ باسل مارٽن، ريورنڊ.
ڪرسٽوفر جي. گهٽي، ريورنڊ. سموئيل ايم. ڪروٿرز.

مون محسوس ڪيو ته جيئن ته خدا مون ڪي عقل جي طاقت ڏني آهي، مون کي ان کي استعمال ڪرڻ گهرجي □ پنهنجين طاقتن کي وڌ کان وڌ استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي نازڪ قانون ڳولي سگهان جن جي ذريعي مان چوڪرو جي نجومي جڳهه کي جاڻي سگهان. هو هڪ روح هو جيڪو اڻپوريون خواهشن سان ڌڙڪي رهيو هو، مون محسوس ڪيو - روشني جو هڪ ميڙ نجومي علائقن □ لکين روشن روحن جي وچ □ ڪٿي تري رهيو هو. مان ڪيئن ان سان گڏ هلان ها؟ پين روحن جي ڪيترين ئي چمڪندڙ روشنين جي وچ □، هو؟

استعمال ڪندي هڪ خفيه يوگا ٽيڪنڪ، مان نشر ٽيل منهنجو پيار جي طرف ڪشي جي روح ذريعي جي مائڪروفون جو

روحاني اک، ابرو جي وچ ۾ اندروني نقطو. مٿي کيل هٿن ۾ آڱرين جي اينٽينا سان، مان اکثر ڦري ويو مان پاڻ گول ۾ گول، ڪوشش ڪرڻ جي طرف ڳولهيو جي هدايت ۾ ڪهڙي هو هڪ جنين جي صورت ۾ پيهر جنم ورتو هو. مون کي اميد هئي ته منهنجي دل جي ڪنسنٽريشن-ٽيون ٽيل ريڊيو ۾ هن کان جواب ملندو. [1-28]

مون کي وجداني طور تي محسوس ٿيو ته ڪاشي جلد ئي زمين تي واپس ايندو، ۽ جيڪڏهن مان مسلسل هن کي پنهنجو سڏ نشر ڪندو رهيس، ته سندس روح جواب ڏيندو. مون کي خبر هئي ته ڪاشي پاران موڪليل معمولي ترغيب منهنجي آڱرين، هٿن، هٿن، ڪرنگهي ۾ اعصابن ۾ محسوس ڪئي ويندي.

ڪاشي جي وفات کان پوءِ، مون تقريبن ڇهن مهينن تائين مسلسل يوگا جي طريقي جي مشق ڪئي. هڪ صبح ڪجهه دوستن سان گڏ ڪلڪتي جي پريل بوبازار سيڪشن ۾ گھمندي، مون معمول جي انداز ۾ پنهنجا هٿ مٿي ڪيا. پهريون ڀيرو، جواب آيو. مون کي پنهنجين آڱرين ۾ هٿن مان بجلي جي لهرن کي ٽٽڻ جو احساس ٿيو. اهي وهڪرا منهنجي شعور جي هڪ گهري ڪوٽ مان هڪ غالب سوچ ۾ تبديل ٿي ويا: "!مان ڪاشي آهيان؛ مان ڪاشي آهيان؛ مون وٽ اچو"

جڏهن مون پنهنجي دل جي ريڊيو تي ڌيان ڏنو ته اهو خيال تقريباً ٻڌڻ ۾ آيو. ڪاشي جي خاصيت واري، ٿوري سخت سرگوشي ۾، [2-28] مون سندس سڏ بار بار ٻڌو. مون پنهنجي هڪ ساٿي، پرڪش داس، [28-3] جو هٿ پڪڙيو. ۽ خوشيءَ سان هن ڏانهن مُرڪيو.

"اهو ڏسڻ ۾ اچي ٿو جيئن جيتوڻيڪ مان آهي واقع ڪاشي!"

مان پنهنجن دوستن جي بي نقاب تفريح ۾ گذرندڙ ميڙ ڏانهن ڦرڻ لڳس. بجلي جا جهٽڪا منهنجي آڱرين مان صرف تڏهن ئي جهنجهندا هئا جڏهن مان هڪ ويجهي رستي ڏانهن منهن ڪيو، جنهن کي مناسب طور تي "سرپينٽائن لين" سڏيو ويندو هو. جڏهن مان ٻين طرفن ڏانهن رخ ڪيو ته نجمي وهڪرا غائب ٿي ويا.

"آه،" مون چيو، "ڪاشي جو روح ضرور ڪنهن ماءُ جي پيٽ ۾ رهندو جنهن جو گهر هن گهٽي ۾ آهي."

منهنجا ساٿي ۽ مان سرپينٽائن لين جي ويجهو پهتاسين؛ منهنجي مٿي کيل هٿن ۾ وائبريشن وڌيڪ مضبوط ۽ وڌيڪ واضح ٿي وئي. ڄڻ ته ڪو مقناطيس مون کي رستي جي ساڄي پاسي ڇڪي رهيو هو. هڪ خاص گهر جي دروازي تي پهچندي، مان پاڻ کي متعصب ڏسي حيران ٿي ويس. مون شديد جوش جي حالت ۾ دروازو کڙڪايو، پنهنجو ساهه روڪيو. مون محسوس ڪيو ته منهنجي ڊگهي، مشڪل، ۽ يقيني طور تي غير معمولي ڳولا جو ڪامياب انجام اچي ويو آهي!

دروازو هڪ نوڪر کوليو، جنهن مون کي ٻڌايو ته سندس مالڪ گهر ۾ آهي. هو ٻئي منزل تان زيني تان هيٺ لهي آيو ۽ مون ڏانهن سواليه انداز ۾ مسڪرايو. مون کي مشڪل سان خبر هئي ته پنهنجو سوال ڪيئن بيان ڪريان، هڪ ئي وقت مناسب ۽ بيوقوفي وارو.

"مهرباني ڪري ٻڌايو مان، سائين، جيڪڏهن توهان ۽ تنهنجو زال آهي ٿي چڪو آهي توقع ڪرڻ هڪ ٻار لاءِ بابت ڇهه مهينا؟"

"ها، اهو سچ آهي." اهو ڏسي ته مان هڪ سوامي آهيان، هڪ تجديد ٿيل روايتي نارنگي ڪپڙي ۾، هن شائستگي سان چيو، "دعا ڪريو ته مون کي ٻڌايو ته توهان منهنجا معاملا ڪيئن ڄاڻو ٿا."

جڏهن هو ٻڏو بابت ڪاشي ۾ جي واعدو مان هئي ڏنو ويو، جي حيران ٿيل ماڻهو ايمان آندو منهنجو ڪهاڻي.

"توهان ڪي گوري رنگت وارو هڪ نر ٻار پيدا ٿيندو،" مون هن کي چيو. "هن جو چهرو ويڪرو هوندو، سندس پيشاني تي هڪ ڳئون هوندي. سندس مزاج خاص طور تي روحاني هوندو." مون کي پڪ هئي ته ايندڙ ٻار ڪاشي سان اهي مشابهتون رکندو.

بعد ۾ مان ان ٻار سان ملڻ ويس، جنهن جي والدين کيس سندس پراڻو نالو ڪاشي ڏنو هو. ٻاروتڻ ۾ به هو منهنجي پياري شاگرد رانچي سان ڏسڻ ۾ حيرت انگيز طور تي ملندڙ جلندڙ هو. ٻار مون کي هڪ فوري پيار ڏيکاريو؛ ماضي جي ڪشش ٻيٽي شدت سان جاڳي پئي.

سالن کان پوءِ، نوجوان ڇوڪرو مون کي آمريڪا ۾ منهنجي رهائش دوران خط لکيو. هن هڪ تجديد جي رستي تي هلڻ جي پنهنجي گهري خواهش کي بيان ڪيو. مون هن کي هڪ هماليائي استاد ڏانهن هدايت ڪئي، جيڪو اڄ تائين ٻيهر جنم وٺندڙ ڪاشي جي رهنمائي ڪري ٿو.

28-1 : ابرو جي وچ واري نقطي کان پيش ڪيل مرضي، يوگي سوچ جي نشرياتي اوزار جي طور تي ڄاڻن ٿا. جڏهن جي محسوس ڪرڻ آهي آرام سان مرڪوز تي جي دل، اهو عمل جيئن هڪ ذهني ريڊيو، ۾ ڪري سگهي ٿو حاصل ڪريو جي پيغام ٻين جي پري يا ويجهو کان. ٽيليپيٿي ۾ هڪ شخص جي ذهن ۾ خيالن جا نفيس وائبريشن ايسٽرل ايٿر جي نفيس وائبريشن ذريعي ۾ پوءِ گراسر ارٿهوي ايٿر ذريعي منتقل ٿين ٿا، جيڪي بجليءَ جون لهرون پيدا ڪن ٿا، جيڪي موڙ ۾، ٻئي شخص جي ذهن ۾ سوچ جي لهرن ۾ تبديل ٿين ٿيون.

28-2 : هر روح ۾ ان جو پاڪ حالت آهي سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ. ڪشي جي روح ياد آيو سڀ جي خاصيتون جو ڪاشي، جي ڇوڪرو، ۾ تنهن ڪري منهنجي سڄاڻپ کي تيز ڪرڻ لاءِ هن جي ڪڙڪ آواز جي نقل ڪئي.

28-3 : پروڪاش داس آهي جي موجوده ڊائريڪٽر جو اسان جو يوگودا رياضي (آشرم) تي ڏڪٽيشور ۾ بنگال.

باب: 29

رابندرناٿ ٽئگور ۾ مان پيٽ ڪريو اسڪول

"رابندرناٿ ٽئگور سيکاريو اسان جي طرف ڳائڻ، جيئن هڪ قدرتي فارم جو پاڻ اظهار، جهڙو جي پکي."

پولا ناٿ، منهنجي رانچي اسڪول ۾ هڪ چوڏهن سالن جو هوشيار ڇوڪرو، مون کي هي وضاحت ڏني جڏهن مون هڪ صبح سندس سُريلي آوازن تي سندس تعريف ڪئي. اشتعال سان يا بغير، ڇوڪرو هڪ سُر وارو وهڪرو وهائي ڇڏيو. هو اڳ ۾ بولپور ۾ "شانتي نڪيتن" (امن جي جنت) جي مشهور ٽيگور اسڪول ۾ پڙهي چڪو هو.

رابندرناٿ جا گيت منهنجي لبن تي نندي هوندي کان ئي آهن،" مون پنهنجي ساٿي کي چيو. "سچو بنگال، "
ايتري قدر جو اڻ پڙهيل هاري به، سندس بلند شاعري مان خوش ٿين ٿا."

پولا □ مون گڏجي ٽئگور جا ڪجھ ريفرينس ڳايا، جنهن هزارين هندستاني نظمن کي موسيقي ڏني آهي، ڪجهه اصلي □ ڪجهه پراڻي دور جون.

مان رابندر ناٿ سان ادب جو نوبل انعام ملڻ کان پوءِ جلد ئي مليو،" مون بعد □ چيو. اسان جو آواز. "مان هن سان ملڻ لاءِ راغب ٿيس ڇاڪاڻ ته مون هن جي ادبي نقادن کي رد ڪرڻ □ غير سفارتي جرئت جي تعريف ڪئي." مون مسڪرايو.

پولا تجسس سان پڇاڻو ڪيو جي ڪهاڻي.

عالمن بنگالي شاعري □ هڪ نئون انداز متعارف ڪرائڻ تي ٽئگور تي سخت تنقيد ڪئي،" مون شروعات " ڪئي. "هن عام ٻولي □ ڪلاسيڪل اظهار کي ملايو، پنڊتن جي دلين کي پياري سپني مقرر ڪيل حدن کي نظرانداز ڪيو. سندس گيت جذباتي طور تي پرڪشش اصطلاحن □ گ□ڙ فلسفيانه سچائي کي ظاهر ڪن ٿا، قبول ٿيل ادبي شڪلن جو ٿورو خيال رکندي."

هڪ بااثر نقاد رابندر ناٿ کي معمولي طور تي هڪ 'ڪبوتر-شاعر' سڏيو، جيڪو هڪ روپئي لاءِ پنهنجا " پرنٽ ٿيل ڪوئنگ وڪٽي ڇڏيندو هو.' پر ٽئگور جو بدلو ويجهو هو؛ سڄي مغربي دنيا سندس گيتانجلي ("گيت جي آڇون") جو انگريزي □ ترجمو ڪرڻ کان پوءِ جلد ئي سندس پيرن تي خراج تحسين پيش ڪيو. پنڊتن جو هڪ ٽرين، جنهن □ سندس هڪ وقت جا نقاد به شامل هئا، مبارڪون ڏيڻ لاءِ شانتي نڪيتن ويا.

رابندرناٿ پنهنجن مهمانن جو صرف هڪ جان بوجھ ڪري ڊگهي دير کان پوءِ استقبال ڪيو، □ پوءِ " خاموشيءَ سان انهن جي تعريف ٻڌي. آخرڪار هن انهن جي خلاف تنقيد جا پنهنجا عادي هٿيار ڦيرائي ڇڏيا.

حضرات،' هن چيو، 'توهان هتي جيڪي خوشبودار اعزاز ڏئي رهيا آهيو، اهي توهان جي ماضي جي "' حقارت جي بدبوءَ سان بي ترتيب طور تي مليل آهن. ڇا ممڪن آهي ته نوبل انعام جي منهنجي ايوارڊ □ توهان جي اوچتو تعريف جي تيز طاقتن جي وچ □ ڪو تعلق هجي؟ مان اجا تائين اهو ئي شاعر آهيان جنهن توهان کي ناراض ڪيو هو جڏهن مون پهريون ڀيرو بنگال جي مزار تي پنهنجا عاجز گل پيش ڪيا هئا.'

اخبارن ٽئگور جي ڏنل جرئتمند سزا جو احوال شايع ڪيو. مون هڪ اهڙي ماڻهوءَ جي صاف گوئي وارن " لفظن جي تعريف ڪئي، جيڪو چاپلوسي کان بي خبر هو،" مون اڳتي چيو. "مون کي ڪلڪتي □ رابندرناٿ سان سندس سيڪريٽري، مسٽر سي ايف اينڊريوز، 1-29 باران متعارف ڪرايو ويو. جيڪو صرف بنگالي ڌوتيءَ □ ملبوس هو . هن پيار سان ٽئگور کي پنهنجو گروديو سڏيو .

رابندرناٿ مون کي مهربانيءَ سان قبول ڪيو. هن دلڪشي، ثقافت □ شائستگي جي هڪ آرامده آڪاش " پيدا ڪئي. پنهنجي ادبي پس منظر بابت منهنجي سوال جو جواب ڏيندي، ٽئگور مون کي ٻڌايو ته اسان جي مذهبي رزميه ڪتابن کان علاوه، سندس الهام جو هڪ قديم ذريعو ڪلاسيڪل شاعر، بدياپتي هو."

انهن يادن کان متاثر ٿي، مون ٽئگور جي هڪ پراڻي بنگالي گيت جو نسخو ڳائڻ شروع ڪيو، "پنهنجي پيار جو چراغ روشن ڪريو." پولا □ مون خوشيءَ سان نعرا هنيا جڏهن اسان ودياليا جي ميدان تي گهمي رهيا هئاسين.

رانچي اسڪول قائم ڪرڻ کان لڳ ڀڳ ٻه سال پوءِ، مون کي رابندر ناٿ طرفان شانتي نڪيتن □ ساٿس ملڻ جي دعوت ملي ته جيئن اسان جي تعليمي آدرشن تي بحث ڪري سگهان. مان خوشيءَ سان ويس. جڏهن مان داخل ٿيس ته شاعر پنهنجي مطالعي □ ويٺو هو؛ مون تڏهن سوچيو، جيئن اسان جي پهرين

ملاقات □، ته هو ايترو ئي شاندار هو. شاندار مردانگي جو هڪ نمونو جيئن ڪو به مصور خواهش ڪري سگهي ٿو. سندس سهڻي نموني سان ٺهيل چهرو، هڪ معزز امير، ٻگهن وارن □ وهندڙ ڏاڙهي سان فريم ٿيل هو. وڏيون، پگهلندڙ اکيون؛ هڪ فرشتي مسڪراهٽ؛ □ هڪ

بانسري جهڙي آواز جيڪا لفظي طور تي جادوئي هئي. مضبوط، ڏگهو □ سنجيده، هن هڪ ٻار جي خوشگوار خود بخود سان تقريبن عورت جي نرمي کي گڏ ڪيو. ڪو به مثالي تصور نه هو هڪ شاعر هن نرم ڳائڻي کان وڌيڪ مناسب مجسمو ڳولي سگهي ٿو.

ٽئگور □ مان جلد ئي اسان جي اسڪولن جي مقابلي واري مطالعي □ گهيريل هئاسين، ٻئي غير روايتي لائينن تي قائم ڪيا ويا هئا. اسان ڪيتريون ئي هڪجهڙيون خاصيتون دريافت ڪيون - ٻاهرين هدايت، سادگي، ٻار جي تخليقي روح لاءِ ڪافي گنجائش. بهرحال، رابندرناٿ ادب □ شاعري جي مطالعي تي □ موسيقي □ گيت ذريعي خود اظهار تي گهڻو زور ڏنو، جيڪو مون اڳ □ ئي ٻولا جي صورت □ نوٽ ڪيو هو. شانتي نڪيتن جا ٻار خاموشي جا دور ڏسندا هئا، پر انهن کي ڪا خاص يوگا تربيت نه ڏني وئي.

شاعر منهنجي وضاحت کي خوشامد سان ڏيان سان ٻڌو، جيڪا توانائي ڏيندڙ "يوگودا" مشقن □ يوگا ڪنسنٽريشن ٽيڪنڪ جي آهي، جيڪي رانچي □ سڀني شاگردن کي سيکاريون وينديون آهن.

ٽئگور مون کي پنهنجي شروعاتي تعليمي جدوجهد بابت ٻڌايو. "مان پنجين درجي کان پوءِ اسڪول مان ڀڄي ويس،" هن کلندي چيو. مان آساني سان سمجهي سگهان ٿو ته سندس فطري شاعراڻي لذت کي ڪيئن بي عزت ڪيو ويو هو اسڪول جي ڪمري جو اداس، نظم و ضبط وارو ماحول.

"اهو ئي سبب آهي جو مون چانوَ وارن وڻن □ آسمان جي شان هيٺان شانتي نڪيتن کوليو." هو خوبصورت باغ □ پڙهائيندڙ هڪ ننڍڙي ٽولي ڏانهن فصاحت سان اشارو ڪيو. "هڪ ٻار پنهنجي قدرتي ماحول □ گلن □ گيتن جي پکين جي وچ □ آهي. صرف هن طريقي سان هو پنهنجي انفرادي عطا جي لڪيل دولت کي مڪمل طور تي ظاهر ڪري سگهي ٿو. سچي تعليم ڪڏهن به ٻاهر کان پريل □ پمپ نه ٿي سگهي. بلڪه ان کي اندر جي دانش جي لامحدود ذخيرن کي خود بخود سطح تي آڻڻ □ مدد ڪرڻ گهرجي." 2-29

مون اتفاق ڪيو. "نوجوانن جي مثالي □ هيرو جي پوڄا ڪندڙ جبلتون انگن اکرن □ تاريخ جي دورن جي هڪ خاص غذا تي بکيو آهن."

شاعر پنهنجي پيءُ، ديويندر ناٿ جي پيار سان ڳالهه ڪئي، جنهن شانتي نڪيتن جي شروعات کي متاثر ڪيو هو.

"پيءُ مون کي هي زرخيز زمين ڏني، جتي هن اڳ □ ئي هڪ مهمان خانو □ مندر تعمير ڪيو هو،" رابندر ناٿ مون کي ٻڌايو. "مون هتي پنهنجو تعليمي تجربو 1901 □ شروع ڪيو، صرف ڏهه ڇوڪرن سان. نوبل انعام سان گڏ اٺ هزار پائونڊ سڀ اسڪول جي سار سنڀال لاءِ ويا."

جي وڏو ٽئگور، ديويندر ناٿ، ڄاتل سڃاتل پري □ ويڪرو جيئن "مهارشي،" هو هڪ تمام گهڻو هڪ قابل ذڪر ماڻهو، جيئن ڪو به سندس آتم ڪهاڻي مان ڳولي سگهي ٿو . سندس جوانيءَ جا ٻه سال هماليه □ مراقبي □ گذاريا. ان جي نتيجي □، سندس پيءُ، دوارڪنات ٽئگور، پنهنجي سخاوت واري عوامي ڀلائي لاءِ سڄي بنگال □ مشهور هو. هن شاندار وڻ مان ذهين ماڻهن جو هڪ خاندان پيدا ٿيو آهي. صرف رابندر ناٿ ئي نه؛ سندس سڀني مائٽن تخليقي اظهار □ پاڻ کي ممتاز ڪيو آهي. سندس ڀائر، گوگونيندرا □ ابانيندرا، اهم ترين فنڪارن مان آهن 29- 3 جو انديا؛ ڀيو ڀاءُ، دويجندرا، آهي هڪ گهري نظر رکندڙ فلسفي، تي ڪنهن جو نرم ڪال ڪريو پکي □ ٻيلي جا جانور جواب ڏين ٿا.

رابندرناٿ مون کي مهمان خاني □ رات گذارڻ جي دعوت ڏني. شام جو، شاعر کي پيٽيو □ هڪ گروپ سان گڏ ويٺل ڏسڻ واقعي هڪ دلڪش نظارو هو. وقت پوئتي هٽي ويو:

منهنجي سامهون اهو منظر هڪ قديم آشرم جهڙو هو - خوشيءَ وارو ڳائڻو جيڪو سندس عقيدتمندن سان گهريل هو، سڀ الاهي پيار ۾ جڪڙيل هئا. ٽئگور هر ڳنڊ ڪي هم آهنگي جي تارن سان ڳنڍيو. ڪڏهن به زور نه ڏنو، هن هڪ ناقابلِ مزاحمت مقناطيسيت سان دل کي ڇڪيو ۾ قبضو ڪيو. رب جي باغ ۾ شاعري جو نادر گل ڦل، ٻين کي قدرتي خوشبوءِ سان متوجهه ڪري رهيو هو!

پنهنجي سُريلي آواز ۾، رابندرناٿ اسان کي پنهنجون ڪجهه شاندار نظمون پڙهي ٻڌايون، جيڪي نئين تخليق ڪيون ويون هيون. سندس گهڻا گيت ۾ ناٽڪ، جيڪي سندس شاگردن جي لذت لاءِ لکيا ويا هئا، شانتي نڪيتن ۾ ترتيب ڏنا ويا آهن. منهنجي خيال ۾، سندس لائينن جي خوبصورتي سندس فن ۾ آهي ته هو تقريبن هر هڪ ۾ خدا جو حوالو ڏئي ٿو. بند، پر ڪڏهن ڪڏهن مقدس نالو جو ذڪر ڪندي. "ڳائڻ جي خوشي ۾ مست،" هن لکيو، "مان پاڻ کي وساري ڇڏيان ٿو ۾ توکي دوست سڏيان ٿو جيڪو منهنجو آقا آهي."

ٻئي ڏينهن، لنچ کان پوءِ، مون شاعر کي بي صبري سان الوداع چيو. مون کي خوشي آهي ته سندس ننڍڙو اسڪول هاڻي هڪ بين الاقوامي يونيورسٽي، "وِسوا ڀارتي" ۾ تبديل ٿي چڪو آهي، جتي سڀني ملڪن جي عالمن هڪ مثالي ماحول ڳولي لڌو آهي.

"جتي ذهن خوف کان خالي هجي ۾ سر بلند هجي؛ جتي علم آزاد هجي؛"
جتي دنيا تنگ گهريلو ڀتين جي ڪري ٽڪرن ۾ نه ورهايل هجي؛
ڪٿي لفظ اچو ٻاهر کان جي کوٽائي جو سچ؛
ڪٿي بي پرواهه ڪوشش ڪندڙ ڇڪيون ان جو هٿيار طرف ڪمال؛
جتي عقل جو صاف وهڪرو مئل عادت جي اُداس ريگستاني واريءَ ۾ پنهنجو رستو نه وڃائي چڪو آهي؛
جتي ذهن کي تو پاران مسلسل وسيع سوچ ۾ عمل ڏانهن اڳتي وڌايو ويندو آهي؛
آزاديءَ جي انهيءَ جنت ۾، منهنجا پيءُ، منهنجي ملڪ کي جاڳائڻ ڏي!" 4-29

رابندرناٿ ٽئگور

29-1 : جي انگريزي ليکڪ ۾ پبلسٽيسٽ، بند ڪريو دوست جو مهاتما گانڌي. مسٽر. اينڊريوز آهي عزت وارو ۾ انڊيا لاءِ سندس سندس اختيار ڪيل زمين لاءِ ڪيتريون ئي خدمتون.

29-2 : " روح جو اڪثر پيدا ٿيڻ، يا، جيئن هندو چون ٿا، 'هزارين جنمن مان وجود جي رستي تي سفر ڪرڻ' . . . اتي آهي ڪجهه به نه جو ڪهڙي هوءَ آهي نه حاصل ڪيو جي جاڻ؛ نه تعجب اهو هوءَ آهي چاڪاڻ ته پچا ڳاچا ۾ سکيا سڀ قابل جي طرف ياد ڪرڻ . . . جيڪو اڳ ۾ هوءَ ڄاڻيندي هئي. ڪجهه يادگيري آهي." - ايمرسن .

29-3 : رابندرناٿ، پڻ، ۾ سندس سٺ جو ڏهاڪو، مصروف ۾ هڪ سنجيده پڙهائي جو مصوري. نمائشون جو سندس "مستقبل جو" ڪم ڪجهه سال اڳ يورپي گاديءَ وارن هنڌن ۾ نيو يارڪ ۾ ڏنا ويا هئا.

29-4 : گيتانجلي (نيو يارڪ: ميڪملن ڪمپني). شاعر جو هڪ سوچيندڙ مطالعو رابندرناٿ جي فلسفي ۾ ملندو. ٽئگور ، پاران جي ملهايو ويو عالم، سائين ايس. راڌا ڪرشنن (ميڪملن، 1918). ٻيو وضاحت ڪندڙ حجم آهي

بي. ڪ. راءِ جو رابندرناٿ ٽئگور: جي ماٿهو □ سندس شاعري (نئون يارڪ: ڊوڊ، ميڊ، 1915). ٻُڌَ □
جي انجيل ٻڌمت جو (نئون يارڪ: پٽنم جو، 1916)، پاران جي ممتاز مشرقي فن اختيار، آنند ڪ.
ڪومارسوامي، تي مشتمل آهي شاعر جي پاءُ، ابيننندر ناٿ ٽئگور پاران رنگين تصويرن جو هڪ انگ.

باب: 30

جي قانون جو معجزا

عظيم ناول نگار ليو ٽالسٽائي هڪ خوشگوار ڪهاڻي لکي، تي هرمٽس . سندس دوست نڪولس روئرچ 1-30 ڪهاڻي جو خلاصو هن ريت ڪيو آهي:

هڪ ٻيٽ تي ٽي پوڙها راهب رهندا هئا. اهي ايترا سادا هئا جو انهن جي صرف دعا اها هئي: 'اسين ٽي " آهيون؛ تون ٽي آهين - اسان تي رحم ڪر!' هن معصوم دعا دوران وڏا معجزا ظاهر ٿيا.

مقامي بشپ 2-30 ٽنهي راهبن انهن جي ناقابل قبول دعا بابت ٻڌڻ لاءِ آيو، انهن کي روايتي دعائون" سيکارڻ لاءِ انهن سان ملڻ جو فيصلو ڪيو. هو ٻيٽ تي پهتو، راهبن کي ٻڌايو ته انهن جي آسماني درخواست بي عزتي هئي، انهن کي ڪيترين ئي روايتي دعائون سيکاريون. پوءِ بشپ هڪ ٻيڙي تي چڙهي ويو. هن ڏٺو، جهاز جي پنيان، هڪ چمڪندڙ روشني. جيئن اهو ويجهو آيو، هن ٽنهي راهبن کي ڏٺو، جيڪي هٿ جهلي رهيا هئا ٻيڙي کي پڪڙڻ جي ڪوشش لهرن تي ڊوڙي رهيا هئا.

اسان اهي دعائون وساري ڇڏيون آهن جيڪي توهان اسان کي سيکاريون هيون،' اهي بشپ وٽ پهتا رڙ "' ڪئي، ' توهان کي انهن کي ورجائڻ لاءِ جلدي ڪرڻ لاءِ چيو آهي.' حيران ٿيل بشپ پنهنجو مٿو هلايو.

پيارا،" هن عاجزيءَ سان جواب ڏنو، 'پنهنجي پراڻي دعا سان گڏ رهو!'" ٽيئي "

بزرگ پاڻي تي ڪيئن هليا؟

ڪيئن ڪيو مسيح ٻيهر جيئرو ٿيڻ سندس صليب تي چاڙهيو ويو جسم؟

ڪيئن ڪيو لاهري مهاسائيا سري يوڪتيسور انجام ڏيڻ سندن معجزا؟

جديد سائنس اڃا تائين ڪو به جواب نه ڏنو آهي؛ جيتوڻيڪ ايٽم بم جي آمد ريڊار جي عجائبات سان، عالمي ذهن جو دائرو اوچتو وڌايو ويو آهي. سائنسي لغت "ناممڪن" لفظ گهٽ نمايان ٿيندو پيو وڃي.

قديم ويدڪ صحيفا اعلان ڪن ٿا ته جسماني دنيا مايا جي هڪ بنيادي قانون ، اضافيت دوئي جي اصول تحت هلندي آهي. خدا، واحد زندگي، هڪ مطلق وحدت آهي؛ هو ڪنهن تخليق جي الڳ متنوع مظهر جي طور تي ظاهر نه ٿي سگهي سواءِ هڪ غلط يا

غير حقيقي پردو. اهو ڪائناتي وهم مايا آهي . جديد دور جي هر عظيم سائنسي دريافت رشين جي هن سادي اعلان جي تصديق ڪئي آهي.

مايا جو هڪ قانون آهي : "هر عمل لاءِ هميشه هڪ برابر ۽ مخالف رد عمل هوندو آهي؛ ڪنهن به ٻن جسمن جا باهمي عمل هميشه برابر ۽ مخالف هدايت ۾ هوندا آهن." تنهن ڪري عمل ۽ رد عمل بلڪل برابر آهن. "هڪ واحد قوت هجڻ ناممڪن آهي. اتي هجڻ گهرجي، ۽ هميشه آهي، برابر ۽ مخالف قوتن جو هڪ جوڙو."

بنيادي قدرتي سرگرميون سڀ پنهنجي اصليت کي ظاهر ڪن ٿيون. مثال طور، بجلي، رد ڪرڻ ۽ ڪشش جو هڪ رجحان آهي؛ ان جا اليڪٽران ۽ پروٽان برقي مخالف آهن. ٻيو مثال: مادي جو ايٽم يا آخري ذرو، زمين وانگر، مثبت ۽ منفي قطبن سان هڪ مقناطيس آهي. پوري غير معمولي دنيا قطبيت جي ناقابل برداشت اثر هيٺ آهي؛ فزڪس، ڪيمسٽري، يا ڪنهن ٻئي سائنس جو ڪو به قانون ڪڏهن به موروثي مخالف يا متضاد اصولن کان آزاد نه مليو آهي.

مايا کان ٻاهر قانون ناهي نٿي سگهي ، تخليق جي بناوت ۽ بناوت. فطرت پاڻ مايا آهي ؛ قدرتي سائنس کي پنهنجي ناقابلِ برداشت ڪائنات سان زبردستي معاملو ڪرڻو پوندو. پنهنجي دائري ۾، هوءَ ابدي ۽ لازوال آهي؛ مستقبل جا سائنسدان ان جي مختلف لامحدوديت جي هڪ کان پوءِ ٻئي پهلوءَ جي جاچ ڪرڻ کان وڌيڪ ڪجهه نٿا ڪري سگهن. اهڙيءَ طرح سائنس هڪ دائمي وهڪري ۾ رهي ٿي، جيڪا آخري حد تائين پهچڻ جي قابل ناهي؛ هڪ اڳ ۾ ئي موجود ۽ ڪم ڪندڙ ڪائنات جي قانونن کي ترتيب ڏيڻ جي قابل آهي، پر قانون ناهيندڙ ۽ واحد آپريٽر کي ڳولڻ جي طاقت کان محروم آهي. ڪشش ثقل ۽ بجلي جا شاندار مظهر معلوم ٿي چڪا آهن، پر ڪشش ثقل ۽ بجلي ڇا آهن، ڪو به انسان نٿو ڄاڻي. 3-30

- پاران بي. ڪ. مترا ۾ "ڪليانا - ڪلپٽور"

الف گرو ۽ شاگرد

پيلو عبادتگاهون هٿا جي قديم سيٽون جو سکيا، سيڪيولر ۽ الائي، لاءِ جي نوجوان

هندستان جو. هتي هڪ معزز گرو، ڪاٺ جي مراقبي جي ڪُنيءَ تي ٽيڪ ڏئي، پنهنجي شاگرد کي روح جي عظيم اسرار ۾ داخل ڪري رهيو آهي.

مايا تي غالب اچڻ انساني نسل کي هزارن سالن جي نبين پاران سونپيل ڪم هو. تخليق جي پٺيان مٿي اٿڻ ۽ خالق جي وحدت کي سمجھڻ کي انسان جي اعليٰ مقصد طور تصور ڪيو ويو هو. جيڪي ماڻهو ڪائناتي وهم سان چنبڙيل آهن انهن کي ان جي قطبيت جي ضروري قانون کي قبول ڪرڻ گهرجي: وهڻ ۽ لهر، عروج ۽ زوال، ڏينهن ۽ رات، خوشي ۽ درد، نيڪي ۽ بدي، پيدائش ۽ موت. هي چڪر وارو نمونو هڪ خاص ڏکوئيندڙ هڪجهڙائي اختيار ڪري ٿو، جڏهن انسان ڪجهه هزار انساني جنمن مان گذري ٿو؛ هو مايا جي مجبورين کان ٻاهر هڪ اميد واري نظر وجهڻ شروع ڪري ٿو .

مايا جي پردي کي ڦاڙي ڇڏڻ تخليق جي راز کي ڦاڙي ڇڏڻ آهي. يوگي جيڪو اهڙي طرح ڪائنات کي رد ڪري ٿو، اهو ئي واحد سچو توحيد پرست آهي. ٻيا سڀ بت پرست تصويرن جي پوڄا ڪري رهيا آهن. جيستائين انسان فطرت جي ٻٽي وهمن جي تابع رهي ٿو، تيستائين جانس جي منهن واري مايا سندس ديوي آهي؛ هو هڪ سچي خدا کي نٿو سڃاڻي سگهي.

دنيا جي وهم، مايا ، کي انفرادي طور تي اوديا سڏيو ويندو آهي ، لفظي طور تي، "غير-علم،" جهالت، وهم. مايا يا اوديا ڪڏهن به ذهني يقين يا تجزيي ذريعي تباهه نه ٿي سگهي ٿي، پر صرف نربڪلپا سماڌي جي اندروني حالت حاصل ڪرڻ ذريعي . پراڻي عهد نامي جا نبي، ۽ سڀني زمينن ۽ عمرن جا ڏسندڙ، شعور جي انهيءَ حالت مان ڳالهائيندا هئا. حزقيل چوي ٿو (1:43-2): "بعد ۾ هو آندو مان جي طرف جي دروازو، برابر جي گيٽ اهو ڏسندو آهي طرف جي اوڀر: ۽، ڏسو، اسرائيل جي خدا جو جلال اوڀر جي رستي کان آيو: ۽ سندس آواز گهڻن پاڻيءَ جي شور وانگر هو: ۽ زمين سندس جلال سان چمڪي وئي." پيشاني (اوڀر) ۾ الاهي اک ذريعي، يوگي پنهنجي شعور کي هر هنڌ موجود ڪري ٿو، لفظ يا اوم ٻڌي ٿو، ڪيترن ئي پاڻين يا وائبريشن جو الاهي آواز جيڪو تخليق جي واحد حقيقت آهي.

ڪائنات جي ٽريلين اسرارن مان، سڀ کان وڏيڪ غير معمولي روشني آهي. آواز جي لهرن جي برعڪس، جن جي منتقلي لاءِ هوا يا ٻئي مادي ميڊيا جي ضرورت هوندي آهي، روشني جون لهرون تارن جي خلا جي خلا مان آزاديءَ سان گذري وينديون آهن. ايستائين جو فرضي ايٿر، جيڪو انڊوليٽري نظريي ۾ روشني جي بين سياري وچولي طور رکيو ويندو آهي، کي آئن اسٽائن جي بنياد تي رد ڪري سگهجي ٿو ته خلا جي جاميٽري خاصيتون ايٿر جي نظريي کي غير ضروري بڻائين ٿيون. ٻنهي مفروضن جي تحت، روشني ڪنهن به قدرتي اظهار جي سڀ کان وڏيڪ نفيس، مادي انحصار کان آزاد رهي ٿي.

آئن اسٽائن جي وڏين تصورن ۾، روشني جي رفتار - 186,000 ميل في سيڪنڊ - سڄي نظريي جي اضافيت تي حاوي آهي. هو رياضي طور تي ثابت ڪري ٿو ته روشني جي رفتار، جيستائين انسان جي محدود ذهن جو تعلق آهي، هڪ غير مستقل وهڪري جي ڪائنات ۾ واحد مستقل آهي . روشني جي رفتار جي واحد مطلق تي وقت ۽ خلا جا سڀئي انساني معيار منحصر آهن. تجريدي طور تي دائمي نه آهن جيئن هاڻي سمجهيو ويندو آهي، وقت ۽ خلا نسبتي ۽ محدود عنصر آهن، صرف روشني جي رفتار جي معيار جي حوالي سان انهن جي ماپ جي صحيحيت حاصل ڪن ٿا. خلا کي هڪ طول و عرض جي اضافيت جي طور تي شامل ڪرڻ ۾، وقت پراڻين دعوائن کي هڪ غير تبديل ٿيندڙ قدر ڏانهن تسليم ڪيو آهي. وقت هاڻي ان جي صحيح فطرت ڏانهن ڇڪايو ويو آهي - ابهام جو هڪ سادو جوهر! پنهنجي قلم جي ڪجهه مساواتي اسٽروڪ سان، آئن اسٽائن ڪائنات مان هر مقرر حقيقت کي خارج ڪري ڇڏيو آهي سواءِ روشني جي.

بعد ۾ ترقي ۾، سندس گڏيل فيلڊ ٿيوري، عظيم فزڪسسٽ ڪشش ثقل ۽ برقي مقناطيس جي قانونن کي هڪ رياضياتي فارمولي ۾ شامل ڪري ٿو.

هڪ واحد قانون تي تبديلين جي جوڙجڪ، آئن اسٽائن 4-30 اهو دور دور تائين انهن رشين تائين پهچندو آهي جن تخليق جي واحد بناوت جو اعلان ڪيو - هڪ پروٽين مايا جو .

دور جي نظريي جي اضافيت تي، آخري ايٽم ڪي ڳولڻ جا رياضي امڪان پيـدا ٿيـا آهن. عظيم سائنسـدان هاٽي دليري سان چئي رهيا آهن ته ايٽم نه رڳو توانائي آهي، پر اهو ته ايٽمي توانائي بنيادي طـور تي ذهن جي شيءِ آهي.

" اهو صاف احساس ته جسماني سائنس پاڇن جي دنيا سان لاڳاپيل آهي، سڀ کان اهم ترقي مان هڪ آهي،" سر آرٿر اسٽينلي ايڊنگٽن دي نيچر آف دي فزيڪل ورلڊ ۾ لکي ٿو . "فزڪس جي دنيا ۾ اسان واقف زندگي جي ڊرامي جي پاڇو جي ڪارڪردگي ڏسون ٿا. منهنجي ڪُنيءَ جو پاڇو پاڇو ٽيبل تي ٽيڪ ڏئي ٿو جڏهن پاڇو مس پاڇو پيپر تي وهندو آهي. اهو سڀ علامتي آهي، ۽ هڪ علامت جي طور تي نتيجي کي فزڪسسٽ ان کي ڇڏي ٿو. پوءِ الڪيمسٽ ذهن اچي ٿو جيڪو علامتن کي منتقل ڪري ٿو. خام انداز ۾ چوڻ لاءِ، دنيا جو سامان ذهن آهي-
جي حقيقت پسند معاملو ۾ ميدان جو زور جو اڳوٽو جسماني نظريو آهن مجموعي طور تي غير .. سامان. لاڳاپيل
جي ٻاهرين دنيا آهي تنهن ڪري سواءِ ۾ تنهنڪري پري جيئن جي ذهني ڳالهيون آهي پاڻ گهمايو اهي تصورات.
پاڇن جي دنيا ٻڌجي وڃو. اسان جي وهمن کي ختم ڪرڻ ۾ اسان مادو ختم ڪري ڇڏيو آهي، ڇاڪاڻ ته اسان ڏٺو آهي ته مادو اسان جي سڀ کان وڏي وهمن مان هڪ آهي.

اليڪٽران خوردبيني جي تازي دريافت سان ايٽمن جي روشني جي جوهر ۾ فطرت جي ناگزير دوئي جو يقيني ثبوت مليو. نيو يارڪ ٽائمز آمريڪي ايسوسيئيشن جي اجلاس کان اڳ 1937 ۾ اليڪٽران خوردبيني جي مظاهري جي هيٺ ڏنل رپورٽ ڏني. سائنس جي ترقي لاءِ:

" تنگستن جي ڪرسٽل ڍانچي، جيڪا اجا تائين صرف ايڪس ريز ذريعي اڻ سڌي طرح سان سڃاتي ويندي هئي، هڪ فلوروسينٽ اسڪرين تي دليريءَ سان بيان ڪئي وئي هئي، جنهن ۾ نو ايٽم خلائي جالي ۾ انهن جي صحيح پوزيشن ۾ ڏيکاريا ويا هئا، هڪ ڪعب، هر ڪنڊ ۾ هڪ ايٽم ۽ هڪ مرڪز ۾. تنگستن جي ڪرسٽل جالي ۾ ايٽم فلوروسينٽ اسڪرين تي روشني جي نقطن جي طور تي ظاهر ٿيا، جاميٽري نموني ۾ ترتيب ڏنل. روشني جي هن ڪرسٽل ڪعب جي خلاف هوا جي بمباري ڪندڙ ماليڪيولن کي روشني جي ناچندڙ نقطن جي طور تي ڏسي سگهجي ٿو، جهڙوڪ هلندڙ پاڻي تي چمڪندڙ سج جي روشني جا نقطا..."

" اليڪٽران خوردبيني جو اصول پهريون پيرو 1927 ۾ ڊاڪٽر ڪلنٽن جي ڊيويسن ۽ ليسٽر ايڇ جرمر پاران بيل ٽيليفون ليبارٽريز، نيو يارڪ شهر پاران دريافت ڪيو ويو، جن اهو معلوم ڪيو ته اليڪٽران ۾ ٻٽي شخصيت هئي جيڪا هڪ ذرڙي ۽ هڪ لهر ٻنهي جي خاصيت ۾ حصو وٺندي هئي. لهر جي معيار اليڪٽران کي روشني جي خاصيت ڏني، ۽ هڪ ڳولا شروع ڪئي وئي ته اليڪٽران کي 'فوڪس' ڪرڻ لاءِ طريقا اهڙي طرح تيار ڪيا وڃن جيئن لينس ذريعي روشني کي فوڪس ڪيو ويندو آهي.

" اليڪٽران جي جيڪل-هائيڊ ڪيفيت جي دريافت لاءِ، جنهن 1924 ۾ فرانسيسي نوبل انعام يافته فزڪسسٽ ڊي بروگلي جي ڪيل اڳڪٿي جي تصديق ڪئي، ۽ اهو ظاهر ڪيو ته جسماني فطرت جي پوري دائري ۾ ٻٽي شخصيت هئي، ڊاڪٽر ڊيويسن کي فزڪس ۾ نوبل انعام پڻ مليو."

" علم جو وهڪرو،" سر جيمس جينس " دي پراسرار ڪائنات " ۾ لکي ٿو، "هڪ غير مشيني حقيقت ڏانهن وڌي رهيو آهي؛ ڪائنات هڪ عظيم مشين جي ڀيٽ ۾ هڪ عظيم سوچ وانگر وڌيڪ نظر اچڻ شروع ٿئي ٿي." اهڙي طرح ويهين صديءَ جي سائنس ويدن جي هڪ صفحي وانگر لڳي رهي آهي .

سائنس مان، پوءِ، جيڪڏهن اهو ضروري آهي ته، انسان کي فلسفياتي سچ سکڻ گهرجي ته ڪا به مادي ڪائنات ناهي؛ ان جو تاڻ □ پنيت مايا ، وهم آهي. ان جا حقيقت جا سراب سپ تجزيي هيٺ ٽٽي پون ٿا. جيئن هڪ هڪ ڪري جسماني ڪائنات جا اطمينان بخش سهارا هن جي هيٺان ڪري پون ٿا، انسان پنهنجي بت پرستي واري پروسو، خدائي حڪم جي پنهنجي ماضي جي خلاف ورزي کي مدهم انداز □ محسوس ڪري ٿو: "مون کان اڳ توهان کي ڪو به ٻيو معبود نه هوندو."

آئن اسٽائن پنهنجي مشهور مساوات □، جيڪا ماس □ توانائي جي برابري کي بيان ڪري ٿي، اهو ثابت ڪيو ته مادي جي ڪنهن به ذرڙي □ توانائي ان جي ماس يا وزن جي برابر آهي جيڪو روشني جي رفتار جي چورس سان ضرب ڪيو وڃي ٿو. ايٽمي توانائي جو اخراج مادي ذرڙن جي فنا ذريعي ڪيو ويندو آهي. مادي جو "موت" هڪ ايٽمي دور جو "پيدائش" رهيو آهي.

روشني جي رفتار هڪ رياضياتي معيار يا مستقل آهي ان ڪري نه ته 186,000 ميل في سيڪنڊ □ هڪ مطلق قدر آهي، پر ان ڪري جو ڪو به مادي جسم، جنهن جو ماس ان جي رفتار سان وڌي ٿو، ڪڏهن به روشني جي رفتار حاصل نٿو ڪري سگهي. ٻئي طريقي سان چيو ويو آهي: صرف هڪ مادي جسم جنهن جو ماس لامحدود آهي، روشني جي رفتار جي برابر ٿي سگهي ٿو.

هي تصور آڻيندو آهي اسان جي طرف جي قانون جو معجزا .

اهي مالڪ جيڪي پنهنجي جسمن يا ڪنهن ٻئي شيءِ کي مادي □ غير مادي بڻائڻ جي قابل آهن، □ روشني جي رفتار سان حرڪت ڪري سگهن ٿا، □ تخليقي روشني جي شعاعن کي فوري طور تي ڏسڻ □ آڻڻ لاءِ استعمال ڪري سگهن ٿا. ڪو به جسماني ظاهر ڪرڻ، آهي پورو ٿيو جي ضروري آئن اسٽائن جو نظريو حالت: انهن جو مايو لامحدود آهي.

هڪ مڪمل يوگي جي شعور کي آساني سان سڃاڻي سگهجي ٿو، هڪ تنگ جسم سان نه، پر عالمگير ساخت سان. ڪشش ثقل، ڇا نيوٽن جي "قوت" هجي يا آئن اسٽائن جي "جڙتا جو اظهار"، هڪ ماسٽر کي "وزن" جي ملڪيت کي ظاهر ڪرڻ تي مجبور ڪرڻ جي طاقت ناهي جيڪا سڀني مادي شين جي ممتاز ڪشش ثقل جي حالت آهي. جيڪو پاڻ کي هر هنڌ موجود روح جي طور تي ڄاڻي ٿو، اهو هاڻي وقت □ خلا □ جسم جي سختي جي تابع ناهي. انهن جي قيد ڪرڻ واري "رنگ-پاس-نه" حل ڪندڙ جي حوالي ڪئي آهي: "مان هو آهيان."

فيٽ لڪس! □ روشني هئي." خدا جو سندس ترتيب ڏنل تخليق لاءِ پهريون حڪم (پيدائش 1:3) واحد " ايٽمي حقيقت کي وجود □ آندو: روشني. هن غير مادي وچولي جي شعاعن تي سڀئي الاهي ظهور ٿين ٿا. هر دور جا عقيدتمند خدا جي شعلي □ روشني جي طور تي ظاهر ٿيڻ جي گواهي ڏين ٿا. "بادشاهن جو بادشاهه، □ خداوندن جو خداوند؛ جنهن کي صرف امر آهي، روشني □ رهندو آهي جنهن تائين ڪو به انسان پهچي نٿو سگهي." 5-30

هڪ يوگي جيڪو مڪمل مراقبي ذريعي پنهنجي شعور کي خالق سان ملائي ٿو، اهو ڪائناتي جوهر کي روشني جي طور تي سمجهي ٿو؛ هن لاءِ روشني جي شعاعن □ ڪو به فرق ناهي جيڪي پاڻي □ روشني جون ڪرڻيون جيڪي زمين کي ٺاهين ٿيون. مادي شعور کان آزاد، خلا جي ٽن طول و عرض □ وقت جي چوٿين طول و عرض کان آزاد، هڪ مالڪ پنهنجي روشني جي جسم کي زمين، پاڻي، باهه، يا هوا جي روشني جي شعاعن تي برابر آساني سان منتقل ڪري ٿو. آزاد ڪندڙ روحاني اک تي ڊگهي توجهه يوگي کي مادي □ ان جي ڪشش ثقل جي وزن بابت سڀني وهمن کي ختم ڪرڻ جي قابل بڻايو آهي؛ ان کان پوءِ هو ڪائنات کي روشني جي هڪ بنيادي طور تي غير فرق ٿيل ماس جي طور تي ڏسي ٿو.

آپٽيڪل تصويرون،" ڊاڪٽر ايل. ٽي. ٽروليند جو هارورڊ ڀڏائي ٿو اسان، "آهن ٿهيل مٿي تي جي ساڳيو اصول "
جيئن جي

عام 'اڌ سر' نقاشي؛ يعني، اهي ننڍڙن نقطن يا پٽين مان ٺهيل آهن جيڪي اک سان ڳولڻ لاءِ تمام ننڍا ريٽينا جي حساسيت ايتري وڏي آهي جو هڪ بصري.. آهن.
صحيح قسم جي روشني جي نسبتاً ڪجهه ڪوانٽا ذريعي احساس پيدا ڪري سگهجي ٿو." هڪ ماسٽر جي روشني جي رجحان جي الاهي علم ذريعي، هو فوري طور تي هر هنڌ موجود روشني جي ايٽمن کي محسوس ٿيندڙ اظهار ۾ پيش ڪري سگهي ٿو. پروجئشن جي اصل شڪل - چا اهو هڪ وڻ هجي، هڪ دوا هجي، هڪ انساني جسم هجي - يوگي جي مرضي ۽ تصور جي طاقتن سان مطابقت رکي ٿي.

انسان جي خواب جي شعور ۾، جتي هو ننڊ ۾ پنهنجي خود غرضي جي حدن تي پنهنجي گرفت کي ڍڪي ڇڏيو آهي جيڪي روزانو هن کي گهيرو ڪن ٿيون، سندس ذهن جي قادر مطلقيت رات جو هڪ مظاهرو ڪري ٿي. ڏسو! اتي خواب ۾ ڊگهي عرصي کان مري ويل دوست، ڏورانهن براعظم، جيئرا ٿي بيٺا آهن. سندس ننڍپڻ جا منظر. انهيءَ آزاد ۾ غير مشروط شعور سان، جيڪو خوابن جي مظهر ۾ سڀني انسانن کي معلوم آهي، خدا سان هم آهنگ مالڪ هڪ ڪڏهن به نه ٽٽل ڪڙي ٺاهي آهي. سڀني ذاتي مقصدن کان معصوم، ۽ خالق پاران عطا ڪيل تخليقي مرضي کي استعمال ڪندي، هڪ يوگي ڪائنات جي روشني ايٽمن کي ڀيهر ترتيب ڏئي ٿو ته جيئن هڪ ڀڳت جي ڪنهن به مخلص دعا کي پورو ڪري سگهجي. هن مقصد لاءِ انسان ۽ تخليق کي ٺاهيو ويو هو: ته هو مايا جي مالڪ جي حيثيت سان اڀري ، ڪائنات تي پنهنجي حڪمراني کي ڄاڻي.

" ۽ خدا چيو ته، اچو ته انسان کي پنهنجي صورت تي، پنهنجي صورت تي ٺاهيون: ۽ انهن کي حڪومت ڪرڻ ڏيو. سمنڊ جي مڇين تي، هوا جي پکين تي، چوپائي مال تي، ۽ سڄي زمين تي، ۽ هر ريڙهيندڙ شيءِ تي جيڪو زمين تي ريڙهي ٿو." 6-30

1915 ۾، ٿوري دير ۾ ڪان پوءِ مان هئي داخل ٿيو جي سوامي حڪم، مان ڏٺو ويو هڪ نظر جو تشدد وارو تضاد. ان ۾ جي رليٽيوٽي جو انسان شعور هو واضح طور تي قائم ٿيل؛ مان صاف طور تي محسوس ڪيل جي اتحاد مايا جي ڏکوئيندڙ ٻٽي جي پويان دائمي روشني جو . هڪ صبح جڏهن مان پيءُ جي گرپر روڊ واري گهر ۾ پنهنجي ننڍڙي چت واري ڪمري ۾ ويٺو هوس ته مون تي اهو خواب نازل ٿيو. مهينن کان يورپ ۾ عالمي جنگ هلي رهي هئي؛ مون موت جي وڏي تعداد تي افسوس سان غور ڪيو.

جيئن ئي مون مراقبي ۾ اکيون بند ڪيون، منهنجو شعور اوچتو هڪ جنگي جهاز جي ڪمانڊ ۾ هڪ ڪئپٽن جي جسم ۾ منتقل ٿي ويو. بندوقن جي گجگوڙ هوا کي ورهائي ڇڏيو جڏهن ڪناري جي بيٽرين ۽ جهاز جي توپن جي وچ ۾ گوليون تبادلي ٿي. هڪ وڏو گولو پائوڊر ميگزين تي لڳو ۽ منهنجي جهاز کي ٽڪر ٽڪر ڪري ڇڏيو. مان پاڻيءَ ۾ ٽپو ڏنو، انهن چند ملاحن سان گڏ جيڪي ڌماڪي کان بچي ويا هئا.

دل ڌڙڪڻ لڳي، مان سلامتيءَ سان ڪناري تي پهتس. پر افسوس! هڪ ڀٽڪندڙ گولي منهنجي سيني ۾ پنهنجي تيز پرواز ختم ڪري ڇڏي. مان ڪرڪڻ لڳو ۽ زمين تي ڪري پيو. منهنجو سڄو جسم مفلوج ٿي ويو هو، پر مون کي ان جي قبضي جي خبر ائين هئي جيئن ڪو ماٺهو ننڊ ۾ ٽنگ جي وڃڻ جو احساس ڪندو آهي.

" آخرڪار موت جي پراسرار قدم مون کي پڪڙي ورتو آهي،" مون سوچيو. آخري ساهه ڪٽي، مان بي هوشي ۾ ٻڏڻ وارو هوس ته ڏسو! مون پاڻ کي پنهنجي گرپر روڊ واري ڪمري ۾ ڪنول جي پوز ۾ ويٺو ڏٺو.

جڏهن مون خوشيءَ سان پنهنجي واپس حاصل ڪيل قبضي - هڪ جسم - کي هٿ لڳايو ۽ چنبڙيو ته حيرت انگيز ڳوڙها وهي رهيا هئا. سيني ۾ ڪنهن به گولي جي سوراخ کان آزاد. مان هيڏانهن هوڏانهن لڏيس، ساهه ڪٽندي ۽ ٻاهر ڪڍندي پاڻ کي يقين ڏيارڻ ته مان جيئرو آهيان. انهن خود مبارڪبادين جي

وڃ ، مون ٻيهر پنهنجو شعور خوني ڪناري تي ڪئپٽن جي لاش ڏانهن منتقل ٿيل ڏٺو. ذهن جي سخت مونجهاري مون تي اچي وئي.

"خداوند،" مان دعا ڪئي، "آھيان مان مئل يا زنده؟"

روشنيءَ جي ھڪ چمڪندڙ راند سچي افق ڪي پريو. ھڪ نرم گوڙ ڪندڙ لرزش لفظن ۾ تبديل ٿي وئي:

"زندگي يا موت جو روشنيءَ سان ڪھڙو تعلق آھي؟ مون توکي پنھنجي روشنيءَ جي صورت ۾ ٺاھيو آھي. زندگي ۾ موت جا لاڳاپا ڪائناتي خواب سان تعلق رکن ٿا. پنھنجي خواب کان خالي وجود کي ڏسو! جاڳو، منھنجا ٻار، جاڳو!"

انسان جي جاڳڻ جي مرحلن جي طور تي، خداوند سائنسدانن کي متاثر ڪري ٿو ته ھو صحيح وقت ۾ جڳھه تي، سندس تخليق جا راز دريافت ڪن. ڪيتريون ئي جديد دريافتون انسانن کي ڪائنات کي ھڪ طاقت جي روشني جي مختلف اظھار جي طور تي سمجھڻ ۾ مدد ڪن ٿيون، جيڪو الاھي ذھانت جي رھنمائي سان آھي. موشن تصوير، ريڊيو، ٽيليويزن، ريڊار، فوٽو اليڪٽرڪ سيل جا عجائبات - ايٽمي توانائي جي سڀ ڪجھه ڏسڻ واري "اليڪٽرڪ اک"، سڀ روشني جي برقي مقناطيسي رجحان تي ٻڌل آھن.

موشن تصوير آرٽ ڪنھن به معجزي کي پيش ڪري سگھي ٿو. متاثر ڪندڙ بصري نقطي نظر کان، ڪو به معجزو فوٽوگرافي کي چالاڪ ڪرڻ کان روڪيو ويو آھي. ھڪ انسان جو شفاف نجومي جسم سندس مجموعي جسماني شڪل مان اڀرندي ڏسي سگھجي ٿو، ھو پاڻي تي ھلي سگھي ٿو، مئلن کي جيئرو ڪري سگھي ٿو، ترقي جي قدرتي تسلسل کي رد ڪري سگھي ٿو، ۽ وقت ۽ خلا سان تباھي مچائي سگھي ٿو. روشني جي تصويرن کي جيئن ھو چاھي ٿو گڏ ڪندي، فوٽوگرافر بصري عجائبات حاصل ڪري ٿو جيڪو ھڪ سچو ماسٽر حقيقي روشني جي شعاعن سان پيدا ڪري ٿو.

موشن تصوير جون جاندار تصويرون تخليق بابت ڪيتريون ئي سچائيون بيان ڪن ٿيون. ڪائناتي ڊائريڪٽر پنھنجا ڊراما لکيا آھن، ۽ صدين جي مقابلي لاءِ زبردست ڪردارن کي گڏ ڪيو آھي. ابديت جي اونداھي بوٿ مان، ھو پنھنجي تخليقي شعاع کي مسلسل دورن جي فلمن ذريعي وھائي ٿو، ۽ تصويرون خلا جي اسڪرين تي اڇلائيون وڃن ٿيون. جيئن موشن تصوير جون تصويرون حقيقي نظر اچن ٿيون، پر صرف روشني ۽ ڇانو جو ميلاپ آھن، تيئن عالمگير قسم ھڪ فريب ڏيندڙ نظر اچي ٿو. گرھ جا دائرا، زندگي جي انھن جي بيشمار شڪلن سان، ھڪ ڪائناتي حرڪت واري تصوير ۾ صرف ڪجھه به نه آھن، عارضي طور تي پنج حسي تصورن سان سچا آھن جيئن منظر انسان جي شعور جي اسڪرين تي لامحدود تخليقي شعاع ذريعي اڇلايا ويندا آھن.

ھڪ سينيما جو سامعين مٿي ڏسي سگھي ٿو ۽ ڏسي سگھي ٿو ته سڀئي اسڪرين تصويرون روشني جي ھڪ بي عيب شعاع جي اوزار ذريعي ظاھر ٿي رھيون آھن. رنگين عالمگير ڊراما ساڳئي طرح ھڪ ڪائناتي ذريعو جي واحد سفيد روشني مان جاري ٿي رھيو آھي. ناقابل فھم ذھانت سان خدا پنھنجن انساني ٻارن لاءِ ھڪ تفريح پيش ڪري رھيو آھي، انھن کي پنھنجي گرھن جي ٿيٽر ۾ اداڪار ۽ سامعين بڻائي رھيو آھي .

ھڪ ڏينھن مان يورپي جنگ جي ميدانن جي نيوز ريل ڏسڻ لاءِ ھڪ موشن پڪچر ھائوس ۾ داخل ٿيس. پھرين عالمي جنگ اڃا اولھه ۾ وڙھي رھي ھئي؛ نيوز ريل ان قتل عام کي اھڙي حقيقت پسندي سان رڪارڊ ڪيو جو مان پريشان دل سان ٿيٽر ڇڏي ويس.

"خداوند،" مان دعا ڪئي، "ڇو دوست تون اجازت ڏيو اھڙو تڪليف؟"

منھنجي شديد حيرت ۾، ھڪ فوري جواب اصل يورپي جنگ جي ميدانن جي خواب جي صورت ۾ آيو. جدوجھد جو خوف، مئلن ۽ مرڻ وارن سان پريل، وحشت ۾ تمام گھڻو وڌي ويو.

ڪو به نمائندگي جو جي نيوز ريل.

"غور سان ڏس!" هڪ نرم آواز منهنجي اندروني شعور سان ڳالهايو. "توهان ڏسندا ته اهي منظـر جيڪي هاٽي فرانس ۾ پيش ڪيا پيا وڃن، اهي ڪجهـه بـه نـه آهن پـر هڪ چياروسـڪورو جـو ڊرامـو آهن. اهي ڪائناتي موشن تصوير آهن، جيترا حقيقي ۾ غير حقيقي ٿيٽر نيوز ريل جيڪي توهـان هـاٽي ڏٺـا آهن - هڪ ڊرامي اندر هڪ ڊرامو."

منهنجي دل ڪي اڃا تائين تسلي نه ملي. الاهي آواز جاري رهيو: "تخليق روشني ۾ پاڇو ٻئي آهي، ٻي صورت ۾ ڪا به تصوير ممڪن ناهي. مايا جي نيڪي ۾ بدي ڪي ڪڏهن به بالادستي ۾ تبديل ٿيڻ گهرجي. جيڪڏهن خوشي هن دنيا ۾ لامحدود هجي ها، ته ڇا انسان ڪڏهن به ٻئي جي ڳولا ڪندو؟ ڏک کان سواءِ هن کي ياد ڪرڻ جي ڪا به پرواهه ناهي ته هن پنهنجو ابدي گهر ڇڏي ڏنو آهي. درد يادگيري جو هڪ ذريعو آهي. فرار جو رستو حڪمت ذريعي آهي! موت جو الميو غير حقيقي آهي؛ جيڪي ان تي ٿڙڪن ٿا اهي هڪ جاهل اداڪار وانگر آهن جيڪو اسٽيج تي خوف کان مري ويندو آهي جڏهن ته ان تي خالي ڪارتوس کان وڌيڪ ڪجهه به نه هلايو ويندو آهي. منهنجا پٽ روشني جا ٻار آهن؛ اهي هميشه وهم ۾ نه سمهندا."

مايا جي باري ۾ صحيفي بيان پڙهيا هئا ، پر انهن مون کي اها گهري بصيرت نه ڏني هئي جيڪا ذاتي خوابن ۾ انهن سان گڏ تسلي جي لفظن سان گڏ آئي هئي. ڪنهن به شخص جا قدر تمام گهڻو تبديل ٿي ويندا آهن جڏهن هو آخرڪار يقين ڪري وٺندو آهي ته تخليق صرف هڪ وسيع حرڪت واري تصوير آهي، ۾ ان ۾ نه، پر ان کان ٻاهر، سندس پنهنجي حقيقت آهي.

جيئن ئي مون هي باب لکڻ ختم ڪيو، مان پنهنجي بستري تي ڪنول جي شڪل ۾ ويٺي هيس. منهنجو ڪمرو ٻن ڇانوَ وارن ليمپن سان روشن ٿي رهيو هو. نظر مٿي ڪندي، مون ڏٺو ته ڇت ننڍڙن سرس جي رنگ جي بتين سان ٽٽل هئي، جيڪي چمڪندڙ ۾ ريڊيم جهڙي چمڪ سان ٿمتار هيون. پينسل ٽيل شعاعن جا هزارين ٽڪرا، مينهن جي چادرن وانگر، هڪ شفاف شافٽ ۾ گڏ ٿيا ۾ خاموشيءَ سان مون تي وسڻ لڳا.

هڪدم منهنجو جسماني جسم پنهنجو ڳرو پن وڃائي ويٺو ۾ نجومي بناوت ۾ تبديل ٿي ويو. مون کي هڪ ترندڙ احساس محسوس ٿيو جڏهن، بستري کي مشڪل سان ڇهندي، بي وزن جسم ٿورو ۾ متبادل طور تي کاٻي ۾ ساڄي طرف منتقل ٿيو. مون ڪمري جي چوڌاري ڏٺو؛ فرنيچر ۾ ڀتيون معمول وانگر هيون، پر روشني جو ننڍڙو مقدار ايترو وڌي ويو هو جو ڇت نظر نه آئي. مان حيران ٿي ويس.

"هي ڪائناتي حرڪت واري تصوير جو طريقو آهي." هڪ آواز روشني مان ڳالهايو. "توهان جي بستري جي چادرن جي اڇي اسڪرين تي پنهنجو شعاع وجهي، اهو توهان جي جسم جي تصوير ٺاهي رهيو آهي. ڏسو، توهان جي شڪل روشني کان سواءِ ڪجهه به ناهي!"

مون پنهنجن هٿن ڏانهن ڏٺو ۾ انهن کي اڳتي پوئتي ڪيو، پر انهن جو وزن محسوس نه ڪري سگهيس. هڪ پرجوش خوشي غالب ٿي وئي. مان. هي ڪائناتي ٽڙ جو روشني، گلجڻ جيئن منهنجو جسم، لڳي رهيو هو هڪ الائي نقل هڪ سينيما گهر ۾ پروجيڪشن بوٿ مان نڪرندڙ روشني جي شعاعن ۾ اسڪرين تي تصويرن جي طور تي ظاهر ٿيڻ جو.

گهڻي وقت تائين مون پنهنجي جسم جي هن موشن تصوير کي پنهنجي ڪمري جي مدهم روشني واري ٿيٽر ۾ تجربو ڪيو. مون کي ڪيترين ئي نظرون ڏسڻ جي باوجود، ڪو به اهڙو منفرد نه رهيو. جيئن ته هڪ مضبوط جسم جو منهنجو وهم مڪمل طور تي ختم ٿي ويو، ۾ منهنجو احساس وڌيڪ گ□را ٿيو ته سڀني شين جو جوهر روشني آهي، مون لائفٽرون جي ڌڙڪندڙ وهڪري ڏانهن ڏٺو ۾ التجا ڪندي ڳالهايو.

"خدائي نور، مهرباني ڪري هي، منهنجي عاجز جسماني تصوير، پاڻ □ واپس آڻيو، جيئن ايليا کي باهه
آسمان ڏانهن ڇڪيو هو."

هي دعا ظاهري طور تي حيران ڪندڙ هئي؛ شعاع غائب ٿي وئي. منهنجو جسم پنهنجو معمول جو وزن بحال ڪيو بستري تي ٻڏي ويو؛ چمڪندڙ چٽ جي ٻتين جو جهندبو تمثار ٽيو غائب ٿي ويو. هن ڌرتيءَ کي ڇڏڻ جو منهنجو وقت ظاهري طور تي نه آيو هو.

"شايد نبي ايليا منهنجي گمان تي ناراض هجي" مون فلسفي طور سوچيو، "ان کان علاوه،!"

30-1 : هي مشهور روسي فنڪار فلسفي آهي ٿي چڪو آهي رهڻ لاءِ ڪيترائي سال انديا ويجهو جي هماليه. "ڪان چوٽيون اچي ٿو وحي،" هو آهي لکيل. " غارون تي جي چوٽيون رهندو هو جي رشي. مٿان جي برفاني چوٽيون جو هماليه هڪ روشن چمڪ ساڙي ٿو، تارن کان وڌيڪ روشن بجليءَ جي شاندار چمڪن کان."

30-2 : جي ڪهاڻي مئي آهي هڪ تاريخي بنياد؛ هڪ ادارتي نوٽ اطلاع ڏئي ٿو اسان اهو جي بشپ ملاقات جي ٿي راهب جڏهن ته هو دينا نديءَ جي مُنهن تي، آرچينجل کان سلووتسڪي خانقاه ڏانهن سفر ڪري رهيو هو.

30-3 : عظيم موجد مارڪوني، آخري ڳالهين کان اڳ سائنسي ناڪامي جو هيٺيون اعتراف ڪيو: "نااهلي جو سائنس جي طرف حل ڪريو زندگي آهي مطلق. هي حقيقت ڪندو هجڻ سچ پچ خوفناڪ هئا اهو نه لاءِ ايمان. جي اسرار جو زندگي يقيناً اهو سڀ کان وڌيڪ مستقل مسئلو آهي جيڪو ڪڏهن به انسان جي سوچ جي سامهون رکيو ويو آهي."

30-4 : الف اشارو جي طرف جي هدايت ورتو ويو پاران آئن اسٽائن جو ذهانت آهي ڏنو ويو پاران جي حقيقت اهو هو آهي هڪ حياتياتي شاگرد جو جي عظيم فلسفي اسپنوزا، جنهن جو سڀ کان وڌيڪ مشهور ڪم "جاميٽري ترتيب ظاهر ڪيل اخلاقيات" آهي .

30-5 : مان تيمٿيس 16-6:15 .

30-6 : پيدائش 1:26.

باب: 31

هڪ انٽرويو سان جي پاڪ ماءُ

"محترمه ماءُ، مون کي ننڍپڻ توهان جي نبي مڙس کان بپتسما ڏني وئي هئي. هو منهنجي والدين منهنجي پنهنجي گرو سري يُڪتيشورجي جو گرو هو. تنهن ڪري ڇا توهان مون کي پنهنجي مقدس زندگي ڪجهه واقعا ٻڌڻ جو شرف ڏيندا؟"

مان لاهري مهاشيا جي حياتي جي ساٿي، شريمتي ڪاشي موني سان ڳالهائي رهيو هوس. ٿوري وقت لاءِ

بنارس □ پاڻ کي ڏسي، مان ان معزز عورت سان ملڻ جي ڏگهي عرصي جي خواهش پوري ڪري رهيو هوس. هن بنارس جي گروديشور محلا حصي □ پراڻي لاهري گهر □ منهنجو شاندار استقبال ڪيو. جيتوڻيڪ وڏي عمر جي هئي، پر هوءَ ڪنول وانگر ڦٽي رهي هئي، خاموشيءَ سان روحاني خوشبوءِ ڪڍي رهي هئي. هوءَ وچولي قد جي هئي، پتلي ڳچيءَ □ صاف چمڙي سان. وڏيون، چمڪندڙ اکيون سندس ماءُ جي چهري کي نرم ڪري رهيون هيون.

"پُٽ، توهان آهن پلي ڪري آيا هتي. اچو مٿي."

ڪاشي موني هڪ تمام ننڊڙي ڪمري ڏانهن رستو ڏيکاريو جتي، ڪجهه وقت لاءِ، هوءَ پنهنجي مڙس سان گڏ رهي هئي. مون کي ان مزار کي ڏسڻ جو اعزاز محسوس ٿيو جنهن □ بي مثال مالڪ شادي جي انساني ڊرامي کيڏڻ لاءِ هيٺ لهي آيو هو. ان مهربان عورت مون کي پنهنجي پاسي واري تکي واري سيٽ ڏانهن اشارو ڪيو.

"مون کي پنهنجي مڙس جي الاهي حيثيت جو احساس ٿيڻ □ سال لڳي ويا،" هن شروع ڪيو. "هڪ رات، هن ئي ڪمري □، مون هڪ روشن خواب ڏٺو. شاندار ملائڪ منهنجي مٿان ناقابل تصور فضل □ ترندا هئا. اهو نظارو ايترو حقيقي هو جو مان هڪدم جاڳي پيس؛ ڪمرو عجيب طور تي چمڪندڙ روشني سان ڍڪيل هو.

"منهنجو مڙس، ڪنول جي پوڄا □، ڪمري جي وچ □ لهي رهيو هو، ملائڪن سان گهريل هو جيڪي ڪجيءَ جي هٿن جي دعا جي عظمت سان سندس عبادت ڪري رهيا هئا. حد کان وڌيڪ حيران ٿي، مون کي يقين ٿي ويو ته مان اجا تائين خواب ڏسي رهيو هوس."

"عورت،' لاهري مهاسايا چيو، 'تون خواب نه ڏسي رهي آهين. پنهنجي ننڊ کي هميشه لاءِ ڇڏي ڏي.' جيئن هو آهستي آهستي فرش تي لهي ويو، مون سندس پيرن تي سجدو ڪيو.

"سائين،' مون رڙ ڪئي، 'بار بار مان توهان جي اڳيان جهڪيان ٿو! ڇا توهان مون کي معاف ڪندا ته مون توهان کي پنهنجو مڙس سمجهيو؟ مون کي شرم اچي ٿي ته مان اهو محسوس ڪريان ٿو ته مان هڪ جي پاسي □ جهالت □ سمهي رهي آهيان جيڪو خدائي طور تي جاڳندو آهي. هن رات کان، توهان هاڻي منهنجو مڙس نه آهيو، پر منهنجو گرو آهيو. ڇا توهان منهنجي غير معمولي پاڻ کي پنهنجي شاگرد طور قبول ڪندا؟' <u>1-31</u>

"ماسٽر مون کي نرميءَ سان ڇهيو. 'پاڪ روح، اٿو. توهان قبول ڪيا ويا آهيو.' هن ملائڪن ڏانهن اشارو ڪيو. 'مهرباني ڪري انهن پاڪ بزرگن مان هر هڪ کي سجدو ڪريو.'

"جڏهن مون پنهنجا عاجزانه جملا ختم ڪيا، ته ملائڪن جا آواز گڏجي گونجڻ لڳا، جيئن ڪنهن قديم صحيفي مان ڪو ڪورس هجي."

"خدا جي زال، تون برڪت وارو آهين. اسان توکي سلام ڪريون ٿا.' اهي منهنجي پيرن تي جهڪيا □ ڏسو! انهن جا روشن روپ غائب ٿي ويا. ڪمرو اونداهو ٿي ويو.

"منهنجو گرو پڇيو مان جي طرف حاصل ڪريو شروعات □ ڪريا يوگا."

"جو يقيناً،' مان جواب ڏنو. 'مان آهيان افسوس نه جي طرف آهي هئي ان جو نعمت اڳ □ □ □ منهنجو زندگي.'

"وقت پورو نه ٿيو هو.' لاهري مهاسايا تسلي ڏيندي مسڪرايو. 'توهان جي ڪرم جو گهڻو حصو مون خاموشي سان توهان کي ڪم ڪرڻ □ مدد ڪئي آهي. هاڻي توهان تيار □ تيار آهيو.'

"هن منهنجي پيشاني کي هٿ لاتو. چمڪندڙ روشني جا ميڙ ظاهر ٿيا؛ روشني آهستي آهستي پاڻ کي اوپل نيرو روحاني اک □ تبديل ڪيو، سون □ رنگيل □ هڪ اڇي پنج-گوني تاري سان مرڪز □

"'ستاري ذريعي پنهنجي شعور کي لامحدود جي بادشاهت □ داخل ڪريو.' منهنجي گرو جي آواز □ هڪ نئون
سُر هو، پري جي موسيقي وانگر نرم.

"وڙن کان پوءِ نظر ٽٽل جيئن ساموندي سرفنگ تي جي ڪنارا جو منهنجو روح. جي پينورامڪ گولا آخرڪار

ڪريا يوگا جي ٽيڪنڪ ڏني .

"ان رات کان پوءِ، لاهري مهاشيا منهنجي ڪمري ۾ ڪڏهن به نه سمهيو. ۾ نه ئي، ان کان پوءِ، هو ڪڏهن به نه سمهيو. هو هيئين ڪمري ۾، ڏينهن ۾ رات ٻنهي وقت پنهنجن شاگردن جي صحبت ۾ رهيو."

شاندار عورت خاموش ٿي وئي. شاندار يوگي سان سندس تعلق جي انفراديت کي محسوس ڪندي، مون آخرڪار وڏيڪ يادون پڇڻ جي جرئت ڪئي.

"پٽ، تون لالچي آهين. تڏهن به تو وٽ هڪ ٻي ڪهاڻي هوندي." هوءَ شرمائيندي مسڪرائي. "مان هڪ گناهه جو اعتراف ڪندس جيڪو مون پنهنجي گرو-مڙس جي خلاف ڪيو هو. منهنجي شروعات کان ڪجهه مهينا پوءِ، مون کي اداس ۾ نظرانداز محسوس ٿيڻ لڳو. هڪ صبح لاهري مهاسيا هڪ مضمون آڻڻ لاءِ هن ننڍڙي ڪمري ۾ داخل ٿيو؛ مان جلدي سندس پنيان ويس. پرتشدد وهم مان قابو پائي، مون کيس سختيءَ سان مخاطب ڪيو.

"'توهان پنهنجو سڄو وقت شاگردن سان گذاريو ٿا. پنهنجي زال ۾ ٻارن لاءِ توهان جي ذميوارين بابت ڇا؟ مون کي افسوس آهي ته توهان خاندان لاءِ وڌيڪ پئسا فراهم ڪرڻ ۾ دلچسپي نٿا رکو."

"ماسٽر هڪ لمحي لاءِ مون ڏانهن ڏٺو، پوءِ ڏسو! هو هليو ويو هو. حيران ۾ ڊڄي، مون ڪمري جي هر حصي مان هڪ آواز ٻڌو:

"'اهو آهي سڀ ڪجھ به نه، نه ڪريو توهان ڏسو؟ ڪيئن ڪري سگهي ٿو هڪ ڪجھ به نه جهڙو مان پيدا ڪرڻ دولت لاءِ توهان؟'

"'گروجي،' مون رڙ ڪئي، 'مان لکين پيرا معافي گهران ٿو! منهنجون گناهه واريون اکيون توهان کي هاڻي ڏسي نه ٿيون سگهن؛ مهرباني ڪري پنهنجي پاڪ روپ ۾ ظاهر ٿيو.'

"'مان هتي آهيان.' هي جواب منهنجي مٿان کان آيو. مون مٿي ڏٺو ۾ ڏٺو ته مالڪ کي اندر ظاهر ٿيو. هوا، سندس مٿو ڇت سان ڇُهندو رهيو. سندس اکيون انڌين شعلن وانگر هيون. خوف سان گڏ، مان سندس پيرن تي ليٽيل روئي رهيو هوس جڏهن هو خاموشيءَ سان فرش تي لهي ويو هو.

"'عورت،' هن چيو، 'خدائي دولت جي ڳولا ڪر، زمين جي معمولي ٽِني کي نه. اندروني خزانو حاصل ڪرڻ کان پوءِ، تون ڏسندين ته ٻاهرين فراهمي هميشه اچڻ واري آهي.' هن وڌيڪ چيو، 'منهنجي روحاني پٽن مان هڪ توهان لاءِ رزق فراهم ڪندو.'

"منهنجو گرو جو لفظ قدرتي طور تي آيو سچو؛ هڪ شاگرد ڪيو ڇڏڻ هڪ ڪافي رقم لاءِ اسان جو خاندان."

مون ڪاشي موني جو شڪريو ادا ڪيو ته هن مون سان پنهنجا شاندار تجربا شيئر ڪيا. [2-31] ٻئي ڏينهن تي مان سندس گهر موٽي آيس ۾ ٽينڪوري ۾ ڊڪوري لاهري سان ڪيترن ئي ڪلاڪن جي فلسفياتي بحث مان لطف اندوز ٿيس. هندستان جي عظيم يوگي جا اهي ٻئي بزرگ پٽ سندس مثالي نقش قدم تي ويجهي کان هليا. ٻئي مرد صاف سترا، ڊگها، ثابت قدم، ۾ گهاٽي ڏاڙهي وارا هئا، نرم آوازن ۾ پراڻي زماني جي دلڪش انداز سان.

سندس زال لاهري مهاسايا جي اڪيلي عورت شاگردياٽي نه هئي؛ منهنجي ماءُ سميت سوين ٻيا به هئا. هڪ ڀيري هڪ عورت چيلا گرو کان سندس تصوير گهري. هن کيس هڪ تصوير ڏني

چاپيو، نوٽ ڪرڻ، "جيڪڏهن توهان سمجهو اهو هڪ تحفظ، پوءِ اهو آهي تنهنڪري؛ ٻي صورت ۾ اهو آهي صرف هڪ تصوير."

ڪجهه ڏينهن ڪان پوءِ هي عورت ۾ لاهري مهاشيا جي ڏيءَ اتفاق سان هڪ ٽيبل تي ڀڳوت گيتا پڙهي رهيون هيون جنهن جي پويان گرو جي تصوير لڳل هئي. هڪ بجلي جو طوفان آيو. وڏي ڪاوڙ سان ٻاهر نڪتو.

"لاهري مهاشيا، اسان جي حفاظت ڪر!" عورتون تصوير جي اڳيان جهڪيون. بجلي ان ڪتاب تي ڪري پئي جيڪو اهي پڙهي رهيا هئا، پر ٻئي عقيدتمند محفوظ رهيا.

”مون کي ائين محسوس ٿيو ڄڻ ته برف جي چادر منهنجي چوڌاري رکي وئي آهي ته جيئن باهه جي تپش کان بچي سگهجي،“ چيلا وضاحت ڪئي.

لاهري مهاشيا هڪ عورت شاگرديائي، ابويا جي حوالي سان ٻه معجزا ڪيا. هوءَ ۾ سندس مڙس، جيڪو ڪلڪتي جو وڪيل هو، هڪ ڏينهن گرو جي زيارت لاءِ بنارس لاءِ روانا ٿيا. انهن جي گاڏي سخت ٽرئفڪ جي ڪري دير سان هئي؛ اهي هاوڙا جي مکيه اسٽيشن تي پهتا ته بنارس ٽرين جي روانگي لاءِ سيٽي ٻڌڻ ۾ آئي.

ابيا، ويجهو جي ٽڪيٽ آفيس، بيٺو خاموشي سان.

"لاهري مهاشيا، مان توهان کي ٽرين روڪڻ جي التجا ڪريان ٿي!" هن خاموشي سان دعا ڪئي. "مان توهان کي ڏسڻ لاءِ ٻئي ڏينهن انتظار ڪرڻ ۾ دير جي تڪليف برداشت نه ٿي ڪري سگهان."

سُنڪار ڪندڙ ٽرين جا ڦيٿا گول گول گهمندا رهيا، پر اڳتي ڪا به اڳڀرائي نه ٿي. انجنيئر ۾ مسافر ان واقعي کي ڏسڻ لاءِ پليٽ فارم تي لٿا. هڪ انگريز ريلوي گارڊ ابويا ۾ سندس مڙس وٽ پهتو. سيني مثالن جي برعڪس، هن رضاڪارانه طور تي پنهنجون خدمتون پيش ڪيون.

"بابو،" هو چيو، "ڏيو مان جي پئسا. مان ٽيندو خريد ڪريو تنهنجو ٽڪيٽون جڏهن ته توهان حاصل ڪريو جهاز تي."

جيئن ئي جوڙو ويٺو ۾ ٽڪيٽون حاصل ڪيون، ٽرين آهستي آهستي اڳتي وڌي. خوف ۾، انجنيئر ۾ مسافر ٻيهر پنهنجي جڳهن تي چڙهي ويا، نه ڄاڻندي ته ڪيئن ٽرين شروع ٿي، ۾ نه ئي اهو ته پهرين ڇو روڪيو هو.

بنارس ۾ لاهري مهاشيا جي گهر پهچي، ابوهيا خاموشيءَ سان مالک جي اڳيان سجدو ڪيو، ۾ سندس پيرن کي ڇهڻ جي ڪوشش ڪئي.

"پاڻ کي سمجهو، ابويا،" هن چيو. "توکي مون کي پريشان ڪرڻ ڪيترو پسند آهي! ڄڻ ته تون ايندڙ ٽرين ذريعي هتي نه اچي سگهين ها!"

ابويا هڪ ٻئي يادگار موقعي تي لاهري مهاسايا سان ملڻ وئي. هن پيري هوءَ سندس شفاعت چاهيندي هئي، ٽرين سان نه، پر سارس سان.

"مان دعا ڪريان ٿي ته مون کي دعا ڪر ته منهنجو نائين ٻار جيئرو رهي،" هن چيو. "مون کي اٺ ٻار پيدا ٿيا آهن؛ سيئي جمڻ کان پوءِ جلد ئي مري ويا."

جي ماسٽر مُرڪيو همدردي سان. "تنهنجو اچڻ وارو ٻار ٽيندو رهن ٿا. مهرباني ڪري پيروي ڪريو منهنجو

احتياط سان. ٻار، هڪ ڇوڪري، رات جو پيدا ٿيندي. ڏسو ته تيل جو ڏيئو صبح ٿيڻ تائين ٻرندو رهي. سمهڻ نه ڏيو ۽ اهڙي طرح روشني کي وسڻ ڏيو."

ابويا جي ٻار هڪ ڌيءَ هئي، جيڪا رات جو پيدا ٿي، بلڪل جيئن سڀ ڄاڻندڙ گرو جي اڳڪٿي هئي. ماءُ پنهنجي نرس کي هدايت ڪئي ته ڏيئو تيل سان ڀريل رکي. ٻنهي عورتن صبح جو سوير تائين ضروري جاڳرتا برقرار رکي، پر آخرڪار سمهي پيون. ڏيئو تيل تقريبن ختم ٿي چڪو هو؛ روشني ڪمزور ٽمڪي رهي هئي.

بيڊ روم جو دروازو کوليو ويو ۽ هڪ زوردار آواز سان کلي ويو. حيران ٿيل عورتون جاڳي پيون. انهن جي حيران ٿيل اکين لاهري مهاشيا جي شڪل ڏٺي.

"ابويا، ڏسو، روشني تقريبن ختم ٿي وئي آهي!" هن ليمپ ڏانهن اشارو ڪيو، جنهن کي نرس جلدي ۾ ٻيهر ڀرڻ لاءِ ڇيو. جيئن ئي اهو ٻيهر روشنيءَ سان جليو، ماسٽر غائب ٿي ويو. دروازو بند ٿي ويو؛ ڪڙي بغير ڪنهن نظر ايندڙ اداري جي لڳل هئي.

ابويا جو نائون ٻار بچي ويو؛ ۽ 1935، ڪڏهن مان نهيل پڇا ڳاڇا، هوءَ هو اڃا تائين رهندڙ.

لاهري مهاشيا جي شاگردن مان هڪ، عزت ماب ڪالي ڪمار راءِ، مون کي استاد سان گڏ پنهنجي زندگي جون ڪيتريون ئي دلچسپ تفصيلون ٻڌايون.

"مان اڪثر ڪري سندس بنارس جي گهر ۾ هفتن تائين مهمان هوندو هوس،" راءِ مون کي ٻڌايو. "مون ڏٺو ته ڪيتريون ئي بزرگ شخصيتون، ڏنڊا 3-31 سوامي، رات جي خاموشي ۾ گرو جي پيرن تي ويهڻ لاءِ پهتا. ڪڏهن ڪڏهن اهي مراقبي ۽ فلسفياتي نقطن تي بحث ۾ مشغول هوندا هئا. صبح جو اعليٰ مهمان هليا ويندا هئا. مون پنهنجي دورن دوران ڏٺو ته لاهري مهاسيا هڪ ڀيرو به سمهڻ لاءِ نه ليٽيو هو.

"ماسٽر سان منهنجي وابستگي جي شروعاتي دور ۾، مون کي پنهنجي مالڪ جي مخالفت سان منهن ڏيڻو پيو،" راءِ اڳتي چيو. "هو ماديت ۾ ٻڏي ويو هو.

"'مان پنهنجي عملي ۾ مذهبي جنوني نه ٿو چاهيان،' هو ٺٺولي ڪندو هو. 'جيڪڏهن مان ڪڏهن به توهان جي نڱ گرو سان ملندس، ته مان ڪيس ياد رکڻ لاءِ ڪجهه لفظ ڏيندس.'"

"هي خوفناڪ خطرو منهنجي باقاعده پروگرام ۾ خلل وجهڻ ۾ ناڪام ٿيو؛ مان تقريبن هر شام پنهنجي گرو جي موجودگي ۾ گذاريندو هوس. هڪ رات منهنجو ملازم منهنجي پٺيان آيو ۽ بي رحمي سان پارلر ۾ ڊوڙيو. هو يقيناً مڪمل طور تي اهي ٽڪرا ٽڪرا ڪرڻ تي تيار هو جيڪي هن واعدو ڪيا هئا. جيئن ئي ماڻهو پاڻ ويٺو ته لاهري مهاسايا تقريبن ٻارهن شاگردن جي ننڍڙي ٽولي کي خطاب ڪيو.

"ڇا توهان سڀ جهڙو جي طرف ڏسو هڪ تصوير؟

"جڏهن اسان ڪنڌ لوڏيو، ته هن اسان کي ڪمري کي اونداهو ڪرڻ لاءِ چيو. 'هڪ ٻئي جي پويان دائري ۾ ويهو،' هن چيو، '۽ پنهنجا هٿ پنهنجي سامهون واري ماڻهوءَ جي اکين تي رکو.'

"مون کي اهو ڏسي حيرت نه ٿي ته منهنجو مالڪ پڻ مالڪ جي هدايتن تي عمل ڪري رهيو هو، جيتوڻيڪ ناپسنديده طور تي. ڪجهه منٽن ۾ لاهري مهاسايا اسان کان پڇيو ته اسان ڇا ڏسي رهيا آهيون."

"'سائين،' مون جواب ڏنو، 'هڪ سهڻي عورت نظر اچي ٿي. هوءَ ڳاڙهي ڪنڊِ واري ساڙهي پائي ٿي ، ۾ هاٿي جي ڪن واري ٻوٽي جي ويجهو بيٺي آهي.' ٻين سڀني شاگردن ساڳيو بيان ڏنو. ماسٽر منهنجي مالڪ ڏانهن رخ ڪيو. 'ڇا توهان ان عورت کي سڃاتو ٿا؟'

"'ها.' اهو ماڻهو ظاهري طور تي پنهنجي فطرت ۾ نئين جذبات سان جدوجهد ڪري رهيو هو. 'مان بيوقوفي سان پنهنجا پئسا هن تي خرچ ڪري رهيو آهيان، جيتوڻيڪ منهنجي هڪ سٺي زال آهي. مون کي انهن مقصدن تي شرم آهي جيڪي مون کي هتي آندو. ڇا توهان مون کي معاف ڪندا، ۾ مون کي شاگرد طور قبول ڪندا؟'

"'جيڪڏهن توهان ڇهن مهينن تائين سٺي اخلاقي زندگي گذاريو، ته مان توهان کي قبول ڪندس.' ماسٽر پراسرار انداز ۾ چيو، 'ٻي صورت ۾ مون کي توهان کي شروعات ڪرڻ جي ضرورت نه پوندي.'

"ٽن مهينن تائين منهنجو مالڪ لالچ کان پاسو ڪندو رهيو؛ پوءِ هن عورت سان پنهنجو پراڻو تعلق ٻيهر شروع ڪيو. ٻن مهينن کان پوءِ هو فوت ٿي ويو. اهڙي طرح مون کي پنهنجي گرو جي پردي واري پيشنگوئي سمجهه ۾ آئي ته مرد جي شروعات جي ناممڪن آهي."

لاهري مهاسايا جو هڪ تمام مشهور دوست، سوامي ٽريلنگا هو، جيڪو ٽي سؤ سالن کان وڌيڪ عمر جو هو. ٻئي يوگي اڪثر مراقبي ۾ گڏ ويٺا هئا. ٽريلنگا جي شهرت ايتري وسيع آهي جو ٿورا هندو سندس حيرت انگيز معجزن جي ڪنهن به ڪهاڻي ۾ سچائي جي امڪان کي رد ڪندا. جيڪڏهن مسيح زمين تي واپس اچي ۾ نيويارڪ جي گهٽين ۾ پنهنجي الاهي طاقتن جو مظاهرو ڪندي گهمي، ته اهو ساڳيو جوش پيدا ڪندو جيڪو ٽريلنگا ڏهاڪن اڳ پيدا ڪيو هو جڏهن هو بنارس جي پريل گهٽين مان گذري رهيو هو.

ڪيترن ئي موقعن تي سوامي کي بغير ڪنهن خراب اثر جي، سڀ کان وڌيڪ خطرناڪ زهر پيئندي ڏٺو ويو. هزارين ماڻهن، جن ۾ ڪجهه اڃا تائين جيئرا آهن، ٽريلنگا کي گنگا تي ترندي ڏٺو آهي. ڪيترن ڏينهن تائين هو گڏجي پاڻي جي مٿان ويٺو هوندو هو، يا لهرن هيٺ تمام گهٽي عرصي تائين لڪيل رهندو هو. بنارس جي غسل خانن تي هڪ عام نظارو سوامي جو بي حرڪت جسم پٿر جي ٽڪرين تي هو، جيڪو مڪمل طور تي بي رحم هندستاني سج جي سامهون هو. انهن ڪارنامن ذريعي ٽريلنگا ماڻهن کي سيکارڻ جي ڪوشش ڪئي ته يوگي جي زندگي آڪسيجن يا عام حالتن ۾ احتياط تي منحصر ناهي. ڇا هو پاڻي کان مٿي هو يا ان جي هيٺان، ۾ ڇا سندس جسم سخت سج جي شعاعن جي سامهون هو يا نه، ماسٽر ثابت ڪيو ته هو الاهي شعور سان رهندو هو: موت کيس ڇهي نه سگهيو.

يوگي نه رڳو روحاني طور تي، پر جسماني طور تي به عظيم هو. سندس وزن ٽي سؤ کان وڌيڪ هو. پائونڊ: سندس زندگيءَ جي هر سال لاءِ هڪ پائونڊ! جيئن ته هو تمام گهٽ کائيندو هو، تنهن ڪري راز وڌي ويو آهي. الف پر، ماسٽر، آساني سان صحت جي سڀني عام قاعدن کي نظرانداز ڪري ٿو، جڏهن هو ڪنهن خاص سبب لاءِ ائين ڪرڻ چاهي ٿو، اڪثر ڪري هڪ نازڪ سبب جيڪو صرف پاڻ کي ئي معلوم آهي. عظيم بزرگ جيڪي آسمان مان جاڳيا آهن ڪائناتي مائڪ خواب ۾ هن دنيا کي الاهي ذهن ۾ هڪ خيال جي طور تي محسوس ڪيو، جسم سان جيئن چاهين ڪري سگهن ٿا، اهو ڄاڻندي ته اهو صرف ڳريل يا منجمد توانائي جو هڪ هٿرادو روپ آهي. جيتوڻيڪ جسماني سائنسدان هاڻي سمجهن ٿا ته مادو ڪجهه به نه پر منجهيل توانائي آهي، مڪمل طور تي روشن خيال ماسٽر ڊگهي عرصي کان نظريي کان عمل ۾ مادي ڪنٽرول جي ميدان ۾ گذري چڪا آهن.

ٽريلنگا هميشه مڪمل طور تي ننگا رهندو هو. بنارس جي تنگ ڪيل پوليس هن کي هڪ پريشان ڪندڙ مسئلو ٻار سمجهڻ لڳي. قدرتي سوامي، عدن جي باغ ۾ ابتدائي آدم وانگر، پنهنجي ننگي ٽيڻ کان بلڪل بي خبر هو. بهرحال، پوليس ان کان بلڪل واقف هئي، ۾ بي رحمي سان هن کي جيل ۾ وجهي ڇڏيو. عام شرمندگي پيدا ٿي؛ جو وڏو جسم

جلد ئي ٽرائلنگا کي جيل جي چت تي، معمول مطابق مڪمل طور تي ڏٺو ويو. سندس سيل، جيڪو اجا تائين محفوظ طور تي بند هو، ڪيس فرار ٿيڻ جي طريقي جو ڪو به اشارو نه ڏنو.

قانون جي مايوس آفيسرن هڪ پيرو پيهر پنهنجو فرض ادا ڪيو. هن پيري سوامي جي سيل جي اڳيان هڪ گارڊ مقرر ڪيو ويو. شايد پيهر صحيح ڪان اڳ رٽائر ٿي ويو. جلد ئي ٽرائلنگا کي چت تي سندس بي پرواهه گهمڻ ۾ ڏٺو ويو. انصاف انڌو آهي؛ بيوقوف پوليس سندس پيروي ڪرڻ جو فيصلو ڪيو. مثال

عظيم يوگي عادتاً خاموش رهيو.[4-31] سندس گول چهرو ۽ وڏي، بيرل جهڙي پيٽ جي باوجود، ٽرائلنگا ڪڏهن ڪڏهن ئي کائيندو هو. هفتن تائين کاڌي کان سواءِ رهڻ کان پوءِ، هو پنهنجو روزو پڳل کير جي ٿانون سان افطار ڪندو هو جيڪو ڪيس عقيدتمندن پاران پيش ڪيو ويندو هو. هڪ پيرو هڪ شڪي شخص ٽرائلنگا کي هڪ ننڍ طور ظاهر ڪرڻ جو ارادو ڪيو هو. ديوارن کي اڇو ڪرڻ ۾ استعمال ٿيندڙ ڪيلشيم-ليمن جي مرڪب جي هڪ وڏي بالٽي، سوامي جي اڳيان رکي وئي.

سائين،" مادي پرست چيو، ننولي احترام ۾، "مان توهان لاءِ ڪجهه ڪلاب ٿيل کير آندو آهي. مهرباني ڪري اهو پيئو."

ٽرائلنگا بي پرواهيءَ سان، آخري ڦڙي تائين، ٻرندڙ چوني جي ٿانوَ کي سڪائي ڇڏيو. ڪجهه منٽن ۾ بدڪار زمين تي ڪري پيو ۾ اذيت.

"مدد، سوامي، مدد ڪريو!" هو روئي. "مان آهيان تي باهه! معاف ڪريو منهنجو بڇڙو امتحان!"

عظيم يوگي پنهنجي عادت واري خاموشي کي ٽوڙيو. "مذاق ڪندڙ،" هن چيو، "توهان کي خبر نه هئي جڏهن توهان مون کي زهر پيش ڪيو ته منهنجي زندگي توهان جي زندگي سان هڪ آهي. منهنجي ڄاڻ کان سواءِ ته خدا منهنجي پيٽ ۾ موجود آهي، جيئن تخليق جي هر ايٽم ۾، ليمون مون کي ماري ڇڏيو هوندو. هاڻي جڏهن ته توهان بومرانگ جي الاهي معنيٰ کي ڄاڻو ٿا، پيهر ڪڏهن به ڪنهن تي چالاڪيون نه ڪريو."

جي چڱي طرح صاف ٿيل گنهگار، شفاياب ٿيو پاران ٽرائلنگا جي لفظ، سُڪون ڪرڻ ڪمزوري سان پري.

درد جو الٽ پلٽ مالڪ جي ڪنهن به مرضيءَ جي ڪري نه هو، پر انصاف جي قانون جي بيحد استعمال ذريعي ٿيو جيڪو تخليق جي سڀ کان پري جهولندڙ مدار کي برقرار رکي ٿو. ٽريلنگا وانگر خدا جي احساس جا ماڻهو الاهي قانون کي فوري طور تي ڪم ڪرڻ جي اجازت ڏين ٿا؛ انهن هميشه لاءِ انا جي سڀني ناڪام ڪندڙ ڪرنٽ کي ختم ڪري ڇڏيو آهي.

صداقت جي خودڪار ترتيب، اڪثر ڪري هڪ غير متوقع سکي ۾ ادا ڪئي ويندي آهي جيئن ٽرائلنگا ۾ سندس قاتل جي صورت ۾، انساني ناانصافي تي اسان جي تڪڙي ناراضگي کي گهٽائي ٿي. "انتقام منهنجو آهي؛ مان بدلو وٺندس، خداوند چوي ٿو."[5-31] انسان جي مختصر وسيلن جي ڪهڙي ضرورت آهي؟ ڪائنات صحيح طور تي بدلو وٺڻ جي سازش ڪري ٿي. بيڪار ذهن خدائي انصاف، محبت، سڀ ڪجهه ڄاڻڻ، لافاني ٿيڻ جي امڪان کي رد ڪن ٿا. "هوادار صحيفن جا اندازا!" هي بي حس نقطه نظر، بي خوف ڪائناتي تماشي کان اڳ، واقعن جي هڪ قطار کي اٿاري ٿو جيڪو پنهنجي جاڳرتا آڻيندو آهي.

روحاني قانون جي قادر مطلقيت جو ذڪر مسيح يروشلم ۾ پنهنجي فتح مند داخلا جي موقعي تي ڪيو هو. جيئن شاگرد ۽ ميڙ خوشيءَ سان نعرا هڻي رهيا هئا، ۽ رڙيون ڪري رهيا هئا، "جنت ۾ امن، ۽ بلند ترين ۾ شان،" ڪجهه فريسين بي عزتي واري تماشي جي شڪايت ڪئي. "خداوند،" انهن احتجاج ڪيو، "پنهنجن شاگردن کي ملامت ڪريو."

"مان توهان کي ٻڌايان ٿو،" عيسيٰ جواب ڏنو، "جيڪڏهن اهي خاموش رهن ته پٿر فوراً رڙيون ڪندا." [31-6]

فريسين کي ڏنل هن ملامت ۾، مسيح اشارو ڪري رهيو هو ته الاهي انصاف ڪا علامتي تجريدي ڳالهه ناهي، ۾ هڪ امن پسند ماڻهو، جيتوڻيڪ سندس زبان پاڙن کان ڪٽيل ھجي، تڏهن به هو پنهنجي تقرير ۾ دفاع کي تخليق جي بنياد ۾، عالمگير ترتيب ۾ ڳولي سگهندو.

"ڇا توهان سوچيو ٿا،" عيسيٰ چئي رهيو هو، "امن جي خواهشمند ماڻهن کي خاموش ڪرائڻ لاءِ؟ انهي سان گڏ توهان اميد ڪري سگهو ٿا ته خدا جو آواز، جنهن جا پٿر سندس شان ۾ سندس هر هنڌ موجودگيءَ جا گيت ڳائين ٿا. ڇا توهان مطالبو ڪندا ته ماڻهو آسمان ۾ امن جي اعزاز ۾ جشن نه ملهائين، پر صرف زمين تي جنگ لاءِ نعرو هڻڻ لاءِ ميڙ ۾ گڏ ٿين؟ پوءِ اي فريسيو، دنيا جي بنيادن کي ڊاهي ڇڏڻ لاءِ تياريون ڪريو؛ ڇاڪاڻ ته اهو صرف شريف ماڻهو نه آهن، پر پٿر يا زمين، پاڻي، باهه ۾ هوا جيڪي توهان جي خلاف اٿي ڪڙا ٿيندا، سندس منظم هم آهنگي جي شاهدي ڏيڻ لاءِ."

مسيح جهڙي يوگي، ٽريلنگا جي مهرباني، هڪ پيري منهنجي ساجو ماما (ماما) تي نازل ٿي هئي. هڪ صبح جو چاچا بنارس گهاٽ تي عقيدتمندن جي ميڙ سان گهيريل ڏٺو. هو ٽريلنگا جي ويجهو پهچڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو، جنهن جا پير هن عاجزي سان هٿ لڳايا. چاچا پاڻ کي هڪ ڏکوئيندڙ دائمي بيماري کان فوري طور تي آزاد ڏسي حيران ٿي ويو. [31-7]

عظيم يوگي جي واحد ڄاتل سڃاتل زنده شاگردياڻي هڪ عورت آهي، شنڪري مائي جيو. ٽريلنگا جي شاگردياڻين مان هڪ جي ڌيءَ، هن پنهنجي ننڍپڻ کان ئي سوامي جي تربيت حاصل ڪئي. هوءَ بدري ناٿ، ڪيدار ناٿ، امر ناٿ ۾ پشوپتي ناٿ جي ويجهو هماليه جي غارن جي هڪ سلسلي ۾ چاليهه سال رهي. 1826 ۾ پيدا ٿيندڙ برهمچاريني (عورت تپسيا) هاڻي صدي کان مٿي آهي. ظاهر ۾ عمر نه هجڻ باوجود، هن پنهنجا ڪارا وار، چمڪندڙ ڏند ۾ شاندار توانائي برقرار رکي آهي. هوءَ هر ڪجهه سالن ۾ پنهنجي اڪيلائي مان ٻاهر اچي وقتي ميلن يا مذهبي ميلن ۾ شرڪت ڪندي آهي.

هي عورت بزرگ اڪثر لاهري مهاشيا وٽ ويندي هئي. هن ٻڌايو آهي ته هڪ ڏينهن، ڪلڪتي جي ويجهو بارڪپور سيڪشن ۾، جڏهن هوءَ لاهري مهاشيا جي پاسي ۾ ويٺي هئي، ته سندس عظيم گرو باباجي خاموشي سان ڪمري ۾ داخل ٿيو ۾ ٻنهي سان ڳالهه ٻولهه ڪئي.

هڪ موقعي تي سندس استاد ٽريلنگا، پنهنجي معمول جي خاموشي کي ڇڏي، لاهري مهاشيا کي عوام ۾ تمام واضح طور تي عزت ڏني. بنارس جي هڪ شاگرد اعتراض ڪيو.

"سائين،" هو چيو، "ڇو ڪريو توهان، هڪ سوامي ۾ هڪ دستبردار ٿيڻ، ڏيکاريو اهڙو احترام جي طرف هڪ گهر وارو؟"

"منهنجا پٽ،" ٽريلنگا جواب ڏنو، "لاهري مهاشيا هڪ ديوي ٻلي جي ٻار وانگر آهي، جتي به برهماندي ماءُ کيس رکيو آهي اتي رهي ٿو. فرض شناسي سان هڪ دنياوي انسان جو ڪردار ادا ڪندي، هن کي اهو مڪمل خود شناسي ملي آهي جنهن لاءِ مون پنهنجو لنگوٽ به ڇڏي ڏنو آهي!"

31-1 : هڪ آهي ياد ڏياريو ويو هتي جو ملٽن جو لائن: "هو لاءِ خدا

صرف، هوءَ لاءِ خدا □ " 2-31: عزت واري ماءُ 1930 □ بنارس □

گذاري وئي.

عملي، علامتي طور تي جي ڪرنگهي وارو تار، ڪٽي ويو رسم طور تي پاران يقيني حڪم جو راهب : 31-3.

31-4 : مشاهدو ڪري ٿو مونا ، روحاني خاموشي. جي سنسڪرت WHO هو هو هڪ موني ، هڪ راهب
پاڙ مُني آهي هڪجهڙو جي طرف يوناني مونوس ، "اڪيلو، اڪيلو،" جنهن مان انگريزي لفظ مونڪ،
مونزم، وغيره نڪتل آهن.

31-5 : 12:19 روميون.

31-6 : 40-19:37 لوقا .

31-7 : جي زندگيون جو ٽرائلنگا پيو زبردست ماسٽرز ياد ڏيارڻ اسان جو عيسيٰ جو لفظ: " اهي
نشانيون ڪندو پيروي ڪريو انهن ڪي جيڪي يقين رکن ٿا؛ منهنجو نالو (جي مسيح شعور) اهي
ڪندو ڪاسٽ ٻاهر شيطان؛ اهي ڪندو ڳالهائڻ سان نئون ٻوليون؛ اهي نانگ ڪٽندا؛ جيڪڏهن ڪا
موتمار شيءِ پيئندا، ته انهن کي ڪو به نقصان نه پهچندو؛ اهي بيمارن تي هٿ رکندا اهي چڱا ٿي
ويندا." - مرقس 18-16:17

باب: 32

راما آهي اُپريل ڪان جي مئل

"هاڻي هڪ يقيني ماڻهو هو بيمار، نالو ڏنل لعزر. جڏهن عيسيٰ ٻڌو اهو، هو چيو، هي بيماري آهي
نه ڏانهن موت، پر لاءِ جي شان جو خدا، اهو جي پُٽ جو خدا شايد هجڻ شان وارو انهيءَ ڪري. 1 -32

هڪ سج واري صبح جو سري يُڪتيشور پنهنجي سيرامپور هيرميـٽيج جي بـالڪوني عيسـائي صـحيفن جي
وضاحت ڪري رهيو هو. ماسٽر جي ڪجهه ٻين شاگردن کان علاوه، مـان پنهنجي رانچي شـاگردن جي هڪ
ننڍڙي گروهه سان گڏ موجود هوس.

"هن اقتباس عيسيٰ پاڻ کي خدا جو پٽ سڏي ٿو. جيتوڻيڪ هو واقعي خدا سان متحد هو، پر هتي سندس "
حوالو هڪ گهري غير ذاتي اهميت رکي ٿو،" منهنجي گرو وضاحت ڪئي. "خدا جو پٽ مسيح آهي يا انسان
 الاهي شعور. ڪو به فاني خدا جي تعريف نٿو ڪري سگهي. صرف اهو اعزاز جيڪو انسان پنهنجي خالق
کي ادا ڪري سگهي ٿو اهو آهي ته ان کي ڳوليو؛ انسان هڪ تجريدي جي تعريف نٿو ڪري سگهي جنهن
کي هو نٿو ڄاڻي. بزرگن جي سر جي چوڌاري 'شان' يا نمبس انهن جي الاهي خراج پيش ڪرڻ جي
صلاحيت جو هڪ علامتي شاهدي آهي.”

سري يُڪتيشور لعزر جي جيئري ٿيڻ جي شاندار ڪهاڻي پڙهي. ان جي آخر استاد هڪ ڊگهي خاموشي
پئجي ويو، مقدس ڪتاب سندس گوڏن تي کليل هو.

مون کي به اهڙو ئي معجزو ڏسڻ جو شرف حاصل ٿيو." منهنجو گرو آخرڪار سنجيدگي سان ڳالهايو. "
لاهري مهاسايا منهنجي هڪ دوست کي مئلن مان جيئرو ڪيو"."

منهنجي پاسي □ ويٺل نوجوان ڇوڪرا وڏي دلچسپي سان مسڪرايا. مون □ به اهو ڇوڪرو ڪافي هو جو مان نه رڳو فلسفي مان لطف اندوز ٿي سگهان، پر خاص طور تي، ڪنهن به ڪهاڻي مان جيڪو مان سري يُڪتيشور کي ٻڌائي سگهان ٿو.

بابت سندس عجيب تجربا سان سندس گرو.

"منهنجو دوست رام ۽ مان الڳ نه ٿي سگهياسين،" ماستر شروع ڪيو. "چاڪاڻ ته هو شرميلو ۽ الڳ تلڳ هو، هن اسان جي گرو لاهري مهاشيا سان صرف اڌ رات ۽ صبح جي وقت ملاقات ڪرڻ جو انتخاب ڪيو، جڏهن ڏينهن جي شاگردن جو ميڙ غير حاضر هو. رام جي ويجهي دوست جي حيثيت سان، مون هڪ روحاني وهڪري جي طور تي ڪم ڪيو جنهن ذريعي هو پنهنجي روحاني تصورن جي دولت کي ٻاهر ڪڍيو. مون کي سندس مثالي صحبت ۾ الهام مليو." منهنجي گرو جو چهرو يادن سان نرم ٿي ويو.

"رام کي اوچتو سخت آزمائش ۾ وجهي ڇڏيو ويو،" سري يُڪتيشور جاري رکيو. "هن کي ايشيائي ڪالرا جي بيماري ٿي وئي. جيئن ته اسان جي آقا ڪڏهن به سخت بيماري جي وقت طبيبن جي خدمتن تي اعتراض نه ڪيو، ٻن ماهرن کي طلب ڪيو ويو. متاثر ماڻهوءَ جي خدمت ڪرڻ جي تيز رش جي وچ ۾، مان لاهري مهاسايا کان مدد لاءِ دل سان دعا گهري رهيو هوس. مان جلدي سندس گهر ويس ۽ روئيندي ڪهاڻي ٻڌائي.

"'جي ڊاڪٽر آهن ڏسڻ راما. هو ٺيندو هجڻ خير. منهنجو گرو مُرڪيو خوشيءَ سان.

"مان واپس ڪيو ويو سان هڪ روشني دل جي طرف منهنجو دوست جو پلنگ، صرف جي طرف ڳوليو ڪيس ۾ هڪ مرڻ رياست.

"'هو هڪ يا ٻن ڪلاڪن کان وڌيڪ نه ٿو رهي سگهي،' هڪ طبيب مون کي مايوسي جي اشاري سان چيو. هڪ پيرو ٻيهر مان جلدي ۾ لاهري مهاسايا ڏانهن ويس.

"ڊاڪٽر باضمير ماڻهو آهن. مون کي پڪ آهي ته راما نيڪ ٿي ويندو." ماستر مون کي بيزاريءَ سان موڪلائي ڇڏيو.

"راما جي جاءِ تي مون ٻئي ڊاڪٽر غائب ڏٺا. هڪ مون لاءِ هڪ نوٽ ڇڏيو هو: 'اسان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪئي آهي، پر سندس ڪيس نااميد ڪندڙ آهي.'"

"منهنجو دوست واقعي هڪ مرندڙ ماڻهوءَ جي تصوير هو. مون کي سمجهه ۾ نه آيو ته لاهري مهاشيا جا لفظ ڪيئن سچ نه ٿي سگهن، پر رام جي تيزي سان ختم ٿيندڙ زندگي جو نظارو منهنجي ذهن کي صلاح ڏيندو رهيو: 'هاڻي سڀ ڪجهه ختم ٿي ويو آهي.' ايمان ۽ خوفناڪ شڪ جي سمنڊن تي اهڙي طرح اڇلائيندي، مون پنهنجي دوست جي بهترين خدمت ڪئي. هن پاڻ کي رڙ ڪرڻ لاءِ جاڳايو:

"'يُڪتيشور، ڊوڙ جي طرف ماستر ۽ ٻڌايو ڪيس مان آهيان ويو. پڇو ڪيس جي طرف رحمت ڪريو منهنجو جسم اڳ ان جو آخري رسمون.

2 -32 سان

اهي لفظ راما ساهه کنيو تمام گهڻو ۽ ڏنو مٿي جي پوت.

"مان سندس پياري روپ تي هڪ ڪلاڪ روئي رهي هيس. هميشه خاموشي جو عاشق، هاڻي هو موت جي مڪمل خاموشي حاصل ڪري چڪو هو. هڪ ٻيو شاگرد اندر آيو؛ مون کيس گهر ۾ رهڻ لاءِ چيو جيستائين مان واپس نه اچان. اڌ بي هوش ٿي، مان پنهنجي گرو ڏانهن واپس ويس."

"ڪيئن آهي راما هاڻي؟ لاهري مهاشيه جو چهرو هو گلن سان ڍڪيل ۾ مُرڪون.

"'سائين، توهان جلد ئي ڏسندا ته هو ڪيئن آهي،' مون جذباتي انداز ۾ چيو. 'ڪجهه ڪلاڪن ۾ توهان سندس لاش ڏسندا، ان کان اڳ جو ان کي شمشان گهاٽ ڏانهن ڪٽي وڃي.' مان ٽٽي پيو ۽ کليل طور تي روئڻ لڳس.

يُڪتيشور، ڪنٽرول پاٽ. ويهو آرام سان □ غور ڪريو. منهنجو گرو رٽائرڊ □ سماڌي . جي'"

منجهند ۾ رات مسلسل خاموشيءَ ۾ گذريون؛ مون اندروني سڪون حاصل ڪرڻ لاءِ ناڪام جدوجهد ڪئي.

"صبح جو لهري مهاشيا مون ڏانهن تسلي ڏيندي ڏٺو. 'مان ڏسان ٿو ته تون اڃا تائين پريشان آهين. تو ڪالهه ڇو نه وضاحت ڪئي ته تون مون کان اميد ڪئي هئي ته مان رام کي ڪجهه دوا جي صورت ۾ حقيقي مدد ڏيندس؟' ماسٽر هڪ پيالي جي شڪل واري ڏيئو ڏانهن اشارو ڪيو جنهن ۾ خام ارنڊي جو تيل هو. 'ڏيئو مان هڪ ننڍڙي بوتل ڀريو؛ ست ڦڙا رام جي وات ۾ وجهو.'

"'سائين،' مان احتجاج ڪيو، 'هو' آهي ٿي چڪو آهي مئل کان وٺي ڪالهه منجهند. جو ڇا استعمال ڪريو آهي جي تيل هاٽي؟'

"'ڪو مسئلو ناهي؛ بس جيئن مان چوان ٿو، ائين ڪر.' لاهري مهاشيا جو خوش مزاج سمجھ کان ٻاهر هو؛ مان اڃا تائين سوگ جي بي قابو اذيت ۾ هوس. ٿورو تيل وجهي، مان رام جي گهر ڏانهن روانو ٿيس.

"مون پنهنجي دوست جو جسم موت جي هٿ ۾ سخت ڏٺو. سندس خوفناڪ حالت تي ڪو به ڌيان نه ڏيندي، مون پنهنجي ساڄي آڱر سان سندس چپ کوليا ۾ پنهنجي کاٻي هٿ ۾ ڪارڪ جي مدد سان، تيل جو قطرو قطرو سندس سخت ڏندن تي لڳائڻ ۾ ڪامياب ٿيس."

"جڏهن ستين ڦڙي سندس ٿڌي چپن کي ڇُهيو، ته راما زور سان ٿرٿلو مچائي ڏنو. جڏهن هو حيرانگي سان اٿي ويٺو ته سندس عضوا مٿي کان پيرن تائين ٿرٿلي پيا.

"مون لاهري مهاشيا کي روشني جي شعلن ۾ ڏٺو،" هن رڙ ڪئي. 'هو سج وانگر چمڪيو. "اُٿ؛ پنهنجي ننڊ کي ڇڏي ڏي،" هن مون کي حڪم ڏنو. "مون کي ڏسڻ لاءِ يڪتيشور سان گڏ اچ."

"مون کي پنهنجين اکين تي يقين ئي نه آيو جڏهن رام پاڻ کي ڪپڙا پهرايا ۽ ان موتمار بيماري کان پوءِ ايترو مضبوط هو جو اسان جي گرو جي گهر ڏانهن هليو ويو. اتي هن شڪرگذاري جي ڳوڙهن سان لاهري مهاشيا جي اڳيان سجدو ڪيو."

"جي ماسٽر هو پرسان پاڻ سان خوشي. سندس اکيون چمڪندڙ تي مان شرارت سان.

"'يُڪتيشور،' هن چيو، 'يقيناً هاٽي کان پوءِ توهان پاڻ سان گڏ ارنڊي جي تيل جي بوتل کڻڻ ۾ ناڪام نه ٿيندا! جڏهن به توهان ڪو لاش ڏسندا، صرف تيل لڳايو! ڇو، ليمپ آئل جا ست ڦڙا ضرور ياما جي طاقت کي ناڪام بڻائيندا!' 3-32

”گروجي، توهان آهن مذاق اڏائڻ مان. مان نه ڪريو سمجهڻ؛ مهرباني ڪري پوائنٽ ٻاهر جي فطرت جو منهنجو غلطي.

"'مون توهان کي ٻه ڀيرا چيو هو ته رام ٺيڪ ٿي ويندو؛ پر توهان مون تي مڪمل طور تي يقين نه ڪري سگهيا،' لاهري مهاسايا وضاحت ڪئي. 'منهنجو مطلب اهو نه هو ته ڊاڪٽر هن کي علاج ڪري سگهندا؛ مون صرف اهو چيو ته اهي حاضر هئا. منهنجي ٻن بيانن جي وچ ۾ ڪو به سببي تعلق نه هو. مان طبيبن سان مداخلت ڪرڻ نه چاهيندو هوس؛ انهن کي به جيئڻو آهي.' خوشي سان گونجندڙ آواز ۾، منهنجي گرو وڌيڪ چيو، 'هميشه ڄاڻو ته اڻ کٽ پرماتمان 4-32 ڪنهن کي به شفا ڏئي سگهي ٿو، ڊاڪٽر هجي يا نه.

"'مون کي پنهنجي غلطي نظر اچي ٿي،' مون پشيماني سان اعتراف ڪيو. 'مون کي هاڻي خبر آهي ته توهان جو سادو لفظ سڄي ڪائنات تي پابند آهي.'"

جيئن ئي سري يُڪتيشور شاندار ڪهاڻي ختم ڪئي، هڪ جادوئي پڌنڙ هڪ سوال ڪيو جيڪو، هڪ ٻار ڪان، ٻيٽو سمجهڻ وارو هو.

"سائين،" هو چيو، "چو ڪيو تنهنجو گرو استعمال ڪريو ڪاسٽر تيل؟"

"ٻار، تيل ڏيڻ جو ڪو به مطلب نه هو سواءِ ان جي ته مون کي ڪنهن مادي شيءِ جي اميد هئي ۾ لاهري مهاشيا منهنجي وڏي ايمان کي جاڳائڻ لاءِ هڪ مقصدي علامت طور ويجهو تيل کي چونديو. استاد رام کي مرڻ جي اجازت ڏني، چاڪاڻ ته مون جزوي طور تي شڪ ڪيو هو. پر ديوي گرو کي خبر هئي ته جيئن هن چيو هو ته شاگرد نيڪ ٿي ويندو، شفا ضرور ٿيندي، جيتوڻيڪ هن کي رام کي موت کان شفا ڏيڻي پوندي، هڪ بيماري جيڪا عام طور تي آخري هوندي آهي!"

سري يوڪتيسور برطرف ڪيو ويو جي ننڍو گروپ، ۾ حرڪت ڪئي مان جي طرف هڪ ڪمبل سيٽ تي سندس پير.

"يوگانند،" هن غير معمولي سنجيدگي سان چيو، "توهان پيدائش کان وٺي لاهري مهاشيا جي سڌي طرح شاگردن سان گهريل آهيو. عظيم استاد پنهنجي شاندار زندگي جزوي طور تي الڳ الڳ گذاري، ۾ ثابت قدمي سان پنهنجي پوئلڳن کي سندس تعليمات جي چوڌاري ڪا به تنظيم ناهڻ جي اجازت ڏيڻ کان انڪار ڪيو. تنهن هوندي به، هن هڪ اهم اڳڪٿي ڪئي.

"'منهنجي وفات کان لڳ ڀڳ پنجاهه سال پوءِ،' هن چيو، 'منهنجي زندگي يوگا ۾ گهري دلچسپي جي ڪري لکي ويندي جيڪا مغرب ظاهر ڪندو. يوگڪ پيغام دنيا کي گهيرو ڪندو، ۾ انسان جي ان پائيچاري کي قائم ڪرڻ ۾ مدد ڪندو جيڪو هڪ پيءُ جي سڌي سنئين تصور مان نڪرندو آهي.'

"منهنجا پٽ يوگانند،" سري يُڪتيشور اڳتي وڌيو، "توکي ان پيغام کي پکيڙڻ ۾ ان مقدس زندگي کي لکڻ ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪرڻ گهرجي."

1895ع ۾ لاهري مهاشيا جي وفات کان پنجاهه سال پوءِ 1945ع ۾ ختم ٿيو، جيڪو هن موجوده ڪتاب جي مڪمل ٿيڻ جو سال هو. مان اتفاق سان حيران ٿيڻ کان سواءِ نٿو رهي سگهان ته 1945ع جو سال پڻ شروع ٿيو آهي. هڪ نئون دور - انقلابي ايٽمي توانائي جو دور. سڀئي سوچيندڙ ذهن امن ۾ پائيچاري جي تڪڙي مسئلن ڏانهن اڳ ڪڏهن به نه موٽندا آهن، نه ته جسماني طاقت جو مسلسل استعمال سڀني انسانن کي مسئلن سان گڏ ٻاهر ڪڍي ڇڏيندو.

جيتوڻيڪ انساني نسل ۾ ان جا ڪم وقت يا بم جي ڪري بي ترتيب طور تي غائب ٿي ويندا آهن، سڄ پنهنجي رستي ۾ نه ٿو ڊهي؛ تارا پنهنجي مسلسل جاڳرتا کي برقرار رکندا آهن. ڪائناتي قانون کي روڪي يا تبديل نه ٿو ڪري سگهجي، ۾ انسان ڀاڻ کي ان سان هم آهنگ ڪرڻ ۾ سٺو ڪندو. جيڪڏهن ڪائنات طاقت جي خلاف آهي، جيڪڏهن سج سيارن سان نه پر تارن کي انهن جي ننڍڙي حڪمراني ڏيڻ لاءِ مناسب وقت تي رٽائر ٿئي ٿو، ته پوءِ اسان جي ميل ٿيل مُٺي جو ڇا فائدو؟ ڇا واقعي ان مان ڪو امن نڪرندو؟ ظلم نه پر نيڪ خواهش عالمگير سينوز کي هٿيار ٺائيندي آهي؛ امن ۾ رهندڙ انسانيت فتح جي لامحدود ميون کي ڄاڻي سگهندي، جيڪي رت جي مٽيءَ تي پاليل ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ذائقي ۾ مٺا هوندا.

مؤثر ليگ آف نيشنز انساني دلين جو هڪ قدرتي، بي نام ليگ هوندو. دنياوي مصيبتن جي شفا لاءِ گهربل وسيع همدردي ۾ سمجهدار بصيرت انسان جي تنوع جي صرف ذهني غور سان نه ٿي سگهي، پر انسان جي واحد اتحاد جي ڄاڻ مان - خدا سان سندس رشتي مان. دنيا جي اعليٰ ترين مثالي - پائيچاري - مي يوگا ذريعي امن جي احساس جي طرف، خدا سان ذاتي رابطي جي سائنس، وقت سان گڏ سڀني ملڪن جي

سڀني ماڻهن [illegible] پڪڙجي وئي.

جيتوٽيڪ هندستان جي تهذيب ڪنهن به ٻئي کان قديم آهي، پر ٿورن ئي تاريخدانن اهو نوٽ ڪيو آهي ته قومي بقا جو سنڌس ڪارنامو ڪو به حادثو نه آهي، پر هڪ منطقي واقعو آهي جيڪو هندستان هر نسل ۾ پنهنجي بهترين ماڻهن ذريعي پيش ڪيو آهي. وجود جي تسلسل سان، زمانن کان اڳ غير جانبداري سان - چا مٽيءَ وارا عالم واقعي اسان کي ٻڌائي سگهن ٿا ته ڪيترا؟ - هندستان وقت جي چئلينج کي ڪنهن به قوم جو سڀ کان وڌيڪ قابل قدر جواب ڏنو آهي.

بائيبل جي ڪهاڻي [5-32] ابراهيم جي خداوند کان درخواست ته سدوم شهر کي بچايو وڃي جيڪڏهن ان ۾ ڏهه نيڪ ماڻهو ملي سگهن، ۽ خدائي جواب: "مان ان کي ڏهن جي خاطر تباهه نه ڪندس،" هندستان جي بابل، مصر ۽ ٻين طاقتور قومن جي غفلت کان فرار جي روشني ۾ نئين معنيٰ حاصل ڪري ٿو جيڪي ڪڏهن سنڌس همعصر هئا. خداوند جو جواب واضح طور تي ڏيکاري ٿو ته هڪ زمين پنهنجي مادي ڪاميابين سان نه، پر انسان جي پنهنجي شاهڪارن ۾ رهي ٿي.

خدائي ڪلام ٻيهر ٻڌو وڃي، هن ويهين صديءَ ۾، اڌ کان اڳ ۾ پيرا رت ۾ رنگيل: ڪابه قوم جيڪا ڏهه ماڻهو پيدا نه ڪري سگهي، جيڪي رشوت نه ڏيندڙ ججن جي نظر ۾ عظيم هجن، ان کي تباهي جو احساس نه ٿيندو. اهڙن قائلين تي عمل ڪندي، هندستان پاڻ کي وقت جي هزارين چالاڪين جي سامهون بيوقوف ثابت ڪيو آهي. هر صدي ۾ خود شناس آقا پنهنجي مٽيءَ کي پاڪ ڪيو آهي؛ جديد مسيح جهڙا بابا، جهڙوڪ لاهري مهاسايا ۽ سنڌس شاگرد سري يُڪتيشور، اهو اعلان ڪرڻ لاءِ اُٿيا آهن ته يوگا جو سائنس انسان جي خوشي ۽ قوم جي ڊگهي عمر لاءِ ڪنهن به مادي ترقي کان وڌيڪ اهم آهي.

لاهري مهاسايا جي زندگي ۽ سنڌس عالمگير نظريي بابت تمام گهٽ معلومات ڪڏهن به ڇپيل آهي. هندستان، آمريڪا ۽ يورپ ۾ ٽن ڏهاڪن کان، مون کي يوگا کي آزاد ڪرڻ جي سنڌس پيغام ۾ هڪ گهري ۽ مخلص دلچسپي ملي آهي؛ استاد جي زندگي جو هڪ لکيل احوال، جيئن هن اڳڪٿي ڪئي هئي، هاڻي اولهه ۾ گهربل آهي، جتي عظيم جديد يوگين جي زندگين کي تمام گهٽ سڃاتو وڃي ٿو.

گرو جي زندگي تي انگريزي ۾ هڪ يا ٻه ننڍڙن پمفليٽن کان سواءِ ڪجهه به نه لکيو ويو آهي. بنگالي ۾ هڪ سوانح عمري، سري سري [6-32] شياما چرن لاهري مهاشيا ، 1941 ۾ ظاهر ٿيو. اهو منهنجي شاگرد، سوامي ستيانند پاران لکيو ويو هو، جيڪو ڪيترن سالن کان رانچي ۾ اسان جي وديااليا ۾ آچاريه (روحاني استاد) رهيو آهي . مون سنڌس ڪتاب مان ڪجهه اقتباس ترجمو ڪيا آهن ۽ انهن کي لاهري مهاشيا لاءِ وقف ڪيل هن حصي ۾ شامل ڪيو آهي.

اهو قديم نسل جي هڪ پاڪ برهمڻ خاندان ۾ هو ته لاهري مهاشيا 30 سيپٽمبر 1828 تي پيدا ٿيو هو. سنڌس جنم ڀومي بنگال جي ڪرشن نگر جي ويجهو ناديا ضلعي ۾ گهرني ڳوٺ هو. هو معزز گور موهن لاهري جي ٻي زال، مُڪتاڪشي جو ننڍو پٽ هو. (ٽن پٽن جي پيدائش کان پوءِ سنڌس پهرين زال هڪ يتيمي دوران فوت ٿي وئي هئي.) ڇوڪرو جي ماءُ سنڌس ننڍپڻ ۾ فوت ٿي وئي؛ سنڌس باري ۾ ٿورو ئي معلوم آهي سواءِ ان ظاهر ڪندڙ حقيقت جي ته هوءَ ڀڳوان شِو جي هڪ پرجوش ڀڳت هئي، [7-32] صحيفن ۾ "يوگين جو بادشاهه" طور نامزد ڪيو ويو آهي.

ڇوڪرو لاهري، جنهن جو ڏنل نالو شياما چرن هو، پنهنجا شروعاتي سال ناديا ۾ پنهنجي اباڻي گهر ۾ گذاريا. ٽن يا چئن سالن جي عمر ۾ هن کي اڪثر يوگي جي حالت ۾ ريتي هيٺان ويٺو ڏٺو ويندو هو، سنڌس جسم مڪمل طور تي لڪيل هو سواءِ مٿي جي.

1833 ع جي سياري ۾ لاهري اسٽيٽ تباهه ٿي وئي، جڏهن ويجهو جلنگي ندي پنهنجو رخ تبديل ڪيو ۽ گنگا جي کوٽائي ۾ غائب ٿي وئي. لاهرين پاران قائم ڪيل هڪ شِو مندر خانداني گهر سان گڏ درياهه ۾ هليو ويو. هڪ ڀڳت ڀڳوان شِو جي پٿر جي تصوير کي وهندڙ پاڻي مان بچايو ۽ ان کي هڪ نئين مندر ۾ رکيو، جيڪو هاڻي

گهرني جي نالي سان مشهور آهي.

شِوَا سائيٿ.

گور موهن لاهري ۾ سندس خاندان ناديا ڇڏي بنارس جا رهواسي ٿي ويا، جتي پيءُ فوري طور تي هڪ شِو مندر تعمير ڪرايو. هن پنهنجي گهر کي ويدڪ نظم و ضبط جي مطابق هلائي، باقاعدي طور تي رسمن جي پوڄا، خيرات جي ڪمن ۾ صحيفن جي مطالعي سان. تنهن هوندي به، انصاف پسند ۾ ڪليل ذهن رکندڙ، هن جديد خيالن جي فائديمند وهڪري کي نظرانداز نه ڪيو.

ڇوڪرو لاهري بنارس جي مطالعي جي گروپن ۾ هندي ۾ اردو ۾ سبق وٺندو هو. هن جوئي نارائن گهوسال جي هڪ اسڪول ۾ شرڪت ڪئي، جتي هن سنسڪرت، بنگالي، فرينچ ۾ انگريزي ۾ هدايتون حاصل ڪيون. ويدن جي ويجهڙائي واري مطالعي لاءِ پاڻ کي لاڳو ڪندي ، نوجوان يوگي عالم برهمڻ جي صحيفي بحثن کي شوق سان ٻڌندو هو، جنهن ۾ ناگ ڀٽ نالي هڪ مرهٽا پنڊت به شامل هو.

شياما چرن هڪ مهربان، نرم ۾ بهادر نوجوان هو، جيڪو سندس سڀني ساٿين جو پيارو هو. هڪ سٺي تناسب، روشن ۾ طاقتور جسم سان، هو ترڻ ۾ ڪيترن ئي مهارت واري سرگرمين ۾ شاندار هو.

1846 ع ۾ شياما چرن لاهري جي شادي سريمتي ڪاشي موني سان ٿي، جيڪا سري ديب نارائن سانال جي ڌيءَ هئي. هڪ ماڊل هندستاني گهرواري، ڪاشي موني خوشيءَ سان پنهنجي گهر جي فرضن ۾ مهمانن ۾ غريبن جي خدمت ڪرڻ جي روايتي گهر واري جي فرض کي نڀايو. ٻن بزرگ پٽن، ٽينڪوري ۾ ڊڪوري، هن اتحاد کي برڪت ڏني.

1851 ع ۾، 23 سالن جي عمر ۾، لاهري مهاسايا انگريزي حڪومت جي ملٽري انجنيئرنگ ڊپارٽمينٽ ۾ اڪائونٽنٽ جو عهدو سنڀاليو. هن کي پنهنجي سروس دوران ڪيترين ئي ترقيون مليون. اهڙيءَ طرح هو نه رڳو خدا جي نظر ۾ هڪ ماسٽر هو، پر ان ننڍڙي انساني ڊرامي ۾ پڻ ڪامياب ٿيو جتي هن دنيا ۾ هڪ آفيس ورڪر جي حيثيت سان پنهنجو ڪردار ادا ڪيو.

جيئن ئي آرمي ڊپارٽمينٽ جا آفيس منتقل ڪيا ويا، لاهري مهاسايا کي غازي پور، ميرجاپور، داناپور، نيني تال، بنارس ۾ ٻين علائقن ۾ منتقل ڪيو ويو. پنهنجي پيءُ جي وفات کان پوءِ، لاهري کي پنهنجي خاندان جي پوري ذميواري کڻڻي پئي، جنهن لاءِ هن بنارس جي گروديشور محلا پاڙي ۾ هڪ خاموش رهائش خريد ڪئي.

اهو پنهنجي ٽيٽيهن سالن جي عمر ۾ هو جڏهن لاهري مهاشيا کي ان مقصد جي تڪميل نظر آئي جنهن لاءِ هن کي زمين تي ٻيهر جنم ڏنو ويو هو. راهه ۾ لڪيل شعلا، ڊگهي عرصي تائين ٻرندڙ، کي باهه ۾ ڦاٽڻ جو موقعو مليو. هڪ الاهي فرمان، جيڪو انسانن جي نظرن کان ٻاهر آهي، پراسرار طور تي ڪم ڪري ٿو ته جيئن سڀني شين کي صحيح وقت تي ٻاهرين ظهور ۾ آڻي سگهجي. هو پنهنجي عظيم هستي سان مليو. گرو، باباجي، راني کيٽ جي ويجهو، ۾ هن پاران ڪريا يوگا ۾ شروع ڪيو ويو .

هي مبارڪ واقعو صرف هن سان نه ٿيو؛ اهو سڄي انساني نسل لاءِ هڪ خوش قسمتي وارو لمحو هو، جن مان ڪيترن کي بعد ۾ ڪريا جي روح کي جاڳائيندڙ تحفو حاصل ڪرڻ جو شرف حاصل ٿيو. يوگا جي گم ٿيل، يا ڊگهي عرصي کان غائب، اعليٰ ترين فن کي ٻيهر روشني ۾ آندو پيو وڃي. ڪيترائي روحاني طور تي اڃايل مرد ۾ عورتون آخرڪار ڪريا يوگا جي ٿڌي پاڻيءَ ڏانهن پنهنجو رستو ڳولي ورتو . بلڪل جيئن هندو ڏند ڪٿا ۾، جتي ماءُ گنگا پنهنجو الاهي مسودو خشڪ ڀڳت ڀگيرٿ کي پيش ڪري ٿي، تيئن ڪريا جو آسماني سيلاب هماليه جي ڳجهن جبلن مان ماڻهن جي مٽيءَ واري هنڌ ڏانهن لٿو.

....

32-1: جان 1:11-4 .

32-2: الف ڪالرا شڪار آهي اڪثر عقلي ۽ مڪمل طور تي باشعور ساڄو

مٿي جي طرف جي لمحو جو موت. 32-3: موت جو ديوتا.

32-4: لفظي طور تي،

"سپريم روح." 32-5:

پيدائش 18:23-32.

32-6: سري ، هڪ اڳياڙي مطلب "مقدس،" آهي ڳنڍيل (عام طور تي پيهر يا ٽي ڀيرا) جي طرف نالا جو زبردست هندستاني استاد.

32-7: ديوتا جي تثليث مان هڪ - برهما، وشنو، شِو - جن جو عالمگير ڪم ترتيب وار تخليق، بچاءُ، ۽ تحليل - بحالي آهي. شِو (ڪڏهن ڪڏهن شِو جي اسپيل)، جنهن کي ڏند ڪٿا ۾ ترڪ ڪندڙن جي خداوند طور پيش ڪيو ويندو آهي، ظاهر ٿئي ٿو ۾ خواب جي طرف سندس عقيدتمند هيٺ مختلف پهلو، اهڙو جيئن مهاديو، جي مٿيءَ وارن وارو تپسيا، ۽ نٽراج، ڪائناتي ناچ ڪندڙ.

باب: 33

باباجي، جي يوگي-مسيح جو جديد انديا

بدرينارائن جي ويجهو اتر هماليه جي ٽڪرين کي اجا تائين لاهري مهاشيا جي گرو باباجي جي زنده موجودگيءَ سان نوازيو ويو آهي. الڳ ٿيل استاد صدين کان، شايد هزارين سالن تائين پنهنجي جسماني شڪل برقرار رکي آهي. بي موت باباجي هڪ اوتار آهي . هن سنسڪرت لفظ جو مطلب آهي "نزول"؛ ان جون پاڙون آوا ، "هيٺ"، ۽ تري ، "لنگهڻ" آهن. هندو صحيفن ۾، اوتار ديوتا جي جسم ۾ نزول جي نشاندهي ڪري ٿو.

باباجي جي روحاني حالت انساني سمجهه کان ٻاهر آهي،" سري يُڪتيشور مون کي سمجهايو. "ماڻهن جو " ٻانهو خواب سندس ماورائي ستاري کي نه ٿو ڇهي سگهي. اوتار جي حاصلات کي تصوير ڏيڻ جي به بيڪار ڪوشش. اهو ناقابل تصور آهي."

اپنشدن روحاني ترقي جي هر مرحلي کي باريک بيني سان درج کيو آهي. هک سِڌ ("کمل وجود") هک جيون مُکت ("جيئڻ دوران آزاد ٿيل") جي حالت کان ترقي کئي آهي . هک پرموکتا ("عظيم آزاد" - موت تي مکمل طاقت)؛ بعد وارو مکمل طور تي فرار ٿي ويو آهي عجيب غلامي ان جي پيهر جنم جو دور. تنهن کري پرموکتا کڏهن کڏهن جسماني جسم ڏانهن موٽندو آهي؛ جيکڏهن هو کندو آهي، ته هو هک اوتار آهي، دنيا تي مافوق الفطرت نعمتن جو هک خدائي مقرر کيل ذريعو.

هک اوتار آهي غير موضوع جي طرف جي عالمگير معيشت؛ سندس پاک جسم، نظر ايندڙ جيئن هک روشني تصوير، آهي واندو

فطرت جي ڪنهن به قرض ڪان. غير معمولي نظر شايد اوتار جي صورت ۽ ڪجهه به غير معمولي نه ڏسي سگهي ٿي پر اهو ڪو به پاڇو نٿو وجهي ۽ نه ئي زمين تي ڪو نشان لڳائي ٿو. اهي اونداهي ۽ مادي غلامي جي اندروني گهٽتائي جا ظاهري علامتي ثبوت آهن. اهڙو خدا-انسان صرف حقيقت ڪي ڄاڻي ٿو. زندگي ۽ موت جي نسبت. عمر خيام، جيڪو تمام گهڻو غلط سمجهيو ويو، پنهنجي لافاني ڪتاب، رباعيات ۾ هن آزاد ٿيل انسان جي باري ۾ ڳايو :

" آه، منهنجي خوشي جو چنڊ، جيڪو ڪڏهن به گهٽ نه ٿيندو، آسمان جو چنڊ هڪ ڀيرو ٻيهر اڀري رهيو آهي؛ هن ڪان پوءِ هوءَ ڪيترا ڀيرا اڀرندي مون ڪان پوءِ هن ساڳئي باغ ۾ ڏسندي - بيڪار!"

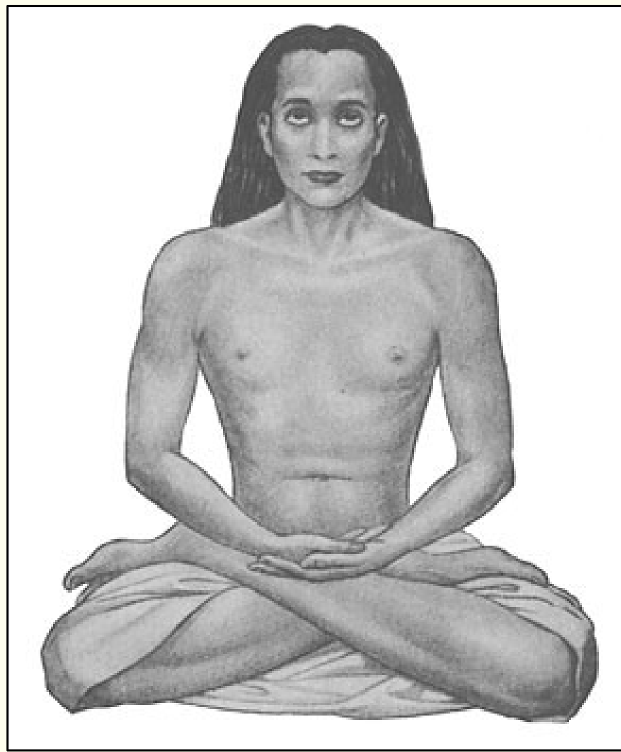
" خوشيءَ جو چنڊ" خدا آهي، دائمي پولارس، ڪڏهن به غير تاريخ ساز نه. "آسمان جو چنڊ" ظاهري ڪائنات آهي، جيڪو وقتي طور تي ورجائڻ جي قانون سان جڙيل آهي. ان جي زنجيرن ڪي فارسي ڏسندڙ پنهنجي خود شناسي ذريعي هميشه لاءِ ٽوڙي ڇڏيو هو. "هن ڪان پوءِ هوءَ ڪيتري قدر اڀرندي نظر ايندي... منهنجي پنيان - بيڪار!" هڪ بيوقوف ڪائنات پاران هڪ مڪمل غلطي جي ڳولا جي ڪهڙي مايوسي!

مسيح پنهنجي آزادي ڪي ٻئي طريقي سان ظاهر ڪيو: "۽ هڪ خاص شريعت جو عالم آيو، ۽ ڪيس چيو ته، استاد، جتي به توهان ويندا، مان توهان جي پنيان هلندس. ۽ عيسيٰ ڪيس چيو ته، لومڙين ڪي سوراخ آهن، ۽ هوا جي پکين ڪي آڪيرا آهن؛ پر ابن آدم ڪي پنهنجو مٿو رکڻ جي جاءِ ناهي." 1-33

ويڪرو سان هر هنڌ موجودگي، ڪري سگهي ٿو مسيح بيشڪ هجڻ پنيان سواءِ ۾ جي جامع روح؟

ڪرشن، رام، بدھ، ۽ پتنجلي قديم هندستاني اوتارن مان هئا. تامل ۾ هڪ وڏو شاعرانه ادب آگستيا جي چوڌاري پروان چڙهيو آهي، جيڪو هڪ ڏکڻ هندستاني اوتار آهي. هن عيسائي دور کان اڳ ۽ پوءِ صديون دوران ڪيترائي معجزا ڪيا، ۽ اڄ تائين پنهنجي جسماني شڪل ڪي برقرار رکڻ جو اعزاز حاصل آهي.

هندستان ۾ باباجي جو مشن نبين جي خاص حڪمن ڪي پورو ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ رهيو آهي. تنهن ڪري هو مهاوتار (عظيم اوتار) جي صحيفي درجه بندي لاءِ اهل آهي . هن چيو آهي ته هن سوامي آرڊر جي قديم باني شنڪر ۽ مشهور وچئين دور جي بزرگ ڪبير ڪي يوگا جي شروعات ڏني. سندس انيسوي صدي جو مکيه شاگرد، جيئن اسان ڄاڻون ٿا، لاهري مهاسيا هو، گم ٿيل ڪريا آرٽ جو احياء ڪندڙ.

باباجي، جي مهاوتار
گرو جو لاهري مهاسائيا

مان آهي مدد ڪئي هڪ فنڪار جي طرف ڪڍو هڪ سچو مشابهت جو جي زبردست يوگي-مسيح جو جديد انديا.

مهاوتار مسيح سان مسلسل رابطي آهي؛ گڏجي اهي چوٽڪاري جي وائبريشن موڪلين ٿا، هن دور لاءِ نجات جي روحاني ٽيڪنڪ جي منصوبابندي ڪئي آهي. انهن ٻن مڪمل طور تي روشن ٿيل مالڪن جو ڪم - هڪ جسم سان، هڪ ان کان سواءِ - قومن کي خودڪشي جنگين، نسلي نفرتن، مذهبي فرقيواريت، ماديت جي بومرانگ-برائين کي ڇڏي ڏيڻ لاءِ متاثر ڪرڻ آهي. باباجي جديد دور جي رجحان کان چڱي طرح واقف آهي، خاص طور تي مغربي تهذيب جي اثر پيچيدگين کان، مغرب اوڀر يوگا جي خود-آزادي کي برابر پکيڙڻ جي ضرورت کي محسوس ڪري ٿو.

باباجي جو ڪو به تاريخي حوالو نه هجڻ اسان کي حيران ڪرڻ جي ضرورت ناهي. عظيم گرو ڪڏهن به ڪنهن به صدي ڪليل طور تي ظاهر نه ٿيو آهي؛ مشهوري جي غلط تشريح ڪندڙ چمڪ سندس هزاري سالن جي منصوبن ڪا به جاءِ ناهي. خالق وانگر، اڪيلي پر خاموش طاقت، باباجي هڪ عاجز گمنامي ڪم ڪري ٿو.

مسيح ڪرشن جهڙا عظيم نبي هڪ خاص شاندار مقصد لاءِ زمين تي ايندا آهن؛ اهي ان جي مڪمل ٿيڻ سان ئي هليا ويندا آهن. ٻيا اوتار، جهڙوڪ باباجي، اهڙو ڪم ڪن ٿا جيڪو تاريخ جي ڪنهن به شاندار واقعي جي پيٽ صدين دوران انسان جي سست ارتقائي ترقي سان وڌيڪ پريشان آهن. اهڙا استاد هميشه پاڻ کي عوام جي نظرن کان لڪائي ڇڏيندا آهن، انهن اختيار هوندو آهي ته هو پنهنجي مرضي سان پوشيده ٿي وڃن. انهن سببن جي ڪري، ڇاڪاڻ ته اهي عام طور تي پنهنجن شاگردن کي انهن بابت خاموش رهڻ جي هدايت ڪندا آهن، ڪيترين ئي عظيم روحاني شخصيتون دنيا کان اڻڄاڻ رهنديون آهن. مان انهن صفحن باباجي تي صرف سندس زندگي جو هڪ اشارو ڏيان ٿو - صرف ڪجهه حقيقتون جيڪي هو عوامي طور تي بيان ڪرڻ کي مناسب مددگار سمجهندو آهي.

نه محدود ڪرڻ حقيقتون بابت باباجي جو خاندان يا جنم پومي، پيارا جي طرف جي تجزيي نگار جو دل، آهي ڪڏهن به ٿي چڪو آهي

دريافت ڪيو. سندس تقرير عام طور تي هندي □ آهي، پر هو ڪنهن به ٻولي □ آساني سان ڳالهائي ٿو. هن باباجي (محترم پيءُ) جو سادو نالو اختيار ڪيو آهي؛ لاهري مهاشيا جي شاگردن پاران ڪيس ڏنل احترام جا ٻيا لقب آهن مهاموني باباجي مهاراج (عظيم پرجوش بزرگ)، مها يوگي (يوگين جو عظيم ترين)، ترمبڪ بابا □ شيوا بابا (شيوا جي اوتارن جا لقب). ڇا اهو فرق پوي ٿو ته اسان کي زمين کان آزاد ٿيل مالڪ جو لقب نه ٿو معلوم؟

"جڏهن به ڪو به باباجي جو نالو احترام سان ڳائيندو آهي،" لاهري مهاسايا چيو، "اهو پڪ هڪ فوري روحاني نعمت حاصل ڪري ٿو."

بي موت گرو جي جسم تي عمر جا ڪي به نشان نه آهن؛ هو پنجويهن سالن جو نوجوان لڳي ٿو. گوري چمڙي، وچولي قد □ قد جو، باباجي جو خوبصورت، مضبوط جسم هڪ محسوس ٿيندڙ چمڪ کي ڦهلائي ٿو. سندس اکيون ڪارا، پرسڪون □ نرم آهن؛ سندس ڊگها، چمڪندڙ وار ٽامي رنگ جا آهن. هڪ تمام عجيب حقيقت اها آهي ته باباجي پنهنجي شاگرد لاهري مهاشيا سان غير معمولي طور تي بلڪل مشابهت رکي ٿو. هڪجهڙائي ايتري قدر حيرت انگيز آهي جو، پنهنجي پوئين سالن □، لاهري مهاشيا شايد جوان نظر ايندڙ باباجي جو پيءُ ٿي گذريو هوندو.

سوامي ڪيبلاننda، منهنجو پاڪدامن سنسڪرت استاد، خرچ ڪيو ڪجهه وقت سان باباجي □ جي هماليه.

"بي مثال استاد پنهنجي ٽولي سان گڏ جبلن □ هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ هلندو آهي،" ڪيبلانند مون کي ٻڌايو. "سندس ننڍڙي ٽولي □ ٻه انتهائي ترقي يافته آمريڪي شاگرد شامل آهن. باباجي ڪجهه وقت لاءِ هڪ علائقي □ رهڻ کان پوءِ، هو چوي ٿو: 'ڊيرا ڊنڊا اُٺاؤ.' ('اچو ته پنهنجو ڪئمپ □ اسٽاف کڻون.') هو هڪ علامتي ڊنڊا (بانس جو اسٽاف) کڻندو آهي. سندس لفظ سندس ٽولي سان فوري طور تي ٻئي هنڌ منتقل ٿيڻ جو اشارو آهن. هو هميشه نجومي سفر جو هي طريقو استعمال نٿو ڪري؛ ڪڏهن ڪڏهن هو چوٽي کان چوٽي تائين پيادل هلندو آهي.

"باباجي کي ٻيا صرف تڏهن ڏسي يا سڃاڻي سگهن ٿا جڏهن هو چاهي ٿو. هن کي سڃاتو وڃي ٿو ته مختلف عقيدتمندن وٽ ڪيترن ئي ٿوري مختلف شڪلن □ ظاهر ٿيو - ڪڏهن ڏاڙهي □ مُڇن کان سواءِ، □ ڪڏهن انهن سان گڏ. جيئن ته سندس سڙيل جسم کي کاڌي جي ضرورت ناهي، استاد گهٽ ئي کائيندو آهي. شاگردن سان ملاقات ڪرڻ لاءِ سماجي مهرباني جي طور تي، هو ڪڏهن ڪڏهن ميوا، يا کير □ صاف مکڻ □ پڪا چانور قبول ڪندو آهي.

"باباجي جي زندگي جا ٻه حيرت انگيز واقعا مون کي معلوم آهن،" ڪيبلانند اڳتي چيو. "هڪ رات سندس شاگرد هڪ وڏي باهه جي چوڌاري ويٺا هئا جيڪا هڪ مقدس ويدڪ تقريب لاءِ ٻرندي هئي. استاد اوچتو هڪ ٻرندڙ ڪاٺ کي پڪڙيو □ هڪ چيلا جي ننگي ڪلهي تي هلڪو ڌڪ هنيو جيڪو باهه جي ويجهو هو.

"'سائين، ڪيئن ظالم!' لاهري مهاشايا، WHO هو موجوده، نهيل هي احتجاج.

"ڇا توهان هن کي پنهنجي اکين اڳيان ساڙي رک ٿيندي ڏسڻ پسند ڪندا، سندس گذريل ڪرم جي حڪم مطابق؟"

"انهن لفظن سان باباجي پنهنجو شفا بخش هٿ چيلا جي بگڙيل ڪلهي تي رکيو. 'مون اڄ رات توکي ڏکوئيندڙ موت کان آزاد ڪيو آهي. ڪرمڪ قانون باهه سان توهان جي ٿوري تڪليف ذريعي مطمئن ٿي ويو آهي.'

"بئي موقعي تي باباجي جو مقدس دائرو هڪ اجنبي جي اچڻ سان پريشان ٿي ويو. هو حيرت انگيز مهارت سان ماسٽر جي ڪئمپ جي ويجهو تقريبن ناقابلِ رسائي ڪناري تي چڙهائي ڪئي هئي."

"'سائين، توهان ضرور عظيم باباجي آهيو.' ماڻهوءَ جو چهرو ناقابلِ بيان احترام سان روشن هو. 'مهينن کان مان توهان کي انهن منع ڪندڙ ٽڪرين ۾ مسلسل ڳولي رهيو آهيان. مان توهان کي گذارش ڪريان ٿو ته مون کي شاگرد طور قبول ڪريو.'

"جڏهن جي زبردست گرو ڪو جواب نه ڏنو، تڏهن ماڻهو هيٺ جي پٿريلي کوٽائي تي اشارو ڪندي چيو.

"جيڪڏهن توهان مون کي انڪار ڪندا ته مان هن جبل تان ٽپو ڏئي ڇڏيندس. جيڪڏهن مان توهانجي رهنمائي خدا ڏانهن نه ڪري سگهان ته زندگيءَ جي ڪا به قيمت ناهي."

"'پوءِ ٽپو ڏيو،' باباجي بي حسيءَ سان چيو. 'مان توهان کي توهان جي ترقي جي موجوده حالت ۾ قبول نٿو ڪري سگهان.'"

"ماڻهو فوري طور تي پاڻ کي ٽڪريءَ تان ڪري پيو. باباجي حيران ٿيل شاگردن کي هدايت ڪئي ته اجنبي جو لاش کڻي اچن. جڏهن اهي ٽٽل شڪل سان واپس آيا، ته استاد پنهنجو الاهي هٿ مئل ماڻهوءَ تي رکيو. ڏسو! هن پنهنجون اکيون کوليون ۽ قادر مطلق جي اڳيان عاجزي سان سجدو ڪيو.

"'تون هاڻي شاگردي لاءِ تيار آهين.' باباجي پنهنجي جيئري ٿيل چيلا تي پيار سان چمڪيو. 'تون همت سان هڪ ڏکيو امتحان پاس ڪيو آهي. موت توکي ٻيهر نه ڇهندو؛ هاڻي تون اسان جي لافاني ڌڻ مان هڪ آهين.' پوءِ هن پنهنجي معمول جي روانگي جا لفظ چيا، 'ڊيرا ڊنڊا اُٺاؤ' ؛ سڄو گروهه جبل تان غائب ٿي ويو."

هڪ اوتار هر هنڌ موجود روح ۾ رهندو آهي؛ هن لاءِ چورس جي برعڪس ڪو به فاصلو ناهي. تنهن ڪري، صرف هڪ سبب، باباجي کي صدي کان صدي تائين پنهنجي جسماني شڪل کي برقرار رکڻ ۾ متحرڪ ڪري سگهي ٿو: انسانيت کي پنهنجي امڪانن جي هڪ ٺوس مثال سان پيش ڪرڻ جي خواهش. انسان ڪڏهن به جسم ۾ ديوتا جي هڪ جهلڪ به نه ڏني، هو ان ڳري عجيب وهم ۾ مبتلا رهندو ته هو پنهنجي فاني کان اڳتي نه وڌي سگهي ٿو.

عيسيٰ شروعات کان ئي پنهنجي زندگيءَ جي تسلسل کي ڄاڻيندو هو؛ هو هر واقعي مان گذريو نه پاڻ لاءِ، نه ڪنهن ڪرم جي مجبوري مان، پر صرف غور ڪندڙ انسان جي بلندي لاءِ. سندس چار رپورٽر-شاگرد-متي، مرقس، لوقا ۽ يوحنا- ايندڙ نسلن جي فائدي لاءِ ناقابل بيان ڊرامو رڪارڊ ڪيو.

لاءِ باباجي، پڻ، اتي آهي نه رليٽيوٽي جو ماضي، موجوده، مستقبل؛ کان جي شروعات هو آهي پنهنجي زندگيءَ جي سڀني مرحلن کي ڄاڻي ٿو. تڏهن به، انسانن جي محدود سمجهه مطابق پاڻ کي ترتيب ڏيندي، هن هڪ يا وڌيڪ شاهدن جي موجودگي ۾ پنهنجي الاهي زندگيءَ جا ڪيترائي عمل ڪيا آهن. اهڙيءَ طرح اهو ٿيو ته لاهري مهاشيا جو هڪ شاگرد موجود هو جڏهن باباجي جسماني لافاني جي امڪان جو اعلان ڪرڻ لاءِ هن لاءِ مناسب وقت سمجهيو. هن رام گوپال مزمدار جي اڳيان هي واعدو ڪيو، ته جيئن آخرڪار اهو ٻين ڳوليندڙ دلين جي الهام لاءِ مشهور ٿي سگهي. عظيم ماڻهو پنهنجا لفظ ڳالهائيندا آهن ۽ واقعن جي قدرتي وهڪري ۾ حصو وٺندا آهن، صرف انسان جي ڀلائي لاءِ، جيئن مسيح چيو هو: "پيءُ... مون کي خبر هئي ته تون هميشه منهنجي ٻڌين ٿو: پر انهن ماڻهن جي ڪري جيڪي گڏ بيٺا آهن، مون اهو چيو، ته جيئن اهي يقين ڪن ته تو مون کي موڪليو آهي." 2-33 دوران

رنبج پور منهنجو رام گوپال سان گڏ دورو، "بي خواب بزرگ"، 3-33 هن باباجي سان پنهنجي پهرين ملاقات جي عجيب ڪهاڻي ٻڌائي.

" مان ڪڏهن ڪڏهن بنارس لاهري مهاشيا جي پيرن تي ويهڻ تي ويهڻ لاءِ پنهنجي الڳ ٿيل غار مان نڪري ويندو هوس،" رام گوپال مون کي ٻڌايو. "هڪ اڌ رات جڏهن مان سندس شاگردن جي هڪ ٽولي خاموشي سان مراقبو ڪري رهيو هوس، ته استاد هڪ حيرت انگيز درخواست ڪئي.

"'رام گوپال، هو چيو، 'وڃو' تي هڪ دفعو جي طرف جي داساسميد غسل ڪرڻ گهاٽ .

" مان جلد ئي ويران جاءِ تي پهتس. رات چنڊ جي روشني چمڪندڙ تارن سان روشن هئي. ڪجهه دير صبر سان خاموش رهڻ کان پوءِ، منهنجو ڌيان منهنجي پيرن جي ويجهو هڪ وڏي پٿر جي ٽڪري ڏانهن ويو. اهو آهستي آهستي اڀريو، هڪ زير زمين غار کي ظاهر ڪري رهيو هو. جيئن پٿر ڪنهن نامعلوم طريقي سان متوازن رهيو، هڪ نوجوان شاندار طور تي پياري عورت جو ڍڪيل روپ غار مان هوا بلند ٿي ويو. هڪ نرم هالو سان گهريل، هوءَ آهستي آهستي منهنجي سامهون هيٺ لهي آئي بي حرڪت بيٺي، اندروني خوشي جي حالت ٻڏي وئي. آخرڪار هن هلچل مچائي، نرميءَ سان ڳالهايو.

"' مان ماتاجي آهيان، 4-33 باباجي جي ڀيڻ. مون کيس لاهري مهاشيا کي چيو آهي ته اڄ رات منهنجي غار اچي هڪ اهم معاملي تي بحث ڪن.

" هڪ مبهم روشني تيزي سان گنگا جي مٿان تري رهي هئي؛ عجيب روشني غير شفاف پاڻيءَ عڪس ٿي رهي هئي. اهو ويجهو ويجهو ايندو ويو جيستائين، هڪ انڌي چمڪ سان، اهو ظاهر ٿيو ..." ماتاجي جي پاسي ڏانهن وڌيو فوري طور تي لاهري مهاشيا جي انساني روپ سمائجي ويو. هن عورت سنت جي پيرن تي عاجزي سان جهڪيو.

" منهنجي حيرانگي مان نڪرڻ کان اڳ، مون کي آسمان سفر ڪندڙ پراسرار روشني جي هڪ گول ميڙ کي ڏسي وڌيڪ حيرت ٿي. تيزيءَ سان هيٺ لهندي، ٻرندڙ پنيور اسان جي ٽولي جي ويجهو آيو هڪ خوبصورت نوجوان جي جسم تبديل ٿي ويو، جيڪو، مون هڪدم سمجهي ورتو، باباجي هو. هو لاهري مهاسايا وانگر نظر آيو، فرق صرف اهو هو ته باباجي تمام ننڍو نظر آيو، ان جا وار ڊگها، چمڪندڙ هئا."

" لاهري مهاشيا، ماتاجي، مان گرو جي پيرن تي جهڪي وياسين. جڏهن مون سندس الاهي جسم کي ڇهيو ته منهنجي وجود جي هر ريش کي خوشيءَ جي شان جو هڪ آفاقي احساس محسوس ٿيو.

"' مبارڪ ڀيڻ،' باباجي چيو، 'مان پنهنجي شڪل کي ڇڏي لامحدود وهڪري ٽپو ڏيڻ جو ارادو ڪري رهيو آهيان.'

"' مون توهان جي منصوبي تي اڳ ئي نظر وجهي چڪي آهي، پيارا مالڪ. مان اڄ رات توهان سان ان تي بحث ڪرڻ چاهيان ٿي. توهان پنهنجو جسم ڇو ڇڏيو؟' شاندار عورت هن ڏانهن التجا ڪندي ڏٺو.

"چا؟" آهي جي فرق جيڪڏهن مان پائڻ هڪ نظر ايندڙ يا نظر نه ايندڙ لهر تي جي سمنڊ جو منهنجو روح؟"

" ماتاجي هڪ عجيب عقل سان جواب ڏنو. 'بي موت گرو، جيڪڏهن ان سان ڪو فرق نٿو پوي، ته پوءِ مهرباني ڪري ڪڏهن به پنهنجي شڪل نه ڇڏيو.' 5-33

"' ٿيو اهو تنهنڪري،' باباجي چيو سنجيدگي سان. 'مان ٿيندو ڪڏهن به نه ڇڏڻ منهنجو جسماني جسم. اهو ٿيندو هميشه باقي رهڻ نظر ايندڙ

گهٽ ۾ گهٽ هن زمين تي ماڻهن جي هڪ ننڍڙي تعداد کي. خداوند توهان جي چپن ذريعي پنهنجي خواهش بيان ڪئي آهي.

" جڏهن مان انهن عظيم هستين جي وچ ۾ ڳالهه ٻولهه کي حيرت سان ٻڌندو هوس، ته عظيم گرو هڪ نرم اشاري سان مون ڏانهن مُڙيو.

"'ڊڄ نه، رام گوپال،' هن چيو، 'تون خوش نصيب آهين جو هن لافاني واعدي جي منظر تي شاهد آهين.'

" جيئن باباجي جي آواز جو مٺو سر ختم ٿي ويو، سندس ۽ لاهري مهاشيا جو روپ آهستي آهستي اڀريو ۽ گنگا جي مٿان پوئتي هليو ويو. چمڪندڙ روشني جو هڪ گولو انهن جي جسمن کي مندر ڪيو جيئن اهي رات جي آسمان ۾ غائب ٿي ويا. ماتاجي جو روپ غار ڏانهن تري ويو ۽ هيٺ لهي ويو؛ پٿر سليب پاڻ ۾ بند ٿي ويو، ڄڻ ته ڪنهن پوشيده ليوريج تي ڪم ڪري رهيو هجي.

" لامحدود متاثر ٿي، مان لاهري مهاسايا جي جاءِ ڏانهن واپس هليو ويس. جيئن ئي مان صبح جو سوير سندس اڳيان سجدو ڪيو، منهنجو گرو مون ڏانهن سمجهدار انداز ۾ مسڪرايو."

"' مان توهان لاءِ خوش آهيان، رام گوپال،' هن چيو. 'باباجي ۽ ماتاجي سان ملڻ جي خواهش، جيڪا توهان اڪثر مون سان ظاهر ڪئي هئي، آخرڪار هڪ مقدس پوري ٿي آهي.'

" منهنجي ساٿي شاگردن مون کي ٻڌايو ته لاهري مهاسايا گذريل شام کان وٺي پنهنجي اسٽيج تان نه هٽيو هو.

"' توهان جي داساسميدهه گهاٽ ڏانهن وڃڻ کان پوءِ هن امرت تي هڪ شاندار تقرير ڏني ،' هڪ چيلا مون کي ٻڌايو. پهريون ڀيرو مون کي مڪمل طور تي صحيفن جي آيتن ۾ سچائي جو احساس ٿيو جيڪي بيان ڪن ٿا ته خود شناسي وارو ماڻهو هڪ ئي وقت ٻن يا وڌيڪ جسمن ۾ مختلف هنڌن تي ظاهر ٿي سگهي ٿو.

" لاهري مهاشيا بعد ۾ مون کي هن ڌرتيءَ لاءِ لڪيل الاهي منصوبي بابت ڪيترائي مابعدالطبيعي نقطا بيان ڪيا،" رام گوپال نتيجو ڪڍيو. "باباجي کي خدا طرفان هن خاص دنيا جي چڪر جي مدت تائين پنهنجي جسم ۾ رهڻ لاءِ چونڊيو ويو آهي. عمرون اينديون ۽ وينديون - اجا تائين بي موت مالڪ، 6-33 صدين جي ڊرامي کي ڏسندي، هن اسٽيج تي زميني موجود هوندو."

باب 33 فوٽ نوٽس

33-1: متي 8:19-20 .

33-2: جان 11:41-42 .

33-3 : ڏٺو ويو اهو مان ناڪام ٿيو جي طرف جهڪڻ اڳ جي تارڪيشور مزار WHO جي هر هنڌ موجود يوگي (باب 13).

33-4 : " پاڪ ماءُ." ماتاجي پڻ آهي رهندو هو ذريعي جي صديون؛ هوءَ آهي لڳ ڀڳ جيئن پري ترقي يافته روحاني طور تي جيئن سندس ڀاءُ. هوءَ داساسميڌ گهاٽ جي ويجهو هڪ لڪيل زير زمين غار ۾ پرسڪون رهي ٿي .

33-5 : هي واقعو ياد ڏياري ٿو هڪ جو ٿيلس. جي زبردست يوناني فلسفي سيڪاريو اهو اتي هو نه فرق وچ □ زندگي □ موت. "پوءِ چو،" هڪ نقاد پڇيو، "چا توهان نه مرندا آهيو؟" "چاڪاڻ ته،" ٿيلس جواب ڏنو، "ان سان ڪو فرق نٿو پوي."

33-6 : "سچ پچ، بيشڪ، مان چئو ڏانهن توهان، جيڪڏهن هڪ ماڻهو رکو منهنجو چوڻ (رهيو) بيحد طور تي □ جي مسيح شعور)، هو ڪندو

ڪڏهن به نه ڏسو موت." - جان 8:51.

باب 34:

مادي ڪرڻ الف محل ۾ جي هماليه

"باباجي جي لاهري مهاسايا سان پهرين ملاقات هڪ دلچسپ ڪهاڻي آهي، ۽ انهن چند ڪهاڻين مان هڪ آهي جيڪا اسان کي لافاني گرو جي تفصيلي جهلڪ ڏئي ٿي."

اهي لفظ سوامي ڪيبلانند جي هڪ عجيب ڪهاڻي جي تمثيل هئا. جڏهن هن پهريون ڀيرو اهو ٻڌايو ته مان لفظي طور تي جادو ٿي ويس. ڪيترن ئي ٻين موقعن تي مون پنهنجي نرم سنسڪرت استاد کي ڪهاڻي ورجائڻ لاءِ آماده ڪيو، جيڪا بعد ۾ مون کي سري يُڪتيشور پاران تقريبن ساڳين لفظن ۾ ٻڌائي وئي هئي. انهن ٻنهي لاهري مهاشيا شاگردن پنهنجي گرو جي چپن تان سڌو سنئون شاندار ڪهاڻي ٻڌي هئي.

"باباجي سان منهنجي پهرين ملاقات منهنجي ٽيٽيهن سالن ۾ ٿي هئي،" لاهري مهاسايا چيو هو. "1861 جي خزان ۾، مان داناپور ۾ ملٽري انجنيئرنگ ڊپارٽمينٽ ۾ سرڪاري اڪائونٽنٽ جي حيثيت سان مقرر هوس. هڪ صبح جو آفيس مئنيجر مون کي گهرايو.

"'لاهري،' هن چيو، 'اسان جي مکيه آفيس مان هڪ تار آيو آهي. توهان کي راني کيٽ منتقل ڪيو ويندو، جتي هڪ فوجي چوڪي [34-1](#) آهي، هاڻي قائم ٿي رهيو آهي.

"هڪ نوڪر سان، مان 500 ميل جي سفر تي نڪتس. گهوڙي ۽ بگي تي سفر ڪندي، اسان ٽيهن ڏينهن ۾ هماليه جي ماڳ راني کيٽ تي پهتاسين. [34-2](#)

"منهنجا آفيس جا فرض ڏکيا نه هئا؛ مان شاندار ٽڪرين ۾ ڪيترائي ڪلاڪ گهمڻ ۾ گذاري سگهيس. مون کي هڪ افواهه پهتي ته عظيم بزرگن پنهنجي موجودگي سان هن علائقي کي برڪت ڏني آهي؛ مون کي انهن کي ڏسڻ جي سخت خواهش محسوس ٿي. هڪ صبح جو سوير هڪ ريلي دوران، مون کي هڪ پري کان آواز ٻڌڻ ۾ حيرت ٿي ته منهنجو نالو وٺي رهيو آهي. مون ڊرونگيري جبل تي پنهنجو زوردار مٿي چڙهڻ جاري رکيو. ٿوري بيچيني مون کي هن خيال تي گهيرو ڪيو ته شايد مان پنهنجا قدم پوئتي نه هٽائي سگهندس جيستائين اونداهو جهنگ تي نه لهي وڃي.

"آخرڪار مان هڪ ننڍڙي جاءِ تي پهتس جنهن جا پاسا غارن سان ڀريل هئا. ٽڪريلي ڪناري مان هڪ تي هڪ مسڪرائيندڙ نوجوان بيٺو هو، استقبال ۾ هٿ وڌائي رهيو هو. مون حيرانگي سان ڏٺو ته، سندس ٽامي رنگ جي وارن کان سواءِ، هو مون سان هڪ قابل ذڪر مشابهت رکي ٿو."

لاهري، توهان آهي اچو! جي سينٽ خطاب ڪيو ويو مان پيار سان □ هندي. 'آرام ڪريو هتي □ هي غار. اهو"

مان WHO هو سڏيو ويو توهان.'

"مان داخل ٿيو هڪ صاف سٿرو ننڍو گرتو کهڙي شامل ٿيل کيترائي اُني ڪمبل هڪ ڪجھ ڪمنڊولس (منت ڪندي پيالا).

"لاهري، ڪريو توهان ياد رکو اهو سيٽ؟ جي يوگي نوڪدار جي طرف هڪ بند ٿيل ڪمبل هڪ ڪنڊ.

"نه، سائين.' منهنجي ايڊونچر جي عجيب و غريب تي ڪجهه حيران ٿي، مون وڌيڪ چيو، 'مون کي هاڻي وڃڻ گهرجي، رات ٿيڻ کان اڳ. صبح جو منهنجي آفيس ڪم آهي.'

"پراسرار بزرگ انگريزي جواب ڏنو، 'آفيس توهان لاءِ آندو ويو هو، توهان آفيس لاءِ نه.'"

"مان حيران ٿي ويس ته هي ٻيلي تپسيا ڪندڙ نه رڳو انگريزي ڳالهائي ٿو پر مسيح جي لفظن کي به بيان ڪري ٿو." 3-34

"مون ڏٺو ته منهنجو ٽيليگرام اثر انداز ٿيو.' يوگي جو تبصرو مون لاءِ سمجھ کان ٻاهر هو؛ مون سندس مطلب پڇيو.

"مان حوالو ڏيو جي طرف جي ٽيليگرام اهو طلب ڪيل توهان جي طرف اهي الڳ ٿيل حصا. اهو هو خاموشيءَ سان توهان جي اعليٰ آفيسر جي ذهن کي صلاح ڏني ته توهان کي رني کيٽ منتقل مان WHO ڪيو وڃي. جڏهن ڪو ماڻهو انسان ذات سان پنهنجي اتحاد کي محسوس ڪري ٿو، ته سڀئي ذهن منتقلي اسٽيشن بڻجي وڃن ٿا جن ذريعي هو ڪم ڪري سگهي ٿو. "وچيندس." هن نرميءَ سان چيو، 'لاهري، يقيناً هي غار توکي واقف لڳي ٿي؟'

"جيئن مون حيران ڪندڙ خاموشي برقرار رکي، بزرگ ويجهو آيو مون تي نرميءَ سان ڏڪ هنيو. سندس مقناطيسي لمس تي، هڪ عجيب وهڪري منهنجي دماغ مان گذري وئي، منهنجي پوئين زندگيءَ جون مٺيون يادون آزاد ڪري ڇڏيون.

"'مون کي ياد آهي!' منهنجو آواز خوشيءَ جي سُڏڪن سان اڌ دٻجي ويو هو. 'تون منهنجو گرو باباجي آهين، جيڪو هميشه منهنجو رهيو آهي! ماضي جا منظر منهنجي ذهن واضح طور تي اڀرن ٿا؛ هتي هن غار مون پنهنجي آخري اوتار جا ڪيترائي سال گذاريا!' جيئن ئي بي بيان يادون مون تي غالب آيون، مون ڳوڙها ڳاڙيندي پنهنجي مالڪ جي پيرن کي ڀاڪر پائي ورتو.

"'ٽن ڏهاڪن کان وڌيڪ عرصي کان مان هتي توهان جو انتظار ڪري رهيو آهيان - توهان جي مون ڏانهن واپس اچڻ جو انتظار ڪري رهيو آهيان!' باباجي جي آواز آسماني پيار سان گونجي رهي هئي. 'تون لڪي ويو سمنڊ جي انتشار واري لهرن غائب ٿي ويو.' موت کان اڳتي زندگي. توهان جي ڪرم جي جادوئي لٺ توهان کي ڇُهي وئي، توهان هليا ويا! جيتوڻيڪ توهان مون کي نظر کان محروم ڪيو، مون ڪڏهن به توهان کي نظر کان محروم نه ڪيو! مون توهان جو تعاقب ڪيو چمڪندڙ نجمي سمنڊ تي جتي شاندار ملائڪ سفر ڪن ٿا. اداسي، طوفان، اٿل پٿل روشني ذريعي، مان توهان جي پنيان لڳو، جيئن هڪ ماءُ پکي پنهنجي ٻچن جي حفاظت ڪري رهي آهي. جيئن توهان پنهنجي انساني پيٽ جي زندگي جي مدت کي گذاريو، هڪ ٻار پيدا ٿيو، منهنجي نظر هميشه توهان تي هئي. جڏهن توهان پنهنجي ٻاروتڻ ناديا جي ريتي هيٺان پنهنجي ننڍڙي شڪل کي ڪنول جي شڪل ڍڪيو هو، ته مان پوشيده طور تي موجود هوس! صبر سان، مهينن کان پوءِ مهينن تائين، سال کان پوءِ، مون توهان جي نگراني ڪئي آهي، هن مڪمل ڏينهن جي انتظار . هاڻي توهان مون سان گڏ آهيو! ڏسو، هتي توهان جي غار آهي، پراڻي پياري! مون ان کي هميشه صاف توهان لاءِ تيار رکيو آهي. هتي توهان جو پاڪ آسن - ڪمبل آهي، جتي توهان روزانو

پنهنجي وڏنڊڙ دل کي خدا سان پرڻ لاءِ وينا هئا! ڏسو اتي توهان جو پيالو، جنهن مان تون اڪثر منهنجي
تيار ڪيل امرت پيئندو هئين! ڏس ته مون ڪيئن پيتل جي پيالي کي روشنيءَ سان پالش ڪيو آهي،

اهو توهان شايد پيئو پيهر اتان کان! منهنجو پنهنجو، ڪريو توهان هاٺي سمجهيو؟

منهنجا گرو، مان ڇا چئي سگهان ٿو؟' مون ٿتل آواز ۾ چيو. 'اهڙي بي موت محبت بابت ڪٿي ٻڌو آهي؟' '" مون پنهنجي دائمي خزاني تي، زندگي ۾ موت ۾ منهنجي گرو تي گهٽي دير ۾ خوشي سان ڏٺو.

لاهري، توکي پاڪائي جي ضرورت آهي. هن پيالي ۾ تيل پيئو ۾ درياءَ جي ڪناري تي ليٽيو.' باباجي جي '" عملي حڪمت، مون هڪ تيز، ياد ڏيارينڊڙ مسڪراهٽ سان غور ڪيو، هميشه سامهون هئي.

مون سندس هدايتن جي فرمانبرداري ڪئي. جيتوڻيڪ برفاني هماليه رات هيٺ لهي رهي هئي، هڪ آرامده" گرمي، هڪ اندروني شعاع، منهنجي جسم جي هر سيل ۾ ڌڙڪڻ شروع ڪيو. مون کي حيرت ٿي. ڇا "نامعلوم تيل ڪا ڪائناتي گرمي سان پريل هو؟

اونده ۾ منهنجي چوڌاري تيز هوائون گهمي رهيون هيون، هڪ سخت چئلينج کي ڇيپاتي رهيون هيون. " گوگاش نديءَ جون ٿڌيون لهرون ڪڏهن ڪڏهن منهنجي جسم تي لهي رهيون هيون، پٿريلي ڪناري تي پکڙجي ويون هيون. شينهن ويجهو اچي رڙيون ڪيون، پر منهنجو دل خوف کان آزاد هو؛ منهنجي اندر نئين پيدا ٿيل چمڪندڙ قوت ناقابلِ تسخير تحفظ جو يقين ڏياريو. ڪيترائي ڪلاڪ تيزي سان گذري ويا؛ يادون ختم ٿي ويون. ٻئي زندگيءَ جا ماٺهو منهنجي الاهي گرو سان پيهر ملڻ جي موجوده شاندار نموني ۾ پاڻ کي ڳنڍجي ويا.

منهنجا اڪيلا خيال ويجهو ايندڙ قدمن جي آواز سان ٽٽي پيا. اونده ۾، هڪ ماڻهوءَ جي هٿ نرميءَ سان " مون کي پيرن تي بيهڻ ۾ مدد ڪئي، ۽ مون کي ڪجهه سڪل ڪپڙا ڏنا."

اچو، پاءُ،' منهنجو ساٿي چيو. 'جي ماسٽر انتظار ڪري ٿو توهان'"

هو ٻيلي مان رستو ڏيکاريندو هو. اونداهي رات اوچتو پري هڪ مستقل روشني سان روشن ٿي وئي"

ڪري سگهي ٿو اهو هجڻ جي سج اڀرڻ؟ مان پڇاڻو ڪيو. 'ضرور جي سڄو رات آهي نه پاس ٿيو؟'"

اڄ اڌ رات آهي.' منهنجو گائيڊ نرميءَ سان ڪلڻ لڳو. 'هينئون روشني هڪ سون جي محل جي چمڪ آهي،'" جيڪا اڄ رات هتي بي مثال باباجي پاران ظاهر ڪئي وئي آهي. مدهم ماضي ۾، توهان هڪ پيرو محل جي خوبصورتي مان لطف اندوز ٿيڻ جي خواهش جو اظهار ڪيو هو. اسان جو مالڪ هاڻي توهان جي خواهش ڪي پورو ڪري رهيو آهي، اهڙي طرح توهان کي ڪرم جي زنجيرن کان آزاد ڪري رهيو آهي.' 4-34 هن وڌيڪ چيو، 'شاندار محل اڄ رات ڪريا يوگا ۾ توهان جي شروعات جو منظر هوندو . توهان جا سڀئي ڀائر هتي استقبال جي هڪ پيالي ۾ شامل ٿين ٿا، توهان جي ڊگهي جلاوطني جي آخر ۾ خوشيءَ سان. ڏسو!'

شاندار سون جو هڪ وسيع محل اسان جي سامهون بيٺو هو. بيشمار جواهرن سان جڙيل، ۽ خوبصورت " باغن جي وچ ۾، اهو بي مثال شان و شوڪت جو هڪ نظارو پيش ڪري ٿو. فرشتي چهري جا بزرگ شاندار دروازن تي بيٺا هئا، جيڪي ياقوت جي چمڪ سان اڌ ڳاڙهي ٿي ويا هئا."
سينگاريل محرابن ۾ وڏي سائيز ۾ چمڪ جا هيرا، موتي، نيلم ۽ زمرد جڙيل هئا.

مان پنهنجي ساٿي جي پٺيان هڪ وسيع استقباليه هال ۾ داخل ٿيس. بخور ۽ گلاب جي خوشبو هوا ۾ " پکڙجي وئي؛ مدهم بتيون هڪ گهڻ رنگي چمڪ پکيڙي رهيون هيون. عقيدتمندن جا ننڍا ٽولا، ڪجهه گورا، ڪجهه ڪارا، موسيقي سان گيت ڳائي رهيا هئا، يا مراقبي جي حالت ۾ ويٺا هئا، اندروني سڪون ۾ غرق هئا. هڪ متحرڪ خوشي ماحول ۾ پکڙجي وئي.

حيرت جا ڪجهه جملا چيا .

"پاءُ،" مون چيو، 'هن اڏاوت جي خوبصورتي انساني تخيل جي حدن کان وڌيڪ آهي. مهرباني ڪري مون کي ان جي اصليت جو راز ٻڌايو.'

"'مان خوشيءَ سان توکي روشن ڪندس.' منهنجي ساٿي جون ڪاريون اکيون حڪمت سان چمڪي رهيون هيون. 'حقيقت ۾ هن مادي ٿيڻ بابت ڪجهه به ناقابلِ بيان ناهي. سڄو ڪائنات هڪ مادي ٿيل سوچ آهي خالق. هي ڳرو، زميني ڊڳ، خلا ۾ ترندڙ، خدا جو خواب آهي. هن سڀ شيون پنهنجي شعور مان ناهيون، جيئن انسان پنهنجي خواب جي شعور ۾ هڪ تخليق کي ان جي مخلوقات سان ٻيهر پيدا ڪري ٿو ۽ زنده ڪري ٿو.

"خدا ٻهريون ٻيرو زمين کي هڪ خيال جي طور تي پيدا ڪيو. پوءِ هن ان کي تيز ڪيو؛ توانائي جا ايٽم وجود ۾ آيا. هن ايٽم کي هن مضبوط دائري ۾ هم آهنگ ڪيو. ان جا سڀئي ماليڪيول خدا جي مرضي سان گڏ آهن. جڏهن هو پنهنجي مرضي کي واپس وٺندو، ته زمين ٻيهر توانائي ۾ تٿي پوندي. توانائي ڳري ويندي." شعور ۾؛ زميني خيال معروضيت کان غائب ٿي ويندو.

"'خواب جو جوهر خواب ڏسندڙ جي لاشعوري سوچ ذريعي مادي ٿيڻ ۾ رکيل آهي. جڏهن اهو مربوط خيال جاڳ ۾ واپس ورتو ويندو آهي، ته خواب ۾ ان جا عنصر ختم ٿي ويندا آهن. هڪ ماڻهو پنهنجون اکيون بند ڪري ٿو ۽ هڪ خواب جي تخليق کي اڏائي ٿو، جيڪو جاڳڻ تي، هو آساني سان غير مادي ٿي ويندو آهي. هو الاهي آرڪيٽيپل نموني جي پيروي ڪندو آهي. ساڳئي طرح، جڏهن هو ڪائناتي شعور ۾ جاڳندو آهي، ته هو آساني سان ڪائناتي خواب جي وهمن کي غير مادي بڻائي ڇڏيندو.

"لامحدود سڀ ڪجهه پورو ڪندڙ مرضي سان هڪ هجڻ جي ڪري، باباجي بنيادي ايٽمن کي گڏ ڪرڻ ۾ ڪنهن به شڪل ۾ پاڻ کي ظاهر ڪرڻ لاءِ سڏي سگهي ٿو. هي سون جو محل، فوري طور تي پيدا ٿيو، حقيقي آهي، جيئن هي زمين حقيقي آهي. باباجي هن محل نما حويلي کي پنهنجي ذهن مان ناهيو ۽ پنهنجي مرضي جي طاقت سان ان جي ايٽمن کي گڏ رکي رهيو آهي، جيئن خدا هن زمين کي پيدا ڪيو ۽ ان کي برقرار رکي رهيو آهي. ' هن وڌيڪ چيو، 'جڏهن هي ڍانچو پنهنجو مقصد پورو ڪري وٺندو، ته باباجي ان کي غير مادي بڻائي ڇڏيندو.'

"جڏهن مان حيرت ۾ خاموش رهيس، منهنجي گائيڊ هڪ تيز اشارو ڪيو. 'هي چمڪندڙ محل، شاندار طور تي جواهرن سان سينگاريل، انساني ڪوشش يا محنت سان ڪڍيل سون ۽ جواهرن سان نه ناهيو ويو آهي. اهو مضبوطيءَ سان بيٺو آهي، انسان لاءِ هڪ يادگار چئلينج.[5-34] جيڪو به پاڻ کي خدا جو پٽ سمجهي ٿو، جيئن باباجي ڪيو آهي، اهو پنهنجي اندر لڪيل لامحدود طاقتن جي ذريعي ڪنهن به مقصد تائين پهچي سگهي ٿو. هڪ عام پٿر پنهنجي اندر شاندار ايٽمي توانائي جو راز لڪائي ٿو؛[6-34] تڏهن به، هڪ فاني اڃا تائين ديوتا جو هڪ پاور هائوس آهي.

"بابا ويجهو ٽيبل تان هڪ خوبصورت گلدان کنيو جنهن جو هٿ هيرن سان چمڪندڙ هو. 'اسان جي عظيم گرو هن محل کي آزاد ڪائناتي شعاعن جي بيشمار کي مضبوط ڪري ناهيو،' هن اڳتي چيو. 'هن گلدان ۽ ان جي هيرن کي ڇهو؛ اهي حسي تجربي جي سڀني آزمائشن کي پورو ڪندا.'

"مان جاچ ڪئي وئي جي گلدان، ۽ پاس ڪيو منهنجو هٿ مٿان جي هموار ڪمري جون ڀتيون، ٿلهو سان چمڪندڙ سون. هر هڪ جواهر جيڪو شاندار طور تي پکڙيل هو، بادشاهه جي مجموعي جي لائق هو. گ۾ر۾ منهنجي ذهن ۾ اطمينان ۾ پکڙجي ويو. هڪ ٻڏي ويل خواهش، جيڪا زندگين کان منهنجي لاشعور ۾ لڪيل آهي.

هاٽي ويو، لڳي رهيو هو ساڳئي وقت مطمئن □ ختم ٿي ويو.

منهنجو شاندار ساٿي مون کي سينگاريل محرابن □ راهدارين مان چيمبرن جي هڪ سلسلي □ وٺي ويو." "
شهنشاهه جي محل جي انداز □ شاندار طور تي سينگاريل. اسان هڪ وڏي هال □ داخل ٿياسين. وچ □ هڪ
سون جو تخت بيٺو هو، جيڪو جواهرن سان جڙيل هو، رنگن جي هڪ شاندار ميلاپ سان. اتي، ڪنول جي
شڪل □، عظيم باباجي ويٺو هو. مان سندس پيرن تي چمڪندڙ فرش تي گوڏن ڀر ڪري ويس.

لاهري، ڇا تون اڃا تائين سون جي محل لاءِ پنهنجي خوابن جي خواهشن تي ڪاڏو ڪائي رهيو آهين؟' '"
منهنجي گرو جون اکيون چمڪي رهيون هيون." جهڙو سندس پنهنجو نيلم. 'جاڳيو!' سڀ تنهنجو زميني اُڃ
آهن بابت جي طرف هجڻ "هميشه لاءِ ختم ٿي ويو." هن ڪجهه صوفيانه نعمت جا لفظ پڙڪايا.
'منهنجا پٽ، اٿو. ڪريا يوگا ذريعي خدا جي بادشاهت □ پنهنجي شروعات حاصل ڪريو'. '

باباجي پنهنجو هٿ وڌايو؛ هڪ هوما (قرباني) باهه ظاهر ٿي، جيڪا ميون □ گلن سان گهريل هئي. مون کي"
هن ٻرندڙ قربان گاهه جي اڳيان آزاد ڪندڙ يوگڪ ٽيڪنڪ ملي.

رسم صبح سوير مڪمل ڪيا ويا. مون کي پنهنجي پرجوش حالت □ ننڊ جي ضرورت محسوس نه ٿي، □ "
. محل جي چوڌاري گهمندو رهيس، هر طرف خزانن □ قيمتي شين سان ڀريل
شاندار باغن ڏانهن لهندي، مون ڏٺو، ويجهو، ساڳيا غار □ بنجر جبلن جا ٽڪرا جيڪي ڪالهه محلات يا گلن
واري چٽ سان ڪو به واسطو نه رکندا هئا.

محل □ ٻيهر داخل ٿي، ٿڌي هماليه سج جي روشني □ شاندار طور تي چمڪندي، مون پنهنجي "
مالڪ جي موجودگي جي ڳولا ڪئي. هو اڃا تائين تخت نشين هو، ڪيترن ئي خاموش شاگردن
سان گهريل هو."

لاهري، توهان آهن بکيو. باباجي شامل ڪيو ويو، 'بند ڪريو' تنهنجو اکيون"

جڏهن مون انهن کي ٻيهر کوليو، ته جادوئي محل □ ان جا خوبصورت باغ غائب ٿي چڪا هئا. منهنجو "
پنهنجو جسم □ باباجي جون شڪليون □ چيلا جو ٿولو سڀ هاٽي ننگي زمين تي ويٺا هئا." گم ٿيل محل جي
بلڪل صحيح جاءِ تي، پٿريلي گرٽوز جي سج جي روشن دروازن ڪان پري نه. مون کي ياد آيو ته منهنجي
گائيڊ تبصرو ڪيو هو ته محل کي غير مادي بڻايو ويندو، ان جي قيد ٿيل ايٽم ان سوچ جي جوهر □ آزاد ٿي
ويا جنهن مان اهو اڀريو هو. جيتوڻيڪ حيران ٿي ويس، مون پنهنجي گرو ڏانهن اعتماد سان ڏٺو. مون کي
خبر نه هئي ته معجزن جي هن ڏينهن تي اڳتي ڇا توقع رکان.

جنهن مقصد لاءِ محل ناهيو ويو هو اهو هاٽي پورو ٿي ويو آهي،' باباجي وضاحت ڪئي. هن زمين تان هڪ '"
مٽيءَ جو ٿانو کنيو. 'اتي پنهنجو هٿ رک □ جيڪو به کاڌو چاهين سو وٺ.'"

جيئن ئي مون ويڪري، خالي پيالي کي هٿ لڳايو، اهو گرم مکڻ سان ڀريل لوچي ، ڪڙي □ نادر مٺاين "
سان ڍير ٿي ويو. مون پاڻ کي مدد ڪئي، ڏٺو ته ٿانو هميشه ڀريل هو. منهنجي کاڌي جي آخر □ مون پاڻي
لاءِ چوڌاري ڏٺو. منهنجي گرو منهنجي اڳيان پيالي ڏانهن اشارو ڪيو. ڏسو! کاڌو تيار هو. غائب ٿي ويو؛ ان
جي جاءِ تي پاڻي هو، جيڪو جبل جي وهڪري وانگر صاف هو.

ٿورا انسان ڄاڻن ٿا ته خدا جي بادشاهي شامل آهي،' باباجي چيو. 'خدائي '"
دنياوي تڪميل جي بادشاهي □ دائرو زميني تائين پکڙيل آهي، پر بعد وارو، وهم پرست هجڻ ڪري، حقيقت جي جوهر کي شامل نٿو ڪري
سگهي.'

پيارا گرو، آخري رات توهان مظاهرو ڪيو لاءِ مان جي لنک جو خوبصورتي □ جنت □ زمين! مان"'

گم ٿيل محل جي يادن تي مسڪرايو؛ يقيناً ڪنهن به سادي يوگي ڪڏهن به وڏيڪ متاثر ڪندڙ عيش عشرت جي ماحول ۾ روح جي عظيم اسرار ۾ شروعات نه ڪئي هئي! مون خاموشيءَ سان ڏٺو. موجوده منظر جي بلڪل ابتڙ. سُست زمين، آسماني ڇت، قديم پناهه فراهم ڪندڙ غارون - سڀ منهنجي چوڌاري موجود سيرافڪ بزرگن لاءِ هڪ مهربان قدرتي ماحول لڳي رهيا هئا.

"مان اُن ڏينهن منجهند پنهنجي ڪمبل تي ويٺو هوس، گذريل زندگيءَ جي احساسن جي سنگتن سان پاڪ. منهنجو ديوي گرو ويجهو آيو ۾ منهنجي مٿي تي پنهنجو هٿ رکيو. مان نربيڪلپا سماڌي جي حالت ۾ داخل ٿيس، ست ڏينهن تائين ان جي نعمت ۾ بيحد رهيس. خود علم جي مسلسل سطح کي پار ڪندي، مون حقيقت جي بي موت دائرن ۾ داخل ٿي ويو. سڀ فريبي حدون ختم ٿي ويون؛ منهنجي روح ڪائناتي روح جي دائمي قربانگاهه تي مڪمل طور تي قائم ٿي وئي. اٺين ڏينهن تي مان پنهنجي گرو جي پيرن تي ڪري پيس ۾ کيس التجا ڪئي ته هو مون کي هن مقدس بيابان ۾ هميشه پنهنجي ويجهو رکي.

"'منهنجا پٽ،' باباجي مون کي ڀاڪر پائي چيو، 'هن اوتار ۾ توهان جو ڪردار هڪ ٻاهرين اسٽيج تي ادا ڪيو وڃي. پيدائش کان اڳ ڪيترن ئي زندگين جي اڪيلو مراقبي جي برڪت سان، توهان کي هاڻي انسانن جي دنيا ۾ ملائي ڇڏڻ گهرجي.

"هڪ گهرو مقصد ان حقيقت کي ظاهر ڪري ٿو ته توهان هن پيري مون سان نه مليا جيستائين توهان اڳ ۾ ئي هڪ شادي شده مرد نه هئا، معمولي ڪاروباري ذميوارين سان. توهان کي هماليه ۾ اسان جي خفيه ٽولي ۾ شامل ٿيڻ جا پنهنجا خيال هڪ طرف رکڻ گهرجن؛ توهان جي زندگي پريل مارڪيٽن ۾ آهي، مثالي يوگي-گهر واري جي مثال طور خدمت ڪندي."

"'ڪيترن ئي حيران دنياوي مردن ۾ عورتن جون دانهون عظيم انسانن جي ڪنن تي بي خبر نه پيون آهن،' هن اڳتي چيو. 'توهان کي ڪريا يوگا ذريعي ڪيترن ئي مخلص ڳوليندڙن کي روحاني تسلي ڏيڻ لاءِ چونڊيو ويو آهي. لکين ماڻهو جيڪي خانداني لاڳاپن ۾ ڳري دنياوي فرضن ۾ ڦاٿل آهن، اهي توهان کان نئون دل وٺندا، ڀاڻ وانگر هڪ گهر وارو. توهان کي انهن جي رهنمائي ڪرڻ گهرجي ته اهو ڏسن ته اعليٰ يوگڪ حاصلات خانداني مرد لاءِ رڪاوٽ نه آهن. دنيا ۾ به، يوگي جيڪو ذاتي مقصد يا وابستگي کان سواءِ، ايمانداري سان پنهنجون ذميواريون نڀائي ٿو، روشن خيالي جي يقيني رستي تي هلندو آهي.

"ڪابه ضرورت توهان کي دنيا ڇڏڻ تي مجبور نٿي ڪري، ڇاڪاڻ ته اندروني طور تي توهان اڳ ۾ ئي ان جي هر ڪرمڪ رشتي کي ٽوڙي ڇڏيو آهي. هن دنيا مان نه، توهان کي اڃا تائين ان ۾ هجڻ گهرجي. اڃا ڪيترائي سال باقي آهن جن دوران توهان کي پنهنجي خاندان، ڪاروبار، شهري ۾ روحاني فرضن کي ايمانداري سان پورو ڪرڻ گهرجي. الاهي اميد جو هڪ مٺو نئون ساهه دنياوي ماڻهن جي خشڪ دلين ۾ داخل ٿيندو. توهان جي متوازن زندگي مان، اهي سمجهندا ته آزادي اندروني تي منحصر آهي، ٻاهرين نه، ڇڏڻ تي."

"جڏهن مان هماليه جي بلند اڪيلائين ۾ پنهنجي گرو کي ٻڌندو هوس ته منهنجو خاندان، آفيس، ۾ دنيا ڪيتري پري لڳي رهي هئي. تڏهن به سندس لفظن ۾ سچائي گونجي رهي هئي؛ مون فرمانبرداري سان امن جي هن برڪت واري پناهه گاهه کي ڇڏڻ تي رضامندي ظاهر ڪئي. باباجي مون کي قديم سخت قاعدن ۾ هدايت ڪئي جيڪي گرو کان شاگرد تائين يوگڪ آرٽ جي منتقلي کي منظم ڪن ٿا."

"'ڪريا جي چاٻي صرف قابل چيلا کي ڏيو،' باباجي چيو. 'جيڪو ڳولا ۾ سڀ ڪجهه قربان ڪرڻ جو عزم ڪري ٿو جو جي الائي آهي مناسب جي طرف کولڻ جي آخري اسرار جو زندگي ذريعي جي سائنس جو مراقبو.

"'فرشتي گرو، جيئن توهان اڳ ۾ ئي گم ٿيل ڪريا آرٽ کي ٻيهر جيئرو ڪري انسان ذات تي احسان ڪيو

آهي، چا توهان شاگردي جي سخت گهرجن کي نرم ڪندي ان فائدي کي نه وڌائيندؤ؟' مون ڏٺو.

ڪريا ٻڌائڻ جي اجازت ڏيو ، جيتوڻيڪ شروعات ۾ اهي پاڻ کي اندروني طور تي ڇڏڻ جو واعدو نٿا ڪري سگهن. دنيا جا اذيت يافته مرد ۽ عورتون، ٿنهي مصيبتن جي پنيان، 7-34 خاص حوصلا افزائي جي ضرورت آهي. جيڪڏهن ڪريا جي شروعات کان روڪيو وڃي ته اهي ڪڏهن به آزادي جي رستي تي نه هلي سگهندا .

"' ائين ئي ٿئي. خدائي خواهش توهان جي ذريعي ظاهر ڪئي وئي آهي.' انهن سادي لفظن سان، رحمدل گرو انهن سخت حفاظتي بندن کي ختم ڪري ڇڏيو جيڪي صدين کان ڪريا کي دنيا کان لڪائي رهيا هئا. ' انهن سيني کي ڪريا مفت ۾ ڏيو جيڪي عاجزي سان مدد لاءِ پڇن ٿا.'

"ڪجهه خاموشي کان پوءِ، باباجي وڌيڪ چيو، 'پنهنجي هر شاگرد کي ڀڳواد گيتا مان هي شاندار واعدو ورجايو: "سووالپامسيا ڌرمسيا، تريات مهتو ڀويات" - "هن مذهب جي عمل جو ٿورو به توهان کي سخت خوفن ۽ وڏين مصيبتن کان بچائيندو." 8-34

" جڏهن مان ٻئي صبح جو پنهنجي گرو جي پيرن تي سندس الوداعي آشيرواد لاءِ گوڏا کوڙيا، ته هن کي منهنجي ڪيس ڇڏڻ جي گهري بيچيني محسوس ٿي.

"'اسان لاءِ ڪا به جدائي ناهي، منهنجا پيارا ٻار.' هن منهنجي ڪلهي کي پيار سان ڇهيو. 'تون ڪٿي به هجين، جڏهن به تون مون کي سڏيندين، مان فوري طور تي توسان گڏ هوندس.'"

" سندس شاندار واعدي کان تسلي ۽ خدا جي دانائي جي نئين مليل سون سان مالا مال، مان جبل تان هيٺ لهي ويس. آفيس ۾ منهنجو استقبال منهنجي ساٿي ملازمن ڪيو، جيڪي ڏهن ڏينهن تائين مون کي هماليه جي جهنگلن ۾ گم ٿيل سمجهندا هئا. جلد ئي هيڊ آفيس مان هڪ خط پهتو

لاهري کي داناپور 9-34 ڏانهن موٽڻ گهرجي "آفيس،" ان تي لکيل هو. "هن جي رني ڪيٽ منتقلي غلطي“ سان ٿي هئي. ڪنهن ٻئي ماڻهو کي رني ڪيٽ جي ذميواري سنڀالڻ لاءِ موڪليو وڃي ها."

" مان مسڪرائيندي، انهن واقعن ۾ لڪيل موڙ تي غور ڪندي جيڪي مون کي هندستان جي هن تمام پري واري جاءِ تي وٺي ويا هئا."

" داناپور واپس اچڻ کان اڳ، مون مراد آباد ۾ هڪ بنگالي خاندان سان ڪجهه ڏينهن گذاريا. ڇهن دوستن جي هڪ پارٽي مون کي پليڪار ڪرڻ لاءِ گڏ ٿي. جيئن ئي مون گفتگو کي روحاني موضوعن ڏانهن موڙيو، منهنجي ميزبان اداسيءَ سان ڏٺو:"

"'او، ۾ اهي ڏينهن انڊيا آهي بيوس جو بزرگ!

"'بابو،'" مان احتجاج ڪيو گرمجوشي سان، جو ڪورس اتي آهن اڃا تائين زبردست ماسترز ۾ هي زمين

" اعليٰ جوش جي موڊ ۾، مون هماليه ۾ پنهنجن معجزاتي تجربن کي بيان ڪرڻ لاءِ مجبور محسوس ڪيو. ننڍڙي ڪمپني شائستگي سان بي يقين هئي."

"'لاهري،' هڪ ماڻهو اطمينان سان چيو، 'انهن ناياب جبلن جي هوا ۾ توهان جو ذهن دٻاءُ هيٺ آهي. هي ڪو ڏينهن جو خواب آهي جيڪو توهان ٻڌايو آهي.'

سڙڻ سان جي جوش جو سچ، مان ڳالهايو بغير واجب الادا سوچيو. 'جيڪڏهن مان ڪال ڪريو ڪيس، منهنجو " گرو ٿيندو

ظاهر ٿيڻ ساڄو هي گهر.

"هر اک دلچسپي چمڪي رهي هئي؛ اهو ڪو تعجب جي ڳالهه نه هئي ته گروپ هڪ بزرگ کي اهڙي عجيب انداز ظاهر ٿيندڙ ڏسڻ لاءِ بيتاب هو. اڌ بيچيني سان، مون هڪ خاموش ڪمرو به نوان اوني ڪمبل گهريا."

"'آقا آسمان مان ظاهر ٿيندو،' مون چيو. 'دروازي کان ٻاهر خاموش رهو؛ مان جلد ئي توهان کي فون ڪندس.'"

"مان مراقبي جي حالت غرق ٿي ويس، عاجزيءَ سان پنهنجي گرو کي سڏي رهيو هوس. اونداهو ڪمرو جلد ئي هڪ مدهم ڪنن واري چنڊ جي روشني سان پرجي ويو؛ باباجي جي روشن شڪل سامهون آئي.

"'لاهري، ڇا تون مون کي معمولي ڳالهه لاءِ سڏين ٿو؟' مالڪ جي نظر سخت هئي. 'سچائي سچي ڳولا ڪندڙن لاءِ آهي، بيڪار تجسس وارن لاءِ نه. جڏهن ڪو ڏسي ٿو ته يقين ڪرڻ آسان آهي؛ پوءِ انڪار ڪرڻ لاءِ ڪجهه به ناهي.'
" مافوق الفطرت سچائي انهن جي لائق دريافت ٿيندي آهي جيڪي پنهنجي قدرتي مادي شڪ تي قابو پائي وٺندا آهن." هن سنجيدگي سان چيو، 'مون کي وڃڻ ڏيو!'

" مان سندس پيرن تي ڪري پيس. 'مقدس استاد، مون کي پنهنجي سنگين غلطي جو احساس آهي؛ مان عاجزي سان معافي گهران ٿو. اهو انهن روحاني طور تي انڌا ذهنن ايمان پيدا ڪرڻ لاءِ هو ته مون توهان کي فون ڪرڻ جي جرئت ڪئي. ڇاڪاڻ ته توهان منهنجي دعا تي مهرباني سان ظاهر ٿيا آهيو، مهرباني ڪري منهنجي دوستن کي برڪت ڏيڻ کان سواءِ نه وڃو. جيتوڻيڪ اهي بي ايمان هجن، گهٽ گهٽ اهي منهنجي عجيب دعوائن جي سچائي جي جاچ ڪرڻ لاءِ تيار هئا."

"'چڱو؛ مان ڪجهه وقت ترسندس. مان نٿو چاهيان ته توهان جي ڳالهه توهان جي دوستن جي سامهون بدنام ٿئي.' باباجي جو چهرو نرم ٿي ويو هو، پر هن نرميءَ سان چيو، 'هاڻي کان پوءِ، منهنجا پٽ، مان تڏهن ايندس جڏهن توکي منهنجي ضرورت پوندي، هميشه نه جڏهن تون مون کي سڏيندين.'- 10-34

" جڏهن مون دروازو کوليو ته ننڍڙي ٽولي سخت خاموشي ڇانيل هئي. ڄڻ ته پنهنجن حواسن تي اعتبار نه ڪندي، منهنجا دوست ڪمبل سيٽ تي چمڪندڙ شخصيت ڏانهن ڏسڻ لڳا."

"' هي اجتماعي خواب آوري آهي!' هڪ ماڻهو کلي کليو. 'اسان جي ڄاڻ کان سواءِ ڪو به هن ڪمري داخل نه ٿي سگهيو!'"

" باباجي مسڪرائيندي اڳتي وڌيو هر هڪ کي پنهنجي جسم جي گرم، مضبوط گوشت کي ڇهڻ جو اشارو ڪيو. شڪ ختم ٿي ويا، منهنجا دوست حيران ڪندڙ ندامت فرش تي سجدو ڪري پيا."

"'11-34 هلوا.html کي ڏيو تيار رهو.“ باباجي هي درخواست ڪئي، مون کي خبر هئي، ته گروهه کي سندس جسماني حقيقت جي وڌيڪ يقين ڏيارڻ لاءِ. جڏهن دليو اُبلي رهيو هو، ته ديوي گرو پيار سان ڳالهايو. انهن شڪي ٿامس جو عقيدتمند سينٽ پالس تبديل ٿيڻ شاندار هو. اسان کائڻ کان پوءِ، باباجي اسان مان هر هڪ کي باري باري برڪت ڏني. اوچتو هڪ چمڪ آئي؛ اسان باباجي جي جسم جي اليڪٽرانڪ عنصرن جي فوري طور تي ڊي ڪيميڪلائيزيشن کي هڪ پکڙجندڙ بخاراتي روشني ڏٺو. مالڪ جي خدا جي مرضي جي طاقت سندس جسم جي طور تي گڏ ٿيل ايٿر ايٽم جي گرفت کي ڍلو ڪري ڇڏيو هو؛ فوري طور تي ڪروڙين ننڍڙا لائفٽرونڪ چنگاريون لامحدود ذخيري ختم ٿي ويون.

سان منهنجو پنهنجو اڪيون مان آهي ڏٺو ويو جي فاتح جو موت. ميترا، [12-34] هڪ جو جي گروپ، ڳالهايو''"

احترام سان. سندس چهرو تازو جاڳڻ جي خوشي سان بدلجي ويو هو. 'سپ کان وڏو گرو وقت ۾ جاءِ سان
.'کيڏيو، جيئن ٻار ٻلبلن سان کيڏندو آهي. مون هڪ کي آسمان ۾ زمين جي ڪنجين سان ڏٺو آهي

" مان جلد ئي داناپور موٽي آيس. روح ۾ مضبوطيءَ سان لنگر انداز ٿي، مون ٻيهر هڪ گهر واري جي
مختلف ڪاروبار ۾ خانداني ذميوارين کي سنڀاليو."

لاهري مهاسايا سوامي ڪيبلانند ۾ سري يُڪتيشور کي باباجي سان هڪ ٻي ملاقات جي ڪهاڻي پڻ ٻڌائي،
اهڙين حالتن ۾ جيڪي گرو جي واعدي کي ياد ڏيارين ٿيون: "جڏهن به توهان کي منهنجي ضرورت پوندي ته
مان ايندس."

" اهو منظر الهه آباد ۾ ڪمپ ميلو هو ،" لاهري مهاشيا پنهنجن شاگردن کي ٻڌايو. "مان پنهنجي آفيس جي
ڊيوٽي کان هڪ ننڍڙي موڪل دوران اتي ويو هوس. جڏهن مان راهبن جي ميڙ جي وچ ۾ گهمي رهيو هوس.
۾ سادهو جيڪي پاڪ ميلي ۾ شرڪت ڪرڻ لاءِ پري پري کان آيا هئا، مون هڪ راهه سان پريل ٽپسيا کي
ڏٺو جيڪو هڪ ٻهڪ جو پيالو ڪٽي رهيو هو. منهنجي ذهن ۾ خيال آيو ته اهو ماڻهو منافق هو، پائڻ جي
ٻاهرئين علامتون جو دستبرداري بغير هڪ مطابق اندروني فضل.

" جيئن ئي مان ٽپسيا ڪندڙ وٽان گذريو ته منهنجي حيران نظر باباجي تي پئي. هو هڪ مٿيءَ وارن واري
اينڪرائيٽ جي سامهون گوڏا کوڙي رهيو هو."

گروجي! مان تيز ڪيو جي طرف سندس پاسي. 'سائين، ڇا آهن توهان ڪري رهيو آهي هتي؟”

"' مان هن مستاني جا پير ڌوئي رهيو آهيان، ۾ پوءِ مان هن جا ڪائڻ جا برتن صاف ڪندس." باباجي مون
تي ننڍڙي ٻار وانگر مسڪرايو؛ مون کي خبر هئي ته هو اهو ٻڌائي رهيو هو ته هو چاهي ٿو ته مان ڪنهن تي
به تنقيد نه ڪريان، پر خداوند کي سڀني جسماني مندرن ۾ برابر طور تي رهائش پذير ڏسان، پلي اهي
اعليٰ هجن يا گهٽ درجي جا. عظيم گرو وڌيڪ چيو، 'عقلمند ۾ بيوقوف سادهو جي خدمت ڪندي، مان
سڀ کان وڏي خوبي سکي رهيو آهيان، جيڪا خدا کي ٻين سڀني کان وڌيڪ پسند آهي - عاجزي.'"

34-1 : هاٽي هڪ فوجي سينيٽوريم. مواد 1861 جي برطانوي حڪومت هئي اڳ ۾ ئي قائم ٽيل
يقيني ٽيليگرافڪ مواصلات.

34-2 : رني کيٽ، ۾ جي الموڙو ضلعو جو گڏيل صوبا، آهي واقع تي جي پير جو نندا ديوي، جي سپ
کان وڌيڪ برطانوي هندستان ۾ هماليه جي چوٽي (25,661 فوٽ).

34-3 : "2:27 مارڪ - " جي سبت هو ٺهيل لاءِ ماڻهو، ۾ نه ماڻهو لاءِ جي سبت."

34-4 : جي ڪرمڪ قانون ضرورت آهي اهو هر انسان خواهش ڳوليو الٽيميٽ پورو ڪرڻ. خواهش آهي
تنهن ڪري جي زنجير ڪهڙي ڳنڍي ٿو انسان کي ٻيهر جنم جي ڦيٿي ڏانهن.

34-5 :

"ڇا؟" آهي هڪ معجزو؟ - 'اهو آهي؟'
هڪ ملامت، 'ٽيس' هڪ ضمني طنز
تي انسان."

-ايڊورڊ نوجوان، ۾ رات خيالات .

جي نظريو جو جي ايٽمي بناوت جو معاملو هو بيان ڪيل □ جي قديم هندستاني وائيسيڪا □ نيايا : 34-6
"اتي آهن وسيع دنيا سپ رکيل پري اندر جي سوراخ جو هر هڪ ايٽم، گهڻ- قسم جو جيئن جي
موٽس □ هڪ سج جي ڪرڻن." - يوگا وشِشٽھ.

34-7 : جسماني، ذهني، ۽ روحاني تڪليف؛ ظاهر ڪيل، ترتيب وار، ۽ بيماري، ۽ نفسياتي ناڪافيون ۽ روح جي جهالت ۽ "پيچيده"، يا.

34-8 : باب II:40.

34-9 : الف شهر ويجهو بنارس.

34-10 : ۽ جي رستو جي طرف جي لامحدود، برابر روشن ٿيل ماسٽرز جهڙو لاهري مهاسـائيا مـئي ڏڪ برداشت ڪرڻ کان هڪ وڏيڪ جو جوش، ۽ تابع ٿيو جي طرف نظم و ضبط. ۽ جي پڳوت گيتا ، اسـين پڙهو ڪيترائي لنگهه ڪٽي جي الائي گرو ڪرشنا ڏئي ٿو سزا پڳتن جي شهزادي، ارجن کي.

34-11 : الف دليو نهيل جو ڪريم جو ڪٽڪ تريل ۽ مکڻ، ۽ اُبليل سان کير.

34-12 : اهو ماڻهو، ميترا، جنهن جو هتي لاهري مهاشيا ذڪر ڪري رهيو آهي، بعد ۾ خود شناسي ۾ تمام گهڻو ترقي يافته ٿي ويو. مان ملاقات ميترا ٿوري دير ۾ کان پوءِ منهنجو گريجوئيشن کان اعليٰ اسڪول؛ هو دورو ڪيو جي مهامنڊل عبادتگاهه ۾ جڏهن مان بنارس جو رهواسي هوس. تڏهن هن مون کي مراد آباد ۾ گروپ کان اڳ باباجي جي مادي ٿيڻ بابت ٻڌايو. "معجز□ جي نتيجي □،" ميترا مون کي وضاحت ڪئي، "مان لاهري مهاشيا جو زندگي پر شاگرد بڻجي ويس."

باب: 35

جي مسيح جهڙو زندگي جو لاهري مهاسائيا

"اهڙيءَ طرح اسان کي سڀني نيڪين کي پورو ڪرڻ گهرجي." يوحنا بپتسما ڏيندڙ کي ڏنل انهن [1-35] لفظن ۾، ۽ يوحنا کي بپتسما ڏيڻ لاءِ چوڻ ۾، عيسيٰ پنهنجي گرو جي خدائي حقن کي تسليم ڪري رهيو هو.

مشرقي نقطه نظر کان بائيبل جي هڪ احترام واري مطالعي مان، [2-35] ۽ وجداني ادراڪ مان، مون کي يقين آهي ته يوحنا بپتسما ڏيندڙ، گذريل جنمن ۾، مسيح جو گرو هو. بائيبل ۾ ڪيترائي اقتباس آهن جيڪي اهو نتيجو ڪڍن ٿا ته يوحنا ۽ عيسيٰ پنهنجي آخري اوتار ۾، ترتيب وار، ايليا ۽ سندس شاگرد ايليشا هئا. (اهي پراڻي عهد نامي ۾ اسپيلنگ آهن. يوناني مترجمن نالن کي ايليا ۽ ايليسس طور لکيو آهي؛ اهي نئين عهد نامي ۾ انهن تبديل ٿيل شڪلن ۾ ٻيهر ظاهر ٿين ٿا.)

پراڻي عهد نامي جي بلڪل آخر ۾ ايليا ۽ اليشا جي ٻيهر جنم جي اڳڪٿي آهي: "ڏسو، مان توهان ڏانهن ايليا نبي موڪليندس ان کان اڳ جو خداوند جو وڏو ۽ خوفناڪ ڏينهن اچي." [3-35] اهڙيءَ طرح يوحنا (ايليا)، جيڪو "خداوند جي اچڻ کان اڳ" موڪليو ويو، ٿورو اڳ پيدا ٿيو. مسيح لاءِ پيغام ڏيندڙ جي حيثيت سان ڪم

ڪرڻ لاءِ. هڪ فرشتو زڪريا پيءُ تي ظاهر ٿيو ته گواهي ڏئي ته سندس اچڻ وارو پٽ يوحنا ٻيو ڪو نه پر ايليا (الياس) هوندو.

پر جي فرشتو چيو ڏانهن ڪيس، خوف نه، زڪريا: لاءِ تنهنجو دعا آهي ٻڌو؛ □ تنهنجو زال ايلزبيٿ"

۾ ڪيترائي جو جي ٻارڙا جو اسرائيل ڪندو رڇ تون هڪ پُٽ، ۽ تون ڪندو ڪال ڪريو سندس نالو جان.
چا هو خداوند انهن جي خدا ڏانهن موٽندو. ۽ هو سندس اڳيان ويندو 4-35 الياس جي روح ۽ طاقت سان
، ته جيئن پيءُ جي دلين کي ٻارن جي طرف ڦيرائي، ۽ نافرمانن کي نيڪن جي دانائي ڏانهن ڦيرائي؛
خداوند لاءِ تيار ڪيل قوم تيار ڪري." 5-35 عيسيٰ به پيرا واضح طور تي ايليا (الياس) کي يوحنا جي
پوءِ شاگرد...... طور تي سڃاڻيو: "الياس اڳ ۾ ئي اچي چڪو آهي، ۽ انهن ڪيس نه سڃاتو.
سمجهي ويو ته هن انهن سان يوحنا بپتسما ڏيڻ واري جي باري ۾ ڳالهايو آهي." 6-35 وري، مسيح چوي ٿو:
"چاڪاڻ ته سڀني نبين ۽ شريعت يوحنا تائين پيشنگوئي ڪئي. ۽ جيڪڏهن توهان ان کي قبول ڪندا، ته هي
الياس آهي، جيڪو اچڻ وارو هو." 7-35 جڏهن جان انڪار ڪيو ويو اهو هو الياس (ايليا)، 8-35 هو
مطلب اهو ۾ جي عاجز يوحنا جي پوشاڪ ۾ هو هاٿي عظيم گرو ايليا جي ظاهري بلندي ۾ نه آيو. پنهنجي
اڳوڻي اوتار ۾ هن پنهنجي شان ۾ پنهنجي روحاني دولت جو "چادر" پنهنجي شاگرد اليشع کي ڏنو هو. "۽
اليشع چيو، مان توهان کي دعا ڪريان ٿو، توهان جي روح جو ٻيڻو حصو مون تي هجي." ۽ هن چيو، "تو هڪ
ڏکيو ڪم گهريو آهي: پر جيڪڏهن توهان مون کي ڏسندا جڏهن مون کي توهان کان ورتو ويندو، ته اهو ائين
ئي ٿيندو." تون. . . . ۽ هن ايلياه جي چادر کنئي جيڪا هن کان ڪري پئي." 9-35

ڪردار الٽ ٿي ويا، ڇاڪاڻ ته ايليا-يوحنا کي هاٿي اليشا-عيسيٰ جو ظاهري گرو ٿيڻ جي ضرورت نه هئي،
جيڪو هاٿي الاهي احساس ۾ مڪمل ٿي چڪو آهي.

جڏهن مسيح جبل تي تبديل ٿي ويو 10-35 اهو سندس گرو الياس هو، موسيٰ سان گڏ، جنهن کي هن
ڏٺو. ٻيهر، صليب تي پنهنجي انتها جي وقت ۾، عيسيٰ خدائي نالو پڪاريو: " ايلي، ايلي، لاما سبختني؟
يعني، منهنجا خدا، منهنجا خدا، تو مون کي ڇو ڇڏيو آهي؟" جيڪي اتي بيٺا هئا انهن مان ڪجهه، جڏهن اهو
اچو ته ڏسون ته ڇا الياس...................................... ٻڌو ته، چيو ته، هي ماڻهو الياس کي سڏي ٿو.
ٿيندو اچو جي طرف بچايو ڪيس." 35- 11

يوحنا ۽ عيسيٰ جي وچ ۾ موجود گرو ۽ شاگرد جو دائمي رشتو باباجي ۽ لاهري مهاشيا لاءِ به موجود هو.
بي موت گرو نرم دليءَ سان ليٿين جي پاڻيءَ ۾ تريو جيڪو سندس چيلا جي آخري ٻن زندگين جي وچ ۾
گهمندو هو، ۽ ٻار ۽ پوءِ لاهري مهاشيا ٻاران ڪنيل قدمن جي رهنمائي ڪئي. اهو تڏهن نه ٿيو جڏهن شاگرد
پنهنجي ٽيٽيهن سالن جي عمر تائين پهتو ته باباجي اهو وقت مناسب سمجهيو ته ڪڏهن به نه ٽٽل ڪڙي کي
کليل طور تي ٻيهر قائم ڪيو وڃي.
پوءِ، رني ڪيٽ جي ويجهو انهن جي مختصر ملاقات کان پوءِ، بي لوث استاد پنهنجي پياري شاگرد کي ننڍڙي
جبل جي ٽولي مان ڪڍي ڇڏيو، ۽ ڪيس ٻاهرين دنيا جي مشن لاءِ آزاد ڪيو. "منهنجا پٽ، جڏهن به توهان
کي منهنجي ضرورت پوندي ته مان ايندس." ڪهڙو فاني عاشق اهو لامحدود واعدو ڏئي سگهي ٿو؟

عام طور تي سماج کان اڻڄاڻ، بنارس جي هڪ ڏورانهين ڪنڊ مان هڪ عظيم روحاني نشاة ثانيه وهڻ
شروع ٿي. جيئن گلن جي خوشبوءِ کي دٻائي نٿو سگهجي، تيئن لاهري مهاشيا، خاموشيءَ سان هڪ مثالي
گهر جي مالڪ جي حيثيت سان زندگي گذاري رهيو هو، پنهنجي فطري شان کي لڪائي نه سگهيو. آهستي
آهستي، هندستان جي هر حصي کان، عقيدتمند مکيون آزاد ٿيل مالڪ جي الاهي امرت جي ڳولا ۾ لڳي
ويون.

انگريز آفيس سپرنٽينڊنٽ انهن مان پهريون هو جنهن پنهنجي ملازم ۾ هڪ عجيب ماورائي تبديلي
محسوس ڪئي، جنهن کي هو پيار سان "ايڪسٽيٽڪ بابو" سڏيندو هو.

" سائين، توهان اداس لڳي رهيا آهيو. ڇا مسئلو آهي؟" لاهري مهاسايا هڪ صبح پنهنجي مالڪ کان هي
همدردي وارو سوال ڪيو.

"منهنجو زال ۾ انگلينڊِ آهي تنقيدي طور تي بيمار. مان آهيان ڦاٿل پاران پريشاني."

"مان توهان کي هن بابت ڪجهه ٻڌائيندس." لاهري مهاسايا ڪمري مان نڪري ويو ۽ ٿوري دير لاءِ هڪ ويران جاءِ تي ويٺو رهيو. واپسي تي هو تسلي ڏيندي مسڪرايو.

"توهان جي زال بهتر ٿي رهي آهي؛ هوءَ هاڻي توهان کي خط لکي رهي آهي." سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ يوگي خط جي ڪجهه حصن جو حوالو ڏنو.

"خوشگوار بابو، مون کي اڳ ۾ ئي خبر آهي ته تون ڪو عام ماڻهو نه آهين. پر مان يقين نٿو ڪري سگهان ته، پنهنجي مرضي سان، تون وقت ۽ جاءِ کي ٻاهر ڪڍي سگهين ٿو!"

واعدو ڪيل خط آخرڪار پهتو. حيران ڪندڙ سپرنٽينڊنٽ ڏٺو ته ان ۾ نه رڳو سندس زال جي صحتيابي جي خوشخبري هئي، پر اهي ساڳيا جملا به هئا جيڪي هفتا اڳ، لاهري مهاسايا ورجايا هئا.

زال ڪجهه مهينن کان پوءِ هندستان آئي. هوءَ آفيس وئي، جتي لاهري مهاسايا خاموشي سان پنهنجي ڊيسڪ تي ويٺو هو. عورت احترام سان هن وٽ آئي.

"سائين،" هن چيو، "اهو توهان جو روپ هو، شاندار روشني ۾ روشن، جيڪو مون مهينا اڳ لندن ۾ پنهنجي بيماري جي بستري تي ڏٺو هو. ان وقت مان مڪمل طور تي صحتياب ٿي ويس! ٿوري دير کان پوءِ، مان هندستان ڏانهن ڊگهي سامونڊي سفر ڪرڻ جي قابل ٿي ويس."

ڪريا جي شروعات لاءِ شاندار گرو کان درخواست ڪندا هئا . انهن روحاني فرض کان علاوه، ۽ پنهنجي ڪاروباري ۽ خانداني زندگي جي فرض کان علاوه، عظيم استاد تعليم ۾ پرجوش دلچسپي ورتي. هن ڪيترائي مطالعي جا گروپ منظم ڪيا، ۽ بنارس جي بنگالي ٽولا حصي ۾ هڪ وڏي هاءِ اسڪول جي واڌ ويجهه ۾ سرگرم حصو ورتو. صحيفن تي سندس باقاعده تقريرون سندس " گيتا اسيمبلي" سڏجڻ لڳيون، جنهن ۾ ڪيترائي سچائي ڳوليندڙ شوق سان شرڪت ڪندا هئا.

انهن گهڻن سرگرمين ذريعي، لاهري مهاسايا عام چئلينج جو جواب ڏيڻ جي ڪوشش ڪئي: "پنهنجي ڪاروباري ۽ سماجي فرضن کي انجام ڏيڻ کان پوءِ، عقيدتمند مراقبي جو وقت ڪٿي آهي؟" عظيم گهر مالڪ-گرو جي هم آهنگي سان متوازن زندگي هزارين سوال ڪندڙ دلين جي خاموش الهام بڻجي وئي. صرف هڪ معمولي پگهار ڪمائيندي، ڪفايت شعار، بي پرواهه، سڀني لاءِ رسائي لائق، ماسٽر قدرتي ۽ خوشي سان دنياوي زندگي جي رستي تي هلندو رهيو.

جيتوڻيڪ لاهري مهاشيا، سپريم جي جاءِ تي ويٺل، سڀني انسانن جو احترام ڪندو هو، قطع نظر انهن جي مختلف خوبين جي. جڏهن سندس عقيدتمند کيس سلام ڪندا هئا، ته هو انهن جي اڳيان جهڪي پوندو هو. ٻار جهڙي عاجزي سان، استاد اڪثر ٻين جا پير چهندو هو، پر ڪڏهن ڪڏهن انهن کي ساڳيو احترام ڏيڻ جي اجازت نه ڏيندو هو، جيتوڻيڪ گرو ڏانهن اهڙو سجدو هڪ قديم مشرقي رواج آهي. رواج

هر قسم جي ماڻهن کي ڪريا شروع ڪرڻ جو تحفو هو. ايمان. نه رڳو هندو، پر مسلمان ۽ عيسائي سندس مکيه شاگردن ۾ شامل هئا. وحدانيت پسند ۽ دوئي پرست، سڀني مذهبن جا يا ڪنهن به قائم ٿيل ايمان جا نه، عالمگير گرو طرفان غير جانبداري سان وصول ڪيا ويا ۽ هدايت ڪئي وئي. سندس انتهائي ترقي يافته چيلا مان هڪ عبدالغفور خان هو، هڪ مسلمان. اهو لاهري مهاشيا جي طرفان وڏي همت ڏيکاري ٿو ته، جيتوڻيڪ هڪ اعليٰ ذات وارو برهمڻ هو، هن پنهنجي وقت جي سخت ذات پات جي تعصب کي ختم ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪئي. هر شعبي جا ماڻهو زندگي مليو پناهه هيٺ جي ماسترس هر هنڌ موجود پر. جهڙو سڀ خدا کان متاثر نبي، لاهري

مهاسائيا ڏنو نئون اميد جي طرف جي خارج تيل ۾ هيٺ لُتڪيل جو سماج.

هميشه ياد رکو ته توهان ڪنهن جا نه آهيو، ۽ ڪو به توهان جو ناهي. هڪ ڏينهن ان تي غور ڪريو "توهان " ڪي اوچتو هن دنيا ۾ سڀ ڪجهه ڇڏڻو پوندو - تنهن ڪري هاڻي خدا سان واقفيت پيدا ڪريو،" عظيم گرو پنهنجن شاگردن کي چيو. "خدا جي تصور جي غباري ۾ روزانو سواري ڪندي موت جي ايندڙ نجومي سفر لاءِ پاڻ کي تيار ڪريو. وهم ذريعي توهان پاڻ کي گوشت ۽ هڏن جي هڪ بنڊل جي طور تي سمجهي رهيا آهيو، جيڪو بهترين طور تي مشڪلاتن جو هڪ آکيرو آهي. 12-35 بيحد غور ڪريو، ته جيئن توهان جلدي پاڻ کي لامحدود ذات جي طور تي ڏسي سگهو، هر قسم جي مصيبت کان آزاد. جسم جو قيدي بڻجڻ بند ڪريو؛ ڪريا جي ڳجهي چاٻي کي استعمال ڪندي ، روح ۾ فرار ٿيڻ سکو."

عظيم گرو پنهنجن مختلف شاگردن کي پنهنجي عقيدي جي سٺي روايتي نظم و ضبط تي عمل ڪرڻ جي ترغيب ڏني. آزاديءَ جي عملي ٽيڪنڪ جي طور تي ڪريا جي سڀ شموليت واري نوعيت تي زور ڏيندي ، لاهري مهاسايا پوءِ پنهنجي چيلا کي ماحول ۽ پرورش جي مطابق پنهنجي زندگي جو اظهار ڪرڻ جي آزادي ڏني.

هڪ مسلمان کي پنهنجي نماز 13-35 ادا ڪرڻ گهرجي" "روزانو چار ڀيرا عبادت ڪريو،" ماسٽر اشارو " ڪيو. "هڪ هندو کي ڏينهن ۾ چار ڀيرا مراقبي ۾ ويهڻ گهرجي. هڪ عيسائي کي ڏينهن ۾ چار ڀيرا گوڏن ڀر ويهڻ گهرجي، خدا کان دعا گهري ۽ پوءِ بائيبل پڙهڻ گهرجي."

دانشمندي سان، گرو پنهنجن پوئلڳن کي هر انسان جي قدرتي رجحانن مطابق، ڀڪتي (عقيدت)، ڪرم (عمل)، علم (دانائي)، يا راجا (شاهي يا مڪمل) يوگا جي رستن تي هدايت ڪئي . استاد، جيڪو ڀڳوان جي رسمي رستي ۾ داخل ٿيڻ جي خواهشمند پيٽن کي اجازت ڏيڻ ۾ سست هو، هميشه انهن کي خبردار ڪيو ته پهريان خانقاه جي زندگي جي تپسيا تي چڱي طرح غور ڪن.

عظيم گرو پنهنجن شاگردن کي سيکاريو ته صحيفن جي نظرياتي بحث کان پاسو ڪن. "صرف هو عقلمند آهي WHO وقف ڪندڙ پاڻ جي طرف احساس ڪرڻ، نه پڙهڻ صرف، جي قديم انڪشاف،" هو چيو. "مراقبي ذريعي پنهنجا سڀ مسئلا حل ڪريو. 14-35 حقيقي خدا سان رابطي لاءِ بيڪار مذهبي اندازن جو تبادلو ڪريو. پنهنجي ذهن کي عقيدي پرست مذهبي ملبي کان صاف ڪريو؛ تازي، شفا بخش کي اندر اچڻ ڏيو. سڌي سنئين سمجهه جا پاڻي. پاڻ کي فعال اندروني هدايت سان ڳنڍيو؛ الاهي آواز ۾ زندگي جي هر مسئلي جو جواب آهي. جيتوڻيڪ انسان جي پاڻ کي مصيبت ۾ وجهڻ جي چالاڪي ظاهر ٿئي ٿي لامحدود هجڻ لاءِ، لامحدود مدد ڪندڙ به گهٽ وسيلا رکندڙ ناهي."

لاهيري مهاسيا
شاگرد جو باباجي
 گرو جو سري يوڪتيسور

ڀڳوت گيتا جي سندس تشريح ۾ڏي رهيا هئا، استاد جي هر هنڌ موجودگي جو مظاهرو ڪيو ويو . جيئن هو ڪُتسٽ چيتنيا يا مسيح جي شعور جي معنيٰ بيان ڪري رهيو هو ، ته لاهري مهاشيا اوچتو ساهه کنيو رڙ ڪئي:

"مان آهيان ٻڏڻ جي لاشون جو ڪيترائي روحون بند جي ساحل جو جاپان!"

ٻئي ڏينهن صبح جو چيلا اخبار انهن ڪيترن ئي ماڻهن جي موت جو احوال پڙهيو جن جو جهاز گذريل ڏينهن جاپان جي ويجهو ڪري پيو هو.

لاهري مهاشيا جي پري وارن شاگردن کي اڪثر سندس وسيع موجودگيءَ کان آگاهه ڪيو ويندو هو. "مان هميشه انهن سان گڏ آهيان جيڪي ڪريا جي مشق ڪن ٿا ،" هن چيلا کي تسلي ڏيندي چيو جيڪي هن جي ويجهو نه رهي سگهيا. "مان توهان کي توهان جي وسيع تصورن ذريعي ڪائناتي گهر ڏانهن رهنمائي ڪندس."

سوامي ستياننڊ کي هڪ ڀڳت ٻڌايو ته، بنارس وڃڻ جي قابل نه هجڻ جي ڪري، ان ماڻهوءَ کي خواب صحيح ڪريا جي شروعات ملي هئي. لاهري مهاشيا سندس دعا جي جواب چيلا کي هدايت ڏيڻ لاءِ ظاهر ٿيو هو.

جيڪڏهن ڪو شاگرد پنهنجي ڪنهن به دنياوي فرض کي نظرانداز ڪندو هو، ته استاد نرميءَ سان ان کي درست ڪندو هو ان تي عمل ڪندو هو.

"لاهري مهاشيا جا لفظ نرم شفا بخش هئا، جيتوڻيڪ جڏهن هن کي چيلا جي غلطين بابت کليل طور تي ڳالهائڻ تي مجبور ڪيو ويو هو،" سري يُڪتيشور هڪ ڀيرو مون کي ٻڌايو. هن افسوس سان چيو، "ڪو به شاگرد ڪڏهن به اسان جي استاد جي ڪتن کان ڀڄي نه سگهيو." مان کلڻ کان روڪي نه سگهيس، پر

مون سچائي سان سري يُڪتيشور کي يقين ڏياريو ته، تيز يا

نه، سندس هر لفظ هو موسيقي جي طرف منهنجو ڪن.

لاهري مهاسايا احتياط سان ڪريا کي چار ترقي پسند شروعاتن ۾ ورهايو.[15-35] هن ٽي اعليٰ طريقا صرف تڏهن عطا ڪيا جڏهن عقيدتمند يقيني روحاني ترقي ظاهر ڪئي. هڪ ڏينهن هڪ خاص چيلا، جنهن کي يقين هو ته سندس قدر جو صحيح اندازو نه لڳايو پيو وڃي، هن پنهنجي آواز کي آواز ڏنو بي اطميناني.

"ماسٽر،" هو چيو، "ضرور مان آهيان تيار هاڻي لاءِ جي ٻيون شروعات."

انهيءَ وقت هڪ عاجز شاگردياڻي، برندا ڀڳت، کي داخلا ڏيڻ لاءِ دروازو کوليو ويو، جيڪو بنارس جو پوسٽ مين هو.

برندا، هتي منهنجي پرسان ويهه." عظيم گرو هن ڏانهن پيار سان مسڪرايو. "مون کي ٻڌاءِ، ڇا تون ڪريا " جي ٻئي ٽيڪنڪ لاءِ تيار آهين ؟"

ننڍڙي پوسٽ مين دعا ۾ هٿ جوڙيا. "گروديوا،" هن پريشان ٿيندي چيو، "مهرباني ڪري وڌيڪ شروعات نه ڪريو! مان ڪنهن به اعليٰ تعليم کي ڪيئن جذب ڪري سگهان ٿو؟ مان اڄ توهان جي دعا گهرڻ آيو آهيان، ڇاڪاڻ ته پهرين الاهي ڪريا مون کي اهڙي نشي ۾ پري ڇڏيو آهي جو مان پنهنجا خط پهچائي نه ٿو سگهان!"

برندا اڳ ۾ ئي روح جي سمنڊ ۾ تري رهي آهي." لاهري مهاشيا جي انهن لفظن تي، سندس ٻئي شاگرد " پنهنجو مٿو جهڪائي ڇڏيو.

"ماسٽر،" هو چيو، "مان ڏسو مان آهي ٿي چڪو آهي هڪ غريب مزدور، ڳولڻ غلطي سان منهنجو اوزار."

پوسٽ مين، جيڪو هڪ اڻ پڙهيل ماڻهو هو، بعد ۾ ڪريا ذريعي پنهنجي بصيرت کي اهڙي حد تائين وڌايو جو عالم ڪڏهن ڪڏهن لاڳاپيل صحيفن جي نقطن تي سندس تشريح ڳوليندا هئا. گناهه ۽ نحو جي هڪجهڙائي سان معصوم، ننڍڙي برندا عالمن جي ميدان ۾ شهرت حاصل ڪئي.

لاهري مهاشيا جي بنارس جي ڪيترن ئي شاگردن کان علاوه، هندستان جي ڏورانهن حصن کان سوين ماڻهو هن وٽ ايندا هئا. هو پاڻ ڪيترن ئي موقعن تي بنگال جو سفر ڪندو هو، پنهنجن ٻن پٽن جي سسر جي گهرن ۾ ويندو هو. اهڙيءَ طرح سندس موجودگيءَ جي برڪت سان، بنگال ننڍن ڪريا گروهن سان ڀريل ٿي ويو. خاص طور تي ڪرشن نگر ۾ بشنوپور ضلعن ۾، اڄ تائين ڪيترائي خاموش عقيدتمند روحاني مراقبي جي پوشيده وهڪري کي وهندي رکيو آهي.

ڪريا حاصل ڪندڙ ڪيترن ئي بزرگن ۾ بنارس جي مشهور سوامي واسڪرانند سرسوتي ۽ ديوگڙه جي اعليٰ قد واري تپسيا، بالانند برهمچاري جو ذڪر ڪري سگهجي ٿو. ڪجهه وقت لاءِ لاهري مهاشيا بنارس جي مهاراجا ايشوري نارائن سنها بهادر جي پٽ جي خانگي استاد طور ڪم ڪيو. استاد جي روحاني حاصلات کي تسليم ڪندي، مهاراجا، ۽ سندس پٽ، ڪريا جي شروعات ڪئي، جيئن مهاراجا جوتيندر موهن ٺاڪر ڪيو.

لاهري مهاشيا جا ڪيترائي شاگرد جيڪي بااثر دنياوي حيثيت رکن ٿا، مشهوري ذريعي ڪريا دائري کي وڌائڻ جا خواهشمند هئا. گرو سندس اجازت کان انڪار ڪيو. هڪ چيلا، بنارس جي خداوند جو شاهي طبيب، استاد جي نالي کي "ڪاشي بابا" (بنارس جو اعليٰ مقام) جي طور تي پکيڙڻ لاءِ هڪ منظم ڪوشش شروع ڪئي.[16-35] وري گرو ان کي منع ڪيو.

ڪريا گل جي خوشبوءِ قدرتي طور تي ڦهلجي وڃي، بغير ڪنهن نمائش جي،" هن چيو. "ان جا ٻج روحاني طور تي زرخيز دلين جي مٽيءَ □ پاڙون هٽندا."

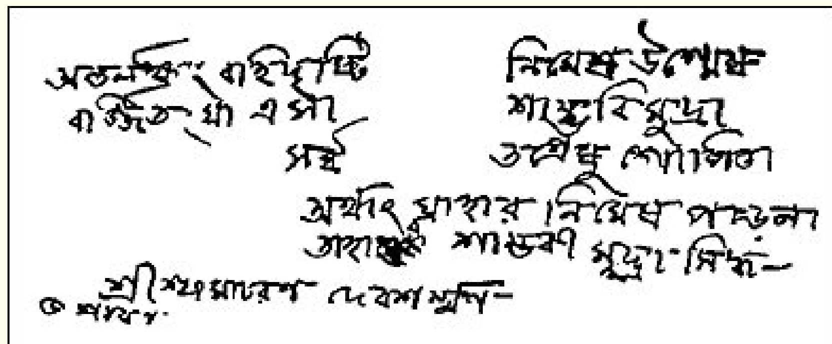
جيتوٽيڪ عظيم استاد ڪنهن تنظيم جي جديد ذريعي يا پرنٽنگ پريس ذريعي تبليغ جو نظام اختيار نه ڪيو، پر هو ڄاڻي ٿو ته سندس پيغام جي طاقت هڪ بي مزاحمت سيلاب وانگر اپرندي، پنهنجي طاقت سان انساني ذهنن جي ڪنارن کي ٻوڙيندي. عقيدتمندن جون بدليل □ پاڪ زندگيون ڪريا جي بي موت زندگي جي سادي ضمانتون هيون .

1886 □، پنجويهه سال ڪان پوءِ سندس رني ڪيٽ شروعات، لاهري مهاسائيا هو رٽائرڊ تي هڪ پينشن ڏينهن جو سندس دستيابي سان، شاگرد وڏندڙ تعداد □ ڪيس ڳوليندا هئا. عظيم گرو هاڻي گهڻو **35-17** وقت خاموشي سان وينو هوندو هو، پرسڪون ڪنول جي آسن □ بند هوندو هو. هو ڪڏهن ڪڏهن پنهنجي ننڍڙي پارلر مان ٻاهر نڪرندو هو، سير لاءِ يا گهر جي ٻين حصن جو دورو ڪرڻ لاءِ به. چيلا جو هڪ خاموش وهڪرو، تقريبن مسلسل، گرو جي درشن (مقدس نظر) لاءِ پهچندو هو.

سيني ڏسندڙن جي حيرت □، لاهري مهاشيا جي عادتي جسماني حالت □ ساهه کڻڻ، بي خوابي، نبض □ دل جي ڌڙڪن جي بند ٿيڻ، ڪلاڪن تائين خاموش اکيون نه ڇُٽڻ، □ امن جي هڪ گهري آڪاش جون مافوق الفطرت خاصيتون هيون. ڪو به مهمان روح جي بلندي کان سواءِ نه ويو؛ سيني کي خبر هئي ته انهن کي خدا جي سچي انسان جي خاموش نعمت ملي آهي.

استاد هاڻي پنهنجي شاگرد، پنچانون ڀٽاچاريا کي ڪلڪتي □ "آريا مشن انسٽيٽيوٽ" کولڻ جي اجازت ڏني. هتي سنت شاگرد ڪريا يوگا جو پيغام پکيڙيو ، □ عوامي فائدي لاءِ ڪجهه يوگڪ جڙي ٻوٽي تيار ڪئي -35 دوائون 18.

قديم رواج مطابق، مالڪ عام ماڻهن کي هڪ نيم 35-19 ڏنو. مختلف بيمارين جي علاج لاءِ تيل. جڏهن گرو ڪنهن شاگرد کي تيل ڪڍڻ جي درخواست ڪئي، ته هو آساني سان اهو ڪم پورو ڪري سگهيو. جيڪڏهن ڪو ٻيو ڪوشش ڪندو، ته ڪيس عجيب مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پوندو، اهو معلوم ٿيندو ته دوا جو تيل گهربل ڪڍڻ جي عملن مان گذرڻ کان پوءِ تقريبن بخارات بڻجي چڪو هو.
ظاهر آهي جي ماسٽرس نعمت هو هڪ ضروري جزو.

لاهري مهاشيا جي هٿ جي لکت □ دستخط، بنگالي رسم الخط □، مٿي ڏيکاريـل آهن. اهي سـٽون هڪ چيلا کي لکيل خط □ اچن ٿيـون؛ عظيم اسـتاد هڪ سنسـڪرت جي سـٽ جي هن ريت تشـريح ڪـري ٿـو: "اهـو جنهن حاصل ڪيو آهي سڪون جي اهڙي حالت جتي سـندس پلڪـون نـه ٽمٽـارجن، سـمپابي مـدرا حاصـل ڪئي آهي ."

(دستخط ٿيل) "سري شياما چرن ديوا شرمين"

جي آريا مشن ادارو ڪم ورتو جي اشاعت جو ڪيترائي جو جي گرو جو صحيفي

تبصرا. عيسيٰ بين عظيم نبين وانگر، لاهري مهاشايا پاڻ ڪو به ڪتاب نه لکيو، پر سنڌس دلڪش تشريحون مختلف شاگردن پاران رڪارڊ ترتيب ڏنيون ويون. انهن مان ڪجهه رضاڪارانه تفسير گرو جي گهري بصيرت کي صحيح طور تي پهچائڻ بين کان وڌيڪ سمجهدار هئا؛ تڏهن به، مجموعي طور تي، انهن جون ڪوششون ڪامياب ٿيون. انهن جي جوش ذريعي، دنيا وٽ چهين قديم صحيفن تي لاهري مهاشايا جي بي مثال تبصرا آهن.

سري آنند موهن لاهري، جيڪو استاد جو پوٽو آهي، ڪريا تي هڪ دلچسپ ڪتابچو لکيو آهي. " ڀڳواد گيتا جو متن عظيم رزميه، مهاڀارت جو هڪ حصو آهي ، جنهن ڪيترائي ڳنڍ-نڪتا (وياس-ڪٽ) آهن،" سري آنند لکيو. "انهن ڳنڍ-نڪتن کي بنا ڪنهن سوال جي رکو، اسان کي هڪ خاص آساني سان غلط فهمي واري قسم جي افسانوي ڪهاڻين کان سواءِ ڪجهه به نه ملندو. انهن کي رکو. ڳنڍن جا نقطا اڻ بيان ڪيل آهن، اسان هڪ سائنس وڃائي ڇڏي آهي جيڪا اوپر هزارين سالن جي تجربي جي ڳولا کان پوءِ مافوق الفطرت صبر سان محفوظ ڪئي آهي. [20-35] اهو لاهري مهاسايا جي تبصرا هئا جن تشبيهن کان پاڪ، مذهب جي سائنس کي روشن ڪيو، جيڪو تمام هوشياري سان صحيفن جي خطن تصويرن جي ڳجهارت نظر کان اوجهل ڪيو ويو هو.
هاڻي رڳو لفظن جي سمجهه کان ٻاهر راند نه رهي آهي، ويدڪ عبادت جا غير معنيٰ وارا فارمولا استاد پاران سائنسي اهميت سان پريل ثابت ڪيا ويا آهن....

" اسان ڄاڻون ٿا ته انسان عام طور تي برائي جذبن جي باغي اثر جي خلاف بيوس هوندو آهي، پر اهي بي طاقت ٿي ويندا آهن انسان انهن جي لذت ڪو به مقصد نه ڳوليندو آهي جڏهن ڪريا ذريعي هن تي اعليٰ دائمي خوشي جو شعور اپري ٿو. هتي ڇڏي ڏيڻ، هينين جذبن جي نفي، هڪ قبوليت سان هم وقت سازي ڪري ٿي، هڪ خوشحالي جي دعويٰ. اهڙي ڪورس کان سواءِ، سوين اخلاقي اصول جيڪي صرف منفي هلن ٿا، اسان لاءِ بيڪار آهن.

" دنيا جي سرگرمين لاءِ اسان جي خواهش اسان روحاني خوف جي احساس کي ماري ڇڏي ٿي. اسان سپني نالن شڪلن جي پويان عظيم زندگي کي سمجهي نٿا سگهون، صرف ان ڪري جو سائنس اسان کي گهر پهچائي ٿي ته اسان ڪيئن ڪري سگهون ٿا فطرت جي طاقتن کي استعمال ڪريو؛ هن واقفيت سندس آخري رازن لاءِ حقارت پيدا ڪئي آهي. فطرت سان اسان جو تعلق عملي ڪاروبار جو آهي. اسان هن کي تنگ ڪريون ٿا، چوڻ لاءِ، اهو ڄاڻڻ لاءِ ته هن کي اسان جي مقصدن جي خدمت لاءِ ڪيئن استعمال ڪري سگهجي ٿو؛ اسان هن جي توانائين کي استعمال ڪريون ٿا، جنهن جو ذريعو اڃا تائين نامعلوم آهي. سائنس فطرت سان اسان جو تعلق اهو آهي جيڪو هڪ انسان سندس خادم جي وچ موجود آهي، يا فلسفي جي لحاظ کان هوءَ شاهدي جي دٻي هڪ قيدي وانگر آهي. اسان هن جو امتحان وٺون ٿا، هن کي چئلينج ڪريون ٿا، انساني ترازو هن جي ثبوتن کي بار بار وزن ڪريون ٿا جيڪي هن جي لڪيل قدرن کي ماپي نٿا سگهن. ٻئي طرف، جڏهن خود هڪ اعليٰ طاقت سان رابطي هوندو آهي، ته فطرت خود بخود، دٻاءُ يا دٻاءُ کان سواءِ، انسان جي مرضي جي فرمانبرداري ڪري ٿي. فطرت تي هن بي آرام حڪم کي بي سمجهه مادي پرست 'معجزاتي' سڏين ٿا.

" لاهري مهاسايا جي زندگي هڪ مثال قائم ڪئي جنهن هن غلط تصور کي بدلائي ڇڏيو ته يوگا هڪ پراسرار عمل آهي. هر ماڻهو ڪريا ذريعي فطرت سان پنهنجي صحيح تعلق کي سمجهڻ سپني واقعن لاءِ روحاني احترام محسوس ڪرڻ جو رستو ڳولي سگهي ٿو، چاهي اهي صوفياتي هجن يا روزمره جي واقعن جا، جسماني سائنس جي حقيقت جي باوجود. [21-35] اسان کي ذهن رکڻ گهرجي ته جيڪو هزار سال اڳ پراسرار هو، اهو هاڻي اهڙو ناهي رهيو، جيڪو هاڻي پراسرار آهي، اهو شايد هڪ سو سال پوءِ قانوني طور تي سمجهه اچي سگهي ٿو. اهو لامحدود، طاقت جو سمنڊ آهي، جيڪو سڀ کان مٿانهون آهي. سپني ظهور جي پوئتي.

ڪريا يوگا جو قانون دائمي آهي. اهو رياضي وانگر سچ آهي؛ جيئن جمع [illegible] گهٽتائي جا سادا اصول، جي قانون
جو ڪريا ڪري سگهي ٿو ڪڏهن به نه هجڻ تباهه ٿيل. ساڙيو جي طرف خاڪ سپ جي ڪتاب تي رياضي،

منطقي طور تي ذهن رکندڙ هميشه اهڙين سچائي کي پيهر دريافت ڪندو؛ يوگا تي سپني مقدس ڪتابن
کي تباهه ڪريو، ان جا بنيادي قانون تڏهن نڪرندا جڏهن ڪو سچو يوگي ظاهر ٿيندو جيڪو پنهنجي اندر
خالص عقيدت نتيجي طور خالص علم تي مشتمل هوندو."

جيئن باباجي عظيم ترين اوتارن مان هڪ آهي، هڪ مهاوتار ، سري يُڪتيشور هڪ علم اوتار يا حڪمت
جو اوتار، تيئن لاهري مهاشيا کي جائز طور تي يوگاوتار ، يا يوگا جو اوتار سڏيو وڃي ٿو. معيار مقداري
چڱائي جي معيارن سان، هن سماج جي روحاني سطح کي بلند ڪيو. پنهنجي ويجهن شاگردن کي مسيح
جي حيثيت تائين بلند ڪرڻ عوام سچائي جي وسيع پکيڙ ، لاهري مهاشيا انسانيت جي نجات ڏيندڙن
 شامل آهي.

هڪ پيغمبر جي حيثيت سان سندس انفراديت هڪ خاص طريقي، ڪريا ، تي سندس عملي زور آهي،
جيڪو پهريون پيرو سپني انسانن لاءِ يوگا جي آزادي جا دروازا کوليندو آهي. پنهنجي زندگي جي معجزن
کان علاوه، يقيني طور تي يوگاوتار يوگا جي قديم پيچيدگين کي گهٽائڻ سپني عجائبات جي چوٽي تي
پهچي ويو. هڪ اثرائتي سادگي جيڪا عام سمجهه کان ٻاهر نه هجي.

معجزن جي حوالي سان، لاهري مهاسايا اڪثر چوندو هو، "لطيف قانونن جي عمل جيڪي عام طور تي
ماڻهن لاءِ اڻڄاڻ آهن، انهن تي عوامي طور تي بحث يا اشاعت نه ڪرڻ گهرجي بغير ڪنهن امتياز جي."
جيڪڏهن انهن صفحن مون سندس احتياطي لفظن جي پچڪڙي ڪندي نظر آيو آهيان، ته اهو ان ڪري
آهي جو هن مون کي اندروني يقين ڏياريو آهي. ان کان علاوه، باباجي، لاهري مهاسايا، سري يُڪتيشور
جي زندگين کي رڪارڊ ڪرڻ ، مون ڪيترن ئي سچن معجزاتي ڪهاڻين کي ختم ڪرڻ مناسب سمجهيو
آهي، جيڪي لکڻ کان سواءِ مشڪل سان شامل تي سگهن ها، گڏوگڏ، هڪ وضاحتي ڪتاب به.

نون ماڻهن لاءِ نئين اميد! "الهي اتحاد،" يوگاوتار اعلان ڪيو، "خود ڪوشش ذريعي ممڪن آهي، آهي نه
انحصار ڪندڙ تي مذهبي عقيدا يا تي جي مرضي مطابق ٿيندو جو هڪ ڪائناتي ڊڪٽيٽر."

ڪريا ڪنجي جي استعمال سان ، جيڪي ماڻهو ڪنهن به ماڻهوءَ جي ديوتا تي يقين نٿا ڪري سگهن، اهي
آخرڪار پنهنجي ذات جي مڪمل ديوتا کي ڏسندا.

35-1 : 3:15 متي.

35-2 : ڪيترائي بائيبل جا اقتباس ظاهر ڪن ٿا ته پيهر جنم جي قانون کي سمجهيو ويو قبول ڪيو
ويو. پيهر جنم جا چڪر ارتقا جي مختلف حالتن لاءِ هڪ وڌيڪ معقول وضاحت آهن جنهن انسان
ذات ملي ٿي، عام مغربي نظريي جي پيٺ جيڪو فرض ڪري ٿو ته ڪا شيءِ (خود غرضي جو
شعور) ڪجهه به نه مان نڪتي، مختلف درجن سان موجود هئي. جو شهوت پرستي لاءِ ٽيهه يا نوي
سال، پوءِ واپس ڪيو ويو جي طرف جي اصل خالي. جي ناقابلِ فهم فطرت جو اهڙو هڪ خلا هڪ
وچئين دور جي اسڪول جي شاگرد جي دل کي خوش ڪرڻ جو مسئلو آهي.

35-3 : 4:5 ملاڪي.

35-4 : " "اڳ، يعني،" ڪيس، اڳ

17-1:13 لوقا :35-5 "جي خداوند.

35-6: متي 17:12-13 .

35-7: متي 13:11-14 .

35-8: جان 21:1.

35-9: II بادشاهن 9:2-14 .

35-10 : متي 17:3.

35-11 : متي 27:46 -49.

35-12 : " ڪيئن ڪيترائي قسمن جو موت آهن ۾ اسان جو لاش! ڪجھ به نه آهي ان ۾ پر موت." - مارٽن لوٿر، ۾ "ٽيبل ٽاڪ."

35-13 : جي چيف دعا جو جي مسلمان، عام طور تي بار بار چار يا پنج ڀيرا روزانو.

35-14 : "ڳوليو سچ ۾ مراقبو، نه ۾ ڦڦڙ وارو ڪتاب. ڏسو ۾ جي آسمان جي طرف ڳوليو جي چنڊ، نه ۾ جي "تلاءُ." - فارسي چوٽي

35-15 : جيئن ڪريا يوگا آهي قابل جو ڪيترائي ذيلي تقسيم، لاهري مهاسائيا عقلمندي سان چِنيل ٻاهر چار قدم ڪھڙي هو سجاٽپ ٽيل اهي هجن جن ۾ ضروري ميرو هجي، ۾ جيڪي حقيقي عمل ۾ سڀ کان وڏيڪ قيمتي هجن.

35-16 : ڀيا عنوان عطا ڪيل تي لاهري مهاسائيا پاران سندس شاگرد هئا يوگيبار (سڀ کان وڏو جو (يوگي) يوگيراج (بادشاهه جو يوگي)، ۾ منيبر (سڀ کان وڏو بزرگ)، جنهن ۾ مون يوگاوتار (يوگ جو اوتار) شامل ڪيو آهي.

35-17 : هو هئي ڏنو ويو، مجموعي طور تي، پنجٽيهه سال جو خدمت ۾ هڪ ڪاتو جو جي حڪومت.

35-18 : قديم سنسڪرت جي ڪتابن ۾ جڙي ٻوٽين جو وسيع علم ملي ٿو. همااليائي جڙي ٻوٽين ڪي هڪ تجديد علاج ۾ استعمال ڪيو ويو جنهن 1938 ۾ دنيا جو ڌيان ڇڪايو جڏهن اهو طريقو پنڊت مدن موهن مالويا تي استعمال ڪيو ويو، 77 سالن جو وائيس چانسيلر جو بنارس هندو يونيورسٽي. جي طرف هڪ قابل ذڪر حد، جي نوٽ ڪيل عالم ٻيهر حاصل ڪيل 45 ڏينهن ۾ سندس صحت، طاقت، ياداشت، ۾ نظر عام تي وئي؛ ٽئين ڏندن جا نشان ظاهر ٿيا، جڏهن ته سڀ جهريون ختم ٿي ويون. جي جڙي ٻوٽين وارو علاج، ڇاٽل سجاٽل جيئن ڪايا ڪلپا ، آهي هڪ جو 80 جوان ٽيڻ طريقا بيان ڪيل ۾ هندو آيورويد يا طبي سائنس. پنڊت مالويا سري ڪلپاچاريا سوامي بيشونداسجي جي هٿن ڪان علاج ڪرايو، جيڪو دعويٰ ڪري ٿو ته 1766 سندس پيدائش جو سال آهي. هن وٽ دستاويز آهن جيڪي ثابت ڪن ٿا ته هو 100 سالن کان وڌيڪ پراڻو آهي؛ ايسوسيئيٽڊ پريس رپورٽرن تبصرو ڪيو ته هو لڳ ڀڳ 40 سالن جو نظر اچي رهيو هو.

قديم هندو ڪتابن طبي سائنس ڪي 8 شاخن ۾ ورهايو: ساليا (سرجري)؛ سالڪيا (ڳچي کان مٿي بيمارين)؛ ڪاياچيڪٽسا (دوا صحيح)؛ ڀوتا وديا (ذهني بيمارين)؛ ڪمارا (خيال جو ٻاروٹڻ)؛ اگادا (زهر)؛ راسائن (ڊگهي عمر)؛ وگيڪرن (ٽونڪس). ويدڪ طبيب نازڪ جراحي آلات استعمال ڪندا هئا، پلاسٽڪ سرجري استعمال ڪندا هئا، سمجهندا هئا طبي طريقا جي طرف مقابلو ڪرڻ جي اثرات جو زهر گئس، انجام ڏنو سيزيرين سيڪشن ۾ دماغ آپريشن، دوائن جي حرڪت ۾ ماهر هئا. پنجين صدي قبل مسيح جي مشهور طبيب، هپوڪريٽس، پنهنجي ميڊيڪا جو گهڻو حصو هندو ذريعن کان قرض ورتو.

35-19 : اوپر هندستاني مارگوسا وڻ. ان جا طبي قدر هاڻي اولهه ۾ تسليم ڪيا ويا آهن، جتي ڪڙو نيم چل آهي استعمال ٽيل جيئن هڪ ٽانڪ، ۾ جي تيل کان ٻج ۾ ميوو آهي تي ڇڪو آهي مليو جو انتهائي قدر ۾ جي علاج جو جذام ۾ ٻيون بيماريون.

35-20 : " سنڌو ماٿري جي آثار قديمه وارن هنڌن تان تازو ئي ڪوٽيل ڪيتريون ئي مهرون، جيڪي ٽئين هزاري ۾ مليون آهن" ق.م.، ڏيکاريو انگ اکر وينو ۾ مراقبي ڪنڊڙ پوزيشن هاڻي استعمال ٽيل ۾ جي سسٽم جو يوگا، ۾ وارنٽ جي اهو نتيجو ڪڍڻ ته ان وقت به يوگا جا ڪجهه بنيادي اصول اڳ ۾ ئي معلوم

ڪان هئا. اسان شايد غير معقول طور تي اهو نتيجو نه ڪڍون ته هندستان □ پنج هزار سالن
مطالعي ڪيل طريقن جي مدد سان منظم خود شناسي ڪئي پئي وڃي . هندستان آهي ترقي يافته
يقيني قيمتي مذهبي رويا جو ذهن □ اخلاقي تصورات ڪهڙي آهن منفرد، تي گهٽ □ گهٽ
زندگي □ انهن جي لاڳو ٿيڻ جي وسعت □. انهن مان هڪ ذهني عقيدي جي سوالن □ رواداري آهي -
نظريو - جيڪو مغرب لاءِ حيرت انگيز آهي، جتي ڪيترن ئي صدين تائين بدعت جو شڪار عام هو، □
قومن جي وچ □ خوني جنگيون فرقيوار مقابلي هئا بار بار." - اقتباس ڪان هڪ مضمون پاران پروفيسر
ڊبليو. نارمن ناسي □ جي مئي، 1939ع مسئلو آمريڪي ڪائونسل آف لرنڊ سوسائٽيز جي بليٽن ،
واشنگٽن ڊي سي جو

هتي ڪارلائل جي سارٽر ريسارٽس □ ڪيل مشاهدي بابت سوچيو وڃي ٿو: "اهو ماڻهو جيڪو : 35-21
حيران نٿو ٿي سگهي، جيڪو عادتاً حيران نه ٿو ٿئي (□ عبادت نٿو ڪري)، ڇا هو بيشمار شاهي
□ مظهر جو .... سماجن جو صدر هو
سپ
ليبارٽريون □ رصدگاهون، سان سندن نتيجا، □ سندس اڪيلو سر، -آهي پر هڪ جوڙو جو عينڪ پويان
ڪهڙي اتي آهي اک ناهي ."

باب: 36

باباجي جو دلچسپي □ جي اولهه

"استاد، ڪيو توهان ڪڏهن به ملڻ باباجي؟"

سيرامپور □ هڪ پرسڪون اونهاري جي رات هئي؛ جڏهن مان سري يُڪتيشور جي پاسي □ هيرميٽيج جي ٻئي منزل جي بالڪوني تي وينو هوس ته ٽراپڪس جا وڏا تارا اسان جي مٿي تي چمڪي رهيا هئا.

"ها." منهنجي سڌي سوال تي ماسٽر مسڪرايو؛ سندس اکيون احترام سان چمڪيون. "تي پيرا مون کي بي " موت گرو جي نظر سان برڪت ملي آهي. اسان جي پهرين ملاقات الهه آباد □ ڪمڀ ميلي □ تي هئي ."

هندستان □ قديم زماني کان منعقد ٿيندڙ مذهبي ميلن کي ڪمڀ ميلا سڏيو ويندو آهي ؛ اهي روحاني مقصدن کي ماڻهن جي نظر □ رکندا آهن. عقيدتمند هندو هر ڇهن سالن □ لکين جي تعداد □ گڏ ٿين ٿا ته جيئن هزارين سادهو، يوگي، سوامي □ هر قسم جا تپسيا ڪندڙ ملن. ڪيترائي سنت آهن جيڪي ميلن □ شرڪت ڪرڻ □ دنياوي مردن □ عورتن تي پنهنجون برڪتون ڏيڻ کان سواءِ ڪڏهن به پنهنجون الڳ ٿيل جڳهيون نه ڇڏيندا آهن.

جڏهن مان باباجي سان مليو هوس تڏهن مان سوامي نه هوس،" سري يُڪتيشور اڳتي چيو. "پر مون کي" اڳ □ ئي لاهري مهاشيا کان ڪريا جي شروعات ملي چڪي هئي. هن مون کي جنوري 1894 □ الهه آباد □ ٿيندڙ ميلي □ شرڪت ڪرڻ جي ترغيب ڏني . اهو ڪمڀ جو منهنجو پهريون تجربو هو ؛ مون کي ميڙ جي شور □ شور کان ٿورو حيرانگي محسوس ٿي. چوڌاري منهنجي ڳولا واري نظرن □ مون کي ڪنهن به ماسٽر جو روشن چهرو نظر نه آيو. گنگا جي ڪناري تي هڪ پل مان گذرندي، مون هڪ واقفڪار کي ويجهو بيٺو ڏٺو، سندس درخواست جو پيالو وڌايو ويو.

او، هي ميلو شور □ فقيرن جي انتشار کان سواءِ ڪجهه به نه آهي،' مون مايوسي □ سوچيو. 'مون کي "' تعجب آهي ته ڇا مغربي سائنسدان، صبر سان انسان ذات جي عملي ڀلائي لاءِ علم جي دائرن کي وڌائي رهيا آهن، خدا کي انهن سست ماڻهن کان وڌيڪ پسند نه آهن جيڪي مذهب جو دعويٰ ڪن ٿا پر خيرات تي ٿا ڏيان ڏين.'

" سماجي سڌاري تي منهنجا ٻرندڙ خيال هڪ ڊگهي سنياسي جي آواز سان رڪجي ويا، جيڪو منهنجي اڳيان بيهي رهيو."

"' سائين،' هن چيو، 'هڪ بزرگ توهان کي

"'سڏي رهيو آهي.' '"هو ڪير آهي؟

"'اچو □ ڏسو لاءِ پاڻ.

"هچڪچائيندي پنيان هي مختصر صلاح، مان جلد مليو مان پاڻ ويجهو هڪ وڻ ڪنهن جو شاخون هئا

هڪ گرو کي شاگردن جي هڪ پرڪشش ٽولي سان پناهه ڏيڻ. استاد، هڪ روشن غير معمولي شخصيت، چمڪندڙ ڪارين اکين سان، منهنجي اچڻ تي اٿيو ۽ مون کي ڀاڪر پائي ورتو.

"' ڀلي ڪري آيا، سواميجي،' هن پيار سان چيو.

"'سائين،' مون زور سان جواب ڏنو، 'مان سوامي نه

آهيان.'

"' جن کي مون کي "سوامي" جو لقب ڏيڻ لاءِ خدائي هدايت ڪئي وئي آهي، انهن ڪڏهن به ان کي رد نه ڪيو." بزرگ مون کي سادو خطاب ڪيو، پر سچائي جو گهرو يقين سندس لفظن ۾ گونجي رهيو هو؛ مان روحاني نعمت جي هڪ فوري لهر ۾ غرق ٿي ويس. قديم خانقاه جي ترتيب ۾ منهنجي اوچتو بلندي تي مسڪرائيندي، 1-36 مون انساني روپ ۾ ظاهري طور تي عظيم ۽ ملائڪ جي پيرن تي سجدو ڪيو، جنهن مون کي اهڙي طرح عزت ڏني هئي.

" باباجي - چاڪاڻ ته اهو واقعي هو - مون کي وڻ هيٺان پنهنجي ويجهو هڪ سيٽ تي اشارو ڪيو. هو مضبوط ۽ جوان هو، ۽ لاهري مهاسايا وانگر نظر آيو؛ پر مشابهت مون کي متاثر نه ڪئي، جيتوڻيڪ مون اڪثر پنهنجي استادن جي ظاهر ۾ غير معمولي مماثلت بابت ٻڌو هو." باباجي هڪ اهڙي طاقت رکي ٿو جنهن سان هو ڪنهن به خاص سوچ کي ڪنهن به شخص جي ذهن ۾ پيدا ٿيڻ کان روڪي سگهي ٿو. ظاهر آهي ته عظيم گرو جي خواهش هئي ته مان سندس موجودگي ۾ مڪمل طور تي قدرتي هجان، سندس سڃاڻپ جي ڄاڻ کان متاثر نه ٿيان.

"ڇا؟" ڪريو توهان سوچيو جو جي ڪمپا ميلا ؟

"' مون کي تمام گهڻو مايوسي ٿي هئي، صاحب.' مون تڪڙ ۾ چيو، 'ان وقت تائين جڏهن مان توهان سان مليو هوس. ڪنهن نه ڪنهن طرح بزرگ ۾ هي شور هڪجهڙا نه ٿا لڳن.'

"' ٻار،' ماسٽر چيو، جيتوڻيڪ ظاهري طور تي مان سندس عمر کان تقريباً ٻيڻو هو، 'گهڻن جي غلطين جي ڪري، سڄي جو فيصلو نه ڪريو. زمين تي هر شيءِ مخلوط ڪردار جي آهي، ريتي ۾ کنڊ جي ميلاپ وانگر. عقلمند ماڪوڙي وانگر رهو جيڪا صرف کنڊ کي پڪڙي ٿي، ۽ ريتي کي اڻ ڇهيو ڇڏي ٿي. جيتوڻيڪ هتي ڪيترائي ساڌو اڃا تائين وهم ۾ گهمندا آهن، پر ميلو خدا جي احساس جي چند ماڻهن جي مهرباني سان آهي .'

"ڏيک جو منهنجو پنهنجو ملاقات سان هي بلند ڪيل ماسٽر، مان جلدي متفق ٿيو سان سندس مشاهدو ۾.

"' جناب،' مون تبصرو ڪيو، 'مان مغرب جي سائنسي ماڻهن بابت سوچيندو رهيو آهيان، جيڪي هتي گڏ ٿيندڙ گهڻن ماڻهن کان وڌيڪ ذهانت ۾ آهن، دور دراز يورپ ۽ آمريڪا ۾ رهن ٿا، مختلف عقيدن جو دعويدار آهن، ۽ موجوده ميلن جي حقيقي قدرن کان بي خبر آهن . اهي آهن اهي ماڻهو جيڪي هندستان جي آقائن سان ملاقاتن مان تمام گهڻو فائدو حاصل ڪري سگهن ٿا. پر، جيتوڻيڪ ذهني ڪاميابين ۾ اعليٰ، ڪيترائي مغربي ماڻهو ماديت جي درجي تي شادي شده آهن. ٻيا، جيڪي سائنس ۾ فلسفي ۾ مشهور آهن، مذهب ۾ ضروري اتحاد کي تسليم نٿا ڪن. انهن جا عقيدا ناقابل تسخير رڪاوٽن جي طور تي ڪم ڪن ٿا جيڪي انهن کي اسان کان هميشه لاءِ الڳ ڪرڻ جو خطرو آهن.

" مون ڏٺو ته توهان کي اولهه ۾ دلچسپي آهي، ۽ اوڀر ۾ پڻ." باباجي جو چهرو منظوري سان

چمڪيو. "مون توهان جي دل جي تڪليف محسوس ڪئي، جيڪا سيني ماٺهن لاءِ ڪافي وسيع
هئي، چاهي مشرقي هجي يا مغربي. اهو ئي سبب آهي جو مون توهان کي هتي سڏيو آهي."

"'اوير ۾ اولهه کي سرگرمي ۾ روحانيت جو هڪ سونهري وچولي رستو قائم ڪرڻ گهرجي،' هن جاري رکيو. 'هندستان کي مادي ترقي ۾ مغرب کان گهڻو ڪجهه سکڻو آهي؛ بدلي ۾، هندستان عالمگير طريقا سيکاري سگهي ٿو جن ذريعي اولهه پنهنجي مذهبي عقيدن کي يوگڪ سائنس جي غير متزلزل بنيادن تي قائم ڪري سگهندو.

"'سواميجي، توهان کي مشرقي ۾ مغرب جي وچ ۾ ايندڙ هم آهنگي واري تبادلي ۾ ڪردار ادا ڪرڻو آهي. ڪجهه سالن کان پوءِ مان توهان کي هڪ شاگرد موڪليندس، جنهن کي توهان اولهه ۾ يوگا جي تبليغ لاءِ تربيت ڏئي سگهو ٿا. اتي ڪيترن ئي روحاني طور تي ڳوليندڙ روحن جا وائبريشن مون کي ٻوڏ وانگر ايندا آهن. مان آمريڪا ۾ يورپ ۾ امڪاني بزرگن کي ڏسان ٿو، جاڳڻ جي انتظار ۾."

تي هي پوائنٽ ۾ سندس ڪهاڻي، سري يوڪتيسور ڦري ويو سندس نظر مڪمل طور تي تي منهنجو.

"منهنجا پٽ،" هن چنڊ جي روشني ۾ مسڪرائيندي چيو، "تون اهو شاگرد آهين جيڪو، سال اڳ، باباجي مون کي موڪلڻ جو واعدو ڪيو هو."

مون کي اهو ٻڌي خوشي ٿي ته باباجي منهنجا قدم سري يُڪتيشور ڏانهن موڪليا هئا، پر مون لاءِ اهو ڏسڻ مشڪل هو ته مان پنهنجي پياري گرو ۾ سادي آشرم جي امن کان پري، ڏورانهين اولهه ۾ پاڻ کي تصور ڪري سگهان.

ڀڳوت گيتا بابت ڳالهايو ،" سري يُڪتيشور اڳتي چيو. "منهنجي حيرت ۾، هن تعريف جي ڪجهه لفظن سان اشارو ڪيو ته هو ان حقيقت کان واقف هو ته مون گيتا جي مختلف بابن تي تشريحون لکيون آهن."

"'منهنجي درخواست تي، سوامي جي، مهرباني ڪري ٻيو ڪم ڪريو،' عظيم استاد چيو. 'ڇا توهان عيسائي ۾ هندو صحيفن جي وچ ۾ بنيادي بنيادي اتحاد تي هڪ مختصر ڪتاب نه لکندؤ؟ متوازي حوالن سان ڏيکاريو ته خدا جي متاثر ٿيل پٽن ساڳيا سچ ڳالهايو آهي، جيڪي هاڻي انسانن جي فرقيوارانه اختلافن جي ڪري لڪايل آهن.'

"'مهاراج،'" [2-36] مان جواب ڏنو بي پرواهيءَ سان، 'ڇا؟' هڪ حڪم! ٿيندو مان هجڻ قابل جي طرف پورو ڪرڻ اهو؟

"باباجي نرميءَ سان ڪلڻ لڳا. 'منهنجا پٽ، تون شڪ ڇو ٿو ڪرين؟' هن اطمينان سان چيو. 'حقيقت ۾، هي سڀ ڪنهن جو ڪم آهي، ۾ سڀني عملن جو ڪندڙ ڪير آهي؟ جيڪو ڪجهه خداوند مون کي چيو آهي اهو سچ ۾ تبديل ٿيڻو آهي.'

"مون پاڻ کي بزرگ جي برڪت سان بااختيار سمجهيو، ۾ ڪتاب لکڻ تي راضي ٿيس. بيچيني سان محسوس ڪندي ته جدائي جو وقت اچي ويو آهي، مان پنهنجي پنن واري سيٽ تان اٿيس."

"'ڇا توهان لاهري کي ڄاڻو ٿا؟' [3-36] ماسٽر پڇيو. 'هو هڪ عظيم روح آهي، ڇا نه؟ هن کي اسان جي ملاقات بابت ٻڌايو.' پوءِ هن مون کي لاهري مهاسايا لاءِ هڪ پيغام ڏنو.

"جڏهن مان عاجزي سان الوداع چئي چڪو هوس، ته بزرگ نرميءَ سان مسڪرايو. 'جڏهن توهان جو ڪتاب مڪمل ٿي ويندو، مان توهان سان ملاقات ڪندس،' هن واعدو ڪيو. 'هاڻي لاءِ الوداع.'

"مان ٻئي ڏينهن الهه آباد ڇڏي بنارس لاءِ تيار ٿيس. پنهنجي گرو جي گهر پهچي، مون ڪمپ ميلي ۾ شاندار بزرگ جي ڪهاڻي ٻڌائي .

"'او، ڇا توهان هن کي نه سڃاتو؟' لاهري مهاسايا جون اکيون کلڻ سان ناچ ڪري رهيون هيون. 'مان ڏسان ٿو ته توهان نه ٿا ڪري سگهو، ڇاڪاڻ ته هن توهان کي روڪيو. هو منهنجو بي مثال گرو آهي، آسماني باباجي!'

"'باباجي!' مون حيران ٿي ورجايو. 'يوگي-مسيح باباجي! پوشيده-نظر ايندڙ نجات ڏيندڙ باباجي! او، جيڪڏهن مان صرف ماضي کي ياد ڪري سگهان ٿو ۽ هڪ پيرو ٻيهر سنڌس حضور ۾ تي سگهان ٿو، پير سنڌس ڪنول تي پنهنجي عقيدت جو اظهار ڪرڻ لاءِ.!

"'ڪڏهن به نه ذهن،' لاهري مهاسائيا چيو تسلي بخش طور تي. 'هو آهي واعدو ڪيو جي طرف ڏسو توهان ٻيهر.'

"'گروديوا، ديوي مالڪ مون کي چيو ته توکي هڪ پيغام ڏيان. "لاهري کي ٻڌاءِ،" هن چيو، "ته هن زندگي لاءِ ذخيرو ٿيل طاقت هاڻي گهٽجي رهي آهي؛ اها تقريبن ختم ٿي چڪي آهي."

"منهنجي انهن پراسرار لفظن جي چوڻ تي، لاهري مهاشيا جي شڪل ائين لرزجي وئي جيئن بجليءَ جي وهڪري سان ڇُهي وئي هجي. هڪ ئي لمحي ۾ سنڌس چوڌاري سڀ ڪجهه خاموش ٿي ويو؛ سنڌس مسڪرائيندڙ چهرو ناقابل يقين حد تائين سخت ٿي ويو. ڪاٺ جي مجسمي وانگر، پنهنجي جاءِ تي اداس ۽ غير متحرڪ، سنڌس جسم بي رنگ ٿي ويو. مان پريشان ۽ حيران ٿي ويس. مون پنهنجي زندگيءَ ۾ ڪڏهن به هن خوش روح کي اهڙي خوفناڪ ڪشش ثقل جو اظهار ڪندي نه ڏٺو هو. اتي موجود ٻيا شاگرد خوفزده نظرن سان ڏسندا رهيا.

"ٽي ڪلاڪ مڪمل خاموشيءَ ۾ گذري ويا. پوءِ لاهري مهاسايا پنهنجو قدرتي، خوش مزاج رويو ٻيهر شروع ڪيو، ۽ هر هڪ چيلا سان پيار سان ڳالهايو. سيني راحت جو ساهه کنيو."

"مون کي پنهنجي استاد جي رد عمل مان احساس ٿيو ته باباجي جو پيغام هڪ واضح اشارو هو..." جنهن کي لاهري مهاشيا سمجهي ورتو ته سنڌس جسم جلد ئي بيڪار ٿي ويندو. سنڌس شاندار خاموشي ثابت ڪيو ته منهنجي گرو فوري طور تي سنڌس وجود کي ڪنٽرول ڪري ڇڏيو هو، مادي دنيا سان سنڌس وابستگي جي آخري تار ڪٽي ڇڏي هئي، ۽ روح ۾ سنڌس هميشه زنده سڃاڻپ ڏانهن ڀڄي ويو هو. باباجي جو تبصرو سنڌس چوڻ جو طريقو هو: 'مان هميشه توهان سان گڏ هوندس.'

"جيتوڻيڪ باباجي ۽ لاهري مهاشيا سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ هئا، ۽ انهن کي منهنجي يا ڪنهن ٻئي وچولي ذريعي هڪ ٻئي سان رابطو ڪرڻ جي ضرورت نه هئي، پر اهي عظيم ماڻهو اڪثر انساني ڊرامي ۾ حصو وٺڻ لاءِ تيار ٿين ٿا. ڪڏهن ڪڏهن اهي پنهنجون پيشنگويون قاصدن ذريعي عام طريقي سان منتقل ڪن ٿا، ته جيئن انهن جي لفظن جي آخري تڪميل ماڻهن جي هڪ وسيع دائري ۾ وڌيڪ الاهي ايمان پيدا ڪري سگهي جيڪي بعد ۾ ڪهاڻي سکن ٿا."

"مون جلد ئي بنارس ڇڏي ڏنو، ۽ سيرامپور ۾ باباجي جي درخواست ڪيل صحيفي لکڻين تي ڪم ڪرڻ شروع ڪيو،" سري يُڪتيشور جاري رکيو. "جيئن ئي مون پنهنجو ڪم شروع ڪيو هو ته مان بي موت گرو لاءِ وقف ڪيل هڪ نظم لکڻ جي قابل ٿي ويس. سريلي لائينون منهنجي قلم مان بيحد آساني سان وهنديون رهيون، جيتوڻيڪ مون اڳ ڪڏهن به سنسڪرت شاعري جي ڪوشش نه ڪئي هئي.

"۾ جي خاموش جو رات مان مصروف مان پاڻ مٿان هڪ مقابلو جو جي بائيبل ۽ جي صحيفا سناتن ڌرم جو . 4-36 برڪت واري خداوند عيسيٰ جي لفظن جو حوالو ڏيندي، مون ڏيکاريو ته سنڌس تعليمات جوهر ۾ ويدن جي انڪشافن سان هڪجهڙائي رکن ٿيون . منهنجي راحت لاءِ، منهنجو ڪتاب هڪ ۾ ختم ٿيو ٿوريـ وقتـ ۾، مونـ کيـ احساسـ ٿيوـ تهـ هيـ تيزـ نعمتـ منهنجيـ پرم-گرو-مهاراج جي فضل جي

ڪري هئي . 5-36 باب پهريون پيرو ساڌوسمبد جرنل □ شايع ٿيا؛ بعد □ اهي منهنجي ڪِڊرپور جي هڪ شاگرد پاران ذاتي طور تي ڪتاب جي صورت □ ڇپيا ويا.

"منهنجي ادبي ڪوشش جي خاتمي کان پوءِ صبح جو،" ماسٽر جاري رکيو، "مان راءِ وٽ ويس هتي گنگا □ غسل ڪرڻ لاءِ گهاٽ. گهاٽ ويران هو؛ مان ڪجهه دير لاءِ ويٺو رهيس، سج جي سڪون مان لطف اندوز ٿيس. چمڪندڙ پاڻيءَ □ ٻڏڻ کان پوءِ، مان گهر ڏانهن روانو ٿيس. خاموشيءَ □ رڳو منهنجي گنگا □ پريل ڪپڙي جو آواز هو، جيڪو هر قدم سان ڌوڙجي رهيو هو. جيئن مان درياءَ جي ڪناري جي ويجهو وڏي ٻڙ جي وڻ جي جاءِ کان اڳتي وڌيس، هڪ مضبوط جذبي مون کي پوئتي ڏسڻ لاءِ مجبور ڪيو. اتي، ٻڙ جي ڇانو هيٺ، □ ڪجهه شاگردن سان گهريل، عظيم باباجي ويٺو هو!

"'سلام، سواميجي!' ماسٽر جي خوبصورت آواز مون کي يقين ڏياريو ته مان خواب نه ڏسي رهيو هوس. 'مان ڏسان ٿو ته توهان ڪاميابي سان پنهنجو ڪتاب مڪمل ڪيو آهي. جيئن مون واعدو ڪيو هو، مان توهان جو شڪريو ادا ڪرڻ لاءِ هتي آهيان.'

"تيز ڌڙڪندڙ دل سان، مون پاڻ کي مڪمل طور تي سندس پيرن تي سجدو ڪيو. 'پرم گروجي،' مون التجا ڪندي چيو، 'ڇا توهان □ توهان جا چيلا منهنجي ويجهو گهر کي پنهنجي موجودگي سان عزت نه ڏيندا؟'"

"سپريم گرو مسڪرائيندي انڪار ڪيو. 'نه، ٻار،' هن چيو، 'اسان اهڙا ماڻهو آهيون جيڪي وڻن جي پناهه پسند ڪندا آهيون؛ هي جڳهه ڪافي آرامده آهي.'

"'مهرباني ڪري ڪجهه دير ترسو، استاد.' مون ڪيس التجا سان ڏٺو. 'مان ڪجهه خاص مٺايون ڪٽي جلد ئي واپس ايندس.'

"جڏهن مان ڪجهه منٽن □ لذيذ کاڌن سان واپس آيس، ته ڏسو! امير برگد هاٽي آسماني ٽولي کي پناهه نه ڏني. مون گهاٽ جي چوڌاري سڄي ڳولا ڪئي، پر منهنجي دل □ مون کي خبر هئي ته ننڍڙو ٽولي اڳ □ ئي آسماني پرن تي پڄي چڪو هو."

"مون کي تمام گهڻو ڏک ٿيو. 'جيتوڻيڪ اسان ٻيهر ملون ٿا، مون کي هن سان ڳالهائڻ جي پرواهه ناهي،' مون پاڻ کي يقين ڏياريو. 'هو مون کي اوچتو ڇڏي وڃڻ تي بي رحم هو.' يقيناً، هي پيار جو غضب هو، □ ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه.

"ڪجهه مهينن کان پوءِ مان بنارس □ لاهري مهاسايا جي زيارت لاءِ ويس. جيئن ئي مان سندس ننڍڙي پارلر داخل ٿيس، منهنجو گرو سلام ڪندي مسڪرايو □."

"'ڀلي ڪري آيا، يُڪتيشور،' هن چيو. 'ڇا توهان باباجي سان منهنجي ڪمري جي چوڪ تي مليا؟'"

"'ڇو، نه،' مون حيرانگي سان جواب ڏنو'".

"'هتي اچ.' لاهري مهاشيا منهنجي پيشاني تي نرميءَ سان هٿ لڳايو؛ هڪدم مون دروازي جي ويجهو باباجي جي صورت ڏٺي، جيڪا هڪ مڪمل ڪنول وانگر ڦٽي رهي هئي.

"مون کي پنهنجو پراڻو ڏک ياد آيو، □ نه جهڪيو. لاهري مهاشيا مون ڏانهن حيرانگي سان ڏٺو. "خدائي گرو

'مون ڏانهن بي سمجهه اکين سان ڏٺو. 'تون مون کان ناراض آهين.'

"'سائين، مان ڇو نه هجان؟' مون جواب ڏنو. 'تون پنهنجي جادوئي ٽولي سان هوا مان آيو، □ پتلي هوا □ غائب ٿي ويو.'

"' مون توکي چيو هو ته مان توکي ڏسندس، پر اهو نه ٻڌايو ته مان ڪيترو وقت رهندس.' باباجي نرميءَ
سان ڪلڻ لڳو. 'تون جوش سان پريل هئين. مان توکي يقين ڏيان ٿو ته مان تنهنجي بيچيني جي جهوٽي
سان آسمان □ ڪافي حد تائين ختم ٿي چڪو هوس.'

هن بي پرواهه وضاحت سان مون کي فوري طور تي اطمينان ٿي ويو. مان سندس پيرن تي گوڏا کوڙيا؛ " سپريم گرو مون کي کلهي تي مهرباني سان هٿ لڳايو."

پار، توکي وڌيڪ غور ڪرڻ گهرجي،' هن چيو. 'تنهنجي نظر اجا بي عيب نه آهي - تون مون کي سج جي '" روشني جي پويان لڪيل نه ڏسي سگهين ها.' آسماني بانسري جي آواز ۾ انهن لفظن سان، باباجي لڪيل روشني ۾ غائب ٿي ويا.

اهو منهنجي گرو کي ڏسڻ لاءِ بنارس جي آخري دورن مان هڪ هو،" سري يُڪتيشور نتيجو ڪڍيو. "جيئن " باباجي ڪمپ ميلي ۾ اڳڪتي ڪئي هئي ، لاهري مهاسايا جو گهر وارو اوتار ختم ٿيڻ وارو هو. 1895 جي اونهاري دوران سندس مضبوط جسم ۾ پنيءَ تي هڪ ننڍڙو ڦڙو پيدا ٿيو. هن لانسنگ جي خلاف احتجاج ڪيو؛ هو پنهنجي جسم ۾ پنهنجن ڪجهه شاگردن جي بڇڙن ڪرمن کي ڪم ڪري رهيو هو. آخرڪار ڪجهه چيلا تمام گهڻو اصرار ڪرڻ لڳا؛ ماسٽر خفيه طور تي جواب ڏنو:

جي جسم آهي جي طرف ڳوليو هڪ سبب جي طرف وڃ؛ مان ٺيندو هجڻ مرضي مطابق جي طرف ڪجهه '" به توهان چاهيو جي طرف ڪريو.

ٿوري وقت کان پوءِ بي مثال گرو بنارس ۾ پنهنجو جسم ڇڏي ڏنو. هاٺي مون کي هن جي ننڍڙي پارلر ۾ " ڳولڻ جي ضرورت ناهي؛ مان پنهنجي زندگي جو هر ڏينهن هن جي هر هنڌ موجود رهنمائي سان برڪت وارو ڏسان ٿو."

سالن کان پوءِ، سوامي ڪيشبانند جي لبن تان، [6-36] هڪ ترقي يافته شاگرد، مون لاهري مهاشيا جي وفات بابت ڪيترين ئي شاندار تفصيل ٻڌيون.

منهنجي گرو پنهنجي جسم کي ڇڏي ڏيڻ کان ڪجهه ڏينهن اڳ،“ ڪيشبانند مون کي ٻڌايو، ”هن پاڻ کي ” منهنجي سامهون ظاهر ڪيو جڏهن مان هردوار ۾ پنهنجي آشرم ۾ ويٺو هوس.

اچو تي هڪ دفعو جي طرف بنارس. سان اهي لفظ لاهري مهاسائيا غائب ٿي ويو"

مون بنارس لاءِ فوري طور تي تربيت ورتي. منهنجي گرو جي گهر تي مون ڪيترائي شاگرد گڏ ڏٺا. ان " ڏينهن ڪلاڪن تائين [7-36] استاد گيتا جي وضاحت ڪئي ؛ پوءِ هن اسان کي سادو ڳالهايو

مان آهيان وڃڻ گهر."'

سُڪون جو ڏک ٿتل ٻاهر جهڙو هڪ ناقابلِ مزاحمت ٽورينٽ."

تسلي ڪر؛ مان وري اٿندس.' هن تقرير کان پوءِ لاهري مهاشيا ٽي ڀيرا پنهنجي جسم کي هڪ دائري '" ۾ ڦيرايو، پنهنجي ڪنول جي پوز ۾ اتر ڏانهن منهن ڪيو، ۾ شاندار طور تي آخري مهاساڌي ۾ داخل ٿيو [8-36] .

لاهري مهاشيا جو سهڻو جسم، جيڪو عقيدتمندن کي تمام گهڻو پيارو هو، ان کي وڏي شان سان ساڙيو " ويو" "پاڪ گنگا جي ڪناري تي مانيڪرنيڪا گهات تي گهر وارن جي رسم ادا ڪئي،" ڪيشبانند جاري رڪيو. "ٻئي ڏينهن، صبح جو ڏهه وڳي، جڏهن مان اجا بنارس ۾ هوس، منهنجو ڪمرو هڪ وڏي روشني سان ڀرجي ويو. ڏسو! منهنجي سامهون لاهري مهاشيا جو گوشت ۾ رت جو روپ بيٺو هو! اهو بلڪل سندس

پراڻي جسم وانگر نظر اچي رهيو هو، سواءِ ان جي ته اهو جوان ۽ وڌيڪ چمڪندڙ نظر اچي رهيو هو.
منهنجي ديوي گرو مون سان ڳالهايو.

" کيشبانند،" هن چيو، 'اهو مان آهيان. منهنجي ساڙيل جسم جي تتل ايتمن مان، مون هک نئين سر ترتيب
ڏني آهي. دنيا □ منهنجو گهر جو کم پورو ٿي چڪو آهي؛ پر مان زمين کي مڪمل طور تي نه ٿو ڇڏيان.
هاڻي کان مان ڪجهه وقت باباجي سان هماليه □ □ باباجي سان گڏ ڪائنات □ گذاريندس.'

"مون کي برڪت جي ڪجھ لفظن سان، ماورائي مالڪ غائب ٿي ويو. شاندار الهام منهنجي دل کي پريو؛
مان روح □ بلند ٿي ويس جيئن مسيح □ ڪبير جا شاگرد هئا [9-36] جڏهن انهن جسماني موت کان پوءِ
پنهنجن جيئرن گروئن تي نظر ڪئي هئي.

جڏهن مان پنهنجي الڳ ٿيل هردوار جي آشرم ڏانهن موٽيس،" ڪيشبانند اڳتي چيو، "مون پنهنجي گرو جي
مقدس راھ پاڻ سان گڏ ڪٽي وئي. مون کي خبر آهي ته هو اسپيشيو-ٽائمپورل پنجري مان بچي ويو آهي؛
هر هنڌ موجود پکي آزاد ٿي ويو آهي. تڏهن به منهنجي دل کي سندس مقدس باقيات کي محفوظ ڪرڻ لاءِ
تسلي ڏني."

هک ٻيو شاگرد جيڪو پنهنجي جيئري ٿيل گرو جي نظر سان برڪت حاصل ڪيو، اهو هو سنت پنچانون
ڀٽاچاريا، جيڪو ڪلڪتي آريا مشن انسٽيٽيوٽ جو باني هو. [10-36]

مان پنچانون سان سندس ڪلڪتي واري گهر □ مليو هوس، □ ماسٽر سان گڏ سندس ڪيترن سالن جي
ڪهاڻي خوشيءَ سان ٻڌيم. آخر □، هن مون کي پنهنجي زندگيءَ جي سڀ کان شاندار واقعي بابت ٻڌايو.

" هتي ڪلڪتي □،" پنچنن چيو، "سپاٽي ڏهين وڳي، جيڪو سندس دفن کان پوءِ هو، لاهري مهاشيا منهنجي
سامهون زنده شان □ ظاهر ٿيو."

سوامي پرنابانند، "ٻن جسمن وارو بزرگ"، پڻ مون کي پنهنجي مافوق الفطرت تجربي جون تفصيلون
ٻڌايون.

" لاهري مهاشيا جي جسم ڇڏڻ کان ڪجهه ڏينهن اڳ،" پرنابانند مون کي منهنجي رانچي اسڪول جي
دوري وقت ٻڌايو، "مون کي هن جو هک خط مليو، جنهن □ مون کي بنارس اچڻ جي درخواست ڪئي
وئي هئي. بهرحال، مون کي دير ٿي وئي □ مان فوري طور تي نه نڪري سگهيس. جيئن ته مان پنهنجي
سفر جي تيارين جي وچ □ هوس، صبح جو ڏهه وڳي، مان اوچتو پنهنجي گرو جي چمڪندڙ شڪل ڏسي
خوشي سان پرجي ويس.

"'چو جلدي ڪريو جي طرف بنارس؟ لاهري مهاسائيا چيو، مُرڪندي. 'توهان ڪندو ڳوليو مان اتي نه وڌيڪ
ڏِگهو.

" جيئن ئي سندس لفظن جي معنيٰ مون تي ظاهر ٿي، مان ٽتل دل سان روئي پيس، اهو يقين ڪندي ته
مان ڪيس صرف خواب □ ڏسي رهيو آهيان.

"ماسٽر مون کي تسلي ڏيندي چيو. 'هيڏانهن، منهنجي گوشت کي ڇهيو،' هن چيو. 'مان هميشه وانگر جيئرو
آهيان. ماتم نه ڪر؛ ڇا مان هميشه لاءِ توهان سان گڏ نه آهيان؟'"

انهن ٽنهي عظيم شاگردن جي چپن مان، هک عجيب سچائي جي ڪهاڻي نڪتي آهي: صبح جو ڏهين وڳي،
لاهري مهاسايا جي لاش کي باهه □ ساڙڻ کان پوءِ، جيئرو ٿيل استاد، هک حقيقي پر تبديل ٿيل جسم □،
ٽن شاگردن جي سامهون ظاهر ٿيو، هر هک مختلف شهر □.

"پوءِ ڪڏهن هي خراب ٿيندڙ ڪندو آهي رکڻ تي بدعنواني، □ هي فاني ڪندو آهي رکڻ تي

پوءِ اهو قول پورو ٿيندو جيڪو لکيل آهي، موت فتح ۾ نگلجي ويو. اي موت، تنهنجو ڏنگ ڪٿي آهي؟ اي قبر، تنهنجي فتح ڪٿي آهي؟" 11-36

....

36-1 : سري يوڪتيسور هو بعد ۾ رسمي طور تي شروع ڪيل ۾ جي سوامي آرڊر پاران جي مهنت

خانقاه مٿو) جو پُڻ گيا. 36-2: "عظيم بادشاهه" - احترام جو لقب.

36-3 : الف گرو عام طور تي حوالو ڏئي ٿو جي طرف سندس پنهنجو شاگرد بس پاران سندس نالو، چڙڻ ڪو به عنوان. اهڙيءَ طرح، باباجي چيو "لاهري،" "لاهري مهاشيا" نه.

36-4 : لفظي طور تي، "ابدي مذهب،" جي نالو ڏنو ويو جي طرف جي جسم جو ويدڪ تعليمات. سناتن مقرر WHO ڌرم آهي اچو جي طرف هجڻ هندومت سڏيو ويندو آهي کان وني جي وقت جو جي يوناني ڪيل جي ماڻهو تي جي بينڪون جو جي درياءُ سنڌو جيئن انڊس ، يا هندو . لفظ "هندو" ، صحيح طور تي ڳالهائڻ، صرف سناتن ڌرم يا هندومت جي پوئلڳن لاءِ اشارو ڪري ٿو. "هندستاني" اصطلاح هندن ۽ مسلمانن ۾ هندستان جي سرزمين جي ٻين رهاڪن تي برابر لاڳو ٿئي ٿو (۽ ڪولمبس جي مونجهاري واري جاگرافيائي غلطي جي ڪري، آمريڪي منگولائيڊ اصلي ماڻهن تي پڻ).

هندستان جو قديم نالو آرياورت آهي ، جنهن جي لفظي معنيٰ آهي "آرين جو گهر." آريا جو سنسڪرت جڙ "قابل، پاڪ، عظيم" آهي. بعد ۾ آرين جي نسلي غلط استعمال ڪي روحاني نه پر جسماني خاصيتن جي نشاندهي ڪرڻ جي ڪري، عظيم مشرقي ماهر، وڏ مولر، جي طرف چئو عجيب طور تي: "جي طرف مان هڪ نسليات جو ماهر WHO ڳالهائي ٿو جو هڪ آرين نسل، آرين رت، آرين اکيون ۽ وار، هڪ لسانيات دان جيترو وڏو گنهگار آهي جيڪو ڊوليڪوسيفالڪ ڊڪشنري يا بريڪيسيفالڪ گرامر جي ڳالهه ڪري ٿو."

36-5 : پرم-گرو آهي لفظي طور تي "گرو اعليٰ" يا "گرو کان ٻاهر،" اشارو ڪندڙ هڪ لڪير يا جانشيني جو استاد. باباجي، جي
گرو جو لاهري مهاشايا، هو جي پرم-گرو جو سري يوڪتيشور.

36-6 : منهنجو گهمڻ جي طرف ڪيشبانند جو آشرم آهي بيان ڪيل تي پي پي. 405- 408

36-7 : سيپٽمبر 26، 1895ع آهي جي تاريخ تي ڪهڙي لاهري مهاسائيا ڪاٻو سندس جسم. ۾ هڪ ڪجھ وڌيڪ ڏينهن هو ڪندو سندس انهٺ هين سالگرهه پهچي وئي آهي.

36-8 : اتر طرف منهن ڪرڻ، ۽ جسم ڪي ٽي پيرا گهمائڻ، هڪ ويدڪ رسم جا حصا آهن جيڪي استادن پاران استعمال ڪيا ويندا آهن جيڪي اڳ ۾ ئي ڄاڻندا آهن ته ڪڏهن جي آخري ڪلاڪ آهي بابت جي طرف هڙتال لاءِ جي جسماني جسم. جي آخري مراقبو، دوران ڪهڙي جي ماسٽر ضم ٿئي ٿو پاڻ ڪي ڪائناتي اوم ۾، مها ، يا عظيم، سماڌي سڏيو ويندو آهي .

36-9 : ڪبير سورهين صديءَ جو هڪ عظيم بزرگ هو جنهن جي پوئلڳن ۾ هندو ۽ مسلمان ٻئي شامل هئا. ان وقت جو سندس موت، جي شاگرد تڪرار ڪيو مٿان جي طريقو جو هلائڻ جي جنازو تقريبون. جي بيزار ٿيل ماسٽر گلاب کان سندس آخري سمهڻ، ۽ ڏنو سندس هدايتون. "اڌ جو منهنجو باقيات ڪندو هجڻ دفن ٿيل پاران جي مسلمان رسمون؛" هو چيو، "ٻي اڌ کي هندو رسمن سان ساڙيو وڃي." پوءِ هو غائب ٿي ويو. جڏهن شاگردن سندس لاش کي کوليو، ته سون جي رنگ جي چمپاڪ گلن جي هڪ چمڪندڙ قطار کان سواءِ ڪجهه به نه مليو. انهن مان اڌ کي مسلمانن فرمانبرداري سان دفن

ڪيو، جيڪي اڄ تائين سندس مزار جو احترام ڪن ٿا.

 سندس نوجوان ڪبير هو ويجهو آيو پاران به شاگرد WHO گهربل منٿ دانشور هدايت گڏ جي صوفي رستو. ماسٽر سادو جواب ڏنو:

"رستو فرض ڪري ٿو مفاصلو؛ جيڪڏهن هو هجڻ ويجهو، نه رستو ضرورت مند تون تي سپ. بيشڪ اهو ٿاهيندو آهي مان مُرڪ جي طرف ٻڌو جو هڪ مڇي پاٽيءَ جي اُڄ !"

36-10 : پنچانون قائم ڪيل، هڪ سترهن ايڪڙ باغ تي ديوگِڙهه بهار، هڪ مندر مشتمل هڪ پٿر مجسمو لاهري جو مهاسائيا. ٻيو مجسمو جو جي زبردست ماسٽر آهي ٿي چڪو آهي سيٽ ڪريو پاران شاگرد جي ننڍو پارلر جو سندس بنارس گهر.

36-11 : 55 -15:54 مان ڪرنٿين.

باب: 37

مان وچ جي طرف آمريڪا

" آمريڪا! يقيناً هي ماڻهو آمريڪي آهن!" هي منهنجو خيال هو جڏهن مغربي چهرن جو هڪ شاندار نظارو
منهنجي اندروني نظر کان اڳ گذري ويو.

مراقبي ۾ غرق، مان رانچي اسڪول جي اسٽور روم ۾ ڪجهه مٽيءَ سان ڍريل دٻن جي پويان ويٺو هوس.
نوجوانن سان گڏ انهن مصروف سالن دوران هڪ خانگي جاءِ ڳولڻ مشڪل هو!

رويا جاري رهي؛ هڪ وڏو ميڙ، [1-37] مون ڏانهن غور سان ڏسندي، شعور جي اسٽيج تي اداڪار وانگر لهي
وئي.

اسٽور روم جو دروازو کوليو؛ هميشه وانگر، هڪ نوجوان ڇوڪرو منهنجي لڪڻ جي جاءِ ڳولي ورتي

هئي. "هتي اچ، بمل،" مون خوشيءَ سان رڙ ڪئي. "مون وٽ توهان لاءِ خبر آهي: خداوند مون کي

آمريڪا سڏي رهيو آهي!" "آمريڪا ڏانهن؟" ڇوڪرو منهنجي لفظن کي اهڙي لهجي ۾ ورجايو جنهن

مان ظاهر ٿئي ٿو ته مون "چنڊ ڏانهن" چيو هو.

" ها! مان ڪولمبس وانگر آمريڪا کي دريافت ڪرڻ لاءِ نڪري رهيو آهيان. هن سوچيو ته هن هندستان
ڳولي ورتو آهي؛ يقيناً انهن ٻنهي زمينن جي وچ ۾ هڪ ڪارمي تعلق آهي!"

بمل ڀڄي ويو؛ جلد ئي سڄي اسڪول کي ٻن ٽنگن واري اخبار طرفان اطلاع ڏنو ويو. [2-37] مون حيران ٿيل
فيڪلٽي کي گهرايو ۽ اسڪول کي ان جي حوالي ڪيو.

" مون کي خبر آهي ته تون لاهري مهاسايا جي تعليم جي يوگا نظرين کي هميشه اڳيان رکندين،" مون چيو. "
مان توکي بار بار لکندس؛ خدا جي مرضي سان، ڪنهن ڏينهن مان واپس ايندس"."

جڏهن مون رانچي جي ننڍڙن ڇوڪرن ۾ سج واري ايراضي تي آخري نظر وجهي ته منهنجي اکين ۾ ڳوڙها
اچي ويا. مون کي خبر هئي ته منهنجي زندگي جو هڪ خاص دور هاڻي بند ٿي چڪو هو؛ هاڻي مان ڏورانهن
ملڪن ۾ رهندس. مان پنهنجي خواب کان ڪجهه ڪلاڪن بعد ڪلڪتي لاءِ روانو ٿيس. ٻئي ڏينهن مون کي
آمريڪا ۾ مذهبي لبرلز جي هڪ بين الاقوامي ڪانگريس ۾ هندستان جي مندوب جي حيثيت سان خدمت
ڪرڻ جي دعوت ملي. اهو ان سال بوسٽن ۾ آمريڪي يونٽيرين ايسوسيئيشن جي سرپرستي هيٺ منعقد
ٿيڻو هو.

منهنجو مٿو ۾ هڪ ڦيرو، مان ڳولهيو ويو ٻاهر سري يوڪتيسور ۾ سيرامپور.

"گروجي، مون کي آمريڪا ۾ هڪ مذهبي ڪانگريس کي خطاب ڪرڻ لاءِ دعوت ڏني وئي آهي. ڇا

مان وڃان؟" "سڀ دروازا توهان لاءِ کليل آهن،" ماسٽر سادو جواب ڏنو. "اهو هاڻي يا ڪڏهن به

نه."

پر، سائين،" مان چيو □ مايوسي، "ڇا ڪريو مان ڄاڻو بابت عوامي ڳالهائڻ؟ ڪڏهن ڪڏهن آهي مان ڏنو ويو "
هڪ ليڪچر،

انگريزي ڪڏهن به نه ."

"انگريزي يا نه انگريزي، تنهنجو لفظ تي يوگا ڪندو هجڻ ڀڄو جي اولهه."

مون ڪلڻ لڳو. "ٺيڪ آهي، پيارا گروجي، مون ڪي مشڪل سان لڳي ٿو ته آمريڪي بنگالي سڪندا! مهرباني ڪري مون ڪي انگريزي ٻولي جي رڪاوٽن ڪي پار ڪرڻ جي دعا ڏيو." 3-37

جڏهن مون پنهنجي منصوبن جي خبر پيءُ ڪي ڏني، ته هو بلڪل حيران ٿي ويو. هن ڪي آمريڪا تمام گهڻو پري لڳي رهيو هو؛ هن ڪي ڊپ هو ته هو مون ڪي ٻيهر ڪڏهن به نه ڏسي سگهندو.

"تون ڪيئن وڃي سگهين ٿو؟" هن سختيءَ سان پڇيو. "توکي ڪير مالي مدد ڪندو؟" جيئن ته هن پيار سان منهنجي تعليم سڄي زندگي جو خرچ برداشت ڪيو هو، هن کي يقيناً اميد هئي ته سندس سوال منهنجي منصوبي ڪي شرمناڪ انداز روڪي ڇڏيندو.

"خداوند ضرور مون ڪي مالي مدد ڏيندو." جيئن مون هي جواب ڏنو، مون ڪي ساڳيو جواب ياد آيو جيڪو مون گهڻو اڳ آگره پنهنجي ڀاءُ اننتا ڪي ڏنو هو. گهڻي فريب ڪانسواءِ، مون وڌيڪ چيو، "بابا، شايد خدا توهان جي ذهن منهنجي مدد ڪرڻ لاءِ اهو وجهي."

"نه، ڪڏهن به نه!" هو نظر ڪئي تي مان افسوس سان.

تنهن ڪري، جڏهن پيءُ مون ڪي ٻئي ڏينهن هڪ وڏي رقم جو چيڪ ڏنو ته مان حيران ٿي ويس.

"مان توهان ڪي هي پئسا ڏيان ٿو،" هن چيو، "پيءُ جي حيثيت نه، پر لاهري مهاشيا جي هڪ وفادار شاگرد جي حيثيت سان." وڃ پوءِ جي طرف اهو پري مغربي زمين؛ ڦهلڻ اتي جي بي ايمان تعليمات جو ڪريا يوگا."

مون ڪي پيءُ جي بي لوث جذبي تي تمام گهڻو متاثر ٿيو، جنهن هو پنهنجي ذاتي خواهشن ڪي جلدي هڪ طرف رکڻ جي قابل ٿي ويو هو. گذريل رات هن ڪي اهو احساس ٿيو هو ته پرڏيهي سفر جي ڪا به معمولي خواهش منهنجي سفر ڪي متحرڪ نه ڪري رهي هئي.

"شايد اسين هن زندگي ٻيهر نه ملنداسين." پيءُ، جيڪو هن وقت ستاسي سالن جو هو، اداسيءَ سان ڳالهايو.

هڪ وجداني سزا اشارو ڪيو ويو مان جي طرف جواب، "ضرور جي رب ٿيندو آڻڻ اسان گڏجي هڪ دفعو وڌيڪ."

جيئن مان ماستر پنهنجي وطن ڪي آمريڪا جي نامعلوم ڪنارن ڏانهن ڇڏڻ جي تيارين هوس، مون ڪي ٿورو به خوف محسوس نه ٿيو. مون مادي مغربي ماحول بابت ڪيترين ئي ڪهاڻيون ٻڌيون هيون، هڪ هندستان جي روحاني پس منظر کان تمام مختلف، جيڪو سنتن جي صدقي آوارا سان پريل هو. "هڪ مشرقي استاد جيڪو مغربي هوا جي همت ڪندو،" مون سوچيو، "ڪنهن به هماليه جي ٽڏي جي آزمائش کان ٻاهر سخت هجڻ گهرجي!"

هڪ صبح جو سوير مون دعا ڪرڻ شروع ڪئي، هڪ مضبوط عزم سان ته مان دعا جاري رکان، مرڻ تائين دعا ڪندس، جيستائين مون خدا جو آواز نه ٻڌو. مون ڪي سندس نعمت يقين هو ته مان پاڻ ڪي جديد افاديت پسندي جي ڌنڌ نه وڃايان. منهنجو دل آمريڪا وڃڻ لاءِ تيار هو، پر ان کان به وڌيڪ مضبوطيءَ سان خدا جي اجازت جي تسلي ٻڌڻ لاءِ پرعزم هو.

مون دعا ڪئي ۾ دعا ڪئي، پنهنجا سڙڪ دبائيندي. ڪو به جواب نه آيو. منهنجي خاموش درخواست اذيتناڪ عروج ۾ وڌي وئي جيستائين منجهند جو، مان عروج تي پهچي ويس؛ منهنجو دماغ هاٽي منهنجي اذيتن جي دٻاءُ ڪي برداشت نه ڪري سگهيو. جيڪڏهن مان پنهنجي اندروني جذبي جي وڌنڙ ڪوتائي سان هڪ پيرو ٻيهر روئان، ته مان مون ڪي ائين لڳو جڻ منهنجو دماغ ڦاٽي پوندو. انهيءَ وقت گرپار روڊ واري ڪمري سان لڳندڙ ويراني جي ٻاهران هڪ ڌڪ لڳو، جنهن ۾ مان ويٺو هوس. دروازو کولڻ سان، مون هڪ نوجوان کي هڪ لاڏلي جي ننڍڙي لباس ۾ ڏٺو. هو اندر آيو، پنهنجي پويان دروازو بند ڪيو ۾ منهنجي ويهڻ جي درخواست کي رد ڪندي، اشارو ڪيو ته هو مون سان بيٺو ڳالهائڻ چاهي ٿو.

"هو ضرور باباجي هوندو!" مون سوچيو، حيران ٿي ويس، ڇاڪاڻ ته مون کان اڳ واري ماڻهوءَ ۾ هڪ ننڍي لاهري مهاشيا جون خوبيون هيون.

هن منهنجي خيال جو جواب ڏنو. "ها، مان باباجي آهيان." هن سريلي انداز ۾ هندي ۾ ڳالهايو. "اسان جي آسماني پيءُ توهان جي دعا ٻڌي آهي. هو مون کي حڪم ڏئي ٿو ته توهان کي ٻڌايان: پنهنجي گرو جي حڪمن تي عمل ڪريو ۾ آمريڪا وڃو. ڊڄو نه؛ توهان کي تحفظ ڏنو ويندو."

اولهه ۾ ڪريا يوگا جو پيغام پکيڙڻ لاءِ چونڊيو آهي . گهڻو وقت اڳ مان هڪ ڪمپ ميلي ۾ توهان جي گرو يوڪتيشور سان مليو هوس ؛ مون کيس چيو هو ته پوءِ مان توهان کي تربيت لاءِ هن وٽ موڪليندس."

مان بي زبان ٿي ويس، سندس موجودگيءَ تي عقيدتمندانه خوف سان پرجي ويس، ۾ سندس ڳالهه ٻڌي دل کي ڇُهي ويس. سندس پنهنجي چپن تي جيڪي هن مون کي سري يُڪتيشور ڏانهن هدايت ڪئي هئي. مان بي موت گرو جي اڳيان سجدو ڪري پيو هوس. هن مهرباني سان مون کي فرش تان اٿاريو. منهنجي زندگي بابت ڪيترين ئي ڳالهين ٻڌائيندي، هن پوءِ مون کي ڪجهه ذاتي هدايتون ڏنيون، ۾ ڪجهه ڳجهيون اڳڪٿيون ڪيون.

"ڪريا يوگا ، خدا جي معرفت جي سائنسي ٽيڪنڪ،" هن آخرڪار سنجيدگي سان چيو، "آخرڪار سيني ملڪن ۾ پکڙجي ويندي، ۾ لامحدود پيءُ جي انسان جي ذاتي، ماورائي تصور ذريعي قومن کي هم آهنگ ڪرڻ ۾ مدد ڪندي."

شاندار طاقت جي نظر سان، مالڪ پنهنجي ڪائناتي شعور جي هڪ جهلڪ سان مون کي برقي ڪيو. ٿوري دير ۾ هو دروازي ڏانهن هلڻ لڳو.

منهنجي پنيان اچڻ جي ڪوشش نه ڪر،" هن چيو. "تون ائين نه ڪري "

سگهندين." "مهرباني ڪري، باباجي، پري نه وڃ!" مون بار بار رڙ ڪئي. "مون

کي پاڻ سان گڏ وٺي هل!" پوئتي ڏسندي، هن جواب ڏنو، "هاٽي نه. ڪنهن ٻئي

وقت."

جذبات ۾ اچي، مون سندس خبرداري کي نظرانداز ڪيو. جيئن ئي مون سندس پيڇو ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، مون ڏٺو ته منهنجا پير مضبوطيءَ سان فرش سان جڙيل هئا. دروازي کان، باباجي مون تي آخري پيار پري نظر وجهي. هن دعا جي طور تي پنهنجو هٿ مٿي ڪيو ۾ هليو ويو، منهنجون نظرون هن تي خواهش سان ٽنگيل هيون.

ڪجهه منٽن ڪان پوءِ منهنجا پير آزاد ٿي ويا. مان ويٺيس □ هڪ گهري مراقبي □ هليو ويس، نه رڳو منهنجي دعا جي جواب ڏيڻ لاءِ پر باباجي سان ملاقات جي نعمت لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪندي رهيس. منهنجو سچو جسم قديم، هميشه جوان استاد جي لمس سان پاڪ نظر آيو. گهٽي وقت ڪان منهنجي خواهش هئي ته مان ڪيس ڏسان.

هاڻي تائين، مون ڪڏهن به ڪنهن کي باباجي سان منهنجي ملاقات جي ڪهاڻي نه ٻڌائي آهي. ان کي ائين سمجهندي منهنجي انساني تجربن مان سڀ کان وڌيڪ مقدس، مون ان کي پنهنجي دل ۾ لڪائي رکيو آهي. پر مون کي خيال آيو ته هن سوانح عمري جا پڙهندڙ شايد الڳ ٿيل باباجي ۾ سندس دنياوي مفادن جي حقيقت تي يقين ڪرڻ لاءِ وڌيڪ مائل هوندا جيڪڏهن مان بيان ڪريان ته مون هن کي پنهنجي اکين سان ڏٺو آهي. مون هڪ فنڪار کي جديد هندستان جي عظيم يوگي-مسيح جي سچي تصوير ڪڍڻ ۾ مدد ڪئي آهي؛ اهو هن ڪتاب ۾ نظر اچي ٿو.

جي شام جو منهنجو روانگي لاءِ جي گڏيل رياستون مليو مان ۾ سري يوڪتيسور جو پاڪ موجودگي.

وساري ڇڏيو ته توهان هڪ هندو طور پيدا ٿيا آهيو، ۽ آمريڪي نه بڻجو. انهن ٻنهي مان بهترين وٺو،" ماسٽر پنهنجي پرسڪون حڪمت واري انداز ۾ چيو. "پنهنجو سچو پاڻ بڻجو، خدا جو ٻار. پنهنجي وجود ۾ مختلف نسلن ۾ زمين تي پکڙيل پنهنجن سڀني ڀائرن جي بهترين خوبين کي ڳوليو ۽ شامل ڪريو."

پوءِ هن مون کي برڪت ڏني: "اهي سڀئي جيڪي توهان وٽ ايمان سان ايندا آهن، خدا جي ڳولا ۾، انهن جي مدد ڪئي ويندي. جيئن توهان انهن کي ڏسندا، توهان جي اکين مان نڪرندڙ روحاني وهڪرو انهن جي دماغن ۾ داخل ٿيندو ۽ انهن جي مادي عادتن کي تبديل ڪندو، انهن کي وڌيڪ خدا جي شعور ڏيندو."

هن اڳتي چيو، "سچ پچ ماڻهن کي راغب ڪرڻ لاءِ توهان جو حصو تمام سٺو آهي. توهان جتي به وڃو، جهنگل ۾ به، توهان کي دوست ملندا."

سندس ٻئي نعمتون ڀرپور نموني سان ظاهر ڪيون ويون آهن. مان آمريڪا ۾ اڪيلو آيس، هڪ جهنگل ۾ بغير ڪنهن دوست جي، پر اتي مون هزارين ماڻهن کي وقت جي آزمائشي روحاني تعليمات حاصل ڪرڻ لاءِ تيار ڏٺو.

مون آگسٽ 1920 ۾ هندستان ڇڏي، اسپارٽا جي شهر تي ، پهرين عالمي جنگ جي بند ٿيڻ کان پوءِ آمريڪا لاءِ پهرين مسافر ٻيڙي هلي. مان صرف ان وقت ئي سفر ڪري سگهيس جڏهن منهنجي پاسپورٽ جي منظوري سان لاڳاپيل ڪيترين ئي "سرخ ٽيپ" مشڪلاتون، معجزاتي طور تي، ختم ٿي ويون.

ٻن مهينن جي سفر دوران هڪ ساٿي مسافر کي خبر پئي ته مان بوسٽن ڪانگريس ۾ هندستاني وفد هوس.

سوامي يوگانند،" هن چيو، ڪيترن ئي عجيب تلفظن مان پهرين سان جنهن سان مون کي بعد ۾ آمريڪين" پاران منهنجو نالو ٻڌو ويو، "مهرباني ڪري مسافرن کي ايندڙ ليڪچر سان نوازيو. خميس جي رات. مون کي لڳي ٿو ته اسان سڀني کي 'زندگي جي جنگ ۾ ان کي ڪيئن وڙهڻ' تي هڪ تقرير مان فائدو ٿيندو.

افسوس! مون کي پنهنجي زندگي جي جنگ پاڻ وڙهڻي هئي، مون اربع تي دريافت ڪيو. پنهنجن خيالن کي انگريزي ۾ ليڪچر ۾ ترتيب ڏيڻ جي بي صبري سان ڪوشش ڪندي، مون آخرڪار سڀ تياريون ڇڏي ڏنيون؛ منهنجا خيال، هڪ جهنگلي گدڙ وانگر هڪ زين تي نظر رکندي، انگريزي گرامر جي قانونن سان ڪنهن به تعاون کان انڪار ڪيو. بهرحال، ماسٽر جي ماضي جي يقينن تي مڪمل اعتماد ڪندي، مان خميس جي سامعين جي سامهون اسٽيمر جي سيلون ۾ پيش ٿيس. منهنجي چپن تي ڪابه فصاحت نه آئي؛ مان بي زبان ٿي اسيمبلي جي سامهون بيٺو رهيس. ڏهن منٽن تائين هلندڙ برداشت جي مقابلي کان پوءِ، سامعين منهنجي مصيبت کي محسوس ڪيو ۽ کلڻ لڳا.

مان آمريڪا ۾ پنهنجي هڪ ڪلاس جي سامهون اسٽيج تي بيٺو آهيان. هڪ هزار يوگا شاگردن جو هي ڪلاس واشنگٽن ڊي سي ۾ منعقد ڪيو ويو هو.

هن وقت صورتحال مون لاءِ مزاحيه نه هئي؛ مون ڪاوڙ ۾ استاد ڏانهن هڪ خاموش دعا موڪلي.

"توهان ڪري سگهو ٿا ! ڳالهايو!" سندس آواز منهنجي شعور ۾ فوري طور تي گونجڻ لڳو".

منهنجا خيال هڪدم انگريزي ٻوليءَ سان دوستانه تعلق ۾ اچي ويا. پنجيتاليهه منٽن ڪان پوءِ به سامعين اجا تائين ڌيان ڏئي رهيا هئا. تقرير مون کي آمريڪا ۾ مختلف گروپن جي سامهون ليڪچر ڏيڻ لاءِ ڪيترائي دعوت ناما ڏنا.

مون کي پوءِ ڪڏهن به ياد نه رهيو، هڪ به لفظ جيڪو مون ڳالهايو هو. محتاط پڇا ڳاڇا ڪندي مون ڪيترن ئي مسافرن کان سکيو: "توهان انگريزي کي متحرڪ ۾ صحيح ڪرڻ ۾ هڪ متاثر ڪندڙ ليڪچر ڏنو." هن خوشگوار خبر تي مون عاجزي سان پنهنجي گرو جو بروقت مدد لاءِ شڪريو ادا ڪيو، ۾ نئين سر محسوس ڪيو ته هو ڪڏهن به ... مون سان گڏ، وقت ۾ جاءِ جي سڀني رڪاوٽن کي ختم ڪندي.

ڪڏهن ڪڏهن، باقي سامونڊي سفر دوران، مون کي بوسٽن ڪانگريس ۾ ايندڙ انگريزي-ليڪچر آزمائش بابت ڪجهه پريشان ڪندڙ جهٽڪا محسوس ٿيا.

خداوند،" مون دعا ڪئي، "مهرباني ڪري منهنجو الهام توهان پاڻ کي ڏيو، ۾ پيهر سامعين جي کلڻ جي " بمن کان نه !"

اسپارٽا شهر بوسٽن جي ويجهو لنگر انداز ٿيو. ڇهين آڪٽوبر تي مون خطاب ڪيو آمريڪا ۾ منهنجي پهرين تقرير سان ڪانگريس. ان کي چڱي طرح قبول ڪيو ويو؛ مون راحت جو ساهه کنيو. آمريڪي يونٽيرين ايسوسيئيشن جي وڏي سيڪريٽري هڪ شايع ٿيل اڪائونٽ 4-37 ۾ هيٺ ڏنل تبصرو لکيو. ڪانگريس جي ڪارروائي جو خلاصو:

" پارٽ جي رانچي جي برهمچاريه آشرم جي وفد، سوامي يوگانند، ڪانگريس ۾ پنهنجي ايسوسيئيشن جي مبارڪباد ڪٽي آيو. رواني انگريزي ۾ زبردستي پهچائڻ ۾ هن 'مذهب جي سائنس' تي هڪ فلسفيانه ڪردار جو خطاب ڏنو، جيڪو وسيع تر ورڇ لاءِ پمفليٽ جي صورت ۾ ڇپيو آهي. هن چيو ته مذهب عالمگير آهي ۾ اهو هڪ آهي. اسان

خاص رسمن □ عقيدن کي عالمگير بڻائڻ ممڪن نه آهي، پر مذهب □ عام عنصر کي عالمگير بڻائي سگهجي ٿو، □ اسان سيني کي هڪجهڙائي سان ان جي پيروي ڪرڻ □ اطاعت ڪرڻ لاءِ چئي سگهون ٿا."

پيءُ جي سخاوت واري چيڪ جي ڪري، مان ڪانگريس ختم ٿيڻ کان پوءِ آمريڪا □ رهڻ جي قابل ٿيس. بوسٽن □ غريب حالتن □ چار خوشگوار سال گذاريا. مون عوامي ليڪچر ڏنا، ڪلاس سيکاريا، □ نظمن جي هڪ ڪتاب، سونگس آف دي سول لکيو ، جنهن جو پيش لفظ ڊاڪٽر فريڊرڪ بي رابنسن، ڪاليج آف دي سٽي آف نيو يارڪ جي صدر پاران لکيل هو. [5-37]

1924 ع جي اونهاري □ هڪ بين البراعظمي سفر شروع ڪندي، مون مکيه شهرن □ هزارين ماڻهن جي سامهون تقرير ڪئي، پنهنجي اولهه واري سفر کي خوبصورت الاسڪا اتر □ موڪلن سان ختم ڪيو.

وڏي دل وارن شاگردن جي مدد سان، 1925 جي آخر تائين مون لاس اينجلس □ ماؤنٽ واشنگٽن اسٽيٽس تي هڪ آمريڪي هيڊ ڪوارٽر قائم ڪيو هو. اها عمارت اها آهي جيڪا مون ڪشمير □ پنهنجي خواب □ سال اڳ ڏٺي هئي. مون جلدي □ سري يُڪتيشور کي انهن دور دراز آمريڪي سرگرمين جون تصويرون موڪليون. هن بنگالي □ هڪ پوسٽ ڪارڊ سان جواب ڏنو، جنهن جو مان هتي ترجمو ڪريان ٿو:

يارهين آگسٽ، 1926

ٻار جو منهنجو دل، او يوگانند!

توهان جي اسڪول □ شاگردن جون تصويرون ڏسي، منهنجي زندگي □ ڪهڙي خوشي ايندي آهي، مان بيان نٿو ڪري سگهان. لفظ. مختلف شهرن جي توهان جي يوگا شاگردن کي ڏسي مان خوشي □ ڳري رهيو آهيان. منتر جي تصديق، شفا جي وائبريشن، □ الاهي شفا جي دعا □ توهان جي طريقن کي ڏسي، مان پنهنجي دل سان توهان جو شڪريو ادا ڪرڻ کان روڪي نٿو سگهان. دروازي کي ڏسي، مٿي طرف گهمنڊڙ جبل وارو رستو، □ خوبصورت نظارا ماؤنٽ واشنگٽن اسٽيٽس جي هيٺان پکڙيل، مان اهو سڀ ڪجهه پنهنجي اکين سان ڏسڻ لاءِ تڙپي رهيو آهيان.

هتي سڀ ڪجهه ٺيڪ ٿي رهيو آهي. خدا جي فضل سان، توهان هميشه خوشي □ رهو. سري

يُڪتيشور گري

سال گذرندا ويا. مون پنهنجي نئين زمين جي هر حصي □ ليڪچر ڏنو، □ سوين ڪلبن، ڪاليجن، گرجا گهرن □ هر فرقي جي گروهن کي خطاب ڪيو. هزارين آمريڪن يوگا جي شروعات حاصل ڪئي. انهن سيني کي مون 1929 □ دعا جي خيالن جي هڪ نئين ڪتاب وقف ڪئي - وسوسز فرام ايٽرنٽي ، اميليتا گلي-ڪرسي جي پيش لفظ سان. [6-37] مان هتي ڪتاب مان هڪ نظم ڏيان ٿو جنهن جو عنوان آهي "خدا! خدا! خدا!"، هڪ رات جڏهن مان هڪ ليڪچر پليٽ فارم تي بيٺو هوس ته لکيو هو:

ڪان جي ڪوٺائي جو ننڊ،
جيئن مان جاڳرتا جي سرپل زيني تي چڙهندو آهيان، مان سرگوشي
ڪندو آهيان:
خدا! خدا! خدا!
تون کاڌو آهين، □ جڏهن مان توکان رات جي جدائي جو روزو

افطار کريان ٿو،
مان ذائقو تون، [illegible] ذهني طور تي چئو:

خدا! خدا! خدا!
مان ڪٿي به وڃان، منهنجي ذهن جي روشني هميشه تو تي ڦرندي رهي
ٿي؛
جي جنگ ڏينهن جو سرگرمي
منهنجو خاموش جنگي نعرو هميشه آهي: خدا! خدا! خدا!
جڏهن آزمائشن جا طوفان گونجن ٿا، جڏهن پريشانيون
مون تي رڙيون ڪن ٿيون،
مان ٻڌڻ سندن گوڙ، زور سان نعرو هڻڻ:
خدا! خدا! خدا!
جڏهن منهنجو ذهن يادن جي تارن سان
خوابن کي اُٽيندو آهي،
پوءِ تي اهو جادو ڪپڙو مان ڳوليو اُپريل:
خدا! خدا! خدا!
هر رات، وقت جو سپ ڪان ڳُوڙهو سمهڻ
منهنجا امن جا خواب سڏ، خوشي! خوشي! خوشي! منهنجي
خوشي هميشه گانا ڳائيندي ايندي آهي:
خدا! خدا! خدا!
جاڳڻ، کائڻ، ڪم ڪرڻ، خواب ڏسڻ، سمهڻ، خدمت ڪرڻ، مراقبو
ڪرڻ، منتر ڪرڻ، الاهي پيار ڪرڻ ، منهنجو روح مسلسل گونجندو
رهي ٿو، ڪنهن به نه ٻڌو:
خدا! خدا! خدا!

ڪڏهن ڪڏهن - عام طور تي مهيني جي پهرين ڏينهن تي جڏهن ماؤنٽ واشنگٽن بين خود-حقيقت فيلوشپ سينٽرن جي سار سنڀال لاءِ بل جمع ٿيندا هئا! - مون هندستان جي سادي امن جي خواهش سان سوچيو. پر روزانو مون اولهه اوپر جي وچ هڪ وسيع سمجھ ڏٺو؛ منهنجو روح خوش ٿيو.

مون آمريڪا جي عظيم دل کي ايما لازارس جي شاندار لائينن ظاهر ڪيو آهي، جيڪي "جلاوطنين جي ماءُ"، مجسمي آزادي جي بنياد تي تراشيل آهن:

ڪان سندس بتي بازو
دنيا پليڪار چمڪي ٿو؛ سندس نرم اکيون حڪم ڪن ٿيون هوائي پل
وارو بندرگاهه جيڪو جڙيل شهر فريم ڪن ٿا.
قديم زمينون، پنهنجي منزل واري شان و شوڪت کي سنڀال!" هوءَ خاموش"
چپن سان رڙ ڪري ٿي. "مون کي پنهنجو ٿڪل، پنهنجو غريب، پنهنجون پريل
عوام ڏيو جيڪي آزاد ساهه کڻڻ لاءِ تڙپي رهيا آهن،
تنهنجي پرپاسي واري ڪناري جو بدبخت ڪچرو. هي، بي گهر،
طوفان مون ڏانهن موڪليو، مان سون جي دروازي جي پرسان
پنهنجو ڏيئو کڻان ٿو.

37-1 : ڪيترائي جو اهي چهرا مان آهي ڪان وني ڏنو ويو جي اولهه، فوري طور تي سڃاڻپ..

37-2 : جو جي خود شناسي چرچ جو سپ مذهب واشنگٽن، ڊي aggwan سوامي پريمانانڊا، هاٽي جي سي، هو هڪ جڏهن مان آمريڪا لاءِ روانو ٿيس ته رانچي اسڪول جي شاگردن جو. (ان وقت هو برهمچاري جوتن هو.)

37-3 : سري يوڪتيسور مان عام طور تي ڳالهه ٻولهه ڪئي بنگالي.

37-4 : نئون زيارتون جو جي روح (بوسٽن: بٽيون پريس، 1921)

37-5 : ڊاڪٽر مسز رابنسن دورو ڪيو انڊيا 1939، هئا عزت وارو مهمان تي جي رانچي اسڪول.

37-6 : ممي. گلي-ڪرچي سندس مڙس، هومر سيموئلز، جي پيانو وچائيندڙ، آهي ٿي چڪو آهي ڪريا يوگا شاگرد لاءِ ويهه سال. جي متاثر ڪندڙ ڪهاڻي جو جي مشهور پرائما ڊونا جو سال جو موسيقي آهي ٿي چڪو آهي تازو شايع ٿيل (گلي-ڪرسي جي زندگي جو گيت ، سي اي لي ماسينا پاران، پيبار ڪمپني، نيو يارڪ، 1945).

باب: 38

لوٿر بربينڪ -- الف سينٽ وچ جي گلاب

" سائنسي علم کان علاوه، بهتر ٻوٽن جي افزائش جو راز پيار آهي." لوٿر بربينڪ هي حڪمت بيان ڪئي جڏهن مان سندس سانتا روزا باغ سندس پرسان هليو ويس. اسان ڪائڻ لائق ڪيڪٽي جي بستري جي ويجهو رڪيا.

" جڏهن مان 'ريڙهه کان سواءِ' ڪيڪٽي ناهڻ لاءِ تجربا ڪري رهيو هوس،" هن جاري رکيو، "مان اڪثر ڳالهائيندو هوس ٻوٽا پيار جي هڪ ٿڙڪندڙ لهر پيدا ڪرڻ لاءِ. 'توهان کي ڊڃڻ جي ڪا به ضرورت ناهي،' مان انهن کي چوندس. 'توهان نه ٿا ڪريو "مون کي توهان جي بچاءُ واري ڪنڊن جي ضرورت آهي. مان توهان جي حفاظت ڪندس." آهستي آهستي ريگستان جو مفيد ٻوٽو اپري آيو هڪ ڪنڊن کان سواءِ قسم."

مون کي هن معجزي تي حيرت ٿي. "مهرباني ڪري، پيارا لوٿر، مون کي واشنگٽن جي جبل تي منهنجي باغ پوکڻ لاءِ ڪجهه ڪيڪٽي جا پن ڏيو."

الف مزدور بيٺل ويجهو شروع ڪيو جي طرف پٽي بند ڪجهه پن؛ بربينڪ روڪيو ويو ڪيس.

" مان پاڻ انهن کي سوامي لاءِ ٽوڙيندس." هن مون کي ٽي پن ڏنا، جيڪي بعد مون پوکيا، خوشيءَ سان ڏٺم جڏهن اهي وڏي جاگير بڻجي ويا.

عظيم باغباني جي ماهر مون کي ٻڌايو ته سندس پهرين قابل ذکر ڪاميابي وڏي آلو هئي، جيڪا هاڻي سندس نالي سان مشهور آهي. ذهانت جي بيحد تڪليف سان، هن دنيا کي سوين آلو پيش ڪيا.

فطرت بهتري کي پار ڪيو - ٽماٽو، مکڻ، اسڪواش، چيري، آلو بخارا، نيڪٽرين، بير، پوپي، للي، گلاب جون سندس نئين بربينڪ قسمون.

جڏهن لوٿر مون کي مشهور اخروٽ جي وڻ جي اڳيان وٺي ويو ته مون پنهنجي ڪئميرا کي مرڪوز ڪيو، جنهن ذريعي هن ثابت ڪيو هو ته قدرتي ارتقا کي دوربيني طور تي تيز ڪري سگهجي ٿو.

صرف سورهن سالن ،" هن چيو، "هي اخروٽ جو وڻ گهٽي مقدار اخروٽ جي پيداوار جي اهڙي حالت تي پهچي ويو جتي هڪ غير مدد يافته فطرت ان وڻ کي ان وقت به پيرا آڻي ها."

لوٿر بربينڪ، پيارو دوست، پوز سان مان سندس سانتا روزا باغ.

بربينڪ جو ننڍو اختيار ڪيل ڏيءَ آيو رمپنگ سان سندس ڪتو جي باغ.

"هوءَ منهنجو انساني ٻوٽو آهي." لوٿر هن کي پيار سان هٿ لوڏيو. "مان هاڻي انسانيت کي هڪ وسيع ٻوٽو طور ڏسان ٿو، جنهن کي ان جي اعليٰ ترين تڪميل لاءِ صرف پيار، عظيم ٻاهرين قدرتي نعمتن، ذهين پار ڪرڻ چونڊ جي ضرورت آهي. منهنجي پنهنجي زندگي جي عرصي مون ٻوٽن جي ارتقا اهڙي شاندار ترقي ڏٺي آهي جو مان هڪ صحتمند، خوش دنيا جي اميد سان اميد ڪريان ٿو جڏهن ان جي ٻارن کي سادي عقلي زندگي گذارڻ جا اصول سيکاريا ويندا. اسان کي فطرت فطرت جي خدا ڏانهن موٽڻ گهرجي."

"لوٿر، تون منهنجي رانچي اسڪول خوش ٿيندين، ان جي ٻاهرين ڪلاسن سان، خوشي سادگي جي ماحول سان."

منهنجا لفظ بربينڪ جي دل-ٻار جي تعليم جي ويجهو ترنم کي ڇهيو. هن مون کي سوالن سان پريل ڪيو، سندس ڳوڙهن، پرسڪون اکين مان دلچسپي چمڪي رهي هئي.

"سوامي جي،" هن آخر چيو، "توهان جهڙا اسڪول مستقبل جي هزارين سالن جي واحد اميد آهن. مان اسان جي وقت جي تعليمي نظام جي خلاف بغاوت آهيان، فطرت کان ڪٽيل سپني جو گلا گهوٽيندڙ.

انفراديت." مان آهيان سان توهان دل ۽ روح ۽ تنهنجو عملي نظريا جو تعليم

جڏهن مان نرم بابا کان موڪلائي رهيو هوس، ته هن هڪ ننڍڙي ڪتاب تي دستخط ڪيا ۽ مون کي پيش ڪيو. 38- 1 "هتي آهي منهنجو ڪتاب تي جي تربيت جو جي انسان ٻوٽو ، " 2-38 هو چيو. "نئون قسمون جو تربيت گهربل بي خوف تجربا آهن. ڪڏهن ڪڏهن سڀ کان وڌيڪ جرئتمند آزمائشون ڪامياب ٿي چڪيون آهن ميون ۽ گلن ۾ بهترين. ٻارن لاءِ تعليمي جدتون پڻ وڌيڪ گهٽيون ۽ وڌيڪ بهادر ٿيڻ گهرجن."

مون ان رات سندس ننڍڙي ڪتاب کي ڏاڍي دلچسپي سان پڙهيو. سندس نظر نسل جي شاندار مستقبل جو تصور ڪندي، هن لکيو: "هن دنيا ۾ سڀ کان وڌيڪ ضدي جاندار، جنهن کي گهمڻ سڀ کان وڌيڪ ڏکيو آهي، هڪ ٻوٽو آهي." هڪ دفعو مقرر ٿيل ۾ يقيني عادتون. ياد رکو اهو هي ٻوٽو آهي محفوظ ڪيل ان جو انفراديت سڀ
شايد اهو اهڙو آهي جيڪو صدين کان پٿرن ۾ پوئتي ڏسي سگهجي ٿو، انهن سيني وسيع دورن ۾ ڪڏهن به ڪنهن وڏي حد تائين مختلف نه ٿيو آهي. ڇا توهان؟ فرض ڪريو، انهن سيني دورن جي ورهاڱي کان پوءِ، ٻوٽي هڪ بي مثال مضبوطي جي مرضي جو مالک نه ٿي وڃي، جيڪڏهن توهان ان کي سڏڻ چاهيو ٿا، ته؟ حقيقت ۾، ڪجهه ڪجين جي وڻن وانگر، اهڙا ٻوٽا آهن جيڪي اڃا تائين انهن کي تبديل ڪرڻ جي قابل نه آهن. انساني مرضي هڪ ڪمزور شيءِ آهي ٻوٽي جي مرضي کان سواءِ. پر ڏسو ته ڪيئن هن سڄي ٻوٽي جي عمر پر جي ضد کي صرف هڪ نئين زندگي کي ان سان ملائي، ان جي زندگي ۾ هڪ مڪمل ۽ طاقتور تبديلي آڻيندي ٽوڙيو ويندو آهي. پوءِ جڏهن جي وقفو اچي ٿو، درست ڪريو اهو پاران اهي نسلون جو مريض نگراني ۽ چونڊ، ۽ نئون ٻوٽو پنهنجي نئين رستي تي نڪرندو آهي ته ٻيهر ڪڏهن به پراڻي ڏانهن نه موٽندو، ان جي مضبوط خواهش تتي پوندي ۽ آخرڪار تبديل ٿي ويندي.

"جڏهن ٻالهه ٻار جي فطرت جهڙي حساس ۽ لچڪدار شيءِ جي اچي ٿي، ته مسئلو تمام آسان ٿي ويندو آهي."

هن عظيم آمريڪي ڏانهن مقناطيسي طور تي ڇڪجي ويو، مان هن سان بار بار ملڻ ويس. هڪ صبح جو مان ساڳئي وقت پوسٽ مين وٽ پهتس، جنهن بربينڪ جي مطالعي ۾ هڪ هزار خط جمع ڪرايا هئا. باغباني ڪندڙ لکيو ڪيس کان سڀ حصا جو جي دنيا.

"لوٿر" سوامي جي، توهان جي موجودگي صرف هڪ بهانو آهي جيڪو مون کي باغ ۾ نڪرڻ جي ضرورت آهي،" خوشيءَ سان چيو. هن هڪ وڏو ڊيسڪ دراز کوليو جنهن ۾ سوين سفري فولڊر هئا.

"ڏسو،" هن چيو، "مان پنهنجو سفر هن طرح ڪندو آهيان. پنهنجن ٻوٽن ۽ خط و ڪتابت سان ڳنڍيل، مان ڪڏهن ڪڏهن انهن تصويرن تي هڪ نظر وجهڻ سان پرڏيهي زمينن جي پنهنجي خواهش کي پورو ڪريان ٿو."

منهنجي ڪار سندس گيٽ اڳيان بيٺي هئي؛ مان ۽ لوٿر ننڍڙي شهر جي گهٽين ۾ گاڏي هلائيندا رهياسين، ان جا باغ سندس پنهنجي قسمن جي سانتا روزا، پيچ بلو ۽ بربينڪ گلابن سان روشن هئا.

منهنجو دوست هينري فورڊ ۽ مان ٻئي ٻيهر جنم جي قديم نظريي تي يقين رکون ٿا،" لوٿر مون کي ٻڌايو. " "اهو زندگي جي انهن پهلوئن تي روشني وجهي ٿو جيڪي ٻي صورت ۾ ناقابل بيان آهن. ياداشت سچائي جي آزمائش نه آهي؛ صرف ان ڪري جو انسان پنهنجي گذريل زندگين کي ياد ڪرڻ ۾ ناڪام ٿئي ٿو اهو ثابت نٿو ڪري ته هن ڪڏهن به اهي نه هئا. ياداشت سندس پيٽ جي زندگي ۾ ٻاروتڻ بابت به خالي آهي؛ پر هو شايد انهن مان گذريو!" هن مسڪرايو.

هن عظيم سائنسدان منهنجي اڳئين دورن مان هڪ دوران ڪريا جي شروعات حاصل ڪئي هئي. "مان ٽيڪنڪ جي مشق ڪريان ٿو، سواميجي،" هن چيو. مون کان مختلف بابت ڪيترن ئي سوچيندڙ سوالن کان پوءِ

پهلو جو يوگا، لوٿر تبصرو ڪيو آهستي آهستي:

"مشرق وٽ بيشڪ علم جا بيشمار خزانا آهن جن کي اولهه مشڪل سان ڳولڻ شروع ڪيو آهي."

فطرت سان گهري رابطي، جنهن هن کي پنهنجا ڪيترائي حسد سان محفوظ راز کوليا، بربينڪ کي هڪ لامحدود روحاني احترام ڏنو هو.

"ڪڏهن ڪڏهن مان لامحدود طاقت جي تمام ويجهو محسوس ڪندو آهيان،" هن شرم سان چيو. سنڌس حساس، خوبصورت نموني سان ٺهيل چهرو سنڌس يادن سان روشن هو. "پوءِ مان پنهنجي چوڌاري بيمار ماڻهن کي، □ گڏوگڏ ڪيترن ئي بيمار ٻوٽن کي شفا ڏيڻ جي قابل ٿيس."

هن مون کي پنهنجي ماءُ بابت ٻڌايو، جيڪا هڪ مخلص عيسائي هئي. لوٿر چيو، "ڪيترائي ڀيرا سنڌس موت کان پوءِ، مون کي خوابن □ سنڌس ظهور سان برڪت ملي آهي؛ هن مون سان ڳالهايو آهي."

اسين ڊرائيو ڪيو پوئتي بي پرواهيءَ سان طرف سنڌس گهر □ اهي انتظار ڪرڻ هزار اکر.

"لوٿر،" مون چيو، "ايندڙ مهيني مان اوڀر □ اولهه جي سچائي جي پيشڪش پيش ڪرڻ لاءِ هڪ رسالو شروع ڪري رهيو آهيان. مهرباني ڪري مون کي رسالي لاءِ هڪ سٺو نالو چونڊڻ □ مدد ڪريو."

اسان ڪجهه دير تائين عنوانن تي بحث ڪيو، □ آخرڪار اوڀر-اولهه تي متفق ٿياسين . جڏهن اسان سنڌس مطالعي □ ٻيهر داخل ٿياسين، بربنڪ مون کي هڪ مضمون ڏنو جيڪو هن "سائنس □ تهذيب" تي لکيو هو.

"هي ٿيندو وچ □ جي پهريون مسئلو جو اوڀر-اولهه ،" مان چيو شڪرگذاري سان.

جيئن جيئن اسان جي دوستي وڌيڪ گهري ٿيندي وئي، مون بربينڪ کي پنهنجو "آمريڪي بزرگ" سڏيو. "ڏسو هڪ ماڻهو،" مون حوالو ڏنو، "جنهن □ ڪا به فريب ناهي!" سنڌس دل بيحد گهري هئي، عاجزي، صبر، قرباني سان ڊگهي عرصي کان واقف هئي. گلابن جي وچ □ سنڌس ننڍڙو گهر سخت سادو هو؛ هو عيش عشرت جي بيڪار، ڪجهه مالن جي خوشي کي چاڻيندو هو. جنهن حيا سان هن پنهنجي سائنسي شهرت کي پاتو هو، اهو مون کي بار بار انهن وڻن جي ياد ڏياريندو هو جيڪي پڪل ميون جي بار سان جهڪي ويندا آهن؛ اهو آهي اهو بنجر وڻ جيڪو خالي فخر سان پنهنجو مٿو مٿي ڪري ٿو.

جڏهن 1926ع □ منهنجو پيارو دوست فوت ٿي ويو ته مان نيويارڪ □ هوس. مون روئندي سوچيو، "او، مان خوشيءَ سان هتان کان سانتا روزا تائين سنڌس هڪ ٻي جهلڪ ڏسڻ لاءِ هلي ويندس!" سيڪريٽرين □ ملاقاتين کان پاڻ کي پري رکندي، مون ايندڙ چوويهه ڪلاڪ اڪيلائي □ گذاريا.

ٻئي ڏينهن مون لوٿر جي هڪ وڏي تصوير جي چوڌاري هڪ ويدڪ يادگار رسم ادا ڪئي. منهنجي آمريڪي شاگردن جي هڪ گروهه، هندو رسمن جي ڪپڙن □ ملبوس، قديم گيت ڳايا جيئن گلن، پاڻي، □ جسماني عنصرن جي باهه جي علامتن □ لامحدود سرچشمي □ انهن جي آزاديءَ جي نذراني طور تي پيش ڪيو ويو.

جيتوڻيڪ بربينڪ جو روپ سانتا روزا □ لبنان جي هڪ ديوار جي هيٺان آهي جيڪو هن سال اڳ پنهنجي باغ □ لڳايو هو، سنڌس روح منهنجي لاءِ هر وڏين اکين واري گل □ سمايل آهي جيڪو رستي جي ڪناري تي ڦٽي ٿو. فطرت جي وسيع روح □ ڪجهه وقت لاءِ ورتاءُ، ڇا اهو لوٿر نه آهي جيڪو پنهنجي هوائن □ سرگوشي ڪري رهيو آهي، پنهنجي صبحن کي هلائي رهيو آهي؟

سندس نالو هاڻي عام تقرير جي ورثي □ شامل ٿي چڪو آهي. "بربينڪ" کي هڪ عبوري فعل جي طور تي لسٽ ڪندي، ويبسٽر جي نيو انٽرنيشنل ڊڪشنري ان جي وضاحت ڪري ٿي: "(هڪ ٻوٽي) کي پار ڪرڻ يا پيمنٽ ڪرڻ. تنهن ڪري، علامتي طور تي، سٺين خاصيتن کي چونڊڻ □ خراب کي رد ڪندي، يا سٺيون خاصيتون شامل ڪندي (ڪنهن به شيءِ، هڪ عمل يا اداري جي طور تي) بهتر ڪرڻ."

"پيارا بربينڪ،" مون تعريف پڙهڻ کان پوءِ روئي ڏنو، "تنهنجو نالو هاڻي نيڪي جو مترادف آهي!"

38-1 : بربينڪ پڻ ڏنو مان هڪ دستخط ٿيل تصوير جو پاڻ. مان خزانو اهو برابر جيئن هڪ هندو واپاري هڪ دفعو قيمتي لنڪن جي تصوير. دي هندو، جيڪو گهرو ويڙهه جي سالن دوران آمريڪا □ هو، لنڪن لاءِ اهڙي تعريف جو تصور ڪيو.

ته هو هندستان واپس وڃڻ لاءِ تيار نه هو جيستائين هن کي عظيم نجات ڏيندڙ جي تصوير نه ملي. پاڻ کي ثابت قدمي سان قائم رکڻ تي لنڪن جو دروازي، جي واپاري انڪار ڪيو جي طرف چڙڻ جيستائين جي حيران ٿيل صدر اجازت ڏنل ڪيس جي طرف نيويارڪ جي مشهور فنڪار ڊينئل هنٽنگٽن جون خدمتون حاصل ڪيون. جڏهن پورٽريٽ مڪمل ٿي وئي، ته هندو ان کي فتح سان ڪلڪتي کڻي ويا.

نئون يارڪ: صدي ڪمپني، 1922 : 38-2

باب: 39

ٿريس نيومن، جي ڪيٿولڪ بدنام ڪندڙ

" هندستان واپس وڃو. مون پندرهن سالن کان صبر سان توهان جو انتظار ڪيو آهي. جلد ئي مان جسم مان ٽري ٻاهر نڪرندس ۾ چمڪندڙ گهر ڏانهن ويندس. يوگنند، اچو!"

جڏهن مان پنهنجي ماؤنٽ واشنگٽن هيڊ ڪوارٽر ۾ مراقبي ۾ ويٺو هوس ته سري يُڪتيشور جو آواز منهنجي اندروني ڪن ۾ حيران ڪندڙ طور تي گونجي رهيو هو. اک ڇنڀ ۾ ڏهه هزار ميل سفر ڪندي، سندس پيغام بجلي جي چمڪ وانگر منهنجي وجود ۾ داخل ٿي ويو.

پندرهن سال! ها، مون کي احساس ٿيو، هاڻي 1935 آهي؛ مون آمريڪا ۾ پنهنجي گرو جي تعليمات کي پکيڙڻ ۾ پندرهن سال گذاريا آهن. هاڻي هو مون کي ياد ڪري ٿو.

انهيءَ منجهند مون پنهنجو تجربو هڪ مهمان شاگرد کي ٻڌايو. ڪريا يوگا جي تحت سندس روحاني ترقي ايتري قدر قابل ذڪر هئي جو مان اڪثر ڪيس "سنت" سڏيندو هوس، بابا جي پيشنگوئي کي ياد ڪندي ته آمريڪا پڻ قديم يوگڪ رستي ذريعي الاهي احساس جا مرد ۾ عورتون پيدا ڪندو .

هي شاگرد ۾ هڪ نمبر جو ٻيا سخاوت سان اصرار ڪيو تي ناهڻ هڪ عطيو لاءِ منهنجو سفر. مالي مسئلو حل ٿي ويو، مون يورپ ذريعي هندستان لاءِ جهاز هلائڻ جو انتظام ڪيو. ماؤنٽ واشنگٽن ۾ تيارين جا مصروف هفتا! مارچ 1935 ۾ مون ڪيليفورنيا رياست جي قانونن تحت هڪ غير منافع بخش ڪارپوريشن جي طور تي سيلف ريئلائيزيشن فيلوشپ چارٽر ڪئي. هن تعليمي اداري کي سڀئي عوامي عطيا ۾ منهنجي ڪتابن، رسالن، تحريري ڪورسن، ڪلاس ٽيوشن، ۾ آمدني جي هر ٻئي ذريعن جي وڪري مان حاصل ٿيندڙ آمدني وڃي ٿي.

"مان ڪندو هجڻ واپس،" مان ٻڌايو منهنجو شاگرد. "ڪڏهن به نه ڪندو مان وسارڻ آمريڪا."

لاس اينجلس ۾ پيارن دوستن پاران مون کي ڏنل الوداعي ضيافت ۾، مون انهن جي چهرن ڏانهن گهڻي دير تائين ڏٺو ۾ شڪرگذاري سان سوچيو، "خداوند، جيڪو توکي اڪيلو ڏيندڙ طور ياد ڪندو آهي، ان کي ڪڏهن به

مناس جي گهٽتائي نه ٿيندي."

جو دوستي وچ ۾ فاني."

مان 9 جون 1935 تي نيويارڪ کان جهاز تي روانو ٿيس[1-39] يورپ ۾ . مون سان گڏ ٻه شاگرد هئا:
منهنجو سيڪريٽري، مسٽر سي. رچرڊ رائٽ، ۽ سنسناٽي جي هڪ بزرگ عورت، مس ايٿي بليچ. اسان
سمنڊ جي امن جا ڏينهن گذاريا، گذريل جلدي هفتن جي مقابلي ۾ هڪ خوش آمديد برعڪس. اسان جي
فرصت جو عرصو مختصر هو؛ جديد ٻيڙين جي رفتار ۾ ڪجهه افسوسناڪ خاصيتون آهن!

ٻين سياحن جي گروپ وانگر، اسان لنڊن جي وڏي ۽ قديم شهر ۾ گهميا. ٻئي ڏينهن مون کي ڪيڪسٽن
هال ۾ هڪ وڏي اجلاس کي خطاب ڪرڻ جي دعوت ڏني وئي، جنهن ۾ سر فرانسس ينگ هسبنڊ پاران
لنڊن جي سامعين سان منهنجو تعارف ڪرايو ويو. اسان جي پارٽي سر هيري لاڊر جي مهمانن جي حيثيت
سان اسڪاٽلينڊ ۾ سندس اسٽيٽ تي هڪ خوشگوار ڏينهن گذاريو. اسان جلد ئي انگريزي چينل پار ڪيو ته
جيئن براعظم، ڇاڪاڻ ته مان باويريا ڏانهن هڪ خاص زيارت ڪرڻ چاهيان ٿو. هي منهنجو واحد سفر
هوندو مون کي موقعو مليو ته ڪونرسروٿ جي عظيم ڪيٿولڪ صوفي، ٿريس نيومن سان ملاقات
ڪريان.

سال اڳ مون ٿريس جو هڪ شاندار احوال پڙهيو هو. مضمون ۾ ڏنل معلومات هن ريت هئي:

(1) ٿريس، جيڪا 1898ع ۾ پيدا ٿي هئي، ويهن سالن جي عمر ۾ هڪ حادثي ۾ زخمي ٿي پئي هئي؛ هوءَ
انڌي ۽ مفلوج ٿي وئي.

(2) 1923ع ۾، سينٽ ٿريسا، "ننڍو گل" جي دعا سان هن معجزاتي طور تي پنهنجي نظر واپس حاصل
ڪئي. بعد ۾، ٿريس نيومن جا عضوا فوري طور تي شفاياب ٿي ويا.

(3) 1923 کان وٺي، ٿريس مڪمل طور تي ڪاڌي ۽ پيئڻ کان پرهيز ڪئي آهي، سواءِ هڪ ننڍڙي
مقدس ويفر جي روزاني نگلڻ جي.

(4) مسيح جا داغ، يا مقدس زخم، 1926 ۾ ٿيريس جي مٿي، سيني، هٿن ۽ پيرن تي ظاهر ٿيا. ان کان پوءِ
هر هفتي جي جمعي تي، هوءَ مسيح جي جذبي مان گذري آهي، پنهنجي جسم ۾ سندس سڀني تاريخي
اذيتن کي برداشت ڪندي.

(5) ٿريس، جيڪا عام طور تي پنهنجي ڳوٺ جي سادي جرمن ٻولي ڄاڻي ٿي، پنهنجي جمعي جي ٽرنس
دوران اهڙا جملا ڳالهائي ٿي جن کي عالمن قديم آرامي طور سڃاتو آهي. پنهنجي خواب ۾ مناسب وقتن
تي، هوءَ عبراني يا يوناني ڳالهائي ٿي.

(6) مواد ڪليسيائيڪل اجازت، ٿريس آهي ڪيترائي ڀيرا تي چڪو آهي هيٺ بند ڪريو سائنسي مشاهدو.
ڊاڪٽر فريٽز گرلڪ، هڪ پروٽيسٽنٽ جرمن اخبار جو ايڊيٽر، ڪونرسروٿ ڏانهن "ڪيٿولڪ جعلسازي کي بي
نقاب ڪرڻ" لاءِ ويو، پر آخر ۾ هن پنهنجي سوانح عمري عزت سان لکي.[2-39]

هميشه وانگر، اوڀر ۾ هجي يا اولهه ۾، مان هڪ بزرگ سان ملڻ لاءِ بيتاب هوس. مون کي خوشي ٿي
جڏهن اسان جي ننڍڙي پارٽي 16 جولاءِ تي ڪونرسروٿ جي عجيب ڳوٺ ۾ داخل ٿي. باويرين هارين اسان
جي فورڊ آٽو موبائيل (آمريڪا کان اسان سان گڏ آندو ويو) ۽ ان جي مختلف گروپ ۾ دلچسپي
ڏيکاري - هڪ آمريڪي نوجوان، هڪ بزرگ عورت، ۽ هڪ زيتون جي رنگ جو اورينٽل جنهن جا ڊگها وار
ڪوٽ جي ڪالر هيٺان لڪيل هئا.

!ٽريس جو ننڍو ڪوٽيج، صاف □ صاف سٿرو، سان جيرانيم ڦُلندڙ پاران هڪ ابتدائي خير، هو افسوس

خاموشي سان بند ٿي ويو. پاڙيسري، ۽ ڳوٺ جو پوسٽ مين جيڪو اتان گذريو، اسان کي ڪا به خبر نه ڏئي سگهيو. مينهن وسڻ شروع ٿيو؛ منهنجي ساٿين صلاح ڏني ته اسان کي هليو وڃون.

"نه،" مان چيو ضد سان، "مان ٿيندو رهڻ هتي جيستائين مان ڳوليو ڪجھ اشارو اڳواٽي ڪندڙ جي طرف ٽريس."

به ڪلاڪ پوءِ به اسين مايوس ڪندڙ مينهن جي وچ ۾ پنهنجي ڪار ۾ ويٺا هئاسين. "خداوند،" مون شڪايت ڪندي آهسته آهسته چيو، "جيڪڏهن هوءَ غائب ٿي وئي آهي ته توهان مون کي هتي ڇو آندو؟"

هڪ انگريزي ڳالهائيندڙ ماڻهو روڪيو ويو پرسان اسان، شائستگي سان پيش ڪرڻ سندس مدد.

"مون کي پڪ سان خبر ناهي ته ٽريس ڪٿي آهي،" هن چيو، "پر هوءَ اڪثر پروفيسر وورز جي گهر ويندي آهي، جيڪو هتان کان اسي ميل پري ايچسٽٽ جي هڪ مدرسي جو استاد آهي."

ٻئي ڏينهن صبح جو اسان جي پارٽي ايچسٽٽ جي خاموش ڳوٺ ڏانهن موٽر هلائي، جيڪا تنگ طور تي پٿرن سان پريل گهٽين سان پريل هئي. ڊاڪٽر وورز اسان کي پنهنجي گهر ۾ خوشيءَ سان سلام ڪيو؛ "ها، ٽريس هتي آهي." هن ڪيس مهمانن جو پيغام موڪليو. جلد ئي هڪ قاصد سندس جواب سان گڏ ظاهر ٿيو.

"جيتوٽيڪ بشپ مون کي چيو آهي ته سندس اجازت کان سواءِ ڪنهن سان به نه ملي، پر مان هندستان مان خدا جي ماڻهوءَ جو استقبال ڪندس."

انهن لفظن تي تمام گهڻو متاثر ٿي، مان ڊاڪٽر وورز جي پنيان مٿي ويٺي ڪمري ڏانهن ويس. ٽريس فوري طور تي داخل ٿي، امن ۽ خوشي جي هڪ آڪاش کي ڦهلائيندي. هن هڪ ڪارو گاؤن ۽ بي داغ سفيد هيڊ ڊريس پائي هئي. جيتوٽيڪ هن وقت هن جي عمر سٺيهه سال هئي، پر هوءَ تمام ننڍي لڳي رهي هئي، حقيقت ۾ ٻارن وانگر تازگي ۽ دلڪشي هئي. صحتمند، سني شڪل وارو، گلابي ڳل وارو، ۽ خوش مزاج، هي اهو بزرگ آهي جيڪو کائيندو ناهي!

ٽيريس مون کي تمام نرميءَ سان هٿ ملائي سلام ڪيو. اسان ٻئي خاموش صحبت ۾ چمڪي رهيا هئاسين، هڪ ٻئي کي خدا جو عاشق ڄاڻندا هئاسين.

ڊاڪٽر وورز مهرباني ڪري مترجم طور ڪم ڪرڻ جي آڇ ڪئي. جيئن اسين ڀاڻ ويٺا هئاسين، مون ڏٺو ته ٽريس مون ڏانهن معصوم تجسس سان ڏسي رهي هئي؛ ظاهر آهي ته باويريا ۾ هندو تمام گهٽ هئا.

"نه کريو توهان کائو ڪجهه به؟" مان گهربل جي طرف ٻڌو جي جواب کان سندس

پنهنجو "نه، هڪ پاڪ چانورن جي اتي جي ويفر کانسواءِ، هر صبح جو ڇهين وڳي هڪ

"ويفر ڪيترو وڏو آهي؟" "پيرو."

"اهو ڪاغذ جيترو پتلو آهي، هڪ ننڍڙي سڪي جي سائيز." هن وڌيڪ چيو، "مان ان کي مقدس سببن جي ڪري وٺان ٿي؛ جيڪڏهن اهو غير مقدس آهي، ته مان ان کي نگلڻ جي قابل نه آهيان."

"يقيناً توهان ان تي پورا ٻارهن سال نه رهي سگهيا هئا؟" "مان خدا جي

روشني سان رهي ٿي." سندس جواب ڪيترو سادو، ڪيترو آئن اسٽائن جو!

"مان ڏسو توهان احساس ڪرڻ اهو توانائي وهندو آهي جي طرف تنهنجو جسم ڪان جي آسمان، سج، هوا."

الف تيز مُرڪ تتل مٿان سندس چهرو. "مان آهيان تنهنڪري خوش جي طرف ڇاٽو توهان سمجهڻ ڪيئن مان جيئو."

توهان جي پاڪ زندگي مسيح جي پڌايل سچائي جو روزانو مظاهرو آهي: 'انسان صرف ماني سان نه "

جيئرو رهندو، پر هر لفظ سان جيڪو خدا جي وات مان نڪرندو آهي.'" 3-39

منهنجي وضاحت تي هن بيهر خوشي جو اظهار ڪيو. "اهو واقعي سچ آهي. اچ مان هتي زمين تي هجڻ جو هڪ سبب اهو ثابت ڪرڻ آهي ته انسان خدا جي پوشيده روشني سان جيئرو رهي سگهي ٿو، صرف ڪاڌي سان نه."

"ڪري سگهي ٿو توهان سيڪارڻ ٻيا ڪيئن جي طرف جيئو بغير ڪاڌو؟"

"هوءَ ظاهر ٿيو هڪ ننڍي ڳالهه حيران. "مان نٿو ڪري سگهي ڪريو اهو؛ خدا ڪري ٿو نه خواهش اهو."

جيئن ئي منهنجي نظر سندس مضبوط، سهڻن هٿن تي پئي، ٿيريس مون کي پنهنجي هر هٿ جي تري تي هڪ ننڍڙو، چورس، تازو شفا يافته زخم ڏيکاريو. هر هٿ جي پوئين پاسي، هن هڪ ننڍڙو، هلال ڏانهن اشارو ڪيو- شڪل وارو زخم، تازو پرجي ويو. هر زخم سڌو هٿ مان گذريو. اهو نظارو منهنجي ذهن هلال جي چوٽين سان وڏن چورس لوهي ميخن جي واضح ياد ڏياري، جيڪي اجا تائين مشرقي استعمال ٿيندا هئا، پر جيڪي مون کي ياد نه آهن ته مون اولهه ڏٺا هئا.

بزرگ مون کي پنهنجي هفتيوار ٽرانس بابت ڪجهه ٻڌايو. "هڪ بيوس تماشائي جي حيثيت سان، مان مسيح جي پوري جذبي جو مشاهدو ڪريان ٿو." هر هفتي، خميس جي اڌ رات کان جمعي جي منجهند هڪ وڳي تائين، هن جا زخم کُلي ويندا آهن رت وهندو آهي؛ هوءَ پنهنجي عام 121 پائونڊ وزن مان ڏهه پائونڊ گهٽائي ٿي. پنهنجي همدردي واري پيار شدت سان مبتلا، ٿريس اجا تائين انهن هفتيوار خوابن جي خوشي سان منتظر آهي. سندس رب

مون کي هڪدم احساس ٿيو ته سندس عجيب زندگي خدا جي طرفان سڀني عيسائين کي نئين عهد نامي درج ٿيل عيسيٰ جي زندگي صليب جي تاريخي صداقت جي يقين ڏيارڻ گليلي جي مالڪ سندس عقيدتمندن جي وچ هميشه زندهه رشتي کي ڊرامائي طور تي ظاهر ڪرڻ جو ارادو رکي ٿي.

پروفيسر وورز لاڳاپيل ڪجهه جو سندس تجربا سان جي بزرگ.

" اسان مان ڪيترائي، ٿريس سميت، اڪثر ڪري جرمني ڏسڻ جي سفرن تي ڏينهن جو سفر ڪندا آهيون." "اهو هڪ حيرت انگيز تضاد آهي - جڏهن ته اسان ڏينهن ٽي ڪاڌو کائيندا آهيون، ٿريس ڪجهه به نه کائيندي آهي. هوءَ گلاب وانگر تازي رهي ٿي، ان ٿڪاوٽ کان بي خبر جيڪا سفرن جي ڪري اسان کي ٿئي ٿي. جيئن اسان بکيو ٿي وڃون ٿا، رستي جي ڪناري تي هوٽلن جو شڪار ڪريون ٿا، هوءَ خوشيءَ سان کلندي آهي."

پروفيسر ڪجهه دلچسپ جسماني تفصيل شامل ڪيا: "ڇاڪاڻ ته ٿريس ڪاڌو نه کائيندي آهي، هن جو پيٽ سُڪڙجي ويو آهي. هن کي ڪو به اخراج نه ٿيندو آهي، پر هن جا پسينا غدود ڪم ڪندا آهن؛ هن جي چمڙي هميشه نرم مضبوط هوندي آهي."

تي جي وقت جو جدائي، مان اظهار ڪيل جي طرف ٿريس منهنجو خواهش جي طرف هجڻ موجوده تي سندس ٽرانس.

ها، مهرباني ڪري ايندڙ جمعي تي ڪونرسروٿ اچو،" هن مهرباني سان چيو. "بشپ توهان کي اجازت ڏيندو. " مون کي تمام گهڻي خوشي آهي ته توهان مون کي ايچسٽٽ ۾ ڳوليو."

ٽريس ڪيٽرائي پيرا نرميءَ سان هٿ ملائي، □ اسان جي پارٽي سان گڏ گيٽ ڏانهن هلي وئي. مسٽر رائٽ آٽو موبائيل ريڊيو آن ڪيو؛ بزرگ ٿوري جوشيلي مسڪراهٽ سان ان جو جائزو ورتو. نوجوانن جو ايترو وڏو ميڙ گڏ ٿي ويو جو ٽريس گهر □ پوئٽي هٽي وئي. اسان هن کي هڪ دريءَ تي ڏٺو، جتي هن اسان ڏانهن ڏٺو، ٻارن وانگر، هٿ لوڏيندي.

ٻئي ڏينهن ٿيريس جي ٻن ڀائرن سان ڳالهه ٻولهه مان، جيڪي تمام مهربان □ ملنسار هئا، اسان کي خبر پئي ته بزرگ رات جو صرف هڪ يا ٻه ڪلاڪ سمهندو آهي. سندس جسم □ ڪيترن ئي زخمن جي باوجود، هوءَ سرگرم □ توانائي سان ڀريل آهي. هوءَ پکين سان پيار ڪندي آهي، مڇين جي هڪ ايڪريريم جي سنڀال ڪندي آهي، □ اڪثر پنهنجي باغ □ ڪم ڪندي آهي. سندس خط و ڪتابت وڏي آهي؛ ڪيٿولڪ عقيدتمند ڪيس دعائن □ شفا بخش دعائن لاءِ لکندا آهن. ڪيترائي طلبگار هن جي ذريعي سنگين بيمارين کان شفاياب ٿيا آهن.

سندس ڀاءُ فرڊيننڊ، لڳ ڀڳ ٽيويهن سالن جو، وضاحت ڪئي ته ٽريس □ دعا جي ذريعي طاقت آهي ته هو پنهنجي جسم تي ٻين جي بيمارين کي ختم ڪري سگهي ٿو. بزرگ جو ڪاڏي کان پرهيز ان وقت کان آهي جڏهن هن دعا ڪئي ته سندس پارش جي هڪ نوجوان جي ڳلي جي بيماري، جيڪا پوءِ مقدس حڪمن □ داخل ٿيڻ جي تياري ڪري رهي هئي، سندس پنهنجي ڳلي □ منتقل ٿي وڃي.

خميس جي منجهند جو اسان جي پارٽي بشپ جي گهر ڏانهن هلي وئي، جنهن منهنجي وهندڙ تالن کي ڪجهه حيرت سان ڏٺو. هن آساني سان ضروري اجازت نامو لکي ڇڏيو. ڪا به فيس نه هئي؛ چرچ پاران ناهيل قاعدو صرف ٽريس کي غير معمولي سياحن جي رش کان بچائڻ لاءِ آهي، جيڪي گذريل سالن □ جمعي تي هزارين ماڻهو ايندا هئا.

اسين جمعي جي صبح جو ساڍي نو وڳي ڪونرسروٿ پهتاسين. مون ڏٺو ته ٽريس جي ننڍڙي ڪوٽيج □ هڪ خاص شيشي جي ڇت وارو حصو آهي جيڪو هن کي ڪافي روشني فراهم ڪري ٿو. اسان کي ڏسي خوشي ٿي. دروازا هاٽي بند نه هئا، پر مهمان نوازي جي خوشي □ کليل هئا. تقريباً ويهه مهمانن جي قطار هئي، جن جا پنهنجا اجازت ناما هئا. ڪيترائي ماڻهو هن صوفياتي ٽرانس کي ڏسڻ لاءِ تمام پري کان آيا هئا.

ٽريس پروفيسر جي گهر □ منهنجو پهريون امتحان پنهنجي وجداني جاچ سان پاس ڪيو هو ته مان هن کي روحاني سببن لاءِ ڏسڻ چاهيان ٿو، □ صرف هڪ عارضي تجسس کي پورو ڪرڻ لاءِ نه.

منهنجو ٻيو امتحان ان حقيقت سان ڳنڍيل هو ته، مان سندس ڪمري □ مٿي وڃڻ کان ٿورو اڳ، مون پاڻ کي يوگڪ ٽرانس جي حالت □ وجهي ڇڏيو ته جيئن ٽيليپيٿڪ □ ٽيليويزن جي رابطي □ هن سان هڪ ٿي سگهان. مان سندس چيمبر □ داخل ٿيس، مهمانن سان ڀريل؛ هوءَ بستري تي اڇي لباس □ ليٽي پئي هئي. مسٽر سان.
رائٽ منهنجي پٺيان ويجهو پٺيان اچي رهيو هو، مان هڪ عجيب □ خوفناڪ منظر تي حيران ٿي، حد جي اندر ئي بيهي ويس.

ٿريس نيومن

متاثر ٿيل منهنجو 1935ع زيارت جي طرف ڪونرسروٿ، WHO مشهور ڪيٿولڪ بدنام ڪندڙ باويريا

ٿريس جي هيٺين پلڪن مان رت هڪ انچ ويڪرو وهڪرو پتلي مسلسل وهي رهيو هو. سندس نظر مرڪزي پيشاني جي اندر روحاني اک تي مٿي مرڪوز هئي. سندس مٿي جي چوڌاري ويڙهيل ڪپڙو ڪنڊن جي تاج جي اسٽگماٽا زخمن مان رت ٻڏي ويو هو. سفيد لباس سندس دل تي ڳاڙهي رنگ سان چانيل هو، سندس پاسي زخم ڪان، ان جاءِ تي جتي مسيح جو جسم، گهڻو وقت اڳ، سپاهي جي نيزي جي ڌڪ جي آخري بي عزتي برداشت ڪئي هئي.

ٿريس جا هٿ ماءُ جي اشاري وڌا ويا هئا، التجا ڪندي؛ سندس چهري تي اذيت الاهي تاثر هو. هوءَ پتلي نظر آئي، ڪيترن ئي نازڪ ظاهري طريقن سان تبديل ٿي وئي.
ڏارين ٻوليءَ لفظ پڻ پڻ ڪندي، هوءَ ٿوري لرزندڙ چپن سان پنهنجي اندروني نظر جي سامهون نظر ايندڙ ماڻهن سان ڳالهائي رهي هئي.

جيئن مان هن سان هم آهنگي هوس، مون هن جي خواب جا منظر ڏسڻ شروع ڪيا. هوءَ عيسيٰ ڪي ڏسي رهي هئي جڏهن هو مسخري ڪندڙ ميڙ جي وچ صليب ڪٽي رهيو هو. 4-39 اوچتو هن خوف پنهنجو مٿو مٿي ڪيو: خداوند ظالم وزن هيٺ ڪري پيو هو. خواب غائب ٿي ويو. تيز رحم جي ٿڪاوٽ ، ٿريس پنهنجي وهاڻي سان زور سان ٻڏي وئي.

انهيءَ وقت مون پنهنجي پنيان هڪ زوردار ڌڙڪڻ ٻڌو. هڪ سيڪنڊ لاءِ پنهنجو مٿو ڦيرايو، مون ٻه ماڻهو هڪ سجدي واري جسم کي کڻي هليا ڏٺا. پر چاڪاڻ ته مان گهري لاشعوري حالت مان ٻاهر اچي رهيو هوس، مون کي فوري طور تي گريل شخص کي سڃاڻي نه سگهيس. مون ٻيهر پنهنجون نظرون ٿريس جي چهري تي رکيون، رت جي وهڪرن هيٺان موتمار پيلو، پر هاڻي پرسڪون، پاڪائي تقدس کي ڦهلائيندڙ. مون بعد پوئتي ڏٺو مسٽر رائٽ کي پنهنجي ڳل تي هٿ رکي بيٺو ڏٺو، جنهن مان رت وهي رهيو هو. ٿمٿمائي.

"ڪري پيو؟ WHO ڊڪ،" مان پڇاڻو ڪيو پريشاني سان، "هئا توهان جي هڪ"

"ها، مان بي هوش ٿي ويو تي جي خوفناڪ تماشو."

"خير،" مان چيو تسلي ڏيندي، "توهان آهن بهادر جي طرف واپسي ڏسو تي جي نظر پيهر."

زائرين جي صبر سان انتظار ڪندڙ قطار ڪي ياد ڪندي، مسٽر رائٽ مون خاموشي سان ٿريس ڪي الوداع چيو سندس مقدس موجودگي ڇڏي ڏني. 5-39

بئي ڏينهن اسان جو ننڍڙو گروپ ڏکڻ طرف موٽر سان هليو ويو، شڪر آهي ته اسان ٽرينن تي منحصر نه هئاسين، پر اسان سڄي ڳوناٽي علائقي جتي به چاهيو فورڊ کي روڪي سگهياسين. اسان هر منٽ مان لطف اندوز ٿياسين. هڪ سير ذريعي جرمني، هالينڊ، فرانس، جي سوئس الپس. اٽلي اسين ٺهيل هڪ خاص عاجزي جي رسول، سينٽ فرانسس جي عزت لاءِ اسيسي جو سفر. يورپي دورو يونان ختم ٿيو، جتي اسان اٿينس جا مندر ڏٺا، جيل ڏٺو جنهن نرم سقراط 6-39 سندس موت جو دوا پيتو هو. يونانين هر هنڌ پنهنجيون خواهشون الاباسٽر ٺاهيندڙ فنڪاري جي تعريف سان پريل آهي.

اسان سڄ واري ميڊيٽرينين سمنڊ پار ڪري جهاز تي چڙهياسين، فلسطين لهياسين. پاڪ سرزمين تي ڏينهن ڪان ڏينهن گهمندي، مون کي زيارت جي قدر جو اڳ ڪان وڌيڪ يقين ٿي ويو. روح مسيح فلسطين هر هنڌ موجود آهي؛ مان سندس پرسان بيت لحم، گتسمني، ڪلوري، پاڪ زيتون جي جبل، اردن درياءَ گليل جي سمنڊ تي عقيدت سان گهميو.

اسان جي ننڍڙي پارٽي ڄمڻ واري جاءِ، يوسف جي ڪاريگر جي دڪان، لعزر جي قبر، مارٿا مريم جو گهر، آخري رات جي ماني جي هال جو دورو ڪيو. قديم زماني جو دور ظاهر ٿيو؛ منظر جي لحاظ ڪان، مون اهو الاهي ڊرامو ڏٺو جيڪو مسيح ڪڏهن صدين تائين ڪيڏيو هو.

مصر ڏانهن، ان جي جديد قاهره قديم اهرامن سان. پوءِ هڪ ٻيڙي تنگ ڳاڙهي سمنڊ ، وسيع عربي سمنڊ جي مٿان؛ ڏسو، هندستان!

39-1 : جي قابل ذڪر شموليت هتي جو هڪ مڪمل تاريخ آهي واجب الادا جي طرف جي حقيقت اهو منهنجو سيڪريٽري، مسٽر. رائٽ، رکيو ويو هڪ سفر جي ڊائري.

39-2 : ، پيا ڪتاب تي سندس زندگي آهن ٿريس نيومن: الف بدنام ڪندڙ جو اسان جو ڏينهن وڌيڪ تاريخون جو ٿريس نيومن ، بئي فريڊرڪ ريٽر وون لاما پاران (ملواڪي: بروس پب ڪمپني).

39-3 : متي 4:4. ماٿوءَ جو جسم بيٺري آهي نه برقرار رکيل پاران ڪُوڙو ڪاڏو (ماني) اڪيلو، پر پاران نظر نه ايندڙ طاقت انساني جسم ميڊولا اوبلونگاٽا جي (AUM. لفظ، يا) جي وائبريٽري ڪائناتي توانائي دروازي ذريعي وهندي آهي. هي ڇهون جسماني مرڪز ڳچيءَ جي پوئين پاسي پنجن اسپائنل چڪرن جي چوٽي تي واقع آهي (سنسڪرت "چڪرن" يا شعاع قوت جي مرڪزن لاءِ). ميڊولا جسم جي جي فراهمي لاءِ مکيه داخلا آهي، سڌو سنئون انسان جي مرضي جي (AUM) آفاقي زندگي جي قوت مرڪوز آهي. وچ (Kutastha) طاقت سان ڳنڍيل آهي، جيڪا ٽئين اک ستين يا مسيح شعور مرڪز جي ابرو. ڪائناتي توانائي آهي پوءِ ذخيرو ٿيل مٿي جي دماغ جيئن هڪ ذخيره جو لامحدود صلاحيتون، ويدن شاعرانه طور تي "هزار پنکڙين واري ڪمل" جي طور تي ذڪر ڪيو ويو آهي. ڪي "پاڪ روح" يا پوشيده زندگي جي قوت طور حوالو ڏئي ٿو جيڪو الاهي طور تي AUM بائيبل هميشه سيني تخليق کي برقرار رکي ٿو. "ڇا؟ ڇا توهان کي خبر ناهي ته توهان جو جسم پاڪ روح جو مندر آهي جيڪو توهان آهي، جيڪو توهان کي خدا ڪان مليو آهي، توهان پنهنجا نه آهيو؟" - 1 ڪرنٿين

6:19.

39-4 : دوران جي ڪلاڪ اڳيون منهنجو آمد، ٿريس هئي اڳ □ ئي پاس ڪيو ذريعي ڪيترائي خواب جو
جي بند ڪرڻ ڏينهن مسيح □ زندگي. سندس داخلا عام طور تي شروع ٿئي ٿو سان منظر جو جي
واقعا ڪهڙي پنيان جي آخري رات جي ماني. سندس خواب عيسيٰ جي صليب تي موت سان يا
ڪڏهن ڪڏهن، سندس قبر تي چڙهڻ سان ختم ٿئي ٿو.

39-5 : ٿريس آهي بچي ويو جي نازي ظلم، □ آهي اجا تائين موجوده □ ڪونرسروٿ، مطابق جي طرف
1945ع آمريڪي جرمني مان خبرون موڪلون.

يوسيبيس ۾ هڪ اقتباس سقراط ۽ هڪ هندو بابا جي وچ ۾ هڪ دلچسپ ملاقات جو ذڪر ڪري 39-6 : ٿو. اقتباس هيٺ ڏنل آهي: "ارسطوڪسنس، موسيقار، هندستانين بابت هيٺ ڏنل ڪهاڻي ٻڌائي ٿو. انهن مان هڪ ماڻهو سقراط سان اٿينس ۾ مليو، ۽ پڇيو ته ڪيس ڇا هو جي دائرو جو سندس فلسفو. 'هڪ پڇا ڳاڇا ۾ انسان مظهر،' جواب ڏنو سقراط. تي هي جي هندستاني ڏماڪو ٻاهر ڪلڻ. 'ڪيئن ڪري سگهي ٿو هڪ ماڻهو پڇا ڳاڇا ڪرڻ ۾ انسان مظهر،' هو چيو، 'جڏهن هو آهي بي خبر جو الائي "هڪ؟" جنهن ارسٽوڪسينس جو ذڪر ڪيو ويو آهي، اهو ارسطو جو شاگرد هو، ۽ هارمونڪس تي هڪ مشهور ليکڪ هو. سندس تاريخ 330 ق.م آهي.

باب: 40

مان واپسي جي طرف انڊيا

شڪرگذاري سان مان هندستان جي بابرڪت هوا ڪي ساهه ڪٽي رهيو هوس. اسان جي پيڙي راجپوتانا 22 آگسٽ 1935 تي بمبئي جي وڏي بندرگاهه ۾ لنگر انداز ٿي. جيتوٽيڪ هي، جهاز تان منهنجو پهريون ڏينهن، ايندڙ سال جي اڳڪٽي هئي - ٻارهن مهينن جي مسلسل سرگرمي. دوست هار ۽ سلام سان گڏ ڊاک تي گڏ ٿيا هئا؛ جلد ئي، تاج محل هوٽل ۾ اسان جي سوٽ تي، رپورٽرن ۽ فوٽوگرافرن جو هڪ وهڪرو هو.

بمبئي مون لاءِ هڪ نئون شهر هو؛ مون ان کي توانائي سان جديد محسوس ڪيو، اولهه کان ڪيتريون ئي جدتون. ڪجين جا وڻ وسيع بليواردز تي قطار ۾ آهن؛ شاندار رياستي اڏاوتون قديم مندرن سان دلچسپي لاءِ مقابلو ڪن ٿيون. جيتوٽيڪ، ڏسڻ لاءِ تمام گهٽ وقت ڏنو ويو؛ مان بي صبر هوس، پنهنجي پياري گرو ۽ ٻين پيارن کي ڏسڻ لاءِ بي تاب هوس. فورڊ کي سامان واري ڪار ۾ موڪليندي، اسان جي پارٽي جلد ئي اوڀر طرف ٽرين ذريعي ڪلڪتي ڏانهن تيز رفتاري سان وڌي رهي هئي. 1-40

اسان جي هاوڙي اسٽيشن تي پهچڻ تي اسان جو استقبال ڪرڻ لاءِ ايترو وڏو ميڙ گڏ ٿيو جو ڪجهه دير لاءِ اسان ٽرين مان لهي نه سگهياسين. ڪاسم بازار جو نوجوان مهاراجا ۽ منهنجو ڀاءُ بشنو استقباليه ڪميٽي جي سربراهي ڪئي؛ مان اسان جي استقبال جي گرمجوشي ۽ شدت لاءِ تيار نه هوس.

ان کان اڳ گاڏين ۽ موٽرسائيڪلن جي قطار، ڊول ۽ شنک جي خوشيءَ واري آواز جي وچ ۾، مس بليچ، مسٽر رائٽ، ۽ مان، مٿي کان پيرن تائين گلن جي هار سان، آهستي آهستي منهنجي پيءُ جي گهر ڏانهن هليا وياسين.

منهنجي پوڙهي ماءُ پيءُ مون کي مُئلن مان واپس ايندڙ شخص وانگر ڀاڪر پائي ورتو؛ اسان گهٽي دير تائين هڪ ٻئي ڏانهن ڏسندا رهياسين، خوشي سان بي زبان رهياسين. ڀائر ۽ ڀينرون، ماما، ماسيون ۽ ڪزن، شاگرد ۽ سالن جا دوست منهنجي چوڌاري گڏ هئا، اسان ۾ هڪ به اکيون خشڪ نه هيون. هاڻي يادن جي ذخيرن ۾ گذري ويو آهي، پيار پري ملاقات جو منظر منهنجي دل ۾ واضح طور تي برقرار آهي، ناقابل

فراموش.

جيئن لاءِ منهنجو ملاقات سان سري يوڪتيشور، لفظ ناڪامي مان؛ ڏيو جي پٿيان وضاحت ڪان منهنجو

سيڪريٽري ڪافي.

"اج، سڀ کان وڏيڪ اميدن سان پريل، مون يوگننداجي کي ڪلڪتي کان سيرامپور تائين گاڏي هلائي، مسٽر رائٽ پنهنجي سفر جي ڊائري ۾ لکيو. "اسان عجيب دڪانن وٽان گذرياسين، جن مان هڪ يوگننداجي جي ڪاليج جي ڏينهن ۾ پسنديده کاڌي پيتي جو هنڌ هو، ۽ آخرڪار هڪ تنگ، پٿين واري لين ۾ داخل ٿياسين. اوچتو کاٻي پاسي موڙ، ۽ اسان جي سامهون سادو پر متاثر ڪندڙ ٻه منزله آشرم نظر آيو، ان جي اسپيني طرز جي بالڪوني مٿئين منزل کان ٻاهر نڪرندي هئي. وسيع تاثر پرامن اڪيلائي جو هو.

"شديد عاجزي سان، مان يوگننداجي جي پٺيان هيرميٽيج جي پٿين اندر صحن ۾ هليو ويس. دل تيز ڌڙڪي رهي هئي، اسان ڪجهه پراڻي سيمينٽ جي ڏاڪڻين تي چڙهياسين، يقيناً، سچائي جي ڳولا ڪندڙن جي هزارين قدمن سان. جيئن جيئن اسان اڳتي وڌندا رهياسين، تيئن تيئن چڪتاڻ وڌيڪ تيز ٿيندي وئي. اسان جي سامهون، ڏاڪڻين جي چوٽيءَ جي ويجهو، خاموشي سان عظيم، سوامي سري يُڪتيشورجي، هڪ بابا جي شاندار پوز ۾ بيٺو نظر آيو.

"منهنجو دل ڌڙڪي ۾ ڦِري ويو جڏهن مون پاڻ کي سندس شاندار موجودگيءَ ۾ هجڻ جي شرف سان برڪت وارو محسوس ڪيو. جڏهن يوگننداجي پنهنجي گوڏن پر ڪري پيو، ۽ جهڪيل سر سان پنهنجي روح جي شڪرگذاري ۾ سلام پيش ڪيو، پنهنجي هٿ سان پنهنجي گرو جي پيرن کي ڇهيو ۽ پوءِ، عاجزي سان، پنهنجي سر کي. پوءِ هو اٿيو ۽ سري يُڪتيشورجي طرفان سيني جي ٻنهي پاسن تي ڀاڪر پائي ورتو ويو.

"شروع ۾ ڪو به لفظ نه نڪتو، پر روح جي خاموش جملن ۾ سڀ کان وڌيڪ شديد احساس جو اظهار ڪيو ويو. ڪيئن انهن جون اکيون چمڪيون ۽ نئين روح جي اتحاد جي گرمجوشي سان پريل هيون! خاموش پيٽيو مان هڪ نرم وائبريشن ايري آئي، ۽ سج به ڪڪرن کان پري ٿي اوچتو شان جي شعاع کي شامل ڪيو.

"مون مالڪ جي اڳيان گوڏن پر ڪري پنهنجو غير اظهار ڪيل پيار ۽ شڪريو ادا ڪيو، سندس هٿ کي ڇهيو پير، وقت ۽ خدمت کان بيزار، ۽ سندس آشيرواد حاصل ڪرڻ. مان پوءِ بيٺو هوس ۽ ٻن کي منهن ڏيان ٿو خوبصورت ڳوڙها اکيون جيڪي خود شناسي سان چمڪي رهيون هيون، پر خوشي سان چمڪندڙ هيون. اسان سندس ويٺي ڪمري ۾ داخل ٿياسين، جنهن جو سڄو پاسو ٻاهرئين بالڪوني ڏانهن کليل هو جيڪو پهريون پيرو گهٽي مان نظر ايندو هو. ماسٽر پاڻ کي هڪ ٿلهي ڊيونپورٽ جي خلاف تيار ڪيو، سيمينٽ جي فرش تي ڍڪيل گدي تي ويٺو هو. يوگننداجي ۽ مان گرو جي پيرن جي ويجهو ويٺا هئاسين، نارنگي رنگ جي تڪين سان گڏ اسان جي پوزيشن کي آسان ڪرڻ لاءِ. ڪَسَ جي چَٽيءَ تي

"مون ٻن سواميجين جي وچ ۾ بنگالي گفتگو کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي - مون کي خبر پئي ته انگريزي ۾ ڳالهائڻ وقت اهي بيڪار هوندا آهن، جيتوڻيڪ سواميجي مهاراج، جيئن ٻيا عظيم گرو سڏين ٿا، اهو ڳالهائي سگهن ٿا ۽ اڪثر ڪندا آهن. پر مون سندس دل کي گرم ڪندڙ مسڪراهٽ ۽ چمڪندڙ اکين ذريعي عظيم جي پاڪدامني کي محسوس ڪيو. هڪ خوبي جيڪا سندس خوشگوار، سنجيده گفتگو ۾ آساني سان نظر اچي ٿي اها آهي بيان ۾ هڪ پڪي مثبتيت - هڪ عقلمند ماڻهوءَ جي نشاني، جيڪو ڄاڻي ٿو ته هو ڄاڻي ٿو، ڇاڪاڻ ته هو خدا کي ڄاڻي ٿو. سندس عظيم حڪمت، مقصد جي طاقت، ۽ عزم هر طرح سان ظاهر آهن.

"وقت بوقت احترام سان سندس مطالعو ڪندي، مون ڏٺو ته هو وڏو، ايٿليٽڪ قد جو آهي، آزمائشن ۾ قربانين کان سخت آهي. سندس توازن شاندار آهي. هڪ يقيني طور تي جهڪيل پيشاني، جيئن جيڪڏهن ڳولڻ جي آسمان، غالب آهي سندس الائي چهرو. هو آهي هڪ بلڪه وڏو ۽ گهريلو نڪ،

جنهن سان هو بيڪار لمحن ۾ پاڻ کي تفريح ڪندو آهي، ٻار وانگر ان کي پنهنجي آڱرين سان ڦيرائيندو ۽ گهمائيندو آهي. سندس طاقتور ڪاربون اکيون هڪ آسماني نيري رنگ سان ڍڪيل آهن. سندس وار، وچ ۾ ورهايل، چانديءَ وانگر شروع ٿين ٿا ۽ چانديءَ جي سون ۾ چانديءَ جي ڪاري رنگ جي لڪيرن ۾ تبديل ٿين ٿا، سندس ڪلهن تي حلقن ۾ ختم ٿين ٿا. سندس ڏاڙهي ۽ مُڇون گهٽ يا پتليون آهن، پر تڏهن به سندس خاصيتن کي وڌائينديون نظر اچن ٿيون ۽، سندس ڪردار وانگر، ساڳئي وقت ڳرا ۽ هلڪا آهن.

" هن وٽ هڪ خوش مزاج ۽ لرزندڙ ڪل آهي جيڪا هن جي سيني جي گهرائي مان نڪرندي آهي، جنهن جي ڪري هو پنهنجي سڄي جسم ۾ لرزندو ۽ ڏکي ويندو آهي - تمام گهڻو خوش مزاج ۽ مخلص. هن جو چهرو ۽ قد پنهنجي طاقت ۾ حيران ڪندڙ آهن، جيئن هن جون عضلاتي آڱريون آهن. هو هڪ باوقار قدم ۾ بيني پوزيشن سان هلندو آهي."

" هو صرف عام ڌوتي ۾ قميص ۾ پاتل هو، ٻئي ڪڏهن مضبوط ڳِرد رنگ ۾ رنگيل هئا، پر هاٿي هڪ ڦڻيل نارنگي.

" چڱو نظر ڊوڙائيندي، مون ڏٺو ته هي ڪافي خراب ٿيل ڪمرو مالڪ جي مادي سهولتن سان عدم وابستگي جو اشارو ڏئي ٿو. ڊگهي ڪمري جي موسم جي ڪري داغدار اڇي ڀتين تي نيري پلستر سان لڪيرون لڳل هيون. ڪمري جي هڪ ڇيڙي تي لاهري مهاسايا جي تصوير لٽڪيل هئي، جيڪا سادي عقيدت ۾ هار سان ڍڪيل هئي. هڪ پراڻي تصوير پڻ هئي جنهن ۾ يوگنناجي کي ڏيکاريو ويو هو جيئن هو پهريون ڀيرو بوسٽن ۾ پهتو هو، مذهبن جي ڪانگريس ۾ ٻين مندوبن سان گڏ بيٺو هو.

" مون جديديت ۽ قديم دور جي هڪ عجيب هم آهنگي کي محسوس ڪيو. هڪ وڏو، ڪٽيل شيشي، موم بتي جي روشني وارو فانوس استعمال نه ٿيڻ ڪري ڪوري جي جالن سان ڍڪيل هو، ۽ ڀت تي هڪ روشن، جديد ڪئليندر هو. سڄو ڪمرو امن ۽ سڪون جي خوشبوءِ پکيڙي رهيو هو. بالڪوني کان ٻاهر مون کي خاموش حفاظت ۾ خانقاه جي مٿان ناريل جا وڻ نظر آيا.

" اهو ڏسڻ ۾ دلچسپ آهي ته استاد کي صرف هٿ ٻڌي تاڙيون وڄائيڻيون پونديون آهن ۽، ختم ڪرڻ کان اڳ، هن کي ڪنهن ننڍڙي شاگرد طرفان پيش ڪيو ويندو آهي يا ان جي خدمت ڪئي ويندي آهي. اتفاق سان، مان انهن مان هڪ ڏانهن تمام گهڻو متوجه آهيان - هڪ پتلي ڇوڪرو، جنهن جو نالو پرافولا آهي، 2-40 سالن جو." ڪلهن تائين ڊگها ڪارا وار، چمڪندڙ ڪاربون اکيون، ۽ آسماني مسڪراهٽ؛ سندس اکيون چمڪنديون آهن، جيئن سندس وات جا ڪندا اڀرن ٿا، جيئن تارا ۽ هلال چنڊ شام جي وقت ظاهر ٿين ٿا.

" سوامي سري يُڪتيشورجي جي خوشي واضح طور تي سندس 'پيداوار' جي واپسي تي شديد آهي (۽ هو 'پيداوار جي پيداوار' بابت ڪجهه حد تائين جستجو ڪندڙ لڳي ٿو). جڏهن ته، عظيم جي فطرت ۾ دانائي واري پهلوءَ جي غلبي سندس احساس جي ظاهري اظهار کي روڪي ٿي.

" يوگانندجي ڪيس ڪجهه تحفا ڏنا، جيئن رواج آهي جڏهن شاگرد پنهنجي گرو وٽ واپس ايندو آهي. اسان بعد ۾ هڪ سادي پر چڱي طرح پکايل ماني تي ويناسين. سيئي ڪاڏا پاڄيون ۾ چانورن جي ميلاپ جا هئا. سري يُڪتيشورجي منهنجي ڪيترن ئي هندستاني رسمن جي استعمال تي خوش ٿيو، مثال طور 'آڱر ڪائڻ'.

" ڪيترن ڪلاڪن جي اڏامندڙ بنگالي جملن ۾ گرم مسڪراهٽن ۽ خوشيءَ واري نظرن جي تبادلي کان پوءِ، اسان سندس پيرن تي سجدو ڪيو، هڪ پرنام سان الوداع چيو ، 3-40 ۽ هڪ مقدس ملاقات ۽ سلام جي دائمي ياد سان ڪلڪتي لاءِ روانو ٿيو. جيتوڻيڪ مان خاص طور تي سندس باري ۾ پنهنجن ٻاهرين تاثرن

بابت لکان ٿو، پر مان هميشه بزرگ جي حقيقي بنياد - سندس روحاني شان - کان واقف هوس. مان
سندس طاقت محسوس ڪئي، ۽ ان احساس کي منهنجي الاهي نعمت طور ڪٽندو."

آمريڪا، يورپ ۾ فلسطين مان مون سري يُڪتيشور لاءِ ڪيترائي تحفا آندا هئا. هن انهن کي
مسڪرائيندي قبول ڪيو، پر بنا ڪنهن تبصري جي. پنهنجي استعمال لاءِ، مون جرمني ۾ هڪ گڏيل
چتي-چت خريد ڪئي هئي. هندستان ۾ مون فيصلو ڪيو ته اهو چت ماسٽر کي ڏيان.

"هن تحفي جي مان واقعي تعريف ڪريان ٿو!" منهنجي گرو جون نظرون مون تي پيار سان ڦريون ويون.
جڏهن هن غير ضروري تبصرو ڪيو ته هو سمجهي ويو. سڀني تحفن مان، اهو لٺ هئي جيڪا هن مهمانن
کي ڏيکارڻ لاءِ چونڊي هئي.

"سائين، مهرباني ڪري مون کي ويني ڪمري لاءِ هڪ نئون قالين وٺڻ جي اجازت ڏيو." مون ڏٺو
هو ته سري يُڪتيشور جي شينهن جي چمڙي هڪ ڦاٽل قالين تي رکيل هئي.

"جيڪڏهن توهان کي خوشي ٿئي ته ائين ڪريو." منهنجي گرو جو آواز جوش ۾ نه هو. "ڏس، منهنجو
شينهن جو بسترو سٺو ۾ صاف آهي؛ مان پنهنجي ننڍڙي بادشاهت ۾ بادشاهه آهيان. ان کان ٻاهر وسيع دنيا
آهي، صرف ٻاهرين شين ۾ دلچسپي رکي ٿي."

جڏهن هن اهي لفظ چيا ته مون کي سال پوئتي ڦرندي محسوس ٿيا؛ هڪ ڀيرو ٻيهر مان هڪ نوجوان
شاگرد آهيان، عذاب جي روزاني باهه ۾ پاڪ ٿيل!

جيئن ئي مان پاڻ کي سيرامپور ۾ ڪلڪتي کان پري ڪري سگهيس، مان مسٽر رائٽ سان گڏ رانچي لاءِ
روانو ٿيس. اتي ڪهڙو استقبال هو، هڪ سچي داد! جڏهن مون ٻي لوٺ استادن کي ڀاڪر پائي ڏٺو، جن
منهنجي پندرهن سالن جي غير حاضري دوران اسڪول جي جهنڊي کي اڏامندي رکيو هو، ته منهنجي اکين
۾ ڳوڙها اچي ويا. رهائشي ۽ ڏينهن جي شاگردن جا روشن چهرا ۽ خوش مسڪراهٽون انهن جي گهڻ
رخي اسڪول ۽ يوگا تربيت جي قدر جي ڪافي شاهدي هيون.

پر افسوس! رانچي ادارو سخت مالي مشڪلاتن ۾ هو. سر منيندرا چندر نندي، پراڻو مهاراجا جنهن جي
ڪاسم بازار محل کي مرڪزي اسڪول جي عمارت ۾ تبديل ڪيو ويو هو، ۽ جنهن ڪيترائي شاهي عطيا ڏنا
هئا، هاڻي فوت ٿي چڪو هو. اسڪول جون ڪيتريون ئي مفت، خيرخواه خاصيتون هاڻي ڪافي عوامي مدد
جي کوٽ جي ڪري سخت خطري ۾ پئجي ويون هيون.

مون آمريڪا ۾ ڪيترائي سال ان جي عملي حڪمت، رڪاوٽن جي سامهون ان جي بي خوف جذبي کان
سواءِ نه گذاريا هئا. هڪ هفتي لاءِ مان رانچي ۾ رهيس، نازڪ مسئلن سان وڙهندي. پوءِ ڪلڪتي ۾ ممتاز
اڳواڻن ۽ استادن سان انٽرويو، ڪاسم بازار جي نوجوان مهاراجا سان هڪ ڊگهي ڳالهه ٻولهه، منهنجي پيءُ
کي مالي اپيل، ۽ ڏسو! رانچي جا لرزندڙ بنياد صحيح ٿيڻ شروع ٿيا. هڪ وڏو چيڪ سميت ڪيترائي عطيا
منهنجا آمريڪي شاگرد وقت جي آخر ۾ پهچي ويا.

هندستان ۾ اچڻ کان ڪجهه مهينن اندر، مون کي رانچي اسڪول کي قانوني طور تي شامل ٿيندي ڏسڻ
جي خوشي ٿي. مستقل طور تي عطا ڪيل يوگا تعليمي مرڪز جو منهنجو زندگيءَ جو خواب پورو ٿيو.
اهو خواب مون کي 1917 ۾ ستن ڇوڪرن جي هڪ گروپ سان گڏ عاجز شروعات ۾ رهنمائي ڪئي
هئي.

ڪان وني ڏهاڪي ۾، رانچي پنهنجي دائري کي ڇوڪرن جي اسڪول کان گهڻو اڳتي وڌايو آهي. هاڻي 1935
اتي شياما چرن لاهري مهاسيا مشن ۾ وسيع انساني سرگرميون جاري آهن.

اسڪول، يا يوگودا ست سنگا برهمچاريا وديااليا، گرامر ۾ هاءِ اسڪول جي مضمونن ۾ ٻاهرين ڪلاس هلائي
ٿو. رهائشي شاگرد ۽ ڏينهن جا اسڪالر پڻ پيشه ورانه سکيا حاصل ڪن ٿا

ڪنهن به قسم جي تربيت. ڇوڪرا پاڻ پنهنجيون گهڻيون سرگرميون خودمختيار ڪميٽين ذريعي منظم ڪندا آهن. هڪ استاد جي حيثيت سان منهنجي ڪيريئر جي شروعات ۾ مون اهو دريافت ڪيو ته جيڪي ڇوڪرا ڪنهن استاد کي ٺڳي ڪرڻ ۾ خوش ٿين ٿا، اهي خوشيءَ سان انهن جي ساٿي شاگردن پاران مقرر ڪيل نظم و ضبط جي ضابطن کي قبول ڪندا. مان پاڻ ڪڏهن به هڪ مثالي شاگرد نه هيس، مون کي سڀني ڇوڪرن جي مذاق ۽ مسئلن لاءِ تيار همدردي هئي.

رانديون ۽ رانديون کي همٿايو ويندو آهي؛ ميدان هاڪي ۽ فٽبال جي مشق سان گونجندا آهن. رانچي جا شاگرد اڪثر مقابلي وارين واقعن ۾ ڪپ کٽيندا آهن. ٻاهرين جمنازيم پري پري تائين مشهور آهي. عضلات ري چارجنگ ذريعي ٿيندو طاقت آهي جي يوگودا خصوصيت: ذهني هدايت جو زندگي توانائي جسم جي ڪنهن به حصي تي. ڇوڪرن کي آسن (پوزيشن)، تلوار ۽ لٺي (لٺ) راند، ۽ جوجتسو پڻ سيکاريا ويندا آهن. جي يوگودا صحت نمائشون تي جي رانچي وديااليا آهي تي ڇڪو آهي شرڪت ڪئي هزارين جي تعداد ۾
.

ڪول ، سنتال ۽ منڊا کي پرائمري مضمونن ۾ هندي ۾ تعليم ڏني ويندي آهي . ويجهن ڳوٺن ۾ صرف ڇوڪرين لاءِ ڪلاس منعقد ڪيا ويا آهن.

رانچي ۾ منفرد خصوصيت ڪريا يوگا ۾ شروعات آهي . ڇوڪرا روزانو پنهنجي روحاني مشقون ڪندا آهن، گيتا جي منتر ۾ مشغول هوندا آهن، ۽ سادگي، خود قرباني، عزت ۽ سچائي جي خوبين جي تعليم ڏني ويندي آهي. برائي کي انهن جي طور تي اشارو ڪيو ويو آهي جيڪو ڏک پيدا ڪري ٿو؛ چڱائي انهن عملن جي طور تي جيڪي سچي خوشي جو سبب بڻجن ٿا. برائي کي زهر واري ماکي سان ڀيٽيو ويجي ٿو، پرڪشش پر موت سان ڀريل.

توجهه جي طريقن سان جسم ۽ ذهن جي بيچيني تي قابو پائڻ سان حيرت انگيز نتيجا حاصل ٿيا آهن:

رانچي ۾ اهو ڪو نئون ناهي ته هڪ پرڪشش ننڍڙي شخصيت، نو يا ڏهه سالن جي عمر ۾، ويٺي هجي. هڪ ڪلاڪ يا وڌيڪ عرصي تائين بيحد اطمينان سان، روحاني اک ڏانهن نهاريندڙ نظر. اڪثر ڪري رانچي جي انهن شاگردن جي تصوير منهنجي ذهن ۾ واپس آئي آهي، جيئن مون دنيا جي ڪاليجين کي ڏٺو آهي جيڪي مشڪل سان هڪ ڪلاس جي دور ۾ خاموش ويهڻ جي قابل هوندا آهن. 4-40

رانچي سمنڊ جي سطح کان 2000 فوٽ مٿي واقع آهي؛ آبهوا نرم ۽ برابر آهي. هڪ وڏي غسل خاني جي ويجهو، پنجويهه ايڪڙ جي ايراضي، هندستان جي بهترين باغن مان هڪ آهي - پنج سؤ ميويدار وڻ - آم، امرود، ليچي، ڪٽڙ، ڪجور. ڇوڪرا پنهنجون ڀاڄيون پاڻ پوکيندا آهن، ۽ پنهنجن چرخن تي ڪتائيندا آهن .

هڪ مهمان خانو مغربي سياحن لاءِ مهمان نوازي سان ڪليل آهي. رانچي لائبريري ۾ ڪيترائي رسالا، ۽ انگريزي ۽ بنگالي ۾ لڳ ڀڳ هڪ هزار جلدون آهن، جيڪي اولهه ۽ اوڀر کان عطيا آهن. دنيا جي صحيفن جو هڪ مجموعو آهي. هڪ چڱي طرح درجه بندي ٿيل عجائب گهر آثار قديمه، ارضياتي، ۽ انساني نمائشون ڏيکاري ٿو؛ ٽرافيون، وڏي حد تائين، رب جي متنوع زمين تي منهنجي گهمڻ جون.

لاهري مهاسايا مشن جي خيراتي اسپتال ۽ ڊسپينسري، جنهن جون ڏورانهن ڳوٺن ۾ ڪيترئون ئي ٻاهرين شاخون آهن، اڳ ۾ ئي هندستان جي 150,000 غريبن جي خدمت ڪري چڪي آهي. رانچي جا شاگرد پهرين امداد ۾ تربيت يافته آهن، ۽ ٻوڏ يا قحط جي ڏڪوئيندڙ وقتن ۾ پنهنجي صوبي جي قابل تعريف خدمت ڪئي آهي.

باغ ۾ هڪ شِو مندر آهي، جنهن تي برڪت واري استاد، لاهري مهاشيا جي مورتي آهي. باغ ۾ روزانو دعائون ۽ صحيفن جا ڪلاس آم جي ڪنارن هيٺ منعقد ڪيا ويندا آهن.

رانچي جي رهائشي □ يوگا خاصيتن سان گڏ برانچ هاءِ اسڪول کوليا ويا آهن □ هاٽي ترقي ڪري رهيا آهن. اهي آهن يوگودا ست- سنگا ودياپيٽ (اسڪول) چوڪرن لاءِ، لڪشمن پور □. بهار □؛ □ مدناپور □ اجماليچڪ □ يوگودا ست-سنگا هاءِ اسڪول □ هيرميٽيج.

□ گنگا جي ڪناري تي، ڏڪٽيشور □ هڪ شاندار يوگودا مٺھ وقف ڪيو ويو. ڪلڪتي کان صرف 1939 ڪجهه ميل اتر □، نئون هيرميٽيج شهر جي رهواسين لاءِ امن جي پناهه گاهه فراهم ڪري ٿو. مغربي مهمانن لاءِ مناسب رهائش موجود آهي، □ خاص طور تي انهن ڳولا ڪندڙن لاءِ جيڪي روحاني احساس لاءِ پنهنجيون زندگيون شدت سان وقف ڪري رهيا آهن. يوگودا مٺ جي سرگرمين □ هندستان جي مختلف حصن □ شاگردن کي خود-احساس فيلوشپ جي تعليمات جي پندرهن ڏينهن جي ميلنگ شامل آهي.

اهو چوڻ جي ضرورت ناهي ته انهن سڀني تعليمي □ انساني سرگرمين لاءِ ڪيترن ئي استادن □ ڪارڪنن جي خود قرباني واري خدمت □ لگن جي ضرورت آهي. مان هتي انهن جا نالا درج نٿو ڪريان، ڇاڪاڻ ته اهي تمام گهڻا آهن؛ پر منهنجي دل □ هر هڪ جو هڪ شاندار مقام آهي. لاهري مهاسايا جي نظرين کان متاثر ٿي، انهن استادن عاجزي سان خدمت ڪرڻ، تمام گهٽو ڏيڻ لاءِ واعدو ڪندڙ دنياوي مقصدن کي ڇڏي ڏنو آهي.

مسٽر رائٽ رانچي جي چوڪرن سان ڪيترين ئي تيز دوستيون ٺاهيون؛ هڪ سادي ڌوتيءَ □ ملبوس ، هو ڪجهه وقت لاءِ انهن □ رهيو. رانچي، ڪلڪتي، سيرامپور، جتي به هو ويو، منهنجو سيڪريٽري، جنهن وٽ وضاحت جو هڪ روشن تحفو، پنهنجي سفر جي ڊائري ڪيڏي پنهنجي سفر جي ڊائري رڪارڊ ڪئي. هڪ شام جو مون کانئس سوال پڇيو.

"ڊڪ، ڇا آهي تنهنجو تاثر جو انڊيا؟"

"امن،" هو چيو سوچي سمجهي. "جي نسلي چمڪ آهي امن."

40-1 : اسين ٽتل اسان جو سفر □ مرڪزي صوبا، اڏ رستي تي پار جي ڪنڊ، جي طرف ڏسو مهاتما گانڌي تي وردها. انهن ڏينهن جو بيان باب 44 □ ڪيو ويو آهي.

40-2 : هئي تي چڪو آهي موجوده سان ماسٽر ڪڏهن هڪ ڪوبرا ويجهو آيو WHO پرافولا هو جي چوڪرو (ڏسو صفحو 116).

40-3 : لفظي طور تي، "پاڪ نالو،" هڪ لفظ جو سلام وچ □ هندو، گڏ پاران هٿ جي تري تي ٻڌل هٿ ڪنيو ويو ڪان جي سلام □ دل پيشاني تي. هندستان □ هڪ پرنام هٿ ملائڻ سان مغربي سلام جي جاءِ وٺندو آهي.

40-4 : ڪجهه خاص ڪنسنٽريشن ٽيڪنڪ ذريعي ذهني تربيت هر هندستاني نسل □ شاندار ياداشت جا ماڻهو پيدا ڪيا آهن. سر ٽي. وجيا راگهواچاري، هندستان ٽائمز □ ، مدراس جي جديد پيشه ور "ياداشت وارن ماڻهن" تي رڪيل ٽيسٽن کي بيان ڪيو آهي. "اهي ماڻهو،" هن لکيو، "سنسڪرت ادب □ غير معمولي طور تي سکيا ويا هئا. هڪ وڏي سامعين جي وچ □ ويٺي، اهي انهن ٽيسٽن جي برابر هئا جيڪي سامعين جي ڪيترن ئي ميمبرن هڪ ئي وقت انهن کي ڏنا. امتحان هن طرح هوندو: هڪ شخص گهنٽي وڄائڻ شروع ڪندو، 'ياداشت واري ماڻهو' پاران انگن جو تعداد ڳڻيو پوندو. ٻيو شخص هڪ پيپر مان رياضي □ هڪ ڊگهي مشق لکي ڇڏيندو، جنهن □ اضافو، گهٽتائي، ضرب □ تقسيم شامل هوندي. ٽيون ماڻهو رامائن يا مهاڀارت مان هڪ ڊگهي سيريز پڙهيندو رهندو. جو نظمون، ڪهڙي هئي جي طرف هڄڻ ٻيهر پيدا ٽيل؛ هڪ چوٿون ڪندو سيٽ ڪريو مسئلا □ تصديق ڪهڙي گهربل جي جي جوڙجڪ آيتون □ مناسب ميٽر تي هڪ ڏنو ويو موضوع، هر هڪ لڪير جي طرف آخر □ هڪ مخصوص

ڪيل لفظ، هڪ پنجون ماڻهو ڪندو ڪٽڻ تي سان هڪ ڇهون هڪ مذهبي بحث، جنهن جي صحيح ٻولي کي صحيح ترتيب ۽ نقل ڪرڻو هو جنهن ۽ تڪرار ڪندڙ ان کي هلائي رهيا هئا، ۽ هڪ ستين ماڻهو سڄو وقت هڪ ڦيٿي کي گهمائي رهيو هو، جنهن جي گردش جو تعداد ڳڻڻو هو. جي ياداشت ماهر هئي ساڳئي وقت جي طرف ڪريو سپ اهي ڪارناما خالص طور تي پاران ذهني عمل، جيئن هو هو اجازت ڏنل ڪاغذ ۽ پينسل نه. صلاحيتن تي دٻاءُ ضرور زبردست هوندو. عام طور تي لاشعوري حسد ۽ مرد قدر گهٽائڻ جي عادي هوندا آهن اهڙو ڪوششون پاران متاثر ڪندڙ جي طرف يقين ڪرڻ اهو اهي شامل ڪرڻ صرف جي ورزش جو جي هيٺيون ڪم ڪرڻ جو جي دماغ. بهرحال، اهو خالص ياداشت جو سوال ناهي. وڏو عنصر ذهن جي بيحد توجهه آهي.

باب: 41

هڪ آئيڊيل ۾ ڏکڻ انڊيا

"توهان آهن جي پهريون مغربي، ڊڪ، ڪڏهن به جي طرف داخل ٿيو اهو مزار. ڪيترائي ٿيا آهي ڪوشش ڪئي ۾ بيڪار."

منهنجي لفظن تي مسٽر رائٽ حيران نظر آيو، پوءِ خوش ٿيو. اسان ڏکڻ هندستان ۾ ميسور جي نظر ايندڙ ٽڪرين ۾ خوبصورت چامنڊي مندر چڙهي ڏنو هو. اتي اسان سون جي اڳيان سجدو ڪيو هو ۾ چانڊي قربان گاهون جو جي ديوي چامنڊي، سرپرست ديوتا جو جي خاندان جو جي حڪمراني ڪندڙ مهاراجا.

"ان منفرد اعزاز جي يادگار طور،" مسٽر رائٽ چيو، احتياط سان ڪجهه مبارڪ گلاب جي پنکڙين کي گڏ ڪندي، "مان هميشه هن گل کي محفوظ رکندس، جيڪو پادري طرفان گلاب جي پاڻي سان ڇٽيو ويو آهي."

منهنجو ساٿي ۾ مان [1-41] نومبر 1935 جو مهينو ميسور رياست جي مهمانن جي حيثيت سان گذاري رهيا هئاسين. مهاراجا، ايڇ ايڇ سري ڪرشن راجا وديار چ□ارم، هڪ مثالي شهزادو آهي جيڪو پنهنجي ماڻهن سان ذهين عقيدت رکي ٿو. هڪ متقي هندو، مهاراجا هڪ مسلمان، قابل مرزا اسماعيل کي پنهنجو ديوان يا وزيراعظم طور اختيار ڏنو آهي. ميسور جي ست ملين رهاڪن کي اسيمبلي ۾ قانون ساز ڪائونسل ٻنهي ۾ مشهور نمائندگي ڏني وئي آهي.

مهاراجا جي وارث، ايڇ ايڇ يووراج، سر سري ڪرشنا نرسنگهراج واديار، منهنجي سيڪريٽري ۾ مون کي پنهنجي روشن خيال ۾ ترقي پسند دائري جو دورو ڪرڻ جي دعوت ڏني هئي. گذريل پندرهن ڏينهن دوران مون ٽائون هال، مهاراجا ڪاليج، يونيورسٽي ميڊيڪل اسڪول ۾ هزارين ميسور شهرين ۾ شاگردن کي خطاب ڪيو هو؛ ۾ بنگلور ۾ ٽن اجتماعي گڏجاڻين، نيشنل هاءِ اسڪول، انٽرميڊيئيٽ ڪاليج، ۾ چيٽي ٽائون هال ۾ جتي ٽي هزار کان وڌيڪ ماڻهو گڏ ٿيا هئا. ڇا شوقين ٻڌندڙ آمريڪا جي منهنجي ناهيل چمڪندڙ تصوير کي ساراهي سگهيا هئا، مون کي خبر ناهي؛ پر جڏهن مون اوپر ۾ اولهه ۾ بهترين خاصيتن جي تبادلي مان نڪرندڙ باهمي فائدن جي ڳالهه ڪئي ته تاڙيون هميشه سڀ کان وڌيڪ بلند هيون.

مسٽر رائٽ ۾ مان هاڻي ٽراپيڪل امن ۾ آرام ڪري رهيا هئاسين. سندس سفر جي ڊائري ميسور جي سندس تاثرات جو هيٺ ڏنل احوال ڏئي ٿي:

"شاندار سائي چانورن جا فصل، جيڪي ڪمند جي ٽڪرن سان پريل آهن، پٿريلي ٽڪرين جي حفاظتي پيرن تي آباد آهن - ٽڪريون جيڪي زمرد جي پينوراما کي ڪارو پٿر جي ڪٽرت وانگر ڊاهينديون آهن - ۾ رنگن جي راند سج جي اوچتو ۾ ڊرامائي طور تي غائب ٿيڻ سان وڌي ٿي جڏهن اهو شاندار ٽڪرين جي پويان آرام ڳولي ٿو."

"گهڻا پرجوش لمحات آهي ٿي چڪو آهي خرچ ڪيو ۾ ڏسڻ، لڳ ڀڳ غير حاضر- ذهني طور تي، تي جي ڪڏهن -

خدا جو بدلجندڙ ڪينواس آسمان □ پکڙيل آهي، چاڪاڻ ته سندس لمس ئي رنگ پيدا ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي زندگي جي تازگي سان گڏ هلن ٿا. رنگن جي اها جوانيءَ گم ٿي ويندي آهي جڏهن انسان صرف رنگن سان نقل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي، چاڪاڻ ته خداوند هڪ وڏيڪ سادي □ اثرائتي وچولي تيل جو سهارو وٺندو آهي جيڪي نه ته تيل آهن □ نه ئي رنگ، پر صرف روشني جون شعاعون. هو هتي روشني جو هڪ ڦڙو اڇلائي ٿو، □ اهو ظاهر ڪري ٿو ڳاڙهو؛ هو ٻيهر برش ڪي لوڏي ٿو □ اهو آهستي آهستي نارنگي □ سون □ ملائي ٿو؛ پوءِ هڪ چرڪائيندڙ زور سان هو چپَ جي ڪڪر سان هڪ لڪير جو واڱڻائي اهو پنن هڪ چٽِ يا فرينچ جو ڳاڙهو وهندڙ ڪڪرن □ زخم مان ٻاهر نڪرندو آهي؛ □ ائين، مسلسل، هو راند ڪندو آهي، رات □ صبح هڪجهڙا، هميشه بدلجندڙ، هميشه نئون، هميشه تازو؛ ڪو به نمونو، ڪو به نقل، ڪو به رنگ صرف ساڳيو. ڏينهن ڪان رات □ هندستاني تبديلي جي خوبصورتي ٻين هنڌن تي بي مثال آهي؛ اڪثر آسمان ائين لڳندو آهي جيئن خدا سڀ ڪجهه ڪٽي ورتو هجي. سندس ڪٽ □ رنگ □ انهن ڪي آسمان □ هڪ طاقتور ڪيليڊو اسڪوپڪ ٿاس ڏنو.

مون کي وڏي ڪرشنا راجا ساگر ڊيم، 41-2 سان شام جي وقت جي دوري جي شان ڪي بيان ڪرڻ" گهرجي." ميسور ڪان ٻارهن ميل ٻاهر ٺهيل. يوگننداجي □ مان هڪ ننڍڙي بس □ سوار ٿياسين □، هڪ ننڍڙي چوڪرو ڪي سرڪاري ڪرينڪر يا بيٽري جي متبادل طور تي، هڪ هموار مٽي روڊ تي هلڻ لڳا، بلڪل جيئن سج لهي رهيو هو. افق تي لهي رهيو آهي □ گهٽو پڪي ٽماٽي وانگر ڪچلجي رهيو آهي.

" اسان جو سفر هر هنڌ موجود چورس چانورن جي ٻنين مان گذريو، آرامده بڙ جي قطار مان گذريو." وڻ، ناريل جي ڪجين جي هڪ بلند جهنگ جي وچ □، ٻوٽا لڳ ڀڳ جهنگل جيترا ٿلها هئا، □ آخرڪار، هڪ ٽڪريءَ جي چوٽيءَ تي پهچندي، اسان هڪ وڏي مصنوعي ڍنڍ سان منهن ڏيڻ لڳاسين، جيڪا عڪاسي ڪري رهي هئي جي تارا □ فرينچ جو ڪجيون □ ٻيو وڻ، گهيريل پاران پيارو ٽيراسڊ باغ □ ڊيم جي ڪناري تي بجلي جي بتين جي قطار - □ ان جي هيٺان اسان جون اکيون گيزر جهڙن چشمن تي رنگين شعاعن جي هڪ شاندار نظاري سان مليون، جهڙوڪ شاندار مس جا ڪيترائي وهڪرا وهي رهيا هئا - شاندار نيرو آبشار، ڳاڙهي موتي بند ڪي گرفتار ڪندڙ، سائي □ پيلي اسپري، پاٽي اڇلائيندڙ هاٿي، شڪاگو ورلڊ فيئر جو هڪ ننڍڙو، □ اجا تائين جديد طور تي چانورن جي فصلن □ سادن ماڻهن جي هن قديم زمين □ شاندار، جن اسان ڪي اهڙو پيار پريو استقبال ڏنو آهي جو مان ڊڄان ٿو ته يوگننداجي ڪي آمريڪا واپس آڻڻ □ منهنجي طاقت ڪان وڌيڪ وقت لڳندو.

" □ هڪ ٻيو نادر اعزاز - منهنجي پهرين هاٿي سواري. ڪالهه يوواراج اسان ڪي پنهنجي گرميءَ جي محل دعوت ڏني ته جيئن پنهنجي هڪ هاٿي تي سواري جو مزو وٺان، هڪ تمام وڏو جانور. مون هڪ ڏاڪڻ تي چڙهڻ لاءِ مهيا ڪيل هاودا يا زين تي چڙهڻ لاءِ، جيڪو ريشمي گدي وارو □ ڊبي جهڙو آهي؛ □ پوءِ لڏڻ، اڇلائڻ، جهولڻ، □ هڪ نالي □ هيٺ لهڻ لاءِ، پريشان ٿيڻ يا چوڻ لاءِ تمام گهٽو پرجوش، پر پياري زندگي لاءِ لٽڪندو رهيس!"

ڏکڻ هندستان، تاريخي □ آثار قديمه جي آثارن سان مالا مال، هڪ قطعي □ اجا تائين ناقابل بيان دلڪش زمين آهي. ميسور جي اتر □ هندستان جي سڀ ڪان وڏي مقامي رياست، حيدرآباد، هڪ خوبصورت سطح مرتفع آهي جيڪو طاقتور گوداوري نديءَ طرفان ڪٽيل آهي. وسيع زرخيز ميدان، خوبصورت نيلگيري يا "نيرو جبل"، ٻيا علائقا جن □ چونا پٿر يا گرينائيٽ جون بنجر ٽڪريون آهن. حيدرآباد جي تاريخ هڪ ڊگهي، رنگين ڪهاڻي آهي، جيڪا ٽي هزار سال اڳ آنڌرا بادشاهن جي دور □ شروع ٿي، □ هندو خاندانن جي دور □ 1294 عيسوي تائين جاري رهي، جڏهن اهو مسلمان حڪمرانن جي هڪ قطار ڏانهن ويو جيڪي هن ڏينهن حڪومت ڪندا هئا.

سڄي هندستان □ فن تعمير، مجسمو □ مصوري جو سڀ ڪان وڌيڪ دلڪش مظاهرو حيدرآباد □ ايلورا □ اجنتا جي قديم پٿر جي مجسمي واري غارن □ ملي ٿو. ايلورا □ ڪيلاسا، هڪ وڏو سنگ تراش مندر،

مائيڪل اينجلو جي شاندار تناسب ۾ ديوتائن، انسانن ۽ جانورن جي نقش نگاري ڪئي وئي آهي. اجنتا پنج
گرجا گهرن ۽ پنجويهن خانقاهن جو هنڌ آهي،

سپئي پٽر جي ڪوٽائي شاندار فريسڪو ٽيل ٽنين سان برقرار رکي وئي آهي جن تي فنڪارن ۾ مجسما سازن پنهنجي ذهانت کي امر ڪري ڇڏيو آهي.

حيدرآباد شهر عثمانيه يونيورسٽي ۾ شاندار مڪي مسجد جي زينت سان سينگاريل آهي، جتي ڏهه هزار مسلمان نماز لاءِ گڏ ٿي سگهن ٿا.

ميسور رياست پڻ هڪ خوبصورت عجائب گهر آهي، سمنڊ جي سطح کان ٽي هزار فوٽ مٿي، گهاٽا ٽراپيڪل ٻيلن سان ڀريل، جهنگلي هاٿين، بائسن، رڇ، پينٽر ۾ ٽائيگرن جو گهر. ان جا ٻه مکيه شهر، بنگلور ۾ ميسور، صاف، پرڪشش آهن، ڪيترائي پارڪ ۾ عوامي باغ آهن.

يارهين کان پندرهين صديءَ تائين هندو بادشاهن جي سرپرستي هيٺ ميسور ۾ هندو فن تعمير ۾ مجسما سازي پنهنجي اعليٰ ترين ڪمال حاصل ڪئي. بيلور ۾ مندر، يارهين صديءَ جو شاهڪار جيڪو بادشاهه وشنو ورڌن جي دور ۾ مڪمل ٿيو، پنهنجي تفصيل جي نزاڪت ۾ شاندار تصويرن جي ڪري دنيا ۾ بي مثال آهي.

اتر ميسور ۾ مليل پٿر جا ٽنيا ٽئين صدي قبل مسيح جا آهن، جيڪي بادشاهه اشوڪ جي ياد کي روشن ڪن ٿا. هو ان وقت غالب موريا خاندان جي تخت تي ويٺو؛ سندس سلطنت ۾ تقريبن سڄو جديد هندستان، افغانستان ۾ بلوچستان شامل هئا. هي شاندار شهنشاهه، جنهن کي مغربي مورخ به هڪ بي مثال حڪمران سمجهن ٿا، هڪ پٿر جي يادگار تي هيٺ ڏنل حڪمت ڇڏي ويو آهي:

هي مذهبي لکت ان ڪري اُڪريل آهي ته جيئن اسان جا پٽ ۾ پوٽا اهو نه سوچين ته هڪ نئين فتح ضروري آهي؛ ته جيئن اهي تلوار جي فتح کي فتح جي نالي جي لائق نه سمجهن؛ ته جيئن اهي ان ۾ تباهي ۾ تشدد کان سواءِ ڪجهه به نه ڏسن؛ ته جيئن اهي مذهب جي فتح کان سواءِ ڪنهن به شيءِ کي سچي فتح نه سمجهن. اهڙين فتحن جي هن دنيا ۾ آخرت ۾ قيمت آهي.

منهنجو ساٿي ۾ مان پوز ڏيڻ اڳ جي "خواب ۾ سنگ مرمر،" جي تاج محل تي آگره.

اشوڪا، طاقتور چندرگپت موريا (جيڪو يونانين ۾ سينڊروڪوٽس جي نالي سان مشهور هو) جو پوٽو هو، جيڪو پنهنجي جوانيءَ ۾ سڪندر اعظم سان مليو هو. بعد ۾ چندرگپت هندستان ۾ ڇڏيل مقدوني فوجن کي تباهه ڪيو، پنجاب ۾ سيليوڪس جي حملي آور يوناني فوج کي شڪست ڏني، ۽ پوءِ پنهنجي پٽنا جي دربار ۾ هيلينڪ سفير ميگاسٿينس جو استقبال ڪيو.

يوناني مورخن ۾ پين جيڪي سڪندر جي هندستان جي سفر ۾ سندس سان گڏ هئا يا پٺيان آيا هئا، انهن پاران انتهائي دلچسپ ڪهاڻيون باريڪ بيني سان رڪارڊ ڪيون ويون آهن. آرين، ڊيوڊورس، جون ڪهاڻيون، پلاٽارڪ، ۽ اسٽرابو جي جاگرافيدان آهي تي چڪو آهي ترجمو ٿيل پاران ڊاڪٽر جي. ڊبليو. ايم ڪرنڊل 3-41 قديم هندستان تي روشني وجهڻ لاءِ. سڪندر جي ناڪام حملي جي سڀ کان وڌيڪ تعريف جوڳي خاصيت اها هئي ته هن هندو فلسفي ۾ يوگين ۽ پاڪ ماڻهن ۾ گهري دلچسپي ڏيکاري، جن سان هو وقت بوقت ملندو هو ۽ جن جي سماج کي هو بي صبري سان ڳوليندو هو. يوناني جنگجو جي اتر هندستان ۾ ٽيڪسيلا پهچڻ کان ٿوري دير بعد، هن هڪ قاصد، اونيسيڪريٽوس، جيڪو هيلينڪ اسڪول آف ڊائيوجينس جو شاگرد هو، کي هڪ هندستاني استاد، ڊنڊاميس، کي آڻڻ لاءِ موڪليو، جيڪو هڪ وڏو سنياسي هو. ٽيڪسيلا.

"سلام هجي، اي برهمڻن جا استاد!" اونسيڪريٽوس پنهنجي ٻيلي جي رهائشگاهه ۾ ڊنڊاميس کي ڳولڻ کان پوءِ چيو. "طاقتور ديوتا زيوس جو پٽ، سڪندر هجڻ ڪري، جيڪو سڀني انسانن جو خود مختيار خداوند آهي، توهان کي پاڻ وٽ وڃڻ لاءِ چوي ٿو، ۽ جيڪڏهن توهان اطاعت ڪندا، ته هو توهان کي وڏن تحفن سان انعام ڏيندو، پر جيڪڏهن توهان انڪار ڪيو، ته هو توهان جو مٿو ڪٽي ڇڏيندو!"

يوگي هن زبردستي دعوت کي آرام سان قبول ڪيو، ۽ "پنهنجي پنن جي پلنگ تان پنهنجو مٿو به نه مٿي ڪيو."

جيڪڏهن سڪندر اهڙو آهي ته مان به زيوس جو پٽ آهيان،" هن تبصرو ڪيو. "مون کي ڪجهه به نه " گهرجي جيڪو سڪندر جو آهي، ڇاڪاڻ ته مان جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي ان تي مطمئن آهيان، جڏهن ته مان ڏسان ٿو ته هو پنهنجن ماڻهن سان گڏ سمنڊ ۽ زمين تي بغير ڪنهن فائدي جي گهمي ٿو، ۽ ڪڏهن به پنهنجي پٽڪڻ جو خاتمو نه ٿو اچي."

وڃ ۽ سڪندر کي ٻڌاءِ ته خدا، جيڪو عظيم بادشاهه آهي، ڪڏهن به گستاخانه ظلم جو خالق ناهي، پر " آهي روشني، امن، زندگي، پاڻي، انسان جي جسم ۽ روحن جو خالق؛ هو سڀني انسانن کي قبول ڪري ٿو جڏهن موت انهن کي آزاد ڪري ٿو، ڪنهن به طرح سان بڇڙي بيماري جي تابع نه آهي. هو اڪيلو منهنجي تعظيم جو خدا آهي، جيڪو قتل عام کان نفرت ڪري ٿو ۽ ڪنهن به جنگ کي نه ٿو ڀڙڪائي.

"سڪندر ڪو به خدا نه آهي، ڇاڪاڻ ته هن کي موت جو ذائقو چکڻو آهي،" دانا خاموش طنز ۾ جاري رکيو. "هو ڪيئن دنيا جو مالڪ ٿي سگهي ٿو، جڏهن ته هو اڃا تائين پاڻ کي اندروني تخت تي نه ويٺو آهي؟" عالمگير بادشاهت؟ نه ته هو اڃا تائين عالم ارواح ۾ جيئرو داخل ٿيو آهي، ۽ نه ئي ڪيس خبر آهي ته جي سج ذريعي جي مرڪزي علائقا جو جي زمين، جڏهن ته جي قومون تي ان جو حدون آهي اپترو به نه ٻڌو جيترو سندس نالو ٻڌو آهي!

هن سزا کان پوءِ، يقيناً سڀ کان وڌيڪ ظالم، جيڪو "دنيا جي مالڪ" جي ڪنن تي حملو ڪرڻ لاءِ موڪليو ويو هو، ساجاهه وند طنزيه انداز ۾ چيو، "جيڪڏهن سڪندر جي موجوده حڪومت سندس خواهشن لاءِ ڪافي نه آهي، ته پوءِ ڪيس گنگا ندي پار ڪرڻ ڏيو؛ اتي هو هڪ اهڙو علائقو ڳوليندو جيڪو سندس سڀني ماڻهن کي برقرار رکي سگهي، جيڪڏهن هن پاسي وارو ملڪ ڪيس روڪڻ لاءِ تمام گهڻو تنگ آهي. 4-41

پر، اهو ڄاڻو ته سڪندر جيڪي پيش ڪري ٿو ۽ جيڪي تحفا هن واعدو ڪيا آهن اهي مون لاءِ بلڪل "

بيڪار شيون آهن؛ جن شين کي مان عزت ڏيان ٿو حقيقي استعمال قدر جي لائق سمجهان ٿو اهي
اهي پن آهن جيڪي منهنجا آهن."

گهر، اهي گلن وارا ٻوٽا جيڪي مون کي روزانو کاڌو فراهم ڪن ٿا، □ پاڻي جيڪو منهنجو پيئڻ آهي؛ جڏهن ته ٻيون سڀئي ملڪيتون جيڪي پريشاني سان گڏ ڪيون ويون آهن، انهن کي تباهه ڪندڙ ثابت نه ٿيندو. جيڪي انهن کي گڏ ڪن ٿا، □ صرف ڏک □ تڪليف جو سبب بڻجن ٿا، جنهن سان هر غريب انسان مڪمل طور تي پريل آهي. منهنجي لاءِ، مان ٻيلي جي پنن تي ليٽندو آهيان، □ ڪجهه به نه هجڻ ڪري جنهن جي حفاظت جي ضرورت هجي، خاموش ننڊ □ اکيون بند ڪريان ٿو؛ جڏهن ته مون وٽ حفاظت لاءِ ڪجهه هجي ها، ته اهو ننڊ کي ختم ڪري ڇڏي ها. زمين مون کي هر شيءِ فراهم ڪري ٿي، جيتوڻيڪ هڪ ماءُ پنهنجي ٻار کي کير سان. مان جتي به چاهيان ٿو وڃان ٿو، □ ڪا به پرواهه ناهي جنهن سان مون کي پاڻ کي مجبور ڪيو وڃي.

"جيڪڏهن سڪندر منهنجو مٿو ڪٽي ڇڏي، ته هو منهنجي روح کي به تباهه نٿو ڪري سگهي. منهنجو مٿو اڪيلو، پوءِ خاموش، باقي رهندو، جسم کي زمين تي ڦاٽل ڪپڙي وانگر ڇڏي، جتان اهو پڻ کنيو ويو هو. پوءِ مان، روح بڻجي، پنهنجي خدا ڏانهن مٿي ويندس، جنهن اسان سڀني کي جسم □ شامل ڪيو □ اسان کي زمين تي ڇڏي ڏنو ته جيئن اهو ثابت ڪري سگهجي ته ڇا، جڏهن هتي هيٺ، اسان سندس حڪمن جي فرمانبرداري سان زندگي گذاريندا‌سين □ ڪير به جڏهن اسين سندس حضور □ وڃون ٿا ته اسان سڀني کان اسان جي زندگي جو احوال گهري ٿو، ڇاڪاڻ ته هو جج آهي. سڀني فخر وارين غلطين جي؛ ڇاڪاڻ ته مظلومن جون آهون عذاب بڻجي وينديون آهن ظالم.

"پوءِ سڪندر کي انهن ڌمڪين سان انهن کي ڊيڄارڻ ڏيو جيڪي دولت جي خواهش رکن ٿا □ جيڪي موت کان ڊڄن ٿا، ڇاڪاڻ ته اسان جي خلاف اهي ٻئي هٿيار هڪجهڙا بي طاقت آهن؛ برهمڻ نه سون سان پيار ڪن ٿا □ نه ئي موت کان ڊڄن ٿا. پوءِ وڃو □ سڪندر کي چئو: ڊنڊاميس کي ڪنهن به شيءِ جي ضرورت ناهي جيڪا توهان جي آهي، □ تنهن ڪري توهان وٽ نه ويندو، □ جيڪڏهن توهان ڊنڊاميس کان ڪجهه چاهيو ٿا، ته توهان هن وٽ اچو."

سڪندر، اونيسيڪريٽوس ذريعي يوگي جو پيغام غور سان ٻڌو، □ "محسوس ڪيو ڊنڊاميس کي ڏسڻ جي خواهش اڳ کان وڌيڪ مضبوط هئي، جيڪو جيتوڻيڪ پوڙهو □ ننگو هو، پر اهو واحد مخالف هو جنهن □ هو، ڪيترن ئي قومن جو فاتح، پنهنجي مقابلي کان وڌيڪ مليو هو.

سڪندر ٽيڪسيلا □ ڪيترن ئي برهمڻ تپسيائن کي دعوت ڏني جيڪي فلسفي جي سوالن جا جواب ڏيڻ □ مهارت رکندڙ هئا □ انهن جي مهارت جي ڪري مشهور هئا. لفظي جهڳڙي جو احوال پلاٽارڪ ڏنو آهي؛ سڪندر پاڻ سڀني سوالن کي ترتيب ڏنو.

"ڪير وڌيڪ گهڻا آهن، جيئرا يا مئل؟" "جيئرا، ڇاڪاڻ ته مئل نه آهن."

"ڪهڙو وڏن جانورن کي پيدا ڪري ٿو، سمنڊ يا زمين؟" "زمين، ڇاڪاڻ ته سمنڊ صرف زمين جو هڪ حصو آهي."

"ڪهڙي آهي جي هوشيار ترين جو جانور؟"

"اهو جنهن سان انسان اجا تائين واقف نه آهي." (انسان نامعلوم کان ڊڄندو آهي.)

"پهريان ڪهڙو وجود □ هو، ڏينهن يا رات؟"

ڏينهن هڪ ڏينهن ڪان پهرين هو." هن جواب سڪندر کي حيران ڪري ڇڏيو؛ برهمڻ وڌيڪ چيو: "ناممڪن
سوالن لاءِ ناممڪن جواب گهربل آهن."

"ڪيئن بهترين مئي هڪ ماڻهو ٿاهڻ پاڻ پيارا؟"

" هڪ ماڻهو محبوب ٿي ويندو جيڪڏهن، وڏي طاقت سان مالامال، هو اجا تائين پاڻ کي ڏجڻ وارو نه

ٻڌائي." "هڪ ماڻهو ڪيئن ديوتا بڻجي سگهي ٿو؟" 5-41

اهو ڪرڻ سان جيڪو انسان لاءِ ناممڪن آهي." "ڪهڙو مضبوط "

آهي، زندگي يا موت؟"

"زندگي، چاڪاڻ ته اهو رڇ تنهنڪري ڪيترائي برائيون."

سڪندر هندستان مان پنهنجي استاد جي حيثيت سان هڪ سچي يوگي کي ٻاهر ڪڍڻ ۾ ڪامياب ٿيو. هي ماڻهو سوامي اسفائنس هو، جنهن کي يوناني "ڪلانوس" سڏيندا هئا چاڪاڻ ته بزرگ، ڪالي جي روپ ۾ خدا جو هڪ پڳت، سپني کي سندس مبارڪ نالو ٻڌائي سلام ڪندو هو.

ڪلانوس سڪندر سان گڏ فارس ويو. هڪ بيان ڪيل ڏينهن تي، فارس ۾ سوسا ۾، ڪلانوس سڄي مقدوني فوج جي سامهون هڪ جنازي جي چتا ۾ داخل ٿي پنهنجي پوڙهي جسم کي ڇڏي ڏنو. مورخن سپاهين جي حيرت کي رڪارڊ ڪريو جن ڏٺو ته يوگي کي درد يا موت جو ڪو به خوف نه هو، ۾ جيڪو ڪڏهن به پنهنجي جاءِ تان نه هٽيو جڏهن هو باهه ۾ سڙي ويو. وڃڻ ڪان اڳ سندس تدفين لاءِ، ڪلانوس پنهنجن سپني ويجهن ساٿين کي ڀاڪر پائي ورتو هو، پر سڪندر کي الوداع چوڻ ڪان پاسو ڪيو، جنهن کي هندو بابا صرف چيو هو:

"بابل ۾ ۾ ۾ دير ٿوري توهان ڏسو ڪندو مان."

سڪندر فارس ڇڏي ويو، ۾ هڪ سال بعد بابل ۾ فوت ٿي ويو. سندس هندستاني گرو جا لفظ سندس چوڻ جو طريقو هئا ته هو زندگي ۾ موت ۾ سڪندر سان گڏ هوندو.

يوناني مورخ اسان کي هندستاني سماج جون ڪيتريون ئي روشن ۾ متاثر ڪندڙ تصويرون ڇڏي ويا آهن. آرين اسان کي ٻڌائي ٿو ته هندو قانون ماڻهن جي حفاظت ڪري ٿو ۾ "حڪم ڏئي ٿو ته انهن مان ڪو به، ڪنهن به حالت ۾، غلام نه هوندو پر، پاڻ آزادي مان لطف اندوز ٿي، اهي ان جي برابر حق جو احترام ڪندا جيڪو سپني وٽ آهي. انهن لاءِ، انهن سوچيو، جن نه ته ٻين تي غلبو حاصل ڪرڻ سکيو آهي ۾ نه ئي ٻين ڪان ڏجڻ سکيو آهي، اهي اهڙي زندگي حاصل ڪندا جيڪا سپني تبديلين لاءِ بهترين طور تي موزون هجي."
6-41

" هندستاني،" هڪ ٻيو متن هلي ٿو، "نه ته سود تي پئسا ڏين ٿا، ۾ نه ئي قرض وٺڻ جو طريقو ڄاڻن ٿا. اهو هڪ هندستاني لاءِ قائم ڪيل رواج جي خلاف آهي ته هو غلط ڪم ڪري يا برداشت ڪري، ۾ تنهن ڪري اهي نه ته معاهدو ڪن ٿا ۾ نه ئي ضمانتن جي ضرورت آهي." اسان کي ٻڌايو ويو آهي ته شفا سادي ۾ قدرتي طريقن سان هئي. "علاج دوائن جي استعمال جي بدران غذا کي منظم ڪرڻ سان ڪيو ويندو آهي. سپ ڪان وڌيڪ معزز علاج مرهم ۾ پلستر آهن. ٻيا سپ وڏي پيماني تي نقصانڪار سمجهيا وڃن ٿا." جنگ

مشغوليت ڪشترين يا جنگجو ذات تائين محدود هئي. "نه ئي ڪو دشمن پنهنجي زمين تي ڪم ڪندي ڪنهن هاري تي اچي، ان کي ڪو به نقصان نه پهچائيندو، هن قسم جي ماڻهن لاءِ طبقو، جيڪو عوامي ڀلائي ڪندڙ سمجهيو ويندو آهي، هر قسم جي نقصان کان محفوظ آهي. اهڙي طرح زمين غير آباد رهي ٿي ڳري فصل پيدا ڪري ٿي، رهواسين کي زندگي کي خوشگوار بڻائڻ لاءِ گهربل شيون فراهم ڪري ٿي."

7-41

شهنشاهه چندرگپت، جنهن 305 ق.م ۾ سڪندر جي جنرل، سيليوڪس ۽ کي شڪست ڏني هئي، ست فيصلو ڪيو سال بعد ۾ جي طرف هٿ مٽان جي لگام جو هندستان جو حڪومت جي طرف سندس پُٽ. سفر ڪرڻ جي طرف ڏکڻ هندستان ۾، چندرگپت پنهنجي زندگي جا آخري ٻارهن سال هڪ پئسي کان خالي تپسيا جي حيثيت ۾ گذاريا، سروناٻيلگولا جي هڪ پٿريلي غار ۾ خود شناسي جي ڳولا ۾، جيڪو هاڻي ميسور جي مزار جي طور تي عزت وارو آهي. ويجهو ئي موجود آهي. دنيا جو سڀ کان وڏو مجسمو، جيڪو جين ماڻهن پاران 983ع ۾ سنت ڪومتيشورا جي عزت لاءِ هڪ وڏي پٿر مان ٺاهيو ويو هو.

ميسور جا هر هنڌ موجود مذهبي مزار ڏکڻ جي ڪيترن ئي عظيم بزرگن جي مسلسل ياد ڏياريندڙ آهن. انڊيا. هڪ جو اهي ماسٽر، ٿئومناور، آهي ڪاٻو اسان جي پنيان چئلينج ڪندڙ نظم:

توهان ڪري سگهي ٿو ڪنٽرول هڪ چريو هاٿي؛
توهان رڇ ۾ شينهن جو وات بند ڪري سگهو ٿا؛ توهان شينهن تي سواري
ڪري سگهو ٿا؛
توهان ڪري سگهي ٿو کيڏڻ سان جي ڪوبرا؛
ڪيميا جي ذريعي توهان پنهنجي روزي ڪمائي سگهو ٿا؛ توهان
ڪائنات ۾ پوشيده طور تي گهمي سگهو ٿا؛ توهان ديوتائن جا غلام
بڻائي سگهو ٿا؛
توهان ڪري سگهي ٿو هجڻ ڪڏهن به نوجوان؛
توهان ڪري سگهي ٿو هلڻ تي پاڻي ۾ جيئو ۾ باهه؛
پر ڪنٽرول جو جي ذهن آهي بهتر ۽ وڌيڪ مشڪل.

هندستان جي انتهائي ڏکڻ ۾ واقع خوبصورت ۽ زرخيز رياست ٽراونڪور ۾، جتي ٽرئفڪ دريائن ۽ واهن ذريعي هلندي آهي، مهاراجا هر سال جنگين ۾ ڪيترن ئي ننڍين رياستن جي ٽراونڪور سان الحاق جي گناهن جي ڪفاري لاءِ موروثي ذميواري قبول ڪري ٿو. هر سال ڇهين ڏينهن تائين مهاراجا ويدڪ گيت ۽ تلاوت ٻڌڻ لاءِ روزانو ٽي ڀيرا مندر جو دورو ڪندو آهي؛ ڪفاري جي تقريب لکشديپم يا مندر جي هڪ لک روشنين سان روشن ڪرڻ سان ختم ٿيندي آهي.

عظيم هندو قانون ساز منو [8-41] بادشاهه جي فرضن کي بيان ڪيو آهي. "هن کي اندرا (ديوتائن جو مالڪ) وانگر سهولتون ڏيڻ گهرجن؛ نرمي ۽ غير محسوس طور تي ٽيڪس گڏ ڪرڻ گهرجن جيئن سج پاڻي مان بخار حاصل ڪري ٿو؛ پنهنجي رعيت جي زندگي ۾ داخل ٿيو جيئن هوا هر هنڌ هلي ٿي؛ يام (موت جو ديوتا) وانگر سڀني سان انصاف ڪريو؛ ظالمن کي ورونا (آسمان ۽ هوا جو ويدڪ ديوتا) وانگر قاسي ۾ بند ڪريو؛ سڀني کي چنڊ وانگر خوش ڪريو، باهه جي ديوتا وانگر ظالم دشمنن کي ساڙيو؛ ۽ سڀني کي زمين جي ديوي وانگر سهارو ڏيو."

"جنگ ۾ بادشاهه کي زهريلي يا باهه وارن هٿيارن سان نه وڙهڻ گهرجي ۽ نه ئي ڪمزور، تيار نه يا هٿيارن کان خالي دشمنن يا ماڻهن کي مارڻ گهرجي جيڪي ڊڄن ٿا يا جيڪي حفاظت لاءِ دعا ڪن ٿا يا جيڪي ڀڄي وڃن ٿا. جنگ کي صرف آخري حربي طور استعمال ڪيو وڃي. جنگ ۾ نتيجا هميشه شڪي هوندا آهن."

هندستان جي ڏکڻ اوڀر ساحل تي مدراس پريزيڊنسي ۾ مدراس جو هموار، وسيع، سمنڊ جي ڪناري وارو شهر، ۽ ڪونجيورام، سونهري شهر، پلوا خاندان جي گاديءَ جو هنڌ آهي جنهن جي بادشاهن حڪومت

كئي.

عيسائي دور جي شروعاتي صدين دوران. جديد مدراس پريزيڊنسي ۾ عدم تشدد مهاتما گانڌي جي نظرين وڏي ترقي ڪئي آهي؛ سفيد نمايان "گانڌي ٽوپيون" هر هنڌ نظر اچن ٿيون. ڏکڻ ۾ عام طور تي مهاتما "اڇوتن" لاءِ ڪيترائي اهم مندر سڌارا ۾ ذات پات جي نظام ۾ سڌارا آندا آهن.

ذات پات جي نظام جي شروعات، جيڪا عظيم قانون ساز منو پاران ترتيب ڏني وئي هئي، قابل تعريف هئي. هن واضح طور تي ڏٺو ته انسان قدرتي ارتقا جي ذريعي چئن وڏن طبقن ۾ ورهايل آهن: اهي جيڪي پنهنجي جسماني محنت (شودر) ذريعي سماج جي خدمت ڪرڻ جي قابل آهن؛ اهي جيڪي ذريعي خدمت ڪن ٿا ... ذهنيت، مهارت، زراعت، واپار، واپار، ڪاروباري زندگي عام طور تي (ويش)؛ اهي جن جون صلاحيتون انتظامي، انتظامي، ۽ حفاظتي حڪمران ۾ جنگجو آهن (ڪشتري)؛ اهي جيڪي غور فڪر ڪندڙ طبيعت جا آهن، روحاني طور تي متاثر ۽ متاثر ڪندڙ (برهمڻ). "نه ته جنم، نه ئي رسمون، نه ئي مطالعو ۽ نه ئي نسب اهو فيصلو ڪري سگهي ٿو ته ڪو ماڻهو ٻه پيرا پيدا ٿيو آهي (يعني، هڪ برهمڻ)؛" مهاڀارت اعلان ڪري ٿو، "صرف ڪردار ۽ رويي فيصلو ڪري سگهن ٿا." 9-41 منو هدايت ڪئي سماج کي پنهنجن ميمبرن جو احترام ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته انهن وٽ عقل، نيڪي، عمر، رشتيداري يا، آخرڪار، دولت هئي. ويدڪ هندستان ۾ دولت کي هميشه حقير سمجهيو ويندو هو جيڪڏهن اهي خيراتي مقصدن لاءِ گڏ ڪيون ويندڙيون هيون يا دستياب نه هونديون هيون. وڏي دولت وارن غير سخي ماڻهن کي سماج ۾ گهٽ درجو ڏنو ويندو هو.

جڏهن صدين کان ذات پات جو نظام سخت ٿي ويو ته موروثي رڪاوٽ ۾ تبديل ٿي ويو، تڏهن سنگين برائيون پيدا ٿيون. گانڌي جهڙا سماجي سڌارڪ ۽ هندستان ۾ ڪيترن ئي سماجن جا ميمبر اڄ ذات پات جي قديم قدرن کي بحال ڪرڻ ۾ سست پر يقيني ترقي ڪري رهيا آهن، جيڪي صرف قدرتي قابليت تي ٻڌل آهن ۽ پيدائش تي نه. زمين تي هر قوم کي پنهنجو مخصوص ڏک پيدا ڪندڙ ڪرم آهي جنهن سان معاملو ڪرڻ ۽ ختم ڪرڻ لاءِ؛ هندستان پڻ، پنهنجي ورسٽائل ۽ ناقابل تسخير روح سان، ذات پات جي اصلاح جي ڪم جي برابر ثابت ٿيندو.

ڏکڻ هندستان ايترو ته دلچسپ آهي جو مسٽر رائٽ ۽ مون کي اسان جي آرامده زندگي کي ڊگهو ڪرڻ جي خواهش هئي. پر وقت، پنهنجي قديم بي رحمي ۾، اسان سان ڪو به مهذب انداز ۾ نه وڌايو. مون کي جلد ئي ڪلڪتي يونيورسٽي ۾ انڊين فلسفي ڪانگريس جي اختتامي اجلاس کي خطاب ڪرڻ جو پروگرام هو. ميسور جي دوري جي آخر ۾، مون انڊين اڪيڊمي آف انڊيا جي صدر سر سي وي رامن سان ڳالهه ٻولهه مان لطف اندوز ٿيو. سائنس. هن شاندار هندو فزڪسسٽ کي 1930 ۾ روشني جي پکيڙ ۾ سندس اهم دريافت لاءِ نوبل انعام ڏنو ويو - "رامن اثر" جيڪو هاڻي هر اسڪولي ٻار کي معلوم آهي.

مدراس جي شاگردن ۽ دوستن جي ميڙ کي بيچيني سان الوداع ڪندي، مسٽر رائٽ ۽ مان اتر ڏانهن روانا ٿياسين. رستي ۾ اسان هڪ ننڍڙي مندر جي سامهون روڪيو جيڪو سداشو برهمڻ، 10-41 جي ياد ۾ مقدس آهي. جن جي ارڙهين صديءَ جي زندگيءَ جي ڪهاڻي ۾ معجزا گڏ ٿيل آهن. نيرور ۾ هڪ وڏو سداشيوا مندر، جيڪو پڊوڪوٽائي جي راجا پاران ٺهرايو ويو هو، هڪ زيارتگاهه آهي جنهن ڪيترن ئي الاهي شفا جي شاهدي ڏني آهي.

سداشيوا، هڪ پيارو ۽ مڪمل طور تي روشن خيال استاد، جون ڪيترين ئي عجيب ڪهاڻيون اڄا تائين ڏکڻ هندستاني ڳوٺاڻن ۾ موجود آهن. ڪاويري نديءَ جي ڪناري تي هڪ ڏينهن سماڌي ۾ ٻڏي ويل ، سداشيوا کي اوچتو ٻوڏ ۾ وهندي ڏٺو ويو. هفتن کان پوءِ هو مٽيءَ جي ڍير هيٺان دفن ٿيل مليو. جيئن ئي ڳوٺاڻن جا بيلچا سندس جسم تي لڳا، ته بزرگ اٿيو ۽ تيزيءَ سان هليو ويو.

سداشو ڪڏهن به هڪ لفظ به نه ڳالهايو ۽ نه ئي ڪپڙو پاتو. هڪ صبح جو ننگو يوگي بي رحمي سان هڪ مسلمان سردار جي خيمي ۾ داخل ٿيو. سندس عورتون خوف ۾ رڙيون ڪيون؛ جنگجو وحشي تي پيو.

تلوار زور تي سداشيوا، ڪنهن جو بازو هو ڪٽيل. جي ماسٽر روانو ٿيو بي پرواهه.

پشيماني کان متاثر ٿي، مسلمان فرش تان هٿ کنيو سداشو جي پٺيان لڳو. يوگي خاموشيءَ سان پنهنجو هٿ رت وهندڙ تنگ داخل ڪيو. جڏهن جنگجو عاجزيءَ سان ڪجهه روحاني هدايت لاءِ پڇيو، ته سداشو پنهنجي آڱر سان ريتي تي لکيو:

"ڪرو نه ڪريو چا توهان چاهيو، پوءِ توهان مئي ڪريو چا توهان جهڙو."

مسلمان کي ذهني طور تي هڪ اعليٰ حالت بلند ڪيو ويو، هن بزرگ جي متضاد صلاح کي سمجهيو ته انا تي ضابطو آڻڻ ذريعي روح جي آزادي لاءِ هڪ رهنمائي ڪندڙ هجڻ گهرجي.

ڳوٺ جي ٻارن هڪ پيرو سداشيوا جي موجودگي 150 ميل پري مدورا مذهبي ميلو ڏسڻ جي خواهش ظاهر ڪئي. يوگي ننڍڙن ٻارن کي اشارو ڪيو ته اهي سندس جسم کي هٿ ڪن. ڏسو! فوري طور تي سڄي گروهه کي مدورا منتقل ڪيو ويو. ٻار هزارين ياترين جي وچ خوشيءَ سان گهمي رهيا هئا. ڪجهه ڪلاڪن يوگي پنهنجي سادي هٿ سان پنهنجا ننڍا چارج گهر ڪٽي آيو. آمد و رفت جو طريقو. حيران ٿيل والدين تصويرن جي جلوس جون روشن ڪهاڻيون ٻڌيون، نوٽ ڪيو ته ڪيترائي ٻار مدورا منائي جا ٿيلها ڪٽي رهيا هئا.

هڪ بي يقين نوجوان بزرگ ڪهاڻي جو مذاق اڏايو. ٻئي ڏينهن صبح جو هو سداشو وٽ پهتو.

سائين،" هن حقارت سان چيو، "توهان مون کي عيد تي چو نه ٽا وني وچو، جيئن توهان ڪالهه ٻين ٻارن " لاءِ ڪيو هو؟"

سداشيوا حڪم مجيو؛ چوڪرو فوري طور تي پاڻ کي پري شهر جي ميڙ مليو. پر افسوس! جڏهن نوجوان وڃڻ چاهيندو هو ته بزرگ ڪٿي هو؟ ٿڪل چوڪرو پيرن جي حرڪت جي قديم نثري طريقي سان پنهنجي گهر پهتو.

41-1 : مس بليچ، ناڪام جي طرف برقرار رکڻ جي سرگرم رفتار سيٽ ڪريو پاران مسٽر. رائٽ مان پاڻ، رهيل خوشيءَ سان سان منهنجو ڪلڪتي مائٽ.

41-2 : هي ڊيم، هڪ وڏو هائيڊرو اليڪٽرڪ انسٽاليشن، ميسور شهر کي روشن ڪري ٿو ريشم، صابڻ صندل جي ڪاٺ جي تيل لاءِ ڪارخانن کي بجلي ڏئي ٿو. ميسور مان آيل صندل جي ڪاٺ جي يادگارن هڪ خوشگوار خوشبو آهي جيڪا وقت سان ختم نه ٿيندي آهي؛ ٿوري پنپرڪ بحال ڪري ٿو جي گند. ميسور فخر ڪري ٿو ڪجھ جو جي سپ کان وڏو اڳواڻ صنعتي ادارا انڊيا، سميت ڪولر سون جون کاڻيون، ميسور ڪنڊ جو ڪارخانو، ڀدراوتي لوهه اسٽيل جو وڏو ڪارخانو، سستو ڪارآمد ميسور اسٽيٽ ريلوي جيڪو رياست جي 30,000 چورس ميلن مان ڪيترن کي ڍڪي ٿو.

جي مهاراجا يووراجا WHO هئا منهنجو ميزبان ميسور 1935ع آهي ٻئي تازو فوت ٿي ويو. جي پُٽ جو جي يووراج، موجوده مهاراجا، هڪ ڪاروباري حڪمران آهي، ميسور جي صنعتن هڪ وڏي هوائي جهاز جي ڪارخاني جو اضافو ڪيو آهي.

41-3 : (1879 ،ڪلڪتا) انڊيا قديم تي جلدون ڇهه.

41-5: نه ئي اليگزينڊر نه ئي ڪو به جو سنڌس جنرل ڪڏهن به ڪراس ڪيو جي گنگا. ڳولڻ طئي ٿيل مزاحمت اتر اولهه، جي مقدوني فوج انڪار ڪيو جي طرف گهڙڻ پري؛ اليگزينڊر هو مجبور جي طرف ڇڏڻ انڊيا ڳولڻ فارس سنڌس فتحون.

41-5 : ڪان هي سوال اسين مئي گمان ڪرڻ اهو جي "پُٽ جو زيوس" هئي هڪ ڪڍهن ڪڍهن شڪ
اهو هو هئي اڳ □ ئي ڪمال حاصل ڪيو .

41-6 : سپ يوناني مبصر تبصرو تي جي گهٽتائي جو غلامي □ انديا، هڪ خصوصيت تي مڪمل فرق
سان جي بناوت هيلينڪ سماج جو.

41-7 : تخليقي انديا پاران پروفيسر بينوئي ڪمار سرڪار ڏئي ٿو هڪ جامع تصوير جو هندستان جو قديم □
جديد

كاميابيون □ امتيازي قدر □ معاشيات، سياسي سائنس، ادب، فن، □ سماجي فلسفو. (لاهور: موتي لال بنارسي داس، پبلشرز، 1937، 714 پي پي.، $5.00.)

بيو تجويز ڪيل حجم آهي هندستاني ثقافت ذريعي جي عمر ، پاران ايس. وي. وينتيسوارا (نئون يارڪ: لانگمينس، سائو □ ڪمپني، $5.00).

41-8 : مانو آهي جي عالمگير قانون ساز؛ نه اڪيلو لاءِ هندو سماج، پر لاءِ جي دنيا. سڀ سسٽم جو عقلمند سماجي ضابطا □ برابر انصاف آهن نموني وارو ڪان پوءِ مانو. نٽشي آهي ادا ڪيل جي پنيان خراج تحسين: "مان ڄاڻو جو نه ڪتاب □ ڪهڙي تنهنڪري ڪيترائي نازڪ □ مهرباني ڪري شيون آهن چيو جي طرف عورت جيئن □ جي قانون جو ڪتاب جو مانو ؛ اهي پراڻو گرين بيئرڊز □ بزرگ آهي هڪ عورتن سان بهادري جو انداز جيڪو شايد مقابلو نٿو ڪري سگهجي ... هڪ بي مثال دانشورانه □ اعليٰ ڪم ... عظيم قدرن سان پريل، اهو ڪمال جي احساس سان پريل آهي، زندگي ڪي ها جي چوڻ سان، □ پاڻ □ زندگي جي حوالي سان خوشحالي جي هڪ فتح مند احساس سان؛ سج سڄي ڪتاب تي چمڪي ٿو.

41-9 : " شموليت □ هڪ جو اهي چار ذاتيون اصل □ انحصار ڪيو نه تي هڪ ماڻهوءَ جو پيدائش پر تي سندس قدرتي صلاحيتون جيئن ڏيکاريو ويو آهي پاران جي مقصد □ زندگي هو چونڊيل جي طرف حاصل ڪرڻ،" هڪ مضمون □ اوپر-اولهه لاءِ جنوري، 1935، پڌائي ٿو اسان کي. "هي مقصد ٿي سگهي ٿو هجڻ (1) ڪاما ، خواهش، سرگرمي جو جي زندگي جو جي حواس (شودرا اسٽيج)، (2) ارٿا ، حاصل ڪرڻ، پورو ڪندڙ پر ڪنٽرول ڪرڻ خواهشون (ويسي مرحلو)، (3) ڌرم ، خود نظم و ضبط، ذميواري □ صحيح عمل جي زندگي (ڪشتريه مرحلو)، (4) موڪشا ، آزادي، جي زندگي جو روحانيت □ مذهبي سيکارڻ (برهمڻ اسٽيج). اهي چار ذاتيون پيش ڪرڻ خدمت انسان ذات کي (1) جسم، (2) ذهن، (3) قوت ارادي، (4) روح سان.

"اهي چار مرحلا فطرت جي دائمي گنان يا خاصيتن، تامس ، راجس ، □ ستوا □ پنهنجو تعلق رکن ٿا : رڪاوٽ، سرگرمي، □ واڌ؛ يا، ماس، توانائي، □ ذهانت. جي چار قدرتي ذاتيون آهن نشان لڳل پاران جي گناس جيئن (1) تاماس (جهالت)، (2) تاماس- راجس (مرڪب) جو جهالت □ سرگرمي)، (3) راجس-ستوا (مرڪب) جو ساچو سرگرمي □ روشن خيالي)، (4) ستوا (روشني). اهڙيءَ طرح آهي فطرت نشان لڳل هر ماڻهو سان سندس ذات، پاران جي پاڻ □ هڪ، يا ٻن گنان جي ميلاپ جو غلبو . يقيناً هر انسان □ مختلف تناسب □ ٽيئي گنا هوندا آهن . گرو صحيح طور تي ڪنهن به انسان جي ذات يا ارتقائي حيثيت جو تعين ڪرڻ جي قابل هوندو.

"جي طرف هڪ يقيني حد، سڀ ريسون □ قومون مشاهدو ڪرڻ □ مشق، جيڪڏهن نه □ نظريو، جي خاصيتون جو ذات. ڪٿي اتي آهي بهترين لائسنس يا نام نہاد آزادي، خاص طور تي □ شاديون وچ □ انتها □ جي قدرتي ذاتيون، جي نسل گهٽجي ٿو ختم ٿي ويندو آهي □ ناپيد ٿي ويندو آهي. پرانا سميتا اهڙن اتحادن جي اولاد کي بنجر هائبرڊ سان تشبيه ڏئي ٿي، جهڙوڪ خچر جيڪو پنهنجي ذات جي پيدائش جي قابل ناهي. مصنوعي نسل آخرڪار ختم ٿي ويندا آهن. تاريخ ڪافي ثبوت پيش ڪري ٿي جو گهڻا زبردست ريسون ڪهڙي نه وڌيڪ ڏکهو آهي ڪو به رهڻ نمائندا. جي ذات سسٽم جو انديا آهي اعتبار ڪيل سندس طرفان گهڻا گهرو سوچيندڙ سان هجڻ جي چيڪ ڪريو يا بچاءُ وارو خلاف لائسنس ڪهڙي آهي محفوظ ڪيل جي پاڪائي جو جي نسل □ هزارين سالن جي تبديلين مان ان کي محفوظ طريقي سان آندو، جڏهن ته ٻيون نسلون وسارڻ □ غائب ٿي ويون آهن."

41-10 : سندس پورو لقب سري سداويندر سرسوتي سوامي هو. رسمي شنڪرا لائن □ شاندار جانشين، جگد گرو سري شنڪراچاريا جو سرنگري رياضي، لکيو هڪ متاثر ڪندڙ اوڊ وقف ٿيل جي طرف سداشيوا. اوپر-اولهه لاءِ جولاءِ، 1942ع □، سداشيوا جي زندگي تي هڪ مضمون شايع ٿيو.

باب: 42

آخري ڏينهن سان منهنجو گرو

گروجي، مون کي اڄ صبح توهان کي اڪيلو ڏسي خوشي ٿي." مان تازو ئي سيرامپور جي هيرميٽيج پهتو "
هوس، ميوي گلاب جي خوشبودار بار کڻي. سري يُڪتيشور مون ڏانهن نرميءَ سان ڏٺو.

"ڇا؟" آهي تنهنجو سوال؟" ماسٽر ڏنو بابت جي ڪمرو جيئن جيتوٽيڪ هو هئا ڳولڻ فرار ٿيڻ.

"گروجي، مان توهان وٽ هاءِ اسڪول جي نوجوان جي حيثيت ۾ آيو هوس؛ هاڻي مان هڪ وڏو ماڻهو آهيان، جيتوٽيڪ مون ڪي ڳاڙهو وار هجي يا به. جيتوٽيڪ توهان پهرين ڪلاڪ کان وٺي هن وقت تائين مون تي خاموش پيار جي برسات ڪئي آهي، ڇا توهان ڪي خبر آهي ته هڪ دفعو صرف، تي جي ڏينهن جو ملاقات، آهي توهان ڪڏهن به چيو، 'مان پيار توهان'؟" مان ڏنو تي ڪيس التجا سان.

ماسٽر پنهنجي نظر هيٺ ڪئي. "يوگانند، ڇا مون ڪي تقرير جي ٿڌي دائري ۾ گرم جذبات ڪي ٻاهر ڪڍڻ گهرجي جيڪي بي لفظ دل طرفان بهترين طور تي محفوظ آهن؟"

"گروجي، مان ڄاڻو توهان پيار مان، پر منهنجو فاني ڪن سور جي طرف ٻڌو توهان چئو تنهنڪري."

"جيئن توهان چاهيو، ائين ٿئي. منهنجي شادي شده زندگي دوران مون ڪي اڪثر هڪ پٽ جي خواهش هوندي هئي، جيڪو يوگڪ رستي ۾ تربيت حاصل ڪري. پر جڏهن توهان منهنجي زندگي ۾ آيا، مان مطمئن هوس؛ توهان ۾ مون ڪي پنهنجو پٽ مليو آهي." به صاف ڳوڙها ڦڙا. سري يُڪتيشور جي اکين ۾ بيٺو. "يوگانند، مان توڪي هميشه پيار ڪريان ٿو."

"توهان جو جواب منهنجو جنت ڏانهن پاسپورٽ آهي." مون پنهنجي دل مان هڪ وزن لفٽ محسوس ڪيو، سندس لفظن تي هميشه لاءِ ختم ٿي ويو. مون اڪثر سندس خاموشي تي حيران ڪيو هو. اهو محسوس ڪندي ته هو بي حس ۽ خود غرض هو. محدود هوندي هئي، پر ڪڏهن ڪڏهن مون ڪي ڊپ ٿيندو هو ته مان ڪيس مڪمل طور تي مطمئن ڪرڻ ۾ ناڪام ٿي ويس. سندس هڪ عجيب طبيعت هئي، ڪڏهن به مڪمل طور تي معلوم نه ٿي سگهي؛ هڪ گهري ۽ خاموش، ٻاهرين دنيا لاءِ ناقابل فهم، جنهن جا قدر هو ڊگهي عرصي کان پار ڪري چڪو هو.

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ، جڏهن مون ڪلڪتي جي البرٽ هال ۾ هڪ وڏي سامعين جي سامهون تقرير ڪئي، ته سري يُڪتيشور منهنجي پرسان پليٽ فارم تي، سنتوش جي مهاراجا ۽ ڪلڪتي جي ميئر سان گڏ ويهڻ جي رضامندي ڏني. جيتوٽيڪ ماسٽر مون ڪي ڪو به تبصرو نه ڪيو، مون پنهنجي خطاب دوران وقت بوقت هن ڏانهن ڏٺو، ۽ سوچيو ته مون هن جي اکين ۾ هڪ خوشيءَ جي چمڪ ڏٺي.

پوءِ سيرامپور ڪاليج جي ايلومنائي جي سامهون هڪ تقرير ٿي. جيئن مون پنهنجن پراڻن ڪلاس ميٽن ڏانهن ڏٺو، ۽ جيئن اهي پنهنجي "ميڊ مونڪ" تي نظر وجهي رهيا هئا، خوشي جا ڳوڙها بي شرميءَ سان ظاهر ٿيا. منهنجو فلسفو جو چانديءَ جي زبان وارو پروفيسر، ڊاڪٽر گهوشال، مون ڪي سلام ڪرڻ لاءِ اڳتي آيو، اسان جون سڀ ماضي جون غلط فهميون ڪيميا جي ماهر وقت طرفان ختم ٿي ويون.

ڊسمبر جي آخر ۾ سيرامپور جي هيرميٽيج ۾ هڪ سياري جي سولسٽيس فيسٽيول ملهايو ويو. هميشه وانگر، سري يُڪتيشور جا شاگرد پري ۽ ويجهو کان گڏ ٿيا. عقيدتمند سنڪيرتن ، ڪرسٽو-دا جي امرت-مٺي آواز ۾ سولو، نوجوان شاگردن پاران پيش ڪيل دعوت، آشرم جي پريل صحن ۾ تارن جي هيٺان ماسٽر جو گهرو متاثر ڪندڙ گفتگو - يادون، يادون! گذريل سالن جا خوشگوار ٿ۾وار! بهرحال، اڄ رات هڪ نئين خاصيت ٿيڻي هئي.

"يوگانند، مهرباني ڪري اسيمبليءَ ڪي انگريزي ۾ خطاب ڪريو." ماسٽر جون اکيون چمڪي رهيون هيون جڏهن هن هي ٻيڻو غير معمولي درخواست ڪئي؛ ڇا هو شپ بورڊ جي ان مصيبت بابت سوچي رهيو هو جيڪا منهنجي پهرين انگريزي ليڪچر کان اڳ هئي؟ مون پنهنجي ڀائرن شاگردن جي سامعين ڪي ڪهاڻي ٻڌائي، اسان جي گرو ڪي هڪ پرجوش خراج تحسين سان ختم ڪيو.

سندس هر طرف موجود رهنمائي مون سان گڏ نه رڳو ساموندي اسٽيمر تي هئي،" مون نتيجو ڪڍيو، "پر "
آمريڪا جي وسيع □ مهمان نواز سرزمين □ منهنجي پندرهن سالن دوران روزانو."

مهمانن جي وچڻ کان پوءِ، سري يُڪتيشور مون کي ساڄِئي ڪمري ۾ سڏيو جتي - صرف هڪ پيرو، منهنجي شروعاتي سالن جي هڪ عيد کان پوءِ - مون کي سندس کاٺ جي بستري تي سمهڻ جي اجازت ڏني وئي هئي. اڄ رات منهنجو گرو اتي خاموش ويٺو هو، سندس پيرن تي شاگردن جو هڪ نيم دائرو. جڏهن مان جلدي ڪمري ۾ داخل ٿيس ته هو مسڪرائي ويو.

"يوگانند، ڇا تون هاڻي ڪلڪتي وڃي رهيو آهين؟ مهرباني ڪري سڀاڻي هتي واپس اچ. مون کي ڪجهه ڳالهيون توهان کي ٻڌائڻيون آهن."

ٻئي ڏينهن منجهند، ڪجهه سادو آشيرواد لفظن سان، سري يُڪتيشور مون کي پرم هانس جو وڏيڪ خانقاهي لقب عطا ڪيو .[1-42]

"اهو هاڻي رسمي طور تي توهان جي اڳوڻي لقب سوامي کي ختم ڪري ٿو،" هن چيو جيئن مان هن جي اڳيان گوڏن ڀر ويٺس. خاموش مسڪراهٽ سان مون کي ان جدوجهد جو خيال آيو جيڪو منهنجا آمريڪي شاگرد پرمهانساجي جي تلفظ تي برداشت ڪندا .[2-42]

"زمين تي منهنجو ڪم هاڻي ختم ٿي ويو آهي؛ توهان کي جاري رکڻ گهرجي." ماسٽر خاموشي سان ڳالهايو، سندس اکيون پرسڪون ۽ نرم هيون. منهنجو دل خوف ۾ ڌڙڪڻ لڳو.

"مهرباني ڪري ڪنهن کي پوري ۾ اسان جي آشرم جي چارج وٺڻ لاءِ موڪليو،" سري يُڪتيشور اڳتي چيو. "مان سڀ ڪجهه توهان جي هٿن ۾ ڇڏيان ٿو. توهان پنهنجي زندگي ۾ تنظيم جي ٻيڙي کي الاهي ڪنارن تائين ڪاميابي سان هلائي سگهندا."

ڳوڙها، مان هن جا پاڪر پائڻ سندس پير؛ هو گلاب ۾ برڪت وارو مان پيار سان ۾.

ٻئي ڏينهن مون رانچي مان هڪ شاگرد، سوامي سيبانند، کي گهرايو ۽ کيس پوري موڪليو ته جيئن هو آشرم جا فرض سنڀالي. [3-42] بعد ۾ منهنجي گرو مون سان پنهنجي ملڪيت جي آبادڪاري جي قانوني تفصيلن تي بحث ڪيو؛ هو پنهنجي موت کان پوءِ مائٽن پاران سندس ٻن آشرمن ۾ ٻين ملڪيتن جي قبضي لاءِ ڪيس هلائڻ جي امڪان کي روڪڻ لاءِ بيچين هو، جيڪي هو صرف ۾ صرف ڏيڻ ڪرڻ چاهيندو هو. خيراتي مقصدن لاءِ.

"ماسٽر جي ڪدرپور جي دوري لاءِ حال ۾ انتظام ڪيا ويا هئا، [4-42] پر هو وڃڻ ۾ ناڪام رهيو." هڪ پاڙُ شاگرد، اموليا بابو، هڪ ڏينهن منجهند مون کي هي تبصرو ڪيو؛ مون کي اڳڪٿي جي ٿڌي لهر محسوس ٿي. منهنجي سخت سوالن تي، سري يُڪتيشور صرف جواب ڏنو، "مان هاڻي ڪِدرپور نه ويندس." هڪ لمحي لاءِ، ماسٽر هڪ ڊڄي ويل ٻار وانگر ڏڪي ويو.

("جسماني رهائش سان وابستگي، پنهنجي فطرت مان اپرڻ [يعني، قديم جڙڙن مان پيدا ٿيندڙ، موت جي ماضي جي تجربن]،" پتنجلي لکيو، [5-42] "وڏن بزرگن ۾ به ٿوري مقدار ۾ موجود آهي." موت تي سندس ڪجهه تقريرن ۾، منهنجو گرو اهو شامل ڪرڻ جو عادي هو: "جيئن هڪ ڊگهو پنجري وارو پکي دروازو کولڻ تي پنهنجي عادت واري گهر مان نڪرڻ کان هٻڪندو آهي.")

"گروجي“ مان درخواست ڪئي وئي کيس سان هڪ روئڻ، "نه ڪريو چئو اهو! ڪڏهن به نه بلڪل اهي لفظ ” جي طرف مان!"

سري يُڪتيشور جو چهرو هڪ پرسڪون مسڪراهٽ سان ڍڪيل هو. جيتوڻيڪ سندس ايڪياسيهين
سالگرهه جي ويجهو هو، پر هو سٺو □ مضبوط نظر اچي رهيو هو.

پنهنجي گرو جي اڻ بيان ڪيل پر شدت سان محسوس ٿيندڙ پيار جي سچ جي روشني ۾ ڏينهن ڏينهن سينگاريندي، مون پنهنجي شعوري ذهن مان انهن مختلف اشارن کي ڪڍي ڇڏيو جيڪي هن پنهنجي ويجهو اچڻ جا ڏنا هئا.

"سائين، ڪمپ ميلو هن مهيني الهه آباد ۾ منعقد ٿي رهيو آهي." مون ماسٽر کي ميلي جون تاريخون ڏيکاريون. هڪ بنگالي جنتري. 6-42

"ڪرو توهان واقعي چاهيو جي طرف وڃ؟"

"ڪمپ ۾ باباجي جو بابرڪت نظارو ڏٺو . شايد هن پيري مون کي هن کي ڏسڻ جو موقعو ملندو."

"مون کي نه ٿو لڳي ته تون اتي هن سان ملندين." پوءِ منهنجو گرو خاموش ٿي ويو، منهنجي منصوبن ۾ رڪاوٽ نه وجهڻ چاهيندو هو.

جڏهن مان ٻئي ڏينهن هڪ ننڍڙي ٽولي سان الله آباد لاءِ روانو ٿيس، ته ماسٽر پنهنجي معمول جي انداز ۾ خاموشي سان مون کي برڪت ڏني. ظاهري طور تي مان سري يُڪتيشور جي رويي ۾ مضمرات کان بي خبر رهيس چاڪاڻ ته خداوند مون کي مجبور، لاچار، منهنجي گرو جي وفات کي ڏسڻ جي تجربي کان بچائڻ چاهيندو هو. اهو هميشه منهنجي زندگي ۾ ٿيو آهي ته، منهنجي پيارن جي موت تي، خدا رحمدلي سان بندوبست ڪيو آهي ته مان منظر کان پري هجان. 7-42

اسان جي پارٽي 23 جنوري 1936 تي ڪمپ ميلي ۾ پهتي . تقريبن ٻن ماڻهن جو وڌندڙ ميڙ لکين ماڻهن جو هڪ متاثر ڪندڙ نظارو هو، جيتوڻيڪ هڪ زبردست. هندستاني ماڻهن جي عجيب ذهانت اها آهي ته اهي سڀ کان گهٽ درجي جي هارين ۾ به روح جي قدر لاءِ، ۾ انهن راهبن ۾ سادهوئن لاءِ جيڪي دنياوي لاڳاپن کي ڇڏي هڪ ديواني لنگر ڳولڻ لاءِ ويا آهن، انهن ۾ فطري احترام آهي. ٺڳ ۾ منافق واقعي موجود آهن، پر هندستان انهن ٿورن جي خاطر سڀني جو احترام ڪري ٿو جيڪي سڄي زمين کي مافوق الفطرت نعمتن سان روشن ڪن ٿا. مغربي ماڻهو جيڪي وسيع تماشو ڏسي رهيا هئا انهن کي زمين جي نبض کي محسوس ڪرڻ جو هڪ منفرد موقعو مليو، اهو روحاني جوش جنهن جي ڪري هندستان وقت جي ڌڪن کان اڳ پنهنجي بي جان توانائي جو قرضدار آهي.

جي عورت يوگي، شنڪري مائي جيئو، صرف رهڻ شاگرد جو جي زبردست ٽرائلنگا سوامي.

سندس پرسان ويٺل پگڙي واري شخصيت سوامي بينوينند آهي، جيڪو بهار ۾ اسان جي رانچي يوگا اسڪول فار بوائز جو ڊائريڪٽر آهي. اها تصوير 1938ع ۾ هردوار ڪمڀ ميلي ۾ ورتي وئي هئي ؛ ان وقت عورت سنت 112 سالن جي هئي.

ڪرشنانند، تي جي 1936ع الهه آباد ڪمڀا ميلو ، سان سندس قابو ڪرڻ سبزي خور شينهن.

سري يُڪتيشور جي سيرامپور هيرميٽيج جي ٻئي منزل تي ڊائننگ پيٽيو. مان پنهنجي گرو جي پيرن تي (وچ ۾) ويٺو آهيان.

پهريون ڏينهن اسان جي گروپ پاران شفاف نظر سان گذاريو ويو. هتي بيشمار غسل ڪندڙ هئا، گناهن جي معافي لاءِ پاڪ درياءَ ۾ ٽپي رهيا هئا؛ اتي اسان عبادت جون پختيون رسمون ڏٺيون؛ اتي بزرگن جي مٽيءَ وارن پيرن تي عقيدت جون نذرانا وڇايون ويون هيون؛ اسان جي مٿن جو ڦيرو، ۾ هاٿين جي هڪ قطار، ڊڪيل گهوڙا ۾ سست رفتار راجپوتانا اُٺ، يا هڪ عجيب مذهبي پريڊ.

ننگو ساڌو، هٿ لوڏڻ عصا جو سون چاندي، يا جهنڊا استريمرز جو ريشمي مخمل.

صرف لنگوٽي پائي اينڪرائيٽس ننڍن ٽولن خاموشي سان وينا هئا، انهن جا جسم راھ سان پريل هئا جيڪي انهن کي گرمي سردي کان بچائيندا هئا. روحاني اک انهن جي پيشانين تي چندن جي ڪاٺ جي پيسٽ جي هڪ جاءِ سان واضح طور تي نمائندگي ڪئي وئي هئي. هزارين ماٺهن طرفان منڍي وارا مٿاهون سوامي ظاهر ٿيا، گير ڪپڙا پهريل پنهنجي بانس جي لٺ گذارش جو پيالو ڪٽي. انهن جا چهرا چمڪندڙ هئا جي دستبردار ٿيڻ امن جيئن اهي هليا ويا بابت يا منعقد ٿيل فلسفياتي بحث مباحثا سان شاگرد.

هتي اتي وڻن جي هينان، ٻرندڙ ڪاٺ جي وڏن ڍير جي چوڌاري، خوبصورت ساڌو هئا، [8-42] انهن جا وار مٿي تي لٽڪيل ڪنڊن پريل هئا. ڪجهه ڏاڙهيون ڪيترائي فوٽ ڊگهيون هيون، وڪڙيل ڳنڍ ٻڌل هيون. اهي خاموشي سان مراقبو ڪندا هئا، يا دعا پنهنجا هٿ وڌائيندا هئا لنگهندڙ ميڙ - فقير، هاٿين تي سوار مهاراجا، رنگين سارين عورتون - انهن جون چوڙيون پاٽڙيون ٽم ٽم ڪنديون، ٿلهي هٿن سان فقير جيڪي عجيب انداز مٿي جهڪيل هئا، برهمچاري جيڪي مراقبي جي ڪُنن جا اوزار ڪٽي رهيا هئا، عاجز ساڃاهه وند جن جي سنجيدگي اندروني خوشي کي لڪائيندي هئي. شور کان مٿي اسان مندر جي گهنٽين جا مسلسل سڏ ٻڌا.

اسان جي ٻئي ميلي واري ڏينهن تي، منهنجا ساٿي مان مختلف آشرمن عارضي جهوپڙين داخل ٿيا، بزرگ شخصيتن کي پرنام پيش ڪيو. اسان کي سوامي آرڊر جي گيري شاخ جي اڳواڻ جو آشيرواد مليو - هڪ پتلي، تپسيا وارو راهب، جيڪو مسڪرائيندڙ باهه جي اکين سان هو. اسان جو ايندڙ دورو اسان کي هڪ آشرم ڏانهن وٺي ويو جنهن جي گرو گذريل نو سالن کان خاموشي جي واعدن سخت ميويدار غذا جو مشاهدو ڪيو هو. آشرم هال مرڪزي ڊائس تي هڪ انڌو ساڌو، پراڳلا چڪشو ويٺو هو، جيڪو شاسترن تمام گهڻو سکيو هو سيني فرقن طرفان تمام گهڻو احترام ڪيو ويندو هو.

ويدانت تي هندي هڪ مختصر تقرير ڏني ، ته اسان جو گروپ پرامن آشرم مان نڪري ويجهو ايندڙ سوامي، ڪرشنانند، گلابي ڳلن متاثر ڪندڙ ڪلهن سان هڪ خوبصورت راهب جو استقبال ڪرڻ لاءِ نڪتو. سندس ويجهو ٽيڪ ڏئي هڪ پالتو شينهن هئي. راهب جي روحاني دلڪشيءَ غرق ٿي رهيو هو - مون کي پڪ آهي ته سندس طاقتور جسم نه! - جهنگلي جانور چانورن کير جي حق سڀ گوشت رد ڪري ڇڏيو. سوامي ٿلهن وارن واري جانور کي هڪ ڳري، پرڪشش گجگوڙ " اوم " چوڻ سيکاريو آهي - هڪ ٻلي جو پڳت!

اسان جي ايندڙ ملاقات، هڪ عالم نوجوان ساڌو سان هڪ انٽرويو، مسٽر رائٽ جي چمڪندڙ سفر جي ڊائري چڱي طرح بيان ڪئي وئي آهي.

" اسين فورڊ تمام هيناهين گنگا پار ڪري هڪ ڪرڪندڙ پونٽون پل تي هئاسين، نانگ وانگر ماڻهن جي ميڙ مان تنگ، موڙيندڙ رستن تي رينگندا رهياسين، درياهه جي ڪناري تي ان جڳهه تان گذرياسين جيڪو يوگنداجي مون کي باباجي سري يُڪتيشورجي جي ملاقات جي جڳهه طور اشارو ڪيو هو."
ٿوري دير کان پوءِ ڪار مان لهي، اسان سادهوئن جي باهه جي گهاٽي دونهين مان لڙڪندڙ ريتي تي ڪجهه فاصلو هليو ته جيئن ننڍڙن، تمام معمولي مٽي ککن جي جهوپڙين جي هڪ ٽولي تائين پهچي سگهون. اسان انهن غير معمولي عارضي رهائشن مان هڪڙي جي اڳيان رکيو، جنهن هڪ پگمي دروازي کان سواءِ داخلا هئي، ڪارا پتري جي پناهه گاهه، هڪ نوجوان گهمندڙ سادهو جيڪو پنهنجي غير معمولي ذهنيت لاءِ مشهور هو. اتي هو ککن جي ڍير تي پير رکي ويٺو هو، سندس واحد ڍڪ - اتفاق سان سندس واحد ملڪيت - هڪ گدر جو ڪپڙو هو جيڪو سندس ڪلهن تي ويڙهيل هو.

"سچ پچ هڪ الاهي چهرو اسان تي مسڪرايو جڏهن اسان سيني چئن پيرن تي جهوپڙيءَ داخل ٿيا هن"

روشن خيال روح جي پيرن تي نالو رڪيو ، جڏهن ته داخلا تي مٿيءَ جي لالٽين عجيب طرح ٿمٿار ٿي رهي هئي،“

چتين جي پتين تي ناچندڙ پاڇا. سندس چهرو، خاص طور تي سندس اکيون مڪمل ڏند، چمڪندڙ
 چمڪندڙ هئا. جيتوڻيڪ مان هندي کان حيران ٿي ويس، سندس تاثرات تمام گهڻا ظاهر ڪندڙ هئا؛ هو
جوش، پيار، روحاني شان سان پريل هو. ڪو به سندس عظمت بابت غلط نه ٿي سگهي.

" تصور ڪريو هڪ اهڙي شخص جي خوش زندگي جيڪا مادي دنيا سان لاڳاپو نه رکي؛ ڪپڙن جي مسئلي
 کان آزاد؛ کاڌي جي خواهش کان آزاد، ڪڏهن به سوال نه ڪرڻ، ڪڏهن به پڪايل کاڌي کي هٿ نه لڳائڻ
 سواءِ متبادل ڏينهن جي، ڪڏهن به نه هڪ سوالي ٿانو کڻڻ؛ سپني پئسن جي الجهنن کان آزاد، ڪڏهن به
 پئسا هٿ نه ڪرڻ، ڪڏهن به شيون ذخيرو نه ڪرڻ، هميشه خدا تي پروسو ڪرڻ؛ ٽرانسپورٽ جي
 پريشانين کان آزاد، ڪڏهن به گاڏين سوار نه ٿيڻ، پر هميشه مقدس دريائن جي ڪنارن تي هلڻ؛ ڪنهن
به قسم جي لاڳاپي کان بچڻ لاءِ هڪ هفتي کان وڌيڪ هڪ جاءِ تي نه رهڻ.

" اهڙو هڪ معمولي روح! غير معمولي طور تي ويدن سکيو ، بنارس يونيورسٽي مان ايم اي جي
 ڊگري شاستري (ڪتابن جو ماسٽر) جو لقب حاصل ڪيو. جڏهن مان سندس پيرن تي ويٺس ته هڪ
 شاندار احساس مون تي حاوي ٿي ويو؛ اهو سپ ڪجهه منهنجي حقيقي، قديم هندستان کي ڏسڻ جي
خواهش جو جواب لڳي رهيو هو، ڇاڪاڻ ته هو روحاني ديوتائن جي هن سرزمين جو سچو نمائندو آهي."

 مون ڪارا پيٽري کان سندس گهمڻ ڦرڻ واري زندگي بابت پڇيو. "ڇا توهان وٽ سياري لاءِ ڪو به اضافي

ڪپڙا نه آهن؟" "نه، هي ڪافي آهي."

"ڪرو توهان کڻڻ ڪو به ڪتاب؟"

" نه، مان انهن ماڻهن کي يادگيري سان سيکاريندو آهيان جيڪي مون کي

ٻڌڻ چاهين ٿا." "پيو ڇا ڪندا آهيو؟"

"مان گهمڻ پاران جي گنگا."

انهن خاموش لفظن تي، مون کي سندس زندگي جي سادگي جي خواهش تي غالب اچي ويو. مون کي آمريڪا
ياد آيو، اهي سڀئي ذميواريون جيڪي منهنجي ڪلهن تي هيون.

" نه، يوگنند،" مون سوچيو، افسوس سان هڪ لمحي لاءِ، "هن زندگي گنگا جي ڪناري گهمڻ توهان لاءِ
ناهي ."

 جڏهن ساڌو مون کي پنهنجي ڪجهه روحاني احساسن بابت ٻڌايو، مون هڪ اوچتو سوال ڪيو.

"ڇا توهان اهي وضاحتون صحيفن جي روايتن مان ڏئي رهيا آهيو، يا اندروني تجربي مان؟"

"اڌ ڪان ڪتاب سکيا،" هو جواب ڏنو سان هڪ سڌو سنئون مسڪراهٽ، " اڌ کان تجربو."

 اسين ڪجهه دير تائين مراقبي جي خاموشيءَ خوشيءَ سان ويٺا رهياسين. سندس پاڪ حضور مان
نڪرڻ کان پوءِ، مون مسٽر رائٽ کي چيو، "هو سون جي ککن جي تخت تي ويٺل هڪ بادشاهه آهي."

 اسان رات جو ماني ميلي جي ميدان تارن هيٺان کاڌي، لنن سان ٺڳيل پتي جي پليٽن مان کائيندا هئاسين.
هندستان ٿانو ڌوئڻ گهٽ گهٽ ٿي ويا آهن!

دلچسپ ڪمپ جا به ڏينهن وڏيڪ ؛ پوءِ جمنا ڪناري سان اتر اولهه □ آگرا تائين. هڪ پيرو پيهر مون تاج محل تي نظر وڌي؛ ياد □ جتندر منهنجي پرسان بيٺو هو، سنگ مرمر □ خواب ڏسي حيران ٿي ويو. پوءِ سوامي ڪيشباننڊ جي برندابن آشرم ڏانهن.

ڪيشباننڊ ڪي ڳولڻ جو منهنجو مقصد هن ڪتاب سان ڳنڍيل هو. مون ڪڏهن به سري يُڪتيشور جي درخواست ڪي نه وساريو هو ته مان لاهري مهاشيا جي زندگي لکان. هندستان □ منهنجي رهائش دوران مان يوگاوتار جي سڌي طرح شاگردن □ مائٽن سان رابطو ڪرڻ جو هر موقعو وٺي رهيو هوس. انهن جي گفتگو کي وڏين نوٽس □ رڪارڊ ڪندي، مون حقيقتن □ تاريخن جي تصديق ڪئي، □ تصويرون، پراڻا خط □ دستاويز گڏ ڪيا. منهنجو لاهري مهاشيا پورٽ فوليو وڌڻ لڳو؛ مون مايوسي سان محسوس ڪيو ته منهنجي اڳيان ليکڪ جي حيثيت □ سخت محنتون آهن. مون دعا ڪئي ته مان عظيم گرو جي سوانح نگار جي حيثيت سان پنهنجي ڪردار جي برابر ٿي سگهان. سندس ڪيترن ئي شاگردن کي ڊپ هو ته هڪ لکيل بيان □ انهن جي استاد کي گهٽ يا غلط تشريح ڪئي ويندي.

" ڪو به هڪ ديوي اوتار جي زندگي سان ٿڌي لفظن □ انصاف ڪرڻ مشڪل آهي،" پنچانون ڀٽاچاريا هڪ پيرو مون کي چيو هو.

ٻيا ويجها شاگرد به ساڳئي طرح مطمئن هئا ته يوگاوتار کي پنهنجي دلين □ بي موت استاد جي حيثيت سان لڪائي رکيو وڃي. تنهن هوندي به، لاهري مهاسايا جي سندس سوانح عمري بابت اڳڪٿي کي ذهن □ رکندي، مون سندس ظاهري زندگي جي حقيقتن کي محفوظ ڪرڻ □ ثابت ڪرڻ □ ڪا به ڪوشش نه ڪئي.

سوامي ڪيشباننڊ اسان جي پارٽي جو برندابن □ سندس ڪٽايني پيٺ آشرم □ گرمجوشي سان استقبال ڪيو، هڪ شاندار سرن جي عمارت جنهن □ وڏا ڪارا ٿنڀا هئا، هڪ خوبصورت باغ □ نهيل هئا. هن اسان کي اتي پهچايو. هڪ دفعي هڪ ويٺي ڪمري □ داخل ٿيو جيڪو لاهري مهاسايا جي تصوير جي واڌ سان سينگاريل هو. سوامي هو نوي سالن جي عمر کي ويجهو اچي رهيو هو، پر سندس عضلاتي جسم مان طاقت □ صحت جا جهلڪ نظر اچي رهيا هئا. ڊگهن وارن □ برف جهڙي اڇي ڏاڙهي سان، اکيون خوشي سان چمڪنديون هيون، هو هڪ سچو پدرشاهي مجسم هو. مون کيس ٻڌايو ته مان هندستان جي استادن تي پنهنجي ڪتاب □ سندس نالو ذڪر ڪرڻ چاهيان ٿو.

" مهرباني ڪري مون کي پنهنجي اڳوڻي زندگي بابت ٻڌايو." مون التجا ڪندي مسڪرايو؛ وڏا يوگي اڪثر ڪري غير رابطي وارا هوندا آهن.

ڪيشباننڊ عاجزي جو اشارو ڪيو. "ٻاهرين لمحو تمام گهٽ آهي. عملي طور تي منهنجي سڄي زندگي هماليه جي اڪيلائي □ گذري آهي، هڪ خاموش غار کان ٻئي غار تائين پيادل سفر ڪندي. ڪجهه وقت لاءِ مون هردوار کان ٻاهر هڪ ننڍڙو آشرم برقرار رکيو، جيڪو سيني پاسن کان ڊگهن وڻن جي جهنگ سان گهريل هو. اهو هڪ پرامن جڳهه هئي جتي مسافرن جو گهٽ دورو ڪيو ويندو هو، ڇاڪاڻ ته هر هنڌ ڪوبرا موجود هئا." ڪيشباننڊ مسڪرايو. "بعد □ گنگا جي ٻوڏ هيميٽيج □ ڪوبرا کي هڪجهڙو ڌوئي ڇڏيو. پوءِ منهنجي شاگردن مون کي هي برندابن آشرم ٺاهڻ □ مدد ڪئي."

اسان جي پارٽي مان هڪ سوامي کان پڇيو ته هن هماليه جي ٽائيگرن کان پاڻ کي ڪيئن بچايو هو. -42 9

ڪيشباننڊ پنهنجو مٿو ڌوڻيو. "انهن بلند روحاني بلندين □،" هن چيو، "جهنگلي جانور يوگين کي گهٽ ئي تنگ ڪندا آهن. هڪ پيرو جهنگل □ مون کي هڪ شينهن سان منهن ڏيڻو پيو. منهنجي اوچتو انزال تي، جانور ائين بدلجي ويو جيئن پٿر □ تبديل ٿي ويو." سوامي ٻيهر پنهنجين يادن تي کلڻ لڳو.

ڪڏهن ڪڏهن مان ڪاٻو منهنجو الڳ ٽيڻ جي طرف گهمڻ منهنجو گرو بنارس. هو استعمال ٽيل جي طرف "
منهنجو مٿان مان سان مذاق

بيحد سفر □ جي هماليائي جهنگلي.

"توهان جي پير تي گهمڻ جي خواهش جو نشان آهي،' هن مون کي هڪ پيرو چيو. 'مون کي خوشي آهي ته مقدس هماليه توهان کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪافي وسيع آهن.'"

"ڪيترائي پيرا،" ڪيشبانند اڳتي وڌيو، "پنهنجي وفات کان اڳ □ پوءِ، لاهري مهاشيا منهنجي سامهون جسماني طور تي ظاهر ٿيو آهي. هن لاءِ هماليه جي ڪا به اوچائي ناقابلِ رسائي آهي!"

ٻن ڪلاڪن کان پوءِ هو اسان کي هڪ ڊائننگ پيٽيو ڏانهن وٺي ويو. مون خاموش مايوسي □ ساهه کنيو. ٻيو پندرهن ڪورس جو کاڌو! هندستاني مهمان نوازي جي هڪ سال کان به گهٽ وقت □، □ مون پنجاهه پائونڊ وزن وڌايو هو! تڏهن به منهنجي اعزاز □ لامحدود ضيافتن لاءِ احتياط سان تيار ڪيل کنهن به ڊش کي رد ڪرڻ کي بدتميزي جي اوچائي سمجهيو ويندو هو. هندستان □ (ٻيو ڪٿي به نه، افسوس!) هڪ سٺي نموني سان پريل سوامي کي هڪ خوشگوار نظارو سمجهيو ويندو آهي. 10-42

مسٽر. رائٽ، مان پاڻ، مس بليچ -- □ مصر

رابندرناٿ ٽئگور، متاثر ٽيل شاعر جو بنگال، ۾ نوبل انعام ڏيندڙ ۾ ادب

مسٽر رائٽ ۾ مان برندابن جي شاندار آشرم ۾ معزز سوامي ڪيشبانند ۾ هڪ شاگرد سان گڏ پوز ڏيون ٿا.

ڪان پوءِ رات جي ماني، ڪيشبانند اڳواٽي مان جي طرف هڪ الڳ ٽيل ڪندڪ.

" "تون." تنهنجو آمد آهي نه غير متوقع،" هو چيو. "مان آهي هڪ پيغام لاءِ

مون ڪي حيرت ٿي؛ ڪنهن ڪي به منهنجي ڪيشبانند سان ملڻ جي منصوبي

جي خبر نه هئي.

" گذريل سال اتر هماليه ۾ بدرينارائن جي ويجهو گهمڻ دوران،" سوامي جاري رکيو، "مان پنهنجو رستو وڃائي ويس. پناهه هڪ وسيع غار ۾ ظاهر ٿي، جيڪا خالي هئي، جيتوڻيڪ باهه جا انگارا پٿريلي فرش جي هڪ سوراخ ۾ چمڪي رهيا هئا. هن اڪيلو رهائش جي رهائشي بابت حيران ٿي، مان باهه جي ويجهو ويٺو هوس، منهنجي نظر غار جي سج جي روشن دروازي تي هئي.

"' ڪيشبانند، مون ڪي خوشي آهي ته تون هتي آهين.' اهي لفظ منهنجي پٺيان ڪان آيا. مان مُڙيس، حيران ٿيس، ۽ باباجي ڪي ڏسي حيران ٿي ويس! عظيم گرو پاڻ ڪي غار جي هڪ ڪنڊ ۾ مادي طور تي ظاهر ڪيو هو. ڪيترن سالن ڪان پوءِ ڪيس ٻيهر ڏسي خوش ٿي، مون سندس پاڪ پيرن تي سجدو ڪيو.

"' مون توکي هتي سڏيو،' باباجي چيو. 'اهو ئي سبب آهي جو تون پنهنجو رستو وڃائي ويٺو هئين ۽ هن غار ۾ منهنجي عارضي رهائشگاهه ڏانهن وني ويو هئين. اسان جي آخري ملاقات ڪان هڪ ڊگهو وقت گذري چڪو آهي؛ مون ڪي هڪ ڀيرو ٻيهر توهان ڪي سلام ڪندي خوشي ٿي رهي آهي.'

" بي جان استاد مون ڪي روحاني مدد جي ڪجهه لفظن سان برڪت ڏني، پوءِ وڌيڪ چيو: 'مان توهان ڪي يوگنند لاءِ هڪ پيغام ڏيان ٿو. هو هندستان واپس اچڻ تي توهان جي زيارت ڪندو. سندس گرو ۽ لاهري جي بچيل شاگردن سان لاڳاپيل ڪيترائي معاملا يوگنند ڪي مڪمل طور تي مصروف رکندا. پوءِ، هن ڪي چئو ته مان هن ڀيري هن ڪي نه ڏسندس، جيئن هو بي صبري سان اميد ڪري رهيو آهي؛ پر مان هن ڪي

ڪنهن ٻئي موقعي تي ڏسندس."

مان هو گهري طور تي ڇُهيو جي طرف حاصل ڪريو ڪان ڪيشبانند جو لب هي تسلي ڏيڻ واعدو ڪان باباجي. الف

منهنجي دل ۾ ڪجهه ڏک ختم ٿي ويو؛ مون کي هاٿي افسوس نه ٿيو، جيتوڻيڪ جيئن سري يُڪتيشور اشارو ڪيو هو، باباجي ڪمپ ميلي ۾ ظاهر نه ٿيو .

خرچ ڪرڻ هڪ رات جيئن مهمان جو جي آشرم، اسان جو پارٽي سيٽ ڪريو ٻاهر جي پنيان منجهند ڪلڪتي لاءِ. جمنا نديءَ جي پل تي سواري ڪندي، اسان برندابن جي آسمان جي لڪير جو شاندار نظارو لطف اندوز ٿيو جيئن سج آسمان کي باهه ڏئي رهيو هو - ولڪن رنگ جي هڪ سچي فرنس، جيڪا اسان جي هيٺان خاموش پاڻيءَ ۾ عڪس ٿي رهي هئي.

جمنا ساحل ٻار سري ڪرشن جي يادن سان پريل آهي. هتي هن سان گڏ مشغول ٿيو گوپين (نوڪرن) سان سندس ليلا (راندين) ۾ معصوم مٺاس ، جيڪا مافوق الفطرت محبت جي مثال ڏئي ٿي. ڪهڙي ڪڏهن به موجود آهي وچ ۾ هڪ الائي اوتار ۾ سندس عقيدتمند. جي زندگي جو رب ڪرشنا ڪيترن ئي مغربي مبصرن پاران غلط سمجهيو ويو آهي. صحيفي تمثيل لفظي ذهنن کي حيران ڪندڙ آهي. هڪ مترجم جي هڪ مزاحيه غلطي هن نقطي کي واضح ڪندي. ڪهاڻي هڪ متاثر ٿيل وچئين دور جي بزرگ، موچي رويداس سان لاڳاپيل آهي، جنهن سڄي انسان ذات ۾ لڪيل روحاني شان جي پنهنجي واپار جي سادي لفظن ۾ ڳايو:

هيٺ جي وسيع والٽ جو نيرو
زندگيون جي ديوتا ڪپڙا پهريل ۾ لڪايو.

هڪ مغربي ليکڪ پاران رويداس جي نظم جي پيادل تشريح ٻڌي مسڪراهٽ لڪائڻ لاءِ هڪ طرف رخ ڪري ٿو:

"ان ڪان پوءِ هن هڪ جهوپڙي ٺاهي، ان ۾ هڪ بت قائم ڪيو جيڪو هن چمڙي مان ٺاهيو، ۽ پاڻ کي ان جي پوڄا ۾ مشغول ڪيو."

رويداس عظيم ڪبير جو ڀاءُ شاگرد هو. رويداس جي اعليٰ چيلن مان هڪ چتور جي راڻي هئي. هن پنهنجي استاد جي اعزاز ۾ هڪ دعوت ۾ برهمڻن جي هڪ وڏي انگ کي دعوت ڏني، پر انهن هڪ گهٽ موچي سان گڏ کائڻ کان انڪار ڪيو. جيئن اهي عزت سان الڳ ٿي وينا ته جيئن پنهنجو کاڌو کائي سگهن. صاف کاڌو، ڏسو! هر برهمڻ پنهنجي پاسي ۾ رويداس جو روپ ڏٺو. هن اجتماعي خواب چتور ۾ هڪ وڏي روحاني بحالي حاصل ڪئي.

ڪجهه ڏينهن ۾ اسان جو ننڍڙو گروپ ڪلڪتي پهچي ويو. سري يُڪتيشور کي ڏسڻ لاءِ بيتاب، مون کي اهو ٻڌي مايوسي ٿي ته هو سيرامپور ڇڏي ويو آهي ۽ هاڻي پوري ۾ آهي، جيڪو ڏکڻ ۾ تقريباً ٽي سؤ ميل پري آهي.

هڪدم پوري آشرم ۾ اچو." هي ٽيليگرام 8 مارچ تي هڪ ڀاءُ شاگرد اتل چندر ڏانهن موڪليو هو. راءِ " چوڌري، هڪ جو ماسٽرس چيلا ۾ ڪلڪتي. خبرون جو جي پيغام پهتو منهنجا ڪن؛ پريشان ٿي ان جو نتيجا، مان ڇڏيو ويو جي طرف منهنجو گوڏا ۾ التجا ڪئي وئي خدا اهو منهنجو گرو جو زندگي بچي وڃي. جيئن ئي مان پيءُ جي گهر کان ٽرين لاءِ نڪرڻ وارو هوس، ته اندران هڪ الاهي آواز ڳالهايو.

"ڪرو نه وڃ جي طرف پوري اڄ رات. تنهنجو دعا نٿو ڪري سگهي هو عطا ڪيو ويو."

خداوند،" مون غمگين ٿيندي چيو، "تون پوري ۾ مون سان 'جنگ جي چڪتاڻ' ۾ شامل ٿيڻ نٿو چاهين، "
جتي توکي مالڪ جي زندگي لاءِ منهنجي مسلسل دعائن کي رد ڪرڻو پوندو. پوءِ ڇا هن کي تنهنجي حڪم
تي اعليٰ فرضن لاءِ روانو ٿيڻ گهرجي؟"

اندروني حڪم جي تعميل ۾، مان ان رات پوري لاءِ نه نڪتس. ايندڙ شام جو مان ٽرين لاءِ روانا ٿياسين؛
رستي ۾، ست وڳي، اوچتو هڪ ڪارو نجومي ڪڪر آسمان کي ڍڪي ڇڏيو. 42- 11 بعد ۾، جڏهن ٽرين
پوري ڏانهن وڌي رهي هئي، ته منهنجي سامهون سري يُڪتيشور جو نظارو نظر آيو. هو وينو هو، تمام گهٽو
سنجيده چهرو، هر پاسي روشني هئي.

" ڇا سڀ ختم ٿي ويو آهي؟" مون التجا ڪندي

پنهنجا هٿ مٿي ڪيا. هن ڪنڌ لوڏيو، پوءِ آهستي

آهستي غائب ٿي ويو.

جڏهن مان ٻئي ڏينهن صبح جو پوري ٽرين پليٽ فارم تي بيٺو هوس، اجا به اميد جي خلاف، هڪ
نامعلوم ماڻهو مون وٽ آيو.

" ڇا توهان ٻڌو آهي ته توهان جو مالڪ هليو ويو آهي؟" هو مون کي ٻيو ڪجهه چوڻ کان سواءِ ڇڏي ويو؛
مون کي ڪڏهن به خبر نه پئي ته هو ڪير هو ۽ نه ئي هن کي خبر هئي ته مون کي ڪٿي ڳوليندو.

حيران ٿي، مان پليٽ فارم جي پٽ سان جهڪي ويس، اهو محسوس ڪندي ته منهنجو گرو مختلف طريقن
سان مون کي تباهي واري خبر پهچائڻ جي ڪوشش ڪري رهيو هو. بغاوت سان پريل، منهنجو روح هڪ
آتش فشان وانگر هو. جڏهن مان پوري هيرميٽيج تي پهتس ته مان تباهه ٿيڻ جي ويجهو هوس. اندروني
آواز نرميءَ سان ورجائي رهيو هو: "پاڻ کي گڏ ڪريو. پرسڪون رهو."

مان آشرم جي ڪمري ۾ داخل ٿيس جتي ماسٽر جو جسم، ناقابل تصور طور تي جاندار، ڪنول جي پوس
۾ وينو هو - صحت ۽ پيار جي تصوير. سندس وفات کان ٿورو وقت اڳ، منهنجو گرو بخار سان ٿورو بيمار
هو، پر لامحدود ۾ سندس چڙهڻ جي ڏينهن کان اڳ، سندس جسم مڪمل طور تي ٺيڪ ٿي چڪو هو. مون
ڪيترا ڀيرا سندس پياري شڪل کي ڏٺو، مون کي اهو احساس نه ٿي سگهيو ته ان جي زندگي هلي وئي
آهي. سندس چمڙي هموار ۽ نرم هئي؛ سندس چهري تي سڪون جو هڪ خوشگوار اظهار هو. هن
صوفيانه سڏ جي وقت شعوري طور تي پنهنجي جسم کي ڇڏي ڏنو هو.

"جي شينهن جو بنگال آهي ويو!" مان روئيو ۾ هڪ حيران ٿيڻ.

مون 10 مارچ تي پاڪ رسمون ادا ڪيون. سري يُڪتيشور کي 42-12 تي دفن ڪيو ويو. سندس پوري
آشرم جي باغ ۾ سوامي جي قديم رسمن سان. بعد ۾ سندس شاگرد پري ۽ ويجهو کان هڪ مقامي
مساوات جي يادگار خدمت ۾ پنهنجي گرو کي عزت ڏيڻ لاءِ پهتا. ڪلڪتي جي معروف اخبار، امرتا بازار
پتريڪا ، سندس تصوير ۾ هيٺ ڏنل رپورٽ شايع ڪئي:

موت جي ڀنڊارا تقريب 21 مارچ تي پوري ۾ ٿي. ڪيترائي شاگرد رسمن لاءِ پوري ۾ آيا.

ڀڳوت گيتا جي عظيم ترين مفسرن مان هڪ ، سوامي مهاراج بنارس جي يوگيراج سري شياما چرن
لاهري مهاشيا جو هڪ وڏو شاگرد هو. سوامي مهاراج هندستان ۾ ڪيترن ئي يوگودا ست سنگا (خود-
احساس فيلوشپ) مرڪزن جو باني هو، ۽ يوگا تحريڪ جي پويان وڏو الهام هو جيڪو سوامي يوگنند پاران

اولهه ڏانهن منتقل ڪيو ويو، سندس

مکيه شاگرد. اهو سري يُڪتيشورجي جي نبوتي طاقتن ۾ گهري احساس هو جنهن سوامي يوگانند کي سمنڊ پار ڪرڻ ۽ آمريڪا ۾ هندستان جي مالڪن جو پيغام پکيڙڻ جي ترغيب ڏني.

ڀڳوت گيتا ۾ ٻين صحيفن جي سندس تشريحون شري يُڪتيشورجي جي فلسفي تي، اوپر ۾ مغربي ٻنهي، جي ڪمان جي ڪوتائي جي گواهي ڏين ٿيون، ۾ مشرق ۾ مغرب جي وچ ۾ اتحاد لاءِ هڪ اکيون کولينڊڙ طور تي رهن ٿيون. جيئن ته هو سڀني مذهبي عقيدن جي اتحاد تي يقين رکندو هو، سري يُڪتيشور مهاراج مذهب ۾ سائنسي روح جي پرورش لاءِ مختلف فرقن ۾ عقيدن جي اڳواڻن جي تعاون سان سادهو سڀا (سنتن جي سوسائٽي) قائم ڪئي. پنهنجي وفات وقت هن سوامي يوگنند کي سادهو سڀا جو صدر نامزد ڪيو.

اهڙي عظيم انسان جي وفات سان اڄ هندستان واقعي غريب آهي. سڀ خوش نصيب ماڻهو جيڪي سندس ويجهو آيا آهن، پاڻ ۾ هندستان جي ثقافت ۾ سادهنا جي سچي روح کي پيدا ڪن جيڪا هن ۾ ظاهر هئي.

مان ڪلڪتي موٽي آيس. پاڻ تي اجا تائين پروسو نه ڪندي، مان سيرامپور جي پاڪ يادن سان گڏ هتي وچي سگهندس، مون پرافلا کي سڏايو، جيڪو سري يُڪتيشور جو ننڍڙو شاگرد هو، ۽ هن لاءِ رانچي اسڪول ۾ داخلا جو بندوبست ڪيو.

جڏهن صبح جو تون الهه آباد ميلي لاءِ روانو ٿيو هئين ،“ پرفلا مون کي ٻڌايو، ”ماسٽر ڊيونپورٽ تي تمام گهڻو ” گريو هو.

يوگانند هليو ويو آهي!' هن رڙ ڪئي. 'يوگانند هليو ويو آهي!' هن رازدارانه انداز ۾ چيو، 'مون کي ڪيس "' ڪنهن ٻئي طريقي سان ٻڌائڻو پوندو.' پوءِ هو ڪلاڪن تائين خاموش ويٺو رهيو."

منهنجا ڏينهن ليڪچرن، ڪلاسن، انٽرويوز ۾ پراڻن دوستن سان ملاقاتن سان ڀريل هئا. هڪ خالي مسڪراهٽ ۾ بي انتها سرگرمي جي زندگي هيٺ، ڪاري سوچ جي وهڪري خوشي جي اندروني درياهه کي آلوده ڪيو جيڪو ڪيترن سالن کان منهنجي سڀني تصورن جي ريتي هيٺ لڙڪندو رهيو هو.

اهو الاهي بابا ڪٿي ويو آهي؟" مون هڪ عذاب ۾ مبتلا روح جي گهرائي مان خاموشيءَ سان رڙ "

ڪئي. ڪو به جواب نه آيو.

اهو بهترين آهي ته ماسٽر ڪائناتي محبوب سان پنهنجو اتحاد مڪمل ڪيو آهي،" منهنجي ذهن مون کي " يقين ڏياريو. "هو موت جي بي حسي جي بادشاهي ۾ هميشه لاءِ چمڪي رهيو آهي."

پيهر ڪڏهن به توهان هن کي پراڻي سيرامپور حويلي ۾ نه ڏسي سگهو ٿا،" منهنجي دل افسوس ڪيو. " "هاڻي توهان پنهنجن دوستن کي هن سان ملڻ لاءِ نه آڻي سگهو ٿا، يا فخر سان نه چئو: 'ڏسو، اتي هندستان جو جاناوتر ويٺو آهي!'"

مسٽر رائٽ جون جي شروعات ۾ اسان جي پارٽي لاءِ بمبئي کان اولهه لاءِ جهاز هلائڻ جو انتظام ڪيو. مئي ۾ ڪلڪتي ۾ الوداعي دعوتن ۾ تقريرن جي هڪ پندرهن ڏينهن کان پوءِ، مس بليچ، مسٽر رائٽ ۾ مان فورڊ ۾ بمبئي لاءِ روانا ٿياسين. اسان جي پهچڻ تي، جهاز جي اختيارين اسان کي اسان جو سفر منسوخ ڪرڻ لاءِ چيو، ڇاڪاڻ ته فورڊ لاءِ ڪا به جاءِ نه ملي سگهي، جنهن جي اسان کي يورپ ۾ پيهر ضرورت پوندي.

ڪڏهن به نه ذهن،" مان چيو اداسيءَ سان جي طرف مسٽر. رائٽ. "مان چاهيو جي طرف واپسي هڪ دفعو " وڌيڪ جي طرف پوري." مان خاموشي سان

"شامل ڪيو ويو، "اڇو منهنجو ڳوڙها هڪ دفعو ٻيهر پاڻي جي قبر جو منهنجو گرو.

42-1 : لفظي طور تي، پرم ، سپ ڪان وڏو؛ هانس ، سوان. صحيفن ۾ هانس کي برهما جي گاڏي جي طور تي پيش ڪيو ويو آهي، جيڪو سپريم آهي. روح؛ جيئن جي علامت جو امتياز، جي اڇو هانسا سوان آهي سوچ جو جيئن قابل جي طرف الڳ جي سچو ڪير ۾ پاڻي جي ميلاپ مان نڪرندڙ سوما امرت. هم-سا (تلفظ هونگ-سو) به مقدس سنسڪرت گيت لفظ آهن جيڪي ايندڙ ۾ ٻاهر نڪرندڙ ساهه سان هڪ ٿرٿلو ڪندڙ تعلق رکن ٿا. اهم-سا لفظي طور تي "مان هو آهيان" آهي.

42-2 : اهي آهي عام طور تي پڇي ويو جي مشڪل پاران خطاب ڪندي مان جيئن سائين .

42-3 : تي جي پوري آشرم، سوامي سيبانندا آهي اجا تائين هلائڻ هڪ نندو، ڦُلندڙ يوگا اسڪول لاءِ ڇوڪرا، ۾ بالغن لاءِ مراقبي جا گروپ. بزرگن ۾ پنڊتن جون گڏجاڻيون وقت بوقت اتي ٿينديون آهن.

42-4 : الف سيڪشن جو

ڪلڪتي. 42-5:

افورزم : II:9.

42-6 : مذهبي ميلا آهن ذڪر ڪيل ۾ جي قديم مهاڀارت . جي چيني مسافر هيوئن سيانگ آهي ڪاٻو هڪ 644 عيسوي ۾ الهه آباد ۾ منعقد ٿيل هڪ وڏي ڪمپ ميلي جو احوال . سپ ڪان وڏو ميلو هر ٻارهين سال منعقد ٿيندو آهي؛ ٻيو وڏو (ارڌا يا اڌ) ڪمپ هر ڇهين سال ٿيندو آهي. ننڍا ميلا هر ٽئين سال ملهائيندا آهن، جيڪي لکي پکي ڏهه لک عقيدتمندن کي راغب ڪندا آهن. چار مقدس ميلا شهر الله آباد، هردوار، ناسڪ ۾ اجين آهن.

شروعاتي چيني مسافرن اسان کي هندستاني سماج جون ڪيتريون ئي شاندار تصويرون ڇڏيون آهن. چيني پادري، فا-هسين، هڪ احوال لکيو جو سندس يارنهن سال ۾ انڊيا دوران جي حڪومت ڪرڻ جو چندرگپت II (شروعاتي چوٿون صدي). جي چيني ليکڪ ٻڌائي ٿو: "ملڪ ۾ ڪو به ڪنهن به جيئري شيءِ کي نه ٿو ماري، نه ئي شراب پيئي. ....اهي سور يا پکي نه ٿا پالين. ڪو به ناهي

معاملا ۾ ڍور، نه قصابن جو دڪان يا شراب خانا. ڪمرا سان بسترا ۾ گدا، کاڌو ۾ ڪپڙا، آهن مهيا ڪيل رهائشي ۾ سفر ڪندڙ پادرين لاءِ، ۾ اهو سيني هنڌن تي ساڳيو آهي. پادري پاڻ کي خيرخواهي ۾ مصروف رکن ٿا وزارتون ۾ سان نعرو هٽڻ عبادتون؛ يا اهي ويهڻ ۾ مراقبو." فا-هسين ٻڌائي ٿو اسان جي هندستاني ماٺهو خوش ۾ ايماندار هئا؛ موت جي سزا نامعلوم هئي.

42-7 : يا مان هو نه موجوده تي جي موت جو منهنجو ماءُ، وڏو ڀاءُ اننتا، وڏو پيڻ روم، استاد، پيءُ، ڪيترن ئي ويجهن شاگردن مان.

(پيءُ پاس ڪيو تي تي ڪلڪتي ۾ 1942، تي جي عمر جو (اُٺاسي .)

42-8 : لکين هندستاني سادهو ستن اڳواڻن جي هڪ ايگزيڪيوٽو ڪميٽي جي ڪنٽرول ۾ آهن، جيڪي نمائندگي ڪن ٿا ست وڏو سيڪشن جو انڊيا. جي موجوده مهامنڊليشور يا صدر آهي جويندرا پوري. هي پاڪدامن انسان انتهائي محفوظ آهي، اڪثر ڪري پنهنجي تقرير کي ٽن لفظن تائين محدود رکي ٿو - سچ، پيار، ۾ ڪم. ڪافي گفتگو !

42-9 : اهو لڳي ٿو ته شينهن کي چورائڻ جا ڪيترائي طريقا آهن. هڪ آسٽريليا جي ڳولا ڪندڙ، فرانسس برٽلس، بيان ڪيو آهي ته هن هندستاني جهنگلن کي "مختلف، خوبصورت ۾ محفوظ" ڏٺو. سندس حفاظتي دلڪش فلائي پيپر هو. "هر رات مان هڪ مقدار پکيڙيندو هوس" جو چادرون چوڌاري منهنجو ڪئمپ ۾ هو ڪڏهن به نه پريشان،" هو وضاحت ڪئي. "جي سبب آهي نفسياتي. جي چيتو آهي هڪ وڏو باشعور وقار وارو جانور. هو چوڌاري گهمي ٿو ۾ انسان کي چئلينج ڪري ٿو جيستائين هو فلائي پيپر تائين نه پهچي؛ پوءِ هو لڪي وڃي ٿو. ڪو به باوقار شينهن چپچپا فلائي پيپر تي ويهڻ کان پوءِ انسان سان منهن ڏيڻ جي همت نه ڪندو!"

42-10 : ڪان پوءِ مان واپس ڪيو ويو جي طرف آمريڪا مان ورتو بند پنجهٺ پائونڊ.

42-11 : 1936 ،9 مارچ، وزيراعظم-7:00 ڪلاڪ هي تي ڪيو پاس سري يوڪتيسور.

42-12 : هندستان ۾ جنازي جي رسمن ۾ گهر وارن لاءِ ساڙڻ جي ضرورت آهي؛ ٻين قسمن جي سوامي ۾ راهبن کي ساڙيو نه ويندو آهي، پر دفن ٿيل. (اتي آهن ڪڏهن ڪڏهن استثنا.) جي لاشون جو راهب آهن علامتي طور تي غور ڪيو ويو جي طرف خانقاه جي قسم ڪٽڻ وقت حڪمت جي باهه ۾ ساڙيو ويو آهي.

باب: 43

جي قيامت جو سري يوڪتيسور

"پڳت ڪرشن!" اوتار جو شاندار روپ هڪ چمڪندڙ چمڪ ۾ ظاهر ٿيو جڏهن مان بمبئي جي ريجنٽ هوٽل ۾ پنهنجي ڪمري ۾ ويٺو هوس. گهٽي جي پار هڪ بلند عمارت جي ڇت تي چمڪندي، اوچتو منهنجي نظر تي اهو ناقابل بيان نظارو ڦاٽي پيو جڏهن مان پنهنجي ڊگهي کليل ٽئين منزل جي دريءَ مان ٻاهر ڏٺو.

خدائي شڪل مون ڏانهن هٿ لوڏيو، مسڪرائيندي، سلام ۾ اشارو ڪيو. جڏهن مان پڳوان ڪرشن جو صحيح پيغام سمجهي نه سگهيس، ته هو دعا جي اشاري سان هليو ويو. شاندار طور تي بلند ٿي، مون محسوس ڪيو ته ڪو روحاني واقعو پيش ڪيو ويو آهي.

منهنجو مغربي سفر، هن وقت لاءِ، منسوخ ڪيو ويو هو. بنگال جي واپسي جي دوري تي وڃڻ کان اڳ مون کي بمبئي ۾ ڪيترن ئي عوامي خطابن لاءِ شيڊول ڪيو ويو هو.

19 جون 1936ع تي منجهند ٿي وڳي بمبئي هوٽل ۾ پنهنجي بستري تي ويٺو هوس - ڪرشن جي خواب کان هڪ هفتو پوءِ - مان هڪ خوشيءَ واري روشني سان منهنجي مراقبي مان جاڳيس. منهنجي کليل ٿيڻ کان اڳ ۾ حيران ٿيل اکيون، سڄو ڪمرو هڪ عجيب دنيا ۾ تبديل ٿي ويو، سج جي روشني شاندار شان ۾ تبديل ٿي وئي.

جڏهن مون سري يُڪتيشور جي گوشت ۽ رت جي شڪل کي ڏٺو ته مون کي خوشي جي

لهرن ۾ گهيرو ڪيو! "منهنجا پٽ!" ماسٽر نرميءَ سان ڳالهايو، سندس چهري تي هڪ

فرشتي جهڙي مسڪراهٽ هئي.

زندگيءَ ۾ پهريون پيرو مون سندس پيرن تي گوڏا نه هٽندي سلام ڪيو پر فوري طور تي کيس ٻک سان پنهنجين ٻانهن ۾ ڪٽڻ لاءِ اڳتي وڌيو. لمحن جا لمحا! گذريل مهينن جي تڪليف تمام گهٽي هئي، مون هاٺي نازل ٿيندڙ طوفاني خوشي جي مقابلي ۾ بي وزن سمجهيو.

"منهنجا مالڪ، منهنجي دل جا پيارا، توهان مون کي ڇو ڇڏيو؟" مان خوشي جي حد کان وڌيڪ بي ترتيب هوس. "ڇو؟" ڪيو توهان ڏيو مان وچ جي طرف جي ڪمپا ميلا ؟ ڪيئن تلخي سان آهي مان الزام لڳايو ويو مان پاڻ لاءِ ڇڏڻ توهان!"

- پاران بي. ڪ. مترا ۾ "ڪليانا - ڪلپتور"

کرشنا، قديم پيغمبر جي انڊيا

هڪ جديد فنڪار جو الاهي استاد جو تصور جنهن جي روحاني صلاح ڀڳوت گيتا ۾ هندو بائيبل بڻجي چڪي آهي. ڪرشن کي هندو آرٽ ۾ پنهنجي وارن ۾ مور جي پنک (خدا جي ليلا ، راند يا تخليقي راند جي علامت) سان پيش ڪيو ويو آهي، ۾ هڪ بانسري کٽي رهيو آهي، جنهن جا دلڪش نوٽ عقيدتمندن کي، هڪ هڪ ڪري، مايا يا ڪائناتي وهم جي ننڊ مان جاڳائيندا آهن.

" مان توهان جي زيارت واري جاءِ کي ڏسڻ جي خوشيءَ واري اميد ۾ مداخلت نه ڪرڻ چاهيان ٿو جتي پهريون ڀيرو مان باباجي سان مليس. مون توهان کي صرف ٿوري وقت لاءِ ڇڏيو هو؛ ڇا مان ٻيهر توهان سان گڏ نه آهيان؟"

" پر ڇا توهان ، آقا، اهو ساڳيو خدا جو شينهن آهيو؟ ڇا توهان اهڙو جسم پائي رهيا آهيو جيڪو مون پوري جي ظالم واريءَ هيٺان دفن ڪيو هو؟"

" ها، منهنجا ٻار، مان ساڳيو آهيان. هي هڪ گوشت ۽ رت جو جسم آهي. جيتوڻيڪ مان ان کي آسماني سمجهان ٿو، پر توهان جي نظر ۾ اهو جسماني آهي. ڪائناتي ايٽمن مان مون هڪ مڪمل طور تي نئون جسم ٺاهيو، بلڪل ان ڪائناتي خوابن جي جسماني جسم وانگر جيڪو توهان پنهنجي خوابن جي دنيا ۾ پوري ۾ خوابن جي ريتي هيٺ رکيو هو. مان سچ پچ ۾ جيئرو ٿي اٿم - زمين تي نه پر هڪ نجومي سيارو تي. ان جا رهواسي منهنجي بلند معيارن کي پورو ڪرڻ لاءِ زميني انسانيت کان بهتر قابل آهن. اتي توهان ۽ توهان جا اعليٰ پيارا هڪ ڏينهن مون سان گڏ ايندا."

"بي موت گرو، ٻڌايو مان وڌيڪ!"

ماسٽر هڪ تيز، خوشگوار کلندي چيو. "مهرباني ڪري، پيارا،" هن چيو، "ڇا تون پنهنجي گرفت کي ٿورو آرام نه ڏيندين ؟"

" بس ٿورو!" مان ڪيس آڪٽوپس جي گرفت سان پاڪر پائي رهيو هوس. مان ساڳئي هلڪي، خوشبودار،

قدرتي بوءِ کي محسوس ڪري سگهيس جيڪا اڳ سندس جسم جي خاصيت هئي. سندس دلچسپ لمس

جڏهن به مان انهن شاندار ڪلاڪن کي ياد ڪندو آهيان ته الاهي گوشت اچا تائين منهنجي هٿن جي اندروني پاسن ۾ منهنجي هٿن ۾ موجود هوندو آهي.

" جيئن پيغمبر زمين تي موڪليا ويندا آهن ته جيئن انسانن کي انهن جي جسماني ڪرم جي ڪم ۾ مدد ڪن، تيئن مون کي هدايت ڪئي وئي آهي خدا جي طرف خدمت ڪرڻ تي هڪ نجمي سيارو جيئن هڪ نجات ڏيندڙ، " سري يوڪتيسور وضاحت ڪئي. "اهو آهي هيرانيلوڪا يا 'روشن ٿيل نجومي سيارو' سڏيو ويندو آهي . اتي مان ترقي يافته مخلوق کي پاڻ کي نجومي ڪرم کان نجات ڏيارڻ ۾ مدد ڪري رهيو آهيان ۾ اهڙي طرح نجومي جنم کان آزادي حاصل ڪري رهيو آهيان. هيرانيلوڪا تي رهندڙ روحاني طور تي تمام گهڻو ترقي يافته آهن؛ انهن سڀني کي پنهنجي آخري زميني اوتار ۾، مراقبي جي ذريعي طاقت حاصل ڪئي هئي جيڪا شعوري طور تي موت تي پنهنجي جسماني جسمن کي ڇڏي ڏئي ٿي. ڪو به ماڻهو هيرانيلوڪا ۾ داخل نٿو ٿي سگهي جيستائين هو زمين تي سبي ڪلپا سماڌي جي حالت کان پاهر نربيڪلپا سماڌي جي اعليٰ حالت ۾ نه وڃي . 1-43

" هيرانيالوڪا جا رهواسي اڳ ۾ ئي عام نجومي دائرن مان گذري چڪا آهن، جتي زمين جي تقريبن سڀني مخلوقن کي موت تي وڃڻو پوندو؛ اتي انهن نجومي دنيا ۾ پنهنجن گذريل عملن جا ڪيترائي ٻج پيدا ڪيا. ترقي يافته مخلوقات ڪانسواءِ ٻيو ڪو به نجومي دنيا ۾ اهڙو نجات ڏيندڙ ڪم اثرائتو طور تي انجام ڏئي نٿو سگهي. پوءِ، انهن جي روحن کي انهن جي نجومي جسمن ۾ رڪيل ڪرمڪ نشانن جي ڪوڪون کان وڌيڪ مڪمل طور تي آزاد ڪرڻ لاءِ، انهن اعليٰ مخلوقات کي ڪائناتي قانون ذريعي هيرانيالوڪا، نجومي سج يا آسمان تي نئين نجومي جسمن سان ٻيهر جنم ڏيڻ لاءِ ڪڍيو ويو، جتي مون انهن جي مدد لاءِ جيئرو ڪيو آهي. هيرانيالوڪا تي پڻ انتهائي ترقي يافته مخلوق آهن جيڪي اعليٰ، لطيف، سببي دنيا مان آيا آهن."

منهنجو ذهن هاڻي منهنجي گرو سان اهڙي نموني هم آهنگ ٿي چڪو هو جو هو پنهنجا لفظي تصويرون مون تائين جزوي طور تي تقرير ذريعي ۽ جزوي طور تي سوچ جي منتقلي ذريعي پهچائي رهيو هو. اهڙي طرح مون کي جلدي سندس خيالي ٽيبلوئڊ ملي رهيا هئا.

" توهان صحيفن ۾ پڙهيو آهي،" ماسٽر اڳتي چيو، "ته خدا انساني روح کي ٽن جسمن ۾ لڳاتار بند ڪيو - خيال، يا سببي، جسم؛ نازڪ نجومي جسم، انسان جي ذهني ۽ جذباتي فطرتون؛ ۽ مجموعي جسماني جسم. زمين تي هڪ انسان پنهنجي جسماني حواسن سان ليس آهي. هڪ نجومي وجود پنهنجي شعور ۽ احساسن ۽ لائفٽرون مان ٺهيل جسم سان ڪم ڪري ٿو.
43-2 هڪ سببي جسم وارو وجود خيالن جي خوشيءَ واري دائري ۾ رهي ٿو. منهنجو ڪم انهن نجومي مخلوق سان آهي جيڪي سببي دنيا ۾ داخل ٿيڻ جي تياري ڪري رهيا آهن.

"پيارا استاد، مهرباني ڪري مون کي نجومي ڪائنات بابت وڌيڪ ٻڌايو." جيتوڻيڪ مون سري يُڪتيشور جي درخواست تي پنهنجي پاڪر کي ٿورو آرام ڏنو هو، منهنجا هٿ اچا تائين سندس چوڌاري هئا. سڀني کان وڌيڪ خزانو خزانا، منهنجا گرو، جيڪو موت تي کلڻ سان مون تائين پهتو هو!

" ڪيترائي نجومي سيارا آهن، جيڪي نجومي مخلوق سان پريل آهن،" ماسٽر شروع ڪيو. "رهاڪو هڪ سيارو کان ٻئي سيارو تائين سفر ڪرڻ لاءِ نجومي جهازن، يا روشني جي ميڙ کي استعمال ڪندا آهن، بجلي ۽ ريڊيو ايڪٽو توانائي کان تيز.

" روشني ۾ رنگ جي مختلف نازڪ وائبريشنز مان ٺهيل نجمي ڪائنات، مادي ڪائنات کان سوين پيرا وڏي آهي. سڄي جسماني تخليق نجمي دائري جي وڏي چمڪندڙ غباري جي هيٺان هڪ ننڍڙي مضبوط ٽوڪري وانگر لٽڪيل آهي. جيئن ڪيترائي جسماني سج ۽ تارا خلا ۾ گهمندا آهن، تيئن بيشمار نجمي شمسي ۽ تاري نظام پڻ آهن. انهن جي سيارن ۾ نجمي سج ۽ چنڊ آهن، جيڪي جسماني کان وڌيڪ خوبصورت آهن.

نجمي روشنيون اورورا سان مشابهت رکن ٿيون.

بوريليس - سچ وارو ايسٽرل اورورا، هلڪي شعاع واري چنڊ جي اورورا کان وڌيڪ چمڪندڙ آهي. ايسٽرل ڏينهن ۽ رات زمين جي ڏينهن ۽ رات کان وڌيڪ ڏگها آهن.

ستوري دنيا لامحدود طور تي خوبصورت، صاف، پاڪ ۽ منظم آهي. ڪو به مئل سيارو يا بنجر زمين ناهي." زميني داغ - گاهه، بيڪٽيريا، حشرات، سانپ - غير حاضر آهن. زمين جي متغير موسمن ۽ موسمن جي برعڪس، ستاري سيارا هڪ دائمي بهار جي برابر گرمي پد کي برقرار رکندا آهن، ڪڏهن ڪڏهن چمڪندڙ سفيد برف ۾ ڪيترن ئي رنگن جي روشنين جي مينهن سان. ستاري سيارا اوپل ڍنڍن ۽ روشن سمنڊن ۽ قوس قزح جي دريائن ۾ پريل آهن.

عام نجومي ڪائنات - نه ته هيرانيلوڪا جو وڌيڪ نازڪ نجومي آسمان - ماڻهن سان پريل آهي لکين " نجومي مخلوق جيڪي گهٽ يا وڌيڪ تازو ئي زمين تان آيا آهن، ۽ انهن سان گڏ پرين، جل پرين، مڇيون، جانور، گوبلن، گنومز، ديوتا ۽ روح، سڀ ڪرمڪ قابليت جي مطابق مختلف نجومي سيارن تي رهن ٿا. نيڪ ۽ بد روحن لاءِ مختلف گولائي وارا محل يا وائبريٽري علائقا مهيا ڪيا ويا آهن. نيڪ روح آزاديءَ سان سفر ڪري سگهن ٿا، پر بد روح محدود علائقن تائين محدود آهن. ساڳيءَ طرح جيئن انسان زمين جي مٿاڇري تي رهن ٿا، مٽيءَ اندر ڪيڙا، پاڻيءَ ۾ مڇي، ۽ هوا ۾ پکي، تنهن ڪري مختلف درجن جا نجومي مخلوق مناسب وائبريٽري ڪوارٽرن ۾ مقرر ڪيا ويا آهن.

پين دنيا مان ڪڍيل گريل اونداهي فرشتن ۾، لائيفٽرونڪ بمن يا ذهني منترڪ 3-43 سان رگڙ ۽ جنگ " ٿيندي آهي." اهي مخلوق هيٺين نجومي ڪائنات جي اونداهي علائقن ۾ رهن ٿا، ۽ پنهنجا بڇڙا ڪرم سرانجام ڏين ٿا.

اونداهي نجومي قيدخاني جي مٿان وسيع دائرن ۾، سڀ ڪجهه چمڪندڙ ۽ خوبصورت آهي. نجومي " ڪائنات قدرتي طور تي زمين کان وڌيڪ خدا جي مرضي ۽ ڪمال جي منصوبي سان مطابقت رکي ٿي. هر نجومي شيءِ بنيادي طور تي خدا جي مرضي سان، ۽ جزوي طور تي نجومي مخلوق جي مرضي سان ظاهر ٿئي ٿي. انهن وٽ طاقت آهي ته ڪنهن به شيءِ جي فضل ۽ شڪل کي تبديل ڪري يا وڌائين جيڪا اڳ ۾ ئي پيدا ڪئي وئي آهي. رب. هن پنهنجي نجومي ٻارن کي آزادي ۽ استحقاق ڏنو آهي ته هو پنهنجي مرضي سان نجومي ڪائنات کي تبديل ڪرڻ يا بهتر ڪرڻ جي. زمين تي هڪ ٺوس کي قدرتي يا ڪيميائي عملن ذريعي مائع يا ٻئي شڪل ۾ تبديل ٿيڻ گهرجي، پر نجومي ٺوس صرف ۽ فوري طور تي رهاڪن جي مرضي سان نجومي مائع، گيس، يا توانائي ۾ تبديل ٿين ٿا.

زمين سمنڊ، زمين ۽ هوا ۾ جنگ ۽ قتل سان اونداهي آهي،" منهنجي گرو جاري رکيو، "پر نجومي دائرا " جاڙو هڪ خوش هم آهنگي ۽ برابري. ايسٽرل مخلوق غير مادي ڪرڻ يا پنهنجي مرضي سان پنهنجي شڪلن کي مادي بڻائين ٿا. گل، مڇي يا جانور ڪجهه وقت لاءِ پاڻ کي تبديل ڪري سگهن ٿا نجومي ماڻهو. سڀئي نجومي مخلوق ڪنهن به شڪل اختيار ڪرڻ لاءِ آزاد آهن، ۽ آساني سان گڏجي ڪم ڪري سگهن ٿا. ڪو به مقرر، قطعي، قدرتي قانون انهن جي چوڌاري گهيرو نٿو ڪري - مثال طور، ڪو به نجومي وڻ ڪاميابي سان ٿي سگهي ٿو. هڪ نجمي آم يا ٻيو گهربل ميوو، گل، يا حقيقت ۾ ڪا ٻي شيءِ پيدا ڪرڻ لاءِ چيو ويو.
ڪجهه ڪارمي پابنديون موجود آهن، پر نجومي دنيا ۾ مختلف شڪلن جي خواهش بابت ڪو به فرق ناهي. هر شيءِ خدا جي تخليقي روشني سان متحرڪ آهي.

ڪو به عورت مان پيدا نه ٿيندو آهي؛ اولاد کي نجومي مخلوق پنهنجي ڪائناتي مرضي جي مدد سان " خاص طور تي نموني، نجومي طور تي ڳنڍجي شڪلن ۾ مادي بڻائي ٿي. تازو جسماني طور تي ٻي جسم وجود هڪ نجومي خاندان ۾ دعوت ذريعي پهچندو آهي، جيڪو ساڳئي ذهني ۽ روحاني رجحانن طرفان ڇڪايو ويندو آهي.

"astral هڪ ۽ اناتومي دماغ، يا روشني astral جسم ٿڌي يا گرمي يا ٻين قدرتي حالتن جي تابع نه آهي. اناتومي ۽ هڪ astral" جو هزار پنکڙين وارو ڪنول، ۽ ڇهه جاڳندڙ مرڪز شامل آهن. سُشومنا ، يا ايسٽرل سيريبرو-اسپائنل محور. دل ايسٽرل دماغ مان ڪائناتي توانائي ۽ روشني ڪڍي ٿي، ۽ ان کي ايسٽرل اعصاب ۽ جسم جي سيلن، يا لائفٽرون ڏانهن پمپ ڪري ٿي. ايسٽرل مخلوق پنهنجي جسمن کي لائفٽرونڪ فورس يا مينٽرڪ وائبريشن ذريعي متاثر ڪري سگهن ٿا.

" ستوري جسم آخري جسماني شڪل جو بلڪل هم منصب آهي. نجومي مخلوق ساڳي ظاهر برقرار رکي ٿي جيڪا انهن پنهنجي پوئين دنياوي رهائش ۾ جوانيءَ ۾ رکي هئي؛ ڪڏهن ڪڏهن ڪو نجومي وجود، منهنجي وانگر، پنهنجي پوڙهائپ جي ظاهر کي برقرار رکڻ لاءِ چونديندو آهي." ماسٽر، جواني جي جوهر کي ظاهر ڪندي، خوشيءَ سان کلڻ لڳو.

"جسماني دنيا جي برعڪس، astral -dimensionalصرف پنجن حواسن سان سڃاتل خلائي، ٽي spheres سڀ شامل ڇهين حس- وجدان کي نظر اچن ٿا،" سري يُڪتيشور اڳتي چيو. "خالص وجداني مخلوق ڏسن ٿا، ٻڌن ٿا، بوءِ ڏين ٿا، چکن ٿا ۽ ڇُهن ٿا. انهن جون ٽي اکيون astral احساس سان، سڀئي اک، عمودي طور تي پيشاني تي رکيل آهي، astral آهن، جن مان ٻه جزوي طور تي بند آهن. ٽيون ۽ مکيه آهي کليل۔ نجومي مخلوقات ۾ سڀئي ٻاهرين حسي عضوا آهن - ڪن، اکيون، نڪ، زبان، ۽ چمڙي - پر اهي جسم جي ڪنهن به حصي ذريعي احساسن کي محسوس ڪرڻ لاءِ وجداني حس کي استعمال ڪن ٿا؛ اهي ڪن، يا نڪ، يا چمڙي ذريعي ڏسي سگهن ٿا. اهي اکين يا زبان ذريعي ٻڌي سگهن ٿا، ۽ ڪنن يا چمڙي ذريعي ذائقو ڪري سگهن ٿا، وغيره. 4-43

" انسان جو جسماني جسم بيشمار خطرن جي سامهون هوندو آهي، ۽ آساني سان زخمي يا معذور ٿي ويندو آهي؛ آسماني نجومي جسم ڪڏهن ڪڏهن ڪٽي يا زخمي ٿي سگهي ٿو پر صرف رضامندي سان هڪ ڀيرو شفا حاصل ڪري ٿو."

"گروديوا، آهن سڀ نجمي ماڻهو خوبصورت؟"

" ستوري دنيا ۾ خوبصورتي هڪ روحاني خاصيت طور سڃاتو وڃي ٿو، ۽ هڪ ظاهري شڪل نه آهي،" سري يُڪتيشور جواب ڏنو. "تنهن ڪري، نجومي مخلوق چهري جي خاصيتن کي گهٽ اهميت ڏين ٿا. تنهن هوندي به، انهن کي اهو اعزاز حاصل آهي ته اهي پاڻ کي نئين، رنگين، نجومي طور تي مادي جسمن سان پنهنجي مرضي سان ملبوس ڪن. جيئن دنياوي ماڻهو گالا جي واقعن لاءِ نئين صف ناهيندا آهن، تيئن نجومي مخلوق پاڻ کي خاص طور تي ٺهيل شڪلن ۾ سينگارڻ جا موقعا ڳوليندا آهن.

" هيرانيلوڪا جهڙن اعليٰ نجومي سيارن تي خوشيءَ جا نجومي جشن تڏهن ٿيندا آهن جڏهن ڪو وجود روحاني ترقي ذريعي نجومي دنيا کان آزاد ٿي ويندو آهي، ۽ تنهن ڪري سببي دنيا جي جنت ۾ داخل ٿيڻ لاءِ تيار هوندو آهي. اهڙن موقعن تي پوشيده آسماني پيءُ، ۽ بزرگ جيڪي هن ۾ ضم ٿي ويندا آهن، پاڻ کي پنهنجي پسند جي جسمن ۾ مادي بڻائيندا آهن ۽ نجومي جشن ۾ شامل ٿيندا آهن. پنهنجي پياري ڀڳت کي خوش ڪرڻ لاءِ، رب ڪو به گهربل روپ اختيار ڪري ٿو. جيڪڏهن عقيدت جي ذريعي عبادت ڪيل، هو خدا کي الاهي ماءُ جي طور تي ڏسي ٿو. عيسيٰ لاءِ، پيءُ - لامحدود هڪ جو پهلو ٻين تصورن کان ٻاهر پرڪشش هو. انفراديت جنهن سان خالق پنهنجي هر مخلوق کي عطا ڪيو آهي، هر تصور ۾ ناقابل تصور بڻائي ٿو. رب جي ورسٽائلٽي تي مطالبو!" منهنجو گرو ۽ مان گڏجي خوشيءَ سان کلڻ لڳاسين.

" ٻين زندگين جا دوست نجومي دنيا ۾ هڪ ٻئي کي آساني سان سڃاڻي وٺندا آهن،" سري يُڪتيشور پنهنجي خوبصورت، بانسري جهڙي آواز ۾ چيو. "دوستي جي لافاني هجڻ تي خوش ٿي، اهي پيار جي

لافاني هجڻ جو احساس ڪن ٿا، جيڪو اڪثر ڪري دنياوي زندگي جي اداس، فريب ڏيندڙ جدائي جي وقت شڪ ڪيو ويندو آهي."

"جي وجدان جو نجمي مخلوق سوراخ ڪري ٿو ذريعي جي پردو ۾ مشاهدو ڪري ٿو انسان سرگرميون تي زمين، پر انسان نجومي دنيا کي ڏسي نٿو سگهي جيستائين سندس چھين حس ڪجهه حد تائين ترقي يافته نه ٿئي. هزارين زميني رهاڪن لمحي طور تي هڪ نجومي وجود يا نجومي دنيا جي جهلڪ ڏٺي آهي.

"هيرانيالوڪا تي ترقي يافته مخلوق گهڻو ڪري ڊگهي نجومي ڏينهن ۾ رات دوران وجد ۾ جاڳندا رهندا آهن، ڪائناتي حڪومت جي پيچيده مسئلن کي حل ڪرڻ ۾ اجنبي پٽن، زميني روحن جي نجات ۾ مدد ڪندا آهن. جڏهن هيرانيالوڪا مخلوق سمهندا آهن، انهن کي ڪڏهن ڪڏهن خوابن وانگر نجومي خواب نظر ايندا آهن. انهن جا ذهن عام طور تي اعليٰ ترين نربيڪلپا نعمت جي شعوري حالت ۾ مگن هوندا آهن.

"ستوري دنيا جي سڀني حصن ۾ رهندڙ اجا تائين ذهني اذيتن جو شڪار آهن. هيرانيلوڪا جهڙن سيارن تي اعليٰ مخلوق جا حساس ذهن سخت درد محسوس ڪن ٿا جيڪڏهن سچائي جي رويي يا ادراڪ ۾ ڪا غلطي ٿئي ٿي. اهي ترقي يافته مخلوق پنهنجي هر عمل ۾ سوچ کي روحاني قانون جي ڪمال سان هم آهنگ ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.

"astral ٽيليپيٿي ۾ ٽيليويزن ذريعي منعقد ڪيو ويندو آهي؛ astral رهاڪن جي وچ ۾ رابطو مڪمل طور تي لکيل ۾ ڳالهايل لفظ جي مونجهاري ۾ غلط فهمي مان ڪو به ناهي جيڪو زمين جي رهاڪن کي برداشت ڪرڻو پوندو آهي. جيئن سينيما اسڪرين تي ماڻهو روشني جي تصويرن جي هڪ سلسلي ذريعي حرڪت ۾ مخلوق هلن ٿا ۾ روشني جي ذهانت سان astral عمل ڪندا نظر اچن ٿا، ۾ اصل ۾ ساهه نه ٿا ڪڻن، تيئن هدايت ڪيل ۾ هم آهنگ تصويرن جي طور تي ڪم ڪن ٿا، آڪسيجن مان طاقت ڪڍڻ جي ضرورت کان مخلوق پاڻ کي بنيادي طور تي astral سواءِ. انسان رزق لاءِ جامد، مائع، گيس ۾ توانائي تي منحصر آهي؛ ڪائناتي روشني ذريعي برقرار رکن ٿا."

"منهنجا مالڪ، ڇا نجومي مخلوق ڪجهه کائيندا آهن؟" مان پنهنجي سڀني صلاحيتن - ذهن، دل، روح جي قبوليت سان سندس شاندار وضاحتن ۾ پي رهيو هوس. سچائي جا مافوق الفطرت تصور مستقل طور تي حقيقي ۾ بي بدل هوندا آهن، جڏهن ته عارضي احساس تجربا ۾ تاثر ڪڏهن به عارضي يا نسبتاً سچ کان وڌيڪ نه هوندا آهن، ۾ جلد ئي پنهنجي سڀني جاندارن کي ياداشت ۾ وڃائي ڇڏيندا آهن. منهنجي گرو جا لفظ منهنجي وجود جي چادر تي ايترا ته تيزيءَ سان نقش ٿي ويا هئا جو ڪنهن به وقت، منهنجي ذهن کي مافوق الفطرت حالت ۾ منتقل ڪندي، مان واضح طور تي الاهي تجربي کي ٻيهر محسوس ڪري سگهان ٿو.

"چمڪندڙ شعاع جهڙو ڀاڄيون گهڻي مقدار ۾ هجڻ ۾ جي نجمي مٽي،" هو جواب ڏنو. "جي نجمي مخلوق ڀاڄيون کائيندا آهن، ۾ روشني جي شاندار چشمن ۾ نجمي ندين ۾ دريائن مان وهندڙ امرت پيئندا آهن. جيئن زمين تي ماڻهن جون پوشيده تصويرون آسمان مان ڪڍي سگهجن ٿيون ۾ ٽيليويزن جي سامان ذريعي ظاهر ڪيون وينديون آهن، بعد ۾ ٻيهر خلا ۾ اڇلائي وينديون آهن، تيئن ئي آسمان ۾ ترندڙ ڀاڄين ۾ ٻوٽن جا خدا جي ناهيل، اڻ ڏٺل نجمي نقشا هڪ نجمي سيارو تي ترسيل آهن. پاران جي ٽيندو جو ان جو رهواسي. ۾ جي ساڳيو رستو، کان جي جهنگلي فينسي جو اهي مخلوق، خوشبودار گلن جا سمورا باغ مادي ٿي ويا آهن، بعد ۾ آسماني پوشيدگي ڏانهن موٽندا آهن.
جيتوڻيڪ هيرانيلوڪا جهڙن آسماني گرهن تي رهندڙ ماڻهو کائڻ جي ڪنهن به ضرورت کان تقريبن آزاد آهن، پر اڃا به وڌيڪ اعليٰ آهي سببي دنيا ۾ تقريبن مڪمل طور تي آزاد ٿيل روحن جو غير مشروط وجود، جيڪي نعمت جي مان کان سواءِ ڪجهه به نه کائيندا آهن.

"ڌرتي کان آزاد ٿيل نجومي وجود ڪيترن ئي مائٽن، پيءُ، مائرن، زالن، مڙسن ۾ دوستن سان ملندو آهي، جيڪي زمين تي مختلف اوتارن دوران حاصل ڪيا ويا آهن، 5-43 جيئن اهي وقت بوقت نجومي جهانن جي مختلف حصن ۾ ظاهر ٿين ٿا. تنهن ڪري هو اهو سمجهڻ ۾ ناڪام آهي ته خاص طور تي ڪنهن سان پيار

ڪجي؛ هو هن طريقي سان سپني کي هڪ الاهي □ برابر پيار ڏيڻ سکي ٿو، جيئن ٻار □

خدا جا انفرادي اظهار. جيتوٽيڪ پيارن جي ظاهري شڪل تبديل تي سگهي ٿي، گهٽ يا وڌيڪ ڪنهن به خاص روح جي تازي زندگي □ نئين خوبين جي ترقي جي مطابق، نجومي وجود پنهنجي بيحد وجدان کي استعمال ڪري ٿو ته جيئن وجود جي بين جهازن □ انهن سيني کي سڃاڻي سگهجي جيڪي ڪڏهن هن کي پيارا هئا، □ انهن کي انهن جي نئين نجومي گهر □ پليڪار ڪري سگهجي. ڇاڪاڻ ته تخليق □ هر ايٽم انفراديت سان ناقابل تسخير طور تي ڊيڪيل آهي، [6-43] هڪ نجومي دوست کي سڃاڻي سگهجي ٿو، پلي هو ڪهڙو به لباس پائي، جيتوٽيڪ زمين تي هڪ اداڪار جي سڃاڻپ ڪنهن به بهس جي باوجود ويجهي مشاهدي سان ڳولي سگهجي ٿي.

انسان astral دنيا □ زندگي جو عرصو زمين جي پيٽ □ تمام گهڻو ڊگهو آهي. هڪ عام ترقي يافته "astral جي سراسري زندگي جو عرصو پنج سؤ کان هڪ هزار سالن تائين آهي، جيڪو وقت جي زميني معيارن جي مطابق ماپيو ويندو آهي. جيئن ڪجهه ريڊ ووڊ وڻ اڪثر وڻن کان هزارين سال وڌيڪ جيئرا رهن ٿا، يا جيئن ڪجهه يوگي ڪيترائي سو سال جيئرا رهن ٿا جيتوٽيڪ گهڻا ماڻهو سٺ سالن جي عمر کان اڳ مري وڃن ٿا، تيئن ڪجهه نجومي مخلوق نجومي وجود جي معمول جي عرصي کان گهڻو وڌيڪ جيئرا رهن ٿا. نجومي دنيا جا سياح انهن جي جسماني ڪرم جي وزن جي مطابق هڪ ڊگهي يا گهٽ عرصي تائين اتي رهن ٿا، جيڪو انهن کي هڪ مخصوص وقت اندر زمين ڏانهن واپس ڇڪي ٿو.

" ستوري وجود کي پنهنجي روشن جسم کي ڇڏڻ وقت موت سان ڏکوئيندڙ طور تي مقابلو ڪرڻ جي ضرورت ناهي. انهن مان ڪيترائي مخلوق اجا تائين پنهنجي نجومي شڪل کي وڌيڪ نازڪ سبب لاءِ ڇڏڻ جي سوچ تي ٿورو پريشان محسوس ڪن ٿا. نجومي دنيا ناپسنديده موت، بيماري □ پوڙهائپ کان آزاد آهي. اهي ٽي خوف زمين جي لعنت آهن، جتي انسان پنهنجي شعور کي اجازت ڏني آهي. جي طرف سڃاڻپ ڪريو پاڻ لڳ ڀڳ مڪمل طور تي سان هڪ ڪمزور جسماني جسم گهربل مسلسل مدد کان هوا، کاڌو، ننڊ ته جيئن وجود □ رهي سگهي □.

"موت □ لائفٽرون جي Astral .جسماني موت ساهه جي غائب ٿيڻ □ جسماني سيلن جي ٽٽڻ سان گڏ آهي مخلوق جي زندگي کي ناهيندا آهن. Astral منتشر ٿيڻ شامل آهي، توانائي جا اهي ظاهري يونٽ جيڪي دنيا □ پنهنجي نازڪ جسم کان Astral جسماني موت تي هڪ وجود گوشت جي شعور کي وڃائي ٿو □ موت جو تجربو ڪندي، هڪ اهڙيءَ طرح وجود نجومي پيدائش Astral واقف ٿي ويندو آهي. مقرر وقت تي □ موت جي شعور کان جسماني پيدائش □ موت تائين منتقل ٿئي ٿو. نجومي □ جسماني ڊيڪڻ جا اهي بار بار ٿيندڙ چڪر سڀني غير روشن خيال مخلوقن جي ناقابلِ قبول تقدير آهن. جنت □ دوزخ جي صحيفي تعريف ڪڏهن ڪڏهن انسان جي لاشعور کان وڌيڪ گهري سوچ کي اُڀاريندي آهي. ياداشتون جو سندس ڊگهو سيريز جو تجربا □ جي خوش مزاج نجمي □ مايوس ڪندڙ زميني دنياون."

" پيارا استاد،" مون پڇيو، "ڇا توهان مهرباني ڪري زمين تي ٻيهر جنم □ نجومي □ سببي دائرن □ فرق کي وڌيڪ تفصيل سان بيان ڪندا؟"

" انسان هڪ انفرادي روح جي حيثيت سان بنيادي طور تي سببي جسم وارو آهي،" منهنجي گرو وضاحت ڪئي. "اهو جسم هڪ ميٽرڪس آهي جو جي پنجٽيهه خيال گهربل پاران خدا جيئن جي بنيادي يا سببي سوچ فوجون کان جنهن بعد □ هن اُنيس عنصرن جو هڪ نازڪ نجومي جسم □ سورهن عنصرن جو هڪ مجموعي جسماني جسم ٺاهيو.

" ستوري جسم جا اُنيس عنصر ذهني، جذباتي □ حياتياتي آهن. اُنيس جزا آهن عقل؛ انا؛ احساس؛ ذهن (احساس شعور)؛ علم جا پنج اوزار، نظر، ٻڌڻ، بوءِ، ذائقو، ڇهڻ جي حواسن جا نازڪ هم منصب؛ عمل جا پنج اوزار ، پيدا ڪرڻ، خارج ڪرڻ لاءِ انتظامي صلاحيتن لاءِ ذهني خط و ڪتابت،

ڳالهائڻ، هلڻ، دستي مهارت جي مشق؛ زندگي جي قوت جا پنج اوزار ، جيڪي جسم جي ڪرسٽلائيزنگ، جذب ڪرڻ، ختم ڪرڻ، ميٽابولائيزيشن گردش جي ڪمن ڪي انجام ڏيڻ لاءِ بااختيار آهن. انيس عنصرن جو هي نازڪ نجومي احاطو جسماني جسم جي موت کان پوءِ به زنده رهي ٿو، جيڪو سورهن ڪل ڌاتو غير ڌاتو عنصرن مان ٺهيل آهي.

"خدا پنهنجي اندر مختلف خيال سوچيا انهن کي خوابن پيش ڪيو. ليڊي ڪاسمڪ ڊريم اهڙيءَ طرح پنهنجي سپني وڏين لامحدود اضافيت جي زيورن سينگاريل ظاهر ٿي.

"سبباتي جسم جي پنجتيهه سوچ جي درجابندي ، خدا انسان جي انيس جي سپني پيچيدگين کي تفصيل سان بيان ڪيو آهي ..." نجمي سورهن جسماني هم منصب. مواد ڪنسنڊيشن جو وائبريٽري فوجون، پهرين نازڪ، پوءِ مجموعي، هن انسان جو نجومي جسم آخرڪار سندس جسماني شڪل پيدا ڪئي. اضافيت جي قانون جي مطابق، جنهن جي ذريعي پرائم سادگي حيران ڪندڙ ميونفولڊ بڻجي وئي آهي، سببي ڪائنات سببي جسم، نجومي ڪائنات نجومي جسم کان مختلف آهن؛ جسماني ڪائنات جسماني جسم پڻ تخليق جي ٻين شڪلن سان خاص طور تي مختلف آهن.

"جسماني جسم خالق جي مقرر، معروضي خوابن مان ٺهيل آهي. ٻئيون زمين تي هميشه موجود آهن: بيماري صحت، درد خوشي، نقصان فائدو. انسان ٽن طرفي مادي حد مزاحمت ڳولي ٿو. جڏهن انسان جي جيئڻ جي خواهش بيماري يا ٻين سببن جي ڪري سخت ڌڪجي ويندي آهي، موت اچي ٿي؛ جسم جو ڳرو ڪوٽ عارضي طور تي لهي ويندو آهي. روح، بهرحال، نجومي سببي جسمن بند رهي ٿو. [7-43] اها چپڪندڙ قوت جنهن سان ٽئي جسم گڏ رهن ٿا، خواهش آهي. اڻ پوريون خواهشن جي طاقت انسان جي سپني غلامي جي جڙ آهي.

"جسماني خواهشون خود غرضي حسي خوشين جڙيل آهن. حسي تجربي جي مجبوري يا لالچ، نجمي وابستگين يا سببي تصورن سان ڳنڍيل خواهش جي قوت کان وڌيڪ طاقتور آهي."

"ستوري خواهشون وائبريشن جي لحاظ کان لطف اندوزي جي چوڌاري مرڪوز آهن. ستاري مخلوق دائرن جي آسماني موسيقي مان لطف اندوز ٿين ٿا تبديل ٿيندڙ روشني جي بي انتها اظهار جي طور تي سپني تخليق جي نظر سان متاثر ٿين ٿا. ستاري مخلوق روشني کي سونگهڻ، ذائقو ڪرڻ ڇهڻ پڻ ڏين ٿا. اهڙي طرح ستاري خواهشون هڪ ستاري وجود جي طاقت سان ڳنڍيل آهن ته جيئن سپني شين تجربن کي روشني جي شڪلن يا گاڏڙي خيالن يا خوابن جي طور تي تيز ڪري سگهجي.

"آهن ڊڪيل صرف WHO سبب خواهشون آهن پورو ٿيو پاران تاثر صرف. جي تقريبن مفت مخلوق سببي جسم ، اهي سڄي ڪائنات کي خدا جي خوابن جي خيالن جي سچائي طور ڏسن ٿا؛ اهي ڪنهن به شيءِ هر شيءِ کي خالص سوچ مادي ڪري سگهن ٿا. تنهن ڪري، سببي مخلوق جسماني احساسن يا نجومي نعمتن جي لطف کي روح جي نفيس احساسن لاءِ ناسور دم ڪندڙ سمجهن ٿا. سببي مخلوق پنهنجي خواهشن کي فوري طور تي مادي ڪري پورو ڪن ٿا. [8-43] جيڪي پاڻ کي صرف سببي جسم جي نازڪ پردي سان ڊڪيل ڏسن ٿا، اهي خالق جي حيثيت سان به ڪائناتن کي ظاهر ڪري سگهن ٿا. ڇاڪاڻ ته سڀ تخليق ڪائناتي خواب جي بناوت مان ٺهيل آهي، روح جيڪو سببي جسم پتلي طور تي ڊڪيل آهي ان طاقت جا وسيع احساس آهن.

"هڪ روح، فطرت طرفان پوشيده هجڻ ڪري، صرف ان جي جسم يا جسمن جي موجودگي سان سڃاڻي سگهجي ٿو." صرف موجودگي جو هڪ جسم مطلب آهي اهو ان جو وجود آهي ٺهيل ممڪن پاران اڻ پورو ٿيل خواهشون. [43]

"جيستائين انسان جو روح هڪ، پن يا ٿن جسمن جي ٿانون ۾ بند آهي، جهالت ۾ خواهشن جي زنجيرن سان مضبوطيءَ سان بند ٿيل آهي، تيستائين هو روح جي سمنڊ ۾ ضم نه ٿي سگهي ٿو." جڏهن گندو جسماني خزانو موت جي هٿيار سان تباهه ٿي ويندو آهي، باقي به ڍڪ - نجومي ۽ سبب - اجا تائين روح کي شعوري طور تي هر هنڌ موجود زندگي ۾ شامل ٿيڻ کان روڪڻ لاءِ باقي آهن. جڏهن حڪمت ذريعي خواهشن جي کوٽ حاصل ڪئي ويندي آهي، ته ان جي طاقت باقي ٻن برتنن کي ٽوڙي ڇڏيندي آهي. ننڍڙو انساني روح آخرڪار آزاد ٿي نڪرندو آهي؛ اهو بي حساب طول و عرض سان هڪ آهي."

مان پڇيو منهنجو الائي گرو جي طرف چت وڌيڪ روشني تي جي اعليٰ ۽ پراسرار سببي دنيا.

"سازش جي دنيا ناقابل بيان حد تائين نازڪ آهي،" هن جواب ڏنو. "ان کي سمجهڻ لاءِ، ڪنهن کي گهرجي ته توجهه جي اهڙي زبردست طاقت هجڻ گهرجي جو هو پنهنجون اکيون بند ڪري سگهي ۽ نجومي ڪائنات ۽ جسماني ڪائنات کي انهن جي سپني وسعتن ۾ تصور ڪري سگهي - مضبوط ٽوڪري سان چمڪندڙ غبارو - صرف خيالن ۾ موجود هجي. جيڪڏهن هن مافوق الفطرت توجهه ذريعي کو ماڻهو تبديل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿئي يا حل ڪرڻ جي به ڪائناتون سان سپ سندن پيچيدگيون ۾ صاف خيال، هو ڪندو پوءِ سببي دنيا تائين پهچ ۾ ذهن ۽ مادي جي وچ ۾ فيوزن جي سرحد تي بيهڻ. اتي ماڻهو سپني پيدا ڪيل شين کي - ٺوس، مائع، گيس، بجلي، توانائي، سڀ مخلوق، ديوتا، انسان، جانور، ٻوٽا، بيڪٽيريا - شعور جي شڪلن جي طور تي ڏسي ٿو، جيئن هڪ ماڻهو پنهنجون اکيون بند ڪري سگهي ٿو ۽ محسوس ڪري سگهي ٿو ته هو موجود آهي، جيتوڻيڪ هن جو جسم هن جي جسماني اکين کان نظر نه ٿو اچي ۽ صرف هڪ خيال جي طور تي موجود آهي.

"جيڪو به انسان تخيل ۾ ڪري سگهي ٿو، هڪ سببي وجود حقيقت ۾ ڪري سگهي ٿو. سڀ کان وڏو تخيلاتي انساني ذهانت، صرف ذهن ۾، هڪ سوچ جي انتها کان ٻئي تائين، ذهني طور تي هڪ سيارو کان ٻئي سيارو تائين ٽپو ڏيڻ، يا ابديت جي کڏ ۾ لامحدود طور تي ڪري سگهي ٿو، يا راڪيٽ وانگر ڪهڪشان جي چت ۾ اڏامي سگهي ٿو، يا ڪير جي رستن ۾ تارن واري جڳهن تي سرچ لائيٽ وانگر چمڪي ٿو. پر سببي دنيا ۾ مخلوق کي تمام گهڻي آزادي آهي، ۽ اهي بغير ڪنهن مادي يا نجومي رڪاوٽ يا ڪرمڪ حد جي، پنهنجن خيالن کي فوري طور تي معروضيت ۾ ظاهر ڪري سگهن ٿا.

"سبب بڻجندڙ مخلوق اهو سمجهن ٿا ته جسماني ڪائنات بنيادي طور تي اليڪٽرانن مان ٺهيل ناهي، ۽ نه بنيادي طور تي لائفٽرون تي مشتمل آهي - ٻئي حقيقت ۾ خدا جي سوچ جي ننڍڙن astral cosmos ئي ذرڙن مان ٺهيل آهن، مايا طرفان ڪٽيل ۽ ورهايل آهن ، اضافيت جو قانون جيڪو ظاهري طور تي نومينون کي سندس مظهر کان الڳ ڪرڻ لاءِ مداخلت ڪري ٿو.

"معمولي دنيا ۾ روح هڪ ٻئي کي خوش روح جي انفرادي نقطن جي طور تي سڃاڻن ٿا؛ انهن جون سوچون ئي شيون آهن جيڪي انهن جي چوڌاري آهن. سببي مخلوق پنهنجي جسمن ۾ خيالن جي وچ ۾ فرق کي صرف خيالن جي طور تي ڏسن ٿا. هڪ انسان جي حيثيت ۾، پنهنجون اکيون بند ڪري، هڪ چمڪندڙ سفيد روشني يا هڪ هلڪي نيري ڌوڙ کي تصور ڪري سگهي ٿو، تنهنڪري سببي مخلوق صرف سوچ سان ڏسي، ٻڌي، محسوس ڪري، چکي ۽ ڇهي سگهن ٿا؛ اهي ڪا به شيءِ ٺاهين ٿا، يا ان کي ختم ڪن ٿا، ڪائناتي ذهن جي طاقت سان.

"سبب جي دنيا ۾ موت ۽ ٻيهر جنم ٻئي سوچ ۾ آهن. سببي جسم وارا مخلوق صرف دائمي طور تي نئين علم جو امرت. اهي امن جي چشمن مان پيئندا آهن، تصورن جي بي رستي مٽيءَ تي گهمندا آهن، سمنڊ ۾ ترندا آهن - خوشي جي لامحدوديت. ڏسو! انهن جي روشن سوچن جا جسم روح جي ٺاهيل ڪروڙين

سيارن، ڪائناتن جا تازا بلبل، حڪمت جا تارا، سون جي نيبولا جا چشمي خواب، لامحدوديت جي آسماني نيري سيني تي نظر اچن ٿا!

" ڪيترائي مخلوق هزارين سالن تائين سببي ڪائنات ۾ رهن ٿا. وڏيڪ اونهي خوشين سان آزاد ٿيل روح پوءِ پاڻ کي ننڍڙي سببي جسم کان هٽائي ٿو ۽ سببي ڪائنات جي وسعت کي اختيار ڪري ٿو. خيالن جا سڀئي الڳ الڳ وهڪرو، طاقت، محبت، مرضي، خوشي، امن، وجدان، سڪون، خود قابو، ۽ توجهه جون مخصوص لهرون، نعمت جي هميشه خوشيءَ واري سمنڊ ۾ ڳري وڃن ٿيون. هاڻي روح کي شعور جي انفرادي لهر جي طور تي پنهنجي خوشي جو تجربو نه ڪرڻو پوندو، پر هڪ ڪائناتي سمنڊ ۾ ضم ٿي ويندو آهي، ان جي سڀني لهرن سان - دائمي کلڻ، جوش، ڌڙڪن.

" جڏهن ڪو روح ٽنهي جسمن جي ڪوڪون مان ٻاهر نڪرندو آهي ته اهو هميشه لاءِ اضافيت جي قانون کان بچي ويندو آهي ۽ ناقابل بيان هميشه موجود بڻجي ويندو آهي." [10-43] ڏسو، هر شيءِ جي موجودگيءَ جو تتلي، ان جا پر تارن، چنڊن ۽ سجن سان ٽتل آهن! روح ۾ ڦهليل روح، بي نور روشني، بي خيالي، بي خيالي سوچ جي علائقي ۾ اڪيلو رهي ٿو، خدا جي ڪائناتي تخليق جي خواب ۾ پنهنجي خوشي جي مسرت سان مست آهي."

"خوف ۾ الف واندو روح!" مان انزال ٿيل.

" جڏهن ڪو روح آخرڪار جسماني وهمن جي ٽن جارن مان نڪري ٿو،" ماسٽر جاري رکيو، "اهو انفراديت جي ڪنهن به نقصان کان سواءِ لامحدود سان هڪ ٿي ويندو آهي. مسيح هي آخري آزادي حاصل ڪئي هئي ان کان اڳ جو هو عيسيٰ جي حيثيت ۾ پيدا ٿيو هو. سندس ماضي جي ٽن مرحلن ۾، سندس زميني زندگي ۾ موت ۽ جيئرو ٿيڻ جي تجربي جي ٽن ڏينهن جي طور تي علامتي طور تي، هن روح ۾ مڪمل طور تي اڀرڻ جي طاقت حاصل ڪئي هئي.

" غير ترقي يافته انسان کي پنهنجن ٽنهي جسمن مان نڪرڻ لاءِ بيشمار زميني، نجومي ۽ سببي اوتارن مان گذرڻو پوندو. هڪ مالڪ جيڪو هن آخري آزادي حاصل ڪري ٿو، اهو ٻين انسانن کي خدا ڏانهن واپس آڻڻ لاءِ هڪ نبي جي حيثيت سان زمين تي واپس اچڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، يا منهنجي وانگر هو نجومي ڪائنات ۾ رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو. اتي هڪ نجات ڏيندڙ باشندن جي ڪرم جو ڪجهه بار کڻندو آهي [11-43] ۽ اهڙيءَ طرح انهن کي نجومي ڪائنات ۾ پنهنجي ٻيهر جنم جي چڪر کي ختم ڪرڻ ۾ مستقل طور تي سببي دائرن ڏانهن وڃڻ ۾ مدد ڪري ٿو. يا هڪ آزاد روح سببي دنيا ۾ داخل ٿي سگهي ٿو ته جيئن ان جي مخلوقات کي سببي جسم ۾ پنهنجو عرصو گهٽائڻ ۾ مدد ڪري ۽ اهڙيءَ طرح مطلق آزادي حاصل ڪري سگهي.

" جيئرو ٿيل، مان ڪرم بابت وڌيڪ ڄاڻڻ چاهيان ٿو جيڪو روحن کي ٽنهي جهانن ڏانهن موٽڻ تي مجبور ڪري ٿو." مون سوچيو، مان پنهنجي عالم آقا کي هميشه لاءِ ٻڌي سگهان ٿو. سندس زميني زندگيءَ ۾ ڪڏهن به مان هڪ وقت ۾ سندس ايتري حڪمت کي جذب ڪرڻ جي قابل نه هوس. هاڻي پهريون ڀيرو مون کي زندگي ۽ موت جي چيڪر بورڊ تي پراسرار انٽر اسپيسز ۾ هڪ واضح، قطعي بصيرت ملي رهي هئي.

" انسان جي جسماني ڪرم يا خواهشن کي مڪمل طور تي ڪم ڪرڻ گهرجي ان کان اڳ جو هو نجومي دنيا ۾ مستقل طور تي رهڻ ممڪن ٿئي،" منهنجي گرو پنهنجي دلچسپ آواز ۾ وضاحت ڪئي. "ٻه قسم جا اجا تائين آهي زميني ڪرما جي طرف نيڪال ڪرڻ جو ۾ WHO مخلوق رهن ٿا ۾ جي نجمي دائرا. اهي WHO تنهن ڪري، جن کي پنهنجن ڪرمنل قرضن جي ادائيگي لاءِ هڪ مجموعي جسماني جسم ۾ ٻيهر رهڻو پوندو، انهن کي جسماني موت کان پوءِ، مستقل رهائشي جي بدران نجومي دنيا ۾ عارضي مهمان طور درجه بندي ڪري سگهجي ٿو.

غير آزاد ٿيل زميني ڪرما سان گڏ مخلوقات کي نجومي موت کان پوءِ ڪائناتي خيالن جي اعليٰ سببي "
دائري □ وچڙ جي اجازت ناهي، پر انهن کي صرف جسماني □ نجومي دنيا مان گذرڻو پوندو، انهن جي
جسماني جسم جي سورهن مجموعي عنصرن جي، □ انهن جي نجومي جسم جي انيس نازڪ عنصرن
جي تسلسل سان شعور. تنهن هوندي به، هن جي جسماني جسم جي هر نقصان کان پوءِ، هڪ غير ترقي
يافته

زمين کان هجڻ گهٽو ڪري موت جي ننڊ جي گهري بي هوشي رهي ٿو خوبصورت نجومي دائري کان مشڪل سان هوش اچي ٿو. نجومي آرام کان پوءِ، اهڙو ماڻهو وڏيڪ سبق لاءِ مادي سطح تي واپس اچي ٿو، بتدريج پاڻ کي بار بار سفرن ذريعي، عادت بڻائي ٿو. نازڪ نجومي بناوت جون دنياون.

" هئي طرف، نجومي ڪائنات جا عام يا ڊگهي عرصي کان قائم رهائشي اهي آهن جيڪي، سپني مادي خواهشن کان هميشه لاءِ آزاد ٿي ويا آهن، انهن کي هاڻي زمين جي مجموعي ارتعاش ڏانهن موٽڻ جي ضرورت ناهي." اهڙن مخلوقن کي صرف نجومي سڀني ڪرم ڪرڻا آهن. نجومي موت تي اهي مخلوق لامحدود طور تي نفيس وڏيڪ نازڪ سڀني دنيا. ڪائناتي قانون جي ذريعي طئي ٿيل هڪ خاص عرصي جي آخر سڀني جسم جي سوچ جي شڪل کي ختم ڪندي، اهي ترقي يافته مخلوق پوءِ هيرانيلوڪا يا ساڳئي اعليٰ نجومي سيارو ڏانهن موٽندا آهن، هڪ نئين نجومي جسم پيهر جنم وٺندا آهن ته جيئن انهن جي غير نجات يافته نجومي ڪرم کي ڪم ڪري سگهجي.

"منهنجا پٽ، تون هاڻي وڏيڪ مڪمل طور تي سمجهي سگهين ٿو ته مون کي خدائي حڪم سان جيئرو ڪيو ويو آهي،" سري يُڪتيشور جاري رکيو، "خاص طور تي، سڀني دائري مان واپس ايندڙ نجومي طور تي پيهر جنم وٺندڙ روحن جي نجات ڏيندڙ جي طور تي، انهن نجومي مخلوقن جي بدران جيڪي زمين مان مٿي اچي رهيا آهن. زمين مان، جيڪڏهن اهي اجا تائين مادي ڪرم جا نشان برقرار رکندا آهن، ته هيرانيلوڪا وانگر تمام اعليٰ نجومي سيارن ڏانهن نه وڌندا آهن.

" جيئن زمين تي گهڻا ماڻهو مراقبي ذريعي حاصل ڪيل نظر ذريعي نه سکيا آهن ته جيئن انهن جي تعريف ڪجي اعليٰ خوشيون فائدا جو نجمي زندگي تنهن ڪري، ڪان پوءِ موت، خواهش جي طرف واپسي جي طرف زمين جي محدود، نامڪمل خوشين جي ڪري، ڪيترائي نجومي مخلوق، پنهنجن نجومي جسمن جي عام ٽٽڻ دوران، سڀني دنيا روحاني خوشي جي ترقي يافته حالت کي تصوير ڏيڻ ناڪام ٿين ٿا ، وڏيڪ مجموعي شاندار نجومي خوشي جي خيالن تي غور ڪندي، نجومي جنت کي پيهر ڏسڻ جي خواهش رکن ٿا. ڀري نجومي ڪرم کي اهڙن مخلوقن پاران حاصل ڪرڻ گهرجي ان کان اڳ جو اهي بعد حاصل ڪري سگهن. نجومي موت، سڀني سوچ جي دنيا هڪ مستقل رهائش، خالق کان ايترو ته پتلي طور تي ورهايل.

" صرف جڏهن ڪنهن وجود کي اکين کي وڻندڙ نجومي ڪائنات تجربن جي ڪا به وڏيڪ خواهش نه هوندي آهي، اتي واپس وڃڻ جي لالچ نه ٿي سگهي، ڇا هو سڀني دنيا رهي ٿو. اتي سپني سڀني ڪرم يا گذريل خواهشن جي ٻج کي آزاد ڪرڻ جو ڪم مڪمل ڪندي، محدود روح جهالت جي ٽنهي ڪارڪن مان آخري کي ٻاهر ڪڍي ٿو ، سڀني جسم جي آخري جار مان نڪرندي، ابدي سان ملائي ٿو."

"هاڻي ڪريو توهان سمجهيو؟" ماسٽر مُرڪيو تنهنڪري جادوئي طور تي!

"ها، ذريعي تنهنجو فضل. مان آهيان بي زبان سان خوشي شڪرگذاري."

مون کي ڪڏهن به گيت يا ڪهاڻي مان اهڙو متاثر ڪندڙ علم نه مليو هو. جيتوڻيڪ هندو صحيفا سبب نجومي دنيا انسان جي ٽن جسمن جو حوالو ڏين ٿا، اهي صفحا منهنجي جيئري ٽيڻ واري مالڪ جي گرم صداقت جي مقابلي ڪيترا پري بي معنيٰ آهن! هن لاءِ واقعي هڪ به "اڻ دريافت ٿيل ملڪ" موجود "نه هو جنهن جي پيدائش کان ڪو به مسافر واپس نه ايندو!

" انسان جي ٽنهي جسمن جي دخول کي سندس ٽنهي فطرت ذريعي ڪيترن ئي طريقن سان ظاهر ڪيو ويندو آهي،" منهنجو زبردست گرو ويو تي. " جي جاڳندڙ حالت تي زمين هڪ انسان هجڻ آهي باشعور سندس ٽنهي گاڏين مان گهٽ يا وڏيڪ. جڏهن هو حسياتي طور تي چکڻ، سونگهڻ، ڇهڻ، ٻڌڻ جو ارادو رکي ٿو،

يا ڏسڻ سان، هو بنيادي طور تي پنهنجي جسماني جسم ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي. تصور ڪندي يا رضامندي سان، هو بنيادي طور تي پنهنجي نجومي جسم ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي. سندس سببي ذريعو اظهار ڳولي ٿو جڏهن انسان سوچي رهيو آهي يا خود شناسي يا مراقبي ۾ گهيرو ڪري رهيو آهي؛ ذهانت جا ڪائناتي خيال ان ماڻهوءَ وٽ اچن ٿا جيڪو عادت طور تي پنهنجي سببي جسم سان رابطو ڪري ٿو. هن لحاظ کان هڪ فرد کي وسيع طور تي 'هڪ مادي ماڻهو'، 'هڪ توانائي وارو ماڻهو'، يا 'هڪ دانشور ماڻهو' جي طور تي درجه بندي ڪري سگهجي ٿو.

"هڪ ماڻهو روزانو تقريباً سورهن ڪلاڪ پنهنجي جسماني گاڏي سان پاڻ کي سڃاڻي ٿو. پوءِ هو سمهي ٿو؛ جيڪڏهن هو خواب ڏسندو آهي، ته هو پنهنجي نجومي جسم ۾ رهي ٿو، ڪنهن به شيءِ کي بنا ڪنهن ڪوشش جي پيدا ڪري ٿو، جيئن نجومي مخلوق ڪندا آهن. جيڪڏهن انسان جي ننڊ گهري ۽ خواب کان خالي هجي، ته هو ڪيترن ئي ڪلاڪن تائين پنهنجي شعور، يا خودي جي احساس کي سببي جسم ڏانهن منتقل ڪرڻ جي قابل هوندو آهي؛ اهڙي ننڊ بحال ڪندڙ آهي. خواب ڏسندڙ پنهنجي نجومي جسم سان نه پر پنهنجي علتي جسم سان رابطو ڪري رهيو آهي؛ سندس ننڊ مڪمل طور تي تازگي بخش نه آهي."

مان هئي ٿي چڪو آهي پيار سان مشاهدو ڪرڻ سري يوڪتيسور جڏهن ته هو ڏنو سندس عجيب وضاحت.

"فرشتي گرو،" مون چيو، "توهان جو جسم بلڪل اهڙو ئي نظر اچي ٿو جيئن اهو آخري پيرو جڏهن مان پوري آشرم ۾ ان تي روئي رهيو هوس."

"ها، منهنجو نئون جسم پراڻي جسم جي هڪ مڪمل ڪاپي آهي. مان هن شڪل کي ڪنهن به وقت مرضي سان مادي يا غير مادي بڻائيندو آهيان، زمين تي رهڻ کان گهڻو وڌيڪ. تيز غير مادي ڪرڻ سان، مان هاڻي روشني جي اظهار سان هڪ سيارو کان ٻئي سيارو يا، حقيقت ۾، نجومي کان سببي يا جسماني ڪائنات ڏانهن فوري طور تي سفر ڪريان ٿو." منهنجو ديوي گرو مسڪرايو. "جيتوڻيڪ توهان انهن ڏينهن ۾ تمام تيزي سان هلندا آهيو، مون کي توهان کي بمبئي ۾ ڳولڻ ۾ ڪا ڏکيائي نه هئي!"

"او استاد، مان هو غمگين تنهنڪري گهري طور تي بابت تنهنجو موت!"

"آه، مان ڪٿي مري ويس؟ ڇا ڪو تضاد ته ناهي؟" سري يُڪتيشور جون اکيون پيار ۾ تفريح سان چمڪي رهيون هيون.

"تون رڳو زمين تي خواب ڏسي رهيو هئين؛ ان زمين تي تو منهنجو خواب ڏنو - جسم،" هو اڳتي وڌيو." "بعد ۾ تو انهيءَ خواب جي تصوير کي دفن ڪري ڇڏيو. هاڻي منهنجو وڌيڪ نفيس جسماني جسم - جيڪو تون ڏسين ٿو ۽ هاڻي به ڪافي ويجهڙائي سان ڀاڪر پائي رهيو آهين! - خدا جي هڪ ٻئي وڌيڪ نفيس خواب واري ڌرتيءَ تي جيئرو ڪيو ويندو. ڪنهن ڏينهن اهو خوابن جو بهتر جسم ۽ خوابن جو بهتر سيارو ختم ٿي ويندا؛ اهي پڻ هميشه لاءِ نه آهن. سڀئي خوابن جا بلبل آخرڪار هڪ آخري جاڳڻ واري لمس تي ڦاٽڻ گهرجن. منهنجا پٽ يوگنند، خوابن ۽ حقيقت جي وچ ۾ فرق ڪريو!"

ويدانتي جو هي خيال 12-43 قيامت مون کي حيران ڪري ڇڏيو. مون کي شرم آئي ته مون کي پوري ۾ سندس بي جان جسم ڏسڻ تي استاد تي رحم آيو هو. مون آخرڪار سمجهيو ته منهنجو گرو هميشه خدا ۾ مڪمل طور تي جاڳندو رهيو هو، پنهنجي زندگي ۾ زمين تي گذرڻ، ۽ سندس موجوده قيامت کي ڪائناتي خواب ۾ الاهي خيالن جي نسبت کان وڌيڪ ڪجهه به نه سمجهي رهيو هو.

"مون هاڻي توکي ٻڌايو آهي، يوگنند، منهنجي زندگي، موت ۽ قيامت جون سچايون. منهنجي لاءِ غم نه ڪر؛ بلڪه منهنجي قيامت جي ڪهاڻي کي هر هنڌ نشر ڪر، انسانن جي خدا جي خوابن واري زمين کان ونئي ٻئي خدا جي خوابن واري ڌرتيءَ تائين، نجومي لباس ۾ ملبوس روحن تائين! دنيا جي ڏک ۾ موت کان ڊڄندڙ

خواب ڏسندڙن جي دلين □ نئين اميد پيدا ٿيندي."

"ها، استاد!" ڪيئن رضاڪارانه طور تي ڪندو مان حصو سان پيا منهنجو خوشي تي سندس قيامت"

"زمين تي منهنجا معيار بي آرامي سان بلند هئا، گهٽن ماڻهن جي فطرتن لاءِ نا مناسب. اڪثر مون توکي ان کان وڌيڪ ڏاڙون هنيون جيڪي مون کي ڏيڻ گهرجن ها. تون منهنجي آزمائش ۾ پاس ٿي وئين؛ تنهنجي محبت سڀني ملامتن جي ڪڪرن مان چمڪي." هن نرميءَ سان وڌيڪ چيو، "مان اڄ توکي اهو ٻڌائڻ لاءِ به آيو آهيان: مان ڪڏهن به ڀيهر ڪڏهن به ملامت جي سخت نظر نه رکندس. مان توکي وڌيڪ ڏاڙون نه ڏيندس."

مون پنهنجي عظيم گرو جي سزا کي ڪيترو نه ياد ڪيو هو! هر هڪ حفاظت جو هڪ محافظ فرشتو هو.

"پيارا استاد! ملامت ڪرڻ مان هڪ ملين ٽائيم-ٻڌو ڏاهڻ مان هاٿي!"

"مان توکي وڌيڪ نه جهڙندس." سندس الاهي آواز سخت هو، پر ان سان گڏ کلڻ جو وهڪرو. "تون ۽ مان گڏجي مسڪرائيندا رهنداسين، جيستائين اسان جا ٻئي روپ خدا جي مايا خواب ۾ مختلف نظر اچن ٿا. آخرڪار اسان ڪائناتي محبوب ۾ هڪ ٿي ضم ٿي ويندا سين؛ اسان جون مسڪراهٽون سندس مسڪراهٽون هونديون، اسان جو گڏيل خوشي جو گيت هميشه لاءِ ڏڙڪندو رهندو ته جيئن خدا سان مطابقت رکندڙ روحن ڏانهن نشر ڪيو وڃي!"

سري يُڪتيشور مون کي ڪجهه معاملن تي روشني ڏني جيڪي مان هتي ظاهر نٿو ڪري سگهان. بمبئي هوٽل جي ڪمري ۾ مون سان گڏ گذاريل ٻن ڪلاڪن دوران هن منهنجي هر سوال جو جواب ڏنو. 1936ع جون جي ڏينهن تي هن پاران ڪيل ڪيترين ئي عالمي اڳڪٿيون اڳ ئي پوريون ٿي چڪيون آهن ۾.

"مان هاٿي توکي ڇڏيان ٿو، پيارا!" انهن لفظن تي مون محسوس ڪيو ته ماستر منهنجي گهيري ۾ ٻانهن ۾ " پگهلجي رهيو آهي.

"منهنجا ٻار،" سندس آواز منهنجي روح جي آسمان ۾ گونجي ويو، "جڏهن به تون نربيڪلپا سماڌي جي دروازي ۾ داخل ٿيندين ۽ مون کي سڏيندين، مان اڄ وانگر گوشت ۾ رت ۾ تو وٽ ايندس"

هن آسماني واعدي سان، سري يُڪتيشور منهنجي نظر کان غائب ٿي ويو. هڪ ڪڪر جي آواز موسيقي جي گجگوڙ ۾ ورجايو ويو: "سڀني کي ٻڌاءِ! جيڪو به نر ٻِڪلپ جي احساس سان ڄاڻي ٿو ته توهان جي زمين خدا جو خواب آهي، اهو هيرانيلوڪا جي نفيس خوابن سان نهيل سيارو تي اچي سگهي ٿو، ۽ اتي مون کي منهنجي زميني جسم وانگر جيئرو ڪيو ويندو. يوگنند، سڀني کي ٻڌاءِ!"

جدائي جو غم ختم ٿي ويو. سندس موت لاءِ رحم ۾ غم، منهنجي امن جو ڏکهو چور، هاٿي سخت شرم ۾ پڄي ويو. نعمت لامحدود، نئين کليل روح جي سوراخن مان هڪ چشمي وانگر وهي رهي هئي. قديم طور تي بيڪار سان پريل، اهي هاٿي وجد جي تيز ٻوڏ تي پاڪائي ۾ وسيع ٿي ويا.
منهنجي گذريل اوتارن جا لاشعوري خيال ۾ جذبات پنهنجا ڪرمڪ داغ ڇڏي ويا، سري يُڪتيشور جي الاهي آمد سان چمڪندڙ طور تي تجديد ٿي ويا.

منهنجي سوانح عمري جي هن باب ۾ مون پنهنجي گرو جي حڪم جي فرمانبرداري ڪئي آهي ۾ خوشخبري پکيڙي آهي، جيتوڻيڪ اهو هڪ ڀيرو ڀيهر هڪ عجيب نسل کي پريشان ڪري ٿو. پريشان، انسان چڱي طرح ڄاڻي ٿو؛ مايوسي ڪڏهن ڪڏهن اجنبي آهي؛ پر اهي خرابيون آهن، انسان جي سچي قسمت جو حصو نه آهن. جنهن ڏينهن هو چاهيندو، هو آزادي جي رستي تي قائم ٿي ويندو آهي. تمام گهڻو وقت هن پنهنجي "مٽي-تون-آرٽ" صلاحڪارن جي گندي مايوسي کي ٻڌو آهي، ناقابل تسخير روح کان بي پرواهه.

مان هو نه جي صرف هڪ امتيازي حيثيت رکندڙ جي طرف ڏسو جي جيئرو ڪيو ويو گرو.

سري يُڪتيشور جي چيلا مان هڪ پوڙهي عورت هئي، جيڪا پيار سان ما (ماءُ) جي نالي سان سڃاتي ويندي هئي، جنهن جو گهر پوري هيرميٽيج جي ويجهو هو. ماستر اڪثر صبح جي سير دوران هن سان ڳالهائڻ لاءِ روانو ٿيندو هو. 16 مارچ 1936 جي شام جو، ما آشرم □ پهتي □ پنهنجي گرو کي ڏسڻ لاءِ چيو.

"چو، استاد هڪ هفتو اڳ فوت ٿي ويو!" سوامي سيبانند، جيڪو هاڻي پوري هيرميٽيج جو انچارج آهي، هن ڏانهن اداس نظر سان ڏٺو.

"اهو ناممڪن آهي!" هوءَ ٿورو مسڪرائي. "شايد توهان صرف گرو کي ضد ڪندڙ مهمانن کان بچائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو؟"

"نه." سيبانند دفن جي تفصيل ٻڌائي. "اچو،" هن چيو، "مان توهان کي سري يُڪتيشورجي جي قبر تي سامهون واري باغ □ وٺي ويندس."

ماءُ پنهنجو مٿو ڌوڻيو. "هن لاءِ ڪا به قبر ناهي! اڄ صبح ڏهين وڳي هو منهنجي دروازي جي اڳيان پنهنجي معمول جي هلڻ □ گذريو! مون روشن ٻاهرئين حصي □ ڪيترن ئي منٽن تائين هن سان ڳالهايو.

"'اچو هي شام جي طرف جي آشرم،' هو چيو."

"مان هتي آهيان! هن پوڙهي پوري مٿي تي برڪتون وسن ٿيون! بي موت گرو چاهيندو هو ته مان سمجهان ته هو اڄ صبح ڪهڙي ماورائي جسم □ مون وٽ آيو آهي!"

جي حيران ٿيل سيبانندا گوڏن پر ويهڻ اڳ سندس.

"ماءُ،" هو چيو، "چا هڪ وزن جو ڏک توهان لفٽ ڪان منهنجو دل! هو آهي اٿيو!"

43-1 : □ سبي ڪلپا سماڌي جي عبادت ڪندڙ آهي روحاني طور تي ترقي ڪئي جي طرف هڪ حالت جو اندروني الائي اتحاد، پر نٿو ڪري سگهي سندس برقرار رکڻ ڪائناتي شعور سواءِ □ جي بي حرڪت ٽرانس جي حالت. مواد مسلسل مراقبو، هو پهچي ٿو جي اعليٰ حالت نرِڪلپا سماڌي جو ، جتي هو دنيا □ آزاديءَ سان گهمي ٿو □ خدا جي معرفت جي ڪنهن به نقصان کان سواءِ پنهنجا ظاهري فرض سرانجام ڏئي ٿو.

43-2 : سري يوڪتيسور استعمال ٿيل جي لفظ پرانا ؛ مان آهي ترجمو ٿيل اهو جيئن لائفٽرون. جي هندو صحيفا حوالو ڏيو نه صرف جي طرف جي انُو ، "ايٽم"، □ جي طرف جي پرمانو ، "ڪان اڳتي جي ايٽم،" وڌيڪ سنو اليڪٽرانڪ توانائيون؛ پر پڻ جي طرف پرانا ، "تخليقي لائفٽرونڪ قوت." ايٽم □ اليڪٽران آهن انڌو قوتون؛ پرانا آهي قدرتي طور تي ذهين. جي پرانڪ لائفٽرونز □ جي نطفه □ اوندا، مثال طور، ڪرمڪ ڊيزائن جي مطابق جنين جي ترقي جي رهنمائي ڪريو.

43-3 منتر جو صفت ، ڌيان جي ذهني بندوق ذريعي نڪرندڙ ٻج-آواز. پراڻا (قديم شاستر) يا (مضمون) بيان ڪريو اهي مينٽرڪ جنگيون وچ □ ديواس □ اسورا (ديوتا □ شيطان). هڪ اسورا هڪ دفعو ڪوشش ڪئي هڪ طاقتور منتر سان هڪ ديوتا کي مارڻ لاءِ . پر غلط تلفظ جي ڪري ذهني بم هڪ بومرانگ وانگر ڪم ڪيو □ ديو کي ماري ڇڏيو.

43-4 : مثالون جو اهڙو طاقتون آهن نه چاهڻ برابر تي زمين، جيئن □ جي ڪيس جو هيلين ڪيلر □ ٻيو نادر مخلوق.

43-5 : رب ٻُڌَ هو هڪ دفعو پڇيو چو هڪ ماڻهو گهرجي پيار سپ ماڻهو برابر. "چاڪاڻ ته،" جي

زبردست استاد جواب ڏنو، " تمام گهٽو گهٽا مختلف عمر جا عرصو جو هر هڪ ماڻهو، هر ٻيو هجڻ آهي تي هڪ وقت يا ٻيو ٿي چڪو آهي پيارا جي طرف ڪيس."

43-6 : جي اٺ بنيادي خوبيون ڪهڙي داخل ٿيو سپ پيدا ڪيل زندگي، ڪان ايٿم جي طرف ماڻهو، آهن زمين، پاڻي، باهه، هوا، آسمان، حرڪت، ذهن، انفراديت. (ڀگواد گيتا : VII: 4.)

43-7 : جسم مطلب آهي ڪو به روح جي پردي، چا ڪُوڙو يا نازڪ. جي ٿي لاشون آهن پنجرا لاءِ جي پکي جو جنت.

43-8 : ايستائين جيئن باباجي مدد ڪئي لاهري مهاسائيا جي طرف چڙائڻ پاڻ جو هڪ لاشعوري خواهش ڪان ڪجھ ماضي زندگي لاءِ هڪ محل، جيئن باب 34 ۾ بيان ڪيو ويو آهي.

43-9 : "هن انهن ڪي چيو ته، جتي به لاش هوندو، اتي عقاب گڏ ڪيا ويندا." - لوقا 17:37. جتي به جي روح آهي ڍڪيل ۾ جي جسماني جسم يا ۾ جي نجمي جسم يا ۾ جي سببي جسم، اتي جي عقاب جو خواهشون - جيڪي انساني حسي ڪمزورين، يا نجومي ۾ سببي وابستگين جو شڪار آهن - روح ڪي قيدي رکڻ لاءِ پڻ گڏ ٿيندي.

43-10 : "جيڪو غالب ايندو، ان ڪي مان پنهنجي خدا جي مندر ۾ هڪ ٿنيو بڻائيندس، ۽ هو ٻيهر ٻاهر نه ڏانهن ڪيس اهو غالب اچي ٿو ڏيندو مان گرانٽ جي طرف ويندو (يعني، ٻيهر جنم وٺندو)." نه وڏيڪ). ويهڻ سان مان ۾ منهنجو تخت، برابر جيئن مان پڻ غالب آيو، ۽ آهيان سيٽ ڪريو هيٺ سان منهنجو پيءُ ۾ سندس تخت." - وحي 3:12، 21.

43-11 : سري يُڪتيشور اهو اشارو ڪري رهيو هو ته، پنهنجي دنياوي اوتار ۾ به هن ڪڏهن ڪڏهن بيماري جو وزن کنيو هو. جي طرف هلڪو ڪرڻ سندس شاگردن جو ڪرما، تنهنڪري ۾ جي نجمي دنيا سندس مشن جيئن هڪ نجات ڏيندڙ فعال ٿيل ڪيس جي طرف وٺو تي يقيني هيرانيلوڪا تي رهندڙن جا نجومي ڪرم، ۾ اهڙيءَ طرح اعليٰ سببي دنيا ۾ انهن جي ارتقا ڪي تيز ڪن ٿا.

43-12 : زندگي ۾ موت جيئن نسبتون جو سوچ صرف. ويدانت پوائنٽس ٻاهر اهو خدا آهي جي صرف حقيقت؛ سڀ تخليق يا الڳ وجود آهي مايا يا وهم. هي فلسفو جو توحيد پرستي حاصل ڪيو ان جو سڀ ڪان وڏيڪ اظهار ۾ جي شنڪر جي اپنشد تبصرا.

باب: 44

سان مهاتما گانڌي تي ورڌا

" ورڌا ۾ ڀليڪار!" مهاتما گانڌي جي سيڪريٽري مهاديو ديسائي، مس بليچ، مسٽر رائٽ ۽ مون ڪي انهن خوشگوار لفظن ۾ کدر (گهريلو ڪپهه) جي گلن جي تحفي سان سلام ڪيو. اسان جو ننڍڙو گروپ آگسٽ جي هڪ صبح جو سوير ورڌا اسٽيشن تي لهي چڪو هو، ٽرين جي مٽي ۽ گرمي ڪي ڇڏي خوش ٿي. پنهنجو سامان هڪ بيل گاڏي ۾ وجهي، اسان مسٽر ديسائي ۽ سندس ساٿين، بابا صاحب ديشمک ۽ ڊاڪٽر پنگلي سان گڏ هڪ کليل موٽر ڪار ۾ داخل ٿياسين. مٽيءَ واري ڳوناٽي روڊن تي هڪ مختصر ڊرائيو اسان ڪي هندستان جي سياسي بزرگ جي آشرم، مگن وادي ڏانهن وٺي آيو.

مسٽر ديسائي اسان ڪي هڪدم لکڻ واري ڪمري ڏانهن وٺي ويو جتي، ٽنگون پار ڪندي، مهاتما گانڌي وينو هو. هڪ هٿ ۾ قلم ۽ ٻئي ۾ ڪاغذ جو ٽڪرو، سندس چهري تي هڪ وڏي، دلڪش، گرم دل واري مسڪراهٽ!

پلي ڪري آيا!" هو لکيل ۽ هندي؛ اهو هو هڪ سومر، سندس هفتيوار ڏينهن جو خاموشي".

جيتوڻيڪ هي اسان جي پهرين ملاقات هئي، پر اسان هڪ ٻئي تي پيار سان چمڪي رهيا هئاسين. 1925ع ۾ مهاتما گانڌي رانچي اسڪول جو دورو ڪري عزت افزائي ڪئي هئي، ۽ ان جي مهمانن جي ڪتاب ۾ هڪ شاندار خراج تحسين لکيو هو.

100 پائونڊ وزني ننڍڙي بزرگ جسماني، ذهني ۽ روحاني صحت کي روشن ڪيو. سندس نرم پوريون
اکيون ذهانت، خلوص ۽ امتياز سان چمڪيون؛ هي سياستدان عقل سان ملائي چڪو آهي ۽ هزارين
قانوني، سماجي ۽ سياسي جنگين ۾ فاتح بڻجي اڀريو آهي. دنيا ۾ ڪو به ٻيو اڳواڻ پنهنجي ماڻهن جي دلين
۾ اهو محفوظ مقام حاصل نه ڪري سگهيو آهي جيڪو گانڌي هندستان جي لاءِ رکي ٿو. لکين اڻ پڙهيل.
انهن جي بي ساخته خراج تحسين سندس مشهور لقب آهي - مهاتما ، "عظيم روح." [1-44] صرف انهن لاءِ
گانڌي پنهنجي لباس کي وڏي پيماني تي ڪارٽون ٽيل لنگوٽهي تائين محدود رکي ٿو، جيڪو انهن مظلوم
عوام سان سندس اتحاد جي علامت آهي جيڪي وڌيڪ برداشت نٿا ڪري سگهن.

مهاتما گانڌي

مان هندستان جي سياسي بزرگ سان گڏ ورڌا ۾ سندس آشرم ۾، آگسٽ 1935 ۾ هڪ
خاموش لنچ جو مزو وٺان ٿو.

" آشرم جا رهواسي مڪمل طور تي توهان جي اختيار ۾ آهن؛ مهرباني ڪري ڪنهن به خدمت لاءِ انهن کي
سڏ ڪريو." خاص مهرباني سان، مهاتما مون کي هي جلدي ۾ لکيل نوٽ ڏنو جڏهن مسٽر ديسائي اسان
جي پارٽي کي لکڻ واري ڪمري کان مهمان خاني ڏانهن وٺي ويا.

اسان جو گائيڊ اسان کي باغن ۽ گلن جي ميدانن مان هڪ ٽائل جي ڇت واري عمارت ڏانهن وٺي ويو جنهن
۾ جاليدار دريون هيون. مسٽر ڊيسائي چيو ته، هڪ سامهون صحن جو کوهه، پنجويهه فوٽ ويڪرو، اسٽاڪ
کي پاڻي ڏيڻ لاءِ استعمال ڪيو ويو هو؛ چانورن جي ڇٽڻ لاءِ ويجهو هڪ گهمندڙ سيمينٽ جو ڦيٿو بيٺو هو.
اسان جي هر ننڍڙي بيڊ روم ۾ صرف گهٽ ۾ گهٽ هڪ بيڊ روم هو - هڪ بسترو، هٿ سان ٺهيل رسي.
سفيد ٽيل باورچی خانه هڪ ڪنڊ ۾ نل ۽ ٻئي ۾ پچائڻ لاءِ باهه جو کڏ هو. سادي آرڪيڊين آواز اسان جي
ڪنن تائين پهتا - ڪانءَ ۽ چِرِيءَ جي رڙ، ڍورن جي رڙ، ۽ پٿر ڪٽڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ ڇيني جي ٽٽڻ.

مشاهدو ڪرڻ مسٽر. رائٽ جو سفر ڊائري، مسٽر. ڊيسائي کوليو ويو هڪ صفحو ۾ لکيو تي اهو هڪ فهرست
جو ستياگرهه

44-2 قسم ورتو ويو پاران سپ جي مهاتما جو سخت پوئلڳ (ستياگرهي):

" عدم تشدد؛ سچائي؛ چوري نه ڪرڻ؛ برهمٽيت؛ غير ملڪيت؛ جسم- محنت؛ تالو تي ضابطو؛ بي خوفي؛ سڀني مذهبن لاءِ برابر احترام؛ سوديشي (گهريلو شين جو استعمال)؛ ڇُهاءُ کان آزادي. انهن يارهن کي عاجزي جي جذبي سان واعدن جي طور تي ملهائڻ گهرجي."

(پاڻ دستخط ٿيل هي صفحو تي جي پنيان ڏينهن، ڏيڻ جي تاريخ پڻ- آگسٽ 27، 1935 (گانڌي).)

اسان جي پهچڻ کان به ڪلاڪ پوءِ، منهنجن ساٿين ۽ مون کي لنچ لاءِ سڏيو ويو. مهاتما اڳ ۾ ئي آشرم جي برآمدي جي آرڪيڊ هيٺان ويٺو هو، جيڪو سندس مطالعي جي صحن جي سامهون هو. لڳ ڀڳ پنجويهه ننگي پير ستيه گره پيتل جي پيالن ۽ پليٽن جي اڳيان ويٺا هئا. دعا جو هڪ اجتماعي ڪورس؛ پوءِ وڏي پيتل جي ٿانون مان ڪاڏو پيش ڪيو ويو جنهن ۾ چپاتيون (سڄي ڪڻڪ جي بيخميري ماني) گيهه سان چٽيل ؛ تلساري (اُبليل ۽ ڪٽيل ڀاڄيون)، ۽ ليمن جو جام شامل هئا.

مهاتما چپاتيون ، اُبليل چقندر، ڪجهه ڪچيون ڀاڄيون ۽ نارنگيون کائيندا هئا. سندس پليٽ جي پاسي تي تمام ڪڙوا نيم جي پنن جو هڪ وڏو ڍڳ هو، جيڪو رت صاف ڪرڻ لاءِ هڪ اهم شيءِ هئي. هن پنهنجي چمچ سان هڪ حصو الڳ ڪيو ۽ ان کي منهنجي ٿانوَ تي رکيو. مون ان کي پاڻي سان ملائي چڙيو، ننڍپڻ جا ڏينهن ياد ڪندي جڏهن ماءُ مون کي ناگوار مقدار نگلڻ تي مجبور ڪيو هو. بهرحال، گانڌي، آهستي آهستي نيم جي پيسٽ کي ايتري ئي ذائقي سان کائي رهيو هو جيئن اهو هڪ لذيذ مٺو گوشت هجي.

هن ننڍڙي واقعي ۾ مون مهاتما جي صلاحيت کي محسوس ڪيو ته هو پنهنجي ذهن کي حسيات کان الڳ ڪري ڇڏيندو هو. مون کي ڪجهه سال اڳ ڪيل مشهور اپينڊيڪٽومي ياد آئي. بي هوشي جي دوا ڏيڻ کان انڪار ڪندي، بزرگ سڄي آپريشن دوران پنهنجن شاگردن سان خوشيءَ سان ڳالهائيندو رهيو، سندس متاثر ڪندڙ مسڪراهٽ سندس درد جي بي خبريءَ کي ظاهر ڪري ٿي.

منجهند جو گانڌي جي مشهور شاگردياڻي، هڪ انگريزي ايڊمرل، مس ميڊيلين سليڊ جي ڌيءَ، جنهن کي هاڻي ميرابائي سڏيو ويندو آهي، سان ڳالهه ٻولهه ڪرڻ جو موقعو آندو. 3-44 جڏهن هن مون کي پنهنجي روزاني سرگرمين بابت، بي عيب هندي ۾، ٻڌايو ته سندس مضبوط، پرسڪون چهرو جوش سان روشن ٿي ويو.

" ڳوناٽن جي تعمير نو جو ڪم فائديمند آهي! اسان مان هڪ گروپ هر صبح پنج وڳي ويجهي ڳوناٽن جي خدمت ڪرڻ ۽ انهن کي سادي صفائي سيکارڻ لاءِ ويندو آهي. اسان انهن جي ليٽرين ۽ انهن جي مٽيءَ جي ڇَتيءَ جي جهوپڙين کي صاف ڪرڻ جو ارادو ڪندا آهيون. ڳوناٽا اڻ پڙهيل آهن؛ انهن کي مثال کان سواءِ تعليم نه ٿي ڏئي سگهجي!" هوءَ خوشيءَ سان کلندي هئي.

مون هن اعليٰ نسل جي انگريز عورت کي تعريف سان ڏٺو، جنهن جي سچي عيسائي عاجزي هن کي اهو ڪم ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي جيڪو عام طور تي صرف "اڇوت" ڪندا آهن.

" مان 1925 ۾ هندستان آيس،" هن مون کي ٻڌايو. "هن سرزمين تي مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مان 'گهر واپس آئي آهيان.' هاڻي مان ڪڏهن به پنهنجي پراڻي زندگي ۽ پراڻين دلچسپين ڏانهن واپس وڃڻ لاءِ تيار نه ٿيندس."

اسان ڪجهه دير تائين آمريڪا تي بحث ڪيو. "مان هميشه خوش ۽ حيران آهيان،" هن چيو، "هندستان جو دورو ڪندڙ ڪيترن ئي آمريڪين پاران روحاني مضمونن ۾ گهري دلچسپي ڏيکاريندي ڏسي." 4-44

جلد ئي ميرابائي جا هٿ چرخ (چرخي) □ مصروف ٿي ويا، سپني آشرم جي ڪمرن □ هر هنڌ موجود هئا □،
حقيقت □، مهاتما جي ڪري، سڄي ڳوٺاٽي هندستان □ هر هنڌ موجود هئا.

گانڌي وٽ ڪاٽيج جي بحالي جي حوصلا افزائي ڪرڻ جا مضبوط معاشي □ ثقافتي سبب آهن. صنعتون، پر هو سپني جديد ترقي جي جنوني رد ڪرڻ جي صلاح نٿو ڏئي. مشينري، ٽرينون، گاڏيون، ٽيليگراف سندس پنهنجي شاندار زندگي □ اهم ڪردار ادا ڪيا آهن! پنجاهه سالن جي عوامي خدمت، جيل □ ٻاهر، سياسي دنيا □ عملي تفصيلن □ سخت حقيقتن سان روزانو وڙهڻ، صرف سندس توازن، ڪليل ذهن، عقلمندي، □ عجيب انساني تماشي جي مزاحيه تعريف ڪي وڌايو آهي.

اسان ننهي بابا صاحب ديشمک جي مهمانن جي حيثيت سان ڇهين وڳي جي ماني جو مزو ورتو. شام جو 7:00 وڳي دعا ڪلاڪ ڪن □ اسان کي واپس مگن وادي آشرم □ مليو، ڇت تي چڙهڻ جتي ٽيهه ستياگرهي گڏ هئا. □ هڪ اڌ دائرو چوڏاري گانڌي. هو هو اسڪواٽنگ تي هڪ پٽي ڇت، هڪ قديم سندس اڳيان ڪيسي واري گهڙي رڪيل هئي. لڏندڙ سج جي آخري چمڪ ڪجين □ ٻڙين جي وڻن تي پئي؛ رات جو گوڙ □ ڪڪڙ شروع ٿي چڪا هئا. ماحول پاڻ □ سڪون هو؛ مان خوش ٿي ويس.

مسٽر ديسائي جي اڳواڻي □ هڪ سنجيده منتر، جنهن □ گروپ جا جواب هئا؛ پوءِ گيتا پڙهڻ. مهاتما مون کي اختتامي دعا ڏيڻ جو اشارو ڪيو. سوچ □ خواهش جو اهڙو الاهي اتحاد! هڪ هميشه لاءِ ياد: شروعاتي تارن جي هيٺان ورڌا جي ڇت جي چوٽيءَ تي مراقبو.

وقت تي ٺين وڳي گانڌي پنهنجي خاموشي ختم ڪئي. سندس زندگيءَ جي سخت محنتن جي ڪري ڪيس پنهنجو وقت احتياط سان ورهائڻو پيو.

"ڀلي ڪري آيا، سوامي جي!" هن پيري مهاتما جو سلام ڪاغذ ذريعي نه هو. اسان ڇت تان سندس لکڻ " واري ڪمري ڏانهن لٿا هئاسين، ڪتابن سان گڏ هڪ صرف چورس ميٽن سان سينگاريل (ڪرسيون نه)، هيناهين ڊيسڪ، ڪاغذ، □ هڪ ڪجهه عام قلم (نه ڦوهارو قلم)؛ هڪ اٺ بيان ڪيل گهڙيال ٽڪ ڪيو ويو □ هڪ ڪنڊ. امن □ عقيدت جو هڪ وسيع آوا. گانڌي پنهنجي هڪ دلڪش، غار جهڙي، تقريبن بي ڏند مسڪراهٽ ڏئي رهيو هو.

ڪجهه سال اڳ،" هن وضاحت ڪئي، "مون پنهنجي خط و ڪتابت جي سنڀال لاءِ وقت حاصل ڪرڻ لاءِ " هفتيوار خاموشي جو ڏينهن ملهائڻ شروع ڪيو هو. پر هاڻي اهي چوويهه ڪلاڪ هڪ اهم روحاني ضرورت بڻجي ويا آهن. خاموشي جو وقفي وقفي سان حڪم هڪ اذيت نه پر هڪ نعمت آهي."

مون دل سان اتفاق ڪيو. [5-44] مهاتما مون کان آمريڪا □ يورپ بابت سوال ڪيو؛ اسان هندستان □ دنيا جي حالتن تي بحث ڪيو.

مهاديو،" گانڌي مسٽر ڊيسائي ڪمري □ داخل ٿيندي چيو، "مهرباني ڪري ٽائون هال □ سواميجي لاءِ " بندوبست ڪريو ته هو سڀاڻي رات يوگا تي ڳالهائي."

اهنسا بابت ڪجهه به نٿا ڄاڻن ، [6-44] سواميجي!" هن ڪلندي چيو

ٻئي ڏينهن صبح جو اسان جي ننڍڙي ٽولي صبح جو ناشتو ڪيو □ گڙ □ کير سان گڏ هڪ لذيذ ڪٽڪ جي دليي تي ڪاڻو. ساڍي ڏهه وڳي اسان کي گانڌي □ ستياگرهين سان گڏ لنچ لاءِ آشرم جي برآمدي □ سڏيو ويو . اڄ مينيو □ براؤن چانور، ڀاڄين جو هڪ نئون انتخاب، □ الائچي جا ٻج شامل هئا.

منجهند جو مون کي آشرم جي ميدان ۾ گهمندي ڏنو، ڪجهه بي خوف ڳئون جي چرڻ واري زمين تي. ڳئون جي حفاظت گانڌي جو جذبو آهي.

مون لاءِ ڳئون جو مطلب آهي پوري انساني دنيا، جيڪا انسان جي همدردي کي سندس ذات کان ٻاهر " وڌائي ٿي،" مهاتما وضاحت ڪئي آهي. "ڳئون جي ذريعي انسان کي پنهنجي سڃاڻپ جو احساس ڪرڻ جو حڪم ڏنو ويو آهي. انهيءَ سچي زندگي سان. قديم رشين ڳئون کي چو اپوٿيوسس لاءِ چونڊيو، اهو مون لاءِ واضح آهي. هندستان ۾ ڳئون بهترين مقابلو هئي؛ هوءَ گهٽي مقدار ۾ ڏيندڙ هئي. هن نه رڳو کير ڏنو، پر هن زراعت کي به ممڪن بڻايو. ڳئون رحم جي هڪ نظم آهي؛ نرم جانور ۾ رحم پڙهڻ لاءِ ملندو آهي. هوءَ لکين انسانن جي ٻي ماءُ آهي. ڳئون جي حفاظت جو مطلب آهي خدا جي پوري بيوقوف تخليق جو تحفظ. تخليق جي هيٺين درجي جي اپيل وڌيڪ طاقتور آهي ڇاڪاڻ ته اها بي زبان آهي."

آرٿوڊوڪس هندو تي ٽي روزاني رسمون فرض ڪيون ويون آهن. هڪ آهي ڀوت يجن ، جيڪو حيوان بادشاهت. هي تقريب علامت آهي ماڻهوءَ جو احساس جو سندس ذميوارين جي طرف تخليق جون گهٽ ارتقا پذير شڪلون، فطري طور تي جسماني سڃاڻپ سان ڳنڍيل آهن جيڪي انسان کي به خراب ڪن ٿيون زندگي، پر آزاد ڪندڙ عقل جي ان معيار کان محروم آهي جيڪو انسانيت لاءِ مخصوص آهي. ڀوت يجن اهڙيءَ طرح ڪمزورن جي مدد ڪرڻ لاءِ انسان جي تياري کي مضبوط ڪري ٿو، ڇاڪاڻ ته هو بدلي ۾ اعليٰ اڻ ڏٺل مخلوقن جي بيشمار خواهشن سان تسلي حاصل ڪري ٿو. انسان فطرت جي تحفن کي ٻيهر جوان ڪرڻ لاءِ پڻ پابند آهي، زمين، سمنڊ ۾ آسمان ۾ اجنبي. فطرت، جانورن، انسان ۽ نجومي ملائڪن جي وچ ۾ لاڳاپي جي ارتقائي رڪاوٽ کي خاموش محبت جي آفيسن ذريعي ختم ڪيو ويندو آهي.

ٻيا به روزاني يجن آهن پتري ۽ نرِي. پتري يجن ابن ڏاڏن کي نذرانو پيش ڪرڻ آهي، انسان جي ماضيءَ جي قرض جي اعتراف جي علامت جي طور تي، جنهن جي حڪمت جو جوهر اڄ انسانيت کي روشن ڪري ٿو. نرِي يجن اجنبي ماڻهن يا غريبن کي کاڌي جو نذرانو آهي، انسان جي موجوده ذميوارين جي علامت آهي، همعصرن لاءِ سندس فرضن جي علامت آهي.

منجهند جو سوير مون گانڌي جي ننڍڙين ڇوڪرين جي آشرم جي زيارت ڪري هڪ پاڙيسري نرِي يجن کي پورو ڪيو . مسٽر رائٽ ڏهن منٽن جي ڊرائيو تي مون سان گڏ هو. ڏٺمي ٽڙ واري رنگين ساڙين جي مٿان ننڍڙا نوجوان گلن جهڙا چهرا ! هندي ۾ هڪ مختصر ڳالهه ٻولهه جي آخر ۾ 7-44 جيڪو مان ٻاهر ڏئي رهيو هوس، اوچتو آسمان مينهن وسايو. کلندي، مسٽر رائٽ ۽ مان ڪار تي چڙهياسين ۽ تيزيءَ سان چانديءَ جي چادرن جي وچ ۾ مگن وادي ڏانهن واپس هليا وياسين. اهڙي تراپيڪل شدت ۾ ڇپ!

جڏهن مان گيسٽ هائوس ۾ ٻيهر داخل ٿيس ته مون کي سخت سادگي ۾ خود قرباني جا ثبوت نظر آيا جيڪي هر هنڌ موجود آهن. گانڌي پنهنجي شادي شده زندگيءَ جي شروعات ۾ ملڪيت نه رکڻ جو واعدو ڪيو هو. هڪ وسيع قانوني عمل کي ڇڏي ڏنو جيڪو هن کي 20,000 ڊالر کان وڌيڪ ساليانو آمدني ڏيندو هو، مهاتما پنهنجي سموري دولت غريبن ۾ ورهائي ڇڏي.

سري يوڪتيسور استعمال ٿيل جي طرف ڇِڪَنُ نرم مزو تي جي عام طور تي نا مناسب تصورات جو دستبرداري.

هڪ فقير دولت کي ڇڏي نٿو سگهي،" ماسٽر چوندو هو. "جيڪڏهن ڪو ماڻهو افسوس ڪري ٿو: 'منهنجو" ڪاروبار ختم ٿي ويو آهي ناڪام ٿي ويو آهيان؛ منهنجي زال مون کي ڇڏي وئي آهي؛ مان سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيندس ۽ خانقاه ۾ داخل ٿيندس،' هو ڪهڙي دنياوي قرباني جو ذڪر ڪري رهيو آهي؟ هن دولت ۽ پيار کي نه ڇڏيو؛ انهن کيس ڇڏي ڏنو!"

ٻئي طرف، گانڌي جهڙن بزرگن نه رڳو محسوس ٿيندڙ مادي قربانيون ڏنيون آهن، پر خود غرضي ۾ ذاتي

مقصد جي وڏيڪ ڏکيائي کي به چڏي ڏنو آهي، پنهنجي اندروني وجود کي

جي وهڪرو جو انسانيت جيئن هڪ سچو.

جڏهن مهاتما جي شاندار زال، ڪستورا بائي، پنهنجي ۾ پنهنجي ٻارن جي استعمال لاءِ پنهنجي دولت جو ڪو به حصو مختص ڪرڻ ۾ ناڪام ٿي وئي ته ان تي اعتراض نه ڪيو. جوانيءَ ۾ شادي شده، گانڌي ۾ سندس زال ڪيترن ئي پٽن جي پيدائش کان پوءِ برهمچاري جو قسم ڪنيو. [8-44] شدت ۾ هڪ پرسڪون هيروئن ڊرامو جيڪو انهن جي گڏ زندگي رهيو آهي، ڪستورا بائي پنهنجي مڙس جي پنيان جيل تائين وئي آهي، پنهنجي ٽن هفتن جي زندگي شيئر ڪئي آهي روزا، ۾ مڪمل طور تي برداشت ڪيل سندس حصو جو سندس بي انتها ذميواريون. هوءَ آهي ادا ڪيل گانڌي کي هيٺ ڏنل خراج تحسين:

مان توهان جو شڪرگذار آهيان جو توهان کي توهان جي زندگي پر جي ساٿي ۾ مددگار هجڻ جو شرف حاصل ٿيو. مان توهان جو شڪرگذار آهيان دنيا جي سڀ کان بهترين شادي لاءِ، جيڪا برهمچاريا (پاڻ تي ضابطو) تي ٻڌل آهي ۾ جنس تي نه. مان توهان جو شڪرگذار آهيان ته توهان مون کي پنهنجي زندگيءَ ۾ هندستان لاءِ ڪم ڪرڻ ۾ پنهنجو برابر سمجهيو. مان توهان جو شڪرگذار آهيان ته توهان انهن مڙسن مان نه آهيو جيڪي پنهنجو وقت جوا، ريسنگ، عورتن، شراب ۾ گيت ۾ گذاريندا آهن، پنهنجين زالن ۾ ٻارن کي ٽڪائي ڇڏيندا آهن جيئن ننڍڙو ڇوڪرو پنهنجي ٻاروتڻ جي رانديڪن کان جلدي ٿڪجي پوندو آهي. مان ڪيترو شڪرگذار آهيان ته توهان انهن مڙسن مان نه هئا جيڪي پنهنجو وقت ٻين جي محنت جي استحصال تي امير ٿيڻ لاءِ وقف ڪندا آهن.

مان ڪيتري شڪرگذار آهيان جو توهان رشوت کان اڳ خدا ۾ ملڪ کي ترجيح ڏني، ته توهان ۾ پنهنجي يقين جي همت ۾ خدا تي مڪمل ۾ مڪمل ايمان هو. مان هڪ اهڙي مڙس لاءِ ڪيتري شڪرگذار آهيان جنهن خدا ۾ پنهنجي ملڪ کي مون کان اڳ رکيو. مان توهان جي ۾ منهنجي جوانيءَ جي خامين جي برداشت لاءِ شڪرگذار آهيان، جڏهن مون توهان جي زندگي گذارڻ جي طريقي ۾ تبديلي جي خلاف ٻڙ ٻڙ ڪئي ۾ بغاوت ڪئي، ايتري قدر کان ٿوري تائين.

ننڍي ٻار جي حيثيت ۾، مان توهان جي والدين جي گهر ۾ رهندو هوس؛ توهان جي ماءُ هڪ عظيم ۾ سٺي عورت هئي؛ هن مون کي تربيت ڏني، مون کي سيکاريو ته ڪيئن هڪ بهادر، دلير زال بڻجان ۾ پنهنجي پٽ، منهنجي مستقبل جي مڙس، جي پيار ۾ احترام کي ڪيئن برقرار رکجي. جيئن سال گذري ويا ۾ توهان هندستان جي سڀ کان وڌيڪ پياري اڳواڻ بڻجي ويا، مون کي ڪو به نه جو جي ڊڄ اهو گهيرو ڪرڻ جي مئي هجڻ ڪاسٽ پاسي تي ڪڏهن سندس مڙس آهي ڪاميابي جي ڏاڪڻ تي چڙهڻ، جيئن WHO زال اڪثر ٻين ملڪن ۾ ٿيندو آهي. مون کي خبر هئي ته موت اچا تائين اسان کي مڙس ۾ زال ڳوليندو.

ڪستورا بائي ڪيترن سالن تائين عوامي فنڊ جي خزانچي جا فرض سرانجام ڏنا، جيڪو مهاتما جي پوڄا ڪئي وئي آهي ۾ لکين رپيا گڏ ڪرڻ جي قابل آهي. هندستاني گهرن ۾ ڪيترين ئي مزاحيه ڪهاڻيون آهن جيڪي اهو اثر ته مڙس پنهنجين زالن جي گانڌي جي گڏجاڻي ۾ ڪنهن به زيور پائڻ کان ڊڄن ٿا؛ مهاتما جي جادوئي زبان، جيڪا مظلومن لاءِ التجا ڪري ٿي، سون جي ڪنگڻ ۾ هيرن جي هارن کي اميرن جي هٿن ۾ ڳچين مان سڌو سنئون گڏ ڪرڻ واري ٽوڪري ۾ وجهي ٿي!

هڪ ڏينهن سرڪاري خزانچي، ڪستورا بائي، چئن رپين جي ورچ جو حساب نه ڏئي سگهي. گانڌي باقاعدي طور تي هڪ آڊٽ شايع ڪيو جنهن ۾ هن پنهنجي زال جي چئن رپين جي تضاد کي بي رحميءَ سان اشارو ڪيو.

مون اڪثر پنهنجي آمريڪي شاگردن جي ڪلاسن کان اڳ هي ڪهاڻي ٻڌائي هئي. هڪ شام هال ۾ هڪ عورت غصي سان ساهه کنيو هو.

مهاتما هجي يا نه،" هوءَ رڙ ڪري رهي هئي، "جيڪڏهن هو منهنجو مڙس هجي ها ته مان هن کي اهڙي "

غير ضروري عوامي توهين لاءِ ڪاري اک ڏئي چڙيان ها!"

آمريڪي زالن ۾ هندو زالن جي موضوع تي اسان جي وچ ۾ ڪجهه خوش مزاج گفتگو ڪان پوءِ، مان هڪ مڪمل وضاحت ڏانهن وڌيو هوس.

" مسز گانڌي مهاتما کي پنهنجو مڙس نه پر پنهنجو گرو سمجهي ٿي، هڪ اهڙو شخص جنهن کي حق آهي "معمولي غلطين جي به ڪيس سزا ڏيڻ لاءِ،" مون اشارو ڪيو هو. "ڪستورا بائي جي عوامي طور تي سرزنش ڪرڻ ڪان ڪجهه وقت پوءِ، گانڌي کي سياسي الزام ۾ جيل جي سزا ٻڌائي وئي. جيئن هو خاموشيءَ سان پنهنجي زال کي الوداع چئي رهيو هو، ته هوءَ سندس پيرن تي ڪري پئي. 'سائين،' هن عاجزيءَ سان چيو، 'جيڪڏهن مون ڪڏهن به توهان کي ناراض ڪيو آهي، ته مهرباني ڪري مون کي معاف ڪريو.'" 9-44

ورڌا ۾ ان ڏينهن منجهند تي وڳي، مان اڳئين مقرري موجب، پاڻ کي ان بزرگ جي لکڻ واري ڪمري ۾ وٺي ويس، جيڪو پنهنجي زال مان هڪ بي خوف شاگرد ناهڻ جي قابل هو - هڪ نادر معجزو! گانڌي پنهنجي ناقابل فراموش مسڪراهٽ سان مٿي ڏٺو.

اهنسا جي تعريف ٻڌايو ."

"جي بچاءُ جو نقصان جي طرف ڪو به رهڻ مخلوق ۾ سوچ يا عمل."

" خوبصورت مثالي! پر دنيا هميشه پڇندي: ڇا ڪو ماڻهو ٻار کي بچائڻ لاءِ يا پاڻ کي بچائڻ لاءِ ڪوبرا کي نه ماري سگهي ٿو ؟"

"مان پنهنجن ٻن واعدن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ کانسواءِ ڪوبرا کي ماري نه سگهيس - بي خوفي، ۽ نه مارڻ." مان ان کي پيار جي لهرن سان پرسڪون ڪرڻ جي اندروني ڪوشش ڪندس. مان پنهنجي حالتن جي مطابق پنهنجا معيار گهٽائي نٿو سگهان." پنهنجي شاندار صاف گوئي سان، گانڌي وڌيڪ چيو، "مون کي اعتراف ڪرڻ گهرجي ته جيڪڏهن مون کي ڪوبرا سان منهن ڏيڻو پوي ته مان هي گفتگو جاري نه رکي سگهان ها!"

مان تبصرو ڪيو تي ڪيترائي تمام گهڻو تازيون مغربي ڪتاب تي غذا کهڙي رکڻ تي سندس ڊيسڪ.

ستياگرهه تحريڪ ۾ اهم آهي - جيئن هر هنڌ،" هن مسڪرائيندي چيو. "ڇاڪاڻ ته مان ستياگرهين لاءِ مڪمل ضبط جي وڪالت ڪريان ٿو ، مان هميشه برهمچاري لاءِ بهترين غذا ڳولڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان. پيدائشي جبلت کي ڪنٽرول ڪرڻ کان اڳ ڪنهن کي پنهنجي تالو تي فتح حاصل ڪرڻ گهرجي. نيم بک يا غير متوازن غذا جواب نه آهن. ڪاڏي جي اندروني لالچ تي قابو پائڻ کان پوءِ ، هڪ ستياگرهي کي سيني ضروري وٽامن، معدنيات، ڪيلوريون، وغيره سان گڏ هڪ عقلي سبزي خور غذا تي عمل جاري رکڻ گهرجي. کائڻ جي حوالي سان اندروني ۽ ٻاهرين حڪمت سان، ستياگرهي جو جنسي سيال آساني سان سڄي جسم لاءِ اهم توانائي ۾ تبديل ٿي ويندو آهي."

مهاتما ۽ مون سٺي گوشت جي متبادل بابت اسان جي ڄاڻ جو مقابلو ڪيو. "ايوڪاڊو شاندار آهي،" مون چيو. "ڪيليفورنيا ۾ منهنجي مرڪز جي ويجهو ڪيترائي ايواڪاڊو باغ آهن."

گانڌي جو چهرو دلچسپي سان روشن ٿي ويو. "مون کي حيرانگي ٿي رهي آهي ته ڇا اهي ورڌا ۾ وڌندا؟ ستياگرهي نئين کاڌي جي تعريف ڪندا."

" مان ضرور لاس اينجلس کان ورڌا ڏانهن ڪجهه ايواڪاڊو ٻوٽا موڪليندس." 10-44 مون وڌيڪ چيو، "

""اندا هڪ اعليٰ پروٽين وارو کاڌو آهن؛ ڇا اهي ستياگرهين لاءِ منع آهن ؟

"غير فرٽيلائيزڊ انڊا نه." مهاتما ياد ڪندي ڪلڻ لڳو. "سالن تائين مان انهن جي استعمال ڪي برداشت نه ڪندو هوس؛ هاڻي به مان ذاتي طور تي انهن ڪي نه ڪائيندو آهيان. منهنجي هڪ ڏيءَ هڪ پيرو غذائي ڪوٽ سبب مري رهي هئي؛ سندس ڊاڪٽر انڊن تي زور ڏنو. مان متفق نه ٿيس، ۾ ڪيس صلاح ڏني ته هن ڪي ڪجهه ڏيو. آنا-متبادل.

"گانڌي جي،'" جي ڊاڪٽر چيو، 'غير زرخيز آنا مشتمل نه زندگي نطفه؛ نه قتل ڪرڻ آهي ملوث'".

"پوءِ مون خوشيءَ سان پنهنجي ڏيءَ ڪي آنا ڪائڻ جي اجازت ڏني؛ هوءَ جلد ئي صحتياب ٿي وئي ."

گذريل رات گانڌي لاهري مهاشيا جي ڪريا يوگا حاصل ڪرڻ جي خواهش ظاهر ڪئي هئي . مون ڪي مهاتما جي ڪليل ذهن ۾ جاچ جي جذبي متاثر ڪيو. هو پنهنجي الاهي جستجو ۾ ٻارن وانگر آهي، اهو خالص قبوليت ظاهر ڪري ٿو جنهن جي عيسيٰ ٻارن ۾ تعريف ڪئي هئي، "... آسمان جي بادشاهي اهڙي آهي."

منهنجي واعدي ڪيل هدايت جو وقت اچي ويو هو؛ هاڻي ڪيترائي ستياگرهي ڪمري ۾ داخل ٿيا - مسٽر ديسائي، ڊاڪٽر پنگلي، ۾ ڪجهه ٻيا جيڪي ڪريا ٽيڪنڪ جي خواهشمند هئا.

مون پهرين ننڍڙي ڪلاس ڪي جسماني يوگودا مشقون سيڪاريون. جسم ڪي ويهن حصن ۾ ورهايل ڏٺو ويو آهي؛ مرضي هر حصي ڏانهن توانائي ڪي هدايت ڪري ٿي. جلد ئي هرڪو منهنجي اڳيان انساني موٽر وانگر ڏڙڪي رهيو هو. گانڌي جي ويهن جسم جي حصن تي لرزندڙ اثر ڪي ڏسڻ آسان هو، هر وقت مڪمل طور تي ڏسڻ لاءِ بي نقاب! جيتوڻيڪ تمام پتلي، هو ناپسنديده طور تي اهڙو ناهي؛ سندس جسم جي چمڙي هموار ۾ اڻ گهنجيل آهي.

بعد ۾ مان شروع ڪيل جي گروپ ۾ جي آزاد ڪندڙ ٽيڪنڪ جو ڪريا يوگا .

مهاتما سڀني دنيا جي مذهبن جو احترام سان مطالعو ڪيو آهي. جين صحيفن، بائيبل جو نئون عهد نامو، ۾ ٽالسٽائي جون سماجي لکڻيون [11-44] گانڌي جي عدم تشدد واري عقيدن جا ٽي مکيه ذريعا آهن. هن پنهنجو عقيدو هن طرح بيان ڪيو آهي:

مان بائيبل، قرآن ، ۾ زيند-اويستا [12-44 تي يقين رکان ٿو.] ويدن وانگر الهامي طور تي متاثر ٿيڻ لاءِ . مان گرو جي اداري تي يقين رکان ٿو، پر هن دور ۾ لکين ماڻهن کي گرو کان سواءِ رهڻو پوندو، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ نادر واقعو آهي. شيءِ جي طرف ڳوليو هڪ ميلاپ جو ڪامل پاڪائي ۾ ڪامل سکيا. پر هڪ ضرورت نه ڪنهن جي مذهب جي سچائي ڪي ڪڏهن به ڄاڻڻ کان مايوسي، ڇاڪاڻ ته هندومت جا بنيادي اصول هر هڪ جي حيثيت سان عظيم مذهب اڻ مٽ آهن، ۾ آساني سان سمجهي سگهجن ٿا.

مان ڪري سگهي ٿو نه........... مان يقين ڪرڻ جهڙو هر هندو ۾ خدا ۾ سندس وحدت، ۾ ٻيهر جنم ۾ نجات. وڏيڪ

منهنجي زال کان وڏيڪ هندومت لاءِ منهنجي احساس ڪي بيان ڪريو. هوءَ مون ڪي اهڙي طرح متاثر ڪري ٿي جيئن دنيا جي ڪا ٻي عورت نٿي ڪري سگهي. ائين نه آهي ته هن ۾ ڪو به عيب ناهي؛ مان جرئت ڪريان ٿو ته هن ۾ مون کان وڏيڪ گهڻا آهن جيڪي مان پاڻ ڪي ڏسان ٿو. پر هڪ اڻ ٽٽندڙ بندهن جو احساس اتي آهي. تڏهن به مان هندومت لاءِ ۾ ان جي باري ۾ محسوس ڪريان ٿو ان جي سڀني خامين ۾ حدن سان. گيتا جي موسيقي ، يا تلسي داس جي رامائن وانگر مون ڪي ڪجهه به خوش نٿو ڪري . جڏهن مون تصور ڪيو ته مان پنهنجو آخري ساهه کڻي رهيو آهيان، گيتا منهنجي تسلي هئي.

هندومت ڪو خاص مذهب ناهي. ان ۾ دنيا جي سڀني نبين جي عبادت جي گنجائش آهي. [13-44] اهو اصطلاح

جي عام معنيٰ [illegible] مشنري مذهب ناهي. ان [illegible] ڪو شڪ ناهي ته

ڪيترن ئي قبيلن کي پنهنجي دائري ۾ شامل ڪيو، پر هي جذب هڪ ارتقائي، ناقابلِ فهم ڪردار جو رهيو آهي. هندو ڌرم هر ماڻهوءَ کي پنهنجي عقيدي يا ڌرم مطابق خدا جي عبادت ڪرڻ لاءِ چوي ٿو ، [14-44] ۽ تنهن ڪري سڀني مذهبن سان امن سان رهي ٿو.

مسيح بابت، گانڌي لکيو آهي: "مون کي پڪ آهي ته جيڪڏهن هو هاڻي هتي ماڻهن جي وچ ۾ رهي رهيو هو، ته هو ڪيترن ئي ماڻهن جي زندگين کي برڪت ڏيندو جن شايد ڪڏهن به سندس نالو نه ٻڌو هجي... جيئن لکيل آهي: 'هر ڪو جيڪو مون کي چوي ٿو، خداوند، خداوند... پر اهو جيڪو منهنجي پيءُ جي مرضي تي عمل ڪري ٿو.' [15-44] پنهنجي زندگيءَ جي سبق ۾، عيسيٰ انسانيت کي شاندار مقصد ۽ واحد مقصد ڏنو جنهن جي طرف اسان سڀني کي اميد رکڻ گهرجي. مان سمجهان ٿو ته هو صرف عيسائيت سان تعلق نٿو رکي، پر سڄي دنيا سان، سڀني زمينن ۽ نسلن سان.

ورڌا ۾ منهنجي آخري شام جو، مون ٽائون هال ۾ مسٽر ڊيسائي پاران سڏايل اجلاس کي خطاب ڪيو. ڪمرو درين جي درين سان پريل هو، جتي تقريباً 400 ماڻهو يوگا تي تقرير ٻڌڻ لاءِ گڏ ٿيا هئا. مون پهرين هندي ۾ ڳالهايو، پوءِ انگريزي ۾. اسان جو ننڍڙو گروپ امن ۾ خط و ڪتابت ۾ ڊڪيل گانڌي جي شب بخير جي جهلڪ لاءِ وقت تي آشرم ڏانهن موٽيو.

جڏهن مان صبح جو 5:00 وڳي اُٿيس ته رات اجا تائين باقي هئي، ڳوٺ جي زندگي اڳ ئي هلچل مچائي رهي هئي؛ پهرين آشرم جي دروازن وٽ هڪ بيل گاڏي، پوءِ هڪ هاري، جنهن جو وڏو بار بي يقيني سان سندس مٿي تي هو. ناشتي کان پوءِ اسان ٽنهي گانڌي کي الوداعي سرنامو لاءِ ڳوليو . بزرگ پنهنجي صبح جي دعا لاءِ چار وڳي اُٿيو.

"مهاتماجي، خدا حافظ!" مان گوڏن ڀر ويهڻ جي طرف ڇهو سندس پير. "انڊيا آهي محفوظ ۾ تنهنجو رکڻ"

وردها جي آدرش کان پوءِ سال گذري ويا آهن؛ زمين، سمنڊ ۽ آسمان جنگ ۾ دنيا سان اونداهو ٿي ويا آهن. عظيم اڳواڻن ۾ اڪيلو، گانڌي هٿياربند طاقت جو عملي عدم تشدد وارو متبادل پيش ڪيو آهي. شڪايتن جي ازالي ۽ ناانصافين کي ختم ڪرڻ لاءِ، مهاتما گانڌي استعمال ڪيو آهي عدم تشدد جا ذريعا جيڪي بار بار پنهنجي اثرائتي ثابت ڪيا آهن. هو پنهنجي نظريي کي انهن لفظن ۾ بيان ڪري ٿو:

مون ڏٺو آهي تـه زنـدگي تبـاهي جي وچ ۾ بـه قـائم رهي ٿي. تنهن ڪـري تبـاهي کـان اعليٰ قـانون هجڻ گهرجي. صرف انهيءَ قانون جي تحت هڪ سٺي ترتيب وارو سماج سمجهه ۾ ايندو ۽ زنـدگي گـذارڻ جي لائق هوندي.

جيڪڏهن اهو زندگي جو قانون آهي ته اسان کي ان کي روزاني وجود ۾ عمل ڪرڻ گهرجي. جتي به جنگيون هجن، جتي به اسان کي ڪنهن مخالف سان منهن ڏيڻو پوي، اتي پيار سان فتح حاصل ڪريو. مون ڏٺو آهي ته پيار جو ڪجهه خاص قانون منهنجي زندگيءَ ۾ اهڙو جواب ڏنو آهي جيئن تباهي جي قانون ڪڏهن به نه ڏنو آهي.

هندستان ۾ اسان کي هن قانون جي عمل جو هڪ نظرياتي مظاهرو ممڪن حد تائين وسيع پيماني تي ڏٺو ويو آهي. مان اهو دعويٰ نٿو ڪريان ته عدم تشدد هندستان ۾ 360,000,000 ماڻهن ۾ داخل ٿي چڪو آهي، پر مان اهو دعويٰ ڪريان ٿو ته اهو ناقابل يقين حد تائين مختصر وقت ۾ ڪنهن به ٻئي نظريي کان وڌيڪ گهرائي ۾ داخل ٿي چڪو آهي.

عدم تشدد جي ذهني حالت حاصل ڪرڻ لاءِ تربيت جو هڪ سخت ڪورس لڳندو آهي. اهو هڪ سپاهي جي زندگي وانگر هڪ نظم و ضبط واري زندگي آهي. مڪمل حالت تڏهن ئي حاصل ٿيندي آهي جڏهن

ذهن، جسم □ تقرير صحيح هم آهنگي □ هوندا آهن. جيڪڏهن اسان سچائي □ عدم تشدد جي قانون کي زندگي جو قانون بڻائڻ جو عزم ڪريون ته هر مسئلو حل ٿي ويندو.

جيئن هڪ سائنسدان فطرت جي قانونن جي مختلف استعمالن مان عجائبات ڪم ڪندو آهي، تيئن هڪ ماڻهو جيڪو محبت جي قانونن کي سائنسي درستگي سان لاڳو ڪندو آهي، اهو وڏا عجائبات ڪم ڪري سگهي ٿو. عدم تشدد آهي فطرت جي قوتن کان لامحدود طور تي وڌيڪ شاندار □ نازڪ، مثال طور، بجلي. محبت جو قانون ڪنهن به جديد سائنس کان تمام وڏو سائنس آهي.

تاريخ تي نظر وجهڻ سان، ڪو به معقول طور تي چئي سگهي ٿو ته انسان ذات جا مسئلا وحشي طاقت جي استعمال سان حل نه ٿيا آهن. پهرين عالمي جنگ جنگي ڪرما جو هڪ عالمي ٽڪار برفاني گولو پيدا ڪيو جيڪو ٻي عالمي جنگ □ تبديل ٿي ويو. صرف پائيچاري جي گرمجوشي جنگي ڪرما جي موجوده وڏي برفاني گولي کي ڳاري سگهي ٿي جيڪا ٻي صورت □ ٽئين عالمي جنگ □ وڌي سگهي ٿي. هي ناپاڪ تثليث ايٽمي بم جي خاتمي سان چوٿين عالمي جنگ جي امڪان کي هميشه لاءِ ختم ڪري ڇڏيندو. تڪرارن کي حل ڪرڻ □ انساني عقل جي بدران جنگل جي منطق جو استعمال زمين کي جنگل □ بحال ڪندو. جيڪڏهن پائر زندگي □ نه آهن، ته پوءِ پائر تشدد واري موت □.

جنگ □ ڏوهه ڪڏهن به ڪم نه ٿا ڪن. اربين ڊالر جيڪي ڊماڪيدار عدم جي دونهين □ چڙهي ويا هئا، هڪ نئين دنيا ٺاهڻ لاءِ ڪافي هئا، جيڪا تقريبن بيماري کان آزاد □ غربت کان مڪمل طور تي آزاد هئي. خوف، انتشار، ڏڪار، وبا، ناچ جي خوفناڪ دنيا نه ، پر امن، خوشحالي □ وسيع علم جي هڪ وسيع زمين.

گانڌي جي عدم تشدد واري آواز انسان جي اعليٰ ضمير کي اپيل ڪري ٿي. قومن کي هاٿي موت سان نه پر زندگي سان اتحاد ڪرڻ گهرجي؛ تباهي سان نه، پر تعمير سان؛ فنا ڪندڙ سان نه، پر خالق سان.

مهاڀارت چوي ٿو، "ڪنهن به زخم جي صورت □ معاف ڪرڻ گهرجي. " "اهو چيو ويو آهي ته نسلن جو تسلسل انسان جي معاف ڪندڙ هجڻ جي ڪري آهي. معافي پاڪائي آهي؛ معافي سان ڪائنات گڏ رهي ٿي. معافي طاقتور جي طاقت آهي؛ معافي قرباني آهي؛ معافي ذهن جي خاموشي آهي. معافي □ نرمي خوددارن جون خوبيون آهن."
اهي نمائندگي ڪرڻ دائمي فضيلت آهي."

عدم تشدد معافي □ پيار جي قانون جو قدرتي نتيجو آهي. گانڌي اعلان ڪري ٿو ته، "جيڪڏهن ڪنهن نيڪ جنگ □ جان جو نقصان ضروري ٿي وڃي ته، ڪنهن کي به عيسيٰ وانگر تيار رهڻ گهرجي ته جيئن ٻين جو نه پر پنهنجو رت وهائي سگهي. آخرڪار دنيا □ گهٽ رت وهايو ويندو."

هڪ ڏينهن هندستاني ستياگرهين تي افسانا لکيا ويندا ، جن نفرت جو مقابلو پيار سان ڪيو، تشدد جو عدم تشدد سان ڪيو، جن پاڻ کي بدلو وٺڻ بدران بي رحميءَ سان قتل ڪيو ويو. نتيجو تي يقيني تاريخي موقعا هو اهو جي هٿياربند مخالف اڇلايو هيٺ سندن بندوقون □ ڀڄي ويو، شرمسار، ڏُڏندڙ جي طرف سندن قدر ڪيل جي زندگي جو ٻيو پنهنجن کان مٿي WHO ڪوتائي پاران جي نظر جو مرد.

جيڪڏهن ضرورت پئي ته مان عمر تائين انتظار ڪندس،" گانڌي چوي ٿو، "خوني طريقن سان پنهنجي " ملڪ جي آزادي ڳولڻ جي بدران." مهاتما ڪڏهن به شاندار خبرداري کي نه وساريو: "جيڪي به تلوار ڪڍندا آهن اهي تلوار سان تباهه ٿي ويندا." [16-44] گانڌي لکيو آهي:

مان پاڻ کي قومپرست سڏايان ٿو، پر منهنجي قومپرستي ڪائنات جيتري وسيع آهي. ان □ سڀ ڪجهه شامل آهي جي قومون جو جي زمين. [17-44] منهنجو قوم پرستي شامل آهي جي ڀلائي جو جي سڄو دنيا. مان ڪريو

مان نٿو چاهيان ته منهنجو هندستان ٻين قومن جي راهه تي اپري. مان نٿو چاهيان ته هندستان هڪ به انسان جو استحصال ڪري. مان چاهيان ٿو ته هندستان مضبوط هجي ته جيئن هو ٻين قومن کي به پنهنجي طاقت سان متاثر ڪري سگهي. اڄ يورپ ۾ هڪ به قوم سان ائين ناهي؛ اهي ٻين کي طاقت نه ٿا ڏين.

صدر ولسن پنهنجن خوبصورت چوڏهن نقطن جو ذڪر ڪيو، پر چيو: "آخرڪار، جيڪڏهن امن تي پهچڻ جي اسان جي ڪوشش ناڪام ٿي وڃي، ته اسان کي اسان جا هٿيار واپس ڪرڻا پوندا." مان ان موقف کي رد ڪرڻ چاهيان ٿو، ۽ مان چوان ٿو: "اسان جا هٿيار اڳ ۾ ئي ناڪام ٿي چڪا آهن. اچو ته هاڻي ڪنهن نئين شيءِ جي ڳولا ۾ رهون؛ اچو ته محبت ۽ خدا جي طاقت کي آزمايون جيڪو سچ آهي." جڏهن اسان کي اهو ملي ويندو، ته اسان کي ٻيو ڪجهه به نه گهرجي.

مهاتما جي طرفان هزارين سچا ستيه گرهيون (جن هن باب جي پهرين حصي ۾ ذڪر ڪيل يارهن سخت قسم کنيا آهن) جي تربيت سان، جيڪي بدلي ۾ پيغام پکيڙيندا آهن؛ هندستاني عوام کي صبر سان روحاني ۽ آخرڪار مادي کي سمجهڻ جي تعليم ڏيندي عدم تشدد جا فائدا؛ پنهنجن ماڻهن کي عدم تشدد واري هٿيارن سان هٿياربند ڪندي - ناانصافي سان عدم تعاون، هٿيارن جو سهارو وٺڻ بدران بي عزتي، قيد، موت برداشت ڪرڻ جي رضامندي؛ ستياگرهين ۾ بهادر شهادت جي بيشمار مثالن ذريعي عالمي همدردي کي شامل ڪندي ، گانڌي عدم تشدد جي عملي نوعيت کي ڊرامائي طور تي پيش ڪيو آهي، جنگ کان سواءِ تڪرار حل ڪرڻ جي ان جي سنجيده طاقت.

گانڌي اڳ ۾ ئي عدم تشدد جي طريقن سان پنهنجي ملڪ لاءِ ايترا سياسي رعايتون حاصل ڪري چڪو آهي جيترا ڪنهن به ملڪ جي اڳواڻ گولين جي ذريعي حاصل نه ڪيون آهن. سڀني غلطين ۽ برائين جي خاتمي لاءِ عدم تشدد جا طريقا نه رڳو دنيا ۾ پر شاندار طور تي لاڳو ڪيا ويا آهن. سياسي ميدان ۾ پر هندستاني سماجي سڌاري جي نازڪ ۽ پيچيده ميدان ۾. گانڌي ۽ سندس پوئلڳن هندن ۽ مسلمانن جي وچ ۾ ڪيترن ئي ڊگهي عرصي کان هلندڙ جهڳڙن کي ختم ڪري ڇڏيو آهي؛ لکين مسلمان مهاتما کي پنهنجو اڳواڻ سمجهن ٿا. ڇچڙن کي کيس انهن جو بي خوف ۽ فاتح چيمپئن بڻايو. "جيڪڏهن منهنجي لاءِ ٻيهر جنم آهي،" گانڌي لکيو، "مان خواهش جي طرف هجڻ پيدا ٿيل هڪ بيوقوف ۾ جي وچ ۾ جو بيوقوف، ڇاڪاڻ ته انهيءَ ڪري مان ڪندو هجڻ قابل جي طرف انهن کي وڌيڪ اثرائتي خدمت فراهم ڪريو."

مهاتما بيشڪ هڪ "عظيم روح" آهي، پر اهو لکين اڻ پڙهيل ماڻهو هئا جن کي اهو لقب ڏيڻ جي سمجهه هئي. هي نرم پيغمبر پنهنجي ملڪ ۾ عزت وارو آهي. گهٽ درجي جو هاري گانڌي جي اعليٰ چئلينج جو مقابلو ڪرڻ جي قابل ٿي چڪو آهي. مهاتما پوري دل سان انسان جي موروثي شرافت تي يقين رکي ٿو. ناگزير ناڪامين هن کي ڪڏهن به مايوس نه ڪيو آهي. "جيتوڻيڪ مخالف هن کي راند ڪري ٿو "ويهه ڀيرا ڪوڙو،" هو لکي ٿو، " ستياگرهي ايڪويهين ڀيري مٿس ڀروسو ڪرڻ لاءِ تيار آهي، ڇاڪاڻ ته انساني فطرت ۾ هڪ مڪمل اعتماد عقيدي جو جوهر آهي." 18-44

"مهاتماجي، توهان هڪ غير معمولي ماڻهو آهيو. توهان کي دنيا کان اهو توقع نه رکڻ گهرجي ته جيئن توهان ڪندا آهيو." هڪ نقاد هڪ ڀيرو هي مشاهدو ڪيو.

" اهو عجيب آهي ته اسان پاڻ کي ڪيئن ٺڳيون ٿا، اهو تصور ڪندي ته جسم کي بهتر بڻائي سگهجي ٿو، پر روح جي لڪيل طاقتن کي ظاهر ڪرڻ ناممڪن آهي،" گانڌي جواب ڏنو. "مان اهو ڏيکارڻ جي ڪوشش ۾ مصروف آهيان ته جيڪڏهن مون وٽ انهن مان ڪا به طاقت آهي، ته مان اسان مان ڪنهن جيتري ڪمزور فاني آهيان ۽ مون ۾ ڪڏهن به ڪجهه غير معمولي نه هو ۽ نه ئي هاڻي آهي. مان هڪ سادو فرد آهيان جيڪو ڪنهن ٻئي ساٿي فاني وانگر غلطي ڪرڻ جو ذميوار آهي. بهرحال، مون وٽ آهي ته مون ۾ ايتري عاجزي آهي ته مان پنهنجين غلطين جو اعتراف ڪري سگهان ۽ پنهنجا قدم پوئتي هٽائي سگهان. مون وٽ

آهي ته مون کي خدا □ سندس نيڪيءَ تي هڪ غير متحرڪ ايمان آهي، □ هڪ

سچ ۾ پيار لاءِ بيحد جذبو. پر ڇا اهو هر ماڻهوءَ ۾ لڪيل نه آهي؟ جيڪڏهن اسان کي ترقي ڪرڻي آهي، ته اسان کي تاريخ کي ورجائڻ نه گهرجي پر نئين تاريخ ٺاهڻ گهرجي. اسان کي پنهنجن ابن ڏاڏن جي ڇڏيل ورثي ۾ اضافو ڪرڻ گهرجي. جيڪڏهن اسان غير معمولي دنيا ۾ نئين دريافتون ۽ ايجادون ڪري سگهون ٿا، ته ڇا اسان کي روحاني ميدان ۾ پنهنجي ديوالي جو اعلان ڪرڻ گهرجي؟ ڇا استثنا کي ضرب ڏيڻ ناممڪن آهي ته جيئن انهن کي قاعدو بڻايو وڃي؟ ڇا انسان کي هميشه پهريان وحشي هجڻ گهرجي ۽ جيڪڏهن بلڪل به هجي ته پوءِ انسان؟" 19-44

آمريڪي شايد فخر سان وليم پين جي ڪامياب عدم تشدد واري تجربي کي ياد رکندا جڏهن هن 17 صدي ۾ پنسلوانيا ۾ پنهنجي ڪالوني قائم ڪئي. اتي "ڪابه قلعو نه هو، نه سپاهي، نه مليشيا، نه ئي هٿيار." وحشي سرحدي جنگين ۽ نئين آبادگارن ۽ ريڊ انڊين جي وچ ۾ ٿيندڙ قتل عام جي وچ ۾، پنسلوانيا جا ڪوئڪر اڪيلو بي رحم رهيا. "ٻيا مارجي ويا؛ ٻين جو قتل عام ڪيو ويو؛ پر اهي محفوظ هئا. ڪوئڪر عورت حملي جو شڪار نه ٿي؛ نه هڪ ڪوئڪر ٻار کي قتل ڪيو ويو، نه ته ڪوئڪر ماڻهوءَ کي تشدد ڪيو ويو." جڏهن ڪوئڪرز کي آخرڪار رياست جي حڪومت ڇڏڻ تي مجبور ڪيو ويو، "جنگ شروع ٿي وئي، ۽ ڪجهه پنسلوانيا جا ماڻهو مارجي ويا. پر صرف ٽي ڪوئڪرز مارجي ويا، ٽي جيڪي دفاع جا هٿيار کڻڻ لاءِ پنهنجي ايمان کان پري ٿي ويا هئا."

"پهرين عظيم جنگ (عظيم) ۾ طاقت جو استعمال سڪون آڻڻ ۾ ناڪام ٿيو،" فرينڪلن ڊي روزويلٽ اشارو ڪيو آهي. "فتح ۽ شڪست هڪجهڙا بانجھ هئا. اهو سبق دنيا کي سکڻ گهرجي ها."

تشدد جا جيترا وڌيڪ هٿيار، انسان ذات لاءِ اوترو وڌيڪ مصيبت،" لاؤ زو سيکاريو. "تشدد جي فتح ماتم جي ميلي ۾ ختم ٿئي ٿي."

"مان عالمي امن کان گهٽ ڪنهن به شيءِ لاءِ نه وڙهي رهيو آهيان،" گانڌي اعلان ڪيو آهي. "جيڪڏهن هندستاني تحريڪ کي عدم تشدد واري ستياگرهه جي بنياد تي ڪاميابي ڏانهن وٺي وڃي ٿو، ته اهو حب الوطني کي هڪ نئون مطلب ڏيندو ۽، جيڪڏهن مان پوري عاجزي سان ائين چئي سگهان ٿو، ته زندگي کي."

ان کان اڳ جو اولهه گانڌي جي پروگرام کي هڪ غير عملي خواب ڏسندڙ جي طور تي رد ڪري، ان کي پهريان گليلي جي ماسٽر پاران ستياگرهه جي تعريف تي غور ڪرڻ گهرجي:

"اوهان ٻڌو آهي ت اهو چيو ويو هو ت اک جي بدلي اک ۽ ڏند جي بدلي ڏند: پر آءٌ اوهان کي چوان ٿو ت بڇڙائيءَ جو مقابلو ن ڪريو: 20-44 پر جيڪو تنهنجي ساڄي ڳل تي چمات هڻي، ان کي ٻيو به ڦيرائي ڏيو."

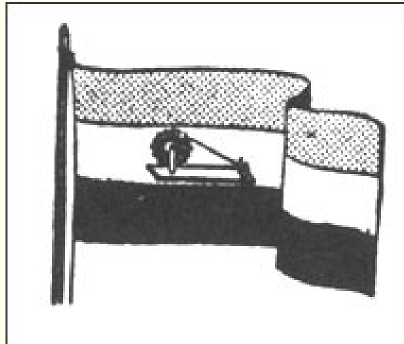
گانڌي جو دور، ڪائناتي وقت جي خوبصورت درستگي سان، هڪ صدي تائين وڌي ويو آهي جيڪا اڳ ۾ ئي ٻن عالمي جنگين جي ڪري ويران ۽ تباهه ٿي چڪي هئي. سندس زندگي جي گرينائيٽ پٽ تي هڪ الاهي هٿ سان لکيل نظر اچي ٿو: پائرن جي وچ ۾ وڌيڪ رت وهائڻ جي خلاف هڪ ڊيڄاريندڙ.

مهاتما گانڌي جو هٿ لکڻ اندر هندي

مهاتما گانڌي منهنجي هاءِ اسڪول ۾ رانچي ۾ يوگا جي تربيت لاءِ آيو هو. هن مهرباني سان مٿيون سٿون رانچي جي مهمانن جي ڪتاب ۾ لکيون. ترجمو هي آهي: "هن اداري منهنجي ذهن کي تمام گهڻو متاثر ڪيو آهي. مون کي وڏيون اميدون آهن ته هي اسڪول چرخي جي وڏيک عملي استعمال جي حوصلا افزائي ڪندو."

(دستخط ٿيل) موهندس گانڌي

سيپٽمبر 17، 1925ع

هندستان لاءِ هڪ قومي جهندو 1921 ۾ گانڌي پاران ٺاهيو ويو هو. پٽيون زعفراني، اڇا ۽ سائو آهن؛ وچ ۾ چرخ (چرخ) ڳاڙهو نيرو آهي. " چرخ توانائي جي علامت آهي،" هن لکيو، "۽ ياد ڏياري ٿو اسان اهو دوران جي ماضي دور جو خوشحالي ۾ هندستان جو تاريخ، هٿ گهمڻ ۽ ٻيا گهريلو دستڪاري نمايان هئا."

44-1 : سندس خاندان نالو آهي موهنداس ڪرم چند گانڌي. هو ڪڏهن به نه حوالـو ڏئي ٿو جي طـرف پـاٹ جيئن "مهاتما".

44-2 : جي لفظي ترجمو ڪان سنسڪرت آهي "پڪڙڻ جي طرف سچ." ستياگرهه آهي جي مشهور عدم تشدد حرڪت اڳواٹي گانڌي پاران .

44-3 : ڪوڙو ۽ افسوس! بدخواه رپورٽون هئا تازو گردش ڪيل اهو مس سليڊ آهي ڪٹيل سپ سندس لاڳاپا سان گانڌي ۾ پنهنجين واعدن کي چڏي ڏنو. مس سليڊ، جيڪا ويهن سالن تائين مهاتما جي ستياگرهه جي شاگرديائي هئي، گڏيل قومن کي هڪ دستخط ٿيل بيان جاري ڪيو پريس ، تاريخ تي ڊسمبر 29، 1945، ۾ ڪهڙي هوءَ وضاحت ڪئي وئي اهو هڪ سيريز جو بي بنياد افواهون اُپريو ڪان پوءِ هوءَ هئي جي آشيرواد سان، هماليه جي ويجهو اتر اوپر هندستان ۾ هڪ ننڍڙي سائيٹ لاءِ روانو ٿيو، اتي سندس هاٹي وڏنڊڙ ڪسان آشرم (وچ ۾) لاءِ طبي ۽ زرعي مدد جي طرف هاري هارين). مهاتما گانڌي منصوبا جي طرف 1946ع دوران نئين آشرم جو دورو ڪريو.

44-4 : مس سليڊ ياد ڏياريو ويو مان جو ٻيو ممتاز مغربي عورت، مس مـارگريٽ وودرو ولسـن، وڏو جي ڏيءَ آمريڪا جي زبردست صدر. مان ملاقات سندس ۾ نئون يارڪ؛ هوءَ هو شدت سان دلچسپي رڪندڙ ۾ انڊيا. بعـد ۾ هـوءَ ويو جي طـرف پونـڊيچري، جـتي هن پنهنجي زنـدگيءَ جـا آخـري پنج سـال گـذاريا،

خوشي سان سري اروبندو گهوش جي پيرن تي نظم و ضبط جي رستي تي هلندي.
هي بابا ڪڏهن به نه ڳالهائي ٿو؛ هو خاموشي سان سلام ڪري ٿو سندس شاگرد تي ٿي سالياني موقعا صرف.

44-5 : لاءِ سال آمريڪا مان هئي ٿي چڪو آهي مشاهدو ڪرڻ دور جو خاموشي، جي طرف جي پريشاني جو سڌيندڙ سيڪريٽري.

44-6 : بي ضرر؛ عدم تشدد؛ جي بنياد پٿر جو گانڌي جو عقيدو. هو هو پيدا ٿيل هڪ خاندان جو سخت جين، جيڪي اهنسا کي جڙ-فضيلت طور مڃيندا آهن. جين مت، هندومت جو هڪ فرقو، ڇهين صدي قبل مسيح مهاوير پاران قائم ڪيو ويو، هڪ

همعصر جو ٻُڌ. مهاويرا مطلب "زبردست هيرو"؛ مئي هو ڏسو هيٺ جي صديون تي سندس بهادر پُٽ گانڌي!

44-7 : هندي آهي جي ٻولي فرانس لاءِ جي سچو جو انڊيا. هڪ انڊو- آرين ٻولي بنياد تي وڏي پيماني تي سنسڪرت پاڙون، هندي اتر هندستان جي مکيه ٻولي آهي. مغربي هندي جو مکيه لهجو هندستاني آهي، جيڪو ديوناگري (سنسڪرت) اکرن ۾ عربي اکرن ۾نهي ۾ لکيل آهي. ان جي ذيلي لهجي، اردو، مسلمان ڳالهائيندا آهن.

44-8 : گانڌي آهي بيان ڪيل سندس زندگي سان هڪ تباهي ڪندڙ صاف گوئي ۾ جي ڪهاڻي جو منهنجو تجربا سان سچ (احمد آباد: نواجيون) پريس، 1927- 29، 2 جلد.) هي خود نوشت سوانح عمري آهي ٿي چڪو آهي خلاصو ڪيل ۾ مهاتما گانڌي، سندس پنهنجو ڪهاڻي ، سي ايف اينڊريوز پاران ايڊٽ ڪيو ويو، جان هينس هولمز پاران تعارف سان (نيو يارڪ: ميڪملن ڪمپني، 1930).

ڪيترائي خود نوشتون پريل سان مشهور نالا ۾ رنگين واقعا آهن لڳ ڀڳ مڪمل طور تي خاموش تي ڪو به مرحلو جو اندروني تجزيو يا ترقي. هڪ رکي ٿو هيٺ هر هڪ جو اهي ڪتاب سان هڪ يقيني عدم اطمينان، جيئن جيتوٽيڪ چوڻ: "هتي آهي هڪ اهڙو ماڻهو جيڪو ڪيترن ئي قابل ذڪر ماڻهن کي ڄاڻيندو هو، پر جيڪو ڪڏهن به پاڻ کي نه سڃاتو." گانڌي جي خود نوشت سان اهو رد عمل ناممڪن آهي؛ هو پنهنجين غلطين ۾ چالاڪين کي سچائي لاءِ هڪ غير ذاتي عقيدت سان ظاهر ڪري ٿو جيڪو ڪنهن به دور جي تاريخ ۾ گهٽ ئي ملي ٿو.

44-9 : ڪستورا ٻائي گانڌي 22 فيبروري 1944ع تي پونا ۾ قيد ۾ فوت ٿي وئي. عام طور تي بي حس گانڌي خاموشيءَ سان روئي رهيو هو. ٿوري دير ۾ ڪان پوءِ سندس مداح هئي تجويز ڪيل هڪ يادگار فنڊ ۾ سندس عزت، 125 لک جو روپيا (تقريبن چار ملين ڊالر) پريو ۾ ڪان سڀ مٿان انڊيا. گانڌي آهي ترتيب ڏنل اهو جي فنڊ هجڻ استعمال ٿيل لاءِ ڳوٺ پلائي ڪم وچ ۾ عورتون ۾ ٻار. هو پنهنجي انگريزي هفتيوار، هريجن ۾ پنهنجي سرگرمين جي رپورٽ ڪندو آهي .

44-10 : مان موڪليو ويو هڪ پهچائڻ جي طرف وردها، جلد ڪان پوءِ منهنجو واپسي جي طرف آمريڪا. جي ٻوتا، افسوس! فوت ٿي ويو تي جي رستو، ناڪام ڊگهي سامونڊي آمد و رفت جي سختين کي برداشت ڪرڻ لاءِ.

44-11 : ٿورو، رسڪن، ۾ مازيني آهن ٽي ٻيو مغربي ليکڪ ڪنهن جو سماجيات نظارا گانڌي آهي غور سان مطالعو ڪيو .

44-12 : جي پاڪ لکت ڏنو ويو جي طرف فارس بابت 1000 ق.م. پاران زوروسٽر.

44-13 : جي منفرد خصوصيت جو هندومذهب وچ ۾ جي دنيا مذهب آهي اهو اهو حاصل ٿئي ٿو نه ڪان هڪ اڪيلو زبردست باني پر ڪان جي غير ذاتي ويدڪ صحيفا. هندومذهب تنهن ڪري ڏئي ٿو دائرو لاءِ عبادت ڪندڙ شموليت ۾ ان جو ويڙهڻ جو نبي سپني ڪان عمرون ۾ سپ زمينون. جي ويدڪ صحيفا منظم ڪرڻ نه صرف عقيدتمند طريقا پر سڀ اهم سماجي رسمون، ۾ انسان جي هر عمل کي خدائي قانون سان هم آهنگ ڪرڻ جي ڪوشش.

44-14 : قانون لاءِ هڪ جامع سنسڪرت لفظ؛ قانون جي مطابق يا قدرتي صداقت؛ حالتن ۾ موجود فرض. ۾ ڪهڙي هڪ ماڻهو ڳولي ٿو پاڻ تي ڪو به ڏنو ويو وقت. جي صحيفا وضاحت ڪريو ڌرم جيئن "جي قدرتي عالمگير قانون جن جي پيروي انسان کي ذلت ۾ مصيبت کان بچائڻ جي قابل بڻائي ٿي."

44-15 : متي 7:21.

44-16 : 26:52 متي.

44-17 : " اچو نه هڪ ماڻهو شان هي، اهو هو پيار سندس ملڪ؛ ڏيو ڪيس بلڪه شان هي، اهو هو
پيار سندس مهربان." - فارسي چوڻي.

44-18 " پوءِ پطرس وٽس آيو چيو ت" اي خداوند، منهنجو ڀاءُ ڪيترا ڀيرا منهنجي خلاف گناهه ڪندو
مان ان کي معاف ڪندس؟ ست ڀيرا تائين؟" عيسيٰ چوي ٿو ڏانهن ڪيس، مان چئو نه ڏانهن تون،
جيستائين ست ڀيرا: پر، جيستائين ستر ڀيرا ست." - متي 18:21-22 .

44-19 : چارلس پي. اسٽين ميٽز، عظيم اليڪٽريڪل انجنيئر، ڪان هڪ ڀيرو مسٽر راجر ڊبليو بابسن پڇيو
هو: "ايندڙ پنجاهه سالن دوران ڪهڙي تحقيق جي سلسلي سڀ ڪان وڏي ترقي ٿيندي؟" "مون کي
لڳي ٿو ته سڀ ڪان وڏي دريافت ان سان گڏ ٿيندي روحاني لائينون،" اسٽين ميٽز جواب ڏنو. "هتي آهي
هڪ زور ڪهڙي تاريخ صاف طور تي سيکاري ٿو آهي ٿي چڪو آهي جي سڀ ڪان وڏو طاقت انسانن
جي ترقي. تڏهن به اسان صرف ان سان کيڏي رهيا آهيون ڪڏهن به ان جو سنجيدگي سان مطالعو
نه ڪيو آهي چاڪاڻ ته اسان وٽ جسماني قوتون. ڪنهن ڏينهن ماڻهو ٿيندو سکڻ اهو مواد شيون
ڪريو نه آڻڻ خوشي آهن جو ننڍو استعمال ڪريو ناهڻ مرد عورتون تخليقي طاقتور. پوءِ دنيا
جا سائنسدان پنهنجين ليبارٽرين کي خدا، دعا روحاني قوتن جي مطالعي لاءِ موڙي ڇڏيندا جيڪي اجا
تائين مشڪل سان ختم ڪيون ويون آهن. جڏهن هي ڏينهن ايندو، ته دنيا هڪ نسل گذريل چئن نسلن
کان وڌيڪ ترقي ڏسندي.

44-20 :) اهو آهي، مزاحمت ڪرڻ نه بڇڙو سان بڇڙو. (متي) 5:38-39

باب: 45

جي بنگالي "خوشي سان پريل" ماءُ

"سائين، مهرباني ڪري نرملا ديوي جي هڪ جهلڪ ڪانسواءِ هندستان نه ڇڏيو. سندس تقدس تمام گهڻو آهي؛ هوءَ پري پري تائين آنندا موئي ما (خوشي □ پڪڙيل ماءُ) جي نالي سان مشهور آهي." منهنجي ڀاڻيجي، اميو بوس، مون ڏانهن سنجيدگي سان ڏٺو.

"يقيناً! مان عورت بزرگ کي ڏسڻ چاهيان ٿو." مون وڌيڪ چيو، "مون خدا جي معرفت جي سندس ترقي يافته حالت بابت پڙهيو آهي. سندس بابت هڪ ننڍڙو مضمون سال اڳ اوپر-اولهه □ شايع ٿيو هو."

"مان هن سان ملي آهيان،" اميو اڳتي چيو. "هوءَ تازو منهنجي ننڍڙي شهر جمشيد پور جو دورو ڪيو هو. هڪ شاگرد جي منٿ تي، آنندا موئي ما هڪ مرندڙ ماڻهوءَ جي گهر وئي. هوءَ سندس پلنگ جي پرسان بيٺي هئي؛ جيئن ئي سندس هٿ سندس پيشاني کي ڇهيو، سندس موت جو آواز بند ٿي ويو. بيماري هڪدم ختم ٿي وئي؛ ماڻهوءَ جي خوشيءَ □ حيران ٿي ويو ته، هو ٺيڪ ٿي ويو."

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ مون ٻڌو ته بليس فل ماءُ ڪلڪتي جي ڀواني پور سيڪشن □ هڪ شاگرد جي گهر □ رهي رهي هئي. مسٽر رائٽ □ مان پنهنجي پيءُ جي ڪلڪتي گهر کان فوري طور تي روانا ٿياسين. جيئن ئي فورڊ ڀواني پور گهر جي ويجهو پهتي، مون □ منهنجي ساٿي هڪ غير معمولي گهٽي جو منظر ڏٺو.

آنندا موئي ما هڪ کليل گاڏي □ بيٺي هئي، تقريبن هڪ سو شاگردن جي ميڙ کي دعا ڏئي رهي هئي. هوءَ ظاهري طور تي روانگي جي جاءِ تي هئي. مسٽر رائٽ فورڊ کي ڪجهه فاصلي تي پارڪ ڪيو، □ مون سان گڏ خاموش ميڙ ڏانهن پيادل هليو. عورت بزرگ اسان جي طرف ڏٺو؛ هوءَ پنهنجي ڪار مان اٿي □ اسان ڏانهن هلي وئي.

"بابا، توهان آيا آهيو!" انهن پرجوش لفظن سان هن پنهنجو هٿ منهنجي ڳچيءَ □ □ □ پنهنجو مٿو منهنجي ڪلهي تي رکيو. مسٽر رائٽ، جنهن کي مون صرف اهو چيو هو ته مان بزرگ کي نٿو سڃاڻان، هو. استقبال جي هن غير معمولي مظاهري مان تمام گهڻو لطف اندوز ٿي رهيو هوس. هڪ سئو چيلا جون اکيون به ڪجهه حيرت سان پيار واري ٽيبلو تي ٽنگيل هيون.

مون فوري طور تي ڏٺو ته بزرگ سماڌي جي اعليٰ حالت □ هو . هڪ عورت جي حيثيت سان پنهنجي ظاهري لباس کان بلڪل بي خبر، هوءَ پاڻ کي اڻ مٽ روح طور سڃاڻي ٿي؛ ان جهاز مان هوءَ خوشيءَ سان خدا جي ٻئي ڀڳت کي سلام ڪري رهي هئي. هوءَ مون کي هٿ کان وٺي پنهنجي گاڏي □ وٺي وئي.

"آنند موئي ماءُ، مان آهيان دير ڪرڻ تنهنجو سفر!" مان احتجاج ڪيو.

بابا، مان توهان سان هن زندگي ۾ پهريون ڀيرو ملي رهي آهيان، ڪيترن سالن کان پوءِ!" هن چيو. "
مهرباني ڪري اجا تائين نه وڃو"."

اسين ڪار جي پوئين سيٽن تي گڏ ويٺا هئاسين. خوشيءَ واري ماءُ جلد ئي بي حرڪت خوشيءَ جي حالت
۾ داخل ٿي وئي. سندس سهٽيون اکيون آسمان ڏانهن ڏنيون ۾، اڌ کليل، خاموش ٿي ويون، ويجهو پري
اندروني ايليسيم ڏانهن ڏسنديون رهيون. شاگردن نرميءَ سان نعرو هنيو: "الهي ماءُ جي فتح!"

مون هندستان ۾ خدا جي معرفت جا ڪيترائي ماڻهو ڏٺا هئا، پر مون اڳ ڪڏهن به اهڙي اعليٰ عورت بزرگ
سان نه ملي هئي. سندس نرم چهرو ان بي مثال خوشي سان چمڪي رهيو هو جنهن ڪيس برڪت واري
ماءُ جو نالو ڏنو هو. ڊگها ڪارا وار سندس کليل مٿي جي پويان ڍِلا پيا هئا. سندس پيشاني تي چندن جي
ڪاٺ جي پيسٽ جو هڪ ڳاڙهو نقطو روحاني اک جي علامت هو، جيڪا سندس اندر هميشه کليل هئي.
ننڍڙو چهرو، ننڍڙا هٿ، ننڍڙا پير - سندس روحاني عظمت جي ابتڙ!

مان رڪڻ ڪجهه سوال جي طرف هڪ ويجهو عورت چيلا جڏهن ته آنند موئي ماءُ رهيل مُرڪي ويو.

خوشيءَ واري ماءُ هندستان ۾ وڏي پيماني تي سفر ڪري ٿي؛ ڪيترن ئي حصن ۾ سندس سوين شاگرد "
آهن،" چيلا مون کي ٻڌايو. "سندس بهادر ڪوشش ڪيترائي گهربل سماجي سڌارا آندا آهن."
جيتوڻيڪ هڪ برهمڻ، بزرگ ڪنهن به ذات پات جي فرق کي تسليم نٿو ڪري. [1-45] اسان مان هڪ گروهه
هميشه هن سان گڏ سفر ڪندو آهي، سندس آرام جو خيال رکندو آهي. اسان کي هن جي ماءُ بڻجڻو پوندو
آهي؛ هوءَ سندس جسم جو ڪو به نوٽيس نه وٺندي آهي. جيڪڏهن ڪو هن کي کاڌو نه ڏيندو هو، ته هوءَ نه
کائيندي هئي، ۽ نه ئي ڪو پڇاڻو ڪندي هئي. جڏهن به هن جي اڳيان کاڌو رکيو ويندو آهي، تڏهن به هوءَ
انهن کي هٿ نه لڳائيندي آهي. هن دنيا مان غائب ٿيڻ کان بچڻ لاءِ، اسين شاگرد هن کي پنهنجن هٿن سان
کارائيندا آهيون. ڏينهن تائين گڏ هوءَ اڪثر الاهي ٽرانس ۾ رهندي آهي، مشڪل سان ساهه کڻندي آهي،
سندس اکيون اکيون بند ڪنديون آهن. سندس مکيه شاگردن مان هڪ سندس مڙس آهي. ڪيترائي سال
اڳ، شادي کان ٿوري دير بعد، هن خاموشي جو قسم کنيو هو.

چيلا هڪ ويڪري ڪلهي واري، سٺين شڪل وارن ماڻهوءَ ڏانهن اشارو ڪيو، جنهن جا وار ڊگها ۽ ڏاڙهيءَ
وارا هئا. هو گڏجاڻي جي وچ ۾ خاموش بيٺو هو، سندس هٿ هڪ شاگرد جي احترام واري روش ۾ جڙيل
هئا.

لامحدود ۾ پنهنجي غوطه خوري کان تازو، آنند موئي ما هاڻي پنهنجي شعور کي مادي دنيا تي مرڪوز ڪري
رهي هئي.

بابا، مهرباني ڪري مون کي ٻڌايو ته توهان ڪٿي رهو ٿا." سندس آواز صاف ۾ "

سريلي هو. "في الحال، ڪلڪتي يا رانچي ۾؛ پر جلد ئي مان آمريڪا واپس ويندس."

آمريڪا؟""

ها. هڪ هندستاني عورت بزرگ کي روحاني ڳولا ڪندڙ اتي خلوص سان ساراهيو ويندو. ڇا توهان وڃڻ "
چاهيندا؟"

"جيڪڏهن پيءُ ڪري سگهي ٿو ونو مان، مان ٿيندو وڃ."

هي جواب ڏيو سبب بٽيل سندس ويجهو شاگرد جي طرف شروع ڪريو ۾ الارم.

"اسان مان ويهه يا وڌيڪ ماڻهو هميشه برڪت واري ماءُ سان گڏ سفر ڪندا آهيون،" انهن مان هڪ مون کي مضبوطيءَ سان چيو. "اسان هن کان سواءِ رهي نه سگهنداسين. هوءَ جتي به وڃي، اسان کي ضرور وڃڻ گهرجي."

مون بي اختياريءَ سان منصوبو ڇڏي ڏنو، چاڪاڻ ته مون خود بخود واڌ جي هڪ غير عملي خاصيت هئي!

"مهرباني ڪري گهٽ گهٽ پنهنجن شاگردن سان گڏ رانچي اچو،" مون بزرگ کان موڪلائيندي چيو. "پاڻ کي ننڍڙن ٻارن مان لطف اندوز ٿيندا هڪ الاهي ٻار جي حيثيت سان، توهان منهنجي اسڪول ."

"جڏهن به پيءُ وٺندو آهي مان، مان ٿيندو خوشيءَ سان وڃ."

ٿوري دير کان پوءِ رانچي ودياليا بزرگ جي واعدي ڪيل دوري لاءِ شاندار انداز تيار هو. نوجوان ڪنهن به جشن جي ڏينهن جي منتظر هئا - ڪو به سبق نه، ڪلاڪن جا ڪلاڪ موسيقي، عروج لاءِ هڪ دعوت!

"فتح! آنند موئي ما، ڪي جئي!" اسڪول جي دروازن داخل ٿيڻ تي ڪيترن ئي پرجوش ننڍڙن گلن مان هي بار بار آيل نعرو سنت جي جماعت جو استقبال ڪيو. گيندن جي برسات، جهانجهرن جي ٽانڪي، شنخ جي گولن جي تيز ڦوڪ مرٽنگا ڍول جي ڌڙڪن! خوشيءَ واري ماءُ سج جي وِدياليا جي ميدان تي مسڪرائيندي گهمندي رهي هئي، هميشه پنهنجي اندر پورٽيبل جنت کڻي رهي هئي.

"هتي تمام خوبصورت آهي،" آنندا موئي ما مهرباني سان چيو جڏهن مان هن کي مکيه عمارت وٺي ويس. هوءَ منهنجي پرسان هڪ ٻار جهڙي مسڪراهٽ سان ويٺي هئي. پياري دوستن مان سڀ کان ويجهو، هن هڪ کي محسوس ڪرايو، پر پري جي هڪ آوارا هميشه هن جي چوڌاري هئي - هر شيءِ جي موجودگي جي متضاد اڪيلائي.

"مهرباني ڪري ٻڌايو مان ڪجهه جو تنهنجو زندگي."

"پيءُ ان بابت سڀ ڪجهه ڄاڻي ٿو؛ ان کي ڇو ورجايو؟" هن واضح طور تي محسوس ڪيو ته هڪ ننڍڙي اوتار جي حقيقي تاريخ ڏيان کان ٻاهر هئي.

مان کلڻ لڳو، نرميءَ سان ورجائيندڙ منهنجو سوال.

"بابا، ٻڌائڻ لاءِ ٿورو ئي آهي." هن پنهنجا سهڻا هٿ هڪ بي عزتي واري اشاري پکيڙيا. "منهنجي شعور ڪڏهن به هن عارضي جسم سان پاڻ کي نه جوڙيو آهي. بابا، هن ڌرتيءَ تي اچڻ کان اڳ، 'مان ساڳيو هوس.' هڪ ننڍڙي ڇوڪري جي حيثيت ، 'مان ساڳيو هوس.' مان عورت بڻجي ويس، پر تڏهن به 'مان ساڳيو هوس.' جڏهن خاندان جنهن مان پيدا ٿيس، هن جسم جي شادي جو بندوبست ڪيو، 'مان ساڳيو هوس.' جڏهن، جوش مست، منهنجو مڙس مون وٽ آيو پيارا لفظ چيا، منهنجي جسم کي هلڪو ڇهيو، ته هن کي هڪ سخت جهٽڪو لڳو، جيئن بجليءَ سان ٽڪرائجي، چاڪاڻ ته تڏهن به 'مان ساڳيو هوس.'

"منهنجو مڙس گوڏن پر ويهڻ اڳ مان، بند ٿيل سندس هٿ، التجا ڪئي وئي منهنجو معافي.

"'ماءُ،' هن چيو، 'چاڪاڻ ته مون توهان جي جسماني مندر کي شوت جي خيال سان ڇُهي بي حرمتي ڪئي آهي - اهو نه ڄاڻڻ ته ان منهنجي زال نه پر الاهي ماءُ رهندي هئي - مان هي پختو قسم کڻان ٿو: مان توهان جو شاگرد رهندس، هڪ برهمچاري پوئلڳ، هميشه هڪ نوڪر جي حيثيت سان خاموشيءَ سان

توهان جي پرواهه ڪندس، جيستائين مان جيئرو آهيان ڪڏهن به ڪنهن سان نه ڳالهائيندس. ڇا مان هن طرح ان گناهه جو ڪفارو ادا ڪريان جيڪو مون اڄ ڪيو آهي.

خلاف توهان، منهنجو گرو.

"جڏهن مون خاموشيءَ سان پنهنجي مڙس جي هن تجويز کي قبول ڪيو، 'مان ساڳيو هوس.' ۽، پيءُ، اندر هاڻي توهان جي سامهون، 'مان ساڳيو آهيان.' ڪڏهن به بعد ۾، جيتوڻيڪ تخليق جو ناچ منهنجي چوڌاري ابديت جي هال ۾ تبديل ٿئي ٿو، 'مان ساڳيو رهندس.'"

آنندا موئي ما هڪ گهري مراقبي جي حالت ۾ غرق ٿي وئي. سندس شڪل مجسمي وانگر هئي؛ هوءَ پنهنجي هميشه سڏڻ واري بادشاهت ڏانهن ڀڄي وئي هئي. سندس اکين جا ونداهي تلاءَ بي جان ۽ شيشي وانگر نظر آيا. هي اظهار اڪثر تڏهن موجود هوندو آهي جڏهن سنت پنهنجي شعور کي جسماني جسم مان ڪڍي ڇڏيندا آهن، جيڪو پوءِ مٽيءَ جي هڪ بي روح ٽڪري کان وڌيڪ ڪجهه به نه. اسان هڪ ڪلاڪ لاءِ پرجوش ٽرانس ۾ گڏ ويٺا هئاسين. هوءَ هڪ ننڍڙي مسڪراهٽ سان هن دنيا ۾ واپس آئي.

"تصويرون ڪڍندو ."

"يقيناً، بابا. توهان جي مرضي منهنجي مرضي آهي." هن جي شاندار اکين ۾ نه بدلجندڙ الاهي چمڪ برقرار رهي جڏهن هن ڪيترين ئي تصويرون ڪڍيون.

دعوت جو وقت! آنندا موئي ما پنهنجي ڪمبل واري سيٽ تي ويٺي، هڪ شاگردياڻي هن کي کارائڻ لاءِ سندس ڪُلهي تي ويٺي. هڪ ٻار وانگر، سنت چيلا جي چپن تي آڻڻ کان پوءِ فرمانبرداري سان کاڌو نگليو. اهو واضح هو ته برڪت واري ماءُ ڪڙي ۽ مٺائي ۾ ڪو به فرق نه سڃاڻيندي هئي!

جيئن ئي شام ٿي، بزرگ پنهنجي ٽولي سان گڏ گلاب جي پنن جي برسات جي وچ ۾ هليو ويو، هن جا هٿ ننڍڙن ڇوڪرن تي دعا لاءِ بلند ڪيا ويا. انهن جا چهرا ان پيار سان چمڪي رهيا هئا جيڪو هن بي صبري سان جاڳايو هو.

"تون خداوند پنهنجي خدا کي پنهنجي سڄي دل سان، پنهنجي سڄي جان سان، پنهنجي سڄي عقل سان، ۽ پنهنجي سڄي طاقت سان پيار ڪر:" مسيح اعلان ڪيو آهي، "هي پهريون حڪم آهي." 2-45

هر گهٽ درجي جي وابستگي کي هڪ پاسي رکندي، آنندا موئي ما پنهنجي واحد وفاداري خداوند سان پيش ڪري ٿي. عالمن جي وار ڪٽڻ واري فرق سان نه پر ايمان جي پڪي منطق سان، ٻار وانگر بزرگ انساني زندگي ۾ واحد مسئلو حل ڪيو آهي - خدا سان اتحاد جي قيام. انسان هن سخت سادگي کي وساري ڇڏيو آهي، هاڻي لکين مسئلن سان پريل آهي. خدا سان هڪ توحيدي محبت کان انڪار ڪندي، قومون خيرات جي ظاهري مزارن جي اڳيان وقت جي احترام سان پنهنجي بي وفائي کي لڪائينديون آهن.
اهي انسان دوست اشارو آهن نيڪ، ڇاڪاڻ ته لاءِ هڪ لمحو اهي ڦيرائڻ ماڻهوءَ جو پاڻ کان ڌيان ڇڪائي ٿو، پر اهي کيس زندگيءَ ۾ سندس اڪيلي ذميواري کان آزاد نه ٿا ڪن، جنهن کي عيسيٰ پهرين حڪم طور حوالو ڏنو آهي. خدا سان پيار ڪرڻ جي بلند ڪندڙ ذميواري انسان جي پهرين ساهه سان فرض ڪئي ويندي آهي جيڪا سندس اڪيلي محسن طرفان آزاديءَ سان ڏني وئي آهي.

هڪ ٻئي موقعي تي، سندس رانچي دوري کان پوءِ، مون کي آنند موئي ما کي ڏسڻ جو موقعو مليو. هوءَ ڪجهه مهينن بعد، سيرامپور اسٽيشن جي پليٽ فارم تي پنهنجن شاگردن جي وچ ۾، ٽرين جي انتظار ۾ بيٺي هئي.

"بابا، مان هماليه ڏانهن وڃي رهي آهيان،" هن مون کي ٻڌايو. "سخي شاگردن مون لاءِ دهرادون ۾ هڪ آشرم ٺاهيو آهي."

جيئن ئي هوءَ ٽرين ۾ چڙهي، مون کي اهو ڏسي حيرت ٿي ته چا هو ڪنهن ميڙ جي وچ ۾ هجي، ٽرين تي هجي، دعوت ڪري رهيو هجي، يا خاموشيءَ سان ويٺي هجي، سندس اکيون ڪڏهن به خدا کان پري نه ٿيون. منهنجي اندر مان اڃا تائين سندس آواز ٻڌندو آهيان، بي حساب مٺاس جي گونج:

ڏس، هاٽي ۾ هميشه هڪ سان جي ابدي، 'مان آهيان ڪڏهن به جي ساڀيو".

....

45-1 : مون کي آنند موئي ما جي زندگي جا ڪجهه وڌيڪ حقيقت مليا آهن، جيڪي اوپر-اولهه ۾ ڇپيل آهن . هي بزرگ 1893 ۾ مرڪزي ڍاڪا ۾ پيدا ٿيو هو. بنگال. اڻ پڙهيل، هوءَ آهي اڃا تائين حيران ٿيل جي دانشور پاران سندس حڪمت. سندس آيتون ۾ سنسڪرت آهي پريل عالمن کي حيرت سان. هن پنهنجي موجودگيءَ سان سوڳوار ماڻهن کي تسلي ڏني آهي، ۾ معجزاتي علاج ڪيا آهن.

45-2 : مارڪ 12:30.

باب: 46

ڪڏهن به نه کائي ٿو WHO جي عورت يوگي

"سائين، اڄ صبح اسان ڪٿي پهتا آهيون؟" مسٽر رائٽ فورڊ هلائي رهيو هو؛ هن پنهنجون اکيون روڊ تان هٽائي ڇڏيون ۾ مون ڏانهن سواليه نظرن سان ڏٺو. ڏينهن کان ڏينهن هن کي گهٽ ئي خبر هئي ته هو بنگال جو ڪهڙو حصو ڳوليندو.

"خدا جي مرضي،" مون عقيدت سان جواب ڏنو، "اسين دنيا جي انين عجوبي کي ڏسڻ لاءِ وڃي رهيا آهيون - هڪ عورت بزرگ جنهن جي غذا هوا آهي!"

"عجائبات جي ورجائي - ٿريس نيومن کان پوءِ." پر مسٽر رائٽ به ساڳئي طرح بي صبري سان کلڻ لڳو؛ هن ڪار جي رفتار به تيز ڪري ڇڏي. سندس سفر جي ڊائري لاءِ وڌيڪ غير معمولي گرسٽ! هڪ سراسري سياح مان نه، اهو!

رانچي اسڪول اسان کان پوءِ ئي رهجي ويو هو؛ اسان سج لهڻ کان اڳ ئي اُٿيا هئاسين. منهنجي سيڪريٽري ۾ مون کان علاوه، ٽي بنگالي دوست پارٽي ۾ هئا. اسان صبح جو قدرتي شراب، خوشگوار هوا ۾ پيتو. اسان جي ڊرائيور ڪار کي احتياط سان ابتدائي هارين ۾ ٻن ڦيٿن وارين گاڏين جي وچ ۾ هلائي، جيڪي آهستي آهستي جوتي، ڪُلهن واري ڪلهن وارين ڍڳن پاران چڪي رهيا هئا، ۾ هڪ هارن وڄائيندڙ سان روڊ تي تڪرار ڪرڻ لاءِ مائل هئا.

"سائين، اسين ڪندو جهڙو جي طرف ڇاٽو وڌيڪ جو جي روزو رکڻ بزرگ."

"سندس نالو آهي گيري بالا،" مان باخبر منهنجو ساٿي. "مان پهريون ڀڄو بابت سندس سال اڳ کان هڪ

عالم سڳورو، ستي لال نندي. هو اڪثر منهنجي ياءُ بشنو کي پڙهائڻ لاءِ گرپر روڊ واري گهر ايندو هو.

"'مان گري بالا کي چڱيءَ طرح سڃاڻان ٿو،' ستي بابو مون کي ٻڌايو. 'هوءَ هڪ خاص يوگا ٽيڪنڪ استعمال ڪري ٿي جيڪا هن کي کائڻ کان سواءِ رهڻ جي قابل بڻائي ٿي. مان اِڇاپور جي ويجهو نواب گنج □ سندس ويجهو پاڙيسري هوس. [1-46] مون هن کي ويجهي کان ڏسڻ جو ارادو ڪيو؛ مون کي ڪڏهن به اهڙو ثبوت نه مليو ته هوءَ کاڌو يا پيئندي هئي. منهنجي دلچسپي آخرڪار ايتري وڌي وئي جو مان بردوان جي مهاراجا [2-46 سان رابطو ڪيو.] □ ڪيس جاچ ڪرڻ لاءِ چيو. ڪهاڻي تي حيران ٿي، هن ڪيس پنهنجي محل □ دعوت ڏني. هوءَ هڪ امتحان لاءِ راضي ٿي وئي □ به مهينا سندس گهر جي هڪ ننڍڙي حصي □ بند رهي. بعد □ هوءَ ويهن ڏينهن جي محل جي دوري لاءِ واپس آئي؛ □ پوءِ پندرهن ڏينهن جي ٽئين ٽيسٽ لاءِ. مهاراجا پاڻ مون کي ٻڌايو ته انهن ٽن سخت جاچن هن کي يقين ڏياريو هو ته هن جي نه کائڻ واري حالت □ ڪو شڪ ناهي.

"ستيتي بابو جي هيءَ ڪهاڻي منهنجي ذهن □ پنجويهن سالن کان وڌيڪ عرصي کان رهي آهي،" مون نتيجو ڪڍيو. "ڪڏهن ڪڏهن آمريڪا □ مون سوچيو ته ڇا وقت جو درياهه يوگني کي نگلي نه ويندو [3-46] ان کان اڳ جو مان هن سان ملي سگهان. هوءَ هاڻي ڪافي پوڙهي ٿي چڪي هوندي. مون کي خبر به ناهي ته هوءَ ڪٿي رهي ٿي، يا رهي ٿي يا نه. پر ڪجهه ڪلاڪن □ اسين پوروليا پهچنداسين؛ سندس ياءُ جو اتي گهر آهي.

مواد ڍهه-ٽيهه اسان جو ننڍو گروپ هو ڳالهه ٻولهه ڪرڻ سان جي ياءُ، لمبادر ڊي، هڪ وڪيل جو پوروليا.

"ها، منهنجي ڀيڻ رهي ٿي. هوءَ ڪڏهن ڪڏهن مون سان گڏ هتي رهندي آهي، پر هن وقت هوءَ بيور □ " اسان جي خانداني گهر □ آهي." لمبدر بابو شڪ سان فورڊ ڏانهن ڏٺو. "مون کي شايد ئي لڳي ته ڪا به گاڏي ڪڏهن به بيور تائين اندروني حصي □ داخل ٿي آهي. اهو بهتر ٿي سگهي ٿو ته توهان سڀ پاڻ کي بيل گاڏي جي قديم جهٽڪي جي تابع ڪري ڇڏيو!"

جيئن هڪ آواز اسان جو پارٽي واعدو ڪيل وفاداري جي طرف جي فخر جو ڊيٽرائيٽ.

" فورڊ آمريڪا کان اچي ٿي،" مون وڪيل کي چيو. "ان کي بنگال جي دل سان واقف ٿيڻ جي موقعي کان محروم ڪرڻ شرم جي ڳالهه هوندي!"

"مئي گنيش [4-46] توهان سان گڏ هلو!" لمبدر بـابو کلنـدي چيـو. هن شائسـتگي سـان چيـو، "جيڪـڏهن توهان ڪڏهن اتي پهچندا، مون کي پڪ آهي ته گري بالا توهان کي ڏسي خوش ٿيندي. هـوءَ پنهنجي سـتر جي ڏهاڪي کي ويجهو اچي رهي آهي، پر بهترين صحت □ جاري آهي."

""مهرباني ڪري مون کي ٻڌايو، سائين، جيڪڏهن اهو بلڪل سچ آهي ته هوءَ ڪجهه به نه کائينـدي آهي؟" مون سڌو سندس اکين □ ڏٺو، ذهن جون اهي ٻڌايل دريون.

جي آءِ آر آءِ بالا

هن عظيم عورت يوگي 1880 کان وٺي کاڌو يا پيتو نه ورتو آهي. مان هن سان گڏ تصوير ۾ آهيان، 1936ع ۾، بنگال جي الڳ ڳوٺ بيور ۾ سندس گهر تي. بردوان جي مهاراجا پاران سندس نه کائڻ جي حالت جي سختي سان جاچ ڪئي وئي آهي. هوءَ پنهنجي جسم کي آسمان، سج ۽ هوا مان ڪائناتي توانائي سان ري چارج ڪرڻ لاءِ هڪ خاص يوگا ٽيڪنڪ استعمال ڪري ٿي.

اهو سچ آهي." سندس نظر ڪليل ۽ عزت واري هئي. "پنج ڏهاڪن کان وڌيڪ عرصي ۾ مون ڪڏهن به هن کي هڪ لقمو کائيندي نه ڏٺو آهي. جيڪڏهن دنيا اوچتو ختم ٿي وڃي، ته مان پنهنجي پيٽ جي کاڌو کائيندي ڏسي وڌيڪ حيران نه ٿي سگهندس!"

اسين مُرڪيو گڏجي مٿان جي ناممڪن جو اهي به ڪائناتي واقعا.

"گري بالا ڪڏهن به پنهنجي يوگا مشقن لاءِ هڪ ناقابلِ رسائي اڪيلائي نه ڳولي آهي،" لمبدر بابو اڳتي چيو. "هن پنهنجي سڄي زندگي پنهنجي خاندان ۾ دوستن سان گهيريل گذاري آهي. اهي سڀ هاڻي هن جي عجيب حالت جا عادي ٿي ويا آهن. انهن مان ڪو به اهڙو ناهي جيڪو حيران نه ٿئي جيڪڏهن گري بالا اوچتو ڪجهه کائڻ جو فيصلو ڪري! پيٽ قدرتي طور تي رٽائر ٿي رهي آهي، جيئن هڪ هندو بيوه کي مناسب آهي، پر پوروليا ۽ بيور ۾ اسان جو ننڍڙو حلقو سڀ ڄاڻن ٿا ته هوءَ لفظي طور تي هڪ 'غير معمولي' عورت آهي."

ڀاءُ جي خلوص ظاهر هئي. اسان جي ننڍڙي پارٽي گرمجوشي سان سندس شڪريو ادا ڪيو ۽ بيور ڏانهن روانا ٿيا. اسان ڪڙي ۾ لوچي لاءِ هڪ گهٽي جي دڪان تي روڪيو ، جنهن ۾ ارچن جو هڪ ٽولو اچي ويو جيڪو مسٽر رائٽ کي سادي هندو انداز ۾ پنهنجين آڱرين سان کائيندي ڏسڻ لاءِ گڏ ٿيو. [5-46] سخت خواهش اسان کي هڪ اهڙي منجهند جي لاءِ پاڻ کي مضبوط ڪرڻ تي مجبور ڪيو، جيڪا هن وقت نامعلوم هئي، ڪافي محنت طلب ثابت ٿيڻ واري هئي.

اسان جو رستو هاڻي اوڀر طرف سج ۾ پڪل چانورن جي ٻنين مان بنگال جي بردوان حصي ۾ وڃي رهيو هو. گهاٽي ٻوٽن سان ڀريل رستن مان گذرندي؛ وڏين، چتين جهڙين تاريون وارن وڻن مان مايون ۾ پٽين

واري بلبلن جا گيت نڪرندا هئا. ڪڏهن ڪڏهن هڪ بيل گاڏي، ريني، ريني، منجو، منجو چيخڻ جو ان جو
محور □ لوهہ جي ٿهيل ڪاٺ جو ڦيٿا متضاد تيزيءَ سان

ذهن سان جي ڦڙڦڙ، ڦڙڦڙ ڪرڻ جو خودڪار ٽائر مٿان جي امير اسفالٽ جو جي شهر ۾.

ڊڪ، روڪيو!" منهنجي اوچتو درخواست فورڊ کان هڪ جهٽڪي وارو احتجاج آندو. "اهو گهٽو بار هيٺ انب جو وڻ ڪافي دعوت ڏئي رهيو آهي!"

اسان پنج ئي ٻارن وانگر آمن سان پريل زمين تي ڊوڙياسين؛ وڻ پنهنجي ميوي کي پڪي ٿيڻ سان ئي رحم سان وڏي چڙهيو هو.

ڪيترائي ئي آم اڻ ڏنل رهڻ لاءِ پيدا ٿين ٿا،" مون چيو، "۾ ان جي مناس کي پٿريلي زمين تي ضايع ڪن ٿا."

آمريڪا ۾ اهڙو ڪجهه به ناهي، سوامي جي، چا؟" منهنجي بنگالي شاگردن مان هڪ، سيليش مزومدار کلندي چيو.

نه،" مون اعتراف ڪيو، آم جي رس ۾ اطمينان سان ڊڪيل. "مون مغرب ۾ هن ميوي کي ڪيئن وڃايو آهي! آم کان سواءِ هڪ هندو جي جنت جو تصور به ناممڪن آهي!"

مان چونڊيل مٿي هڪ پٿر ۾ هيٺ لهي ويو هڪ فخر ڪندڙ خوبصورتي لڪايو ويو تي جي سڀ کان وڏيڪ عضوو.

ڊڪ،" مون امبروسيا جي ٽڪرن جي وچ ۾ پڇيو، جيڪو ٽراپيڪل سج سان گرم هو، "چا ڪار ۾ سڀ ڪيمرا آهن ؟"

"ها، صاحب؛ ۾ جي سامان ڪمپارٽمينٽ."

جيڪڏهن گري بالا هڪ سچي سنت ثابت ٿئي ٿي، ته مان مغرب ۾ هن بابت لکڻ چاهيان ٿو. اهڙين متاثر ڪندڙ طاقتن سان هڪ هندو يوگني کي اڻڄاتل جيئڻ ۾ مرڻ نه گهرجي - انهن مان گهٽن آمن وانگر."

اڌ هڪ ڪلاڪ بعد ۾ مان هو اجا تائين گهمڻ ۾ جي سلوان امن.

سائين،" مسٽر رائٽ چيو، "اسان کي سج لهڻ کان اڳ گري بالا پهچڻ گهرجي، ته جيئن تصويرن لاءِ ڪافي روشني هجي." هن مسڪرائيندي چيو، "مغربي ماڻهو شڪي ماڻهو آهن؛ اسان انهن کان ڪنهن به تصوير کان سواءِ عورت تي يقين ڪرڻ جي اميد نٿا ڪري سگهون!"

هي بِٽ جو حڪمت هو بي شڪ؛ مان ڦري ويو منهنجو پوئتي تي آزمائش ۾ پيهر داخل ٿيو جي ڪار.

تون صحيح آهين، ڊڪ،" مون ساهه کنيو جيئن اسان تيزيءَ سان اڳتي وڌي رهيا هئاسين، "مان مغربي حقيقت نگاري جي قربانگاهه تي آم جي جنت کي قربان ڪريان ٿو. تصويرون اسان وٽ هجڻ گهرجن!"

رستو وڌيڪ کان وڌيڪ بيمار ٿيندو ويو: رٽ جا گهنج، سخت مٽيءَ جا ڦڙا، وڏي عمر جون اداس ڪمزوريون! اسان جو گروپ ڪڏهن ڪڏهن هيٺ لهندو هو ته جيئن مسٽر رائٽ کي فورڊ کي وڌيڪ آساني سان هلائڻ جي اجازت ڏني وڃي، جنهن کي اسان چئن ماڻهن پوئتي کان ڌڪيو هو.

لمبادر بابو سچ ڳالهايو،" سيليش تسليم ڪيو. "ڪار اسان کي نه کڻي رهي آهي؛ اسان ڪار کڻي رهيا آهيون!"

اسان جو چڙهڻ، چڙهڻ خودڪار ٽڪاوٽ هو گمراهه ٽيل ڪڍهن به آنون پاران جي ظاهر جو هڪ ڳوٺ،

هر هڪ هڪ منظر جو عجيب سادگي.

" اسان جو رستو وکر ۾ ڦري ڪجيءَ جي وٽن مان گذريو، قديم، غير آباد ڳوٺن جي وچ ۾ جيڪي ٻيلي جي چانورَ ۾ آباد هئا،" مسٽر رائٽ پنهنجي سفر جي ڊائري ۾، 5 مئي 1936 جي تاريخ هيٺ درج ڪيو آهي. "اهي چڙن جي مٽيءَ جي جهوپڙين جا ٽڪرا تمام دلچسپ آهن، جيڪي خدا جي نالي مان هڪ سان سينگاريل آهن. دروازو؛ ڪيترائي ننڍڙا، ننگا ٻار معصوميت سان راند ڪري رهيا آهن، ڏسڻ لاءِ رڪجي رهيا آهن يا ٻي رحمي سان ڊوڙي رهيا آهن. هن وڏي، ڪاري، بنا ڊگهي گاڏي مان جيڪا سندن ڳوٺ مان ديواني طور تي گذري رهي هئي. عورتون صرف پاڇن مان جهاتي پائي رهيون هيون، جڏهن ته مرد سستيءَ سان روڊ جي ڪناري تي وٽن هينان لٽڪي رهيا هئا، انهن جي لاپرواهي هيٺ تجسس ۾. هڪ جاءِ تي، سيئي ڳوناٽا وڏي ٽانڪي ۾ خوشيءَ سان غسل ڪري رهيا هئا (پنهنجن ڪپڙن ۾، سڪل ڪپڙا پنهنجي جسمن جي چوڌاري ويڙهي، گلا ڪپڙا ڇڏي).
عورتون بيئرنگ پاڻي جي طرف سندن گهر، ۾ تمام وڏو پيتل جار.

" رستو اسان کي جبل ۾ ٽڪريءَ تي هڪ خوشگوار ڊوڙ جو رستو ڏيکاريو؛ اسان ٽپو ڏنو ۾ اڇلايو، ننڍن ندين ۾ ٻڏي ويا، هڪ اڌ مڪمل ڪاز وي جي چوڌاري ڦري ويا، سڪل، واريءَ واري درياءَ جي بسترن تي لڙهندا رهيا ۾ آخرڪار، شام جو 5:00 وڳي، اسان پنهنجي منزل، بيور جي ويجهو هئاسين. بانڪورا ضلعي جي اندروني حصي ۾ هي ننڍڙو ڳوٺ، گهٽ پنن جي حفاظت ۾ لڪيل، برسات جي موسم ۾ مسافرن لاءِ ناقابلِ رسائي آهي، جڏهن وهڪرا تيز وهندڙ هوندا آهن ۾ رستا نانگ وانگر مٽيءَ جو زهر اڇلائيندا آهن.

"مندر جي عبادت کان گهر وڃڻ دوران عبادت ڪندڙن جي هڪ ٽولي مان هڪ رهنمائي جي طلب ڪندي (ٻاهر هڪ اڪيلائي واري ميدان ۾)، اسان کي هڪ درجن گهٽ ڪپڙا پهريل ڇوڪرن گهيرو ڪيو، جيڪي ڪار جي ڪنارن تي چڙهي ويا، اسان کي گري بالا ڏانهن وٺي وڃڻ لاءِ بيتاب هئا.

" رستو ڪجين جي هڪ جهنگ ڏانهن ويندو هو، جيڪو مٽيءَ جي جهوپڙين جي هڪ ٽولي کي پناهه ڏيندو هو، پر اسان جي پهچڻ کان اڳ، فورڊ هڪ خطرناڪ زاويه تي لمحي لاءِ ڪِري پئي، مٽي اڇلائي ۾ هيٺ ڪري پئي. تنگ رستو وٽن ۾ ٽينڪ جي چوڌاري، ٽڪرين جي مٿان، سوراخن ۾ اونهي ڪڏن ۾ هليو ويو. ڪار ٻوٽن جي هڪ ڍڳ تي لنگر انداز ٿي وئي، پوءِ هڪ ٽڪريءَ تي زمين تي، مٽيءَ جي ڍڳن کي ڪٽڻ جي ضرورت هئي؛ اسان آهستي آهستي ۾ احتياط سان اڳتي وڌياسين؛ اوچتو وچ ۾ جهنگلي وٽن جي هڪ ڍڳ سان رستو بند ٿي ويو. گاڏي جي رستي جو، هڪ تيز ڪناري کان هيٺ هڪ سڪل ٽانڪي ۾ هڪ رخ موڙڻ جي ضرورت هئي، جنهن مان بچاءُ لاءِ ڪجهه چڪڻ، ايڊزنگ ۾ بيلچو ڪرڻ جي ضرورت هئي. بار بار رستو ناقابلِ سفر لڳي رهيو هو، پر زيارت جاري رهڻ گهرجي؛ مجبور ڇوڪرن ڪودا ڪٽي آيا ۾ رڪاوٽون (گنيش جا ڇانو!) ڊاهي ڇڏيون جڏهن ته سوين ٻار ۾ والدين ڏسندا رهيا.

" جلد ئي اسين قديم زماني جي ٻن رستن تي پنهنجو رستو ٺاهي رهيا هئاسين، عورتون پنهنجي جهوپڙي جي دروازن مان وڏين اکين سان ڏسي رهيون هيون، مرد اسان سان گڏ ۾ پٺيان پٺيان هلي رهيا هئا، ٻار جبلن کي گهمائڻ لاءِ ڊوڙي رهيا هئا." جلوس. اسان جو شايد پهريون آٽو هو جيڪو انهن روڊن تان گذريو؛ 'ٻِلڪ گاڏي يونين' ضرور هتي قادر مطلق ٿيو! اسان ڪهڙو احساس پيدا ڪيو - هڪ آمريڪي پاران هلائيل هڪ گروپ ۾ هڪ سنورٽنگ ڪار ۾ سڌو سنئون انهن جي ڳوٺ جي تيز رفتاري ۾، قديم رازداري ۾ تقدس تي حملو ڪندي!

" هڪ تنگ گهٽيءَ ۾ بيهي، اسان پاڻ کي گري بالا جي اباڻي گهر کان سو فوٽ جي اندر ڏٺو. اسان ڊگهي روڊ جدوجهد کان پوءِ اطمينان جو جوش محسوس ڪيو، جيڪو هڪ خراب ختم ٿيڻ سان تاج پوش هو. اسان اينٽن ۾ پلستر جي هڪ وڏي، ٻه منزله عمارت جي ويجهو پهتاسين، جيڪا چوڌاري ايڊوب هٽن تي حاوي هئي؛ گهر مرمت جي عمل هيٺ هو، چاڪاٽ ته ان جي چوڌاري بانس جو خاص طور تي ٽراپيڪل فريم ورڪ هو.

تيز اميد ۾ دٻيل خوشي سان اسين ان جي ڪليل دروازن اڳيان بيٺا هئاسين جيڪو رب جي "ٻُڪ ڪان خالي' " لمس سان برڪت وارو هو. ڳوناٽا مسلسل بيزار هئا، نوجوان ۾ پوڙها، ننگا ۾ ڪپڙا پهريل، عورتون ڪجهه الڳِ پر جستجو ڪندڙ پڻ، مرد ۾ ڇوڪرا بي شرميءَ سان اسان جي پيرن ڏانهن ڏسي رهيا هئا جيئن اهي هن بي مثال تماشي کي ڏسي رهيا هئا."

جلد ئي دروازي ۾ هڪ ننڍڙي شخصيت نظر آئي - گري بالا! هوءَ هڪ سُونهري، سون جي ريشمي ڪپڙي " ۾ ڍڪيل هئي؛ عام طور تي هندستاني انداز ۾، هوءَ نرمي ۾ هٻڪندي اڳتي وڌي، پنهنجي سواديشي ڪپڙي جي مٿئين حصي هيٺان ٿورو جهڪي رهي هئي. سندس اکيون سندس مٿي جي چانوَ ۾ ٻرندڙ ڪوئلن وانگر چمڪي رهيون هيون؛ اسان هڪ تمام گهٽي مهربان ۾ مهربان چهري تي مُحبت ڪئي، احساس ۾ سمجهه جو هڪ چهرو، دنياوي وابستگي جي داغ ڪان آزاد.

" نرميءَ سان هوءَ ويجهو آيو ۾ خاموشي سان منظور ڪيو جي طرف اسان جو چڪڻ هڪ نمبر جو تصويرون سان اسان جا 'اسٽِل' ۾ 'مووي' ڪيمرا. 6-46 صبر ۾ شرم سان هن اسان جي تصويري طريقن کي پوزيشن ايڊجسٽمينٽ جي برداشت ڪيو. ۾ روشني انتظام. آخرڪار اسين هئي رڪارڊ ٿيل لاءِ اولاد ڪيترائي تصويرون دنيا جي واحد عورت جيڪا پنجاهه سالن کان وڌيڪ عرصي تائين کاڌي پيتي کان سواءِ رهي. (يقيناً، ٿريس نيومن 1923 کان روزو رکيو آهي.) سپ کان وڌيڪ ماءُ وارو اظهار گري بالا جو هو جڏهن هوءَ اسان جي سامهون بيٺي هئي، مڪمل طور تي ڍڪيل ڪپڙي ۾ ڍڪيل هئي، سندس جسم جو ڪجهه به نظر نه آيو سواءِ سندس چهري جي جنهن جون اکيون هيٺ هيون، سندس هٿ، ۾ سندس ننڍڙا پير. نادر امن ۾ معصوم تسڪين جو هڪ چهرو. ويڪرو، ٻارن جهڙو، ڏڪندڙ لب، هڪ مونث نڪ، تنگ، چمڪندڙ اکيون، ۾ هڪ اداس مسڪراهٽ."

مسٽر رائٽ جو گري بالا بابت تاثر مون سان به ساڳيو هو؛ روحانيت هن کي سندس نرم چمڪندڙ پردي وانگر ڍڪي ڇڏيو هو. هوءَ منهنجي اڳيان هڪ گهر واري کان هڪ راهب کي سلام ڪرڻ جي روايتي اشاري ۾ نالو ڪيو . سندس سادي دلڪشي ۾ خاموش مسڪراهٽ اسان کي مٺي تقرير کان ٻاهر پليڪار ڪيو؛ اسان جو ڏکيو، مٽيءَ وارو سفر وساري ڇڏيو ويو.

ننڍڙي بزرگ وراندي ۾ ٽنگون پٽي ويٺي هئي. عمر جي زخمن جي باوجود، هوءَ ڪمزور نه هئي؛ سندس زيتوني رنگ جي چمڙي صاف ۾ صحتمند رهي هئي.

ماءُ،" مون بنگالي ۾ چيو، "پنجويهن سالن کان وڌيڪ عرصي تائين مون هن ئي زيارت بابت بي " صبري سان سوچيو آهي! مون سٽي لال نندي بابو کان توهان جي پاڪ زندگي بابت ٻڌو آهي."

هوءَ ڪنڌ لوڏيو ۾ اعتراف. "ها، منهنجو سٺو پاڙيسري ۾ نواب گنج."

انهن سالن دوران مون سمنڊ پار ڪيا آهن، پر مون ڪڏهن به پنهنجي شروعاتي منصوبي کي نه وساريو ته" ڪنهن ڏينهن ڏسان تون. اهو شاندار ڊرامو جيڪو تون هتي ايترو غير محسوس طور تي ڪيڏي رهيو آهين، ان کي هڪ اهڙي دنيا جي سامهون پيش ڪيو وڃي جيڪا ڊگهي عرصي کان اندروني غذا کي وساري چڪي آهي.

بزرگ هڪ منٽ لاءِ اکيون مٿي ڪيون، پرسڪون دلچسپي سان

مسڪرائيندي. "بابا (معزز پيءُ) بهتر ڄاڻي ٿو،" هن نرميءَ سان جواب ڏنو.

مون کي خوشي هئي ته هن کو به ڏوهه نه ڪيو هو؛ ڪو به ڪڏهن به نٿو ڄاڻي ته عظيم يوگي يا يوگيني پبلسٽي جي خيال تي ڪيترو رد عمل ظاهر ڪندا. اهي ان کان پاسو ڪندا آهن، هڪ اصول جي طور تي،

خاموشي سان گ□ر□ روح جي تحقيق جي پـيروي كــرڻ چاهينـدا آهن. جـڏهن انهن جي زنـدگين كي ظـاهر كـرڻ جو مناسب وقت ايندو آهي ته انهن كي هڪ اندروني منظوري ايندي آهي.

ڪليل طور تي لاءِ جي فائدو جو ڳولڻ ذهن.

"ماءُ،" مون اڳتي چيو، "ته پوءِ مهرباني ڪري مون کي معاف ڪجو، توهان تي ڪيترن ئي سوالن جو بار وجهڻ لاءِ. مهرباني ڪري صرف انهن جا جواب ڏيو جيڪي توهان کي پسند اچن؛ مان توهان جي خاموشي کي به سمجهي سگهندس."

هن پنهنجا هٿ هڪ مهربان اشاري ۾ پکيڙيا. "مون کي جواب ڏيڻ ۾ خوشي ٿي رهي آهي، جيستائين مون جهڙو هڪ غير اهم ماڻهو اطمينان بخش جواب ڏئي سگهي ٿو."

"او، نه، نه غير اهم!" مان احتجاج ڪيو خلوص سان. "توهان آهن هڪ زبردست روح."

"مان سپني جي عاجز خادم آهيان." هن عجيب انداز ۾ چيو، "مون کي ماڻهن کي پچائڻ ۾

ڪارائڻ پسند آهي." مون سوچيو، هڪ نه ڪائڻ واري بزرگ لاءِ هڪ عجيب تفريح!

"ٻڌاءِ مان، ماءُ، ڪان تنهنجو پنهنجو لپ-ڊو توهان جيئو بغير ڪاڏو؟"

"اهو سچ آهي." هوءَ ڪجهه لمحن لاءِ خاموش رهي؛ سنڌس ايندڙ تبصرو ظاهر ڪيو ته هوءَ ذهني حساب سان جدوجهد ڪري رهي هئي. "ٻارهن سالن جي عمر کان وٺي چار مهينا منهنجي موجوده انسٺ سالن جي عمر تائين - ڇهين سالن کان وڌيڪ عرصي تائين - مون ڪاڌو نه ڪاڌو آهي ۽ نه ئي پاڻي پيتو آهي."

"آهن توهان ڪڏهن به نه لالچ ۾ اچڻ جي طرف ڪائو؟"

"جيڪڏهن مون کي ڪاڌي جي خواهش محسوس ٿئي ها، ته مون کي ڪائڻو پوندو." سادگي سان پر باقاعده طور تي هن هي ذاتي سچائي بيان ڪئي، جيڪا هڪ ڏينهن ۾ تي ڪاڌن جي چوڌاري گهمندڙ دنيا طرفان تمام گهٽي مشهور آهي!

"پر توهان ڪجهه ڪائو ٿا!" منهنجي لهجي ۾ احتجاج جو هڪ نوٽ هو.

"يقيناً!" هوءَ تيزيءَ سان سمجهي مسڪرائي.

"توهان جي پرورش هوا ۾ سج جي روشني جي بهتر توانائي مان حاصل ٿئي ٿي، [7-46] ۽ ڪائناتي طاقت کان جيڪا توهان جي جسم کي ميڊولا اوبلونگاٽا ذريعي ري چارج ڪري ٿي."

"بابا ڄاڻي ٿو." پيهر هوءَ تسليم ڪيو، سنڌس طريقو آرام ڏيندڙ ۽ غير اهم.

"ماءُ، مهرباني ڪري مون کي پنهنجي شروعاتي زندگي بابت ٻڌايو. اهو سڄي هندستان لاءِ ۽ سمنڊ کان ٻاهر اسان جي ڀائرن ۽ ڀينرن لاءِ به تمام گهٽي دلچسپي رکي ٿو."

گيري بالا رکڻ پاسي تي سنڌس عادتي محفوظ، آرام ڏيندڙ ۽ هڪ ڳالهه ٻولهه ڪندڙ موڊ.

"ائين ئي ٿئي." سنڌس آواز گهٽ ۽ مضبوط هو. "مان انهن ٻيلن وارن علائقن ۾ پيدا ٿيس. منهنجو ننڍپڻ غير معمولي هو سواءِ ان جي ته مون کي هڪ بيحد خواهش هئي. منهنجي شروعاتي سالن ۾ منگني ٿي چڪي هئي.

"ٻار،' منهنجي ماءُ اڪثر مون کي خبردار ڪندي هئي، 'پنهنجي لالچ کي قابو ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو.'"

جڏهن توهان جي مڙس جي خاندان □ اجنبي ماڻهن □ رهڻ جو وقت ايندو، ته اهي توهان بابت ڇا سوچيندا
جيڪڏهن توهان جا ڏينهن صرف ڪائڻ □ گذاريا وڃن؟'

"اهو آفت جيڪو هن اڳڪتي ڪئي هئي، سو ٿيو. مان صرف ٻارهن سالن جي هيس جڏهن مان نواب گنج ۾ پنهنجي مڙس جي ماڻهن سان شامل ٿيس. منهنجي سس صبح، منجهند ۾ رات منهنجي پيٽ پرئي عادتن تي مون کي شرمسار ڪندي هئي. تنهن هوندي به، سندس ڏاڍ لڪ ۾ هڪ نعمت هئي؛ انهن منهنجي سُتل روحاني رجحانن کي جاڳايو. هڪ صبح سندس طنز بي رحم هو.

"'مان جلد ئي توکي ثابت ڪندس،' مون چيو، تيزيءَ سان ڏنگيل، 'ته جيستائين مان جيئرو آهيان، مان ڪڏهن به کاڌي کي هٿ نه لڳائيندس.'"

"منهنجي سس طنز ۾ کلندي هئي. 'پوءِ!' هن چيو، 'توهان کائڻ کان سواءِ ڪيئن رهي سگهو ٿا، جڏهن ته توهان گهٽو کائڻ کان سواءِ رهي نٽا سگهو؟'

"هي تبصرو بي جواب هو! تڏهن به هڪ لوهي قرارداد منهنجي روح کي مضبوط ڪيو. هڪ ويران جاءِ تي مون پنهنجي آسماني پيءُ کي ڳوليو.

"'خداوند،' مون بيحد دعا ڪئي، 'مهرباني ڪري مون کي هڪ گرو موڪليو، جيڪو مون کي تنهنجي روشني سان جيئڻ سيکاري سگهي ۾ کاڌي سان نه."

گهاٽ ڏانهن روانو ٿيس . رستي ۾ منهنجي مڙس جي خاندان جي پادري سان ملاقات ٿي.

"'محترم سائين،' مان چيو اعتماد سان، مهرباني ڪري ٻڌايو مان ڪيئن جي طرف جيئو بغير کائڻ.

"هو جواب ڏيڻ کان سواءِ مون ڏانهن ڏسندو رهيو. آخرڪار هن تسلي ڏيندڙ انداز ۾ ڳالهايو. 'ٻار،' هن چيو، 'اڄ شام مندر ۾ اچ؛ مان تنهنجي لاءِ هڪ خاص ويدڪ رسم ادا ڪندس'.'

"هي مبهم جواب اهو نه هو جيڪو مان ڳولي رهيو هوس؛ مان گهاٽ ڏانهن اڳتي وڌيس . صبح جو سج پاڻيءَ کي ڇهي ويو؛ مون پاڻ کي گنگا ۾ پاڪ ڪيو، جڻ ته ڪنهن مقدس شروعات لاءِ. جيئن ئي مان درياءَ جي ڪناري کان ٻاهر نڪتس، منهنجو گندو ڪپڙو منهنجي چوڌاري هو، ڏينهن جي وسيع چمڪ ۾ منهنجو مالڪ پاڻ کي منهنجي سامهون ظاهر ڪيو!

"'پيارا ننڍڙو،' هن پيار پري شفقت جي آواز ۾ چيو، 'مان خدا پاران هتي موڪليو ويو گرو آهيان توهان جي تڪڙي دعا کي پورو ڪرڻ لاءِ. هو ان جي غير معمولي نوعيت کان تمام گهٽو متاثر ٿيو! اڄ کان توهان نجومي روشني سان جيئندا، توهان جا جسماني ايتم لامحدود وهڪري مان کارايا ويندا.'"

گري بالا خاموش ٿي ويو. مون مسٽر رائٽ جي پينسل ۾ پيڊ ڪنيو ۾ سندس معلومات لاءِ ڪجهه شيون انگريزي ۾ ترجمو ڪيون.

بزرگ ڪهاڻي ٻيهر شروع ڪئي، سندس نرم آواز مشڪل سان ٻڌڻ ۾ آيو. " گهاٽ ويران هو، پر منهنجي گرو اسان جي چوڌاري حفاظتي روشني جو هڪ اهڙو ماحول وجهيو، جو ڪو به گمراهه غسل ڪندڙ بعد ۾ اسان کي پريشان نه ڪري. هن مون کي شروع ڪيو هڪ ڪريا ٽيڪنڪ جيڪا جسم کي فاني جي مجموعي کاڌي تي انحصار کان آزاد ڪري ٿي. ٽيڪنڪ ۾ هڪ خاص منتر 8-46 جو استعمال شامل آهي. ۾ ساهه ڪٽڻ جي مشق جيڪا عام ماڻهو کان وڌيڪ مشڪل آهي. ڪا به دوا يا جادو شامل ناهي؛ ڪريا کان ٻاهر ڪجهه به ناهي ."

هئي بي خبريءَ سان سيڪاريو مان سندس WHO، ۾ جي طريقو جو جي آمريڪي اخبار رپورٽر

طريقيڪار جي حوالي سان، مون گري بالا کان ڪيترن ئي معاملن تي سوال ڪيا جيڪي مون سوچيو ته دنيا لاءِ دلچسپ هوندا. هن مون کي، ٿوري ٿوري ڪري، هيٺ ڏنل معلومات ڏني:

"مون کي ڪڏهن به اولاد نه ٿيو آهي؛ ڪيترائي سال اڳ مان بيواهه ٿي ويس. مان تمام گهٽ سمهان ٿي، ڇاڪاڻ ته ننڊ ۽ جاڳڻ مون لاءِ هڪجهڙا آهن. مان رات جو مراقبو ڪريان ٿي، ڏينهن جو پنهنجا گهريلو فرض پورا ڪريان ٿي. مون کي موسم کان موسم تائين موسم ۾ تبديلي ٿورو محسوس ٿئي ٿي. مون ڪڏهن به بيمار نه ٿيو آهيان ۽ نه ئي ڪنهن بيماري جو تجربو ڪيو آهي. مون کي حادثاتي طور تي زخمي ٿيڻ تي صرف معمولي درد محسوس ٿئي ٿو. مون کي ڪو به جسماني اخراج نه ٿيندو آهي. مان پنهنجي دل ۽ ساهه کي ڪنٽرول ڪري سگهان ٿو. مان اڪثر پنهنجي گرو ۽ ٻين عظيم روحن کي خواب ۾ ڏسان ٿي."

"ماءُ،" مون پڇيو، "تون ٻين کي کاڌي کان سواءِ جيئڻ جو طريقو ڇو نٿي سيکارين؟" دنيا جي بکايل لکين ماڻهن لاءِ منهنجون پرجوش اميدون ڪُلڻ ۾ ئي تتي ويون.

"نه." هن پنهنجو مٿو ڌوڻيو. "منهنجي گرو مون کي سختي سان حڪم ڏنو هو ته راز ظاهر نه ڪريان. اهو سندس خواهش ناهي ته خدا جي تخليق جي ڊرامي سان ڇڪتاڻ ڪري. جيڪڏهن مان ڪيترن ئي ماڻهن کي کائڻ کان سواءِ جيئڻ سيکاريان ته هاري منهنجو شڪريو ادا نه ڪندا! مزيدار ميوا زمين تي بيڪار ٿي ويندا. اهو لڳي ٿو ته مصيبت، بک ۽ بيماري اسان جي ڪرم جا چابڪ آهن جيڪي آخرڪار اسان کي زندگي جي حقيقي معنيٰ ڳولڻ لاءِ مجبور ڪن ٿا."

"ماءُ،" مان چيو آهستي آهستي، "ڇا آهي جي استعمال ڪريو جو تنهنجو هجڻ تي چڪو آهي اڪيلو ٻاهر جي طرف جيئو بغير کائي رهيو آهين؟"

"اهو ظاهر ڪرڻ لاءِ ته انسان روح آهي." سندس چهرو دانائي سان روشن ٿيو. "اهو ثابت ڪرڻ لاءِ ته الاهي ترقي سان هو بتدريج دائمي روشني سان جيئڻ سکي سگهي ٿو ۽ کاڌي سان نه."

بزرگ هڪ گهري مراقبي جي حالت ۾ غرق ٿي ويو. سندس نظر اندر ڏانهن هئي؛ سندس اکين جون نرم گهرايون بي اظهار ٿي ويون. هن هڪ خاص ساهه ڪنيو، هڪ خوشگوار ساهه جي شروعات. ڪجهه وقت لاءِ هوءَ سوال کان خالي دائري، اندروني خوشي جي جنت ڏانهن پهچي وئي هئي.

ٽراپيڪل اونداهي ڇانيل هئي. هڪ ننڍڙي مٽيءَ جي تيل جي ڏيئو جي روشني پاڇي ۾ خاموشيءَ سان ويٺل ڳوناڻن جي چهرن تي ٽمٽار ٿي رهي هئي. جهوپڙين جي تيز چمڪندڙ ڪيڙا ۽ پري تيل جي لالٽين مخملي رات ۾ روشن خوفناڪ نمونا ناهي رهيا هئا. اهو جدائي جو ڏکوئيندڙ ڪلاڪ هو؛ اسان جي ننڍڙي پارٽي جي سامهون هڪ سست، ٿڪائيندڙ سفر هو.

"گيري بالا،" مان چيو جيئن جي سينٽ کوليو ويو سندس اکيون، "مهرباني ڪري ڏيو مان هڪ يادگار پٽي جو هڪ جو تنهنجو ساريون."

هوءَ جلد ئي بنارس ريشم جو هڪ ٽڪرو کڻي واپس آئي، ان کي پنهنجي هٿ ۾ وڌائيندي اوچتو زمين تي سجدو ڪيو.

"ماءُ،" مان چيو احترام سان، "بلڪه ڏيو مان ڇهو تنهنجو پنهنجو برڪت وارو پير!"

46-1 : اتر وارو بنگال ۾.

46-2 : ايڇ. ايڇ. سائين بجي چنڊ مهتاب، هاٿي مئل. سندس خاندان بي شڪ رکي ٿو ڪجھ رڪارڊ
جو جي مهاراجا جو گري بالا جون ٿي جاچون.

46-3 : عورت يوگي.

46-4 : "هٿائيندڙ جو رڪاوٽون، " جي خدا جو سنو قسمت.

46-5 : سري يوڪتيسور استعمال ٿيل جي طرف چئو: "جي رب آهي ڏنو ويو اسان جي ميوا جو جي سنو زمين. اسين جهڙو جي طرف ڏسو اسان جو ڪاڏو، جي طرف بوءِ ان ڪي، ان جو ذائقو چکڻ لاءِ - هندو ان ڪي چھڻ به پسند ڪندا آهن!" جيڪڏهن ڪو پيو ڪاڏي تي موجود نه هجي ته ان ڪي پڌڻ ۾ به ڪو اعتراض ناهي!

46-6 : مسٽر. رائٽ پڻ ورتو حرڪت ڪندڙ تصويرون جو سري يوڪتيسور دوران سندس آخري

سيارو سولسٽيس فيسٽيول ۾ سيرامپور. 46-7: "جيڪو اسان ڪائيندا آهيون اهو تابڪاري آهي؛

اسان جو ڪاڏو توانائي جي تمام گهٽي مقدار ۾ آهي،" ڪليولينڊ جي ڊاڪٽر جارج ڊبليو ڪريل

هڪ ڪي پڌايو.

گڏجاڻي جو طبي مرد تي مئي 17، 1933 ۾ ميمفس. "هي تمام ضروري تابڪاري، ڪهڙي رليز بجلي وهڪرا

چاڪاڻ ته جسم جو برقي سرڪٽ، اعصابي نظام، سج جي شعاعن ذريعي ڪاڏي ڪي ڏنو ويندو آهي. ڊاڪٽر ڪريل چوي ٿو ته، ايٽم شمسي نظام آهن. ايٽم آهن جي گاڏيون اهو آهن پريل سان شمسي چمڪ جيئن تنهنڪري ڪيترائي ڪُنڊَ وارو چشما. اهي بيشمار ايٽم فل توانائي جو هڪ حصو ڪاڏي جي طور تي ورتو ويندو آهي. هڪ پيرو انساني جسم ۾، اهي ٽينشن گاڏيون، ايٽم، جسم جي پروٽوپلازم ۾ خارج ٿي ويندا آهن، جي چمڪ فرنيچر نئون ڪيميائي توانائي، نئون بجلي وهڪرا. 'تنهنجو جسم آهي ٺهيل مٿي جو اهڙو "ايٽم،" ڊاڪٽر ڪريل چيو. 'اهي توهان جا عضوا، دماغ، ۾ حسي عضوا آهن، جهڙوڪ اکيون ۾ ڪن.''

ڪنهن ڏينهن سائنسدان ٿيندو دريافت ڪريو ڪيئن ماڻهو ڪري سگهي ٿو جيئو سڌو سنئون تي شمسي توانائي. "ڪلوروفل آهي جي صرف مواد چاتل سڃاتل فطرت ۾ اهو ڪنهن طرح رکي ٿو جي طاقت جي طرف عمل جيئن هڪ 'سج جي روشني' ڦندي،'' وليم ايل. لارنس لکي ٿو ۾ جي نئون يارڪ "اهو سج جي روشني جي توانائي ڪي 'پڪڙيندو' آهي ۾ ان ڪي ٻوٽي ۾ ذخيرو ڪري ٿو. ان ڪان سواءِ ڪا به زندگي موجود نه ٿي سگهي. اسان ڪي جيئڻ لاءِ گهربل توانائي شمسي توانائي مان حاصل ٿئي ٿي جيڪا اسان ٻوٽن جي ڪاڏي ۾ يا انهن جانورن جي گوشت ۾ محفوظ ڪئي ويندي آهي جيڪي ٻوٽا ڪائيندا آهن."

جي توانائي اسين حاصل ڪرڻ ڪان ڪوئلو يا تيل آهي شمسي توانائي ڦاسي پيو پاران جي ڪلوروفل ۾ ٻوٽو زندگي لکين جو سال اڳ. اسين ڪلوروفل جي ايجنسي ذريعي سج جي روشني ۾ رهو."

46-8: طاقتور وائبريٽري گيٽ ڳائڻ. جي لفظي ترجمو جو سنسڪرت منتر آهي "اوزار جو سوچيو،" اشارو ڪندڙ جي مثالي، اڻ ڏٺل آواز ڪهڙي نمائندگي ڪرڻ هڪ پاسو جو تخليق؛ ڪڏهن آواز سان پريل جيئن اڪر، هڪ منتر ٺهندو آهي هڪ عالمگير اصطلاح. آواز جون لامحدود طاقتون AUM مان نڪتل آهن، "لفظ" يا ڪاسمڪ موٽر جو تخليقي آواز.

باب: 47

مان واپسي جي طرف جي اولهه

"مون هندستان □ آمريڪا □ ڪيترائي يوگا جا سبق ڏنا آهن؛ پر مون کي اهو اعتراف ڪرڻ گهرجي ته، هڪ هندو جي حيثيت سان، مان انگريزي شاگردن لاءِ ڪلاس هلائيندي غير معمولي طور تي خوش آهيان."

منهنجا لنڊن ڪلاس جا ميمبر تعريف سان ڪلندا هئا؛ ڪنهن به سياسي انتشار اسان جي يوگا جي امن کي ڪڏهن به خراب نه ڪيو.

هندستان هاڻي هڪ پاڪ ياد هئي. اهو سيپٽمبر 1936 آهي؛ مان انگلينڊ □ آهيان هڪ واعدو پورو ڪرڻ لاءِ، جيڪو سورهن مهينا اڳ ڏنو ويو هو، لنڊن □ ٻيهر ليڪچر ڏيڻ لاءِ.

انگلينڊ پڻ يوگا جي لازوال پيغام کي قبول ڪري ٿو. رپورٽر □ نيوز ريئل ڪئميرامين گروسوينر هائوس □ منهنجي ڪوارٽر تي گڏ ٿي ويا. برٽش نيشنل ڪائونسل آف دي ورلڊ

فيلوشپ آف فيٿس 29 سيپٽمبر تي وائيٽ فيلڊ جي ڪانگريگيشنل چرچ ۾ هڪ اجلاس جو انتظام ڪيو جتي مون سامعين کي "فيلوشپ ۾ ايمان ڪيئن تهذيب کي بچائي سگهي ٿو" جي اهم موضوع تي خطاب ڪيو. ڪيڪسٽن هال ۾ اڻ وڻي ليڪچرن ۾ ايتري ته ميڙ هئي جو ٻن راتين تي ونڊسر هائوس آڊيٽوريم ۾ منهنجي ٻئي تقرير لاءِ ساڍي نو وڳي هڪ وڏو ميڙ انتظار ڪندو رهيو. اينڊڙ هفتن دوران يوگا ڪلاس ايترا وڏا ٿي ويا جو مسٽر رائٽ کي ٻئي هال ۾ منتقلي جو بندوبست ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويو.

انگريزي استقامت جو روحاني رشتي ۾ قابل تعريف اظهار آهي. لنڊن جي يوگا شاگردن وفاداري سان پاڻ کي منظم ڪيو، منهنجي روانگي کان پوءِ، هڪ سيلف-ريئلائيزيشن فيلوشپ سينٽر ۾، تلخ جنگ جي سالن دوران هفتيوار پنهنجي مراقبي جون گڏجاڻيون منعقد ڪيون.

انگلينڊ ۾ ناقابل فراموش هفتا؛ لنڊن ۾ نظارن جا ڏينهن، پوءِ خوبصورت ٻهراڙي تي. مسٽر رائٽ ۽ مون قابل اعتماد فورڊ کي برطانوي تاريخ جي عظيم شاعرن ۽ هيروز جي جنم ڀومي ۽ مقبرن جو دورو ڪرڻ لاءِ سڏيو.

اسان جي ننڍڙي پارٽي آڪٽوبر جي آخر ۾ سائوٿمپٽن کان آمريڪا لاءِ بريمن تي روانو ٿي . نيويارڪ جي بندرگاهه ۾ آزاديءَ جو شاندار مجسمو نه رڳو مس بليچ ۾ مسٽر رائٽ جي ڳلن ۾، پر منهنجي پنهنجي ڳلن ۾ به هڪ خوشگوار جذباتي ساهه کڻي آيو ۾.

فورڊ، قديم مٽيءَ سان جدوجهد کان ٿورو ٿڪل، اڃا تائين طاقتور هئي؛ هاڻي اُن ڪيليفورنيا جي بين البراعظمي سفر ۾ پنهنجي قدم وڌايو. 1936 جي آخر ۾، ڏسو! ماؤنٽ واشنگٽن.

سال جي آخر جون موڪلون هر سال لاس اينجلس سينٽر ۾ 24 ڊسمبر (روحاني ڪرسمس) تي اٺ ڪلاڪن جي گروپ مراقبي سان ملهايون ويندايون آهن، جنهن کان پوءِ ٻئي ڏينهن هڪ ضيافت (سماجي ڪرسمس) ٿيندي آهي. هن سال جي جشن کي ڏورانهن شهرن کان پيارن دوستن ۽ شاگردن جي موجودگي سان وڌايو ويو جيڪي ٽنهي دنيا جي مسافرن جي استقبال لاءِ گهر پهتا هئا.

ڪرسمس جي دعوت ۾ لذيذ ڪاڌا شامل هئا جيڪي هن خوشيءَ جي موقعي تي پندرهن هزار ميل پري آندا ويا هئا: ڪشمير مان گڇي مشروم، ڊبيل راسگلا ۾ آم جو گودو، پاپڙ بسڪٽ، ۽ هڪ تيل. اندين ڪيورا گل جو جيڪو اسان جي آئس ڪريم کي ذائقو ڏيندو هو. شام جو اسان کي هڪ وڏي چمڪندڙ ڪرسمس ٽري جي چوڌاري گڏ ڏٺو ويو، ويجهو چمني خوشبودار صنوبر جي ڪاٺين سان ٽمٽار هئي.

تحفي جو وقت! دنيا جي ڏورانهن ڪنڊن کان تحفا - فلسطين، مصر، هندستان، انگلينڊ، فرانس، اٽلي. مسٽر رائٽ ڪيتري محنت سان هر پرڏيهي سنگم تي ٽنڍن کي ڳڻيو هو، ته ڪو به چور هٿ آمريڪا ۾ پيارن لاءِ رکيل خزانو حاصل نه ڪري! پاڪ سرزمين مان مقدس زيتون جي وڻ جون تختيون، بيلجيم ۾ هالينڊ مان نازڪ ليس ۽ ڪڙڪائي، فارسي قالين، نفيس ٺهيل ڪشميري شال، ميسور مان هميشه خوشبودار صندل جي ٽري، مرڪزي صوبن مان شيوا "ٻل جي اک" پٿر، ڊگهي عرصي کان پڇي ويل خاندانن جا پراڻا هندستاني سڪا، زيور سان سينگاريل گلدان ۽ پيالا، ننڍڙا نقش، ٽيپيسٽري، مندر جي بخور ۽ عطر، سواديشي ڪپهه جا پرنٽ، لکور جو ڪم، ميسور هٿي دانت جي نقاشي، فارسي چپل انهن جي جستجو واري ڊگهي پير سان، عجيب پراڻيون روشن ٿيل مسودا، مخمل، بروڪيڊ، گانڌي ٽوپيون، ٿانو، ٽائلس، پيتل جو ڪم، دعا جا قالين - جي مال تي براعظم!

هڪ پاران هڪ مان ورهايل جي خوشيءَ سان ويڙهيل پيڪيجز ڪان جي تمام وڏو ڍير هيٺ جي وڻ.

"پيٽ گيانماتا!" مون هڪ ڊگهو ڊبو ان پاڪدامن آمريڪي عورت کي ڏنو، جنهن جو چهرو منو □ گهرو احساس هو، جيڪا منهنجي غير موجودگيءَ دوران، ماؤنٽ واشنگٽن □ انچارج هئي. ڪاغذ جي ٽشوز مان هن سون جي بنارس ريشم جي هڪ ساڙهي ڪڍي .

"مهرباني توهان، صاحب؛ اهو آٽيندو آهي جي مقابلو جو انديا اڳ منهنجو اکيون."

"مسٽر ڊڪنسن!" اينڊڙ پارسل □ هڪ تحفو هو جيڪو مون ڪلڪتي جي هڪ بازار مان خريد ڪيو هو. "مسٽر ڊڪنسن کي هي پسند ايندو،" مون ان وقت سوچيو هو. هڪ پيارو شاگرد، مسٽر ڊڪنسن 1925 □ ماؤنٽ واشنگٽن جي قيام کان وٺي هر ڪرسمس جي جشن □ موجود هو. هن يارهين سالياني جشن □، هو منهنجي سامهون بيٺو هو، پنهنجي چورس ننڍڙي پيڪيج جا ربن کولي رهيو هو.

"چاندي جو پيالو!" جذبات سان وڙهندي، هن موجوده ڏانهن ڏٺو، هڪ ڊگهو پيئڻ جو پيالو. هو پاڻ کي ڪجهه فاصلي تي ويٺو هو، ظاهري طور تي حيرانگي □. مون سانتا ڪلاز جي ڪردار کي بيهر شروع ڪرڻ کان اڳ هن ڏانهن پيار سان مسڪرايو.

انزال واري شام سپني تحفن جي ڏيندڙ جي دعا سان ختم ٿي؛ پوءِ هڪ گروپ ڪرسمس جي گيتن جا گيت ڳائي رهيو هو.

□ مسٽر. ڊڪسنسن □ مان هئا ڳالهه ٻولهه ڳڏجي ڪڏهن ڪڏهن بعد.

"سائين،" هن چيو، "مهرباني ڪري مون کي هاٽي چانديءَ جي پيالي لاءِ شڪريو ادا ڪرڻ ڏيو. مون کي ڪرسمس جي رات ڪو به لفظ نه ملي سگهيو."

"مان آندو جي تحفو خاص طور تي لاءِ توهان."

"ٽيتاليهه سالن کان مان ان چانديءَ جي پيالي جو انتظار ڪري رهيو آهيان! اها هڪ ڊگهي ڪهاڻي آهي، جيڪا مون پنهنجي اندر لڪائي رکي آهي." مسٽر ڊڪنسن مون ڏانهن شرم سان ڏٺو. "شروعات ڊرامائي هئي: مان ٻڏي رهيو هوس. منهنجي وڏي ڀاءُ مون کي نبراسڪا جي هڪ ننڍڙي شهر □ پندرهن فوٽن جي تلاءَ □ راند ڪندي ڌڪي ڇڏيو هو. مان ان وقت صرف پنج سالن جو هوس. جيئن ئي مان پاڻي هيٺ ٻيو پيرو ٻڏڻ وارو هوس، هڪ چمڪندڙ رنگين روشني ظاهر ٿي، سڄي جاءِ کي ڀري ڇڏيو. وچ □ هڪ ماڻهوءَ جي شڪل هئي جنهن جون اکيون پرسڪون هيون □ هڪ اطمينان بخش مسڪراهٽ هئي. منهنجو جسم ٽيون پيرو ٻڏي رهيو هو جڏهن منهنجي ڀاءُ جي ساٿين مان هڪ هڪ ڊگهي پتلي ولو وڻ کي ايتري گهٽ ٻڏڻ □ موڙيو جو مان ان کي پنهنجي بي صبر آڱرين سان پڪڙي سگهيس. ڇوڪرن مون کي ڪناري تي ڪنيو □ ڪاميابي سان مون کي پهرين امداد ڏني .

"ٻارهن سالن کان پوءِ، سترهن سالن جي نوجواني □، مان پنهنجي ماءُ سان گڏ شڪاگو ويس. اهو 1893 هو؛ مذهبن جي عظيم عالمي پارليامينٽ جو اجلاس ٿي رهيو هو. ماءُ □ مان هڪ مکيه گهٽي تي هلي رهيا هئاسين، جڏهن مون بيهر روشني جي زوردار چمڪ ڏٺي. ڪجهه قدم پري، آرام سان گهمندي، هو ساڳيو ماڻهو جيڪو مون سال اڳ خواب □ ڏٺو هو. هو هڪ وڏي آڊيٽوريم جي ويجهو پهتو □ غائب ٿي ويو. دروازي جي اندر.

مسٽر. اي. اي. ڊڪسنسن جو لاس اينجلس؛ هو ڳولهيو ويو هڪ چاندي پيالو

سري يوڪتيسور ۽ مان پاڻ ۽ ڪلڪتي، 1935. هو آهي ڪٽڻ جي تحفو چٽي- ڇِتِي

رانچي جي شاگردن ۾ استادن جو هڪ گروپ ڪاسم بازار جي معزز مهاراجا سان گڏ پوز ڏئي رهيو آهي (وچ ۾، اڇي رنگ ۾). 1918 ۾ هن پنهنجو ڪاسم بازار محل ۾ رانچي ۾ پنجويهه ايڪڙ زمين منهنجي ڇوڪرن لاءِ يوگا اسڪول لاءِ مستقل جڳهه طور ڏني.

"ظاهر ٿيو تي جي وقت مان هو ٻڌڻ WHO ماءُ،' مان روئي، 'اهو هو جي ماڻهو'!"

"هوءَ ۾ مان جلدي عمارت ۾ داخل ٿياسين؛ اهو ماڻهو هڪ ليڪچر پليٽ فارم تي ويٺو هو. اسان کي جلد ئي خبر پئي ته هو هندستان جو سوامي وويڪانند هو." 1-47 جڏهن هن هڪ روح کي ڇُهندڙ ڳالهه ڪئي، ته مان هن سان ملڻ لاءِ اڳتي وڌيس. هن مون تي مهرباني سان مسڪرايو، ڄڻ ته اسين پراڻا دوست هجون. مان ايترو ننڍو هوس جو مون کي خبر نه هئي ته پنهنجن جذبن جو اظهار ڪيئن ڪجي، پر منهنجي دل ۾ مون کي اميد هئي ته هو منهنجو استاد ٿيڻ جي آڇ ڪندو. هن منهنجو خيال پڙهيو.

"نه، منهنجا پٽ، مان توهان جو گرو نه آهيان.' وويڪانند پنهنجين سهڻين، ڇُهندڙ اکين سان منهنجي اکين ۾ '' ڏٺو. 'توهان جو استاد بعد ۾ ايندو. هو توهان کي چانديءَ جو پيالو ڏيندو.' ٿوري دير کان پوءِ، هن مسڪرائيندي چيو، 'هو توهان تي وڌيڪ نعمتون وِهاريندو جيڪي توهان هاڻي برداشت ڪري سگهو ٿا.'

"مون ڪجهه ڏينهن ۾ شڪاگو ڇڏي ڏنو،" مسٽر ڊڪنسن اڳتي چيو، "۽ عظيم وويڪانند کي ٻيهر ڪڏهن به نه ڏٺو. پر هن جو هر لفظ جيڪو چيو ويو هو اهو منهنجي اندر جي شعور تي هميشه لاءِ لکيل هو. سال گذري ويا؛ ڪو به استاد نظر نه آيو. 1925 ۾ هڪ رات مون دل سان دعا ڪئي ته خداوند مون کي منهنجو گرو موڪلي. ڪجهه ڪلاڪن کان پوءِ، مون کي نرم سرن جي آوازن سان ننڊ مان جاڳايو ويو. آسماني مخلوق جو هڪ ٽولي، بانسري ۽ ٻيا ساز کڻي، منهنجي نظر جي سامهون آيو. شاندار موسيقي سان هوا ڀرڻ کان پوءِ، ملائڪ آهستي آهستي غائب ٿي ويا.

"ٻئي شام جو، پهريون ڀيرو، مون لاس اينجلس ۾ توهان جي هڪ ليڪچر ۾ شرڪت ڪئي، ۽ پوءِ مون کي خبر پئي ته منهنجي دعا قبول ٿي وئي آهي."

اسين مُرڪيو تي هر هڪ ٻيو ۾ خاموشي.

"يارهن سالن کان مان توهان جو ڪريا يوگا شاگرد آهيان،" مسٽر ڊڪنسن جاري رکيو. "ڪڏهن ڪڏهن مون کي چانديءَ جي پيالي بابت سوچڻو پوندو هو؛ مون تقريبن پاڻ کي قائل ڪيو هو ته وويڪانند جا لفظ صرف استعاري هئا. پر ڪرسمس جي رات، جڏهن توهان مون کي وڻ جي ڀرسان چورس دٻو ڏنو، مان ڏٺو، لاءِ جي ٽيون وقت ۾ منهنجو زندگي، جي ساڳيو شاندار چمڪ جو روشني. ۾ ٻيو منٽ مان هو

منهنجي گرو جي تحفي کي ڏسي رهيو آهيان جيڪو وويڪانند ٽيتاليهه سال اڳ مون لاءِ پيشنگوئي ڪئي هئي
!- هڪ چاندي جو پيالو

....
1-47: جي چيف شاگرد جو جي مسيح جهڙو ماسٽر سري رامڪرشنا.

باب: 48

تي اينڪينيٽس ▯ ڪيليفورنيا

هڪ تعجب آهي، صاحب! توهان جي غير موجودگي دوران پرڏيهه ▯ اسان هي اينسينيٽاس هيرميٽيج" ناهيو آهي؛ اهو هڪ 'ويلڪم-گهر' تحفو آهي!" پيڻ گيانماتا مسڪرائيندي مون کي هڪ دروازي مان ▯ وٽن جي چانوَ واري رستي تي وٺي وئي .

مون هڪ عمارت ڏٺي جيڪا هڪ وڏي سفيد سامونڊي ڪناري وانگر نيري لوڻ جي طرف ٻاهر نڪرندي هئي. پهرين بي زبان، پوءِ "او!" ▯ "آه!" سان، آخرڪار انسان جي خوشي ▯ شڪرگذاري جي ناڪافي لفظن سان، مون آشرم جو جائزو ورتو - سورهن غير معمولي طور تي وڏا ڪمرا، هر هڪ دلڪش انداز ▯ ترتيب ڏنل هو.

شاندار مرڪزي هال، وڏين ڇت تائين بلند دريون سان، گاهه، سمنڊ، آسمان جي گڏيل قربانگاهه تي نظر اچي ٿو - زمرد، اوپل، نيلم ▯ هڪ سمفني. هال جي وڏي چمني جي مٿان هڪ چادر لاهري مهاسايا جي فريم ٿيل شڪل کي رکي ٿي، جيڪو هن پري پئسفڪ آسمان تي پنهنجي نعمت کي مسڪرائي رهيو آهي.

هال جي بلڪل هيٺان، بلڪل بلف ▯ ٺهيل، به اڪيلا مراقبي غار آسمان ▯ سمنڊ جي لامحدوديت کي منهن ڏين ٿا. وراندا، سج غسل ڪندڙ ڪنڊون، ايڪڙ باغ، يوڪلپٽي جو باغ، گلاب ▯ للي مان خاموش آربرز تائين ويندڙ پرچم پٿر جا رستا، هڪ الڳ ساحل تي ختم ٿيندڙ سيڙهين جي ڊگهي اڏام ▯ وسيع پاڻي! ڇا خواب ڪڏهن به وڌيڪ ٺوس هو؟

اوليائن جا نيڪ، بهادر ▯ سخي روح هتي اچن،" زيند-اويستا مان "هڪ رهائش لاءِ دعا" ، جيڪو هڪ خانقاه " جي دروازن تي لڳل آهي، پڙهيو وڃي ٿو، "▯ اهي اسان سان گڏ هٿ ▯ هٿ ملائي هلن، انهن جي برڪت واري تحفن جي شفا بخش خوبين کي زمين وانگر وسيع، دريائن وانگر پري، سج وانگر بلند، بهتر ماڻهن جي ترقي لاءِ، ڪثرت ▯ شان جي واڌ لاءِ.

هن گهر اندر فرمانبرداري نافرماني تي فتح حاصل ڪري؛ هتي امن تڪرار تي فتح حاصل ڪري؛ لالچ تي " آزاد دل ڏيڻ، نگي تي سچ ڳالهائڻ، حقارت تي احترام. ته جيئن اسان جا ذهن خوش ٿين، ▯ اسان جون روحون بلند ٿين، اسان جا جسم پڻ جلالي ٿين؛ ▯ اي نور الاهي، اسان توکي ڏسون، ▯ اسان، ويجهو اچي، تنهنجي چوڌاري اچون، ▯ تنهنجي تائين پهچي وڃون."

سچو صحبت!"

اينسينيٽاس، ڪيليفورنيا، پئسفڪ جو نظارو. مکيه عمارت ۾ خود-حقيقت فيلوشپ جي ميدان جو حصو.

هي خود-احساس فيلوشپ آشرم ڪجهه آمريڪي شاگردن جي سخاوت جي ڪري ممڪن ٿيو هو، آمريڪي ڪاروباري ماڻهو جيڪي لامحدود ذميواريون سنڀاليندا آهن ۽ اڃا تائين پنهنجي ڪريا يوگا لاءِ روزانو وقت ڪڍندا آهن . هندستان ۽ يورپ ۾ منهنجي رهائش دوران مون تائين هن هيميٽيج جي تعمير جو هڪ به لفظ نه پهتو. حيرت، خوشي!

آمريڪا ۾ منهنجي شروعاتي سالن دوران، مون ڪيليفورنيا جي ساحل تي سمنڊ ڪناري آشرم لاءِ هڪ ننڍڙي جاءِ جي ڳولا ۾ گهميو هو؛ جڏهن به مون کي ڪا مناسب جڳهه ملندي هئي، ته مون کي روڪڻ لاءِ ڪا نه ڪا رڪاوٽ ضرور پيدا ٿيندي هئي. هاڻي اينڪينيٽاس جي وسيع ايڪڙ زمين تي نظر وجهندي، [1-48] مون عاجزي سان سري يُڪتيشور جي گهڻي وقت اڳ جي پيشنگوئي جي بي پرواهي سان پوري ٿيندي ڏٺي: "سمنڊ جي ڪناري تي هڪ آشرم."

ڪجهه مهينن کان پوءِ، 1937ع جي ايسٽر تي، مون پهرين اينڪينيٽاس جي هموار لان تي ڪيتريون ئي سج اپرڻ جون خدمتون. پراڻي زماني جي جادوگرن وانگر، ڪيترائي سو شاگرد روزاني معجزي تي عقيدتمندانه حيرت ۾ ڏسندا رهيا، اوڀر آسمان ۾ شروعاتي شمسي باهه جي رسم. اولهه ۾ اڻ ڪٽندڙ پئسفڪ هو، جيڪو پنهنجي پختي تعريف کي تيز ڪري رهيو هو؛ فاصلي تي، هڪ ننڍڙي سفيد ٻيڙي، ۽ هڪ ٻگهڙ جي اڪيلو پرواز. "مسيح، تون جيئرو ٿي اٿيو آهين!" صرف مقامي سج سان نه، پر روح جي دائمي ۾ صبح!

ڪيترائي خوشگوار مهينا گذري ويا؛ مڪمل خوبصورتي جي امن ۾ مان هيرميٽيج ۾ هڪ ڊگهي عرصي کان متوقع ڪم، ڪاسمڪ چينٽس ، مڪمل ڪرڻ جي قابل ٿيس . مون انگريزي لفظن ۾ مغربي موسيقي جي نوٽيشن تي چاليهه گيتن بابت سيٽ ڪيو، ڪجهه اصل، ٻيا منهنجي قديم سرن جي موافقت. شنڪرا گيت، "نه پيدائش، نه موت"؛ سري يُڪتيشور جا به پسنديده: "جاڳيو، اڃا تائين جاڳيو، اي منهنجا سينٽ!" ۾ "ڊيزائر، منهنجو وڏو دشمن"؛ ڳوڙهو سنسڪرت "برهما جو گيت"؛ پراڻا بنگالي گيت، "چا بجلي چمڪ!" ۾ "انهن تنهنجي نالي کي ٻڌو آهي"؛ ٽيگور جو "منهنجي مندر ۾ ڪير آهي؟"؛ ۽ منهنجون ڪيتريون ئي ترتيبون: "مان هميشه توهان جو رهندس،" "منهنجي خوابن کان ٻاهر زمين ۾،" "خاموش آسمان مان ٻاهر اچو،" "منهنجي روح جي سڏ کي ٻڌو،" "خاموشيءَ جي مندر ۾،" ۽ "تون منهنجي زندگي ناهيندين."

لاءِ هڪ ديباچو جي طرف جي گيتن جو ڪتاب مان بيان ڪيل منهنجو پهريون شاندار تجربو سان جي قبوليت

جو

مغربي ماڻهو اوپر جي عجيب عقيدت واري هوا ڏانهن. اهو موقعو هڪ عوامي ليڪچر جو هو؛ وقت، 18 اپريل 1926؛ جڳهه، نيويارڪ ۾ ڪارنيگي هال.

"مسٽر هنسيڪر،" مون هڪ آمريڪي شاگرد کي راز ۾ چيو هو، "مان سامعين کي هڪ قديم هندو گيت، "اي خدا خوبصورت!' ڳائڻ لاءِ چوڻ جو ارادو ڪري رهيو آهيان'."

"سائين،" مسٽر هنسيڪر احتجاج ڪيو هو، "هي مشرقي گيت آمريڪي سمجھ لاءِ اجنبي آهن. ڪيتري شرم جي ڳالهه آهي جيڪڏهن ليڪچر کي وڌيڪ پڪل ٽماٽن جي تبصري سان خراب ڪيو وڃي!"

مون ڪلندي اختلاف ڪيو هو. "موسيقي هڪ عالمگير ٻولي آهي. آمريڪي هن بلند گيت ۾ روح جي خواهش کي محسوس ڪرڻ ۾ ناڪام نه ٿيندا." 2-48

ليڪچر دوران مسٽر هنسيڪر پليٽ فارم تي منهنجي پويان ويٺو هو، شايد منهنجي حفاظت لاءِ ڊڄي رهيو هو. سندس شڪ بي بنياد هئا؛ نه رڳو ناپسنديده پاڃين جي غير موجودگي هئي، پر هڪ ڪلاڪ ۾ پنجويهن منٽن تائين "او خدا خوبصورت!" جا آواز بي ترتيب گونجي رهيا هئا. ڪان تي هزار ڳليون. الزام نه وڌيڪ ڊگهو، پيارا نئون يارڪر؛ تنهنجو دليون خوشيءَ جي هڪ سادي آواز ۾ اپري آيون هيون! ان شام الاهي شفا ٿي چڪي هئي عقيدتمندن جي وچ ۾، جيڪي پيار سان رب جي بابرڪت نالي جو جاڳندا آهن.

هڪ ادبي منسٽر جي الڳ زندگي گھٽي وقت تائين منهنجو ڪردار نه رهيو. جلد ئي مان هر هفتي لاس اينجلس ۾ اينسينيٽاس جي وچ ۾ ورهائي رهيو هوس. آچر جون خدمتون، ڪلاس، ڪلبن ۾ ڪاليجن جي اڳيان ليڪچر، شاگردن سان انٽرويو، خط و ڪتابت جا مسلسل سلسلا، اوپر-اولهه لاءِ مضمون، هندستان ۾ سرگرمين جي هدايت ۾ آمريڪي شهرن ۾ ڪيترن ئي ننڍن مرڪزن. گھٽو وقت ڪريا ۾ ٻين خود-احساس فيلوشپ جي تعليمات کي دور دراز يوگا ڳوليندڙن لاءِ مطالعي جي هڪ سلسلي ۾ ترتيب ڏيڻ لاءِ پڻ ڏنو ويو، جن جو جوش جڳهه جي کنهن به حد کي تسليم نه ڪندو هو.

خوشيءَ وارو وقف جو هڪ خود شناسي چرچ جو سڀ مذهب ورتو جاءِ ۾ 1938ع تي واشنگٽن ڊي سي، خوبصورت ميدانن جي وچ ۾ واقع، شاندار چرچ شهر جي هڪ حصي ۾ بيٺو آهي جنهن کي مناسب طور تي "فرينڊشپ هائٽس" سڏيو ويندو آهي. واشنگٽن جو اڳواڻ سوامي پريمانندا آهي، جيڪو رانچي اسڪول ۾ ڪلڪتي يونيورسٽي مان تعليم يافته آهي. مون کيس 1928 ۾ واشنگٽن سيلف ريئلائيزيشن فيلوشپ سينٽر جي قيادت سنڀالڻ لاءِ طلب ڪيو هو.

"پريمانند،" مون کيس سندس نئين مندر جي دوري دوران چيو، "هي اوپر هيڊ ڪوارٽر توهان جي انتهڪ عقيدت جي پٿر ۾ هڪ يادگار آهي. هتي قوم جي راڄڌاني ۾ توهان لاهري مهاسايا جي نظرين جي روشني کي بلند رکيو آهي."

پريمانند مون سان واشنگٽن کان بوسٽن ۾ سيلف-ريئلائيزيشن فيلوشپ سينٽر جي مختصر دوري لاءِ گڏ هو. ڪريا يوگا بينڊ کي ٻيهر ڏسڻ ۾ ڪيتري خوشي ٿي جيڪا 1920 کان ثابت قدم رهي هئي! بوسٽن جي اڳواڻ، ڊاڪٽر ايم ڊبليو ليوس، منهنجي ساٿي ۾ مون کي هڪ جديد، فنڪارانه طور تي سينگاريل سوٽ ۾ رهايو.

"سائين،" ڊاڪٽر ليوس مون کي چيو، مسڪرائيندي، "آمريڪا ۾ پنهنجي شروعاتي سالن دوران توهان هن شهر ۾ هڪ ڪمري ۾ رهيا، غسل خاني کان سواءِ. مان چاهيان ٿو ته توهان کي خبر پوي ته بوسٽن ۾ ڪجهه شاندار اپارٽمينٽ آهن!"

دنيا تي ايندڙ قتل عام جا پاڇا ڊگها ٿي رهيا هئا؛ اڳ ۾ ئي تيز ڪن جنگ جا خوفناڪ ڍول ٻڌي سگهن ٿا. ڪيليفورنيا ۾ هزارين ماڻهن سان انٽرويو دوران، ۽ عالمي سطح تي خط و ڪتابت ذريعي، مون ڏٺو ته مرد ۽ عورتون پنهنجي دلين کي گهري طرح سان ڳولي رهيا هئا؛ المناڪ ٻاهرين عدم تحفظ دائمي لنگر جي ضرورت تي زور ڏنو هو.

اسان واقعي مراقبي جي قدر سکي ورتي آهي،" لنڊن سيلف-ريئلائيزيشن فيلوشپ سينٽر جي اڳواڻ مون کي 1941 ۾ لکيو، "۽ ڄاڻو ٿا ته ڪا به شيءِ اسان جي اندروني سڪون کي خراب نٿي ڪري سگهي. گذريل ڪجهه هفتن ۾ گذڄاڻين دوران اسان هوائي حملي جي خبرداري ٻڌي آهي ۽ ڌماڪي جي آواز کي ٻڌو آهي. دير سان ٿيندڙ ڪارروائي بم، پر اسان جو شاگرد اڃا تائين گڏ ڪرڻ ۾ چڱيءَ طرح سان مزو وٺو اسان جو خوبصورت خدمت."

آمريڪا جي تڪرار ۾ داخل ٿيڻ کان ٿورو اڳ جنگ زده انگلينڊ مان مون وٽ هڪ ٻيو خط پهتو. شاندار رحم واري لفظن ۾، ڊاڪٽر ايل ڪرينمر بِنگ، دي وِزڊم آف دي ايسٽ سيريز جي مشهور ايڊيٽر ، لکيو:

" جڏهن مون اوپر-اولهه پڙهيو ته مون کي احساس ٿيو ته اسان ڪيترو پري هئاسين، ظاهري طور تي ٻن ۾ رهندا هئاسين مختلف دنياون. خوبصورتي، ترتيب، سڪون، ۽ امن مون کي لاس اينجلس کان بندرگاهه ڏانهن سفر ڪندي ايندا آهن هڪ مصيبت ۾ مبتلا شهر ڏانهن پاڪ گريل جي نعمتن ۽ آرام سان ڀريل جهاز.

" مان خواب ۾ توهان جي ڪجهيءَ جي وڻ جي باغ کي ڏسان ٿو، ۽ اينسينيٽاس ۾ مندر ان جي سمنڊ جي پکيڙ ۽ جبلن جي نظارن سان، ۽ سڀ کان وڌيڪ روحاني طور تي ذهن رکندڙ مردن ۽ عورتن جي رفاقت سان، هڪ برادري جيڪا اتحاد ۾ سمجهي وئي، تخليقي ڪم ۾ جذب ٿي وئي، ۽ غور فڪر ۾ پرجي وئي. اهو منهنجي پنهنجي خواب جي دنيا آهي، جنهن جي تعمير ۾ مون کي اميد هئي ته مان پنهنجو ننڍڙو حصو هاٿي ۾ ڪٽندس، ..."

" شايد جسم ۾ مان ڪڏهن به توهان جي سونهن ڪنارن تائين نه پهچندس ۽ نه ئي توهان جي مندر ۾ عبادت ڪندس. پر اهو ڪجهه ۽ وڌيڪ آهي، خواب ڏسڻ ۽ ڄاڻڻ ته جنگ جي وچ ۾ اڃا تائين هڪ امن آهي جيڪو توهان جي بندرگاهن ۾ توهان جي ٽڪرين ۾ رهي ٿو. هڪ عام سپاهي طرفان سڀني فيلوشپ کي سلام، صبح جو انتظار ڪندڙ واچ ٽاور تي لکيل آهي."

جنگ جي سالن انهن ماڻهن ۾ روحاني جاڳرتا آندي جن جي ڌيان ۾ اڳ ڪڏهن به نئين عهد نامي جو مطالعو شامل نه هو. جنگ جي تلخ جڙي ٻوٽين مان هڪ منو ٽڪرو! وڌندڙ ضرورت کي پورو ڪرڻ لاءِ، سڀني مذهبن جو هڪ متاثر ڪندڙ ننڍڙو خود-حقيقت چرچ ٺاهيو ويو ۽ وقف ڪيو ويو. ۾ 1942 تي هالي ووڊ. جي سائيٽ ڇهرا زيتون ٽڪري ۾ جي پري لاس اينجلس پلينيٽيريم. گرجا گهر، نيرو، اڇو ۽ سون ۾ ختم ٿيل، هڪ وڏي تلاءَ ۾ پاڻي جي هائيڪينٿس جي وچ ۾ ظاهر ٿئي ٿو. باغ گلن سان هم آهنگ آهن، ڪجهه حيران ڪندڙ پٿر هرڻ، هڪ رنگين شيشي سان. پرگولا، ۽ هڪ عجيب نيڪ خواهشن سان. انسان جي پئسن ۾ ڪيليڊوسڪوپڪ خواهشن سان گڏ روح جي واحد خزاني لاءِ ڪيترين ئي خالص خواهشون رهيون آهن! هڪ عالمگير سخاوت ننڍڙن طاقن مان وهندي آهي جن ۾ لاهري مهاشيا ۽ سري يوڪتيشور، ۽ ڪرشن، ٻڌ، ڪنفيوشس، سينٽ فرانسس، ۽ آخري رات جي ماني تي مسيح جي موتي جي ماءُ جي نقل سان مجسما آهن.

هڪ ٻيو خود-حقيقت وارو چرچ سڀني مذهبن جو 1943 ۾ سين ڊياگو ۾ قائم ڪيو ويو. هڪ خاموش ٽڪريءَ جي چوٽيءَ تي مندر، اهو يوڪلپٽي جي هڪ ڍلون وادي ۾ بيٺو آهي، چمڪندڙ سين ڊياگو خليج کي نظر انداز ڪري ٿو.

هڪ شام هن پرسڪون پناهه گاهه ۾ ويٺي، مان پنهنجي دل کي گيت ۾ اُڇلي رهيو هوس. منهنجي آڱرين

هيٺان چرچ جو مٺو آواز هو، منهنجي چپن تي هڪ قديم بنگالي جي تڙپ جي شڪايت هئي.

عبادت ڪندڙ WHO هئي ڳولا ڪئي وئي لاءِ دائمي تسلي:

 هي دنيا، ماءُ، ڪو به نه ڪري سگهي ٿو پيار مان؛
 هن دنيا اهي الاهي محبت ڪي نٿا ڄاڻن. خالص پيار ڪندڙ محبت
 ڪٿي آهي؟
 ڪٿي آهي سچ پچ توکي پيار ڪندڙ؟ اتي
 منهنجي دل خواهش ڪري ٿي.

چيپل منهنجو ساٿي، ڊاڪٽر لائيڊ ڪينل، سين ڊياگو سينٽر ليڊر، گيت جي لفظن تي ٿورو مسڪرائي رهيو هو.

مون کي سچ ٻڌاءِ، پرمهانساجي، ڇا اهو ان جي لائق هو؟" هن مون ڏانهن سنجيدگي سان ڏٺو. مان " سندس مختصر سوال سمجهي ويس: "ڇا توهان آمريڪا خوش رهيا آهيو؟ مايوسين، دل جي دردن، "مرڪزي اڳواڻن بابت ڇا جيڪي اڳواٽي نه ڪري سگهيا، شاگردن کي جيڪي سيکاري نه سگهيا؟

"خوشقسمت آهي اهو ماڻهو جنهن کي خداوند آزمائي ٿو، ڊاڪٽر! هن ڪڏهن ڪڏهن مون تي بار وجهڻ جي ياد ڪئي آهي!" پوءِ مون سيني وفادارن جي باري سوچيو، پيار عقيدت آمريڪا جي دل اها سمجهه هئي. مان آهستي زور سان اڳتي وڌندو رهيس، "پر منهنجو جواب آهي: ها، هزار ڀيرا ها! اهو وقت جي لائق رهيو آهي؛ اهو هڪ مسلسل الهام رهيو آهي، جيڪو مون ڪڏهن به خواب نه ڏٺو هو، ته اولهه اوپر کي صرف هڪ مستقل تعلق، روحاني ويجهو آندو وڃي!"

خاموشيءَ سان مون هڪ دعا شامل ڪئي: "باباجي سري يُڪتيشورجي محسوس ڪن ته مون پنهنجو حصو ادا ڪيو آهي، ان اميد کي مايوس نه ڪيو آهي جنهن انهن مون کي موڪليو هو."

مان ڦري ويو پيهر جي طرف جي عضوو؛ هي وقت منهنجو گيت هو رنگدار سان هڪ مارشل بهادري:

 وقت جو ڦيٿو چنڊ تارن جي ڪيترين ئي زندگين کي
 ڪيترين ئي چمڪندڙ مُرڪندڙ صبحن کي پورو
 ڪري ٿو - پر تڏهن به منهنجو روح اڳتي وڌي رهيو
 آهي!

 اونداهي، موت، ناڪاميون مقابلو ڪنديون هيون؛
 منهنجي رستي کي روڪڻ لاءِ انهن سخت ڪوشش
 ڪئي؛
 حسد ڪندڙ فطرت سان منهنجي جنگ مضبوط آهي - پر
 تڏهن به منهنجو روح اڳتي وڌي رهيو آهي!

ڪتاب جي مسودي کي نظرثاني ڪندي .

" پرمهانساجي، مهرباني ڪري ٻاهر اچو." ڊاڪٽر ليوس، بوسٽن کان هڪ دوري تي، منهنجي دريءَ جي ٻاهران مون ڏانهن التجا ڪندي مسڪرايو. جلد ئي اسان سج جي روشني ۾ گهمڻ لڳاسين. منهنجي ساٿي ڪوسٽ هاءِ وي سان ملندڙ فيلوشپ پراپرٽي جي ڪناري تي تعمير هيٺ نون ٽاورز ڏانهن اشارو ڪيو.

" سائين، مون کي پنهنجي آخري دوري کان وٺي هتي ڪيتريون ئي بهتريون نظر اچن ٿيون." ڊاڪٽر ليوس هر سال به پيرا بوسٽن کان اينڪينيٽاس ايندو آهي.

"ها، ڊاڪٽر، هڪ منصوبو جنهن تي مون گهڻي وقت کان غور ڪيو آهي، اهو يقيني شڪل وٺڻ شروع ڪري رهيو آهي. انهن خوبصورت ماحول ۾ مون هڪ ننڍڙي عالمي ڪالوني شروع ڪئي آهي. پائيچارو هڪ مثالي آهي جيڪو اصول کان وڌيڪ مثال سان سمجهي سگهجي ٿو! هتي هڪ ننڍڙو هم آهنگ گروپ دنيا جي ٻين مثالي برادرين کي متاثر ڪري سگهي ٿو."

" الف شاندار خيال، سائين! جي ڪالوني ٿيندو ضرور هجڻ هڪ ڪاميابي جيڪڏهن هر ڪو مخلصي سان ڪري ٿو سندس حصو!"

"' دنيا' هڪ وڏو اصطلاح آهي، پر انسان کي پنهنجي وفاداري کي وڌائڻ گهرجي، پاڻ کي هڪ عالمي شهري جي روشني ۾ سمجهندي،" مون جاري رکيو. "هڪ شخص جيڪو واقعي محسوس ڪري ٿو: 'دنيا منهنجو وطن آهي؛ اهو منهنجو آمريڪا آهي، منهنجو هندستان آهي، منهنجو فلپائن آهي، منهنجو انگلينڊ آهي، منهنجو آفريڪا آهي،' ان کي ڪڏهن به مفيد ۾ خوش زندگي جي گنجائش جي کوٽ نه هوندي. سندس قدرتي مقامي فخر لامحدود توسيع کي ڄاڻندو؛ هو تخليقي عالمگير وهڪرن سان رابطي ۾ هوندو."

ڊاڪٽر ليوس ۾ مان هيرميٽيج جي ويجهو لوٽس پول جي مٿان رڪيا هئاسين. اسان جي هيٺان لامحدود پئسفڪ هو.

" اهي ساڳيا پاڻي اولهه ۾ اوپر جي ڪنارن تي، ڪيليفورنيا ۾ چين ۾ هڪجهڙا ٽٽندا آهن." منهنجي ساٿي ستر ملين چورس ميل جي ساموندي ڪناري جي پهرين حصي ۾ هڪ ننڍڙو پٿر اڇلايو. "اينسينيٽاس هڪ عالمي ڪالوني لاءِ هڪ علامتي جڳهه آهي."

" اهو سچ آهي، ڊاڪٽر. اسان هتي ڪيتريون ئي ڪانفرنسون ۾ مذهب جون ڪانگريسون منعقد ڪنداسين، جن ۾ سڀني ملڪن مان مندوبن کي دعوت ڏني ويندي. اسان جي هالن ۾ قومن جا جهنڊا لٽڪيل هوندا. دنيا جي مکيه مذهبن لاءِ وقف ڪيل ميدانن تي ننڍا مندر ٺاهيا ويندا."

" جيترو جلد ٿي سگهي،" مون اڳتي چيو، "مان هتي هڪ يوگا انسٽيٽيوٽ کولڻ جو ارادو رکان ٿو. مغرب ۾ ڪريا يوگا جو برڪت وارو ڪردار صرف شروع ٿيو آهي. سڀني ماڻهن کي خبر پوي ته سڀني انساني مصيبتن تي قابو پائڻ لاءِ خود شناسي جي هڪ خاص، سائنسي ٽيڪنڪ موجود آهي!"

□ سان فرانسسڪو □ امن ڪانفرنس جي سڏ دوران هڪ بين الاقوامي اجلاس □ مقرر. 1945
(ڪاڀي کان ساڄي) ڊاڪٽر مينڪ اينڪليسريا، جان ڪوهي، مان پاڙ، هيو اي. ميڪ بيٿ، ونس ايم.

واشنگٽن ڊي سي □ سيني مذهبن جو خود-حقيقت پسند چرچ، جنهن جو اڳواڻ، سوامي پريمانندا، هتي
مون سان گڏ تصوير □ آهي.

منهنجو عزت وارو پيءُ، وينو □ جي پرسڪون لوٽس پوزيشن، ڪلڪتي، 1936ع

رات جو پري تائين منهنجي پياري دوست - آمريڪا □ ڀهرين ڪريا يوگي - مون سان روحاني بنيادن تي قائم ڪيل عالمي ڪالونين جي ضرورت تي بحث ڪيو. "سماج" نالي هڪ انساني تجريدي سان منسوب خرابيون وڌيڪ حقيقي طور تي هر ماڻهو جي دروازي تي رکي سگهجن ٿيون. شهري فضيلت □ گل ڪرڻ کان اڳ يوٽوپيا کي خانگي سيني □ اپرڻ گهرجي. انسان هڪ روح آهي، هڪ ادارو نه؛ صرف سندس اندروني سڌارا ٻاهرين کي مستقل مزاجي ڏئي سگهن ٿا. روحاني قدرن تي زور ڏيڻ سان، خود-احساس، هڪ ڪالوني جيڪا عالمي برادري جي مثال ڏئي ٿي، ان کي پنهنجي جڳهه کان پري متاثر ڪندڙ وائبريشن موڪلڻ جي طاقت ڏني وئي آهي.

15 آگسٽ 1945، ٻي عالمي جنگ جو اختتام! هڪ دنيا جو خاتمو؛ هڪ پراسرار ايٽمي دور جي شروعات! هيميٽيج جا رهواسي شڪرگذاري جي دعا لاءِ مکيه هال □ گڏ ٿيا. "آسماني پيءُ، ڪڏهن به اهو ٻيهر نه ٿئي! توهان جا ٻار هاڻي ڀائرن وانگر ويندا!"

جنگ جي سالن جو تڪرار ختم ٿي ويو؛ اسان جا روح امن جي سج □ چمڪي رهيا هئا. مون خوشيءَ سان پنهنجي هر آمريڪي ساٿي ڏانهن ڏٺو.

"خداوند،" مان سوچ شڪرگذاري سان، "تون جلدي ڏنو ويو هي راهب هڪ وڏو خاندان!"

....

48-1: الف ننڍو شهر تي ساحل شاهراهه 101، اينڪينيٽس آهي 100 ميل ڏکڻ جو لاس اينجلس، □

25 ميل اتر جو سين ڊياگو. 48-2: مان هتي گرو نانڪ جي گيت جي لفظن جو ترجمو ڪريان ٿو:

او خدا خوبصورت! او خدا
خوبصورت! ٻيلي □، تون سائو
آهين،

جبل ۾، تون بلند آهين، اندر جي
درياهه، تون فن بي آرام، سمنڊ
۾، تون قبر آهين!

جي طرف جي خدمتگار، تون فن
خدمت، عاشق لاءِ، تون پيار آهين،

جي طرف جي ڏکوئيندڙ، تون فن همدردي،

جي طرف جي يوگي، تون فن خوشي!

او خدا خوبصورت! او خدا سهڻو!
تنهنجي پيرن [illegible]، او مان سجدو
ڪيان ٿو!

ضميمو: پاران:

ڪريا يوگا، خدا يوگا، الاهي محبت ۽ خدا جي احساس لاءِ سائبر اسپيس آشرم

هي "هڪ يوگي جي آتم ڪهاڻي" مان ناهي وئي آهي اصل متن 1946 - پهريون ايڊيشن. پهرين ايڊيشن 1946 جي ڪاپي رائيٽ آمريڪا ۾ ختم ٿي وئي آهي ۽ هي سڀ کان وڌيڪ متاثر ڪندڙ ڪتاب هاڻي عوامي ڊومين ۾ آهي ۽ سڄي دنيا لاءِ مفت ۾ دستياب آهي..

اي بڪ جو پي ڊي ايف فارميٽ ۾ نسخو تيار ڪيو ويو آهي. ايڪروبيٽ 7.0 پروفيشنل استعمال ڪندي ۾ توهان جي اڳيان پيش ڪيو ويو آهي سائبر اسپيس آشرم پاران - محبت جي مڪمل تعليم سميت جي تفصيلي شروعات جي طرف جي پاڪ ڪريا يوگا جي سائنس WWW تي مفت آن لائن دستياب آهي .

kriyayoga.com . سائبر اسپيس آشرم 1997 ۾ قائم ڪيو ويو هو جنهن جو واحد مقصد سڄي دنيا ۾ پيار جي اصل تعليمات کي پهچائڻ آهي جنهن ۾ ڪريا يوگا جي پاڪ سائنس جي مڪمل ۾ تفصيلي شروعات شامل آهي.

منهنجي پيءُ جي محبت ۽ خوشي توهان کي بلند ڪري ۽ توهان جي ذهن، خيالن ۽ دل کي پاڪ ڪري ته جيئن توهان جي پيار جي رستي کي آسان بڻائي سگهجي. گهر. پيار آهي جي چاهي جي طرف خدا - پيار آهي خدا توهان کي سڀ ڪجهه ڏئي ٿو - پيار حاصل ڪرڻ لاءِ توهان کي پيار ڏيڻو پوندو - پيار کان سواءِ ڪجهه به نه.

سائبر اسپيس آشرم جي ڪجهه اهم حصن جو جائزو

1. جي طرف ڪريا يوگا جي مشق صحيح طريقي سان شروع ڪريو - پڪ ڪريو ته توهان واقعي سائبر اسپيس اي ۾ شايع ٿيل سوين صفحن کي پڙهي رهيا آهيو. آشرم سيني حصن سميت:
2. تي تنهنجو پر جو پيار - تي تنهنجو رستو جي طرف خدا

3. روحاني مائڪرو ليٽر
4. روحاني نيوز ليٽر
5. سوال
6. سان پيار ڪان خدا جي طرف توهان
7. جڏهن سائبر اسپيس آشرم جون سپئي ايم فائلون سيڪشن پڙهڻ - توهان کي صحيح وقت تي ملندو اصل ڊڪشا صفحو سان سپ ضروري جي تفصيل جي ٽيڪنڪس جو ٿ پاک سائنس جو ڪريا يوگا. سپ پڙهڻ لاءِ تيار رهو، سپ پڙهڻ لاءِ جيستائين توهان سپ ڪجهه سمجهي نه وٺو آخرڪار پنهنجي روزاني زندگي جي سپني حصن پيار جي تعليمات تي عمل ڪريو ته جيئن توهان ڪريا يوگا جي مشق ڪاميابي حاصل ڪري سگهو. ڪريا يوگا خدا جي گهر جو گاڏي آهي - پيار توهان جي پيار جي گهر جي رستي تي ايندهن آهي.

پيار خوشي سان، هنس

پيار | خدا جي پيار جو پٽ | محبت جي تعليمات | پيار | خدا محبت آهي
"پيار قبول ڪرڻ سکو" " تو سان پيار آهي" " مان " چوڻ سکو | جا سبق
| پيار f جا حل - روحاني فورم | پيار جي موٽ پيار امتحان وٺندو آهي |
"مون کي توسان پيار آهي" چوڻ لاءِ پيار جا ڪارڊ

حڪمت جو خزانو

پرمهانسا يوگانند

روحاني مضمون

هڪ عقلمند جي زندگيءَ جون ڪجهه جهلڪون

خود علم سوسائٽي جي اڳوٽي صدر، شري ديا ماتا پاران

جنهن استاد پرمهانسا يوگانند جي تعليمات کي رڪارڊ ڪيو ۾ انهن کي نسلن تائين محفوظ ڪيو.

جڏهن مون پهريون ڀيرو پرمهانسا يوگانند کي ڏٺو، هو 1931 ۾ سالٽ لِيڪ سٽي ۾ هڪ وڏي، حيران ڪندڙ سامعين کي تقرير ڪري رهيو هو.

ڀريل هال جي پوئين ڪنڊ ۾ بيٺو، مان پنهنجي چوڌاري هر شيءِ کان بي خبر هوس سواءِ اسپيڪر ۾ سندس لفظن جي.

منهنجو سڄو وجود الاهي حڪمت ۾ پيار ۾ غرق ٿي ويو جيڪو منهنجي روح ۾ وهندو هو، منهنجي دل ۾ دماغ کي پريندو هو. مان صرف اهو سوچي سگهيس، "هي شخص خدا سان پيار ڪري ٿو جيئن مون هميشه هن سان پيار ڪرڻ جي خواهش ڪئي آهي. هو خدا کي ڄاڻي ٿو، ۾ اهو ئي آهي جيڪو مان پيروي ڪندس" ۾ اهو ئي آهي جيڪو مون ان وقت کان ڪيو آهي.

جيئن مون پنهنجي زندگيءَ ۾ پنهنجي محترم استاد پرمهانسا سان گڏ انهن شروعاتي سالن دوران سندس لفظن جي شاندار روحاني طاقت کي محسوس ڪيو، منهنجي اندر ۾ تڪڙ جو هڪ مضبوط احساس پيدا ٿيو ته مان سندس حڪمت وارين ڳالهين کي سڄي دنيا ۾ سڀني نسلن لاءِ رڪارڊ ڪريان ۽ محفوظ ڪريان.

خوشقسمتيءَ سان، ماسٽر پرماهينس سان منهنجي ڪيترن سالن جي صحبت دوران، مون سندس ليڪچر ۽ ذاتي صلاحون رڪارڊ ڪيون - حيرت انگيز حڪمت ۽ منفرد الاهي محبت جو هڪ عظيم ۽ پرپور خزانو.

فرشتي استاد جو الهام وڏي پيماني تي وهندو هو، جيڪو سندس مسلسل تقرير ۾ ظاهر ٿيندو هو؛ هو اڪثر ڪري هڪ وقت ۾ ڪيترن ئي منٽن لاءِ بغير ڪنهن وقفي جي ڳالهائيندو هو، يا ڪڏهن ڪڏهن پورو ڪلاڪ لاءِ.

جيئن سندس ٻڌندڙ حيرت ۾ سحر ۾ ويٺا هئا، منهنجو قلم ناقابل يقين رفتار سان هليو! جيئن مون سندس لفظن کي شارٽ هينڊ استعمال ڪندي نقل ڪيو، مون کي محسوس ٿيو چڻ ته هڪ منفرد نعمت نازل ٿي آهي، فوري طور تي استاد جي آوازَ کي صفحن تي شارٽ هينڊ علامتن ۾ ترجمو ڪيو.

ان کي عام لکڻ ۾ نقل ڪرڻ - ۾ اڄ تائين - هڪ مقدس فرض ۽ هڪ برڪت وارو عمل آهي. جيتوڻيڪ هن سڄي وقت کان پوءِ - منهنجا ڪجهه مشاهدا چاليهه سالن کان وڌيڪ پراڻا آهن - جڏهن مان ان کي نقل ڪرڻ شروع ڪريان ٿو، ته مان ان کي معجزاتي طور تي پنهنجي ذهن ۾ تازو محسوس ڪريان ٿو، جيئن اهو ڪالهه لکيو ويو هجي، ايتري قدر جو مان هر هڪ جملي ۾ - فرشتي مالڪ جي آواز جو مخصوص سر ٻڌي سگهان ٿو، منهنجي روح جي گهري ڪنڊ ۾.

استاد پنهنجي ليڪچر کي تمام گهٽ تيار ڪندو هو جيڪڏهن هن بلڪل تياري ڪئي هجي ها، ته ان ۾ ڪجهه حقيقتون جلدي ۾ مختصر طور تي لکڻ شامل هجي ها. مندر جي رستي تي، هو اسان مان هڪ کي - ڪار ۾ - چوندو هو ته

" منهنجي ليڪچر جو موضوع اڄ ڇا آهي؟" هو پنهنجي ذهن کي موضوع تي مرڪوز ڪندو ۽ پوءِ وقت کان اڳ ليڪچر ڏيندو، الاهي الهام جي اندروني سرچشمي مان حاصل ڪندي.

استاد جي ليڪچرن جا موضوع مندرن ۾ اڳواٽ اعلان ڪيا ويندا هئا، پر جڏهن هن ڳالهائڻ شروع ڪيو ته سندس ذهن ڪڏهن ڪڏهن بلڪل مختلف ميدان ۾ ڪم ڪري رهيو هو.

ڏينهن جي موضوع کان سواءِ، استاد اهي سچ ڳالهائيندو هو جيڪي ان وقت سندس شعور تي حاوي هئا، پنهنجي روحاني تجربي ۽ وجداني، يقيني سمجهه مان مسلسل وهندڙ انمول علم کي وهائي ڇڏيندو هو. تقريبن هميشه، واعظ جي آخر ۾، ڪيترائي ماڻهو اڳتي ايندا هئا ته جيئن انهن کي ڪنهن اهڙي معاملي تي روشني ڏيڻ لاءِ شڪرگذاري جو اظهار ڪن جيڪو انهن کي پريشان ڪري رهيو هو، يا شايد ڪنهن فلسفياتي خيال جي وضاحت لاءِ جيڪو انهن لاءِ خاص دلچسپي جو هو.

ڪڏهن ڪڏهن، ليڪچر ڏيڻ دوران، استاد جو شعور ايترو بلند ٿي ويندو هو جو هو لمحي طور تي سامعين کي وساري ڇڏيندو هو ۽ سڌو سنئون خدا سان رابطو ڪندو هو. سندس سڄو وجود خوشي سان پرجي ويندو هو ۽ الاهي پيار سان پريل هوندو هو.

اعليٰ شعور جي انهن حالتن ۾، سندس شعور الاهي شعور سان مڪمل هم آهنگي ۾ هو، تنهن ڪري هن پنهنجي اندر جي سچائي کي محسوس ڪيو ۽ جيڪو ڪجهه ڏٺو ۽ تجربو ڪيو اهو بيان ڪيو.

ٻيا شايد پرمهانسا يوگانند جي چمڪندڙ موجودگي کان ڊڄي ويا هوندا، پر سندس گرمجوشي، بي مثال، ۽ خاموش عاجزي فوري طور تي موجود هر شخص ۾ امن ۽ سڪون پيدا ڪيو. هر شخص کي ائين محسوس ٿيو ڄڻ ته استاد جا لفظ انهن کي ذاتي طور تي مخاطب ڪيا ويا هئا.

مزاح ۽ هلڪو دل وارو جذبو استاد جي شخصيت جا پيارا خاصيتون هئا. احتياط سان چونڊيل جملي، هڪ معنيٰ خيز اشارو، يا هڪ دلڪش چهري جي اظهار سان، هو ڪنهن خاص نقطي کي واضح ڪرڻ يا ڪنهن خاص موضوع يا ڪنهن گهري ۽ نازڪ مسئلي تي ٻڌڻ ۾ شديد ذهني توجه کان پوءِ ٻڌندڙن کي آرام ڏيڻ لاءِ بهترين وقت تي هڪ دوستانه جواب ۽ دلڪش کل پيدا ڪري سگهي ٿو.

ڪو به شخص ڪتاب ۾ منفرد ملڪيتن کي رڪارڊ نٿو ڪري سگهي پرمهانسا يوگانند جو مجموعي ڪردار روشن، متحرڪ ۽ پيار ڪندڙ آهي، تنهن هوندي به، منهنجي عاجزانه اميد آهي ته هي مختصر ترجمو پيش ڪرڻ ۾ هڪ ذاتي جهلڪ فراهم ڪريان جيڪا پڙهندڙ جي لطف ۾ سندس تعليمات جي تعريف کي وڌائيندي.

پنهنجي فرشتي استاد کي خدائي حضور سان مڪمل هم آهنگي ۾ پاڪ مطابقت ۾ ڏسڻ کان پوءِ، ۽ سندس امير ۽ زرخيز روح جي بيشمار سچائي ۽ دل جي گهراين سان نازل ٿيڻ کي ٻڌڻ کان پوءِ؛ سپني نسلن لاءِ سندس عظيم تعليمات کي رڪارڊ ڪرڻ کان پوءِ؛ ۽ هاڻي انهن کي پڙهندڙن جي هٿن ۾ ڏيڻ کان پوءِ، مان پڪارڻ کان سواءِ رهي نٿو سگهان: او، منهنجي وڏي خوشي!

مان الله تعاليٰ کان دعا گهران ٿو ته استاد جا عظيم لفظ انهن جي دلين ۾ خدا تي پختي ايمان ۽ سندس لاءِ الاهي محبت جا دروازا کولي ڇڏين جيڪي ان جي خواهش رکن ٿا.

ٻيهر جنم جو نظريو اهو سائنسي طور تي ثابت ٿي سگهي ٿو

جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪائنات ۾ هڪ عادل خدا تي يقين رکي ٿو، ته پوءِ جنم جي خيال کي قبول ڪرڻ آسان ٿي ويندو آهي، ڇاڪاڻ ته ٻئي تصور هڪ ٻئي تي منحصر آهن. پر شڪي ۽ ملحد بابت ڇا؟ ڇا جنم جي حقيقت کي سائنسي طور تي انهن جي اطمينان لاءِ ثابت ڪري سگهجي ٿو؟ ۽ ڇا جنم جي نظريي کي سخت سائنسي تجزيي جي تابع ڪري سگهجي ٿو، نه رڳو اميد پيش ڪرڻ لاءِ پر ان جي سچائي جو ثبوت پڻ فراهم ڪرڻ لاءِ؟

مادي پرست سائنسدان دعويٰ ڪن ٿا ته انهن کي اڃا تائين خدا جي وجود جو ڪو به حقيقي ثبوت نه مليو آهي، ۽ تنهن ڪري اهي سندس منصفانه قانون جي وجود جو ڪو به ثبوت فراهم نٿا ڪري سگهن جيڪو سڀني انسانن کي اوتار ذريعي انهن موٽڻ سان ارتقا ۽ ترقي ڪرڻ جا برابر موقعا ڏئي ٿو.

اهڙن سائنسدانن کي معصوم ٻارن جي تڪليف، ناانصافي ۽ زندگي جي ناانصافي سڀ مبهم ۽ ناقابلِ بيان معاملا لڳن ٿا، جيڪي هڪ انصاف پسند خالق جي غير موجودگيءَ ڏانهن اشارو ڪن ٿا.

ٻئي طرف، هڪ منصفانه ۽ منصفانه خدا ۾ ايمان رکندڙ گهڻا ماڻهو پنهنجي يقين جو بنياد صرف عقيدي تي رکن ٿا، غير مومنن کي پيش ڪرڻ لاءِ ڪو به ثبوت نه آهي. اهي اڪثر ڪري پنهنجي ايمان جي جانچ ڪرڻ يا ان کي منطقي سوالن جي تابع ڪرڻ کان ڊڄندا آهن ڇاڪاڻ ته ان کي وڃائڻ يا سماجي بدامني پيدا ڪرڻ جو خوف آهي. ٻين لفظن ۾، اهي ڪنهن به سائنسي يا روحاني قانون کان بي خبر آهن جيڪو انهن جي عقيدي جي تصديق ڪري سگهي ٿو.

پر روحاني قانون کي ڇو اهڙي سخت تحقيق جي تابع نه ڪيو وڃي جيئن سائنسدان قدرتي واقعن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ تجرباتي طريقا استعمال

ڪندا آهن؟ هي سوال صديون اڳ هندستان ۾ روحاني عالمن پاران پڇيو ويو هو، جن رضاڪارانه طور تي ان جو جواب ڏيڻ لاءِ پيش ڪيو. انهن جي تجربن مان سائنسي طريقا نڪتا جيڪي ڪو به روحاني قانون کي ظاهر ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري سگهي ٿو، ۽ اهڙي طرح، تناسخ ۽ سپني آخري ڪائناتي سچائي کي سمجهڻ لاءِ.

جيستائين ثبوت جا ذريعا موجود آهن، ڪنهن کي به اهو چوڻ جو حق ناهي ته اوتار ڏانهن واپسي ۽ ٻيا روحاني قانون غلط آهن جيستائين هن طريقن کي آزمايو نه هجي ۽ حقيقتن کي پنهنجي اکين سان نه ڏٺو هجي.

شڪي فطرت پرست کي پنهنجي راءِ جو اظهار ڪرڻ جو حق آهي، پر اهو صرف هڪ راءِ رهي ٿو ۽ حقيقت نه.

قدرتي سائنس ۾، ڪنهن به نظريي کي ثابت ڪرڻ لاءِ مخصوص طريقيڪار تي عمل ڪرڻ ضروري آهي ته جيئن جاچ هيٺ جراثيم ننگي اک سان نظر نه ايندا آهن، تنهن ڪري انهن کي ڏسڻ لاءِ خوردبيني ضروري آهي. جيڪڏهن ڪو ماڻهو خوردبيني ذريعي ڏسڻ کان انڪار ڪري ٿو، ته اهو نه ٿو چئي سگهجي ته انهن جراثيم جي وجود جي نظريي جي جانچ ۽ تصديق ڪئي آهي. تنهن ڪري، انهن جي راءِ جو ڪو به وزن ناهي ڇاڪاڻ ته انهن نظريي جي صحيحيت کي ثابت ڪرڻ لاءِ تجويز ڪيل قاعدن تي عمل نه ڪيو آهي.

ساڳيو ئي روحانيت تي لاڳو ٿئي ٿو طريقا ٺاهيا ويا آهن، قاعدا قائم ڪيا ويا آهن، ۽ نتيجا هر ڪنهن کي پيش ڪيا ويا آهن جيڪي تجربا ڪرڻ لاءِ تيار آهن. بهرحال، مغربي دنيا ۾، روحاني قانونن جي ڇنڊڇاڻ لاءِ سائنسي طريقي جي کوٽ، انساني زندگي ۾ هڪ اهم قوت جي طور تي مذهب جي قدر کي تمام گهٽو گهٽائي ڇڏيو آهي. روحاني عقيدن کي گهري مطالعي ۽ منظم روحاني جاچ جو حتمي نتيجو سمجهڻ جي بدران انفرادي عقيدي جي مطابق قبول يا رد ڪيو ويندو آهي.

قديم هندستاني بابا انهن غير تبديل ٿيندڙ ڪائناتي قانونن کي ڪيئن دريافت ڪيو؟ پنهنجن آشرمن جي ليبارٽرين ۾ انساني زندگي ۽ سوچ تي تجربا ڪندي قدرتي شين جي فطرت کي سمجهڻ لاءِ، اسان کي قدرتي مواد سان تجربا ڪرڻ گهرجن ساڳي طرح، ٻيهر جنم، يا ڪيترن ئي جسمن ذريعي هڪ ئي روح جي منتقلي بابت سچائي کي دريافت ڪرڻ لاءِ، انساني شعور تي تجربا ڪرڻ ضروري آهي.

انهن قديم عالمن اهو معلوم ڪيو ته انساني خودي هڪ شخص جي سڄي زندگي ۾ تبديل نه ٿيندي آهي، جاڳڻ، خواب ڏسڻ ۽ غير خواب ڏسڻ واري ننڊ دوران سوچ ۾ مختلف تجربن ۾ اتار چڙهاؤ جي باوجود. انهن دريافت ڪيو ته حسي تاثرات، ماحول، خيال ۽ جسماني حالتون سڀ تبديل

ٿينديون آهن، پر خودي جو احساس، يا انا، پيدائش کان موت تائين بلڪل تبديل نه ٿيندي رهي ٿي.

هندستاني تجرباتي سائنسدانن تصديق ڪئي آهي ته جاڳڻ، خوابن غير خواب آور ننڊ جي اتار چڙهاؤ وارين حالتن کان آزاد، مسلسل، شعوري آزاد نگراني ذريعي، خود تي احتياط سان ڌيان ڏيڻ سان، هڪ شخص خود جي مسلسل دائمي فطرت کي محسوس ڪري سگهي ٿو.

هڪ شخص اڪثر ڪري انهن مان هڪ حالت کان واقف هوندو آهي اهي جاڳڻ دوران شعوري طور تي باخبر هوندا آهن، ڪڏهن ڪڏهن اهي پنهنجي خواب ڏسڻ واري حالت کان به واقف هوندا آهن اهو محسوس ڪرڻ غير معمولي ناهي ته ڪو ماڻهو خواب ڏسي رهيو آهي.

ڪجهه طريقن عملن ذريعي، هڪ شخص مٿي ذڪر ڪيل هر هڪ حالت جي شعوري آگاهي برقرار رکي سگهي ٿو. اهي شايد چوٿين حالت - اعليٰ شعور جي برڪت واري حالت - حاصل ڪرڻ جي قابل به هوندا.

ننڊ دوران، غير ارادي آرام ٿئي ٿو جڏهن اعصاب حواسن سرگرمي ختم ٿي وڃي ٿي مشق سان، ڪو ماڻهو جاڳندي شعوري ڪوشش ذريعي هي آرام پيدا ڪري سگهي ٿو. گهري ننڊ يا موت ، مڪمل آرام دل ريڙهه جي هڏي مان زندگي جي توانائي جي خارج ٿيڻ سان ٿئي ٿو. گهري مراقبي ذريعي، هي مڪمل آرام شعوري طور تي جاڳندي پيدا ڪري سگهجي ٿو. ٻين لفظن ، هر غير ارادي جسماني ڪم کي مخصوص مشقن ذريعي شعوري جان بوجھ ڪري ڪنٽرول ڪري سگهجي ٿو.

قديم هندستاني دانشورن اهو نتيجو ڪڍيو ته موت انساني جسم جي چراغ مان حياتياتي قوت جو ڪڍڻ آهي، جنهن ان جا اعصاب، حواس، اهم توانائي جا بيشمار چينل شامل آهن. جيئن بجلي ٽٽل بلب مان ڪڍڻ تي نه مرندي آهي، تيئن ئي زندگي جي قوت به ختم نه ٿيندي آهي جڏهن اها غير ارادي اعصاب مان ڪڍڻ تي ختم ٿيندي آهي. توانائي جو تباهه ٿيڻ ناممڪن آهي. اهو موت تي جسم مان ڪڍڻ ڪائناتي توانائي ڏانهن موٽڻ آهي.

ننڊ دوران، حسي ذهن ڪم ڪرڻ بند ڪري ٿو چاڪاڻ ته اعصاب برقي ڪرنٽ عارضي طور تي واپس ورتو ويندو آهي موت تي، انساني شعور مڪمل طور تي جسم ذريعي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ بند ڪري ٿو، جيڪو پوءِ هڪ مفلوج هٿ وانگر آهي؛ ان جو مالڪ ان جي موجودگي کان واقف آهي پر ان تي ڪنٽرول ڪرڻ يا عمل ڪرڻ جي قابل ناهي طبي رڪارڊ هڪ پادري جي ڪيس کي بيان ڪن ٿا جيڪو ڪوما داخل ٿيو پنهنجي چوڌاري ماڻهن کي پنهنجي ظاهري موت تي ماتم ڪندي ٻڌو، پر هو پنهنجي جسماني ڪمن ذريعي پنهنجن جذبات جو اظهار ڪرڻ جي قابل نه هو سندس

جسماني طريقا اوچتو بند ٿي ويا هئا □ سندس ذهني حڪمن جو جواب ڏيڻ
کان انڪار ڪري ڇڏيو. چوويهه ڪلاڪ هن حالت □ گذارڻ کان پوءِ، □ جيئن
ئي هن کي دفن ڪرڻ لاءِ ڪٽي وڃڻ وارو هو، هن هڪ زبردست ڪوشش
ڪئي □ حرڪت ڪرڻ □ ڪامياب ٿي ويو. هي واقعو خود جي احساس جي
تسلسل کي ظاهر ڪري ٿو جيتوڻيڪ جسم بي جان نظر اچي ٿو.

عقلمند چون ٿا ته انسان کي شعوري طور تي سرگرمي □ شعور کي
جسم کان الڳ ڪرڻ گهرجي، شعوري طور تي ننڊ جي حالت جو مشاهدو
ڪرڻ گهرجي، □ دل □ ريڙهه جي مرڪزن مان شعوري سرگرمي جي
رضاڪارانه واپسي جي مشق ڪرڻ گهرجي. ائين ڪرڻ سان، انسان
شعوري طور تي اهو قبول ڪرڻ سگهي ٿو ته موت ان تي لاشعوري طور تي
□ انهن جي مرضي کان سواءِ ڇا مسلط ڪندو.

اهم توانائي ميڊولا اوبلونگاٽا ذريعي جسم □ داخل ٿئي ٿي □ دماغ جي
ذخيري □ محفوظ ٿئي ٿي. اهو پوءِ اسپينل ڪالم □ زندگي □ شعور جي پنجن
پين مرڪزن ڏانهن لهي ٿو، جتي اهو حسي عضون □ جسم جي باقي حصي
□ ورهايو ويندو آهي.

موت تي، اهم توانائي مڪمل طور تي □ يقيني طور تي ريڙهه ڏانهن
واپس ورتي ويندي آهي □ ميڊولا اوبلونگاٽا ذريعي جسم مان نڪري ويندي
آهي. هڪ ماهر يوگي، مرضي □ شعور ذريعي، جسم □ حواسن مان هن اهم
توانائي کي ريڙهه ڏانهن ڪڍي سگهي ٿو □ ان کي مقدس تصور جي اعليٰ
ترين مرڪزن ڏانهن موڪلي سگهي ٿو، جتي اهي "مرده" هجڻ جي خوشي
جو تجربو ڪن ٿا - يعني، محدود جسماني شعور سان وابستگي جي نتيجي □
پيدا ٿيندڙ حسي وهمن کان آزاد ٿي ويندا آهن.

فرانسيسي □ پين يورپي طبيبن جي رڪارڊ □ هڪ دستاويزي ڪيس
آهي جيڪو ساڌو هريداس نالي هڪ شخص بابت آهي، جيڪو هندستاني
شهنشاهه رجنيت سنگهه جي دربار □ هو. هي ڪيس ظاهر ڪري ٿو ته ساڌو
هريداس پنهنجي اهم سرگرمي □ شعور کي پنهنجي جسم کان الڳ ڪرڻ
جي قابل هو، □ پوءِ ڪيترن ئي مهينن کان پوءِ انهن کي پيهر ڳنڍي سگهيو.
سندس جسم کي زمين جي اندر دفن ڪيو ويو، □ اهو علائقو ڪيترن ئي
مهينن تائين سخت، 24 ڪلاڪ نگراني هيٺ هو. هن عرصي جي آخر □،
سندس جسم کي يورپي طبيبن پاران ڪڍيو ويو □ ان جو معائنو ڪيو ويو جن
ڪيس مئل قرار ڏنو. بهرحال، هن اعلان کان ڪجهه منٽن بعد، هن پنهنجون
اکيون کوليون □ پنهنجي سڀني جسماني ڪمن تي ڪنٽرول حاصل ڪيو، بعد
□ ڪيترن سالن تائين جيئرو رهيو. هن مشق ذريعي سکيو هو ته پنهنجي
جسم □ ذهن جي سڀني غير ارادي ڪمن کي ڪيئن ڪنٽرول ڪجي. هو هڪ
روحاني عالم هو جنهن ڪائناتي قانون جي حقيقي نوعيت کي سمجهڻ لاءِ

بابائن پاران تجويز ڪيل روحاني تجربا ڪيا هئا. نتيجي طور، هو موت کان پوءِ انساني وجود جي تسلسل □ لافاني روح جي جوهر جي لافاني هجڻ کي ثابت ڪرڻ جي قابل هو.

جيڪي ماڻهو پاڻ کي پيهر جنم جي سائنسي سچائي ثابت ڪرڻ چاهين ٿا، انهن کي پهريان موت کان پوءِ شعور جي تسلسل جو مظاهرو ڪرڻ گهرجي شعوري طور تي جسم کي روح کان الڳ ڪندي. اهو صديون اڳ هندستاني روحاني عالمن پاران قائم ڪيل قاعدن تي عمل ڪندي ڪري سگهجي ٿو. جڏهن ڪو ماڻهو ننڊ دوران جاڳڻ، مرضي سان خواب ڏسڻ، □ پنجن حواسن کي شعوري طور تي الڳ ڪرڻ سکي ٿو - غير فعال طور تي نه جيئن ننڊ دوران ٿيندو آهي - □ جڏهن اهي دل جي ڪم کي ڪنٽرول ڪرڻ سکي ويندا، ته پوءِ اهي شعوري موت يا جسماني بي هوشي جي حالت (نه ته بي هوشي جي حالت) جو تجربو ڪري سگهندا.

اسان جا عالم چون ٿا ته پاڻ ٻاروتڻ، جواني □ پوڙهائپ جي سڀني مرحلن □ شعوري طور تي پاڻ کان واقف آهي. مجسم روح مسلسل انهن سڀني مسلسل حالتن کان واقف آهي جيڪي هڪ شخص تجربو ڪري ٿو، جنهن □ موت کان پوءِ ٻيو جسم حاصل ڪرڻ □ جسماني □ آسماني دنيا جي وچ □ منتقل ٿيڻ شامل آهي. هي سچائي روحاني سائنس □ ماهر ماڻهن طرفان غير متنازع آهي.

مٿي ذڪر ڪيل چئن حالتن ڏانهن وڃي ويندڙ طريقن تي عمل ڪندي، اسان خود کي ان جي وجود جي حالتن □ ٽريڪ ڪري سگهون ٿا. اسان شعوري طور تي ان کي موت دوران، ڪائناتي خلا □ ان جي گهمڻ، □ هڪ نئين جسم □ زندگي ڏانهن ان جي واپسي جي ٽريڪ ڪري سگهون ٿا.

جن کي اهي شيون نه سيکاريون ويندون آهن، اهي وڏي ننڊ دوران هوش برقرار رکڻ جي قابل نه هوندا آهن: موت اهڙيءَ طرح، اهي ڪنهن به پوئين حالت کي ياد نٿا ڪري سگهن جيڪا انهن تجربو ڪئي هئي، هڪ ئي زندگي دوران "گهري ننڊ" جا دور به نه.

قديم هندستاني عالمن جي طريقن کي اپنائڻ سان، جن انهن قانونن کي آزمايو □ ثابت ڪيو، □ دنيا کي قيمتي، تصديق ٿيل علم سان نوازيو، ڪو به ماڻهو ٻيهر جنم □ ٻين سڀني ابدي سچائي بابت سائنسي سچائي سکي سگهي ٿو.

روح جي مسڪراهٽ

هڪ سچي مسڪراهٽ روحاني خوشي جي مسڪراهٽ آهي، جيڪا غور و فڪر، خدا تي غور ڪرڻ، ۽ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ مان پيدا ٿئي ٿي. منهنجي مسڪراهٽ منهنجي اندر هڪ گهري خوشي مان نڪرندي آهي - هڪ خوشي جيڪا سڀني لاءِ دستياب آهي. اهو هڪ گلن واري گلاب جي دل مان نڪرندڙ خوشبو وانگر آهي. هي عظيم خوشي ٻين کي دعوت ڏئي ٿي ته پاڻ کي نعمت جي مقدس پاڻيءَ ۾ غرق ڪن.

چار حالتون آهن جن کان هڪ سراسري ماڻهو واقف آهي: خواهش پوري ٿيڻ تي خوشي، انڪار ڪرڻ تي ناخوشي، جڏهن نه خوش هجي ۽ نه اداس هجي ته بوريت، ۽ جڏهن خوشي، درد ۽ بوريت جي انهن جذبات يا نفسياتي حالتن تي قابو پائي ته سڪون.

امن هڪ انتهائي گهربل حالت آهي جيڪا غم ۽ خوشي ٻنهي جي غير موجودگي ۽ بوريت جي کوٽ جي نتيجي ۾ پيدا ٿئي ٿي. اهي حالتون روح جي مٿاڇري تي مسلسل لهرون پائينديون آهن. درد ۽ خوشي جي انتشار واري لهرن تي سوار ٿيڻ کان پوءِ، جنهن ۾ بار بار ٿڪاوٽ جي ڪوتائي ۾ پڻ شامل آهي، امن جي پرسڪون سمنڊ تي ترڻ ۾ خوشي آهي پر امن کان وڌيڪ روحاني خوشي آهي - روح جي خوشي - آخري خوشي اها هڪ دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي پر هميشه لاءِ روح سان گڏ رهندي آهي. هي عظيم خوشي صرف الاهي موجودگي جي شعور ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي.

جيڪڏهن توهان چنڊ جي روشني هيٺ پاڻيءَ جو پيالو رکو ۽ پوءِ ان کي هلايو، ته توهان چنڊ جي هڪ بگڙيل تصوير ڏاهيندا. جڏهن پاڻي پيالي ۾ اڃي ٿو، ته ان جو عڪس صاف ٿي ويندو آهي. اهي لمحا جڏهن پيالي ۾ پاڻي بيهڻ ۽ چنڊ جي چهري کي وضاحت سان ظاهر ڪرڻ جي برابر آهن. غور فڪر جي سڪون ۾، سڀني احساسن ۽ خيالن جي لهرن کي ذهن مان وهڻ بند ٿي ويندو آهي ۽ امن جي هن گهري حالت ۾، غور فڪر ڪندڙ شخص، ان سڪون ۾، روح جي ڍنڍ ۾ عڪاسي ٿيل الاهي موجودگي جي پوري چنڊ کي ڏسي ٿو.

امن هڪ غير فعال حالت آهي، جيڪا خوشي، درد ۽ لاتعلقي جي لهرن جي غير موجودگي آهي. اهڙي طرح، مراقبي کي ٿوري وقت کان پوءِ، جذبات جي لهرن کي ٻيهر تجربو ڪرڻ لاءِ راغب ڪيو ويندو آهي پر مراقبي جي سڪون جيتري گهري ٿيندي آهي، اوترو ئي اهو روحاني سڪون ۾ تبديل ٿيندو آهي ۽ نتيجي طور، مثبت خوشي ۾، ته جيئن مراقبي هڪ اهڙي

خوشي جو تجربو ڪري جيڪو مسلسل تجديد ۽ مڪمل طور تي مطمئن هجي.

جڏهن توهان سمهندا آهيو، توهان غير فعال طور تي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو پر جڏهن توهان شعوري طور تي مراقبي ذريعي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو، ته پهرين شيءِ جيڪا توهان محسوس ڪندا آهيو اها امن جي حالت آهي، ۽ توهان جي چهري جا عضوا قدرتي طور تي هڪ مسڪراهٽ ناهيندا آهن جيڪا اندروني امن کي ظاهر ڪري ٿي پر توهان کي پنهنجي روح جي پاڪائي کي محسوس ڪرڻ لاءِ امن جي هن حالت کان ٻاهر ڏسڻ گهرجي - هڪ پاڪائي جيڪا حسي محرڪن کان بي داغ هجي يا حواسن سان لاڳاپيل خيالن جي خودڪار رد عمل کان پوءِ جيڪا حالت توهان تجربو ڪندا آهيو اها دائمي، هميشه تجديد ڏيندڙ خوشين مان هڪ آهي.

پيغمبر ۽ بزرگ پنهنجي دلين ۾ هي خوشي مسلسل رکندا آهن. اهي سلامتي ۽ سڪون محسوس ڪندا آهن، اهي غصي جي طوفانن کان بي خوف ۽ ناقابل شڪست آهن، ۽ پريشانيون ۽ خوف انهن کي نه ڇهندا آهن. عقل يا بصيرت جي چلڪي کي استعمال ڪندي، اهي پنهنجي سوچن يا ٻين جي خيالن کي ذهن جي آپريٽنگ ٽيبل تي ورهائي سگهن ٿا جڏهن ته پنهنجو سڪون ۽ سڪون برقرار رکندا آهن. هن خوشگوار حالت ۾، سڀ اداسي غائب ٿي ويندي آهي، ۽ روحاني فهم خوش سالڪ جي وجود ۾ اپرندو آهي، الاهي سان انهن جو تعلق مضبوط ڪندو آهي.

گهڻيون مسڪراهٽون مهربانيءَ جي عملن مان پيدا ٿيندڙ سٺن جذبن مان نڪرنديون آهن، يا دوستي، پيار، نرمي، يا رحم جي جذبن مان پيدا ٿينديون آهن پر مسڪراهٽ جو سڀ کان شاندار طريقو اهو آهي جڏهن ڪنهن جو دل خدا جي محبت سان ڀريل هجي ته پوءِ ماڻهو هر ڪنهن سان پيار ڪري سگهندو ۽ مسلسل مسڪراهٽ ڪري سگهندو مسڪراهٽ جون ٻيون سڀ صورتون عارضي آهن ڇاڪاڻ ته جذبات، پلي ڪيترا به سٺا هجن، ٽمٽار، ختم ٿي ويندا آهن، ۽ پوءِ مري ويندا آهن. صرف هڪ شيءِ جيڪا رهي ٿي اها خدا جي خوشي آهي جڏهن توهان وٽ اها خوشي هوندي آهي، ته توهان هر وقت مسڪراهٽ ڪري سگهو ٿا؛ ٻي صورت ۾، توهان ڪنهن اهڙي شخص لاءِ پيار محسوس ڪرڻ جي قابل نه هوندا جيڪو توهان جي مهرباني جو جواب بدتميزي سان ڏيندو آهي.

مان هڪ ماڻهوءَ کي سڃاڻان ٿو جنهن پنهنجي زال جي وفات تي تمام گهڻو غم ڪيو، مون سندس ظاهري، بناوتي جذبات کي جانچيو ۽ کيس چيو،

"تون هڪ مهيني اندر ٻي شادي ڪندين" هو ناراض ٿي ويو □ مون کي ٻيهر ڏسڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو، پر هن پنهنجي زال جي وفات کان هڪ مهيني اندر ٻي شادي ڪئي. هن سوچيو ته سندس پهرين زال لاءِ پيار تمام گهڻو هو، پر هو ڪيس تمام جلد وساري ويو!

مان پنهنجي استاد، سري يُڪتسوارجي کان سکيل عظيم سبق ڪڏهن به نه وساريندس، جڏهن هن مون کي هي ننڍڙي ڪهاڻي ٻڌائي:

"جڏهن مان ننڍڙو ڇوڪرو هوس، مون کي پاڙيسرين جو هڪ ننڍڙو، بدصورت نظر ايندڙ ڪتو رکڻ جو جنون هو، □ مان ان ڪتي کي حاصل ڪرڻ لاءِ هفتن تائين گهر □ فساد مچائيندو هوس. مون وڌيڪ خوبصورت نظر ايندڙ پالتو جانورن جي سپني آڇن کي ضد سان رد ڪري ڇڏيو. مون کي صرف اهو ڪتو گهرجي ها □ ٻيو ڪو نه."

ساڳيو ئي لڳاءُ ماڻهن کي ان □ گرفتار ڪري ٿو جنهن کي انفيٽيوشن چيو ويندو آهي. عاشق هڪ خاص چهري ڏانهن ايترو ته مقناطيسي طور تي ڇڪيل هوندا آهن جو اهي ٻئي هنڌ تسلي نه ڳولي سگهندا آهن پر جيڪو حسن اسان کي ٻين □ ڳولڻ گهرجي اهو نيڪ عملن، نيڪ ڪردار □ روحاني رجحانن جي حسن آهي، جسماني خوبصورتي نه.

جڏهن توهان جو روح خوشي سان پرجي ويندو آهي، توهان پرڪشش ٿي ويندا آهيو. مون کي هڪ سچي، معصوم مسڪراهٽ کان سواءِ ڪجهه به پسند ناهي ڇو ته ان کان سواءِ، ماڻهو ڪٺ پتلين کان مختلف نه آهن. اج اهي ڇون ٿا ته اهي توهان کي هميشه لاءِ پيار ڪندا، □ سڀاڻي اهي دفن ٿي ويندا. پوءِ انهن جو عظيم پيار ڪٿي آهي؟ □ اهو مڪمل يقين ڪٿي آهي، "تون منهنجي زندگي آهين، □ مان توهان کي هميشه لاءِ پيار ڪندس؟"

پر جيڪڏهن توهان خدا کي توهان کي ڇوڻ ڏيو، صرف هڪ ڀيرو به، "مان توهان سان پيار ڪريان ٿو،" ته اهو پيار واقعي دائمي هوندو ڇو انساني پيار جي ٽڪرن، چند پئسن، يا هي يا اهو ڳولڻ □ وقت ضايع ڪريو، جڏهن ته توهان خدا □ سڀ ڪجهه ڳولي سگهو ٿا: دنيا □ سڀ پيار، وجود □ سڀ طاقت؟ اسان کي طاقت جي لالچ □ خدا کي نه ڳولڻ گهرجي، پر پيار جي خواهش مان پوءِ اسان کي سڀ کان وڏو خزانو ملندو □ جڏهن اسان خدا کي هڪ گهري، دل سان پيار ڪندا آهيون، ته هو اسان کي جواب ڏيندو، □ اسان سندس پيار کي پنهنجي دلين □ ڌڙڪندي محسوس ڪنداسين.

ڳولا ڪندڙ کي گهٽو ڪري مراقبو ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته خدا تي غور ڪرڻ سان زندگي مٿي ٿيندي آهي مراقبو پئسن، انساني پيار، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي ڳولا ۾ بيشمار ڪلاڪ گذارڻ کان تمام وڏو آهي جيڪو ذهن ۾ اچي سگهي ٿو جيترو وڌيڪ مراقبو ڪري ٿو، ۾ جيترو وڌيڪ ماٺهو جو ذهن ڪم ڪندي روحاني حالت ۾ مضبوطي سان قائم رهي ٿو، اوترو ئي مسڪرائڻ جي قابل ٿي ويندو آهي مان هاٺي ۾ هميشه ان دائري ۾ آهيان - خدا جي برڪت واري شعور ۾ مون کي ڪجهه به متاثر نٿو ڪري ڇا اڪيلو هجي يا ٻين سان، خدا جي خوشي هميشه منهنجي اندر ڌڙڪندي آهي مون پنهنجي مسڪراهٽ کي برقرار رکڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا آهن پر ان مسڪراهٽ کي کٽڻ سخت محنت هئي! اهي ساڳيون مسڪراهٽون توهان جي اندر به آهن - روح جي ساڳي خوشي ۾ خوشي توهان جي اندر رهندي آهي توهان کي انهن کي حاصل ڪرڻ جي ضرورت ناهي، صرف انهن کي ٻيهر حاصل ڪرڻ لاءِ توهان انهن کي حواسن سان خود تسڪين ذريعي عارضي طور تي وڃائي ڇڏيو، ۾ توهان انهن کي ٻيهر حاصل ڪري سگهو ٿا

جيڪو به اهو مڃي ٿو ته جسماني شيون، جيڪي ڏسڻ، ٻڌڻ، ذائقو، بوءِ ۾ ڇهڻ ذريعي لطف اندوز ٿي سگهن ٿيون، خالص خوشي آڻين ٿيون، اهو سخت غلطي آهي. حواس خوشي نه ڏيندا آهن؛ بلڪه، اهي اسان کي ان کان محروم ڪن ٿا جيڪڏهن توهان پنهنجي خوشي تي شرطون لاڳو ڪندا آهيو، جهڙوڪ اهو چوڻ ته، "مان خوش نه ٿي سگهان جيستائين مان اهو چهرو نه ڏسان،" توهان ڪڏهن به خالص، بي ملاوٽ خوشي جو مزو نه چکي سگهندا، ڇاڪاڻ ته حسي خوشيون عارضي آهن ڏينهن ۾ سال جسماني خوبصورتي تي پنهنجو اثر وجهن ٿا. مادي دنيا ۾ هر شيءِ تبديلي جي قانون جي تابع آهي. تنهن ڪري، جيتوڻيڪ ڪو ماٺهو دنيا ۾ هر خوبصورت چهرو ڏسي سگهي ٿو، هر آواز ٻڌي سگهي ٿو، ۾ هر شيءِ کي ڇهي سگهي ٿو جيڪا هو چاهي ٿو، انهن کي اجا تائين سچي خوشي نه ملندي. تڏهن به، اهي پاڻ کي اهو سوچڻ ۾ دوکو ڏئي سگهن ٿا ته اهي خوش آهن. ڪڏهن ڪڏهن، ڪجهه حاصل ڪرڻ لاءِ زبردست ڪوشش ڪرڻ کان پوءِ، اهي دريافت ڪن ٿا ته شيءِ ۾ ڪا به خوشي ناهي، تنهن هوندي به، اهي پنهنجي ڪيل ڪوشش مان ڪجهه اطمينان حاصل ڪندا آهن، ۾ تنهن ڪري اهي سوچيندا آهن ته اهي خوش آهن پر هن قسم جي اطمينان عارضي ۾ عارضي آهي.

تنهن ڪري حواسن ۾ خوشي ڳولڻ بيڪار آهي روحاني خوشي لفظن ۾ چهري جي تاثرات ۾ ڳولڻ ۾ اظهار ڪرڻ گهرجي جڏهن ڪو ماٺهو اهو ڪندو آهي، ته هڪ ننڍڙي مسڪراهٽ به پنهنجي چوڌاري موجود هر ڪنهن

کي پنهنجي برڪت واريءَ مقناطيسيت سان ڏيکيندي، ۾ ٻيا خوش محسوس ڪندا.

پر صرف خدا ئي دلين کي بدلائي سگهي ٿو اسان کي نيڪي ڪرڻ جي صلاحيت پاڻ کي نه ڏيڻ گهرجي. وجود ۾ نيڪي جو واحد سچو ڪندڙ خدا آهي. هي دنيا سندس آهي جيڪڏهن توهان سندس موجودگي محسوس ڪندا ۾ سمجهندا ته هو هر شيءِ تي ڪنٽرول ۾ آهي، ۾ جيڪڏهن توهان هر شيءِ سندس حوالي ڪندا - سٺا ڪم ۾ خراب ڪم به - توهان اهو ڏسي حيران ٿي ويندا ته توهان جا سيئي عمل نيڪ ڪمن ۾ تبديل ٿي ويندا.

جڏهن خدا جو شعور توهان سان گڏ هوندو، ته توهان ڪجهه به ڪرڻ جي قابل نه هوندا جيڪو هن کي ناراض ڪري ٿو. اسان کي پنهنجون زندگيون هن لاءِ وقف ڪرڻ گهرجن ۾ اهو تسليم ڪرڻ گهرجي ته اهو خدا آهي جيڪو عظيم خيالن کي متاثر ڪري ٿو ۾ اسان کي نيڪ ڪم ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو. اسان کي ان "انا" کي ختم ڪرڻ گهرجي، جيڪو هن آزاد ڪندڙ علم ۾ سڀ کان وڏي رڪاوٽ آهي. جيڪڏهن خدا انهن جي ميڊولا اوبلونگاٽا ۾ زندگي جي ننڍڙي چمڪ کي وسائي ڇڏي ته ڪو ماڻهو پنهنجو هٿ مٿي ڪرڻ جي قابل نه هوندو! [بنيادي نقطو جنهن ذريعي زندگي جي قوت جسم ۾ داخل ٿئي ٿي]

مان هڪ پيري ٻاهر ويٺو هوس، ۾ تمام گهٽي ٿڌ هئي، مون پنهنجي شعور کي اندر ڏانهن موڙيو، ۾ اک ڇنڀڻ ۾، مون کي هاڻي ٿڌ محسوس نه ٿي رهي هئي، مان بيحد خوشي سان پرجي ويس، ۾ وقت بوقت، مون پنهنجي جسم ۾ پنهنجي چوڌاري هر شيءِ کي هڪ ئي روشني ۾ ڦهليل ڏٺو، جيڪڏهن مان انهن تي ڌيان ڏيان ته مان پنهنجي چوڌاريءَ شڪلون ڏسي سگهان ٿو، ۾ جيڪڏهن مان روشني تي ڌيان ڏيان ته دنيا غائب ٿي ويندي. شعور کان سواءِ ڪجهه به نه ٿو ڏسي سگهجي جيڪڏهن توهان کي پنهنجي ذهن تي مڪمل ڪنٽرولِ آهي ۾ پنهنجي اندر، پنهنجي اندر ڏسو، توهان اهو عظيم الاهي روشني ڏسندا، جيتوڻيڪ توهان جون اکيون کليل هجن.

جڏهن توهان پنهنجي اکين ذريعي پنهنجي نظر کي ٻاهر ڦيرايو ٿا، ته توهان جو شعور ٻاهرين دنيا کي ڏسي ٿو. وجود ۾ هر شيءِ خدا جي ڪائناتي فلم ۾ هڪ متحرڪ تصوير آهي. ان ڏينهن، مان انهن احساسن ۾ خيالن کي ڏسڻ جي قابل ٿيس جيڪي منهنجي شعور لاءِ خواب هئا. خدا مان نڪرندڙ احساس مون کي ڪنهن به احساس کان سواءِ خالص خوشي محسوس ڪرڻ جي قابل ٿيس جڏهن مون پنهنجي شعور کي اندر ڏانهن موڙيو جيتوڻيڪ مان ان سخت ٿڌ ۾ ويٺو هوس، صرف هلڪا ڪپڙا پائي رهيو هوس،

مان ٿڌ محسوس ڪري سگهيس ۽ نظارا غائب ٿي ويا، ۽ صرف خوشي پکڙي ٿي. بعد ۾، مون ان عظيم خوشي جو تجربو ڪندي ڪجهه احساس محسوس ڪيا.

اسان کي پاڻ کي خدا کي محسوس ڪرڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي اسان کي هڪ ننڍڙي دعا پڙهڻ يا هڪ سادي روشنيءَ ڏسڻ سان مطمئن نه ٿيڻ گهرجي. جيڪو به پنهنجي جنسي خواهشن کي معقول طور تي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو، ڪجهه حد تائين پنهنجي حواسن کي منظم ڪري سگهي ٿو، ۽ پنهنجي پوري طاقت سان خدا جي پيروي ڪري سگهي ٿو، اهو بلاشبہ هڪ الاهيءَ ملاقات جو تجربو ڪندو جيڪڏهن انهن ۾ ان جي خواهش هجي جيتوڻيڪ ڪو ماڻهو اخلاقيات جو وڏو حامي هجي ۽ روحاني رجحانات ۽ مزاج رکي ٿو، اهو حقيقي الاهي احساس کان سواءِ ڪافي ناهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو روحاني تجربي جي خواهش رکي ٿو، ته ان کي صحيح طرح سان غور ڪرڻ گهرجي ۽ خدا کي چوڻ گهرجي: "خداوند، مون کي پنهنجون ڪمزوريون معلوم آهن، پر اهيءَ منهنجي ۽ توهان جي وچ ۾ رڪاوٽ نه بڻجنديون، مان صرف توهان سان گڏ رهڻ چاهيان ٿو چاڪاڻ ته توهان ئي مون کي پيدا ڪيو آهي ۽ منهنجو پهريون فرض توهان جي طرف آهي."

عقلمند ماڻهو ڳوليندڙ کي صلاح ڏين ٿا ته هو پاڻ کي گنهگار نه سمجهي، نه ئي پاڻ کي نيڪ سڏائي ۽ مغرور ٿئي، پر ان جي بدران اهو محسوس ڪري ته خدا هن سان گڏ آهي ۽ هن جي ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي. پوءِ هو هڪ نئين دنيا ڏسندو. الاهي شعور کان سواءِ، هي دنيا تڪرار، تشدد، ۽ تلخ ۽ خوفناڪ مايوسين سان ڀريل لڳي ٿي. ان اعليٰ الاهي شعور کان سواءِ ڪا به پناهه ناهي.

هڪ سيڪنڊ ۾، خدا ڪنهن به اهڙي شخص جي صحيح نقل ٺاهي سگهي ٿو جيڪو موت جي ذريعي هن دنيا مان هليو ويو آهي اسان کي هن سچ کي سڃاڻڻ گهرجي خدا چاهي ٿو ته اسان سمجهون ته هي تخليق صرف هڪ تماشو آهي جيڪڏهن اسان شو کي تمام گهڻو سنجيدگيءَ سان وٺون ٿا، ته اسان ڏک برداشت ڪنداسين ۽ ان جي خوشي وڃائي ڇڏينداسين، ۽ اسان ان جي بيمارين، دردن، غمن ۽ بارن سان زندگي برداشت ڪرڻ جي قابل نه رهنداسين.

جڏهن ڪا به شيءِ مون کي جسماني تڪليف ڏئي ٿي، ته مان پنهنجي ذهن کي پنهنجي ابرو جي وچ ۾ روحاني مرڪز تي رکان ٿو، ۽ مون کي ڪو

به درد محسوس نه ٿئي پر جڏهن مان درد جي سرچشمي تي ڌيان ڏيان ٿو، ته مان ان کي هڪ وهم سمجهندو آهيان جيڪڏهن توهان پنهنجي روحاني شعور کي برقرار رکي سگهو ٿا، ته توهان کي ڏک نه ٿيندو جڏهن غم جا وهمي پاڇا توهان جي روح جي اڳيان گذرندا. خدا کان مسلسل دعا گهرو ته جيئن هو پاڻ کي توهان جي اندر جي منفرد ۾ خوشگوار حقيقت طور ظاهر ڪري.

ماڻهو تمام گهڻو وقت ضايع ڪن ٿا، ۾ موت انهن کي هڪ هڪ ڪري کسي وٺي ٿو. زندگيءَ جو مقصد خدا کي ڳولڻ آهي، ۾ انسان کي اهو مقصد حاصل ڪرڻ کان سواءِ هن جسم کي نه ڇڏڻ گهرجي.

خدا چاهي ٿو ته اسان پنهنجي شعور کي بلند ڪريون ۾ هن دنيا جي ٻتي کان مٿي اٿيون، پر هو انسان کي مستقل طور تي وهمن جي هن پناهه گاهه مان نڪرڻ جي اجازت نه ڏيندو جيستائين هو پاڻ کي خواهشن جي بيماري کان شفا نه ڏئي.

اسان کي اهو سڀ ڪجهه ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان خدا جي خاطر ڪريون ٿا. خدا لاءِ ڪم ڪرڻ روحاني ترقي حاصل ڪرڻ لاءِ مراقبو جيترو ضروري آهي.

رات جو، جڏهن شاگرد خدا تي غور ڪري ٿو، ته سندس روح بلند ٿئي ٿو ۾ هو سندس خوشي ۾ غرق محسوس ڪري ٿو جڏهن هو ڏينهن جو پنهنجو ڪم ڪري ٿو، ته هو پاڻ سان گڏ ان حالت جي يادگيري آڻيندو آهي ۾ ان جي خوشي کي برقرار رکندو آهي، اهڙي طرح خدا سان رابطي ۾ رهندو آهي، ۾ هو هميشه مسڪرائي ۾ چئي سگهندو: "تورو غم يا توري خوشي، يا تورو امن، منهنجي روح جي هميشه نئين ٿيندڙ خوشي ۾ ڪو به شور يا بيچيني پيدا نٿو ڪري سگهي".

اسان کي زندگي جي فريب ڏيندڙ وهمن تي ٿنولي ڪرڻ گهرجي ۾ ان کي هميشه بدلجندڙ، عارضي ڪائناتي تصويرن جي هڪ سلسلي جي طور تي ڏسڻ گهرجي صرف تڏهن ئي اسان ڪائناتي وهمن جي جادو کان بچي سگهنداسين اسان کي خدا جي فضل ۾ رهڻ گهرجي جڏهن اسان زندگي جي مختلف واقعن جي وچ ۾ مضبوط ۾ پرعزم بيٺا رهي سگهون ٿا، اسان کي احساس ٿيندو ته خدا ڪائنات ۾ واحد سچي حقيقت آهي خدا اسان کي نقصان پهچائڻ نٿو چاهي چاڪاڻ ته هن اسان کي پنهنجي شڪل ۾ پيدا ڪيو آهي اسان کي پاڻ کي ڪمزور انسانن وانگر سوچڻ بند ڪرڻ گهرجي ۾

اسان جي اندر موجود وڏي ڪائناتي صلاحيت کي سجاڻڻ گهرجي، آزاد ٿيڻ جي انتظار □.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪينسر يا ڪنهن ٻئي بيماري □ مبتلا هوندو آهي، ته اهو ڪو معمولي معاملو ناهي، تڏهن به، نبين □ بزرگن گهڻو ڪجهه برداشت ڪيو، بيمارن کي شفا ڏني □ ڪجهه ته مئلن کي جياريو، □ انهن جي الاهي خوشي انهن جي سڄي زندگي انهن سان گڏ رهي. ساڳئي طرح، اسان کي پنهنجي دل، ذهن □ ارادن سان خدا ڏانهن موٽڻ گهرجي پر اسان ان تائين پهچي نه سگهنداسين جيستائين اسان اهو نه مڃيون ته اسان هن کي سڀني کان وڌيڪ چاهيون ٿا.

انسان کي خدا کان سوال نه ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن هو ڪندو ته هو صرف شڪ پيدا ڪندو. هو سندس قانونن کي نه ڄاڻي سگهندو جيستائين هو ساڻس گڏ نه ٿيندو. پوءِ انهن قانونن کي خالص عقلي نقطه نظر کان سمجهڻ جي ڪوشش □ وقت ڇو ضايع ڪجي؟

جيڪڏهن توهان اهڙو ناول پڙهو جتي هيرو سان بدسلوڪي ڪئي وڃي □ ولن فتح حاصل ڪندو نظر اچي، □ جتي هر باب ان کان اڳ واري جي تضاد □ هجي، ته توهان ليکڪ کان مايوس □ ناراضگي محسوس ڪندا پر جڏهن توهان آخري باب پڙهندا، ته توهان راحت محسوس ڪندا □ ان کي ان جي پيچيدگي □ پيچيده پلاٽ جي ڪري هڪ شاندار ناول سمجهندا. ساڳي طرح، خدا وجود □ سڀ کان وڏي ناول جو ليکڪ آهي، □ تخليق جا تضاد □ پيچيدگيون عظيم ترين انساني ذهن کي به حيران ڪري ڇڏينديون پر جڏهن اسان ڪيس آخري باب □ کوليندا، ته هو انساني زندگي جي سڀني اسرارن جا حل ظاهر ڪندو، □ اسان کي سندس انصاف □ حڪمت تي ڪو شڪ نه هوندو جڏهن اسان کي سڌو سنئون ڪائنس جواب ملندو. اهو ڪيترو شاندار آهي!

الاهي موجودگي شڪ، غم □ خوف کي ختم ڪري ٿي جن جي دلين □ خدا رهندو آهي، اهي خوف کان مغلوب ٿي ويندا آهن، ان کان پڇندا آهن □ پاڻ کي ڪائناتي وهمن کان آزاد ڪندا آهن پوءِ اهي مسڪرائيندا □ چوندا، "آخرڪار، مان زندگي جو راز □ وجود جا راز ڄاڻان ٿو" پر اسان کي پهريان علم جي ڳولا نه ڪرڻ گهرجي اسان کي پهريان خدا سان پيار ڪرڻ گهرجي، □ پوءِ هو اسان کي اهو سڀ ڪجهه ظاهر ڪندو جيڪو اسان ڄاڻڻ چاهيون ٿا. جڏهن اهو ٿيندو، منهنجا دوست، توهان هڪ مستقل مسڪراهٽ مسڪرائيندا توهان جا خيال، لفظ، لڪٽيون، □ جيڪو ڪجهه توهان ڪندا آهيو اهو مسڪراهٽ جي چمڪندڙ خوشي سان ڀريل هوندو جتي به توهان غور

ڪندا، توهان مسڪراهٽ جي خوشبو ڇڏيندا، ۽ جيڪي به ان جڳهه تي ايندا اهي سڀ خدا سان مسڪراهٽ ڪندا.

جڏهن توهان سندس ناقابلِ بيان نعمت ۾ رهو ٿا ته توهان هميشه مسڪرائي سگهو ٿا، ڇاڪاڻ ته اهو تمام گهڻو مقدس آهي جنهن بابت ڳالهايو نٿو وڃي.

توهان تي سلام هجي

خود غرضي ۽ پرهيزگاري

جيڪو هڪ فرد ٻين کي پيش ڪري ٿو يا موڪلي ٿو - لفظن، عملن ۽ سوچن ۾ - اهو ساڳئي طريقي سان ۽ ساڳئي حد تائين انهن ڏانهن واپس ڇڪيندو. انهن جي حقيقي فطرت انهن جي چهري جي تاثرات ۽ عملن ذريعي ظاهر ٿيندي. ٻيا انهن جي نفسياتي لرزش يا لهرن کي محسوس ڪندا، ۽ انهن جي رد عمل انهن لرزش جي نوعيت سان مطابقت رکندا - منفي يا مثبت.

جيڪو به ٻچڙي خود غرضي جو رستو اختيار ڪندو، ٻيا ان کان سڀ ڪجهه وٺڻ جي ڪوشش ڪندا جيڪو ان وٽ آهي، پر جيڪڏهن هو ان کان مختلف آهي، ته ٻيا ان کي سخاوت ۽ همدردي ڏيکاريندا.

اسان سڀ ڪجهه حاصل نٿا ڪري سگهون. اسان وٽ جيڪو ڪجهه آهي اهو خدا جو تحفو آهي، جيڪو اسان جي هن زمين تي رهڻ دوران عارضي استعمال لاءِ آهي. جلد يا دير سان، اسان کي پنهنجي ملڪيت کان الڳ ٿيڻو پوندو، ڇا اهو حادثن، چوري، ٺڳي ۽ قاتڻ، يا موت جي ذريعي هجي. تنهن ڪري، جڏهن اسان صرف ملڪيت جي خاطر ڪنهن به شيءِ کي چنبڙڻ يا پڪڙڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، ته اسان پاڻ کي ٺڳي رهيا آهيون.

جيتوڻيڪ اهي جسم جن ۾ اسين ڪيترن سالن کان رهون ٿا، هڪ ڏينهن انهن کي به ڇڏي ڏنو ويندو تنهن ڪري، اهو هڪ غلطي آهي ته پاڻ کي اهو مڃڻ تي مجبور ڪيو وڃي ته اسان وٽ اهڙيون شيون آهن جيڪي واقعي قبضي ۾ نه ٿي سگهن جڏهن اسان کي ڪا شيءِ ڏني وڃي ٿي،

اسان کي سمجهڻ گهرجي ته اها صرف هڪ محدود وقت لاءِ اسان جي آهي، ۽ اسان کي ان کي ٻين سان شيئر ڪرڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ضرورت کان وڌيڪ خواهش ڪندو آهي، ته ان لاءِ وڏا مسئلا انتظار ڪري رهيا هوندا آهن.

عاجز ماڻهو جيڪو خدا سان پيار ڪري ٿو، اهو سڀني کان وڏو آهي
خدا اسان کان لڪيل ناهي، هو اسان سان ڳلن ذريعي، اسان
جي خيالن ذريعي، ۽ سچي تخليق ذريعي ڳالهائي ٿو.
وجود جو واحد مقصد انسان کي پنهنجي راز کي حل ڪرڻ ۽ اهو
احساس ڏيارڻ آهي ته خدا سندس پويان آهي.
جيڪي پاڻ ۾ هم آهنگيءَ ۽ اتفاق محسوس ڪن ٿا، اهي فطرت ۾
هم آهنگيءَ ۽ اتفاق کان واقف آهن.

ڪو شڪ ناهي ته اسان کي بنيادي ضرورتون هجڻ گهرجن جهڙوڪ کاڌو، ڪپڙا ۽ ڪجهه مالي تحفظ، پر انهن شين جي ڳولا ۾ اسان کي غير ضروري ضرورتن کان نجات حاصل ڪرڻ گهرجي، ۽ ان مان منهنجو مطلب آهي ضرورت کان وڌيڪ حاصل ڪرڻ جي ظاهري خواهشون ۽ جلندڙ خواهشون.

اسان کي اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ۾، اسان کي ٻين جي ضرورتن ۾ پڻ مدد ڪرڻ گهرجي ۽ جيڪو اسان ڪمائيندا آهيون اهو گهٽ خوش قسمت ماڻهن سان شيئر ڪرڻ گهرجي.

اچو ته ياد رکون ته اسين عالمي خاندان جو هڪ لازمي حصو آهيون ۽ ان کان سواءِ رهي نٿا سگهون ڪاريگر، موجد، يا هاري کانسواءِ زندگي ڪيئن هوندي؟ خدمتن ۽ مهارت جي تبادلي ذريعي، خدا چاهي ٿو ته اسان ٻين بابت سوچيون، ڇاڪاڻ ته صرف پنهنجي لاءِ جيئڻ هڪ وڏي غلطي آهي.

جڏهن اسان پنهنجي خوشي بابت سوچيون ٿا، ته اسان کي ٻين جي خوشي بابت به سوچڻ گهرجي. اهو ضروري ناهي ته عالمي خاندان جي خاطر سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيو، ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي پر اسان کي ٻين سان همدردي ڪرڻ گهرجي ۽ انهن جي ضرورتن تي غور ڪرڻ گهرجي جيئن اسان جو پنهنجو خدا چاهي ٿو ته اسان هڪ ٻئي کي ايترو ڏيو جيترو اسان هڪ ٻئي کان حاصل ڪريون ٿا. ٻيا اسان جا عظيم پاڻ آهن پر عام ماڻهو صرف پنهنجي باري ۾ سوچيندو آهي، سڀ کان پهرين.

ڪو شڪ ناهي ته بقا جي جبلت مضبوط آهي پر دنيا اسان جي اندر هن احساس کي وڌائي ٿي □ هر شيءِ سان جڙيل رهڻ جي ضرورت کي ظاهر ڪري ٿي جيڪا اسان جي آهي. تنهن هوندي به، اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا جا سڀئي ٻانها سندس خاندان آهن □ اسين سڀ هن ڌرتيءَ تي ڀائر □ ڀينرون آهيون.

خدا انسان کي عقل □ سمجهه سان نوازيو آهي، جيڪو اسان کي ٻک □ ٽڌ جو تجربو ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿو. اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان جي چوڌاري پيا به ٻک □ ٽڌ جو تجربو ڪن ٿا. جڏهن اسان پنهنجو آرام ڳوليون ٿا، ته اسان کي ٻين کي به آرام ڳولڻ □ مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. جيئن ته اسان کي درد □ ڏک ناپسند آهي، اسان کي پنهنجي چوڌاري ضرورتمندن ڏانهن مدد جو هٿ وڌائڻ گهرجي ته جيئن انهن جي ڏک کي گهٽائي سگهجي □ انهن جي ڏک کي ختم ڪري سگهجي. اهي اسان وانگر ڏک برداشت ڪن ٿا، □ ڪجهه شايد اسان کان به وڌيڪ ڏک برداشت ڪن ٿا.

جيڪڏهن ڪنهن شخص جي همدردي صرف سندس خاندان □ دوستن تائين محدود آهي □ ڪنهن ٻئي تائين نه، ته هو پاڻ کي محدود ڪري ٿو، □ خوشي سندس زندگي مان پڇي وڃي ٿي □ ان جي جاءِ تي غير متوقع مسئلا اچي وڃن ٿا.

اسان کي پنهنجي بهترين صلاحيت سان ٻين جي مدد ڪرڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي، □ جن کي اسان ملن ٿا انهن کي مدد ڏيڻ □ خوشي محسوس ڪرڻ گهرجي اسان کي هن کي قرباني نه سمجهڻ گهرجي، چاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان ائين ڪيو، ته مدد ڪرڻ هڪ بار بڻجي ويندو ان جي بدران، اسان کي هڪ اندروني خوشي محسوس ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته ڏيڻ برڪت وارو آهي، □ هڪ خوشي انهن لاءِ معلوم آهي جيڪي ٻين جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، مادي □ جذباتي طور تي، □ جيڪي پنهنجن ٽٽل دلين کي درست ڪن ٿا.

جيڪڏهن دنيا پنهنجي بچڙي خود غرضي کي ڇڏي ڏئي، ته اسان هن زمين تي جنت ڏسندا.

جنگ جا ٻج بدخواه خود غرضي جي دل □ آهن. ابتدائي انسانن پهريون پيرو پٿر جي ڪلبن جو استعمال ڪيو، جيڪي بعد □ ڪمان □ تيرن □ تبديل ٿيا، ٻين جي خود غرضي کان پنهنجي خود غرضي کي بچائڻ لاءِ بعد □، رائفلون □ پستول ايجاد ٿيا، پوءِ مشين گنون، □ بعد □ بم □ زهريلي گئس -

سڀ ڪجهه ماڻهن جي هڪ گروهه جي خود غرضي کي ٻئي جي خود غرضي کان بچائڻ لاءِ.

هن نفرت انگيز خود غرضي جي نتيجي □، جنگيون لڳن ٿيون، معاشي توازن بگڙي وڃي ٿو، □ کساد بازاري □ پوءِ ڊپريشن قبضو ڪري ٿي.

انسانيت جي تباهي واري صلاحيت ان جي تعميري صلاحيت کان وڌيڪ وڌي □ ترقي ڪئي آهي. هي خراب ڦڙو - بدخواه خود غرضي جو ڦڙو - آخرڪار ڦاٽندو پر افسوس جي ڳالهه آهي ته ڪيترين ئي زندگيون ختم ٿي وينديون ان کان اڳ جو انسانيت جاڳي □ اهو محسوس ڪري ته قوم پرست خود غرضي ذاتي خود غرضي کان گهٽ نقصانڪار ناهي. هڪ قوم بنيادي طور تي ننڍن گروهن تي مشتمل آهي، □ اهي گروهه فردن تي مشتمل آهن؛ هڪ کي پاڻ سان شروع ڪرڻ گهرجي.

ملڪن جي وچ □ سرحدون مقرر نه آهن، □ دنيا جون حڪومتون مسلسل تبديلي جي تابع آهن.

خود غرضي جيڪا ٻين جي حقن □ خوشين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ خوشي ڳولي ٿي، يا جيڪا پنهنجي مقصد لاءِ ٻين جي حقن □ مفادن کي لتاڙي ٿي، غربت، بدحالي □ ناخوشي کي جنم ڏئي ٿي. ٻين جي خرچ تي خوشحالي هڪ وڏي غلطي آهي. عظيم ماڻهو حصيداريءَ ڪرڻ □ ڏيڻ جي حقيقي روحاني خواهش جي بنياد تي پرهيزگاري جي حمايت ڪن ٿا.

ڪميونزم، جيڪو ظاهري طور تي عوام سان ڪثرت □ خوشحالي جو واعدو ڪري ٿو، ڪامياب نه ٿيندو □ هڪ ڏينهن تتي پوندو ڇاڪاڻ ته اهو جبر □ ذاتي آزادين جي دٻائڻ تي ٻڌل آهي (نوٽ: هي ليڪچر ماسٽر پرمهانسا 1937 □ ڏنو هو □ اهو نتيجو واقعي سچ ثابت ٿيو آهي!).

جيڪڏهن ڪو ماڻهو صرف پنهنجن هٿن □ پيرن تي ڌيان ڏئي ٿو □ پنهنجي مٿي کي نظرانداز ڪري ٿو، ته دماغ موثر صلاحيتن جي رهنمائي لاءِ ڪم نه ڪندو. سڀني جسماني ڪمن کي هم آهنگ ٿيڻ گهرجي. ساڳئي طرح، قومن □ سماجن □ ذهنن (فيصلو ڪندڙ) کي هٿن □ پيرن (ورڪرفيس) سان هم آهنگيءَ □ ڪم ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن مفاد ٽڪرائجي ويندا ته نظم تتي پوندو، انتشار غالب ايندو، □ مصيبت پيدا ٿيندي.

دنيا □ ٻ□ استاد آهن جيڪو خدا کي پنهنجو رهنما □ مرشد سمجهي ٿو ان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي جيڪو شيطان کي پنهنجو اڳواڻ □ رهنما سمجهي ٿو ان کي تمام گهڻو نقصان پهچندو.

هن زندگيءَ ۾ گھڻن ماڻھن لاءِ اهم لفظ "مان" آهي. روحاني مزاج ۾ رجحان رکندڙ ماڻھو ٻين کي به اوترو ئي سوچيندا آهن جيترو پاڻ کي سوچيندا آهن. جيڪي صرف پاڻ کي سوچيندا آهن، اهي پنهنجي چوڌاري موجود ماڻھن جي دشمني ۾ ناراضگي پاڻ تي آڻيندا آهن. پر جيڪي ٻين جي جذبات ۾ مفادن تي غور ڪندا آهن، اهي ڏسندا آهن ته ٻيا انهن بابت سوچيندا آهن ۾ انهن جي جذبات تي غور ڪندا آهن.

جيڪڏهن ڪنهن شهر ۾ هڪ سؤ ماڻھو هجن ۾ هر ڪو ٻئي کان ڪجهه وٺڻ جي ڪوشش ڪري، ته هر هڪ جا نوانوي دشمن هوندا پر جيڪڏهن هر ڪو ٻئي جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري، ته هر هڪ جا نوانوي دوست هوندا.

مون اهڙي طرح زندگي گذاري ۾ ٻين کي ڏئي ڪجهه به نه وڃايو حقيقت ۾، جيڪو ڪجهه مون ڏنو اهو مون کي خدا جي فضل سان ضرب ڏئي واپس آيو هاڻي مان ڪنهن به شيءِ جي خواهش نٿو ڪريان چاڪاڻ ته جيڪو منهنجي اندر ۾ آهي اهو دنيا جي ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ۾ قيمتي آهي جيڪو هڪ شخص واقعي خوشي ڳولي ٿو، ۾ هڪ ڀيرو خوشي حاصل ٿي وڃي ٿي، انهن حالتن جي ضرورت ختم ٿي ويندي آهي جيڪي ان ڏانهن وٺي وڃن ٿيون.

منهنجو ڪو به بينڪ اڪائونٽ ناهي ڇو ته هن دنيا ۾ منهنجي واحد ضمانت ماڻھن جي مون ڏانهن سٺا جذبات آهن. مان ڪنهن ٻئي دنياوي ضمانت تي يقين نٿو رکان. سچي دولت پنهنجي پائرن ۾ دوستن جي دلين ۾ رهڻ ۾ آهي.

جڏهن اسين پرهيزگار آهيون، ته اسين خوش ٿينداسين ۾ جيڪڏهن اسين هي طريقو اختيار ڪنداسين، ته اسان جي چوڌاري ٻيا اسان جي رويي کان متاثر ٿيندا ۾ اسان جي نقل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا. اسان کي خود غرضي کي ختم ڪرڻ گهرجي، جيڪا سڀني انفرادي ۾ قومي برائين جي جڙ آهي.

پرهيزگاري شعور کي وڌائي ٿي

جڏهن توهان ٻين ڏانهن نيڪ ارادا موڪليندا آهيو، ته توهان جي شعور ۾ واڌارو ايندو آهي جڏهن توهان پنهنجي پاڙيسري بابت سوچيو ٿا، ته توهان جي وجود جو هڪ حصو ان سوچ سان گڏ سرگرم ٿي ويندو آهي پر صرف سوچڻ ڪافي ناهي؛ اسان کي پنهنجن خيالن کي عمل ۾ آڻڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

شادي پرهيزگاري جو سبق ڏئي ٿي ڇو ته ماڻهو گڏجي پنهنجيون زندگيون شيئر ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا پوءِ ٻار گڏ ٿين ٿا، ۽ والدين انهن سان جيڪو ڪجهه آهي اهو شيئر ڪن ٿا پر صرف ويجهي خاندان (يعني، صرف توهان ۽ مان، يا صرف اسان) بابت سوچڻ خود غرضي جو هڪ روپ آهي. اهو وقت ايندو جڏهن پيارا اسان کان جدا ٿي ويندا، ۽ اهو زندگي جو طريقو آهي. اهو اسان کي ياد ڏياري ٿو ته انسانيت جو آخري مقصد ٻين لاءِ ڪم ڪندي ۽ انهن سان زندگي جون نعمتون شيئر ڪندي اسان جي شعور جي حدن کي وڌائڻ آهي.

پرهيزگاري پنهنجي مالڪ لاءِ ڪيتريون ئي نعمتون ۽ وڏيون خوشيون آڻيندي آهي، ڇاڪاڻ ته پرهيزگاري ذريعي ماڻهو پنهنجي خوشي محفوظ رکي ٿو. منهنجو مقصد ٻين کي خوش ڪرڻ آهي، ڇاڪاڻ ته منهنجي خوشي انهن جي خوشي مان نڪتل آهي.

اسان واقعي ڪاميابي جو ذائقو نٿا چکي سگهون جيستائين اسان پنهنجي خوشي ٻين سان شيئر نه ڪريون. مان صرف خاندان جي ميمبرن جو ذڪر نه ڪري رهيو آهيان، پر سڀني ماڻهن جو ذڪر ڪري رهيو آهيان. اسان کي ٻين بابت سوچڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ گهرجي. ان جو مطلب پاڻ کي غريب ڪرڻ ناهي، پر ان جي بدران حقيقي، دوستانه ڳٽني ۾ حصيداري ڪرڻ جي خواهش ڏيکارڻ گهرجي. اسان کي پهريان پاڻ تي انصاف جا اصول لاڳو ڪرڻ گهرجن. اسان ٻين کي پرهيزگاري نه سيکاري سگهون ٿا جيڪڏهن اسان پاڻ پرهيزگار نه آهيون. پاڻ کان شروعات ڪندي، اسان ٻين لاءِ سٺا رول ماڊل بڻجي ويندا آهيون.

مون پنهنجي زندگي ٻين جي خدمت ۽ فائدي لاءِ وقف ڪئي آهي مون تمام گهڻو سفر ڪيو آهي ۽ وڏن سامعين کي ليڪچر ڏنا آهن پر مون کي خبر آهي ته مان پنهنجين لکڻين ۽ تعليمات ذريعي ٻين جي بهترين خدمت ڪريان ٿو.

ميڙ ليڪچر ٻڌڻ لاءِ ايندا آهن، ضروري ناهي ته سچي محبت مان هجن ماڻهو الهام ۽ روحاني تسلي لاءِ ايندا آهن پر مان اهڙيون روحون چاهيان ٿو

جيڪي سچ جي ڳولا ڪن، جيڪي خدا سان پيار ڪن، ان ڪري مون خدا تي غور ڪرڻ جي ضرورت تي ڌيان ڏنو آهي، ۽ اجا به ڌيان ڏيندو رهندس.

سڀئي سنجيده ۽ مستقل مزاج ماڻهو جيڪي پنهنجي روحاني جستجو ۾ آهن، ڪاميابي سان تاج پوشي ڪندا جيڪڏهن اهي خواهش ۽ محنت سان اڳتي وڌندا رهن.

اسان کي خدا کي پنهنجي سڀني دل، دماغ، روح ۽ طاقت سان پيار ڪرڻ گهرجي، ۽ پنهنجي پاڙيسري کي پاڻ وانگر پيار ڪرڻ گهرجي.

خدا کي پنهنجي سڄي دل، ذهن، روح ۽ طاقت سان پيار ڪرڻ جو ڇا مطلب آهي؟ دل جو مطلب آهي احساس، ذهن جو مطلب آهي توجهه، روح جو مطلب آهي مراقبي ۾ گهري روحاني هم آهنگي، ۽ طاقت جو مطلب آهي اسان جي سڀني توانائي کي خدا ڏانهن هدايت ڪرڻ. ان جو مطلب آهي خدا کي پنهنجي سڀني احساسن سان پيار ڪرڻ، مراقبي ۾ پنهنجي سڀني توجهه سان، ۽ زندگي جي توانائي يا طاقت کي مادي ڪان روحاني ڏانهن منتقل ڪندي، جسم ڪان خدا ڏانهن ڌيان منتقل ڪندي.

غور و فڪر ڪان سواءِ خدا سان پيار ڪرڻ ممڪن ناهي، ڇاڪاڻ ته صرف غور و فڪر ذريعي ئي اسان پنهنجي روحاني فطرت کي هڪ روح جي حيثيت سان محسوس ڪري سگهون ٿا جيڪو هميشه لاءِ ۽ هميشه لاءِ خدا سان ڳنڍيل آهي جنهن ان کي پنهنجي صورت ۾ پيدا ڪيو.

اسان کي پاڻ ۾ خدا جي شاندار محبت لاءِ هڪ تخت ٺاهڻ گهرجي زندگي ۾ ڪجهه به وڌيڪ اهم ناهي ان ڪان وڌيڪ ڪا به اعليٰ خواهش ناهي ته ان سان پيار ڪيو وڃي، ان بابت ڳالهايو وڃي، ۽ ٻين کي روشن ڪيو وڃي ته جيئن ان کي سڃاڻي سگهجي. مان ماڻهن ڪان ٻيو ڪجهه به نٿو چاهيان.

اهو هڪ خوشي جي ڳالهه آهي ته مان پنهنجو روحاني تجربو انهن سان شيئر ڪريان جيڪي خلوص دل سان ان جي ڳولا ڪن ٿا. مون کي خدا بابت انهن سان ڳالهائڻ ۽ انهن کي سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ ڪان وڌيڪ خوشي ٻي ڪا به شيءِ نٿي ڏئي.

خدا سان پيار ڪرڻ ۽ سندس ٻانهن سان پيار ڪرڻ شاندار آهي جڏهن اسان ڪيس ڳوليندا آهيون، اسان هر ڪنهن ۾ سندس پيار محسوس ڪندا آهيون ڪائنات ۾ محبت جي طاقت ڪان وڏي ڪا به طاقت ناهي.

مان سڀ کان اعليٰ رب کي آسمانن □ سمنڊن تي ويٺل ڏسان ٿو □ پنهنجي شعور جي تخت تي، مان ڪيس پنهنجي اندر □ سيني جي روحن □ موجود ڏسان ٿو □ مان ڪيس سندس سيني لامحدود شڪلن □ تخليق □ ظاهر ڪريان ٿو.

انسان مسلسل ان "ٻي شيءِ" جي ڳولا □ آهن جيڪا انهن کي اميد آهي ته انهن کي مڪمل □ دائمي خوشي آڻيندي انهن روحن لاءِ جن خدا جي ڳولا ڪئي آهي □ ڪيس ڳولي لڌو آهي، ڳولا ختم ٿي وئي آهي، ڇاڪاڻ ته خدا اها "ٻي شيءِ" آهي.

الله توهان تي رحم ڪري، □ توهان تي سلامتي هجي

روح □ ڀوت

ان جي حقيقت □ جوهر

روحن، ڀوتن، خزاني جي ڳولا ڪندڙ ڀوتن، جادوگرن، لاش کائيندڙ ڀوتن □ ويمپائرن بابت هر قسم جون ڪهاڻيون □ ڪهاڻيون آهن □ انهن ماڻهن جو تعداد گهٽ نه آهي جن دعويٰ ڪئي آهي ته انهن انهن مخلوقن سان ملاقات ڪئي آهي.

مون کي جن ڪيترن ئي ڪيسن جو سامنا ٿيو، انهن مان گهڻا ماڻهو سخت ذهني وهم □ مبتلا هئا. هڪ اهڙي عورت رت جي پياسي، جهنم جي مخلوق بابت هڪ ڪتاب پڙهي هئي، □ سندس وهم ايترا واضح هئا جو هن کي محسوس ٿيو ته هڪ ڀوت هر رات سندس رت چوسي رهيو آهي. هوءَ هر پيري جڏهن مون وٽ ايندي هئي ته صحتياب ٿي ويندي هئي، پر هڪ رات جو ڀوت جو خيال هن جي ذهن □ رهيو ڇاڪاڻ ته بيماري ٻيهر ٿيندي هئي. هوءَ وقت کان اڳ مري وئي، پنهنجي ئي وهم □ مبتلا ٿي وئي.

16 صدي عيسويءَ □ جادوگري تي عقيدو عام هو، □ سوين ماڻهن کي جادوگرياڻي هجڻ جو شڪ هو، انهن تي شيطان سان اتحاد جو ڪوڙو الزام لڳايو ويو □ نتيجي □ فوت ٿي ويا، جنهن جي نتيجي □ جون آف آرڪ کي هڪ داغ سان ڳنڍيو ويو □ داغ تي ساڙيو ويو ڇاڪاڻ ته هن کي جادوگرياڻي سمجهيو ويندو هو.

هڪ ٻي دنيا آهي، آسماني دائرو، هن ڪائنات جي پويان لڪيل آهي ان جا رهواسي روشني مان ٺهيل گرهن جي شڪلن □ محفوظ آهن اهي مخلوق، يا "ڀوت"، اسان جي اکين کان

پوشيده آهن عام طور تي انهن جي دنيا تائين محدود رهندا آهن، جيئن اسان پنهنجي جسماني دنيا تائين محدود آهيون. جيڪڏهن گرهن جي دائري جي بدڪار رهاڪن لاءِ اسان جي زميني سطح داخل ٿيڻ آسان هجي ها ته اسان کي نقصان پهچائين ها، اسان دائمي خوف دهشت رهنداسين.

اسان جي ملڪ اڳ ئي ڪافي وحشتون دهشتون آهن، يقيناً خدا اسان جي مصيبت پوتن شيطانن جي مداخلت شامل ڪرڻ نٿو چاهي!

جڏهن ته، ڪجهه اهڙا سياروي مخلوق آهن جن کي گهمندڙ روح سڏيو ويندو آهي. اهي روح مضبوط وابستگي انساني جسم داخل ٿيڻ جي خواهش سان زمين سان ڳنڍيل آهن ته جيئن ان کي پنهنجي حسي خوشين لاءِ گاڏي طور استعمال ڪري سگهن. اهي مخلوق عام طور تي پوشيده هوندا آهن عام ماڻهن تي اثر انداز ٿيڻ جي طاقت نه رکندا آهن. ڪڏهن ڪڏهن، بدڪار روح ڪنهن شخص جي جسم ذهن داخل ٿيڻ ان تي قبضو ڪرڻ ڪامياب ٿي ويندا آهن. اهو صرف تڏهن ٿيندو آهي جڏهن اهو شخص ذهني طور تي غير متوازن هوندو آهي، جڏهن انهن جو ذهن بيڪار يا بي سوچ رهڻ جي ڪري ڪمزور ٿي ويندو آهي، جيئن ڪو ماڻهو پنهنجي ڪار کي اندر چاٻين سان ان لاڪ ڪري ڇڏيندو آهي. اهڙي صورت ، هڪ آواره ڪار داخل ٿي سگهي ٿو هليو وڃي سگهي ٿو.

ڀٽڪندڙ روح اهي روح آهن جيڪي موت جي ڪري پنهنجا جسم وڃائي چڪا آهن پر انهن سان گهري طرح سان ڳنڍيل رهن ٿا تنهن ڪري، اهي هر ممڪن طريقي سان ڪنهن به شخص جي جسم کي پنهنجن مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن خوشقسمتيءَ سان، ڀٽڪندڙ روح روحاني سوچ شعور جي شديد وائبريشن کي برداشت نٿا ڪري سگهن. خدا جا اهي مخلص ڳولا ڪندڙ جيڪي هن تي غور فڪر ڪن ٿا انهن کي انهن گم ٿيل گمراهه مخلوق کان ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي ڇو ته خدا اعليٰ روح آهي، ڪو به روح، ڪيترو به بڇڙو هجي، انهن کي نقصان نه پهچائي سگهي ٿو جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا مسلسل هن جي ياد رکن ٿا.

ذرتيءَ جي مخلوق جي فطرت کي سمجهڻ لاءِ، اسان کي پهريان پاڻ کي سمجهڻ گهرجي جڏهن خدا اسان کي پيدا ڪيو،

هن پهريون پيرو اسان کي شعور طور پيدا ڪيو پنهنجي سموري ذهن مان، هن اسان کي ٺاهيو، □ هن نقطه نظر کان، اسان بنيادي طور تي ذهني مخلوق آهيون ڇا اهو سچ ناهي ته جڏهن توهان ڪا نئين شيءِ ٺاهيندا آهيو، ته پهريون قدم اهو آهي ته توهان پنهنجي ذهن □ ان جو هڪ ماڊل تصور ڪيو وڃي؟ پوءِ توهان ضروري مواد گڏ ڪندا آهيو □ آخرڪار ان خيال کي زندگي □ آڻيندا آهيو. اهو اسان جي بناوت □ سڀني تخليقن جي بناوت تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو. اسان وٽ ٽي فطرتون آهن: ذهني فطرت (خيال)، آسماني فطرت (تخليق جو مواد)، □ جسماني فطرت (گهٽو پيداوار)

جسماني جسم 16 عنصرن تي مشتمل آهي پر ڪيئن مادي عنصرن جي انهن ڪيميائي مادن کي گڏ ڪري جسم کي ذهن جو اوزار بڻايو ويو، اهو واقعي حيرت انگيز آهي!

ڪجهه ماڻهو هر سال هڪ نئين ڪار خريد ڪرڻ چاهين ٿا پر انهن کي مجبور ڪيو ويندو آهي ته اهي پنهنجي پراڻي جسماني ماڊل کي سٺ، ستر، يا ان کان به وڌيڪ سالن تائين رکن! جڏهن جسم ٽڪجي ويندو آهي، تڏهن به ان کي رکڻ جي خواهش مضبوط رهندي آهي جيستائين خدا نه چوي، "بس! مون کي هن جسم مان آزاد ڪر!" پوءِ، ماڻهو پنهنجي سڙيل جسم مان ٽپو ڏئي پاڻ کي روشني □ توانائي سان ٺهيل هڪ آسماني جسم □ ڳولي ٿو. اهي اهو ڏسي خوش ٿين ٿا ته انهن وٽ پنهنجي نئين جسم ذريعي ٻڌڻ، ڏسڻ □ ڇهڻ جي صلاحيت آهي، انهن وٽ ٽوڙڻ لاءِ هڏا يا گوشت ناهي □.

جڏهن ڪو ماڻهو مري ٿو، ته سندس جسماني جسم سڙي ويندو آهي، پر سندس سياروي جسم مڪمل طور تي پنهنجي اصلي حالت □ رهندو آهي.

اهي روح ڪٿي آهن جيڪي زمين ڇڏي ويا آهن؟ اهي آسمان □ گهمندا آهن. توهان شايد چئو، "اهو ناممڪن آهي،" پر اچو ته هي مقابلو ڪريون:

جيڪڏهن مان ڪنهن قديم قبيلي جي ميمبر کي ٻڌايان ته موسيقي آسمان □ موجود آهي □ ان کي ڪٽي □ ٻڌي سگهجي ٿو، ته اهي مون تي کلندا، يا شايد ڊڄي به ويندا پر جيڪڏهن مان هڪ ريڊيو آڻيان □ ان کي موسيقي □ گانا نشر ڪندڙ اسٽيشن تي ٽيون ڪريان، ته اهي منهنجي دعويٰ کي رد ڪرڻ جي قابل نه هوندا. ساڳي طرح، مان ٻين کي ڏيکاري سگهان ٿو ته اجنبي

مخلوق آسمان مان گذرن ٿا، ۾ اهي ان کي رد ڪرڻ جي طاقت نه رکندا. اجنبي دنيا هتي آهي، جسماني ڪائنات جي گهاٽي وائبريشن کان ٻاهر.

جيڪڏهن ماڻهو پنهنجي چوڏاري آسمان ۾ ڪيترن ئي گرهن جي مخلوق کي ڏسي سگهن ها، ته ڪيترائي خوف ۾ مبتلا ٿي وڃن ها، ۾ ڪجهه پنهنجن فوت ٿيل پيارن کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندا.

جيڪڏهن توهان روحاني اک تي گهري ڌيان ڏيو ٿا، ته توهان اندروني نظر ذريعي، ان روشن دنيا کي ڏسي سگهو ٿا جنهن ۾ سڀئي روح جيڪي آسماني دائري ۾ منتقل ٿي چڪا آهن، رهن ٿا. انسانن ۾، دل هڪ وصول ڪندڙ طور ڪم ڪري ٿي، ۾ روحاني اک روشني منتقل ڪري ٿي جيتوڻيڪ توهان پنهنجن فوت ٿيل پيارن کي نه ڏسي سگهو ٿا، جيڪڏهن توهان خاموشيءَ سان پنهنجي جذبات کي دل تي مرڪوز ڪريو ٿا، ته توهان انهن پيارن جي موجودگي کي محسوس ڪندا جيڪي روشن جسمن ۾ موجود آهن، جسماني جسم جي غلامي کان پنهنجي آزادي مان لطف اندوز ٿي رهيا آهن.

مون کي ڪيترائي سيارا نظر اچن ٿا جيڪي ڌرتيءَ جي سطح کان ٻاهر نڪري ويا آهن، پر اهي مون کي ڏسي نٿا سگهن، مان پاڻ کي انهن لاءِ ظاهر نٿو ڪريان، پر جيڪڏهن مان چاهيان ته انهن کي ڏسي سگهان ٿو.

تنهن ڪري، جڏهن اسين موت تي جسم ڇڏي ڏيون ٿا ته اسين مڪمل طور تي آزاد نه آهيون. اسان جا روح ٻن نازڪ شڪلن ۾ بند رهن ٿا: سيارو (توانائي جسم) ۾ سبب (سوچ وارو جسم).

جڏهن ڪو انسان جسماني شڪل اختيار ڪري ٿو، ته هو هن دنيا ۾ هڪ نظر ايندڙ وجود بڻجي ٿو، سندس جسماني جسم جي موت کان پوءِ، هو ڌرتيءَ جي دنيا ۾ هڪ "ڀوت" جي حيثيت سان رهي ٿو، يعني هڪ پوشيده وجود جي حيثيت سان جيڪو ذهني صلاحيت ۾ ساڳي ذهنيت ۾ خاصيتن سان نوازيو ويو آهي جيڪي هن کي پنهنجي زميني وجود دوران ممتاز ڪن ٿيون.

يقيناً، گرهن جي دنيا جا رهواسي هڪ ٻئي کي پنهنجي روشن جسمن ۾ ڏسي سگهن ٿا، پر گرهن جي مخلوق عام طور تي ڌرتيءَ تي اسان لاءِ پوشيده آهن جيستائين اسان کي خبر ناهي ته روحاني اک ذريعي گرهن جي دنيا ۾ ڪيئن داخل ٿيڻو

آهي. جڏهن روح پنهنجا آسماني جسم ڇڏي ڏين ٿا ۽ سببي دنيا جي ذهني حالت ۾ داخل ٿين ٿا، ته اهي مڪمل طور تي غائب نه ٿيندا آهن، بلڪه مڪمل طور تي پوشيده ٿي ويندا آهن، جيئن خيال پوشيده هوندا آهن.

جڏهن روح جسماني خواهشن کان آزاد ٿي ويندا آهن، ته انهن کي ٻيهر ڌرتيءَ تي اوتار ٿيڻ جي ضرورت ناهي رهندي. اهي روح پوءِ گرهن جي دائري ۾ سببي بهشت جي وچ ۾ منتقل ٿيندا آهن، گرهن جي جهاز تي اوتار ٿيندا رهندا آهن جيستائين ان حالت مان روحاني آزادي به حاصل نه ٿي وڃي. جڏهن سيئي سببي خواهشون ختم ٿي وينديون آهن، ته فرد واقعي آزاد، يا هڪ آزاد روح بڻجي ويندو آهي.

جيڪڏهن فوت ٿيل روح ۾ اڃا تائين پنهنجي دنياوي وجود جون اڻپوريون خواهشون آهن، ته اهو انهن خواهشن کي ڌرتيءَ جي دائري ۾ محسوس ڪندو رهندو ۽ جسماني جسم ۾ پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي خواهش ڪندو رهندو. اهڙيءَ طرح، اهو روح، پنهنجي ڌرتيءَ جي جسم سان، هڪ سيل (هڪ سپرم سيل) ڏانهن واپس ڇڪجي ويندو آهي جيڪو هڪ سپرم ۾ هڪ بيضي مان نهيل آهي، ۽ هڪ نئين چاول پار جي حيثيت ۾ ٻيهر جنم وٺندو آهي.

ڪنهن به شخص لاءِ اهو غير دانشمندي آهي ته هو ڪنهن به جسماني گهٽتائي کي مستقل طور تي پاڻ سان منسوب ڪري، فرض ڪريو ته ڪو ماڻهو هن زندگي ۾ هڪ هٿ وڃائي ٿو، ۽ ان نقصان جو خيال انهن جي شعور ۾ جڙيل ٿي وڃي ٿو، پاڻ کي يقين ڏياري ٿو ته اهي ان کي ٻيهر ڪڏهن به استعمال نٿا ڪري سگهن. جڏهن اهي ٻيهر جنم وٺندا آهن، ته اهي پاڻ سان گڏ گم ٿيل هٿ جو احساس آڻيندا جيڪڏهن هي منفي سوچ ڪافي مضبوط آهي، ته اهو شعوري اهم سرگرمي جي تخليقي ڪم کي روڪي سگهي ٿو جيڪا نئين جسم جي هٿن کي ٺاهيندي آهي. تنهن ڪري، هڪ شخص کي ڪڏهن به جسماني جسم جي خامين ۾ خامين سان پاڻ کي بيان نه ڪرڻ گهرجي. اهڙيون حدون روح سان لاڳاپيل نه آهن، جيڪو خدا جي خالص ۽ مڪمل تصوير آهي.

تنهن ڪري، توهان ڏسو ٿا ته جسماني شڪل اختيار ڪرڻ کان اڳ، توهان هڪ روح هئا، ۽ موت تي، توهان هڪ ڀيرو ٻيهر روح بڻجي ويندا. اسان ننڊ ۾ به روح آهيون، ڇاڪاڻ ته ننڊ دوران

اسان پاڻ کي جسماني جسمن جي طور تي بلڪل به واقف نه
آهيون. تنهن ڪري، جڏهن توهان سمهندا آهيو ته توهان هڪ
روح آهيو، توهان موت کان پوءِ هڪ روح هوندا، روحن کي ڇو
ڏڇڻ گهرجي؟ اهو ئي آهي جيڪو توهان هميشه رهيا آهيو - هڪ
روح - توهان هميشه رهندا - اهو ئي آهي جيڪو توهان
سڀني ابد تائين رهندا.

فرق صرف اهو آهي ته جڏهن توهان موت جي وقت گرهن
جي دائري داخل ٿيو ٿا، ته توهان پنهنجي مرضي سان اهڙو
جسماني جسم پيدا نٿا ڪري سگهو جيڪو توهان وٽ هاڻي آهي.
صرف عظيم آقا جيڪي اعليٰ خالق سان متحد ٿي ويا آهن اهو
ڪري سگهن ٿا. روحاني طور تي ترقي يافته روح گرهن جي
گاڏي جي نازڪ وائبريشن کي تيز ڪري سگهن ٿا هڪ محسوس
 جسم.

اسان موت کان ڊڄون ٿا درد فنا جي خيال جي ڪري اهو
هڪ غلط فهمي آهي ته عيسيٰ مسيح پنهنجي موت کان پوءِ
جسماني شڪل پنهنجن شاگردن تي ظاهر ڪيو لاهري مهاشيا
پنهنجي موت کان ٻئي ڏينهن گوشت رت واپس آيو اسان
ڏيکاريو آهي ته اهي تباهه نه ٿيا.

 رسول الله فرمايو ته، "توهان مان خوابن سڀ کان)
وڏيڪ سچو اهو آهي جيڪو ڳالهائڻ سڀ کان وڏيڪ سچو
هجي" ، "جيڪو مون کي خواب ڏسي ٿو، اهو ڄڻ ته مون کي
حقيقت ڏٺو آهي")

جڏهن ته روحاني قطبن جا ڪيس ناياب آهن، اهو نه چوڻ
گهرجي ته انهن جون شاهديون غلط آهن.

مون ذاتي طور تي پنهنجي استاد، سري يُڪتسوار کي ڏٺو،
جيڪو سندس وفات کان تقريباً ٽي مهينا پوءِ جيئرو ٿيو (هن
سائيٽ تي روحاني دنيا: ان جي حقيقت فطرت ڏسو)

حڪمت جا مقدس ڪتاب بيان ڪن ٿا ته انساني روح بنيادي
طور تي الاهي روح جو عڪس آهي. اهو ڪڏهن به موت جي
اذيت يا پيدائش جي تڪليف جو تجربو نٿو ڪري، ان جو وجود
دائمي آهي جيستائين وجود پاڻ کي برقرار رکي ٿو. هي روح
دائمي طور تي زنده اڻ مٽ آهي، زوال کان بي اثر فنا کان
متاثر نه ٿيو آهي.

ڪيترائي پيرا، هڪ بيمار شاگرد جيڪو پري رهندو هو،
پنهنجي عقيدت پيار جي طاقت سان منهنجي ڌرتيءَ جي جسم

کي پاڻ ڏانهن ڇڪيندو هو. اهڙو ئي هڪ واقعو هتي سيوا ديوي
نالي هڪ شاگردياڻي سان پيش آيو. هوءَ هڪ غير معمولي طور
تي عقيدتمند شاگردياڻي هئي. هڪ ڀيري، هوءَ تمام گهڻي بيمار
ٿي پئي پر ان کي سيني کان راز ۾ رکيو. جڏهن مان اسپتال ۾
هن سان ملڻ ويس، ته هن مون کي چيو، "مهرباني ڪري خدا
کان دعا گهرو ته مون کي هن جسم ۾ وڌيڪ نه رکي".

بعد ۾، مان پئسفڪ ساحل تي اينسينيٽاس هيرمٽيج ڏانهن
موٽي آيس، ۾ هڪ صبح مون اوچتو سيوا ديوي جي شفاف
گرهن جي ٽڌ محسوس ڪئي پنهنجي عقيدت ۾ روحاني محبت
ذريعي، هن منهنجي آسماني جسم کي پاڻ ڏانهن ڇڪيو. فوري
طور تي، منهنجو جسماني جسم منجمد ٿي ويو، ڇڻ ته زندگي
ان مان هلي وئي هجي. مون کي بعد ۾ ٻڌايو ويو ته سيوا ديوي
اوچتو رڙ ڪئي، "سوماجي هتي آهي!" منهنجي جسم کي ڇڏڻ
کان ٿورو اڳ، ڇاڪاڻ ته هوءَ شعوري طور تي مون کي ٻئي دنيا
وڻي وڃڻ کان واقف هئي ۾.

بعد ۾، مون هن کي ڏٺو، سندس جسم چمڪندڙ، منهنجي
ڪلاس مان هڪ ۾ ويٺي هئي، جيئن هوءَ پنهنجي زندگيءَ ۾
ظاهر ٿي هئي. جيڪڏهن ڪو مون کي ان وقت ڇهي ها، ته
اهي پڻ هن کي ڏسي سگهن ها، جيتوڻيڪ روحاني شعور جي
ان حالت ۾ ماڻهو ٻين کي انهن کي ڇهڻ جي اجازت نه ڏيندا
آهن.

اسان موت جي حد پار ڪئي آهي ۾ ڪيترائي ڀيرا زندگي ۾
واپس آيا آهيون، پوءِ موت کان ڇو ڊڄون؟ اهو اسان کي آزاد
ڪرڻ لاءِ اچي ٿو يقيناً، اسان کي موت جي خواهش نه ڪرڻ
گهرجي، پر اسان کي ان ۾ تسلي ڳولڻ گهرجي - جڏهن اهو
پاڻمرادو اچي ٿو - اسان کي مختلف مصيبتن کان نجات ڏيارڻ
لاءِ.

ماڻهو هن جسماني قيد ۾ ڊگهي عرصي تائين رهڻ جي
ڪري موت کان به ڊڄن ٿا، ايتري قدر جو اهي ان کي ڇڏڻ کان
ڊڄن ٿا پر ڪنهن به شخص لاءِ ڊڄڻ بيوقوفي آهي.

جيئن ته اها خدا جي مرضي آهي ته اسان هن قديم
جسماني نموني کي مرڻ تائين رکون، اسان کي ان کي محفوظ
رکڻ گهرجي ۾ ان جي ضروري سار سنڀال ڪرڻ گهرجي.

هندستان ۾ هڪ ڪهاڻي آهي ته هڪ مرندڙ نوجوان پنهنجي
ڇوڪري غم ۾ جدائي جي اذيت جي آواز ٻڌي رڙ ڪئي:

همدردي جي رڙين سان منهنجي روح جي بي عزتي نه ڪريو.
جڏهن توهان روشني □ پيار جي دائمي دائرن □ داخل ٿيو ٿا
□ مان اهو آهيان جنهن کي توهان تي رحم ڪرڻ گهرجي
توهان جي صورتحال تي افسوس ڪرڻ گهرجي.
منهنجي لاءِ
اڄ ڪان پوءِ ڪابه بيماري نه هوندي.
ٿڪل هڏي به نه
نه غم، نه ئي ڪو درد
چاڪاڻ ته مان خوشي جا خواب ڏسندو آهيان □ خوشي جي سمنڊ □ ترندو آهيان.
□ مان خوشي جو ساهه کڻان ٿو
ڪم جا وڏايل ڪلاڪ!
انسان کي خبر ناهي ته هن دنيا □ هن سان ڇا ٿيندو، هو خوف □ نفسياتي پريشانين جي وچ □ رهندو آهي، جيڪي هن تي رحم ڪن ٿا □ هن کي پنهنجي دنيا مان نيڪي ڏين ٿا. مون اهو هڪ ماءُ کي چيو جنهن پنهنجو پٽ وڃائي ڇڏيو هو، □ جيئن ئي مون وضاحت ختم ڪئي، هن فوري طور تي پنهنجا ڳوڙها پونجهندي چيو: "مون ڪڏهن به اهڙو سڪون محسوس نه ڪيو آهي، مون کي خوشي آهي ته منهنجو پٽ آزاد ٿي ويو آهي، مون سوچيو ته هن سان ڪجهه خراب ٿيو آهي".
ڪيترائي روحاني طور تي ترقي يافته ماڻهو پنهنجن آسماني جسمن کي ڏسي سگهن ٿا.
جڏهن موت جي وقت ايٿرڪ جسم جسماني جسم تي چڙهندو آهي يا ڇڏيندو آهي، ته روانگي ڪندڙ شخص پنهنجي جسم کي مٿل ڏسندو آهي. اهو ساڳيو تجربو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن ترقي يافته يوگي جسماني جسم کي ارادي جي طاقت ذريعي پار ڪندا آهن، انهن کي پنهنجي مرضي سان ڇڏڻ □ پنهنجي جسمن ڏانهن واپس وڃڻ جي قابل بڻائيندا آهن. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو جيڪي يقين رکن ٿا ته اهي اهو ڪري سگهن ٿا، اهي غلط آهن. صرف ڪجهه تجربو ڪرڻ بابت سوچڻ جو مطلب اهو ناهي ته اهو ٿيندو۔ طريقو ڄاڻڻ ضروري آهي.
هڪ پيري، نيويارڪ □ هڪ ماڻهو مون وٽ آيو □ زور پريو ته هو پنهنجي جسماني جسم مان آسماني طور تي سفر ڪري سگهي ٿو. مون کيس چيو، "مون کي ائين نه ٿو لڳي؛ تون تصور

ڪري رهيو آهين ته تو ۾ اها صلاحيت آهي" پر هن مون کي آزمائڻ تي زور ڏنو، مون اتفاق ڪيو ۽ چيو، "ٺيڪ آهي، پوءِ آسماني طور تي سفر ڪر ۽ هيٺ لهي وڃ ۽ مون کي ٻڌاءِ ته اتي هيٺ ريسٽورنٽ ۾ ڇا ٿي رهيو آهي".

هو هڪ لمحي لاءِ خاموش رهيو، پوءِ چيو، "ساڄي ڪنڊ ۾ هڪ گرينڊ پيانو آهي"

مون کي پڪ هئي ته هو اهو تصور ڪري رهيو هو ڇاڪاڻ ته سندس ساهه کڻڻ ۽ نبض عام هئي.

تنهنڪري مون چيو، "ان جي برعڪس، مون کي لڳي ٿو ته توهان کي اتي هڪ ٽيبل جي چوڌاري ٻه عورتون ويٺي ملنديون" هن مون تي طنز ڪيو پوءِ اسان گڏجي ريسٽورنٽ ڏانهن ويا، ۽ ڪنڊ ۾ ڪو به پيانو نه هو، صرف ٻه عورتون هڪ ٽيبل جي چوڌاري ويٺيون هيون آخرڪار، اسان جو دوست سمجهي ويو ته هو پنهنجي ئي تصورن ۾ گم ٿي ويو آهي.

منهنجي باطني سيارن جي خوابن ۾، مان اڪثر خوفناڪ واقعا ڏسندو آهيان، پر اهي مون کي فلم وانگر لڳندا آهن. دنيا اسان کي تفريح ڏيڻ لاءِ هئي، اسان کي عذاب ڏيڻ يا ڊيڄارڻ لاءِ نه ۽ خدا تعاليٰ پنهنجي تخليق جي ڊرامي کي ناقابل يقين حد تائين پيچيده بڻايو، جيڪو نيڪي ۽ بدي جي تضادن سان ڀريل هو.

اسان کي پنهنجي لڪيل روحاني فطرت کي سمجهڻ لاءِ پاڻ کي تربيت ڏيڻ گهرجي پر اهو ناممڪن آهي جيستائين اسان مسلسل پنهنجن خيالن کي جسماني جسم تائين محدود رکون ٿا. مادي شين سان مسلسل مشغولي اسان کي مادي بڻائي ٿي ۽ اسان جي روحاني خواهشن کي روڪي ٿي. اسان کي پنهنجي زندگي ۾ خدا کي سڀ کان اهم خيال بڻائڻ گهرجي جيڪڏهن اسان هن کي ثانوي حيثيت تي ڇڏي ڏيون ٿا، ته هو اسان وٽ نه ايندو، ۽ اسان هن کي نه سڃاڻي سگهنداسين. دنيا جا آزمائشون بيشمار ۽ هميشه موجود آهن. جيڪي روحانيت جي خواهش رکن ٿا انهن کي پنهنجي مرضي کي چالو ڪرڻ گهرجي ۽ آزمائشن جي گهاٽي ٻيلي مان پنهنجو رستو ٺاهڻ گهرجي ته جيئن هڪ محفوظ ۽ پرسڪون دائري تائين پهچي سگهجي.

آسماني سيارو عروج شعوري طور تي صرف تڏهن ئي محسوس ڪري سگهجي ٿو جڏهن ڪو ماڻهو روحاني وجد جي گهري حالتن ۾ داخل ٿئي ٿو، پنهنجي شعور کي شعور جي اعليٰ

سطح تائين وڌائي ٿو پنهنجي روحاني اک ذريعي، اهي خلا ڪنهن به نقطي کي ڏسي سگهن ٿا، چاهي هن دنيا هجي يا آسماني دائري . اهي وقت جاءِ جي حدن کي به پار ڪري سگهن ٿا ڪجهه روحاني طور تي ترقي يافته فرد پنهنجي آسماني حتي جسماني جسمن کي ڪنهن به جڳهه تي ڳنڍجڻ جي صلاحيت رکن ٿا. هن حالت کي بائيلوڪيشن، يا ٻٽي موجودگي سڏيو ويندو آهي، جتي ڪو هڪ ئي وقت ٻن يا وڌيڪ هنڌن تي ٿي سگهي ٿو. هن حالت ، جسماني جسم معطل اينيميشن جي حالت هوندو آهي، هڪ ٽرانس وانگر. جڏهن مالڪ روحاني وجد جي اعليٰ ترين مرحلي (الاهي علم جي مرحلي) تي پهچي ٿو، ته اهي پنهنجي سپني ڪمن کي عام طور تي انجام ڏئي سگهن ٿا جڏهن ته هڪ مقدس حالت غرق رهي ٿو.

جيڪو خدا پناهه وٺندو آهي، ان کي ڪو به نقصان نه پهچائي سگهندو، جيستائين هو خدا تي يقين رکي ٿو سندس هدايت تي قائم رهي ٿو، ان کي ڪنهن به قسم جو خوف ناهي. پر جڏهن ڪو ماڻهو منفي خيالن کي پنهنجي ذهن اچڻ ڏئي ٿو اهو يقين رکي ٿو ته ڪو ڪيس نقصان پهچائڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي، ته هو ان شخص کي ائين ڪرڻ جي طاقت ڏئي ٿو.

تصور ڪريو ڪو توهان کي ڪو غلط خيال موڪلي ٿو، توهان ان کي قبول ڪريو ٿا، يقيناً توهان کي ان کان نقصان پهچندو پر توهان وٽ برائي خيالن کي رد ڪرڻ جي طاقت آهي. انهن کان نه ڊڄو جيڪي خراب ارادن وارا آهن، چاڪاڻ ته ڪو به توهان تي اثر انداز نٿو ٿي سگهي جيستائين توهان نفسياتي طور تي ڪمزور نه آهيو. خوف بند ذهن برائي کي داخل ٿيڻ جي اجازت ڏئي ٿو. پر جڏهن توهان پاڻ کي يقين ڏياريو ٿا ته، "خدا مون سان گڏ آهي منهنجي حفاظت ڪري ٿو،" ته ٻين جي خيالن مان توهان کي صرف چڱائي ايندي. جيتوڻيڪ ڪو توهان کي برائي خيال موڪليندو، اهي توهان تائين نه پهچندا؛ بلڪه، اهي موڪليندڙ تي حملو ڪندا، ان کي نقصان پهچائيندا ان طريقي سان جيڪو هو ڄاڻي ٿو يا نه ڄاڻي. پاڻ کي خدا سان گڏ ڪريو سندس بابرڪت نالي پناهه وٺو، جيڪو ڪائنات سڀ کان مضبوط طاقت آهي. اهو هڪ ناقابل تسخير پٽ آهي جنهن جي خلاف برائي، ڪوڙ منافقت جا سڀئي تير

ٿئي پون ٿا، جتان سيئي منفي خيال هٿي ويندا آهن انهن جي ماخذ پيدا ڪندڙ ڏانهن واپس هليا ويندا آهن!

پٺڪندڙ پوتن گمراهه روحن جي قوتن تي ڌيان نه ڏيو، يا ڪاري جادو جي مشق ڪندڙن تي. زندگي جي ميدان ڪيترين ئي عظيم مسلسل ڪائناتي قوتون راند آهن. نيڪي بدي جي وچ ڪائناتي جنگ آهي. پر انهن مخلص مومنن لاءِ ڪو به خوف ناهي جيڪي پنهنجي ايمان نيڪ ارادن مطابق عمل ڪن ٿا، ڇاڪاڻ ته نيڪي آخرڪار غالب ايندي.

هي دنيا اڻ ڏٺل مخلوق قوتن جي حڪمراني آهي: هڪ طرف خدا، سندس نبي، سندس اولياءَ، ٻئي طرف شيطان، سندس غلام، سندس بڇڙا اتحاد. خدا سندس ملائڪن شيطان سندس اتحادين جي وچ هڪ وڏو جهيڙو آهي. مسئلي کي صرف وهم سمجهي رد نٿو ڪري سگهجي. جيڪڏهن شيطان موجود نه هجي ها، ته اسان ان جي خلاف خدا کان مدد نه گهرون ها. برائي موجود آهي ان جو مقابلو سڀني طريقن طريقن سان ڪرڻو پوندو.

جڏهن خدا انسان کي پيدا ڪيو، تڏهن هن شيطان کي به پيدا ڪيو. شيطان، پنهنجي فريب واري طاقت سان، ماڻهن کي آزمائڻ لاءِ موجود آهي جيستائين باهه لوهه کي ڳاري نه ٿي، فولاد کي ڌڪو يا نڳي نه ٿو ڏئي سگهجي. تنهن ڪري جڏهن بيماري يا درد اچي ٿو، ياد رکو ته اهو هڪ امتحان آهي جنهن مان گذرڻو پوندو. شڪايت نه ڪريو يا اهڙين آزمائشن کان پريشان نه ٿيو. ڪيتريون ئي عظيم روحون خوفناڪ بيمارين مان مري ويون آهن وڏيون تڪليفون برداشت ڪيون آهن. ڪجهه سخت معذورين مبتلا هئا، تڏهن به انهن پنهنجو ايمان برقرار رکيو اطمينان سان اعليٰ شان ڏانهن منتقل ٿيا.

اسان جي ڌرتي سڀ کان وڏيڪ آبادي واري جڳهن مان هڪ آهي، هن ڌرتي کان بيشمار بهتر دنياون آهن، جيڪا هر قسم جي مشڪلاتن مشڪلاتن سان ڀريل آهي، پر خدا اسان کي پنهنجي رحمت نه ٿو وساري؛ بلڪه، هو اسان جي مصيبتن اسان جي رستي ايندڙ رڪاوٽن کي دور ڪرڻ لاءِ ڪيترن ئي طريقن سان اسان جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

خدا، سندس ملائڪ، لکين نيڪ روح زمين تي هم آهنگي جو هڪ مقدس نظام قائم ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا هر سٺي خوبي فائديمند خاصيت هڪ سٺي روح مان پيدا ٿئي ٿي،

چاڪاڻ ته نيڪ روح مسلسل اسان جي ذهنن جي مٿي ۽ نيڪ خيالن ۽ ارادن جا ٻج پوکيندا آهن. ساڳئي وقت، اونداهي جو بادشاهه - شيطان - پنهنجي بڇڙي روحاني پوئلڳن جي مدد سان، دنيا ۾ انتشار ۽ مصيبت پيدا ڪري ٿو. شيطان کان سواءِ ڪنهن بيماري جا جراثيم پيدا ڪيا؟ هن طاعون جا ڪيترائي روپ، پوءِ تپ دق، ۽ ٻيو موتمار مصيبت، ڪينسر، ۽ ٻيا پيدا ڪيا - سڀ شيطاني طريقا انسان ذات کي اذيت ڏيڻ لاءِ پر خدا ڪيترن ئي محققن کي بيماري کي ختم ڪرڻ لاءِ نوان ۽ فائديمند طريقا ڳولهڻ جي ترغيب ڏئي ٿو.

جنسي لذت الاهي نعمت جي هڪ فريب ڏيندڙ مقابلي آهي جڏهن جنس کي وفادار محبت کان الڳ ڪيو ويندو آهي ۽ جانورن جي جبلتن کي پورو ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو ويندو آهي، ته اهو شيطان جي هٿن ۾ هڪ اوزار بڻجي ويندو آهي ته جيئن انساني شعور کي حواسن جي قيد ۾ رکي، الاهي شعور جو تجربو ڪرڻ جي قابل نه رهي.

روحاني وجد جي متبادل طور شيطان پاران پيدا ڪيل هڪ ڪوڙي تثليث آهي اها تثليث بي لگام هوس، شراب جي خواهش، ۽ پئسن جي لالچ آهي.

جڏهن آدم ۽ حوا جنسي احساس جو تجربو ڪيو، ته اهي جنت مان ڪري پيا، خدائي شعور وڃائي ويٺا جيڪو انهن کي روحاني خوشي ۾ خدا سان اتحاد جو تجربو ڪرڻ جي اجازت ڏني هئي تنهن ڪري، انهن کي عدن جي باغ مان ڪڍيو ويو ان وقت کان وٺي، انسان ذات کي ٻين سڀني مخلوقن وانگر جنسي طور تي پيدا ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويو آهي. عورت هڪ ڏکوئيندڙ ۽ مشڪل طريقي سان جنم ڏئي ٿي بعد ۾، مڙس ۽ زال کي اهو قبول ڪرڻ گهرجي جيڪو انهن وٽ آهي جيڪڏهن انهن وٽ هڪ خود غرض ۽ ناقص ٻار آهي، ته اهي ان کي پالڻ جا پابند آهن اصل ۾، انهن وٽ عقل جي طاقت ذريعي جيڪو ڪجهه به چاهين پيدا ڪرڻ جي طاقت هئي، جيئن خدا ڪري ٿو. معصوميت جا اهي شروعاتي ڏينهن مبارڪ هجن سچ پچ، اهي خوش ۽ شاندار ڏينهن هئا.

۽ ان سڀ کان پوءِ، آخرڪار، شيطان پاڻ خدا جي هٿن ۾ هڪ اوزار بڻجي ويندو. شيطان انسان ذات سان پنهنجا واعدا پورا نٿو ڪري، ۽ تنهن ڪري، مايوس ۽ مايوس ماڻهو مدد لاءِ ۽ پنهنجي اميدن کي پورو ڪرڻ لاءِ وفادار رب ڏانهن رخ ڪن ٿا.

پر اسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ لاءِ مايوسي جو انتظار ڪرڻ جي ضرورت ناهي اسان کي پنهنجا سڀئي آنا هڪ ٽوڪري ۾ نه رکڻ گهرجن.

اسان کي خوشي جي اميدن کي جسم جي نازڪ ٽوڪري ۾ دنيا جي مختصر مدت جي خوشين تائين محدود نه رکڻ گهرجي.

اچو ته، منهنجا دوستو، خدا جي آواز کي ٻڌو جيڪو اسان جي سٺن خيالن ذريعي اسان سان ڳالهائي ٿو. خدا، سندس نبي، سندس ملائڪ روح اهي عظيم خيال پيدا ڪن ٿا. شيطان ۽ سندس ساٿي پنهنجي شڪل ۾ خيال ۾ آزمائش پيدا ڪن ٿا.

جڏهن به ڪو بڇڙو خيال توهان جي ذهن ۾ اچي، ان کي بغير ڪنهن افسوس جي ڪڍي ڇڏيو، ۽ شيطان هاٿي توهان تي پنهنجو اثر وجهڻ ۽ توهان کي نقصان پهچائڻ جي قابل نه هوندو. ياد رکو ته جنهن لمحي توهان غلط سوچيو ٿا، توهان شيطان جي ويجهو قدم کڻندا آهيو.

انسان مسلسل حرڪت ۾ آهي، نيڪي ۽ بدي جي وچ ۾ اڳتي پوئتي ڦرندو رهي ٿو.

هن شٽل ڊپلوميسي کان بچڻ لاءِ، ڪنهن کي اتي وڃڻ گهرجي جتي شيطان ۽ سندس ساٿين جو هٿ نه پهچي سگهي . خدا جي دل تائين ، ۽ توهان تي سلامتي هجي

تبديلين جي وچ ۾ ذهني توازن

مغربي ماڻهو جسماني آرام تي زور ڏين ٿا جڏهن موسم انتهائي گرم هوندي آهي، ته اهي ٿڌ جي کوٽ سبب تڪليف محسوس ڪندا آهن، ۽ جڏهن انتهائي ٿڌي هوندي آهي، ته اهي مصنوعي گرمائش جي غير موجودگي سبب تڪليف محسوس ڪندا آهن پر هندستاني استاد هڪ مختلف فلسفو پيش ڪندا آهن، اهي چون ٿا ته گرمي ۽ سردي، خوشي ۽ درد جي حساسيت، فريب ڏيندڙ حواسن جي وهمي تجويزن مان ۽ هڪ شخص جي انهن جي لامحدود مطالبن سان مشغول ٿيڻ ۽ انهن جي جواب مان پيدا ٿيندي آهي. بهرحال، عقلمند ماڻهو اهو آهي جيڪو حواسن جي گرفت کان بچي وڃي ٿو ۽ سڀني دوئي کان اڳتي نڪري وڃي ٿو.

عظيم مفڪر اهو مشورو ڏين ٿا ته ڪنهن کي پنهنجي جسم کي نقصان پهچائڻ جي حد تائين پاڻ کي نظم و ضبط ڪرڻ گهرجي، بلڪه، اهي صلاح ڏين ٿا ته جڏهن گرمي يا سردي ناقابل برداشت ٿي وڃي ته پاڻ کي ذهني طور تي گرمي يا سردي جي احساس کان آزاد ڪيو وڃي، ۽ ساڳئي وقت ان حالت لاءِ عقلي علاج ڳوليو وڃي.

گيتا چوي ٿي: "جيڪي ماڻھو نفساني خوشين □ جڪڙيل آهن، اهي مراقبيۓ لاءِ ضروري ذهني توازن حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهن، □ نه ئي اهيۓ سماڌي روحاني خوشي جي پرسڪونيءَ ذريعي خدا سان متحد ٿي سگهن ٿا".

جڏهن ڪو ماڻھو ذهني طور تي پاڻ کي حسي خلل کان الڳ ڪرڻ جو انتظام ڪري ٿو، ته هو اندروني سڪون حاصل ڪري ٿو. ايندڙ □ وڃڻ واري احساسن کان متاثر نه ٿي، اهي روح جي ضروري، نه بدلجندڙ سڪون کي ظاهر ڪن ٿا. انهي ثابت قدم، نه ٽٽندڙ شعور □، اهي مطلق، لامحدود، □ نه بدلجندڙ سان هڪ ٿي وڃن ٿا.

سڀني جسماني احساسن جو هڪ غير فعال ردعمل ذهن □ روح ٻنهي کي پريشان ڪري ٿو جڏهن روح پريشان ٿئي ٿو، هڪ شخص پنهنجي حقيقي فطرت وڃائي ٿو، جيڪا سڪون آهي خدا زمين تي گرم □ ٿڌي جڳهن □ موجود آهي هو آرڪٽڪ □ خالي ڪوارٽر □ آهي، پنهنجي زميني تخليق جي انتهائي حالتن □ گرمي پد کان متاثر نه ٿيو انسان، جيڪي سندس تصوير □ پيدا ڪيا ويا آهن، انهن کي سندس رويي جي نقل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي خدا اسان کي هن جسم □ رکيو آهي، گرمي □ سردي، خوشي □ درد جي تابع، پر هو چاهي ٿو ته اسان انهن دوئي کي متوازن ذهن سان ڏسون هو چاهي ٿو ته اسان سڀني قسمن جي دوئي کان مٿي اٿي وڃون اسان کي لاپرواهيۓ يا دور انديشي جي ڪوٺ کان سواءِ طاقت □ برداشت پيدا ڪرڻ گهرجي جڏهن اسان انتهائي گرمي يا سردي کان بچي نٿا سگهون، اسان کي پنهنجن ذهنن کي انهن کان الڳ ڪرڻ گهرجي اسان اهو ڪرڻ لاءِ جيترو وڌيڪ ڪوشش ڪندا آهيون، اوترو ئي ذهن پاڻ کي آزاد ڪندو آهي، ته جيئن ناپسنديده احساسات اسان جي شعور يا جذبات تي منفي اثر نه وجهي سگهن.

چمڙي جي مٿاڇري کي ڇُهڻ جي خبر ناهي؛ اهي احساس دماغ □ عمل □ ايندا آهن. هڪ ماڻھو صرف ذائقو، ڇُهڻ، بوءِ، ٻڌي يا ذهن ذريعي ڏسي سگهي ٿو. اسان کي زبان جي مٿاڇري تي ذائقو محسوس ٿيندو آهي، پر اهو اصل □ دماغ آهيۓ جيڪو ان ذائقي کي رجسٽر ڪري ٿو. ساڳئي طرح، جڏهن جسم جو ڪو حصو زخمي ٿئي ٿو، ته درد بنيادي طور تي ذهن □ محسوس ٿئي ٿو، متاثر ٿيل عضوي □ نه. اسان وٽ درد کي محسوس ڪرڻ جا ٻه طريقا آهن: اعصاب □ دماغي اسٽيم. احساس تڏهن ٿيندو آهيۓ جڏهن دماغ اعصاب □ دماغي اسٽيم جي وچ □ رابطي جي اجازت ڏئي ٿو جيستائين دماغ درد کي سڃاڻي نه ٿو، ڪو به درد نه آهي. هي عظيمۓ هندستاني استادن جي قابل ذڪر دريافت آهيۓ جڏهن ڪو ماڻھو ڪلوروفارم يا بي هوشي جي اثر هيٺ هوندو آهي، ته اهي درد محسوس نه ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي احساس

دماغ تائين نه پهچندا آهن. اعصاب جي پڇاڙيءَ ۽ نڊيڙا وار هوندا آهن جن ذريعي درد جا سگنل دماغ ڏانهن منتقل ڪيا ويندا آهن. بي هوشي انهن درد جي سگنلن جي منتقلي کي روڪيندي آهي.

دماغ ذهن جو حسي عضوو آهي، ۽ سڀئي جسماني احساس ان ڏانهن اعصاب ۽ دماغ ذريعي منتقل ٿين ٿا جيئن ته ذهن دماغ سان ڳنڍيل آهي، اهو انهن احساسن کي حاصل ڪري ٿو ۽ انهن جي تشريح ڪري ٿو مثبت سوچ سان مضبوط ٿيل ذهن خوشي ۽ درد جي احساسن کان گهٽ متاثر ٿيندو آهي اهو انهن احساسن کان واقف آهي پر انهن سان پابند ناهي.

انسانن کي پنهنجي جسم جي حفاظت لاءِ احساس ڏنو ويو هو. ان کان سواءِ، ڪو ماڻهو بغير ڪنهن احساس جي سخت ڪٽ يا ساڙي سگهي ٿو. جانورن ۾ اها صلاحيت پيدا نه ٿي هئي، ۽ تنهن ڪري انهن جي درد جو احساس گهٽ واضح آهي؛ ٻي صورت ۾، مارڻ ۽ ذبح ڪرڻ جي ڪجهه طريقن ذريعي انهن تي ڪيل ظلم ناقابل برداشت هوندو. مثال طور، ڪيڪڙا جيئري ئي ٺهڪندڙ پاڻي ۾ اڇلايا ويندا آهن!

چاڪاڻ ته درد ۽ خوشي ٻئي ذهن جي تخليق آهن، جسماني درد کي ذهن تي ضابطو رکڻ جي مشق سان گهٽائي سگهجي ٿو. پوءِ، ڪو به ماڻهو درد محسوس ڪرڻ کان سواءِ هڪ غير معمولي حالت جي اشاري جي طور تي هڪ احساس جو تجربو ڪري سگهي ٿو. ڀڳوت گيتا هن کي وڏيڪ ڪوتائي ۾ خطاب ڪري ٿو. خوشي يا درد جي حساسيت انهن جي اثرن کي تيز ڪري ٿي، جڏهن ته گهٽ حساسيت هڪ شخص کي درد کان گهٽ متاثر ڪري ٿي ۽ حسي خوشين کان گهٽ غلام بڻائي ٿي. مون پنهنجي جسم ۽ ذهن کي حوصلا افزائي لاءِ گهٽ حساس ٿيڻ جي تربيت ڏني ۽ پاڻ کي حسي خلفشار کان آزاد محسوس ڪيو. هي تربيت حواسن جي گرفت ۽ انهن جي لامحدود مطالبن کان آزاد ٿيڻ جو رستو آهي.

هڪ ڊاڪٽر وٽ اهڙي ذهني طاقت هئي جو هو پاڻ تي هڪ خطرناڪ سرجري ڪرڻ جي قابل هو! يقيناً، جسماني وابستگين جي غلام ذهن لاءِ اهو ناممڪن آهي پر تربيت سان، ذهن ناقابل يقين حد تائين مضبوط ٿي سگهي ٿو جيترو وڏيڪ ماڻهو پنهنجي ذهن کي تربيت ۾ سڌاريندو آهي، اوترو ئي وڏيڪ ڪنٽرول اهي ان تي استعمال ڪري سگهندا آهن. هڪ خراب ٿيل ٻار معمولي نقصان کان به تمام گهڻو پريشان هوندو آهي، جڏهن ته لچڪ ۽ برداشت ۾ تربيت يافته ٻار ڪڏهن سخت زخمن کان به درد ۾ پوئتي هٽندو آهي يا پوئتي هٽندو آهي.

هن لحاظ کان، عظيم هندستاني استادن پاران پيش ڪيل تربيتي طريقو مغربي هندستان ۾ سيڪاريل تعليم کان بلڪل مختلف آهي. روحاني استاد پنهنجن شاگردن کي جسم ۽ ان جي حواسن جي غلامي کان مڪمل

طور تي آزاد ٿيڻ جي تربيت ڏين ٿا. مغرب ۾ ترقي يافته آرام جسم جي لذت کي فروغ ڏين ٿا، ۽ نتيجي طور، ذهني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ ۾ لڳل ڪوشش گهٽ ۾ گهٽ ۽ نه هجڻ جي برابر آهي. هندستان ۾، اسان سڪندا آهيون (اسان جي رهنمائي ڪندڙن جي پسپائي ۾) ته ڪيئن حواسن جي طاقت کي ڪُلي ۾ دٻايو وڃي ته جيئن اسان انهن جي غلامي ۾ نه رهون. رانچي، بهار ۾ منهنجي اسڪول ۾، اسان ڪڏهن ڪڏهن ننڊڙن ٻارن کي سخت زمين تي ننڊڙن ڇِتن تي سمهاريو، ۽ اهي جسماني ۽ ذهني طور تي صحتمند ۽ مضبوط ٿيا.

مغربي ماڻهو آرام ۽ آرامده ننڊ جي ڪيترن ئي ٻاهرين ذريعن جا عادي آهن هندستان ۾، اسان مراقبي لاءِ گرم واريءَ تي ويهندا هئاسين آهستي آهستي، اسان سڄو ڏينهن گرمي ۾ ۽ سردي ۾ به ويهڻ جي قابل ٿي ويا هن تربيت جي نتيجي ۾، مون اهڙي ذهني صلاحيت حاصل ڪئي جو ڪا به شيءِ منهنجي شعور کي پريشان يا متاثر نه ڪري سگهي جڏهن مان پنهنجي ذهن کي پنهنجن حواسن کان ڌار ڪري ڇڏيان ٿو، ته ڪا به شيءِ مون کي بلڪل به پريشان نه ڪري ٿي.

سال اڳ، موسم ناقابل برداشت حد تائين گرم هئي، ۽ هر ڪو ساهه کٽي رهيو هو ذهني صحبت ذريعي، انهن جي تڪليف مون ڏانهن منتقل ٿي وئي، مون کي ڌيان ڏيڻ ۾ مضمون لکڻ کان روڪيو، پوءِ مون پاڻ کي ڌوڪو ڏنو، چيو، "هي سڀ ڇو؟" ۽ خدا کان دعا گهري.

"او خداوند، ساڳي بجلي تندور ۾ گرمي ۽ فرج ۾ برف پيدا ڪري ٿي، تنهنڪري موسم نرم آهي!"

فوري طور تي ماحول منهنجي لاءِ خوشگوار ٿي ويو، ڄڻ ته برف جي هڪ پرت منهنجي جسم کي گهيرو ڪري ڇڏيو آهي، ۽ مون کي تمام گهڻو متاثر ٿيڻ لڳو ۽ بغير ڪنهن ڏکيائي جي لکڻ لڳو.

هڪ ڀيري، سال اڳ، مان هڪ ڪليل مٿي واري ڪار ۾ نوجوان خود دريافت ڪندڙ شاگردن جي هڪ گروپ سان گڏ ڪراس اسٽيٽ روڊ ٽرپ تي هوس، جن مان هڪ منهنجو سيڪريٽري هو ۽ مان ڪار ۾ سمهي پيا هئاسين، هڪ ننڍڙو ڪمبل شيئر ڪندي رات ٿڌي هئي جڏهن مان گهري ننڊ ۾ هوس، هن مون تان ڪمبل لاهي ڇڏيو، ۽ جڏهن مان اڌ جاڳيس، مون لاشعوري طور تي هن تان ڪمبل لاهي ڇڏيو! اهو ڪجهه دير تائين هليو پوءِ منهنجي ذهن چيو، "تون اهڙي طرح ڇو ڪري رهيو آهين؟ سڀ ڪجهه ٺيڪ آهي، تون گرم آهين!"

پوءِ مون ڪمبل اڇلائي ڇڏيو، اٿي ويٺس، ۽ مراقبو ڪرڻ شروع ڪيو جيستائين منهنجو جسم ماني جي ٽڪري وانگر گرم محسوس نه ٿيو. جڏهن شاگرد ٻن ڪلاڪن کان پوءِ جاڳيا، ٿڌ ۾ ٿڙڪڻ لڳا، ته انهن مون کي بي

حرڪت ڏنو. مان مقدس وجد ۾ گم هوس، ۽ سوچيم ته مان مري ويو آهيان، انهن پنهنجي آواز سان مون کي منهنجي روحاني خوشي مان جاڳائڻ جي ڪوشش ڪئي. پر مون مسڪرائيندي چيو، "چو، نوجوانو، هي سڀ شور؟ اچو ته پنهنجي رستي تي هلون." انهن احتجاج ڪيو، "توهان ٿڌ ۾ ڪوٽ يا ڪمبل کان سواءِ وڃا هئا!" ٿڌهن به مون کي ٿڌ نه لڳي. مان اڪيلو هوس جيڪو گرم هو!

جيڪو ڪرڻ جي ضرورت آهي اهو آهي ته ذهن کي وڌيڪ مثبت بڻجڻ جي تربيت ڏني وڃي جيڪڏهن توهان اهو طئي ڪيو ته توهان کي زڪام نه ٿيندو، ته ان جي پڪڙجڻ جو امڪان گهٽجي ويندو ذهن کي درد تي قابو پائڻ لاءِ پڻ تربيت ڏني وڃي ذهني حساسيت درد کي وڌائي ٿي، ۽ درد کي وڌائڻ جو مطلب آهي ته پاڻ ۾ خدا جي تصوير کي وساري ڇڏيو - اهو مقدس ۽ ناقابل تسخير تصوير.

قديم هندستاني بزرگن چيو هو ته سڀئي عادتون ٽن سالن جي عمر ۾ هڪ شخص ۾ نهڻ شروع ٿين ٿيون. انهن عادتن کي تبديل ڪرڻ تمام ڏکيو آهي جڏهن اهي شعوري ذهن ۾ مضبوط ۽ جڙيل ٿي وڃن. جيڪڏهن توهان جي خاندان ۽ ماحول توهان جي ذهن ۾ اهو وجهي ڇڏيو آهي ته توهان ڇا پسند ڪندا آهيو ۽ ڇا ناپسند ڪندا آهيو، ته اهي تاثر زندگي پر توهان سان گڏ رهندا. پهرين شيءِ جيڪا مون پنهنجي عقلمند مرشد، سري يوڪتيسور کان سکي هئي، اها هئي ته احساسات سان لاڳاپيل نفسياتي جذبن تي قابو پائڻ. جڏهن مان پهريون پيرو هن وٽ تربيت لاءِ ويس، ته جيڪڏهن مان ٿڌي موسم ۾ گرم ڪمبل استعمال نه ڪريان ته مون کي ٿڌ لڳندي هئي پر منهنجي استاد مون کي سيکاريو ته هن رجحان تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي ذهن جي طاقت کي ڪيئن استعمال ڪجي. نتيجي طور، مان انهن ٿڌن کان آزاد ٿي ويس جيڪي مون کي ننڊپڻ کان وٺي پريشان ڪري رهيون هيون جيستائين مون ماسٽر جي تربيت حاصل نه ڪئي!

ڪجھ ماڻهو چون ٿا ته اسان کي صرف عقل تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي پيا سمجهن ٿا ته اسان کي پنهنجن حواسن کي مطمئن ڪرڻ گهرجي ٻئي موقف انتهائي آهن

هڪ نظريي موجب، جسم جي صحت ۽ تندرستي کي يقيني بڻائڻ لاءِ باقاعده طبي معائنو ڪرائڻ جي صلاح ڏني وئي آهي، بلڪل ائين جيئن وقت بوقت توهان جي ڪار جو معائنو ڪيو ويندو آهي. اهو سمجهه ۾ اچي ٿو پر انسان مشينون نه آهن جيڪڏهن توهان جي ذهني صحت توهان جي جسماني حالت تي منحصر آهي، ته جلدي يا دير سان ذهن جسم جي مطالبن جو غلام بڻجي ويندو، هر قسم جي ۽ مقدار جي دوائن ۾ پين جسماني علاج کي بي اثر بڻائي ڇڏيندو. اهو وضاحت ڪري ٿو ته اسان

لاعلاج بيمارين جو شڪار چو ٿيون جسماني ڪمزوري مضبوط ٿي وئي آهي چاڪاڻ ته ذهن جسم جو مالڪ ٿيڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو آهي.

شروعات □ اعتدال بهترين آهي جيڪڏهن توهان کي معمولي زخم لڳي ٿو، ته ٿوري آئيوڊين لڳايو، پر مڪمل طور تي دوائن تي ڀروسو نه ڪريو معقول □ مناسب احتياط ڪريو جيستائين توهان بتدريج عقل تي وڌيڪ ڀروسو نه ڪري سگهو عظيم استاد پاڻ دوائون استعمال ڪندا هئا جيڪي اصل □ خدا جي ڏاهيل جڙي ٻوٽين □ ڪيميڪلز مان ٺهيل هيون. روحاني استاد لاءِ دوائون □ دوائون ضروري نه آهن، پر اهو ظاهر ڪرڻ لاءِ ته خدا جي طاقت بيشمار طريقن سان ڪم ڪري ٿي، اهي ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه دوائن جي تيارين کي استعمال ڪرڻ جو انتخاب ڪري سگهن ٿا. ڪنهن به صورت □، فتح عقل جي طاقت □ آهي جڏهن توهان پڪي يقين تي پهچي ويندا آهيو ته توهان سڀني دوائن کان سواءِ بغير ڪنهن خراب اثر جي ڪري سگهو ٿا، توهان فتح حاصل ڪندا آهيو □ جسم تي غلبو حاصل ڪندا آهيو.

هڪ ڀيري، هڪ استاد پنهنجو هٿ پچي ڇڏيو □ ان کي علاج □ پٽي ڪرڻ جي اجازت ڏني جڏهن حادثي کان ٿوري دير بعد هڪ امير ماڻهو هن سان ملڻ آيو، ته پريشان شاگردن سوچيو ته مهمان استاد جو هٿ هڪ ڦٽي □ (هن جي ڳچيءَ □ لٽڪيل) ڏسي مايوس ٿيندو. استاد مهمان کي چيو، "جيئن توهان ڏسي سگهو ٿا، منهنجو هٿ ٽٽل آهي □ مان درد □ آهيان. شاگرد تصور ڪن ٿا ته منهنجي ٽٽل هٿ کي ڏسي، توهان سوچيو ته خدا مون کي ڇڏي ڏنو آهي □ هاڻي منهنجي پرواهه نٿو ڪري، انهن تي ڪو به ڌيان نه ڏيو"

ٻئي موقعي تي، ساڳيو استاد شاندار خوشي جي حالت □ خدا جي لاءِ گيت ڳائي رهيو هو جڏهن هو ويجهو چمڪندڙ ڪوئلن جي ڍير تي ڪري پيو پر، هو ڳائڻ جاري رکيو جڏهن شاگردن هن کي مٿي ڪنيو، انهن ڏٺو ته ڪجهه زنده ڪوئلا هن جي پٺي سان چپڪي ويا هئا □ هن جو گوشت ساڙي رهيا هئا اهي خوفناڪ نظارو ڏسي ڏڄي ويا، پر استاد مسڪرايو □ آرام سان چيو، "ٺيڪ آهي، بس هن سڀني شور جي بدران ڪوئلن کي ڪڍو!" هن ڪنهن به درد جي شڪايت نه ڪئي هي ذهني عظمت آهي جيڪا استادن جو مظاهرو آهي هن موقعي تي، استاد ثابت ڪيو ته هو واقعي درد کان مٿانهون هو پهرين موقعي تي، هن ڏيکاريو هو ته هو درد کان متاثر ٿيو هو پر صبر □ عاجزي سان ان کي برداشت ڪيو.

جسم □ ان جي گهرجن جي حوالي سان هڪ مضبوط موقف اختيار ڪرڻ گهرجي صحيفن □ چيو ويو آهي ته گرمي □ ٿڌ، خوشي □ درد جا تصور حواسن جي انهن احساسن يا احساسن جي ذريعن سان رابطي مان پيدا ٿين ٿا جڏهن ته، اهي احساس □ احساس شروعات □ آخر تائين محدود آهن اهي

فطرت ۽ عارضي ۽ عارضي آهن ۽ تنهن ڪري صبر ۽ برداشت سان برداشت ڪرڻ گهرجي توري تڏ يا درد کان متاثر چو ٿيو؟ ذهن کي برداشت ڪرڻ جي تربيت ڏيندي وڏيڪ نفسياتي همت پيدا ڪرڻ گهرجي جيستائين اهو آخرڪار درد ۽ مصيبت جي پين سپني شڪلن کان مٿي نه ٿي سگهي.

جسم صرف گوشت سان ڊڪيل هڪ پنجرو آهي، جنهن ۽ زندگي جو پکي محدود وقت لاءِ رهي ٿو. زندگي پاڻ جسم کان مڪمل طور تي آزاد آهي، پر زندگي جسم جي محدود، پابندي وارين حالتن سان ڳنڊيل ۽ پابند ٿي چڪي آهي، ۽ انهي سبب جي ڪري اهو متاثر ٿئي ٿو.

جاڳڻ دوران، توهان جسماني احساسن کان واقف هوندا آهيو پر ننڊ دوران، جڏهن توهان جو ذهن جسم کان آزاد هوندو آهي، توهان انهن احساسن کان واقف نه هوندا آهيو، پر هڪ گهري سڪون جو تجربو ڪندا آهيو.

چاڪاڻ ته انسان خدا جي صورت ۽ پيدا ٿيو آهي، هو جسماني احساسن کان مڪمل طور تي الڳ جسم ۽ رهڻ جي قابل آهي پر ان جي بدران، هو جسماني حالتن کي پاڻ تي وٺي ٿو ۽ انهن سپني کي وڌيڪ حقيقي بڻائي ٿو.

احساسن کان آزاد ٿيڻ لاءِ، ماڻهوءَ کي ذهني طور تي پاڻ کي جسم کان الڳ ڪرڻ گهرجي، اهو ئي سبب آهي جو اولياءَ خوشي ۽ درد ٻنهي جي نفسياتي حد کان وڌيڪ وڃڻ جي صلاح ڏين ٿا، ۽ اهو صرف مشق ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو. مون پاڻ کي هن سچائي کي ثابت ڪيو آهي ۽ ڄاڻان ٿو ته گهڻي حساسيت ڪيترائي نقصان پهچائي ٿي. حواسن جي مطالبن سان فرمانبردار تعميل سپني درد ۽ مصيبت جي جڙ آهي. خدا اسان لاءِ ڏک جو حڪم نه ڏنو، هن اسان جي رهنمائي ۽ تفريح لاءِ حسي تصور پيدا ڪيا، ۽ هن ارادو ڪيو ۽ اجا به ارادو ڪيو ته اسان جسماني جسم کي عقلمندي سان استعمال ڪريون، ان سان ايترو ڳنڍيل نه ٿيون جو اسان بدبخت ۽ بدبخت ٿي وڃون. جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن پالتو جانور سان تمام گهڻي محبت ڪري ٿو، ته اهي ان جانور جي احساسن جو جواب ڏيندا، جيتوڻيڪ اهي جسماني طور تي ان سان اعصابي نظام سان ڳنڍيل نه آهن. ساڳئي طرح، اسان جا جسماني درد جسم سان تمام گهڻي نفسياتي وابستگي مان نڪرندا آهن.

ذهن کي جسم تي وڌيڪ غلبو حاصل ڪرڻ گهرجي ذهن جي طاقت سان جيئڻ جي قابل ٿيڻ شاندار آهي، چاڪاڻ ته ذهن جيڪو ڪجهه گهري ٿو اهو ڪري سگهي ٿو ۽ ڪيئن ڪو ماڻهو ذهن تي وڌيڪ ۽ وڌيڪ پروسو ڪري سگهي ٿو؟ بتدريج پاڻ کي گرمي ۽ سردي جي عادت ڪرڻ، مضبوط گدي تي سمهڻ، ۽ واقف آرام تي انحصار گهٽائڻ سان.

جڏهن مان ڳالهائي رهيو هوس، مون کي اج جي تيز گرمي پد جي خبر نه هئي، پر صرف گرمي جو ذڪر ڪرڻ سان، مون کي اهو محسوس ٿيڻ لڳو.

هڪ پيري مان انتهائي گرم موسم ۽ ليڪچر ڏئي رهيو هوس ان کان علاوه، منهنجي جسم جي اندر گرمي وڌي وئي، جيئن جڏهن مان روحاني معاملن تي ليڪچر ڏيندو آهيان ته ٿيندي آهي. منهنجي ذهن چيو، "توهان پنهنجو پسيندڙ چهرو صاف ڪرڻ کان سواءِ ليڪچر مڪمل نٿا ڪري سگهو".

مون پنهنجي کيسي ۾ رومال ڳوليو پر هڪ به نه مليو. پوءِ مون روحاني اک ۽ ڏنو ۽ پنهنجي ذهن ۾ سرگوشي ڪئي: "ڪو به گرمي ناهي" فوري طور تي دٻائڻ واري گرمي ختم ٿي وئي ۽ مون آرام سان ۽ لطف اندوزي سان هڪ آرامده ٿڌي ساهه سان ليڪچر جاري رکيو.

انهن ڳالهين تي پاڻ عمل ڪريو ۽ ڏسو ته ڇا مان جيڪو چئي رهيو آهيان اهو سچ آهي. توهان حساسيت سان درد کي وڌائي سگهو ٿا ۽ ذهني آزادي سان ان کي گهٽائي سگهو ٿا. جڏهن ڪو پيارو ماڻهو مري وڃي ٿو، ته پوءِ ضرورت کان وڌيڪ غم جي بدران، اسان کي اهو قبول ڪرڻ گهرجي ته اهي خدا جي مرضي مطابق هڪ اعليٰ دائري ۾ هليا ويا آهن، ۽ خدا ڄاڻي ٿو ته انهن لاءِ ڇا بهتر آهي. اسان کي انهن جي آزاديءَ لاءِ خدا جو شڪريو ادا ڪرڻ گهرجي ۽ انهن کي پيار ڀريا خيال ۽ نيڪ خواهشون موڪلڻ گهرجن، خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو انهن کي قبول ڪري ۽ انهن تي پنهنجي رحمت ۽ فضل عطا ڪري، دائمي گهر ۾ جتي انهن کي ڪو به خوف يا غم نه هوندو.

پيارن جي نقصان تي غم ڪرڻ قدرتي آهي؛ ٻي صورت ۾، اسان انسان نه هوندا. بهرحال، غم جا احساس انهن تي منفي اثر وجهندا آهن، انهن کي آسماني کان وڌيڪ زميني دائري جي ويجهو رکندا آهن. حد کان وڌيڪ اداسي فوت ٿيل روح کي وڌيڪ امن ۽ آزادي ڏانهن وڌڻ کان روڪيندي آهي.

اج زمين جا گهڻا باشندا هتي هڪ سو سال اڳ نه هئا ٻيا اسان کان اڳ هتي هئا ۽ اسان به ڪجهه سالن ۾ هتي نه هونداسين اسان جو وقت ختم ٿي ويندو، ۽ ايندڙ نسل اسان کي ياد نه ڪندا بلڪه، ماڻهو تڏهن محسوس ڪندا، جيئن اسان هاڻي محسوس ڪندا آهيون، ته هي دنيا انهن جي دنيا آهي، پر اهو انهن کان ڪسي ورتو ويندو، ۽ اهي ان کان، هڪ هڪ ڪري موت هڪ انساني ضرورت هوندي؛ ٻي صورت ۾، رحمدل خدا اهو ڪنهن سان به ٿيڻ نه ڏئي ها تنهن ڪري، اسان کي خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪرڻ گهرجي ۽ موت کان نه ڊڄڻ گهرجي.

جيڪي موت کان ڊڄن ٿا، اهي پنهنجي اصل فطرت کي سڃاڻي نٿا سگهن، شيڪسپيئر چيو هو ته: "بزدل پنهنجي موت کان اڳ ڪيترائي ڀيرا مرندا آهن؛ بهادر ڪڏهن به موت جو ذائقو نه چکندو آهي پر هڪ ڀيرو."

بزدل ماڻهو پنهنجا ڏينهن نفسياتي پريشاني سست موت جي حالت گذاريندو آهي. بهادر ماڻهو صرف آخري موت جو تجربو ڪندو آهي، تيزيءَ سان بغير ڪنهن تڪليف جي. جيڪڏهن ڪو ماڻهو قدرتي موت مري ٿو يا روحاني طور تي ترقي يافته آهي، ته سندس روحاني شعور جسم جي موت تي فوري طور تي جاڳندو آهي، هو پاڻ کي وجود جي ٻئي سطح تي ڳولي ٿو - هڪ سطح جنهن سڀئي احساس آهن پر جسم کان سواءِ.

تصور ذهن ٻڌل آهي موت ، هڪ شخص پنهنجو ڳرو جسماني جسم ڇڏي ڏيندو آهي، جيڪو هڪ گهٽ درجي جي ذهن جي تصوير آهي روح جي سڀني مصيبتن جو سبب آهي.

ٻن قسمن جا ماڻهو آهن: اهي جيڪي مسلسل دنيا جي خرابين جي شڪايت افسوس ڪندا آهن، اهي جيڪي زندگي جي مشڪلاتن کي مسڪراهٽ سان قابو ڪن ٿا، خراب حالتن جي باوجود پنهنجي مثبتيت کي برقرار رکن ٿا. شين کي تمام گهڻو سنجيده وٺڻ جي ضرورت ناهي جيڪڏهن هر ڪو وڌيڪ مثبت هم آهنگ هجي ها، ته دنيا هاڻي کان وڌيڪ بهتر جڳهه هجي ها.

تهذيب جي جهنگلن ، جديد زندگي جي مشڪلاتن پيچيدگين جي وچ ، سچو امتحان آهي. هڪ ماڻهو جيڪو ڪجهه ڪندو آهي اهو انهن ڏانهن موٽندو، نيڪيءَ جي بدلي سٺو، بديءَ جي بدلي برائي جيڪي ٻين کان نفرت ڪن ٿا انهن سان بدلي نفرت ڪئي ويندي جيڪي پاڻ کي منفي خيالن متضاد جذبن سان ڀريندا آهن، پنهنجي ڪردار کي تباهه ڪندا آهن پنهنجي خوشي کي ختم ڪندا آهن جيڪڏهن توهان کي ڪاوڙ محسوس ٿئي ٿي، سير ڪريو هڪ کان پندرهن تائين ڳڻيو، يا پنهنجو ڌيان ڪنهن خوشگوار خوشگوار شيءِ ڏانهن منتقل ڪريو جڏهن ٻيا توهان سان بدسلوڪي ڪن ٿا، ته انهن سان ساڳيو سلوڪ ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ غير دانشمندي آهي. جڏهن توهان ناراض آهيو، توهان جو ذهن اُبلندو آهي، توهان جي دل جا والوز ڏکيائي ڪن ٿا، توهان جو جسم توانائي کان خالي ٿڪجي پوي ٿو. امن نيڪيءَ جون لهرون موڪليو جيڪي توهان جي روح جي حقيقي فطرت، توهان جي اندر جي الاهي تصوير کي بهترين طور تي ظاهر ڪن ٿيون. پوءِ، ڪو به توهان کي جهيڙي يا توهان جي سڪون کي خراب ڪرڻ جي قابل نه هوندو.

مختصر □، هر شيءِ ذهن □ شروع ٿئي ٿي گناهه ذهن جي تخليق آهي ننگا ٻار بغير ڪنهن گناهه جي احساس جي ننگا گھمندا آهن، هر شيءِ پاڪ □ صاف ذهن واري لاءِ پاڪ آهي، پر

بيوقوف آزاد خيال ماڻهن لاءِ، هر شيءِ خراب □ بڇڙي لڳي ٿي.

(جيڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ جا عمل خراب آهن، ته سندس شڪ به خراب هوندا، □ هو ان تي يقين ڪندو جيڪو هو تصور ڪرڻ جو عادي آهي)

هڪ غير منظم ذهن اسان جي زندگين □ انتشار پيدا ڪري ٿو جن جا ذهن پنهنجن حواسن جي غلامي □ آهن اهي جهڳڙو □ جنگ جا ڀڙڪائيندڙ آهن، □ ناانصافي □ اونداهي جا ٽنپا آهن.

خدا اسان جي روحن کي انهن جسمن □ رکيو آهي جيڪي حواسن سان نوازيا ويا آهن ته جيئن اسين هن دنيا □ رهي سگهون □ پنهنجن □ ٻين جي تجربن مان سکي سگهون، پنهنجي خوشي کي پنهنجي چوڌاري بدلجندڙ واقعن □ حالتن جي تابع ٿيڻ کان سواءِ. خدا چاهي ٿو ته اسان پنهنجي خواهشن کي ڪنٽرول ڪريون بجاءِ انهن کي اسان تي ڪنٽرول ڪرڻ جي، □ ذهني توازن برقرار رکون نه رڳو جڏهن هر شيءِ روشن □ خوشگوار هجي، پر مشڪلاتن □ مشڪلاتن جي وچ □ پڻ. خود علم اسان کي هي مهارت عطا ڪري ٿو.

زندگي □ موت جو ناچ ڪڏهن به بند نٿو ٿئي، پر انسان □ نفسياتي صلاحيت آهي ته هو سيني حسي تجربن کان مٿي اٿي □ زندگي جي تضادن کان متاثر نه ٿئي.

انسان زندگي جي حدن کي پار ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي شين □ واقعن کي متوازن نقطه نظر سان ڏسن. ائين ڪرڻ سان، اهي پنهنجي بي مثال روحاني فطرت کي ظاهر ڪن ٿا.

جيڪي نظم و ضبط جي هن مرحلي تي پهچي ويا آهن اهي انسان ذات □ بادشاهن وانگر رهن ٿا □ لامحدود مطلق سان متحد ٿين ٿا جيڪو تبديلي يا تبديلي جي تابع ناهي.

يوگا جون روحاني تعليمون زندگي جي تفصيلن کي احتياط سان بيان ڪن ٿيون، هدايت ڪن ٿيون ته ڪنهن کي سيني حالتن □ ڪيئن عمل ڪرڻ گهرجي. انسان خدا جي شڪل □ پيدا ڪيا ويا آهن، پر انهن ان برڪت واري تصوير سان رابطو وڃائي ڇڏيو آهي □ انهن کي ان کي پاڻ □ ٻيهر دريافت ڪرڻ گهرجي.

مٽيءَ جي ڍير هيٺان دفن ٿيل خالص سون خالص سون ئي رهي ٿو، ان جي سيني خاصيتن کي برقرار رکي ٿو، ان کي لڪائڻ جي باوجود ان کي ظاهر ڪرڻ لاءِ، ڪنهن کي مٽيءَ □ کوٽائي ڪرڻ گهرجي □ ڳولا ڪرڻ گهرجي جيستائين اهو نه ملي. ساڳئي طرح، مٽيءَ جهڙين عادتن □ مٽيءَ

جي احساسن جا ڪيترائي پرت عظيم، سونهن روح کي ڍڪيندا آهن. هي "متي" انساني نفسياتي مسئلن جي جڙ آهي جهڙوڪ گهبراهٽ، خوف، نفرت، حسد، احساس ڪمتري، ۽ گمراهه ڪندڙ تصورات، ۽ ٻين سڀني قابل مذمت خوبين جو بنياد. هن ذلت واري متيءَ کان پاڻ کي نجات ڏيارڻ لاءِ، جسم ۽ حواسن جي حوالي سان ذهن جي هڪ مضبوط ۽ لچڪدار حالت پيدا ڪرڻ گهرجي. جسم سان وابستگي مختلف خوفن کي جنم ڏئي ٿي جن جو مون پنهنجي ذهن ۾ هر قسم جي درد جو تصور ڪيو آهي ۽ انهن سڀني کي فتح ڪيو آهي.

اهو سمجهڻ لاءِ ته ڪو ماڻهو خدا جي پاڪ صورت ۾ پيدا ٿيو آهي، انسان کي خوف ۽ ڪاوڙ کان متي اٿڻ گهرجي ۽ ضرورت کان وڌيڪ حساسيت تي قابو پائڻ گهرجي. ڪجهه ماڻهن کي خوش ڪرڻ ڏکيو هوندو آهي ڇاڪاڻ ته اهي سطحي عادتن ۽ زندگي جي معمولي تفصيلن سان جڪڙيل ۽ بار هوندا آهن پر هڪ مضبوط عقل وارو ماڻهو چئي سگهي ٿو، "اڄ مان نرم بستري تي سمهي سگهان ٿو ۽ سڀاڻي فرش تي؛ اهو سڀ ڪجهه مون لاءِ ساڳيو آهي" وغيره. هي نفسياتي غير جانبداري ذهن کي تربيت ڏئي ٿي، ان کي توهان جي حڪمن جي فرمانبردار بڻائي ٿي ۽ توهان جي درخواستن کي پورو ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي.

منهنجا دوستو، ذهن تمام گهڻو فريب ڏيندڙ آهي پر اصلاح ذريعي، اهو آداب ۾ سنئو رويو سکي ٿو. جڏهن توهان چئو ٿا، "مان ان قسم جي ڪاڏي کان سواءِ رهي نٿو سگهان،" ذهن جواب ڏئي ٿو، "ان قسم جي ڪاڏي کان سواءِ ڪرڻ ناممڪن آهي!"

پر توهان جو روح عقل کان مٿانهون آهي جيڪڏهن توهان چئو ته، "مان ڪنهن به انسان يا ڪنهن به شيءِ کي مون کي غلام بڻائڻ جي اجازت نه ڏيندس،" عقل جواب ڏيندو، بشرطيڪ بيان مضبوط هجي ۽ تجويز مضبوط هجي. توهان ذهن ۽ جسم ٻنهي جا مالڪ آهيو؛ انهن جو غلام نه ٿيو، ۽ نه ئي انهن جي آواز تي ناچ ڪريو.

جذبات جي زنجيرن مان نجات ئي امن ۽ خوشي جو واحد رستو آهي حالتون ڪهڙي به هجن، سڀني ڏکوئيندڙ حساسيتن کان مٿانهون ٿيڻ ۽ پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو، ڇاڪاڻ ته توهان ڪري سگهو ٿا!

مشرقي حڪمت جا متن چون ٿا:

"مڪمل اندروني سڪون جي حالت جيڪا يوگا مراقبي ذريعي حاصل ٿئي ٿي"

جنهن جي ذريعي روح اعليٰ ذات کي سج وانگر چمڪندڙ ڏسي خوش ٿئي ٿو.

جتي روح جي بصيرت سڀ کان وڏي خوشي کي محسوس ڪري ٿي □ چڪي ٿي.

يوگي لڪيل راز کي ڄاڻڻ □ خوش ٿئي ٿو.

جيڪو به انهيءَ برڪت واري حالت تي پهچي ٿو، اهو پاڻ کي خزانن جو خزانو ڳولڻ تي مبارڪباد ڏئي ٿو.

هو وقت جي غداري کان محفوظ رهي ٿو □ زندگي جي حيرتن کان پاڻ □ محفوظ رهي ٿو.

اها حالت، جيڪا يوگا جي نالي سان مشهور آهي، اداسي □ درد کان آزاديءَ جي حالت آهي.

خوش نصيب آهن اهي جيڪي دلير دل □ بي لوث عزم سان ان تائين پهچڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.

□ مبارڪون هجن ان کي جيڪو ان کي ڳولي ٿو □ ان جي خوشي مان لطف اندوز ٿئي ٿو جيڪا سپني تصورن کان وڌيڪ آهي.

اهو وضاحت جي خلاف آهي

توهان تي سلام هجي

ڪاوڙ تي ضابطو

ڪجهه شايد سوچين ته هي موضوع صرف انهن لاءِ آهي جيڪي آساني سان ڪاوڙجي ويندا آهن يا چڙهندا آهن پر هي جذبو مٿاڇري تي ظاهر ٿيڻ کان گهڻو گهرو آهي. هڪ شخص ڪاوڙ جي ظاهري شڪل يا پرتشدد اظهار کي ڪنٽرول ڪرڻ □ ڪامياب ٿي سگهي ٿو، پر اجا تائين هڪ لڪيل ڪاوڙ □ دٻيل ناراضگي رکي ٿو. هي ڪاوڙ ڪيترن ئي طريقن سان ظاهر ٿئي ٿو: تيز مزاج، چڙچڙو، گهٽ مزاج، بي صبري، بيچيني، عدم اطمينان، حسد، مزاج، □ ناخوشي.

حقيقت □، هر ڪو ڪنهن حد تائين ڪاوڙ جي مسئلي کان متاثر ٿئي ٿو، جيستائين اهي شعور جي هڪ اعليٰ مرحلي تي نه پهچن، يعني روحاني وجد جي مرحلي تي يا سڪون جي حالت تي.

ڪاوڙ - ڪنهن به شڪل □ اهو وٺي ٿو - خواهش کي پورو ڪرڻ جي ناڪامي مان پيدا ٿئي ٿي اندروني خوشي جي غير موجودگي □ جيڪا روح جي ان جي الاهي سرچشمي سان تعلق مان پيدا ٿئي ٿي، انسان پنهنجي خواهشن کي حسي خوشين ذريعي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو جيڪي فطري طور تي ناپسنديده آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي عدم استحڪام □ اڪثر ڪري غير صحت مند نتيجا آهن.

اهي خواهشون اڪثر ڪري مايوسي □ پوءِ ڪاوڙ پيدا ڪن ٿيون، جيڪي روحاني شعور جي تباهي جو سبب بڻجن ٿيون.

ڪاوڙ تي قابو پائڻ جو سڀ کان مؤثر طريقو ان جي بنيادي سبب کي حل ڪرڻ آهي: خواهشون جيتريون وڌيڪ خواهشون هونديون، اوترو ئي وڌيڪ مايوسيون هونديون هر خواهش کي پورو ڪرڻ ناممڪن آهي ڇاڪاڻ ته خواهشون ناقابل تسخير □ لامحدود هونديون آهن جيترو وڌيڪ اسان ڪنهن خواهش کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، اوترو وڌيڪ اسان ان سان ڳنڍيل ٿينداسين، □ اسان جو تعلق جيترو مضبوط هوندو، اوترو ئي اسان کي ان تائين رسائي کان محروم ٿيڻ جو درد وڌيڪ هوندو جيڪو اسان جي خواهشن کي پورو ڪندو □ اسان جي خواهشن کي پورو ڪندو.

مثال طور، فطرت اسان کي بک جي احساس سان نوازيو آهي ته جيئن اسان کي خبر پوي ته جسم کي ڪڏهن کاڌي جي ضرورت آهي پر وابستگي ان احساس کي وڌائي ٿي □ ان کي نفسياتي درد □ تبديل ڪري ٿي جيڪڏهن ڪو ماڻهو جيڪو کاڌو پسند ڪري ٿو ان کي ٿن ڏينهن تائين کائڻ کان پرهيز ڪرڻ تي مجبور ڪيو وڃي ٿو - ڇا صحت جي ڪري يا روحاني سببن جي ڪري - اهڙي روزي سان ڪجهه حد تائين ڪاوڙ جو احساس به ٿي سگهي ٿو.

ٻئي طرف، ڪجهه ماڻهو کاڌي جي غير موجودگيءَ جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ ڪيترن ئي ڏينهن تائين کاڌي کان پرهيز ڪري سگهن ٿا، ڇاڪاڻ ته انهن جسم جي خواهشن سان ڳنڍيل نه رهڻ □ مشق ڪئي آهي □ ڪامياب ٿيا آهن.

هڪ دفعو اسان سمجهون ٿا ته خواهشون ڪاوڙ جو بنيادي سبب آهن، اسان انهن خواهشن سان تعميري طور تي ڊيل ڪرڻ جا اثرائتي طريقا ڄاڻڻ چاهيون ٿا. هن مقصد لاءِ ڪيترائي طريقا آهن:

پهريون: خواهشون پوريون ڪرڻ

سادي، بي ضرر خواهشن لاءِ، منطقي عمل انهن کي پورو ڪرڻ آهي پر، مسئلو تڏهن پيدا ٿئي ٿو جڏهن انهن خواهشن کي پورو ڪرڻ جي نتيجي □ نيون خواهشون پيدا ٿين ٿيون.

توهان تي سلام هجي

بهتر سپاٽي لاءِ احتياط سان منصوبابندي

جيڪڏهن توهان ڪاميابي جي موقعن جي انتظار ۾ زندگي ۾ بي مقصد گهمندا رهو ٿا، ته گهٽو ڪري اهي موقعا دستڪ نه ڏيندا، ۽ توهان ڪي ڪاميابي نه ملندي پر جيڪڏهن توهان اهو آهيو جيڪو پنهنجو مستقبل پاڻ ٺاهيندو آهي ۽ پنهنجي هٿن سان پنهنجي سپاٽي جو نقشو ٺاهيندو آهي، ته پوءِ پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ ۾ خوش ٿيو، ڇاڪاڻ ته توهان پنهنجي گهربل مقصد تائين پهچڻ جي تمام ويجهو آهيو.

ڪامياب نقشو ٺاهڻ لاءِ، توهان کي سڀ کان پهريان ۽ سڀ کان اهم طور تي پنهنجي مقصد جي وضاحت ڪرڻ گهرجي ڪاميابي توهان لاءِ ڇا مطلب آهي؟ توهان ڪاميابي مان ڇا چاهيو ٿا؟ جيڪڏهن توهان جو جواب شهرت، دولت، يا خود غرض مادي خواهشن جي پوري ٿيڻ آهي، ته پوءِ توهان خوفناڪ مايوسي ۾ مڪمل ناڪامي ڏانهن وڃي رهيا آهيو.

سڀ کان وڏيڪ ناڪام ماڻهو اهي آهن جن جا نالا هر ڪنهن جي چپن تي آهن، جن وٽ اها صلاحيت آهي ته اهي جيڪو به پسند ڪن ۾ حاصل ڪن - مادي معيارن جي مطابق - هر شيءِ جيڪا انهن جي روح چاهي ٿي، پر ان جي باوجود انهن وٽ خوشي ناهي! پوءِ ڇو ساڳئي بند رستي تي هلندا رهو؟

شهرت ۽ سٺي قسمت حقيقي ڪاميابي جا ميوا ٿي سگهن ٿا، پر اهي ڪاميابي جو جوهر نه آهن، ۽ نه ئي اهي سڀ کان اهم خوبيون آهن. حقيقت ۾، اهي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ بلڪل ضروري نه آهن.

پوءِ مقصد ڇا آهي؟ زندگيءَ مان ڇا ڳولڻ گهرجي؟ هڪ مقصد آهي جيڪو حاصل ڪرڻ ۾ ڪوشش ڪرڻ جي لائق آهي: خوشي ان لاءِ هر لمحي مان زندگيءَ جي لڪيل خزانن کي ڪڍڻ ضروري آهي، انهن لاءِ جيڪي ڳولا ۾ ماهر آهن ۽ ڄاڻن ٿا ته اهي خزانا ڪٿي آهن.

۾ ڄاڻو، اي خوشي جي ڳولا ڪندڙ، جيڪڏهن توهان پنهنجو ڌيان پنهنجي ڏينهن تائين محدود ڪيو

۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي ڏينهن کي پنهنجن مهربان لفظن، فائديمند عملن ۽ سٺن خيالن سان مالا مال ڪيو ٿا

توهان جو ڏينهن توهان جو وفادار دوست ۽ توهان جو سونهري موقعو هوندو.

توهان جو پاسپورٽ ۽ ويزا ڪاميابي سان پريل هڪ اميد افزا ۽ روشن مستقبل ۾ توهان جي داخلا هوندو.

تنهن ڪري، پنهنجي مستقبل جي نقشي سازي ۾ ايندڙ قدم اهو آهي ته پنهنجي زندگيءَ جي هر ڏينهن جي مواد کي احتياط سان ڏسو ۽ ان کي برقرار رکو جيڪو فائديمند ۽ مثبت آهي جيڪڏهن توهان اهو ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيو ٿا، ته پوءِ توهان کي وقفو وٺڻ گهرجي ۽ جائزو وٺڻ گهرجي.

ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ، هيٺين اهم عنصرن تي غور ڪرڻ گهرجي، جن کان سواءِ ڪاميابي حاصل نه ٿي سگهي:

جڏهن توهان صبح جو جاڳندا آهيو، ته فوري طور تي بستري مان نه ٽپو ڏيو ۽ ڏينهن جون سرگرميون شروع ڪريو.

پنهنجي سڄي جسم کي ڪيترائي ڀيرا تنگ ڪريو ۽ آرام ڪريو ته جيئن آهستي آهستي پنهنجي توانائي حاصل ڪري سگهو. پنهنجي روزاني معمول کي شروع ڪرڻ کان اڳ، ڪجهه وقت ڪڍي پاڻ کي يقين ڏياريو ته هي توهان جي زندگي جو بهترين ڏينهن هوندو. پاڻ کي يقين ڏياريو ته ڪجهه به ٿئي، توهان جو ڏينهن هن طرح گذرندو. دعا ۽ مراقبي سان شروعات ڪرڻ توهان جي يقين کي مضبوط ڪندو ۽ توهان کي گهربل طاقت ڏيندو.

پنهنجي زندگي کي آسان بڻايو ان مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ انساني ايجادن تي ڀروسو نه ڪريو جيڪڏهن توهان پاڻ کي عارضي خوشين تائين محدود رکندؤ ته توهان چڙچڙا، پريشان ۽ مزاج بڻجي ويندا. ٽيليويزن، دير رات جي گڏجاڻين ۽ ضيافتن سان مسلسل وابستگي جي ڪا ضرورت ناهي، جيڪي سماجي رسمون بڻجي چڪيون آهن.

ڪنهن هڪ ڀيري چيو هو - ۽ سندس لفظ ڪيترا سچا آهن - ته اهو اسان جو ڪم ناهي جيڪو اسان کي ماريندو آهي، پر اسان پنهنجو فارغ وقت ڪيئن گذاريندا آهيون! جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي کي سادو بڻايو ۽ سماج جي زنجيرن سان پاڻ کي نه جڪڙيو ته توهان وڌيڪ جيئرا رهندا - خدا جي مرضي - ۽ زندگي مان وڌيڪ لطف اندوز ٿيندا - ننڍين شين ۾ ملندڙ خوشين جي ڳولا ڪريو.

پنهنجي بهترين صلاحيت سان هٿ ۾ موجود ڪم کي مڪمل ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪريو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي موجوده نوڪري کان مطمئن نه آهيو، ته پريشاني ۽ بي ترتيب ڪارڪردگي ڪجهه به تبديل نه ڪندي. صورتحال کي مثبت رويي سان منهن ڏيڻ جي ڪوشش ڪريو، اهو ڪجهه به هجي، ۽ ٻن شين مان هڪ ٿيندي: يا ته توهان کي خبر پوندي ته توهان هڪ قيمتي موقعو وڃائي ڇڏيو آهي، يا هڪ نئون دروازو اوچتو کليل هوندو، جيڪو توهان کي داخل ٿيڻ ۽ هڪ اهڙي نوڪري ڳولڻ جي اجازت ڏيندو جيڪو توهان جي ضرورتن کي بهتر طور تي پورو ڪري ۽ توهان جي اميدن کي پورو ڪري.

زندگي ڏيڻ ۽ وٺڻ جو هڪ مسلسل عمل آهي.

متوازن رهو ته جيئن توهان جيڪو ڏيو ٿا ان کان وڌيڪ نه وٺو، ۽ نه ئي پاڻ کي وٺڻ کان سواءِ ڏيڻ تائين محدود رکو.

پنهنجي نظر کي وسيع ڪريو

ٻين جي زندگين ۽ سرگرمين ۽ دلچسپي ڏيکاريو پاڻ کان ٻاهر ڏسو - پنهنجي خاندان ڏانهن، ۽ پنهنجي خاندان کان ٻاهر پنهنجن دوستن ڏانهن، ۽ پنهنجن دوستن کان ٻاهر سڀني ماڻهن ڏانهن سائنس تصديق ڪري ٿي ته توهان هڪ مڪمل جو حصو آهيو، تنهنڪري پنهنجي وڏي ذات کي نه وساريو.

پنهنجي زندگي کي متوازن ڪريو

هر ڏينهن ۾ ڪم، آرام، فرصت، مطالعو ۽ غور و فڪر شامل هجڻ گهرجي توهان هڪ جسم، ذهن ۽ روح سان گڏ هڪ وجود آهيو صحت، زندگي ۽ علم حاصل ڪرڻ لاءِ انهن اهم عنصرن کي متوازن ۽ هم آهنگ طريقي سان پاليو.

جلدي مسڪرايو

آهستي آهستي مُنهن موڙڻ

مدد ڪرڻ جي خواهش سان متاثر ٿيو

انتظار ڪرڻ ۽ تبديل ٿيڻ لاءِ تيار، ۽ موقعن کان خبردار

ڏينهن جي آخر ۾ اڪائونٽ چيڪ ڪريو

پنهنجي ترقي تي پاڻ کي مبارڪباد ڏيو. توهان رات جو نه بدلجي سگهندا، تنهن ڪري بهتر عزم ۽ واضح نظر سان غلطين کي منهن ڏيڻ کان نه ڊڄو.

سمهڻ کان اڳ، پنهنجا معاملا خدا جي حوالي ڪريو، اهو ڄاڻو ته هو توهان کي اڪيلو نه ڇڏيندو، پر توهان کي موقعا فراهم ڪندو ۽ توهان لاءِ دروازا کوليندو جيستائين توهان ڪوشش ڪندا ۽ سندس مدد ۽ رهنمائي حاصل ڪندا.

جڏهن توهان کي ننڊ اچي وڃي ۽ سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته سڀاڻي اڄ کان بهتر هوندو، خدا جي مدد سان.

جيڪڏهن توهان هڪ محتاط منصوبه بندي ڪندڙ ۽ هڪ ماهر تعمير ڪندڙ آهيو

جيڪڏهن توهان پنهنجي نقشي جي تفصيلن تي عمل ڪريو ٿا

ناڪام ٿيڻ ناممڪن آهي!

جڏهن توهان پنهنجن روحاني عقيدن کي جانچڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ته هڪ نئين دنيا کلي ويندي آهي. پاڻ کي ۽ خدا کي ڄاڻڻ لاءِ خود امتحان ضروري آهي. توهان شايد تمام گهڻو مذهبي محسوس ڪريو، ۽ توهان جو ذهن ان سان مطمئن هجي پر جيستائين توهان جي وجود کي يقين نه هجي ته توهان جي دعائن جو سڌو سنئون جواب ملي رهيو آهي، مذهبي رسمن جي ڪا به مقدار توهان کي پهچائي نه سگهندي جڏهن ته خدا جو جواب حاصل ڪرڻ ڏکيو ٿي سگهي ٿو، اهو ممڪن آهي ته جنت تائين توهان جي حقيقي رسائي کي يقيني بڻائڻ لاءِ، توهان کي پنهنجي دعائن جي طاقت جو تجربو ڪرڻ گهرجي ته جيئن توهان انهن کي واقعي چالو ڪري سگهو.

ٻار جي حيثيت ۾، مون اهو عزم ڪيو هو ته جڏهن به مان خدا ڏانهن دعا گهرندس ته منهنجي دعا قبول ڪئي ويندي. اهو بيحد عزم رستو آهي. هر آزمائش توهان جي عزم کي ڪمزور ڪرڻ ۽ توهان جي ارادي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ ايندي، پر خدا جي جواب ڏيڻ جي طاقت لامحدود آهي. ثابت قدمي ۽ ارادي جي مسلسل استعمال سان خدا جو جواب ملندو.

ذهن کي مرڪوز ڪرڻ جو صحيح طريقو سکڻ ضروري آهي. اڪيلائي ۾ ذاتي غور و فڪر لاءِ ڪافي وقت هجڻ پڻ ضروري آهي. ٻين سان مسلسل رابطو روحاني واڌ کي روڪي ٿو. گهڻا ماڻهو اسپنج وانگر آهن؛ اهي توهان کان هر شيءِ جذب ڪن ٿا، ۽ توهان کي موٽ ۾ گهٽ ئي ڪجهه ملندو آهي. يقيناً، اهو فائديمند آهي ته ٻين سان گڏ رهو جيڪي روحاني طور تي مخلص ۽ مضبوط آهن. جيڪڏهن هر ماڻهو ٻئي جي طاقت، خلوص ۽

مرضي کان واقف آهي، ته انهن ۾ عظيم روحاني خوبيون شيئر ڪري سگهجن ٿيون.

معمولي ڳالهين تي وقت ضايع نه ڪرڻ گهرجي ڪيترائي ماڻهو پاڻ کي بي مقصد ڪمن ۾ مصروف رکن ٿا، ۽ جيڪڏهن توهان انهن مان ڪنهن کان پڇو ته اهي ڇا ڪري رهيا هئا، ته اهي جواب ڏيندا، "مان سڄو وقت مصروف هوس!" پر انهن کي ان "ڪم" بابت ڪجهه به ياد نه هوندو آهي! ان کان علاوه، گهڻي فرصت ۽ تفريح نفسياتي خوشحالي کي ڪمزور ڪري ٿي جيڪڏهن توهان هر روز فلمون ڏسندا، ته اهي پنهنجي اپيل وڃائي ويهندا ۽ توهان بور ٿي ويندا. فلمون ساڳيون هونديون آهن، صرف مختلف ڪردارن سان: عاشق، ايڊونچرر، هيرو، ولن، وغيره. اسان شايد ڪنهن فلم جي ڪهاڻي ڏسڻ ۾ مزو وٺون، پر زندگي گهٽ ئي اهڙي هوندي آهي.

زندگي ناقابل يقين حد تائين فريب ڏيندڙ آهي، ۽ اسان کي ان کي اهڙي طرح سمجهڻ گهرجي جيڪڏهن اسان پهرين ان جي فريب ۽ وهمن تي قابو نه پائينداسين، ته پوءِ اسان ڪنهن ٻئي جي مدد نه ڪري سگهنداسين هڪ مرڪوز ذهن جي اڪيلائي ۾ سڀني عظيم ڪاميابين جو ڪارخانو آهي. هن کي ياد رکو ۽ هن شاندار ڪارخاني ۾، هر خراب رڪاوٽ کي دور ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي جا نمونا مسلسل ٺاهيو.

پنهنجي ارادي جي طاقت کي مسلسل تربيت ڏيو ۽ مضبوط ڪريو توهان وٽ هن ڪارخاني ۾ ڏينهن رات ڪم ڪرڻ جا ڪيترائي موقعا آهن جيستائين توهان پنهنجو وقت يا توانائي ضايع نه ڪندا.

رات جو، مان دنياوي مطالبن کان پاسو ڪريان ٿو ته پاڻ سان گڏ اڪيلو رهان، دنيا کان پري، اڪيلائي ۾ پنهنجي روحاني اعتڪاف ۾ پنهنجي مرضي سان، جتي مان پنهنجن خيالن کي ان طرف هدايت ڪريان ٿو جيڪو مان چاهيان ٿو ۽ پنهنجي اندر فيصلا ڪريان ٿو جڏهن مان پنهنجي مرضي کي صحيح ۽ فائديمند سرگرمين ۾ مشغول ٿيڻ جي ترغيب ڏيان ٿو، اهو منهنجي لاءِ ڪاميابي پيدا ڪري ٿو هن طريقي سان، مون ڪيترائي ڀيرا پنهنجي مرضي کي مؤثر طريقي سان استعمال ڪيو آهي پر اهو حاصل نه ٿيندو جيستائين مرضي جو استعمال مسلسل نه هجي.

اهو ڪيترو شاندار احساس هوندو جڏهن توهان اهو چئي ۽ تصديق ڪري سگهو ٿا ته، "منهنجي مرضي، عالمگير مرضي سان ڀريل، جيڪا مان چاهيان ٿو، اها آڻيندي!" جيڪڏهن توهان مطمئن ٿي وڃو ۽ خدا جي طرفان توهان کي عطا ڪيل پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ کان سواءِ هر شيءِ

خدا جي مرضي جي حوالي ڪريو ٿا، ته توهان گهربل نتيجو حاصل نه ڪري
سگهندا جيڪو خدا جي طاقت توهان جي مدد ڪرڻ چاهي ٿي. دعا يا التجا
جي ڪا ضرورت ناهي؛ بلڪه، توهان کي پنهنجي مرضي کي هڪ صحيح
وارث جي حيثيت سان پڇڻ □ طلب ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي □ ان
مطابق عمل ڪرڻ گهرجي. توهان کي پنهنجي ذهن مان اهو خيال ڪڍڻ
گهرجي ته خدا، پنهنجي طاقت □ ماورائي طاقت سان، آسمانن □ پري □
لڪيل آهي، □ توهان هن زمين جي پريشانين □ مشڪلاتن جي وچ □ اڪيلو
آهيو. ياد رکو ته خدا جي مرضي توهان جي انساني مرضي کان ٻاهر آهي، پر
اها وڏي طاقت، هڪ لامحدود سمنڊ وانگر، توهان تائين نه پهچندي جيستائين
توهان جو ذهن کليل □ توهان جو دل قبول ڪندڙ نه هجي.

توهان تي سلام هجي

جنوني خيالن تي قابو پائڻ

شيطان، يا ڪائناتي فريب، مسلسل اسان کي پنهنجي ڦند □ ڦاسائي ٿو، اسان جي جهالت □ سادگي جو فائدو وٺي ٿو، اهڙي طرح خدا جي مقصدن کي روڪي ٿو. خدا، پنهنجي مڪمل ڪائناتي طاقت سان، آساني سان شيطان کي شڪست ڏئي سگهي ٿو، پر هو ترجيح ڏئي ٿو ته انسانيت برائي جي چنگل کان بچڻ لاءِ پنهنجي عقل، مرضي □ ضمير کي استعمال ڪري. جيترو وڌيڪ اسان عارضي حسي خوشين جي بدران روحاني خوشي کي چونڊيو ٿا، اوترو ئي مخالف قوت ان جي اونداهي طاقت کان محروم ٿي ويندي آهي. تنهن ڪري، اهو اسان تي منحصر آهي ته شيطان □ ان جي ڦندن تي قابو پائڻ لاءِ خدا سان تعاون ڪريون.

جڏهن ڪو ماڻهو سست، لاپرواهه، يا دير ڪندڙ هوندو آهي، ته اهي شيطان کي انهن کي ويجهو آڻڻ □ مدد ڪندا آهن. عيسيٰ پنهنجن شاگردن کي دعا ڪرڻ لاءِ چيو، "□ اسان کي آزمائش □ نه وجهو، پر اسان کي برائي کان نجات ڏيو" □ قرآن پاڪ □، اسان پڙهون ٿا، "چئو، 'مان انسانن جي پالڻهار جي پناهه گهران ٿو وسوسو ڪندڙ جي شر کان جيڪو پوئتي هٽي ٿو'" هي وسوسو ڪندڙ اسان جي پنهنجي ٺاهيل ناهي؛ بلڪه، هو مادي دنيا سان تعلق رکي ٿو، □ سڀئي ماڻهو هن جي تابع

آهن پر خدا لاءِ ته اسان کي پاڻ کي آزاد ڪرڻ جي قابل بڻائي، هن اسان کي عقل، ضمير ۽ ارادي جي طاقت ڏني آهي.

گناهه جي سرگرمين لاءِ اسان جي ترجيح جو مطلب آهي پاڻ کي مصيبت، انتشار ۽ ناقابلِ رشڪ مصيبتن ۽ وجهڻ جڏهن اسان پنهنجن غلط خيالن جي ڪري ڪري پوندا آهيون يا لِڪي پوندا آهيون، ته اسان کي دعا ڪرڻ گهرجي: "اي خداوند، اسان کي هتي نه ڇڏ، پر حڪمت ۽ مرضي جي طاقت سان اسان کي مٿي ڪڻ ۽ اسان کي برائي جي گرفت کان آزاد ڪرڻ کان پوءِ، جيڪڏهن توهان اسان کي آزمائڻ چاهيو ٿا، ته پهريان پاڻ کي اسان تي ظاهر ڪريو ته جيئن اسان کي احساس ٿئي ته توهان ڪنهن به آزمائش کان وڌيڪ پرڪشش آهيو ۽ روح ۽ حواسن لاءِ ڪنهن به لالچ يا جنون کان وڌيڪ خوشگوار آهيو."

جيستائين ڪو ماڻهو پاڻ کي ڪجهه خوشين کان انڪار ڪرڻ لاءِ تيار نه آهي جيڪي انهن جي ڀلائي لاءِ نقصانڪار آهن، اهي شيطان جي اثر هيٺ آهن ۽ جلد يا دير سان نقصانڪار حسي آزمائشن جي تابع ٿيڻ جا خوفناڪ نتيجا ڀوڳيندا، پر، جيڪڏهن انهن کي يقين آهي ته آزمائش يا لالچ خطرناڪ ۽ تباهي ڪندڙ آهي چاڪاڻ ته اهو وڏي خوشي جو واعدو ڪري ٿو پر آخرڪار صرف افسوس، پشيماني ۽ هڪ اذيت ڏيندڙ ضمير پيش ڪري ٿو، ته پوءِ اهي شيطان تي غالب اچي سگهن ٿا.

ڪو شڪ ناهي ته آزمائش کي پنهنجو ڪشش آهي اسان جا حواس مڪمل طور تي ٻاهرين دنيا ڏانهن هدايت ڪيا ويا آهن اهم توانائي جو هڪ وهڪرو دماغ کان اعصاب ذريعي اکين، ڪنن، نڪ، زبان ۽ چمڙي ڏانهن وهندو آهي. انهن عضون ذريعي اسان جيڪي احساس محسوس ڪندا آهيون اهي هن خارجي وهڪري جو نتيجو آهن، ۽ اهو ئي سبب آهي جو اسان احساس مان لطف اندوز ٿي رهيا آهيون اهڙي طرح حواس ڪم ڪن ٿا. تنهن هوندي به، انهن ۽ گهٽي لذت جا پنهنجا نقصان ۽ خطرا آهن جيستائين ڪو ماڻهو سمجهه ۽ علم ۽ مضبوطي سان قائم نه هجي، هي خارجي توانائي (حساس عضون ڏانهن وهندڙ) انهن کي حواسن جو غلام بڻائي ٿي.

پنج حواس پنج شعاعن جي روشني وانگر آهن هن روشني ذريعي، اسان مادي دنيا کي ڏسندا آهيون ۽ تجربو ڪندا آهيون

اسان اکين، ڪن، بو، ذائقو ۽ لمس کي خوشگوارِ شين مان لطف اندوز ٿيڻ جا عادي ٿي ويندا آهيون ڪنهن شيءِ جو تجربو ڪرڻ جي خواهش عام طور تي هڪ پختي عادت بڻجي ويندي آهي مسئلو اهو آهي ته گهڻا ماڻهو ڪڏهن به مادي جي پويان لڪيل الاهي روح جو تجربو نه ڪندا آهن، ۽ ان ڪري انهن وٽ خوشگوارِ ۽ دلچسپ حسي تصورن جو مقابلو لڪيل روح جي ناقابل بيان نعمت سان ڪرڻ لاءِ ڪو معيار ناهي. اهڙي مقابلي ڪرڻ جو ڪو طريقو ناهي جيستائين ڪو ذهني طور تي حسي محرڪات کي ان نقطي تائين نه پهچائي جتي اهي انهن کي لالچ يا متاثر نه ڪري سگهن. هن ڦندي کان بچڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته ذهني طور تي يا ذاتي تجربي ذريعي اهو محسوس ڪيو وڃي ته اعليٰ خوشيون ۽ خوشيون واقعي موجود آهن.

نقصانڪار غلط ڪمن کان بچڻ جا حڪم ۽ سفارشون عام طور تي بيڪار هونديون آهن، ڇاڪاڻ ته جيئن ئي توهان ڪنهن کي ڪجهه نه ڪرڻ لاءِ چئو ٿا، اهي فوري طور تي اهو ڪرڻ چاهين ٿا.

منع ٿيل ميوو شروع ۾ لذيذ ۽ مٺو هوندو آهي، پر آخر ۾ ان جو ذائقو پيٽ وانگر ڪڙو هوندو آهي، پر، ماڻهن جي سپني تڪليفن جي باوجود، اهي نه ته سگهندا آهن ۽ نه ئي توبه ڪندا آهن، پر ساڳيون شيون ڪندا رهندا آهن، پلي ڪيترو به وڏو جسماني ۽ اخلاقي نقصان ڇو نه هجي.

جڏهن حسي تجربن جي ترجيح مضبوطيءَ سان قائم ٿي ويندي آهي، ته عادت دماغ تي قبضو ڪري وٺندي آهي ۽ هڪ ظالم آمر ۾ تبديل ٿي ويندي آهي، پنهنجي مالڪ کي حڪم ڏيندي آهي ته هو جذبن کي آزاد ڪري ۽ انهن خواهشن کي پورو ڪري جيڪي ڪڏهن به مطمئن يا ختم نه ٿينديون آهن، جيتوڻيڪ اهو شخص جي بهترين مفادن جي خلاف آهي ۽ سندس اصولن سان ٽڪراءُ ڪري ٿو.

ڪو به ماڻهو ڪنهن عمل کي ورجائڻ نه چاهيندو، پر پاڻ کي اهو ڪرڻ لاءِ مجبورِ محسوس ڪندو. ڪوشش ڪريو ته پاڻ کي اهڙي نقطي تي نه پهچڻ ڏيو جتي توهان مغلوب ٿي وڃو - نقصانڪار، تباهي ڪندڙ عادتن جو شڪار ۽ خراب تصورن ۽ بڇڙن جنون جو شڪار. توهان کي پاڻ ۽ پنهنجي قسمت جو

مالڪ هجڻ گهرجي. ڪنهن کي يا ڪنهن به شيءِ کي توهان تي ڪنٽرول ڪرڻ جي اجازت نه ڏيو. جڏهن ڪنهن خاص احساس کي محسوس ڪرڻ جي خواهش هڪ واقف عادت بڻجي وڃي ٿي، ته ان عمل کي بند ڪرڻ گهرجي.

مون کي ليمونيڊ وانگر هڪ مشروب تمام گهڻو پسند هو. ڪجهه شاگرد مون کي اهو تازگي بخش مشروب مهيا ڪندا هئا جتي به مان ويندو هوس، تنهن ڪري مون وٽ هميشه اهو منهنجي پهچ ۾ هوندو هو. پر هڪ ڏينهن مون ڏٺو ته منهنجي ان مشروب جي فراهمي ختم ٿي وئي هئي ۽ مون ان کي وڃايو، پر مون چيو: "او، تازگي بخش مشروب، توهان پنهنجي حد کان وڌي ويا آهيو، صاحب، ۽ اسان لاءِ الڳ ٿيڻ جو وقت آهي، الوداع!"

ٻئي ڏينهن مون جان بوجهه ڪري ان مشروب جي هڪ خوراڪ آزمائي، ۽ ان جو ذائقو خراب مليو. ان جو سبب اهو هو ته گذريل ڏينهن منهنجا خيال ايترا مضبوط هئا جو ان جي خواهش فوري طور تي ختم ٿي وئي.

مون کان ڪجهه به نه وڃايو وڃي جيڪو مون کان ورتو وڃي، ۽ نه ئي مان رضامندي سان ڪجهه به ڇڏي ڏيان ٿو ڪا به جسماني آرام مون کي پابند نٿو ڪري سگهي اسان کي زندگي جي سپني تجربن کي بغير ڪنهن وابستگي يا انحصار جي نيويگيٽ ڪرڻ جي قابل هجڻ گهرجي سچ پچ، خود تي ضابطو رکندڙ فرد مادي دنيا ۾ نظم و ضبط سان هلندو آهي، هر قسم جي جذبي کان آزاد، ۽ اندروني سڪون حاصل ڪري ٿو.

وسيلن ۽ آسائشن جو مالڪ هجڻ نيڪ آهي، پر جيترو وڌيڪ ماڻهو غير ضروري عيش عشرت حاصل ڪرڻ جي ضرورت محسوس ڪندو آهي، اوترو ئي هو پاڻ کي غلامي جي حالت ۾ قيد ڪندو آهي. جڏهن انهن جي مرضي ۽ فهم حسي وابستگين جي زنجيرن ۾ قيد ٿي ويندي آهي، اهي پنهنجي روحاني شعور وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ شعور جي اعليٰ سطحن سان ڳنڍڻ جي قابل نه ٿي ويندا آهن. نبي ۽ نيڪ بزرگ سادي زندگي گذاريندا هئا، پر اهي پنهنجي زندگي جي طريقي سان خوش ۽ مطمئن هئا. اهي خوشيءَ سان رهندا هئا ۽ جنت ۾ خدا سان گڏ رهندا آهن. جيئن ته اهي جيڪي جهالت جي جوءِ هيٺ رهن ٿا،

خواهشن جي دٻاءُ جي تابع، اهي ان حالت ۾ زندگي کان پوءِ زندگي رهندا جيستائين اهي دنياوي آزمائشن ۾ خلفشار جو مقابلو نه ڪندا.

ته جيئن ڪا به شيءِ اسان جي سچي خوشي کي نقصان) نه پهچائي سگهي. ڪاوڙ، پيٽ، لالچ، حرص، حسد، حد کان وڌيڪ جنسي جوش، شراب ۾ منشيات جا تباهي ڪندڙ جذبات سپ انساني صحت ۾ ذهن لاءِ نقصانڪار آهن چاڪاڻ ته اهي روحاني خوشي محسوس ڪرڻ کان روڪين ٿا. جيڪڏهن توهان خوش رهڻ چاهيو ٿا ته حواسن کي گهٽي لذت ذريعي غلط استعمال نه ڪرڻ گهرجي. غير صحتمند حسي تجربا(

حڪمت جي مضبوط قلعي ۾ پاڻ کي محفوظ رکو، چاڪاڻ ته اهو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي سچي سمجهه توهان کي ناقابل تسخير بڻائيندي، ته جيئن ڪا به شيءِ توهان کي نقصان نه پهچائي سگهي پر جيستائين ڪو ماڻهو حڪمت حاصل نه ڪري، انسان جو پهريون فرض اهو آهي ته جڏهن جنوني خيال پيدا ٿين ته عمل يا زبردستي خواهش کي روڪيو وڃي. صرف تڏهن ئي ڪو ماڻهو معاملي تي عقلمندي ۾ سوچ ويچار سان سوچي سگهي ٿو جيڪڏهن ڪو ماڻهو پهرين سوچڻ جي ڪوشش ڪندو، ته انسان کي مجبور ڪيو ويندو ۾ سندس مرضي کي سندس مرضي جي خلاف دٻايو ويندو ته هو اهو ڪري جيڪو هو ڪرڻ نٿو چاهي، چاڪاڻ ته جنوني خيال ذهن تي قبضو ڪري وٺندا ۾ سندس بصيرت کي انڌو ڪري ڇڏيندا.

اهڙين حالتن ۾، ڪنهن کي چوڻ گهرجي ته، "مان اهو موت نه ڪندس پر بي عزتي ڪندس،" ۾ صورتحال يا جڳهه کي بنا ڪنهن هيڪ جي ڇڏي ڏيو. شيطان جي ڦند کان بچڻ جو هي يقيني ۾ اثرائتو طريقو آهي. شيطاني آزمائشن جي حملي دوران جيترو وڌيڪ ڪو ماڻهو جواب نه ڏيڻ جي هن طاقت کي پيدا ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ ماڻهو جي خوشي هوندي، چاڪاڻ ته سچي خوشي ان صلاحيت ۾ آهي ته اهو ڪري سگهجي جيڪو ضمير اسان کي ڪرڻ جو حڪم ڏئي ٿو ۾ اسان کي ويجهو اچڻ يا ڪرڻ کان منع ڪري ٿو.

منهنجا دوست، پنهنجي ماحول يا حسي خواهشن کي پنهنجي مرضي ٽوڙڻ يا توهان تي ضابطو ڪرڻ جي اجازت نه

ڏيو، چاٽو ته نيڪي □ روحاني زندگي خواهشن □ مبتلا ٿيڻ کان لامحدود طور تي وڏيڪ شاندار آهن. آزمائش جون زنجيرون ماڻهن کي هٿ □ پير جهليندڙيون آهن؛ انهن کي توهان کي جهلي نه ڏيو جيڪڏهن توهان خدا کان دعا گهرو ته توهان کي سندس پيار جو مزو چکڻ ڏي، صرف هڪ پيرو به، □ توهان کي ان عظيم الاهي پيار جو تجربو ٿئي، ته پوءِ توهان ڪجهه به نه چاهيو، □ بي بنياد خواهشون توهان جي ذهن □ دل تي قبضو نه ڪنديون.

جڏهن توهان کي يقين ٿي ويندو ته خدا ڪائنات □ سڀ کان وڏي ڪشش آهي □ هو سڀ کان وڏو خزانو آهي، ته ٻيو ڪجهه به توهان کي لالچائي نه سگهندو يا توهان جي سمجهڻ واري طاقت تي غالب نه ايندو.

خدا کي سڃاڻڻ سڀ کان وڏي خواهش □ پياري درخواست آهي، ڇاڪاڻ ته اها دائمي خوشي آهي جنهن جي ڪا به انتها ناهي! اسان کي خدا جي خواهش ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته هو اسان جي سڀني دردن □ بيمارين لاءِ شفا بخش مرهم □ اثرائتي دوا آهي، □ هو اسان جي سڀني ضرورتن جو اصل جواب آهي.

اسان جا دل جيڪي به چاهين ٿا، ساڙين ٿا، □ روئن ٿا - پيار، وقار، دانائي، دولت، □ ٻيو سڀ ڪجهه - اسان کي خوشي □ دولت جي سمنڊ سان مڪمل روحاني هم آهنگي ذريعي ملي ٿو.

موت هڪ شخص جي حيثيت □ شهرت جي شعور جو خاتمو هوندو، جيتوڻيڪ اهي هن دنيا □ سڀ کان وڌيڪ مشهور □ بااثر شخص هجن، □ انهن کي هاڻي اهو به خبر نه هوندي ته ماڻهو انهن جي پوڄا ڪن ٿا پر نبي □ عظيم شخصيتون، هن دنيا مان نڪرڻ کان پوءِ به، انهن جي پوئلڳن جي انهن لاءِ محبت کان واقف آهن ڇاڪاڻ ته انهن جو شعور خدا جي شعور سان متحد آهي، سڀ ڪجهه ڄاڻڻ وارو، جيڪو وجود جي هر ايٽم □ رهي ٿو، ظاهر □ پوشيده.

پوءِ ڇو محنت □ ڪوشش ڪريو اهڙي شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ جيڪا توهان هن دنيا مان نڪرڻ سان ئي وڃائي ڇڏيندؤ؟

پئسو، شهرت، وقار، حيثيت، خواهشن جي تسڪين، □ مادي آرام سڀ عارضي □ محدود شيون آهن جيڪي خدا جي روح □

روشني سان پاڪ هم آهنگي جي سچي خوشي جي جاءِ نه ٿيون وٺن.

آزمائش صرف ان ڪري طاقتور آهي جو انسانن □ ان جي مقابلي جي صلاحيت ناهي ته ان کي بهتر سان پيٺي سگهن.

جڏهن آزمائش جون هوائون لڳن ٿيون، ته توهان جي سمجهه عارضي طور تي خواهشن □ عادتن جي قيد □ اچي ويندي آهي پر آزادي جو اعليٰ ترين رستو خدا جي لازوال □ نه ختم ٿيندڙ خوشي □ غرق ٿيڻ آهي، □ اهڙي طرح توهان آساني سان آزمائش جي پوشيده مقناطيسي گرفت کان بچي ويندا ان جي خوفناڪ نتيجن سان، اهو محسوس ڪندي ته روحاني خوشيون دنياوي خوشين کان وڌيڪ شاندار آهن □ روح جي فطرت سان وڌيڪ مطابقت رکن ٿيون.

جيڪڏهن توهان هن زندگي □ سچي خوشي ڳوليندا، ته توهان ان کي هاڻي □ آخرت □ به حاصل ڪندا. چونڊ توهان جي آهي، ڳولا ڪندڙ: خدا جي دائمي خوشي، جيڪا توهان هاڻي پاڻ کي ڪجهه دنياوي خوشين کان انڪار ڪندي، يا عارضي دنياوي خوشي حاصل ڪري سگهو ٿا؟ جڏهن توهان جو ذهن اعليٰ سچائي ڏانهن کليل هوندو □ توهان جو دل روشني جي چمڪ لاءِ کليل هوندو، ته توهان پنهي جي وچ □ فرق کي ڄاڻندا □ چونڊيو جيڪو بهترين آهي.

بلندين تائين پهچڻ □ روحاني چوٽين تي چڙهڻ لاءِ توهان جي هر ڪوشش خدا جي نظر □ ايندي، □ هو توهان کي بهترين اجر ڏيندو.

منهنجا دوست، اهو نه سمجهو ته توهان گنهگار آهيو، توهان خدا جي پاڪ تصوير آهيو جيتوڻيڪ توهان سڀ کان وڏا گنهگار آهيو، ان سان ڪو فرق نٿو پوي، بشرطيڪ توهان پنهنجي غلط رستي کي تبديل ڪندي توبه ڪريو □ پيهر ڪڏهن به ان ڏانهن نه موٽيو. جيڪڏهن توهان نيڪي جي رستن تي هلڻ جو عزم ڪيو آهي، ته پوءِ توهان گنهگارن مان نه آهيو.

هڪ گنهگار به جيڪو سچي عقيدت سان صرف خدا جي عبادت ڪرڻ لاءِ پنهنجا ٽيڙها طريقا ڇڏي ڏئي ٿو، ان کي نيڪ

ماڻهن ۽ شمار ڪري سگهجي ٿو. سندس روحاني عزم جي ذريعي، هو نيڪ ٿيندو، حڪمت ۽ علم ۾ وڌندو، لامحدود پاڪ امن حاصل ڪندو، ۽ خدا جي حفاظت، سلامتي ۽ حفاظت مان لطف اندوز ٿيندو.

هڪ نئون پنو اُلٽو ڪريو ۽ پاڻ کي ياد ڏياريو ته توهان هميشه سڃا رهيا آهيو ۽ توهان صرف خواب ڏٺو هو ته توهان غلط هئا خدا جو دل وسيع آهي، ۽ سندس دروازو هميشه انهن وفادارن لاءِ کليل آهي جيڪي پنهنجي زندگين کي بهتر لاءِ تبديل ڪرڻ چاهين ٿا. بچڙو هڪ خوفناڪ خواب يا هڪ خوفناڪ خواب آهي جنهن جو روح جي خالص فطرت سان ڪو به تعلق ناهي.

لالچ مٺي زهر يا زهر آلود ماکي وانگر آهي جيڪو ذائقي ۾ مزيدار آهي، پر اهو رت ۾ وهندو آهي ۽ جسم جي عضون کي تباهه ڪري ٿو، تنهن ڪري ان کان پري رهڻ بهتر آهي.

هن دنيا ۾ ماڻهو جيڪا خوشي ڳوليندا ۽ ڳوليندا آهن اها وهمي ۽ عارضي آهي. خدائي خوشي دائمي ۽ دائمي آهي. جيڪو باقي رهي ٿو ان جي خواهش ڪريو ۽ هن دنيا جي عارضي خوشين ۽ خوشين کي رد ڪرڻ ۾ پختو عزم ڪريو، جن جو ڪو به دائمي وجود ناهي. توهان کي هي نقطه نظر رکڻ گهرجي. دنيا کي توهان کي گمراهه ڪرڻ يا توهان کي پنهنجي لٺ سان هلائڻ جي اجازت نه ڏيو، ۽ ڪڏهن به نه وساريو ته خدا واحد سچ آهي. سچي خوشي صرف خدائي موجودگي کي محسوس ڪرڻ ۽ سندس شاندار خوشي جو تجربو ڪرڻ ۾ ملي سگهي ٿي.

انسان جهالت جي خوابن ۾ غرق آهي، تصور ڪري ٿو ته هو بيماري، غم ۽ غربت جي مصيبتن کي برداشت ڪري رهيو آهي جڏهن خدا جي عظيم انسانن مان هڪ پيرو دعا گهري رهيو هو، ته اوچتو هن رڙ ڪئي: "مون سوچيو ته مان اڪيلو هن جسماني ساخت ۾ آباد آهيان، پر هاڻي مان ان ۾ ابدي وجود کي ظاهر ٿيندي ڏسان ٿو. هي ننڍڙو انا، جيڪو گوشت ۽ هڏن جي هڪ بنڊل کان وڌيڪ ڪجهه به ناهي، مان نه آهيان لامحدود مطلق اهو آهي جيڪو منهنجي جسم ۾ آباد آهي اهو منهنجو مڪمل پاڻ آهي، ۽ مان ان سان پنهنجي سڀ کان وڏي وفاداري پيش ڪريان ٿو."

اهو علم هڪ ڏينهن هر مخلص ڳولا ڪندڙ کي ملندو، ۽ اهي هاڻي پاڻ کي فاني مخلوق، مرد يا عورت نه سمجهندا، بلڪه، اهي ڄاڻندا ته اهي روح آهن جيڪي ديوتا جي شڪل ۾ ٺهيل آهن. خدا جي بادشاهي انسانيت ۾ رهي ٿي، ۽ اعليٰ روح انهن جي وجود ۾ رهي ٿو.

روح جسم سان خواهشن، آزمائشن، مصيبتن، پريشانين ۽ خوفن جي زنجير سان جڙيل آهي، ۽ اهو پاڻ کي آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو جيڪڏهن اهو ان زنجير کي ڇڪيندو رهي ٿو جيڪو ان کي جسماني شعور سان ڳنڍي ٿو، ته الاهي هٿ هڪ ڏينهن مداخلت ڪندو ۽ ان زنجير کي ٽوڙي ڇڏيندو، ۽ روح آزاد ٿي ويندو.

جيڪي روحاني سکون چاهين ٿا، انهن کي خدا جي سمجهه ۾ گهري غور و فڪر ذريعي پاڻ کي آزمائش ۽ غم کان بچائڻ گهرجي. جيڪي خدا کان غافل آهن، جيڪي هن کي ڪائنات ۾ ان ۾ موجود سڀني شين جي خالق جي طور تي نٿا سڃاڻن، نه ته هن جي موجودگي جو تجربو ڪن ٿا ۽ نه ئي هن جي روشني کي ڏسن ٿا.

مراقبو پاڻ کي بار بار ياد ڏياريندو آهي ته اسين محدود جسماني جسم نه آهيون، پر مطلق، آزاد الاهي روح آهيون. مراقبو پنهنجي سچي پاڻ جي شعوري يادگيري ۽ پنهنجي ڪوڙي سڃاڻپ کي وسارڻ آهي. جيڪڏهن ڪو شرابي شهزادو ڪنهن گهٽ درجي جي پاڙي ۾ وڃي، ۽ ياداشت ۾ پنهنجي سچي سڃاڻپ جي عارضي نقصان جي ڪري، پنهنجي حالت تي روئڻ ۽ افسوس ڪرڻ شروع ڪري، چوي، "او، مان ڪيترو غريب آهيان ۽ مون کي ڪيتري مدد جي ضرورت آهي!" سندس ساٿي هن تي کلندا ۽ چوندا، "هوشيار رهو ۽ ياد رکو ته توهان هڪ شهزادو آهيو، اعليٰ حضرت!"

ساڳيءَ طرح، انسان وهم ۾ وهم جي حالت ۾ آهي، هو پاڻ کي هڪ بيوس فاني سمجهي ٿو، جدوجهد ڪندڙ ۽ محنتي، هر طرف پريشانين جي لهرن ۾ ڦاٿل. اهو وقت آهي ته هو جاڳي ۽ پاڻ کي مڪمل يقين سان تصديق ڪري ته هو هڪ روح آهي، هن دنيا جي تبديلين ۽ اثرن جي تابع نه آهي، اهي ڪيترا به سخت ۽ خوفناڪ نظر اچن. هن کي اهو سمجهڻ گهرجي ته هو

برڪت واري الاهي روح جي هڪ زنده چمڪ آهي، □ هن جو جوهر خالص □ پريل خوشي آهي. جيڪڏهن هو انهن خيالن کي بار بار، رات □ ڏينهن ورجائيندو، ته هو آخرڪار پنهنجي حقيقي فطرت کي سمجهي ويندو: هڪ لافاني روح.

لالچ، لالچ، ماڻهن □ مال سان لڳاءُ، حواسن جي غلامي، روحاني فطرت جي جهالت، سستي، □ هڪجهڙائي، مشيني زندگي، سڀ خوشي جا سخت دشمن آهن.

پنهنجا فرض اهڙي ذهن سان انجام ڏيو جيڪو مضبوطيءَ سان پاڪ شعور □ جڙيل هجي جيڪو غور و فڪر جي ميدانن □ قُلندو □ وڌندو رهي، □ پوءِ توهان واقعي خوش ٿيندا، وهم □ نه، هڪ باوقار زندگي مان لطف اندوز ٿيندا □.

جڏهن مون مراقبو شروع ڪيو، مون کي ڪڏهن به اهو نه لڳو هو ته مون کي اهڙي وڏي خوشي ملندي پر جيئن جيئن ڏينهن گذرندا ويا، منهنجو سڪون وڌندو ويو □ منهنجي خوشي وڌندي وئي جيئن جيئن مان مراقبي جي سمنڊن □ اونهو ٿي ويس.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي زندگي کان ٿڪجي پيو آهي، پر ان کي وڏيڪ مال □ نون حسي تجربن جي خواهش سان پريندو رهي ٿو، ته هو هڪ گمراهه □ ٽيڙهو رستو تي آهي □ ان کي پنهنجو رستو تبديل ڪرڻ گهرجي. جنوني خيالن جي اثر کان بچڻ جو يقيني طريقو اهو آهي ته هڪ سادي، قدرتي زندگي گذاريو وڃي - پابندين □ پيچيدگين کان آزاد - خدا سان هم آهنگي □.

انسان غير فطري زندگي ڇو گذاريندا آهن؟

هو اهڙي خوشي جي ڳولا □ ايترو بي صبر □ دل شڪسته ڇو آهي جيڪا دنيا اڳ □ ئي مهيا ڪرڻ جي قابل نه آهي؟

منهنجا دوستو، زندگي تمام گهڻي قيمتي آهي.

هر روز مان خدا کان دعا گهران ٿو: "جيڪڏهن تون چاهين ٿو ته منهنجي ملڪيت سڀ ڪجهه کسي وٺين، ته پوءِ اهو تنهنجي مرضي هجي، □ مان تنهنجي فيصلي □ دانائي تي

اعتراض نه ڪندس چاڪاڻ ته مون کي خبر آهي ته تون اهو چاهين ٿو جيڪو منهنجي لاءِ بهترين آهي. مان پين کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس، پر تنهنجي خوشي، اي خداوند، پهرين اچي ٿي، ۽ اهو هن زندگي ۾ منهنجو آخري مقصد آهي."

جڏهن توهان هن طرح دعا ڪندا، ته توهان ڪيتريون ئي آزمائشون ۽ خواهشون برداشت ڪري سگهو ٿا، پر جيڪڏهن توهان خراب جذبن ۽ غلط خواهشن جي مزاحمت ڪندا رهو ٿا، ته خدا توهان جي ويجهو ايندو ۽ توهان تي پنهنجون برڪتون نازل ڪندو. توهان ڏسندا ته سندس موجودگي هڪ تيز وهڪري وانگر آهي جيڪا توهان جي زندگي مان سڀني منفي شين کي صاف ڪري ٿي ۽ توهان جي روح کي مڪمل طور تي پاڪ ڪري ٿي.

جيڪو پاڻ کي بي بنياد خواهشن کان روڪي ٿو، اهو ڏسي ٿو ته جسماني خواهشون ٿوري وقت لاءِ گهٽجي وڃن ٿيون، صرف خواهش ۽ تڙپ ڇڏي وڃن ٿيون، پر جيڪو خدا جي روشني ڏسي ٿو ۽ سندس موجودگي جو تجربو ڪري ٿو، اهو روح جي فطرت جي برخلاف هر خواهش کان آزاد ٿي وڃي ٿو.

اچو ته خدا جي روشني سان اونده کي ختم ڪريون

اچو ته سٺن خيالن سان خراب خيالن کي شڪست ڏيون.

اچو ته مراقبي ذريعي اعليٰ الاهي ڪشش ڳولڻ جي لالچ تي قابو پائيون.

هي جنوني مجبوري خرابي جي خلاف بهترين ۽ اثرائتو هٿيار آهي.

جڏهن به توهان محسوس ڪيو ته توهان جي مرضي برائي تسلط ۽ ناپاڪ اثر جو شڪار ٿي رهي آهي، خدا ۾ اميد رکو ۽ ان جي مدد طلب ڪريو جيستائين توهان ان جي بابرڪت موجودگي محسوس نه ڪريو جيڪا سڀني خراب خيالن کي دور ڪري ٿي ۽ روح کي خوشي، حڪمت، امن ۽ يقين سان پري ٿي.

توهان تي سلام هجي

سيارن جي اثر تي قابو پائڻ

منهنجي استاد هڪ ڏينهن مون کي چيو:

"چو، مُڪُندا (پرمهانسا)، ڇا توکي سياروي هٿ جي پٽي نه ملي؟"

مون چيو، "ڇا هي مون لاءِ ضروري آهي، استاد؟ مان نجوم تي يقين نٿو رکان"

هن جواب ڏنو: "مسئلو ايمان جو ناهي پر صحيح سائنسي موقف جيڪو هڪ شخص کي وٺڻ گهرجي اهو آهي ته ڇا اهو موضوع سچو آهي. ڪشش ثقل جو قانون نيوٽن کان اڳ به ايترو ئي اثرائتو ڪم ڪيو جيترو ان کان پوءِ ڪيو. جيڪڏهن ڪائنات جي قانونن جو ڪم انساني منظوري تي منحصر هجي ها ته انتشار ۽ انتشار غالب اچي ها."

"پڳتن علم نجوم جي قديم سائنس کي ان جي موجوده ذلت واري حالت ۾ آندو آهي، علم نجوم هڪ وسيع ۽ امير سائنس آهي، رياضي ۽ فلسفي ٻنهي لحاظ کان، جيڪا صرف اهي ئي صحيح طور تي سمجهي سگهن ٿا جيڪي علم ۾ گهري مهارت رکن ٿا ۽ سائنس ۾ مضبوطي سان قائم آهن. جيڪڏهن جاهل آسمان کي پڙهڻ ۾ تشريح ڪرڻ ۾ غلطي ڪن ٿا ۽ سمجهڻ وارن لفظن جي بدران (لکڻ) ڏسن ٿا، ته هن نامڪمل ۽ ناقص دنيا ۾ اهو توقع ڪئي وڃي ٿي، ۽ ڪنهن کي انهن تي عقل ضايع نه ڪرڻ گهرجي جيڪي پاڻ کي 'عقلمند' سمجهن ٿا."

منهنجي استاد جاري رکندي چيو: "ڪائنات جا سيئي حصا ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن ۽ هڪ ٻئي سان لهه وچڙ ۾ آهن. ڪائنات جو باقاعده ۽ متوازن تال متاستا يا ڏيڻ ۽ وٺڻ تي ٻڌل آهي. انسان کي، پنهنجي انساني شڪل ۾، ٻن قوتن جي مزاحمت ڪرڻ گهرجي: پهريون اندروني انتشار آهي جيڪو زمين، پاڻي، باهه، هوا ۽ آسمان جي عنصرن جي ميلاپ مان پيدا ٿئي ٿو، ۽ ٻيو قدرتي زوال جون ٻاهرين قوتون آهن. جيستائين انسان پنهنجي فاني وجود سان تڪرار ۾ رهي ٿو، هو زمين ۽ آسمانن ۾ ٿيندڙ هزارين تبديلين کان متاثر ٿئي ٿو."

نجوم، سيارن جي اثرن جي انساني ردعمل جو مطالعو آهي. تارا شعوري طور تي خيرخواهي يا بدخواهي نٿا رکن، پر مثبت ۽ منفي شعاعون خارج ڪن ٿا. اهي شعاعون پاڻ ۾ نه ته انسانيت کي فائدو ڏين ٿيون ۽ نه ئي نقصان، پر اهي ماضي ۾ انسانن جي پيدا ڪيل سببن ۽ اثرات کي متوازن ڪرڻ جي خارجي عمل لاءِ هڪ جائز ذريعو فراهم ڪن ٿيون.

"هڪ ٻار هڪ خاص ڏينهن ۽ ڪلاڪ تي پيدا ٿيندو آهي جڏهن آسماني شعاعون سندس ڪرم يا سندس ذاتي ماضي سان رياضي طور تي متفق هونديون آهن. سندس رقم چارٽ هڪ صحيح تصوير آهي جيڪا سندس غير تبديل ٿيندڙ ماضي ۽ ممڪن مستقبل جي نتيجن جي اڳڪٿي ڪري ٿي. پر هي پيدائش چارٽ صرف انهن ماڻهن کي پڙهي يا تشريح ڪري سگهجي ٿو جيڪي وڏندڙ بصيرت رکن ٿا، ۽ اهي نادر آهن."

"پيدائش جي وقت افق تي واضح طور تي نشر ٿيندڙ پيغام جو مقصد قسمت کي تسليم ڪرڻ نه آهي - گذريل چڱن يا خراب ڪمن جو نتيجو - پر ان جي بدران انساني ارادي کي ان جي ڪائناتي غلامي کان بچڻ لاءِ زور ڏيڻ ۽ جاڳائڻ آهي. هر شيءِ جيڪا هڪ شخص جڪڙيل آهي ان کي کوليو وڃي ٿو، ۽ هو اڪيلو انهن حالتن کي پيدا ڪرڻ جو ذميوار آهي جيڪي هاڻي هن جي زندگي کي ڪنٽرول ڪن ٿا، انهن جي فطرت کھڙي به هجي ۽ جڏهن کان هن اهي سبب ۽ حالتون پيدا ڪيون آهن، هو پنهنجي روحاني وسيلن جي مهرباني سڀني حدن کي پار ڪرڻ جي صلاحيت رکي ٿو، جيڪي سياروي دٻاءُ جي تابع نه آهن"

"نجوم جو وهمي خوف هڪ شخص کي هڪ خودڪار بڻائي ٿو جيڪو فرمانبردار ۽ نرم مزاجي سان خودڪار هدايت تي منحصر آهي. عقلمند ماڻهو سيارن کي فتح ڪري ٿو، يعني، هو تخليق کان خالق ڏانهن پنهنجي وفاداري منتقل ڪندي پنهنجي ماضي کان بچي ٿو. جيترو وڌيڪ هو الاهي روح سان پنهنجي وحدانيت کي محسوس ڪري ٿو، اوترو ئي گهٽ هو مادي جو غلام بڻجي ٿو. انساني روح هميشه لاءِ آزاد آهي، اهو نه ٿو مرندو ڇاڪاڻ ته اهو پيدا نه ٿيو آهي، ۽ ان جي تقدير کي

سيارن تارن سان ڳنڍي يا انهن جي اثر هيٺ نه ٿو ڪري سگهجي."

"انسان هڪ جسم سان گڏ هڪ روح آهي جڏهن هو واقعي پاڻ جي جوهر کي سمجهي ٿو، ته هو سپني جبري ظالمانه نمونن نمونن کي ڇڏي ٿو وچي پر جيڪڏهن هو پريشان رهي ٿو پنهنجي روحاني يادگيري کان محروم رهي ٿو، ته هو ماحول فطرت جي قانون جي لڪيل پابندين جي تابع هوندو."

"خدا هم آهنگي اتفاق آهي، جيڪو عبادت ڪندڙ ان سان مطابقت رکي ٿو اهو غلط ڪم نه ڪندو، پر سندس سڀئي سرگرميون آسمان جي قانونن جي مطابق صحيح قدرتي طريقي سان ٿينديون، گهري دعا مراقبي کان پوءِ هو الاهي روح سان پنهنجو تعلق محسوس ڪندو. ان اندروني حفاظت کان وڏي ڪا به طاقت ناهي."

مون عزت واري سري يُڪتسوار جي وضاحتن کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي، ڊگهي خاموشي کان پوءِ مون چيو: "پوءِ توهان ڇو چاهيو ٿا ته مان، منهنجا پيارا سائين، هي ڪنگڻ پائيان؟"

استاد جواب ڏنو: "صرف جڏهن مسافر پنهنجي منزل تي پهچي ٿو ته هو هدايتن نقشن کي ڇڏڻ جائز آهي پر سفر دوران، هو هر مناسب شارٽ ڪٽ جو فائدو وٺڻ جي ڪوشش ڪري ٿو. قديم باباءِ علم وهم فريب جي دنيا انسان جي اجنبيت جي مدت کي گهٽائڻ لاءِ ڪيترائي طريقا ذريعا ٺاهيا هئا. ڪرما جي قانون ڪجهه خودڪار خاصيتون آهن جيڪي حڪمت جي آڱرين سان مهارت سان ترتيب ڏئي سگهجن ٿيون."

"سڀئي انساني بيماريون عالمگير قانون جي ڀڃڪڙي مان پيدا ٿين ٿيون. پاڪ صحيفا انسان کي فطرت جي قانونن جي تعميل ڪرڻ جي صلاح ڏين ٿا، جڏهن ته خدا جي قادر مطلق تي مڪمل ڀروسو برقرار رکن ٿا. سندس فرض اهو چوڻ آهي ته: 'خداوند، مون کي تو تي ڀروسو آهي مان ڄاڻان ٿو ته تون منهنجي مدد ڪري سگهين ٿو، پر مان پنهنجين غلطين جي اثرن کي ختم ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪندس' مختلف طريقن سان - دعا، ارادي جي طاقت، يوگا مراقبو، سادهن بزرگن

سان صلاح ڪرڻ، ۾ نجومي ڪنگڻ استعمال ڪرڻ - ماضي جي نقصانڪار اثرن کي گهٽائي يا مڪمل طور تي غير جانبدار ڪري "سگهجي ٿو

"جيئن هڪ گهر بجلي جي جهٽڪن کي جذب ڪرڻ لاءِ ٿامي جي چند سان ليس هوندو آهي، تيئن انساني جسم مختلف حفاظتي قدمن مان فائدو حاصل ڪري سگهي ٿو. شفاف برقي ۽ مقناطيسي شعاعون پوري ڪائنات ۾ مسلسل حرڪت ڪري رهيون آهن ۽ انساني جسم تي اثر انداز ٿين ٿيون، بهتر يا بدتر لاءِ. قديم زماني کان وٺي، اسان جي سادن غور ڪيو آهي ته ڪيئن نازڪ ڪائناتي اثرن جي خراب اثرن کي منهن ڏيڻو آهي. انهن دريافت ڪيو ته خالص ڌاتو سيارن جي شعاعن کي خارج ڪن ٿا جيڪي سيارن جي منفي ڪشش کي رد ڪن ٿا. اهو پڻ ڏيکاريو ويو آهي ته ڪجهه ٻوٽن جا مرڪب فائديمند آهن. سڀ کان وڌيڪ اثرائتو عنصر خالص، بي عيب قيمتي پٿر آهن، جن جو وزن ٻن ڪيريٽ کان گهٽ نه آهي. نجوم جي عملي حفاظتي استعمال کي هندستان کان ٻاهر محققن طرفان گهٽ ۾ گهٽ ڌيان ڏنو ويو آهي. هڪ سادي، يقيني حقيقت اها آهي ته مناسب قيمتي پٿر، ڌاتو، يا ٻوٽن جون تياريون بيڪار آهن جيستائين اهي صحيح وزن جا نه هجن، بشرطيڪ اهي شفا ".بخش ايجنٽ چمڙي سان ويجهي رابطي ۾ لاڳو ڪيا وڃن

مون چيو، "سائين، مان ضرور توهان جي صلاح وٺندس ۽ هڪ ڪنگڻ وٺندس، پر آسماني جسمن تي غالب اچڻ جو خيال "!ئي مون کي حيران ڪري ٿو

:پوءِ سري يُڪتيشور صحيح هدايتون شامل ڪيون، چيو

" عام مقصدن لاءِ مان سون، چاندي ۽ ٽامي مان ٺهيل ڪنگڻ جي سفارش ڪندس، پر توهان جي مخصوص صورت ۾ مان چاهيان ٿو ته توهان چاندي ۽ سيهي مان ٺهيل ڪنگڻ حاصل "ڪريو

"مون چيو، "سائين، توهان جو اصل مقصد ڇا آهي؟

استاد جواب ڏنو: "سيارا توهان جي خلاف غير دوستانه موقف اختيار ڪرڻ جي تياري ڪري رهيا آهن، مُڪندا پر ڊڄو نه،

چاڪاڻ ته خدائي رزق توهان جي حفاظت ڪندو. هاٽي ڪان هڪ مهيني اندر، توهان جگر جي وڏين خرابين ۾ مبتلا ٿي ويندا. هي بيماري ڇهن مهينن تائين رهڻ گهرجي، پر سياروي ڪنگڻ استعمال ڪندي، توهان هن عرصي کي صرف چوويهه ڏينهن تائين گهٽائي ڇڏيندا."

ٻئي ڏينهن مون هڪ جواهريءَ جي ڳولا ڪئي ۽ جلدي ڪنگڻ حاصل ڪيو، جيڪو مون تي لڳايو. منهنجي صحت ايتري سٺي هئي جو مان پنهنجي استاد جي پيشنگوئي وساري ويس، جيڪو سيرامپور ڇڏي ويو هو ۽ واراناسي جي دوري تي ويو هو. اسان جي ڳالهه ٻولهه کان ٽيهه ڏينهن پوءِ، مون کي پنهنجي جگر ۾ اوچتو درد محسوس ٿيو. ايندڙ هفتا دردناڪ درد جو هڪ خوفناڪ خواب هئا. منهنجي استاد کي پريشان ڪرڻ لاءِ تيار نه هوس، مون سوچيو ته مان پنهنجي آزمائش کي اڪيلو برداشت ڪري سگهان ٿو، صبر ۽ همت سان پر ٽيويهن ڏينهن جي عذاب کان پوءِ، منهنجو عزم ڪمزور ٿي ويو، ۽ مان ٽرين ذريعي واراناسي ڏانهن سفر ڪيو، جتي سري يُڪتيشور مون کي غير معمولي گرمجوشي سان پليڪار ڪيو. بهرحال، هن مون کي منهنجي بگڙجندڙ حالت بابت ذاتي طور تي ٻڌائڻ جو موقعو نه ڏنو. ڪيترائي عقيدتمند ان ڏينهن سندس آشيرواد حاصل ڪرڻ لاءِ سندس وٽ آيا هئا، بيمار هجڻ ڪري، مان هڪ ڪنڊ ڏانهن هليو ويس. مهمان رات جي ماني کان پوءِ نه ويا، جڏهن منهنجي استاد مون کي پنهنجي گهر جي اٺ ڪنڊي ورانڊي ڏانهن سڏيو. هن مون کي مخاطب ڪيو، فاصلي تي ڏسندو رهيو ۽ اڳتي پوئتي ڊوڙندو رهيو، ڪڏهن چنڊ جي روشنيءَ کي روڪي رهيو هو:

" مون کي لڳي ٿو ته تون پنهنجي جگر جي خرابي بابت آيو آهين. توکي چوويهن ڏينهن کان تڪليف آهي، نه؟"

مون جواب ڏنو: "ها، سائين"

هن چيو، "مهرباني ڪري پيٽ جي ورزش ڪريو جيڪا مون توهان کي سيکاري هئي"

مون جواب ڏنو، "جيڪڏهن توهان کي خبر هجي ها، سائين، منهنجي تڪليف جي حد، توهان مون کي ورزش ڪرڻ لاءِ نه چيو

تذهن به، مون سندس حڪم جي تعميل هڪ ننڊڙي ها"
ڪوشش ڪئي استاد مون ڏانهن سواليه نظرن سان ڏٺو.

" تون چوين ٿو ته توکي درد محسوس ٿئي ٿو، مان چوان
ٿو ته ڪو به درد ناهي، هي تضاد ڪيئن ٿي سگهي ٿو؟"

مون کي چڪر اچڻ لڳو، پوءِ خوشي جو احساس مون تي
ڇانئجي ويو، مون هاڻي اهو مسلسل عذاب محسوس نه ڪيو
جيڪو مون کي ڪيترن ئي هفتن تائين ننڊ جي نعمت کان
محروم ڪري چڪو هو، صرف "سري يُڪتسور" لفظن جي ذڪر
تي، درد مڪمل طور تي غائب ٿي ويو، ڄڻ ته اهو ڪڏهن به
موجود نه هو.

مان شڪرگذاري سندس پيرن تي جهڪڻ لڳس، پر هن
مون کي روڪيو چيو:

" اُٿ گنگا تي چنڊ جي خوبصورتي مان لطف اندوز ٿيو"
استاد جون اکيون خوشي سان چمڪيون جڏهن مان خاموشيءَ
سان سندس پرسان بيٺو هوس، مون سندس رويي مان سمجهي
ورتو ته هو چاهيندو هو ته مون کي اهو محسوس ٿئي ته اهو
خدا هو جنهن مون کي شفا ڏني هئي، ڪيس نه.

 اڄ تائين، مان اڃا تائين ساڳئي ڳري چانديءَ جي سيهي
واري ڪنگڻ کي ان ڏينهن جي يادگيري طور پائيندو آهيان، هڪ
پياري ياد جڏهن مون کي احساس ٿيو ته مان واقعي هڪ غير
معمولي غير معمولي فرد سان گڏ رهي رهيو آهيان. بعد ،
مان پنهنجن دوستن کي شفا لاءِ سري يوڪتيشور وٽ آڻيندو
هوس، هو هميشه زيورن يا ڪنگڻ جي استعمال جي سفارش
ڪندو هو، انهن جي استعمال کي سياروي حڪمت جي مشق
طور ساراهيو.

ننڊپڻ کان ئي، مون کي ٻن سببن جي ڪري نجوم کان
نفرت محسوس ٿي: پهريون، ڪيترن ئي ماڻهن کي ڏسڻ جيڪي
نجوم سان استعيفيٰ تابعداري سان جنون مبتلا هئا، ٻيو،
خانداني نجومي پاران ڪيل هڪ پيشنگوئي: "تون ٽي ڀيرا شادي
ڪندين به ڀيرا بيواهه ٿيندين". مان ان تي گهٽي وقت تائين
غور ڪندو رهيس ٽنهي شادين جي قربانگاهه تي قرباني جي

ٻڪري وانگر محسوس ڪندو رهيس هڪ ڏينهن، منهنجي وڏي پاءُ اننتا مون کي چيو:

"اهو توهان جي بهترين مفاد ۾ آهي ته توهان پنهنجي قسمت کي قبول ڪريو، جيئن توهان جي زائچي جي چارٽ اڳ ۾ ئي ڏيکاريو آهي ته توهان جي شروعاتي سالن ۾ توهان گهر کان هماليه ڏانهن ڀڄي ويندا ۾ واپس اچڻ تي مجبور ڪيو ويندو. ساڳئي طرح، توهان جي شادين بابت پيشنگوئي ضرور سچ ثابت ٿيندي"

هڪ رات، پيشنگوئي جي مڪمل ڪوڙ کي محسوس ڪندي، هن ٿاور جي نقشي کي باهه ڏني ۾ ان جي راهه کي هڪ لفافي ۾ رکيو جنهن تي هن لکيو: "ماضيءَ جي ڪرم جا ٻج جيڪڏهن مقدس حڪمت جي باهه سان ساڙيا وڃن ته اُڀري نه سگهندا" پوءِ هن لفافي کي هڪ نمايان جڳهه تي رکيو. اننتا هي واضح چئلينج پڙهيو ۾ ٺٺولي سان ڪلندي چيو:

"تون سچ کي ايترو آساني سان تباهه نٿو ڪري سگهين جيترو آساني سان تو هن ڪاغذ جي ٽڪري کي ساڙيو آهي"

بيشڪ، ٽن موقعن تي جڏهن مان جوان ٿيس، منهنجي خاندان منهنجي منگني جو بندوبست ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، ۾ مون هر ڀيري انڪار ڪيو، اهو ڄاڻندي ته خدا لاءِ منهنجي محبت ماضيءَ جي ڪنهن به دنياوي خيالن کان وڌيڪ مضبوط هئي، مون هميشه پنهنجي استاد جي دانشمندانه لفظن تي غور ڪيو:

"جيترو وڌيڪ ماڻهو پاڻ کي ڄاڻڻ ۾ مشغول هوندو آهي، اوترو ئي سندس اثر پوري ڪائنات تي سندس شفاف روحاني وائبريشن ذريعي وڌيڪ هوندو آهي، ۾ ساڳئي وقت هو ٻاهرين واقعن کان گهٽ متاثر ٿيندو آهي"

ڪڏهن ڪڏهن مان نجومي کان پڇندو هوس ته منهنجي بدترين وقتن جي اڳڪٿي سيارن جي ترتيب مطابق ڪريو، پر مان اڃا تائين انهن وقتن دوران جيڪو ڪجهه ڪرڻ لاءِ پنهنجو ذهن مقرر ڪيو هو اهو حاصل ڪرڻ جي قابل هوس. اهو سچ آهي ته انهن موقعن تي منهنجي ڪاميابي غير معمولي

مشڪلاتن سان پريل هئي، پر منهنجو اعتماد مضبوط بنيادن تي قائم هو. الاهي رزق تي ايمان ارادي جي صحيح استعمال - انسان ذات لاءِ خدا جو تحفو - هڪ زبردست قوت آهي، جيڪا سيارن تارن مان نڪرندڙ آسماني لهرن کان تمام گهڻي آهي.

مون کي احساس ٿيو ته تارا پيدائش تي جيڪو ڪجهه لکندا آهن ان جو مطلب اهو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ماضيءَ جو ڪٺ پتلي آهي بلڪه، سياروي اثر واڌ ويجهه لاءِ اتپريرڪ آهن. آسماني جسم هڪ شخص جي سيني پابندين کان آزاد ٿيڻ جي خواهش کي جاڳائڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا. خدا هر انسان کي هڪ منفرد عطا ڪيل روح سان پيدا ڪيو آهي، تنهن ڪري هر فرد جو مجموعي تخليق هڪ ضروري ڪردار آهي، ڇا اهو ڪردار سپورٽ جو هجي يا انحصار جو. انساني نجات ٻاهرين فتحن تي نه پر اندروني روحاني فتحن تي منحصر آهي.

ذريعو: يوگي جون يادون - هڪ آتم ڪهاڻي (هڪ يوگي جي زندگي هندستاني فلسفو) پرمهانسا يوگنندا پاران

روحاني ترقي

ماسٽر پرمهانسا يوگانند جي تعليمات مان

جڏهن اسين اڄ جي دنيا کي ڏسون ٿا، ان جي سيني مسئلن، پيچيدگين، مونجهاري، انتشار، جهالت تڪرار سان، اهو يقين ڪرڻ ڏکيو آهي ته انسانيت ترقي ترقي جي هڪ نئين مرحلي داخل ٿي چڪي آهي، تڏهن به، انسان سخت، مادي دورن کي پوئتي ڇڏي ڏنو آهي پنهنجي مٿي ارتقا جي هن نئين مرحلي جي حد ڏانهن تيز، تيز قدم کنيا آهن.

جيئن جيئن اسين هن ايٽمي دور جي ويجهو پهتا آهيون، فطرت جون ڪيتريون ئي قوتون جيڪي اونداهي دور اڻڄاتل هيون هاڻي دريافت استعمال آنديون پيون وڃن، جيڪي عالمي رابطي جي رفتار کي تيز ڪرڻ طب، زراعت، نقل و حمل ٻين شعبن ترقي ڪرڻ مدد ڪن ٿيون.

يقيناً، جديد ٽيڪنالاجي ذريعن روزاني زندگي جي بناوت کي بنيادي طور تي تبديل ڪري ڇڏيو آهي جيئن اسان ڄاڻون ٿا ڄاڻون ٿا.

پر انسانيت جيڪي اونداهي دور برداشت ڪيا آهن اهي اجا تائين ماڻهن تي مضبوط ۽ وسيع اثر رکن ٿا. اهو ئي سبب آهي جو انسان ترقي يافته سائنسي طريقا نه رڳو سٺي لاءِ استعمال ڪن ٿا پر خود غرضي، تباهي ۽ لالچ جهڙين بنيادي، مادي جبلتن کي ڪارائڻ ۽ مضبوط ڪرڻ لاءِ پڻ استعمال ڪن ٿا. اهڙيءَ طرح، اونداهي دور جو اثر ايندڙ ڪيترن سالن تائين برقرار رهندو.

هن وڌندڙ دور ترقي يافته ٽيڪنالاجي طريقن ۽ اوزارن جي مهرباني ڪيتريون ئي سهولتون فراهم ڪيون آهن، ۽ ماڻهن کي هڪ حد تائين فارغ وقت پڻ ڏنو آهي جيڪو اڳ ۾ دستياب نه هو. اونداهي دور ۾، ماڻهو هر جاڳڻ واري لمحي ۾ پنهنجي سموري توانائي پنهنجي بنيادي ضرورتن کي محفوظ ڪرڻ ۽ زنده رهڻ تي خرچ ڪندا هئا. آبادي جي صرف هڪ تمام ننڍڙي حصي وٽ ايترو وقت هو جو هو اعليٰ مقصد لاءِ وقف ڪري سگهي.

هاڻي - گهٽ ۾ گهٽ صنعتي ملڪن ۾ - هر ڪو ان درجي ۾ شامل آهي پر ماڻهو پنهنجي فارغ وقت ۾ فرصت ۾ ڇا ڪندا آهن؟

ڇاڪاڻ ته اهي زندگي جي مقصد کان بي خبر آهن، اهي پنهنجو وقت ۽ توانائي لامحدود تفريح تي ضايع ڪن ٿا مغرب ۾ سراسري ماڻهو هفتي ۾ تقريباً پنجاهه ڪلاڪ ٽيليويزن ڏسڻ ۾ گذاريندو آهي تصور ڪريو ته ماڻهو ڪيترا خوش هوندا ۽ دنيا ڪيتري بهتر هوندي جيڪڏهن اهي ٻگها ڪلاڪ مفيد روحاني سرگرمين ۾ گذاريا وڃن!

جيڪي مراقبو ڪن ٿا اهي پنهنجو وقت عقلمندي ۽ اثرائتي طريقي سان استعمال ڪن ٿا بدقسمتي سان، گهڻا ماڻهو خدا ۽ سندس قانونن کان ڀٽڪي ويا آهن.

اهو ئي سبب آهي جو دنيا پنهنجي موجوده خراب حالت ۾ آهي اسان جي خواهش آهي ته اسان سيڪيورٽي، خوشحالي ۽ امن جي دنيا ۾ رهون پر هڪ انتشار واري دنيا ۾ رهڻ به انهن لاءِ سبق رکي ٿو جيڪي مشڪل ۽ تلخ حالتن تي غور ڪن ٿا ته هي دنيا اسان جو مستقل گهر ناهي سچي سلامتي ۽ حفاظت

ٻاهرين دنيا ۾ نه ملندي آهي، ۽ انهي سبب لاءِ، اسان کي خدا کي ڳولڻ گهرجي ۽ سندس حفاظت جي طلب ڪرڻ گهرجي.

امن ۽ خوشحالي جي وقت ۾، جتي بيروزگاري يا ماحولياتي مسئلا نه هوندا آهن، ماڻهو "خاموش، مايوسي کان آجا" رهن ٿا، جيئن فلسفي ٿورو چيو آهي ته چو؟ چاڪاڻ ته هن خوشحالي جي باوجود، ماڻهو روحاني بک ۾ پنهنجي زندگي ۾ ڪنهن ٻئي شيءِ جي کوٽ جي فطري خواهش محسوس ڪن ٿا.

اها شيءِ خدا آهي.

اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته، ٻاهرين حالتن جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ، روحاني ترقي انفرادي ڪوشش تي منحصر آهي جيتوڻيڪ اونداهي دور ۾ ۽ بدترين حالتن ۾، ڪجهه مرد ۽ عورتون اڃا تائين الاهي علم حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿيا تنهن ڪري، اسان کي روحاني طور تي دنيا جي حالتن کان متاثر نه ٿيڻ گهرجي اسان کي ڪڏهن به روحاني ڪوشش جي اهم اهميت کي نظرانداز نه ڪرڻ گهرجي.

چاڪاڻ ته اسان انهن ڏکين حالتن ۾ رهون ٿا، اسان مستقبل ۾ ان ۾ پيدا ٿيندڙ ناخوشگوار حيرانين بابت پڻ سوچيندا آهيون. اهو قدرتي آهي پر جيڪڏهن اسان انهن شين تي تمام گهڻو غور ڪريون ٿا، ۽ جيڪڏهن اسان قياس آرائي ۽ خوف کي اسان جي سوچن تي قبضو ڪرڻ ڏيون ٿا، ته اسان خدا کي پنهنجي زندگين مان ٻاهر ڪڍون ٿا ۽ ان سان ڳنڍڻ ۽ سندس حفاظت مان لطف اندوز ٿيڻ جو هڪ قيمتي موقعو وڃائي ڇڏيون ٿا.

ماڻهو ڄاڻڻ چاهين ٿا ته مستقبل ۾ ڇا ٿيندو ڇو؟ انهن جي پريشاني وڌائڻ لاءِ؟

جيڪڏهن اسان واقعي سمجهون ته اسان جي ذهنن تي ڪيترو وڏو بار آهي جڏهن اسان خوف ۽ پريشانين جو شڪار ٿي وڃون ٿا، ته اسان پنهنجي لچڪ تي حيران ٿينداسين. پريشانيون ۽ پريشانيون ذهن کي ڪمزور ڪن ٿيون، خوف کي روح ۾ داخل ٿيڻ ڏين ٿيون، ۽ نتيجي طور، اسان پنهنجو نفسياتي ۽ روحاني توازن وڃائي ڇڏيون ٿا. اسان جو مسئلو اسان جي مستقبل ۾

ماضي ۾ هڪ ئي وقت جيئڻ جي ڪوشش ۾ آهي، حال ۾ رهڻ جي بدران. اهي بار ذهن لاءِ تمام گهٽا ڳرا آهن.

اسان کي پنهنجن خيالن جو تجزيو ڪرڻ گهرجي گهٽو ڪري، اسان يا ته مستقبل ڏانهن پڇي ويندا آهيون يا ماضي ڏانهن هي هڪ مڪمل ضايع آهي اسان کي حال ۾ رهڻ گهرجي حال کي خدا جي خيالن سان پرڻ گهرجي ۾.

زمين تي ڪا به جاءِ واقعي واقعن ۾ خطرن کان محفوظ ناهي. سچو تحفظ ايمانداري ۾ سچائيءَ سان رهڻ، ٻين سان سچائي ۾ خلوص سان پيش اچڻ، ۾ دعا، مراقبي ۾ خدا سان هم آهنگي ۾ آهي.

انهيءَ ڪري، اسان کي خدا سان هم آهنگي ۾ رهڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي. هي هم آهنگي هر بيماري جو علاج ۾ زندگي جي ڏکن ۾ وقت جي زخمن کان شفا آهي.

اسان کي زندگي جي خوفناڪ واقعن ۾ خوفناڪ خوابن کان ڊڄڻ نه گهرجي اسان کي بيماري، غربت، يا حادثن کان ڊڄڻ نه گهرجي جڏهن اسان پاڻ کي آزمائشن ۾ مصيبتن جي وچ ۾ ڳوليون ٿا، اڇو ته انهن تجربن جي وهمي نوعيت کي سڃاڻون ۾ سمجهون ته اسان مثبت سوچ، صحيح فيصلي، ۾ خدا سان روحاني هم آهنگي ذريعي خراب حالتن تي قابو پائي سگهون ٿا، جيڪو سڀني مدد ۾ تحفظ جو ذريعو آهي.

خدا کان ٻاهر ڪا به حفاظت يا سلامتي ناهي، جيڪڏهن اسان سلامتي ۾ ذهني سکون چاهيون ٿا ته اسان کي مڪمل طور تي سندس طرف رجوع ڪرڻ گهرجي.

هن دنيا ۾ مڪمل اطمينان حاصل ڪرڻ ڏکيو آهي، جيڪا اسان جو سچو گهر ناهي هن ڌرتيءَ تي اسان جو وجود عارضي آهي اسان هتي هڪ اسڪول ۾ آهيون زندگي جا سبق سکڻ لاءِ جڏهن اسان هي سچ وساري ڇڏيندا آهيون، ته اسان جون مشڪلاتون شروع ٿينديون آهن، ۾ مسئلا اسان کي هر طرف کان گهيرو ڪندا آهن.

خدا کان سواءِ ڪجهه به جيئڻ جي لائق ناهي باقي سڀ ڪجهه ختم ٿي ويندو ۾ اسان کي اڪيلو ڇڏي ويندو اسان کي

دائمي ۽ دائمي ڳولڻ گهرجي انساني پيار عارضي آهي ۽ آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي انساني پيار جي پويان الاهي پيار آهي، ۽ اهو سڀ کان وڏو پيار آهي، دل جي خواهشن کي پورو ڪرڻ ۽ روح جي اڃ کي ختم ڪرڻ اچو ته اسان اهو سڀ ڪجهه مزو وٺون جيڪو خدا اسان کي ڏئي ٿو بغير ڪنهن ٻئي جي خواهش جي. اسان هن زمين تي خدا کي ڄاڻڻ سکڻ لاءِ آيا آهيون هتي اسان جي وجود جو ڪو ٻيو مقصد ناهي.

مخلص ڳولا ڪندڙ خدا کي ڳوليندا، ۽ انهن جون زندگيون امن، سڪون، فضل ۽ خوشي سان ڀريل هونديون. ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش مضبوط ۽ مسلسل هجڻ گهرجي، ۽ نتيجا يقيني هوندا (جيڪو دستڪ ڏيندو اهو ٻڌندو). جيڪي خدا کي ڄاڻن ٿا اهي مسلسل خوشي جو تجربو ڪندا آهن ۽ خوشي جو تجربو ڪندا آهن.

خدا جي ڳولا انساني دوستي، شادي، يا مادي ڪاميابي جي ڳولا سان مطابقت نٿي رکي. اهي شيون پڻ زندگيءَ جي سبقن جا لازمي حصا آهن. اهم ڳالهه اها آهي ته حقيقت ۽ وهم جي وچ ۾ فرق ڪجي، ۽ اهو تسليم ڪجي ته مادي مقصد ۽ ڪاميابيون اسان کي اها خوشي نه ٿيون ڏئي سگهن جنهن جي اسان خواهش ڪريون ٿا ۽ پنهنجي سٺي سوچن ۽ عملن ذريعي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا.

هي فلسفو زندگي کي اونداهو يا منفي نٿو بڻائي.

توهان تي سلام هجي

سچائي ۽ حقيقت جي ڪوٺائي

سچ هڪ اهڙو لفظ آهي جيڪو ابهام ۾ ڍڪيل آهي ۽ گهڻي مبهميت سان ڍڪيل آهي. اهو هڪ اهڙو تصور آهي جنهن کي بيان ڪرڻ ۽ واضح ڪرڻ ڏکيو آهي. هر ڪنهن جا پنهنجا عقيدت ۽ يقين هوندا آهن، پنهنجي ايمان جو قسم کڻندا آهن ته اهي مڪمل سچ آهن. پر خيالن جي هن وسيع صف جي وچ ۾ ڪو ڪيئن قطعي طور تي طئي ڪري سگهي ٿو ته سچ ۽ حقيقي ڇا آهي؟

سچائي نسبتي ۾ مطلق بڻي آهي، اهو پنهنجي مطلق حالت تائين پهچڻ کان اڳ ترقي ۽ اصلاح جي ڪيترن ئي نسبتي مرحلن مان گذري ٿو مثال طور، به ماڻهو هڪ ڪاروباري منصوبي تي بحث ڪري رهيا آهن هڪ اهڙو خيال پيش ڪري ٿو جيڪو ڪاميابي جي ضمانت ڏئي ٿو، جڏهن ته ٻيو هڪ جوابي دليل پيش ڪري ٿو جيڪو ساڳيو مقصد حاصل ڪري ٿو پر اضافي فائدن سان. پوءِ ڪو ٻيو هڪ بهتر خيال کڻي اچي ٿو، وغيره. سڀ تجويز ڪيل طريقا بلاشبه "صحيح" هئا، پر صرف ۾ هڪ نسبتي معنيٰ.

سچ اهو آهي جيڪو دائمي خوشي آڻيندو آهي

پنهنجي مڪمل معنيٰ ۾، هر شيءِ جيڪا سچي خوشي جي مخالفت ڪري ٿي، اها ڪوڙي آهي، ۽ جيڪا دائمي خوشي آڻي ٿي اها سچي آهي. سچي خوشي اها عارضي جوش نه آهي جيڪا مادي ڪاميابي يا عارضي خوشي سان گڏ اچي ٿي، پر اها خوشي جيڪا روح جي ان جي ذريعن سان هم آهنگي مان ايندي آهي: خدا هن معيار سان، توهان ڪنهن به عمل جو فيصلو ان جي نتيجي جي ذريعي ڪري سگهو ٿا ۽ ڇا اهو توهان کي دائمي خوشي آڻيندو يا نه (ڇاڪاڻ ته حقيقت ۾، عملن جو فيصلو انهن جي انجام سان ڪيو ويندو آهي!)

آخري سچائي خدا آهي، ۽ خدا آخري سچائي آهي سڄي ڪائنات خدا جي ابدي قانونن ذريعي هن سچائي تي قائم آهي. اهي قانون بنيادي، لازوال سچائيون آهن، بلڪل تبديل نه ٿيندڙ ۽ ڪنهن به انساني هٿ چراند يا تحريف کان ٻاهر آهن. مثال طور، مطلق حق مارڻ يا نقصان پهچائڻ کان پاسو ڪرڻ آهي، پر ٻن برائين مان گهٽ برائي اهو آهي ته معصوم کي بدڪارن کان بچائڻ لاءِ طاقت استعمال ڪئي وڃي يا وڌيڪ ترقي يافته مخلوق کي گهٽ ترقي يافته مخلوق کان بچايو وڃي. بهرحال، صرف مارڻ جي خواهش جي ڪري ڪنهن به شيءِ کي تباهه ڪرڻ غلط آهي.

عالمگير قانون محبت ذريعي هم آهنگي ۽ ويجهڙائي جو حڪم ڏئي ٿو، جنهن جو مطلب آهي پيار ۽ رواداري جيڪڏهن اسان سچائي ڳولڻ چاهيون ٿا، ته اهو ضروري آهي ته اسان جا

خيال ۽ عمل صحيح، مادي، اخلاقي ۽ روحاني طور تي، الاهي سچائي جي ابدي قانونن جي مطابق هجن.

سچائي آخري جوهر آهي پر اهو جوهر ڪٿي آهي، ۽ اهو ڪيئن ڳولي سگهجي ٿو؟

سچ تائين پهچڻ جا ٽي طريقا آهن: حسي ادراڪ ذريعي، منطقي دليل ذريعي، ۽ وجدان يا روح جي بصيرت ذريعي.

جيڪڏهن توهان جو حسي تصور غلط آهي، ته توهان جو منطقي اندازو به غلط هوندو. توهان شايد افق ڏانهن ڏسندا ۽ ڏسندا ته ڇا باهه لڳي ٿي چاڪاڻ ته توهان دونهين کي ڏسندا آهيو؛ پر جيئن توهان جڳهه جي ويجهو پهچندا آهيو، توهان ڏسندا ته جيڪو دونهين لڳي رهيو هو اهو مٽيءَ جي ڪڪر کان سواءِ ڪجهه به نه هو. ڪنهن به شيءِ جي سچائي کي ڄاڻڻ لاءِ، توهان عقل جي طاقت کان علاوه پنهنجي ڏسڻ ۽ ٻڌڻ، ۽ سونگهڻ، ذائقي ۽ ڇهڻ جي حواسن تي ڀروسو ڪندا آهيو. پر اهي عنصر گڏجي سچائي جو آخري ثبوت نه ٿي سگهن، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن حواس ڪوڙ ڳالهائين ٿا، ته پوءِ عقل به ڪوڙ ڳالهائيندو. عقل پنهنجا تاثر ٺاهيندي آهي ۽ حواسن کان حاصل ٿيندڙ رپورٽن جي بنياد تي پنهنجن نتيجن ۽ يقينن تي پهچندي آهي، پر حواس پنهنجي فطرت جي لحاظ کان تمام محدود آهن. اهو ئي سبب آهي ته نبين ماڻهن کي انهن جي سمجهه ۽ عقل جي سطح مطابق خطاب ڪيو، ڇاڪاڻ ته اهي - ماڻهو - ڏسن ٿا پر سمجهن ٿا نه ٿا، ٻڌن ٿا پر سمجهن ٿا يا سمجهن ٿا نه ٿا (اهي ٻوڙا، گونگا ۽ انڌا آهن، تنهنڪري اهي دليل نٿا ڏين)!

انساني ڪن صرف هڪ خاص حد تائين وائبريشن کي محسوس ڪري سگهي ٿو؛ اهو سڀ کان وڌيڪ بلند يا گهٽ آوازن کي سڃاڻي نٿو سگهي جيڪڏهن توهان جي ٻڌڻ ڪافي تيز هجي ها، ته توهان ڪائنات پاران پيدا ڪيل عجيب، شاندار آواز ٻڌي سگهو ها جيئن اهو لامحدود خلا مان وهندو آهي وجود ۾ هر شيءِ حرڪت ۾ آهي، ۽ هي حرڪت آواز سان گڏ آهي ۽ حرڪت کان سواءِ ڪجهه به موجود ناهي سواءِ ماورائي ڪائناتي روح جي دائري ۾، جتي نه حرڪت آهي ۽ نه ئي وائبريشن جيڪڏهن انساني روح جون صلاحيتون ڪافي ترقي يافته هجن ها، ته ڪو به شخص آسماني ڪن سان نازڪ آواز

ٻڌي سگهي ها - آواز جيڪي شفاف قوتون آهن، جسم کي ٻڌڻ جي تيز احساس سان نوازينديون آهن.

ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن توهان جي اکين جي طاقت کي وڌايو وڃي، ته توهان هر رنگ قسم جي روشنين کي ڏسندا. توهان جون جسماني اکيون توهان کي صرف روشني جي هڪ تمام محدود حد ڏيکارين ٿيون، جڏهن ته توهان جون روحاني (آسماني) اکيون شين جي حقيقي نوعيت کي خدا جي تخليقي روشني مان نهيل تصويرن جي طور تي ڏسي ٿي. توهان جو سڄو جسم، جيڪو توهان گوشت جي هڪ ڳري ميڙ جي طور تي ڏسو ٿا، برقي مقناطيسي لهرن کان سواءِ ڪجهه به ناهي. ڊاڪٽر ڪريل اهو ظاهر ڪيو ته هڪ مئل گابي جو دماغ، هڪ مئل انسان جو دماغ پڻ، بجلي جي تابڪاري جي هڪ وڏي مقدار کي خارج ڪري ٿو. جڏهن توهان پنهنجون اکيون بند ڪندا آهيو، ته توهان عام طور تي صرف اونداهي ڏسندا آهيو پر روحاني ترقي سان، توهان شاندار روشنيون ڏسي سگهندا روشني اونداهي چمڪي ٿي، اونداهي ان کي محسوس نه ڪيو آهي (آسمان زمين جي روشني).

اهي بنيادي سچائيون آهن جيڪي انسان نه ٿا سمجهن ڇاڪاڻ ته انهن جا حواس صرف محدود حد تائين شديد وائبريشن سان مطابقت رکن ٿا.

وجدان يا وحي: علم جي جامع روح جي طاقت

پوءِ اسان حواسن انهن جي تصورن جي پويان لڪيل سچ کي ڪيئن ڄاڻي سگهون ٿا؟ اهو تجزيو يا عقلي وضاحت ذريعي ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته ذهن حواسن سان ڳنڍيل آهي صرف اهو ئي ڪري سگهي ٿو جيڪو حواس مهيا ڪن ٿا ان ان جي ڇوڙاري لامحدود قوتن کي سمجهڻ جي صلاحيت ناهي صرف روح جي وجدان يا ڪجهه وجدان کي پوکڻ سان سچ کي ڄاڻي سگهجي ٿو بصيرت هڪ سڌو سنئون تصور آهي، حواسن ذريعي نه - روح جو هڪ خالص، سچو، هميشه صحيح احساس

توهان هن وجدان جي نوعيت جو اندازو انهن احساسن مان لڳائي سگهو ٿا جيڪي توهان محسوس ڪندا آهيو پر وضاحت نٿا ڪري سگهو، ڪڏهن ڪڏهن "هڪ شخص جو دل انهن جو رهنما

آهي" طور حوالو ڏنو ويندو آهي توهان محسوس ڪندا آهيو ته ڪجهه ٺيڻ وارو آهي بغير ڪنهن حسي ثبوت جي اهو هڪ سچ آهي جيڪو واقعن سان ڪنهن به منطقي تعلق کان سواءِ پاڻ کي ظاهر ڪري ٿو توهان شايد خاموشي سان ويٺا آهيو ڪنهن جي باري سوچي رهيا آهيو جنهن کي توهان ڊگهي عرصي کان نه ڏٺو آهي يا رابطو نه ڪيو آهي، پوءِ اوچتو توهان انهن سان ملو يا انهن کان ٻڌو اهو ڪيئن ٿيو؟ اهو وجدان جي عارضي چمڪن ذريعي ٿئي ٿو هر ڪنهن اهڙي چمڪ جو تجربو ڪيو آهي

فيصلي غلطيون وجدان جي کوٽ سبب پيدا ٿين ٿيون گهڻا ماڻهو دل جي گهراين سان محسوس ڪن ٿا ته اهي عظيم ڪم ڪرڻ زندگي عظيم ڪم حاصل ڪرڻ جي قابل آهن، پر ڇاڪاڻ ته انهن وجداني طاقت جي کوٽ آهي، اهو پوشيده صلاحيت غير فعال رهي ٿي ڪاميابي حاصل ڪرڻ غلطين جي ڪري پيدا ٿيندڙ ناخوشي کان بچڻ لاءِ، هر شيءِ بنيادي سچائي کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. اهو صرف وجداني بصيرت کي پيدا ڪرڻ سان ممڪن آهي. اهو معاملي جي عملي حقيقت آهي تنهن ڪري، مان هر ڪنهن کي صلاح ڏيان ٿو ته هر شيءِ سچائي ڳوليو، ڇا ٻين سان انهن جي رشتن ، ڪم تي، انهن جي شادي - مختصر ، زندگي جي هر پهلو . وجدان ضروري آهي؛ اهو ناگزير آهي ان کان محروم نه ٿو ڪري سگهجي.

وجدان جي کوٽ خراب فيصلن لاپرواهي جي عملن جو سبب بڻجي ٿي، خاص طور تي ناقابل اعتبار ڪاروباري پائيوار چونڊڻ يا گمراهه ٿيل ذاتي رشتن ڦاسي پوڻ جيئن ته عقل محدود آهي حواسن پاران مهيا ڪيل معلومات طرفان محدود آهي، جيڪڏهن حواس نڳيا وڃن ٿا، ته ڪو ماڻهو ڪنهن کي غير معمولي طور تي شاندار سمجهي سگهي ٿو بغير ان جي حقيقي فطرت کي ڄاڻڻ جي.

يا شايد توهان سوچيو ته توهان کي پنهنجو جيون ساٿي (پنهنجو روح ساٿي) ملي ويو آهي ان شخص سان شادي ڪريو، صرف ان لاءِ ته توهان جو تعلق طلاق ختم ٿئي يا عدم مطابقت هم آهنگي جي کوٽ جي ڪري تڪرار جي زنده دوزخ

۾ ختم ٿئي پر اندروني وجدان اهڙيون غلطيون نٿو ڪري. اهو اڪين مان نڪرندڙ مقناطيسيت يا دلڪش، چمڪندڙ چهري کي نٿو ڏسي؛ بلڪه، اهو صحيح طور تي محسوس ڪري ٿو ۾ سمجهي ٿو ته ان شخص جي دل ۾ ڇا آهي ۾ انهن کي ڄاڻي ٿو ته اهي اصل ۾ ڪير آهن.

منهنجي عظيم استاد، سري يُڪتيسور جي مدد سان مون جيڪو وجدان پيدا ڪيو، ان جي مهرباني، مان انساني فطرت بابت ڪڏهن به غلط نه رهيو آهيان منهنجي اندروني حس هميشه هن سلسلي ۾ منهنجي لاءِ وڏي مدد ڪئي آهي پر مان ماڻهن جي منفي پهلو کي ڏسڻ جي ڪوشش نٿو ڪريان. ٻين جي مدد ڪرڻ لاءِ، مان انهن کي پنهنجو غير مشروط پيار ڏيان ٿو، جيتوڻيڪ جڏهن مون کي خبر آهي ته اهي شايد منهنجي اعتماد کي پنهنجي ذاتي فائدي لاءِ استعمال ڪن.

ڪيترائي جن ۾ وجدان جي کوٽ آهي، اهي ناڪام مالي منصوبن ۾ پئسا لڳائيندا آهن ۾ نتيجي طور، اهي سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيندا آهن، جيڪو مان پنهنجي هر فيصلي ۾ ڪامياب رهيو آهيان، منهنجي بي عيب وجدان جي ڪري.

جيئن جيئن ڪو ماڻهو وڌندو ۾ ترقي ڪندو آهي، وجدان هڪ الڳ احساس يا هڪ خاموش آواز جي طور تي ابري ٿو ڇاڪاڻ ته عورتون مردن جي ڀيٽ ۾ احساسن سان وڌيڪ هم آهنگ هونديون آهن، انهن وٽ عام طور تي وڌيڪ وجدان هوندو آهي، سواءِ جڏهن جذبات تي غالب اچي ويندا آهن مرد عام طور تي عقل جي رهنمائي ڪندا آهن، جڏهن ته عورتون احساس جي رهنمائي ڪندا آهن جيڪڏهن ڪو مرد هڪ صحتمند ذهن ۾ حساس طبيعت جو مالڪ آهي، ته عقل ۾ احساس جي وچ ۾ هي توازن بلاشبه هن کي وجدان پيدا ڪرڻ ۾ مدد ڪندو.

وجدان ذريعي زندگيءَ جو مقصد ڄاڻڻ

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجدان کي استعمال ڪندا، ته ۾ توهان کي هن زمين تي پنهنجي وجود جو مقصد معلوم ٿيندو، جڏهن توهان ان مقصد کي سمجهندا، ته توهان کي خوشي

ملندي. هي زمين هڪ اسٽيج آهي، ۽ خدا هدايتڪار آهي. جيڪڏهن هر ڪو بادشاهه يا راڻي جو ڪردار ادا ڪرڻ تي اصرار ڪري ٿو، ته ڪو به ڪامياب ڊرامو نه ٿي سگهي. نوڪر، هيرو ۽ بادشاهه سڀني کي ڊرامي جي ڪاميابي لاءِ پنهنجا ڪردار ادا ڪرڻ گهرجن. اهو ولن آهن جيڪي ديوتا ڊرامي جي سڄي پلاٽ کي خراب ڪن ٿا. جيڪي ماڻهو انهن ڪردارن کي چونڊيندا آهن انهن کي ديوتا هدايت جي نافرماني ڪرڻ جي ڳري قيمت ادا ڪرڻي پوندي.

ڪنهن به شخص کي دنياوي حيثيت حاصل هجي يا هو ڪيتري به دولت گڏ ڪري، جيڪڏهن هو پنهنجن مقصدن ۽ حاصلات لاءِ غير اخلاقي طريقا استعمال ڪري ته انهن کي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي. سچي خوشي تڏهن ئي ممڪن آهي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو ڪردار صحيح طريقي سان ادا ڪري، ۽ ٻي صورت ۾ نه. جيڪو ڪروڙ پتي جو ڪردار ادا ڪري ٿو ۽ جيڪو ننڍي واپاري جو ڪردار ادا ڪري ٿو، خدا جي نظر ۾ برابر آهن، چاڪاڻ ته قيامت جي ڏينهن، خدا انهن مان هر هڪ جي ملڪيت ۽ لقب کي ختم ڪري ڇڏيندو. جيڪو توهان پنهنجي روح ۾ ذخيرو ڪندا آهيو اهو ئي آهي جيڪو توهان جي هن دنيا مان نڪرڻ کان پوءِ توهان سان گڏ هوندو.

عظيم ۽ عالم، نبي ۽ دانا، پنهنجي وجداني طاقتن جي ڪري سچ کي ڄاڻن ٿا، اهي نه رڳو پنهنجين اکين ۽ ذهن سان، پر پنهنجي واضح ۽ انتهائي ترقي يافته وجدان ذريعي پڻ شين کي سمجهن ٿا، جنهن جي ذريعي اهي سڀ ڪجهه ڄاڻن ٿا.

خدا جي نظر ۾ اهو اهم ناهي ته اسان ڪهڙو ڪردار ادا ڪريون ٿا، پر اهو اهم آهي ته اسان ان کي ڪيئن ادا ڪريون ٿا. جيڪڏهن توهان جو ڪردار ڏکيو آهي ته غمگين يا مايوس نه ٿيو. پنهنجو ڪردار صحيح طريقي سان ادا ڪرڻ خدا جي نظر ۾، توهان جي ڪاميابي جي ضمانت ڏيندو۔ ٻي صورت ۾، توهان واقعي آزاد نه هوندا.

مراقبو وجدان کي پيدا ڪري ٿو

سچ کي ڄاڻڻ ۽ ان جي اصولن مطابق زندگي گذارڻ جو واحد طريقو روحاني بصيرت يا وجدان پيدا ڪرڻ آهي پوءِ توهان کي احساس ٿيندو ته زندگي جي ڪا معنيٰ آهي ۽ توهان جي اندروني آواز توهان جي رهنمائي ڪندي ۽ توهان جي قدمن کي هدايت ڪندي، زندگي ۽ توهان جو ڪردار ڪهڙو به هجي.

اهو آواز گهڻو وقت اڳ غير صحتمند خيالن جي ڪري دفن ٿي ويو آهي. يقين جي ان حقيقي احساس کي بحال ڪرڻ جو يقيني طريقو صبح جو جاڳڻ ۽ رات جو سمهڻ کان اڳ مراقبو آهي.

جيئن ڪو ماڻهو پنهنجي پيشه ورانه ۽ سماجي ملاقاتون رکي ٿو، تيئن ئي ڪنهن کي خدا سان پنهنجي ملاقات رکڻ گهرجي. اسان شايد سوچيون ته اسان جي مصروف زندگي اسان کي روحاني معاملن لاءِ وقت نه ٿي ڏئي، پر خدا کي اسان جي باري ۾ سوچڻ ۽ اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ کان ڪجهه به روڪي نٿو سگهي. اسان کي دعا ڪرڻ گهرجي، غور ڪرڻ گهرجي، ۽ سندس جواب جو انتظار ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن اسان ڪيس پيار ۽ گهري توجه سان مخاطب ڪنداسين، ته هو اسان جي دعا جو جواب ڏيندو۔ پوءِ اسان سندس موجودگي کي پنهنجي دلين ۾ خوشي ۽ سڪون جي طور تي محسوس ڪنداسين. جڏهن اها خوشي ۽ سڪون ايندي آهي، ته اعليٰ طاقت سان هڪ زنده ۽ اثرائتو تعلق قائم ٿيندو آهي. اسان کي هن موقعي کي استعمال ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته ڪوشش کان سواءِ ڪا به ڪاميابي حاصل نه ٿي سگهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي هڪ کان پوءِ ٻئي جوش جي پٺيان گذاريندا رهو ٿا، ته توهان ڪڏهن به سچي خوشي نه ڄاڻي سگهندا سادگي سان زندگي گذاريو ۽ زندگي کي وڌيڪ آساني سان وٺو خوشي پاڻ کي گهري سوچ ۽ عظيم شين تي غور ڪرڻ لاءِ ڪافي وقت ڏيڻ ۾ آهي.

ڪڏهن ڪڏهن اڪيلو وقت گذاريو ۽ ڪجهه دير لاءِ خاموشي اختيار ڪريو؛ توهان پاڻ فرق ڏسندا جيڪڏهن ريڊيو يا ٽيليويزن هر وقت آن آهي، يا جيڪڏهن مسلسل محرڪ ۽ تفريح

توهان جي حواسن تي قبضو ڪري ٿي، ته اهو توهان جي اعصاب کي نقصان پهچائيندو ۾ توهان کي چڙچڙو بڻائيندو.

ٻين کي نيڪ ڪرڻ تي گهٽ ڌيان نه ڏيو پهريان پاڻ کي نيڪ ڪريو - خدا توهان کي نيڪ ڪري! فضيلت ۾ ڪاميابي جو سڀ کان وڏو ميدان گهر ۾ آهي پنهنجي گهر ۾ هڪ فرشتو هر هنڌ هڪ فرشتو آهي هڪ شخص جي نرم آواز ۾ پرامن رويي جي ضرورت پئي ڪنهن به هنڌ کان وڌيڪ آهي

هڪ طاقت جيڪا ڪڏهن به ناڪام نه ٿيندي آهي

جڏهن اسين خدا سان ڳنڍجي وڃون ٿا، ته وجداني سمجهه اسان کي هر ڪم ۾ متاثر ۾ رهنمائي ڪندي اسان کي شعوري طور تي هي برڪت واري طاقت حاصل ڪرڻ گهرجي. اهو اسان جي اندر آهي؛ اسان کي صرف ان کي ظاهر ڪرڻ جي ضرورت آهي. مون کي انهن ۾ دلچسپي ناهي جيڪي صرف تجسس رکن ٿا، پر انهن ۾ جيڪي سچائي جي ڳولا ۾ آهن. مان خدا سان مسلسل رابطي ۾ آهيان ۾ صرف انهن کي ڳولي رهيو آهيان جيڪي خلوص دل سان ڪيس چاڻڻ چاهين ٿا.

توهان ڏسندا ته هي طاقت توهان جي حالتن کي بهتر بڻائڻ ۾ توهان لاءِ شيون آسان بڻائڻ لاءِ هر شيءِ ۾ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان هن طاقت سان ڳنڍيندا، توهان جي پلائي ڪائناتي توانائي سان ڌڙڪندي، ۾ توهان جو ذهن وڌيڪ سڌريل، مرڪوز، تيز ۾ تيز ٿي ويندو. توهان کي احساس ٿيندو ته توهان جو روح خدا جي زنده سچائي ۾ اڻ کٽ حڪمت لاءِ هڪ برتن آهي.

خدا صحت، خوشحالي، دانائي، ۾ دائمي خوشي جو ذريعو آهي جڏهن اسان هن سان ڳنڍجي ٿا، ته اسان جون زندگيون مڪمل ۾ مڪمل ٿي وڃن ٿيون. هن کان سواءِ زندگي اڻپوري آهي. اسان کي هن عظيم طاقت تي غور ڪرڻ گهرجي جيڪا اسان کي زندگي، طاقت ۾ دانائي ڏئي ٿي. اسان کي دعا ڪرڻ گهرجي ته سچائي اسان جي ذهنن ۾ وهي، اسان جي جسمن ۾ طاقت، ۾ اسان جي روحن ۾ لامحدود خوشي.

بند اکين جي اونداهي جي پويان ڪائنات جون عجيب قوتون، سپئي نيڪ روح ۽ عظيم روح، ۽ روحاني دائرن جي لامحدود پکيڙ لڪيل آهن. جيڪڏهن توهان غور ڪندا، ته توهان مڪمل سچائي کي محسوس ڪندا ۽ پنهنجي زندگي ۽ ۽ تخليق ۽ شاندار ۽ شاندار هر شيءِ ۽ ان جي شاندار ڪم کي ڏسندا.

الله توهان کي ڪاميابي عطا ڪري ۽ توهان تي سلامتي هجي

روزو صحت ۽ تندرستي آهي

توهان کي روزو رکڻ گهرجي، چو ته ان جهڙو ڪجهه به " ناهي" (حديث).

هي موضوع قرآن پاڪ ۾ ذڪر ڪيل روزي جي مخالفت نٿو ڪري، ۽ نه ئي اهو ڪنهن کي به روزي جي روايتي طريقي کي ڇڏڻ جي دعوت ڏئي ٿو، جنهن جو اسان احترام ڪريون ٿا، ۽ اسان روزيدارن جو احترام ڪريون ٿا، خدا کان دعا گهرون ٿا ته هو هميشه انهن تي رحم ڪري ۽ انهن جا روزا قبول ڪري. هتي جيڪو مطلب آهي اهو مخصوص جسماني ۽ روحاني نتيجن لاءِ علاج معالجي روزو آهي، ۽ تنهن ڪري هي وضاحت ضروري هئي.

روزي جا جسماني نتيجا ۽ روحاني تجربا واقعي شاندار آهن روح جسم جي مطالبن کان آزاد ٿي ويندو آهي جڏهن اهو ڳري، سخت عادتن کان آزاد ٿي ويندو آهي مون روزي جو ٽيهون ڏينهن پورو ڪيو آهي، ۽ اهو قدرتي محسوس ٿئي ٿو جيئن مون ڪاڏو ئي نه چکيو آهي.

هر ڪو جيڪو قابل آهي، جيڪڏهن ممڪن هجي ته ٽي ڏينهن يا ان کان وڌيڪ روزا رکڻ جي ڪوشش ڪري، ۽ آهستي آهستي اهو محسوس ڪندو ته ڪاڌي کان سواءِ رهڻ ممڪن آهي.

صحتمند ماڻهن کي ٽن ڏينهن تائين روزو رکڻ ۾ ڏکيائي نه ٿيڻ گهرجي وڌايل روزا ڪنهن ماهر جي نگراني ۾ رکڻ گهرجن ڪو به ماڻهو جيڪو دائمي بيمارين يا جسماني معذوري ۾ مبتلا آهي ان کي صرف روزو رکڻ گهرجي ڪنهن طبيب سان صلاح ڪرڻ کان پوءِ جيڪو روزو ۽ غذائيت ۾ ماهر هجي.

جسماني سور □ سور جسم جي نظام □ خرابي □ مرمت □ سار سنڀال جي ضرورت جا اشارا آهن. ماڻهو پنهنجون ڪارون صاف □ سٺي نموني سان برقرار رکندا آهن! انساني جسم ڪنهن به ڪار کان تمام گهڻو پيچيده □ پيچيده آهي، □ خدا چاهي ٿو ته اسان ان کي صاف □ صحيح طريقي سان ڪم ڪريون، سندس طاقت تي وڌيڪ پروسو ڪريون. سٺي صحت جو راز نه رڳو ڪيميائي عنصرن □ آهي پر خدا جي طاقت، يا جسم اندر زندگي جي قوت تي پروسو ڪرڻ □ پڻ آهي.

اسان جي جسمن اندر هي حياتي قوت واقعي زندگي جو ذريعو آهي. اها هڪ مسلسل قوت آهي جيڪا، خدا جي حڪم سان، اسان جي عضون کي ناهي □ برقرار رکي ٿي. هي حياتي قوت ذهن جي طاقت سان مضبوط ٿئي ٿي □ ڪاڌي سان پرورش پائي ٿي. بهرحال، جيڪڏهن ان جو غلط استعمال ڪيو وڃي ته، اهو ڪم ڪرڻ بند ڪري ٿو □ آخرڪار ڪم ڪرڻ کان انڪار ڪري ٿو. مثال طور، ان جي طاقت اکين □ ڪمزور ٿي سگهي ٿي، جنهن جي ڪري نظر ڌُنڌي ٿي سگهي ٿي. ڪو به ڪاڌو طاقت فراهم نٿو ڪري سگهي، هوا جي ڪا به تبديلي سيلن کي تازگي □ انهن کي بحال نٿي ڪري سگهي، □ ڪجهه به جسم کي توانائي بحال نٿو ڪري سگهي جڏهن ان جي موروثي حياتي قوت گهٽجڻ شروع ٿئي ٿي.

روزو ٿڪل عضون کي آرام ڏئي ٿو، انهي سان گڏ جسم جي نظامن □ اهم توانائي کي به، ان کي وڌيڪ ڪم کان آزاد ڪري ٿو. جڏهن توهان اهم توانائي کي اهو مشورو ڏيڻ بند ڪري ڇڏيو ته ان کي پنهنجي وجود لاءِ ڪاڌي، پاڻي، آڪسيجن □ سج جي روشني جي ٻاهرين ذريعن تي انحصار ڪرڻ گهرجي، ته اهو آزاد □ خود انحصار ٿي ويندو آهي.

سال □ 365 ڏينهن گهڻو کائڻ مختلف بيمارين جو سبب بڻجندو آهي مسلسل کائڻ، ڇا جسم کي ان جي ضرورت آهي يا نه، واقعي ان لاءِ لعنت آهي جيترو وڌيڪ ماڻهو پنهنجي ذائقي جي احساس تي ڌيان ڏيندو □ ان کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ بيماريون ان کي برداشت ڪرڻيون پونديون. ڪاڌي مان لطف اندوز ٿيڻ سٺو آهي، پر ان جي غلامي □ دردناڪ پيچيدگيون □ خوفناڪ نتيجا آهن. اهڙي طرح، هڪ شخص جسم سان پنهنجي وابستگي □ ان جي گهرجن ذريعي پاڻ کي نقصان پهچائيندو آهي. اهو وقت آهي ته ماڻهن کي اهو

سمجهڻ گهرجي ته اها زندگي جي قوت آهي جيڪا جسم کي برقرار رکي ٿي ۽ ان کي متحرڪ ۽ توانا رکي ٿي.

اسان کي - بغير ڪنهن جنون جي - ذهن تي سڀ کان وڌيڪ زور ڏيڻ گهرجي ته جيئن ان جي طاقتن کي مضبوط ڪري سگهجي ۽ ان کي وڌيڪ خود انحصاري بڻائي سگهجي جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهن کي جسم جي غلام بڻائڻ تي اصرار ڪري ٿو، ته ذهن پنهنجي طاقت کي ڇڏي ڏيڻ سان جوابي ڪارروائي ڪندو، فرد کي مدد لاءِ ڪنهن ٻئي يا ڪنهن ٻئي شيءِ تي انحصار ڪرڻ تي مجبور ڪندو. ڪو به ڊاڪٽر يا دوا اهڙي مريض جي مدد نه ٿي ڪري سگهي جنهن جو ذهن ايترو ڪمزور ٿي چڪو هجي جو بيماري وڌيڪ خراب ٿي وڃي. علاج جو ٿي چوٿون حصو ذهن ۾ آهي.

هندستان ۾، اسان جسم کي قوت ارادي سان فتح ڪرڻ سکندا آهيون، هڪ شخص کي ذهن تي تمام گهڻو ڀروسو ڪرڻ جي قابل بڻائيندا آهن جيڪي صحت ۽ شفا لاءِ مسلسل جسماني ذريعن جو سهارو وٺندا آهن انهن جا عادي ٿي ويندا آهن ۽ اهڙي طرح انهن تي مسلسل انحصار ڪندا آهن پر ذهني طاقت اعليٰ آهي هڪ کي آهستي آهستي ذهن ۾ ان جي صلاحيتن مان وڌ کان وڌ فائدو حاصل ڪرڻ سکڻ گهرجي؛ پوءِ هڪ کي احساس ٿيندو ته ذهن هڪ اعليٰ اوزار آهي، ۽ ذهن جيڪو ڪجهه به ان کان پڇيو ويندو اهو ڪندو، مون پنهنجي زندگي ۾ اهو پاڻ ڏٺو ۽ تجربو ڪيو آهي.

مان هڪ ڏينهن ليڪچر ڏئي رهيو هوس، ۽ تمام گهڻي گرمي هئي منهنجو چهرو پسيني سان تمتار ٿي رهيو هو، ۽ مون کي پنهنجو رومال نه ملي سگهيو هڪ لمحي لاءِ، مان گم ٿي ويس، پر مون پنهنجو پورو ڌيان پنهنجي مرضي جي مرڪز (منهنجي ابرو جي وچ واري حصي) تي مرڪوز ڪيو ۽ خاموشي سان دعا ڪئي، "خداوند، توهان جي فضل سان، منهنجو جسم ٿڌو آهي!" فوري طور تي، پسينو غائب ٿي ويو، ۽ منهنجو جسم ايترو ٿڌو ٿي ويو جيترو ان کي هجڻ گهرجي! تنهن ڪري، ذهن تي ڀروسو ڪرڻ تمام گهڻو فائدو آهي! تنهن هوندي به، ڪنهن کي انتها تي نه وڃڻ گهرجي ۽ جسم کي مڪمل طور تي رد نه ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن ڪو ائين ڪندو، ته ماڻهو سوچڻ، ڪائڻ يا حرڪت ڪرڻ جي قابل نه هوندو.

ڪجهه ماڻهو جسم تي ذهن جي ڪنٽرول کي ثابت ڪرڻ
جي ڪوشش ڪندا آهن، بنيادي طور تي صحت جو مظاهرو
ڪرڻ لاءِ پر صحت زندگي جو آخري مقصد ناهي خدا تائين پهچڻ
سچو مقصد آهي ڪو ماڻهو ڪجهه وقت لاءِ صحتمند محسوس
ڪري سگهي ٿو، پر هڪ وقت ايندو جڏهن ڪجهه به مدد نه
ڪندو پوءِ، ڪير مدد ڪندو؟ خدا روزو خدا جي ويجهو ٿيڻ جي
بهترين طريقن مان هڪ آهي اهو زندگي جي قوت کي ڪاڏي
جي غلامي کان آزاد ڪري ٿو، تصديق ڪري ٿو ته خدا اسان جي
جسمن کي برقرار رکي ٿو ۽ انهن کي زنده رکي ٿو.

پر عادتون ايتريون طاقتور آهن جو صرف ڪاڏي جو خيال ئي
توهان کي فوري طور تي کائڻ لاءِ مجبور ڪري ٿو. هڪ ڀيري،
جڏهن مان هندستان ۾ هڪ نوجوان ڇوڪرو هوس، مون کي ٿڌ
لڳي وئي، مون کي ڪجهه املي گهرجي هئي، جيڪا زڪام لاءِ
تمام خراب سمجهي ويندي آهي. منهنجي پيڻ ضد سان انڪار
ڪيو، پر منهنجي ضد جي ڪري، هن مون لاءِ ڪجهه ميوو آندو،
مون هڪ ٽڪرو چٻاڙيو ۽ پوءِ ان کي نگلڻ کان سواءِ ٿڪائي
ڇڏيو، چاڪاڻ ته ذائقي جي خواهش پوري ٿي چڪي هئي.
انسان اڪثر ڪري پيٽ جي ڪنٽرول ۾ هوندا آهن. بدقسمتي
سان، خدا جسم کي اهڙي طريقي سان نه بڻايو آهي جيڪو
اسان کي ذائقي جي احساس مان لطف اندوز ٿيڻ ۾ هاضمي
جي نظام ۾ ٻين عضون کي نقصان پهچائڻ کان سواءِ نقصانڪار
زيادتين ۾ ملوث ٿيڻ يا غير صحت مند کاڌو کائڻ جي اجازت ڏئي.

پر حقيقت ۾، صحت ۽ خوشي جو واحد رستو - سڀ کان
وڌيڪ عقلمند رستو - پاڻ تي ضابطو آهي - هڪ عظيم ترين
ڪاميابي جيڪا هڪ شخص حاصل ڪري سگهي ٿو اها آهي ته
پاڻ تي مالڪ هجي، پنهنجي حواسن جي ظلم جي تابع نه هجي
جيڪڏهن توهان هڪ ڊوائيس کي تمام گهڻو برقي چارج جي
تابع ڪيو ٿا جيڪو اهڙي اوورلوڊ کي برداشت نٿو ڪري سگهي،
ته اهو سڙي ويندو. ساڳئي طرح، هر ڀيري جڏهن توهان پنهنجي
هاضمي جي نظام کي کاڌي سان اوورلوڊ ڪندا آهيو، هاضمي
لاءِ ذميوار زندگي جي قوت ختم ٿي ويندي آهي جڏهن توهان
گهڻو کائڻ بند ڪندا آهيو ۽ جڏهن توهان روزو رکندا آهيو، ته
هي زندگي جي قوت آرام ڪندي آهي ۽ ڪائناتي توانائي سان
ري چارج ٿيندي آهي.

جيڪڏهن توهان جي ڪار خراب ٿي وڃي ٿي، ته توهان ان کي مرمت جي دڪان ڏانهن موڪليو ضروري طريقيڪار مڪمل ٿيڻ ڪان پوءِ، اهو ڪجهه وقت لاءِ بهتر هلندو آهي جيستائين ڪا بي شيءِ خراب نه ٿئي، □ توهان ان کي وڏيڪ سار سنڀال □ مرمت لاءِ واپس موڪليو ٿا. ساڳيو ئي جسم تي لاڳو ٿئي ٿو روزو رکڻ جا جسماني اثر حيران ڪندڙ آهن نارنگي جي رس تي ٽن ڏينهن جو روزو عارضي طور تي جسم کي مرمت ڪندو پر هڪ ڊگهو روزو ان کي مڪمل طور تي مرمت ڪندو، □ توهان فولاد وانگر مضبوط محسوس ڪندا جيڪڏهن توهان مستقل صحت چاهيو ٿا، ته توهان کي هميشه کاڌي جي معيار □ مقدار جي نگراني ڪرڻ گهرجي جيڪو توهان کائيندا آهيو.

توهان کي خبر هجڻ گهرجي ته روزو رکڻ دوران ڇا ڪجي انهن لاءِ طبي نگراني ضروري آهي جيڪي ٽن ڏينهن کان وڌيڪ روزا رکڻ چاهين ٿا. مان ڪنهن کي به صلاح نه ٿو ڏيان ته هو پنهنجو پهريون روزو تمام ڊگهو ڪري، چاڪاڻ ته اهي ڪمزور □ ٿڪل محسوس ڪندا. هفتي □ هڪ ڏينهن ميوي جي رس تي يا هر مهيني لڳاتار ٽي ڏينهن نارنگي جي رس تي روزو رکڻ پاڻ کي روزي رکڻ جي عادت ڪرڻ جا سٺا طريقا آهن. روزيدار کي نفسياتي طور تي همدردن سان منهن ڏيڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي جيڪي انهن کي يقين ڏياريندا ته اهي بيمار ٿي پوندا يا مري ويندا (خدا نه ڪري) جيڪڏهن اهي نه کائيندا. اهو سچ آهي ته توهان ڊگهي روزي دوران ڪمزوري محسوس ڪري سگهو ٿا، پر اهو صرف پهرين ڪجهه ڏينهن □ ٿئي ٿو چاڪاڻ ته توهان جي جاندار قوت کاڌي جي عادي ٿي چڪي آهي پر آهستي آهستي، جيئن ڏينهن گذرندا آهن، توهان ڪمزوري جو احساس وڃائي ڇڏيو ٿا. توهان جي جاندار قوت □ روح کاڌي کان لاتعلق ٿي ويندي آهي، □ توهان ڏسندا آهيو ته جسم واقعي جاندار قوت سان برقرار آهي.

مون کي اهو راز خبر آهي جنهن سان ڪو ماڻهو وزن گهٽائڻ کان سواءِ روزو رکي سگهي ٿو جڏهن حياتي قوت کي شعوري طور تي ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، ته ان کي جسم جي وزن کي گهٽائڻ يا برقرار رکڻ لاءِ استعمال ڪري سگهجي ٿو جڏهن هي طريقو استعمال ڪيو ويندو آهي، ته جسم جو قدرتي گرمي پد گهٽ نه ٿيندو آهي، چاهي روزو ڪيترو به ڊگهو هجي. جسم □ هڪ مخصوص چينل ذريعي ڪائناتي توانائي ڪڍڻ سان،

حياتي قوت پاهرين ذريعن تي پروسو ڪرڻ بدران ان توانائي سان پروسو ڪئي ويندي آهي.

زندگي دائمي آهي ۾ ساهه کڻڻ، کاڌي، پاڻي، يا سج جي روشني تي منحصر ناهي ياد رکو ته توهان هڪ لافاني روح آهيو جيڪو سڀ کان پهرين خدا جي طاقت سان جيئرو آهي ۾ بيو ڪو به نه.

جسماني موت کان پوءِ شعور زنده رهي ٿو، پر عام ماڻهو تسلسل جو احساس وڃائي ٿو ۾ يقين ڪري ٿو ته اهي مري ويا آهن، اسان مان هر هڪ کي هڪ ڏينهن جسماني موت جو تجربو ٿيندو، تنهن ڪري ان کان ڊڄڻ جي ڪا ضرورت ناهي توهان کي ننڊ دوران پنهنجي جسم ۾ احساس وڃائڻ جو ڊپ ناهي؛ بلڪه، توهان ننڊ کي آزاديءَ جي حالت طور قبول ڪندا آهيو جنهن جي توهان بي صبري سان انتظار ڪندا آهيو ساڳئي طرح، موت آرام جي حالت آهي - زندگي کان رٽائرمينٽ ڊڄڻ جي ڪا به ڳالهه ناهي جڏهن موت اچي ٿو، ان تي کلڻ موت صرف هڪ امتحان آهي جنهن جو مقصد هڪ گ۾را سبق سيکارڻ آهي توهان هڪ روح آهيو، ۾ روح نه مرندو آهي موت جو انتظار ڪرڻ جي ڪا ضرورت ناهي ته توهان کي اهو سيکاري جڏهن توهان ان کي هاڻي ڄاڻي سگهو ٿا پهريون سبق جيڪو توهان کي سکڻ گهرجي اهو آهي ته زندگي کاڌي تي منحصر ناهي روزو رکڻ سان، توهان پاڻ لاءِ هن جي تصديق ڪري سگهو ٿا

هر ڪنهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ تي ڪم ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي هر حالت ۾ پنهنجا فرض بهتر نموني سان ادا ڪري سگهن. نظم ۾ ضبط جو خيال رکڻ گهرجي؛ جڏهن ته، زندگي ۾ ان جي چئلينجن کي منهن ڏيڻ ۾ سخت نه پر لچڪدار ۾ منطقي هجڻ گهرجي.

ٻار جون سڀئي بنيادي عادتون ٽن ۾ ست سالن جي عمر جي وچ ۾ ٺهي وينديون آهن هڪ مددگار ماحول انهن جي ترقي جي رهنمائي ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿو جڏهن ته، نمايان رجحانن کي تبديل ڪرڻ لاءِ خاص رهنمائي جي ضرورت آهي.

منهنجي خانگي اسڪول ۾، مون ڇوڪرن کي جسم سان معاملو ڪرڻ جي سخت تربيت ڏني هئي اهي روزا رکندا هئا ۾ فرش تي ڪمبل تي سمهندا هئا بغير تکين جي ڪڏهن ڪڏهن اهي ڪلاڪن تائين مراقبو ڪندا هئا ٻارن کي جسم جي غلامي کان آزاد ٿيڻ ۾ مدد ڪرڻ انتهائي اهم ۾ زندگي ڀر جي نعمت

آهي هڪ پيري، منهنجي شاگردن مان هڪ ٻارهن ڪلاڪن تائين مراقبي ۾ بيٺو رهيو بغير اکين ۾ اکيون وجهڻ جي اهڙي توازن وڏي خوشي آڻيندو آهي مثالي تربيت جسم، ذهن ۾ روح جي متوازن، سائنسي نظم و ضبط ۾ آهي. هي روزي جو نچوڙ ۾ اهميت آهي.

روزي جي پويان هڪ مابعدالطبيعي، ماورائي علم آهي. يقيناً، انسان صرف ماني سان نه ٿو رهي. ٻه شيون اسان کي زمين سان ڳنڍين ٿيون: ساهه ۾ کاڌو. ننڊ دوران، هڪ شخص ساهه يا کاڌي جي ضرورت کان بي خبر هوندو آهي ڇاڪاڻ ته روح جسماني شعور کان الڳ هوندو آهي. روزو ذهن کي ساڳئي طرح بلند ڪري ٿو. روزي ذريعي، ذهن پنهنجي موروثي طاقتن تي پروسو ڪري ٿو. جڏهن اهي طاقتون ظاهر ٿين ٿيون، جسم ۾ زندگي جي قوت کي دائمي توانائي سان وڌايو ويندو آهي جيڪا ڪائناتي آسمان کان دماغ ۾ ريڙهه جي هڏي ذريعي جسم ڏانهن مسلسل وهندي آهي.

جڏهن زندگي جي قوت جسم کي برقرار رکڻ واري ٻاهرين مادي ذريعن کان الڳ ٿي ويندي آهي، ته اهو اندر کان سهارو محسوس ڪندو آهي، ۾ ذهن اهو محسوس ڪندو آهي ته جسم جن مضبوط مواد تي پروسو ڪندو آهي اهي صرف توانائي جا سخت ۾ مرڪوز مظهر آهن. ذهن پوءِ زندگي جي قوت سان سڌو رابطو ڪري سگهي ٿو، ان کي جسم ۾ گهربل تبديليون آڻڻ جي هدايت ڪري ٿو.

ذهن ۾ ڪجهه به ڪرڻ جي طاقت آهي، تنهن ڪري حضرت عيسيٰ عليه السلام پٿرن کي ماني ۾ تبديل ڪرڻ جي قابل هئا، جيئن نبي ڪريم صلي الله عليه وسلم جي آڱرين جي وچ مان پاڻي وهندو هو، جڏهن هن پنهنجو هٿ هڪ ٿانو ۾ وجهي ڇڏيو جنهن ۾ ٿورو پاڻي هو ۾ چيو: برڪت واري پاڪائي ۾ خدا جي نعمت ڏانهن اچو.

تنهن ڪري، کاڌي تي مڪمل انحصار انسان جي اندر ذهن ۾ زندگي جي قوت سان ناانصافي آهي. ڏگهي روزي ذريعي، روزو رکندڙ کي احساس ٿئي ٿو ته هر شيءِ عقل آهي.

هن ڪائنات ۾ هر طاقت، جسم، يا شيءِ الاهي ذهن جي پيداوار آهي، بلڪل ساڳيءَ طرح جيئن خواب ۾ ڏسڻ واريون سڀ شيون لاشعوري ذهن پاران پيدا ڪيون ويون آهن.

ذهن جسم کي ڪنٽرول ڪري ٿو روزي دوران، جيڪڏهن توهان سوچيو ٿا ته توهان جو جسم نتيجي ڪمزور ٿي ويندو، ته اهو واقعي ڪمزور ٿي ويندو جيڪڏهن توهان سوچيو ٿا ته روزو رکڻ توهان جي طاقت کي گهٽائي ڇڏيندو، ته توهان ان سوچ جي نتيجي ڪمزور محسوس ڪندا.

پر جيڪڏهن توهان پاڻ کي يقين ڏياريو ته توهان جو جسم مضبوط آهي، ته توهان ٿڪل محسوس نه ڪندا؛ ان جي بدران، توهان هڪ بهترين، تازگي بخش توانائي محسوس ڪندا گهڻا ماڻهو اهو نٿا ڄاڻن ڇاڪاڻ ته انهن ڪڏهن به ان جو تجربو نه ڪيو آهي.

ذهن پنهنجا عجائبات ظاهر نه ڪندو جيستائين توهان ان جي طاقتن کي چالو نه ڪندا اهو ڪم نه ڪندو جيستائين توهان مادي شين تي تمام گهڻو ڀروسو ڪندا آهيو تنهن ڪري، ان جا عجائبات عام تصور کان لڪيل رهندا آهن.

پر جڏهن توهان روزي جي ذريعي عقل تي ڀروسو ڪرڻ سکندا، ته توهان ان کي هر شيءِ ڪم ڪندي ڏسندا، ڇا اهو بيماري تي قابو پائڻ ، خوشحالي ڪثرت آڻڻ ، يا زندگي جي آخري مقصد کي حاصل ڪرڻ : خدا کي ڳولڻ .

جيڪو به پنهنجي ذهن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو، اهو پنهنجي جسم ان جي ضرورتن کي به ڪنٽرول ڪري سگهندو، روحاني سڪون دنياوي پابندين کان آزادي حاصل ڪندو جيڪي روح جسم کي پاڻ ڳنڍيندڙ آهن.

ٻئي طرف، مادي جي عدم وجود روح جي عالمگيريت تي عقيدو مبهم نظرين يا نظرين تي ٻڌل نه هجڻ گهرجي جيڪي منطقي طور تي بيان نه ڪري سگهجن، پر ان جي بدران اهو عملي بنيادن گهري خود آگاهي تي ٻڌل هجڻ گهرجي.

ماڻهو عام طور تي کاڌي سان جڙيل جسم سان سڃاڻپ رکن ٿا، پر اهي اهو سمجهڻ ناڪام ٿين ٿا ته جسم جو بنيادي ذريعو زندگي جي قوت آهي. نه ته کاڌو نه ئي ڪو ٻيو ٻاهرين ذريعو اهڙي جسم کي بحال ڪري سگهي ٿو جنهن مان ڪائناتي وهڪرو واپس ورتو ويو هجي.

جسماني انساني جسم ذهن جي وچ تعلق توانائي، يا زندگي جي قوت آهي قديم هندستاني ساڃاهه وندن هن توانائي (پران) کي دريافت ڪيو پراناياما نالي سائنس کي ترقي

ڏني ، جنهن جو مطلب آهي شعوري طور تي جسم ۾ زندگي جي قوت کي ڪنٽرول ڪرڻ.

عيسيٰ مسيح بيابان ۾ چاليهه ڏينهن روزا رکيا ۽ نبي ڪريم صلي الله عليه وسلم روزا رکندا هئا ۽ فرمائيندا هئا: "روزو رکو ته صحتمند ٿيندؤ".

جيڪي ڪڏهن به روزو نٿا رکن، اهي تجربي مان نٿا ڄاڻي سگهن ته کاڌي کان سواءِ زندگي ممڪن آهي.

هفتي جي روزي جي شروعاتي مرحلن ۾، بک موجود هوندي آهي پر جيئن جيئن ڏينهن گذرندا آهن، بک جو احساس گهٽجي ويندو آهي، ۽ روزو رکندڙ کي هلڪو پن، توانائي، زندگي ۽ جسماني پابندين کان آزاديءَ جو احساس ٿيندو آهي ڇو؟ ڇاڪاڻ ته جسم کي جسماني کاڌي کان محروم ڪرڻ ان کي غير مادي غذائيت تي پروسو ڪرڻ تي مجبور ڪري ٿو: هڪ ڪرنٽ، توانائي، سرگرمي، يا زندگي جي قوت.

انساني مرضي توانائي جو سڀ کان وڏو پيدا ڪندڙ آهي. مرضي ۽ خود بخود خواهش ذريعي، هڪ شخص لامحدود ذخيري مان جلدي روحاني طاقت حاصل ڪري سگهي ٿو.

هڪ شخص جيڪو پنهنجي روزاني ڪمن کي انجام ڏيڻ لاءِ تيار ناهي، ان کي توانائي ۾ توانائي جي کوٽ محسوس ٿئي ٿي. ٻئي طرف، جيڪو ماٺهو محنت، جوش ۽ جذبي سان ڪم ڪري ٿو، ۽ ڪم ڪرڻ جي حقيقي خواهش سان ڪم ڪري ٿو، اهو ڪائناتي وهڪري ۾ شامل ٿي ويندو آهي، ۽ ان جو جسم ۽ روح توانائي جي عنصرن سان پرجي ويندا آهن.

جيڪو به قوت ارادي سان زندگي گذارڻ جا مابعدالطبيعاتي طريقا ڄاڻي ٿو ۽ ان تي عمل ڪري ٿو، ۽ ڄاڻي ٿو ته ڪيئن شعوري طور تي زندگي جي قوت کي ان جي اڻ کٽ ڪائناتي ذريعن مان ڪڍيو وڃي، اهو ڪيترن ئي جسماني پابندين کان آزاد آهي.

هندستان جا ساڃاهه وند ۽ يوگي ڇون ٿا ته مادو هڪ مرڪوز ذهني جوهر آهي، انهن مان ڪجهه هن حقيقت کي ثابت ڪيو ته انهن پنهنجي جسم ۾ بين شين کي پنهنجي مرضي سان مادي بڻائڻ ۾ هٿ ۾ ڪٽڻ جي صلاحيت جو مظاهرو ڪيو.

جديد سائنس ثابت ڪيو آهي ته مادو وائبريشنل قوتن تي مشتمل آهي. ڪيميائي عنصر جيڪي ڪائنات ۾ سڀني شڪلن ۾ شڪلن کي ٺاهيندا آهن، پٿرن ۽ سيارن کان وٺي انسانن تائين،

اليڪٽران وائبريشن جي مختلف شڪلن ۾ مختلف قسمن کان
وڌيڪ ڪجهه به نه آهن. مثال طور، برف پنهنجي ٿڌ، وزن ۾
شڪل سان نمايان آهي. ان کي ڏسي ۾ ڇهيو وڃي ٿو. جيڪڏهن
اسان برف کي ڳاريون ٿا، ته اهو پاڻي ۾ تبديل ٿي ويندو آهي.
جيڪڏهن اسان پاڻي کي اُباليون ٿا، ته اهو ٻاڦ ۾ تبديل ٿي
ويندو آهي ۾ پوءِ نظر نه ايندو آهي. تنهن ڪري، سائنسي نقطه
نظر کان، برف يا برف واقعي موجود ناهي، جيتوڻيڪ اهو اسان
جي حواسن لاءِ محسوس ٿئي ٿو. ان جو جوهر نظر نه ايندڙ
اليڪٽران، يا توانائي جون شڪلون آهن.

ٻين لفظن ۾، جيڪو ڳري يا پوشيده حالت ۾ ڦهلجي سگهي
ٿو، ان کي حقيقي وجود نٿو چئي سگهجي. هن نقطه نظر کان،
مادو غير موجود سمجهي سگهجي ٿو، پر ان جو وجود نسبتي
آهي.

مادو اسان جي ذهنن جي حوالي سان موجود آهي پر اصل
۾، اهو هڪ پوشيده قوت آهي جيڪا نه ته ختم ٿئي ٿي ۾ نه ئي
تبديل ٿئي ٿي سواءِ ظاهر ۾ جسماني شڪل جي.

ساڳيءَ طرح، انساني ذهن ۾ مادو الاهي شعور جا مظهر
آهن، جيڪي صرف شڪل ۾ موجود آهن. سچ اهو آهي ته صرف
عالمگير ذهن ئي حقيقي طور تي موجود آهي.

جيئن ٻار ماءُ پيءُ مان پيدا ٿئي ٿو، تيئن مادو پنهنجي وجود
لاءِ ذهن تي منحصر آهي مادو الاهي ذهن جي پيداوار آهي ۾
انساني ذهن لاءِ قابلِ فهم نظر اچي ٿو پاڻ ۾، مادو جي ڪا به
حقيقت ناهي ڇاڪاڻ ته ان ۾ اندروني وجود ناهي.

مادي جي اليڪٽرانڪ قوتن، جيتوڻيڪ بيوقوف آهن، انهن ۾
خود شعوري ڪائناتي زندگي جي قوت جا وائبريشن شامل آهن،
جيڪي بدلي ۾ هڪ الاهي ذريعو مان نڪرندا آهن.

خدا چيو، "آسمانن ۾ زمين جو نور،" تنهنڪري روشني ٿيڻ
ڏيو، ۾ روشني هئي ان جو مطلب آهي ته الاهي ذهن ۾ الاهي
مرضي جو مرڪز روشني يا ٿرٿلو ڪندڙ توانائي بڻجي ويو.

زندگي جو ڪائناتي وهڪرو ۾ اليڪٽران جيڪي بعد ۾ وڌيڪ
قوت سان متحرڪ ٿيا، فطرت جي متنوع، شفاف قوتن ۾ تبديل
ٿي ويا. اهي قوتون بنيادي مادي عنصرن جي طور تي ظاهر
ٿيون جن مان جسماني ڪائنات ٺهيل آهي.

مادو حقيقي آهي ۾ انساني شعور لاءِ قابلِ ادراڪ آهي پر
تجربي، منطق ۾ ڪجهه ليبارٽري تجربن ذريعي، انسان ذات

دريافت ڪيو آهي ته ظاهري دنيا جي سپني وهمي تصويرن شڪلن جي پويان هڪ مستقل نه بدلجندڙ تخليقي قوت هجڻ گهرجي.

هي سچائي سمنڊ جي فطرت کي سمجهڻ سان سمجهي سگهجي ٿي، جيڪو موجود آهي جيتوڻيڪ ان جون لهرون هڪ واحد، عظيم جوهر جا عارضي مظهر آهن: سمنڊ پاڻ موجون سمنڊ کان سواءِ موجود نه ٿيون رهي سگهن، پر سمنڊ لهرن سان گڏ انهن کان سواءِ موجود آهي.

انهن تصورن کي ذهني طور تي سمجهي سگهجي ٿو، پر انهن کي صحيح طور تي سمجهي نه ٿو سگهجي جيستائين ڪو ماڻهو مادي کي حياتياتي قوت   حياتياتي قوت کي ڪائناتي شعور تبديل ڪرڻ نه سکي، جيئن نبين، ڪجهه عظيم شخصيتن، خود علم رکندڙن ڪيو آهي ڪندا رهندا آهن. انهن روشن خيال ماڻهن لاءِ، مادو پاڻ موجود ناهي، چاڪاڻ ته اهي يقين سان ڄاڻن ٿا ته تخليق جي لهرن جي هيٺان روح جو نه بدلجندڙ نه بدلجندڙ سمنڊ آهي.

ويدانت يوگا جي فلسفن ، ڪائنات خدا جي ابدي، جاڳندڙ شعور اندر هڪ خواب آهي (جيڪو نه ته ننڊ اڄي ٿو نه ئي ننڊ) مادو ذهن، ڪائنات پنهنجي تارن سيارن سان، ڳري سطحي لهرن مادي تخليق جي نازڪ، شفاف هيٺيون وهڪريون، احساس، مرضي شعور جون انساني صلاحيتون، زندگي موت جون حالتون، رات ڏينهن، صحت بيماري، ڪاميابي ناڪامي، سڀ حقيقتون آهن اضافيت جي قانون جي مطابق جيڪو هن ڪائناتي خواب کي سنڀاليندو آهي.

اضافيت جي عينڪ ذريعي ڏٺي ويندڙ هر شيءِ صرف انساني خواب ڏسندڙ لاءِ حقيقي آهي، جيڪو عظيم ڪائناتي خواب پنهنجو ننڍڙو ڪردار ادا ڪري ٿو. ڪائناتي وهم، يا اضافيت جي قانون کان بچڻ لاءِ، انسانيت کي هن خواب مان خدا جي دائمي شعور لاءِ جاڳڻ گهرجي.

اسان هن خواب کي تخيل يا انڪار ذريعي تبديل نٿا ڪري سگهون، موت کي رد ڪندي زندگي کي قبول ڪندي، يا بيماري کي نظرانداز ڪندي صحت کي تسليم ڪندي هر حالت ان جي مخالف جو هڪ لازمي حصو آهي، جهڙوڪ سڪي جو ٻيو پاسو يا ڪپڙي جو ٽڪرو ٻنهي الڳ نه آهن پر هڪ ٻئي سان ڳنڍيل آهن سچ جو ڳولا ڪندڙ انهن کي پنهنجي ذهن الڳ ڪرڻ جي

ڪوشش نٿو ڪري، پر انهن کي علم ۽ حڪمت ذريعي پار ڪري ٿو.

ڪو به ماڻهو جيڪو صرف مثبت، خوشگوار ۽ مفيد پهلوئن کي پنهنجي نوعيت جي حقيقتن جي طور تي قبول ڪرڻ چاهي ٿو، اهو هڪ خوابن واري دنيا جي وهم ۾ غرق ٿيل ماڻهو آهي.

جيئن ڪو ماڻهو خواب ڏسندو آهي جيڪي ڪجهه وقت لاءِ حقيقي لڳندا آهن، پر جڏهن اهي جاڳرتا جي حالت ۾ منتقل ٿيندا آهن ته انهن جي صحيحيت ختم ٿي ويندي آهي، تيئن ئي اهو ممڪن آهي ته ڪو ماڻهو مادي جي خواب مان جاڳي جيڪو حقيقي لڳي ٿو ۽ روح جي حقيقي ۽ نه بدلجندڙ دنيا ۾ رهي.

صرف ڪامل فرد، جنهن مراقبي ۾ غور و فڪر ذريعي پنهنجي شعور کي لامحدود مطلق ۾ وڌائڻ ۽ تبديل ڪرڻ سکيو آهي، تخليق کي هڪ الاهي خواب جي طور تي سمجهي سگهي ٿو. صرف اهي يقين سان اعلان ڪري سگهن ٿا ته مادو موجود ناهي. مسلسل خود نظم و ضبط، اندروني طاقت جي ترقي، ۽ سائنسي يوگا مراقبي جي مشق، يا روحاني احساس جي ڪنهن ٻئي رستي ذريعي - اهو ايمان، محبت، خدمت، خود انڪار، يا مخلص عبادت هجي - خدا جو ڳوليندڙ دوئي کي ٽوڙي سگهي ٿو ۽ ڪثرت ۽ تنوع جي سيني مظهر جي پويان دائمي اتحاد کي سمجهي سگهي ٿو.

جيڪو به ڪائناتي وهم کان آزاد ٿئي ٿو اهو ڄاڻي ٿو ته خدا تعاليٰ سڀني وجودن ۾ سڀ ڪجهه آهي، ۽ اهڙي طرح پنهنجي الاهي شعور کي ڇهي ٿو ۽ سچائي جي جوهر کي محسوس ڪري ٿو.

توهان تي سلام هجي

امير اهو آهي جنهن کي خدا امير بڻايو آهي.

جيئن استاد پرمهانسا يوگانند پاران بيان ڪيو ويو آهي

شهنشاهه اڪبر (1556-1609 عيسوي) هندستان جي مغل شهنشاهه مان هڪ هو ۽ تاريخ ۾ ايشيائي براعظم جي عظيم ترين حڪمرانن مان هڪ هو. هن کي "انسانيت جو سرپرست" جو لقب مليو، پنهنجي ماڻهن سان انصاف ۽ انصاف ۽ انهن جي ڀلائي لاءِ سندس حقيقي فڪرمندي جي ڪري. هن وچايل هندستاني علائقن کي واپس حاصل ڪرڻ ۽ انهن کي هڪ

مضبوط، مرڪزي رياست ۾ متحد ڪرڻ لاءِ به محنت سان ڪم ڪيو.

اڪبر هندستان ۾ مختلف مذهبن جي وچ ۾ رواداري جو وڏو حامي هو. سنڌس دور حڪومت ۾، هندومت ۽ اسلام ۾ مڪمل هم آهنگي سان گڏ گڏ وڌندا هئا. مسلمان شهنشاهه (اڪبر) ڪڏهن ڪڏهن اسلامي لباس پائيندو هو ۽ مسجد ۾ نماز پڙهڻ ويندو هو، ۽ ڪڏهن ڪڏهن هو هندستاني لباس پائيندو هو ۽ مراقبي ۽ عبادت لاءِ هندو مندر ۾ ويندو هو.

هي عظيم دل ۽ سخي شهنشاهه ڪڏهن به هڪ ڏينهن لاءِ به ملڪ جي ضرورتمندن ۽ سماجي ادارن کي تحفا ۽ عطيا ڏيڻ ۾ نه رُڪندو هو.

سنڌس رواج هو ته هو اٺن سٺن گهوڙن سان ڇڪيل هڪ عيش عشرت واري شاهي گاڏي ۾ سوار ٿيندو هو. محافظ ۽ هيرالڊ سڀني شهر ۾ ڍول، جهنڊي ۽ بگل وڄائي سنڌس شاندار جلوس جي آمد جو اعلان ڪندا هئا.

انهيءَ سڀني شان ۽ شوڪت جي باوجود، پاڻ مان سڀ کان وڏي کان سخت حڪم هئا ته جيڪڏهن ڪو به رعيت هن کان درخواست ڪرڻ چاهي يا هن کان مدد گهرڻ چاهي ته جلوس کي ڪنهن به وقت ۾ ڪنهن به هنڌ روڪيو وڃي.

هڪ ڏينهن، جڏهن شاندار شاهي جلوس هڪ وسيع رستي مان گذري رهيو هو جنهن جي ٻنهي پاسن کان وڻ هئا، شهنشاهه ڏٺو ته ٻه انڌا ماڻهو ڪجهه ميٽرن جي فاصلي تي ويٺا هئا، مدد ۽ خيرات لاءِ رڙيون ڪري رهيا هئا.

بزرگ گاڏي کي پهرين انڌي ماڻهوءَ جي سامهون روڪڻ جو حڪم ڏنو، جيڪو رڙ ڪري رهيو هو:

"امير اهي آهن جن کي شهنشاهه امير بڻائي ٿو"

ان جملي کي غور سان ٻڌڻ کان پوءِ، هن ڊرائيور کي ٻئي انڌي ماڻهوءَ ڏانهن وڌڻ لاءِ چيو جيڪو رڙ ڪري رهيو هو:

"سچو امير اهو آهي جنهن کي خدا امير بڻايو آهي"

هڪ مهيني تائين، شهنشاهه جڏهن به پن انڊن ماڻهن وٽان لنگهندو هو، اهي ڪانئس ۽ خدا کان دولت گهري رهيا هئا، اهي ساڳيا به جملا ٻڌندو هو. آخرڪار، هن جي اندر ۾ رحم جو احساس پيدا ٿيو، ۽ هو پهرين ماڻهو جي مدد ڪرڻ چاهيندو هو، جنهن جو نعرو هو: "سڀ کان وڏيڪ امير اهو آهي جنهن کي شهنشاهه امير بڻائي ٿو".

هڪ ڏينهن، اڪبر محل جي بيڪر کي چيو ته کيس هڪ وڏي روٽي (ٿلهي ڪمڄ قسم جي) پچائي، جنهن جي وچ ۾ خالص سون پريل هجي. اڪبر هي روٽي پهرين انڌي کي ڏني ۽ ٻئي کي مڪمل طور تي نظرانداز ڪيو، جيڪو شهنشاهه کان نه پر خدا کان دولت جي اميد رکي ٿو.

ٿوري دير کان پوءِ، اڪبر شڪار جي سفر تي ويو، ۽ واپسيءَ تي هو ساڳئي گهٽي مان گذريو ۽ ڏٺو ته انڌو ماڻهو، جنهن کيس سون جو ٽڪرو ڏنو هو، اڃا تائين پنهنجي جاءِ تي ويٺو آهي، ۽ اڳ وانگر رڙ ڪري رهيو هو: 'امير اهو آهي جنهن کي شهنشاهه امير بڻايو'.

هن شاهي گاڏي کي انڌي ماڻهوءَ جي اڳيان روڪڻ لاءِ چيو ۽ کيس چيو: ”مون جيڪا ماني ڏني هئي ان سان تو ڇا ڪيو؟“

ان ماڻهوءَ جواب ڏنو:

' شهزادي، توهان جي مهرباني سان مون کي ڏنل ماني تمام وڏي هئي ۽ تمام ڳري هجڻ ڪري چڱي طرح نه پچي هئي، تنهن ڪري مون ان کي ٻئي انڌي ماڻهوءَ کي ڏهه فل ۾ وڪڻي ڇڏيو ۽ مان شڪرگذار آهيان ته اهي فل مليا جيڪي اصل ۾ توهان جي سخاوت مان هئا'.

اڪبر ٻئي انڌي ماڻهوءَ کي ڳولي لڌو پر کيس نه ملي سگهيو. سندس باري ۾ پڇا ڳاڇا ڪرڻ کان پوءِ، کيس خبر پئي ته هن پنهنجي زال کي ماني ڏني هئي، ۽ جيئن ئي هن ان کي کوليو، ته کيس سون مليو. ان سان گڏ، انهن هڪ معمولي گهر خريد ڪيو، ۽ خدا جي خواهش پوري ٿيڻ کان پوءِ ۽ انهن کي پنهنجي ڪثرت سان فضل سان مالا مال ڪرڻ کان پوءِ انهن جي حالت بهتر ٿي.

اهو ٻڌي، شهنشاهه واقعي جي گهري اهميت کي سمجهي ورتو، بي مثال عاجزي سان، هن بيچيني ۽ کاوڙ جو مظاهرو ڪيو ۽ پهرين انڌي کي ڏنڀ ڏيندي چيو:

'چا ڪيو آهي، بيوقوف؟ تو منهنجي سون سان پريل ماني پنهنجي دوست کي ڏني، جيڪو دولت لاءِ مون تي نه پر خدا تي ڀروسو ڪندو هو. هاڻي کان توهان کي سندس نعرو اختيار ڪرڻ گهرجي ۽ اعلان ڪرڻ گهرجي جيئن هو اعلان ڪندو هو: امير اهو آهي جنهن کي خدا امير ڪيو آهي.'

۽ ڪجهه يا انهي سلسلي:

جنهن وٽ ڏيڻ وارو آهي اهو ڏئي ٿو

صرف هن کي امير سڏيو ويندو آهي.

توهان تي سلام هجي

مقناطيسي يا ذهني کاڌو

جڏهن ماڻهو کاڌي يا غذائيت بابت ڳالهائيندا آهن، ته انهن جو مطلب عام طور تي جسماني کاڌو هوندو آهي جيڪو جسم کي برقرار رکڻ لاءِ استعمال ٿيندو آهي پر کاڌي جا ٻيا به قسم آهن جيڪي جسماني کاڌي کان گهٽ اهم نه آهن، ۽ اڪثر ڪري اڃا به وڌيڪ اهم هوندا آهن.

۽ انهن ذهني يا روحاني کاڌي:

ذهني سرگرمي يا ذهن، حڪمت ۽ روحاني فهم جي توجهه

جسماني کاڌو جسم جي سيلن کي برقرار رکي ٿو، جڏهن ته ذهني کاڌو ذهن کي صحتمند خيالن سان چارج ڪري ٿو، جڏهن ته حڪمت جو کاڌو روح کي تازگي ڏئي ٿو ۽ ان جي صلاحيتن کي ترقي ڏئي ٿو.

ذهني پرورش عام طور تي انهن خيالن تي مشتمل هوندي آهي جيڪي هڪ شخص سوچيندو آهي ۽ اهي جيڪي هو ٻين کان انهن سان رابطي ۽ رابطي ذريعي حاصل ڪندو آهي.

پرسڪون ۽ نيڪ مزاج ماڻهو اسان جي سوچن کي مقناطيسي ۽ صحتمند بڻائڻ ۾ مدد ڪن ٿا. اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني ۽ مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ، جيڪي پريشان ڪندڙ خيالن ۽ پريشان مزاج جو سبب بڻجن ٿا.

جسم جسماني کاڌي مان توانائي ۽ سرگرمي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم ۽ ذهن ٻنهي کي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط ۽ مائع کاڌي جي پيٽ ۾ هضم ڪرڻ ۽ آسان آهن جيڪي آساني سان زنده توانائي ۾ تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي ۾ تبديل ڪرڻ جي قابل آهيو

ڪمزوري ۽ ڪمزوري کان صحت ۽ زندگي تائين

- زندگيءَ جي رستن تي اعتماد ۽ دليريءَ سان هلو - جيتوڻيڪ اڪيلا هجو

۽ هڪ زنده ۽ بيدار ضمير جي اندروني خوشي

۽ خدا جي انصاف تي ۽ ڪوڙ تي سچ جي فتح ۽ وهم تي حقيقت تي بيحد ايمان.

۽ جڏهن توهان هر روز ڪوشش ڪندا آهيو ته پنهنجن خيالن کي اعليٰ ۽ وڌيڪ سڌريل سطحن ڏانهن آزاد ڪريو

هن وٽ هڪ پيار ڪندڙ ۽ شڪرگذار دل آهي.

۽ ٻين لاءِ نيڪ ارادا

توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي آهي.

۽ پوءِ اهو توهان ڏانهن هر شيءِ کي متوجه ڪندو جيڪا خوبصورت ۽ فائديمند آهي.

شين، ماڻهن ۽ حالتن کان

هن کي سلامتي حفاظت جي ڪنارن ڏانهن سفر جاري رکڻ جي سخت ضرورت آهي.

**آخري پر گهٽ گهٽ نه **

جڏهن توهان پنهنجي ضرورت جي شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪندا آهيو جيڪو خدا توهان لاءِ آسان بڻائي ٿو ان تي مطمئن آهيو

روح امير انهن کان وڌيڪ مطمئن رهو جيڪي دنياوي مال سان جنوني آهن ان جي عارضي خوشين جا حريص آهن.

توهان تي سلام هجي

خدا انهن کي نه ٿو چڏي جيڪي هن سان پيار ڪن ٿا

ڪتاب "يوگي جون يادگيريون: هڪ آٽو بايوگرافي" (هڪ يوگي جي زندگي هندستاني فلسفو) مان

" جيڪڏهن اسان جو پيءُ توکي ورثي کان محروم ڪري ها، مُڪُندا [1] ، ته تون واقعي ان جي لائق هئين ها، چو ته تون پنهنجي زندگي بيوقوفي بيوقوفي سان ضايع ڪري رهيو آهين!"

اهڙي طرح منهنجي وڏي ڀاءُ جو واعظ منهنجي ڪنن تائين پهتو. مان ٽرين مان جتندرِ سان گڏ واپس آيو هوس، مٿيءَ جي هڪ پرت ڍڪيل جڏهن اسان اننتا جي گهر پهتاسين، جيڪو آخرڪار آگرا جي پراڻي شهر منتقل ٿي چڪو هو. منهنجو وڏو ڀاءُ حڪومت جي پبلڪ ورڪس ڊپارٽمينٽ اڪائونٽنٽ طور ڪم ڪندو هو، تنهن ڪري مون کيس چيو، "توهان کي خبر آهي، ڀاءُ اننتا، ته مان پنهنجي وراثت لاءِ خدا کان پڇي رهيو آهيان".

هن جواب ڏنو: "پئسا پهرين ايندو آهي، خدا بعد ايندو! ڪير ڄاڻي؟ زندگي ڊگهي ٿي سگهي ٿي!"

مون چيو: "خدا پهرين اچي ٿو، پئسو سندس خادم آهي! ڪير اڳڪٿي ڪري سگهي ٿو؟ زندگي مختصر ٿي سگهي ٿي!"

منهنجو جواب پاٽمرادو آيو، مون کي اهو احساس نه ٿيو ته ڪجهه به ٿيڻ وارو آهي (پر افسوس! اننتا ننڍي عمر □ هي دنيا ڇڏي وئي)

منهنجي پاءُ جون اکيون اطمينان سان چمڪيون، چاڪاڻ ته هو اجا تائين منهنجي خانداني آکيري □ واپسي جي اميد ڪري رهيو هو، □ هن چيو:

"مون کي لڳي ٿو ته اها آشرم جي حڪمت آهي پر مون کي لڳي ٿو ته تون بنارس ڇڏي ويو آهين!"

تنهنڪري مون کيس چيو، "بنارس □ منهنجو رهڻ بيڪار نه هو، چاڪاڻ ته مون کي اتي اهو سڀ ڪجهه مليو جيڪو منهنجي دل چاهيو ٿي! □ توهان پڪ ڪري سگهو ٿا ته مون کي جيڪو مليو اهو (عالم) نه هو جيڪو توهان پنهنجي صحبت □ مليو هو، □ نه ئي سندس پٽ"

اننتا مون سان گڏ ان واقعي جي يادگيري تي کلڻ لڳو، □ اعتراف ڪيو ته جنهن روشن خيال عالم کي هن منهنجي رهنمائي لاءِ بنارس چونڊيو هو، ان □ دور انديشي □ بصيرت جي کوٽ هئي. هن مون کان پڇيو:

" پوءِ توهان جو ڇا منصوبو آهي، منهنجا گم ٿيل، پٽڪندڙ پاءُ؟"

مون جواب ڏنو، وضاحت ڪندي: "جتيندر مون کي تاج محل جي عجائبات مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ آگرا سان گڏ وڃڻ لاءِ چيو، □ ان کان پوءِ اسين پنهنجي گائيڊ وٽ وينداسين جنهن کي مون تازو مليو آهي، جنهن جو وارانسي □ هڪ آشرم آهي".

اننتا اسان سان تمام سٺو سلوڪ ڪيو، □ شام جو هو مون کي بار بار غور سان ڏسندو رهيو، تنهنڪري مون پاڻ کي چيو:

" مون کي خبر آهي ته ان نظر جي پويان ڇا آهي! هو ڪجهه پڇائي رهيو آهي!"

□ حقيقت □، جيڪو مون اڳڪٿي ڪئي هئي اهو ناشتي دوران ٿيو، اننتا معصوم نظر آيو جڏهن هن ڪالهه جي ڳالهه

ٻولهه جا ڏاڳا گڏ ڪيا، ۽ چيو، "تنهنڪري، توهان کي اهو لڳي ٿو ته توهان کي اسان جي پيءُ جي پئسن جي ضرورت ناهي!"

"مون چيو: "بلڪه، منهنجو ڀروسو صرف خدا تي آهي

هن جواب ڏنو: "لفظ سستا آهن، مُڪندا! قسمت هن وقت تائين توهان جي حفاظت ڪئي آهي پر توهان جي حالت ڪيتري شرمناڪ هوندي جيڪڏهن توهان کي ڪاڏو ۽ پناهه فراهم ڪرڻ لاءِ ان اڻ ڏٺل هٿ تي ڀروسو ڪرڻو پوندو! توهان ضرور گهٽين ۽ فقيري جو سهارو وٺندا!"

مون چيو: "خدا نه ڪري! مان خدا جي بدران گذرندڙن تي ڀروسو نه ڪندس، جيڪو انهن لاءِ رزق جا دروازا کوليندو آهي جيڪي سندس عبادت ڪن ٿا ۽ مٿس ڀروسو ڪن ٿا، ۽ انهن کي روزي جا بيشمار ذريعا فراهم ڪري ٿو، سواءِ سوال ڪرڻ ۽ طلب ڪرڻ جي!"

هن چيو: "هي سڀ ڪجهه بيان بازي ۽ زبردست ٻولي آهي! فرض ڪريو ته مان توهان کي پنهنجي فلسفي کي، جنهن تي توهان فخر ۽ وڏائي ڪريو ٿا، هن مادي دنيا ۽ حقيقي دنيا جي تجربي جي آزمائش لاءِ چيو، ڇا توهان قبول ڪندا؟"

مون چيو: "ها، مان قبول ڪريان ٿو! ڇا خدا کي صرف نظرياتي دائري تائين محدود رکڻ جائز آهي؟"

هن چيو، "اسين ڏسنداسين ته اڄ توهان کي موقعو ملندو ته يا ته منهنجي خيالن کي وڌايو يا انهن جي صحيحيت کي تسليم ڪريو."

اننتا هڪ لمحي لاءِ ڊرامائي طور تي رڪيو، پوءِ آهستي ۽ آرام سان ڳالهائيندي چيو:

" مان تجويز ڪريان ٿو ته تون اڄ صبح مون کي پنهنجي دوست جتندر سان گڏ ويجهي شهر برندبن ڏانهن موڪلين، انهي شرط تي ته تون پاڻ سان هڪ به رپيو نه کڻندين، ڪاڏي يا پئسن جي بهاني نه گهرندين، ڪنهن کي به پنهنجي مصيبت بابت نه ٻڌائيندين، ۽ ڪاڏي کان سواءِ نه رهندين يا برندبن ۾ ڦاسي نه پوندين. جيڪڏهن تون هن امتحان جي ڪنهن به شرط جي

پچڪڙي ڪرڻ کان سواءِ اڌ رات کان اڳ منهنجي گهر واپس ايندين، ته مان آگرا ۾ سڀ کان وڌيڪ حيران ڪندڙ ماڻهو هوندس!"

"مون چيو، "۽ مان چئلينج قبول ڪريان ٿو

منهنجي لفظن ۾ يا منهنجي دل ۾ ڪا به هٻڪ نه هئي. خدائي مداخلت جون خوشگوار يادون منهنجي اڳيان چمڪيون: لاهري مهاسيا جي تصوير جي سامهون خدا کان دعا ذريعي موتمار هيضا مان منهنجو علاج؛ لاهور جي گهر جي ڇت تي اڏامندڙ ٻن پتنگن جو تحفو؛ بريلي جي مايوسي ۾ مايوسي جي وچ ۾ صحيح وقت تي پهچندڙ تعويذ؛ پنڊت جي صحن کان ٻاهر بنارس جي گمنام ويج جو فيصلو ڪندڙ پيغام؛ پاڪ ماءُ جو خواب ۾ سندس پيار جا شاندار لفظ ٻڌڻ ۾ گرو مهاسيا جي ذريعي منهنجي خواهشن تي سندس فوري جواب؛ هدايت جيڪا آخري وقت تي آئي ۾ مون کي منهنجو هاءِ اسڪول ڊپلوما حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪئي؛ ۽ پوءِ منهنجي پاڙي جي استاد، آخري نعمت جيڪا مون وٽ خوابن جي زندگي جي ڌوڙ جي وچ ۾ آئي، مان ڪڏهن به پنهنجي "فلسفي" کي هن سخت دنيا ۾ جدوجهد لاءِ نا مناسب نه ٿيڻ ڏيندس، هڪ دنيا جيڪا صرف حقيقي ثبوتن ۾ ثبوتن تي يقين رکي ٿي.

منهنجي ڀاءُ جواب ڏنو، "چيلنج قبول ڪرڻ توهان لاءِ اعزاز جي ڳالهه آهي، ۽ مان توهان سان گڏ ٽرين تائين هاٽي هلندس"

پوءِ اننتا جتندر ڏانهن مُڙيو، جيڪو حيرت ۾ وينو هو، ۽ کيس مخاطب ڪندي چيو: "توهان کي هن سان گڏ هڪ شاهد جي حيثيت سان گڏ وڃڻ گهرجي، ۽ گهٽو ڪري هڪ متاثر جي حيثيت سان!"

اڌ ڪلاڪ اندر، جتندر ۽ مان هن اوچتو سفر لاءِ هڪ طرفي ٽڪيٽون کٽي رهيا هئاسين، جڏهن اننتا اسٽيشن جي هڪ ڪنڊ ۾ اسان جو مڪمل معائنو ڪيو ۽ پاڻ کي پڪ ڪيو ته اسان وٽ پئسا نه آهن، ۽ ڪپڙي جا ٽڪرا جيڪي اسان پنهنجي ڪمر جي چوڌاري ويڙهيا هئا، اهي ضرورت کان وڌيڪ نه لڪائي رهيا هئا.

"اننتا، مون کي هڪ يا ٻه رپيا رِزرو طور ڏي ته جيئن مان بدقسمتي جي صورت توکي ٽيليگرام موڪلي سگهان،" منهنجي دوست پئسن ايمان جي وچ وڌندڙ تڪرار جي وچ احتجاج ڪيو.

مون ڪيس ملامت سان رڙ ڪئي: "جتيندر، جيڪڏهن تون آخري ضمانت طور پئسا پاڻ سان گڏ ڪٽي ويندين ته مان هن ٽيسٽ سان اڳتي نه وڌندس"

جتندرِ جواب ڏنو، "سڪن جو ٽڪرجڻ اطمينان بخش آهي" پر جڏهن هن ڪيس سختيءَ سان چڙٻ ڏني ته هن وٽ خاموش رهڻ کان سواءِ ٻيو ڪو به رستو نه هو.

"منهنجي وڏي ڀاءُ چيو، "مڪندا، مان بي دل نه آهيان"

اننتا جي آواز عاجزي جو هڪ نوٽ گونجي رهيو هو، شايد سندس ضمير ڪيس ٻن پئسي وارن ڇوڪرن کي هڪ عجيب شهر موڪلڻ تي، يا خدا جي طاقت تي سندس بي ايماني تي چڙڪائي رهيو هو، پوءِ هن وڏيڪ چيو:

"جيڪڏهن، ڪنهن به اتفاق يا فضل سان، مان برانديبن جي آزمائش کي ڪاميابي سان پاس ڪرڻ ڪامياب ٿي ويس، ته مان توهان کي چوندس ته مون کي پنهنجو شاگرد بڻايو."

هي واعدو غير معمولي قائم ٿيل رسمن روايتن سان متضاد هو هندستاني خاندانن ، وڏو ڀاءُ پنهنجي کان ننڍي ڀاءُ جي اڳيان گهٽ ئي جهڪيندو آهي؛ هو پنهنجي کان ننڍي ڀاءُ کان عزت فرمانبرداري حاصل ڪرڻ پيءُ کان پوءِ ٻئي نمبر تي آهي. تنهن هوندي به، هن جي چوڻ تي تبصرو ڪرڻ جو وقت نه بچيو هو، چاڪاڻ ته ٽرين اڳ ئي هلڻ شروع ڪري چڪي هئي.

ٽرين جي تيز رفتاري سان جتندر اداسيءَ سان خاموش رهيو، پوءِ آخرڪار پنهنجي سيٽ تي چڙهي ويو مون کي زخم واري جاءِ تي زور سان چنبڙيندي چيو:

"مون کي ڪو به اشارو نظر نٿو اچي ته خدا اسان کي ايندڙ کاڌو فراهم ڪندو!"

تنهنڪري مون چيو، "پرسڪون رهو، شڪ ڪندڙ، چاڪاڻ ته خدا راز □ ڪم ڪري ٿو"

هن جواب ڏنو: "ڇا توهان هن ڪي جلدي ڪري سگهو ٿا؟ مون ڪي بڪ لڳي آهي، بس اهو سوچي رهيو آهيان ته اسان جو ڇا انتظار آهي. مان وارانسي ڇڏي تاج محل ڏسڻ لاءِ ويو هوس، پنهنجي مقبري □ داخل ٿيڻ لاءِ نه!"

تنهنڪري مون چيو، "دل رکو □ خوش ٿيو، جتندرا! ڇا اسان برنديبن جي مقدس عجائبات تي پهرين نظر وجهڻ لاءِ نه آهيون؟" مون ڪي صرف اهو سوچڻ تي ئي خواهش آهي ته مان "پڳوان ڪرشن جي پيرن سان برڪت واري زمين تي پير رکان.

انهيءَ وقت اسان جي ڪمپارٽمينٽ جو دروازو کوليو □ به ماڻهو اندر داخل ٿيا. ايندڙ اسٽاپ آخري اسٽاپ هو.

منهنجي سامهون ويٺل اجنبي شخص مون ڪي خاص دلچسپي سان مخاطب ڪندي پڇيو: "اي دوستو، ڇا توهان جا برانڊبنبرگ □ ڪو دوست آهن؟"

مون سرديءَ سان سندس نظر ڦيرائي، چيو، "اهو توهان جو ڪم ناهي"

هن چيو، "شايد توهان دل چور جي جادو هيٺ پنهنجن گهرن کان ڀڄي ويا آهيو، مان پڻ روحاني خواهشن جو ماڻهو آهيان، □ مان پڪ ڪندس ته توهان ڪي هن سخت گرمي کان ڪاڏو □ پناهه ملي."

مون جواب ڏنو: "نه سائين، اسان ڪي اڪيلو ڇڏي ڏيو. توهان سخي آهيو، پر توهان اهو سمجهڻ □ غلطي ڪئي آهي ته اسان ڀڄي ويا آهيون."

اسان جي ڳالهه ٻولهه اتي ختم ٿي وئي جيئن ئي ٽرين روڪي □ مان □ جتندر پليٽ فارم تي لهياسين، اسان جي ٻن اتفاقي دوستن اسان جي ڇوڏاري پنهنجا هٿ رکيا □ ٽيڪسي سڏي.

اسين هڪ شاندار ڇيپل جي سامهون هڪ شاندار جڳهه تي سدا بهار وڻن جي وچ □ لهياسين. اهو واضح هو ته اتي خيرخواه

مشهور هئا، جيئن هڪ مسڪرائيندڙ ڇوڪرو اسان وٽ آيو ۽ اسان کي بغير ڪنهن تبصري جي هڪ استقباليه ڪمري ڏانهن وٺي ويو جتي هڪ معزز، چمڪندڙ پوڙهي عورت اسان جو استقبال ڪيو.

هڪ ماڻهو ميزبان کي مخاطب ڪندي چيو، "ماءُ گوري، ٻئي شهزادا شرڪت نه ڪري سگهندا آخري وقت تي انهن جو پروگرام تبديل ٿي ويو ۽ اهي توهان جو مخلص شڪريو ۽ دل جي گهراين سان معافي موڪلين ٿا پر اسان ٻه ٻيا مهمان ڪٺي آيا آهيون، جن کي مون محسوس ڪيو ته جڏهن اسان ٽرين ۾ مليا هئاسين، ته اهي ڀڳوان ڪرشن جا شاگرد آهن."

ٻئي ساٿي دروازي ڏانهن وڌيا، ۽ چيائون: "اسان توهان کي الوداع چئون ٿا، اسان جا ٻه ننڍڙا دوست، اسان ٻيهر ملنداسين، انشاءَ الله"

ماءُ جوري پنهنجن غير متوقع مهمانن لاءِ هڪ مٺي، نرم مسڪراهٽ ۾ ٽٽي پئي ۽ چيو، "ڀلي ڪري آيا! توهان هتي هڪ بهتر ڏينهن تي نه اچي سگهيا هئا، مان توقع ڪري رهي هيس ته ٻه شهزادا هن آستاني ۾ ايندا. مون کي تمام گهڻي خوشي آهي ته توهان آيا آهيو، ٻي صورت ۾ جيڪڏهن مون اهڙي احتياط سان تيار ڪيل کاڌو ڪنهن کي چکڻ ۽ مزو وٺڻ لاءِ نه مليو هجي ها ته مان شرم سان ڳري وڃان ها!"

انهن مهربان لفظن جو جتندر تي حيرت انگيز اثر پيو، جيڪو روئي پيو. برنڊبين ۾ جنهن آفت جو هن کي ڊپ هو، اها بادشاهن ۽ شهزادن لاءِ هڪ ضيافت ۾ تبديل ٿي وئي هئي جيڪا واقعن جو هي اوچتو موڙ هن لاءِ برداشت ڪرڻ کان ٻاهر هو. ميزبان هن ڏانهن تجسس سان ڏٺو پر تبصرو ڪرڻ کان سواءِ، شايد نوجوان جي جذباتي جوش کان واقف هئي.

اسان کي لنچ جي دعوت ڏني وئي، ۽ ماءُ جوري اسان کي ڊائننگ روم ۾ وٺي وئي، جيڪو مزيدار خوشبوئن سان خوشبودار هو، پوءِ پرسان واري باورچي خانه ۾ غائب ٿي وئي.

۽ مان هن لمحي جو انتظار ڪري رهيو هوس، تنهن ڪري مون جتندر جي جسم تي هڪ مناسب جڳهه چونڊي ۽ ڪيس

اهڙي طرح چنبڙيو جيئن هن مون کي ٽرين تي چنبڙيو هو، چيو:

"!خدا ڪم ڪري ٿو، جلدي پڻ، اوهين گهٽ ايمان وارا"

ميزبان هڪ پنڪڙو ڪٽي واپس آئي، جنهن کي هن اسان کي روايتي مشرقي انداز بغير ڪنهن وقفي جي هلايو، جيئن اسان ڪنگائي ٿيل ڪمبلن تي ويٺا هئاسين. راهب تقريبن ٽيهه مختلف قسم جا ڪاٺو ڪٽي آيا هي ڪو عام لنچ نه هو، پر هڪ شاندار دعوت هئي! هن ڌرتيءَ تي اچڻ کان وٺي، اسان ڪڏهن به اهڙيون لذيذ شيون نه چکيون هيون.

هن اسان جي ميزبان کي مخاطب ٿيندي چيو: "هي واقعي شهزادن لاءِ مناسب کاڌا آهن، عزت واري ماءُ! مون کي خبر ناهي ته توهان جي شاهي مهمانن هن ضيافت شرڪت ڪرڻ کان وڌيڪ اهم ڪهڙي ضروري ڳالهه سمجهي! توهان اسان کي زندگي جي هڪ ياد ڏياري آهي جيڪا اسان ڪڏهن به نه !وساريندا سين"

جيئن ته اننتا جي حالتن اسان کي وڌيڪ ظاهر ڪرڻ کان روڪيو، اسان معزز عورت کي اهو نه ٻڌائي سگهياسين ته اسان جي شڪرگذاري جو ٻٽو مطلب هو، پر اسان جي عقيدت واضح هئي. اسان سندس آشيرواد آشرم ٻيهر وڃڻ جي گرمجوشي جي دعوت سان روانا ٿياسين.

ٻاهر گرمي ناقابل برداشت حد تائين سخت هئي، تنهن ڪري مون منهنجي دوست خانقاه جي دروازي وٽ هڪ ڪدمبا وڻ جي ڇانوَ پناهه ورتي. ان کان پوءِ ڏکوئيندڙ لفظ آيا، جيئن جتندر، ٻئي ڀيري، پنهنجي خدشي شڪ جو اظهار ڪندي چيو:

" تون مون کي ڪهڙي مصيبت وجهي ڇڏيو آهين! اسان جو لنچ قسمت جو معاملو هو! هاڻي اسان هن شهر جي خوبصورتي مان ڪيئن لطف اندوز ٿي سگهون ٿا بغير اسان جي هٿن هڪ سکو؟ پوءِ، ڇا توهان مون کي ٻڌائي سگهو ٿا ته "اسان اننتا جي گهر ڪيئن واپس وڃي سگهنداسين؟

تنهنڪري مون چيو: "هاڻي جڏهن ته توهان جو پيٽ پريل آهي، توهان ڪيتري جلدي خدا کي وساري ڇڏيو!"

منهنجا لفظ سخت نه هئا، پر ملامت وارا هئا جڏهن جنت جي نعمتن جي ڳالهه اچي ٿي ته انساني يادداشت ڪيتري مختصر آهي! هن دنيا ۾ ڪو به اهڙو ماڻهو ناهي جنهن کي پنهنجي درخواستن جو جواب نه مليو هجي.

جتندرِ جواب ڏنو، "مان توهان جهڙي لاپرواهه ماڻهو سان خطرو ڪٽڻ ۾ پنهنجي بيوقوفي ڪڏهن به نه وساريندس!"

مون چيو، "بس، جتندر، چاڪاڻ ته جنهن خدا اسان کي کارايو، اهو ئي خدا آهي جيڪو برندبن ۾ اسان جو خيال رکندو آهي ۽ اسان کي آگره واپس آڻيندو!"

جيئن ئي منهنجي ڳالهه پوري ڪئي ته هڪ نوجوان، جنهن جي چهري تي اطمينان ۽ تسلي هئي، جلدي اسان وٽ آيو. اسان جي وڻ هيٺان بيٺو، مون اڳيان جهڪيو ۽ چيو:

"منهنجا پيارا دوست، تون ۽ تنهنجو ساٿي هتي اجنبي هوندا، تنهن ڪري مون کي پنهنجو ميزبان ۽ رهنما بڻجڻ جي اجازت ڏيو"

جيتوڻيڪ هندستاني ماڻهوءَ جو چهرو ڪڏهن ڪڏهن پيلو ٿيندو هو، پر جتندرِ جو چهرو فوري طور تي بيماريءَ جو پيلو ٿي ويو. مون شائستگي سان آڇ کي رد ڪري ڇڏيو پر نوجوان تمام گهڻو پريشان ٿي ويو، اهڙي طرح جو ٻين حالتن ۾، ڪافي ڪلڻ لائق هجي ها. هن جواب ڏنو:

"تون يقيناً مون کان نجات حاصل نه ڪري سگهندين!"

"مون چيو، "ڇو نه؟

هن مون ڏانهن اعتماد سان ڏٺو ۽ چيو، "چاڪاڻ ته تون منهنجو استاد آهين جڏهن مان منجهند جو مراقبو ڪري رهيو هوس، مون هڪ خواب ۾ برڪت وارو ڀڳوان ڪرشن ڏٺو، ۽ هن مون کي هن وڻ هيٺان ٻه شڪليون ڏيکاريون. انهن مان هڪ توهان جو چهرو هو، منهنجو استاد، جيڪو مون اڪثر پنهنجي

مراقبن ڏنو آهي! مان ڪيترو خوش ٿيندس جيڪڏهن توهان منهنجيون عاجزانه خدمتون قبول ڪندا!"

تنهنڪري مون چيو، "مون کي به خوشي آهي ته توهان مون کي ڳولي لڌو. نه خدا اسان کي ڇڏيو آهي نه ئي انسان اسان کي ڇڏيو آهي!"

جيتوڻيڪ مان بي حرڪت بيٺو هوس، منهنجي سامهون ان پرجوش چهري تي مسڪرائيندي، احترام جي احساس مون کي روح خدائي پيرن تي جهڪڻ تي مجبور ڪيو.

ڇوڪرو چيو، "منهنجا دوستو، مون کي ڪيتري خواهش آهي ته توهان منهنجي گهر جي زيارت ڪريو!"

مون چيو، "تون هڪ سخي نوجوان آهين، پر اسان اهو نٿا ڪري سگهون ڇو ته اسين آگري منهنجي ڀاءُ جا مهمان آهيون."

هن چيو، "پوءِ مون کي گهٽ گهٽ اجازت ڏيو ته مان توهان ٻنهي سان گڏ برنديبن وڃان هن ملاقات جي يادگار طور"

مون خوشيءَ سان دعوت قبول ڪئي نوجوان - جنهن جو نالو پرتاپ چترجي هو - گهوڙي گاڏي جي درخواست ڪئي، اسان مدهن موهن مندر ٻين ڪرشن مندرن ڏانهن هليا ويا. جڏهن اسان اجا تائين مندر دعا ڪري رهيا هئاسين ته اونداهي ڇانئجي وئي. بعد ، پرتاپ چيو:

" ڇا مان توهان ڪان ڪجهه مٺايون کائڻ جي اجازت گهران ٿو؟"

هو ريلوي اسٽيشن جي ويجهو هڪ دڪان داخل ٿيو، جڏهن ته اسان ويڪري گهٽي تي گهمي رهيا هئاسين، جيڪا هاڻي ماڻهن سان ڀريل هئي نسبتاً ٿڌي تي ڇڪي هئي. اسان جو دوست ٿوري دير لاءِ غائب ٿي ويو وڏي مقدار مٺايون کڻي واپس آيو. هن مسڪرائيندي التجا ڪئي ته هن نوٽن جو هڪ ٿانو به ٽڪيٽون کڻي جيڪي هن اسان جي آگره جي سفر لاءِ خريد ڪيون هيون، چيو، "مان توهان کي گذارش ٿو ڪريان ته مون کي هي روحاني اعزاز ڏيو".

منهنجي قبوليت ان اڻ ڏٺل هٿ لاءِ احترام کان سواءِ ڪجهه به نه هئي چا ان جي سخاوت - جنهن جو اننتا مذاق اڏايو - ضرورت کان وڌيڪ نه هئي؟

اسان اسٽيشن جي ويجهو هڪ الڳ ڪنڊ ڳولي رهيا هئاسين ۽ مون چيو:

"پرتاپ، مان توکي ڪريا سيکاريندس: جديد دور جي سڀ کان وڏي يوگي، لاهري مهاسيا جو طريقو ۽ سندس هي طريقو تنهنجي روحاني رهنمائي ڪندو"

شروعات اڌ ڪلاڪ ۾ ٿي، ۽ مون نئين شاگرد کي مخاطب ڪندي چيو: "ڪريا اهو قيمتي جواهر هوندو جيڪو توهان جي خواهشن کي پورو ڪندو. هي فن، جيڪو توهان کي سادو لڳي ٿو، تيز روحاني ترقي جو طريقو شامل آهي. پاڪ هندستاني صحيفا چون ٿا ته مجسم انساني نفس کي ڪائناتي فريب کان آزاد ٿيڻ لاءِ هڪ لک سال گهرجن ٿا، پر هن ڏگهي قدرتي دور کي ڪريا يوگا ذريعي تمام گهٽو گهٽائي سگهجي ٿو. جيئن جگديش چندر بوس ثابت ڪيو ته ٻوٽي جي واڌ کي معمول کان وڌيڪ تيز ڪري سگهجي ٿو، تيئن ئي انسان جي روحاني واڌ کي باطني علم ذريعي تيز ڪري سگهجي ٿو. پنهنجي عمل ۾ مخلص رهو، ۽ توهان خدا جي ويجهو ٿيندا، استادن جو استاد ۽ رهنما جو رهنما"

پرتاپ سوچيندي چيو، "مون کي هي برڪت وارو يوگڪ ڪنجي ملي وڃڻ تي تمام گهڻي خوشي محسوس ٿي رهي آهي جنهن جي مون گهڻي وقت کان ڳولا ڪئي آهي. ان جو روحاني اثر مون کي حواسن جي پابندين کان آزاد ڪندو ۽ مون کي اعليٰ جڳهن ڏانهن ڏڪيندو. اڄ ڀڳوان ڪرشن کي ڏسڻ منهنجي زندگي ۾ هڪ وڏي نعمت آهي."

اسان هڪ لمحي لاءِ خاموشي سان سمجهي ويٺا رهياسين، پوءِ آرام سان اسٽيشن ڏانهن هليا ويا. جيئن ئي مان ٽرين ۾ چڙهيس ته خوشي مون کي پري ڇڏيو، جڏهن ته جتندرِ روئي رهيو هو. پرتاپ کي منهنجي الوداع دردناڪ هئي، منهنجي ٻنهي دوستن جي آهون ۾ سڙڻ سان ٿٽي پيو. هڪ ڀيرو ٻيهر، جتندرِ

غم سان ڀريل هو، هن ڀيري پاڻ لاءِ نه، پر پاڻ جي خلاف، ۾ هن چوڻ شروع ڪيو:

"او، خدا تي منهنجو ايمان ڪيترو ڪمزور هو! منهنجو دل سخت هو، پر هاڻي مان ڪڏهن به خدا جي سنڀال تي شڪ نه ڪندس"

جيئن ئي اڌ رات ٿي، به ايڊونچرر جن کي هڪ پئسي کان سواءِ موڪليو ويو هو، اننتا جي گهر ۾ داخل ٿيا. سندس چهرو واقعي واعدي مطابق هو، حيرت سان ڀريل. خاموشي سان، ٽيبل تي پئسن جو مينهن وسڻ لڳو. هن مذاق ڪندي چيو، "سچ ٻڌاءِ، جتندرا! ڇا هن نوجوان هاءِ وي تي ڦرلٽ نه ڪئي آهي؟"

پر جيئن ئي هن ڪهاڻي جي تفصيل ٻڌي، منهنجو پاڻُ سنجيده ۽ پوءِ اداس ٿي ويو، ۽ هن اهڙي روحاني جوش سان ڳالهايو جيڪو مون اڳ ڪڏهن به نه ڏٺو هو:

"رسد ۽ طلب جو قانون منهنجي سوچ کان وڌيڪ شفاف افق تي پهچي رهيو آهي ۾ ڦهريون ڦيرو مون کي سمجهه ۾ آيو آهي ته توهان هن دنيا ۾ پئسن ۽ ان جي بي حيائي جي ذخيري جي پرواهه ڇو نٿا ڪريو"

جيتوڻيڪ دير ٿي چڪي هئي، منهنجي پاڻُ زور ڀريو ته ان کي ڪريا يوگا لاءِ وقف ڪريان، تنهن ڪري، ماستر مُڪندا کي ٻن "شاگردن" جي ذميواري ڪٽڻي پئي، جيڪي هن هڪ ڏينهن ۾ نه گهريا هئا.

ٻئي ڏينهن صبح جو اسان پرسڪون ۽ هم آهنگي واري ماحول ۾ ناشتو ڪيو، جيڪو گذريل ڏينهن کان گهٽ هو. مون جتندر ڏانهن مُسڪرائيندي چيو:

"توهان تاج محل ڏسڻ کان محروم نه رهنداسين، اچو ته سيرام پور جي سفر کان اڳ ان تي هڪ نظر وجهون"

اسان اننتا کي الوداع چيو ۽ آگره جي شاندار ۽ فخر واري يادگار تي نظر رکي: تاج محل، ان جو اڇو سنگ مرمر سج جي روشني ۾ چمڪي رهيو آهي جيئن مڪمل هم آهنگي جو خواب. اونداهي صنوبر جي وڻن، سائي چراگاهن ۾ هڪ پرسڪون ڍنڍ

سان گهريل، ان جو اندروني حصو پيچيده نقاشي سان سينگاريل هو، نيم قيمتي پٿرن سان جڙيل خوبصورت هار ۽ نقش هڪ ٻئي سان ڳنڍيل ۾ پوري ۾ جامني سنگ مرمر کي پار ڪري رهيا هئا، جڏهن ته گنبد مان نڪرندڙ روشني شهنشاهه شاه جهان ۽ ممتاز محل جي مقبرن کي غسل ڏئي رهي هئي، جيڪي سندس بادشاهت جي راڻي ۾ سندس پيار جو مقصد هيون.

مون کي ڪافي ڪجهه ڏسڻ جو شوق ٿيو ۾ مان پنهنجي استاد کي ڏسڻ لاءِ بيتاب هوس، مون فوري طور تي جتندرِ سان گڏ ڏکڻ بنگال ڏانهن روانو ٿيس. منهنجي ساٿي چيو، "مڪندا، مون ڪيترن ئي مهينن کان پنهنجي خاندان کي نه ڏٺو آهي، مون پنهنجا منصوبا تبديل ڪيا آهن ۾ شايد بعد ۾ سيرامپور ۾ توهان جي استاد سان ملڻ وڃان."

منهنجو ساٿي - جنهن کي مهربانيءَ سان مزاجي طور بيان ڪري سگهجي ٿو - مون کي ڪلڪتي ۾ ڇڏي ويو، ۾ مان مقامي ٽرين ذريعي ڪيبرم پور پهتس، جيڪو اتر ۾ ٻارهن ميل پري آهي.

مون کي حيرت جي لهر محسوس ٿي جڏهن مون کي خبر پئي ته واراناسي ۾ منهنجي استاد سان ملڻ کان اناويهه ڏينهن گذري ويا آهن ۾ هن مون کي چيو هو: "تون ڇئن هفتن ۾ واپس ايندين!" ۾ هتي مان خاموش راءِ گهاٽ تي سندس آشرم جي صحن ۾ ڌڙڪندڙ دل سان بيٺو هوس، پهريون پيرو ان آشرم ۾ داخل ٿيس جتي مون کي ايندڙ ڏهه سالن جو وڏو حصو هندستان جي عظيم بابا، منهنجي استاد سوامي سري يُڪتيشور سان گذارڻ جو مقدر هو!

استاد پرمهانسا ۾ ٽيگور

ڪتاب (هندستان جو فلسفو ان دي لائف آف اي يوگي) مان

بابا پرامنسا يوگنندا لاءِ

"۾ رابندر ناٿ ٽئگور اسان کي گيتن جي پکين وانگر، قدرتي خود بخود ڳائڻ سيکاريو."

هي وضاحت مون کي ڀولا ناٿ کان ملي، جيڪو رانچي اسڪول جو هڪ ذهين 14 سالن جو ڇوڪرو هو، جڏهن مون هڪ صبح سندس سُريلي ڳائڻ جي تعريف ڪئي هئي. موقعي

سان يا بغير، چوڪرو ھڪ ھم آھنگ وھڪري وانگر ڏُنن سان وھندو ھو. ھن اڳ ۾ ٽئگور جي مشھور شانتيناڪيتن ۾ تعليم حاصل ڪئي ھئي، جنھن جي معنيٰ آھي "امن جو بندرگاھه"، ۾ بلپور.

مون پنھنجي ساٿي کي چيو، "رابندر ناٿ جا گيت منھنجي ننڍي ھوندي کان ئي منھنجي چپن تي آھن. سيئي بنگالي، جيتوڻيڪ اڻ پڙھيل ڳوٺاڻا، سندس شاندار شاعري مان تمام گھڻو لطف اندوز ٿين ٿا."

۾ ھن پولا سان گڏ ٽئگور جا ڪجھه شعر پڙھيا، جنھن ھزارين ھندستاني نظمن کي موسيقي تي ترتيب ڏنو، جن مان ڪجھه سندس پنھنجيون تخليقون ھيون ۾ ڪجھه قديم ھيون.

جڏھن اسان ڳائڻ ختم ڪيو، مون ڪلندي چيو، "مان رابندر ناٿ سان ادب جو نوبل انعام ملڻ کان فوراً پوءِ مليو ھوس، مون کي ھن سان ملڻ جي سخت خواھش محسوس ٿي ڇاڪاڻ ته مان ھن جي نقادن سان معاملو ڪرڻ ۾ ھن جي غير سفارتي جرئت جي تعريف ڪندو ھوس".

پولا کھاٽي بابت بي صبري سان پڇيو، تنھن ڪري مون چيو: "لسانيات جي ماھرن ٽئگور کي سخت تنقيد جو نشانو بڻايو آھي ڇاڪاڻ ته ھن بنگالي شاعري ۾ ھڪ نئون انداز متعارف ڪرايو آھي، ڳالھائڻ ۾ ڪلاسيڪل اظھار کي ملايو آھي، بغير لساني حدن جي پرواھه ڪرڻ جي جيڪي لسانيات پسند ڪن ٿا. سندس نظمن ۾ پرڪشش، جذباتي اظھار ۾ گ□را فلسفيانه سچ شامل آھن، قائم ٿيل ادبي شڪلن تي عمل ڪرڻ کان سواءِ"

" ھڪ بااثر نقاد ھڪ پيري رابندر ناٿ کي - نفرت ۾ حقارت سان - 'ڪبوتر شاعر' طور بيان ڪيو ھو جنھن پنھنجي ڪوڪنگ کي پرنٽرز کي ٿوري قيمت ۾ وڪرو ڪيو' پر ٽيگور جو بدلو اچڻ وارو ھو! سڄي مغربي ادبي دنيا سندس ڪتاب (گيتانجلي: دي سونگ آفرنگز) جي انگريزي ۾ ترجمي تي ڪيس خراج تحسين پيش ڪيو. عالمن جو ھڪ وڏو گروپ، جنھن ۾ سندس اڳوٽي نقاد به شامل ھئا، ٽرين ذريعي شانتينڪيتين ڏانھن مبارڪباد پيش ڪرڻ لاءِ سفر ڪيو"

رابندرناٿ پنھنجن مھمانن جو جان بوجھ ڪري ڊگھي دير کان پوءِ استقبال ڪيو، پوءِ خاموشي ۾ لاتعلقي سان انھن جي خوشامد واري تعريف ٻڌي. آخرڪار، ھن انھن جي تنقيد جا ھٿيار انھن تي موڙيندي چيو:

"حضرات، عزت □ احترام جا خوشبودار گلاب جيڪي توهان مون کي هتي پيش ڪريو ٿا، اهي توهان جي پوئين حقارت جي بدبوءَ سان مليل آهن ڇا مون کي نوبل انعام ملڻ □ توهان جي هن اوچتو تعريف جي وچ □ ڪو تعلق آهي؟ مان اجا تائين اهو ئي شاعر آهيان جنهن بنگال جي مزار تي پنهنجا عاجز گل پيش ڪرڻ وقت توهان کي ناراض ڪيو هو."

"اخبارن ٽئگور جي دلير تنقيد جو خلاصو شايع ڪيو، □ مون هڪ اهڙي ماڻهوءَ جي صاف گوئي جي تعريف ڪئي جيڪو چاپلوسي □ منافقت سان ٺڳيو نه ويو"

"مون کي ڪلڪتي □ رابندرناٿ سان سندس سيڪريٽري، مسٽر سي ايف اينڊرس [(1) متعارف ڪرايو]، جيڪو صرف بنگالي لباس □ ملبوس هو، □ جيڪو پيار سان ٽئگور کي پنهنجو فرشتي استاد (گروديوا) سڏيندو هو."

"رابندرناٿ منهنجو گرمجوشي سان استقبال ڪيو، ڪرشمي جي چمڪ، امير ثقافت، □ سچي شائستگي سان گهريل، ٽئگور پنهنجي ادب جي ذريعن بابت منهنجي سوال جو جواب ڏيندي چيو ته سندس مکيه الهام اسان جي مذهبي رزميه □ چوڏهين صديءَ □ رهندڙ شاعر وديا پتي جي ڪمن مان آيا آهن"

انهن يادن کان متاثر ٿي، مون هڪ پراڻو بنگالي گيت ڳائڻ شروع ڪيو جيڪو ٽيگور هڪ نئين شڪل □ اختيار ڪيو هو، "پنهنجي پيار جو ڏيئو روشن ڪريو" سان شروع ٿيو. پولا مون سان گڏ خوشيءَ سان ڳائڻ □ شامل ٿيو جڏهن اسان اسڪول جي صحن □ گهمي رهيا هئاسين.

رانچي اسڪول جي قيام کان لڳ ڀڳ به سال پوءِ، مون کي رابندر ناٿ کان شانتي نڪيتن □ ساڻس ملڻ جي دعوت ملي ته جيئن اسان جي تعليمي آدرشن تي بحث ڪري سگهان، مون خوشيءَ سان قبول ڪيو □ ساڻس ملڻ لاءِ ويس. جڏهن مان پهتس، ته هو پنهنجي ڊيسڪ تي ويٺو هو، □ هو مون کي سچي مردانگي جي مثال طور متاثر ڪيو، جيئن ڪو به فنڪار تصور ڪري سگهي ٿو. سندس سهڻو، نازڪ شڪل وارو چهرو شرافت □ وقار کي روشن ڪري ٿو، ڊگهن وارن، وهندڙ ڏاڙهي، □ وڏيون، مهربان اکيون، سڀ هڪ فرشتي مسڪراهٽ سان سينگاريل آهن. سندس سُريلي آواز، بانسري جي تارن وانگر، دل کي موهي ڇڏيو. هو ڊگهو، مضبوط □ پرسڪون هو، هڪ

عورت جي نرمي □ هڪ خوش ٻار جي معصوميت کي مجسم ڪري رهيو هو. مون کي شڪ آهي ته هڪ متاثر ٿيل شاعر جو ڪو ٻيو آدرش هن نرم، روح پرور قاري کان وڌيڪ مستند اظهار ڳولي سگهي ٿو.

مون فوري طور تي ٽئگور سان گڏ اسان جي ٻن تعليمي ادارن جو تقابلي □ گهرو مطالعو شروع ڪيو، ٻئي غير روايتي اصولن تي قائم هئا. اسان انهن جي وچ □ ڪيتريون ئي هڪجهڙائيون ڏٺيون، جهڙوڪ ڪليل هوا □ سکيا، سادگي، □ ننڍڙن ٻارن □ تخليقيت جي حوصلا افزائي. بهرحال، رابندر ناٿ ادب □ شاعري جي مطالعي تي، □ موسيقي □ گيت ذريعي خود اظهار تي وڌي اهميت ڏني، ڪجهه مون اڳ □ ئي پولا □ ڏٺو هو. شانتي نڪيتن جا ڇوڪرا خاموشي جي دورن جي مشق ڪندا هئا، پر انهن کي خاص يوگا تربيت نه ملي.

شاعر يوگودا جي مشقن جي وضاحت کي تمام گهڻي ڌيان سان ٻڌو جيڪي جسم جي سيلن کي سرگرمي □ توانائي سان چارج ڪن ٿا، □ يوگڪ ڪنسنٽريشن جو طريقو جيڪو سڀني رانچي شاگردن کي سيکاريو ويندو آهي.

ٽئگور مون کي پنهنجي شروعاتي تعليمي جدوجهد بابت ٻڌايو، □ کلندي چيو، "مان پنجن سالن جي عمر کان پوءِ اسڪول مان پڇي ويس" مان فوري طور تي ڏسي سگهيس ته سندس نازڪ شاعرانه حساسيت اسڪول جي خوفناڪ نظم و ضبط واري ماحول سان ڪيئن ٽڪرائجي وئي.

شاعر سرسبز باغ □ پڙهندڙ شاگردن جي هڪ ٽولي ڏانهن اشارو ڪندي چيو:

" انهيءَ ڪري مون وڻن جي ڇانوَ □ آسمان جي شان هيٺ سانٽينيڪيٽين انسٽيٽيوٽ قائم ڪيو. ٻار محسوس ڪري ٿو ته هو پنهنجي قدرتي ماحول □ گلن □ ڳائيندڙ پکين جي وچ □ آهي ته جيئن هو پنهنجي صلاحيتن جي اندروني دولت جو اظهار ڪري سگهي. سچو علم ٻاهرين ذريعن مان پمپ يا پريو نه ٿو وڃي، پر علم کي انساني روح جي کوٽائي □ لڪيل لامحدود حڪمت جي خزانن کي ظاهر ڪرڻ □ مدد ڪرڻ گهرجي" [2]

مون سندس ڳالهه سان اتفاق ڪيو □ وڌيڪ چيو: "ٻارن جا مثالي رجحان □ هيروز □ هيروزم لاءِ سندن پيار عام اسڪولن □ ٻک سبب مرن ٿا ڇاڪاڻ ته اهي انگ اکر، واقعن □ تاريخي دورن تي مشتمل ڪاڏي تائين محدود آهن"

شاعر پنهنجي پيءُ، ديويندر ناٿ جي باري ۾ پيار سان ڳالهايو، جنهن کيس شانتي نڪيتن ڏانهن سفر ڪرڻ جي ترغيب ڏني. هن چيو: "منهنجي پيءُ مون کي هي زرخيز زمين ڏني هئي جتي هن هڪ مندر ۽ هڪ مهمان خانو ٺاهيو هو. منهنجو تعليمي تجربو هتي 1901 ۾ صرف ڏهه ٻارن سان شروع ٿيو. نوبل انعام سان گڏ مون وٽ جيڪي اٺ هزار پائونڊ آيا هئا، مون اسڪول جي سار سنڀال تي خرچ ڪيا."

وڏو ٽئگور (ديويندر ناٿ)، جيڪو وڏي پيماني تي مهارشي (عظيم ساج) جي نالي سان مشهور آهي، هڪ واقعي قابل ذڪر ماڻهو هو، جيئن سندس زندگي جي ڪهاڻي ٻڌائي ٿي ته هن پنهنجي جوانيءَ جا به سال هماليه جي خانقاهن ۾ مراقبي ڪندي گذاريا. ساڳئي طرح، سندس پيءُ، دوارڪناٿ، پنهنجي سخاوت واري عوامي انسان دوستي لاءِ سڄي بنگال ۾ مشهور هو. هن زرخيز زمين مان روشن خيال ماڻهن جو هڪ خاندان پيدا ٿيو. رابندر ناٿ پنهنجي تخليقي اظهار ۾ اڪيلو نه هو؛ سندس مائٽن سندس قابليت شيئر ڪئي. سندس ڪزن، گوگونيندرا ۽ اپانندرا، هندستان ۾ سڀ کان وڌيڪ ممتاز فنڪارن ۾ شمار ڪيا وڃن ٿا [3] رابندر ناٿ جو ڀاءُ، دويجيندرا، پڻ هڪ گ؟را فلسفي هو جيڪو ٻيلي جي پکين ۽ جانورن کي به پيارو هو.

رابندرناٿ مون کي پنهنجي مهمان خاني ۾ رات گذارڻ جي دعوت ڏني، شام جو ڪهڙو شاندار نظارو هو جڏهن شاعر شاگردن جي هڪ ٽولي سان گڏ صحن ۾ ويٺو هو! وقت بيهڻ لڳي رهيو هو، ۽ منظر مون کي هڪ قديم آستاني وانگر نظر آيو، شاعر ٽيگور پنهنجن شاگردن سان گهريل، خوشي ۽ پاڪ محبت جي ماحول ۾ ڍڪيل، ٽيگور پيار جي هر بندهن کي هم آهنگي ۽ اتفاق جي تارن سان بنايو ۽ مڪمل ڪري رهيو هو. خدا جي باغ ۾ مستند روحاني شاعري جو ڪهڙو ناياب گل ڦٽي پيو، ٻين کي پنهنجي قدرتي خوبصورتي ۽ خوشبوءَ سان پاڻ ڏانهن ڇڪي رهيو هو!

پنهنجي سُريلي آواز ۾، رابندرناٿ اسان کي پنهنجيون ڪجهه نئين ٺهيل، منيون نظمون پڙهي ٻڌايون. سندس گهڻا گيت ۽ داستان، جيڪي سندس شاگردن کي خوشي ۽ مسرت ڏيڻ لاءِ ٺاهيا ويا هئا، شانتي نڪيتن ۾ مليا آهن. منهنجي لاءِ، سندس شاعري جي خوبصورتي تقريبن هر شعر ۾ خدا جي

حوالي ۾ آهي، جيتوڻيڪ پاڪ نالو واضح طور تي ذڪر نه ڪيو ويو آهي. مثال طور، هو چوي ٿو:

"جڏهن مان ڳائڻ ۾ مست ٿي ويندو آهيان، ته مان پاڻ کي وساري ڇڏيندو آهيان ۽ توکي پنهنجو دوست سڏيندو آهيان، اي منهنجا مالڪ!"

ٻئي ڏينهن لنچ کان پوءِ، مون بيچيني سان شاعر کي الوداع چيو. مون کي خوشي آهي ته سندس ننڍڙو اسڪول وڌيو آهي ۽ ترقي ڪري هاڻي وِزو ڀارتي انٽرنيشنل يونيورسٽي (4) ۾ تبديل ٿي ويو آهي، جتي سڄي ملڪن جا شاگرد هڪ مثالي ماحول ڳوليندا آهن.

جتي ذهن خوفن کان آزاد هجي ۽ سر بلند هجي

جتي علم آزاد ۽ بي قابو آهي،

دنيا کي تنگ مقامي ڀتين جي ڪري ٽڪرن ۾ نه تبديل ڪيو ويو آهي.

جتي لفظ سچ جي گهرائي مان نڪرندا آهن ۾،

سخت ڪوششون انهن جي پهچ کي ڪمال تائين ۾ وڌائين ٿيون

جتي عقل جو خالص چشمو مئل رسمن جي ويران واریاسي ریگستانن ۾ پنهنجو رستو نه وڃائي چڪو آهي،

جيئن اهو مسلسل وڌندڙ سوچ ۽ عمل ۾ اڳتي ۾ وڌندو آهي،

ته جيئن منهنجو ملڪ انهيءَ آزادي جي آسمان ۾ جاڳي پوي، اي منهنجا پيءُ (5)

ڪاميابي جي رازن جي ڪنجي

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۽ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۾ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر

ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سڀني شڪلن □ قسمن □ گهربل □ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي ڪي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ □ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي □ شامل ڪرڻ گهرجي □ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، ان دوران پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص نتيجي □ ڪجهه اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض □ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي ڪاميابي مان فائدو حاصل نه ڪن.

ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ نه رڳو اسان جو حق آهي ته اسان پاڻ خوشحالي مان لطف اندوز ٿيون، پر ٻين جي حوالي سان اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ آهي ته جيئن انهن جي مادي حالتن □ رهڻي ڪهڻي جي حالتن کي بهتر بڻائي سگهجي.

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل □ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض □ ڪنجوس جي هٿن □ لعنت □ بدبختي آهي، □ مهربان دل □ سخي روح وارن جي هٿن □ تحفو آهي □ هڪ نعمت □.

مثال طور، هينري فورڊ، دولت ڪمائي، پر هو خيرات تي يقين نه رکندو هو، جنهن کي هو سستي □ سستي جي حوصلا افزائي طور ڏسندو هو ان جي بدران، هن ڪيترن ئي لاءِ روزگار □ روزي فراهم ڪئي جيڪڏهن هينري فورڊ پئسا ڪمائي ٻين لاءِ خوشحالي پڻ فراهم ڪئي، ته پوءِ هو صحيح طريقي سان ڪامياب ٿيو.

عظيم ترين بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪري سگهن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي - پنهنجن روحاني تجربن اعليٰ علم - کي ٻين سان شيئر نه ڪن انهن کي مقدس سمجهه تائين پهچڻ مدد ڪن. انهي سبب، جيڪي اهڙين مرحلن تي پهتا آهن اهڙين حالتن کي حاصل ڪيو آهي، اهي انهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي.

جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي ذاتي خوشي جي ضمانت ڏيندا پر ٻين جي خوشي جي به.

اوپر اولهه جي ڪاميابي جي معيارن فرق

اوپر اولهه ڪاميابي جا مختلف معيار آهن بدقسمتي سان، اوپر مغربي فلمن جيڪي ڏسندو آهي ان جي بدترين پهلوئن جي نقل ڪري رهيو آهي جڏهن ته ڪجهه فلمون تسلي ڏين ٿيون، حقيقي زندگي ظاهر ڪري ٿي ته ڪاميابي آسان ڪان پري آهي زندگي اڪثر سخت معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، اسان کي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ ان کي صحتمند بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوشش تي غور ڪريو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان ڪامياب ٿيو، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم آخرڪار آرام رکيو ويندو گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني ٻاهرين ٻنهي ڪيترن ئي قوتن سان مقابلو ڪرڻ ضروري آهي اهي قوتون توهان کي ڪنهن به بامعني ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون

اولهه هن موجوده زندگي سان ڳنڍيل جزوي يا عارضي ڪاميابي تي ڌيان ڏئي ٿو، ٻئي طرف، اوپر مڪمل، مستقل مستقل ڪاميابي تي ڌيان ڏئي ٿو.

جيڪي دائمي ڪاميابي جي چوٽي تي پهچي ويا آهن، اسان انهن کي سڏيندا آهيون (ٻنهي جهانن فاتح، جج جي نظر ڪامياب)

اهي ماڻهو جسم، ذهن روح خوش آهن. انهن وٽ ڪجهه شيون ٿي سگهن ٿيون، پر انهن وٽ هڪ وڏي دولت آهي:

اندروني سڪون جي دولت □ روح □ الاهي روح جي وچ □ تعلق جي روحاني سمجهه، □ جسم □ ڪائناتي زندگي جي وچ □ تعلق.

اوپر □، هن قسم جي ڪاميابي جو خيال ٻار جي ذهن □ داخل ڪيو ويندو آهي. اولهه □، ٻار کي هڪ پگي بينڪ ڏني ويندي آهي □ خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ پئسن جي خواهش ڪرڻ سيکاريو ويندو آهي.

ڪافي مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪرڻ ٺيڪ آهي، پر ٻارن کي دائمي ڪاميابي جي قدر پڻ سيکارڻ گهرجي. روح جي دولت هميشه لاءِ ابديت جي ڪناري □ رهي ٿي، □ توهان ڪنهن به وقت ان ڪناري مان خوشي ڪڍي سگهو ٿا.

پر روحاني ڪاميابي به هڪ طرفي □ غير متوازن ٿي سگهي ٿي جيڪڏهن توهان وٽ مادي ذميواريون آهن جيڪي توهان پوريون ڪرڻ جي قابل نه آهيو.

صرف عظيم يوگي جيڪي پاڻ کي فطرت جي قانونن کان آزاد ڪيو آهي، اهي مادي معاملن کي مڪمل طور تي نظرانداز ڪري سگهن ٿا.

اوپر □، بنيادي ڌيان روحاني خوشي کي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن کي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه □، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ □ توازن، چاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن □ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

مثال طور، جيڪڏهن ڪو فنڪار صرف فن تي ڌيان ڏئي ٿو □ باقي هر شيءِ کي نظرانداز ڪري ٿو، ته اهو هڪ عدم توازن پيدا ڪندو جيڪو پريشاني □ ناخوشي جي صورت □ ظاهر ٿيندو. بهرحال، روحانيت، ڪم، سائنس □ خدمت سان گڏ فن تي ڌيان ڏيڻ سان هڪ شاندار توازن، مڪمل ڪاميابي □ سچي خوشي ملندي.

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۾ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۾ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۾ موتمار جراثيم کي مؤثر طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي ٻين ۾ گهٽا آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، چاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن ۾ ٻين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ ۾ مشڪل ۾ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون ۾ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

زندگي صرف بقا کان وڌيڪ آهي.

خدا هن زمين کي اسان لاءِ صرف کائڻ، سمهڻ ۾ مرڻ لاءِ نه بڻايو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۾ پنهنجي وجود جو مقصد سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ کي سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا ۾ ان مقصد کان بي خبر آهن. زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي جي بي خبريءَ ۾ رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۾ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۾ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۾ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

خدا ڪائناتي وهم کي انتهائي طاقتور بڻايو آهي.

اسين هڪ افراتفري ۾ انتشار واري دنيا ۾ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪيو ٿا، ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪريو ۾ - خدا نه ڪري - پنهنجي صحت وڃائي ڇڏيو يا توهان کي سٺي صحت هجي ۾ توهان پنهنجا پئسا وڃائي ڇڏيو يا توهان وٽ دولت ۾ صحت ٻئي هجن پر ٻين سان ڪيتريون ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ صرف نفرت ۾ ناراضگي سان ملندو خدا کان سواءِ، هن زندگي ۾ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور ۾ رهون، ته پوءِ اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن ۾ دنياوي طريقن سان مطمئن هجون ها.

چا توهان ڪڏهن رڍن جو ڌڻ ڏٺو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڌڻ بغير ڪنهن هٻڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهڻا ماڻهو اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٽي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، ۽ پيا فوري طور تي بينڊ ويگن تي ٽپو ڏيندا ۽ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن کان جاري آهي هر قوم جا پنهنجا رواج ۽ روايتون آهن، ۽ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير چاٽي ٿو؟ انهن رسمن ۽ روايتن مان ڪجهه بيوقوف، بي معنيٰ ۽ بي مقصد ٿي سگهن ٿا.

انهن رسمن ۽ روايتن جو جائزو وٺڻ ۽ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي

شروعات ۾، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين صحيح آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب ۽ فائدو آهي. تنهن هوندي به، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي. اسان کي سچ کي چاڻڻ گهرجي ۽ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان کي ڪهڙي شيءِ خوشي ڏئي سگهي ٿي ۽ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

زندگي کي سادو بڻائڻ گهرجي جيڪڏهن توهان انساني رويي جي انفرادي خاصيتن جو معروضي تجزيو ڪيو ته توهان کي معلوم ٿيندو ته اسان جا ڪجهه رسم و رواج ۽ روايتون کلڻ لائق آهن.

اولهه ۾، ماڻهو ڪيترن ئي قاعدن تي عمل ڪن ٿا شام جو ٻاهر نڪرڻ، ڊنر پارٽين، ملاقاتن ۽ گهمڻ لاءِ مخصوص ڪپڙا آهن. مون هڪ پيري سگريٽ نوشي ڪندڙن لاءِ خاص جيڪٽن جو اشتهار به ڏٺو هو!

تنظيم عظيم آهي، پر تنظيم ۽ طريقيڪار تي گهڻي پابندي اڪثر ڪري مصيبت جو سبب بڻجي ٿي.

اوپر ۾، گهر ۾ ڪپڙا سادا آهن اولهه ۾، زندگي ايتري پيچيده آهي جو خوشي اسان کان پري رهي ٿي چاڪاڻ ته ڪم ڪي هڪ خاص طريقي سان ڪرڻ تي گهڻو ڌيان ڏنو ويندو آهي.

گهر ۾ ٽيبل کي هڪ خاص طريقي سان ترتيب ڏيڻ تي زور ڏئي زندگي کي پيچيده ڇو بڻايو وڃي؟

اوپر ۾، جڏهن اسان ماڻهن کي گهمڻ جي دعوت ڏيون ٿا، ته هر ڪو خوشي محسوس ڪري ٿو ۽ انهن گهمڻ جو بي صبري سان انتظار ڪري ٿو.

اولهه ۾، مهمانن کي دعوت ڏني ويندي آهي، جنهن کان پوءِ ڪلاڪن جا ڪلاڪ بيحد تياري ڪئي ويندي آهي ته جيئن هر شيءِ مڪمل هجي. مهمانن جي آمد کان پوءِ، ميزبان بي صبري سان انهن جي روانگي جو انتظار ڪندو آهي!

رهڻ، ڪپڙا ۽ کاڌو آسان بڻائڻ گهرجي ريسٽورنٽ ۾ کاڌو کائڻ اقتصادي طور تي عملي نه ٿي سگهي ٿو، پر ڪڏهن ڪڏهن ائين ڪرڻ ٺيڪ آهي باورچی خانه ۾ ٻگهو ڪلاڪ گذارڻ صحيح ناهي، پين، وڏيڪ اهم شين مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ وقت نه ڇڏڻ.

منهنجي سفرن ۾ ليڪچرن دوران، مون پنهنجي غذا کي آسان بڻايو، مون صرف پنهنجي ڪمري ۾ ڪجهه کير، سلاد ۽ پنير رکيو، ۽ مان ان سان آرامده هوس.

بهشت اسان جي اندر آهي، شين ۾ نه.

هندستان ۾ اسان جي زاهد تربيت ۾، اسان پنهنجي خواهشن کي ڪنٽرول ڪرڻ ۽ ان کان مٿي اٿڻ سکيو جيڪو اسان پسند، ناپسند ۽ ترجيح ڏيون ٿا. اسان هر شيءِ لاءِ شڪرگذار هئاسين جيڪا اسان کي ملي هئي. مغرب ۾، جيتوڻيڪ، گهڻا ماڻهو تمام گهڻو هجڻ جي باوجود ناخوش آهن، ڇڻ ته انهن وٽ اهو بلڪل به نه هو. خواهشن جي ڪا حد ناهي. صبح جو، شيو ڪرڻ ۽ ڪپڙا پائڻ کان پوءِ، مڙس جي پهرين شيءِ جيڪا چاهيندي آهي اها ناشتو آهي. جيئن ئي هو ميز تي ويهندو آهي، هو خواهش ڪندو آهي ته سندس زال ڪجهه پيو

تيار ڪري ها. هوءَ، بدلي ۽، خواهش ڪندي آهي ته هن وٽ بهتر پليٽون، چمچا، چاقو ۽ ڪانٽا هجن.

ڏينهن گذرندا آهن، ۽ ان ۽ ان جي خواهشون جاري رهنديون آهن جيستائين ڪا به شيءِ انهن کي مطمئن نه ڪري سگهي آخرڪار، جوڙو هڪ ٻئي کي خوش ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيندو آهي ۽ پنهنجن ٻارن ۾ به ڪا خوشي نه ڳوليندو آهي، پنهنجي ازدواجي خوشي وڃائي ڇڏيندو آهي ڇاڪاڻ ته اهي مايوس محسوس ڪندا آهن، اهي پنهنجي ويجهن ماڻهن تي ڇڙهندا آهن. زال پنهنجي مڙس کي تنگ ڪندي، تنگ ڪندي ۽ تمام گهڻو تنقيد ڪندي آهي، جڏهن ته هو ٻارن تي رڙيون ڪندو آهي، ۽ ٻار پنهنجن والدين جي خلاف بغاوت ڪندا آهن ۽ پنهنجن دوستن سان بيوقوف ڪم ڪندا آهن (۽ ائين ئي سلسلو جاري رهندو آهي)

ملڪيت رکڻ غلط ناهي؛ غلط ڳالهه اها آهي ته اسان پنهنجي ملڪيت کي اسان جي ملڪيت بڻايون. اسان کي پاڻ کي ماڻهن ۽ شين سان وابستگي کان آزاد ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته وابستگي ناخوشي آڻيندي آهي.

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن ۾ مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڌي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ خوشيون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي. ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش نٿا ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن. پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي پنهنجي عارضي خوشي جي باوجود حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا. پوءِ دنياوي خوشي جي سراب جي پٺيان ڊوڙڻ جو ڪهڙو فائدو جيڪو صرف پنهنجو واعدو ٽوڙيندو آهي؟

ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي بغير گهٽين شين جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت آهي.

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، ۽ توهان شايد ان ۾ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو ۽ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي ۽ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن ۽ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ کان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، ۽ ٻين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان ٻين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ کان محروم نه ڪيو ويندو.

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، ۽ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري ۾ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، چاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي ۾ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم ۾ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

چا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٽائي ۾ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان ۽ هو مون سان گڏ آهي، ۽ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان ۽ گهري خوشي ڏني آهي.

جيڪڏهن مون کي روحاني سمجهه ۽ تجربا نه مليا هجن ها، ته مان دنيا جو سڀ کان بدبخت ماڻهو هجان ها، مون تمام گهٽي دولت حاصل ڪئي آهي، پر مون ان کي پاڻ کي غلام بڻائڻ کان انڪار ڪيو آهي، ۽ نه ئي مون ان کي پاڻ کي ڇهڻ يا تبديل ڪرڻ جي اجازت ڏني آهي. مان جيڪو ڪجهه ڪمايان ٿو اهو

خدا جي راهه □ □ ضرورتمندن کي ڏيان ٿو. منهنجي اندروني خوشي منهنجي سڀ کان وڏي ملڪيت آهي - هڪ اهڙو خزانو جنهن جو بادشاهه به صرف خواب ڏسي سگهن ٿا.

ڪاميابي اندروني ڪاميابي تي منحصر آهي

جڏهن توهان وڏي تعداد □ ماڻهن کي خوشي يا ڪاميابي جي کوٽ ڏسندا آهيو، ته اهو نه سمجهو ته هي انهن جي قسمت آهي. توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ان □ شڪل ڏئي سگهو ٿا. توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا واقعي توهان کي ڪامياب بڻائي ٿي. جيڪڏهن توهان □ ڪنهن شيءِ جي کوٽ آهي، ته توهان خوش نه ٿيندا. پر جيڪڏهن توهان □ ڪنهن شيءِ جي کوٽ آهي □ اڃا تائين پاڻ □ خوش آهيو، ته توهان بلاشب□ ڪامياب آهيو. تنهن ڪري، ماڻهن کي صرف انهن جي ظاهري حالتن جي بنياد تي پرکڻ ناممڪن آهي. وڏي ميڙ □، اهڙا ماڻهو به هوندا جيڪي روحاني بلندي حاصل ڪئي هوندي □ گهري اندروني سڪون □ روحاني خوشي حاصل ڪندا.

انهيءَ ڪري، اخلاقي □ ذهني ڪاميابي - خراب عادتن □ غير صحتمند خواهشن جي حڪمن کان آزادي - مادي ڪاميابي کان تمام گهڻي خوشي آڻيندي آهي. ذهني ڪاميابي □ هڪ نفسياتي خوشحالي آهي جيڪا ٻاهرين حالتون نه ٿيون کسي سگهن. توهان پنهنجو سڄو وقت دولت گڏ ڪرڻ □ گذاري سگهو ٿا، پر اها دولت توهان کي اهو دائمي امن □ سلامتي نه ڏيندي جيڪا توهان ڳولي رهيا آهيو. ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ ناخوشي آڻيندو، ڇاڪاڻ ته سچي خوشي □ امن ذهن □ رهندو آهي، مادي ملڪيتن □ نه.

جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهن کي سڌارڻ لاءِ وقت نه ڪڍو ٿا، ته ڪابه به مادي دولت توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي سُک اذيت نه آهي، پر توهان جي شعور کي انهن خيالن □ عملن جي پرورش ڪرڻ جي تربيت ڏيڻ آهي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا.

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا

جڏهن مان ٻار هئس، جڏهن ڪو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندو هو ته مان پنهنجو پاڻ کي وڃائي ڇڏيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت ۾ مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، ۾ توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت ۾ بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ ۾ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پئسا نه ڪمائي رهيو آهي، ته اهو ان ڪري آهي جو هو پئسا ڪمائڻ تي ڌيان نه ڏئي رهيو آهي. ساڳي طرح، جيڪڏهن اهي ناخوش آهن، ته اهو ان ڪري آهي جو اهي خوشي حاصل ڪرڻ تي ڌيان نه ڏئي رهيا آهن.

ساڳيءَ طرح، انسان زندگيءَ جو بار پنهنجي ڪلهن تي کڻڻ ۾ ايترو مصروف آهي جو رستي جي آخر ۾ ڪجهه خوشي ڳولڻ جي اميد ۾ اهو وساري ٿو ته هو پاڻ ۾ هڪ اعليٰ ۾ دائمي روحاني خوشي کڻي ٿو وڃي.

ريگستان ۾ اُٺن وانگر، جڏهن ته پاڻي انهن جي پٺين تي) لاٿو ويندو آهي، اُڃ کان مري ويندا آهن(

چاڪاڻ ته هو "شيون" ۾ خوشي ڳولي ٿو، هن کي خبر ناهي ته هو پاڻ ۾ خوشي جي دولت رکي ٿو.

فرض ادا ڪرڻ ان جو حق آهي

يوگا زندگي جي ذميوارين کي نظرانداز ڪرڻ يا ان کان پاسو ڪرڻ جي صلاح نٿو ڏئي پر اهو توهان کي پنهنجي ذهن کي خدا سان پرڻ لاءِ چوي ٿو جيئن توهان زندگي جي ڊرامي ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪندا آهيو جيڪڏهن توهان ٻيلن يا جبلن ۾ هڪ الڳ زندگي چاهيو ٿا، اهو يقين رکو ٿا ته توهان پنهنجي فرضن کي ڇڏي ڏيڻ سان خدا کي ڳوليندا، ته توهان کي پهريان تيار رهڻ گهرجي ۾ سڄو ڏينهن هڪ وقت ۾ ڪيترن ئي ڏينهن

تائين مراقبي ۽ ويهڻ جي قابل هجڻ گهرجي. اهڙي ڪوشش يقيني طور تي انهن لاءِ قابل تعريف آهي جيڪي ان جي قابل آهن پر ان ڪان به وڌو دنيا ۽ هجڻ آهي، پر ان مان نه؛ ٻين جي فائدي لاءِ پنهنجون حقيقي ذميواريون پوريون ڪرڻ ۽ ساڳئي وقت خدا بابت سوچڻ.

وڌن ۽ ننڍن فرضن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، سڀ ڪان اهم کي صرف اهم تي ترجيح ڏيندي وڌيڪ، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائي ٿو ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان ٽڪراءُ ڪري ٿو، ته اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي. مثال طور، جيڪڏهن توهان پنهنجي صحت جي قيمت تي مالي ڪاميابي حاصل ڪندا آهيو، ته توهان پنهنجي جسماني ڀلائي کي نظرانداز ڪري رهيا آهيو. ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن توهان مذهب سان ايترو جنوني ٿي ويا آهيو جو توهان پنهنجي مالي ذميوارين کي نظرانداز ڪيو ٿا، ته توهان متوازن نه آهيو ڇاڪاڻ ته توهان هڪ فرض کي پنهنجي جسم ۽ خاندان سان پنهنجي ذميوارين سان ٽڪراءُ ڪرڻ جي اجازت ڏني آهي. ۽ جيڪڏهن توهان خدا سان پنهنجي فرض کي نظرانداز ڪيو ڇو ته توهان جو سچو ڌيان توهان جي خاندان تي آهي، ته اهو سچو فرض ناهي.

ڪيترائي پڇن ٿا: "ڇا اسان کي پهريان پنهنجي دنياوي ذميوارين کي پورو ڪرڻ لاءِ مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ گهرجي ۽ پوءِ خدا کي ڳولڻ گهرجي؟" يا "ڇا اسان کي پهريان خدا کي ڳولڻ گهرجي ۽ پوءِ ڪاميابي ڳولڻ گهرجي؟"

خدا سڀ ڪان پهرين اچي ٿو، ۽ اسان کي پنهنجي ڏينهن جي شروعات يا اختتام ان جي باري ۾ سوچڻ ۽ ان تي غور ڪرڻ ڪان سواءِ نه ڪرڻ گهرجي. اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا ڪان حاصل ڪيل طاقت ۽ توانائي ڪان سواءِ، اسان ڪجهه به حاصل نه ڪري سگهنداسين. تنهن ڪري، اسان جو سڀ ڪان وڌو فرض ان جي لاءِ آهي جيڪڏهن اسان سندس لاءِ پنهنجو فرض پورو ڪرڻ ڪان سواءِ ٻيون سڀ ذميواريون پوريون ڪريون ٿا، ته هو خوش نه ٿيندو. بهترين آهي ته اسان پنهنجا عمل اهڙي طريقي سان ڪريون جيڪو خدا کي خوش ڪري.

خدا جي ڳولا کي مادي ڪاميابي سان گڏ ڪرڻ جو سوچڻ شاندار آهي پر جيستائين ڪو ماڻهو گهري ۽ باقاعدي طور تي غور نه ڪندو، ته جيئن انهن جي خدا جي آگاهي پهرين مضبوطي سان قائم ٿئي، دنيا انهن جي شعور تي غالب اچي ويندي، ۽ انهن کي روحاني معاملن لاءِ وقت نه ملندو. ۽ جيڪڏهن اسان کي اهو يقين نه هوندو ته خدا اسان سان گڏ آهي، ته اسان جا دنياوي فرض اڪثر نفسياتي عذاب جو ذريعو بڻجي ويندا آهن پر جڏهن توهان محسوس ڪندا ته خدا هر وقت توهان سان گڏ آهي ۽ پنهنجا فرض پورا ڪندي هن بابت سوچيو ٿا، ته توهان سڀني کان خوش ماڻهن مان هڪ هوندا.

برڪت وارا آهن اهي جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي دائمي اطمينان ۽ دائمي نعمت ۾ آهن.

جيڪڏهن مون کي پنهنجي مرشد، سوامي سري يُڪتيشور جي تعليم نه ملي ها، جنهن مون کي الاهي شعور ڏنو هجي ها، ته مان گهڻو وقت اڳ پنهنجو عزم وڃائي چڪو هجان ها ۽ ماڻهن جي مدد نه ڪري سگهان ها ۽ خدا جي ڳولا ۽ مراقبي لاءِ مندر نه ٺاهي سگهان ها، ان سڀ ڪجهه جي باوجود، ڪجهه مون سان تعاون ڪرڻ بدران منهنجي رستي ۾ رڪاوٽ وجهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي.

جيڪو به ماڻهن سان اهڙو سلوڪ ڪندو جيئن هو انهن جو مالڪ هجي جنهن جي فرمانبرداري ڪرڻ انهن تي واجب آهي، اهي ان جي خلاف ٿي ويندا ۽ هر طريقي ۽ طريقي سان ان کان نجات حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا.

پر جيڪڏهن توهان سچي محبت سان ٻين جي رهنمائي ۽ صلاح ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا، ته اهي توهان کي پنهنجي دلين جو بادشاهه بڻائيندا ۽ جڏهن توهان سڀني سان هڪجهڙائي سان پيار ڪندا، ته توهان انهن کي سڃاڻي سگهندا جيڪي ان محبت جو جواب ڏين ٿا.

الاهي پيار بي مثال آهي

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ پيو ڪو

به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

مون کي پنهنجي ڇوڏاري هر شيءِ ۾ پنهنجو پيارو خدا نظر اچي ٿو.

مون ڏٺو ته هو گلن مان مون ڏانهن ڏسي رهيو هو ۽ چنڊ جي دريءَ مان مون ڏانهن ڏسي رهيو هو.

مان ان کي فطرت جي چهري تي ۽ انهن ماڻهن جي چهري تي ڏسان ٿو جن وٽ نيڪ روح ۽ مهربان دل آهن.

اسان کي سڀ کان وڏي محبوب کي نظرانداز نه ڪرڻ گهرجي، جيڪو سڀني نيڪين، محبت ۽ فضل جو سرچشمو آهي ۽ نه ئي اسان کي پنهنجن دلين کي هن دنيا جي وهمن ۽ معمولي ڳالهين سان پرڻ گهرجي، پر الاهي محبت سان، جيڪا دل کي بحال ڪري ٿي، ذهن کي متاثر ڪري ٿي، ۽ روح جي طاقت کي تازو ڪري ٿي. اهو پيار بي مثال آهي جڏهن الاهي محبت ڳولا ڪندڙ جي وجود کي حاصل ڪري ٿي، ته سندس جسم جا سيل خوش ٿين ٿا، ۽ هو سڀ کان وڏي خوشي سان پرجي ويندو آهي ۽ هن تجربي بابت، خدا جي عاشقن مان هڪ گيت ڳايو:

جڏهن ڪائنات جو پالڻهار هڪ روحاني مندر ۾ داخل ٿيو

خوشي منهنجي دل تي حاوي ٿي وئي، ۽ مان ان جي ڌڙڪن وساري ويس.

جيئن منهنجي جسم جا سڀئي سيل پنهنجا مقرر ڪيل ڪم وساري ويٺا آهن

جڏهن هن دائمي زندگيءَ جي آواز کي ٻڌو ته هوءَ حيران ٿي وئي.

وجود ۾ سڀ کان وڏي محبوب جو آواز، خدا جو آواز جيڪو زندگي جو سرچشمو آهي.

منهنجو دل، منهنجو دماغ، ۽ منهنجي وجود جو هر ايٽم بجليءَ سان ڀريل هو.

چاڪاڻ ته هوءَ سڀ کان پاڪ الاهي موجودگيءَ کان متاثر ٿي هئي

اها خدائي محبت ۽ خدا سان پيار ڪندڙ ماڻهن جي زندگين تي ان جي اثر جي هڪ مختصر جهلڪ آهي.

نفرت ۽ جنگ جيڪي ڏک پيدا ڪن ٿا ۽ ماڻهن جي دلين ۾ چڙي وڃن ٿا، اهي ثبوت آهن ته روحانيت، رحم، مهرباني ۽ پيار سڀ کان وڏيون قوتون آهن. نفرت تباهي ڪندڙ آهي، جڏهن ته پيار ڪائنات ۾ سڀ کان وڏي تعميري قوت آهي.

تنهن ڪري، منهنجا پيارا دوستو، اسان کي نفرت جي بيڪار ۽ جنگ جي بيوقوفي کي سڃاڻڻ گهرجي، ۽ پنهنجي پوري وجود سان خدا ڏانهن رجوع ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي پوري دل سان ان سان پيار ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته سندس پيار مڪمل اطمينان ۽ اطمينان سان ڀريل ڪاميابي عطا ڪري ٿو: هڪ ڪاميابي جيڪا ٻي صورت ۾ حاصل نه ٿي سگهي.

صرف پيار ئي هڪ بهتر دنيا ٺاهيندو، ان جي رهواسين لاءِ ڀلائي آڻيندو، ۽ انهن کي هڪ باوقار زندگي ڏيندو جيڪڏهن قومون صرف گمراهه ڪندڙ طريقن سان هڪ ٻئي تي پاڻ کي مسلط ڪرڻ بند ڪن، ۽ ان جي بدران پيار ۽ باهمي مدد کي قبول ڪن، ته اسان عالمي ڪاميابي ڏسندا، جنهن جا ميوا زمين جي سڀني ماڻهن کي ملندا.

جنگين ۾ هڪ انسان جي ٻئي انسان کي مارڻ تي خرچ ڪيل لکين خرچن بابت سوچيو! انسانيت لاءِ ڪهڙي بدنامي آهي! ۽ ان جو آخري نتيجو درد، مصيبت، تباهي ۽ تباهي کان سواءِ ٻيو ڇا ٿي سگهي ٿو؟

هن انساني مصيبت کي ختم ڪرڻ جو واحد طريقو پيار آهي.

جيستائين هڪ قوم وڏي تباهي جا هٿيار ٺاهيندي ۽ ترقي ڪندي، ٻيون قومون پاڻ کي بچائڻ لاءِ اجا به وڌيڪ نفيس ۽

موتمار طريقا ۽ هٿيار ناهڻ جي ڪوشش ڪنديون، ۽ ماڻهو مسلسل خوف ۾ رهندا ڇو نه سڀئي قومون نفرت ۽ جنگ کي باهه ڏيڻ بدران پيار ۽ سمجهه کي فروغ ڏين؟ سچو حل پيار ۽ سمجهه جي هڪ عالمگير مذهب ۾ آهي. محبت انسانيت کي فتح ڪري ٿي.

هر طاقت جي پويان طاقت

سڀ کان پهرين ۽ سڀ کان اهم، ڪائنات جي رب سان ڪاميابي حاصل ڪريو ماڻهو پنهنجي ڪم ۾ ايترا ته مصروف آهن جو اهي سوچين ٿا ته انهن وٽ خدا بابت سوچڻ جو وقت ناهي پر جيڪڏهن خدا پنهنجي طاقت انهن جي جسم ۽ ذهن مان ڪسي وٺي ته هڪ شخص جو ڇا ٿيندو؟ دل ڌڙڪڻ بند ٿي ويندو، ۽ دماغ سوچڻ جي صلاحيت وڃائي ڇڏيندو.

خدا هر انساني محبت جي پويان الاهي پيار آهي، هر ذهن جي پويان عالمگير ذهن، هر مرضي جي پويان آخري مرضي، هر دنياوي ڪاميابي جي پويان سڀ کان وڏي ڪاميابي، ۽ سڀني طاقتن جي پويان عظيم طاقت آهي.

اهو هر رڳ ۾ رت ۽ لفظن جي پويان ساهه آهي.

جيڪڏهن هو مون کان پنهنجي طاقت کسي وٺندو ته مان فوري طور تي ڳالهائڻ بند ڪري ڇڏيندس ۽ منهنجو آواز هميشه لاءِ خاموش ٿي ويندو.

جيڪڏهن سندس قدرت اسان جي دلين ۽ ذهنن ۾ ڪم نه ڪري ها، ته اسين بي جان لاش هجون ها.

اچو ته محفوظ ڪريون - خدا توهان کي محفوظ رکي - جيڪو خوبصورت آهي ... ۽ ياد رکون ته زندگي ۾ اسان جو پهريون فرض خدا جي طرف آهي.

جڏهن اسين اهو مقدس فرض پورو ڪريون ٿا، ته اسين پنهنجي سرچشمي سان ڳنڍجي وڃون ٿا ۽ اسان جا دل خوشيءَ سان پرجي وڃن ٿا؛ اها ئي سڀ کان وڏي ڪاميابي ۽ آخري فتح آهي.

تپسيا ڪندڙ بادشاهه جي ڪهاڻي

گھڻو وقت اڳ، هندستان ۾، هڪ عظيم رشي وياس رهندو هو، جيڪو هندو روحاني ڪتابن جو سڀ کان وڏو ڀڳوت گيتا جو ليکڪ هو، پنهنجي بيشمار روحاني طاقتن ذريعي، هو پنهنجي زال جي پيٽ ۾ هڪ شاندار روح کي سڏڻ جي قابل هو جيئن جيئن جنين سندس اندر وڌندو ويو، پيءُ پنهنجي زال جي لاشعور ذريعي اڻ ڇاتل ٻار کي علم جا راز ۽ حڪمت جو جوهر عطا ڪيو.

ڇمڻ وقت، ٻار جو نالو سڪديو رکيو ويو، پنهنجي عقلمند پيءُ جي تربيت ۽ سنڀال جي مهرباني، هو سڀني حسابن سان هڪ غير معمولي ٻار ثابت ٿيو. ستن سالن جي عمر تائين، هن فلسفي ۽ حڪمت جا سڀئي ڪتاب ياد ڪري ورتا هئا ۽ وڌيڪ علم حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ ڄاڻو استاد جي ڳولا ۾ دنيا کي ڇڏي ڏيڻ لاءِ تيار هو.

هندستان ۾، سچ جي اُڃايل ڳولا ڪندڙ روحاني استادن جي ڳولا ڪندو آهي جيستائين هو اهڙو ماڻهو نه ڳولي جيڪو پنهنجي اندر ۾ اهو محسوس ڪري ته هو خدا جو رهنما آهي جيڪو کيس جهالت جي اونداهي کان علم جي روشني ڏانهن بچائڻ لاءِ موڪليو ويو آهي.

جڏهن روحاني علم جي خواهش پنهنجي شروعاتي مرحلن ۾ هوندي آهي، ته سالڪ کي مختلف ذريعن کان وقفي وقفي سان روحاني هدايت ملندي آهي پر جڏهن خدا جي خواهش تيز ٿي ويندي آهي، ته خدا هن کي هڪ روحاني استاد موڪليندو آهي جيڪو مضبوطيءَ سان الاهي سائنسن ۾ ٻڌل هوندو آهي، جيڪو خواهشمند سالڪ کي روحاني گھر ڏانهن واپس رهنمائي ڪرڻ جو مقدس ذريعو طور ڪم ڪندو آهي - انسان جي اندر خدا جي بادشاهت ڏانهن.

جڏهن سڪديو هڪ روحاني رهنما جي ڳولا شروع ڪرڻ جو فيصلو ڪيو، ته سندس پيءُ کيس صلاح ڏني ته هو بادشاهه جنڪ وٽ وڃي، صوبي جو گورنر سڪديو پنهنجا ڪتاب کڻي شاهي درٻار ڏانهن هليو ويو. جيئن ئي هو محل جي دروازي ۾ داخل ٿيو، هن ڏٺو ته بادشاهه هڪ سون جي تخت تي ويٺو آهي جيڪو ياقوت ۽ هيرن سان جڙيل آهي، ۽ ان جي چوڌاري عورتن

جو هڪ لشڪر آهي جيڪو هن کي تاڙيءَ جي پنکڙن سان پنکڙي رهيو آهي (جيئن قديم هندستان ۾ سخت گرمين ۾ رواج هو).

بادشاهه گناڪ ان وقت (هڪ مونجي) پنهنجي تخت تي اوپر جو هُوڪو پي رهيو هو، ۽ پار سُڪديو اهو نظارو ڏسي حيران ٿي ويو ۽ پاڻ کي چيو: "شرم اچي منهنجي پيءُ کي ته مون کي هن دنياوي بادشاهه وٽ دل تائين موڪليو! اهڙو مادي رجحان ۽ ڪردار رکندڙ ماڻهو منهنجو استاد ڪيئن ٿي سگهي ٿو؟!"

پر بادشاهه گناڪ هڪ بادشاهه ۽ هڪ بزرگ ٻئي هئا. هو دنيا ۾ رهندو هو پر دنيا جو نه هو. روحانيت ۾ ايترو ترقي يافته هجڻ ڪري، هن ٽيليپيٿي ذريعي ڄاڻو ته سڪديو جي ذهن ۾ ڇا هلي رهيو هو، جيڪو پنهنجو درٻار ڇڏي ويو ۽ جتان آيو هو اتان واپس آيو.

بادشاهه بزرگ ڇوڪرو پٺيان هڪ قاصد موڪليو، ڪيس واپس اچڻ لاءِ چيو. واپسي تي، استاد ۽ شاگرد آمهون سامهون مليا، جنهن تي بادشاهه پنهنجن ساٿين کي برطرف ڪيو ۽ فوري طور تي خدا ۽ سندس عجائبات بابت هڪ دلچسپ ۽ گهري گفتگو ۾ مشغول ٿي ويا.

چار ڪلاڪ گذري ويا، ۽ سڪديو بيچيني ڪرڻ لڳو ۽ بک محسوس ڪئي، پر هو بادشاهه گناڪ کي پريشان ڪرڻ نه چاهيندو هو، جيڪو خدا جي سمنڊن ۾ غرق هو ۽ پنهنجي پيار ۾ مست هو.

جڏهن هڪ ڪلاڪ به گذريو ته ٻه قاصد پهتا، ۽ رڙ ڪري چوڻ لڳا: "شهزادي، سڄو شهر سڙي رهيو آهي، ۽ ٻرندڙ باهه محل ڏانهن وڌي رهي آهي، ڇا توهان باهه وسائڻ جي ڪوشش جي نگراني ڪرڻ ۾ مهرباني ڪندا؟"

بادشاهه جواب ڏنو، "مان پنهنجي دوست سڪديو سان ان مهربان خدا بابت ڳالهه ٻولهه ۾ مصروف آهيان جيڪو انهن سيني جي حفاظت ڪري ٿو جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا ۽ سندس مدد تي ڀروسو ڪن ٿا. مون وٽ ٻيو ڪجهه ڪرڻ لاءِ وقت ناهي مون کي اڪيلو ڇڏي ڏيو ۽ ٻين کي باهه وسائڻ ۾ مدد ڪريو."

هڪ ڪلاڪ کان پوءِ، ساڳيا ٻئي قاصد بادشاهه جنڪ وٽ واپس آيا ۽ رڙ ڪري چيو، "اي زماني جا بادشاهه، اسان توهان کي فوري طور تي هتان نڪري وڃڻ جي درخواست ڪريون ٿا. محل باهه سان گهريل آهي، ۽ باهه تيزي سان توهان جي ڪمري ڏانهن وڌي رهي آهي."

بادشاهه جواب ڏنو، "ڪو مسئلو ناهي! مون کي تنگ نه ڪر، مان اجا تائين پنهنجي پياري دوست سان گڏ الاهي شراب پي رهيو آهيان، وڃو ۽ جيڪو ڪري سگهو ٿا ڪريو."

سُڪديو بادشاهه جي رد عمل تي حيران ٿي ويو، پر هن پنهنجي چوڌاري شور کان متاثر نه ٿيندي، خاموش رهڻ جي ڪوشش ڪئي. ٿوري دير کان پوءِ، باهه ۾ سڙيل ٻ۽ ماڻهو بادشاهه وٽ آيا ۽ پنهنجي ڦڦڙن جي چوٽيءَ تي رڙ ڪئي: "اي طاقتور بادشاهه، ڏسو! ٻرندڙ شعلا توهان جي تخت جي ويجهو اچي رهيا آهن! ڀڄي وڃو، عظمت، ان کان اڳ جو باهه توهان کي کائي وڃي!"

بادشاهه جواب ڏنو، "وڃ، تنهنجي حفاظت لاءِ مان خدا جي ٻانهن ۾ محفوظ محسوس ڪريان ٿو، جيڪو سڀني جو محافظ آهي، ۽ مان باهه ۾ ان جي تباهي ڪندڙ شعلن کان نه ٿو ڊڄان."

ٻئي ماڻهو پنهنجي جان بچائي ڀڄي ويا، ۽ باهه سڪديو جي ڪتابن جي ڍير تائين پهچڻ لڳي جيڪا سندس پرسان هئي، تڏهن به بادشاهه پرسڪون رهيو ۽ هر شيءِ بابت بي پرواهه رهيو.

ان تي، سڪديو ڊڄي ويو ۽ پنهنجو پاڻ کي سنڀالي نه سگهيو. هو پنهنجي سيٽ تان اٿيو ۽ پنهنجن هٿن سان باهه تي ڌڪ هڻڻ لڳو، پنهنجن قيمتي ڪتابن کي بچائڻ جي ڪوشش ڪندي. پوءِ بادشاهه گناڪ مسڪرايو، ۽ هڪ اشارو سان، باهه اهڙي طرح غائب ٿي وئي ڄڻ ته اهي ڪڏهن به هيون ئي نه. سڪديو جيڪو ڏٺو ان تي حيران ٿي ويو ۽ پنهنجي سيٽ تي واپس لهي ويو، حيرت ۽ حيرانگي سان.

آخرڪار، بادشاهه آرام سان چيو، "اي ڇوڪرا سڪديو، جڏهن تو مون کي ڏٺو ته تو سوچيو ته مان دنياوي شين ۾ غرق

ٿيل بادشاهه آهيان، پر پاڻ کي ڏس! تو پنهنجي ڪتابن جي حفاظت لاءِ قادر مطلق ۾ حفاظت ڪندڙ خدا کي ڇڏي ڏنو، جڏهن ته مون پنهنجي جلندڙ بادشاهي ۾ محل تي ڌيان نه ڏنو. خدا هي معجزو توهان کي ڏيکارڻ لاءِ ڪيو ته دنيا ۾ توهان جي تپسيا جي باوجود، توهان خدا کان وڌيڪ پنهنجي ڪتابن سان ۾ منهنجي بادشاهي سان وڌيڪ ڳنڍيل آهيو، جيتوڻيڪ مان دنيا ۾ رهڻ بدران اڪيلو رهڻ ۾ ويراني ۾ رهان ٿو."

سُڪديو شرمسار ٿيو، ۾ ساڳئي وقت اهو محسوس ڪيو ته هي پاڪ بادشاهه - ۾ پيو ڪو نه - سندس روحاني رهنما هو.

پوءِ بادشاهه گناڪا سڪديو کي چيو ته هو دنيا ۾ رهڻ جو فن سيکاري ته جيئن ان جي ڦند ۾ ڦاسڻ ۾ ان جي پابندين ۾ جڪڙجڻ کان سواءِ هڪ ڏينهن، بادشاهه سڪديو کي تيل سان ڀريل ٻه پيالا ڏنا ۾ کيس چيو: "هر هڪ هٿ ۾ هڪ پيالو رک ۾ محل جي سڀني ڪمرن ۾ ان جي شاندار فرنيچر سان داخل ٿيو، ۾ ان جي سڀني شين کي ڏسڻ کان پوءِ مون وٽ واپس اچ پر ياد رک ته جيڪڏهن تون قالين تي تيل جو هڪ ڦڙو به ڪرڻ ڏيندين ته مان توکي پنهنجو شاگرد نه مڃيندس."

بادشاهه پنهنجن ٻن محافظن کي سڪديو سان گڏ هلڻ لاءِ چيو.

اهو امتحان واقعي ڏکيو هو، پر ٻن ڪلاڪن کان پوءِ، سُڪديو ڪامياب ٿيو. هن پنهنجي ٻڳهي هٿن ۾ رکيل ٻن ڀريل پيالن مان تيل جو هڪ به ڦڙو نه وهڻ ڏنو هو.

بادشاهه کيس چيو، "سوڪديوا، مون کي محل جي هر ڪمري جي تفصيل بابت ٻڌاءِ"

شاهي استاد،" سڪديو جواب ڏنو، "منهنجو ذهن مڪمل طور تي قالينن تي تيل کي وهڻ کان روڪڻ ۾ مصروف هو، ۾ تنهن ڪري مون محل ۾ پيو ڪجهه به نه ڏنو."

بادشاهه جواب ڏنو، "تو مون کي مايوس ڪيو آهي، سڪديو! تون منهنجي آزمائش ۾ پاس نه ٿيو آهين. مون توکي چيو هو ته محل جي ڪمرن ۾ هر شيءِ جو معائنو ڪر ۾ ساڳئي وقت ٻن پيالن مان تيل جو هڪ ڦڙو به نه وهڻ ڏي. واپس وڃو ۾ ٻيهر

ڪوشش ڪريو، □ جڏهن تون ڪم پورو ڪرين ته مون وٽ اچو □ مون کي ٻڌايو ته تو ڇا ڏٺو آهي."

ڏهه ڪلاڪ پوءِ، سُڪديو پرسڪون موٽي آيو. هن ڪو به تيل نه اڇلايو هو □ نه ئي اڳ وانگر پسينو وهائي رهيو هو □ نه ئي پريشان هو. هو محل جي مواد بابت بادشاهه جي سوالن جا جواب ڏيڻ □ ان جي ڪمرن جي تفصيل کي شاندار درستگي سان بيان ڪرڻ جي قابل هو.

بادشاهه گناڪ سڪديو جي امتحان □ ڪاميابي تي خوش ٿيو □ نرم آواز □ چيو:

" منهنجا پٽ، اهو مال سان لڳاءُ آهي، نه ته پاڻ مال سان، اهو مصيبت جو ذريعو آهي."

او سُڪديوا، هن دنيا □ اسان وٽ ڪجهه به ناهي؛ شيون اسان کي هن ڌرتيءَ تي اسان جي عارضي رهائش دوران استعمال ڪرڻ لاءِ ڏنيون ويون آهن. ڪجهه وٽ ٻين کان وڌيڪ استعمال ڪرڻ لاءِ آهي، پر ياد رکو ته امير □ غريب ٻئي سڀ ڪجهه ڇڏي ويندا جڏهن وڃڻ جو وقت ايندو. هڪ شخص کي غير متوازن زندگي نه گذارڻ گهرجي، صرف خدا بابت سوچڻ □ پنهنجي دنياوي فرضن کي نظرانداز ڪرڻ، جهڙوڪ محل جي مواد کي ڏسڻ کان سواءِ پنهنجي ذهن کي تيل تي مرڪوز ڪرڻ پر توهان جي ٻئي دوري □، توهان پنهنجو ڌيان بنيادي طور تي تيل تي رکيو، پر ساڳئي وقت توهان محل □ هر شيءِ کي ڏٺو □ ان جي بهترين تفصيلن کي جذب ڪيو. ساڳئي طرح، توهان کي پنهنجي ذهن کي خدا سان مشغول رکڻ گهرجي، حڪمت جي تيل کي پنهنجي عقل جي برتن مان نه نڪرڻ ڏيو، □ ساڳئي وقت صحيح □ نيڪي ڪرڻ □ سرگرم رهو ته جيئن پاڻ کي □ انهن کي مدد ڪري سگهجي جن کي خدا توهان جي سنڀال رکيو آهي.

توهان تي سلام هجي

موت شروعات آهي يا پڄاڻي؟

سالن ۽ مهينن دوران، مون هڪ مڪمل ۽ مسلسل ڳولا ڪئي جيستائين مون کي زندگي ۽ موت جو راز معلوم نه ٿيو ۽ ڇا روح پنهنجن سڙيل جسمن کي ڇڏڻ کان پوءِ اوتار ڏانهن موٽندا آهن.

گهٽن ماڻهن لاءِ، هي هڪ خيال کان وڌيڪ ڪجهه به نه لڳي ٿو، يا ثبوت جي کوٽ جي ڪري صرف هڪ عقيدو آهي پر مان صرف عقيدي سان نه ٿو ڳالهائيان؛ مون کي موت کان پوءِ جي زندگي ۽ پيهر جنم جا ثبوت مليا آهن تنهن ڪري، مان پنهنجي ذاتي تجربي مان هن حقيقت جي تصديق ڪري سگهان ٿو.

جيتوڻيڪ انسان موت کي خوفناڪ ۽ اداسيءَ سان ڏسن ٿا، پر جيڪي اسان کان اڳ انهن خوشيءَ وارن جهانن ۾ ويا آهن، اهي موت کي خوشي، امن ۽ آزادي جو هڪ شاندار تجربو سمجهن ٿا.

موت کان پوءِ زندگي ڪيتري شاندار هوندي! هڏن جي هن ڳري بندل کي ان سان لاڳاپيل سڀني دردن ۽ مشڪلاتن سان گڏ کڻڻ جي ضرورت نه پوندي. آسماني دنيا ۾ روح پنهنجي شعور کي برقرار رکندا آهن ۽ سڀني جسماني، مادي پابندين کان پنهنجي آزادي ۾ خوش ٿيندا آهن.

موت تي، هڪ شخص جسماني جسم جي حدن کي وساري ڇڏيندو آهي ۽ اهو محسوس ڪندو آهي ته هو ڪيترو آزاد آهي. ڪجهه سيڪنڊن لاءِ خوف جو احساس هوندو آهي: نامعلوم جو خوف، انساني شعور لاءِ ناواقف ڪنهن شيءِ جو خوف پر پوءِ روح کي سڀني پابندين کان آزاد ٿيڻ تي گهرو علم ۽ هڪ زبردست خوشي محسوس ٿيندي آهي، خاص طور تي جسماني پنجري کان ٻاهر موجود هجڻ جو احساس.

ڊڄڻ جي ڪا به ڳالهه ناهي، ڇاڪاڻ ته جيستائين ڪو ماڻهو مري نه ٿو، تيستائين هو جيئرو آهي، ۽ جڏهن هو مري ويندو، اهو آخر هوندو ۽ ڊڄڻ لاءِ ڪجهه به نه بچندو.

موت هڪ عام تجربو آهي: هڪ تبديلي جنهن مان هر انسان گذري ٿو اچو ته پاڻ کي هن حقيقت سان تسلي ڏيون ته

موت هر ڪنهن کي ٿئي ٿو، ۽ اهو زندگي جي بارن ۽ پريشانين کان آرام جو دور آهي.

موت هڪ خوشگوار تجربو آهي، پر ڪنهن کي به ان جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي ته جيئن زندگي جي سخت سبقن کان فرار ٿي وڃي فرار ٿيڻ هڪ غلطي آهي هن ڌرتيءَ تي ڪنهن به قسم جا حالات هجن، ان کي انهن کي همت ۽ بهادري سان منهن ڏيڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو زندگي جي چئلينجن کي منهن ڏيڻ ۽ ڪامياب ٿئي ٿو، ته موت هڪ لائق انعام بڻجي ويندو آهي.

موت ڪو خاتمو نه آهي، پر هڪ عارضي آزادي آهي جيڪا خدائي قانون (ڪرم) پاران روحن کي ڏني وئي آهي جڏهن اهي پنهنجا ڪم چڱيءَ طرح ڪن ٿا، يا جڏهن درد انهن جي طاقت کي ختم ڪري ٿو ته اهي جيئڻ برداشت نه ڪري سگهن ۽ پنهنجي رستي تي جاري رهي سگهن.

انهن لاءِ جيڪي ڏک برداشت ڪن ٿا (۽ جيڪي غور ڪن ٿا)، موت جسم جي ڏکوئيندڙ عذابن کان سکون، جاڳڻ ۽ امن جي حالت ۽ آزاد ٿيڻ آهي. بزرگن لاءِ، اهو هڪ لائق پينشن آهي جيڪو سالن جي مسلسل محنت ۽ جدوجهد ذريعي حاصل ڪيو ويندو آهي. هر ڪنهن لاءِ، اهو هڪ خوش آمديد آرام آهي پر هن آرام دوران، غير فعال خواهشون جيڪي زميني وجود دوران پوريون نه ٿيون هيون، جاڳنديون آهن، ۽ روح انهن کي پورو ڪرڻ جي ضرورت محسوس ڪندو آهي. جڏهن اهي خواهشون ڪافي مضبوط ٿي وينديون آهن، روح کي زمين ڏانهن واپس ڇڪيو ويندو آهي ۽ ٻيهر جنم وٺندو آهي.

اسان جو سچو پاڻ، يا روح، پنهنجي جوهر ۾ لافاني آهي، اسان شايد موت جي تبديلي جي ڪري ڪجهه وقت لاءِ سمهي سگهون ٿا، پر اسان جي ضروري سڃاڻپ ڪڏهن به ختم نه ٿي سگهي. اسان موجود آهيون، ۽ اسان جو وجود دائمي آهي. هڪ لهر ڪناري تي اچي ٿي ۽ پوءِ سمنڊ ڏانهن موٽندي آهي بغير پنهنجي جوهر کي وڃائڻ جي؛ بلڪه، اهو سمنڊ سان ضم ٿي ويندو آهي يا ٻي لهر جي طور تي واپس ايندو آهي.

جسم ڪائناتي سمنڊ مان نڪرندو آهي ۽ فنا ٿي ويندو، پر روح جو جوهر جيڪو جسم ۾ رهندو آهي، اهو ڪڏهن به ابديت لاءِ موجود نه رهندو ڇاڪاڻ ته ان الاهي جوهر جو فنا ٿيڻ ناممڪن آهي.

جڏهن اسان جا پيارا مري وڃن ٿا ته اسين ڇو روئون ٿا؟ ڇاڪاڻ ته اسان پنهنجي نقصان تي غمگين آهيون جيڪڏهن اسان جا پيارا اسان کي زندگي جي اسڪولن کان بهتر اسڪولن ۾ پڙهڻ لاءِ ڇڏي ويا آهن، ته اسان کي انهن لاءِ غم ڪرڻ بدران انهن لاءِ خوش ٿيڻ گهرجي. فوت ٿيل روحن لاءِ غم انهن کي اسان جي غم جي رسيءَ سان زمين سان جڪڙي رکي ٿو، خدا جي لامحدود افقن جي اعليٰ سطحن ڏانهن انهن جي ترقي کي روڪي ٿو.

موت انهن لاءِ ايندو آهي جيڪي زندگيءَ ۾ سخت ۽ محنت سان ڪم ڪندا آهن هڪ اعليٰ مرتبي ۽ مرتبي تي ترقي لاءِ ۽ جيڪي ناڪام ٿين ٿا، انهن لاءِ اهو انهن کي هڪ نئين ماحول ۾ ٻيهر ڪوشش ڪرڻ ۽ ڪاميابي حاصل ڪرڻ جو هڪ نئون موقعو ڏيڻ لاءِ پڻ ايندو آهي.

جيڪي بي شعور آهن، اهي موت کي هڪ ٿلهي پٽ وانگر ڏسن ٿا جيڪا هميشه لاءِ پنهنجن دوستن ۽ پيارن کي پنهنجي پويان لڪائي ڇڏي ٿي پر جيڪي وابستگين ۽ خود غرض خواهشن کان آزاد آهن، جيڪي ٻين کي خدا جي انساني اظهار طور پيار ڪن ٿا، اهي سمجهن ٿا ته موت ۾ انهن جا پيارا خدا ڏانهن موٽندا آهن ته جيئن سندس وسيع وسعت ۽ آزادي ۽ خالص خوشي جي هوائن جو ساهه کڻن.

اسان کي انهن مائٽن کي پيارا خيال موڪلڻ گهرجن جيڪي فوت ٿي ويا آهن ۽ خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو انهن کي انهن جي نئين دنيا ۾ امن ۽ سڪون عطا ڪري. اهو ابرو جي وچ واري نقطي تي ڌيان سان ڌيان ڏيڻ ۽ آخرت ۾ پنهنجن پيارن کي روحاني پيغام موڪلڻ سان ڪري سگهجي ٿو. اسان کي انهن کي حوصلا افزائي ۽ پيار جا خيال پڻ موڪلڻ گهرجن جيڪڏهن اسان جا پيغام مسلسل آهن، ته اهي ضرور انهن کي محسوس ڪندا ۽ اسان جي جذبات جو جواب ڏيندا ڇو ته اهي، بدلي ۾، اسان بابت سوچيندا ۽ اسان جي خواهش ڪندا

آهن، جيئن اهي خوش ٿيندا آهن جڏهن اسان انهن کي ياد ڪندا آهيون انهن کي پيار خواهش جا پيغام موڪليندا آهيون.

 اهو ڏينهن ايندو جڏهن خدا انهن کي ٻيهر گڏ ڪندو جيڪي هڪ ٻئي سان پيار ڪندا آهن، پوءِ اسان کي خبر پوندي ته هي انساني زندگي سڀ ڪجهه موجود ناهي، پر صرف هن زندگي ايندڙ زندگي اسان جي دوستن پيارن سان هڪ دائمي اڻ ٽٽل رشتي جي زنجير هڪ ڪڙي آهي.

توهان تي سلام هجي

منصفانه نتيجو

ذهن هر شيءِ ناهي ٿو نئين سر ايجاد ڪري ٿو، تنهن ڪري ان کي صحيح طريقي سان هدايت ڪئي وڃي ته جيئن اهو پيدا نه ڪري

صرف سٺا خيال شيون جيڪڏهن توهان ڪنهن خيال کي، ارادي عزم سان جهليو ٿا، ته اهو

اهو هڪ ظاهري محسوس شڪل اختيار ڪندو جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي مرضي کي مقصدن لاءِ استعمال ڪرڻ جي قابل هوندو.

هميشه مفيد تعميري هجڻ ڪري، هو پنهنجي قسمت جو مالڪ بڻجي ويندو آهي.

پنهنجي ارادي کي چارج ڪرڻ ان کي مضبوط اثرائتو بڻائڻ جا ٽي اهم طريقا آهن:

هڪ سادي نوڪري يا پيشو چونڊڻ جيڪو اڳ مشق ڪرڻ مهارت حاصل ڪرڻ ناممڪن هو، ان جو عزم

انهي نوڪري يا پيشي ڪاميابي

پهرين، پڪ ڪريو ته جيڪو چونڊيو ويو آهي اهو حاصل ڪرڻ جي قابل آهي، پوءِ ناڪامي جي منهن همت نه هاريو.

ناڪامي

هڪ مقصد تي ڪوششون مرڪوز ڪرڻ □ ان کي حاصل
ڪرڻ لاءِ سڀني موجود توانائين □ موقعن کي استعمال ڪرڻ

اهو مقصد آهي.

اهو تمام ضروري آهي ته هميشه يقيني بڻايو وڃي،
خاموش نفس جي گهرائي □، ته هڪ شخص ڇا چاهي ٿو □
ڪوشش ڪري ٿو.

سندس درخواست سندس بهترين مفاد □ □ خدائي مرضي
جي مطابق آهي پوءِ هو پنهنجي پوري طاقت استعمال ڪري
سگهي ٿو.

سندس مقصد حاصل ڪرڻ جي خواهش، جڏهن ته سندس
ذهن خدا تي مرڪوز رکيو وڃي، جيڪو سڀني طاقت جو
سرچشمو آهي

ڪاميابيون □

خوف زندگيءَ جي توانائي کي ڪمزور ڪري ٿو.

انساني ذهن توانائي يا اهم سرگرمي جو هڪ وسيع ذخيرو
آهي. هي سرگرمي آهي

عضلات جي حرڪت □ دل، ڦڦڙن □ ڊائيفرام جي ڪم □ ان
جو مسلسل استعمال

سيلولر ميٽابولزم □ رت جي ڪيميائي رد عمل، □ حسي
□ عضون جي ڪم

ان کان علاوه، اهم توانائي جو هڪ وڏو مقدار خرچ (نسون)
ڪيو ويندو آهي

سوچ، جذبو، □ مرضي

خوف اهم سرگرمي کي ڪمزور ڪري ٿو، اهو فعال ارادي
جي سخت ترين دشمنن مان هڪ آهي، خوف تي ٻڌل آهي

عام طور تي اعصاب ڏانهن باقاعدي وهندڙ حياتياتي
سرگرمي کي دٻائڻ □ روڪڻ سان، اهو ظاهر ٿئي ٿو ته جيئن

اهو مفلوج ٿي ويو آهي، تنهنڪري جسم سست ٿي ويندو آهي ان جي زندگي خاص طور تي گهٽجي ويندي آهي.

خوف توهان جي خوف جي سبب کان نجات حاصل ڪرڻ مدد نٿو ڪري، اهو ارادي کي ڪمزور ڪري ٿو دماغ کي وڌيڪ متحرڪ ڪري ٿو.

جسم جي عضون ڏانهن رڪاوٽ سگنل موڪلڻ لاءِ خوف دل کي پڪڙي ٿو عمل کي روڪي ٿو.

جڏهن شعور خدا تي مرڪوز رهي ٿو ته هاضمي ڪيتريون ئي جسماني خرابيون پيدا ٿين ٿيون.

اسان ڪنهن کان به نه ڊڄنداسين اسان هر رڪاوٽ رڪاوٽ کي همت ايمان سان پار ڪري سگهنداسين.

خواهش هڪ خواهش آهي جنهن توانائي جي ڪوٽ آهي هڪ ارادو ڪجهه ڪرڻ جو عزم آهي: خواهش کي پورو ڪرڻ يا

ٻئي طرف، خواهش جو اظهار هن طرح ڪري سگهجي ٿو: "مان بي صبري سان ڪم ڪريان ٿو جيستائين مان اهو حاصل نه ڪريان جيڪو مان چاهيان ٿو"

مون کي اهو گهرجي" جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي مرضي " جي تربيت ڪري ٿو، ته هو اهم سرگرمي جي قوتن کي آزاد ڪري سگهي ٿو.

ان جي رهنمائي ڪرڻ، صرف ڪجهه ڪرڻ کان سواءِ جيڪو ضروري آهي ان جي خواهش نه ڪرڻ

اها شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ

ناڪامي کان پوءِ نئين ڪوششون حقيقي واڌ پيدا ڪن ٿيون

ناڪامي کي به قوت ارادي جسماني روحاني واڌ ويجهه لاءِ هڪ اتپريرڪ جو ڪم ڪرڻ گهرجي جڏهن ناڪامي ٿيندي آهي

ڪنهن به منصوبي لاءِ، سڀني لاڳاپيل عنصرن، حالتن ۾ حالتن جو تجزيو ڪرڻ فائديمند آهي ته جيئن انهن کي ختم ڪري سگهجي.

مستقبل ۾ ساڳين غلطين کي ورجائڻ جي امڪان کي مڪمل طور تي ختم ڪرڻ ناڪامي کي غير فعال ڪرڻ سڀ کان وڏيڪ مناسب طريقو آهي.

ڪاميابي جا ٻج پوکڻ لاءِ سڀ کان وڏيڪ زرخيز موسم ۾

حالتن جي ذڪن ۾ مُڪن سان زخم ۾ زخم تي سگهن ٿا، پر ماڻهوءَ کي اطمينان برقرار رکڻ گهرجي.

سڏو ۾ مٿو مٿي ڪٽي اسان کي ڪوشش ڪرڻ نه ڇڏڻ گهرجي، پر پيهر ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

ان کان علاوه، قطع نظر ته اسان ڪيترا ڀيرا ناڪام ٿيون ٿا، اسان کي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جڏهن اسان سوچيون ٿا ته

اسان ۾ وڌيڪ جدوجهد ڪرڻ جي طاقت ناهي، جيستائين اسان کي اندر ۾ اهو محسوس نه ٿئي ته اسان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪئي آهي.

اسان پنهنجي پوري ڪوشش ڪئي، ۾ اسان پنهنجي پوري ڪوشش ڪنداسين جيستائين اسان جون ڪوششون ڪاميابي سان تاج نه لهن.

اسان کي پنهنجي زبردست ارادي جي طاقت کي استعمال ڪندي، زندگي جي جنگ ۾ آخر تائين ثابت قدم رهڻ گهرجي.

زندگيءَ جي سڀني مشڪلاتن تي قابو پائڻ

ناڪامي کان پوءِ نئين ڪوششون حقيقي ترقي ڏانهن وٺي وينديون آهن، پر انهن ڪوششن کي هم آهنگ ۾ متحرڪ ڪرڻ گهرجي.

محتاط ڌيان ۾ اثرائتي متحرڪ ارادي سان

جيتوڻيڪ توهان هاڻي تائين ناڪام ٿيا آهيو، اهو غير دانشمندي آهي ته وڙهڻ بند ڪيو وڃي □ ناڪامي کي قسمت سمجهيو وڃي.

□ قسمت جو قسم، ڪنهن به شخص لاءِ وقت هجڻ تائين جدوجهد ڪرڻ ڇڏي ڏيڻ کان بهتر آهي ته هو وڙهندي مرجي.

هو وڏيڪ ڪم ڪري سگهي ٿو، چاڪاڻ ته سندس ڪوششون سندس موت کان پوءِ به نئين زندگي □ جاري رهنديون.

ڪاميابي □ ناڪامي هڪ شخص جي ماضي □ ڪيل ڪمن جو منصفانه نتيجو آهي، ان کان علاوه جيڪو

هو هاڻي اهو ڪري رهيو آهي تنهن ڪري، ڪاميابي جي خيالن کي جاڳائڻ گهرجي □ گذريل اوتارن کان ري چارج ڪرڻ گهرجي.

موجوده زندگي □ ناڪامي جي خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي قابل ٿيڻ لاءِ سرگرمي □ جوش سان

هڪ ڪامياب ماڻهو کي درپيش مشڪلاتون □ پريشانيون پين جي تجربي کان وڌيڪ ٿي سگهن ٿيون.

ناڪام ماڻهو ان کي منهن ڏنو پر پهرين شخص پاڻ کي ناڪامي جي خيال کي مڪمل طور تي رد ڪرڻ جي تربيت ڏني.

□ هر وقت تفصيل سان

ذهن کي مايوسي □ نااميدي کان فتح □ فتح ڏانهن، پريشاني کان سکون ڏانهن منتقل ڪرڻ گهرجي.

ذهني مونجهاري □ نفسياتي پريشاني کان وٺي ذهني توجه تائين، مونجهاري □ انتشار کان

امن ڏانهن، □ امن کان پاڪ روحاني نعمت ڏانهن

جڏهن توهان وٽ هي خود علم هوندو، ته توهان جي زندگي جو مقصد ڪاميابي سان تاج پوش □ حاصل ٿي ويندو.

شاندار

نفسياتي تجزيي جي ضرورت

جيڪي ڪامياب ٿيڻ چاهين ٿا، اسان انهن لاءِ هي صلاح پيش ڪريون ٿا:

ڪاميابي جو ڀيو راز نفسياتي تجزيو آهي. خود شناسي هڪ آئينو آهي جنهن ذريعي ڪو به ڏسي سگهي ٿو.

۾ توهان جي ذهن جون لڪيل ڪوتائيون، جيڪي ڀي صورت توهان کان لڪيل رهنديون، ظاهر ٿين ٿيون. ناڪامي جي نقطن ڪي سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪريو.

سٺي ۾ خراب رجحانن ۾ رجحانن ۾ فرق ڪريو پاڻ جو تجزيو استعمال ڪريو سمجهڻ لاءِ ته توهان هاٿي ڪٿي بيٺا آهيو.

توهان ڇا حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ۾ ڪهڙيون رڪاوٽون توهان جي رستي ۾ آهن؟ پنهنجي اصل ڪم جي نوعيت ڪي بيان ڪريو.

زندگي ۾ پنهنجي مقصد ڪي چاٹو هڪ مستند شخصيت جون سڀئي خوبيون حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو.

۾ عظيم، جذبن ۾ خواهشن کان بي نياز، جڏهن ته پنهنجي ذهن ڪي خدا سان هم آهنگي ۾ هم آهنگي ۾ رکي ٿي.

توهان پنهنجي گهربل مقصد جي رستي تي تيزي سان، محفوظ ۾ اعتماد سان اڳتي وڌندا.

آخري مقصد خدا تائين رستو ڳولڻ آهي پر فرض ۾ ذميداريون آهن.

انهن شين ڪي هن دنيا ۾ پورو ڪرڻ ۾ پورو ڪرڻ گهرجي، ارادي سان گڏ شروعات اسان جي مدد ڪندي.

انهن واعدن ڪي بيان ڪرڻ ۾ انهن ڪي مڪمل حد تائين پورو ڪرڻ

تخليقي شروعات جي طاقت

شروعات ڇا آهي؟ اها هڪ شخص جي اندر هڪ تخليقي
صلاحيت آهي: خالق کان هڪ چنگاري.

لامحدوديت اهڙي شيءِ ناهڻ جي صلاحيت عطا ڪري ٿي
جيڪا اڳ ڪڏهن به ڪنهن نه ناهي آهي، جيئن اها عطا ڪري
ٿي

نئين ۽ تخليقي طريقي سان ڪم ڪرڻ جي ترغيب هڪ
روح سان هڪ شخص جون ڪاميابيون

هي شروعات هڪ شوٽنگ اسٽار وانگر شاندار ۽ حيرت
انگيز ٿي سگهي ٿي ۽ اهو ڪجهه پيدا ڪرڻ لڳي ٿو

ڪنهن به شيءِ کان، اهو ثابت ٿئي ٿو ته جيڪو ناممڪن
لڳي ٿو اهو واقعي ممڪن آهي استعمال ڪندي

انسان روح جي سڀ کان وڏي تخليقي قوت آهي.

شروعات ۽ جدت جو جذبو هڪ شخص کي آزاد ۽ خودمختيار
طور تي پنهنجن پيرن تي بيهڻ جي قابل بڻائي ٿو؛

ڪاميابي جي خاصيتن مان هڪ

خدا جي تصوير هر ڪنهن ۾ آهي

ڪيترائي ماڻهو پنهنجن ڪمزورين کي معاف ڪندا آهن
جڏهن ته بي رحمي سان ٻين جي مذمت ڪندا آهن اسان کي
هن کي رد ڪرڻ گهرجي.

موقف اهو آهي ته ٻين جي غلطين کي نظرانداز ڪيو وڃي
(جيڪي ماڻهن لاءِ نقصانڪار نه آهن) ۽ پنهنجون خاميون هيٺ
رکيون وڃن.

خوردبيني

ڪڏهن ڪڏهن ٻين جو تجزيو ڪرڻ ضروري هوندو آهي، پر
اهڙي صورت ۾، ماڻهوءَ کي پنهنجا خيال پاڻ تائين رکڻ گهرجن.

تعصب ۽ امتياز کان پاڪ، منصفانه ۽ غير جانبدار سوچ
آئيني وانگر آهي.

صاف، اٽل آئينو، تڪڙي مذمت ڪان بي خوف □ اهو سڀ ڪجهه جيڪو ان آئيني □ ظاهر ٿئي ٿو

اهو ظاهر ٿيندو جيئن اهو اصل □ آهي، بغير ڪنهن سينگار يا بگاڙ جي.

اچو ته هر انسان □ خدا جي تصوير ڏسون، قطع نظر ڪنهن به نسل يا مذهب جي، اسان پيار جي مٺاس جو مزو چکنداسين.

پاڪ اهو آهي جڏهن اسان انسانيت سان پنهنجي اتحاد کي محسوس ڪريون ٿا، نه ته اڳ □ باهمي خدمت □.

اسين ننڍي خودي (انا) کي وساري ڇڏيندا آهيون □ هڪ عظيم خودي کي ڇهندا آهيون جنهن جي ڪا به حد يا پابندي ناهي.

هن ڏانهن: الاهي روح جيڪو سڀني انسانن کي متحد ڪري ٿو □ انهن کي گڏ ڪري ٿو

ذهني عادتون انساني زندگي کي ڪنٽرول ڪن ٿيون

انساني عادتن □ ڪاميابي کي تيز ڪرڻ يا دير ڪرڻ جي طاقت آهي، اهو عارضي الهام نه آهي يا

روشن خيال، حقيقت □ روزاني ذهني عادتون، اسان جي زندگين جو رخ طئي ڪن ٿيون.

ذهني عادتون هڪ ذهني مقناطيس آهن جيڪي ڪجهه قسمن جي شين □ ماڻهن کي اسان ڏانهن ڇڪينديون آهن.

□ حالتون سٺيون سوچڻ جون عادتون اسان کي سازگار □ فائديمند موقعن کي راغب ڪرڻ جي قابل بڻائين ٿيون، پر

خراب ذهني عادتون اسان کي دنياوي مزاج □ رجحان رکندڙ ماڻهن جي ويجهو آڻين ٿيون، □ اهڙين حالتن جي ويجهو آڻين ٿيون جيڪي

تجويز ڪيل

خراب عادتن کي ختم ڪري سگھجي ٿو □ انهن جي طاقت ڪي ختم ڪري سگھجي ٿو ڪنهن به شيءِ کان پاسو ڪندي جيڪا انهن کي متحرڪ ڪري سگهي ٿي.

يا ان کي بحال ڪريو، مسلسل ان تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ ان کان پوءِ، ذهن کي عادت ڏانهن هدايت ڪئي ويجي.

مهرباني □ ان کي مسلسل ترقي ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ جيستائين اهو اسان جي زندگين جو هڪ لازمي حصو نه بڻجي وڃي، اهو ڪجهه آهي جيڪو اسان ڪري سگھون ٿا.

مٿس پروسو ڪريو □ مٿس پروسو ڪريو

اسان جي اندر به مخالف قوتون هڪ بي رحم جدوجهد □ آهن: هڪ قوت جيڪا اسان کي اهو ڪرڻ تي مجبور ڪري ٿي جيڪو اسان کي نه ڪرڻ گهرجي.

اسين اهو ڪريون ٿا، □ ٻيا اسان کي صلاح ڏين ٿا ته اسان کي ڇا ڪرڻ گهرجي، اهڙيون شيون جيڪي وڌيڪ

ڏکيائي پهرين آواز برائي جو آواز آهي، جڏهن ته ٻيو آواز نيڪي يا خدا جو آواز آهي.

روزانو سکڻ وارن سخت سبقن ذريعي، اسان واضح طور تي ڏسون ٿا ته خراب عادتون هڪ وڻ کي پرورش ڏين ٿيون.

لامحدود مادي خواهشون، جڏهن ته سٺيون عادتون خواهشن جي وڻ کي پالينديون آهن

□ بلند روحاني خواهشون ڪوششون صحيح ترقي تي وڌيڪ وڌيڪ ڌيان ڏيڻ گهرجن □.

برڪت واري روحاني وڻ لاءِ، ته جيئن هڪ ڏينهن اسان بالغ خود علم جا ميوا حاصل ڪري سگھون.

بڪ

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي هر قسم جي خراب عادتن کان آزاد ڪري سگهي ٿو، □ جيڪڏهن هو سڀ ڪجهه ڪري سگهي ٿو

جيڪو سٺو ۽ شريف آهي اهو پيار آهي جيڪو شرافت ۽ مهرباني ذريعي ٺئي ٿو، نه ته ان ڪري جو برائي ڏک ۽ افسوس آڻيندي آهي.

هو روح ۽ وڌندو ۽ رستي تي اڳتي وڌندو.

ڪو به ماڻهو تڏهن آزاد ٿيندو جڏهن هو پنهنجي مرضي سان ۽ مرضي سان پنهنجون خراب عادتون ڇڏي ڏيندو. اهي صرف تڏهن آزاد هوندا جڏهن

هو هڪ مالڪ بڻجي ويندو آهي، پنهنجي جذبات، سوچن ۽ مرضي کي حڪم ڏيڻ جي قابل هوندو آهي ته جيڪو ضروري آهي اهو ڪري.

هن اهو ڪيو، جيتوڻيڪ اهو سندس خواهشن جي خلاف هو، ۽ خود ضابطي ۽ خود قابو جي طاقت

دائمي آزاديءَ جا ٻج اندر ۾ لڪل آهن

مون هاڻي تائين ڪاميابي جي ڪيترن ئي اهم خاصيتن جو ذڪر ڪيو آهي: مثبت سوچ، فعال ارادو،

نفسياتي تجزيو، شروعات، ۽ خود ضابطو ڪيترائي ڪتاب انهن مان هڪ يا وڌيڪ تي زور ڏين ٿا

انهن خاصيتن کان وڌيڪ، پر اهو عنصرن جي پويان الاهي طاقت کي تسليم نٿو ڪري

اها ڪاميابي آهي ڪاميابي حاصل ڪرڻ ۾ خدائي مرضي سان مطابقت سڀ کان اهم عنصر آهي.

خدائي مرضي اها قوت آهي جيڪا زمين ۽ ان تي موجود هر شيءِ، ۽ ڪائنات ۽ ان ۾ موجود هر شيءِ کي هلائي ٿي. اها خدا جي مرضي آهي.

اهو خدا آهي جيڪو خلا ۾ تارن کي هلائي ٿو، ۽ اهو سندس مرضي آهي جيڪا سيارن کي انهن جي رستن تي هلائي ٿي.

۽ پيدائش، واڌ ويجهه ۽ زوال جا چڪر زندگي جي سڀني شڪلن کي سنڀاليندا آهن. برڪت وارو خدا، ۽ برڪت وارو سندس مرضي. عقلمند ۽ سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ

توهان تي سلام، رحمت ۽ خدا جون برڪتون هجن

روحاني خوشي

روحاني وجد جو حقيقي تجربو

خدا اسان کي روحاني الهام جي طاقت سان نوازيو آهي: اسان جي اندر سندس موجودگي جي خوشي جو تجربو ڪرڻ جي صلاحيت پر وجود جي بڇڙي قوتن مختلف قسم جي غلط ۽ فريب واري تقليد ٺاهي آهي شراب ۽ منشيات جي عارضي خوشي سچي روحاني تجربن جي جعلي آهي شراب ۽ منشيات جو استعمال اڪثر ڪري جنسي عملن ۾ مشغول ٿيڻ جو سبب بڻجندو آهي جيڪي ذهن کي شديد جسماني شعور سان محدود ڪندي روحاني الهام جي حاصلات کي روڪيندا آهن.

ڪيترائي ماڻهو پريشانين کي ختم ڪرڻ ۽ ڏکوئيندڙ، پريشان ڪندڙ يادن کي ختم ڪرڻ لاءِ شراب پيئندا آهن پر هن قسم جي وسارڻ هڪ شخص جي فطري روحاني حڪمت کي وڃائي ٿو - ها، اهو انهن کان ان طاقت کي کسي ٿو جيڪا انهن کي انهن جي مسئلن تي قابو پائڻ ۽ دائمي خوشي ڳولڻ ۾ مدد ڪري ٿي.

خدا خوشي ۽ مسرت جو ذريعو آهي، ۽ هو چاهي ٿو ته اسان سندس هميشه تجديد ٿيندڙ نعمت جي ڳولا ڪريون ۽ ان کي پاڻ ۾ ڳوليون.

هڪ فريب ڏيندڙ، شيطاني ڪائناتي قوت آهي - شيطان، ابليس، دجال، يا دجال - جيڪا هن ڪائنات ۾ سڀني خوبصورت ۽ شاندار مظهر ۽ تصورات سان بيحد چڪتاڻ ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿي.

سڄي تخليق ۾، اسان چڱائي ۽ برائي جون ٻني قوتون هڪ ٻئي جي مخالفت ۽ تضاد ۾ ڏسون ٿا: خدا پيار پيدا ڪيو، ۽ شيطاني قوت نفرت پيدا ڪئي خدا مهرباني ۽ سخاوت پيدا ڪئي، ۽ شيطاني قوت خود غرضي ۽ خود محبت پيدا ڪئي خدا امن ۽ هم آهنگي پيدا ڪئي، ۽ شيطاني قوت اختلاف ۽ تڪرار پيدا ڪيو

اهو ڄاڻڻ سان، ڳولا ڪندڙ کي سمجهڻ گهرجي ته شراب ۽ منشيات سندس خوشي لاءِ انتهائي نقصانڪار آهن ڇاڪاڻ ته اهي حقيقي روحاني خوشي کي ڍڪيندا آهن ۽ دماغي سيلن کي نقصان پهچائيندا آهن، سندس ذهانت ۽ سمجهه تي منفي اثر وجهندا آهن. شراب يا منشيات جي استعمال جي هڪ خوراڪ به لت جو سبب بڻجي سگهي ٿي، خاص طور تي جيڪڏهن

گذريل زندگين مان انهن نقصانڪار شين جو رجحان هجي ته برائي شين ڪان پاسو ڪرڻ گهرجي چاڪاڻ ته اهي برائي آهن.

جڏهن توهان سچي روحاني خوشي جو تجربو ڪندا، ته توهان ڏسندا ته ڪو به ٻيو تجربو مقابلو نٿو ڪري سگهي. والدين کي هميشه پنهنجن ٻارن کي مراقبي ۽ شعوري سمجهه سيکارڻ سان روحاني شعور پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، نه ته اهي فريب ۽ ڪوڙي خوشين جي باهه سان ڪيڏڻ جي لالچ ۾ اچي وڃن.

سچي خوشي لامحدود آهي پر شراب ۽ منشيات مان حاصل ٿيندڙ خوشيون عارضي آهن ۽ انهن جي پٺيان صرف افسوس ۽ تباهي ڪندڙ جذبات ڇڏي وڃن ٿا.

هر رات، اسان جي پرسڪون ۽ پرسڪون ننڊ دوران، اسان کي امن ۽ خوشي جو ذائقو ملندو آهي جڏهن اسان گهري ننڊ ۾ پئجي ويندا آهيون، خدا اسان کي شعور جي هڪ شاندار، پرسڪون حالت ۾ رهڻ جي اجازت ڏيندو آهي، جنهن ۾ اسان هن دنيا جي سڀني پريشانين ۽ پريشانين کي وساري ڇڏيندا آهيون مراقبي ۾، اسان پنهنجي جاڳڻ جي ڪلاڪن دوران به ذهن جي هن برڪت واري حالت جو تجربو ڪري سگهون ٿا، ۽ ٻئي سطح تي امن جو مزو چکي سگهون ٿا.

جڏهن الاهي خوشي لهندي آهي، منهنجو ساهه پرسڪون ٿي ويندو آهي، ۽ منهنجو روح اُڏامي ويندو آهي، هڪ ئي وقت هزارين ننڊن جي خوشي جو تجربو ڪندي، تڏهن به مان پنهنجا عام حواس نه وڃايان ٿو. هي ڪائناتي تجربو انهن لاءِ مخصوص آهي جيڪي شعور جي اعليٰ ترين حالت حاصل ڪرڻ لاءِ گهري ڪوشش ڪن ٿا.

جڏهن توهان جو وجود خدا جي زبردست خوشي سان ڀرجي ويندو آهي، جسم مڪمل طور تي خاموش ٿي ويندو آهي، ساهه وهڻ بند ٿي ويندو آهي، خيال پرسڪون ٿي ويندا آهن، ۽ آهستي آهستي ختم ٿي ويندا آهن. مراقبو ڪندڙ پنهنجي روح جي حقيقت ۽ خالق سان پنهنجي قربت کي محسوس ڪندو آهي، تنهن ڪري هو الاهي نعمت مان پيئندو آهي ۽ خوشي جي خوشي جو مزو چکندو آهي جيڪو شراب جا هزارين دوز فراهم نٿا ڪري سگهن.

سراسري ماڻهو جاڳڻ ۽ ننڊ جي وچ واري حد تي اوندهه محسوس ڪندو آهي، ٿوري وقت لاءِ خوشحالي جو احساس محسوس ڪندو آهي، پر اهو احساس جلدي ختم ٿي ويندو آهي جيئن اهي گهري ننڊ ۾ هليا ويندا آهن. ننڊ مڪمل طور تي شعور جي نقصان نه آهي چاڪاڻ ته، جاڳڻ دوران، توهان کي خبر پوندي آهي ته توهان جي ننڊ آرامده هئي يا نه.

ننڊ جون ڪيتريون ئي حالتون آهن - ڪجهه هلڪيون، ڪجهه گهريون پر روحاني تجربا جيڪي هڪ شخص کي شعوري حالت □ خدا سان حاصل ٿين ٿا، اهي ننڊ يا ننڊ جي وڏي □ وڏي خوشي (ننڊ پوڻ کان اڳ جي ننڊ يا ننڊ) کان وڌيڪ خوشگوار □ تازگي ڏيندڙ آهن.

ننڊ جي اسرارن □ اسرارن کان ٻاهر اهي مقدس خوشيون لڪيل آهن.

مان ڪنهن به حالت □ رهي سگهان ٿو جيڪا مان چاهيان ٿو مان اڪثر ننڊ جي دنيا □ دنيا جي شعور جي وچ □ رهي ٿو: هڪ شاندار حالت □.

انساني ذهن جو دائرو وسيع □ لامحدود آهي، پر ماڻهو اڪثر ان کان بي خبر هوندو آهي. مان هڪ ئي وقت ٻه حالتون محسوس ڪري سگهان ٿو: گهري ننڊ □ مڪمل جاڳڻ يا مان سمهي سگهان ٿو، خواب ڏسي سگهان ٿو، □ ساڳئي وقت منهنجي چوڌاري ٿيندڙ هر شيءِ کي ٻڌي سگهان ٿو.

ڪڏهن ڪڏهن مان هڪ عام ماڻهو وانگر سمهندو آهيان، مان پڻ سمهي سگهان ٿو □ پاڻ کي مڪمل طور تي هوشيار ڏسي سگهان ٿو، اعليٰ حالت □، توهان جو جسم □ ذهن سمهي رهيا آهن، پر توهان هر شيءِ کان مڪمل طور تي واقف آهيو جيڪو ٿي رهيو آهي. اهو صرف شعوري □ عمدي طور تي شعور جي اعليٰ حالت □ داخل ٿيڻ □ شعوري □ عمدي طور تي جاڳڻ جي عام حالت ڏانهن موٽڻ جي صلاحيت پيدا ڪرڻ سان ئي ممڪن آهي.

مراقبي، اندروني سڪون، يا تخيل ذريعي واپس اچڻ جي امڪان کان سواءِ جسم ڇڏڻ کان ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هي خيال، جيڪو ڪجهه ماڻهن پاران فروغ ڏنو ويو آهي، بي بنياد آهي. جسم سان وابستگي ايتري مضبوط آهي جو ان کان بچڻ آسان ناهي جيتوڻيڪ شعوري شعور ختم ٿي وڃي، جيستائين لاشعوري ذهن ان سان ڳنڍيل رهي ٿو، تيستائين جسم کي مڪمل طور تي ڇڏڻ ممڪن ناهي.

جيڪڏهن توهان ڪنهن شيءِ کي تمام گهٽي شدت سان تصور ڪندا، ته اها شيءِ هڪ وهم بڻجي ويندي، ڪنهن به ذاتي حقيقت کان خالي. تخيل □ خود-علم جي وچ □ فرق کي سمجهڻ گهرجي. الاهي خود-علم جو ضروري ثبوت - توهان جي اندر خدا جي آگاهي جو - سچ پچ □ غير مشروط طور تي خوش رهڻ آهي.

جيڪڏهن توهان مراقبي □ وڌندڙ □ مسلسل خوشي محسوس ڪندا آهيو، ته ڄاڻو ته توهان پنهنجي روح □ خدا جي موجودگي جو تجربو ڪري رهيا آهيو. بهرحال، جيڪڏهن مقدس خوشي جي وهڪري □ ڪو وقفو يا رڪاوٽ آهي، ته اهو توهان جي شعور □ هڪ غير ملڪي عنصر جو ثبوت آهي جنهن کي اندروني خوشي بحال ڪرڻ لاءِ ختم ڪرڻ گهرجي.

روحاني استاد، جيڪو سچ پچ خدا کي ڄاڻي ٿو، ان جي هڪ خواهش آهي: انهن کي روحاني هدايت پيش ڪرڻ جيڪي ان جي ڳولا ڪن ٿا، انهن کي خدا بابت سوچڻ □ دل، روح، ذهن □ عمل □ ان جي ويجهو ٿيڻ جي حوصلا افزائي ڪرڻ. جيڪي به هن سان گڏ آهن اهي هن جي ذريعي خدا جون برڪتون حاصل ڪن ٿا، ڇاڪاڻ ته هو صرف خدا تعاليٰ جي هٿن □ هڪ عاجز اوزار آهي.

ڪو به صرف اهو سوچڻ سان خدا سان گڏ نه ٿو ٿي سگهي ته ڪنهن روحاني روشن خيالي حاصل ڪئي آهي خود سڌارو □ اخلاقي اصلاح اعليٰ درجن تائين پهچڻ لاءِ ضروري شرط آهن خدا کي ممڪن طريقي سان ڄاڻڻ □ ان کي حقيقي طريقي سان ڄاڻڻ □ وڏو فرق آهي اهو صرف عاجزي، دانائي، خلوص، نيڪ ڪردار □ دل جي خواهش ذريعي ئي آهي ته ڪو به ماڻهو واقعي خدا کي ڄاڻي سگهي ٿو اهو عاجز آهن جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا □ جن کي خدا تسليم ڪري ٿو.

جيڪي ماڻهو ڪائناتي شعور □ گهرائي سان داخل ٿين ٿا، اهي قدرتي طور تي غير معمولي روحاني صلاحيتون □ قدرتي قوتن تي ڪنٽرول پيدا ڪن ٿا، جڏهن ته، ڪو به ماڻهو جيڪو سچو الاهي شعور حاصل ڪري ٿو، پنهنجين طاقتن کي فخر ڪرڻ □ ڏيکارڻ لاءِ استعمال نٿو ڪري، بغير دانائي يا هوشياري جي.

عقلمند ماڻهو سمجهن ٿا ته خدا وجود □ واحد ايجنٽ آهي □ عاجزي سان، اهي ان کي غير معمولي تحفا قرار ڏين ٿا جيڪي هن انهن کي عطا ڪيا آهن.

ڇا وجود □ موجود هر شيءِ معجزو ناهي؟ □ ڇا انسان، صرف پنهنجي وجود جي ڪري، هڪ معجزو ناهي؟

جيڪڏهن انسان خدا جي پيدا ڪيل سڀني عجائبات سان مطمئن نه آهن، ته پوءِ بزرگن کي وڏيڪ معجزا ڇو ڪرڻ گهرجن؟

خدا جا نيڪ بزرگ ڪجهه به نه ڪندا آهن جيستائين خدا انهن کي اهو ڪرڻ لاءِ نه چوي، □ ڪڏهن ڪڏهن اهڙن سببن جي ڪري جيڪي غير واضح □ سمجهڻ □ مشڪل هوندا آهن.

مان هڪ مثال سان بيان ڪندس ته اعليٰ شعور لاشعوري شعور کان ڪيئن مختلف آهي.

اعليٰ شعور اها حالت آهي جنهن □ توهان - جاڳندي □ سمهندي □ مڪمل طور تي هوش □ - جسم □ ڪنهن به احساس کي پنهنجي مرضي سان □ بغير ڪنهن ٻاهرين محرڪ جي پيدا ڪري سگهو ٿا.

لاشعوري تخيل جي دائري □ (خوابن جي دنيا)، توهان گرم کير جو پيالو پي سگهو ٿا، پر اهو تجربو توهان تي مسلط ڪيو ويو آهي. اعليٰ شعور □،

توهان شعوري مرضي ذريعي ساڳي شيءِ، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جو تجربو ڪري سگهو ٿا.

جيستائين ڪو ماڻهو ائين ڪرڻ جي قابل نه هجي، ڪنهن کي پاڻ کي اهو سوچڻ □ دوکو نه ڏيڻ گهرجي ته ڪو اعليٰ شعور جي بلندين تي پهچي چڪو آهي رستو ڊگهو لڳي سگهي ٿو، پر هزارين ميلن جو سفر هڪ قدم سان شروع ٿئي ٿو □ جيستائين ڪو ماڻهو پراميد رهي ٿو، ڪا به رڪاوٽ گهربل مقصد جي حاصلات کي روڪي نٿي سگهي.

لڪين ماڻهو ننڊ دوران ظاهر ٿيندڙ لاشعوري ذهن جي عجائبات کان متاثر ٿين ٿا پر هڪ اعليٰ حالت □، توهان ڏسي سگهو ٿا يا ڄاڻي سگهو ٿا ته توهان ڇا چاهيو ٿا، تخيل ذريعي نه، پر حقيقت ذريعي مان هن ڪرسي تي ويٺي پنهنجي ذهن کي ڪنهن به جاءِ تي منتقل ڪري سگهان ٿو □ بلڪل ڏسي سگهان ٿو ته اتي ڇا ٿي رهيو آهي.

ڪڏهن ڪڏهن شاگرد لاشعور □ رهن ٿا، □ ڪڏهن ڪڏهن اهي اعليٰ شعور ڏانهن چڙهندا آهن □ ڪجهه چونڊيل آهن جيڪي اعليٰ شعور کان اڳتي وڌڻ □ ڪائناتي شعور حاصل ڪرڻ جي قابل آهن: الاهي روح جو دائرو، جنهن جو ڪو به اصل يا سبب ناهي.

خالص روحاني شعور جي حالت □، ڳولا ڪندڙ کي شين جو تجربو ڪرڻ لاءِ ڪنهن به اڳئين تخيل جي ضرورت ناهي جڏهن اهي ڪائناتي شعور سان متحد ٿين ٿا، انهن جي شعور وجود جي هر ايٽم سان وڌي ٿو □ ضم ٿي وڃي ٿو، پوري ڪائنات □ سيني مخلوقات کان شعوري طور تي واقف ٿي وڃي ٿو. هي تجربو شعور جي هڪ لامحدود واڌ آهي. جيڪي هن شعور جو تجربو ڪن ٿا اهي گاهه جي ريشائن □ جبلن جي چوٽين تي، انهي سان گڏ پنهنجي جسم جي هر سيل □ خلا □ هر ايٽم □ موجود محسوس ڪن ٿا.

پر ڪائناتي شعور ان کان به اڳتي آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي موجودگي کي سچي وجود □ محسوس ڪري سگهي ٿو

خوشي اهو به ڄاڻي ٿي ته وجود کان ٻاهر ڇا آهي.

اهو سيني کي شامل ڪندڙ الاهي شعور سان متحد ٿئي ٿو. توهان تي سلامتي هجي.

بصيرت اهو ذريعو آهي جنهن سان اسان شڪلن جي دنيا کي ڏسي سگهون ٿا، جيڪا پنجن حواسن يا عقل سان نه ٿي سمجهي سگهجي. اهو سچ آهي ته شڪلن جي دنيا حسي دنيا ان جي ذريعي ظاهر ٿئي ٿي، اهو سچ آهي ته بعد واري کي چاڻ جو مطلب آهي پهرين کي ڄاڻ، پر ٻنهي کي ڪيئن سڃاتو وڃي ٿو ان فرق آهي.

ڇا اسان واقعي حسي دنيا کي ان جي سڀني طول و عرض حسي تصور يا صرف سوچ ذريعي ڄاڻي سگهون ٿا؟ يقيناً نه فطرت   اسان جي پنهنجي جسمن اندر لامحدود سچائيون، واقعا، قانون رشتا آهن، جيڪي انسان ذات لاءِ مهر بند ڪتاب لڪيل راز آهن. تنهن ڪري اسان ڪيئن ممڪن طور تي روحاني دائرن کي سمجهي سگهون ٿا جيڪي سڀني خيالن حسي تصورن کان ٻاهر آهن؟

بصيرت روح جي اندر مان نڪرندي ڪم ڪندي آهي، جڏهن ته سوچ بغير ڪنهن شيءِ جي ايندي آهي. بصيرت اسان کي سچائي سان منهن ڏيڻ جي اجازت ڏئي ٿي، جڏهن ته سوچ اسان کي ان جي اڻ سڌي تصوير ڏئي ٿي.

بصيرت سچ کي هڪ مڪمل طور تي ڏسي ٿي ڇاڪاڻ ته هڪ عجيب شاندار تعلق (ان سچ جي وچ) آهي، جڏهن ته ذهن سچ کي ورهائڻ ٽڪرا ٽڪرا ڪرڻ جو ڪم ڪري ٿو.

هر انسان وٽ بصيرت جي طاقت آهي، جيئن انهن وٽ عقل آهي جيئن سوچ کي تربيت بهتر بڻائي سگهجي ٿو، تيئن بصيرت کي به پوکي ترقي ڪري سگهجي ٿي بصيرت ، اسان سچائي سان مڪمل هم آهنگ آهيون. نعمت جي دنيا ، تعداد اتحاد سان) اندروني قانونن سان جيڪي روحاني دنيا کي هلائيندا آهن، اسان پڻ خدا سان مطابقت آهيون.

اسان پنهنجي وجود کي ڪيئن معلوم ڪريون ٿا؟ ڇا اهو حسي تصورن ذريعي آهي؟ ڇا اسان جا حواس اسان کي اسان جي وجود جي خبر ڏين ٿا اسان جي وجود جي شعور جو ذريعو ظاهر ڪن ٿا؟ يقيناً نه. وجود جو احساس حواسن تي منحصر ناهي، جيڪي شعوري طور تي ڪنهن به شيءِ کان واقف نه ٿي سگهن ٿا جيستائين اسان جي پهرين سمجهه نه هجي ته اسان پاڻ احساس جي عمل جو حصو آهيون.

ڇا حسي ادراڪ سوچڻ جو عمل اسان کي ٻڌائي ٿو ته اسان موجود آهيون؟ يقيناً نه، ڇاڪاڻ ته ذهن جو ڊيٽا حسي

تاثرن تي مشتمل آهي اهي - جيئن اهو نڪتو - اسان کي ثابت ڪرڻ جي قابل نه آهن ته اسان موجود آهيون.

سوچڻ جو عمل اسان کي وجود جي آگاهي نٿو ڏئي سگهي ڇاڪاڻ ته وجود سوچڻ جي عمل ئي شامل آهي جڏهن اسان پاڻ کي ٻاهرين دنيا سان پيش ڪندا آهيون دليل ڏيڻ يا اهو نتيجو ڪڍڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان موجود آهيون، وجود جي آگاهي سوچ استدلال جي عمل ئي موجود آهي سوچ جي حدن حواسن جي ناڪامي کي ڏسندي، اسان ڪيئن ڄاڻون ٿا ته اسان موجود آهيون؟ جواب صرف روح جي بصيرت آهي. هي علم وجدان جو مظهر آهي. اهو عقل حواسن کان مٿانهون آهي، جن جو بصيرت کان سواءِ ڪو به وجود ناهي.

بصيرت کي بيان ڪرڻ ڏکيو آهي ڇاڪاڻ ته اهو اسان سڀني جي تمام ويجهو آهي اسان مان هر ڪو اهو محسوس ڪري ٿو ڇا اسان کي خبر ناهي ته وجودي شعور ڇا آهي؟ اهو تعريف کي رد ڪرڻ لاءِ ايترو واقف آهي جيڪڏهن توهان ڪنهن کان پڇيو ته اهي ڪيئن ڄاڻن ٿا ته اهي موجود آهن، ته اهي جواب نه ڏئي سگهندا اهي ڄاڻن ٿا، پر اهي ان جي تعريف نٿا ڪري سگهن اهي شايد ان کي بيان ڪرڻ اظهار ڪرڻ جي ڪوشش ڪن، پر انهن جا لفظ اهو نه ٿا پهچائي سگهن جيڪو اهي پاڻ محسوس ڪن ٿا. بصيرت پنهنجي سڀني شڪلن اظهارن هي صلاحيت رکي ٿي.

چوٿون طريقو، جيڪو ٻئي هنڌ بيان ڪيو ويو آهي، بصيرت تي ٻڌل آهي جيترو وڌيڪ اسان ان تي ڌيان ڏينداسين، اوترو ئي اسان خدا کي سڃاڻي سگهنداسين.

بصيرت ذريعي، ماڻهو خدا کي سڃاڻي ٿو، حسي مثالي دنيا جي وچ هڪ تعلق قائم ٿئي ٿو. بعد واري کي حسي دنيا ان جي ذريعي سمجهيو ويندو آهي. پوءِ حواسن جو اثر ختم ٿي ويندو آهي، پريشان ڪندڙ خيال غائب ٿي ويندا آهن، اسان خدا کي سڃاڻون ٿا - خوشي جو ذريعو - اسان جي اندر هڪ سڀني هڪ جي شعور پيدا ٿئي ٿو. هي اها بصيرت آهي جيڪا دنيا جي نبين، عظيم شخصيتن عالمن وٽ آهي.

ٽيون طريقو، يا غور فڪر جو طريقو جيڪو اڳ بيان ڪيو ويو آهي، اسان کي بصيرت جي دنيا وٺي ويندو آهي جڏهن اسان ان کي محنت سرگرميءَ سان مشق ڪندا آهيون، پر اهو هڪ اڻ سڌي طريقو آهي ان کي اسان پيدا ڪرڻ لاءِ وڌيڪ

وقت جي ضرورت آهي ته سڌي بصيرت يا ڄاڻ ذريعي ڇا ٿئي ٿو.

تنهن ڪري، بصيرت ذريعي اسين خدا کي سندس سڀني ظهور □ سچائي سگهون ٿا. اسان جا حواس ڪيس اسان تي ظاهر ڪرڻ جي قابل نه آهن، ڇاڪاڻ ته اهي صرف سندس ظاهري ظهور کي سمجهن ٿا. ڪا به عقل يا دليل واقعي خدا کي نٿو ڄاڻي سگهي، ڇاڪاڻ ته عقل حواسن جي معلومات □ ڊيٽا کان ٻاهر نه ٿي سگهي. اهو صرف حسي تاثرن کي منظم □ تشريح ڪري سگهي ٿو.

جڏهن حواس اسان کي خدا جي ويجهو آڻڻ □ ناڪام ٿين ٿا، ته عقل به ناڪام ٿئي ٿي ڇاڪاڻ ته اها انهن تي پروسو ڪري ٿي. تنهن ڪري، اسان کي خدا کي سندس بابرڪت روپ □ سندس ڀين ظهور □ ظاهر ڪرڻ لاءِ اندروني بصارت ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن ته، هن وجداني تصور □ ڪيتريون ئي رڪاوٽون آهن، جهڙوڪ بيماري، ذهني ڪمزوري، شڪ، سستي، مادي خواهشون، منحرف خيال، □ عدم استحڪام. اهي رڪاوٽون يا ته وراثت □ مليون آهن يا ٻين سان صحبت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. نقصانڪار □ غير صحت مند شين جي طرف اسان جي وراثت □ آيل رجحانن کي مضبوط ذهني ڪوشش ذريعي ختم ڪري سگهجي ٿو، جيئن اسان قوت ارادي ذريعي ناڪامي □ مايوسي تي قابو پائي سگهون ٿا. صحيح ڪوشش □ سٺن ماڻهن جي صحبت سان - جيڪي خدا لاءِ وقف آهن - اسان روح جي باغ مان خراب عادتون ڪڍي سگهون ٿا □ انهن جي جاءِ تي سٺيون عادتون پوکي سگهون ٿا.

جيستائين اسين انهن سان گڏ نه ٿيون جن پنهنجي زندگيءَ □ سچ کي ڏٺو، ڇهيو □ سمجهيو آهي، اسان کي شايد خبر نه هجي ته اهو سچ ڇا آهي.

ڄاڻ جو جذبو هر ڪنهن □ موجود آهي، □ هن دنيا □ هر ماڻهو سچ جو ڳولائو آهي، جيڪو سندس ابدي ورثو آهي، □ هو مسلسل ان جي ڳولا □ آهي، عقلمندي سان يا بيوقوفي سان، جيستائين هو ان کي ڳولي نه ٿو □ ان کي مڪمل طور تي بحال نه ڪري.

اجا دير نه ٿي آهي جيڪي ڪوشش ڪندا آهن اهي ڪامياب ٿيندا آهن، ۽ جيڪي ثابت قدم رهندا آهن اهي پنهنجي منزل تي پهچندا آهن!

نظر نه ايندڙ انسان

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

انسانن کي اک سان نظر نه ايندڙ مخلوق طور ڏسڻ جو خيال غير فطري ۽ غير منطقي لڳي ٿو. اسان هر روز جسماني مخلوق جي طور تي پاڻ کي ڏسندا آهيون پر ڪيترائي طريقا آهن جن ۾ اسان پنهنجي لڪيل، ضروري فطرت کي ظاهر ڪندا آهيون.

مثال طور، جيڪڏهن توهان پنهنجون اکيون بند ڪريو ٿا، ته توهان جو جسم توهان لاءِ نظر نه ايندو آهي. پوءِ توهان کي ڪيئن خبر پوندي ته توهان موجود آهيو؟ توهان پنهنجي جسم جو وزن محسوس ڪندا آهيو، ۽ توهان ٻڌي، بوءِ، ذائقو ۽ محسوس ڪري سگهو ٿا، پر توهان صرف سوچ ۽ احساس ۾ پاڻ آهيو. توهان هڪ لڪيل مرڪز آهيو جنهن جي چوڌاري ڪيترائي خيال گردش ڪن ٿا. هاڻي پنهنجون اکيون کوليو. سوال اهو آهي ته: ڇا توهان اهو روپ آهيو جيڪو توهان ڏسو ٿا، يا اهو اندروني وجود جيڪو توهان هڪ لمحو اڳ اکين بند ڪري محسوس ڪيو هو؟

ظاهري انسان جي ڪا خاص اهميت ناهي. لڪيل پاڻ، يا روح، اهو آهي جيڪو واقعي اهم آهي. سمهڻ دوران، توهان نظر ايندڙ انسان کان بي خبر آهيو، پر توهان پاڻ کان واقف آهيو ڇاڪاڻ ته جاڳڻ تي توهان کي خبر آهي ته توهان جي ننڊ پرامن ۽ پرسڪون هئي يا نه. تنهن ڪري، توهان جو لڪيل پاڻ حقيقي آهي. هن پوشيده پاڻ کان سواءِ، توهان جي نظر ايندڙ تصوير جي ڪا به معنيٰ يا اهميت نه هوندي.

لڪيل خود کانسواءِ، جسم بيڪار هوندو، هڪ بي جان لاش يا هڪ سخت لاش وانگر.

لڪيل، اندروني خود سچو آهي پر، عجيب ڳالهه اها آهي ته، ماڻهو هن لڪيل خود جي نوعيت جو تجزيو ڪرڻ جي ڪا به ڪوشش نٿا ڪن! انهن جو ڌيان مڪمل طور تي جسماني شڪل تي مرڪوز آهي، جنهن کي اهي آساني سان ڇهي ۽ ڏسي سگهن ٿا. تنهن ڪري، اهي پنهنجا ڏينهن ۽ راتيون پنهنجي جسماني جسم ۽ ان جي ضرورتن جي خدمت ۾ گذاريندا آهن،

ڪڏهن به اهو سوچڻ کان نه روڪيندا آهن ته اڻ ڏٺل اندروني خود سچي حقيقت آهي.

جسماني جسم جي اندر روشني جو هڪ جسم آهي جيڪو ساڳئي مشابهت سان آهي جيتوڻيڪ انساني نظر کان پوشيده آهي، اهو روح جو گره يا آسماني ڍڪ آهي.

جن ماڻهن جي آڱر ڪٽي وئي آهي، اهي محسوس ڪن ٿا ته اهو اڃا تائين موجود آهي، ڪو به ماڻهو جيڪو هڪ عضوو وڃائي چڪو آهي، اهو احساس ڄاڻي ٿو جسم جي هر عضوي جو هڪ لڪيل، آسماني هم منصب يا هم منصب آهي جسماني دل جي پويان هڪ لڪيل دل آهي، جنهن کان سواءِ نظر ايندڙ دل نه هارائي سگهي ٿي انسانن وٽ نظر، ٻڌڻ، دماغ، هڏا ۾ اعصاب جا پوشيده عضوا آهن، اهي عضوا، جيڪي روشني ۾ سرگرمي جا ٿشو آهن، انسان جي پوشيده گره جسم کي ٺاهيندا آهن گره يا آسماني جسم بلڪل نظر ايندڙ جسماني جسم وانگر آهي فرق اهو آهي ته ان جو چمڪندڙ، اهم روپ انتهائي نازڪ آهي.

جڏهن جسم ڪنهن معذوري ۾ مبتلا هجي، ته ڪنهن کي به پاڻ کي اهو يقين نه ڪرائڻ گهرجي ته سندس نظر هلي وئي آهي يا ڪو هٿ وڃائي چڪو آهي. اڻ ڏٺل اکيون ۾ هٿ اڃا تائين موجود آهن جيتوڻيڪ جسماني هٿ مفلوج ٿي سگهي ٿو، اڻ ڏٺل هٿ معذور نه آهي. ڪڏهن به اهو نه مڃو ته اڻ ڏٺل عضوا ڪنهن به طرح جسماني عضون جي بيماري کان متاثر ٿين ٿا، ڇاڪاڻ ته منفي سوچون جسماني جسم جي عضون ڏانهن شعوري اهم توانائي جي وهڪري کي روڪينديون.

بجلي جو وهڪرو تار مان وهندو آهي ڪهڙو وڌيڪ اهم آهي: تار يا بجلي؟ تار صرف بجلي کي ان مان گذرڻ جي اجازت ڏيڻ لاءِ موجود آهي بجلي جو وجود تار تي منحصر ناهي ساڳئي طرح، جسم اڻ ڏٺل وجود، روح، جي استعمال لاءِ موجود آهي، ۾ ان جي برعڪس نه.

بدقسمتي سان، هي لڪيل پاڻ جسم سان ڳنڍيل آهي! ٻي صورت ۾، اسان پاڻي تي هلي سگهون ٿا، خلا ۾ اڏامي سگهون ٿا، ۾ جسم ڏانهن واپس وڃون ٿا.

پردي ۾ بند خوديءَ جو آسماني جسم پنهنجي جسماني هم منصب کان گهڻو وڌيڪ حسي تصور رکي ٿو. انسانن اهڙيون مشينون ناهيون آهن جيڪي، ڪجهه حالتن ۾، جسماني جسم

کان تمام گهٽيون بهتر آهن، جيڪي ڪيترن ئي پابندين سان محدود آهن. پر جيئن جيئن آسماني جسم جي باري ۾ توهان جي شعور ترقي ڪندو، توهان ڏسندا ته اهو اهو ٻڌي سگهي ٿو جيڪو ڪن ٻڌي نٿو سگهي ۽ اهو ڏسي سگهي ٿو جيڪو اکيون ڏسي نٿي سگهي. اهو جسماني حواسن جي دائري کان ٻاهر شين کي بوءِ، ذائقو ۽ ڇُهي به سگهي ٿو.

ماڻهو هميشه جسماني جسم جي چراغ سان لاڳاپيل ۽ دلچسپي رکندا آهن، پر انهن کي ڪڏهن به اهو خيال نه ايندو آهي ته اهي ان ڳجهي بجلي جي ڳولا ڪن جيڪا ان چراغ کي روشن ڪري ٿي.

نظر ايندڙ انسان سورهن عنصرن تي مشتمل آهي: ڪيميائي مادا جيڪي مارڪيٽ ۾ خريد ڪري سگهجن ٿا! جسماني جسم ان جي جزوي عنصرن جي لحاظ کان گهٽ قيمت رکي ٿو. اهو وقت آهي ته انسانيت نظر نه ايندڙ انسان جي بهتر سمجهه پيدا ڪري. هي لڪيل انسان اهو آهي جيڪو صلاحيتون، خيال ۽ ساتي رکي ٿو. اهو جيڪو پيار ڪري ٿو ۽ سوچي ٿو. ان کان سواءِ، جسماني جسم وٽ ڪجهه به ناهي سواءِ انهن ڪيميائي عنصرن جي جن مان اهو ٺهيل آهي.

ذهن جي روشني اندر جي طرف هجڻ گهرجي، قيدي، نظر ايندڙ انسان کان پري.

جسماني جسم پٺي جي سور ۾ سور ۾ مبتلا آهي، ۽ عمر سان گڏ خراب ۽ سڙي ويندو آهي. اهو مسلسل روئيندو، روئيندو، ۽ هن يا انهي لاءِ تڙپي رهيو آهي.

ظاهري انسان هڪ پرتشدد، هڏن کي چيپاٽڻ واري ڪِرڻ کي برداشت نٿو ڪري سگهي، ۽ ڪڏهن ننڍڙي سُن جي چپڻ کان به سُڪي ويندو آهي.

نظر نه ايندڙ انسان بي ضرر آهي، هو آزاد ۽ بي قابو آهي، هو جسماني جسم جي سيني مشڪلاتن ۽ تڪليفن کي ختم ڪري سگهي ٿو.

اسان جي اندر لڪيل انسان اسان جو سچو پاڻ آهي.

اهو وجود جيڪو جسم جي ايٿمن جي پويان آهي اهو روح آهي، جيڪو نه بدلجي ٿو، نه بدلجي ٿو، ۽ ڪڏهن به اتار چڙهاؤ يا فنا جي تابع نه آهي.

ڪو ماڻهو شايد سوچي ته اهي جسم آهن، پر اهي نه آهن برف جو هڪ ٽڪرو پگهلجي سگهي ٿو ۽ بخارات ذريعي نظر کان

غائب ٿي سگهي ٿو. هن عمل کي بخار کي مائع ۽ گهيرو ڪري ۽ پوءِ مائع کي واپس سخت ۽ منجمد ڪري رد ڪري سگهجي ٿو.

صرف جسماني جسم جي شعور ۽ رهڻ روحاني طور تي نقصانڪار آهي ڇاڪاڻ ته جسم بيماري، زخم، بک ۽ موت جي تڪليفن لاءِ حساس آهي. اسان کي پاڻ کي اهو يقين نه ڪرائڻ گهرجي ته اسان صرف هي نظر ايندڙ جسم آهيون، جيڪو زوال ۽ بربادي جي تابع آهي.

اسان جي اندر لڪيل انسانيت کي ماري يا نقصان پهچائي نٿو سگهجي. ڇا اسان کي پنهنجي نامعلوم، دائمي فطرت کي سمجهڻ لاءِ وڌيڪ ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي؟

هن لڪيل خود جي ڄاڻ کي وڌائڻ سان، اسان نظر ايندڙ انسان کي ڪنٽرول ڪري سگهنداسين، جيئن عظيم آقا ڪندا آهن. جيڪي پنهنجيون مقدس طاقتون محسوس ڪن ٿا ۽ لڪيل، اندروني خود جي موجودگي کي محسوس ڪن ٿا، اهي پاڻ کي جسماني مصيبت کان الڳ ڪري سگهن ٿا، جيتوڻيڪ جڏهن نظر ايندڙ انسان پريشاني ۽ خطري ۾ هجي.

انهيءَ خودمختياري حاصل ڪرڻ جو رستو ڪهڙو آهي؟

وڌيڪ وقت غور ۽ فڪر جي سڪون ۾ گذارڻ گهرجي. اهو شروع ۾ ناپسنديده لڳي سگهي ٿو، ڇاڪاڻ ته جسم جي شعوري آگاهي ۽ ان جي احساسن سان گهڻي سڃاڻپ سان رهڻ ڪنهن جي لامحدود مشڪلاتن، خواهشن ۽ ضرورتن کان سواءِ ڪنهن بئي بابت سوچڻ ڏکيو بڻائي ٿو. پر انساني شعور ۾ هڪ نئون طول و عرض کلي ويندو جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي روحاني سڃاڻپ جي تصديق ڪندو ۽ پاڻ کي قائل ڪندو ته اهي واقعي خدا جي خالص تصوير ۾ پيدا ڪيا ويا آهن، ته انهن جي زندگي ڪنهن به طرح تباهه نه ٿي سگهي، ۽ اهي لڪيل، دائمي وجود آهن.

اهو پوشيده انسان خدا جي صورت ۾ لڪيل آهي، الاهي روح وانگر آزاد نظر ايندڙ انسان ۽ دنيا جون سڀ پابنديون ۽ پريشانيون آهن جيئن ئي اسان پنهنجي جسمن کان واقف ٿي وڃون ٿا، اسان انهن جي حدن سان جڙيل آهيون اهو ئي سبب آهي جو عظيم انسان اسان کي سيکارين ٿا ته پنهنجون اکيون بند ڪريون ۽ پاڻ کي ياد ڏياريون - لڪيل خود تي غور ڪرڻ ذريعي - ته اسان جسم جي محدود جسماني صلاحيتن سان جڙيل نه آهيون.

مون اڪثر وڏي ايمان يقين سان چيو آهي ته، "مان پنهنجي جسماني جسم سان پابند نه آهيان، جتي به وڃڻ چاهيان ٿو، مان فوري طور تي اتي موجود آهيان".

توهان شايد چئو، "اهو صرف هڪ خيال آهي" ٺيڪ پر هڪ خيال ڇا آهي؟ توهان جي چوڌاري جيڪو ڪجهه توهان ڏسو ٿا اهو هڪ ٺوس خيال آهي توهان سوچ کان سواءِ ڪنهن به شيءِ جو تصور نٿا ڪري سگهو سوچ پاڻ پوشيده آهي، پر اهو هر شيءِ کي حقيقي بڻائي ٿو جيڪا اسان ڏسون ٿا تنهن ڪري، جيڪڏهن توهان پنهنجن خيالن کي ڪنٽرول ڪري سگهو ٿا، ته توهان هر شيءِ کي ظاهر ڪري سگهو ٿا، توهان پنهنجي ذهني توجه جي طاقت ذريعي هر شيءِ کي ڏسي سگهو ٿا.

جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي شدت گهرائيءَ سان مرڪوز ڪندا آهيو، ته توهان پنهنجي ذهن جي اک سان ڏسي سگهو ٿا ته توهان ڇا سوچي رهيا آهيو، بلڪل ائين جيئن توهان ان کي پنهنجي جسماني اکين سان ڏسي رهيا آهيو. اڻ ڏٺل خيالن کي نظر ايندڙ تجربن تبديل ڪري سگهجي ٿو.

جيڪڏهن توهان پنهنجون اکيون بند ڪريو ٿا، ته توهان پنهنجي جسم کي ڏسي نٿا سگهو، پر اهو توهان لاءِ حقيقي رهي ٿو، پوءِ توهان ڇو ٿا سمجهو ته لڪيل پاڻ غير حقيقي آهي صرف ان ڪري جو توهان ان کي ڏسي نٿا سگهو؟

مراقبي توهان بند اکين جي پويان اونداهي ڏسندا آهيو پنهنجي ذهن کي پنهنجي اندر لڪيل پاڻ يا روح تي مرڪوز ڪندا آهيو.

خود نظم و ضبط جي مشق ڪندي پنهنجي ذهن کي پنهنجي روحاني گائيڊ پاران مهيا ڪيل سائنسي مراقبي جي طريقن مطابق اندر موڙڻ سان، توهان آهستي آهستي روحاني طور تي ترقي ڪندا. توهان جا مراقبا وڌيڪ گهرا ٿيندا، توهان جو اڻ ڏٺل خود - توهان جي اندر خدا جي روحاني تصوير - توهان لاءِ حقيقي ٿي ويندي. خود علم جي هن خوشگوار جاڳرتا ، محدود جسماني شعور جيڪو ڪڏهن ايترو حقيقي هو غير حقيقي ٿي ويندو آهي، توهان سڪندا آهيو ته توهان پنهنجي سچي، ناقابل تسخير خود کي دريافت ڪيو آهي خدا سان ان جي وحدانيت کي محسوس ڪيو آهي.

توهان کي اهو به احساس ٿيندو ته ڪيئن پوشيده انسان جسماني جسم سان وابستگين سان ڳنڍيل آهي جيڪي ذهني

جذباتي تار آهن زميني سطح تي مخصوص شين لاءِ خواهشون آهن.

پر جڏهن، گهري مراقبي ذريعي، توهان انهن زنجيرن کي کولي يا ٽوڙي سگهو ٿا، ته توهان آزاد ٿي ويندا توهان کي خبر پوندي ته توهان خدا جي تصوير آهيو، جسماني مادي احساسن جي جهنگ قيد ٿيل اڻ ڏٺل انسان کي ڳوليو.

جيڪڏهن توهان ان پوشيده انسان کي صرف هڪ پيرو چاٽو ها، ته توهان کي احساس ٿئي ها ته جسماني جسم سندس ٻاهرئين خول آهي، هن وٽ هڪ روشن جسم آهي هڪ اندروني ذهني جسم پڻ آهي، توهان کي اهو به احساس ٿئي ها ته توهان ڪيترو عجيب وجود آهيو!

پنهنجا خيال انهيءَ اڻ ڏٺل خود تي مرڪوز ڪريو نظر ايندڙ انسان هڪ وهم فريب آهي اندروني يا اڻ ڏٺل خود سچو آهي جڏهن توهان هن کي محسوس ڪندا، توهان کي خبر پوندي ته توهان گوشت رت نه آهيو، پر اهو لڪيل خود آهي جيڪو زوال تباهي جي پهچ کان ٻاهر آهي.

تون هڪ روح آهين، روح نه مرندو آهي! اهو نه سوچيو ته قبر توهان جو انجام آهي جڏهن جسماني جسم مري ويندو آهي، روح وجود جي ٻئي سطح تي هليو ويندو آهي ڪجهه به واقعي تباهه نه ٿيندو آهي جسم جي اصل شڪل هميشه آسمان موجود آهي

ماڻهو محسوس ڪن ٿا ته انهن جا وچڙيل پيارا هميشه لاءِ هليا ويا آهن ڇاڪاڻ ته انهن وٽ ذهني توجهه جي کوٽ آهي ته جيئن انهن کي انهن جي شفاف شڪلن آسماني دائري ڏسي سگهن جتي اهي رهن ٿا. هميشه انهن سچن تي غور ڪريو، پاڻ کي ورجايو - جيڪڏهن توهان انهن معاملن دلچسپي رکو ٿا - "مان خدا جو روشن ٻرائن آهيان مان دائمي آهيان خدا جي بادشاهي هميشه گهمي رهيو آهيان"

تون اُهو لڪيل وجود آهين جنهن کي موت ڇُهي نٿو سگهي بدقسمتي متاثر نٿي ڪري سگهي، تون هميشه لاءِ اهڙو ئي رهندين، پوءِ هاڻي ڇو نه تو پنهنجي لافاني هجڻ جو احساس ڪرين؟

اسان جون جسماني اکيون اسان کي ٿڪين ٿيون ته هي ٻئي دنيا حقيقي آهي پنهنجي روحاني اک کوليو پنهنجي اڻ ڏٺي

شڪل ڏسو جڏهن توهان جي روحاني اک اندروني خاموشي جي خاموشي ۾ ڪلي ٿي، ته لڪيل ظاهر ٿي ويندو.

جڏهن توهان سوچي رهيا آهيو، خواب ڏسي رهيا آهيو، ۽ گهرو ڌيان ڏئي رهيا آهيو، ته توهان اهو ماڻهو آهيو جيڪو نظر کان لڪيل رهي ٿو. اهو ماڻهو حقيقي آهي، ۽ نظر ايندڙ ماڻهو صرف انهن جو پاڇو آهي.

پاڇي کي وساريو ۽ اصل شيءِ ياد رکو.
اڻ ڏٺل شخص سان هڪ ٿيو
سموري مخلوق جي پالڻهار جي پاڪ تصوير!
توهان تي سلام هجي

ڪائناتي شعور جو تعارف

ڪائناتي شعور حاصل نه ٿو ڪري سگهجي جيستائين هڪ معمولي ذهني زلزلو يا ذهني پريشاني جي هڪ معمولي لهر نه هجي. سائنسي مراقبي جون ٽيڪنڪون ذهني توجه جي معيار کي تمام گهڻو بهتر بڻائين ٿيون ۽ پنهنجي خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي صلاحيت کي وڌائين ٿيون، اهڙي طرح انهن کي لاشعور جي دائري ۾ سالن جي بيڪار پڇڻ کان بچائين ٿيون. اسان لاشعور جي ياداشت جي ذخيري ۽ ننڊ ۾ خوابن جي دائري جي طور تي افاديت کان انڪار نٿا ڪريون. بهرحال، هي دائرو مراقبي لاءِ رڪاوٽ ٿي سگهي ٿو، ۽ اهو انهن لاءِ پنهنجو پاڻ کي پرڪشش رکي ٿو جيڪي تصوراتي وهم جي دائري ۾ داخل ٿي روحاني دنيا سان ڳنڍڻ لاءِ تخيل ۽ رجحانن جو شڪار آهن جن جي ڪا حقيقت يا روحاني قدر ناهي ۽ رات جي وقت عام خوابن کان گهڻو مختلف نه آهن. سائنسي مراقبي جا طريقا، ذاتي ڪوشش کان علاوه، ذهن کي خود علم ۽ خدا سان هم آهنگي جي هڪ شاندار حالت ڏانهن بلند ڪن ٿا.

جنهن شيءِ کان پاسو ڪرڻ گهرجي اها اها آهي ته اهو علائقو خيالي، خيالي تجربن سان ڀريل هجي جن کي ڪجهه ماڻهو روحاني سمجهن ٿا، پر جيڪي روحاني کان سواءِ ڪجهه به آهن سچا روحاني تجربا ۽ سچائي جو حقيقي احساس ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ کان سواءِ حاصل نٿا ڪري سگهجن. غور فڪر مڪمل ذهني جذب ۽ شعور جي مڪمل خاموشي جي حالت آهي. وجود جي فطرت حرڪت آهي، جڏهن ته روح جي

فطرت خاموشي يا غير متحرڪ آهي. تنهن ڪري، توجهه مقدس هم آهنگي لاءِ ضروري آهي. خود علم جي سبقن ۽ سيڪاريل توجهه ۽ مراقبي جا طريقا ۽ فن انساني شعور جي خدائي شعور سان مڪمل هم آهنگي ڏانهن وٺي ويندا آهن.

دنيا جو طريقو اهو آهي ته گهڻو ڪجهه ٻڌايو ۽ ٿورو عمل ۾ آندو وڃي. توهان شايد ماکي بابت هڪ ليڪچر سئو ڀيرا ٻڌو، پر توهان ان جي ذائقي کي نه سمجهندا جيستائين توهان ان جو ذائقو نه چکو. ساڳي طرح، ڪنهن به تعليم جي حقيقي قيمت صرف عمل ذريعي سمجهي سگهجي ٿي. اسان کي نبين ۽ عظيم شخصيتن جي تعليمات کي لاڳو ڪرڻ ۽ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي. پوءِ انهن جون سچايون اسان جون سچايون بڻجي وينديون، ۽ اسان کي احساس ٿيندو ته سچائي ثابت ۽ ظاهر ڪري سگهجي ٿي، ۽ اهو عالمگير آهي. جڏهن اسان سچائي جي روشني ۾ هلون ٿا، اسان جا عقيدا يا رستو ڪجهه به هجن، خدا اسان جي ڪم کي قبول ڪندو ۽ اسان کي پنهنجن چونڊيل ماڻهن ۾ شامل ڪندو.

سچائي جي رستي تي خلوص ۽ ثابت قدمي سان هلڻ گهرجي، پيارا ڳوليندڙ، ياد رکو ته لکين ماڻهن مان، صرف ٿورا ماڻهو سچ پچ خدا کي ڳوليندا آهن ۽ انهن ڳوليندڙن مان به، صرف هڪ ننڍڙو تعداد آخر تائين ثابت قدم رهندو آهي پر جيڪو رستي تي قائم رهندو اهو خدا کي سڃاڻيندو جيستائين انهن جو دل خدا سان آهي، اهي پنهنجي گهربل مقصد تائين پهچندا، پلي ڪيترا ڀيرا اهي نوڪر ڪائين ۾ ڪري پون جيستائين انهن جا ارادا صاف آهن ۽ انهن جا مقصد صاف آهن، انهن کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي، ۽ نه ئي اهي غمگين ٿيندا.

تنهن ڪري، اسان کي پنهنجي زندگين ۾ خدا جي غور و فڪر کي هڪ زنده تجربو بڻائڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي. ايمان ۽ اخلاص هڪ ضروري ۽ ناگزير ضرورت آهي، چاڪاڻ ته صرف ظاهر ڪرڻ صرف انسان جي غرور کي وڌائي ٿو ۽ انهن کي انهن جي حقيقي مقصد کان پري ڪري ٿو.

مون کي اميد آهي ته خدا تعاليٰ توهان جي زندگين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪندو ۽ توهان ڪڏهن به هن کي نه وساريندا، هڪ لمحي لاءِ به نه. توهان هن دنيا جي عارضي خوشين سان

مطمئن نه ٿيو، پر خدا کي پنهنجي برڪت واري منزل ۾ زندگي ۾ پنهنجو آخري مقصد بڻايو. محدود جسم جي پويان لامحدود مطلق آهي. مان روحاني معاملن بابت نه ڳالهائيندو آهيان جيستائين مان خدا کي پاڻ سان محسوس نه ڪريان ۾ مان ان سان مڪمل هم آهنگي ۾ آهيان. ۾ جڏهن مان ان شعور مان ڳالهائيندو آهيان، ته مان ڄاڻان ٿو ته منهنجا لفظ سچائي جي روح سان ڀريل آهن، ۾ اهو ته سڀئي مخلص ڳولا ڪندڙ منهنجي چوڻ جي سچائي کي محسوس ڪندا.

ڪجهه اهڙا آهن جيڪي حقيقتن کي وهم سان گڏ ڪن ٿا، اصرار ڪن ٿا ته حقيقتون افسانا ۾ وهم آهن، ۾ وهم حقيقتون آهن ۾ اوندهه ۾ چمڪندڙ روشنيون آهن.

ترقي ۾ روحاني واڌ ويجهه لاءِ روحاني رستي تي ڌيان ڏيڻ جي صلاحيت ضروري آهي ذهني توجه کان سواءِ، ڪو به خدا کي ڪڏهن به نه ڳولي سگهندو. اسان کي ٻين دنياوي آوازن ۾ خلفشار جي داخلا کي روڪڻ لاءِ شعور جي دريون بند ڪرڻ سکڻ گهرجي.

جڏهن شعور کي ترتيب ڏنو ويندو آهي ۾ روحاني طور تي ترتيب ڏني ويندي آهي، هڪ تجرباتي تعلق پهچي ويندو آهي، ۾ ڳوليندڙ خدا جي موجودگي کي محسوس ڪندو آهي خدا هميشه ۾ هميشه لاءِ انسانيت سان ۾ هر هنڌ آهي بهرحال، سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي ناڪامي ذهن جي ڪيترن ئي خالص دنياوي معاملن سان مشغول ٿيڻ مان پيدا ٿئي ٿي. ڌيان، يا خدا تي مراقبو، اهو اوزار آهي جيڪو اسان کي سندس ويجهو محسوس ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿو. هن مقصد لاءِ، صوفي مسلسل ياد ۾ مشغول آهن، خدا جي نالي کي ورجائيندا آهن (جهڙوڪ "خدا کان سواءِ ڪو به معبود ناهي" يا "اي زنده، اي خود قائم") جيستائين انهن جو سڄو وجود معنيٰ ۾ جذب نه ٿئي. انهن جو شعور پوءِ آساني سان روحاني طول و عرض ڏانهن منتقل ٿئي ٿو، ۾ اهي روحاني خوشيءَ جون حالتون تجربو ڪن ٿا جيڪي يوگين پاران گ□ر□ مراقبي ۾ تجربو ڪيون ويون آهن. روحاني تجربو هڪ آهي، ان کي حاصل ڪرڻ جا مختلف طريقا هجڻ جي باوجود.

خدا انسانيت کان پري ناهي، اهو انسانيت آهي جيڪا چاڻي واڻي پنهنجي سوچن ۽ عملن ذريعي پاڻ کي خدا کان پري ڪري ٿي. جڏهن توهان مراقبي ۾ هڪ سچي روحاني روشني محسوس ڪندا آهيو، ته ان کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ۽ محسوس ڪريو ته توهان ان جي اندر آهيو: ان سان گڏ خدا ان روشني جي دل ۾ آهي - روشني تي روشني ۽ جيترو توهان ان برڪت واري روشني جي ويجهو وڃو ٿا، اوترو ئي توهان خدا جي ويجهو وڃو ٿا.

الاهي نور جي هڪ خاص نشاني اها آهي ته ان جو نظارو هميشه خوشي يا خوشي جي هڪ فوري ۽ شديد احساس سان گڏ هوندو آهي جيڪو جسم جي هر ٽشو جي هر سيل ۽ هر ايٽم ۾ پکڙيل آهي. هي خوشي جو احساس وهم نه آهي؛ بلڪه، ڪجهه ماڻهن کي روحاني خوشي جي شدت کي برداشت ڪرڻ ڏکيو لڳندو آهي ڇاڪاڻ ته ذهن ۽ جسم ان جا عادي نه آهن. هي خوشي آخري مقصد آهي، ۽ خوش نصيب آهن اهي جيڪي ان جو امرت چکن ٿا، ڇاڪاڻ ته انهن زندگي جي زنده پاڻي جي چشمي مان پيتو آهي.

جيترو وڌيڪ سڪون ڪو ماڻهو ڌيان ڏيڻ دوران محسوس ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ گهرو ۽ ڪامياب خدا تي انهن جو مراقبو ٿيندو جيڪڏهن روحاني ڪتابن پڙهڻ جي بدران مراقبي لاءِ وقف ڪيو وڃي ها، ته ذهني ۽ روحاني طور تي ترقي تمام گهڻي هوندي. سنجيده ڳوليندڙ پنهنجي ننڊ گهٽائي ڇڏيندا آهن ۽ مراقبي لاءِ وڌيڪ ڪلاڪ وقف ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته مراقبي ۾ اهي جيڪو آرام محسوس ڪندا آهن اهو ننڊ کان سئو ڀيرا وڌيڪ توانائي ڏيندڙ ۽ تازگي ڏيندڙ هوندو آهي.

جيستائين ڪو ماڻهو پنهنجي شعور ۾ آوازن کي خاموش نٿو ڪري سگهي، اهي خدا تائين پهچي نٿا سگهن. اهو ئي سبب آهي جو نبين ۽ بزرگن غارن، جبلن ۽ ٻيلن ۾ پناهه ورتي. توجه ۽ مراقبي جي مشق ذريعي بار بار پاڻ کي اندروني خاموشي ۾ غرق ڪرڻ جي سخت ضرورت آهي، ۽ پوءِ وڏي امن ۽ گهري خوشي ملندي جيئن حڪمت جا متن چون ٿا:

جيڪو نئين خواهشن ۽ مال جي خواهش کان آزاد آهي، جيڪو پنهنجي دل ۽ دماغ (پنهنجن جذبات ۽ خيالن) کي ڪنٽرول

ڪري ٿو ۽ هڪ خاموش جاءِ ڳولي ٿو، ان کي هميشه عالمگير روح سان متحد ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

عبادت جي جڳهن ۽ غور فڪر جي خاموشي جي وڌيڪ مشق جي ضرورت پڻ آهي اسان کي گهٽ ڳالهائڻ گهرجي ۽ وڌيڪ غور ڪرڻ گهرجي هندستان ۾ منهنجي روحاني تربيت دوران، منهنجو استاد، سري يوڪتيسور، اسان کي ڪڏهن ڪڏهن صرف هڪ ليڪچر ڏيندو هو. گهڻو ڪري، اسان سندس چوڌاري خاموشي ۾ گهري توجهه ۾ ويهندا هئاسين.

هڪ سچي روحاني رهنما وٽ صرف لڪيل علم کان وڌيڪ هوندو آهي، اسان هن کان حڪمت ۽ توحيد جو علم سکي سگهون ٿا چاڪاڻ ته هو ڄاڻي ٿو ۽ ڄاڻي ٿو ته هو ڄاڻي ٿو، چاڪاڻ ته هو پاڻ ۾ ۽ پاڻ ۾ سچائي کي ڄاڻي ٿو، ۽ هن صرف ڪتاب نه پڙهيا آهن.

خلا ٻن حصن يا پهلوئن ۾ ورهايل آهي. تخليق خلا جو هڪ پهلو آهي، ۽ ٻئي پهلو تي اڪيلو خدا آهي، جتي تخليق بلڪل موجود ناهي. اهو اونداهي جو دائرو آهي جيڪو اونداهو ناهي ۽ روشني جيڪا روشن ناهي. جتي ڪو به سج اڀري ٿو، ڪو به چنڊ نه چمڪي ٿو، ۽ ڪو به باهه نه ٻاري ٿو، اتي خدا جو دائمي، دائمي گهر آهي.

هي ٻٽيت انساني شعور تي پڻ لاڳو ٿئي ٿي. انسان جا ٻه پهلو آهن: هڪ نظر ايندڙ ۽ ٻيو پوشيده. کليل اکين سان، توهان ظاهري وجود کي سمجهو ٿا ۽ پاڻ کي ان جي اندر ڏسو ٿا. بند اکين سان، توهان کي هڪ اونداهي خالي شيءِ کان سواءِ ڪجهه به نظر نٿو اچي. تنهن هوندي به، توهان جو شعور انتهائي محسوس ٿيندڙ ۽ سرگرم رهي ٿو. جيڪڏهن، گهري غور فڪر ذريعي، توهان بند اکين جي پويان اونداهي ۾ داخل ٿي سگهو ٿا، ته توهان ان روشني کي سمجهندا جنهن مان سڀ تخليق نڪتي آهي. روحاني خوشيءَ جي حالت ۾، شعور ظاهري روشني کان اڳتي نڪري ٿو ۽ عالمگير شعور جي دائري ۾ داخل ٿئي ٿو، جيڪو تخليق جي سپني شڪلن ۽ شڪلن جي پويان موجود آهي. هي شعور سپني حسي تصور کان مٿانهون آهي. ان جي جوهر، ان جي خوشي، ۽ ان سان لاڳاپيل حالتن جي حوالي سان، انهن کي صحيح وضاحت ۽ انهن جو حق ڏيڻ ڏکيو

آهي ڇاڪاڻ ته اهي هڪ روحاني طول و عرض سان تعلق رکن
ٿا جيڪو گهٽ ئي ماڻهن طرفان ڏٺو ويندو آهي، ان جي سچائي
۽ ان جي وجود جي سچائي جي باوجود.

خدا اسان کي موقعو ڏنو آهي ته اسان جي شعور ۽،
ڪائنات جي قانونن جي ڪم ڪرڻ جو تجربو ڪريون، شعور جي
هي بي شڪل حالت، بند اکين سان به محسوس ڪري سگهجي
ٿي، ان جو مقابلو لامحدود دائري (اوندهه کان سواءِ اوندهه) ۽
(روشني کان سواءِ روشني) سان ڪري سگهجي ٿو، جتي خدا
ڪنهن به شڪل، صفت ۽ دوئي کان سواءِ موجود آهي جيڪي
سندس مادي تخليق کي بيان ڪن ٿا. تخليق کان ٻاهر ابديت جي
هن لامحدود وسعت ۾، خدا اڪيلو مطلق نعمت جي شعور ۾
موجود آهي، دائمي طور تي موجود، باشعور، ۽ تجديد ٿيل هي
شعور وضاحت ۽ مقابلي کي رد ڪري ٿو ڇاڪاڻ ته اهو بلڪل
منفرد آهي ابديت جي هن دائري ۾، جتي مطلق ۽ لامحدود
حڪمراني ڪن ٿا، ڪنهن به قسم جي ڪا به دنيا يا مخلوق
ناهي پر خلا جي ٻئي پاسي، خدا هر شيءِ کي محسوس ڪري ٿو
۽ - سڀ تخليق - پاڻ.-

غيب جي دنيا ۽ ڪائناتن جو ڪارخانو آهي. هڪ فلڪيات
دان چيو ته خلا واقعي حيرت انگيز آهي؛ هر شيءِ ان مان
نڪرندي آهي ۽ ان ۾ ڳري ويندي آهي. تنهن ڪري، ايٽم، انهن
جا جزا، ۽ پوري دنيا ڪٿي غائب ٿي ويندا آهن؟

جڏهن به مادو دلڪش ۽ دلڪش لڳي، اکيون بند ڪريو
پنهنجي اندر ڏسو ۽ زندگي جي سرچشمي تي غور ڪريو توهان
شايد ڪجهه به نه ڏسو ۽ ڪجهه به محسوس نه ڪريو، پر سڀ
نظر ايندڙ شيون ان اڻ ڏٺل سرچشمي مان نڪرنديون آهن (۽
روشني اوندهه ۾ چمڪي ٿي) (آسمانن ۽ زمين جي روشني)
جيڪڏهن توهان خاموش، گهري توجه سان اوندهه ۾ ڏسندا رهو،
ته توهان کي اهو عظيم روشني ملندو جو ته اوندهه کان ٻاهر
روحاني شعور آهي، ۽ اوندهه کان ٻاهر ٻيا دائرا آهن (منهنجي
پيءُ جي گهر ۾ ڪيترائي محل آهن) (۽ آخرت جو گهر بهتر آهي،
۽ نيڪ ماڻهن لاءِ ڪيترو سٺو گهر آهي!)

عالمگير ذهن سڏي طرح خلا کان ٻاهر موجود آهي انساني
شعور کان ٻاهر خدا جو شعور آهي سندس موجودگي جي هن

جهالت کان ڪافي آهي اسان کي غور و فڪر ذريعي اونداهي کي هلايو ۾ ان کي ختم ڪرڻ گهرجي ۾ جيستائين اسان ڪيس نه ڳوليون تيستائين نه روڪيو وڃي اتي، لامحدود مطلق ۾، بيشمار تصورات، بيشمار اندروني نظارا، ۾ زندگي جي سڀني مسئلن جا حل آهن.

مون کي خود شناسي ذريعي سمجهه ۾ ايندڙ حقيقتون جسماني قانونن کي ظاهر ڪن ٿيون جيڪي سائنسي طور تي ٻين ذريعن ذريعي دريافت ڪيا ويا آهن جڏهن مان پنهنجون اکيون بند ڪريان ٿو، ته مان پنهنجي جسم مان وهندڙ زندگي جي شفاف وهڪرن کي ڏسي سگهان ٿو. اهو نه سوچيو ته توهان ان خاموشي ۾ اڪيلو آهيو جنهن کي توهان محسوس ڪري رهيا آهيو. خدا توهان سان گڏ آهي، ۾ اهو سوچڻ جو ڪو سبب ناهي ته هو ناهي. هوا موسيقي سان ڀريل آهي جيڪا وصول ڪندڙن طرفان ورتي ويندي آهي. تنهن ڪري اهو خدا سان گڏ آهي. هو اسان جي وجود جي هر لمحي ۾ اسان سان گڏ آهي. پر سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ لاءِ، اسان کي گهري مراقبي جي مشق ڪرڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي پلڪن کي ننڊ ۾ بند نه ٿيڻ گهرجي جيستائين اسان کي معمولي نشاني به نه ملي ته خدا اسان سان گڏ آهي. صرف تڏهن ئي اسان سٺي ۾ امن سان سمهي سگهون ٿا. ۾ توهان، جيڪي تڙپي رهيا آهيو ۾ ڊگهي عرصي کان، اوندهه ۾ غور سان ڏسندا آهيو جيستائين توهان ان جا عجيب اسرار نه ڳوليندا.

هڪ ڀيري، مان پنهنجي لائبريري ۾ شام جو چار وڳي وينو هوس ته اوچتو منهنجو ساهه بند ٿي ويو ۾ منهنجا عضوا سخت ٿي ويا. مون پاڻ کي موت جي عمل جو مشاهدو ڪندي ڏٺو. ساهه ۾ حرڪت منهنجي جسم مان نڪري وئي، پر مان هوش ۾ رهيس. اهو هڪ شاندار تجربو هو مون پنهنجي جسم ۾ سڄي فطرت کي الاهي روشني سان ٺهيل متحرڪ ڪائناتي تصويرن جي طور تي ڏٺو ۾ مون خوشيءَ سان چيو، "ڪو به موت ناهي، منهنجا خدا! هي سڄي دنيا هڪ متحرڪ تصويرن جي گيلري کان سواءِ ڪجهه به ناهي!"

پنهنجي ڪرسي يا تخت تي ويٺل حاڪم شايد چئي سگهي ٿو: "مان فرمانبردار آقا آهيان، منهنجي اڳيان سر جهڪي ٿو" پر

موت کي ان فرمانبردار آقا کي ان جي هڪ موتمار ضرب پهچائڻ ڏيو هو ماضي جي ڳالهه بڻجي ويندو.

منهنجا دوستو، سچو بادشاهه اهو آهي جيڪو خدا سان پيار ڪري ٿو، سڄي مخلوق سندس موجودگي محسوس ڪري ٿو، ٻين جي پرواهه ڪري ٿو جيئن هو پاڻ جي پرواهه ڪري ٿو موت به هن کي خوف يا خوف نه ڏيندو، چاڪاڻ ته هو ان کي خدا جي بادشاهت ڏانهن هڪ رستي جي طور تي ڏسي ٿو (جتي اهي هميشه رهندا).

انساني شعور کي ڪائناتي شعور تائين وڌائڻ جا ٽي طريقا آهن پهريون سماجي طريقو آهي، جتي اسان پنهنجي روحن مان خود غرضي کي ختم ڪريون ٿا ماڻهن جي مدد ڪرڻ ضرورتمندن جي خدمت ڪرڻ لاءِ مڪمل طور تي تيار آهيون اسان کي پنهنجن دوستن سان وفادار وفادار هجڻ گهرجي هر ڪنهن لاءِ پيار محسوس ڪرڻ گهرجي جيڪو خدا اسان کي خاندانن ڏنو آهي ته جيئن اسان ٻين لاءِ حقيقي پريشاني ڏيکاري انهن لاءِ ڪم ڪندي پنهنجي شعور جي حدن کي وڌائي سگهون. اسان خانداني زندگي پنهنجن پيارن لاءِ پيار قرباني سکيندا آهيون، اهڙي طرح اسان پنهنجي شعور ڪجهه واڌارو حاصل ڪندا آهيون پر اهو ڪافي ناهي پيار جيڪو پاڻ کي هڪ تنگ دائري تائين محدود ڪري ٿو محدود ٿي ويندو آهي توسيع جي قابل نه هوندو آهي جڏهن اهو غير ذاتي ٿي ويندو آهي، ان جو دائرو وڌندو آهي ان جي پهچ وڌندي آهي. هن قسم جي پيار کي پالڻ گهرجي، اسان کي هر ڪنهن کي ساڳيو پيار ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان پنهنجي خاندان پيارن لاءِ محسوس ڪندا آهيون، ٻين لاءِ ڪم ڪندي جيئن اسان پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهيون (خدا انهن کي پيار ڪري ٿو جيڪي نيڪي ڪن ٿا) هي ڪائناتي شعور حاصل ڪرڻ جو سماجي طريقو آهي - خدمت پيار جو طريقو.

خدا اسان کي هڪ عظيم ڪائناتي خاندان وانگر پيار ڪري ٿو اسان کان هڪ ٻئي سان پيار ڪرڻ جي اميد رکي ٿو جيڪڏهن اسان پيار ڪريون ٿا، ته اسان خوشي محسوس ڪريون ٿا؛ جيڪڏهن اسان پيار نٿا ڪريون، ته اسان پاڻ کي درد مصيبت سان سزا ڏيون ٿا .

دنيا جي سوچ کي تبديل ڪرڻ گهرجي اسين سڀ آهيون چاڪاڻ ته اسان جي حقيقي فطرت فطري طور تي سڀ ڪجهه شامل آهي.

مون کي ڀين کي ڏيڻ ۾ خوشي ملندي آهي ۽ انهن جي خوشي ڏسڻ ۾ سڀ کان وڌي خوشي محسوس ٿيندي آهي جڏهن اسان ڀين سان پيار ڪندا آهيون ۽ انهن سان همدردي ڪندا آهيون، اسان ڏسندا آهيون ته سچي وجود اسان کي جواب ڏئي ٿي پيغمبرن ۽ عظيم شخصيتن اسان کي ڪائناتي شعور حاصل ڪرڻ جو رستو ڏيکاريو آهي اهڙي طرح اسان کي رضاڪارانه طور تي پيار، خدمت ۽ رحم ڏيڻ گهرجي.

هڪ عالمگير شعور رکندڙ ماڻهو خوش ماڻهو هوندو آهي اهي پنهنجي محبت کي ڪجهه چونڊيل ماڻهن تائين محدود نه ڪندا آهن، باقي سڀني کي پنهنجي پيار ۽ رحم جي دائري مان خارج ڪندا آهن اهڙي طرح اسان کي سڄي دنيا کي پنهنجي خاندان جي طور تي ڏسڻ گهرجي هي شعور هميشه مون سان گڏ آهي، ۽ مون کي محسوس ٿئي ٿو ته هرڪو منهنجو آهي هڪ عالمگير شعور رکندڙ ماڻهو سڀني ماڻهن سان ائين پيار ڪندو آهي جيئن اهي پنهنجن ٻارن، ڀينرن، والدين ۽ دوستن سان پيار ڪندا آهن.

ڪائناتي شعور جو ٻيو رستو خود نظم و ضبط ذريعي آهي. ڪنهن کي زيادتي جو شڪار نه ٿيڻ گهرجي. شين مان لطف اندوز ٿيڻ نيڪ آهي، پر ڪنهن جو دل ۽ روح انهن سان ڳنڍيل نه ٿيڻ گهرجي. جيڪي پنهنجي شعور جي حدن کي وڌائڻ چاهين ٿا، انهن کي سوچ ۽ عمل ۾ آزاد، مهربان، نرم ۽ خوشگوار، خود نظم و ضبط، پنهنجي خواهشن تي ضابطو رکڻ، نقصانڪار عادتن جي غلامي کان بچڻ، ۽ پنهنجي صحيح عقيدن جي مطابق عمل ڪرڻ گهرجي، جيڪي اخلاقي ۽ اخلاقي طور تي جائز آهن. ڪائناتي شعور حاصل ڪرڻ لاءِ خود قابو پيدا ڪرڻ ۽ گرمي ۽ سردي، خوشي ۽ ڊپريشن، صحت ۽ بيماري جي ٻٽي کي پار ڪرڻ ضروري آهي.

اسان کي هر شيءِ کي بيچيني يا نفسياتي پريشاني کان سواءِ برداشت ڪرڻ گهرجي. جيڪو ڀاڻ کي هن دنيا جي رسين سان نه ٿو ڳنڍي، ۽ نه ئي ٻي لگام جذبات کي اجازت ڏئي ٿو ته

هو پنهنجي روحاني سڪون سان چڪتاڻ ڪن، ان وٺ حقيقي سمجهه ۾ گهري دانائي آهي. ٽيون طريقو مابعدالطبعي طريقو آهي. ڳولا ڪندڙ کي شعور جي اعليٰ افقن کي ڏسڻ ۽ انهن جي طول و عرض کي ڇهڻ لاءِ صحيح غور فڪر ذريعي جسم جي پابندين کان پاڻ کي آزاد ڪرڻ گهرجي. اهو صرف خيالن جي پنيور کي پرسڪون ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿو جيڪي روح جي ڍنڍ کي ڌڪيندا آهن، ان جي اندر لهرون ۽ انتشار پيدا ڪندا آهن. جڏهن متضاد خيال گهٽجي ويندا آهن، پاڻي جي مٿاڇري تي سڪون اچي ويندو آهي، ۽ آسمان ۽ ان ۾ موجود هر شيءِ وضاحت ۽ پاڪائي سان عڪاسي ٿيندي آهي.

جيڪڏهن توهان پاڻيءَ جي ٽانڪي ۾ پاڻيءَ جي هڪ بند بوتل رکو ٿا، ته بوتل جو مواد چوڌاري پاڻيءَ کان الڳ رهندو آهي پر جيڪڏهن توهان مُهر هٽائي ڇڏيو ٿا، ته بوتل ۾ پاڻي ٽانڪي جي پاڻيءَ سان ملي ويندو آهي. ساڳئي طرح، عام ماڻهو خدا کي پنهنجي زندگين کان پري ڪري ڇڏيندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي شعور جو برتن جهالت جي ڪري بند ٿي ويندو آهي. پر هڪ ڀيرو مُهر صحيح مراقبي ذريعي هٽائي ويندي آهي، ته پوءِ ڳولا ڪندڙ جسم جي اندر ۽ ٻاهر خدا جي امن جو تجربو ڪندو آهي. وڌندڙ مراقبي سان، امن وڌندو آهي، ۽ روحاني خوشي تجديد ٿيندي آهي.

خدا انسانيت کي هر طرف کان گهيرو ڪري ٿو، پر اهي ڪيس محسوس نٿا ڪن، اهي پنهنجي اندر ۽ پنهنجي چوڌاري سندس حقيقي موجودگي محسوس نٿا ڪري سگهن جيستائين اهي جهالت جي پردي کي هٽائي نه ڇڏيندا ۽ پنهنجي شعور کي سندس مقدس شعور ۾ غرق نه ڪندا.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو مادي خواهشن جي سمنڊ ۾ ٻڏي ٿو ته هو ٻڏي ويندو پر جيڪڏهن هو خدا جي سمنڊ ۾ ٻڏي ٿو ته هو هميشه لاءِ جيئرو رهندو.

۽ جڏهن توهان خدا کي ڳوليندا، منهنجا دوستو، توهان کي سچي ۽ دائمي اطمينان محسوس ٿيندي.

انساني دوستيون ٽٽي ۽ ٽٽي سگهن ٿيون، پر خدا توهان کي نه ڇڏيندو.

جيتوڻيڪ سڀ توهان کي ڇڏي ڏين ۽ توهان کي ڇڏي ڏين، جيستائين خدا توهان سان گڏ آهي، سڀ ڪجهه توهان جو هوندو.

توهان تي سلام، رحمت ۽ خدا جون برڪتون هجن

يوگا ۽ اعليٰ تصورات

يوگا انساني روح کي خدا سان ٻيهر ملائڻ لاءِ سائنسي طريقن جو هڪ مجموعو آهي. جيڪو اسان خدا کان پيدا ٿيا آهيون ۽ اسان کي هن ڏانهن موٽڻو آهي اسان ظاهري طور تي هن کان الڳ ٿي ويا آهيون ۽ شعوري طور تي هن سان پنهنجي اتحاد کي بحال ڪرڻ گهرجي يوگا اسان کي سيکاري ٿو ته ڪيئن علحدگي جي وهم کي پار ڪجي ۽ خدا سان پنهنجي وحدانيت کي محسوس ڪجي انگريزي شاعر ملٽن انساني روح بابت لکيو ۽ اهو ڪيئن پنهنجي خوشي حاصل ڪري سگهي ٿو. هي يوگا جو آخري مقصد آهي: روحاني شعور جي وچايل جنت کي بحال ڪرڻ، جنهن ذريعي انسانيت ڄاڻي ٿي ته اهو خدائي روح سان هڪ هو ۽ هميشه هڪ رهندو.

مذهب جي سچي بنياد هڪ اهڙي سائنس هجڻ گهرجي جنهن کي سڀئي ڀُولينڊڙ هڪ ۽ واحد خدا تائين پهچڻ لاءِ لاڳو ڪري سگهن ٿا، يوگا اهو سائنس آهي

مذهب جي حوالي سان وڌيڪ سائنسي طريقي جي سخت ضرورت آهي. مختلف سخت عقيدن ماڻهن کي ورهائي رکيو آهي، جيتوڻيڪ هڪ گهر جيڪو پاڻ ۾ ورهايل هجي اهو برداشت نٿو ڪري سگهي. تنهن ڪري، مختلف فرقن ۽ مذهبن جو اتحاد صرف تڏهن حاصل ٿي سگهي ٿو جڏهن انهن مذهبن جا پيروڪار ۽ عمل ڪندڙ خدا جي حقيقي اندروني سمجهه حاصل ڪن. تڏهن ئي اسان کي خدا جي پيءُ جي حيثيت هيٺ انسان ذات ۾ سچو ڀائيچارو ملندو.

دنيا جا سڀ عظيم مذهب خدا کي ڳولڻ ۽ انسان ذات جي ڀائيچاري جي ضرورت جي ڳالهه ڪن ٿا، ۽ انهن جي تعليمات ۾ اخلاقي بنياد ۽ اخلاقي اصول شامل آهن. پوءِ، انهن مذهبن جي وچ ۾ فرق ۽ ورهاڱو ڇا پيدا ڪري ٿو؟ اهو ماڻهن جي ذهنن ۾ انڌي جنونيت آهي. اسان نظرياتي سختي تي ڌيان ڏيڻ سان خدا تائين نه ٿا پهچي سگهون، پر خدائي روح جي حقيقي ڄاڻ ذريعي. جڏهن ماڻهو عالمگير سچائي کي سمجهندا آهن جيڪي مختلف مذهبن جي ضروري بنيادن کي ڳنڍيندا آهن، ته مذهبي جنونيت سان لاڳاپيل

سڀئي مشڪلاتون ختم ٿي وينديون. سڀئي ماڻهو منهنجو خاندان □ منهنجا پيارا آهن، □ تنهن ڪري مان سندس عزت □ ٺهيل سڀني مندرن □ خدا جي عبادت ڪريان ٿو.

اسان ڪي هڪ عالمي اتحاد جي تعمير شروع ڪرڻ گهرجي، جيڪو آل-ريليجيس مندر (سڀني مذهبن جو مندر) جي تصور تي ٺهيل هجي، سڀني مذهبن جو احترام ڪندي جيڪي خدا جي عبادت لاءِ سڏين ٿا □ پنهنجن پوئلڳن کي سندس طرف رهنمائي ڪن ٿا. اهڙا مندر، جيڪي سڀني مذهبن جي پوڄا ڪندڙ هڪ □ واحد خدا لاءِ وقف آهن، هر هنڌ تعمير ٿيڻ گهرجن، □ مان اڳڪٿي ڪريان ٿو ته اهو مستقبل □ ٿيندو. اوير □ اولهه جي ماڻهن کي هميشه لاءِ خدا جي گهرن اندر تنگ، مصنوعي رڪاوٽن کي ختم ڪرڻ گهرجي - □ تباهه ڪرڻ گهرجي جيئن ماڻهو يوگا ذريعي خود علم حاصل ڪندا، انهن کي احساس ٿيندو ته اهي سڀ خدا جا پيارا □ چونڊيل آهن.

هي روحاني اتحاد انهن عظيم ماڻهن □ واضح آهي جن وٽ خود علم آهي. انڌو انڌي جي رهنمائي نٿو ڪري سگهي صرف هڪ روحاني استاد جيڪو سچ پچ خدا کي ڄاڻي ٿو، اهو ٻين کي سچ پچ خدائي علم ڏئي سگهي ٿو. پنهنجي الوهيت حاصل ڪرڻ لاءِ، هڪ اهڙو روشن خيال استاد هجڻ گهرجي جيڪو به سچي استاد يا روحاني رهنما جي پيروي ڪري ٿو، اهو انهن وانگر ٿي ويندو آهي، ڇاڪاڻ ته اهڙو روشن خيال شاگرد کي پنهنجي خود علم جي سطح تائين بلند ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو. جڏهن مون پنهنجي معزز استاد کي مليو، مون هر طرح سان سندس نقل ڪرڻ جو عزم ڪيو: خدا کي پنهنجي دل جي تخت تي اڪيلو رکڻ □ سندس نعمتن کي ٻين سان شيئر ڪرڻ.

عقلمند چون ٿا ته گهري ڄاڻ حاصل ڪرڻ لاءِ، هڪ شخص کي پنهنجي نظر کي مرڪوز ڪرڻ گهرجي □ پنهنجو ڌيان سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري روحاني اک تي مرڪوز ڪرڻ گهرجي.

گهري توجهه □، هڪ غير يوگي به پنهنجي پيشاني کي چڪيندو آهي. هي نقطو ڌيان جو مرڪز □ گول اک جو مقام آهي، جيڪو روحاني بصيرت جي دري پڻ آهي. هي سچو "ڪرسٽل بال" آهي جنهن □ يوگي ڪائنات جي رازن کي سمجهڻ لاءِ ڏسندو آهي. جيڪي پنهنجي توجهه □ ڪافي ڪوتائي تائين پهچندا آهن اهي هن "ٽين" اک ذريعي داخل ٿي سگهندا □ خدا کي محسوس ڪري سگهندا. تنهن ڪري، سچ جي ڳولا ڪندڙن کي هن ٽئين اک ذريعي پنهنجي شعور □ تصور کي آزاد ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪرڻ گهرجي.

يوگا جي مشق شاگرد کي وجداني شعور جي واحد اک کولڻ ۾ مدد ڪري ٿي.

بصيرت، يا سڌو علم، ڪنهن به حسي معلومات تي پروسو نٿو ڪري، اهو ئي سبب آهي جو ان کي اڪثر ڪري وجداني صلاحيت (ڇهين حس) سڏيو ويندو آهي. هر ڪنهن وٽ هي ڇهين حس هوندي آهي، پر گهڻا ماڻهو ان کي ترقي ڪرڻ تي ڪم نه ڪندا آهن. تنهن هوندي به، تقريبن هر ڪنهن کي هڪ وجداني تجربو ٿيو هوندو. شايد انهن کي اهو احساس هجي ته ڪجهه ٿيڻ وارو آهي، ۽ پوءِ اهو ٿئي ٿو جيتوڻيڪ ڪنهن به حسي ثبوت جي غير موجودگي جي باوجود.

سڌي، اندروني بصيرت يا خود علم پيدا ڪرڻ ضروري آهي، ڇاڪاڻ ته جيڪو واقعي خدا کي ڄاڻي ٿو اهو خود اعتمادي رکي ٿو اهي ڄاڻن ٿا، ۽ اهي ڄاڻن ٿا ته اهي ڄاڻن ٿا اسان کي خدا جي موجودگي جو يقين هجڻ گهرجي جيئن اسان انجير يا انگورن جي ذائقي جو. مون صرف ٻين کي خدا سان متعارف ڪرائڻ جو ڪم ان وقت ڪيو جڏهن منهنجي استاد مون کي هن سان مڪمل هم آهنگي جو رستو ڏيکاريو، ۽ جڏهن مون هن جي موجودگي جو تجربو ڪيو ۽ پنهنجي اندر هن جي وجود کي محسوس ڪيو.

مغرب هميشه عبادت لاءِ شاندار گرجا گهر ۽ گرجا گهر ٺاهڻ ۾ مصروف رهيو آهي، پر اهي وڏيون ۽ شاندار اڏاوتون خدا جي ڳولا ڪندڙن کي ڪيس ڳولڻ ۾ گهٽ ئي مدد ڪن ٿيون. اوپر ۾، ڌيان الاهي علم جي ماڻهن کي پيدا ڪرڻ تي آهي. تنهن هوندي به، اهي روشن خيال فرد روحاني ڳولا ڪندڙن لاءِ هميشه رسائي لائق نه هوندا آهن، ڇاڪاڻ ته اهي اڪثر دور دراز ۾ الڳ الڳ رهائش ۾ رهندا آهن. تنهن ڪري، روحاني مرڪز ضروري آهن، جتي ماڻهو الاهي موجودگي جو تجربو ڪري سگهن ٿا، ۽ روشن خيال استاد انهن جي مدد ڪري سگهن ٿا. هڪ استاد کان الاهي علم ڪيئن حاصل ڪري سگهجي ٿو جيڪو خدا کي نٿو ڄاڻي؟ منهنجي استاد مون کي ٻين سان سندس باري ۾ ڳالهائڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان اڳ خدا کي ڄاڻڻ جي ضرورت تي قائل ڪيو، ۽ منهنجو دل سندس رهنمائي لاءِ شڪرگذاري سان ڀرجي ويو. سچ پچ، هو خدا سان هڪ هو!

خدا کي ڀهريان جسماني جسم ۾ محسوس ڪرڻ گهرجي، ۽ هر ڳولا ڪندڙ کي روزانو پنهنجن خيالن کي سڌارڻ گهرجي، پنهنجي روح جي قربان گاهه تي پاڪ، پاڪ محبت جا معصوم، خوشبودار گل رکي. جيڪو به خدا کي اندر ڳولي ٿو، اهو هر مندر، چرچ، مسجد، مزار ۽ گڏجاڻي ۾ سندس موجودگي کي محسوس ڪندو، جتي هو داخل ٿين ٿا.

يوگا نظرياتي علم کي عملي تجربي □ تبديل ڪري ٿو
خدا سان پوري دل سان پيار ڪرڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي ذهن کي حواسن کان پري ڪري ان کي خدا جي حوالي ڪري ڇڏيو. پنهنجي وجود جو سچو ڌيان مراقبي □ خدا جي حوالي ڪرڻ گهرجي. خدا جي هر ڳولا ڪندڙ کي پنهنجي ذهن کي مراقبي □ مراقبي ڪرڻ سکڻ گهرجي. هڪ دعا جيڪا هڪ ئي وقت ٻين شين سان مصروف هجي، خدا لاءِ بي ايمان □ ناقابل قبول آهي. يوگا استاد چون ٿا ته خدا کي ڳولڻ لاءِ، پهرين ڪيس پوري ذهن □ مڪمل سوچ جي توجه سان ڳولڻ گهرجي.

ڪجهه چون ٿا ته هندستاني يوگا جي مشق ڪرڻ لاءِ ٻين کان وڌيڪ موزون آهن، □ اهو ته يوگا هر ڪنهن لاءِ ناهي. اهو سچ ناهي ته اڄ ڪيترائي ماڻهو هندستانين کان وڌيڪ يوگا جي مشق ڪرڻ جي پوزيشن □ آهن، ڇاڪاڻ ته سائنسي ترقي انسانيت کي ڪافي فرصت فراهم ڪئي آهي. اوپر کي زندگي کي آسان □ وڌيڪ اطمينان بخش بڻائڻ لاءِ مغرب جي جديد ٽيڪنالاجي کي وڌيڪ استعمال ڪرڻ جي ضرورت آهي، □ اولهه کي اوڀر کان يوگا جي عملي، مابعدالطبعي طريقن کي سکڻ گهرجي ته جيئن هرڪو خدا تائين پنهنجو رستو ڳولي سگهي. يوگا هڪ مذهبي فرقو ناهي، پر هڪ عالمگير، عملي، □ قابل اطلاق سائنس آهي جنهن ذريعي اسان خدا کي ڳولي سگهون ٿا.

يوگا سڀني لاءِ آهي: مغربي □ مشرقي ٻنهي لاءِ اهو نٿو چئي سگهجي ته ٽيليفون صرف ان ڪري اوڀر لاءِ ناهي ڇو ته اهو اولهه □ ايجاد ٿيو هو. ساڳئي طرح، اوڀر □ ترقي يافته يوگا طريقا صرف اوڀر لاءِ نه آهن پر سڄي انسانيت جي فائدي لاءِ آهن.

ڪو ماڻهو هندستان □ پيدا ٿئي يا دنيا □ ڪٿي به، هڪ ڏينهن ضرور مرندو پر ڪو ماڻهو هر روز پاڻ کي خدا □ وجائي سگهي ٿو، جيتوڻيڪ صرف ڪجهه لمحن لاءِ يوگا اهو طريقو □ صلاحيت فراهم ڪري ٿو.

انسان جسم □ قيد □ قيدين وانگر رهن ٿا، □ جڏهن انهن جو وقت پورو ٿئي ٿو، ته انهن کي ٻاهر ڪڍڻ جي شرمندگي برداشت ڪرڻي پوي ٿي. جسم جي محبت قيد جي محبت کان وڌيڪ ڪجهه به ناهي ڇاڪاڻ ته اسان جسماني پنجري □ رهڻ جا عادي ٿي چڪا آهيون، اسان سچي آزاديءَ جي معنيٰ وساري چڪا آهيون. آزاديءَ نه ڳولڻ جو ڪو به بهانو ناهي. پاڻ کي دريافت ڪرڻ □ پنهنجي ابدي فطرت کي سمجهڻ هر انسان لاءِ ضروري آهي. يوگا رستو روشن ڪري ٿو.
روح کي ٻيهر خدا ڏانهن مٿي چڙهڻ گهرجي

ڪائنات جي وجود کان اڳ، عالمگير شعور موجود هو عالمگير يا ڪائناتي شعور ڇا آهي؟ اهو مطلق روح آهي، يا لامحدود □ بي حد خدا، دائمي طور تي موجود، شعوري، □ هميشه تجديد ٿيندڙ نعمت، سڀني ڪائناتي شڪلن، شڪلن □ مظهرن جي پويان لڪيل آهي جڏهن تخليق وجود □ آئي، ڪائناتي شعور مادي ڪائنات □ روحاني شعور جي طور تي ظاهر ٿيو، خدا جي ذهن □ شعور جو خالص عڪس، موجود □ سڄي تخليق □ لڪيل جڏهن روحاني شعور انسان جي جسماني جسم □ نازل ٿيو، اهو هڪ روح يا شاندار شعور بڻجي ويو: هڪ الاهي نعمت، دائمي طور تي موجود، شعوري، □ هميشه تجديد ٿيندڙ، جسماني ساخت اندر انفرادي طور تي موجود آهي جڏهن انساني روح جسم سان متحد ٿئي ٿو، اهو خود شعور يا انا جي طور تي ظاهر ٿئي ٿو يوگا سيکاري ٿو ته روح کي الاهي روح تائين پهچڻ لاءِ شعور جي ڏاڪڻ تي چڙهڻ گهرجي.

خوشي جو راز: خدائي موجودگي محسوس ڪرڻ

زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ بلڪل ٺيڪ آهي؛ سچي خوشي ڪنهن به شيءِ سان وابسته نه رهڻ □ آهي. گل جي خوشبوءِ مان لطف اندوز ٿيو، پر ان □ خدا کي ڏسڻ جي ڪوشش ڪريو. مون پنهنجن حواسن کي هوشيار رکيو آهي ته جيئن، انهن کي استعمال ڪندي، مان هميشه خدا بابت سوچي سگهان □ پنهنجي دل □ سندس موجودگي محسوس ڪري سگهان.

"منهنجون اکيون هر هنڌ تنهنجي خوبصورتي ڏسڻ لاءِ پيدا ڪيون ويون آهن، اي خداوند منهنجا ڪن تنهنجي سموري آواز ٻڌڻ لاءِ ناهيا ويا آهن" اهو يوگا آهي: خدا سان اتحاد. ڪيس ڳولڻ لاءِ ٻيلي □ وڃڻ جي ڪا ضرورت ناهي. دنياوي عادتون اسان کي جڪڙينديون جيستائين اسان پاڻ کي انهن کان آزاد نه ڪريون. يوگي ڄاڻي ٿو ته خدا کي پنهنجي دل جي غار □ ڪيئن ڳوليو وڃي. جتي به هو وڃي ٿو، هو پاڻ سان گڏ خدا جي موجودگي جي برڪت واري شعور کي کڻي ٿو وڃي.

انسانيت نه رڳو حسي شعور جي سطح تي لهي وئي آهي، پر حسي شعور جي غير معمولي حالتن، جهڙوڪ پيٽ، ڪاوڙ □ حسد جي غلامي □ پڻ مبتلا ٿي وئي آهي. خدا کي ڳولڻ لاءِ انسانيت کي انهن نجاستن □ خرابين کان پاڻ کي آزاد ڪرڻ گهرجي. مشرقي □ مغربي ٻنهي کي هن حسي غلامي کان آزاد ٿيڻ گهرجي. هڪ عام ماڻهو ناراض ٿي سگهي ٿو ڇاڪاڻ ته انهن کي ڪافي نه ڏني وئي آهي، اهو يقين آهي ته هي محرومي انهن کي سر درد ڏيندو! مڪمل يوگي هڪ آزاد انسان آهي.

هر ڪنهن ۽ يوگي ٿيڻ جي صلاحيت آهي جتي به هو هن وقت آهي پر اسان اهو سوچڻ جو رجحان رکون ٿا ته اسان جي عام زندگين ۽ عادتن جي افق کان ٻاهر ڪجهه به عجيب ۽ حاصل ڪرڻ ڏکيو آهي.

يوگا جي مشق آزادي ڏئي ٿي ڪجهه يوگي لاتعلقي ۽ زاهدي کي انتها تي وٺي ويندا آهن اهي چون ٿا ته ڪنهن کي پريشان ٿيڻ کان سواءِ ناخن جي بستري تي سمهڻ گهرجي، ۽ اهي جسماني نظم و ضبط جا ٻيا روپ بيان ڪن ٿا جن جو اسلامي تعليمات ۾ ڪو به بنياد ناهي. اهو سچ آهي ته ڪو ماڻهو جيڪو ناخن جي بستري تي ويهي سگهي ٿو ۽ اجا تائين خدا بابت سوچي سگهي ٿو اهو زبردست ذهني طاقت جو مظاهرو ڪري ٿو پر اهڙا غير معمولي ڪارناما غير ضروري آهن؛ ڪو ماڻهو صرف ڪرسي تي يا آرامده بستري تي ويهي سگهي ٿو ۽ خدا تي غور ڪري سگهي ٿو.

يوگا ماسٽر پتنجلي چوي ٿو ته ڪو به جسماني آسن جيڪو ريڙهه کي سڌو رکڻ جي اجازت ڏئي ٿو، مراقبي لاءِ موزون آهي، يعني يوگڪ ڌيان خدا تي. اهڙين مشقن جي مشق ڪرڻ لاءِ موثرينداڙ موثر ڪرڻ ضروري ناهي جن لاءِ غير معمولي جسماني برداشت ۽ لچڪ جي ضرورت هجي، جهڙوڪ هٿ يوگا خدا آخري مقصد آهي، ۽ سندس موجودگي جو احساس اهو آهي جنهن لاءِ اسان کي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي. ڀڳوت گيتا چوي ٿي: "جيڪو مڪمل طور تي خدا ۾ جذب ٿئي ٿو ۽ ان ۾ غرق آهي، اهو سڀني کان وڌيڪ متوازن آهي".

هندستاني يوگين سخت سردي ۽ گرمي، يا مچرن ۽ ٻين ڏکوئيندڙ جيتن جي ڪَٽڻ کان مڪمل طور تي بي خوف هجڻ جو مظاهرو ڪيو آهي. اهي خوبيون يوگي بڻجڻ لاءِ شرطون نه آهن، پر هڪ ماهر مشق ڪندڙ جون قدرتي خوبيون آهن. جيڪڏهن ضروري هجي ته ناپسنديده عنصرن کي ختم ڪرڻ يا برداشت ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو، بغير نفسياتي طور تي پريشان ٿيڻ جي. جيڪڏهن ڪو صاف تي سگهي ٿو، ته گندو ٿيڻ جي ڪا ضرورت ناهي. هڪ ننڍڙي جهوپڙي ۾ رهڻ سان ايترو ئي لڳاءُ ٿي سگهي ٿو جيترو هڪ وڏي محل ۾ رهڻ سان. روحاني ڪاميابي حاصل ڪرڻ ۾ سڀ کان وڏو عنصر محنت ۽ ثابت قدمي آهي. يقيناً، فصل تمام گهٽو آهي، پر ٿورا ان کي ڪٽڻ لاءِ تيار آهن! دنياوي خدا جي تحفن ۽ احسانن جي ڳولا ڪن ٿا، پر عقلمند پاڻ ڏيڻ واري کي ڳولين ٿا.

جيڪو به يوگي بڻجڻ چاهي ٿو، ان کي مراقبو ڪرڻ گهرجي صبح جو جاڳڻ تي، يوگي پهرين پنهنجي جسم کي پرورش ڏيڻ لاءِ کاڌي بابت نه سوچيندو آهي، پر پنهنجي روح کي الاهي اتحاد جو امرت پيش ڪندو آهي.

گ□ر□ مراقبي جي الهام سان پريل، هو پنهنجي سپني روزاني فرضن کي خوشي ۽ اميد سان پورو ڪري سگهي ٿو. خدا هن زمين کي ارادي طور تي پيدا ڪيو آهي. سندس منصوبو انسان ذات لاءِ دنيا کي بهتر بڻائڻ لاءِ ڪم ڪرڻ آهي. مغربي ماڻهو مسلسل نئين ۽ بهتر مادي سهولتن جي پيروي ڪرڻ جي انتها ڏانهن رجحان رکن ٿا، جڏهن ته مشرقي ماڻهو انهن وٽ موجود شين تي مطمئن رهڻ جي انتها ڏانهن رجحان رکن ٿا. جذباتي مغربي روح ۽ ارادي طور تي مشرقي روح ۾ ڪجهه گهربل آهي، ۽ اسان کي پنهي جي وچ ۾ هڪ وچولي رستو ڳولڻ گهرجي.

مراقبو يوگي کي پيدا ڪري ٿو

خدا کي ڳولڻ لاءِ، هر صبح ۽ شام جو مراقبو ڪرڻ گهرجي، ۽ جڏهن به ممڪن هجي ڏينهن ۾ ان کان علاوه، خواهشمند مراقبي لاءِ اهو ضروري آهي ته هر هفتي جي ڏينهن ۾ ڪجهه ڪلاڪ مراقبي لاءِ وقف ڪري. اهو غير معقول نه آهي ڪجهه ماڻهو هر روز ڪلاڪن تائين پنهنجن شوقن جي پيروي ڪن ٿا بغير ٿڪجڻ يا بور ٿيڻ جي جيڪي وڌيڪ روحاني طور تي ترقي ڪرڻ چاهين ٿا انهن کي خدا لاءِ وڌيڪ وقت وقف ڪرڻ گهرجي اسان کي خدا کي اهو محسوس ڪرائڻ گهرجي ته اسان هن کي سپني کان وڌيڪ پيار ڪريون ٿا جڏهن ڪو مراقبي ۾ ماهر ٿي ويندو آهي ۽ اعليٰ شعور ۾ غرق ٿيڻ جي قابل هوندو آهي، ته ان کي روزانو پنجن ڪلاڪن کان وڌيڪ ننڊ جي ضرورت نه پوندي. رات جو، صبح جو سوير، ۽ موڪلن جا ڪجهه ڪلاڪ خدا جي خود شناسي ۾ غور و فڪر لاءِ استعمال ڪري سگهن ٿا. هن طريقي سان، ڪو به، جيتوڻيڪ سپ کان وڌيڪ مصروف ۽ مصروف ماڻهو، يوگي بڻجي سگهي ٿو - جيڪڏهن اهي چاهين ٿا - پگڙي پائڻ يا پنهنجا وار ڊگها ڪرڻ جي ضرورت کان سواءِ.

عبادت جون جڳهيون خليا آهن، ۽ ماڪي اهو يقيني علم آهي ته انسان هڪ روح آهي ۽ خدا سان هڪ آهي. اهو سچ آهي ته خدا سپني عبادت جي جڳهن ۾ موجود آهي، پر صرف انهن مقدس جڳهن ڏانهن وڃڻ خدا کي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ لاءِ قائل ڪرڻ لاءِ ڪافي ناهي. عبادت جي جڳهن جا بار بار دورا سٺا آهن، پر روزانو مراقبو بهتر آهي، ۽ ٻئي گڏجي ڪرڻ گهرجن چاڪاڻ ته عبادت جي جڳهن ڏانهن وڃڻ ناگزير طور تي الهام آڻيندو آهي، جڏهن ته روزانو مراقبو وڌيڪ روحاني ترقي ڏانهن وٺي ويندو آهي. جڏهن سالڪ جو دل جوش سان پريل هوندو آهي، ۽ جڏهن هو دعا کان پوءِ دعا گهري ٿو، ته خدا سندس سڏ جو جواب ڏئي ٿو.

هي بي لوث عقيدت ان کي ڳولڻ لاءِ ضروري آهي يوڳي ٿيڻ □ ساڳئي وقت وقت جي روح □ تقاضائن سان گڏ هلڻ لاءِ، گهر □ مراقبو ڪرڻ، پاڻ کي نظم و ضبط ڪرڻ، □ خدا جي محبت □ خدمت مان سيئي فرض پورا ڪرڻ گهرجن. منهنجي سڀ کان وڏي خواهش ماڻهن جي روحن □ خدا لاءِ مندر ناهڻ □ انهن جي چهري تي خدا جي چمڪندڙ مسڪراهٽ ڏسڻ آهي. زندگي □ سڀ کان وڏي ڪاميابي هڪ شخص لاءِ آهي ته هو پنهنجي روح □ خدا لاءِ هڪ مندر وقف ڪري. اهو آساني سان پورو ڪري سگهجي ٿو، □ اهو بلڪل هن مقصد لاءِ آهي ته خود علم دنيا □ آيو. جيڪو به خدا کي پنهنجي روح □ تخت نشين ڪري ٿو اهو يوڳي آهي □ مون سان گڏ چئي سگهي ٿو ته يوڳا اوپر، اتر، ڏکڻ □ اولهه لاءِ آهي. اهو سڀني ماڻهن لاءِ آهي بغير ڪنهن استثنا جي، مذهبي رستا ثانوي رستا آهن، جڏهن ته يوڳا جو رستو اهو شاهراهه آهي جيڪو الاهي نعمت جي محل ڏانهن وٺي ٿو، جتان، هڪ پيرو پهچڻ کان پوءِ، ڪو به ڪڏهن به نه ٿو نڪري.

توهان تي سلام هجي

روحاني ٻج

اي منهنجا مالڪ، مون کي بهادر □ دلير بڻجڻ، عزم □ ثابت قدمي سان، احتياط □ هوشياري سان سيکار.

خدا منهنجي دل □ □ منهنجي چوڌاري آهي، منهنجي حفاظت □ نگراني ڪري رهيو آهي، تنهن ڪري، مان خوف جي اونداهي کي ختم ڪندس جيڪو سندس رهنمائي جي روشني کي مون کان لڪائي ٿو □ مون کي غلطين جي اونداهي □ ٺوڪر کائي ٿو.

***

اسين انهن وانگر ٿي وڃون ٿا جن سان اسين ويٺا آهيون □ گڏ رهون ٿا، نه رڳو گفتگو □ رابطي ذريعي، پر انهن پوشيده مقناطيسي وائبريشن ذريعي پڻ جيڪي اهي نڪرندا آهن جڏهن اسان انهن جي مقناطيسي ميدان □ داخل ٿيندا آهيون، اسان لاشعوري طور تي انهن جي مقناطيسيت کان متاثر ٿيندا آهيون تنهن ڪري، جيڪي روحاني ترقي جي خواهش رکن ٿا انهن لاءِ اهو تمام ضروري آهي ته اهي انهن سان گڏ رهن جن وٽ روحاني رجحان آهي، ته جيئن انهن کي حوصلا افزائي ملي سگهي، انهن جو جوش برقرار رهي سگهي، □ خدا لاءِ انهن جي خواهش کي پرورش ڪري سگهجي.

***

جيڪي روشن خيال بصيرت وارا آهن، اهي سچائي جا گلاب گڏ ڪن ٿا ۽ دانائي جي جنت ۾ داخل ٿيڻ لاءِ روحن کي عظيم خوبين سان روشن ۽ سينگار ڪرڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا.

***

اي منهنجا مالڪ، تنهنجي محبت هر شيءِ لاءِ ڪافي آهي.

***

جيتوڻيڪ ڪائناتي پيار گهڻ رخي انساني پيار جي ننڍين دريائن مان ٻاهر ڏسي ٿو، جڏهن توهان سوچيو ٿا ته توهان ان کي ڏٺو آهي، اهو اڳتي وڌندو رهي ٿو ۽ تيستائين هلندو رهي ٿو جيستائين توهان پنهنجي ڪائناتي شعور جي دري مان ان جي پوري وجود کي ڏسي نه ٿا سگهو.

***

اسان لاءِ بهتر آهي ته گڏجي ويهي پنهنجي راءِ تي کليل ذهن ۽ باهمي احترام سان بحث ڪريون، ياد رکو ته عقلمند ماڻهو جهيڳڙو نه ڪندا آهن پر پرسڪون ۽ عقلي طور تي بحث ڪندا آهن.

***

هڪ شخص کي پاڻ کي ۽ پنهنجي خاندان جي ميمبرن کي ٻين جي باري ۾ گپ شپ ڪرڻ يا انهن جي باري ۾ خراب ڳالهائڻ کان پاسو ڪرڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي، ۽ ان جي بدران پاڻ کي بهتر بڻائڻ ۽ پنهنجين غلطين کي درست ڪرڻ تي ڌيان ڏيڻ گهرجي. اسان کي ٻين کان نفرت صرف ان ڪري نه ڪرڻ گهرجي جو اهي اسان کان مختلف آهن، يا ان ڪري جو انهن جا رايا اسان کان مختلف آهن، ۽ نه ئي اسان کي اصرار ڪرڻ گهرجي ته اسان جا پنهنجا عقيدا ئي صحيح آهن.

***

اي پيار جي چشمي، اسان کي اهو محسوس ڪرڻ ڏيو ته اسان جا دل ڀرجي ويا آهن ۽ اسان جي پياس توهان جي پيار جي مسلسل وهندڙ ڪثرت سان ٽٽي وئي آهي.

***

هڪ شخص کي ڳالهائڻ کان وڌيڪ ٻڌڻ، خاموش ويهڻ ۽ ٻين جي صحبت مان لطف اندوز ٿيڻ سکڻ گهرجي.

***

جڏهن توهان سج جي روشني کي ميگنيفائنگ لينس ذريعي هڪ ننڍڙي نقطي تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته اهو گرمي پيدا ڪندو آهي، ۽ اها گرمي ڪاٺ، ڪپڙو، ڪاغذ ۽ ٻين مواد کي باهه ڏئي سگهي ٿي.

ساڳيءَ طرح، جڏهن ذهن صحيح طور تي مرڪوز هوندو آهي، ته ان جي مرڪوز توانائي هر ناڪامي جي پويان شڪ جي پاڙن ۽ برائين کي ساڙي سگهي ٿي ۽ حڪمت جي روشني کي چمڪ ۽ چمڪ سان چمڪائي سگهي ٿي.

جڏهن ذهن خدا سان هم آهنگ ٿئي ٿو، جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واري طاقت جو سرچشمو آهي، اهو خدا جي موجودگي کان واقف ٿئي ٿو ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن، ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان سبب ۽ موقعا پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

***

جڏهن درد ۽ مونجهاري جا خول منهنجي چوڌاري ڪرندا آهن، ته اي خداوند، مون کي پنهنجي حفاظتي موجودگي جي ناقابل تسخير قلعي ۾ محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪرڻ ڏي.

***

پيار دل جو اهو گيت آهي جيڪو روح خدا جي آڏو ڳائي ٿو.

***

منهنجي دائمي پياس صرف تنهنجي پاڪ لمس سان ئي بجهائي سگهجي ٿي، منهنجي روح تي، جيڪا تنهنجي لاءِ آرزو سان سڙي رهي آهي. مايوسي جو طوفان ٿڌ ۾ پئجي ويو آهي، نااميدي جون هوائون خاموش ٿي ويون آهن، ۽ تنهنجي امن جا ڦڙا منهنجي وجود جي هر ريش کي نم ڪري چڪا آهن، منهنجي دل کي اطمينان سان پري رهيا آهن، ۽ هاڻي مان تنهنجي پاڪ نالي کي ڳائيندو ۽ ڳائيندو آهيان.

اي خدا، مون کي جنت جو هڪ پکي بڻايو جيڪو صرف توهان جي پاڪ ترين موجودگي جي آسمان مان وهندڙ توهان جي شفا بخش چشمن مان پيئڻ ۽ خوشي حاصل ڪري ٿو.

***

سچ پهريون پيرو اسان جي شعور ۾ شبنم جي پتلي، صاف ڦڙن وانگر اچي ٿو [گلاب جي پنکڙين تي]

زندگيءَ جي راند ۾ توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو ۽ معمولي هجي، ان جي اهميت ڊرامي جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان وڏن ڪردارن جي برابر آهي.

***

اي خدا، مون کي نيڪي جي قانونن کي خوف ۽ خوف سان نه، پر تسلي ۽ پيار سان ڏسڻ ڏي ۽ مون کي ياد ڏيارڻ ڏي ته نيڪي، جنهن جي اصولن تي عمل ڪرڻ شروع ۾ ڏکيو تي سگهي ٿو، آخرڪار منهنجي مٿي تي

خوشي ۽ اطمينان جو تاج رکي ٿي جڏهن ان جي قانونن تي عمل ڪيو ويندو آهي.

۽ اي منهنجا مالڪ، مون کي مدد ڪر ته ان برائي کي نه وساريان جيڪا شروعات ۾ ڪجهه خوشين ۽ لذتن جا واعدا ڪري ٿي، ان جي نتيجي ۾ مصيبت پيدا ٿئي ٿي ۽ تمام گهٽو ڏک ۾.

***

انساني محبت کي وسيع ۽ الاهي محبت ڏانهن وڌائڻ گهرجي.

الاهي محبت انساني روحن ۾ پاڻ کي ازدواجي ۽ والدين جي پيار ۽ دوستن جي هڪ ٻئي لاءِ پيار جي مختلف ذريعن ۾ اظهار ذريعي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿي.

خاندانن ۾ سماج ۾ گهٽائي ۽ متنوع رشتا انساني محبت کي نجاست کان پاڪ ڪرڻ ۾ ان کي خالص روحاني محبت ۾ تبديل ڪرڻ لاءِ ضروري مقصد آهن.

تصديق:

هر ڏينهن جي صبح سان، مان هر ڪنهن سان خوشيءَ جي لهرن سان ملندس.

مان هر ڪنهن لاءِ سچ جي روشني جي ذهني ڪرين ٿيندس جيڪو منهنجي رستي تان گذرندو.

مان اداس ۽ ڏڪايل ماڻهن جي دلين ۾ مُرڪن جون شمعون روشن ڪندس.

***

اسان کي بنجر خواهشن جي ويراني ۾ ختم ٿيندڙ اميدن جي مصيبت ۾ رهڻ جي قسمت ۾ نه رکيو ويو هو. اي خداوند، اسان کي انهن زنجيرن کي ٽوڙڻ ۾ مدد ڪريو جيڪي اسان کي جڪڙينديون آهن ۽ اسان جو رستو غير متزلزل عزم سان، حدن جي بيابان مان، خوش نئين زمين ڏانهن ٺاهيندا آهيون.

***

اي منهنجا مالڪ، مون کي تنهنجي قربت محسوس ڪرڻ ڏي ۽ منهنجي جذبات جي گهرائي ۾ تنهنجي موجودگي محسوس ڪرڻ ڏي، ۽ مون کي اهو احساس ڏي ته تنهنجي روشن حڪمت منهنجي سمجھ کي برقرار رکي ٿي، ۽ منهنجي زندگي تنهنجي منفرد ۽ اڪيلي زندگي جو مظهر آهي.

***

ظلم هڪ روحاني بيماري آهي، ۽ جيڪو به ظالمانه ڪمن يا جذبات ۾ مبتلا ٿئي ٿو، اهو پاڻ تي ناخوشي آڻيندو آهي ۽ پنهنجي اعصابي نظام کي نقصان پهچائيندو آهي.

***

دل احساس جو مرڪز آهي، ۽ ڪنهن ڪي ٻئي جي دل سان چِڪتاڻ نه ڪرڻ گهرجي.

***

خدا منهنجي سچي دولت آهي ۽ مان ان جي ذريعي امير آهيان.

***

لفظن ۽ هم آهنگ فطرت:

خود نظم و ضبط

پين سان پيار ڪرڻ

جانورن تي رحم

سٺين خوبين جي محبت

امن ۽ سڪون جي محبت

عظيم جي محبت

غريبن ۽ ضرورتمندن سان رحم ڪرڻ ۽ انهن جي مدد ڪرڻ

نتيجن جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ خودڪار ايمانداري

فرض جي محبت ۽ احترام مان فرض ادا ڪرڻ

نيڪي ۽ اصلاح جي محبت

ادبي ذوق مان لطف اندوز ٿيڻ ۽ اهو ڪرڻ جيڪو ڪرڻ جي ضرورت آهي

عزت نفس

تواضع

رقا

وفاداري

شجاعت

صبر

رواداري

اهو عظيم روحن ۽ روشن ذهنن جي نقش قدم تي هلي ٿو.

ايمانداري

فٽنيس

مهرباني

سادگي ۽ وضاحت

توازن

روحاني جذبات

قناعت

جسماني صفائي ۽ ذهني پاڪائي جو پيار

عاجزي ۽ غرور کان بچڻ
نيڪيءَ جي محبت
انصاف
انهن تي ڏيکاريل مهرباني کي ياد ڪرڻ جيڪي ان جي لائق آهن
پاڪ شين جو احترام
ڪتابي مان: نفسياتي چارٽ
***

انسان جي اندر لڪيل دائري ۽ خوبصورت خيالن جي خوبين مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ ذهن کي تربيت ڏيڻ سان روحاني احساسن جو تجربو ڪري سگهجي ٿو.

اي منهنجا مالڪ، انساني دلين مان وهندڙ پيار مون کي توهان ۽ خالص محبت جو ذريعو ڳولڻ لاءِ آماده ڪيو آهي.

منهنجي روح جي خاموشي ۾، مان عاجزي سان توهان جي سپني کي شامل ڪندڙ موجودگي جي اڳيان سجدو ڪريان ٿو، اهو چاٽندي ته توهان هميشه مون کي خود علم جي رستن تي رهنمائي ڪري رهيا آهيو.

مان توکي ڳوليندس، منهنجا خدا، جيستائين توکي نه ڳوليان، ۽ جڏهن توکي ڳوليندس، ته پوءِ مان شڪرگذاري سان انهن سپني نعمتن ۽ سٺين شين کي قبول ڪندس جيڪي تون مون تي نازل ڪندين.

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي آواز ٻڌڻ جي خواهش ڪيان ٿو، اي خداوند، مون کان سخت آوازن جا خوفناڪ خواب دور ڪر جيڪي اڃا تائين منهنجي يادگيري جي پردن ۾ لڪيل آهن. مان توهان جي پرسڪون ۽ سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.
***

اي منهنجا مالڪ، پنهنجي رحمت جي بارش اسان جي روحن تي وساءِ ۽ انهن تي چمڪيل جهالت جي مٽيءَ کي ڌوئي ڇڏ، ته جيئن اهي پنهنجي پاڪائي ۽ شفافيت پيهر حاصل ڪري سگهن ۽ توهان جي الاهي نور سان چمڪن.
***

ڇا جبلن جي غارن ۾ هجي يا مصروف گهٽين جي وچ ۾، يا جديد زندگي جي جهنگلن ۾ جتي به اسين وڃون ٿا ۽ جتي به اسين مُڙون ٿا، اوڀر ۽ اولهه، اتر ۽ ڏکڻ ۾ هر هنڌ، اي خداوند، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪرڻ ڏيو ته جيئن اسان جا دل توهان جي حفاظتي موجودگي سان اطمينان حاصل ڪري سگهن.
***

اچو ته گلن □ گلابن وانگر رهون، □ جڏهن اسان کي غلط سمجهيو وڃي ته نرمي □ مهربانيءَ جون پنکڙيون پکيڙيون، ڇاڪاڻ ته خود قابو □ صحيح رويي سان اسان کي اهو احساس ٿيندو ته اسان وڏي نيڪيءَ جو هڪ لازمي حصو آهيون.

***

سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي پاڻيءَ مان پيٽ ڀري پيئو □ مثبت نقطه نظر رکڻ □ تعميري رويا اختيار ڪرڻ جي پنهنجي عزم مان.

خوشي صرف خوبصورت ڪپڙن، لذيذ کاڌي، شاندار فرنيچر، عيش □ عيش عشرت □ نه ڳوليو، ڇاڪاڻ ته اهي شيون توهان جي خوشي کي ظاهري شڪلن جي پويان قاسائي ڇڏينديون، بلڪه، پنهنجي تخيل کي لامحدود خيالن جي بادشاهت کان مٿي اڏامڻ ڏيو.

***

حقيقت □، هر ڪو ڪنهن حد تائين ڪاوڙ جي مسئلي کان متاثر ٿئي ٿو، جيستائين اهي شعور جي هڪ اعليٰ مرحلي تي نه پهچن، يعني روحاني وجد جي مرحلي تي يا سڪون جي حالت تي.

ڪاوڙ - ڪنهن به شڪل □ اهو وني ٿو - خواهش کي پورو ڪرڻ جي ناڪامي مان پيدا ٿئي ٿي اندروني خوشي جي غير موجودگي □ جيڪا روح جي ان جي الاهي سرچشمي سان تعلق مان پيدا ٿئي ٿي، انسان پنهنجي خواهشن کي حسي خوشين ذريعي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو جيڪي فطري طور تي ناپسنديده آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي عدم استحڪام □ اڪثر ڪري غير صحت مند نتيجا آهن.

اهي خواهشون اڪثر ڪري مايوسي □ پوءِ ڪاوڙ پيدا ڪن ٿيون، جيڪي روحاني شعور جي تباهي جو سبب بڻجن ٿيون.

ڪاوڙ تي قابو پائڻ جو سڀ کان مؤثر طريقو ان جي بنيادي سبب کي حل ڪرڻ آهي: خواهشون جيتريون وڌيڪ خواهشون هونديون، اوترو وڌيڪ مايوسيون هونديون.

سڀني خواهشن کي پورو ڪرڻ ناممڪن آهي ڇاڪاڻ ته خواهشون اڻپوريون □ لامحدود آهن جيترو وڌيڪ اسان ڪنهن خواهش کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، اوترو ئي اسان ان سان وڌيڪ ڳنڍيل ٿينداسين، □ اسان جو تعلق جيترو مضبوط ٿيندو، اوترو ئي اسان کي هر شيءِ کان محروم ٿيڻ جو درد وڌيڪ ٿيندو جيڪو اسان جي خواهشن کي پورو ڪندو □ اسان جي خواهشن کي پورو ڪندو.

***

ڪاميابي، آرامده زندگي، لاعلاج بيمارين جو علاج، □ عادتن تي ضابطو رکڻ، اهي سڀ حاصل ڪري سگهجن ٿا □ حاصل ڪري سگهجن ٿا.

جيڪڏهن توهان سڀ طريقا ۾ مادي ڪوششون ختم ڪري ڇڏيون آهن ۽ انهن کي بيڪار ڳوليو آهي، ته اندروني دروازو کوليو ۽ روحاني طاقت اندر وهندي ۽ سڀني ڪمزورين، ناڪامين ۽ مايوسي کي ٻاهر ڪڍي ڇڏيندي.

جيڪڏهن توهان مراقبي ۾ گهري، خاموش توجهه ۾ خدا جي مدد ڳوليندا، ته توهان روحاني طاقت جو هڪ اڻ کٽ ذخيرو ڳوليندا.

خدا غير جانبدار آهي ۽ انهن سڀني کي جواب ڏئي ٿو جيڪي خلوص دل سان سندس مدد طلب ڪن ٿا.

جڏهن مون خدا کي پاڻ ۾ ڏٺو، مون ڪيس هر هنڌ ڳولي ورتو.

مون کي ٻاروتڻ کان وٺي هن لاءِ تمام گهٽي خواهش رهي آهي، ۽ هڪ ڀيري جڏهن مان ننڍڙو ڇوڪرو هوس ته مون هن کي هڪ خط لکيو هو. ها، مون خدا کي هڪ خط لکيو ۽ ان جو عنوان هن ريت رکيو:

جنت ۾ خدا ڏانهن" ۽ مون ان کي ميل باڪس ۾ وجهي ڇڏيو"

جڏهن اسان ڪنهن کي لکندا آهيون، اسان جواب جي اميد ڪندا آهيون

جڏهن مون کي جواب نه مليو، ته مان ڳوڙها ڳاڙيندو هوس پر آخرڪار

جواب مون تائين پهتو، ڪاغذ تي ڇپيل لفظن ذريعي نه، پر هڪ شاندار ۽ روشن خواب.

جيڪڏهن ڪوشش سنجيده هجي ۽ ڪوشش مسلسل هجي ته هر ڪو خدا کان جواب حاصل ڪري سگهي ٿو.

جيڪڏهن توهان پنهنجا سوال خدا ڏانهن هدايت ڪريو ٿا، انهن کي گهري احساس ۾ ويڙهيو ٿا، ۽ انهن کي غور و فڪر جي ميل ذريعي موڪليو ٿا، ته پوءِ ايمانداري ۾ يقيني طور تي توهان کي جواب ملندو.

***

امن روح جي اندر مان نڪرندو آهي؛ اهو برڪت وارو اندروني ماحول آهي جنهن ۾ خوشي ڦٽي ٿي ۽ ڦُلي ٿي.

***

انسان بغير ڪنهن سنجيده سوال جي حدن جي ڪيترن ئي وهمي تصورن کي آساني سان قبول ڪن ٿا، اهڙي طرح انهن تصورن کي انهن جي زندگين ۾ تقديرن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي اجازت ڏين ٿا مفڪر آساني سان موجوده حالت کي قبول نٿا ڪن؛ بلڪه، اهي ان کي تبديل ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ۽ اهو ئي آهي جيڪو ترقي کي ممڪن بڻائي ٿو.

***

سوچيندڙ پنهنجي آس پاس تي غور ڪندا آهن ۽ جيڪو ڏسن ٿا ان تي حيران ٿي ويندا آهن اهي غور سان ڏسندا آهن ۽ سوال ڪندا آهن ته شيون هڪ خاص طريقي سان ڇو ٿين ٿيون يا ڇو نه ٿيون ٿين.

***

ڪائڻ، سمهڻ ۽ ڪم ڪرڻ کان علاوه، هڪ شخص کان توقع ڪئي ويندي آهي ته هو هن زندگي مان ڪجهه قيمتي حاصل ڪري.

***

خود غرضي کي ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو پرهيزگاري کي فروغ ڏيڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿو. اسان کي ٻين جو خيال رکڻ گهرجي، ۽ اهو سيکارڻ جو بهترين طريقو سٺي مثال ذريعي آهي.

خود غرضي ۽ لالچ جي دور ۾ خوشحالي ۽ آرامده زندگي گذارڻ ڏکيو آهي جڏهن اسان چئي سگهون ٿا ته، "خدا جون نعمتون مون لاءِ ۽ توهان لاءِ پڻ آهن،" ته هي دنيا هڪ بهتر جڳهه هوندي.

***

جڏهن اسين شهر جي گهٽين مان هلون ٿا، ته اسين پاڻ کي پٽين سان گهريل ڏسون ٿا، پر جڏهن اسين جهاز تي چڙهون ٿا، ته سڀئي رڪاوٽون ختم ٿي وڃن ٿيون، ۽ اسان هڪ اڻ ورهايل وسيع ڏسون ٿا. ساڳي طرح، جڏهن اسين اڪيلائي ۽ تنگ نظري واري شهر مان هلون ٿا، ته اسين سخت ۽ محدود عقيدي خيالن ۾ بند محسوس ڪريون ٿا. پر جڏهن اسين ڪليل ۽ وسيع افق جي جهاز تي چڙهون ٿا، ته اسان انساني ڀائيچاري ۽ پيار جي لامحدود خلا ڏسون ٿا.

***

جيڪو ماڻهو برائي جي ڪٽن رستن تي لڙڪندو آهي ان کي ڪا به مزاحمت محسوس نه ٿيندي آهي، پر جيئن ئي هو خود قابو جي روحاني قانونن کي اپنائي نقصانڪار عادتن ۽ غلط رجحانن جي خلاف بيهڻ جي ڪوشش ڪندو آهي، ته هو ڏسي ٿو ته سندس ڪوشش سان وڙهڻ ۽ سندس عظيم ڪوشش کي ناڪام بڻائڻ لاءِ بيشمار آزمائشون جاڳيون آهن.

***

ڪڏهن ڪڏهن خيال لفظن کان وڌيڪ اثرائتو هوندا آهن. انساني ذهن سڀني کان وڌيڪ طاقتور ٽرانسميٽر ۽ وصول ڪندڙ آهي جيڪڏهن توهان مسلسل مثبت خيالن کي پيار سان ٻاهر نشر ڪندا، ته اهي خيال ٻين تي مثبت اثر وجهندا. ساڳي طرح، جيڪڏهن توهان حسد يا نفرت سان ڀريل خيالن کي پيش ڪندا، ته ٻيا به انهن خيالن کي حاصل ڪندا ۽ ساڳين خيالن سان جواب ڏيندا.

مان خدا کان دعا گهران ٿو ته هو پنهنجي طاقت ۽ برڪتن سان توهان جي ڪوشش جي حمايت ڪري جيڪڏهن دعا مخلص ۽ نيت پاڪ هجي ته خدا جي مدد سان گهربل تبديلي ايندي.

***

گذريل سال جون گونجون، ان جي غمن ۽ ڪلڻ سان گڏ، ختم ٿي ويون آهن، ۽ هاڻي نئين سال جي تراني جي گونج حوصلا افزائيءَ سان ڳائي ٿي، اميد جي تبليغ ڪري ٿي، ۽ **سرگوشي ڪري ٿي** :
" پنهنجي زندگي کي مڪمل طور تي نئين شڪل ڏيو، پراڻن خوفن جي پوتن کي ڇڏي ڏيو ۽ ماضي جي ويران باغ مان، صرف خوشين، ڪاميابين، اميدن، سٺن خيالن ۽ عملن، ۽ عظيم، بلند خواهشن جا ٻج گڏ ڪريو ۽ بچايو."
هر نئين ڏينهن جي شبنم واري مٽيءَ ۾، اهي طاقتور ٻج پوکيو، انهن کي پاڻي ڏيو، ۽ انهن جي سنڀال ڪريو جيستائين اهي وڌن ۽ توهان جي زندگي کي گلن جي ناياب فائدن سان ڀري ڇڏين.
نئون سال چوي ٿو:
" روح کي جاڳايو، عادتن جي قيد ۾، ۽ ان کي نوان، فائديمند ڪوششون ڪرڻ لاءِ ترغيب ڏيو. ڪڏهن به ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪريو، ۽ ڪڏهن به آرام نه ڪريو جيستائين توهان دائمي آزاديءَ حاصل نه ڪريو ۽ ڪرما (گذريل عملن جي هميشه تعاقب ۽ پيروي ڪرڻ جا نتيجا) تي قابو نه پايو."
هڪ تازگي ۾ هميشه نئين خوشي سان مست، اچو ته گڏجي خوش ٿيون ۽ هٿ ۾ هٿ ڏئي آسماني گهر ڏانهن هلون جتان اسين ٻيهر ڪڏهن به ٻاهر نه نڪرنداسين.
***
ڪاوڙ ۽ هاٿي جي يادگيري
جيڪي اندروني سڪون چاهين ٿا انهن کي سمجهڻ گهرجي ته ڪاوڙ ڪيئن پيدا ٿئي ٿي ۽ اڪثر ڪري خراب نتيجا پيدا ڪري ٿي.
ڪاوڙ جي ڪري اندروني توازن جي نقصان جي ڪري، ڪيترائي ماڻهو پنهنجي مرضي جي خلاف مجرمن ۽ خونخوار قاتلن ۾ تبديل ٿي ويا آهن.
خواهشن کي روڪڻ ذهن کي انڌو ڪري ٿو جڏهن خواهشن جو ڏنڌ ڪنهن شخص جي ذهن تي قبضو ڪري ٿو، ته هو پنهنجا هوش وڃائي ٿو ۽ اهڙيءَ طريقي سان پيش اچي ٿو جيڪو هڪ شريف انسان جي لاءِ مناسب نه هجي.
عقل جي کوٽ، فطري بصيرت کي پريشان ڪري ٿي جيڪا سڀني صحيح عمل ۽ نيڪ نيت جي پويان محرڪ قوت آهيءَ.
جڏهن ڪنهن شخص جي ذهني گاڏي جو اسٽيئرنگ ويل خراب ٿي ويندو آهي، ته انهن کي لازمي طور تي حادثو ٿيندو ۽ اهي پاڻ کي درد ۽ مصيبت جي خندق ۾ ڳولي سگهن ٿا.

مثال طور: مڙس خوشيءَ سان گاڏي هلائي رهيو آهي، □ پارڪ ڏانهن ويندي، سندس زال ڪيس پارڪ جي بدران پنهنجي والدين جي گهر وڃڻ لاءِ رخ تبديل ڪرڻ لاءِ چيو، □ هتي سندس خوشي ڪاوڙ □ بدلجي وڃي ٿي.

مون هي مثال چونڊيو آهي ڇاڪاڻ ته اهو هڪ عام واقعو آهي عام حالتن □، نتيجو يا ته مڙس پنهنجي زال جي درخواست کي رد ڪري ٿو يا ناراضگي □ ناراضگي سان متفق ٿئي ٿو، □ اهو عام طور تي ٿئي ٿو ٻنهي صورتن □، ڪاوڙ غالب اچي ٿي، ماحول تنگ ٿي وڃي ٿو، □ امن خراب ٿي وڃي ٿو.

ڪجهه حالتن □، ڪاوڙ انهن لاءِ الميي □ تبديل ٿي سگهي ٿي جيڪي سخت مزاج رکن ٿا. ڪاوڙ ياداشت کي متاثر ڪري سگهي ٿي، يا ڊرائيور احتياط □ ڌيان سان گاڏي هلائڻ وساري سگهي ٿو، يا ٽرئفڪ سگنلن تي عمل ڪرڻ □ غفلت ڪري سگهي ٿو، جنهن جي نتيجي □ ٽڪراءُ يا، خدا نه ڪري، موت واقع ٿئي ٿو.

نتيجي □، ڪاوڙ زندگيءَ جي گاڏي □ مرضيءَ جي اسٽيئرنگ ويل کي بند ڪري ڇڏي ٿي □ ان کي پنهنجي مادي □ روحاني مقصدن تائين پهچڻ کان روڪي ٿي.

هاٿي جي يادگيري:

"ياداشت" نالي صلاحيت خدا جي طرفان انسان ذات لاءِ هڪ تحفو آهي، □ اها ڪيتري وڏي نعمت آهي! ياداشت جانورن کي به عطا ڪئي وئي آهي؛ ان کان سواءِ، اهي پنهنجن ٻارن کي سڃاڻڻ جي قابل نه هوندا. ڪجهه جانورن □ بهترين ياداشتون هونديون آهن، جيئن هيٺ ڏنل ڪهاڻي هاٿي بابت بيان ڪري ٿي.

جڏهن هڪ وڏو هاٿي ڪاٺ ڪٽي رهيو هو، جيئن اوپر □ ڪيترائي تربيت يافته هاٿي ڪندا آهن، هڪ چوڪرو ان جي ويجهو آيو، ان جي سُنڍ تي سُئي سان چيڙ لڳو، □ ڀڄي ويو.

انهيءَ واقعي کان پوءِ هڪ سال گذري ويو، □ ساڳئي هاٿي کي رستي تي ساڳئي چوڪرو مليو. اهو هاٿي لاءِ بدلو وٺڻ جو هڪ نسبتاً مناسب وقت هو، تنهن ڪري، ان پنهنجي سُونڊ چوڪرو جي چوڏاري ويڙهي □ زور سان ان کي رستي جي ٻئي پاسي اڇلائي ڇڏيو. تنهن ڪري، جانورن کي يادون هونديون آهن.

***

جڏهن دل خدا جي محبت سان پرجي ويندي آهي □ اکيون سندس نور سان روشن ٿينديون آهن، ته انسان جو مقناطيس فطرت □ روحاني ٿي ويندو آهي. روحاني مقناطيس، ان جي شاندار اثر سان، □ حيواني مقناطيس، جذبن □ جبلتن جي ذريعي هلائيل، جي وچ □ هڪ وڏو فرق آهي.

روحاني مقناطيس پرهيزگاريءَ ۽ ٻين جي فائدي تي ٻڌل آهي، جڏهن ته حيواني مقناطيس خود غرضي ۽ ٻين جي استحصال جي ذريعي هلائي ويندي آهي.

***

ڪو ماڻهو پاڻ کي مثبت تجويزون ڏئي سگهي ٿو جيڪي لاشعور ذهن تي فائديمند اثر رکن ٿيون، جيڪو نتيجي ۾ شعور ذهن تي اثر انداز ٿئي ٿو. منفي تجويزون، ڇا اهي پاڻ پيدا ڪيون ويون آهن يا ڪنهن ٻئي شخص کان، دماغ لاءِ نقصانڪار آهن ۽ انهن کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

انسان اسان کي پنهنجون صلاحون ڏئي ٿو ۽ پوءِ اسان کي اسان جي عملن جو ثمر کائڻ لاءِ ڇڏي ٿو ڏئي [جيڪو شايد سندس غلط صلاح جو نتيجو هجي]

خدا جو رستو هميشه خوشي ۽ نيڪي ڏانهن وٺي ٿو وڃي.

***

گهري غور فڪر جي شفافيت سان، مان الاهي روشني کي تسليم ڪندس جيڪا مسلسل منهنجي ڪوتائي ۾ وهنديءَ آهي، ۽ مان پنهنجي محبت ۽ خواهشن کي قادر مطلق ڏانهن وڌائيندس.

مان تنهنجي موجودگي محسوس ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، منهنجي وجود جي سڀ کان اونهي ڪنڊ ۾، ۽ مان توکي پنهنجي پيار جي باغ ۾ ڦٽنديءَ ڏسان ٿو، مون کي پنهنجي پيار ۾ ڍڪيو ۽ مون کي پنهنجي بابرڪت خوشبوءَ ۾ خوش ٿيڻ ڏيو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي سڪون عطا ڪر ته جيئن منهنجي روح کي آرام ملي ۽ بي پرواهيءَ جي ڪڪرن جي پويان اميد جون ڪرڻيون نظر اچن. منهنجي دل ۾ يقين جي روشني چمڪي ته جيئن مان سڪون ۽ روحاني سڪون محسوس ڪري سگهان.

***

اي خداوند، پنهنجو جلال چمڪايو، ۽ زمين جي ڪنارن تان جهالت کي هميشه لاءِ ختم ڪريو، ۽ گڏوگڏ جهڳڙو ۽ حسد کي پنهنجي حڪمت جي روشني سان جهالت جي اونداهي کي ختم ڪريو، ڪمزوري کي طاقت ۾ ۽ ڪمزوري کي عزم ۾ تبديل ڪريو، ۽ ذهن ۽ روح کي پنهنجي شفا بخش روشني سان بپتسما ڏيو.

***

جيئن سج جي روشني هر ڪنهن کي ڏني ويندي آهي، پر ڪجهه اهڙا آهن جيڪي اونده ۾ رهڻ پسند ڪندا آهن، اهڙيءَ طرح الاهيءَ حڪمت جي روشني هر هنڌ پکڙجي ويندي آهي، پر ڪجهه اهڙا آهن جيڪي دنيا کي پنهنجن اداسِ خيالن جي دريائن جي پويان ڏسندا آهن، جهالت سان پريل.

***

اي منهنجا مالڪ، اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان، ۽ خوف ۽ پريشانين کان نجات ڏي، ۽ پنهنجي حڪمت جي ٻوڏ کي اسان جي زندگين مان سڀ بربادي ۽ ملب□ لوڙهي ڇڏ.

***

جيڪو به چاٺي ٿو ته موجوده ۾ ڪيئن خوش رهڻو آهي، ان خدا ڏانهن پنهنجو رستو ڳولي ورتو آهي.

***

مان پنهنجي نيڪ خيالن، نيڪ ارادي، ۽ ثمر آور، فائديمند سرگرمين جي ٻيڙي جو ڪپتان آهيان، مان پنهنجي زندگي جي ٻيڙي کي هلائيندس، هميشه پنهنجي نظر خدا جي گهري غور و فڪر جي آسمان ۽ امن جي چمڪندڙ ڌرتيءَ تي لڳائيندس.

***

جيستائين اسان خوش رهڻ جو انتخاب نه ڪريون، ڪو به اسان کي خوش نٿو ڪري سگهي، ۽ اسان کي ان لاءِ ڪنهن کي به الزام نه ڏيڻ گهرجي ۽ جيڪڏهن اسان خوش رهڻ جو انتخاب ڪريون ٿا، ته ڪو به اسان کان اها خوشي ڪسي نٿو سگهي.

***

وبائي مرض، آفتون، ۽ فطرت ۾ پرتشدد تبديليون جيڪي تباهي، تباهي ۽ وسيع نقصان آڻين ٿيون، اهي "الهي حڪم" نه آهن. اهي آفتون انساني سوچن ۽ عملن مان پيدا ٿين ٿيون. جتي به دنيا جي نيڪي ۽ بدي جي نازڪ توازن کي انساني خراب ارادن ۽ غلط ڪمن جي ڪري نقصانڪار لهرن ۽ وائبريشن جي جمع ٿيڻ سان ٽوڙيو ويندو آهي، اتي افراتفري ۽ وسيع تباهي ايندي رهندي. دنيا جنگين، آفتن ۽ المين جو شڪار ٿيندي رهندي جيستائين انسانيت پنهنجي ناقص سوچ ۽ رويي کي درست نه ڪندي. جنگيون هڪ الاهي حڪم جي طور تي نه ٿينديون آهن، پر وسيع مادي خود غرضي جي ڪري ٿينديون آهن. جيڪڏهن ماڻهو پاڻ کي انفرادي، صنعتي، سياسي، روحاني ۽ قومي خود غرضي کان نجات ڏيارين ها ته جنگيون ختم ٿي وينديون.

جڏهن مادي روح انساني شعور تي قبضو ڪري ٿو ۽ سوچ تي حاوي ٿئي ٿو، ته اهو شفاف منفي شعاع خارج ڪري ٿو. انهن منفي وائبريشن جي مجموعي قوت فطرت جي برقي توازن کي سخت نقصان پهچائي ٿي، جنهن جي ڪري زلزلا، ٻوڏ ۽ ٻيون آفتون اچن ٿيون.

خدا ان جو ذميوار نه آهي فطرت کي ڪنٽرول ڪرڻ ممڪن ٿيڻ کان اڳ انساني خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ گهرجي.

***

مان خدا جي محبت ۽ ڪيس خوش ڪرڻ لاءِ صرف نيڪ ۽ نيڪ ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس.

***

ذهن کي صحيح ادراڪ جي هل سان جوتڻ گهرجي چاڪاڻ ته ان جي مٽي خشڪ ۽ سخت آهي. مٽي کي تياري ۽ قبوليت سان نم ڪرڻ گهرجي، ۽ ايمان جا ٻج کي کيتن ۾ پوکڻ گهرجي، پوءِ هڪ اهڙي مرضي سان پاڻي ڏيڻ گهرجي جيڪا خدائي مرضي سان مطابقت رکي ٿي.

***

قدرتي طور تي سڪون وارو ماڻهو هر حالت ۾ پنهنجو پاڻ کي مطمئن رکي ٿو ۽ پرسڪون رهي ٿو. اهي جذبات ۽ جذبن کي پاڻ تي ضابطو رکڻ ۽ انهن کي خراب فيصلا ڪرڻ جي هدايت نٿا ڪن.

***

تون تارن ۾ چمڪ، ايٽمن ۾ توانائي، دلين ۾ مهرباني، سچائي ۾ خوبصورتي، ۾ ايمانداري ۾ عظمت آهين.

اي منهنجا مالڪ، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسين پنهنجي صحت، پنهنجي ذهني خواهشن ۽ پنهنجي روحاني زندگي ۾ پنهنجو فضل ظاهر ڪري سگهون، اسان کي پنهنجي اعليٰ طاقت، پنهنجي لامحدود حڪمت ۽ پنهنجي لامحدود صداقت سان پرڻ ۾ مدد ڪر، ۽ اسان کي اهو تسليم ڪرڻ ڏيو ته تون صحت جو سرچشمو آهين، زندگي جو سمنڊ آهين، ۽ سڀني سمجهه ۽ علم جو سرچشمو آهين.

***

اي الاهي پيار، تون دلين جي غارن مان نڪرندڙ ڳجهو گونج ۽ خاموش احساس جي آواز آهين.

تون روحن جو اڻ ڏٺل جادوگر آهين، دوستي جي گهرائي مان نڪرندڙ چمڪندڙ.

تون هڪ برڪت وارو فرشتو آهين جيڪو روحن کي منٺرا لفظ ٻڌائي ٿو.

تون پيار ڪندڙن جي خاموش ٻولي آهين ۽ پوشيده مس جيڪا اهي پنهنجي دلين جي صفحن تي پيغام لکڻ لاءِ استعمال ڪندا آهن.

تون سڀني عظيم جذبن جو سرچشمو آهين، ۽ تنهنجي دل پنهنجي نبض ڪائناتي دل مان ڪڍي ٿي.

پيار ٻن دلين جي وچ ۾ هڪ خاموش گفتگو آهي، ۽ اهو سڀني جاندار ۽ بي جان مخلوقن لاءِ عالمگير اتحاد جي گهر ڏانهن موٽڻ جو اعليٰ ترين سڏ آهي.

پيار زندگيءَ جي نبض آهي.

اهو روحاني ڦُل جي باغ □ وڌندو آهي □ ٻاهرين وابستگين جي اونداهيءَ پويان ننڌ ڪندو آهيءَ.

اهو وجود □ سڀ کان قديم □ مٺو امرت آهي، جيڪو دلين جي بوتلن □ محفوظ آهي.

پيار اها روشني آهي جيڪا فردن، خاندانن □ قومن جي وچ □ اوندهه جي پتين کي ٽوڙي ٿي.

پيار دوستي جو گل آهي، جيڪو جوان □ پوڙهن جي ميدانن □ ڦٽي □ اپري ٿو.

پيار جنت جو دروازو آهي □ نيڪ روحن جو گيت آهي.

***

جيڪي ماڻهو پنهنجي زندگي کي نئين سر شروع ڪرڻ چاهين ٿا، انهن کي پهريان انهن مثبت شين جي سچاٽپ ڪرڻ گهرجي جيڪي اهي پنهنجي زندگي □ متعارف ڪرائڻ چاهين ٿا، □ پوءِ هڪ اهڙو پروگرام قائم ڪن جنهن تي اهي روزانو عمل ڪن، □ اهي پنهنجن فيصلن تي قائم رهڻ جي نتيجي □ تمام گهڻي خوشي محسوس ڪندا.

خود سڌاري جي شيڊول تي عمل ڪرڻ □ ناڪامي ارادي کي ڪمزور ڪري ٿي □ ترقي جي راهه □ رڪاوٽون وجهي ٿي.

جيڪي ماڻهو زندگيءَ جي قدرتي ترتيب سان پاڻ کي هم آهنگ ڪن ٿا، اهي ڪامياب ڪاميابيون حاصل ڪندا. ڪوبه قانون ڪنهن شخص کي بهتري لاءِ تبديل ٿيڻ □ انهن جي عظيم خواهشن کي پورو ڪرڻ کان نٿو روڪي. ڪابه رڪاوٽ ڪنهن شخص کي انهن جي بلند مقصدن تائين پهچڻ کان نٿي روڪي سگهي جيستائين اهي انهن رڪاوٽن کي واضح طور تي تسليم نه ڪن □ پاڻ کي يقين ڏيارين ته اهي انهن تي غالب نه ٿا اچي سگهن.

***

جتي ٻيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

***

سچو پيار - دل □ روح جو پيار - الاهيءِ پيار جو اظهار آهي الاهي پيار انسان ذات جي دلين □ روحن ذريعي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو خدا انسان ذات کي انساني پيار جي مڪمل ذريعي الاهيءِ پيار سيکاري ٿو.

***

جڏهن توهان ڪنهن سان ملو ٿا □ اهي چون ٿا، "ڪيئن آهيو؟ مون کي توهان کي ڏسي تمام گهڻي خوشي ٿي آهي،" جڏهن ته اهي توهان جي چوڌاري مڪمل طور تي بي آرام آهن، توهان فوري طور تي انهن جي

اندروني جذبات کي محسوس ڪندا آهيو ۽ انهن سان ڳالهائڻ يا انهن سان گڏ رهڻ نٿا چاهيو. مان ظاهري ۽ منافقت کان ايمانداري کي ترجيح ڏيان ٿو.

هڪ شخص جو لفظ سڀ ڪجهه آهي، ۽ انهن کي قدرتي ۽ ايماندار هجڻ گهرجي، پنهنجي لفظ جو احترام ڪرڻ گهرجي، ۽ ٻين سان ڪيل واعدن ۽ واعدن تي عمل ڪرڻ گهرجي.

***

خدا ذهني طاقت، حڪمت ۽ ڪثرت جو سرچشمو آهي، ان کان دعا گهرو ته توهان کي صحيح رستي تي رهنمائي ڪري ته جيئن توهان پنهنجي ڪاميابي حاصل ڪري سگهو. پهرين، پڪ ڪريو ته توهان جو ارادو صحيح آهي، ۽ پوءِ توهان کي پنهنجي مقصد کي حاصل ڪرڻ جي طاقت ملندي.

***

پيار اهو روحاني هٿيار آهي جيڪو سڀني جنگين کي ختم ڪري ٿو.

***

خلوص ڪوڙ ۽ بهتان کان گهڻو مضبوط آهي جيڪڏهن توهان خلوص جي قلعي ۾ پاڻ کي بچائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان پنهنجي بادشاهت ۾ معزز مالڪ هوندا.

سچائي غالب ايندي، جيتوڻيڪ ٻين توهان سان ظلم ڪيو هجي.

جيستائين اهي روشن خيالي جي خواهش رکن ٿا، انهن کي عقل ڏيو، ۽ خود علم جي ڏاڪڻ تي چڙهڻ ۽ چڙهڻ جي پوري ڪوشش ڪريو.

مون پنهنجي آواز، پنهنجا هٿ، پير، دل، جسم، جذبات، مرضي ۽ هر شيءِ کي خدا جي لاءِ وقف ۽ پاڪ ڪيو آهي.

***

درد صرف جسم تائين محدود ناهي؛ ذهني ۽ روحاني درد پڻ آهي.

جڏهن ذهن حسد، خوف ۽ برائي جي شڪ سان ڀريل هجي، يا جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان جنگ ۾ هجي ته خدا بابت سوچڻ ناممڪن آهي.

اسان اداسي ۽ ڊپريشن، ٻين غير صحتمند مزاجن ۽ نفسياتي حالتن، ۽ پريشانين جو شڪار آهيون، جن مان گهڻا بي بنياد خوف آهن. روحاني سطح تي، اسان پنهنجي روح جي لافاني فطرت جي جهالت جو شڪار آهيون.

***

جيڪي خدا سان هم آهنگ آهن اهي دلڪش خوبصورتي ڏسندا آهن ۽ ان عظيم مئاس جو مزو چکندا آهن جيڪو ڪنهن ٻئي طريقي سان تجربو نٿو ڪري سگهجي.

جڏهن منهنجي روح توکي پڪاريو، اي خدا، تنهنجي خاموشيءَ جا ڪڪر ڦاٽي پيا، ۽ تنهنجي رحمت جو مينهن زور سان وسڻ لڳو، جيستائين اهو تنهنجي فضل جو هڪ تيز وهندڙ سيلاب بڻجي ويو، تنهنجي برڪت واري ندي

منهنجي وجود جي ڪنارن کي ڊڪي ڇڏيو، ۽ منهنجي روح ابديت جي پاڻيءَ ۾ ٻڏي وئي، ۽ منهنجي ننڍڙي زندگي جو بلبلو تنهنجي سموري وجود جي سمنڊ ۾ ڳري ويو.

- منهنجي مرشد مون کي سيکاريو ته ڪيئن حڪمت جي چني کي استعمال ڪندي پاڻ کي الاهي موجودگي جي لائق مندر بڻايو وڃي.

جيڪڏهن توهان هڪ عظيم مقصد حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته ان لاءِ هڪ ذهني ماڊل ٺاهڻ سان شروع ڪريو جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهن ۾ هڪ مضبوط خيال پوکيو ٿا ته هاڻي توهان پنهنجي شعور ۾ ڪنهن به هدايت کي مضبوطيءَ سان قائم ڪري سگهو ٿا؛ پوءِ توهان جو سچو وجود ان خيال جي مطابق هوندو ۽ توهان جا عمل ان سان مطابقت رکندا.

- پيار ۽ رواداري هم آهنگي ۽ اتفاق لاءِ ضروري آهن پيار سپني کي متحد ڪري ٿو ۽ پرورش ڪري ٿو جيڪو فائديمند ۽ ترقي جي قابل آهي، جڏهن ته نفرت انهن سپني کي ورهائي ٿي ۽ تباهه ڪري ٿي جيڪي مرمت ڪري سگهجن ٿا.

***

خوف ڪاميابي جو سڀ کان وڏو دشمن آهي ڇاڪاڻ ته اهو ڪوشش ڪرڻ جي خواهش کي ختم ڪري ٿو، جنهن کان سواءِ ماڻهو ڪامياب نٿو ٿي سگهي.

ذهني سستي، ڪوشش جي کوٽ، ۽ ثابت قدمي جي کوٽ ڪاميابي جي رستي ۾ سڀ رڪاوٽون آهن مقصد بذات خود ڪاميابي نه هجڻ گهرجي، پر هڪ نيڪ زندگي هجڻ گهرجي جيڪا ڪاميابي ڏانهن وٺي وڃي ٿي ڪاميابي لاءِ تمام گهڻي خواهش هڪ رڪاوٽ ٿي سگهي ٿي مقصد تائين پهچڻ لاءِ ارادي جي طاقت ۽ مضبوط خواهش سان سهڪار ڪيل تخليقي ڪوشش ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري آهي.

***

اسان جي هر سوچ هڪ مخصوص ٿرٿلو پيدا ڪري ٿي جڏهن توهان پنهنجي پوري وجود، ذهن ۽ عضون سان خدا بابت سوچيو ٿا - ۽ پنهنجي اندر بار بار "اي خداوند" ڳالهايو ٿا، ته توهان هڪ طاقتور ٿرٿلو پيدا ڪريو ٿا جيڪو توهان جي زندگي ۾ خدائي موجودگي آڻيندو آهي.

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته خدا اسان جو دائمي پيارو ۽ اسان جو مستقل دوست آهي، ۽ اسان لاءِ سندس پيار ڪنهن به ٻئي پيار کان وڌيڪ آهي، ته اسان سندس قربت محسوس ڪريون ٿا ۽ سندس موجودگي کي ڇهيون ٿا، تنهنڪري اسان جون دليون اطمينان حاصل ڪن ٿيون ۽ اسان اعليٰ روحاني سڪون محسوس ڪريون ٿا.

جڏهن توهان خدا تي غور ڪريو ٿا ۾ پنهنجي دل ۾ پنهنجي سچي جسم ۾ خوشي جي ڌڙڪن کي وڌندڙ محسوس ڪريو ٿا، ۾ ان خوشي جا ڦڙا وقت بوقت توهان ڏانهن ايندا آهن، ته ڄاڻو ته خدا توهان جي دل جي خواهشن جو جواب ڏنو آهي ۾ توهان جيڪي خوشي جا احساس محسوس ڪري رهيا آهيو اهي ان جواب جو ثبوت آهن.

***

جڏهن ذهن اعليٰ شعور جي حالت ۾ داخل ٿئي ٿو ۾ لامحدود مڪمل موجودگي کي ڇُهي ٿو، ته اهو ڄاڻي ٿو ته اهو خدا سان رابطي ۾ آهي ۾ اهو تجربو منو آهي، پر ان تعلق جي حالت کي لفظن ۾ بيان ڪرڻ ناممڪن آهي جيڪا بيان کان ٻاهر آهي.

***

مون پنهنجي مقناطيسيت کي مادي شين جي ڳولا لاءِ استعمال نه ڪيو، پر ان کي دائمي ۾ لافاني خدائي موجودگي کي راغب ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو.

***

اي منهنجا مالڪ، منهنجي دل جون سڀ کان گهري خواهشون مون کي عطا ڪر، ۾ مون کي پنهنجي روح جي گهراين ۾ تنهنجي بابرڪت آواز ٻڌڻ ڏي. مان توکي ڪڏهن به نه وساريندس، منهنجا پيارا خدا، ۾ نه ئي مان توکان سواءِ زندگيءَ جي رستن تي هلندس. منهنجو دائمي مهمان بڻجو ۾ منهنجي امن ۾ روحاني خوشي جي پناهه ۾ رهو. منهنجي دل کي تنهنجي پيار سان ڌڙڪڻ ڏيو، ۾ منهنجا خيال هم آهنگيءَ ۾ ڪم ڪرڻ ڏيو، ته جيئن مان ٻين تي تنهنجو امن ۾ پيار عطا ڪري سگهان ۾ تنهنجي پيار جي خوشبو منهنجي دل جي گلاب مان نڪرندي، امن جي ڳولا ڪندڙ روحن کي ڇڪيندي انهن کي تو وٽ آڻيندي ۾.

***

نيرو پردو تي رنگيل جبل جا منظر، انساني جسم جي ذهن کي حيران ڪندڙ مشينري، شاندار طور تي ٽهيل گل، نيڪ روحن جي شرافت، بلند خيالن جي عظمت، ۾ پيار جي کوٽائي، سڀ اسان کي شاندار ۾ انتهائي خوبصورت خالق جي ياد ڏيارين ٿا.

***

مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪندس ۾ سڀ ڪجهه ڪندس ته مان پاڻ کي ۾ ٻين کي خدا ۾ امير بڻائي سگهان، سڀ کان پهرين ۾ سڀ کان اهم، مان امن جي سدا بهار باغن جي وچ ۾ حڪمت جا گهر ٺاهيندس، جيڪي شاندار روحاني خوبين جي گلن سان ڀريل هوندا.

***

جيستائين زندگي جو وڏو سمنڊ مون کي سهارو ڏئي ٿو، ڪو فرق نٿو پوي ته مان هڪ ننڍڙي لهر آهيان يا هڪ وڏي لهر،

مان غور ۽ تمام گهٽي ڪوتائي ڪندس جيستائين مون کي رازن جو راز نه ملي، ۽ مان بصيرت جي روشني کي مرڪوز ڪندس - هڪ مشعل وانگر - ته جيئن سڀ کان پاڪ چهرو مون کي نظر اچي.

***

تنهنجي روشني منهنجي اندر، منهنجي چوڏاري، ۽ هر هنڌ چمڪي.

***

محبت هڪ لڪيل باهه آهي جيڪا، خدائي حڪم سان، ڪائنات جي سختي کي ڳاري ٿي ۽ ان کي دائمي محبت جي هڪ پوشيده مواد ۾ تبديل ڪري ٿي.

***

جيئن سج روشني ۽ گرمي موڪلي ٿو، تيئن مان غريبن ۽ محرومن جي روحن ۾ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، ۽ مان انهن جي دلين ۾ نئون جوش پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي نااميد آهن.

***

اي منهنجا مالڪ، مون کي پاڻ کي ۽ ٻين کي حسد جي باهه ۾ نه ساڙڻ ڏيو، پر مون کي يقين ۽ اطمينان سان قبول ڪرڻ ڏيو ته مان پنهنجن پيارن کان ڪهڙي مهرباني ۽ پيار جو مستحق آهيان.

***

مان پنهنجي صاف ضمير جي پتين جي پويان محفوظ ۽ سلامت آهيان، مون اونداهي ماضي کي ساڙي چڏيو آهي ۽ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي، ۽ جڏهن مان پنهنجي ضمير کي دوکو ڏيڻ جي ڪوشش ڪندس ته مان پاڻ کان سواءِ ڪنهن کان به نه ڊڄندس.

***

اڄ مان پريشانين ۽ خوفن جي پاڙن کي باهه ڏيندس ۽ خوشي جي باهه ٻاريندس ته جيئن منهنجي اندر روح جي مندر کي روشن ڪري سگهجي.

***

ڪو به مون کي گندي ٻولي يا بي پرواهي واري رويي سان ناراض نٿو ڪري سگهي، ۽ ڪو به مون کي چاپلوسي، تعريف ۽ تعريف سان متاثر نٿو ڪري سگهي ته جيئن مون کي اهو سوچڻ تي مجبور ڪري ته مان پنهنجي حقيقي ذات کان وڏو ۽ اهم آهيان.

***

اي منهنجا مالڪ، منهنجي دل کي ايترو ڪشادو ڪر جو مان تنهنجي بابرڪت موجودگي کي سمائي سگهان، ۽ ان کي هميشه لاءِ پنهنجي پيار سان ڌڙڪڻ ڏي.

***

جيڪڏهن توهان پنهنجي مرضي کي صحيح طريقي سان استعمال ڪندا، ته اهو توهان لاءِ نوان ڪرم پيدا ڪندو، پر گهڻا ماڻهو تبديل ٿيڻ نٿا چاهين ۽ ڪوشش نٿا ڪرڻ چاهين، تنهن ڪري اهي مشڪلاتن جي منهن ۾ ڪري پون ٿا ۽ چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي قابل نه آهن.

***

اي منهنجا مالڪ، مون کي روح جي دائمي خوشي ۽ عارضي حسي خوشين جي وچ ۾ فرق ڪرڻ ۾ مدد ڪر، مون کي گذرندڙ حواسن جي خوشين ۾ پاڻ کي غرق نه ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي پنهنجن حواسن کي سڌارڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن اهي مون کي هميشه خوش رکن.

***

مون پنهنجي ذهن جي شعاعن کي حواسن جي تنگ، محدود دائري کان الڳ ڪيو ۽ انهن کي روح جي افق ۾ آزاد ڪيو، تنهنڪري منهنجا تصور وڌندا ويا ۽ منهنجي شعور هر طرف پکڙجي ويو.

***

جيڪڏهن ڪنهن کي اهڙيون ناپسنديده عادتون آهن جيڪي هو ڇڏڻ چاهين ٿا ته انهن کي بيوس يا قاسي محسوس نه ڪرڻ گهرجي. هاڻي موقعو آهي ته ماضي جي عزم کي پيدا ڪندي ۽ باقاعده، صحيح مراقبي جي مشق ڪندي انهن عادتن تي قابو پائي سگهجي.

***

اي روحن ۽ دلين جا مالڪ، منهنجي اندروني سڪون جي آسمان ۾ پکڙجندڙ خوشي جون ڪرڻيون توهان جي بابرڪت ظهور جي آمد جو اعلان ڪن ٿيون.

***

اي منهنجا مالڪ، مان پراعتماد ۽ اطمينان واري مُرڪ تي مُرڪان ٿو، ڇاڪاڻ ته ڇا مان هن زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا موت جي لهرن هيٺان پڌي رهيو آهيان، مان توهان جي دائمي زندگي جي دل ۾ رهندو آهيان، جيڪو سيڪيورٽي ۽ تحفظ فراهم ڪري ٿو، ۽ توهان جو مضبوط، برڪت وارو هٿ مون کي سنڀاليندو آهي.

***

بيماري، پوڙهو ٿيڻ ۽ موت اهي مشڪلاتون ۽ رڪاوٽون آهن جن کي جسم منهن ڏئي ٿو. نفسياتي بيماريون، بهرحال، اداسي، خوف، ڪاوڙ، دٻيل

خواهشن، ناراضگي، نفرت، جذباتي جنون، بخار واري اعصابي بيچيني، ۽ هڪ قسم جي نفسياتي ڪينسر ذريعي ذهن تي حملو ڪن ٿيون جيڪو ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو. بهرحال، سڀ کان خطرناڪ بيماري روح جي بيماري آهي، جيڪا جهالت جي صورت ۾ ظاهر ٿئي ٿي، جنهن مان پيون سڀئي بيماريون جنم وٺن ٿيون ۽ پکڙجن ٿيون.

***

شاندار مثاليت جو سرچشمو جيڪو اسان جي پيار جي جذبن ۾ سڌريل جذبن کي پرورش ڪري ٿو، ان کي سڪي وڃڻ نه ڏنو وڃي.

***

هر شيءِ جيڪا ظاهري طور تي پرڪشش آهي، اها پنهنجي اندروني خودي مان حاصل ڪري ٿي ۽ روح جي پاڪ آئيني کي ڪابه شيءِ خراب نه ٿي ڪري، جهڙوڪ ڪاوڙ، بغض، حسد ۽ نفرت. جيڪو به پاڻ کي انهن مرکبن کان آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، روح جي فطرت کان اجنبي، اندروني خوبصورتي جي روشنيءَ کي اندر مان چمڪائڻ ڏيندو.

***

شعور کي محدود جسماني دائري کان روح جي اندر سکون جي لامحدود افقن ڏانهن بلند ڪرڻ گهرجي.

***

اي پاڪائي ۽ معصوميت جي روح، مون کي بي اطمينان حسي خواهشن کان نجات ڏي، ته جيئن سڀئي لالچي جذبا دانائي جي شعل ۾ خاڪ ٿي وڃن، ۽ ته جيئن مان ضد ۾ پختي طور تي حواسن جي هر جذبي کي روڪي سگهان ۽ ته جيئن مان تنهنجي مرضي مطابق هلان، پنهنجي سادي راڳ کي هم آهنگي ۾ وڄائي سگهان، پنهنجا ننڍا فرض پورا ڪريان، ۽ پنهنجو عاجزانه گيت ڳائي سگهان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي پنهنجن حواسن کي صرف صحيح ۽ عقلي طريقن سان استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪر، ۽ انهن کي بهتر بڻائيان ته جيئن اهي منهنجي سچي خوشي ۾ حصو وٺن.

***

تجربي جي ٻرندڙ باهه مان اسان جيڪو دانائي جو فولاد ڪڍون ٿا اهو هڪ شاندار شيءِ آهي جيڪا زندگي اسان کي اسان جي بنيادي ذاتن کي قيمتي عنصرن ۾ تبديل ڪري پاڪ ڪري ٿي ته جيئن اسان هن زندگي ۾ روحن وانگر جواهر وانگر پاڪ، فولاد وانگر سخت، ۽ ساڳئي وقت لچڪدار ۽ موثرئيندڙ طور تي مشڪلاتن ۽ ڏکين آزمائشن جي دٻاءُ هيٺ نه ٽٽڻ کان سواءِ رهي سگهون.

***

تخليق بي اتفاقي انتشار جي وچ نظم هم آهنگي آڻڻ لاءِ هڪ لڪيل قوت ڪم ڪري رهي آهي جيڪا اخلاقي روحاني منصوبي کي لاڳو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري رهي آهي.

***

اي منهنجا خدائي محبوب، تون دائمي، هميشه تازه ڪاري ڪندڙ خوشي آهين، تون روح جي خوشي آهين تون اها خوشي آهين جنهن جي مون کي خواهش آهي.

***

خدا کان دعا گهري خواهش مڪمل اعتماد سان ڪرڻ گهرجي، ان جو جواب خاموشي سڪون سان ڏنو ويندو، هڪ لڪيل جواب جيڪو آرام آڻيندو آهي هڪ شخص جي زندگي تيز تبديلي آڻيندو آهي.

***

پهرين، اسان کي خدا سان رابطي جي خوشي جو تجربو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ان جو مقابلو گهٽ دنياوي خوشين سان ڪري سگهون. پوءِ، خواهشون اعليٰ نوعيت جون هونديون. خواهش لامحدود آهي؛ هڪ خواهش پوري ٿيڻ کان پوءِ ٻي ان جي جاءِ وٺي ٿي، وغيره. پر جڏهن توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، ته توهان جون سڀئي خواهشون پوريون ٿي وينديون آهن.

***

سخي مهربان ماڻهو جيڪي توهان جي سخي تحفن کي قبول ڪن ٿا انهن کي ٻين سان شيئر ڪن ٿا انهن جي سمجهه کي وسيع ڪن ٿا توهان جي بابرڪت موجودگي جي ويجهو ٿين ٿا جيئن ته اسان کي هر روز توهان کان بيشمار تحفا برڪتون ملن ٿيون، اچو ته توهان جي تعريف شڪرگذاري رجوع ڪريون، اي سڀني تحفن برڪتن جا ڏيندڙ.

***

جيستائين تون مون سان گڏ آهين، اي منهنجا مالڪ، مون تي ڪا به برائي نه ايندي ڇو ته تون مون کان منهن موڙيندين مون کي نقصان کان بچائيندين.

***

منهنجي دعائن جو قافلو توهان ڏانهن وڌي رهيو آهي، مايوسي جي واريءَ جي طوفانن هتي اتي روڪيو آهي پر جڏهن مان پري کان توهان جي خاموش حوصلا افزائي جي نخلستان کي ڏسان ٿو، ته مان تازو ٿي وڃان ٿو منهنجي طاقت نئين ٿي وڃي ٿي، تنهن ڪري مان توهان تائين پهچڻ لاءِ پنهنجي ڪوشش کي ٻيڻو ڪريان ٿو، پنهنجي پياسي چپن کي توهان جي خوشي جي چشمي ٻوڙڻ پيئڻ جي خواهش ڪريان ٿو جيستائين مان آرام نه ڪريان.

***

اي خداوند، مون کي صرف نيڪي ۽ پاڪائي ڏسڻ ڏي، ۽ صرف الهامي
لفظ ڳالهائڻ ڏي، مون کي تنهنجي پيار جي خوشبوءِ، ان جي آسماني
خوشبوءِ سان ساهه کڻڻ ڏي، ۽ سادو ۽ صحتمند کاڌو کائڻ ڏي، ۽ خوشگوار
خوشبوءِ ساهه کڻڻ ڏي جيڪي مون کي تنهنجي ياد ڏيارين ٿيون، مون کي
تنهنجو برڪت وارو لمس محسوس ڪرڻ ڏي.

***

روحاني جاڳرتا جي باغ ۾، مون پنهنجي توبه جا ڦڙا گڏ ڪيا، ۽ انهن
ڳوڙهن ۾ جيڪي توهان کي پيارا آهن، منهنجو دل مڪمل طور تي پاڪ ٿي
ويو.

***

اي خدا، منهنجون اکيون زندگي جي بدلجندڙ منظرن ۽ فطرت جي
متحرڪ نظارن کان متاثر آهن، انهن جي متنوع ۽ گهڻ رنگي گلن ۽ ڪڪرن
سان جيڪي خاموشي سان افق تي تري رهيا آهن. منهنجي روح جون اکيون
کوليو ته جيئن مان توهان جي شاندار خوبصورتي کي هر سٺي ۽ خوبصورت
شيءِ ۾ ڏسي سگهان، ۽ مون کي توهان کان سواءِ ڪجهه به وجود ۾ نه
ڏسڻ ڏيو.

***

مون کي خود شناسي جو هڪ نرم قالين ٺاهڻ ڏيو جنهن تي توهان جا
سڀئي عاشق دائمي جاڳرتا جي رستي تي هلن.

***

خدا اسان کي تڏهن به ياد رکي ٿو جڏهن اسان ڪيس ياد نٿا ڪريون
جيڪڏهن هو هڪ لمحي لاءِ به تخليق کي وساري ڇڏي ته سڀ ڪجهه وجود
مان غائب ٿي ويندو خدا کان سواءِ ڪير هن ڌرتيءَ کي برقرار رکي ٿو جيئن
اها خلا ۾ ترِي ٿي؟ ٻيو ڪير وڻن کي اُڀارڻ ۽ گلن کي ڦُلڻ جو سبب بڻجندو
آهي؟ يقيناً، اهو خدا آهي جيڪو اسان جي دلين کي ڌڙڪائيندو رهي ٿو هو
اهو آهي جيڪو اسان جي کاڌي کي هضم ڪري ٿو ۽ اسان جي جسمن ۾ هر
روز سيلن کي تازو ڪري ٿو پر ڪيترا ٿورا ماڻهو هن کي ياد رکن ٿا ۽ هن
کي اهو شڪرگذارِ ڏين ٿا جيڪو هو مستحق آهي!

***

اي منهنجا مالڪ، اچو ته نيڪي کي پيار سان ڏسون ۽ اهو سمجهون ته
توهان جي تخليق جي قانونن جي فرمانبرداريءَ اسان کي توهان جي رحمت
جي تاج سان سينگاريو ويندو.

***

اچو ته سجاڻون، اي خداوند، ته تون صحت جو سرچشمو آهين، زندگي جو سمنڊ آهين، ۽ سڀني سمجھ ۽ علم جو سرچشمو آهين، اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان، خوفن ۽ پريشانين کان آزاد ڪر، ۽ تنهنجي حڪمت جي پوڙ کي اسان جي زندگين مان سڀني تباهي ۽ بربادي کي لوڏي ڇڏي.

***

مان اڪثر مراقبي ۾ توهان جي ويجهن ماڻهن جي مٺي گيتن، شاندار ۽ شاندار روحاني سمفونين، منهنجي دل جي جذبات جي ڪنواري ڪورل ڳائڻ جي مڪمل ٽڪرن ۾ دلڪش گيتن کي ٻڌندو هوس جيڪي توهان لاءِ منهنجي پراڻي خواهش ۽ توهان سان ملڻ جي منهنجي وڌندڙ خواهش جي ترجماني ڪن ٿا.

***

پنهنجي روحن ۾ خوبصورتي جي اڻ ڏٺل ۽ لڪيل دنيا ۾ خيالن جي دلڪش نظارن مان لطف اندوز ٿيو.

۾ سڪندر ۾ يوگي جي وچ ۾

اٽل ارادو: آرڪٽڪ جي دريافت جي ڪهاڻي

تاريخ ۾ پهريون پيرو آرڪٽڪ کي ڏسي پهريون انسان ڪير هو جنهن جون اکيون ڳوڙهن سان ڀريل هيون (۽ شايد خوشي ۾ ٿڌ سان به)؟

اهو ڪيئن ۾ ڪڏهن ٿيو؟ اهو ئي آهي جيڪو اسان هيٺ ڏنل لائينن ۾ ڳولڻ جي ڪوشش ڪنداسين.

صدين کان، ماڻهن دنيا جي ان ٿڌي علائقي تائين پهچڻ جي ڪوشش ڪئي آهي، ۽ تاريخ ڪڏهن به انهن ڪوششن کان وڌيڪ دلير ايڊونچر نه ڏٺو آهي، جنهن ۾ اڪثر ڪري انهن جون جانيون ضايع ٿينديون آهن. انهن جي اتر طرف پيش قدمي جي تفصيل بهادري ڪارنامن ۾ المين جي باري ۾ ٻڌائي ٿي.

سوين ۾ شايد هزارين سال اڳ، ميڊيٽرينين سمنڊ جي چوڌاري علائقن جا رهواسي اهو سمجهندا هئا ته دنيا هڪ هموار ڊسڪ وانگر آهي جيڪا هڪ وڏي درياءَ سان گهريل آهي جنهن کي اهي اوشيانوس سڏيندا هئا.

انهن کي انهن کان پري وارن علائقن بابت گهٽو ڪجهه خبر نه هئي، پر انهن کي خواب ڏسڻ ۾ انهن ڏورانهن هنڌن بابت سوچڻ ۾ مزو ايندو هو، جهڙوڪ الپس ۾ بلقان کان ٻاهر.

انهن علائقن مان، ٽين ڪڍيو ويندو هو ته جيئن ڪانسي ٺاهيو وڃي، ۾ زيورن ۾ زيورن لاءِ امبر ڪڍيو ويندو هو، پر اتر بابت قابل اعتماد معلومات جي کوٽ هئي، تنهن ڪري شاعرن پاڻ تي جبلن کان ٻاهر چا آهي ان جون دلڪش ڪهاڻيون ٺاهڻ جو بار کنيو.

اسان جو افسانوي ۾ لافاني شاعر، هومر، اسان کي ڏوڙ واري اتر ۾ سميريئن ۾ اتي رهندڙ ديوين بابت ٻڌائي ٿو، جتي ڏينهن ايترا ننڍا هوندا آهن جو شام جو موٽندڙ هڪ ريڊار صبح جو چرڻ لاءِ ٻاهر ويندڙ ٻئي ريڊار سان ملندو آهي. پيون ڪهاڻيون ٻڌائين ٿيون ته ماڻهو اتر قطب بابت ڪجهه ڄاڻندا هئا، پر ان بابت انهن جا گهڻا خيال غلط هئا، اڪثر ڪري غلط به هئا.

وقت سان گڏ، ماڻهن قطبن تائين پهچڻ جي ڪوشش ڪئي 500 ق.م ۾، ڪارٿيج جي هيملسيئس نالي هڪ شخص اتر ۾ هڪ وڏو سفر ڪيو، آئرلينڊ پهتو ۾ پنهنجي سفر کي رڪارڊ ڪيو. هي پهريون قابل اعتماد احوال هو. بعد ۾ ڪوششون ڪيون ويون، اسڪينڊينيوين برفاني سمنڊن تي سفر ڪيو ۾ آئس لينڊ کي دريافت ڪيو. اتان کان، انهن وڏيڪ زمين ۾ خزانن جي ڳولا جاري رکي.

اهڙا درجنين آهن جن ڪوشش ڪئي ۾ ناڪام ٿيا اسان انهن جي ڪوششن جي تفصيل کي نظرانداز ڪنداسين ۾ اتر قطب جي پهرين دريافت ڪندڙ ڏانهن اڳتي وڌنداسين.

رابرٽ ايڊون پيري 1856ع ۾ پينسلوانيا ۾ پيدا ٿيو. هن انجنيئرنگ جي تعليم حاصل ڪئي ۾ پوءِ آمريڪي بحريه ۾ شامل ٿيو. هن کي قطبي علائقن کي ڳولڻ جي سخت خواهش محسوس ٿي. هو انهن سڀني خطرن ۾ ناڪامين کان واقف هو جيڪي هن کان اڳ ڳولا ڪندڙن کي منهن ڏيڻيون پيون هيون، پر هو اڳتي وڌڻ لاءِ پرعزم هو ۾ اندر اندر ڄاڻندو هو ته هو پنهنجي عزم کان پوئتي نه هٽندو.

اسان جي ڳولا ڪندڙ، پيري، آرڪٽڪ، ان جي حالتن ۾ ان جي چوڌاري تفصيلن بابت هر ممڪن معلومات حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي.

1886ع ۾، هن اتر گرين لينڊ جو سفر ڪيو، ۾ پنجن سالن کان پوءِ هن هڪ ٻي مهم شروع ڪئي، ماڻهن جو مطالعو ڪيو، گليشيئر پار ڪيا، ۾ ثابت ڪيو ته گرين لينڊ وٽ اترئين ساحلي پٽي هئي، اهڙي طرح دنيا جي سڀ کان وڏي ٻيٽ جي حيثيت جي تصديق ڪئي. ٻه سال بعد، هو گرين لينڊ واپس آيو 1898ع ۾، هن چار سالن جي مهم شروع ڪئي.

1902 ۾ هاٽي پيري اٽچاتل سفر لاءِ تيار محسوس ڪيو، هن پنهنجي خطرناڪ سفر تي روانو ٿيو، پر غير متوقع حالتن جي ڪري واپس وڃڻ تي مجبور ڪيو ويو. 1905 ۾، هن ٻيهر ڪوشش ڪئي، هن پيري اترئين ويڪرائي ڦاڪ تي پهتو. آخرڪار، 1908 ۾، هن اسٽيمر روزويلٽ تي سفر ڪيو، سندس اٺون سفر آخرڪار ڪاميابي سان تاج پوشي ڪيو ويو. هو ۾ سندس ساٿي لهي ويا، ڪتن جي سليج ورتي، ۾ قطب لاءِ روانا ٿيا. مختلف هنڌن تي، سندس ڪجهه ساٿي ڪئمپ قائم ڪرڻ ۾ سندس واپسي جي سفر لاءِ سامان گڏ ڪرڻ ۾ پوئتي رهجي ويندا هئا، انهي سان گڏ انهن جي مدد.

هن هڪ ڪاري نوڪر ۾ چار ايسڪيمو سان گڏ پنهنجو سفر جاري رکيو، چاليهه ڏينهن لاءِ ڪافي ڪاڌو هو.

پيري انهن کي الوداع چيو جن کي هو آخري اسٽيشن تي ڇڏي ويو هو ۾ قطب ڏانهن هليو ويو، 6 اپريل 1909 تي ان تي پهتو، ۾ آخرڪار دنيا جي چوٽي تي بيٺو.

پيري جي اتر قطب تي پهچڻ کان اڳ، آمريڪي خلاباز فريڊرڪ ڪڪ شيٽلينڊ ٻيٽن کان هڪ ٽيليگرام موڪليو جنهن ۾ دعويٰ ڪئي وئي ته هو هڪ سال اڳ اتر قطب تي پهچي ويو هو، جڏهن سائنسدانن ڪڪ جي دعوائن جي جاچ ڪئي، ته انهن کي غلط مليو ۾ اهو ته هو اتر قطب تي نه پهتو هو، تنهن هوندي به، انهن علائقي ۾ سندس ڪجهه دريافتن کي تسليم ڪيو.

پيري وٽ غير معمولي قوت ارادي هئي، جنهن پنهنجي پيرن ۾ سخت درد جي باوجود پاڻ کي مسلسل هلڻ تي مجبور ڪيو، 1898 ۾ ٿڌ جي ڪري پنهنجا پير وڃائڻ جو نتيجو، جنهن جي ڪري عضوو ڪٽڻ جي ضرورت پئي پر هن معذوري کيس (پنهنجي وفادار ۽ قيمتي ساٿي، ڪاري ماڻهو ميٿيو هينسن سان گڏ) 1,400 ڪلوميٽر (انتهائي مشڪل حالتن ۾ برف تي پيادل!) گرين لينڊ جي اترئين ڪناري جي ڇوڏاري علائقي جو تفصيلي نقشو ٺاهڻ لاءِ هلڻ کان نه روڪيو. هي ڪهڙي بهادري جو ڪارنامو آهي!

پيري کي اجا تائين مقصد حاصل ڪرڻ ۾ سڀ کان بهادر ۽ پرعزم ماڻهن مان هڪ سمجهيو ويندو آهي.

انهيءَ حوالي سان، امام علي عليه السلام فرمائن ٿا:

"تنهنڪري توهان کي محنتي ۽ محنتي هجڻ گهرجي، تيار ۽ تيار رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجون روزيون وڌائڻ گهرجن"

توهان تي سلام هجي

سڪندر ۽ يوگي جي وچ ۾

يوناني مورخن ۽ ٻين پاران دلچسپ ڪهاڻيون احتياط سان درج ڪيون ويون آهن جيڪي سڪندر سان گڏ هئا يا هندستان ڏانهن سندس مهم تي پٺيان هئا. ڊاڪٽر ميڪ ڪرينڊل قديم هندستان تي روشني وجهڻ لاءِ انهن بيانن جو ترجمو ڪيو. سڪندر جي ناڪام فتح جي سڀ کان وڌيڪ نمايان پهلوئن مان هڪ هندستاني فلسفي ۽ يوگين ۽ پرهيزگار ماڻهن جي برادري ۾ سندس گهري دلچسپي هئي جن سان هو وقت بوقت ملندو ۽ هو، جن سان هو واقعي ساٿي ٿيڻ چاهيندو هو. اتر هندستان ۾ ٽيڪسيلا پهچڻ تي، يوناني جنگجو اوناسڪريٽس کي موڪليو، جيڪو ڊيوجينس جي يوناني اسڪول جو شاگرد هو، ته جيئن هو هندستاني همدرد ماسٽر ڊنڊمس کي وٺي اچي، جيڪو ان وقت ٽيڪسيلا ۾ رهندو هو.

ٻيلي جي دل ۾ پنهنجي لڪڻ جي جاءِ ڳولڻ کان پوءِ، اونِسڪرٽيس ڊنڊامس کي چيو:

"سلام ۽ سلامتي، اي برهمڻن جا استاد! سڪندر، عظيم ديوتا زيوس جو پٽ ۽ سڀني مخلوقات جو مالڪ، توهان کي پاڻ وٽ وڃڻ لاءِ چوي ٿو جيڪڏهن توهان ائين ڪيو، ته هو توهان کي هڪ سخاوت وارو انعام ڏيندو، پر جيڪڏهن توهان انڪار ڪيو، ته هو توهان جو مٿو ڪٽي ڇڏيندو."

يوگي خاموشيءَ سان هن لازمي سڏ کي قبول ڪيو، پنن جي نهيل بستري تان مشڪل سان پنهنجو مٿو مٿي ڪنيو، ۽ جواب ڏنو:

"مان پڻ ديوتا زيوس جو پٽ آهيان، جيڪڏهن سڪندر ۽ آهي ته مان سڪندر کان ڪجهه به نه گهرندس، ڇاڪاڻ ته مان جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي ان تي مطمئن آهيان، جڏهن ته مان هن کي پاڻي ۽ زمين تي پنهنجن ماڻهن سان بي مقصد حرڪت ڪندي ڏسان ٿو، ۽ هن جي ڀٽڪڻ جو ڪو به خاتمو ناهي."

"وڃو ۽ سڪندر کي چئو ته خدا ئي مالڪ آهي جيڪو سڀني عبادتن ۽ تعظيم جو مستحق آهي. هو اعليٰ بادشاهه آهي جيڪو ڪڏهن به خوفناڪ برائي جو حڪم نٿو ڏئي ڇاڪاڻ ته هو روشني، امن، زندگي ۽ پاڻي جو خالق آهي، ۽ انساني جسم ۽ انسانن جي روحن جو خالق آهي. سڀ ماڻهو ان ڏانهن موٽندا آهن جڏهن موت انهن کي آزاد ڪري ٿو، ته جيئن اهي هاڻي بيماري جي برائي جي تابع نه رهن."

عقلمند ماڻهوءَ خاموش طنز سان پنهنجي تقرير جاري رکي:

"سڪندر ڪو ديوتا ناهي ڇو ته هو ضرور موت جو ذائقو چکندو ۽ هن جهڙو ڪو ماڻهو وجود جو مالڪ ڪيئن ٿي سگهي ٿو جڏهن هو اڃا تائين اندروني ڪائنات جي تخت تي نه وينو آهي، نه ئي جيئرو پاتال ۾ داخل ٿيو آهي، ۽ نه ئي هن کي زمين جي وسيع علائقن تي سج جي رستي جي خبر آهي، ۽ ان کان علاوه، پاڙيسري قومن هن بابت نه ٻڌو آهي؟!"

هن ڏنپ ڪان پوءِ، جيڪو (دنيا جي رب) جي ڪنن تي سخت ترين حملو سمجهيو ويندو آهي، بزرگ طنزيه انداز ۾ وڌيڪ چيو: "جيڪڏهن سڪندر جون موجوده ڪالونيون سندس لالچ کي

پورو ڪرڻ لاءِ ڪافي نه آهن، ته ڪيس گنگا ندي پار ڪرڻ ڏيو هو هڪ وسيع ملڪ ڳوليندو جيڪو سندس سپني ماڻهن کي گڏ ڪري سگهي ٿو"

" سڪندر مون کي جيڪي ڏئي ٿو جيڪي تحفا هن جا واعدا آهن، اهي مون لاءِ بيڪار آهن. جيڪي شيون مان واقعي قدر ڪريان ٿو مفيد يا قيمتي سمجهان ٿو اهي اهي وڻ آهن جن مان مان پنهنجو گهر ٺاهيندو آهيان، اهي گلن وارا ٻوٽا جيڪي مون کي روزاني رزق فراهم ڪن ٿا، پاڻي جيڪو منهنجي اڃ کي بجهائي ٿو. ٻيون سڀ شيون، جيڪي وڏي احتياط سان گڏ ڪيون ويون آهن، انهن جي مالڪن لاءِ هڪ بار آهن، انهن کي غم افسوس کان سواءِ ڪجهه به نه ڇڏيندا آهن، بي خبر ماڻهن جو گهڻو حصو. جيئن ته منهنجي لاءِ، مان جهنگ جي پنن گاهه امن سان ليٽندو آهيان، جيئن ته مون وٽ جاڳائڻ لاءِ ڪجهه به ناهي، مان آرام سان سمهندو آهيان، هڪ مٺي پرسڪون ننڊ مان لطف اندوز ٿيندو آهيان. جيڪڏهن مون وٽ ڪجهه هجي ها جنهن لاءِ نگهباني نگراني جي ضرورت هجي ها، ته اهو منهنجي آرام کي خراب ڪندو مون کي ننڊ جي خوشي کان محروم ڪندو. زمين مون کي هر شيءِ فراهم ڪري ٿي جيڪا مون کي گهربل آهي، جيئن هڪ ماءُ پنهنجي ٻار کي کير فراهم ڪري ٿي، مان جتي به چاهيان ٿو گهمندو آهيان، مون کي ڪا به پريشاني ناهي ته مون کي پريشان ڪري يا منهنجي زندگي کي خراب ڪري."

جيڪڏهن سڪندر منهنجو مٿو ڪٽي به ڇڏي، تڏهن به هو منهنجي روح کي تباهه نه ڪري سگهندو. منهنجو مٿو، جيڪو مرڻ کان پوءِ خاموش ٿي ويندو، منهنجو جسم، جيڪو ڦاٽل ڪپڙي وانگر ٿي ويندو، ان زمين تي رهندو جنهن مان اهي ٺاهيا ويا هئا.

منهنجي لاءِ، هڪ روح جي حيثيت سان، مان پوءِ خدا ڏانهن مٿي ويندس، جنهن اسان کي جسمن ڍڪيو اسان کي هن زمين تي رکيو ته جيئن اسين ڪيس ثابت ڪري سگهون - جڏهن اسين هتي آهيون - ته ڇا اسين سندس مرضي جي تابعداري ڪنداسين سندس فرمانبرداري رهنداسين جڏهن اسين سندس سامهون بيٺا آهيون، ته هو اسان جي ڪمن جو حساب

طلب ڪندو. هو انصاف پسند جج آهي جيڪو سڀني برائي، گناهه ظلم جي مذمت ڪري ٿو، جتي مظلومن جون رڙيون ظالم لاءِ سزا بڻجي وينديون آهن.

سڪندر کي هن خطري کي انهن ماڻهن کي ڊيڄارڻ لاءِ استعمال ڪرڻ ڏيو جيڪي دولت جي لالچ ڪن ٿا يا موت کان ڊڄن ٿا سڪندر جو هٿيار يوگين جي خلاف ڪمزور آهي.

اسان کي نه پئسي سان پيار آهي نه ئي موت کان ڊڄون ٿا، وڃو ڪيس چئو ته ڊنڊامس کي توهان جي ڪنهن به شيءِ جي ضرورت ناهي، تنهن ڪري هو توهان وٽ اچڻ کان انڪار ڪري ٿو پر جيڪڏهن توهان کي ڊنڊامس جي ضرورت آهي، ته پوءِ پاڻ هن وٽ اچو" سڪندر اونيسيڪريٽس جي زبان تي يوگي جي جواب کي گهري ڌيان سان قبول ڪيو، ڊنڊامس کي ڏسڻ جي خواهش وڌندي محسوس ڪئي، جيڪو - پنهنجي ننگي پوڙهائپ جي باوجود - هن شهرن جو فاتح پنهنجي برابر کان وڌيڪ ملڪن کي فتح ڪندڙ ڏٺو.

جي ڊائري: هڪ آتم ڪهاڻي

پرمهانسا يوگانند پاران

ڪجهه روحاني بصيرت

عقلمند استاد پرامنسا يوگنندا لاءِ

خدا اسان کي چونڊ جي آزادي ڏني آهي اسان هڪ ضمير رکيو آهي ته جيئن سٺي بري جي وچ ، ڇا فائديمند ڇا نقصانڪار آهي، جي وچ فرق ڪري سگهون.

جڏهن اسان پنهنجي وجود روحاني طاقت کي سرگرم محسوس ڪريون ٿا، ته اسان محسوس ڪريون ٿا ته اسان اڳتي وڌي رهيا آهيون ترقي ڪري رهيا آهيون، تنهن ڪري خدا پاڻ اسان جو اعتماد وڌي ٿو، مشڪلاتن جي رفتار گهٽجي ٿي ته جيئن اسان انهن سان اعتماد، آرام توازن سان تعميري طور تي منهن ڏئي سگهون.

اسان جي اصل فطرت روح آهي، جنهن جو جوهر امن، سڪون، سڪون سڪون آهي. اهي برڪت وارا عنصر اسان

جي اندر آهن ۽ اسان جي روحاني وجود جو هڪ لازمي حصو آهن.

ماڻهو اڪثر انهن دٻاءُ ۽ نفسياتي دٻاءُ بابت ڳالهائيندا آهن جيڪي اهي محسوس ڪندا آهن ڪيترن ئي مطالبن جي وزن هيٺ، پر اسان کي پاڻ کي ڪنهن به قسم جي مشڪل جو شڪار نه ٿيڻ گهرجي، ۽ اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته خدا اسان کي انهن سڀني چئلينجن کي منهن ڏيڻ لاءِ ڪافي طاقت ڏني آهي جيڪي اسان کي منهن ڏيٺيون پونديون.

زندگي جي رستن تي هلندي خدا کي پنهنجي دلين ۾ رکو.

پنهنجا پير زمين تي ۽ پنهنجو مٿو جهالت جي ڪڪرن کان مٿي دائمي حڪمت جي سچ جي افق ۾ رکو.

جڏهن اسان زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ ۽ صحتمند تفريحي سرگرمين ۾ حصو وٺڻ جي صلاحيت وڃائي ڇڏيندا آهيون، ته اسان کي گهرجي ته ان کان وڌيڪ سنجيده ۽ نروس ٿي ويندا آهيون جيتوڻيڪ ماحول اداس ۽ اداس لڳي، اسان کي پنهنجو يقين برقرار رکڻ گهرجي ته سچ پيهر اڀرندو ۽ جيڪي صحيح رستي تي آهن اهي ضرور پهچندا، چاهي فاصلو ڪيترو به ڊگهو هجي ۽ منزل ڪيتري به پري هجي.

عاجزي ۾ سچي روحاني طاقت، عقيدت جي عظمت، محبت جي ڪوتائي، ۽ قناعت ۽ فرمانبرداري جي عظمت آهي.

مضبوط ارادي وارو ماڻهو خدا سان هم آهنگ هوندو آهي ۽ سيارن ۽ تارن جي مسڪراهٽ جو انتظار نٿو ڪري، بلڪه، هو هڪ تيز شهاب ثاقب وانگر پنهنجو سفر جاري رکي ٿو، خدا جي رهنمائي ڪندڙ تاري کان سواءِ، جيڪو سچ جو سچ آهي ۽ قانون روحن جو رب آهي، متاثر نه ٿيندو آهي ۽.

ڪنهن کي به نقصان ۽ ناڪامي تي نه سوچڻ گهرجي، پر بار بار ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پلي ڪيتريون به ناڪام ڪوششون هجن ۽ اهي ڪيتريون به تلخ ڇو نه هجن.

اي دوستي، تون ڪيتري بلند آهين، ۽ تنهنجي مٽي ڪيتري زرخيز ۽ مقدس آهي! پيار تنهنجي غذا آهي ۽ وفاداري تنهنجو مشروب آهي.

اسين هن دنيا ۾ پاڻ کي ترقي ڪرڻ ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي ڳولڻ لاءِ آيا آهيون، نه ته وهم جي اونداهي سمنڊ ۾ ٻڏڻ لاءِ جنهن ۾ بيشمار خطرا شامل آهن.

وجود ۽ سڀ کان مٿي خوشي اهو احساس آهي ته اسان خدا جي حضور ۾ محفوظ آهيون.
ناڪامي جو موسم ڪاميابي جا ٻج پوکڻ لاءِ بهترين ۽ مناسب وقت آهي، ناڪامي کي ان جي پاڙن مان ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي جي ميدانن کي محنت ۽ عزم سان پوکيو وڃي، ۽ نيڪي جي ٻج سان پوکيو وڃي ته جيئن خدا جي مرضي سان ڀرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.
ڪجهه ماڻهو پنهنجين حالتن جو تجزيو ڪندا آهن ۽ فيصلو ڪندا آهن ته اهي اڳتي وڌي رهيا آهن يا پوئتي. جيئن ته انسان ادراڪ، دانائي ۽ سمجهه سان مالا مال آهن، اسان جو سڀ کان وڏو فرض اهو آهي ته اسان پنهنجي دانائي ۽ ادراڪ کي صحيح طريقن سان استعمال ڪريون.
ڪو به سچو روحاني ماڻهو مادي ڪاميابي کان سواءِ رهي نٿو سگهي ۽ ڪنهن به شخص جون مادي پريشانيون ايتريون گهٽيون نه آهن جو اهي انهن کي خدا بابت سوچڻ ۽ ضروري وقت غور و فڪر، خدمت ۽ روحاني فرضن لاءِ وقف ڪرڻ کان روڪين.
هڪ شخص کي پنهنجن سپني خيالن، احساسن ۽ بصيرت سان گڏ رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي چوڌاري ٿيندڙ هر شيءِ تي هوشيار ۽ ڌيان ڏيڻ گهرجي، بلڪل هڪ ماهر فوٽوگرافر وانگر جيڪو تمام گهٽي خوشگوار منظرن جون بهترين تصويرون ڪڍڻ لاءِ مناسب موقعن جو انتظار ڪندو آهي.
هر انسان ۾ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي انهن وٽ گهربل سڀ طاقت آهي ذهن پاڻ هڪ اعليٰ طاقت آهي ۽ ان کي پراڻين، پابندين وارين عادتن ۽ تصورن کان آزاد ٿيڻ گهرجي.
اچو ته ياد رکون ته جيستائين "پاڻ" جو احساس غالب آهي، تيستائين پاڻ کي خدا کان پري ڪرڻ جو رجحان رهندو، اهو فرض ڪندي ته اسان وٽ ايتري طاقت ۽ دانائي آهي ته اسان ۾ بنا ڪنهن سهاري جي پنهنجن پيرن تي بيٺا رهي سگهون ۽ پنهنجا مسئلا پاڻ حل ڪري سگهون.
اسان کي ڊپ آهي ته جيڪڏهن اسان خدا جي مرضي جي تابعداري ڪريون ٿا، ته اسان کي خدا جي موڪليل شين ۾ خوشي نه ملندي، ۽ هي ڪمزور ايمان جي نشاني آهي پر جلد يا دير سان، اسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويندو ۽

هر ماڻهو پنهنجي زندگي ۾ هي سچائي ڳوليندو، جيڪڏهن انهن
اڳ ۾ ئي نه ڪئي آهي.
اسان کي مڪمل اعتماد سان خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽
ان سان سادي ٻولي - دل جي ٻولي - ۾ صاف ۽ ويجهڙائي سان
ڳالهائڻ گهرجي ۽ ان کان دعا گهرڻ گهرجي ته اسان کي هن
جي ڳولا ۾ مدد ڪري ۽ هن تي ڀروسو ڪري ته جيئن اسان جي
دلين کي سڪون ملي ۽ اسان کي پريشاني ۽ تڪليف کان ۽ هر
شيءِ کان آزاد ڪري جيڪا اسان جي رستي ۾ اچي سگهي ٿي ۽
اسان کي اسان جي روحاني مقصد کان پري ڪرڻ جي ڪوشش
ڪري سگهي ٿي.
پاڻ کي دنيا ۽ ان جي ڦندن جو شڪار نه بڻجڻ ڏيو توهان
کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي، پنهنجي اندروني
طاقت کي جاڳائڻ گهرجي، ۽ پنهنجي زندگي جي ٻيڙي کي
محفوظ بندرگاهه ڏانهن وٺي وڃڻ گهرجي.
جڏهن ذهن جهالت جي مٽي کي ڇڪيندا ۽ انهن زنجيرن
کي ٽوڙيندا جيڪي انهن جي طاقتن کي جڪڙيندا آهن، ته اهي
تخليقيت ۽ زندگي سان مثبت رابطي جي وڌيڪ قابل بڻجي
ويندا.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کان وڌيڪ طاقتور ڪنهن سان
جدوجهد نه ڪندو، ته اهي مضبوط نه ٿيندا ساڳي طرح، جڏهن
توهان پنهنجين مشڪلاتن کي همت ۽ روحاني طاقت سان منهن
ڏيندا آهيو، ته توهان مضبوط ۽ وڌيڪ لچڪدار ٿي ويندا آهيو.
زندگيءَ جي حالتن کي منهن ڏيڻ لاءِ پاڻ کي ڪمزور ۽
نااهل نه سمجهو، پلي اهي ڪيترا به ڏکيا يا سخت هجن، خدا
توهان کي هر روزاني چئلينج تي قابو پائڻ جي طاقت ڏني آهي
ياد رکو ته توهان جون مشڪلاتون ڪيتريون به وڏيون هجن،
توهان وٽ انهن سان منهن ڏيڻ لاءِ ڪافي طاقت آهي. خدا
توهان سان گڏ آهي ۽ توهان جي مدد ڪندو جيستائين توهان
هن تي يقين رکو ٿا ۽ زندگي جي جنگ ۾ بهادر جي همت سان
ثابت قدم رهو ٿا.
هاڻي وقت اچي ويو آهي ته انسانيت پنهنجي حيثيت بيان
ڪري ۽ اهو رستو طئي ڪري جيڪو ان کي اختيار ڪرڻ
گهرجي: يا ته انتشار ۽ تباهي ڏانهن يا ابراهيمي مذهبن پاران
روحن ۽ دنيا کي مصيبتن ۽ آفتن کان بچائڻ لاءِ اعليٰ عالمگير
نظرين ڏانهن. جيڪڏهن انسانيت پنهنجو ڪردار ادا ڪري جيئن

ان کي ڪرڻ گهرجي، ۽ نيڪي، محبت ۽ نيڪ اخلاق جي اصولن جي رهنمائي ڪري، ته پوءِ اونداهي ضرور ختم ٿي ويندي ۽ اونداهي ختم ٿي ويندي.

توهان وٽ شاندار طاقتون ۽ قيمتي صلاحيتون آهن جيڪي توهان جي وجود جي اندر لڪيل آهن، پر توهان انهن کي استعمال نٿا ڪريو هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن وڃو جتي ڪاميابي، خوشي ۽ امن آهي.

جڏهن ڪو مون کي ٻڌائي ٿو ته هو هي يا اهو ڪم نٿو ڪري سگهي، ته مان ان تي يقين نه ٿو ڪريان، ڇاڪاڻ ته هو جيڪو به ڪرڻ جو ارادو رکي ٿو اهو ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن هو ان لاءِ پاڻ کي تيار ڪري.

مون توکي آزمائشن ۽ مصيبتن جي هلت سان پنهنجي روح جي مٽيءَ کي ڪڙهندي ڏٺو، پنهنجي حڪمت جا ٻج ان جي ڪڙين ۽ چٿيندي ڏٺو، مون انهن ٻجن کي پاڻي ڏيڻ جاري رکيو، ۽ جڏهن تنهنجي رحمت جو سج انهن تي چمڪيو، ته اهي وڌندا ۽ ڦُلندا ويا، اطمينان ۽ اطمينان جي برڪت واري فصل ڪٽندا رهيا.

ريشم جو ڪيڙو ڪوڪون اندر پنهنجي چوڌاري ڌاڳا گهمائيندو آهي ان ڪوڪون مان تتلي جي صورت ۾ نڪرڻ کان اڳ، اهو اڪثر پاڻ کي پنهنجي ٺاهيل ريشمي قيد ۾ مئل ڳوليندو آهي. هي انسانن تي به لاڳو ٿئي ٿو ان کان اڳ جو انهن جي سمجهه جا پر وڌن، اهي پاڻ جي چوڌاري خوف، پريشاني ۽ جهالت جا ڌاڳا ٺاهيندا آهن جيستائين بيماري نه اچي ۽ موڪل جو وقت اچي، ۽ اهڙي طرح آخر اچي ٿو.

اسان اڪثر پاڻ کي پنهنجي ٺاهيل جيل ۾ ڦاٿل ڏسندا آهيون هي سڀ مصيبت ڇا آڻيندي آهي؟ اسان جا پنهنجا خيال ۽ زندگي گذارڻ جا ناقص طريقا، ڇاڪاڻ ته اسان سوچڻ کان اڳ عمل ڪندا آهيون اسان کي پاڻ کي ڪاوڙ ۽ خود غرضي جي خيالن کان آزاد ڪرڻ گهرجي، ۽ اهڙي زندگي کان جيڪا غير منظم ۽ اسان جي اعليٰ خواهشن سان مطابقت نه رکي. اهي سڀئي جيڪي روحاني خواهشون رکن ٿا انهن کي هميشه مثبت سوچ، اميد ۽ پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي توانائي ۽ پنهنجي روح کي مضبوط رکڻ گهرجي.

ڊڄڻ نه گهرجي، مطلب ته خدا ۽ سندس حفاظت تي ايمان رکڻ، ۽ سندس انصاف، حڪمت، رحم، محبت ۽ هر هنڌ موجودگي تي ايمان رکڻ.

خدا کان ٻاهر ڪا به حفاظت يا سلامتي ناهي، جيڪڏهن اسان سلامتي ۽ ذهني سڪون چاهيون ٿا ته اسان کي مڪمل طور تي سندس طرف رجوع ڪرڻ گهرجي.

جيڪي صرف پنهنجي سلامتي ۽ آرام جو سوچين ٿا، ٻين جي ضرورتن کي وسارين ٿا يا نظرانداز ڪن ٿا، اهي حقيقت ۾ غربت کي پسند ڪري رهيا آهن جيڪا هڪ ڏينهن انهن جو مقدر بڻجندي.

جيڪي پنهنجي دولت کي نيڪ ڪمن لاءِ استعمال ڪرڻ بدران ان سان چنبڙيل آهن، اهي پنهنجي آخرت ۾ خوشحالي نه ٿا آڻين؛ بلڪه، اهي غريب پيدا ٿين ٿا، اميرن جي خواهشن ۾ خواهشن جي ڪري پر جيڪي پنهنجي دولت ٻين سان شيئر ڪن ٿا، اهي جتي به وڃن ٿا خوشحالي ۾ فراواني کي راغب ڪن ٿا.

جڏهن توهان انهن کي ڏيو جيڪي ان جي لائق آهن، ته توهان ڏسندا ته خدا هميشه توهان سان گڏ آهي ۽ توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو، ۽ توهان کي سندس مدد ۾ سنڀال سان ڪنهن به شيءِ جي ضرورت نه پوندي، تنهن ڪري خدا تي ڀروسو ڪريو ۽ سندس مدد توهان وٽ ايندي ۾ سندس سنڀال توهان کي گهيرو ڪندي.

اي محبوب، خدائي طور تي لڪيل، تون دوستي جي دل مان وهندڙ پيار جو چشمو آهين، ۽ تون گرم ڪرڻيون آهين جيڪي جذبات جي ڪُلن کي وفاداري ۽ نرم شاعرانه خيالن جي تازن ۽ ڪولينديون آهن گلابن.

اسين سڀ انساني منتقل ڪندڙ ۽ وصول ڪندڙ آهيون: توهان ٻين جا خيال پنهنجي دل ذريعي حاصل ڪندا آهيو، جيڪو احساس جو مرڪز آهي، ۽ توهان پنهنجا خيال روحاني اک (ڀنڀن جي وچ ۾ پيشاني ۾) ذريعي منتقل ڪندا آهيو، جيڪو توجه ۽ مرضي جو مرڪز آهي. توهان جو اينٽينا دماغ ۾ آهي، اعليٰ، وجداني شعور ۾ تصور جو مرڪز.

فرض ڪريو ته توهان پنهنجي گهر کان پري آهيو ۽ ڄاڻڻ چاهيو ٿا ته اتي ڇا ٿي رهيو آهي جيڪڏهن توهان جا حواس تمام پرسڪون آهن ۽ توهان جو ذهن خاموش آهي، ته توهان گهر ۾ پنهنجي خاندان جي جذبات ۾ خيالن کي محسوس ڪري سگهندا.

جڏهن توهان □ ڌيان ڏيڻ جي وڏي صلاحيت هوندي آهي، ته توهان جا خيال ڪٿي به داخل ٿي سگهن ٿا، □ توهان جا حواس اهم توانائي سان ڀريل ٿي ويندا آهن.

ڪائنات □ هر شيءِ توانائي يا وائبريشن مان ٺهيل آهي. ڳالهائڻ جو وائبريشن سوچ جي وائبريشن کان وڌيڪ شديد اظهار يا اظهار آهي. سڀني انسانن جا خيال آسمان □ لهرن ٿا ڇاڪاڻ ته خيال هڪ اعليٰ وائبريشنل درجو رکن ٿا، اهي اڃا تائين ظاهر نه ٿيا آهن. خوشقسمتيءَ سان، اسان سڀني ماڻهن جي خيالن کي نٿا ڄاڻون!

ريڊيو بٽڻن کي دٻائڻ يا ڦيرائڻ سان (□ انهن ڏينهن □ ٻين طريقن سان)، توهان مختلف سر □ آواز ٻڌي سگهو ٿا جيڪڏهن ايٿر جي ت□ن اندر موروثي شعور نه هجي ها جنهن ذريعي ريڊيو لهرون توهان جي رسيور تائين سفر ڪن ٿيون، ته توهان هڪ ئي وقت سيئي نشر ٿيندڙ آواز ٻڌي ها.

خدا ايٿر پيدا ڪيو □ انساني ذهن کي هن ذريعي ارتعاش جي منتقلي □ وصولي جا ذريعا ٺاهڻ لاءِ متاثر ڪيو ريڊيو لهرون پنهنجي پڪيڙ لاءِ ايٿر تي □ ٽرانسميشن □ استقبال لاءِ بجلي تي پروسو ڪن ٿيون اهي ارتعاش ريڊيو لهرون خلا ذريعي ڪنهن به گونجندڙ رسيور ڏانهن منتقل ٿيندڙ خيال آهن.

جڏهن توهان ڪنهن پياري جي ويجهو هوندا آهيو، ته توهان انهن جي خيالن کي محسوس ڪندا آهيو، پر توهان شايد پري ڪنهن جي خيالن کي محسوس ڪرڻ جي قابل نه هوندا جيستائين توهان وٽ هڪ انتهائي ترقي يافته حسي ادراڪ نه هجي. جيڪي باقاعدي طور تي توجهه □ مراقبي جي طريقن جي مشق ڪندا آهن اهي گهري سڪون جو تجربو ڪندا آهن □ انهن جا خيال هن مشق جي نتيجي □ وڌيڪ سڌريل ٿي ويندا آهن، انهن کي ٻين جي خيالن □ ارادن کي پري کان به محسوس ڪرڻ جي قابل بڻائيندا آهن!

هڪ مهمان پڇيو: "ڇا بزرگن جي حڪمت خدا جي خاص فضل حاصل ڪرڻ جو نتيجو ناهي؟"

استاد #پرمهانسا جواب ڏنو:

" نه حقيقت اها آهي ته ڪجهه ماڻهن وٽ ٻين کان گهٽ مقدس علم آهي، ان جو مطلب اهو ناهي ته خدا انسانن تائين پنهنجي فضل جي وهڪري کي محدود يا محدود ڪري ٿو، بلڪه، اهو ئي سبب آهي جو گهڻا ماڻهو سندس هميشه چمڪندڙ

روشني جي وهڪري کي روڪيندا آهن ان کي پنهنجي روحن چمڪڻ کان روڪيندا آهن."
هڪ شاگرد چيو، "مان ٽڪرين تي وڃي رهيو آهيان ته جيئن خدا سان گڏ اڪيلو رهي سگهان"
استاد پرمهانسا جواب ڏنو:
" جيڪڏهن توهان اهو ڪندا ته توهان روحاني طور تي ترقي نه ڪندا." توهان جو ذهن هن وقت روح تي گهري ڌيان ڏيڻ جي قابل ناهي. توهان جا خيال گهڻو ڪري ماڻهن جي يادن دنياوي خوشين جي چوڌاري منڊلائيندا رهندا، جيتوڻيڪ توهان پاڻ کي هڪ مضبوط غار الڳ ڪري ڇڏيو. روزاني مراقبي سان پنهنجي زندگي جي فرضن جي ايماندار وفاداري سان انجام ڏيڻ بهترين طريقو آهي.
روحاني چمڪ

چا هن دنيا جي رهاڪن جي عملن جي پويان ڪو عام عام مقصد آهي؟
چا ڪا اهڙي گڏيل ضرورت آهي جيڪا اسان سڀني کي ڪارروائي ڪرڻ تي مجبور ڪري ٿي؟
انساني مقصدن مقصدن جو هڪ سادو تجزيو ڏيکاري ٿو ته هڪ هزار هڪ مقصد آهن، ڪجهه سڌي طرح ڪجهه اڻ سڌي طرح، پر آخري مقصد مڪمل خوشي يا خوشي حاصل ڪرڻ رهي ٿو.
انسان جو بنيادي مقصد درد خواهش کان بچڻ دائمي خوشي حاصل ڪرڻ آهي. چا اسان درد خواهش کي مستقل طور تي ختم ڪري سگهون ٿا دائمي خوشي حاصل ڪري سگهون ٿا اهو ٻيو معاملو آهي پر حقيقت ڏيکاري ٿي ته اسان ڏک تڪليف کان بچڻ خوشي يا خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ سنجيدگي مسلسل ڪوشش ڪندا آهيون.
ڪو ماڻهو ڪنهن هنر شروعاتي طور ڇو ڪم ڪندو آهي؟
ڇاڪاڻ ته هو ڪم جي ڪنهن هڪ شعبي ماهر بڻجڻ چاهي ٿو.
ڪيس اهو ڪم ڇو ڪرڻو پيو؟
ڇو ته اهو کيس پئسا ڪمائڻ جي اجازت ڏئي ٿو؟
 هو پئسا ڇو ڪمائي؟

چاڪاڻ ته هو ان کي ڪمائي پنهنجي ذاتي ۽ خانداني ضرورتن کي پورو ڪري سگهندو.

۽ انهن ضرورتن کي ڇو پورو ڪيو وڃي؟

چاڪاڻ ته اهڙي جاچ درد کي ختم ڪرڻ ۽ خوشي حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي.

تنهن ڪري، اسان ڏسون ٿا ته ڪنهن ضرورت کي پورو ڪرڻ، درد کان نجات حاصل ڪرڻ، ڇا اهو جسماني هجي يا نفسياتي، ڪيترو به معمولي هجي يا سخت، ۽ خوشي حاصل ڪرڻ اسان جو آخري مقصد آهي.

خوشي حاصل ڪرڻ جي سبب بابت وڌيڪ پڇڻ جي ضرورت ناهي، ڇاڪاڻ ته ان جو ڪو جواب ناهي، ۽ اهو اسان جو آخري مقصد آهي.

تنهنڪري اسان جي ڪم يا خواهشن جي نوعيت ڪهڙي به هجي - ڪاروبار شروع ڪرڻ، پئسا ڪمائڻ، دوستيون ڳولڻ، ڪتاب لکڻ، علم حاصل ڪرڻ، بادشاهتون منظم ڪرڻ، لڪين عطيا ڏيڻ، ملڪن کي دريافت ڪرڻ، شهرت جي خواهشمند، ضرورتمندن جي مدد ڪرڻ، يا انسانيت جي نيڪي جا عاشق بڻجڻ جي خواهش - جيڪڏهن اسان پنهنجي حقيقي مقصد جي جانچ ڪريون ۽ ان کي ذهن ۾ رکون، ته خدا جي ڳولا هڪ منطقي ۽ حقيقي حقيقت بڻجي ويندي آهي، ڇاڪاڻ ته خدا اهو نعمت آهي جيڪو اسان حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون ۽ اسان جا روح تڙپيندا آهن.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو چهرو نقاب سان ڍڪي، ته به توهان کي خبر پئجي سگهي ٿي ته هڪ انسان اتي موجود هو. ساڳي طرح، فطرت هڪ وڏي پردي وانگر آهي، جيڪا الاهي موجودگي سان پريل آهي. خدا فطرت جي پردن ۽ نقابن جي پويان موجود آهي، پر انسان هڪ عارضي، سطحي نظر وجهي ٿو ۽ فطرت جي پردن جي پويان لڪيل وجود جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ ۾ ناڪام ٿئي ٿو.

الاهي مدد کان سواءِ، انسان ناڪام ٿيندو ڇو ته زندگي جي جنگ کٽڻ جي طاقت ۽ دانائي لامحدود ذريعو مان ايندي آهي.

جڏهن مان خاموش، خاموش، ڌيان سان مراقبي ۾ ويهندو آهيان، ته مان پنهنجي وجود ۾ خوشي جو هڪ ٽڙڪندڙ احساس

محسوس ڪندو آهيان ۽ مان خدا کي پُنگ ڏيندي ٻڌندو آهيان، "مان هتي آهيان"".

خدا جيڪو ذهن اسان کي ڏنو آهي اهو جنت جو دروازو آهي: سندس بادشاهت جو ٻاهريون دروازو، پر ماڻهو ان کي جيئن استعمال ڪرڻ گهرجي، استعمال نٿا ڪن.

اسان کي خدا جي ڳولا لاءِ پنهنجي ذهنن کي استعمال ڪرڻ لاءِ زمين ڇڏڻ تائين انتظار ڪرڻ جي ضرورت ناهي؛ وقت هاڻي آهي، جڳهه هتي آهي جيڪي ماڻهو هن ڌرتيءَ تي زندگي جي رازن ۽ وجود جي اسرارن کي ڳولڻ لاءِ پنهنجي ذهن کي استعمال نٿا ڪن، اهي ڪڏهن به ٻئي هنڌ نه ڳولي سگهندا.

* * *

هر انسان خدا جي لامحدود طاقت جو اظهار آهي ۽ ان کي هر ڪم ۾ ان طاقت جو ڪجهه پهلو ڏيکارڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو شعوري طور تي خدا سان رابطو ڪرڻ چاهين ٿا، جيڪو وجود جو پهريون سبب يا پهريون محرڪ آهي، اهي زندگي جي اسرار کي حل ڪرڻ جي ويجهو آهن.

جڏهن توهان ڪجهه ناهڻ چاهيو ٿا، ته صرف ٻاهرين ذريعن تي ڀروسو نه ڪريو، پر پهريان پاڻ ۾ ڳولهو ۽ لامحدود ذريعن جي ڳولا ڪريو. ڪاميابي جا سڀئي عملي طريقا، انسان ذات لاءِ مفيد سڀئي ايجادون، سڌريل موسيقي جا وهڪرا، ۽ مقدس متن خدا جي ذخيرن ۾ محفوظ آهن.

جيڪي خدا کي نظرانداز ڪن ٿا، اهي پنهنجي زندگي جي لڪير پاڻ ڪٽي ڇڏيندا آهن.

انساني مرضي توانائي جو هڪ وڏو پيدا ڪندڙ آهي، ۽ حقيقي توانائي ذريعن تائين رسائي حاصل ڪرڻ جي ارادي ۽ خواهش کي استعمال ڪندي، هڪ شخص جلدي اندروني قوتن جي لامحدود ورهائيندڙ سان ڳنڍجي سگهي ٿو.

جيڪي ماڻهو پنهنجو روزانو ڪم ڪرڻ نٿا چاهين، انهن ۾ توانائي جي کوٽ محسوس ٿئي ٿي، جڏهن ته محنتي مزدور جيڪو جوش ۾ جذبي سان ڪم ڪري ٿو، پنهنجي جسم ۽ ذهن کي ڪائناتي وهڪري سان چارج ڪري ٿو.

* * *

اهو هڪ شخص جو فرض آهي ته هو عظيم مقصدن جي خواهش رکي. معمولي ۽ بيڪار شين سان پاڻ کي مشغول ڪرڻ ذهني توانائي جو بي مقصد ضايع ڪرڻ آهي.

ذهن جي باغ مان گاهه کي اُجلائڻ گهرجي ۽ الاهي محبت
جي گلن سان سينگاريو وڃي ته جيئن اهو خوبصورت خدا کي
پاڻ ڏانهن متوجهه ڪري سگهي جيڪو خوبصورتي سان پيار
ڪري ٿو.

باغ کي شاداب رکڻ لاءِ، توهان کي زندگي کي آسان بڻائڻ ۽
پيچيدگين کي ختم ڪرڻ گهرجي هڪ مرڪوز ۽ غير مشغول
ذهن سان هر شيءِ کي مڪمل ڪرڻ سان، توهان پنهنجي
سرگرمين جو تجزيو ڪري سگهو ٿا، جيڪو اهم ۽ ضروري آهي
اهو چونڊيو ۽ جيڪو سطحي ۽ غير ضروري آهي ان کي رد ڪري
سگهو ٿا هڪ ڀيرو ڪم مڪمل ٿي ويندو آهي، توهان پنهنجي
ذهن کي ان کان هٽائي سگهو ٿا ۽ ان کي ٻين تخليقي خواهشن
جي پيروي ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري سگهو ٿا.

* * *

ماڻهو اڪثر ڪجهه ڪرڻ وقت ڪنهن ٻئي شيءِ بابت
سوچيندا آهن، ۽ انهن کي خبر ناهي ته اهي پنهنجي ذهن کي ان
ڪم تي ڪيئن مرڪوز ڪن جيڪو اهي ڪري رهيا آهن.

اسان کي پنهنجي سڀني ذهني صلاحيتن سان هڪ وقت ۾
هڪ شيءِ بابت سوچڻ سکڻ گهرجي اسان جو پورو ڌيان صرف
ان هڪ شيءِ تي مرڪوز هجڻ گهرجي.

ڪنهن به شخص کي بي حس، جوش ۽ احساس جي کوٽ نه
هجڻ گهرجي. سستي ۽ لاپرواهي سان ڪم ڪرڻ سان توانائي
ختم ٿي ويندي آهي ۽ نتيجي ۾ ناڪامي ۽ ناخوشي پيدا ٿيندي
آهي. ڪنهن کي صرف هڪ خود-ثابت نفسياتي مشين نه هجڻ
گهرجي. هڪ جانور وانگر جيڪو جبلت تي عمل ڪري ٿو

اهو هڪ وڏي غلطي آهي ته ڪو ماڻهو پاڻ کي جاڳايو نه ۽
پنهنجي ذهني صلاحيتن کي چالو نه ڪيو، خدا اسان کي اهي
صلاحيتون عطا ڪيون آهن ۽ چاهي ٿو ته اسان انهن کي
عقلمندي سان استعمال ڪريون ۽ هر ڪم کان مڪمل طور تي
واقف هجون.

اسان کي ڪنهن به عمل ڪرڻ کان اڳ احتياط سان سوچڻ
گهرجي ۽ پنهنجي ذهن کي اهڙين طريقن سان استعمال ڪرڻ
گهرجي جيڪي اسان کي قادر مطلق خالق سان اسان جي
ضروري اتحاد کي وڌائڻ ۽ محسوس ڪرڻ ۾ مدد ڪن. اسان
جيڪو به ڪريون ٿا اهو صحيح دليل ۽ دانشمندي جي
منصوبابندي تي ٻڌل هجڻ گهرجي.

* * *

گھوڙي سان ڇڪيل گاڏي لاءِ هڪ استعارو آهي جيڪو ڊرائيور هلائي ٿو جيڪو لگام رکي ٿو. هي استعارو روح کي حواسن جي گھوڙن پاران ڇڪيل جسماني گاڏي ۽ سواري جي نمائندگي ڪري ٿو. خيال لام رکي ٿو، ۽ شعوري ارادو رهنمائي ڪري ٿو. گاڏي جو مالڪ تمام گھڻي اهميت رکي ٿو، ان کان پوءِ ڊرائيور ۽ اهي لگام جيڪي گھوڙن کي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ ضروري آهن، پوءِ گھوڙا پاڻ، ۽ آخرڪار گاڏي. ساڳئي طرح، روح سڀ کان اهم آهي، ان کان پوءِ شعوري ارادو، پوءِ سوچ جيڪا لام رکي ٿي، پوءِ گھوڙا، ۽ آخرڪار جسم.

دنياوي ذهن جيڪو زندگي ۾ هڪ ڪمزور جسم جي رهنمائي ڪري ٿو، پنهنجي جسماني بناوت کي مضبوط ڪرڻ ۽ پنهنجي حواسن کي خود ضابطي جي استعمال سان بهتر ڪرڻ ۽ انهن کي پنهنجي روحاني مقصد ڏانهن فطري بصيرت سان هدايت ڪرڻ جي بدران پنهنجي بي قابو جذبن کي تيزيءَ سان هلڻ جي اجازت ڏئي ٿو، جنهن لاءِ اهي سڀ شيون موجود آهن.

جڏهن هو حواسن جي سخت ۽ ڪنڊن وارين رستن تي هلندو آهي، ته هو پنهنجي زندگي جي رٿ کي تباهه ڪري ڇڏيندو آهي ۽ گم ٿي ويندو آهي.

جيڪو ماڻهو خود شناسي جي ڳولا ۾ آهي، اهو چڱيءَ طرح ڄاڻي ٿو ته زندگيءَ جو سڀ کان اهم مقصد روح جي گهرائي ۾ لڪيل روحاني خوشي جي شديد ڳولا آهي، ۽ ساڳئي وقت ۾ پنهنجين پوشيده ذهني يا نفسياتي طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ پنهنجي حواسن کي سڌارڻ سکي ٿو ته جيئن گهربل مقصد ڏانهن ترقي جي رستن تي هلڻ جاري رکي سگھجي، جسماني ۽ نفسياتي درد جي ڦاٽن ۾ ڦاسڻ کان بچڻ جي ڪوشش ڪئي وڃي.

ٻين لفظن ۾، شاگرد صحيح طريقو سمجهي ٿو جنهن سان هو سڀني پهلوئن ۾ سڀني سطحن تي روحاني ترقي حاصل ڪري سگھي ٿو.

جيئن ته وهمي دنياوي ماڻهو جو تعلق آهي، ان جي صرف ۽ هڪ ئي ڳڻتي پنهنجي جسماني خواهشن کي پورو ڪرڻ ۽ پنهنجي خواهشن کي خوش ڪرڻ آهي، پنهنجي ذهني ۽ روحاني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي پنهنجي فرض کي نظرانداز ڪندي.

* * *

اعصابي خرابيون قابل علاج آهن جيڪي انهن خرابين ۾ مبتلا آهن انهن کي پنهنجي حالت جو تجزيو ڪرڻ گهرجي ۽ انهن تباهي ڪندڙ جذبات ۽ منفي سوچن کان نجات حاصل ڪرڻ گهرجي جيڪي انهن کي آهستي آهستي تباهه ڪري رهيا آهن.

ذاتي مسئلن جو مقصدي تجزيو ۽ سيني حالتن ۾ حالتن ۾ اطمينان برقرار رکڻ دائمي اعصابي حالتن جي علاج لاءِ اهم آهن جيڪي ماڻهو اعصابي بيماري ۾ مبتلا آهن انهن کي پنهنجي حالت کي سمجهڻ گهرجي ۽ اهو سمجهڻ گهرجي ته منفي سوچن تي رهڻ انهن جي عدم توازن ۽ زندگي سان منهن ڏيڻ جي ناڪامي جو بنيادي سبب آهي.

هڪ پرسڪون، آرامده جسم اعصاب کي سڪون ڏئي ٿو ۽ نفسياتي سڪون آڻيندو آهي.

-

نوٽ: ان جو مطلب اهو ناهي ته توهان کي هن شعبي ۾ ماهرن سان صلاح نه ڪرڻ گهرجي، تنهن ڪري هي وضاحت

***

مختلف دورن ۾ هنڌن تي، انسان عقل جي ذريعي زندگي ۽ روح بابت ڪيترائي خيال حاصل ڪيا آهن.

مثال طور، جڏهن ڪنهن قديم قبيلي جي ڪنهن فرد کي مٿي ۾ سور ٿيندو آهي، ته سندس خاندان سوچيندو آهي ته سندس روح سندس جسم مان نڪري ويو آهي، تنهن ڪري اهي جادوگر ڊاڪٽر کي سڏيندا آهن ته روح کيس واپس ڪري. ڊاڪٽر روح جي ڳولا ۾ ٻيلي ۾ ويندو آهي، جيڪو هو ڳوليندو آهي ۽ پاڻ سان گڏ هڪ دٻي ۾ واپس آڻيندو آهي ۽ ان کي مريض جي مٿي ۾ واپس رکندو آهي، ۽ سر درد غالب عقيدي مطابق غائب ٿي ويندو آهي.

هڪ ٻي ثقافت ۾، بيمار ماڻهوءَ جي "چڪڻ" سندس جسم ۾ ڪُنڊا (تيز نقطن سان وکريل لوهه) لڳائي ڪئي ويندي آهي ته جيئن جڏهن هو ڇڪيندو آهي ته سندس روح ڀڄي نه ويندو آهي، پر ڪُنڊن ۾ پڪڙي ويندو آهي!

جيئن ڪجهه ماڻهو سوچڻ جي غلط طريقن جي ڪري انساني نفسيات بابت غلط نتيجن تي پهتا آهن، ٻيا - حقيقي تصور ذريعي - هڪ مختلف، امير ۽ مضبوط سمجهه تي پهتا آهن.

اسان ڄاڻون ٿا ته روح ساهه وانگر ناهي ڇو ته ڪجهه ماڻهو اهڙا آهن جيڪي ڊگهي وقت تائين ساهه کڻڻ کان سواءِ

ڪوما ۾ رهيا آهن، انهي ڪري اهو ثابت ٿئي ٿو ته روح ڪي ساهه تائين محدود نه ٿو ڪري سگهجي. روح ساهه کان اعليٰ ۽ ڪنهن بہ جسماني حالت کان اعليٰ آهي.

ڪو ماڻهو اهو مڃي ٿو ته هو روح آهي يا نه، عالمگير قانون اڃا تائين ان کان پنهنجي روحاني فطرت کي ظاهر ڪرڻ جي ضرورت آهي.

ڪنهن به شخص جي ڪم يا زندگيءَ جي حالتن کان سواءِ، جڏهن به هو پنهنجي ذهانت کي تخليقي ۽ پيداواري طور تي استعمال ڪندو آهي ته انهن جي شعور ۾ واڌارو ۽ واڌ ٿيندي آهي. هر تعميري عمل انساني ترقي ۾ حصو وٺندو آهي ۽ ڪنهن جي سمجهہ کي وسيع ڪندو آهي.

* * *

مون کي پڙهڻ پسند آهي، پر مان مشڪل سان به صفحا پڙهي سگهان ٿو جيستائين مون کي ڪنهن بہ ڪم سان معاملو ڪرڻ لاءِ چيو نه وڃي، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مون پڙهڻ جي جاءِ تي مراقبو اختيار ڪيو آهي.

جيئن مان پنهنجي روح جي کوٺائي ۾ وڃان ٿو، چمڪندڙ روشنيون ظاهر ٿين ٿيون ۽ سڀ کان وڏي خوشي اڀري ٿي، هڪ خوشي جيڪا مون سان سڄو ڏينهن گڏ رهي ٿي. هي اهو آهي جيڪو مون پنهنجي زندگي ۾ تجربو ڪيو آهي ۽ اهو سڀ جيڪي روح جي وسوسن ۾ دل جي خواهش ۾ برڪت واري رب سان رابطو ڪن ٿا.

وقت ضايع ڪرڻ لاءِ تمام گهڻو قيمتي آهي خدا چاهي ٿو ته اسان متوازن رهون جيڪو به پنهنجي زندگي کي غير متوازن ٿيڻ ڏيندو ان کي عالمگير قانون جي سزا ڏني ويندي.

جيڪڏهن توهان سادگي سان زندگي گذاريو، روزانو ورزش ڪريو، قيمتي ۽ فائديمند ڪتاب پڙهو، ۽ روزانو خدا جي غور و فڪر جي عادت پيدا ڪريو، ته توهان جا حواس خوشيءَ سان ڌڙڪندا، اهم وهڪرا توهان جي رت مان وهندا، ۽ توهان جي جسم جا سيل هڪ اهڙي روشني ۽ توانائي سان پرجي ويندا جيڪا توهان اڳ ڪڏهن به محسوس نه ڪئي هوندي. توهان کي اهو سڀ علم ملندو جيڪو توهان پنهنجي اندر جي روح مان چاهيو ٿا.

منهنجي زندگي هميشه اهڙي رهي آهي، مون ويهن سالن ۾ ويهه ڪتاب نه پڙهيا آهن، مون کي ان تي فخر ناهي، ۽

جيڪڏهن مراقبي ذريعي الاهي روحاني شعور حاصل نه ٿئي ها، ته مان مڪمل طور تي بي خبر هجان ها.

جڏهن مان ڪنهن ڪتاب کي ڏسندو آهيان، ته مون کي خبر پوندي آهي ته ان موجود حقيقتون مون تي خدا اڳ ئي ظاهر ڪري چڪو آهي.

سڀ شاندار خيال سچائيون خدا جي طرفان آهن جيڪو سڀ ڪجهه ڄاڻي ٿو، جيڪڏهن توهان هن تي غور ڪندا، ته توهان کي سڄو سنئون سندس حڪمت ملندي.

تنهن ڪري، سٺيون ڪتاب پڙهڻ بيڪار سرگرمين وقت ضايع ڪرڻ کان بهتر آهي، پڙهڻ کان بهتر آهي غور و فڪر ڪرڻ مطلق سچائي جو شعور قائم ڪرڻ، جيڪو خدا آهي.

* * *

ڪيترائي ماڻهو آهن جيڪي مسلسل پڙهندا آهن پر توهان کي ڪجهه به قيمتي نه ٿا ڏئي سگهن. ڪتاب پڙهڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته ان جي مواد تي غور ڪيو وڃي ڏسو ته اهي توهان جي پنهنجي زندگي تي ڪيئن لاڳو ٿي سگهن ٿا.

اهو پڻ ضروري آهي ته سمجهداري جو استعمال ڪيو وڃي ته جيئن توهان جيڪو ڪجهه پڙهو ٿا ان کي انڌو ڪري قبول نه ڪيو وڃي جيڪو توهان پڙهو ٿا اهو توهان جي ذهن منطق کي مطمئن ڪرڻ گهرجي واقعي پڙهڻ جي لائق ٿيڻ لاءِ، ڪتابن کي توهان جي سوچ کي متحرڪ ڪرڻ گهرجي، پوءِ توهان پنهنجي ذهن کي ترقي ڪندي وسيع ٿيندي محسوس ڪندا.

جيڪي ماڻهو نه پڙهن ٿا نه ئي غور ڪن ٿا، پر بغير ڪنهن مقصد يا معنيٰ جي سطحي زندگي گذارين ٿا، اهي ڪا به گهري سمجهه پيدا نٿا ڪن نه ئي ڪو خاص علم حاصل ڪن ٿا.

هم آهنگي اسان کي خدائي طاقت سان مطابقت هم آهنگي بڻائي ٿي جيڪا اسان جي سوچ کي متاثر ڪري ٿي اسان جي ذهنن تي اعليٰ الهام جي روشنين سان چمڪي ٿي.

مراقبو اعليٰ خود تائين پهچڻ جو رستو آهي

انسان جيڪڏهن نه پڙهن ته پاڻ تي ظلم ڪن ٿا، پر غور ڪرڻ پڙهڻ کان به بهتر آهي {انهن ماڻهن لاءِ جيڪي غور ڪن ٿا}

* * *

زندگي جي هر پهلوءَ توازن ضروري آهي، مفيد پڙهڻ واري مواد کي آساني سان دستياب رکڻ فرصت جي وقت

انهن جو مطالعو ڪرڻ جي صلاح ڏني وئي آهي. انهن مواد مان سڀ کان اهم روحاني ڪتاب آهن، جن کان پوءِ سائنسي ڪم، ڪجهه تاريخ، فلسفو، سنجيده ادب، عظيم شخصيتن جون سوانح عمريون، سفرناما، □ پيو ڪجهه به آهي جيڪو ڪنهن جي افق کي وسيع ڪري سگهي ٿو □ گهرو الهام فراهم ڪري سگهي ٿو.

ڪتاب وفادار دوست ٿي سگهن ٿا، □ جيڪڏهن توهان جو انتخاب اعليٰ معيار جو آهي، ته توهان انهن مان وڌيڪ فائدو حاصل ڪندا.

پهرين ته روحاني تعليمات جي جوهر □ عظيم مفڪرن جي خيالن کي سمجهڻ ڏکيو لڳي سگهي ٿو، پر ڪجهه وقت کان پوءِ، توهان پاڻ کي انهن جي لڪٽين تي غور ڪندي □ انهن جي خيالن سان مشغول ڏسندا. توهان محسوس ڪندا ته توهان ڪجهه قيمتي حاصل ڪيو آهي، ڇاڪاڻ ته انهن سڀني عقلمند ماڻهن پنهنجي حڪمت □ علم کي خدا جي حڪمت جي لامحدود خزاني مان ڪڍيو - اهي خيال جيڪي شايد توهان جي سڄي زندگي □ ڪڏهن به نه آيا هجن.

* * *

گل □ گلاب خوبصورت □ متحرڪ آهن، پر انهن جي پويان بيشمار خوبصورتي □ شان و شوڪت جو هڪ باغ آهي جيتوڻيڪ هي باغ بلڪل شفاف آهي □ پهرين نظر □ سمجهڻ ڏکيو آهي، جيڪڏهن توهان روحاني اک جي دروازي ذريعي روحاني طول و عرض □ داخل ٿي سگهو ٿا، ته توهان ان آسماني دائري کي ڳولڻ □ ان جي عجائبات □ لطف اندوز ٿيڻ جي قابل هوندا.

□ مان انهيءَ نرم دائري □ رهان ٿو جتي شاندار خوبيون نرم، نازڪ خيال ڪنهن به زميني گل يا گلاب کان وڌيڪ مٺا □ خوشبودار آهن، اتي، منهنجي ذهن جي مڪ مسلسل الاهي موجودگيءَ جو امرت پيئندي رهي ٿي.

لڪيل دنيا □ وڌيڪ کان وڌيڪ رهندا آهيون ، ته اسان ڏسندا آهيون ته اسان جون روحاني خوبيون خاص شڪلون اختيار ڪن ٿيون جيڪي دريون طور ڪم ڪن ٿيون جن ذريعي اسان خدا جي مٺاس کي محسوس ڪريون ٿا جيڪا وضاحت □ تخيل کان مٿانهون آهي.

* * *

جيڪو به هي لفظ ٻڌي ٿو يا پڙهي ٿو اهو ڄاڻي ٿو ته مان سچ ڳالهائي رهيو آهيان.

جيڪڏهن مان خدا جي ڏنل سپني طاقتن کي ظاهر ڪريان، ته ماڻهو مون ڏانهن خدا جي محبت جي ڪري نه، پر معجزن جي ڪري ايندا پر مان هن قسم جي سطحي شاگردي جي خواهش نٿو ڪريان، انهن کي طاقت سان نه، پر خدا جي محبت سان ڇڪايو وڃي، ۽ اهو ئي منهنجي زندگي جو مقصد آهي.

جيڪڏهن مون خدا کي نه سڃاتو هجي ها، ته مان هن طرح نه ڳالهائيان ها ۽ هر ڪو جيڪڏهن چاهي ته ڪيس سڃاڻي سگهي ٿو.

مان ماڻهن کي انهن جي جذبات کي اپيل ڪري فتح ڪرڻ جي ڪوشش نٿو ڪريان، پر مان انهن جي ذهنن سان ڳالهائيندو آهيان ۽ انهن جي منطق ۽ فهم کي خطاب ڪندو آهيان. انڌو ايمان بيڪار آهي هڪ شخص کي سمجهڻ جي صلاحيتن کي چالو ڪرڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي ڏنيون آهن ۽ شين کي ظاهري طور تي قبول نه ڪرڻ گهرجي، پر انهن جي روحاني رخن ۽ عملن جي پويان سببن، اثرات ۽ منطق کي سمجهڻ گهرجي.

جيڪڏهن مون وٽ هزار وات هجن ها، ته مان انهن سڀني سان خدا ۽ ان ڏانهن رخ ڪرڻ ۽ ان کي ڄاڻڻ جي اهميت بابت ڳالهائيندس.

*** * ***

خدا انسان کي اداس، اداس، ويران، يا ڪاوڙيل ٿيڻ لاءِ نٿو چوي هي خدا جي صحيح سمجهه ناهي، ۽ نه ئي اهو سندس فضل حاصل ڪرڻ جو صحيح طريقو آهي جيترو وڌيڪ امن هڪ شخص تجربو ڪندو، اوترو وڌيڪ هڪ الاهي موجودگي محسوس ڪري سگهي ٿو جيترو وڌيڪ هڪ شخص جي خوشي، اوترو وڌيڪ هڪ خدا سان هم آهنگ ٿي ويندو جيڪي خدا کي ڄاڻن ٿا اهي خوش آهن ڇاڪاڻ ته خدا سڀ کان وڏي خوشي جو ذريعو آهي.

ماڻهو شراب، جنس ۽ پئسن ۾ خوشي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر تاريخ جا صفحا انهن جي ٽٽل اميدن ۽ اڻپورن خوابن جي ڪهاڻين سان ڀريل آهن. مون جيڪو وقت مراقبي ۾ گذاريو آهي، ان منهنجي زندگي کي ناقابل يقين حد تائين ڪامياب بڻايو آهي.

روحاني وجد □ الاهي هدايت □ حڪمت رهن ٿا.
جڏهن ڪو ماڻهو خدا سان هم آهنگ هوندو آهي، جيتوڻيڪ هو غير ارادي طور تي ڪا غلطي ڪري ٿو، ته هو ڄاڻيندو ته غلطي ڪي ڪيئن درست ڪجي، □ جيڪڏهن هو غلط راءِ جو اظهار ڪري ٿو، ته خدا ان کي درست ڪندو □ پنهنجي شاگرد جي محبت جي ڪري ان کي درست ڪندو.

* * *

روحاني علم □ قدرتي سائنس جي وچ □ توازن قائم ڪرڻ گهرجي. هن توازن کان سواءِ، فرد □ قومون مصيبت □ تباهي جي وچ □ ٺوڪر کائي وينديون. جيڪڏهن جديد دنيا جا اڳواڻ روحاني طور تي روشن خيال هجن □ گڏجي ڪم ڪن، ته اهي ڪجهه سالن اندر زمين تان جنگ □ غربت کي ختم ڪري سگهن ٿا.
روحاني شعور جو مطلب آهي هڪ شخص جي پنهنجي اندر □ ٻين سڀني جاندارن □ الاهي موجودگي جي آگاهي.
اها شعور ئي دنيا کي بچائي سگهي ٿي، □ ان کان سواءِ، مون کي امن جي ڪا اميد نظر نٿي اچي. انسانيت کي پاڻ کان شروع ڪرڻ ڏيو، ڇاڪاڻ ته وقت ضايع ڪرڻ لاءِ تمام گهڻو قيمتي آهي.
فرض اسان کان تقاضا ڪري ٿو ته اسان خدا جي بادشاهت کي زمين تي آڻڻ لاءِ پنهنجو ڪردار ادا ڪريون.
ڪيترائي خدا کي ڳولڻ کان جهجڪندا آهن، ڊڄندا آهن ته زندگي اونداهي □ اداس ٿي ويندي، خوبصورتي □ خوشي کان خالي پر ان جي ابتڙ سچ آهي! خالص خوشي جيڪا اهي ماڻهو ڳوليندا آهن جيڪي واقعي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي ان سان مڪمل هم آهنگي □ ملن ٿا، لفظن کان ٻاهر آهي.
مان ڏينهن رات روحاني خوشي جي حالت □ آهيان اها خوشي خدا آهي، □ ان کي ڄاڻڻ جو مطلب آهي سڀني غمن کي ڊڪڻ □ انهن کي بغير ڪنهن افسوس جي دفن ڪرڻ.

* * *

هتي پنهنجي عارضي رهائش دوران، انسان هن تماشي کي تمام گهڻي اهميت ڏئي ٿو پر هن کي ان □ □ ان جي لامحدود واقعن □ تمام گهڻو مشغول نه ٿيڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن هو ائين ڪندو، ته هو پاڻ کي خدا کان پري ڪري ڇڏيندو، جيڪو مسلسل ڪوشش ڪري ٿو، هر طرح □ هر طريقي سان، اسان

لاءِ پنهنجي وڏي فڪر ۽ اسان لاءِ پنهنجي بيحد محبت مان اسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪي.

اهو اسان جي اڳيان اهي سڀ معجزا رکي ٿو جيڪي اسان ڏسڻ چاهيون ٿا: وڏندڙ شين جا عجائب ۽ فطرت جو لامحدود طور تي صحيح ترتيب.

اهو گلن ۽ گلابن جي پويان آهي، ۽ جيڪو به ان کي سچائي سان ڳوليندو اهو لازمي طور تي ان کي ڳوليندو.

قدرتي سائنسدان پنهنجي دريافتن تي انڌي دعا ذريعي نه پهتا، پر تجرباتي سائنس جي قانونن تي عمل ڪندي. ساڳئي طرح، جيڪو به روحاني سائنس جي قانونن کي خلوص ۽ سنجيدگي سان لاڳو ڪندو، اهو خود بخود خدا کي پنهنجي پاسي ۾ ڳوليندو ۽.

هاڻي وقت آهي ته انسان پنهنجون روحاني اکيون کولي ۽ اهو سمجهي ته خدا کي ڳولڻ لاءِ هڪ پرجوش ۽ مسلسل خواهش ۽ خدا جي قانونن جي احتياط سان پيروي جي ضرورت آهي.

* * *

خدا خاموشيءَ سان اسان جي دلين جي دروازن تي دستڪ ڏئي ٿو، اسان کي پاڻ ڏانهن واپس سڏي ٿو، پر گهڻا ماڻهو واپس اچڻ لاءِ تيار نه آهن، تڏهن به، جڏهن دنيا انهن جي اکين اڳيان اونداهي ٿي ويندي آهي ، ۽ **اهي مسئلن ۾ ڦاٿل هوندا آهن يا بيماري جو شڪار ٿي ويندا آهن، ته اهي جلدي ۾ هن کان دعا گهرندا آهن ۽ هن کان مدد گهرندا آهن.**

جيڪي خوشي ۽ خوشحالي جي وقت ۾ خدا سان هم آهنگي ۾ هم آهنگي جي پنهنجن بندن کي مضبوط ڪن ٿا، اهي خدا کي پنهنجي پاسي ۾ پائيندا جڏهن انهن کي سندس ضرورت هوندي پر جيڪي هن رشتي کي فروغ ڏيڻ ۾ دير ڪندا آهن، اهي پاڻ کي پنهنجن مشڪلاتن کي منهن ڏيڻ ۾ پنهنجن آزمائشن سان اڪيلو جدوجهد ڪرڻ جي مذمت ڪندا آهن جيستائين اهي - دانائي ۾ مڪمل فرمانبرداري سان - پنهنجي دائمي دوست ڏانهن رخ ڪري سگهن ۽ سندس مهربان دروازي تي دستڪ ڏئي سگهن.

انسانيت جي وڏي ميڙ مان، تمام ٿورا ماڻهو سچ پچ خدا کي ڳولين ٿا ڪتي آهن اهي جيڪي به سو سال اڳ سمجهندا هئا ته هي زمين انهن جي آهي؟ اهي سڀ هليا ويا آهن، ۽ شايد صرف

ٿورا، جيڪي خدا ڏانهن رخ ڪيو ۽ پاڻ کي سچائي ورتو، ڪڏهن به زندگيءَ جي حقيقت کي صحيح طور تي سمجهي سگهيا آهن پر هر ايندڙ نسل هن زندگيءَ کي حقيقي سمجهي ٿو!

* * *

ڪنهن بئي انسان کان اڳ اسان سان گڏ هو، اسان سان ڪير هو؟ خدا ۽ جڏهن اسين هن زمين کي ڇڏينداسين، ته اسان سان ڪير هوندو؟ خدا ۽ ٻيو ڪو به نه پر تڏهن ڪيس سڃاڻڻ ڏکيو هوندو جيستائين اسان هاڻي ڪيس سڃاڻڻ جي ڪوشش نه ڪنداسين جيڪڏهن توهان خدا کي خلوص ۽ دل سان ڳوليندا، ته توهان ڪيس ڳوليندا، ۽ توهان جو يقين مضبوط ٿيندو ته هو هميشه توهان سان گڏ آهي پريشانيون ۽ وهم توهان کي ڇڏي ويندا، ۽ توهان ٻيهر ڪڏهن به ٿڪي نه ويندا.

وجود ۾ موجود هر شيءِ انسانيت کي خدا کان پري ڪرڻ جي آزمائش آهي پر خدا ڪنهن به دنياوي آزمائش کان گهڻو وڌيڪ پرڪشش آهي جيڪڏهن توهان کي هن جي هڪ جهلڪ به ملي، ته توهان هن سچائي کي محسوس ڪندا ۽ دعا، روحاني غور و فڪر، ۽ بي لوث عزم ذريعي ان کي ڳولي سگهندا.

* * *

خدا جيڪو مندر سڀ کان وڌيڪ پسند ڪري ٿو اهو سندس پوئلڳن لاءِ سڪون ۽ اندروني سڪون جو مندر آهي، جتي اهي دنيا ۽ ان جي لامحدود خدشن کي ڇڏي، مراقبي ۽ گفتگو ڪرڻ لاءِ داخل ٿين ٿا.

اسان کي انسانيت جي هن مسلسل بدلجندڙ جلوس کان حيران نه ٿيڻ گهرجي جيئن وقت جو قافلو پنهنجو سفر جاري رکندو، توهان آخرڪار محسوس ڪندا ته توهان وڏي هستي جو هڪ لازمي حصو آهيو جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي اندر خوبصورتي ۽ روحاني امن جو مندر قائم ڪندو، ته اهي خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ ۽ سندس قربت کي محسوس ڪرڻ جي قابل هوندا ٻي صورت ۾، دنيا جا وهم گهٽا آهن، هميشه موجود آهن، ۽ ان جون پريشانيون اسان جي دلين کي پريندديون آهن.

اسان مان هر هڪ جلد يا دير سان هن ڌرتيءَ تان ڪنيو ويندو، ۽ تنهن ڪري اسان کي هاڻي زندگيءَ جي مقصد کي سمجهڻ گهرجي. هن دنيا ۾ انساني تجربي جو بنيادي مقصد اسان کي زندگيءَ جي معنيٰ ڳولڻ جي ترغيب ڏيڻ آهي. خدا کي ڄاڻڻ کي پنهنجو مقصد بڻايو، ۽ ڄاڻو ته زندگيءَ جي راز جي

سنجيده مخلص ڳولا توهان کي ڪيترين ئي مشڪلاتن کان بچائيندي توهان کي مختلف خوفن کان بچائيندي.

موت، ناڪامي، مصيبت، يا غم جو خوف انسان وڏي خوف کي جاڳائي ٿو جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي مدد ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي سندس خاندان دوست ڪا به مدد نه ٿا ڪري سگهن، مايوسي انهن تي حاوي ٿي ويندي آهي، دنيا انهن کي اونداهي لڳي ٿي پر ان حالت تائين پهچڻ جي ڪا ضرورت ناهي جيڪڏهن اهي پنهنجي سڄي زندگي خدا کي سوچيندا ان سان تعلق برقرار رکندا، ته اهي ڏک ڏکين ڏينهن ان کي ويجهو پائيندا.

*** * ***

جيڪڏهن گهڻا ماڻهو ڪنهن کي غير پرڪشش سمجهن ٿا، ته انهن کي پاڻ کي جانچڻ گهرجي. شايد ڪجهه شخصيت جون خاصيتون هجن جيڪي بيزار ڪندڙ هجن. شايد اهي تمام گهڻو ڳالهائيندا آهن، ٻين جي معاملن مداخلت ڪرڻ جو رجحان رکندا آهن، يا ٻين کي اهو ٻڌائڻ جو رجحان رکندا آهن ته انهن سان ڇا مسئلو آهي انهن کي پنهنجي زندگي ڪيئن گذارڻ گهرجي، بغير ڪنهن به خود سڌاري جي تجويز کي قبول ڪرڻ جي. اهي نفسياتي خاصيتن جون صرف ڪجهه مثال آهن جيڪي اسان کي ٻين لاءِ غير پرڪشش بڻائي سگهن ٿيون.

خدا تي ايمان رکڻ خدا تي ايمان رکڻ ٻه مختلف شيون آهن ايمان بيڪار آهي جيستائين اسان ان کي تجربو نه ڪريون ان مطابق زندگي گذاريون اهو ايمان جيڪو تجربي تبديل ٿئي ٿو ايمان بڻجي ويندو آهي، غير متزلزل ايمان کي رد يا رد نٿو ڪري سگهجي ڇاڪاڻ ته اهو سچائي جو هڪ وجداني غير متزلزل يقين آهي اهو هڪ عظيم طاقت آهي، ان جا نتيجا فوري حيرت انگيز آهن ايمان مڪمل درستگي سان ڪم ڪري ٿو غلطي جي ڪا به گنجائش نه ٿو ڇڏي.

*** * ***

هڪ شخص جي اکين سندس زندگيءَ جي پوري تاريخ آهي، اهو انهن کان لڪائي نٿو سگهجي جيڪي ان کي پڙهڻ ڄاڻن ٿا. روحاني اکيون دنياوي اکيون آهن، غدار، چالاڪ اکيون لالچي اکيون. هڪ شخص جيڪو ڪجهه ڪري ٿو اهو انهن جي اکين رڪارڊ ٿيل آهي، جيڪڏهن مان انهن جيڪو

ڪجهه ڏسان ٿو ان جو تجزيو ڪريان، ته ماڻهو منهنجي بصيرت
ڪان حيران ٿي ويندا.

اسان ڪي اهڙن ڪمن ڪان پاسو ڪرڻ گهرجي جيڪي ذهن ڪي آلوده ڪن روح ڪي خراب ڪن غلط ڪم منفي يا خراب ذهني وائبريشن پيدا ڪن ٿا جيڪي ڪنهن شخص جي ظاهر ڪردار ظاهر ٿين ٿا ان جي بدران، اسان ڪي اهڙن ڪمن مشغول ٿيڻ گهرجي اهڙا خيال سوچڻ گهرجن جيڪي انهن مثبت خوبين ڪي پرورش ڪن جيڪي اسان چاهيون ٿا جيڪي انهن سچن تي غور ڪندا آهن انهن جي زندگي شاندار طور تي خوبصورت ٿيندي.

* * *

سچا دوست اسان ڪي ڪڏهن ڪڏهن غلط سمجهندا آهن. توهان ڪنهن دوست سان صاف صاف ڳالهائي سگهو ٿا بغير ڪنهن غلط فهمي جي، پر دوستي ان وقت تائين نه وڌي سگهي ٿي جيستائين هڪ ٻئي ڪان ڪو اشارو يا مطالبو هجي.

دوستي صرف آزادي روحاني برابري جي بنياد تي قائم ٿي سگهي ٿي تنهن ڪري، دوستن جي وچ لاڳاپا هن اصول تي هن سچائي جي روشني هجڻ گهرجن جيڪڏهن توهان ڪنهن سان بدسلوڪي ڪندا، ته توهان ڪڏهن به انهن جي دوستي جي مٺاس جو تجربو نه ڪري سگهندا.

ڪيترائي اهڙا آهن جيڪي دوستن ڪان سواءِ زندگيءَ جي رستن تي هلن ٿا، مان تصور به نٿو ڪري سگهان ته اهي ڪيئن اڳتي وڌندا آهن!

سچا دوست اسان ڪي گهٽ ئي غلط سمجهندا آهن، جيڪڏهن اهي سمجهن ٿا، ته اهو صرف ٿوري وقت لاءِ آهي جيڪڏهن ڪو توهان جي اعتماد وفاداري خيانت ڪري ٿو، ته انهن ڪي پنهنجو پيار سمجهه ڏيو جيئن ڪجهه ٿيو ئي نه هجي، جيئن توهان موٽ اعتماد وفاداري حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا.

پر جيڪڏهن اهو شخص توهان سان نفرت نفرت سان پيش ايندو رهي ٿو، دوستي جو وڌايل هٿ ان ڏانهن ڌڪيندو رهي ٿو، ته پوءِ بهتر آهي ته ڪجهه دير لاءِ پنهنجو هٿ واپس وٺي ڇڏيو.

* * *

اسان مان هر هڪ جلد يا دير سان هن ڌرتيءَ تان ڪنيو ويندو، ۽ تنهن ڪري اسان کي هاڻي زندگي جي مقصد کي سمجهڻ گهرجي.

هتي انساني تجربي جو آخري مقصد زندگي جي معنيٰ ۾ مقصد جي ڳولا کي متحرڪ ۽ همٿائڻ آهي. هن انساني سفر کي غير ضروري اهميت نه ڏيڻ گهرجي جيئن وقت جو قافلو پنهنجو رستو جاري رکندو، اسان کي آخرڪار احساس ٿيندو ته اسان هڪ وڏي وجود جو حصو آهيون، ۽ تنهن ڪري، اسان کي خدا جي ڄاڻ کي پنهنجو آخري مقصد بڻائڻ گهرجي.

موت، ناڪامي، مصيبت، يا ڏکوئيندڙ غمن جو خوف ماڻهوءَ ۾ وڏي خوف کي جاڳائي ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ جي مدد ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي، ۽ جڏهن سندس خاندان مدد نه ٿو ڪري سگهي، ته سندس نفسياتي حالت ناقابلِ رشڪ هوندي آهي پر خدا انهن کي نه ڇڏيندو جيڪي هن تي يقين رکن ٿا ۽ انهن جي مدد ڪرڻ جي صلاحيت تي ڀروسو رکن ٿا.

ڪنهن به انسان جي اسان سان گڏ هجڻ کان اڳ، خدا اسان سان گڏ هو ۽ جڏهن اسين هن زمين کي ڇڏينداسين، خدا اسان سان گڏ هوندو.

پر اسين خدا کي نٿا سڃاڻي سگهون جيستائين اسان هاڻي ڪوشش نه ڪريون ۽ خلوص دل سان هن سان رابطو ڪرڻ ۽ هن جي ويجهو ٿيڻ جي ڪوشش نه ڪريون.

* * *

منهنجي شروعاتي سالن ۾ مون کي انتهائي حساسيت جو شڪار ٿيڻو پيو، ۽ نتيجي طور، مان اهو هوس جيڪو سڀ کان وڌيڪ متاثر ٿيو.

اهو پاڻ تي تشدد جو عمل هو ڇاڪاڻ ته مان تمام گهڻو حساس هوس، مون کي اهو لڳندو هو ته ٻيا مون کي پريشان ڪرڻ ۽ منهنجي ذهني سڪون کي ڦرڻ ۾ مزو وٺندا آهن.

ڪنهن کي به پنهنجو سڪون نه کسڻ ڏيو.

منهنجي ناراضگي صرف ڀين جي طنز ۽ ٺٺولي جي ڪري نه هئي؛ اهو انهن جي تبصرن جي منهنجي حساسيت مان پڻ پيدا ٿيو. مون کي خبر پئي ته جيترو وڌيڪ مان پنهنجن نقادن سان بحث ڪندو هوس، اوترو ئي انهن کي مزو ايندو هو.

آخرڪار، مون اهو طئي ڪيو ته ڪو به منهنجي اندروني سڪون کي تباهه نٿو ڪري سگهي، ۽ مون پاڻ کي چيو: "انهن کي جيتري به تنقيد ڪرڻ گهرجي، پر مان هاڻي انهن جي تنقيد تي ڌيان نه ڏيندس".

۽ بلڪل ائين ئي ٿيو، مون انهن جي غير منصفانه ۽ ڏکوئيندڙ تبصرن کي مڪمل طور تي نظرانداز ڪيو، چڻ ته اهي موجود ئي نه هئا. آهستي آهستي، انهن مون تي ٺٺولي ڪرڻ جي خواهش وڃائي ڇڏي ۽ منهنجا دوست بڻجي ويا؛ ڪجهه ته منهنجي نقش قدم تي هليا.

ٻين کان مهرباني ۽ احترام گهرڻ جي ڪوشش ڪرڻ بيڪار آهي؛ بلڪه، اسان کي پاڻ ان جي لائق هجڻ گهرجي.

جيڪڏهن اسين ٻين سان مخلص آهيون، انهن جو احترام ڪريون ٿا، ۽ انهن جي مهرباني ۽ پيار جو جواب ڏيون ٿا، ته اهي هميشه اسان سان عزت سان پيش ايندا.

جڏهن ٻيا اسان تي تعميري تنقيد ڪن ٿا ته اسان کي پنهنجي انتهائي حساسيت سان انهن جي نيڪ خواهشن کي مفلوج نه ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي هر ان شخص سان تعاون ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

* * *

هي دنيا هميشه مسئلن ۽ انتشار جو تجربو ڪندي رهندي خوف ۽ پريشاني ۾ مبتلا ٿيڻ جي بدران، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ امن، سلامتي ۽ حفاظت حاصل ڪرڻ گهرجي، نه رڳو پنهنجي لاءِ پر پنهنجن پيارن لاءِ به جن کي خدا پنهنجي سنڀال ۾ رکيو آهي.

اسان کي هن مختصر زندگي جي خوابن سان تمام گهڻو ڳنڍيل نه هجڻ گهرجي، پر خدا سان ويجهي هم آهنگي ۾ رهڻ گهرجي.

خدا کان ٻاهر، ڪٿي به سيڪيورٽي ناهي. اسان کي خدا سان پنهنجو تعلق سڃاڻڻ گهرجي ته جيئن اسان هڪ ڀيرو ۽ هميشه لاءِ وهم کان نجات حاصل ڪري سگهون.

خدا تي غور ڪرڻ سان، اسان سندس خوشگوار موجودگي محسوس ڪريون ٿا ۽ زندگي جي خوفناڪ خوابن کان نجات حاصل ڪريون ٿا.

* * *

جسم کي آرام ڏيڻ ۽ ذهن کي پرسکون ڪرڻ لاءِ هڪ مشق:

قوت ارادي کي استعمال ڪندي پنهنجي جسم جي عضون کي اعتدال سان مضبوط ڪريو قوت ارادي سان، جسم يا جسم جي ڪنهن به حصي کي سرگرمي سان پرڻ لاءِ زندگي جي قوت کي هدايت ڪريو (عضلات جي چڪڻ جي عمل دوران).

مون کي توانائي محسوس ٿئي ٿي جيڪا لرزندي، ڌڙڪندي، جسم کي چارج ڪندي ۽ ان کي توانائي سان بحال ڪندي.

آرام ڪريو ۽ پنهنجي جسم جي سيلن ۽ بافتن ۾ وهندڙ زندگي ۽ توانائي جي لهر کي محسوس ڪريو.

مون کي لڳي ٿو ته تون جسم نه آهين، پر اها زندگي آهين جيڪا جسم کي برقرار رکي ٿي.

هن مشق جي مشق سان گڏ ايندڙ امن، آزادي، ۽ وڌندڙ سکون محسوس ڪريو.

*** * ***

جيڪڏهن توهان خدائي شعور جي رهنمائي ۾ آهيو، جيتوڻيڪ مستقبل تاريڪ لڳي ٿو، شيون اڃا تائين بهتر ٿينديون ۽ توهان ناڪام نه ٿيندا جيستائين توهان خدا جي روشني ۾ رهندا ۽ سندس هدايت جي رهنمائي ۾ هلندا.

اسان کي اهو خيال ختم ڪرڻ گهرجي ته خدا، پنهنجي سڀني عجيب طاقتن سان، آسمان ۾ تمام پري آهي، ۽ اسان ڪمزور آهيون ۽ هن زمين تي مشڪلاتن ۽ مسئلن جي ڍير هيٺ دفن آهيون.

اچو ته ياد رکون ته اسين اڪيلا نه آهيون، ته اسان جي انساني مرضي جي پويان عظيم الاهي مرضي آهي، ۽ جيڪو به خلوص ۽ ايمانداري سان مدد گهري ٿو، اهو ضرور حاصل ڪندو.

*** * ***

ڪائنات ۾ هر شيءِ هڪٻئي سان ڳنڍيل آهي ۽ ٻين سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهي.

خدا پاران اسان کي ڏنل انساني عقل جي صحيح استعمال ذريعي، اسان کي اهو احساس ٿئي ٿو ته سڄي زندگي اعليٰ ذهن سان ڳنڍيل آهي.

اسان ڪڏهن سوچي سگهون ٿا ته اسين قسمت جي هٿن ۾ هڪ راند آهيون، پر جڏهن اسان پنهنجي شعور کي محدود، وهمي شڪلن کان ٻاهر ڪڍون ٿا ۽ پنهنجي شعور ۾

سمجهه جي حد کي جانچون ٿا، ته اسان کي خبر پوي ٿي ته اسان جي اندر الاهي طاقت جو هڪ چمڪ آهي جيڪو سچي زندگي کي پيدا ڪري ٿو ۽ برقرار رکي ٿو، ۽ اهو جاڳڻ جو انتظار ڪري رهيو آهي.

* * *

هڪ احساسِ ڪمتري هڪ حقيقي يا محسوس ٿيندڙ ڪمزوري جي لڪيل شعور مان پيدا ٿئي ٿي.

انهيءَ ڪمزوريءَ جي تلافي ڪرڻ جي ڪوشش ۾، ڪجهه ماڻهو شايد ڪوڙي غرور جي ڍال پائڻ ۽ پاڻ کي غرور سان ڀريل سمجهن.

جيڪي ماڻهو ان غير معمولي نفسياتي حالت جي پويان اصل سبب نٿا ڄاڻن، اهي شايد اهو چون ته ان شخص ۾ هڪ برتري ڪامپليڪس آهي.

اهي ٻئي ڪمپليڪس اندروني بي اتفاقي جي نشاندهي ڪن ٿا ۽ خود ترقي لاءِ تباهي ڪندڙ آهن. اهي تخيل ۽ حقيقت جي بي پرواهي مان پيدا ٿيا آهن، ۽ طاقتور روح جي فطرت سان ڪو به تعلق نه آهي.

خود اعتمادي کي حقيقي ڪاميابين جي بنيادن تي قائم ڪرڻ گهرجي ۽ اهو احساس ڪرڻ گهرجي ته روشن خيال روحن کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ ناهي ڇو ته اهي خدا ۾ امير آهن.

* * *

نروس سسٽم جا ٻه ڪم آهن:

اعصابي نظام اسان کي دنيا سان رابطو ڪرڻ جي اجازت ڏئي ٿو قديم يوگين دريافت ڪيو ته اعصابي نظام انسانن کي خدا سان ڳنڍڻ جو ڪم پڻ ڪري ٿو.

انساني جسم ۾ زندگي جي قوت عام طور تي ٻاهر وهندي آهي، دماغ ۽ ڪرنگهي جي هڏي کان اعصاب ذريعي حواسن ۾ انهن جي ٻاهرين حسي تجربن ڏانهن.

جڏهن اها حياتي قوت ڪنٽرول ڪئي ويندي آهي - مراقبي ذريعي - اها پنهنجي وهڪري کي ٻاهر جي بدران اندر ڏانهن الٽي ڪري ٿي، ۽ شعور کي ان سان گڏ شفاف محورن يا مرڪزن ڏانهن ڇڪي ٿي جتي خدا جو روحاني تصور ۽ علم رهي ٿو.

گهبراهٽ - جيڪا اعصابن جي تمام گهٽي حرڪت آهي - جسماني شعور کي محدود ڪري ٿي، جڏهن ته سڪون الاهي شعور کي پنهنجي طرف ڇڪي ٿو.

جڏهن توهان مراقبو ڪريو ٿا ۽ ٻاهرين اعصابي توانائي کي بند ڪريو ٿا ۽ پاڻ کي پرسڪون ڪريو ٿا، ته زندگي جي قوت حواسن کان روحاني شعور جي مرڪزن ڏانهن واپس هلي ويندي آهي، ۽ پوءِ توهان جي اعصابي نظام ۽ اعليٰ شعور جي وچ ۾ هڪ تعلق قائم ٿي ويندو آهي، تنهنڪري توهان الاهي موجودگي محسوس ڪندا آهيو ۽ ننڊ ۾ بي هوشي جي علائقي کان ٻاهر روشني جي زمين ۾ ٻڏجي ويندا آهيو.

* * *

ڪيترائي جوانيءَ جي تازگي ۾ دلچسپي رکن ٿا، ڇاڪاڻ ته ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان هر ڪو "ابدي جوانيءَ جو چشمو" ڳولي رهيو آهي، پر جوانيءَ ڇا آهي؟

ضروري ناهي ته سڀئي نوجوان جوان هجن، ڇاڪاڻ ته ڪجهه واقعي ڪافي پوڙها هوندا آهن ۽ پنهنجي اصل عمر کان گهٽو ڪمزور نظر ايندا آهن. ان جي برعڪس، ڪجهه بزرگ ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي وڏي عمر جي باوجود پنهنجي جوانيءَ کي برقرار رکندا آهن. اهي پنهنجا ذهن تيز رکندا آهن، انهن جي توانائي انهن جي توانائي واري روحن کان انهن جي جسمن ۾ ڇهرن ڏانهن وهندي آهي، ۽ انهن جو رت وجود جي خوشي سان ڌڙڪندو آهي.

ان جي برعڪس، منفي، مزاج، اداس، تنقيدي ۽ حوصلا افزائي ڪندڙ ماڻهو آهن، ڇڻ ته اهي مري ويا آهن - توهان جي زندگي ڊگهي هجي.

گمراهه ڪندڙ نفسياتي حالتن لاءِ ڪو به بهانو ناهي. اسان کي هميشه مثبت، پراميد، زندگي ۽ توانائي سان ڀريل، خدا جي نعمتن جو قدر ڪندڙ، ۽ اسان جي وجود جي ڪوتائي مان نڪرندڙ روحاني نوجوانن جي لهر ۾ غرق ٿيڻ گهرجي.

* * *

هن دنيا ۾ منهنجا پائرو ۽ پينرون، مهرباني ڪري ياد رکو ته خدا هڪ آهي ۽ اسين سڀ هڪ عالمگير خاندان جا ميمبر آهيون تنهن ڪري، اسان کي هڪ ٻئي جي مدد ڪرڻ لاءِ تعميري طريقا اختيار ڪرڻ گهرجن - مادي، اخلاقي، مالي ۽ روحاني

طور تي - ته جيئن اسين هن ڌرتيءَ جا مثالي شهري بڻجي سگهون.

جيڪڏهن 1,000 ماڻهن جي سماج ۾ هر فرد ٻين جي خرچ تي پاڻ کي امير ڪرڻ لاءِ ٿڪي، فريب ۽ وڙهڻ جو سهارو وٺي، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا. پر، جيڪڏهن هر هڪ شخص ٻين سان تعاون ڪرڻ ۽ انهن جي خلاف ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، ته هر هڪ جا 999 دوست هوندا.

ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن سڀئي ملڪ پيار جي ڪري هڪ ٻئي جي مدد ڪن، ته زمين امن ۾ هوندي ۽ هر ڪنهن جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ ۽ انهن جي ڀلائي کي وڌائڻ جا ڪيترائي موقعا هوندا.

* * *

جن ماڻهن روحاني روشن خيالي حاصل ڪئي آهي، اهي مردانگي ۽ عورتاڻي ٻنهي جي مثالي خوبين کي ظاهر ڪن ٿا جڏهن ڪو ماڻهو عقل ۽ جذبات جي وچ ۾ مڪمل توازن حاصل ڪري ٿو، ته انهن هڪ اهم ترين سبق سکيو آهي جنهن لاءِ اهي هن زمين تي آيا آهن. هڪ کي اهو سمجهڻ گهرجي ته انهن جي بنيادي فطرت روحاني آهي، جسماني نه.

جڏهن ڪو مرد ۽ عورت هڪ ٻئي کي صرف پنهنجين خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ذريعي طور ڏسن ٿا، ته اهي هم آهنگي کي تباهه ڪرڻ ۽ سچي خوشي وڃائڻ جو خطرو رکن ٿا. هڪ مرد کي عورت کي اهو محسوس ڪرائڻ گهرجي ته هوءَ هن سان گڏ صرف سندس حسي خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ نه آهي، پر هڪ ساٿي ۽ ساٿي جي طور تي آهي جنهن جي هو قدر ڪري ٿو، احترام ڪري ٿو، ۽ زندگي جي سڀ کان خوبصورت ۽ گهري معنيٰ جي اظهار کي سمجهي ٿو. هڪ عورت کي به هڪ مرد کي ساڳئي طرح ڏسڻ گهرجي.

جڏهن مڙس ۽ زال هڪ ٻئي سان خالص ۽ مخلص پيار ڪندا آهن، ته اهي جسماني، ذهني ۽ روحاني سطح تي مڪمل مطابقت جو تجربو ڪندا آهن.

جڏهن اهي پنهنجي پيار جو اظهار هڪ بهتر انداز ۾ ڪن ٿا، ته نتيجو هڪ ڪامياب اتحاد ۽ نئين خوشي آهي.

* * *

جڏهن ڪو ماڻهو زندگيءَ ناخوش هوندو آهي، ته هو ان
ڪان چڱيءَ طرح واقف هوندو آهي. خوشي جو صرف هڪ سڌو
رستو آهي، اهو آهي خدا سان تعلق.

خدا ڪڏهن به انهن کي نه ڇڏيندو جيڪي هن تي ڀروسو
ڪن ٿا، نه ئي انهن کي مايوس ڪندو جيڪي هن سان پيار
ڪن ٿا.

روحاني بصيرت وارا ماڻهو رستو بيان ڪري سگهن ٿا
رڪاوٽن نقصانن جي نشاندهي ڪري سگهن ٿا، پر سنجيده
ڳولا ڪندڙن کي ڪوشش ڪرڻ گهرجي پاڻ فاصلو پار ڪرڻ
گهرجي. انهن سان روحاني هم آهنگي جن جو خدا سان حقيقي
تعلق آهي انهن کي روحاني فائدو فراهم ڪري ٿو جيڪي رستي
تي هلڻ گهربل مقصد تائين پهچڻ چاهين ٿا.

* * *

ذهني سڪون

جڏهن ٻرندڙ پريشانيون پنهنجي گرمي وڃائي ڇڏين ٿيون
سڪون اُڀري ٿو، امن سڪون آٽيندو آهي
اها زندگي جي ٻيڙي جي اچي مستول آهي
اهو دائمي خوشي جي هوا سان ڀريل آهي، جوش کان آزاد.
تنهنڪري هوءَ نرميءَ سان ٻيڙي کي ڍنڍ الريدا جي مٿاڇري
تي ڌڪي ٿي.

سڪون، سڪون جي سمنڊ ڦانهن اطمينان جو نرم وهڪرو
آهي، جيڪو پريشاني جي لهرن کان بي نياز آهي. اهو روح جي
ڇتري آهي، جيڪا انسان جي ذهن دل تي پکڙيل آهي ته جيئن
سندس زندگي جي خوشين کي، ننڍي وڏي، خوف پريشاني
جي مينهن کان بچائي سگهجي.

اهو زندگيءَ جي سرود مان نڪرندڙ آسماني سُر آهي، اهو
زندگيءَ جي ميز تي مقدس لوڻ آهي، ڪاميابين جي آبشارن
مان اُڏندڙ ڦڙو، اهو شاندار، پرسڪون مزاج آهي جنهن جي
ذريعي روح جي بادشاهت هم آهنگي اتفاق سان هلائي ويندي
آهي.

سڪون صرف الڳ ٿيل آرام لاءِ ناهي.
 نه ئي شور شور کان ڪو بچاءُ آهي
بلڪه، اهو اتي ايندو آهي جتي دليون ان جو استقبال ڪن
ٿيون.
هوءَ اتي رهي ٿي جتي روحن کي آرام ملي ٿو .

وقت ۽ جڳهه کان سواءِ
اهو هڪ نازڪ، نازڪ گل آهي
اهو سخت ڇُهاءُ برداشت نٿو ڪري سگهي.
بلڪه، اهو جيئرو رهي ٿو، ڦُلي ٿو، ۽ ڦُلي ٿو
جيڪڏهن ان کي تازي، صاف پاڻي سان پاڻي ڏنو وڃي
سڪون احساس جي هڪ خاموش ڍنڍ آهي
غم جي جهرين کان آزاد
هوءَ جيڪا خوف جا ڳوڙها وهائي ٿي
پريشاني ۽ پريشاني جي ٿوري اشاري لاءِ
جڏهن پرسڪون روح جو صفحو ڍڪيل هوندو آهي
خالص، چمڪندڙ اڇي برف جو هڪ پرت:
سڪون ۽ ذهني سڪون جي برف
خوف جا طوفان ۽ پريشاني جا طوفان غالب نه ايندا.
امن ۽ سڪون کي خراب ڪندڙ
هن سخت، چمڪندڙ پرت جي هيٺان
هن برڪت واري، چمڪندڙ چمڪ لاءِ
*** * ***
دوستي خدائي محبت جي خالص ترين شڪل آهي
ڇاڪاڻ ته اهو دل جي آزاد چونڊ مان پيدا ٿيو آهي.
اهو اسان تي خانداني جبلت طرفان مسلط نه ڪيو ويو آهي.
مڪمل دوست ڪڏهن به جدا نه ٿيندا آهن
ڪا به شيءِ سندن پائيچاري جي رشتن کي ٽوڙي نٿي سگهي.
دوستي جو خزانو سڀ کان قيمتي ملڪيت آهي.
ڇاڪاڻ ته سچي دوستي روح سان جڙيل آهي.
هن دنيا جي حدن کان ٻاهر
سڀئي دوست جن سان اسان پيار جا رشتا شيئر ڪريون ٿا
اسين انهن سان آسماني گهر ۽ ٻيهر ملنداسين.
ڇاڪاڻ ته سچو پيار ڪڏهن به نه مرندو آهي.
*** * ***
ڪيترائي روحاني رستي تي اڇن ٿا، پر جيڪي آخر تائين ثابت قدم رهن ٿا اهي روحاني خوشي جو مزو چکندا ۽ سچي امن مان لطف اندوز ٿيندا.

مخلص شاگرد - جيڪي سمجهن ٿا ته دنيا جا اونداهي،
مٿيءَ وارا رستا مايوسي ۽ مايوسي ڏانهن وٺي وڃن ٿا - خدا
ڏانهن رخ ڪن ٿا ۽ پوري خلوص سان کيس ڳولين ٿا، ۽ انهن کي
انهن کي بچائڻ ۽ تسلي ڏيڻ جي سندس صلاحيت تي ڪو شڪ
ناهي.
چاهي طالب کي خدا کان ڪو محسوس ٿيندڙ جواب ملي يا
نه، هو ان تي پنهنجو ڀروسو نه ٿو وڃائي، پر پنهنجي روح جي
گهراين ۽ ان کان دعا گهري ٿو، يقين سان ته هو دعا ٻڌي ٿو ۽
مناسب وقت تي دل جي سڌ جو جواب ڏيندو.
* * *
سائنس ثابت ڪيو آهي ته مادي جو هر ذرو ناقابلِ تباهي
آهي، ۽ توانائي جي هر لهر ناقابلِ تباهي آهي.
هي انسان پاڻ تي يا سندس لافاني روحاني جوهر تي پڻ
لاڳو ٿئي ٿو.
مادو تبديليءَ جي تابع آهي، ۽ انساني روح بدلجندڙ تجربا
ڪندو آهي.
آخري تبديلي کي موت سڏيو ويندو آهي، پر موت يا شڪل
جي تبديلي روحاني جوهر کي تبديل يا تباهه نه ڪندي آهي.
* * *
اي ڪائنات جا پالڻهار ۽ دلين جا محبوب، توهان جي پرواهه
اسان سان گڏ هجي اچو ته اسان کي تسليم ڪريون ته توهان
واحد ۽ واحد الاهي بادشاهه آهيو، اسان جي اميدن جي تخت تي
ويٺو آهي.
زندگي ۽ موت جي دروازي کان ٻاهر، تون، اي پروردگار،
واحد ۽ اعليٰ مقصد آهين.
تون اصل زندگي آهين، ۽ توکان سواءِ ڪجهه به موجود
ناهي.
اسان کي برڪت هجي ته اسان چڱائي ڏسون، سٺي ٻڌيون،
متاثر ڪندڙ ۽ فائديمند سوچون سوچيون ۽.
عاجز دنيا جا عظيم آهن
ڳولا ڪندڙ کي پاڻ خدا جي ڳولا ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته
ڪو به کيس اهو علم نٿو ڏئي سگهي؛ بلڪه، هن کي آخري انعام
حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ڳوليندڙ خدا کي ڳولڻ جو پختو فيصلو ڪري ٿو ۽
ان عزم کي سنجيدگي سان غور و فڪر سان گڏ ڪري ٿو، ته هو
ڪيس ڳولي وٺندو.

هڪ دفعو توهان خدائي موجودگي کي ڇُهيو ٿا، ته توهان
سبب ۽ اثر جي قانون کان اڳتي نڪري وڃو ٿا.

اها خوشي جيڪا انسان تصور ڪري ٿو ۽ ڳولي ٿو، اها خدا
۾ ملي ٿي، ۽ جيڪي ان سان رابطي ۾ آهن، اهي ئي سچا خوش
آهن.

اسان تي رحم ڪر، اي منهنجا مالڪ، ته جيئن اسين توکي
پنهنجي زندگي ۾ پهرين جڳهه ڏيون ۽ دنيا جي آزمائشن کي
پنهنجي دلين ۾ تنهنجي پيار سان مقابلو ڪرڻ جي اجازت نه
ڏيون.

اچو ته پنهنجيون دليون الاهي محبت لاءِ کوليون ته جيئن
اهو اسان جي زندگين ۾ داخل ٿئي، انهن کي روشني سان پري،
انهن کي خوشي جي گلابن سان سينگاريو وڃي ۾.

اسان جو هر سٺو ڪم هميشه لاءِ هڪ ڪٽڻ واري
سيڙپڪاري آهي.

انسان جي محدود شعور جي پويان خدا جي لامحدود طاقت
لڪيل آهي.

سادي زندگي آزادي ڏئي ٿي

جڏهن خيال پرسڪون ٿين ٿا، ته خواهش جي ريڊيو ذريعي
الاهي پروگرام ٻڌڻ ممڪن ٿي ويندو آهي ۽ جڏهن اسان ۾
اخلاص هوندو آهي، ته اسان مخلص ماڻهن کي پاڻ ڏانهن
متوجهه ڪندا آهيون، ۽ انهن جي ذريعي، اسان خدا جي نيڪي ۽
محبت جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

توهان جي عمر ڪيتري به هجي، جيڪڏهن توهان چئو ٿا ته
"مان ڪري سگهان ٿو" ته توهان جوان آهيو.

خدا جيڪو ذهن اسان کي ڏنو آهي اهو هڪ طاقتور اوزار
آهي ۽ هو چاهي ٿو ته اسان ان کي نيڪي لاءِ استعمال ڪريون.

جيترو وڌيڪ مان پنهنجي اندر خدا تي غور ڪريان ٿو، اوترو
ئي وڌيڪ واضح طور تي سندس موجودگي مون کي پنهنجي
چوڌاري دنيا ۾ نظر اچي ٿي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان تي رحم ڪر، اسان کي وڏي پيار سان پيار ڪرڻ ڏي.
ته جيئن اسين توهان جي موجودگي جو مزو وٺي سگهون توهان کان متاثر ٿي سگهون
اسان جي زندگي جو هر ڏينهن
ته جيئن دنيا ان جون آزمائشون اسان جي دلين تي قبضو نه ڪري سگهن.
يا اسان کي پريشان ڪريو اسان کي توهان بابت سوچڻ کان روڪيو.
اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسين هر ڏينهن توهان جي روشني امن گذاري سگهون.
اسان توهان جي خواهش رکون ٿا توهان جي رابطي جو بي صبري سان انتظار ڪريون ٿا.
دنياوي شين لاءِ خواهشمند ٿيڻ جي بدران جن جو ڪو به دائمي نه آهي
اسان جي زندگين جو رخ توهان ڏانهن هدايت ڪريو
ته جيئن جڏهن خراب عادتون ڪوشش ڪن
اسان کي قبضي رکڻ اسان جي شعور کي هن دنيا جي پابندين سان ڳنڍڻ لاءِ
اسان جا خيال تيز رفتاري سان توهان ڏانهن اڏامي رهيا آهن.
دنيا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي اندر پريشاني پيدا ڪري ٿي.
جڏهن توهان غور ڪريو ٿا
اهو اسان جي روحن سلامتي ذهني سڪون آڻيندو آهي.
تون اسان جي زندگي آهين.
تون اسان جو پيارو آهين
اسان جي موجودگي جي مٺاس
تمام گهٽي عقيدت سان اسين توهان جي اڳيان سجدو ڪريون ٿا.
اي اسان جي دلين جا پروردگار
اسان توهان کان دعا گهرون ٿا ته اسان جي زندگين کي پنهنجي پيار سان پريو.
اسان کي پاڻ ڏيکارڻ لاءِ
توهان جي سڀني پوئلڳن پيار ڪندڙن کي

مهاتما گوتم □ سندس پيارا: ماسٽر # پرامنسا

استاد جا وڊيڪ ليڪچر

پرمهانسا يوگانند

هيٺ ڏنل لنڪ تي:

wwwswaidayogacom

هندستان □، بدھ کي هڪ الاهي اوتار سمجهيو ويندو آهي، هو عيسيٰ مسيح کان تقريباً پنج سؤ سال اڳ جيئرو هو □ هڪ هندستاني بادشاهه جو پٽ هو.

گوتم جي پيءُ (جيڪو بعد □ بدھ جي نالي سان مشهور ٿيو، جنهن جي معنيٰ آهي "روشن خيال") پنهنجي پيدائشي پٽ کي هر عيش □ خوبصورتي سان گهيرو ڪيو، ان تي لامحدود خوشين جي برسات ڪئي، گوتم جي شادي کي ايترو شاندار □ عيش عشرت وارو چيو ويندو هو جو قديم بادشاهتن ڪڏهن به ان وانگر نه ڏٺو هو.

هن طريقي سان، گوتم وڏو ٿيو □ جوانيءَ کي پهتو، اهو يقين ڪندي ته سندس چوڌاري دنيا دائمي خوشين جي موقعن □ لامحدود خوشين جي واقعن جي جاءِ هئي.

پر شهزادو گوتم محل جي دروازن □ سرسبز باغن کان ٻاهر دنيا کي ڳولڻ لاءِ بيتاب هو. هڪ ڏينهن، هو پنهنجي رٿه ڊرائيور سان گڏ ٻاڻ دنيا ڏسڻ لاءِ ويس بدلائي ٻاهر نڪتو.

اهو سهڻو نوجوان حيران □ تمام گهڻو متاثر ٿيو جڏهن هن پنهنجي زندگي □ پهريون ڀيرو هڪ پوڙهو، ڪمزور پوڙهو ماڻهو □ هڪ بيو ماڻهو آخري ساهه کڻي رهيو ڏٺو، □ گڏوگڏ هڪ بي جان لاش ڏٺو.

هن پنهنجي صحتمند، متحرڪ جسم ڏانهن ڏٺو □ پائلٽ کان پڇيو ته ڇا سندس جسم به هڪ ڏينهن پراڻو ٿيندو، سڙي ويندو □ زندگي جي چمڪ وڃائي ڇڏيندو، پائلٽ بيچيني سان جواب ڏنو:

"اي شهزادي، سڀئي انساني جسم بيماري، ڪمزوري □ عمر وڌڻ جو شڪار آهن، □ تنهن ڪري انهن جو مقدر موت آهي."

اهو ٻڌي، نوجوان شهزادي دنياوي زندگيءَ جي وهمن تي سنجيدگيءَ سان غور ڪرڻ لڳو. هڪ رات، جڏهن سنڌس زال اڪيلو پٽ سمهي رهيا هئا، گوتم انهن تي آخري نظر وجهي، ڳوڙهن ڀرين اکين سان، محل مان نڪري ويو ان سچ جي ڳولا جيڪو انسان ذات کي هميشه لاءِ ڏک تڪليف کان آزاد ڪندو انهن کي زندگي موت جي راز جي سچي سمجهه ڏيندو.

شهزادي ڪيترن ئي قسمن جي تپسيا خود انڪار جي مشق ڪئي. ڇهه وڃي ٿو ته هن ست سال روزا ٻين روحاني عملن گذاريا. آخرڪار، هندستان جي بودهه گيا علائقي هڪ ٻڙ (انجير) جي وڻ هيٺان مراقبو ڪندي، هن کي مڪمل روشن خيالي حاصل ٿي.

پوءِ هن پنهنجي جسم کي پرورش ڏيڻ لاءِ عام طور تي کائڻ شروع ڪيو سڄي هندستان رحم سڀني جاندارن - انسان، پکي جانورن لاءِ برابر محبت جا اصول پکيڙيا. هن نروانا حاصل ڪرڻ جي اميد دنياوي شين سان وابستگي جي خلاف پڻ صلاح ڏني، يا لاتعلقي جي حالت جيڪا روح کي ٻيهر جنم کان آزاد ڪري ٿي.

بعد ، سندس پوئلڳن سندس تعليمات کي هندستان، جاپان، چين دنيا جي ٻين حصن پکيڙيو.

نروان جي حالت، يا دوئي جي غير موجودگي، اڪثر ڪري خود جي فنا جي طور تي غلط سمجهي ويندي آهي پر بدھ جو مطلب محدود شخصيت يا ڪوڙي خود جي فنا هو. هن تنگ شخصيت کي ختم ڪرڻ گهرجي ته جيئن لافاني روح انساني جسم ڏانهن موٽڻ جي چڪر مان آزادي حاصل ڪري سگهي.

فنا جي بدھ مت جي عقيدي، جيڪا ان کي زندگي جو مقصد سمجهي ٿي، بعد هندستان شنڪرا جي سوامي عقيدي سان تبديل ڪئي وئي، جيڪو هندستان سوامي حڪم جو باني هو، جنهن سيکاريو ته زندگي جو مقصد خود آگاهي جي فنا کان سواءِ عالمگير روح سان خوشگوار شعوري اتحاد حاصل ڪرڻ آهي.

استاد بدھ ۽ سندس شاگرد برهمچاري هئا جڏهن اهي هندستان ۾ سفر ڪري رهيا هئا، ته بدھ سان هڪ عجيب واقعو پيش آيو جنهن سندس شاگردن کي حيران ڪري ڇڏيو ۽ انهن مان ڪجهه کي پنهنجي استاد جي رويي تي شڪ ڪرڻ لڳو.

جڏهن عظيم مهاتما ٻڌ انهن سان گڏ هڪ وڻ جي ڇانوَ ۾ آرام ڪري رهيو هو، هڪ عورت انهن جي ويجهو آئي ۽ بيحد طور تي مهاتما ٻڌ جي جسم ۾ ڇهري ڏانهن ڇڪجي وئي، جنهن مان هڪ غير معمولي روشني نڪرندي هئي. هوءَ فوري طور تي هن سان پيار ۾ پئجي وئي ۽ جوش سان پريل، هوءَ ڪليل هٿن سان هن ڏانهن ڊوڙي وئي ته جيئن هن کي ڀاڪر پائي ۽ چمي ڏئي، رڙ ڪري، "اي خوشي ۽ زندگي جي روشني، منهنجو دل توهان لاءِ پيار سان ڌڙڪي ٿو!"

شاگرد حيران ٿي ويا جڏهن انهن ٻڌو ته سندن مالڪ لالچائيندڙ کي جواب ڏئي رهيو هو، "منهنجا پيارا، مان به توسان پيار ڪيان ٿو پر هاڻي مون کي هٿ نه لڳايو، ڇاڪاڻ ته اجا وقت نه آيو آهي."

هن جواب ڏنو: "تون 'منهنجو پيار' چوين ٿو ۽ تڏهن به مون کي پاڻ کي ڇهڻ کان منع ڪرين ٿو!"

عظيم بدھ جواب ڏنو: "يقين رک، منهنجي پيارا، ته مان توکي بعد ۾ ڇُهيندس، پر هاڻي نه ۽ مان ثابت ڪندس ته مان توکي ڪيترو پيار ڪريان ٿو"

جڏهن هن ڏٺو ته هوءَ سندس لفظن تي قائل نه ٿي رهي هئي، تڏهن هن وڌيڪ چيو: "منهنجي لفظن تي اعتبار ڪر، منهنجي پياري، ۽ ڪڏهن به انهن تي شڪ نه ڪر بعد ۾، جڏهن تنهنجا عاشق جيڪي هاڻي تو سان پيار ۾ آهن، توکي ڇڏي ويندا، ته مان تو وٽ ايندس"

سندس شاگرد پنهنجي استاد کان اهي رومانوي ڪهاڻيون ٻڌي حيران ٿي ويا، ۽ انهن مان ڪجهه سوچيو ته سندن استاد واقعي لالچائيندڙ عورت جي ڄار ۾ ڦاسي پيو آهي.

انهيءَ واقعي کان سالن بعد، جڏهن مهاتما ٻڌ پنهنجن شاگردن سان گڏ مراقبو ڪري رهيو هو، تڏهن اوچتو هن چيو:

"مون کي وڃڻ گهرجي، چاڪاڻ ته منهنجي دلڪش محبوبا مون کي سڏي رهي آهي، هن کي هاڻي منهنجي ضرورت آهي، ۾ مون کي هن سان ڪيل واعدو پورو ڪرڻ گهرجي."

جيئن ئي هن اهي لفظ چيا، هو اٿيو ۾ پڇي ويو، ۾ شاگرد هن جي پٺيان ڊوڙيا، هڪ بيچيني ڪوشش ۾ ته هن کي لالچائيندڙ عورت جي آزمائش کان بچائي.

آخرڪار، عظيم استاد ۾ سندس شاگرد ساڳئي وڻ تي پهتا جتي هو سال اڳ لالچائيندڙ سان مليو هو. انهن ان وڻ هيٺان ڇا ڏٺو؟

انهن ڏٺو ته ساڳي عورت زمين تي ليٽي پئي هئي، سندس خوبصورت جسم چيچڪ سان ڀريل هو ۾ بدبودار، تيزابن سان ڀريل هو.

شاگرد ڏڪڻ لڳا ۾ فوري طور تي هن کان پري ٿي ويا، پر مهاتما ٻڌ، پنهنجي نرم دل ۾ گهري محبت سان، هن جي پرسان ويٺو، هن جي سڙيل جسم کي کنيو، ان کي پنهنجي گود ۾ رکيو، ۾ هن جي ڪن ۾ چيو:

"منهنجا پيارا، مان اهو ثابت ڪرڻ آيو آهيان ته مان توهان سان ڪيترو پيار ڪريان ٿو، ۾ پنهنجو واعدو پورو ڪرڻ لاءِ ته مان توهان کي ڇهيندس، مون توهان کي پنهنجي سچي محبت ثابت ڪرڻ لاءِ گهڻو وقت انتظار ڪيو آهي. مان توهان سان پيار ڪريان ٿو جڏهن ٻيا سڀ توهان سان پيار ڪرڻ بند ڪن ٿا ۾ مان توهان کي ڇهندو آهيان جڏهن توهان جا دوست - شان جا ڏينهن - توهان کي ڇهڻ نٿا چاهين."

جڏهن هن اهي لفظ چيا، تڏهن هن فوري طور تي هن کي سندس ڏکوئيندڙ حالت مان شفا ڏني ۾ هن کي پنهنجي شاگردن جي خاندان ۾ شامل ٿيڻ لاءِ چيو، ۾ هن درخواست جو جواب بيحد عزم ۾ حد کان وڌيڪ خوشي سان ڏنو!

توهان تي سلام هجي

تصديقون عام شفا لاءِ

هر احساس، هر خيال ۽ مرضي جي تخت تي

اي خداوند، تون ويٺو آهين، ۽ منهنجي وجود جي نگراني ڪرين ٿو.

تون سوچ، مرضي، ۽ احساس آهين.

تون رهنمائي ڪرين ٿو، تون هر سوچ، مرضي ۽ احساس کي هدايت ڪرين ٿو.

ته جيئن توهان پنهنجي هدايت مطابق عمل ڪري سگهو

۽ توهان جي هدايت تي عمل ڪريو

۽ پنهنجو مثال بڻجو

شعور جي مندر ۽ روشني آهي

توهان جي روشني وڏي شفا ڏيندڙ آهي.

جيڪو منهنجين اکين اڳ ڏنو هو، هاڻي مان ڏسي رهيو آهيان.

منهنجو مندر هاڻي روشن آهي، ان ۾ ڪو به اونده ناهي!

مان سمهي پيو ۽ مندر جي تباهي جو خواب ڏٺم.

خوف ۽ جهالت جي محورن سان، ۽ پريشاني جي باهه سان

توهان مون کي صرف ان لاءِ جاڳايو ته اهو ڊانچو صحيح سلامت ڏٺو، تباهه ٿيل نه!

مان توهان جي عبادت ڪرڻ چاهيان ٿو، مان توهان کي ڏسڻ چاهيان ٿو

منهنجي وجود ۽، تارن ۽

جسم جي سيلن □، اهي باقاعدي طور تي ڪم ڪن ٿا

اهو جسم □ هر خرابي کي درست □ مرمت ڪري ٿو

او، مان توهان جي عبادت ڪرڻ لاءِ ڪيترو تڙپي رهيو آهيان

مان توکي پنهنجي جسم □، پنهنجي چوڌاري، سڄي □ وجود ٿو ڏسان □.

تون سڀ موجود آهين.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي محبت توهان لاءِ بي حد آهي!

اي خداوند، تنهنجي مرضي منهنجي ذريعي ڪم ڪري رهي آهي.

منهنجي مرضي تنهنجي روشنيءَ جي چمڪ آهي.

منهنجي اندر، روشني چمڪي ٿي، □ اوندهه پوئتي ڌڪي ٿي

مان ارادو ڪندس □ چاهيندس

مان ڪم ڪندس □ تعمير ڪندس.

منهنجي انا کي منهنجي رهنمائي نه ڪرڻ ڏيو.

بلڪه، تون ئي آهين جيڪو هدايت ڪري ٿو

تون ئي آهين جنهن کي مان ٻڌان ٿو □.

مان ان کي قوت ارادي سان پورو ڪندس.

بيحد سرگرم

تنهن ڪري منهنجي عزم کي مضبوط ڪر، اي منهنجا پروردگار

توهان جي وڏي مرضي سان

اچو ته، اي خداوند، ٻڻجي وڃون

معصوم ننڍڙن ٻارن وانگر

جيئن آسمان جي بادشاهت مان لطف اندوز ٿين ٿا

اسان جي اندر توهان جو پيار ڪمال آهي.

جيئن ته توهان ڪمال آهيو ۽

اهڙي طرح اسان جسماني ۽ ذهني طور تي صحتمند آهيون.

تون هر هنڌ موجود آهين ۽ ڪمال تنهنجي موجودگي ۽ آهي.

توهان جي روشني جسم ۽ چمڪي ٿي

ان جا سيل توهان جي روشني مان صحت مند آهن.

مون کي اهو سمجهڻ ڏيو ته توهان منهنجي ذهن ۾ رهو ٿا

منهنجي روح ۽ وجود سان

منهنجي جسم جي هر ايٽم سان

مون کي احساس ڏي!

اي منهنجي زندگي جي زندگي، تون ڪامل آهين، تون سڀ ڪجهه شامل ڪندڙ آهين.

تون منهنجي دل ۾ آهين ۽ تون منهنجي ذهن ۾ آهين

منهنجي اکين، منهنجي چهري ۽ منهنجي جسم سان

تون ئي آهين جيڪو منهنجا پير هلائي ٿو ته جيئن مان هلي سگهان.

اهي ٻئي آواز آهن.

توهان جي طاقت توهان جو سهارو آهي؛ توهان جي سرگرمي توهان جي طاقت آهي.

مان نه ڪرندس چو ته توهان مون کي سهارو ڏيو ٿا

مان نٿو ڪريان ڇاڪاڻ ته

مون کي توهان جي طاقت تي ڀروسو آهي!

تون منهنجي ڳلي □ آهين.

تون منهنجي پيٽ □ □ منهنجي جهلين □ آهين.

هر عضوو روشني سان چمڪي ٿو

منهنجي ڪرنگهي □ تون ٿمٿار آهين، تون چمڪندي آهين

هو طاقتور آهي، مڪمل طور تي صحتمند آهي.

تون منهنجي اعصابن مان وهندو آهين، خالص توانائي.

هوءَ بلڪل ٺيڪ آهي.

منهنجين رڳن □ منهنجين شريانن □ اهو وهندو آهي

تون هڪ باهه آهين جيڪا سڀني نجاستن کي ڪائي ٿي

اهو جسم کي سڀني بيمارين کان پاڪ ڪري ٿو

جيئن تون منهنجو محبوب آهين، تيئن مان به تنهنجو محبوب آهيان.

مان توهان جي موجودگي کي پنهنجي ذهن □ محسوس ڪريان ٿو.

اهو زندگيءَ جي وهڪري سان ڌڙڪي ٿو

منهنجي تخيل کي سڀني حدن کان اڳتي وڌڻ ڏيو

ان کي هر علائقي □ بغير ڪنهن رڪاوٽ يا پابندي جي اڏامڻ ڏيو

جيڪڏهن مان بيمارين بابت سوچيندس، ته شايد مان پاڻ بيمار ٿي ويندس.

جڏهن مان صحت بابت سوچيندو آهيان، ته مون کي شفا ملندي آهي.

هر لمحو، هر ڪلاڪ، هر ڏينهن

مان مضبوط محسوس ڪريان ٿو، مان صحتمند محسوس ڪريان ٿو.

مان خوش، توانائي وارو، □ خوش محسوس ڪريان ٿو.

مون خواب ڏٺو ته مان بيمار آهيان.

جڏهن مون ڏٺو ته مان جاڳيس □ کلڻ لڳس

منهنجا ڳوڙها منهنجين اکين □ وهي رهيا آهن

هي خوشي جا ڳوڙها آهن، ڏک جا نه.

مان تمام گهڻو صحتمند □ صحتمند آهيان.

بيماري جي خوابن جي باوجود

او خدا، مون کي تنهنجي خوشي محسوس ڪرڻ ڏي.

مون کي توهان □ توهان جي موجودگي سان پيار آهي □.

چا مان فرمانبردار آهيان يا ضدي

مان هميشه لاءِ تنهنجو محبوب رهندس، منهنجا رب

مون کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته مان هميشه صحتمند آهيان.

مان پنهنجي زندگي □ خوش آهيان □.

مونکي تنهنجي خوشي پرڻ ڏي.

مون کي سمجهڻ ڏي، اي سڀ ڪجهه ڄاڻڻ وارا

توهان جي عقلمندي جي مرضي لاءِ!

خود تجزيو: خوش زندگي جي ڪنجي

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

اڇو ته انا جي حدن کي ڇڏي ڏيون □ روحاني ترقي جي وسيع، لامحدود چراگاهن □ گهمون. وقت جي قافلي وانگر، زندگي جي رستن تي هميشه سفر ڪندو رهي ٿو، تنهنڪري روح جي قافلي کي به الاهي روح جي حد تائين آخري توسيع جي رستن تي سفر ڪرڻ گهرجي.

زندگيءَ جي اهم ترين فرضن کي پورو ڪرڻ جي شروعات اڪثر ڪري انساني عادتن جي ملبي ۽ ملبي هيٺ دفن رهندي آهي. انسان کي انهن عادتن جي دٻائيندڙ اثر کان پاڻ کي آزاد ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي زندگيءَ جي مٿيءَ ۽ ڪاميابي جا ٻج پوکڻ شروع ڪرڻ گهرجن. زندگي قدر ۽ اهميت حاصل ڪري ٿي جڏهن اسان سڀ کان ضروري ۽ بنيادي ڪم کي پورو ڪريون ٿا: پنهنجي وجود جي حقيقي معنيٰ ۽ قدر کي دريافت ڪرڻ.

انسانن کي سمجهڻ گهرجي ته زندگي جون اهي متحرڪ ڪائناتي تصويرون بغير ڪنهن سبب جي پيش نه ڪيون ويون آهن هر روز اسان نوان منظر ڏسون ٿا، ۽ هر روز نوان سبق آڻيندو آهي جيڪي اسان کي انساني وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏيڻ سان سکڻ گهرجن: زندگي جي پردي جي پويان لڪيل اعليٰ هستي کي سڃاڻڻ.

لڪين ماڻهو ڪڏهن به خود تجزيي ۽ مشغول نه ٿيندا آهن نفسياتي طور تي، انهن کي پنهنجي ماحول جي خودڪار شين سان تشبيهه ڏئي سگهجي ٿو اهي پنهنجي زندگي ناشتي، لنچ، ڊنر، ڪم، ننڊ، ۽ تفريح ۽ تفريح جي ڳولا ۽ هتي ۽ اتي وڃڻ ۽ گذاريندا آهن. انهن کي خبر ناهي ته اهي ڇا ڳولي رهيا آهن، اهي ان کي ڇو ڳولي رهيا آهن، يا انهن کي مڪمل خوشي ۽ دائمي اطمينان ڇو نه مليو آهي. خود تجزيي کان سواءِ، ماڻهو خودڪار رهندا آهن، انهن جي ماحول جي حالتن جي تابع، صحيح خود تجزيي ترقي ڪرڻ ۽ پنهنجي صلاحيت کي ترقي ڪرڻ جو سڀ کان مؤثر طريقو آهي.

خود تجزيو ايمانداري ۽ ايمانداري سان ڪيو وڃي. اهو ڪرڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته هڪ شخص روزانو پنهنجا خيال ۽ خواهشون لکي، انهن کي پنهنجي حقيقي خود کي بغير ڪنهن سينگار يا بناوٽي جي منهن ڏيڻ جي اجازت ڏئي. گهٽا ماڻهو بهتري لاءِ نه ٿا بدلجن ڇاڪاڻ ته اهي پنهنجون خاميون نه ٿا ڏسي سگهن.

هر ڪو پنهنجي ماحول ۽ وراثت جي پيداوار آهي هڪ خاص ملڪ ۾ پيدا ٿيندڙ ماڻهو ان ملڪ جي مخصوص خاصيتن کي ظاهر ڪندو ڪو ماڻهو چين يا مغربي ملڪ ۾ پيدا ٿيندڙ گهڻو

ڪري انهن ملڪن سان لاڳاپيل خاصيتون □ خوبيون ظاهر ڪندو. ماحول جنهن □ هڪ فرد رهي ٿو اهو موروثي عنصرن جو نتيجو آهي: پوئين زندگين □ حاصل ڪيل فائدا □ خواهشون. گذريل اوتارن مان حاصل ڪيل خاصيتون فرد جي پيدائش ڪي ان خاندان يا ماحول □ پهچائين ٿيون جنهن □ هو پاڻ ڪي ڳولي ٿو.

جڏهن اسان مشهور خاندانن بابت پڙهون ٿا، ته اسان اڪثر اهو محسوس ڪندا آهيون ته عظيم ماڻهن جا ٻار ضروري طور تي ساڳئي ذهني سطح تي نه هوندا آهن جيئن انهن جي والدين انسانن □ هي حياتياتي □ جينياتي ناڪامي شڪ □ سوال پيدا ڪري ٿي: اسان انساني زندگي □ ساڳيا نتيجا ڇو نه ٿا ڳوليون جيئن اسان ٻوٽن □ جانورن جي بادشاهتن □ ڏسندا آهيون، جتي سٺيون نسلون عام طور تي سٺيون نسلون پيدا ڪنديون آهن؟ اسان کي جواب جي ڳولا □ انساني زندگي جي اندروني ڪم □ وڃڻ گهرجي.

ادب □ سائنس □ ماهر خاندان □ اهڙو ٻار ڳولڻ غير معمولي ناهي جنهن کي ادب □ بلڪل به دلچسپي نه هجي. اهو سچ آهي ته هو ادب جي شوقينن □ هڪ ادبي ماحول □ پيدا ٿيو □ پرورش ڪئي، پر ان جو رجحان ساڳيو ناهي. اهڙا تضاد ڇو □ ڪيئن ٿين ٿا؟ ماحول □ وراثت هن رجحان جي منطقي وضاحت پيش نٿا ڪن پر انهن سڀني عنصرن جي پويان ٻيهر جنم جي سچائي آهي. اسان هڪ خاص خاندان □ ڪجهه خاصيتن □ هڪجهڙائي جي ڪري پيدا ٿيا آهيون پر خاندان جو هر ميمبر هڪ آزاد فرد آهي، جنهن □ خاصيتون انهن جي گذريل زندگين مان آنديون ويون آهن. انهي سبب، خاندان جي ميمبرن جي وچ □ ڪجهه حياتياتي □ جينياتي هڪجهڙائي جي باوجود، هر شخص ڪردار □ شخصيت □ ٻين کان مختلف آهي.

هڪ شخص پنهنجي گذريل عملن جي ڪري مقرر ڪيل مخصوص سببن جي ڪري هڪ خاص خاندان □ هڪ مخصوص سماجي يا قومي ماحول □ پيدا ٿيڻ جو انتخاب ڪندو آهي. هن نقطه نظر کان، هڪ شخص پنهنجي قسمت جو پاڻ معمار □ پنهنجي قسمت جو منصوبه بندي ڪندڙ هوندو آهي. ڪو به هڪ حد تائين اڳڪٿي ڪري سگهي ٿو ته هو پنهنجي مستقبل جي

زندگي ۾ چا بڻجندو، هن زندگي ۾ پنهنجي خواهشن ۾ اهم عادتن جو تجزيو ڪندي.

هي اهو هنڌ آهي جتي روحاني واڌ ويجهه لاءِ خود تجزيي جي اهميت آهي ڪجهه ماڻهو ٽريجڪ ناول پڙهڻ جا عادي هوندا آهن، انهن کي پنهنجو پسنديده صنف سمجهندا آهن ۾ محسوس ڪندا آهن ته اهي پنهنجي باقي زندگي انهن مان لطف اندوز ٿيندا رهندا پر جيڪڏهن اهي پاڻ جو تجزيو ڪن ته اهي ڏسندا ته اهي اڪثر ڪري هن قسم جي ادب کي مسلسل پڙهڻ کان اداس ۾ چڙهائي جو شڪار ٿي ويندا آهن. هن ڊپريشن جي ڪري، اهي شايد عادت کي ٽوڙڻ چاهيندا ۾ ان جي بدران روحاني ڪتاب پڙهڻ جي عادت پيدا ڪرڻ چاهيندا جيڪي انهن جي سوچن کي متاثر ڪن ۾ انهن جي جذبات کي مضبوط ۾ شاندار خيالن سان پرورش ڪن جيڪڏهن اهي هي تبديلي آڻيندا، ته اهي ڏسندا ته انهن جي زندگي شعوري سمجهه ۾ مضبوط عزم جي ڪري هڪ شاندار نئون رخ اختيار ڪيو آهي.

اهو سچ آهي ته جيڪڏهن اسان چاهيون ته اسان پاڻ کي تمام جلدي تبديل ڪري سگهون ٿا، پر سالن جي نمونن ۾ عادتن کي تبديل ڪرڻ لاءِ حقيقي ڪوشش ۾ مضبوط ارادي جي ضرورت آهي.

ڪنهن گهري طور تي جڙيل عادت کي ختم ڪرڻ لاءِ، عزم جي سپني قوتن کي مخالف طرف متحرڪ ڪرڻ گهرجي جيستائين خراب عادت کي بي اثر نه ڪيو وڃي ۾ ان جي طاقت کي ختم نه ڪيو وڃي. گهڻن ماڻهن ۾ ان لاءِ ضروري صبر ۾ ثابت قدمي جي کوٽ هوندي آهي. تنهن هوندي به، اهو سمجهڻ گهرجي ته جيڪو ڪجهه پيدا ڪيو آهي يا ڪيو آهي ان کي ختم يا ختم ڪري سگهجي ٿو.

جڏهن توهان پنهنجو تجزيو ڪريو ٿا، ته پنهنجين ڪمزورين کي ختم ڪرڻ ۾ اهو شخص بڻجڻ جي مضبوط خواهش رکو جيڪو توهان بڻجڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان انهن خامين کي ڳوليندا آهيو جيڪي ايماندار خود تجزيو نمايان ڪري ٿو ته مايوس يا مايوس نه ٿيو؛ ان جي بدران، ان کي هڪ موقعو سمجهو ته اهو سڃاڻو ته توهان جي شخصيت ۾ ڪهڙين شين کي حل ڪرڻ جي ضرورت آهي.

هڪ نظريو سامهون آيو آهي جنهن ۾ دعويٰ ڪئي وئي آهي ته سوچ اينڊوڪرائن غدودن جي پيداوار آهي هي تصور بي بنياد آهي گوشت ۾ هڏا سوچ پيدا نٿا ڪري سگهن ذهن سپني شين جو ماهر معمار آهي، عام ۾ مخصوص ۽نهي وانگر جيئن پاڻي ٿڌي ٿيڻ سان برف بڻجي ويندو آهي، سوچ ڪنسنيشن ذريعي جسماني شڪل اختيار ڪري ٿي ڪائنات ۾ هر شيءِ جسماني شڪلن ۾ سوچ آهي جيتوڻيڪ اينڊوڪرائن عضوو سوچ جي هڪ ننڍڙي ماڊل جو جسماني مظهر آهي.

هڪ شخص جي جسماني ۾ نفسياتي حالت هڪ ٻئي سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن مثال طور، اهو ڏٺو ويو آهي ته جگر جي بيماري وارا ماڻهو اڪثر چڙچڙا ۾ بد مزاج ٿي ويندا آهن جڏهن ڪو ماڻهو گهٽو ڪري پت جي رطوبت يا جگر جي خرابي جو شڪار ٿئي ٿو، ته اهي شايد هر ڪنهن سان مسڪرائڻ يا خوش ٿيڻ جو خواهشمند نه هجن جنهن سان اهي ملن ٿا ان جي بدران، اهي ناراض ۾ چڙچڙا محسوس ڪري سگهن ٿا خيال ۾ جذبات جسماني حالت ڪان متاثر ٿين ٿا.

جڏهن عضوا خراب ٿين ٿا، ته اهو ذهني طاقت تي منفي اثر وجهندو آهي، جنهن جي نتيجي ۾ اهي ڪمزور ٿي ويندا آهن جيڪي گهٽو گوشت کائيندا آهن اهي اڪثر ڪاوڙ ۾ چڙچڙ جو شڪار هوندا آهن جيڪڏهن ڪو ماڻهو هڪ هفتي تائين صرف انگور جو رس پيئي، ته هو سپني سان تازگي ۾ هم آهنگي محسوس ڪندو.

گهٽو کائڻ ۾ نامناسب کاڌو کائڻ سان جسم ۾ زهر جي وڏي مقدار پيدا ٿئي ٿي ۾ برقرار رهي ٿي، جنهن جو بلاشبہ ذهن تي منفي اثر پوي ٿو، جيڪو ان کي سست، سست ۾ آساني سان چڙهائي پيدا ڪري ٿو. انگور يا نارنگي جي رس تي وقفي وقفي سان روزو رکڻ جسم کي صاف ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿو، جيڪو بدلي ۾ دماغ کي بحال ڪرڻ ۾ ان کي توانائي ڏيڻ ۾ مدد ڪري ٿو. ان کان علاوه، هفتي ۾ هڪ ڏينهن لاءِ علاج معالج جو روزو رکڻ، ۾ ڪڏهن هڪ وقت ۾ ٽي ڏينهن (روزي دوران پاڻي ۾ رس پيئڻ دوران)، جسم کي جمع ٿيل زهر ۾ فضول کي صاف ڪرڻ ۾ مدد ڏيڻ لاءِ ڏيکاريو ويو آهي. هڪ

وقت ۽ ٽن ڏينهن کان وڌيڪ روزو رکڻ ڊاڪٽر يا روزي جي ماهر جي نگراني ۾ ڪرڻ گهرجي.

مان هڪ پيري هڪ ستر سالن جي پوڙهي سان مليس، جنهن هلڪا ڪپڙا پائي رکيا هئا، نه ڪوٽ ۽ نه ئي موزا، جيتوڻيڪ تمام گهڻي ٿڌ هئي، هن مون کي يقين ڏياريو ته هن کي بلڪل به ٿڌ محسوس نه ٿي! هن پنهنجي جسم کي ٿڌي موسم جي عادت ڪري ڇڏي هئي. ذهن جسم تي وڌيڪ اثر انداز ٿئي ٿو جيترو جسم ذهن تي اثر انداز ٿئي ٿو، جيتوڻيڪ جسم جا ڪيميائي عنصر مسلسل ذهن تي اثر انداز ٿين ٿا.

(نوٽ: پرمهانسا جي هن مشاهدي کان اڳ ڪيترن ئي سالن کان ذهني صحت تي کاڌي ۽ غذائيت جي اثر تي سنجيده تحقيق جاري هئي جيڪي ماڻهو غربت ۾ وڏا ٿيا ۽ مناسب غذائيت کان محروم هئا انهن ۾ يقيني طور تي ذهني ترقي خراب ۽ سست ردعمل ظاهر ٿيا. ان کان علاوه، سائنس ڏيکاريو آهي ته وٽامن جي سادي استعمال سان ڪجهه قسم جي جنون [جيڪي اڃا تائين لاعلاج سمجهيا وڃن ٿا] ۾ خاص طور تي بهتري آئي آهي. ان کان علاوه، ڪجهه قسمن جي ڊپريشن، پريشاني، ۽ ٻين جذبات جا سبب جسم اندر ڪيميائي عنصرن جي عدم توازن کي ڳولي سگهجن ٿا)

جڏهن ته ذهن جو جسم تي وڏو اثر آهي، جسم کي نظرانداز ڪرڻ غير دانشمندي آهي. جيڪڏهن حالتن جي ڪري توهان کي اهڙن ماڻهن سان گڏ رهڻو پوي ٿو جيڪي توهان کي چڙچڙا بڻائين ٿا، ته پوءِ وقت بوقت پنهنجي ماحول کي تبديل ڪرڻ جي صلاح ڏني وڃي ٿي. پر ان کان به بهتر اهو آهي ته توهان پنهنجي نفسياتي حالت کي تبديل ڪريو ته جيئن توهان ٻين جي عملن کان پريشان نه ٿيو. پاڻ کي تبديل ڪريو، ۽ توهان ڪٿي به امن ۽ خوشي سان رهي سگهندا.

سچي دنيا هڪ ذهني پناهه گاهه وانگر آهي ڪجهه ماڻهو حسد ۽ حسد جو شڪار آهن، ٻيا ڪاوڙ، نفرت ۽ هوس جو شڪار آهن اهي پنهنجين عادتن ۽ جذبات جو شڪار آهن پر توهان پنهنجي ماحول ۾ امن پيدا ڪري سگهو ٿا پنهنجو تجزيو ڪريو جذبات جا ذهن ۽ جسم ۾ يقيني اثر پوندا آهن حسد ۽ خوف چهري کي پيلو ظاهر ڪن ٿا، جڏهن ته پيار ان کي روشن بڻائي

ٿو جڏهن توهان پرسڪون رهي سگهو ٿا، توهان هميشه خوش رهندا.

هڪ شخص پنهنجي ذات جي ڪهڙي به شڪل ڪي ترقي
ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، انهن ڪي پنهنجي حقيقي فطرت
جو تجزيو ڪرڻ ۽ ان جي بهترين خوبين ڪي ترقي ڪرڻ جي
ڪوشش ڪرڻ گهرجي. هڪ شخص اخلاقي، اخلاقي، وطن
دوست، فنڪارانه، يا ڪاروباري سڃاڻپ رکي سگهي ٿو، وغيره.
جيڪڏهن انهن جو مقصد اعليٰ اخلاقي آدرشن سان هم آهنگ
ٿيڻ آهي، ته انهن ڪي سالميت سان رهڻ گهرجي ۽ سچي لاءِ
نيڪ نيتي ۽ نيڪ ارادا رکڻ گهرجن. هي نيڪ اخلاق جو جوهر
آهي. اهو فخر آهي جيڪو انهن ڪي هلائي ٿو جيڪي پاڻ ڪي
جائز قرار ڏين ٿا ته جيئن انهن جي ڇوڏاري ڪمزورن تي تنقيد
ڪن ۽ انهن جي مذمت ڪن پر جيڪي عظيم ڪردار ۽ سمجهه
وارا روح آهن اهي ٻين سان همدردي رکن ٿا ۽ انهن ڪي جهالت
۽ غلط فيصلي مان پيدا ٿيندڙ غلطين جي مذمت نه ڪندا آهن.

مادي رجحان رکندڙ ماڻهو اڪثر ڪري غير ضروري طور تي
ڏک برداشت ڪندا آهن اهڙن ماڻهن ڪي پاڻ تي ضابطو رکڻ
سکڻ گهرجي، ٻي صورت ۾ اهي جسماني دنيا جي هلندڙ ٽڪرن
وانگر آهن، هڪ ڏينهن ۾ هڪ خاص تعداد ۾ سگريٽ پيئڻ ۽
مخصوص کاڌو کائڻ جا پابند آهن انهن ڪي سر درد ٿئي ٿو
جيڪڏهن اهي پنهنجي ڪافي يا لنچ وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ صرف
مخصوص خاصيتن سان گدي تي سمهي سگهن ٿا جڏهن ته آرام
ٺيڪ آهي، ڪنهن ڪي انهن ڪي پاڻ ڪي غلام بڻائڻ جي اجازت نه
ڏيڻ گهرجي توازن ضروري آهي، ۽ جيستائين ڪو پنهنجي
ذهني، جسماني ۽ روحاني فطرت ڪي متوازن نه ڪندو، ڪو به
خوشيءَ ڪي نه ڄاڻي سگهندو. مادي فطرت ڪي پنهنجي عقل ۽
فهم تي غالب ٿيڻ جي اجازت ڏيڻ غير دانشمندي آهي آخري
لفظ ۽ آخري فيصلو هميشه ضمير ۽ بصيرت جو هجڻ گهرجي.

هڪ سادي زندگي ۽ بلند خيال انسان ذات جا مقصد هجڻ
گهرجن اسان ڪي خوشي جا سڀ عنصر پاڻ ۾ ڪٺا گهرجن اهو
مراقبي ۽ اسان جي شعور ڪي هميشه تجديد ٿيندڙ روحاني
خوشي سان ترتيب ڏيڻ ذريعي ممڪن آهي خدا عالمگير خوشي
آهي، ۽ ان سان هم آهنگي ۾، اسان هن جي خوشي محسوس

ڪريون ٿا □ هن جي مناس جو مزو چکون ٿا اسان کي ڪڏهن به
پنهنجي خوشي کي ڪنهن به ٻاهرين اثر لاءِ گروي نه رکڻ
گهرجي ماحول جيڪو به اسان رهون ٿا يا ڪم ڪريون ٿا، اسان
کي پنهنجي اندروني امن کي ان جي اثر کان بچائڻ گهرجي پاڻ
جو تجزيو ڪريو □ اهو بڻجي وڃو جيڪو توهان کي هجڻ گهرجي
□ توهان چا ٿيڻ چاهيو ٿا ماڻهو گهٽ ئي سچو خود ضابطو سکندا
آهن؛ ان جي بدران، اهي اهڙيون شيون ڪندا آهن جيڪي انهن
جي پنهنجي ڀلائي لاءِ نقصانڪار آهن □ اچا تائين يقين رکن ٿا ته
اهي خوش آهن! پر انهن جي خوشي وهم آهي خوشي □
ڪاميابي جي سچي ڪنجي اهي شيون ڪرڻ □ آهي جيڪي
توهان ڪرڻ چاهيو ٿا چاڪاڻ ته اهو توهان جو فرض آهي، □
نقصانڪار ڪم ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ چاڪاڻ ته انهن کان پاسو
ڪرڻ بهتر آهي.

توهان کي پنهنجي ذهن کي ڪيترن ئي خدشن □ دلچسپين
سان مصروف نه رکڻ گهرجي انهن جو جائزو وٺو ته چا اهي
واقعي اهم آهن وقت قيمتي آهي □ ضايع نه ٿيڻ گهرجي هڪ
فائديمند ڪتاب پڙهڻ سان توهان جي خوشحالي فلمون ڏسڻ
کان گهڻو بهتر ٿي سگهي ٿي مان اڪثر چوندو آهيان، "جيڪڏهن
توهان هڪ ڪلاڪ پڙهو ٿا، ته ٻن لاءِ لکو جيڪڏهن توهان ٻه
ڪلاڪ لکو ٿا، ته ٽن لاءِ سوچيو جيڪڏهن توهان ٽن ڪلاڪن لاءِ
سوچيو ٿا، ته سڄو وقت مراقبو ڪريو"

جتي به وڃان ٿو، مان هميشه پنهنجي روحاني سڪون □
سڪون برقرار رکان ٿو قطب نما جي سوئي هميشه اتر طرف
اشارو ڪندي آهي ساڳئي طرح، ذهن کي هميشه روحاني
خوشي جي قطب ڏانهن هدايت ڪئي وڃي؛ ڀوءِ ڪو به توهان
جي امن کي خراب ڪرڻ يا توهان جي توازن کي خراب ڪرڻ
جي قابل نه هوندو.

هڪ شخص کي هر ڏينهن گذريل ڏينهن کان بهتر ٿيڻ جي
ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ٻي صورت □ هو صحت، اندروني سڪون
□ خوشي جي لحاظ کان پوئتي هٽي رهيو آهي چو؟ چاڪاڻ ته
اهي پنهنجن خيالن □ عملن کي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ ڪافي
ڪوشش نه ڪري رهيا آهن انسان پنهنجون عادتون ٺاهيندا آهن،
□ اهي انهن کي تبديل ڪري سگهن ٿا جيڪڏهن توهان پاڻ کي

منفي سوچ جو شڪار محسوس ڪندا آهيو، ته پاڻ کي سٺن ماڻهن سان گهيرو ڪريو، سٺيون ڪتاب پڙهو، ۽ غور ڪريو جيڪڏهن ضروري هجي ته پنهنجن ساٿين کي تبديل ڪرڻ، توهان جي زندگي تي مثبت اثر وجهي سگهي ٿو.

جڏهن توهان بهتري لاءِ تبديلي جو عزم ڪيو ٿا، ته ياد رکو ته سٺي صحبت ۽ مثبت اثر توهان جي مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ اهم ۽ ناگزير آهن. ماحول جو اثر - سٺو هجي يا خراب - ارادي کان وڌيڪ مضبوط آهي، تنهن ڪري ٻين سان معاملو ڪندي هن کي ذهن ۾ رکو.

خود تجزيو پڻ خود سڌاري لاءِ ضروري آهي جيڪڏهن توهان پاڻ جو تجزيو دليريءَ ۽ بي خوفيءَ سان ڪري سگهو ٿا، ته توهان ٻين جي تجزيي کي برداشت ڪري سگهندا ۽ انهن جي تنقيد توهان کي متاثر نه ڪندي.

جيڪي ٻين جي خامين تي پاڙين ٿا اهي شڪاري آهن. دنيا برائي سان ڀريل آهي، تنهن ڪري انسان کي نه ته برائي ڳالهائڻ گهرجي، نه ئي برائي سوچڻ گهرجي، ۽ نه ئي برائي ڪرڻ گهرجي. بلڪه، انسان کي گلاب وانگر هجڻ گهرجي، جيڪو رحم، پاڪ ارادن ۽ پائيچاري جي محبت جي خوشبو پکيڙيندو آهي. ماڻهن کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته توهان هڪ سچو دوست آهيو - هڪ تعمير ڪندڙ، نه ته تباهي ڪندڙ. جيڪڏهن توهان پنهنجي کان بهتر ٿيڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو تجزيو ڪريو ۽ اندر ۾ نيڪ خوبيون پيدا ڪريو. هڪ مهربان روح لفظن کان وڌيڪ پنهنجي مالڪ بابت ڳالهائيندو آهي، چاڪاڻ ته اهو هڪ منفرد وائبريشن خارج ڪري ٿو جيڪو ٻيا محسوس ڪن ٿا ۽ غلطي کان سواءِ سمجهن ٿا. روشني بابت سوچيو، ۽ اونداهي ختم ٿي ويندي. ٻين جي مدد ڪرڻ لاءِ مطالعو ڪريو، غور ڪريو، ۽ جيڪو ڪري سگهو ٿا اهو ڪريو ۽ انهن جي ڪلهن تان پريشاني، درد، خوف ۽ ناانصافي جو بار هٽايو.

ڪيترائي ماڻهو زندگي ۾ بي مقصد ڀٽڪندا آهن، بغير ڪنهن واضح مقصد جي. پنهنجو مقصد بيان ڪريو ۽ ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪريو. خود شناسي ۽ ذاتي دعا لاءِ وقت مختص ڪريو. ڪيتريون ئي متاثر ڪندڙ شيون دريافت ٿيڻ جي انتظار ۾ آهن، پر اسان اڪثر پنهنجو وقت ۽ توانائي معمولي معاملن

تي ضايع ڪندا آهيون. خوشي ان وقت تائين نه ايندي جيستائين اسان عظيم شخصيتن جي حڪمت تي ڌيان نه ڏيون ۾ انهن جي روشني مان رهنمائي نه وٺون. انهن جا خيال ٻين روحاني ڪتابن ۾ لکيل ۾ اسان جي مدد ۾ رهنمائي لاءِ ملن ٿا.

زندگيءَ جي خوشين مان لطف اندوز ٿيڻ ٺيڪ آهي، پر اندروني زندگي ۾ اندروني غور و فڪر جو ڪو به متبادل ناهي، چاڪاڻ ته خوشي غور و فڪر ۾ ڪتابن ۾ محفوظ ڪيل خيالن ذريعي عظيم ذهنن کي چاٽڻ تي منحصر آهي، جيئن اهو پاڻ کي سٺن ۾ عظيم ماڻهن سان گڏ رکڻ تي پڻ منحصر آهي.

اڪيلائي انهن لاءِ خوشگوار آهي جيڪي غور و فڪر سان پيار ڪندا آهن، پر ان جو مطلب اهو ناهي ته پاڻ کي ماڻهن کان پري رکو يا پاڻ کي الڳ ڪريو جڏهن توهان سماجي ٿيڻ چاهيو ٿا، ته اهو پوري دل سان ڪريو، پنهنجي پوري پيار ۾ دوستي سان، ته جيئن توهان جا دوست توهان جي موجودگي ۾ آرام حاصل ڪن ۾ هميشه توهان کي ڏسڻ ۾ توهان جي سٺي صحبت مان لطف اندوز ٿيڻ جي منتظر رهن.

توهان تي سلام هجي
اثرائتو خطرو

پرمهانسا يوگانند

مان عبادتگاهه ۾ داخل ٿيس ۾ فخر سان پنهنجي استاد، سري يُڪتسوار کي پاڇين جي ٽوڪري پيش ڪندي چيو:

"هي توهان لاءِ هڪ تحفو آهي، سائين! اهي ڇهه وڏا گوبي مون پنهنجن هٿن سان پوکيا ۾ انهن جي واڌ ويجهه جي مرحلن دوران هڪ ماءُ جي پنهنجي ٻار لاءِ نرمي سان سنڀاليا."

سري يُڪتيشور شڪرگذار مُرڪ سان جواب ڏنو، "مهرباني ڪري ان کي پنهنجي ڪمري ۾ رکو؛ مون کي سڀاڻي هڪ خاص ڊنر لاءِ ان جي ضرورت پوندي"

مان پنهنجي استاد جي ساحلي هيرميٽيج ۾ اونهاري جون موڪلون گذارڻ لاءِ پوري شهر ۾ آيو هوس. هي ٻه منزله،

خوشگوار ريٽريٽ بنگال جي خليج کي نظر انداز ڪري ٿو ۾ استاد پاران پنهنجن شاگردن جي مدد سان ناهيو ويو هو.

ٻئي ڏينهن صبح سوير جاڳيس، لوڻ واري سمنڊ جي هوا ۾ خانقاه جي پرسڪون دلڪشيءَ سان تازو ٿيس، مون استاد کي پنهنجي سُريلي آواز ۾ سڏيندي ٻڌو، تنهن ڪري مون پيار ۾ پيار سان پريل گوبي تي نظر وڌي، ۾ پوءِ احتياط سان انهن کي پنهنجي بستري هيٺان ترتيب ڏنو.

استاد چيو، "اچو ته سمنڊ ڪناري هلون" هو اڳتي هليو ويو، ۾ مان نوجوان شاگردن جي هڪ ٽولي سان گڏ سندس پٺيان ويس. استاد اسان ڏانهن ملامت سان ڏٺو ۾ چيو:

"مهرباني ڪري ٻن قطارن ۾ هلو، پنهنجن قدمن کي هڪ ٻئي سان هم وقت سازي ۾ رکو"

پوءِ هن اسان جو جائزو ورتو جيئن اسان سندس فرمانبرداري ڪئي ۾ ڪجهه هن طرح پڙهڻ شروع ڪيو:

اي ڇوڪرا، مضبوط ٿيو ۾ منظم صفن ۾ مارچ ڪريو!

مون کي استاد جي نرمي ۾ هموارِيءَ کان تمام گهڻو متاثر ٿيو، جنهن سان هو پنهنجن نوجوان شاگردن جي خوبصورت قدمن سان گڏ رهي سگهيو.

استاد مون کي اکين ۾ ڏٺو ۾ چيو، "روڪ! ڇا توهان هيميٽيڄ جو پوئين دروازو بند ڪيو آهي؟"

مون جواب ڏنو، "مون کي ائين لڳي ٿو، سائين"

سيري يُڪتسوار ڪجهه منٽن لاءِ خاموش رهيو، هڪ هلڪي، تقريبن دبيل مسڪراهٽ سندس چپن تي راند ڪري رهي هئي، پوءِ آخرڪار هن چيو:

"نه، مون نظرانداز ڪيو ته پاڪ مراقبي کي جسماني ڪاڏي کي نظرانداز ڪرڻ جي بهاني طور استعمال نه ڪيو وڃي"

مون سمجهيو ته هو مذاق ڪري رهيو هو، پر هن وڌيڪ چيو: "توهان جا ڇهه گوبي جلد ئي پنج ٿي ويندا"

اسين استاد جي هدايت مطابق واپس آياسين، ۽ جڏهن اسين رسم جي جاءِ تي پهتاسين ته هن چيو:

"هڪ لمحو ترسو، مُڪُندا (پرمهانسا)، پنهنجي ڪاپي پاسي صحن جي پار روڊ ڏانهن، ڪو جلد ئي اتي ايندو ۽ توهان جي سزا جو سبب بڻجندو."

مون انهن مبهم ڳالهين تي پنهنجي ڪاوڙ کي لڪايو اوچتو، مون رستي تي هڪ ڳوناٽي کي عجيب انداز ۾ ناچ ڪندي ۽ پنهنجي هٿن سان بي معنيٰ اشارو ڪندي ڏٺو. مان تجسس سان تقريبن بيوقوف ٿي ويس ۽ بلڪل بيوقوف نظارو غور سان ڏسڻ لڳس جيئن ئي اهو ماڻهو اسان جي نظرن کان غائب ٿيڻ وارو هو، سري يُڪتسوار چيو، "هاڻي هو واپس ايندو"

ڳوناٽي فوري طور تي رستو تبديل ڪيو ۽ عبادتگاهه جي پوئين پاسي ڏانهن هليو ويو. هڪ وارياسي رستو پار ڪرڻ کان پوءِ، هو پوئين دروازي مان عمارت ۾ داخل ٿيو، جنهن کي مون بند نه ڪيو هو، جيئن منهنجي استاد هدايت ڪئي هئي. ٿوري دير کان پوءِ، هو منهنجي هڪ قيمتي گوبي کڻي ٻاهر نڪتو، سندس فخر ظاهر ٿيو جڏهن هو وقار ۽ احترام جي هوا سان هليو.

هي مزاحيه منظر، جنهن ۾ مان شڪار جي حيثيت ۾ نظر آيس، مون کي چور جو پيڇو ڪرڻ کان نه روڪيو، جنهن جو مون تيز رفتاري سان تعاقب ڪيو. مان مشڪل سان اڌ رستي تي پهتو هوس ته سري يُڪتيشور مون کي سڏ ڪيو، مٿي کان پيرن تائين کلڻ سان ٿڙڪندو رهيو، ۽ مون کي واپس اچڻ لاءِ چيو. خوشي جي ڌماڪن جي وچ ۾، هن وضاحت ڪئي:

"اهو غريب ماڻهو گوبي کي ترسندو هو، تنهن ڪري مون سوچيو ته ان لاءِ ڪو نقصان نه ٿيندو جيڪڏهن توهان جو هڪ گوبي وٺي وڃي جنهن جي توهان صحيح طرح سار سنڀال نه ڪئي هجي!"

مان ڊوڙندي پنهنجي ڪمري ڏانهن ويس ۽ ڏٺم ته چور سبزي جو شوقين هو، چاڪاڻ ته هن منهنجي سون جي انگوٺيون، منهنجي گهڙي، يا منهنجي پئسن کي هٿ نه لڳايو هو،

جيڪي سڀ ڪمبل تي پکڙيل هئا ان جي بدران، هو بستري جي هيٺان گوبي جي لڪيل ٽوڪري ڏانهن هليو ويو، پنهنجي دل جي خواهش پوري ڪندي.

ان شام مون سري يڪتوار کان پڇيو ته مون کي اهو واقعو سمجهائي، جيڪو ڪجهه پريشان ڪندڙ خاصيتن کان سواءِ نه هو. استاد آهستي آهستي پنهنجو مٿو هلايو، چيو:

" توهان سمجهندا ته هڪ ڏينهن سائنس جلد ئي ڪيترائي نامعلوم قانون دريافت ڪندي"

ڪجهه سالن بعد، جڏهن ريڊيو جا عجائب اوچتو دنيا تي حيران ڪندڙ طور تي ظاهر ٿيا، ته استاد جي پيشنگوئي ياد آئي. خلا ␣ وقت بابت پراڻا خيال هميشه لاءِ ختم ٿي ويا، هاڻي ڪو به گهر، ڪيترو به ننڍو هجي، جتي عالمي ريڊيو (␣ سيٽلائيٽ) چينلن جي ڪثرت تائين نه پهچندو هجي، ايستائين جو سڀ کان وڏيڪ بيوقوف ذهن به کوليا ويا آهن ␣ انسانيت جي هڪ تعريف ڪندڙ خاصيت جي ناقابل ترديد ثبوت کان اڳ وڌيا آهن: وجود جي مجموعي.

گوبي جي مزاحيه ڪهاڻي کي ريڊيو سان پيٽڻ سان سمجهي سگهجي ٿو منهنجو استاد هڪ مڪمل ٽرانسميٽر ␣ وصول ڪندڙ هو خيال ڪجهه به نه پر نفيس، آسماني وائبريشن آهن جيئن هڪ حساس ريڊيو هر هنڌ نشر ٿيندڙ هزارين ماڻهن مان هڪ مخصوص پروگرام کڻندو آهي، تيئن ئي سري يُڪتيسور به هڪ خيال کي قبول ڪندو هو - گوبي سان جنوني بيوقوف جو خيال - هن دنيا ␣ نشر ٿيندڙ بيشمار انساني خيالن مان جيئن اسان ساحل ڏانهن هليا ويا، استاد سادو ڳوٺاڻي جي خواهش کي محسوس ڪيو ␣ فوري طور تي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪيو. منهنجي استاد جي پاڪ نظر شاگردن جي اڳيان ناچ ڪندڙ ماڻهوءَ کي ڏٺو. منهنجي هيميٽيج جي دروازي کي بند ڪرڻ وسارڻ استاد کي هڪ آسان عذر ڏنو ته مون کي منهنجي هڪ پياري ڀوڻي کان محروم ڪري. اهڙي طرح، سري يُڪتيسور، هڪ رسيور جي حيثيت سان ڪم ڪندي، هڪ ٽرانسميٽر جي حيثيت سان پڻ ڪم ڪيو. هن ڪردار ␣، استاد ڳوٺاڻي کي هدايت ڪرڻ جي قابل هو ته هو پنهنجا قدم ڦيرائي ␣ هڪ مخصوص ڪمري ␣ وڃي هڪ گوبي حاصل ڪري.

بصيرت روح جي رهنمائي ڪندڙ آهي سچ پچ پاڻ کي هڪ شخص سڪون جي لمحن ظاهر ڪري ٿي تقريبن هر شخص هڪ ناقابل بيان اندروني وجدان جو تجربو ڪيو آهي يا پنهنجي خيالن کي مؤثر طريقي سان ٻئي شخص تائين پهچائڻ جي قابل ٿي چڪو آهي.

هڪ انساني ذهن جيڪو پريشاني جي خلفشار کان آزاد آهي، ان ريڊيو جا سڀئي پيچيده ڪم ڪرڻ جي صلاحيت آهي: خيالن کي منتقل ڪرڻ وصول ڪرڻ، ناپسنديده خيالن کي فلٽر ڪرڻ. جيئن ريڊيو اسٽيشن جي ٽرانسميشن پاور ان جي استعمال ڪيل بجلي جي مقدار تي منحصر آهي، انساني ذهن جي اثرائتي، ريڊيو وانگر، هر فرد جي ارادي تي منحصر آهي.

سڀئي خيال ڪائنات هميشه لاءِ گم رهندا آهن گهري توجهه ذريعي، هڪ روشن خيال استاد ڪنهن به شخص، جيئرو يا مئل جي خيالن کي پڪڙي پڙهي سگهي ٿو خيال هڪ عالمگير آهن، انفرادي نه، اصل سچائي پيدا نه ٿي ڪري سگهجي پر دريافت ڪئي ويندي آهي غلط خيال - ننڍا يا وڏا - سمجهڻ جي ناڪافي صلاحيت مان پيدا ٿين ٿا يوگا جو مقصد ذهن کي خاموش ڪرڻ آهي ته جيئن اهو اندروني آواز جي بي ترتيب هدايت ٻڌي سگهي، بغير ڪنهن تحريف يا مونجهاري جي.

ريڊيو ٽيليويزن هڪ ئي وقت ٻين ڏورانهن ماڻهن جي آوازن تصويرن کي لکين ماڻهن جي گهرن پهچايو. هي پهريون سائنسي اشارو هو ته انسانيت هڪ عالمگير روح آهي. جيتوڻيڪ انڌي ذاتيت هر طريقي سان انسانيت جي جوهر تي غلبو حاصل ڪرڻ قبضو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿي، اهو خلا هڪ خاص نقطي تائين محدود جسم نه آهي، پر عالمگير وجود جو روح آهي.

ان سلسلي ، فزيالاجي نوبل انعام يافته چارلس رابرٽ رچٽ، هيٺ ڏنل لکيو:

" اهو واقعي عجيب قابل ذڪر آهي ته ناممڪن قدرتي واقعا اڃا تائين ٿين ٿا جڏهن اهي قائم ٿي ويندا، اهي اسان کي گذريل صديءَ سائنس کان وڌيڪ حيران نه ڪندا. اهي واقعا جيڪي اسان هاڻي آساني سان قبول ڪندا آهيون اهي اسان

کي حيران ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي سمجهه ۾ اچي ويا آهن پر اهو معاملو ناهي جيڪڏهن اهي هاڻي اسان کي حيران نه ڪندا آهن، اهو ان ڪري نه آهي جو اسان انهن کي سمجهون ٿا، پر ان ڪري جو اهي واقف ٿي ويا آهن جيڪڏهن اسان کي هر شيءِ تي حيران ٿيڻو آهي جيڪا سمجهه ۾ نه ٿي اچي، ته پوءِ اسان کي هر شيءِ تي حيران ٿيڻ گهرجي: هڪ پٿر طرفان جيڪو هوا ۾ اڇلايو ويو آهي، هڪ ايڪڙ جيڪو هڪ وڏو بلوط جو وڻ بڻجي ٿو، پارو طرفان جيڪو گرم ڪرڻ تي پکڙجي ٿو، ۽ لوهه کي مقناطيس طرفان متوجه ڪيو وڃي ٿو."

"اڄ جو سائنس هاڻي پيچيده نه رهيو آهي. اسان جا اولاد جيڪي حيرت انگيز ۽ غير متوقع حقيقتون ڪڍندا، اهي هاڻي اسان جي ويجهو آهن ۽ اسان کي ڏسي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اسان انهن کي نٿا ڏسون پر اهو چوڻ ڪافي ناهي ته اسان انهن کي نٿا ڏسون: اسان انهن کي ڏسڻ نٿا چاهيون، ڇاڪاڻ ته جيئن ئي ڪا غير متوقع ۽ اڻ واقف حقيقت ظاهر ٿئي ٿي، اسان ان کي قبول ٿيل علم جي عام فريم ورڪ ۾ رکڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، ۽ جيڪڏهن ڪو ان کان پوءِ تجربو ڪرڻ جي جرئت ڪري ٿو ته اسان کي ڪاوڙ ايندي آهي!"

ذريعو: يوگي جي ڊائري: خودنوشت

مون توکي لکندي ڏٺو.

مون هڪ گل ڏانهن ڏٺو ۽ دعا گهري، ۽ فوري طور تي مون توکي ڏٺو، اي الاهي روح، ان ۾ لڪيل، اهو توهان جي موجودگي جي خوشبوءِ کي ظاهر ڪري رهيو هو، ان جا پنکڙا توهان جي گلابي معصوميت سان رنگيل هئا، ۽ ان جو دل توهان جي حڪمت جي سون سان چمڪيو.

۽ مون ڏٺو ته توهان جي سموري طاقت ان جي پتلي ٿڙ ۾ ان جي سرسبز سائي پنن کي سهارو ڏئي رهي هئي، زندگي ۽ ابديت جي اسرار جي حوالي سان، مون انهن کي پولن جي مٽيءَ ۾ سمهندي ڏٺو، ۽ توهان جي لامحدود لمس مک کي متاثر ڪيو ۽ ان جي سيني کي سوجهرو ڪيو، تنهنڪري اهو توهان جي مناس کي ڇُپڻ لڳو.

مون کي پنهنجي تخليق جي عجائبات جو علم عطا ڪر ۾ مون کي پنهنجا لامحدود راز ظاهر ڪر، جيڪي روڊ جي ڪناري تي وڌندڙ ننڍڙن ٻوٽن ۾ به لڪيل آهن.

ازل کان وسوسا

ڪنهن جي فطرت کي قابو ڪرڻ يا نقصانڪار خصلتن تي قابو پائڻ **مزاج جي تعريف ڪرڻ آسان ناهي، پر اسان ڄاڻون ٿا ته اهو ڇا آهي جڏهن توهان بيچيني ۾ ڪاوڙ جي حالت ۾ هوندا آهيو، توهان جو رويو عام نه هوندو آهي، ۾ توهان اهو ماڻهو نه هوندا آهيو جيڪو توهان کي هجڻ گهرجي، نتيجي طور، توهان پريشان ۾ پوئتي هٽيل محسوس ڪندا آهيو ۾ ان کان وڌيڪ بيوقوفي ڇا ٿي سگهي ٿي ته ڪو ماڻهو پنهنجي عملن ۾ رد عملن ذريعي پاڻ کي ناخوش ڪري؟**

ڪنهن کي به ڏک پسند ناهي ڇا ڪنهن ماڻهو کي ايندڙ پيري جڏهن هو اداس موڊ ۾ هوندو ته پاڻ جو تجزيو نه ڪرڻ گهرجي؟ جيڪڏهن اهي ڪندا، ته اهي ڏسندا ته اهي رضاڪارانه طور تي پاڻ کي ڏکوئيندڙ بڻائي رهيا آهن جڏهن اهي اهڙي اداس حالت ۾ هوندا آهن، ته انهن جي چوڌاري ٻيا ماڻهو انهن جي ڏک کي محسوس ڪندا آهن ۾ انهن جي صحبت کان پاسو ڪندا آهن.

جتي به ڪو ماڻهو وڃي ٿو، اهي لفظن کان سواءِ گهڻو ڪجهه ڳالهائين ٿا، ڇاڪاڻ ته انهن جو مجموعي مزاج انهن جي اکين ۾ ظاهر ٿئي ٿو، ۾ جيڪو به انهن کي ڏسندو آهي اهو انهن مان نڪرندڙ منفي کي محسوس ڪندو آهي. انهن جي اکين ۾ ظاهر ٿيندڙ اونداهي، خراب جذبات کي ڏسي، ٻيا ماڻهو پڇي ويندا آهن، انهن بيچيني ڪندڙ وائبريشن کان پاڻ کي پري رکڻ کي ترجيح ڏيندا آهن. ڪاوڙ کي پهريان ذهن جي آئيني مان ڪڍڻ گهرجي ان کان اڳ جو اکين ۾ ان جي عڪس کي ختم ڪري سگهجي.

هن دنيا ۾، انسان هڪ شيشي جي گهر ۾ رهي ٿو، ٻين جي سامهون، بناوتي يا ننگي ڪرڻ جي قابل ناهي تنهن ڪري، هن کي قدرتي زندگي گذارڻ گهرجي ڇو نه اهڙي طريقي سان عمل ڪري جيڪو هن کي عزت ۾ تعريف حاصل ڪري؟ ڇو نه هن جي اکين ۾ شرافت ۾ هن جي چهري تي خوشي ڏسي؟ هڪ

شخص جون سيئي خوبيون □ خوبيون اندر لڪيل آهن، اداسي □ بدحالي جي هڪ پرت هيٺ.

نه رڳو ٻيا سندس رويي کي ڏسندا آهن، پر هو انهن جي رويي کي به ڏسندو آهي ڇاڪاڻ ته هو پنهنجي آس پاس جي ماڻهن کي مسلسل ڏسڻ جي نتيجي □ پاڻ کي ٻين سان ڀيٽڻ جو رجحان رکندو آهي، هو نفسياتي ناخوشي جو شڪار ٿي ويندو آهي يا هو هن دنيا □ هلندڙ مشڪلاتن کان پريشان □ پريشان ٿي سگهي ٿو جيڪي هن کي منهن ڏيڻيون پونديون آهن. مزاج اڪثر ڪري ماحولياتي اثرن جو نتيجو هوندو آهي. اسان مان هر هڪ پنهنجي چوڌاري دنيا کان مختلف طريقن سان متاثر ٿيندو آهي پر اسان کي پاڻ کي ٻاهرين حالتن جي ڪري ڊپريشن جو شڪار ٿيڻ نه ڏيڻ گهرجي □ اسان کي پنهنجي آس پاس جي پريشان ڪندڙ اثرن جو بار ڇو کڻڻ گهرجي؟

ڪجهه ماڻهو ڪنهن مسئلي يا صورتحال کي منهن ڏيڻ کان بچڻ لاءِ منفي جذبات جو مظاهرو ڪرڻ جو سهارو وٺندا آهن جڏهن ته، اهي منفي رويا نه ته فرار آهن □ نه ئي جذباتي حفاظتي جال. وقت بوقت اداسي □ اداسي جو شڪار ٿيڻ قدرتي آهي، پر انهن جذبات کي توهان کي ڪنٽرول ڪرڻ جي اجازت نه هجڻ گهرجي.

هر شخصيت جي خاصيت جو هڪ خاص بنيادي سبب هوندو آهي ڪنهن خاصيت کي ختم ڪرڻ لاءِ، ان جي سبب کي حل ڪرڻ گهرجي. روزانو وقفو □ غور ڪرڻ ضروري آهي، پنهنجي شخصيت کي سمجهڻ لاءِ پنهنجن خيالن □ حوصلا افزائي جو جائزو وٺڻ □ جيڪڏهن اهو نقصانڪار آهي ته ان سان ڊيل ڪرڻ □ ان کي درست ڪرڻ جو صحيح طريقو سکڻ. توهان پاڻ کي بي حسي جي حالت □ ڳولي سگهو ٿا، ٻين جي ڪنهن به تجويز تي غور ڪرڻ لاءِ تيار نه آهيو. هن صورتحال □، مثبت □ دلچسپ تجربن کي پيدا ڪرڻ لاءِ شعوري ڪوشش ڪرڻ ضروري آهي. بي حسي کان بچو، جيڪو ترقي کي روڪي ٿو □ قوت ارادي کي مفلوج ڪري ٿو.

يا ڪو ماڻهو بيماريءَ جي ڪري مايوس □ مايوس ٿي سگهي ٿو، اهو يقين ڪري ته هو پنهنجي صحت ٻيهر حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهي. هن صورت □، صحتمند زندگي گذارڻ جي اصولن کي اخلاقي □ اخلاقي بنيادن تي ٻڌل هڪ صحتمند □ پيداواري زندگي پيدا ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو وڃي. ان کان

علاوه، انسان کي دعا ۾ خدا تعاليٰ ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ته جيئن سندس شفا بخش طاقت تي وڌيڪ ايمان پيدا ڪري سگهجي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي يقين ڏياري چڪو آهي ته هو ناڪام آهي ۾ ڪنهن به شيءِ ۾ ڪامياب نه ٿي سگهي ٿو، ته پوءِ مسئلي جو تجزيو ڪيو وڃي ۾ اهو واضح ڪيو وڃي ته ڇا هن هر ممڪن ڪوشش ڪئي آهي.

خدا سڄي ڪائنات کي منظم ڪري ٿو، ننڍي کان ننڍي ۾ ننڍي تفصيل تائين، ۾ انسان کي سندس صورت ۾ پيدا ڪيو ويو آهي، تنهن ڪري، اسان ناڪامي لاءِ بهانا يا جواز نٿا ڳولهي سگهون. ڪم کان نه ڊڄو، پلي ڪيترو به ڏکيو هجي، ڇاڪاڻ ته ڪم جسم کي "مضبوط" ڪري ٿو ۾ ڪنهن کي به نقصان نه پهچائيندو آهي. تنهن هوندي به، انسان کي ڪم ڪرڻ ۾ آرام سان سوچڻ سکڻ گهرجي جڏهن توهان توانائي ۾ پرسڪون آهيو، ته توهان اهو حاصل ڪري سگهو ٿا جيڪو توهان چاهيو ٿا، ڇاڪاڻ ته توهان جو ذهن صاف آهي.

ڪامياب ٿيڻ لاءِ ضروري ڪوشش نه ڪرڻ کان علاوه، گهڻا ماڻهو ذهني طور تي غير فعال پڻ هوندا آهن اهي گهڻو وقت سوچڻ ۾ گذاريندا آهن ڪجهه هن آرام ۾ آرام تي غور ڪندا آهن پر حقيقي آرام ۾، ذهن سرگرم ۾ پرسڪون هوندو آهي انهن خاموش لمحن ۾، ڪو به خدا، هڪ خوبصورت نظارو، يا هڪ خوشگوار تجربو بابت سوچي سگهي ٿو مثبت، پرسڪون ذهني ڪم تازگي ۾ توانائي ڏيندڙ آهي تڏهن به، ڪيترائي ماڻهو تخليقي ڪوشش کي دٻاءُ سان گڏ ڪن ٿا ۾ هڪ تنگ، نروس حالت ۾ ڪم ڪن ٿا.

تخليقي سوچ غير صحتمند مزاجن لاءِ بهترين ترياق آهي. اهي مزاج شعور تي قبضو ڪن ٿا جڏهن ڪو ماڻهو منفي يا بيچيني واري حالت ۾ هوندو آهي. جڏهن ذهن مثبت خيالن کان خالي هوندو آهي، ته ان جو مالڪ اداس ۾ پريشانين سان پريل ٿي ويندو آهي. ۾ ڊپريشن ۾ پريشاني سان گڏ شيطان اچي ٿو، جيڪو ان شخص جي خيالن ۾ رهائش اختيار ڪري ٿو ۾ ميزبان تي مڪمل ڪنٽرول ڪري ٿو!

تنهن ڪري، منهنجا دوست، تخليقي خيالن کي ترقي ڪرڻ تي ڪم ڪريو جڏهن توهان جسماني ڪم ۾ مصروف نه آهيو، ته

پنهنجي ذهن □ ڪجهه تخليقي ڪريو ان کي مصروف رکو ته جيئن دٻاءُ □ پريشاني تي ڌيان ڏيڻ لاءِ وقت نه بچي.

تخليقي سوچ حيرت انگيز □ شاندار آهي، جيئن ڪنهن ٻئي دنيا □ رهڻ هر ڪنهن کي هن صلاحيت کي پيدا ڪرڻ گهرجي. مان پنهنجي ليڪچرن جي هڪ لفظ ذريعي گهٽ ئي سوچيندو آهيان - □ هي انهن مان هڪ آهي - انهن کي پهچائڻ کان اڳ پر جيئن ئي مان موضوع □ ڳولهندو آهيان، منهنجو روح مون سان عجيب شين بابت ڳالهائڻ شروع ڪندو آهي جڏهن توهان تخليقي طور تي سوچيو ٿا، توهان جسم يا پريشان جذبات کي محسوس نه ڪندا آهيو، ڇاڪاڻ ته انهن لمحن □ توهان الاهي روح سان هم آهنگ آهيو.

اسان جي ذهانت خدائي، تخليقي ذهانت جي تصوير سان ٺهيل آهي جنهن جي ذريعي سڀ شيون ممڪن آهن جيڪڏهن اسان ان شعور □ نه رهون ٿا، ته اسان پيچيده خاصيتن جو هڪ بنڊل بڻجي وڃون ٿا مثبت، تخليقي سوچ ذريعي، اسان انهن خاصيتن تي قابو پائي وٺون ٿا ان کان علاوه، تخليقي سوچ ذريعي، اسان پنهنجن سڀني سوالن □ ٻين جي سوالن □ مسئلن جا جواب □ حل ڳوليون ٿا.

خراب مزاج ڪينسر وانگر آهن، جيڪي اندروني سڪون کي ڪائي رهيا آهن اهو ئي سبب آهي جو سخت مزاج وارا پنهنجين مشڪلاتن □ مصيبتن کان بچي نٿا سگهن.

ڪنهن به شخص جي حالت ڪيتري به خراب هجي، انهن کي مايوسي جو شڪار نه ٿيڻ گهرجي اهي پنهنجن خيالن □ فتح حاصل ڪري سگهن ٿا جڏهن هڪ غير مستحڪم مزاج وارو ماڻهو ناڪام ٿئي ٿو، اهي پنهنجا هٿ مٿي ڪري ڇڏيندا آهن □ شڪست تسليم ڪندا آهن پر جيڪو پنهنجي ذهن کي مضبوط رکي ٿو اهو زندگي جي جنگ □ سچو فاتح آهي، جيتوڻيڪ انهن جي چوڌاري دنيا آتش فشان وانگر ڀڙڪي رهي آهي.

ڇا ڪو ماڻهو قيد ٿيڻ چاهي ٿو يا آزاد ٿيڻ؟ جڏهن اهي پنهنجي مزاج سان پاڻ کي تمام گهڻو محدود ڪن ٿا، ته اهي زندگي جي چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي قابل نه ٿي وڃن ٿا جڏهن اهي منفي موڊ کي پنهنجي ذهن تي چانيل رهڻ ڏين ٿا، انهن جي قوت ارادي ڪمزور ٿي ويندي آهي □ انهن جو عزم ڏگها ٿي ويندو آهي. مزاجي رجحان دماغ کي مونجهاري □

مونجهاري جي ڏوڙ ۾ ڍڪيندا آهن، صحيح فيصلي کي خراب ڪندا آهن ۽ سڀني ڪوششن کي بيڪار بڻائي ڇڏيندا آهن.

ڪو به پنهنجي مزاج تي قابو پائي سگهي ٿو، ڪيترو به سخت ۽ ناخوشگوار لڳي سگهي ٿو پهرين، انهن کي اهو عزم ڪرڻ گهرجي ته اهي هاڻي اداس ۽ بدمزاج نه رهندا ۽ جيڪڏهن انهن جي عزم جي باوجود موڊ سوئنگ ٿئي ٿي، ته انهن کي ان جو تجزيو ڪرڻ گهرجي ته اهو ڪيئن اندر آيو ۽ ان بابت ڪجهه تعميري ڪم ڪرڻ گهرجي.

وڌيڪ، ڪجهه به لاپرواهي سان نه ڪرڻ گهرجي، پر احتياط ۽ گهري ذهني توجه سان اسان کي تخليقي سرگرمين ۾ مشغول ٿيڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته خدا اسان کي لامحدود صلاحيت سان نوازيو آهي ڪمزور ۽ غير صحتمند خيالن ۾ ملوث ٿي نفسياتي ناڪامي جي حوالي ڪرڻ جو ڪهڙو جواز آهي؟ انسان کي پاڻ کي تباهي واري نفسياتي حالتن کان آزاد ڪرڻ گهرجي جيڪي سچي ترقي جي قيدين تي بريڪ طور ڪم ڪن ٿيون ۽ جيستائين ڦيٿيون ڇڪڻ واري بريڪ کان آزاد نه ٿين، حرڪت ۽ ترقي ناممڪن آهي هر صبح پاڻ کي ياد ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، ۽ توهان جون جيڪي به مشڪلاتون آهن، توهان وٽ انهن تي قابو پائڻ جي طاقت آهي. توهان اعليٰ روح جي طاقتن جا صحيح وارث آهيو، ۽ تنهن ڪري، توهان حالتن کان وڌيڪ مضبوط ۽ واقعن کان وڌيڪ آهيو.

هڪ ذهين، ذهين ڇوڪرو آسان مسئلن کي حل ڪرڻ ۾ مزو نٿو وٺي؛ هو مشڪل مسئلن کي پسند ڪري ٿو پر ڪيترائي ماڻهو زندگي جي چئلينجن کان ڊڄندا آهن. مون ڪڏهن به انهن کان نه ڊڄيو آهي، ڇاڪاڻ ته مون هميشه دعا ڪئي آهي، "اي منهنجا خدا، منهنجي اندر پنهنجي طاقت وڌايو، مون کي مثبت ذهنيت ۾ رکو ته جيئن، توهان جي مدد سان، مان هميشه پنهنجين مشڪلاتن تي قابو پائي سگهان."

ڪنهن مسئلي بابت تعميري انداز ۾ سوچيو جيستائين توهان وڌيڪ نه سوچي سگهو جڏهن مان ڪنهن مسئلي سان ڊيل ڪري رهيو آهيان، ته مان ان کي حل ڪرڻ لاءِ هر ممڪن قدم کڻڻ لاءِ تمام گهڻي حد تائين وڃان ٿو، جيستائين مان ايمانداري ۽ خلوص سان چئي نه سگهان: "مون پنهنجي بهترين ڪوشش ڪئي آهي ۽ اهو ئي سڀ ڪجهه آهي جيڪو مان ڪري سگهان ٿو" پوءِ مان مسئلي بابت وساري ڇڏيان ٿو.

هڪ ماڻهو جيڪو مسئلن تي غور ڪري ٿو، چڙچڙو ۽ آساني سان پريشان ٿي ويندو آهي. ان ڪان بچو جڏهن ڪو مسئلو پيدا ٿئي ٿو، ان تي ڌيان ڏيڻ بدران، ان کي حل ڪرڻ جي هر ممڪن طريقي بابت سوچيو جيڪڏهن توهان پاڻ کي واضح طور تي سوچڻ جي قابل نه محسوس ڪيو، پنهنجي پريشانين جو مقابلو ٻين کي درپيش ساڳين مسئلن سان ڪريو ۽ انهن جي تجربن مان سکيو ته ناڪامي ۽ ڪاميابي جي رستن کي سڃاڻو اهي قدم چونڊيو جيڪي سڀ کان وڌيڪ منطقي ۽ حقيقي لڳن، ۽ انهن کي لاڳو ڪرڻ جو عزم ڪريو. ڪائنات جي پوري لائبريري توهان جي اندر محفوظ آهي. هر شيءِ جيڪا توهان ڄاڻڻ چاهيو ٿا اها اڳ ۾ ئي موجود آهي. ان کي ظاهر ڪرڻ لاءِ، توهان کي صرف تخليقي ۽ جديد طريقي سان سوچڻ جي ضرورت آهي.

سخت مزاج سمجهه کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ جذبات کي سخت ڪري ٿو، هڪ شخص لاءِ ٻين سان گڏ رهڻ ناممڪن بڻائي ٿو گهريلو زندگي هڪ پناهه گاهه هجڻ گهرجي، پر سخت مزاج ان کي هڪ المناڪ دوزخ ۾ تبديل ڪري ٿو هڪ مڙس گهر اچي ٿو ته پنهنجي زال کي اداس موڊ ۾ ڏسي ٿو، ان سان رابطو ڪرڻ ناممڪن بڻائي ٿو يا هو خراب موڊ ۾ واپس اچي سگهي ٿو، ان سان دليل ڏيڻ ناممڪن بڻائي ٿو سخت مزاج جي ڪري ماڻهن تي ڪيتريون ئي مصيبتون اينديون آهن جڏهن ڪو خاندان جو ميمبر ڪاوڙ ۾ ٻڏل يا لاتعلق هوندو آهي، ته توهان فوري طور تي انهن جي مزاج ڪان متاثر ٿيندا آهيو يا شايد توهان ڪنهن خوشيءَ سان پريل شخص سان ملاقات ڪندا آهيو، صرف انهن کي بحث ڪندڙ ۾ ڏکوئيندڙ پائيندا آهيو، فوري طور تي توهان جي خوشي کي ڳوڙهن ۾ تبديل ڪري ڇڏيندا آهيو ۽ توهان کي بدلو وٺڻ چاهيندا آهيو. ٻين جي مزاج کي توهان کي نقصان نه پهچڻ ڏيو

بدلو وٺڻ آسان آهي، پر پيار پيش ڪرڻ ٻين جي ڪاوڙ کي ٺڏو ڪرڻ ۽ انهن جي نقصان ڪان بچڻ جو بهترين طريقو آهي. اهو پيار خالص هجڻ گهرجي، چاڪاڻ ته جڏهن اهو دل مان نڪرندو آهي، ته ان جو جادوئي اثر هوندو آهي.

اسان کي نتيجن تي غور نه ڪرڻ گهرجي، جيتوڻيڪ اسان جي محبت کي لاتعلقي سان منهن ڏيڻو پوي. محبت نفرت ڪان وڌيڪ مضبوط آهي، ۽ ان جو اثر طاقتور ۽ حيرت انگيز آهي.

ڇا توهان کي خبر آهي ته توهان جي روح ۾ هڪ شاندار باغ آهي؟ خيالن جو هڪ عجيب باغ، پيار، مهرباني، سمجهه ۽ امن سان خوشبودار - هڪ باغ جنهن جي خوبصورتي ۽ خوشي سپني دنياوي گلن ۽ خوشبودار جڙي ٻوٽين کان وڌيڪ آهي. جڏهن ڪو توهان کي ڪاوڙ جي حالت ۾ غلط سمجهي ٿو ته توهان هڪ خوشبودار گل پيدا ڪندا آهيو، ۽ توهان مسلسل پيار پيش ڪندا آهيو. ڇا ان پيار ۽ سمجهه جي خوشبو ڪنهن به قدرتي گلاب کان وڌيڪ پائيدار ۽ پاڪ ناهي؟ تنهن ڪري، هميشه ياد رکو ته توهان جو ذهن هڪ باغ آهي، ۽ ان کي صاف، مقدس خيالن سان خوبصورت ۽ خوشبودار رکو ان کي نفرت جي خراب خوبين سان ڀريل هڪ گدلي دلدل نه بڻجڻ ڏيو جيڪڏهن توهان امن ۽ پيار جا گل پوکيندا، آسماني خوشبو سان ڀريل، روحاني شعور جي مک توهان جي باغ ڏانهن ڇڪجي ويندي جيئن مکي صرف انهن گلن کي ڳوليندي آهي جيڪي مٺي ترين ماکي نڪرندا آهن، تيئن ئي خدا توهان جي زيارت ڪندو جڏهن توهان جي زندگي مٺي، گلابي خيالن سان ڀريل هوندي. عزم ڪريو ته توهان پنهنجي سٺي روحاني خوبين جي باغ ۾ برائي ۽ ڪاوڙ جي نقصانڪار، سڙيل ٻوٽن کي وڌڻ نه ڏيندا جيترو وڌيڪ توهان انهن مقدس خوبين کي پوکيندا جيڪي گلن وانگر آهن، اوترو ئي خدا توهان جي اندر پنهنجي پاڪ موجودگي کي ظاهر ڪندو.

مشرقي حڪمت جا متن چون ٿا ته جيڪو ماڻهو دوست ۽ دشمن ٻنهي جي سامهون پرسڪون ۽ مطمئن آهي، گرمي ۽ سردي، خوشي ۽ درد جي ٻني کان متاثر نه ٿيو آهي، اهو خدا کي تمام پيارو آهي. سخت ۽ ظالم طبيعت وارن کي مسلسل پيار، خوفن کان پريشان ۽ پريشانين کان متاثر ماڻهن کي امن، تلخ مزاج وارن کي مٺاس، ڏک ۽ بدبختي سان ڀريل ماڻهن کي خوشي، ۽ غلطي ۽ گناهه جي رستن تي ڀٽڪندڙن لاءِ هڪ مثال قائم ڪندي، توهان پنهنجي ذهن کي فائديمند ۽ تخليقي ڪمن ۾ مصروف رکي منفي خوبين تي قابو پائي سگهو ٿا.

مان اڪثر چوندو آهيان، "جيڪڏهن توهان هڪ ڪلاڪ پڙهو ٿا، ته ٻه ڪلاڪ لکو؛ جيڪڏهن توهان ٻه ڪلاڪ لکو ٿا، ته ٽي ڪلاڪ سوچيو؛ جيڪڏهن توهان ٽي ڪلاڪ سوچيو ٿا، ته هر وقت مراقبو ڪريو."

خدا سپني خوشين جو ذريعو آهي، ۽ اسان جي روزاني زندگي ۾ ان تائين پهچڻ ممڪن آهي پر انسان اڪثر ڪري پاڻ

ڪي انهن شين سان مصروف رکي ٿو جيڪي ناخوشي جو سبب بڻجن ٿيون. مراقبو خراب عادتن کي ختم ڪرڻ □ هڪ عجيب دنيا □ رهڻ جو بهترين طريقو آهي - هڪ اهڙي دنيا جيڪا عظيم بابا محسوس ڪئي جڏهن هن چيو، "اي خداوند، مان توهان جو بابرڪت نالو ڳائي رهيو هوس □ مون پاڻ کي توهان □ وڃائي ڇڏيو جڏهن مان هن شعور ڏانهن موٽيس، مون ڏٺو ته مون پنهنجو پراڻو جسم ڇڏي پاڻ کي هڪ نئين جسم □ ڳولي ورتو هو جيڪو توهان مون کي ڏنو آهي!"

هندستان □ هڪ ٻئي بزرگ بابت به ساڳي ڪهاڻي آهي. هڪ نوجوان تازو فوت ٿي چڪو هو □ سندس لاش کي چتا ڏانهن کڻي وڃي رهيو هو. جيئن ئي ماتم ڪندڙ باهه ٻارڻ وارا هئا ته اوچتو هڪ پوڙهو ماڻهو ظاهر ٿيو، ڊوڙندو □ رڙ ڪري رهيو هو، "روڪ! باهه نه ٻاريو! مان ان لاش کي استعمال ڪندس!" جيئن ئي هن اهي لفظ چيا، پوڙهو ماڻهو جو لاش زمين تي ڪري پيو، جڏهن ته نوجوان ٻار جي ڍير مان اٿيو □ ٻيلي ڏانهن جلدي هليو ويو. پوڙهو ماڻهو هڪ عظيم بزرگ هو □ هڪ نئين ڇاول ٻار جي بي جان جسم □ واپس اچي پنهنجي عبادت □ خلل وجهڻ نه چاهيندو هو، تنهن ڪري هن نوجوان جي لاش کي پنهنجي روحاني عملن کي جاري رکڻ لاءِ استعمال ڪرڻ جو فيصلو ڪيو.

زندگي □ موت بابت ڪيتريون ئي حيرت انگيز شيون آهن جيڪي دريافت ٿيڻ جي انتظار □ آهن مراقبو اهو طريقو آهي جنهن سان اسان کي پنهنجي الاهي فطرت سان □ خدا جي مطابق رهڻ گهرجي موت انسانيت کي خوفزده ڪري ٿو ڇاڪاڻ ته ان خدا کي اسان جي زندگين کان ٻاهر رکيو آهي.

سڀ ڏکوئيندڙ شيون اسان کي خوف □ خوف سان پري ڇڏين ٿيون ڇاڪاڻ ته اسان دنيا سان پيار ڪريون ٿا بغير ان جي معنيٰ □ مقصد کي سمجهڻ جي پر جڏهن اسان هر شيءِ □ خدا کي ڏسون ٿا، ته خوف ختم ٿي ويندو آهي اسان هميشه زندگي □ □ موت □ پڻ "پيدا" ٿيندا آهيون سچ □، موت هڪ غلط نالو آهي ڇاڪاڻ ته موت جهڙي ڪا به شيءِ ناهي جڏهن زندگي ٽڪجي ويندي آهي، اسان گوشت جي ٿلهي چادر کي لاهي ڇڏيندا آهيون □ نرم، آسماني دنيا ڏانهن موٽندا آهيون.

موت جو مطلب آهي هڪ پڄاڻي ٽٽل حصن واري گاڏي هڪ مٺل گاڏي آهي ڇاڪاڻ ته اها پنهنجي پڄاڻي تي پهچي چڪي

آهي پر لافاني روح ختم نه ٿي سگهي هر رات، جڏهن اسان سمهون ٿا، روح ايٿيرڪ جسم ۾ رهي ٿو، جسماني جسم کان بي خبر جيڪڏهن جسماني شعور جي نقصان جو مطلب موت آهي، ته روح اسان جي سمهڻ وقت مري ويندو پر اسان سمهڻ وقت نه مرندا آهيون، ۽ نه ئي اسان مڪمل طور تي شعور وڃائيندا آهيون، ڇاڪاڻ ته جاڳڻ تي، اسان کي ياد آهي ته اسان جي ننڊ پرامن هئي يا بي آرامي. ساڳي طرح، اسان موت کان پوءِ نه مرندا آهيون.

جيڪي پنهنجي ذهنن کي سخت ٿيڻ ڏين ٿا اهي واقعي مئل آهن زندگي جي راز کي حل ڪرڻ لاءِ، توهان کي هر روز ٻيهر جنم وٺڻ گهرجي ان جو مطلب آهي ته ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان پاڻ کي بهتر بڻائڻ لاءِ روزانو ڪوشش ڪرڻ سڀ کان وڌيڪ، اسان کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته اسان کي حڪمت عطا ڪري، ڇاڪاڻ ته حڪمت سان سڀ ڪجهه اچي ٿو.

پاڻ کي بهتر بڻائڻ ۾ ٻين کي فائدو ڏيڻ لاءِ سمجھ، تخليقي سوچ، ۽ تعميري، فائديمند عمل پيدا ڪرڻ گهرجن. هر ڪو جيڪو خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿيڻ جي خواهش رکي ٿو، ان کي روزانو پنهنجي بهترين صلاحيت سان ٻين جي مدد ڪرڻ گهرجي. هن رستي تي هلڻ سان، هڪ متحرڪ خوشي جو تجربو ٿيندو جيڪا ناپسنديده خصلتن کي ختم ڪري ٿي. هي خوشي ذهني، جسماني ۽ روحاني ترقي جو هڪ بي عيب اشارو پڻ آهي. بلاشبہ اعليٰ درجا حاصل ڪيا ويندا، ڇاڪاڻ ته هي اهو رستو آهي جيڪو خدا جي بادشاهت ڏانهن وٺي ٿو.

مزاج تي قابو پائڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيئن ئي ڪو ماڻهو اداس ۽ بدمزاج محسوس ڪندو آهي، ته هو پنهنجي مٿيءَ ۾ غلطي جا ٻج پوکيندو آهي.

خراب عادتن ۾ مبتلا ٿيڻ هڪ بتدريج موت آهي پر سڀني پريشان ڪندڙ ۽ پريشان ڪندڙ آزمائشن جي باوجود، هر روز خوش ۽ پراميد محسوس ڪرڻ جي ڪوشش هڪ شاندار جنم جي علامت آهي جيستائين هي انساني جنم هڪ شاندار روحاني جنم ۾ تبديل نه ٿئي، هڪ شخص لاءِ تجديد ٿيڻ ناممڪن آهي؛ اهي جامد رهندا.

مزاج متعدي آهي ۽ پريشاني ۽ ڊپريشن جي وقت ۾، اهو آبادي جي وڏي حصي تي منفي اثر انداز ٿي سگهي ٿو زندگي جي بدقسمتي واقعن کي تمام گهڻو سنجيده نه وٺڻ گهرجي.

ٿورو ڪلڻ بهتر آهي ته توهان جي رستي ۾ ايندڙ هر مصيبت تي غم ۽ افسوس ڪرڻ ڪان.
پراميد رهڻ ۽ هميشه مسڪرائڻ جي ڪوشش ڪرڻ شاندار آهي.
جڏهن ڪو ماڻهو همت، خوشي، يا ڪنهن به مثبت خوبي جو مظاهرو ڪري ٿو، ته هو ٻيهر جنم وٺندو آهي، مطلب ته سندس شعور پنهنجي حقيقي روحاني فطرت ڪي ظاهر ڪندي تازو ٿيندو آهي.
۽ اهو نئون روحاني جنم آهي جيڪو اسان ڪي آسمان جي بادشاهت ڏسڻ ۽ داخل ٿيڻ جي لائق بڻائي ٿو.
توهان تي سلام هجي

دوستي: بنياد ۽ برداشت
دوستي خدا جي انسانيت لاءِ پنهنجي محبت ڏيکارڻ جي خواهش جو اعليٰ ترين انساني اظهار آهي.
خدا پيءُ ۽ ماءُ جي ذريعي نئين ڇاول ٻار تي رحم ۽ نرمي عطا ڪري ٿو ٻار لاءِ انهن جا جذبات فطري ۽ فطري آهن، ڇاڪاڻ ته خدا حڪم ڏنو آهي ته اسان جا والدين اسان سان پيار ڪرڻ ڪان سواءِ رهي نٿا سگهن.
دوستي، پوءِ، اسان وٽ خدا جي اسان لاءِ غير مشروط محبت جي خالص اظهار طور اچي ٿي.
ٻه اجنبي ملن ٿا، ۽ هڪ فوري ۽ دل جي خواهش سان، اهي هڪ ٻئي جي مدد ڪرڻ چاهين ٿا ڇا توهان ڪڏهن هن رجحان جو تجزيو ڪيو آهي؟
صحبت لاءِ هي بي ساخته، باهمي خواهش سڌو سنئون ڪشش جي مقدس قانون مان پيدا ٿئي ٿي گذريل زندگيءَ مان ٻن روحن جي وچ ۾ باهمي ۽ مضبوط دوستي جا عمل بتدريج هڪ روحاني رشتو پيدا ڪن ٿا جيڪو انهن کي هن زندگيءَ ۾ ناقابلِ مزاحمت طور تي گڏ ڪري ٿو - جتي به اهي هجن.
جيستائين هي جذبو خود غرضي ۽ مخالف جنس ڏانهن ڪشش سان آلوده نه هجي، اهو خالص ۽ بي داغ آهي پر بدقسمتي سان، اهو اڪثر ڪري ناپاڪ خيالن سان خراب ٿي ويندو آهي.
دوستي اسان جي جذباتي احساسن جي وڻ تي شبنم جي گل وانگر ڦٽي ۽ ڦٽي ٿي، ۽ اها بدعنوان ۽ نفرت انگيز خواهشن ۽ خود غرض، اجارداري واري رويي سان آلوده ٿي ويندي آهي.
جيڪڏهن توهان ڪنهن وڻ جي پاڙن تي مختلف قسم جي پاڻ لڳائيندا ته ميوو گهٽ ۽ گهٽ وڌ ٿيندو. ساڳي طرح، جڏهن ڪو ماڻهو دوستي جي وڻ کي خود غرضي جي جذبن سان پاليندو آهي، ته انهن جا بي مقصد مقصد

ان دوستي جي ميوي کي خراب خراب ڪري ڇڏيندا آهن. ڪنهن دلچسپي صرف ان ڪري رکڻ جو ته هو امير يا بااثر آهي اسان لاءِ ڪجهه ڪري سگهي ٿو، ان کي دوستي نه ٿو چئي سگهجي. ساڳئي طرح، ڪنهن جي خوبصورت چهري جي ڪري ان ڏانهن متوجه ٿيڻ کي دوستي نه چئبو آهي. جڏهن اهو چهرو پنهنجو جوان، دلڪش دلڪشي وڃائي ڇڏيندو آهي، ته "دوستي" ختم ٿي ويندي ماضي جي ڳالهه بڻجي ويندي.

اهو سچ آهي ته دوستي هر هنڌ ڳولڻ مشڪل آهي ڪجهه ماڻهو جيڪي توهان هر روز ڏسندا آهيو پر ڪڏهن به حقيقت نه ڄاڻندا آهيو ۽يا جيڪي توهان محسوس ڪندا آهيو ته توهان ويجهڙائي سان ڄاڻو ٿا جيتوڻيڪ توهان انهن سان ڪڏهن به نه مليا آهيو هڪ کي سکڻ گهرجي ان صحيح اندروني وجدان کي وڌائڻ گهرجي.

جتي به هجو، پنهنجون اکيون کليل رکو، جيڪڏهن توهان ڪنهن ڏانهن حقيقي جذباتي ڪشش محسوس ڪندا آهيو، ته توهان کي ان شخص سان دوستي مضبوط ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اهي توهان جا پوئين جنم جا دوست هئا.

ڪيترائي دوست آهن جن کي اسان گذريل زندگيءَ کان سڃاڻون ٿا، پر اهي دوستيون پختيون نه ٿيون يا پنهنجي پوري صلاحيت تائين نه پهتيون. عارضي واقفيتن جي ريتي تي کوٽڻ جي بدران موجوده بنيادن تي تعمير ڪرڻ بهتر آهي. اهو سوچڻ آسان آهي ته توهان جا ڪيترائي دوست آهن جيستائين اهي توهان کي ڏک يا نقصان نه پهچائين، توهان کي تلخ مايوسي سان ڇڏين.

(ذهانت جي لحاظ کان ممتاز ماڻهن سان گڏ رهو،   پنهنجي دوست کي انهن مان چونڊيو جيڪي سٺا اخلاق وارا آهن.)

ڪيترائي ماڻهو دوست چونڊڻ جي غلطي ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي ظاهري طور تي ٺڳيا ويندا آهن سچن دوستن کي سڃاڻڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته غور ڪيو وڃي خدا کان دعا گهرو ته هو توهان کي انهن سان متحد ڪري توهان کي پاڪ پاڪ طريقي سان ساٿي ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ان جو مطلب آهي ته جسماني خوبصورتي يا ڪنهن ٻئي ظاهر بابت سپني خيالن کان پنهنجي شعور کي پاڪ ڪيو وڃي جيڪو توهان ۾ين جي طرف توهان جي جذبات کي طئي ڪرڻ لاءِ ضروري عنصر سمجهو ٿا جيڪڏهن توهان اهو ڪندا آهيو، هڪ ڏينهن، خدا جي فضل سان، توهان پنهنجي چوڌاري مخلص دوست ڳولي سگهندا جتي به توهان آهيو، خدا توهان کي ۽يهر گڏ ڪندو، جيتوڻيڪ صرف روحاني طور تي، پري دوستن سان، ڇاڪاڻ ته خالص جذبات مادي جي قانونن جي تابع نه آهن وقت جڳهه سان پابند نه آهن. توهان خدا جي محبت کي انهن عاجز انساني ذريعن

ذريعي محسوس ڪندا جيڪي هن جي مزاحمت نه ڪندا آهن پر هن جي محبت کي انهن ذريعي وهڻ ڏيندا آهن خالص ۽ صاف دل مان پاڪ دوستي جون نعمتون توهان ڏانهن اينديون آهن ۽ توهان تي پنهنجو نور چمڪائيندا آهن.

سچا دوست حاصل ڪرڻ ناممڪن آهي جيستائين ڪنهن جو ڪردار خود غرضي ۽ ناپسنديده خصلتن کان پاڪ نه هجي دوستي ۽ صحبت جو سڀ کان وڏو فن شرافت ۽ احترام سان عمل ڪرڻ آهي ان جو مطلب آهي روحاني هجڻ، مقصد ۽ ارادن ۾ خالص، بي لوث، وهم ۽ وهم کان آزاد، ۽ دوستي جي عظيم عمارت کي ڊگهي عرصي کان رکيل بنيادن تي تعمير ڪرڻ.

توهان جي زندگي جو قسم، سچي زندگي ۾ ڪجهه به ناهي
منهنجيون اکيون هڪ دوست جي رضامندي تي خوش ٿيون آهن.
۽ هر اهو دوست جنهن جو پيار خدا جي واسطي نه آهي
مون کي سندس پيار تي يقين ناهي.

دوستي ۽ پيار سڀني انساني رشتن ۾ موجود هجڻ گهرجي: والدين ۽ ٻارن جي وچ ۾، مڙسن ۽ زالن جي وچ ۾، مردن ۽ مردن جي وچ ۾، عورتن ۽ عورتن جي وچ ۾، ۽ مردن ۽ عورتن جي وچ ۾ ڀائرن ۽ ڀينرن جي حيثيت سان. اهو پاڪ ۽ پابندين ۽ شرطن کان آزاد آهي جڏهن توهان ٻين سان گڏ رهڻ جي خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته توهان جيڪو محسوس ڪندا آهيو اهو خدا جي موجودگي آهي.

دوستي هڪ الاهي ترغيب آهي خدا نه رڳو پنهنجن انساني ٻارن جي والدين ۾ ڪجهه مائٽن ذريعي پرواهه ڪندو آهي؛ هو اسان کي پنهنجن دلين جي گهراين مان خالص ۽ مخلص محبت جو اظهار ڪرڻ جا موقعا ڏيڻ لاءِ دوست پڻ فراهم ڪندو آهي.

هڪ شخص ۾ جيترا گهٽ انساني خاميون ۽ جيترا وڌيڪ نيڪ خوبيون هونديون، اوترا ئي وڌيڪ دوست ان جا هوندا نبي ۽ عظيم شخصيتون سڀني جا دوست هئا، ۽ انهن وانگر ٿيڻ لاءِ، اسان کي پنهنجي محبت کي خود غرضي جي داغ کان پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسان ٻين کي پنهنجي پيار جو قائل ڪري سگهون ٿا
۽ جڏهن اسان وقت جي آزمائشن ۾ ٻين آزمائشن مان يقين ڪريون ٿا
ڪو ماڻهو اسان سان سچ پچ پنهنجي دل جي گهراين سان پيار ڪري
ٿو.
۽ اسان ان شخص لاءِ ساڳيو ئي محسوس ڪريون ٿا
ذاتي فائدي لاءِ نه، پر صرف دوستي جي نبض کي محسوس ڪرڻ لاءِ

اسين خدا جو عڪس ڏسون ٿا ۽ خدا جي موجودگي محسوس ڪريون ٿا

۽ اسين انهيءَ برڪت واري دوستي ۾ خدا جو آواز ٻڌون ٿا.

اسان کي پنهنجي پيار کي هڪ شخص تائين محدود نه رهڻ گهرجي، پر ان جي بدران اسان کي ٻين عظيم آدرشن ۽ هن مقدس پيار جي بنيادن کي مضبوط ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان ڪوشش ڪندا - خدا توهان جي حفاظت ڪري - ڪنهن خراب ارادي واري سان دوستي قائم ڪرڻ جي، توهان مايوس ٿيندا پهريان سڻن ماڻهن سان دوستي ڪريو، ۽ پوءِ ٻين سان دوستي جا جذبات پکيڙڻ جاري رکو جيستائين توهان سڀني سان پيار محسوس نه ڪريو ۽ چئي سگهو، "مان سڀني جو دوست آهيان".

عظيم نبين ٻين سان پيار محسوس ڪيو، تنهن ڪري انهن خوبصورتيءَ سان معاف ڪيو ۽ ماڻهن کي تلقين ڪئي ته اهي گناهن کي معاف ڪن ۽ بدلو وٺڻ کان پاسو ڪن.

سچي دوستي هڪ مقدس پيار آهي ڇاڪاڻ ته اها ايماندار، پاڪ، سچي ۽ پائيدار آهي.

هڪ روحاني فلسفي دوستي کي خوبصورتي سان بيان ڪيو جڏهن هن چيو:

"سڀ کان شاندار عهد جيڪو اسان پنهنجن دوستن سان ڪري سگهون ٿا اهو آهي ته: سچائي کي اسان جي وچ ۾ هميشه لاءِ رهڻ ڏيو. فلاڻي بابت چوڻ ڪيترو خوبصورت آهي: مون لاءِ هن سان ملڻ، هن سان ڳالهائڻ، يا هن کي لکڻ ضروري ناهي ته مان هن سان پنهنجي دوستي ثابت ڪريان ۽ اسان کي پنهنجي دوستي جي تصديق ڪرڻ ۽ هڪ ٻئي کي ياد رکڻ لاءِ تحفا موڪلڻ جي ضرورت ناهي ڇو ته مان هن تي ڀروسو ڪريان ٿو ۽ هن تي ڀروسو ڪريان ٿو جيئن مان پاڻ تي ڀروسو ڪريان ٿو جتي به هو آهي ۽ جيئن به هو آهي."

اسين پنهنجن دوستن سان آزاديءَ ۽ کليل نموني ڳالهائي سگهون ٿا بغير انهن جي اسان کي غلط فهمي جي پر دوستي تيستائين وڌي ۽ پکڙي نه ٿي سگهي جيستائين هڪ ٻئي کان ڪو اشارو، بيان، يا مطالبو موجود هجي.

دوستي صرف آزادي ۽ روحاني برابري جي بنيادن تي قائم ٿي سگهي ٿي تنهن ڪري، اسان کي هر ڪنهن سان ان برڪت واري روشني مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي، اهو تسليم ڪندي ته هر انسان خدا جي صورت تي ٺاهيو ويو آهي جيڪڏهن توهان ڪنهن سان بدسلوڪي ڪندا، ته توهان ڪڏهن به انهن جي دوستي جي مٺاس جو تجربو نه ڪري سگهندا.

ڪيترائي اهڙا آهن جيڪي دوستن کان سواءِ زندگي جي رستن تي هلن ٿا، مان تصور به نٿو ڪري سگهان ته اهي پنهنجو سفر ڪيئن جاري رکي سگهن ٿا.

سچا دوست اسان کي گهٽ ئي غلط سمجهندا آهن ۽ جيڪڏهن اهي ائين ڪن ٿا، ته اهو صرف ٿوري وقت لاءِ آهي جيڪڏهن ڪو توهان جي اعتماد ۽ وفاداري ۾ خيانت ڪري ٿو، ته انهن کي پنهنجو پيار ۽ سمجهه ڏيو جيئن ڪجهه ٿيو ئي نه هجي، جيئن توهان ٻين کان سمجهه ۽ پيار حاصل ڪرڻ جي اميد رکو ٿا.

پر جيڪڏهن اهو شخص اهڙي طريقي سان پيش ايندو رهي ٿو جيڪو توهان جي خلاف نفرت ۽ نفرت جو اظهار ڪري ٿو، ۽ دوستي جو هٿ ان ڏانهن وڌائيندو رهي ٿو، ته پوءِ بهتر آهي ته پنهنجو هٿ ان وقت تائين واپس وٺي ڇڏيو جيستائين هو پنهنجو رويو درست نه ڪري ۽ دوستي جي عزت جو لائق نه بڻجي وڃي.

دوستي گهر کان شروع ٿيڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي پنهنجي خاندان ۾ ڪو اهڙو ماڻهو ملي ٿو جيڪو خاص طور تي توهان سان مطابقت رکي ٿو، ته پهريان ان رشتي کي وڌائڻ تي ڪم ڪريو پوءِ، جيڪڏهن توهان پنهنجي واقفڪارن مان ڪنهن اهڙي شخص ڏانهن متوجه ٿيو جيڪو هڪجهڙا قدر شيئر ڪري ٿو، ته ان دوستي کي مضبوط ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو.

دوستن ۾ سيني خود غرض خواهشن ۽ خواهشن جي جذبات کي ختم ڪرڻ گهرجي سنن ماڻهن سان دوستانه تعلقات مضبوط ٿيڻ گهرجن جيترو وڌيڪ توهان غور ڪندا، اوترو ئي توهان پنهنجي ماضي جي دوستن کي سڃاڻندا عڪاسي انهن دوستن جي غير فعال يادن کي جاڳائي ٿي جن کي توهان پنهنجي ڏور ماضي ۾ ڄاڻو ۽ پيار ڪيو.

ڪيترائي ماڻهو آهن جن کي مون پهريون ڀيرو روحاني خواب ۾ ڏٺو ۽ پوءِ بعد ۾ مليو.

دوستي هڪ عظيم ڪائناتي قوت آهي جڏهن توهان جي دوستي جي خواهش مضبوط هجي، ۽ جيتوڻيڪ ڪو اجنبي هجي جيڪو روحاني طور تي توهان سان هم آهنگ هجي، ڏکڻ قطب تي به، دوستي جو مقناطيسيت ڪنهن نه ڪنهن طرح توهان کي هڪ ٻئي جي ويجهو آڻيندو.

صرف خود غرضي ۾ ئي اها طاقت آهي ته اسان جي اندر اتحاد جي مقناطيس کي تباهه ڪري سگهي ٿي.

جيڪو صرف پاڻ بابت سوچي ٿو، اهو دوستي جي بنيادن کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ ان جي مقدس قدرن سان ڇڪتاڻ ڪري ٿو.

اهي ماڻهو دوستن کي راغب ڪرڻ جي قابل نه آهن ڇاڪاڻ ته اهي پنهنجي افق کي وڌائڻ ۽ زندگي جي نعمتن کي قبول ڪرڻ جي قابل نه

آهن، منهنجا دوست، خدا توهان کي هڪ خاندان سان نوازيو آهي، ته جيئن
توهان ڀريان ٻين سان پيار ڪرڻ سکيو ۽ پوءِ اهو ساڳيو پيار سڀني کي ڏيو.
اسان جا پيارا موت ۽ ٻين حالتن ذريعي اسان کان کسي ويندا آهن، ته
جيئن اسان نه رڳو انساني رشتن ۽ ماڻهن سان پيار ڪرڻ سکي سگهون، پر
پاڻ سان پيار ڪرڻ به سکي سگهون - اهو پيار جيڪو خدا آهي، سڀني
انساني نقابن جي پويان موجود آهي ۽ الاهي پيار سان، اسان هر ڪنهن کي
ڪائنات جي رب جي مختلف مظهر جي طور تي پيار ڪرڻ جي قابل
ٿينداسين.
دوستي جو مطلب آهي پنهنجي محبت کي ذاتي مفاد کان سواءِ سيڙپ
ڪرڻ شادي ۾، جنسي ذميواري آهي، ۽ خانداني زندگي ۾، وراثت ۾ جبلتون
آهن پر دوستيءَ ۾، ڪا به ذميواري يا مجبوري ناهي، ڪنهن به قسم جي جبر
يا جبر جي ڪا جاءِ ناهي بلڪه، اهو هڪ خود بخود پيار آهيِ جيڪو دل مان
نڪرندو آهي ۽ وفاداري جي شرط کان سواءِ شرطن سان پابند ناهي، جنهن
کان سواءِ ڪا به دوستيءَ برداشت نه ٿي ڪري سگهي. هي حالت ڀنهي
دوستن جي ذميواري آهي، چاڪاڻ ته ان ۾ ٽينگو ڪرڻ لاءِ ٻه ماڻهو لڳن ٿا!
اچو ته سڀني کي پنهنجو پيار ڏيون، اچو ته دعا ڪريون ته اسان پنهنجي
ماضي جي دوستن سان ملون، ۽ انهن سان پنهنجي دوستي کي مضبوط
ڪريون ته جيئن اسان آخرڪار سمجهي سگهون ۽ خدا جي دوستي جي لائق
ٿي سگهون.
جيستائين اسين خدا جي ٻارن کي پيار ۽ هم آهنگي جي جذبي ذريعي
پيار نه ڪنداسين، تيستائين اسين انسان ذات جي پالڻهار جي محبت کي
محسوس نه ڪري سگهنداسين.
مان ڪنهن اجنبي کي نٿو سڃاڻان ۾ ڪهڙي وڏي خوشي ۽ خوشي!
جيڪو ماڻهو پاڻ کي منهنجو دشمن سمجهي ٿو، اهو به مون کي اهو
محسوس نٿو ڪرائي سگهي ته مان هن کان نفرت ڪريان ٿو.
جڏهن اها جاڳ ايندي آهي، توهان سڀني جي پيار کي محسوس ڪندا
آهيو.
خدا جي مخلوق لاءِ توهان جو پيار ڪڏهن به هميشه لاءِ نه مرندو آهي
پر اهو وڌندو ۽ وڌندو آهي جيستائين توهان دوستن جي پيار ۾ آسمان ۾ خدا
جي دل مان نڪرندڙ الاهي پيار محسوس نه ڪندا آهيو.

اسان جا پيارا دوستو، توهان تي سلام هجي.
ياداشت جي ترقي

انسان ياداشت جي صلاحيت جي ڪري منفرد مخلوق آهن، جيڪا انهن کي ٻين سڀني مخلوقن کان ممتاز ڪري ٿي. هر روح پنهنجي مقدس ذريعو جي لاشعوري يادگيري ذريعي پنهنجي الاهي اصليت کي خود بخود ڳولڻ جي خواهش رکي ٿو. هي ڪائنات ۽ هر شيءِ جي بتدريج ارتقا جي وضاحت ڪري ٿو. الاهي منصوبي جي مطابق، هر روح، انساني جسم حاصل ڪرڻ تي - هڪ ترقي يافته دماغ ۽ اعصابي نظام سميت - آخرڪار خدا سان پنهنجي ضروري اتحاد کي شعوري طور تي ياد رکڻ جا ذريعا حاصل ڪري ٿو.

ياداشت اها صلاحيت آهي جنهن سان اسان ذهني طور تي پنهنجن تجربن کي ياد ڪري سگهون ٿا؛ ان کان سواءِ، اسان زندگي جي پنهنجي سمجھ کي وساري ڇڏينداسين ۽ هر ڏينهن نئين سر شروع ڪرڻو پوندو، بلڪل ننڍڙن ٻارن وانگر. هڪ ماڻهو جيڪو پنهنجو هوش وڃائي چڪو آهي ۽ نتيجي طور تي انهن جي ياداشت ٻار وانگر ڪم ڪري ٿي.

جيڪڏهن اسان امتحانن کي ياد نه ٿا ڪري سگهون ۽ انهن کي ٻيهر زنده نه ٿا ڪري سگهون ته امتحان ڏيڻ جي ڪا به قيمت يا اهميت ناهي. اسان پنهنجن خيالن، احساسن ۽ حوصلن جي جانچ ڪندي ۽ پنهنجي ماضي جي عملن جو تجزيو ڪندي سگهندا آهيون. هڪ شخص جي قدر ۽ اهميت هڪ مضبوط ياداشت ۾ آهي.

مثال طور، "سامي"، هر صبح جڏهن هو جاڳندو آهي ته ياد رکندو آهي ته هو سامي آهي، ۽ ياد رکڻ سان، هو پنهنجي زندگي جي تجربن کي سامي نالي سان ڳنڍيندو آهي.

جڏهن اسان ڪنهن گذريل تجربي کي ياد ڪرڻ چاهيون ٿا، يا جڏهن اسان کي ٻيهر ضرورت پوي ٿي، ته اسان پنهنجي لاشعور ذهن ذريعي ان کي حاصل ڪري سگهون ٿا، ياد رکڻ سان ته اسان اڳ ۾ ڇا ڪيو يا ڇا ٿيو، اسان ڪنهن به ڪم کي پورو ڪري سگهون ٿا جنهن لاءِ هڪ مهارت جي ضرورت آهي جيڪا اسان اڳ سکي يا مشق ڪئي آهي. اسان صورتحال جي لحاظ کان اهو به فرق ڪري سگهون ٿا ته اسان کي ڇا ڪرڻ گهرجي ۽ ڇا کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

لاشعور ذهن هميشه هوشيار هوندو آهي، ڏينهن دوران هڪ شخص جي سڀني تجربن کي رڪارڊ ڪندو آهي ۽ ننڊ دوران به پنهنجو ڪم جاري رکندو آهي، رات جي چوڪيدار وانگر جسم تي

نظر رڪندو آهي جاڳڻ تي، هڪ شخص هميشه چاٺي ٿو ته
سندس ننڊ پرامن پرسڪون هئي يا نه لاشعور ذهن جي
يادگيري جي طاقت هميشه هوشيار برڪت واري الاهي شعور
جي صلاحيتن مان هڪ آهي.

انهيءَ شعور جو ٻج هر روح پوکيو ويندو آهي، چاڪاڻ ته
روح، پنهنجي فطرت سان، سمجهي ٿو ته اهو خدا هميشه لاءِ
رهندو آهي يادداشت دائميت جو ٻج آهي؛ جيڪڏهن اسان ان کي
پرورش ترقي ڪريون ٿا، ته اسان هن زندگي پنهنجي گذريل
زندگين جي سڀني واقعن کي پڻ ياد رکي سگهون ٿا.

انسانن جي حيثيت سان، اسان انهن سڀني آزمائشن کي ياد
ڪري سگهون ٿا جيڪي اسان هن زندگي منهن ڏنيون آهن.
پوءِ اسان انهن سڀني روحاني آزمائشن کي ڇو ياد نٿا ڪري
سگهون جيڪي اسان جي روحن منهن ڏنيون آهن؟

يادداشت جون ٻ فطرتون آهن: انساني يادداشت، جيڪا هن
زندگيءَ جي سڀني تجربن کي ياد ڪري ٿي، مقدس يادداشت،
جيڪا روح جي تجربن کي ان جي سڀني اوتارن ذريعي ياد ڪري
ٿي. گهڻا ماڻهو صرف انساني يادداشت کان واقف آهن.

پر اسان جي پاڪ يادگيري ڇو ننڊ   بيڪار آهي، گهري ننڊ
 گم آهي؟

ڪجهه ماڻهن تجربن جي وسيع رينج کي ياد ڪرڻ جي
صلاحيت هوندي آهي: انساني روحاني ٻيا پنهنجن تازين تجربن
کي به واضح طور تي ياد نٿا ڪري سگهن.

ذهن جي سمجهڻ جي صلاحيت مطابق يادداشت جون
سطحون درجا هوندا آهن تعليم، ذهني توجه، غور سڀ
يادگار تجربا سٺي يادداشت جي ترقي لاءِ ضروري آهن يادداشت
جي ترقي کان سواءِ، ڪو به ماڻهو هڪ امير جامع سمجھ
حاصل نٿو ڪري سگهي جيڪڏهن ڪو ماڻهو امتحان ڏئي ٿو
پوءِ ان کي وساري ٿو، ته هو ان امتحان جي قدر اهميت
وڃائي ٿو.

اسان جي يادداشت جي معيار کي بهتر بڻائي، اسان ان کي
ان حد تائين مضبوط ڪري سگهون ٿا جتي اسان هر شيءِ کي
ياد ڪري سگهون ٿا، جنهن اسان جو آسماني اصل به شامل
آهي اسان جي مقدس يادگيري کي جاڳائڻ سان - ته جيئن
اسان پنهنجي گذريل اوتارن جي سڀني تجربن کي ياد ڪري

سگهون، انهي سان گڏ اسان جي لافاني روحاني فطرت - اسان
امرت حاصل ڪريون ٿا.
صحيح آسن □ مناسب جسماني ورزشون ياداشت جي
طاقت کي وڌائڻ لاءِ فائديمند آهن. هن دور □، جتي مختلف
ڪمن □ زندگي جي پهلوئن □ هٿ جي محنت کي مشينن تبديل
ڪيو آهي، ماڻهو بيڪار ٿي ويا آهن □ باقاعده ورزش جي سخت
ضرورت آهي. تنهن ڪري، گهرن □ عمارتن □ استعمال لاءِ
ورزش جا خودڪار طريقا تيار ڪيا ويا آهن.
ورزش ڪرڻ وقت، اهو ضروري آهي ته توهان پنهنجي ذهن
کي اهم توانائي تي مرڪوز ڪريو ته جيئن سڀ کان وڌيڪ فائدا
حاصل ڪري سگهو. صرف پنهنجن عضون کي ڇڪڻ □ تنگ
ڪرڻ ڪافي ناهي؛ توهان کي زندگي جي قوت کي جاڳائڻ □
هدايت ڪرڻ گهرجي جيڪا توهان جي جسم کي طاقت □ زندگي
فراهم ڪري ٿي.
ڪجهه کاڌو دماغ لاءِ فائديمند آهن، ڪجهه عضلات □ اعصاب
لاءِ، □ ڪجهه جسماني ترقي □ جسم جي مختلف عضون □ حصن
جي سار سنڀال لاءِ. ياداشت کي وڌائڻ لاءِ، دماغي طاقت کي
وڌائڻ وارا کاڌو کائڻ گهرجن. مثال طور، سمهڻ کان اڳ پسيل
اخروٽ □ بادام کي ليمي يا نارنگي جي رس جي چند قطرن
سان ملايو کائڻ ياداشت کي بهتر بڻائي سگهي ٿو.
يوگي اهو به چون ٿا ته کير □ پنير دماغ کي تيز ڪندڙ کاڌو
آهن. انهن جو مشورو آهي ته ٿڪاوٽ □ پريشاني جي وقت □،
هڪ گلاس پاڻيءَ □ هڪ يا ٻه ليمن جي رس جو مرکب پيئجي،
ٿڌي پاڻيءَ سان پنهنجو مٿو ڌوئي، □ ان کي پنهنجي مندرن تي،
پنهنجي ابرو جي وچ □، پنهنجي نڪ تي □ پنهنجي ڪنن □ پڻ
وجهجي. نتيجي طور، اعصاب آرام ڪن ٿا، ذهن پرسڪون ٿئي
ٿو، □ سٺي ياداشت جاڳندي آهي.
چربی وارين شين جي گهٽي استعمال کان پاسو ڪرڻ
گهرجي، ڇاڪاڻ ته ان سان دماغ جي مٿاڇري تي رت جي نالن
□ چربی جا ذخيرا نهي سگهن ٿا □ گڏ ٿي سگهن ٿا.
هندستاني روحانيت پسند چون ٿا ته سور جو گوشت □
ٻڪرن جو گوشت انساني صحت لاءِ نقصانڪار آهن انهن ٻنهي
قسمن جي گوشت □ يورڪ ايسڊ جي مقدار وڌيڪ هوندي آهي
ان کان علاوه، ٻڪرن □ ٻڪرن ٻنهي کي ڪمزور ياداشت چيو
ويندو آهي، انهن جو دعويٰ آهي ته انهن جو گوشت کائڻ سان

اصل ۾ ڪنهن جي جسماني ۽ ذهني صلاحيتن ۾ اضافو ٿي سگهي ٿو.

مشق ذريعي ياداشت کي بهتر بڻائي سگهجي ٿو اهو چوڻ غلط آهي ته هڪ ماڻهو جيڪو پيدائش کان جسماني طور تي ڪمزور آهي ڪڏهن به مضبوط نه ٿي سگهي ٿو زندگي جي سڀني پهلوئن ۾ عظيم شيون حاصل ڪرڻ جا امڪان ۽ صلاحيت هميشه موجود آهن.

اسان کي ڄاڻڻ گهرجي ته صحيح رستو ۽ صحيح رستو ڪيئن ڳولجي.

ڪجهه ڊاڪٽرن جو چوڻ آهي ته موروثي ذهني معذوري وارو شخص زندگي تائين اهڙو ئي رهندو، جڏهن ته، اهو ظاهر ڪيو ويو آهي ته ذهني توجهه جي مشقن ذريعي ڪيترين ئي ذهني خرابيون دور ڪري سگهجن ٿيون. هن علائقي ۾ تحقيق مغرب ۾ محدود رهي آهي، ۽ تنهن ڪري ڪيترائي نفسيات دان صديون اڳ عظيم هندستاني يوگين پاران سيکاريل گُر ۽ توجهه جي طريقن کان چڱي طرح واقف نه آهن.

گهڻن ماڻهن کي توجهه وڌائڻ جا صحيح طريقا اڻڄاڻ آهن ذهني صلاحيتون اڳ ۾ ئي موجود آهن پر ترقي يافته نه آهن ڪنهن جي ذهني صلاحيتن ۾ قبوليت کي وڌائڻ ۾ ناڪامي سنگين مسئلن کي جنم ڏئي ٿي جسم وانگر، دماغ کي صحت، سرگرمي ۽ زندگي لاءِ مناسب ورزش جي ضرورت آهي.

تنهن ڪري، سٺي ياداشت کي ترقي ڏيڻ لاءِ جسماني ورزش، صحتمند کاڌو کائڻ، ۽ سٺي مثبت سوچ جي ضرورت آهي.

مخصوص شين کي ياد ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو ۽ ذهني طور تي تصور ۾ مشغول ٿيو ڪنهن شيءِ، منظر، يا ڪنهن ۾ خوبصورت نظاري کي ڏسو، پوءِ ان تصوير کي پنهنجي ذهن ۾ ٻيهر ٺاهڻ جي ڪوشش ڪريو گيتن ۾ گيتن جي سرن کي ياد ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ، ۽ ذهني طور تي انهن کي ڳائڻ، ياداشت کي ترقي ڪرڻ ۾ پڻ مدد ڪري ٿو.

۽ ڪنهن به ڪم کي گهري ۽ ڌيان سان ڪرڻ سان ياداشت واڌارو ٿيندو.

شاعري ۽ موسيقي ۾ هڪ منفرد جذباتي خوبي آهي، اسان سڀ آساني سان پنهنجي زندگيءَ جا سڀ کان ڳوڙها ڏک ۽ سڀ کان وڏيون خوشيون ياد ڪري سگهون ٿا چو؟ ڇاڪاڻ ته انهن

تجربن جي پويان احساس شديد هو، ڪا به شيءِ شدت سان محسوس ٿئي ٿي ياداشت کي مضبوط ڪري ٿي. ان کان علاوه، نظم لکڻ □ ذهني مشقون جهڙوڪ اضافو □ گهٽائڻ، ياداشت □ ذهني ڌيان کي ترقي ڏيڻ لاءِ بهترين طريقا آهن.

ياداشت جي صلاحيت کي وڌائڻ لاءِ، هر شيءِ کي گهري ذهني توجه سان ڪرڻ گهرجي. گهڻا ماڻهو پنهنجا ڪم هڪ پٽڪندڙ ذهن سان ڪندا آهن، جنهن جي نتيجي □ انهن جي عملن □ سوچن جي وچ □ هڪ وڏو فرق پيدا ٿئي ٿو. اهو ئي سبب آهي جو انهن کي ڪا به شيءِ چڱيءَ طرح ياد نه رهندي آهي. جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪجهه ياد رکڻ چاهي ٿو، ته ان کي اهو مڪمل شعور □ شعور سان ڪرڻ گهرجي.

جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، انهن لاءِ جيڪي پنهنجي فرضن کي انجام ڏيڻ دوران انهن بابت سوچڻ انهن کي ساڳئي وقت خدا بابت سوچڻ کان نٿو روڪي، جڏهن ته، مراقبي دوران، صرف خدا بابت سوچڻ گهرجي. اهو ياد رکڻ گهرجي ته ياداشت مضبوط ٿئي ٿي □ مراقبي ذريعي ان جي سمجهڻ جي صلاحيت وڌي ٿي.

مراقبو ڇا آهي؟ اهو عالمگير روح سان اتحاد آهي، سڀني انساني حدن کان مٿانهون، □ ياد رکڻ جي ڪوشش ڪري ٿو ته انسان روح آهي، جسم نه. جڏهن مراقبو ڪندڙ شعوري ذهني ڪوشش شروع ڪري ٿو ته پاڻ کي لافاني روح سان ڳنڍي، ان جسم جي بدران جيڪو هو صرف هڪ زندگي لاءِ رهي ٿو، ته هو □ پنهنجي گذريل زندگي جي ڪيترن ئي تجربن کي ياد ڪندو □ آخرڪار ياد رکندو ته هو خدا جي دل مان نڪرندو هو.

خدا □ سڀني انساني زندگي □ هر فرد جي زندگي جي يادگيري آهي جڏهن ڪو پنهنجي روحاني خود سان هم آهنگ هوندو آهي، ته گذريل دور □ لافاني الاهي خود جون وساريل طاقتون انهن جي شعور □ ٻيهر اڀرنديون مراقبي جو مطلب آهي ياد رکڻ ته ڪو فاني جسم نه آهي پر هڪ لافاني روح آهي: خدا سان هڪ.

ڏينهن جو اسين پاڻ کي محدود انسان سمجهون ٿا، پر رات جو، گهري، خوابن کان خالي ننڊ □ اسين پنهنجي انساني حالت کي وساري ڇڏيندا آهيون.

مراقبي ذريعي، اسان پنهنجي ڪوشش سان، دنياوي وابستگين کان بچي سگهون ٿا، جيتوڻيڪ عارضي طور تي،

اسان جسماني شعور کي ڇڏي سگهون ٿا ۽ ياد رکون ٿا ته اسان الاهي روح آهيون جيڪي هن عمل ۾ ثابت قدم رهن ٿا اهي پاڻ جا مالڪ ۽ سچا رهنما بڻجي وڃن ٿا.

خدا اسان کي يادگيري ڏني آهي ته جيئن اسين سڀ ڪجهه پيدا ڪري سگهون ۽ ياد رکون جيڪو سٺو ۽ عظيم آهي يادداشت جو غلط استعمال انسان ذات کي تمام گهڻو نقصان پهچائي ٿو.

ڪو ماڻهو جيڪو ماضي جي ڏک جي ڪري ڪنهن بئي شخص ڏانهن ناراضگي ۽ نفرت رکي ٿو، اهو انهن جي يادگيري جو غلط استعمال ڪري رهيو آهي جڏهن ته، انهن مان سکڻ لاءِ ناخوشگوار تجربن کي ياد ڪرڻ ۾ ڪو به حرج ناهي. هن طريقي سان، هڪ شخص پنهنجن ماضي جي ڪمن جو تجزيو ڪري ٿو ۽ ساڳين غلطين کي ورجائڻ کان پاسو ڪري ٿو جيڪي تلخ ۽ ڏکوئيندڙ نتيجن جو سبب بڻيون.

غلط خيالن کي ٻيهر نه ڏسڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهي پوءِ ذهن ۾ گهڻي وقت تائين رهندا. خدا اسان کي يادگيري ڏني آهي ته جيئن اسان زندگي جي سبقن ۽ مثبت تجربن کي زنده رکي سگهون. ماضي جي غلط خيالن کي ياد ڪرڻ کان پاسو ڪندي ۽ انهن کي ختم ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن اهي زبردستي ذهن ۾ داخل ٿين ٿا، ته اسان کي انهن جي ميزباني يا استقبال ڪرڻ کان انڪار ڪرڻ گهرجي.

اسين ٻيهر ورجايون ٿا: خراب تجربن تي غور ڪرڻ ۽ انهن کي ٻيهر ياد ڪرڻ خدا جي ڏنل يادگيري جو غلط استعمال آهي ان جي بدران، ڪنهن کي به اهو عزم ڪرڻ گهرجي ته هو پنهنجي يادگيري کي صرف مثبت سوچن ۽ عظيم تجربن لاءِ استعمال ڪري، ۽ پنهنجي ذهن مان سڀني ناخوشگوار ۽ نفرت انگيز يادن کي ختم ڪري ڇڏي.

اسان کي اهو سڀ ڪجهه ڏسڻ، ٻڌڻ، چکڻ، ڇهڻ، محسوس ڪرڻ ۽ خواهش ڪرڻ گهرجي جيڪو سٺو، صحتمند، آواز وارو ۽ فائديمند آهي ۽ اسان کي خوشگوار تجربن ۽ آزمائشن کي پنهنجي يادگيري جي خزاني ۾ محفوظ ڪرڻ گهرجي.

هڪ اهڙو ماڻهو جيڪو سٺا جذبات محسوس ڪري ٿو، سٺا خيال سوچي ٿو، ۽ فطرت ۾ صرف چڱائي ڏسي ٿو ۽ ماڻهو صرف سٺيون شيون ياد رکندا.

اسان کي يادداشت هڪ مقدس تحفي طور ڏني وئي آهي ته جيئن اسين سٺين شين کي ياد رکڻ جي مشق ڪريون

جيستائين اسان آخرڪار سڀ ڪان وڏي نيڪي کي ياد ڪرڻ جي قابل نه ٿي وڃون: خدا

جيئن اسين هر شيءِ □ نيڪي □ صداقت جو مشاهدو ڪنداسين، اسان هڪ ڏينهن ڏسنداسين ته لڪيل الاهي طاقت خيالن، احساسن □ احساسن جي سپني نندڙن سوراخن کي ٿوڙي □ ٽڙي پکڙي ويندي، جن ذريعي اسان تخليق □ الاهي خوبصورتي □ هم آهنگي جي چمڪ کي صرف ڏٺو هو، □ روحاني شعور جي دري ذريعي اسان مڪمل نيڪي □ مڪمل ڪمال ڏسندا.

اسين خدا ڪان دعا گهرون ٿا ته اسان کي مقدس يادگيري جي دائمي شعلا کي جاڳائڻ □ ٻيهر روشن ڪرڻ □ مدد ڪري جيستائين اها وسارڻ □ غفلت جي اونداهي کي ساڙي نه ڇڏي، ته جيئن اسان کي ياد رهي ته اسان خدا جي روح □ سندس آفاقي محبت سان هڪ هئاسين □ اجا تائين آهيون.

جيڪڏهن توهان صبح جو خدا کي ياد ڪيو
منجهند □ شام جو
توهان توانائي □ خوش مزاج محسوس ڪندا.
آسمان □ عقاب وانگر اڏام
توهان پنهنجو وقت آرام سان گذاريندا.
□ اهو هوا □ خوشبو وانگر ڦهلجي ويندو آهي
خالق تي توهان جو پروسو تيز ترين هٿيار آهي
پاڻ کي يقين □ اميد سان هٿياربند ڪريو
جيڪڏهن توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، جيڪو صداقت جو ذريعو آهي
هوءَ امير ٿي ويندي آهي، بلڪه، هوءَ اميرن مان امير ترين ٿي ويندي آهي.
هڪ ثابت ٿيل حقيقت

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

پاڻ لاءِ طريقو آزمائڻ کان اڳ منهنجي لفظن کي شڪ سان رد نه ڪريو. توهان شايد ڪيتريون ئي نظريا پڙڻ کان ٿڪجي پيا هوندا جن جو توهان جي زندگين تي ڪو به اثر ناهي. مان جيڪو چئي رهيو آهيان اهو هڪ نظريو ناهي، پر هڪ ثابت ٿيل حقيقت آهي، ۾ مان توهان کي هڪ خيال ڏيڻ جي ڪوشش ڪندس ته اصل ۾ ڇا آزمائي سگهجي ٿو.

مون کي ڪافي خوش قسمتي هئي جو مون ڪيترائي سال اڳ هندستان جي هڪ عظيم بابا کان هي سائنسي سچائي سکي. توهان شايد سوچي رهيا هوندا ته مان توهان جي حوصلا افزائي ڇو ڪري رهيو آهيان ۾ توهان جو ڌيان انهن حقيقتن ڏانهن ڇڪائي رهيو آهيان ڇا منهنجا ڪو خود غرض مقصد آهن؟ منهنجو جواب بلڪل نه آهي. مان صرف انهن سچائين کي توهان جي سامهون پيش ڪرڻ چاهيان ٿو، اميد ته توهان کي انهن تي عمل ڪرڻ ۾ انهن جي خوشي جو تجربو ڪرڻ ۾ توهان جي خوشي ڳولڻ ۾ مدد ڪرڻ لاءِ خالص خوشي ملندي.

هاڻي مون کي فزيالوجي جي ڪجهه پهلوئن تي ڌيان ڏيڻ گهرجي ته جيئن گهٽ ۾ گهٽ عمل جي عام سمجھ حاصل ڪري سگهجي. مان مکيه مرڪزن يا محورن جي ڪم ڪرڻ ۾ دماغ مان وهندڙ برقي وهڪري جو حوالو ڏيندس - انهن مرڪزن ذريعي - ٻاهرين ۾ اندروني حسي عضون ڏانهن، انهن کي زنده ۾ متحرڪ رکي ٿو.

ڇهه مکيه مرڪز آهن جن ذريعي اهم وهڪرو، يا زندگي بجلي، پوري نروس سسٽم ڏانهن منتقل ٿئي ٿي. اهي مرڪز آهن:

1 ميڊولا سينٽر

2 سروائيڪل سينٽر

3 ڊورسل سينٽر

4 لمبر سينٽر

5 سيڪرل سينٽر

6 ڪوڪيجيل سينٽر

دماغ سڀ کان وڏو برقي ورهائيندڙ (اعليٰ مرڪز) آهي، ۽ سڀئي مرڪز هڪ ٻئي سان ڳنڍيل آهن ۽ اعليٰ مرڪز (دماغي سيلز) جي اثر هيٺ ڪم ڪن ٿا. دماغي سيلز انهن مرڪزن يا ورٽيبرل ايڪسنز ذريعي اهم ڪرنٽ (يا بجلي) موڪليندا آهن، جيڪي موڙ ۾ پنهنجو برقي چارج افيئرنٽ ۾ منتقل ڪندڙ اعصاب ۾ خارج ڪندا آهن جيڪي حسي تسلسل ۾ رابطي ۾ نظر جي احساسن جي ڪمن کي سنڀاليندا آهن، وغيره.

دماغ مان نڪرندڙ هي برقي وهڪرو جسماني جسم (ان جي اندروني ۽ ٻاهرين عضون سميت) جي زندگي جو رت آهي. هن برقي ذريعي، حسي معلومات دماغ ڏانهن منتقل ڪئي ويندي آهي، جيڪا خيالن جي پروسيسنگ کي متحرڪ ڪندي آهي.

جيڪڏهن روح جسماني احساسن جي پريشان ڪندڙ رپورٽن جي وهڪري کي روڪڻ چاهي ٿو (جيڪي هڪٻئي سان ڳنڍيل سوچ جي لوپس جي ظاهر ٿيڻ ۾ مدد ڪن ٿا)، ته ان کي برقي وهڪري کي ڪنٽرول ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي وهڪري کي پوري اعصابي نظام کان سٽن مکيه مرڪزن (دماغ سميت) ڏانهن واپس آڻڻ گهرجي، ته جيئن هن طريقي سان اهو ٻاهرين ۽ اندروني عضون کي مڪمل آرام ڏئي سگهي.

ننڊ دوران، دماغ ۽ حسي عضون جي وچ ۾ برقي رابطا جزوي طور تي رڪاوٽ بڻجن ٿا، عام احساسن جهڙوڪ ٻڌڻ ۽ ڇهڻ کي دماغ تائين پهچڻ کان روڪين ٿا چاڪاڻ ته هي رڪاوٽ نامڪمل آهي، ڪو به ڪافي مضبوط خارجي محرڪ هن برقي ڳنڍڻ کي ٻيهر قائم ڪري سگهي ٿو، محرڪ کي دماغ تائين پهچڻ ۽ شخص کي جاڳائڻ جي اجازت ڏئي ٿو. بهرحال، ننڊ دوران، هڪ مسلسل برقي وهڪرو اندروني عضون - دل، ڦڦڙن، ۽ ٻين ڏانهن وهندو آهي - انهن کي زنده ۽ ڪم ڪندڙ رکندو آهي.

چاڪاڻ ته ننڊ دوران جسم جي برقي سرگرمي مڪمل طور تي ڪنٽرول نه هوندي آهي، جسماني احساسات جهڙوڪ تڪليف، بيماري، ۽ مضبوط خارجي محرڪات ننڊ ڪندڙ کي پريشان ڪري سگهن ٿا. تنهن هوندي به، سائنسي طور تي صحيح طريقو استعمال ڪندي، اسان هڪ ئي وقت ۾ مڪمل

طور تي اندروني پاهرين جسماني ڪمن کي ڪنٽرول ڪري سگهون ٿا - هي مشق جو عروج آهي پر مڪمل ڪنٽرول حاصل ڪرڻ لاءِ ڪيترن ئي سالن جي وقف مشق جي ضرورت پئجي سگهي ٿي.

جيئن ننڊ کان پوءِ پاهرين عضوا تازگي حاصل ڪندا آهن، جيڪو جسم لاءِ آرام آهي، تيئن هن سائنسي طريقي جي مشق جي نتيجي اندروني عضوا به تمام گهڻو تازگي حاصل ڪندا آهن، انهن جي طاقت وڌي ويندي آهي، جيڪا زندگي کي ڊگهو ڪرڻ مدد ڪندي آهي.

جيئن اسان ننڊ کان نٿا ڊڄون ته متان اسان جا حواس غير فعال ڪم ڪرڻ جي قابل نه رهن، تيئن اسان کي شعوري موت جي مشق ڪرڻ به نه ڊڄڻ گهرجي، يعني اسان جي اندروني عضون کي آرام ڏيڻ لاءِ. پوءِ موت اسان جي قابو هوندي، ته جيئن جڏهن اسان ڏسون ته هي جسماني گهر خراب غير آباد ٿي ويو آهي، ته اسان ان کي رضامندي سان مڪمل شعور سان ڇڏي سگهون ٿا "فتح ٿيڻ لاءِ آخري دشمن موت آهي".

اسان هن طريقي کي هيٺ ڏنل مثال سان بيان ڪري سگهون ٿا:

جيڪڏهن ڪنهن شهر مکيه ٽيليفون ايڪسچينج شهر جي مختلف حصن سان وائر ٿيل آهي، ته انهن حصن ڪال ڪندڙ تارن مان وهندڙ برقي ڪرنٽ ذريعي مرڪزي ايڪسچينج سان مسلسل ڳنڍجي سگهن ٿا، ايڪسچينج جي انتظام يا ڪنٽرول کان سواءِ. بهرحال، جيڪڏهن مکيه ٽيليفون ايڪسچينج مختلف ايڪسچينجز کي ڊسڪنيڪٽ ڪرڻ چاهي ٿو، ته اهو مکيه برقي سوئچ کي بند ڪري سگهي ٿو، اهڙي طرح شهر جي مختلف حصن ڏانهن بجلي جي وهڪري کي روڪي سگهجي ٿو.

ساڳيءَ طرح، سائنسي طريقو اسان کي ضروري عمل فراهم ڪري ٿو ته جيئن اسان جي جسمن ورهايل اهم وهڪري کي اسان جي مرڪزي علائقن، يعني ڪرنگهي دماغ ڏانهن ڇڪي سگهجي. طريقو ڪرنگهي دماغ کي مقناطيسي بڻائي ڪم ڪري ٿو، جنهن ست مکيه توانائي مرڪز آهن.

نتيجي طور، سچي جسم ۾ ورهايل زندگي جي قوت کي چڪيو ويندو آهي ۽ ڪرنگهي ذريعي دماغ ڏانهن منتقل ڪيو ويندو آهي. دماغ تائين پهچڻ تي، اسان ان کي روشني وانگر محسوس ڪندا آهيون ۽ تجربو ڪندا آهيون. هن حالت ۾، روحاني خود پاڻ کي جسماني ۽ ذهني خلفشار کان آزاد ڪرڻ جي قابل هوندو آهي.

روحاني خود ۽ طبقن جي "ماڻهن" کان - پنهنجي مرضي جي خلاف - ايندڙ ٽيليفون رپورٽن کان پريشان آهي: هڪ اعليٰ طبقو (خيال) ۽ هڪ گهٽ طبقو (جسماني احساس). انهن ٻن طبقن سان لاڳاپا ٽوڙڻ لاءِ، ان کي ٽيليفون جي تارن مان وهندڙ بجلي کي مرڪزي بيٽري ڏانهن ڪڍڻ گهرجي بجلي جو سوئچ بند ڪري (يعني، مراقبي جي مشق ڪندي) ته جيئن اهو امن ۾ آزادي مان لطف اندوز ٿي سگهي.

ڌيان توانائي جو بنيادي ڊائريڪٽر ۽ ورهائيندڙ آهي، جيڪو دماغ کان حسي ۽ موٽر اعصاب ڏانهن اهم برقي وهڪري کي منتقل ڪرڻ جو ذميوار آهي مثال طور، جڏهن اسان هڪ پريشان ڪندڙ مک کي ڀڄائي ڇڏيندا آهيون، ته اسان ڌيان جي طاقت کي موٽر اعصاب ڏانهن برقي وهڪري موڪلڻ لاءِ استعمال ڪندا آهيون، جنهن جي نتيجي ۾ گهربل هٿ جي حرڪت ٿيندي آهي. مان هن جو ذڪر ڌيان جي طاقت جو خيال ڏيڻ لاءِ ڪريان ٿو، جنهن جي ذريعي جسم اندر برقي وهڪري کي ڪنٽرول ڪري سگهجي ٿو ۽ مٿي ذڪر ڪيل مرڪزن ڏانهن هدايت ڪري سگهجي ٿو.

هتي مان انهن حالتن کي بيان ڪرڻ چاهيان ٿو جيڪي بايو اليڪٽرڪ ڪرنٽ جي مڪمل ڪنٽرول کان پوءِ اچن ٿيون. شروعات ۾، ماڻهو ريڙهه جي مقناطيسيت جي ڪري هڪ تمام پرڪشش احساس محسوس ڪندو آهي. تنهن هوندي به، مسلسل ۽ ڊگهي مشق شعوري خوشي جي حالت آڻيندي جيڪا جسماني شعور ۽ جوش کي رد ڪري ٿي.

اسان هن خوشيءَ واري حالت کي پنهنجو آخري مقصد ۽ عالمگير ضرورت قرار ڏنو آهي، ڇاڪاڻ ته ان ۾ اسان خدا يا نعمت جي سچي آگاهي جو تجربو ڪريون ٿا ۽ پنهنجي شعور جي توسيع محسوس ڪريون ٿا. جيترو وڌيڪ اسان هن حالت

جو تجربو ڪريون ٿا، اوترو ئي اسان جي انفراديت (اسان جو ننڍڙو پاڻ يا انا) گهٽجي ويندي آهي ۽ ختم ٿي ويندي آهي، ۽ اوترو ئي تيزي سان اسان ڪائناتي شعور جي ويجهو ٿينداسين ۽ خدا سان ويجهڙائي ۾ سڌو سنئون ڳنڍيل ٿينداسين.

مذهب، حقيقت ۾، اسان جي ڪائناتي شعور اندر اسان جي انفرادي ذات جي فنا کان سواءِ ٻيو ڪجهه به ناهي، تنهن ڪري، هن خوشگوار حالت ۾، اسان ايمان جي ڏاڪڻ تي چڙهون ٿا، حواسن جي دٻائيندڙ ماحول ۽ سوچ جي انتشار کي ڇڏي، ۽ الاهي نعمت جي دائري ۾ داخل ٿيون ٿا.

هن طريقي ذريعي اسان ڪائناتي سچائي کي سمجهون ٿا، ۽ جڏهن هي برڪت واري حالت حقيقي ٿي ويندي آهي - مسلسل مشق ذريعي - اسان پاڻ کي مسلسل پنهنجي اندر برڪت واري رب جي موجودگي ۾ ڳوليندا آهيون، ۽ اسان ڪم جي ميوي کي ڏسڻ کان سواءِ پنهنجا فرض بهتر طريقي سان انجام ڏيندا آهيون، تنهنڪري اسان پنهنجي نفس (انا) ۽ خوشي ۽ درد جي احساسن جي پيٺ ۾ فرضن جي وڏيڪ پرواهه ڪندا آهيون جيڪي اهو انا پيدا ڪري ٿو.

سيني مذهبن جي تعليمات ۾ - عيسائيت، اسلام، ۽ هندومت - هڪ بنيادي سچائي آهي: جيستائين ڪو ماڻهو پنهنجي ذات کي روح جي طور تي نه سڃاڻيندو - خوشي جو ذريعو - اهي محدود سوچ سان جڙيل رهندا ۽ فطرت جي بي رحم ۽ معاف نه ڪندڙ قانونن جي تابع رهندا. انهن جي حقيقي فطرت کي ڄاڻڻ سان دائمي آزادي ايندي آهي. اسان خدا کي پاڻ کي ڄاڻڻ کان سواءِ نٿا سڃاڻي سگهون، ڇاڪاڻ ته اسان جي فطرت جو جوهر سندس جهڙو آهي. انسان خدا جي صورت ۾ پيدا ڪيا ويا هئا. سچي سائنسي مراقبي جي محنتي ۽ مخلص مشق ذريعي، توهان پاڻ کي سڃاڻندا - يعني، توهان کي احساس ٿيندو ته توهان هڪ برڪت وارو روح آهيو - ۽ توهان خدا کي سڃاڻندا.

روحاني مراقبي جا طريقا خدا کي ڄاڻڻ جا سڀ ضروري ذريعا شامل آهن. اهي مذهبن ۽ عقيدن ۾ فرق تي ڌيان نه ڏيندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن مان ڪجهه فرق ماڻهن جي سوچ ۾ مونجهارو پيدا ڪن ٿا.

ٻين طريقن تي سائنسي مراقبي جي برتري ان جي ويجهي تعلق ۾ سڌي عمل ۾ آهي جيڪو اسان کي اسان جي محدود پاڻ سان ڳنڍي ٿو: زندگي جي توانائي هن توانائي کي ريڊائريڪٽ ڪرڻ جي بدران، يعني ان کي اندر جي طرف منتقل ڪرڻ ۽ ان کي روح جي وڌندڙ وسيع طاقتن ۾ ضم ڪرڻ جي بدران، اهو ٻاهر وهندو آهي، جسم ۽ ذهن کي مسلسل حرڪت ۾ رکندو آهي، جسماني احساسن ۽ فوري خيالن جي صورت ۾ روحاني پاڻ ۾ خلل پيدا ڪندو آهي.

ڇاڪاڻ ته زندگيءَ جي توانائي ٻاهر وهندي آهي، احساسات ۽ خيال پاڪ، پرسڪون روح جي تصوير کي بگاڙيندا آهن. هي طريقو اسان کي سيکاري ٿو ته زندگيءَ جي توانائي کي اندر ڪيئن هدايت ڪجي. تنهن ڪري، اهو هڪ سڌو ۽ فوري طريقو آهي، جيڪو اسان کي سڌو سنئون روح جي شعور ڏانهن وٺي ٿو: خدا جي برڪت واري شعور ڏانهن، ڪنهن ٻئي ذريعي جي ضرورت کان سواءِ.

هي طريقو زندگي جي توانائي جي وهڪري کي ترتيب ڏيڻ ۾ هدايت ڪرڻ آهي، هڪ ڇاتل سڄاتل اظهار کي ترتيب ڏيڻ ۾ منظم ڪرڻ سان جيڪو سڌو سنئون زندگي جي توانائي سان لاڳاپيل آهي.

اهو قابل ذڪر آهي ته دنيا جا سڀئي مذهبي رستا زندگي جي توانائي جي وهڪري کي ڪنٽرول ڪرڻ ۽ ان جي رخ کي الٽ ڪرڻ لاءِ سڌي يا اڻ سڌي طريقي، اشارو يا واضح طريقي کي استعمال ڪرڻ جي صلاح ڏين ٿا ته جيئن اسان جسم ۽ ذهن کان اڳتي وڌي سگهون ۽ روح کي ان جي فطرت جي جوهر ۽ ان جي جوهر جي نوعيت کي ڄاڻي سگهون.

انسان ۾ زندگيءَ جي موجودگي بقا آهي، ۽ ان جي غير موجودگي فنا آهي تنهن ڪري، اهو طريقو جيڪو زندگي کي سڌو سنئون ڪنٽرول ڪرڻ جي هدايت ڪري ٿو اهو بهترين طريقو آهي.

مختلف نسلن ۽ ملڪن جي عقلمند ماڻهن اهڙا طريقا تجويز ڪيا آهن جيڪي انهن ماڻهن جي ذهنن ۽ حالتن مطابق هجن جن ۾ اهي رهندا هئا. ڪجهه دعا تي زور ڏنو، ڪجهه

جذبات تي، ڪجهه عمل تي، ڪجهه پيار تي، ٻيا دليل يا سوچ غور فڪر تي پر انهن جا محرڪ ساڳيا هئا.

انهن سڀني جسماني شعور کان اڳتي وڌڻ جي ضرورت جي تصديق ڪئي، زندگي جي توانائي جي وهڪري کي الٽ ڪندي ته جيئن اهو اندر وهي. انهن خود علم پردي جي پويان ان جي ظاهر ٿيڻ جي ضرورت تي پڻ زور ڏنو، جيئن سچ جي تصوير خاموش، پرسڪون پاڻي واضح واضح طور تي ظاهر ٿئي ٿي. انهن سڀني ڪنهن ٻئي وچولي جي ضرورت کان سواءِ، مراقبي جي طريقي جي صحيحيت اثرائتي تي زور ڏنو.

اهو پڻ ياد رکڻ گهرجي ته هن طريقي تي عمل ڪرڻ ذهني يا جسماني طاقتن جي ترقي رڪاوٽ نه ٿو بڻجي، جيئن اهو انسانيت جي خدمت لاءِ وقف ڪيل سڀ کان وڏيڪ نازڪ نفيس جذبات عظيم ترين مقصدن جي هدايت سان فائديمند سماجي سرگرمين رڪاوٽ نه ٿو بڻجي.

حقيقت ، اسين فرد جي جامع ترقي جي وڪالت سفارش ڪريون ٿا، ڇاڪاڻ ته هي ترقي ناگزير طور تي هن رستي جي مشق کي آسان بڻائي ٿي بجاءِ ان جي ته ان کي روڪيو وڃي. صرف ضرورت اها آهي ته رستي کي سمجهيو وڃي ان تي محنت سان عمل ڪيو وڃي، پوءِ سڀئي عمل خواهشون ڳولا ڪندڙ جي بهترين مفاد هونديون.

هن طريقي ضروري نقطو زندگي جي توانائي جي صحيح سمجهه آهي جيڪا انساني جسم کي برقرار رکي ٿي ان کي متحرڪ توانا رکي ٿي.

شفا جي مختصر تصديق

اي منهنجا مالڪ، توهان جي برڪت واري روشني سڀني مذهبن جي نبين، بزرگن عالمن کان چمڪي ٿي، مون کان پڻ، هي پاڪ روشني منهنجي جسم جي هر سيل بافت موجود آهي، توهان جي فضل سان مان صحتمند تندرست آهيان.

اي شعوري ڪائناتي سرگرمي

تون منهنجي اندر زنده آهين!

سخت، مائع ۽ گيس وارا ڪاڏا خدا جي قدرت سان زنده توانائي ۽ تبديل ٿين ٿا.

منهنجي جسم کي سهارو ڏيڻ لاءِ

اي منهنجا مالڪ، منهنجي جسم جا سيل نور جا ٺهيل آهن.

اهو توهان جي ذات مان آهي، ڇاڪاڻ ته توهان ڪمال جي روح آهيو.

پوءِ هوءَ محفوظ آهي، ڇاڪاڻ ته تون شفا جو ذريعو آهين.

ان جو جوهر روح آهي، ۽ توهان وسيع ڪائنات ۽ روح آهيو.

اهو ابدي آهي ڇاڪاڻ ته توهان وجود جي اصليت آهيو ۽.

ڇاڪاڻ ته تون ابديت جو مطلب آهين

مان تازو، مضبوط، ۽ توانا محسوس ڪريان ٿو.

توهان جي سرگرمي زندگي سان ڀريل آهي.

۽ منهنجو جسم ان مان وهي رهيو آهي

روح جي شفا بخش طاقت

مون کي روشني بڻايو ويو هو

خدا جي خالص ذات کان

مان هميشه صحتمند محسوس ڪندو آهيان.

ڇاڪاڻ ته اهو منهنجي اندر آهي

سندس طاقت اتي آهي.

جسم جي هر حصي ۾

پيٺ مضبوط آهي ڇاڪاڻ ته ان ۾ سندس نور آهي.

سڀني بيمارين جو شفا ڏيندڙ!

مون کي پڪ آهي ته سڀئي بيماريون، انهن جي مختلف شڪلن ۾، سبب آهن

صحت جي ضابطن جي نظرانداز ڪرڻ جي حوالي سان، مان صحتمند خوراڪ سان بيماري کي ختم ڪندس.

صحيح ورزش، صحيح سوچ، ۽ نيڪ ارادا

اي منهنجا مالڪ، توهان جو نور منهنجي جسم جي هر ايٽم ۾ موجود آهي.

منهنجي هر هڪ سيل ۾

رت جي هر سيل ۾،

۽ منهنجي جسم جي هر نس

منهنجي دماغ ۽ بافتن ۾

تنهن ڪري، مان سٺي صحت ۽ تندرستي ۾ آهيان.

ڇاڪاڻ ته تون مون ۾ رهين ٿو، ۽ تون شفا بخش طاقت آهين

خدا جي روشني ۽ خوشحالي منهنجي جسماني بيمارين جي اونداهي ڪندڻ ۾ پڪڙجي وئي آهي.

سندس شفا بخش روشني منهنجي جسم جي هر سيل ۾ چمڪي ٿي.

تنهنڪري اهو آواز آهي ڇاڪاڻ ته ان ۾ سندس روشني آهي

ساڳئي طرح، سندس ڪمال

سوچ جي طاقت تي خاص زور

مون کي لڳي ٿو ۽ مون کي خبر آهي ته منهنجي سرگرمي شروع ٿي رهي آهي

دماغ کان جسم تائين

روشني جو ڦڙو تيزيءَ سان نڪري ٿو

منهنجي بافتن جي پاڙن مان

اهو منهنجي دماغ مان وهندو آهي □

سيلز □ اعصاب ڏانهن

□ پيراگراف □ هو شروع ٿئي ٿو

شفا جي طاقت جو وهڪرو

ريڙهه ڪان

فوم يا اسپري جي طور تي

جسم جي سيلز کي پرورش ڏيڻ لاءِ

خالص تندرستي!

اي خداوند، مان تنهنجي عبادت ڪريان ٿو.

هر سٿي □

□ مان توهان جي صداقت ڏسان ٿو

هر روشن خيال □

توهان جي مڪمل طاقت هر بيماري جو علاج آهي

اهو منهنجي اندر موجود آهي، تنهنڪري مون کي ٿڪاوٽ محسوس نه ٿيندي آهي.

توهان جي شفا جي روشني چمڪي

گهري جهالت جي اونداهي مان

جتي به روشني آهي، اتي ڪمال □ پاڪائي آهي

احساس، مرضي □ سوچ □

پوءِ، منهنجي جذبات کي، منهنجي مرضي □ خيالن سان گڏ هدايت ڪريو

ته جيئن مان حڪمت □ صحيح فيصلي سان هدايت تي عمل ڪري سگهان.

هر روز مان پنهنجي اندر روح جي خوشي ڳوليندس.

خوشين جي ذريعي نه

خدا منهنجي خيالن تي نظر رکي ٿو □ انهن کي هدايت ڪري ٿو ته جيئن

سلامتي جي دنيا □ امن جا امڪان

مان پنهنجي ذهن کي سڀني خوفن کان پاڪ ڪندس.

اهو ڄاڻ ته خدا مون کي سهارو ڏئي ٿو □ هدايت ڪري ٿو

هو منهنجو رستو آسان بڻائي ٿو

□ هو منهنجي لاءِ شيون آسان بڻائي ٿو

□ ميدان □ هر حالت

منهنجو خدا تي پورو ڀروسو علاج آهي.

مون کي ان مان فائدو □ شفا آهي □.

توهان تي سلام هجي

حڪمت □ روحاني بصيرت
انسان کي پنهنجو مالڪ پاڻ هجڻ گهرجي □ ان مطابق عمل ڪرڻ گهرجي، معمول □ خواهشن کان متاثر نه پر آزاد مرضي □ دانائي کان.

اهو انسان جو حق □ صلاحيت آهي ته هو پنهنجي جنت پاڻ ٺاهي □ ان مان لطف اندوز ٿئي چاڪاڻ ته هن وٽ اهو حاصل ڪرڻ جا سڀ ذريعا آهن،

چاڪاڻ ته خدا کيس پنهنجي ذهن کي پاڻ ڏانهن هدايت ڪرڻ ۽ ان کي سڃاڻڻ جي صلاحيت ڏني آهي.

زندگيءَ ۾ سڀ کان وڏي ڳالهه اها آهي ته توهان پنهنجي صاف ۽ پرامن ضمير جي مضبوط قلعي ۾ رهو.

پنهنجي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ ۽ دل سان دعا ڪرڻ سان، ڪو به سندس برڪت واري موجودگي جو تجربو ڪري سگهي ٿو.

* * *

زور:

خدا جو نور مون کي پري ٿو ۽ مون ۾ چمڪي ٿو، سڀني بيمارين کي ختم ڪري ٿو ۽ مون کي صحت ۽ تندرستي ڏئي ٿو سندس الاهي نور منهنجي جسم جي هر سيل ۾ چمڪي ٿو، ۽ تنهن ڪري منهنجو جسم صحتمند آهي ۽ مان ٺيڪ آهيان.

* * *

ان ڏينهن جڏهن توهان پنهنجي آسماني اصليت کي ياد ڪندا، توهان جو شعور روح جي عظيم الاهي گهر ۾ پيهر جنم وٺندو.

اهو لڳي ٿو ته انساني ذهن ۾ مرضي جهالت جي مٽيءَ هيٺان دفن ٿيل آهن جيستائين دانائي جو سون [روح جي ڪاڻ مان] نه ڪڍيو وڃي، پگهلايو وڃي، ۽ تيز نفسياتي اوزارن ۾ نه ٺاهيو وڃي، انساني شعور جي باغ ۾ وڌندڙ برائي جي ٻوٽي کي ڪٽڻ ۽ ختم ڪرڻ ناممڪن آهي.

شاندار ۽ شاندار جبل، انساني جسم جي عجيب مشينري، تازا ۽ متحرڪ گلاب ۽ گل، گاهه جو سائو قالين، عظيم روحن جي عظمت، ۽ نفيس خيالن جي عظمت.

۽ پيار جي ڪوٺائي، هي سڀ اسان کي خدا جي ياد ڏياري ٿو، جيڪو سڀني شرافت، عظمت ۽ خوبصورتي جو سرچشمو آهي.

* * *

ذهن کي مرڪوز ڪرڻ هڪ شخص جي اندر لڪيل طاقت کي جاڳائڻ ۽ چالو ڪرڻ جي ڪنجي آهي ڌيان جو مطلب آهي هڪ نقطي تي سوچ کي مرڪوز ڪرڻ ڪيترن ئي ناڪامين جو بنيادي سبب ڌيان جي کوٽ آهي ڌيان

ڪي ٿارچ سان تشبيهه ڏئي سگهجي ٿو؛ جڏهن ان جو شعاع هڪ وسيع علائقي تي پکڙيل آهي، ته ان جي شدت ڪمزور ٿي ويندي آهي پر اهو شعاع مضبوط ۽ واضح ٿي ويندو آهي جڏهن هڪ خاص نقطي تي مرڪوز ڪيو ويندو آهي اهي جيڪي غير معمولي ذهن وارا آهن اهي تمام گهڻو مرڪوز هوندا آهن، انهن جي سڀني ذهني توانائي کي هڪ وقت ۾ هڪ شيءِ تي مرڪوز ڪرڻ جي صلاحيت هوندي آهي.

* * *

سچو پيار - دل ۽ روح جو پيار - الاهي پيار آهي هي الاهي پيار انسان ذات جي دلين ۽ روحن ذريعي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

سمنڊ جي مٿاڇري تي ايتريون پري لهرون آهن جو اهي ڪڏهن به ڪناري تي نه ٿيون ٽڪرجن ۽ خاموشي جي حرم ۾ اهڙا خيال آهن جيڪي دل لاءِ ايترا ڳوڙها آهن جو بيان نه ٿي سگهن.

سمجهه هڪ پرسکون ذهن ۽ صاف ضمير جي وچ ۾ توازن آهي.

صحيح طريقي سان ڪم ڪرڻ جو فن پنهنجي اندروني سڪون وڃائڻ کان سواءِ سست يا تيزيءَ سان ڪم ڪرڻ جي قابل هجڻ ۾ آهي.

اسين ڪا اهڙي شيءِ نٿا سکي سگهون جيڪا اسان نٿا چاهيون جيستائين اسان وٽ ان جي مقابلي لاءِ ڪا ٻي شيءِ نه هجي، تنهن ڪري، خدا انساني محبت جي مڪمل ذريعي انسان ذات کي الاهي محبت سيکاري ٿو.

هميشه پنهنجي ڌيان جي قطب نما جي سُئي کي روحاني خوشي جي مقناطيسي اتر ڏانهن اشارو ڪريو، ۽ پوءِ ڪو به توهان جي توازن کي خراب نه ڪري سگهندو.

خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو ۽ يقين رکو ته جنهن توهان کي پيدا ڪيو آهي اهو توهان کي روزي ڏيندو ۽ توهان جي حفاظت ڪندو.

جيڪو سڌي رستي تي هلي ٿو، اهو خدا سان پيار ڪري ٿو ۽ خدا ان سان پيار ڪري ٿو، قطع نظر ته هو قدرتي جهنگ ۾ ڪم ڪري ٿو يا جديد تهذيب جي جهنگ ۾، ڇاڪاڻ ته مسئلا، مشڪلاتون، آزمائشون ۽ مصيبتون ٻنهي ۾ موجود آهن. ٻهرين ۾ وحشي جانور شامل آهن، جڏهن ته بعد ۾ خوف گهٽ سخت نه آهن، بي لگام خواهشن ۽ ڪاوڙيل جذبن جي خلاف تشدد واري جدوجهد ۾ ظاهر ٿين ٿا. صرف جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجن جذبن کي پنهنجي مرضي جي تابع ڪري ٿو ته هو سچي خوشي جو مزو چکي ٿو.

ڪڏهن ڪڏهن توهان کي اهو احساس ٿي سگهي ٿو ته ڪو دوست ملڻ لاءِ اچي رهيو آهي، جيتوڻيڪ انهن جي اچڻ جو ڪو به اشارو نه آهي. انهن توهان کي نه ٻڌايو آهي ته اهي اچي رهيا آهن، پر توهان کي هڪ مضبوط احساس آهي ته توهان انهن کي ڏسندا، ۽ پوءِ، جيئن شام ٿيندي آهي، اهي توهان جي دروازي تي دستڪ ڏيندا آهن! يا ڪڏهن ڪڏهن توهان سچو ڏينهن محسوس ڪندا آهيو ته ڪجهه سٺو يا خراب ٿيڻ وارو آهي، ۽ جڏهن اهو ٿيندو آهي، ته توهان حيران ٿي ويندا آهيو ته توهان جو وجدان صحيح هو. اهي وجدان (اندروني احساس) جون ڪجهه مثال آهن ۽ اهو ڪيئن ثبوتن ۽ اشارن کان آزاديءَ سان ڪم ڪري ٿو.

خدا اسان کي روح، ذهن ۽ جسم ڏنو آهي، ۽ اسان کي انهن نعمتن کي هڪ هم آهنگي ۽ متوازن طريقي سان پوکڻ گهرجي اسان کي پاڻ کي پنهنجي ماحول جا غلام يا عادت جا قيدي نه بڻجڻ گهرجي روحاني طور تي ترقي يافته والدين ٻارن کي روحاني مزاج سان پالڻ ۾ غور ۽ خود نظم و ضبط سان هڪ معتدل طرز زندگي جي اڳواٽي ڪندي دنيا جي مدد ڪري سگهن ٿا.

هر نيڪ خيال جيڪو توهان جي اندر ۾ اُڀري ٿو، توهان کي خدا جي ويجهو آڻي ٿو. اهي خيال هڪ ندي وانگر آهن جيڪا الاهي روح جي سمنڊ ۾ وهندي آهي.

هر ڏينهن سج جي روشني، پاڻي، ۽ سئين پاڇين ۽ ميون مان زندگيءَ جي نعمتن لاءِ شڪرگذاري ۽ شڪرگذاري جو ڏينهن هجڻ گهرجي، جيڪي عظيم ترين عطا ڪندڙ جا اڻ سڏي طرح تحفا آهن.

خالص پيار، الاهي پيار، انسان ۽ سندس خالق جي وچ ۾ رڪاوٽون هٽائي ٿو.

دوستيون خراب ٿي وينديون آهن ۽ ماڻهن جي وچ ۾ محبت ختم ٿي ويندي آهي، ملڪيت، خود غرضي، مشيني خانداني رشتن، جنسي جنون، مادي وابستگي، جذباتي ڌماڪن، ۽ مفيد تبادلن جي زهريلي عنصرن جي ڪري، چاڪاڻ ته عارضي رشتن جي پٺيان اوچتو نفرت پيدا ٿيندي آهي، جيڪا انساني محبت جي موت جو سبب بڻجندي آهي. پر هر انسان جي دل ۾ هڪ ابدي، الاهي محبت موجود آهي جيڪا ڪجهه وقت لاءِ غير فعال رهي سگهي ٿي، پر اها ڪڏهن به واقعي نه مرندي آهي.

توهان جي دل جي مٽيءَ ۾، پيار جا ٻج اُپرن ٿا، انهن ٻجن کي پرورش ڪريو ۽ انهن کي رحم ۽ هر قسم جي پيار سان سينگاريو.

خدا پيار آهي، ۽ پيار اسان کي خدا سان متحد ڪري ٿو جيڪڏهن اسان خدا سان پيار ڪرڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي پنهنجي پيار کي الڳ يا محدود نه ڪرڻ گهرجي، پر ان کي الاهي پيار سان ڳنڍڻ گهرجي.

ڪائنات ۾ سڀ طاقت ۽ هر شيءِ الاهي ذهن جي پيداوار آهي، جيئن خواب ۾ جيڪي شيون توهان ڏسندا آهيو اهي توهان جي ذهن پاران ٺهيل آهن.

غلط ڪم کان بچڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته غلط ڪم کي سڃاڻڻ لاءِ صحيح فيصلو ڪيو وڃي ۽ اهو نه ڪرڻ جو عزم ڪيو وڃي.

هڪ غلط ٻئي سان وڙهڻ سان صحيح پيدا نٿو ٿئي جهالت انسانيت جي سچي دشمن آهي ۽ ان کي هن دنيا مان نيڪالي ڏيڻ گهرجي.

اسان وٽ هن دنيا ۽ خوشحالي، خوشي ۽ مڪمل انصاف جي دور کي شروع ڪرڻ لاءِ هر شيءِ موجود آهي. رڳو رڪاوٽ انساني خود غرضي آهي، جيڪا هن کي ناممڪن بڻائي ٿي. خوفناڪ ۽ ناانصافي مصيبت انساني لالچ ۽ خود غرضي جي ڪري پيدا ٿئي ٿي، ٻين جي پرواهه نه ڪندي. پئسو جيڪو ضرورتمندن کي کارائڻ ۽ ڪپڙا پائڻ لاءِ استعمال ٿي سگهي ٿو ان جي بدران تباهي ۽ تباهي لاءِ استعمال ڪيو ويندو آهي.

عالمي مسئلن جو اصل سبب جهالت مان پيدا ٿيندڙ هي خود غرضي آهي. هر ڪو سوچي ٿو ته اهي صحيح ڪم ڪري رهيا آهن، پر جڏهن اهي صرف پنهنجن ذاتي مقصدن جي پيروي ڪن ٿا، ته اهي سبب ۽ اثر جي ڪرمڪ قانون کي حرڪت ۾ آڻين ٿا، جيڪو ناگزير طور تي انهن جي پنهنجي خوشي ۽ ٻين جي خوشي کي تباهه ڪندو.

جيترو وڌيڪ مان انساني جهالت جي ڪري دنيا جي المين کي ڏسان ٿو، اوترو ئي مون کي احساس ٿئي ٿو ته خوشي عارضي آهي، جيتوڻيڪ گهٽيون سون سان پڪيون هجن سچي خوشي ٻين کي خوش ڪرڻ ۾ آهي جيڪڏهن هر ڪو اهو ڪندو، ته هر ڪو خوش ٿيندو، ۽ هر ڪو زمين جي فضل مان پنهنجو حصو حاصل ڪندو.

ان جي آسماني خوشين ۽ لامحدود نعمتن جي الاهي آگاهي هڪ جادو جي چنڊ وانگر آهي جيڪا فوري طور تي عام مادي زندگي جي سستي ڌاتو کي دائمي روحاني خوشي جي چمڪندڙ سون ۾ تبديل ڪري ٿي.

دوستي هڪ عالمگير روحاني ڪشش آهي جيڪا روحن کي الاهي محبت جي بندهن سان متحد ڪري ٿي.

* * *

روح جي چٽي يا روح جو سڪون
جڏهن ٻرندڙ پريشانيون پنهنجي گرمي وجائي چڏين ٿيون
سڪون اُڀري ٿو، امن ۽ سڪون آڻيندو آهي
اها زندگي جي ٻيڙي جي اچي مستول آهي
اهو دائمي خوشي جي هوا سان ڀريل آهي، جوش کان آزاد.

تنهنڪري هوءَ نرميءَ سان ٻيڙي کي ڏنڊ الريدا جي مٿاڇري تي ڌڪي ٿي.
سڪون اطمينان جو درياهه آهي
سڪون جي سمنڊ ڏانهن نرميءَ سان وهندڙ
پريشانين جي لهرن کان الڳ
اهو روح جي ڇٽي آهي
انساني ذهن ۽ دل جي مٿان پکڙجي رهيو آهي
سندس زندگيءَ جي خوشين جي حفاظت لاءِ، ننڍي ۽ وڏي ٻنهي
خوف ۽ پريشاني جي برسات کان
اهو آسماني سر آهي
زندگيءَ جي سرود مان نڪرندڙ
اهو پاڪ لوڻ آهي
زندگيءَ جي ميز تي
۽ ڪاميابين جي آبشارن مان اُڏامندڙ ڦڙو
اهو هڪ شاندار، پرسڪون مزاج آهي.
جنهن جي ذريعي روح جي بادشاهي هلائي ويندي آهي
هم آهنگيءِ ۽ اتفاق سان
سڪون صرف الڳ ٿيل آرام لاءِ ناهي.
۽ نه ئي شور ۽ شور کان ڪو بچاءُ آهي
بلڪه، اهو اتي ايندو آهي جتي دليون ان جو استقبال ڪن ٿيون.
۽ هوءَ اتي رهي ٿي جتي روحن کي آرام ملي ٿو.
وقت ۽ جڳهه کان سواءِ
اهو هڪ نازڪ، نازڪ گل آهي
اهو سخت ڇُهاءُ برداشت نٿو ڪري سگهي.
بلڪه، اهو جيئرو رهي ٿو، ڦُلي ٿو، ۽ ڦُلي ٿو
جيڪڏهن ان کي تازي، صاف پاڻي سان پاڻي ڏنو وڃي
سڪون احساس جي هڪ خاموش ڏنڊ آهي
غم جي جهرين کان آزاد
هوءَ جيڪا خوف جا ڳوڙها وهائي ٿي
پريشاني ۽ پريشاني جي ٿوري اشاري لاءِ
جڏهن پرسڪون روح جو صفحو ڏکيل هوندو آهي
خالص، چمڪندڙ اڇي برف جو هڪ پرت:
سڪون ۽ ذهني سڪون جي برف
خوف جا طوفان ۽ پريشاني جا طوفان غالب نه ايندا.
امن ۽ سڪون کي خراب ڪندڙ

هن سخت، چمڪندڙ پرت جي هيٺان
هن برڪت واري، چمڪندڙ چمڪ لاءِ
* * *

خدائي محبت جو قلعو
جڏهن نفرت جا خول توهان جي چوڌاري مينهن وسندا آهن
پيار جي قلعي ۾ پناهه وٺو
۽ جيڪڏهن غلط فهمي جا بمبار جاري رهيا
پيار جي غارن ۾ مضبوط رهو
رحم ۽ همدردي جي ڪمرن هيٺان
۽ جيڪڏهن فريب جا زهر آلود بخارا ڪوشش ڪن ٿا
توهان جي عقل جي زندگي کي دٻائڻ لاءِ
پنهنجي چوڌاري خالص پيار جو نقاب وجهو
الاهي محبت جو قلعو هڪ محفوظ پناهه گاهه آهي
جنون ۽ لالچ جي فوجن جي حملي کان
وفاداري ۽ ثابت قدمي جي خندق کوٽيو
پيار جي پاڻيءَ سان ڀريو
ته جيئن خود غرضي ان کي پار نه ڪري سگهي
پنهنجي روح جي حڪمت کي تباهه ڪرڻ لاءِ
* * *

جيڪي مراقبو ڪن ٿا، انهن کي اندروني سڪون جو هڪ شاندار احساس ٿئي ٿو. مراقبي ۾ جيڪو اسان سکيو ٿا اهو اسان جي روزاني سرگرمين ۽ گفتگو تي لاڳو ڪيو وڃي، ۽ اسان کي ڪنهن کي به اسان جي امن کي چوري ڪرڻ يا اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

غير جانبدار سوچ هڪ صاف، پالش ٿيل آئيني وانگر آهي، جيڪا مستحڪم ۽ تڪڙي فيصلن کان بي خوف آهي.

الاهي پيار آسماني گلابن ۽ تلسي جو باغ آهي، ۽ چمڪندڙ، تازن خيالن جو، اهو سيني خالص پيار جو ذريعو آهي جيڪو مخلص دلين ۾ ڏڙڪندو آهي.

جيترو ٿي سگهي سادو رهو ۽ توهان حيران ٿي ويندا ته توهان جي زندگي ڪيتري خوش ۽ سادي ٿيندي.

سچي خانداني خوشي سمجهه ۽ مهربان لفظن تي ٻڌل آهي.

گهري غور فڪر سان، جاڳرتا جو هڪ نئون صبح ڦٽندو. خاموشي ۽ اسرارِ جو ڏنڌ جيڪو هر شيءِ تي ڇانيل آهي، روحاني جاڳرتا جي روشني ۽ خدا جي وڌندڙ خواهش کان اڳ ختم ٿي ويندو ۽ غائب ٿي ويندو.

ٻين سان اسان جي معاملن ۾، اهو تمام ضروري آهي ته انهن مخصوص خوبين ۽ عظيم خوبين کي سڃاڻون جيڪي انهن پنهنجن تجربن مان ڪڍيون آهن ۽ پنهنجي وجود مان شڪل ڏنيون آهن، ۽ انهن خوبين جي تعريف ڪريون.

جيڪڏهن اسين ڪليل ذهن سان ماڻهن جو مطالعو ڪنداسين، ته اسان انهن کي سمجهي سگهنداسين ۽ انهن سان آرام سان ڊيل ڪري سگهنداسين، ۽ اسان ان شخص جي طبيعت کي فوري طور تي ڄاڻي سگهنداسين جنهن سان اسان ڊيل ڪري رهيا آهيون.

ڪنهن فلسفي سان گهوڙي جي ڊوڙ بابت نه ڳالهايو، ۽ نه ئي ڪنهن سائنسدان سان گهر جي سنڀال بابت بحث ڪريو، اهو ڳولهيو ته ڪهڙي شيءِ ان شخص ۾ دلچسپي رکي ٿي ۽ انهن جو ڌيان ڇڪائي ٿي، ۽ انهن سان ان بابت ڳالهايو، ضروري ناهي ته انهن شين بابت جيڪي توهان جي دلچسپي رکن ٿيون.

جيڪڏهن اسان ٻين کي سمجهڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي انهن جي تنقيد ۽ مذمت ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي ان جي بدران، اسان کي پنهنجي فهم جي آئيني ۾ ڏسڻ گهرجي ته ڪهڙي شيءِ کي درست ڪرڻ ۽ بهتر ڪرڻ جي ضرورت آهي. هي اندروني آئينو ان واقف آئيني کان تمام مختلف آهي جيڪو اسان هر صبح ڏسون ٿا. هر روز، مان هن اندروني آئيني ۾ ڏسان ٿو، ۽ جيڪڏهن مون کي ڪا اهڙي شيءِ ملي جيڪا مون کي ناپسند آهي، ته مان پاڻ کي ملامت ڪريان ٿو ۽ ان کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو. هن طريقي سان، ماڻهو پنهنجي روح جي آئيني ۾ پنهنجو حقيقي عڪس ڏسي ٿو ۽ خوشي ۽ اندروني امن جي رستي تي ڏينهن ڏينهن اڳتي وڌندو رهي ٿو.

* * *

اي منهنجا مالڪ، تون منهنجي دل جي ڌڙڪن کان به وڌيڪ ويجهو آهين، ۽ مان تنهنجي موجودگي کي پنهنجي شعور جي ڪناري تي محسوس ڪريان ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو سمنڊ جي لهرن تي گهڻو وقت وينو رهي ٿو، ته هو سمنڊ تي ڌيان ڏيڻ کي نظرانداز ڪري ٿو. ساڳيءَ طرح، جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي زندگيءَ جي ننڍڙي لهر تي ڌيان ڏئي ٿو ۽ ان سان مڪمل طور تي ڳنڍيل ٿي وڃي ٿو، ته هو روح جي وڏي سمنڊ کي وساري ڇڏي ٿو، جنهن مان سندس زندگي سندس دل جي وسيع پکيڙ تي صرف هڪ لهر آهي.
جيئن مختلف هنڌن تي رکيل بجلي جا ڏيئا هڪ ئي برقي جنريٽر ذريعي روشن ڪيا ويندا آهن، تيئن انسانن جا ڏيئا هڪ ئي ڪائناتي جنريٽر ذريعي روشن ڪيا ويندا آهن جيڪو ذهنن ۾ ذهانت پمپ ڪري ٿو ۽ جسمن کي زنده توانائي سان چارج ڪري ٿو.

پاڻيءَ جو هر قطرو سمنڊ جي وجود ۾ حصو وٺندو آهي ۽ جيتوڻيڪ هڪ فرد جي زندگي انسانيت جي سمنڊ ۾ صرف هڪ ننڍڙو ڦڙو لڳي سگهي ٿي، ان زندگي جو اثر انتهائي اهم ٿي سگهي ٿو ۽ ان کي گهٽ نه سمجهيو وڃي.

سمنڊ جون تيز لهرون
شمسي نظام جا وورٽس
۽ ڪائناتي قوتن جا وهڪرا
۽ خلا ۾ ترندڙ سيارا
سمنڊ جي وچ ۾ برفاني ٽڪرن وانگر
اهي سڀ دائمي تحريڪ جي سيني تي ناچ ڪن ٿا
هڪ ماءُ جيڪا نرمي ۽ پيار سان ڀريل هجي، خدائي رحم جي علامت آهي.
خدا گلن ۾ پنهنجي نرمي ڏيکاري ٿو
پنهنجي اندر خوبصورتي ۽ امن جو هڪ مندر قائم ڪريو جتي توهان پنهنجي روح جي حرم ۾ خدا کي ڳولي سگهو ٿا.
اسان جي سيني هم آهنگي وارن رشتن ۾، اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا جي محبت هر مهربان دل جي پويان لڪيل آهي جيڪا پيار ۽ هم آهنگي سان ڌڙڪي ٿي.
* * *
زندگي ڪچي زمين ۾ سُتل آهي، گلن ۾ خوبصورتي جا خواب ڏسي ٿي، جانورن ۾ طاقتور طور تي جاڳي ٿي، ۽ انساني شعور ۾ ان جي لامحدود صلاحيت جو احساس ٿئي ٿو.

جڏهن طالب ڏسي ٿو ته پوري ڪائنات خدا جي تخليق جو هڪ مظهر آهي ته ڪو شڪ ناهي ته خدا جي وجود ۽ قربت بابت ذهن ۾ داخل ٿي سگهي ٿو. هر شيءِ غيب مان نڪرندي آهي، ٿوري وقت لاءِ هن زمين تي رهي ٿي، ۽ پوءِ پنهنجي دنياوي زندگي جي آخر ۾ غيب جي حالت ۾ واپس اچي ٿي.

هن شاندار ڪائنات جي هر ايٽم ۾، خدا مسلسل عجائبات ۽ معجزا پيدا ڪري رهيو آهي.

فتح هميشه سچ ۽ نيڪي جي ٿيندي، پلي ان ۾ ڪيترو به وقت لڳي.

ڏک ۽ نقصان کي پنهنجي عزم کي ڪمزور ڪرڻ ۽ پنهنجي روح کي ڪمزور ڪرڻ نه ڏيو هڪ ڏينهن توهان روح جي دائري ۾ داخل ٿيندا ۽ بيان ۽ اميد کان ٻاهر خوشي جو تجربو ڪندا درد ذريعي، اسان کي ٻين سان همدردي ڪرڻ، انهن جي جذبات کي سمجهڻ، ۽ انهن جي مدد ڪرڻ لاءِ پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ سکڻ گهرجي.

جسماني دنيا ۾ هر شيءِ حرڪت، تبديلي ۽ عدم استحڪام ڏيکاري ٿي، پر خدا جي فطرت سڪون، سڪون ۽ خاموشي آهي.

روحاني رستي تي گهري خلوص هڪ ضروري ضرورت آهي، چاڪاڻ ته دل جي پاڪائي ۽ نيت جي وضاحت ۾ روح جي صبح پيدا ٿيندي آهي.

زندگي جي باغن ۾، مان خوشيءَ سان هڪ وڻ کان ٻئي وڻ ڏانهن منتقل ٿيان ٿو، ۽ آخرڪار، اي خداوند، مان توهان جي وڏايل هٿ تي لهندس جيڪو مون کي پليڪار ڪري ٿو.

* * *

خود ترقي:

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي کي منظم ڪرڻ گهرجي ۽ بي ترتيب، بي مقصد پڙهڻ تي پنهنجو وقت ضايع ڪرڻ جي بدران انساني ذهنن پاران تيار ڪيل بهترين ڪتاب پڙهڻ گهرجن، ۽ اهڙو ڪم ڳولڻ گهرجي جيڪو زندگي ۾ انهن لاءِ مناسب هجي ۽ پنهنجو ڪم ڪارائتو ۽ اثرائتي طريقي سان ڪرڻ جي ڪوشش ڪري.

گهڻا ماڻهو ڪيترن ئي شعبن ۾ وڏي ڪوشش ڪندا آهن پر ٿوري ڪاميابي حاصل ڪندا آهن جيڪي پاڻ کي ترقي ڪرڻ چاهين ٿا اهي گهڻين شين بابت سڀ ڪجهه نٿا سمجهي سگهن، پر اهي هر شيءِ بابت ٿورو ڪجهه ڄاڻي سگهن ٿا، ۽ هڪ شيءِ بابت سڀ ڪجهه ڄاڻي سگهن ٿا.

علم هڪ وسيع سمنڊ آهي، ۽ روحاني دانائي لامحدود آهي جيتوڻيڪ ڌرتي ڪائنات ۾ هڪ ننڍڙو نقطو آهي، پر اسان جي نظر ۾ اهو تمام وڏو آهي.

تڏهن به، انساني ترقي جي مهرباني، اسان جي دنيا ٽرانسپورٽ ۽ [مواصلات] جي جديد ذريعن جي ڪري ننڍي ٿيندي پئي وڃي، ۽ جلد ئي اسان ٻين سيارن ڏانهن سفر ڪرڻ بابت سوچڻ شروع ڪنداسين!

توازن برقرار رکڻ گهرجي جيڪي ماڻهو صرف روحاني پهلوءَ تي ڌيان ڏئي مادي زندگي کي نظرانداز ڪن ٿا، انهن کي پنهنجو ذهني توازن وڃائڻ جي سزا ڏني ويندي آهي.

مادي فرض تمام اهم آهن ۽ سماجي، قومي ۽ بين الاقوامي فرضن سان لاڳاپيل آهن ذهني فرض مادي فرض کان مٿانهون آهي، ۽ روحاني ۽ اخلاقي فرضن کي ترجيح ڏني وڃي ذهن کي ننڍين عادتن کان آزاد ڪرڻ گهرجي جيڪي هڪ شخص کي مادي معاملن سان تمام گهڻو پريشان ڪن ٿيون.

پنهنجي ذهانت ۽ لڪيل طاقتن جي ذريعن کي اجاگر ڪريو، ۽ اندروني اطمينان جي مسڪراهٽ کي مسڪرايو جيڪو ڪو به توهان کان ڪسي نٿو سگهي.

هي دنيا ٻن قوتن جي هٿ ۾ آهي: نيڪي جي قوت ۽ بدي جي قوت جيڪو به نيڪي کي پنهنجو رهنما ۽ سرپرست بڻائيندو ان جا سٺا ڏينهن ۽ خوشگوار زندگي هوندي، ۽ جيڪو به بدي کي پنهنجو رستو ڏيکارڻ ۽ پنهنجي جذبن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي اجازت ڏيندو ان جو نصيب ڏک ۽ مصيبت هوندو.

گهڻن ماڻهن لاءِ اهم لفظ "مان" آهي، پر روحاني ماڻهو ٻين کي ائين سوچيندا آهن جيئن اهي پاڻ کي سوچيندا آهن.

جيڪي صرف پاڻ بابت سوچين ٿا، اهي ٻين جي دشمني ۽ دشمني پاڻ تي آڻين ٿا، جڏهن ته جيڪي ٻين بابت سوچين ٿا ۽ انهن جي جذبات کي محسوس ڪن ٿا، اهي ڏسندا آهن ته ٻيا به انهن بابت سوچين ٿا ۽ انهن سان همدردي ڪن ٿا.

انسان جي حيثيت ۾ هن دنيا ۾ اچڻ جو سبب ڄاڻڻ کان سواءِ پيدا ٿيڻ، جيئڻ ۽ مرڻ پاڻ جي توهين آهي.

پنهنجي خالق کي وسارڻ جو مطلب آهي وجود جي مقصد کي نه سمجهڻ، جڏهن ته ان بابت سوچڻ ۽ خلوص دل سان سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي خواهش وقت سان گڏ ڪيترائي روحاني فائدا ۽ برڪتون آڻيندي آهي.

مادي ملڪيت ۽ دولت حاصل ڪرڻ ڊپريشن ۽ غم جي خلاف ڪا به ضمانت ناهي. هڪ ڏينهن ايندو جڏهن هڪ ماڻهو بيوس ۽ بي وس محسوس ڪندو، قسمت جي هٿن ۾ هڪ راند؛ پوءِ انهن کي احساس ٿيندو ته صرف خدا ئي انهن جو سهارو، انهن جو تحفظ ۽ انهن جي محفوظ پناهه گاهه آهي.

هر ڀيري جڏهن توهان ڪنهن شاندار نظاري يا عجيب مخلوق کان حيران ٿيو ٿا، ته پنهنجون اکيون بند ڪريو، اندر ڏانهن رخ ڪريو، ۾ ان جي الاهيءَ سرچشمي تي غور ڪريو.

انسان صرف تخليق جي پويان لڪيل الاهي ڪارخاني مان نڪرندڙ ڳري شين کي ڏسي ٿو، ۾ جيڪڏهن هو ڪارخاني ۾ داخل ٿي سگهي ٿو، ته هو ڏسندو ته هن دنيا ۾ هر شيءِ ڪهڙي شاندار طريقي سان وجود ۾ اچي ٿي.

* * *

مون توهان کي درخواست ڏني.

هر صبح جو مان پنهنجو جسم، پنهنجو ذهن، ۾ هر صلاحيت جيڪا مون وٽ آهي، توهان جي لاءِ پيش ڪريان ٿو، لامحدود خالق، توهان جي مرضي مطابق استعمال ڪرڻ لاءِ، ته جيئن توهان منهنجي ذريعي پنهنجو پاڻ کي ظاهر ڪري سگهو.

منهنجي دل جي ڌڙڪن جي تال تي تنهنجي آرزو جا خاموش سر ڳائيندا.

مون کي خبر آهي ته سڀ ڪم توهان جو ڪم آهي ۾ ڪو به ڪم ڏکيو يا گهٽ نه آهي جيستائين اهو توهان کي دوستانه خدمت سان پيش ڪيو وڃي.

روحاني لحاظ کان، مان توهان جي موجودگي کي ڄاڻڻ لاءِ پڇان ٿو، توهان سڀني مخلوقات جو اصل ۾ جوهر آهيو، مون کي توهان کي منهنجي وجود جي هر ايٽم ۾ ڏسڻ ۾ منهنجي هر خيال ۾ توهان کي محسوس ڪرڻ ڏيو.

اي منهنجا مالڪ، اسان جي خوشين جي وهڪرن کي هدايت ڪر ته جيئن اهيءَ پاڻ کي ٿوري وقت جي جنسي خوشين جي ريتي ۾ نه وڃائين.

اسان جي رحم جا ننڍڙا وهڪرا خود غرضي جي ويران ريگستانن ۾ سڪي نه وڃن.

اسان جي جذبات جي اڪيلائي، الڳ ٿيل چينلن کي توهان جي پيار جي لامحدود ڍنڍ سان ملائي ڇڏيو.

اسان جي زندگين جون تنگ دريائون توهان جي برڪتن جي گهڻي برسات سان وسيع ٿين، ته جيئن اهيءَ عاجزي، خود قرباني، ۾ ٻين جي جذبات لاءِ خيال جي وسيع، وسيع ميدانن کي پار ڪري سگهن، ته جيئن اهي آخرڪار، مڪمل پاڪائي سان، توهان جي عظيم سمنڊ ۾ داخل ٿي سگهن.

الاهي شعور، پنهنجي آسماني نعمت سان، جادوئي ڪيميا آهي جيڪا فوري طور تي ناخوشگوار زميني زندگي جي ڳري اڳواٽي کي هميشه تجديد ٿيندڙ خوشي جي چمڪندڙ سون ۾ تبديل ڪري ٿي.

جڏهن پريشان خيالن جو مٽيءَ نهڻ شروع ٿئي ٿو، ته خدا جي طاقت شعور جي صاف، پاڪ پاٽيءَ ۾ ظاهر ٿيڻ شروع ٿئي ٿي.

* * *

ابدي آواز مون کي نرم ۾ گهٽ لهجي ۾ مخاطب ڪندي چيو:

"مون توهان جي سڄي عمر جي ننڊ ۾ توهان جي ڪنن ۾ چيو آهي: 'جاڳو!' ۽ هاڻي توهان پنهنجي ننڊ ڇڏي ڏني آهي؛ مان توهان کي چوان ٿو: پنهنجن پائرن کي جاڳايو، مون سان گڏ ڪم ڪريو، ته جيئن سڀئي منهنجو ڪلام ٻڌن."

تنهنڪري مون واعدو ڪيو، چيو:

"مان توهان جي سڏ کي پکيڙڻ ۾ توهان جي پيغام کي ڦهلائڻ جي پوري ڪوشش ڪندس، ۽ جڏهن مان پنهنجي دنياوي شڪل ڇڏيندس، ته مان توهان جي موجوده آواز کي هم آهنگ دلين تائين پهچائڻ لاءِ قرض وٺندس:"

سندس روحاني تسلي جا الاهي گيت ٻڌو، چاڪاڻ ته هو هميشه توهان کي سڏيندو رهي ٿو.

مان پنهنجن سيني بيشمار پائرن ۾ پيئرن جو انتظار ڪندس؛ جيئن اهي خود علم جي برڪت واري مقصد ڏانهن هڪ ڏگهي، ڏگهي جلوس ۾ آهستي آهستي هلندا، ۽ (ابديت کان وسوسو) ذريعي مان انهن سان سرگوشي ڪندس:

"منهنجا پائرو، جاڳو، ۽ اچو ته سندس آواز جي پيروي ڪريون جيڪو اسان کي مسلسل سڏي ٿو، ۽ اچو ته گڏجي آسماني گهر ڏانهن موٽون"

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خواهش ۾ الاهي محبت جي تسبيح تي خدا جو نالو ڳائڻ گهرجي، ۽ اها ئي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي.

ٿڌي دل ۾ پٽڪندڙ ذهن سان خدا جو نالو وٺڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي جڏهن ڪو دعا گهري ٿو، ته سندس دل ۽ دماغ خدا جي محبت سان پرجي وڃن.

* * *

دنيا جي رغبت کان منهن موڙڻ ۽ دنياوي خواهشن کي ڇڏي ڏيڻ ڪا منفي حالت ناهي، پر هڪ مثبت حالت آهي. اهو ڪجهه به ناهي پر ناخوشي جي ترڪ ڪرڻ آهي، ۽ ڪجهه به ناهي پر مصيبت جي سرنڊر ڪرڻ آهي.

زاهد ڪي قرباني جي رستي جي طور تي نه سوچڻ گهرجي، ان جي برعڪس، اهو هڪ برڪت وارو سيڙپڪاري آهي، اهڙي طرح جو اسان جي خود نظم و ضبط تي خرچ ڪيل ٿوري رقم لکين روحاني ڊالر پيدا ڪندي. ڇا اهو عقلمندي ناهي ته اسان پنهنجي وقتي ڏينهن جا سون جا سڪا دائمي نعمت جي بادشاهي خريد ڪرڻ لاءِ خرچ ڪريون؟

اسان کي پاڻ کي ان پاڪ، گهري احساس ۾ غرق ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان جي اندر ۾ اپرندو ۽ ڦڙڪندو آهي جڏهن اسان خدا جي تخليق جي عجائبات تي نظر وجهون ٿا. هي خوبصورتي جي عينڪ ذريعي خدا کي ڄاڻڻ جو طريقو آهي.

جيڪو نيڪ ڪم ڪري ٿو، جيتوڻيڪ صرف تقليد سان، ان کي نيڪيءَ جي تازگي ۽ پرڪشش خوشبوءِ ۾ ساهه کڻڻ جو موقعو ملي ٿو، جيڪو کيس وڌيڪ ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو پر جيڪو ڄاڻي واڻي ٻين جي نقل ڪندي برائي ڪم ڪري ٿو، اهو لازمي طور تي برائي جي ناگوار ۽ ناگوار بوءَ سان لاڳاپيل هوندو.

* * *

ڪنهن جي به شخصيت توهان جهڙي ناهي، ڪنهن جو چهرو به ساڳيو ناهي، ڪنهن جو به روح توهان جهڙو ناهي، خدا توهان کي منفرد طور تي پيدا ڪيو آهي، ۽ ڪو به توهان جهڙو ناهي.

هڪ شخص کي جيڪو مواد پڙهي ٿو ان مان جوهر ڪڍڻ گهرجي ۽ ان مواد مان عملي فائدو حاصل ڪرڻ گهرجي.

پيس پراڊڪٽ کي روزمره جي زندگي ۾ استعمال لاءِ زندگي جي تجربي واري ڪارخانن ۾ تيار ڪري سگهجي ٿو.

امن سڀني نفسياتي بيمارين جو علاج آهي جيڪي پاڻ تي ضابطو رکن ٿا، ڇا اهو ڪائڻ، رويي، يا ازدواجي رشتن ۾ آهي، ۽ جيڪي ايماندار، قابل اعتماد ۽ ڪفايت شعار آهن، اهي ئي سچي امن مان لطف اندوز ٿين ٿا.

امن خدا جي قانونن ۽ ڪائنات جي قانونن سان هم آهنگيءَ ۾ ملي سگهي ٿو جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، سڪون حاصل ڪن ٿا، نيڪي ڪرڻ ۾ خوش ٿين ٿا، ۽ ان تي سوچين ٿا ۽ غور ڪن ٿا، اهي ئي آهن جيڪي امن حاصل ڪن ٿا.

نرم نسواني جذبن سان ڀريل ماءُ خدائي رحمت جي علامت آهي.

الاهي سڪون ۽ اندروني روحاني ڪاميابين جو ڦل روزاني مراقبي جو هڪ قدرتي ميوو آهي ۽ هڪ خوشي آهي جيڪا دنيا جي خزانن ۽ دولت کان وڌيڪ گهري ۽ گهري آهي.

جڏهن توهان هن سچائي کي سمجهندا، ته توهان خوشن مان سڀ کان وڌيڪ خوش ۽ اميرن مان سڀ کان وڌيڪ امير ٿيندؤ. مادي دولت صرف هن

زمين تي استعمال ڪري سگهجي ٿي؛ ان ڪي ايندڙ دنيا □ استعمال نٿو ڪري سگهجي پر غور و فڪر جي ڪاڻ مان نڪتل الاهي نعمت جو سون هڪ برڪت وارو □ هميشه تجديد ٿيندڙ ذاتو آهي، ٻنهي جهانن □ فائديمند □ هميشه لاءِ لازوال.

* * *

روح جي جاڳڻ □، رنگ روشن ٿي ويندا آهن، آواز □ مٺي گونج هوندي آهي، احساس وڌيڪ نازڪ هوندو آهي، روح خلا □ پنهنجي وسعت محسوس ڪندو آهي، ذهن ٻين مان نڪرندڙ وائبريشن کان واقف ٿيندو آهي، □ زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ جي صلاحيت وڌي ويندي آهي.

* * *

ماڻهو زندگي □ ڪجهه شين ڪي ڇڏڻ جي خيال بابت شڪايت ڪندا آهن، پر حقيقت □، اهي ڪيترين ئي قيمتي شيون ڇڏي ڏيندا آهن، جن مان گهٽ □ گهٽ ذهني سڪون آهي. اهي ڪڏهن ڪڏهن پاڻ ڪي پئسي لاءِ به قربان ڪري ڇڏيندا آهن، جيڪو عارضي □ فاني آهي. دولت ڪنهن شخص کان کسي سگهجي ٿي، يا ان کان کسي سگهجي ٿي، جڏهن اهي هن دنيا مان هليا وڃن □ ان ڪي پاڻ سان گڏ نه کڻي وڃن. پئسي جي حقيقي قيمت ان ڪي فائديمند ڪوشش تي خرچ ڪرڻ □ پاڻ ڪي □ ٻين ڪي اهڙي طريقي سان خوشي ڏيڻ □ آهي جيڪو خدا □ پنهنجي ضمير ڪي خوش ڪري.

دنيا قدرتي □ انساني طوفانن سان ڀريل آهي، □ خدا هن دنيا جي طوفانن، طوفانن □ برائين کان مضبوط ڍال □ محفوظ پناهه گاهه آهي.

جتي به خدا آهي، اتي ڪو به خوف يا غم ناهي. سچو مومن زندگي جي جنگ □ واقعن جي جدوجهد □ مضبوط □ فخر سان بيٺو آهي، يقين رکي ٿو ته خدا هن سان گڏ آهي، هن ڪي نقصان کان بچائيندو آهي □ هڪ لمحي لاءِ به هن ڪي نه ڇڏيندو آهي. اهڙي طرح، خوف هن جي دل مان ختم ٿي ويندو آهي □ يقين قبضو ڪري وٺندو آهي، هڪ اهڙو تحفظ جيڪو لاڳو نٿو ڪري سگهجي.

* * *

جيڪڏهن توهان سندس جواب چاهيو ٿا:
هن جواب ڏنو يا نه
ڪيس سڏڻ جاري رکو
مسلسل دعائن جي حرم □ پنهنجون دعائون جاري رکو.
هو اچي يا نه،
يقين رکو ته هو توهان جي ويجهو □ ويجهو ٿي رهيو آهي.
پنهنجي دل جي هر خواهش سان
هو توهان جي درخواست پوري ڪري يا نه،

هن سان پيار ڏيکارڻ جاري رکو
جيتوڻيڪ هو جواب نه ڏئي
بلڪل جيئن توهان توقع ڪندا،
يقين رکو ته هو نرميءَ سان جواب ڏيندو.
۽ گهري اوندهه ۾، توهان جون دعائون
زندگي، موت ۽ درد جي ناچ جي وچ ۾
جيڪڏهن توهان هن کي سڏيندا رهو ٿا
سندس خاموشي توهان کي غمگين ڪرڻ کان سواءِ
توهان کي سندس جواب ملندو.
* * *

اچو ته هڪ اهڙي متحد دنيا جي تعمير لاءِ ڪم ڪريون، جنهن ۾ هر قوم هڪ مفيد ميمبر هجي، جنهن جي رهنمائي خدا جي طرفان بيدار انساني ضمير ذريعي ڪئي وڃي.

اسان جي دلين ۾، اسان سڀ پاڻ کي خود غرضي ۽ نفرت کان آزاد ڪرڻ جي مشق ڪري سگهون ٿا.

اچو ته سڀني قومن جي وچ ۾ هم آهنگي لاءِ دعا ڪريون، ته جيئن اهي هڪ نئين، شاندار تهذيب جي دروازن مان هٿ ۾ هٿ ڏئي هلي سگهن.

مخلص، دل وارا ۽ مٺا لفظ پياسي روحن لاءِ تازگي ڏيندڙ امرت وانگر آهن. اهڙا لفظ هر هنڌ ۽ هر وقت گهربل ۽ گهربل آهن.

سخت، ناگوار ۽ ڏکوئيندڙ لفظن جي حوالي سان، اهي ٻين جي روحن لاءِ موتمار ۽ انهن جي اندروني سڪون لاءِ تباهه ڪندڙ آهن. اهي دوستي جي عمارت ۾ هڪ تباهي ڪندڙ گولو ۽ هڪ باهه آهن جيڪا محفوظ ۽ محفوظ گهرن کي ساڙي ڇڏيندي آهي.

ماڻهوءَ کي گهرجي ته سخت لفظن کي هميشه لاءِ پنهنجي چپن کان پري رکي ۽ پنهنجي زندگي کي مصيبت ۽ اوچتو جدائي کان محفوظ بڻائي.

مهربان لفظ دوستن ۽ دشمنن جي دلين ۾، برادرين، عبادت جي جڳهن، آفيسن، ڪم جي جڳهن، ۽ هر هنڌ خوشي پيدا ڪن ٿا. ماڻهو اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا جڏهن ڪو ڏکيو، اداس ماڻهو انهن کي ڇڏي وڃي ٿو ۽ هڪ مخلص، فصيح، مهربان ۽ نرم دوست کي ڏسي خوش ٿين ٿا.

جڏهن توهان پنهنجي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا ۽ خدا جي طرفان آسان ڪيل شين تي مطمئن هوندا، ته توهان روح ۾ امير ۽ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنيا لاءِ بيتاب آهن ۽ ان جي مال غنيمت لاءِ لالچي آهن.

خدا مختلف تهذيبن، ذهنيتن ۽ قوميتن جي ميلاپ ذريعي پنهنجي سچائي کي ظاهر ڪندي صحيح زندگي گذارڻ جي فن کي ترقي ڏيڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو.

ڪابه قوم پاڻ ۾ مڪمل ناهي، ۽ سڀني قوميتن جي بهترين خوبين جو ميلاپ اسان کي متوازن زندگي گذارڻ ۽ ڪامياب زندگي گذارڻ جي فن ۾ بهترين بصيرت فراهم ڪندو. اهو قابل ذڪر آهي ته سڀئي عظيم شخصيتون تهذيبي ڪاميابي جي چوٽي تي پهتيون ۽ پنهنجي زندگين ۾ اعليٰ ترين انساني آدرش ۽ اصولن کي مجسم ڪيو.

خدا جو مندر روح جي اندر آهي، انهيءَ مندر جي سڪون ۾ داخل ٿيو ۽ غور و فڪر ۾ ويهو جتي بصيرت جي روشني روح جي قربانگاهه تي چمڪي ٿي، انهيءَ مندر ۾ داخل ٿيو جتي انساني هٿن ڪان ڇُهيو نه ويو آهي، جتي ڪا به پريشاني يا خوف نه آهي.

روحاني اڪيلائي جي سڪون ۾ اچو ۽ توهان خدا جي آواز کي خاموشي جي ٻولي ۾ ٻڌندا، ۽ توهان محسوس ڪندا ته پوشيده ظاهر ٿي چڪو آهي ۽ جيڪو غير حقيقي لڳي ٿو اهو حقيقي ٿي چڪو آهي.

توازن خوبصورت آهي ۽ اسان جي جذبات، سوچن ۽ عملن جو بنياد هجڻ گهرجي، ۽ اهو محور جنهن جي چوڌاري اسان جون زندگيون گردش ڪن ٿيون.

عظيم روح پنهنجو اطمينان ۽ سڪون برقرار رکندا آهن، جيڪو انهن کي زندگي جي آزمائشن ۽ مصيبتن مان گذرڻ ۾ مدد ڪندو آهي بغير انهن جي عقل يا توازن وڃائڻ جي.

خدا هر هنڌ موجود آهي، دنيا کي منظم ڪري ٿو ۽ لامحدود مدارن ۾ ڪهڪشائن جي رهنمائي ڪري ٿو ۽ انسان، جيڪو سندس صورت ۾ پيدا ٿيو آهي، ان ۾ پڻ پنهنجي زندگي کي منظم ڪرڻ ۽ ان جي سرگرمين کي بغير ڪنهن پريشاني يا پريشاني جي هم آهنگ ڪرڻ جي صلاحيت آهي.

اسان کي هميشه ٻين کي پيار، نيڪ خواهشن ۽ امن جا خيال موڪلڻ گهرجن.

مراقبي جي جوڙجڪ ۾، جتي بصيرت جي روشني روح جي قربانگاهه تي مسلسل چمڪي ٿي، اتي ڪا به پريشاني، ڪو به ڏڀاءُ، ڪو به ڏڀاءُ، ڪو به گهٻراهٽ ناهي، پر ان جي بدران سڪون، سڪون، خود اعتمادي، ۽ سچي خوشي آهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي خود غرضي جي شيطانن تي قابو پائڻ ۾ مدد ڪر جيڪي ماڻهن ۾ ورهاست ۽ اختلاف پيدا ڪن ٿا ۽ روحن کي نيڪي ۽ هم آهنگي جي محبت ۾ گڏ ٿيڻ کان روڪين ٿا.

سپئي سٺا ڪم خدا وٽ قابل قبول آهن جيستائين اهي روحاني شعور سان ڪيا وڃن. مادي ڪم اهي آهن جيڪي خالص خود غرضي جي ڪري متاثر ٿين ٿا. مادي ۽ روحاني ڪم جي وچ ۾ رڪاوٽ کي ٽوڙڻ گهرجي. صحيح مقصد سان ڪيل سپئي ڪم پاڪ آهن ۽ روح کي نجاست ۽ آلودگي کان پاڪ ڪرڻ ۾ مدد ڪن ٿا.

پنهنجن ساٿين کي احتياط ۽ سوچي سمجهي چونڊيو انهن سان مخلص دوست بڻجو، پر هميشه ڪجهه فاصلو برقرار رکو، ۽ باهمي احترام کي توهان ۽ انهن جي وچ ۾ ڪڙي بڻجو انهن سان شرافت جون حدون نه پار ڪريو.

پين سان گڏ رهڻ آسان آهي، پر جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته انهن جو پيار ۽ احترام توهان لاءِ برقرار رهي، ته توهان کي هن صلاح تي عمل ڪرڻ گهرجي.

* * *

دعا، مراقبي ۽ ايمان ذريعي، انسان کي روحاني هدايت ملي ٿي، ۽ ڪو به ماڻهو هن اندروني هم آهنگي کان سواءِ امن ۽ سڪون ۾ نٿو رهي سگهي. تنهن هوندي به، خواهشن، خواهشن، يا عادتن مان پيدا ٿيندڙ جواز تي پروسو ڪرڻ بدران، خدا کان سڌو سنئون هدايت حاصل ڪرڻ لاءِ، وجداني علم ۽ گهري سمجهه جي ضرورت آهي.

ڇاڻو ته جيڪو ڪجهه توهان حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ۽ ان کان به وڌيڪ، خدا ۾ توهان جي انتظار ۾ آهي.

هڪ شام، استاد پرماهينس شاگردن کي چيو:

"ملڪيت منهنجي لاءِ ڪا به معنيٰ نٿي رکي، پر دوستي تمام قيمتي آهي سچي پائيچاري ۾، ماڻهو دوستن جي دوست جي سچي جهلڪ ڏسي ٿو: خدا"

پوءِ هن وڌيڪ چيو: "ڪنهن دوست کي دوکو ڏيڻ يا ڪنهن انسان کي خيانت ڏيڻ کان بچو، ڇاڪاڻ ته اهو خدائي انصاف جي قانون موجب سپ کان وڏن گناهن مان هڪ آهي"

* * *

وڌيڪ ذهني طاقت پيدا ڪريو ان طاقت کي وڌايو ته جيئن، ڪجهه به ٿئي، توهان زندگي جي جنگ ۾ بهادر وانگر ثابت قدم رهي سگهو ۽ سپني چئلينجن کي منهن ڏئي سگهو.

جيڪڏهن توهان خدا سان پيار ڪريو ٿا، ته توهان کي ايمان رکڻ گهرجي ۽ جڏهن آفتون، مصيبتون ۽ آزمائشون اچن ٿيون ته برداشت ڪرڻ ۽ ثابت قدم رهڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

مايوس نه ٿيو ۽ نه ئي درد کان ڊڄو، پر پنهنجي ذهن کي مثبت ۽ مضبوط رکڻ لاءِ ڪم ڪريو.

جڏهن توهان روحاني وجد جي اصل مقدار جو مزو چکو ٿا، ته توهان ڏسندا ته پيو ڪو به تجربو ان جي مقابلي ۾ نٿو اچي سگهي.

والدين کي هميشه پنهنجي ٻارن ۾ روحاني شعور پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، انهن کي مراقبو ۽ شعوري سمجهه سيکاريندي ته جيئن اهي فريب ۾ ڪوڙي خوشين جي باهه سان کيڏڻ جي لالچ ۾ نه اچن.

جڏهن الاهي خوشي لهندي آهي، منهنجو ساهه پرسڪون ٿي ويندو آهي، ۽ منهنجو روح اُڏامي ويندو آهي، هڪ ئي وقت هزارين نندن جي خوشي جو تجربو ڪندي، تڏهن به مان پنهنجا عام حواس نه وڃايان ٿو. هي ڪائناتي تجربو انهن لاءِ مخصوص آهي جيڪي شعور جي اعليٰ ترين حالت حاصل ڪرڻ لاءِ گهري ڪوشش ڪن ٿا.

* * *

دل جي اک:

هر ماڻهو مختلف درجي تائين اندروني اک يا بصيرت جي طاقت جو مظاهرو ڪري ٿو. اهو سڪون ۽ سڪون جي افق مان نڪرندو آهي، شين ۽ ماڻهن بابت صحيح ۽ قابل اعتماد ڄاڻ ڏيندو آهي بغير ڪنهن تخميني ثبوت يا حسي ثبوت جي ضرورت جي؛ اهو اسان پنهنجن تجربن مان ڄاڻون ٿا.

سچي بصيرت هڪ پرسڪون ۽ مخلص احساس جي طور تي ايندي آهي، جذباتي پريشانين ۽ بيچيني شڪن کان الڳ. هي بصيرت هڪ اندروني آواز يا دل جي سرگوشي جي طور تي ظاهر ٿئي ٿي، ۽ حقيقي اندروني هدايت ۽ لاشعور جي گمراهه ڪندڙ آوازن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ تمام ضروري آهي.

سچي بصيرت (وجدان) ڪو سخت عقيدو نه آهي پر سچائي جي سڌي سمجهه آهي ۽ تخليقي سوچ غير معمولي مزاجن جو بهترين ترياق آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو منفي يا بيچيني واري حالت ۾ هوندو آهي ته مزاجي رجحان شعور تي قبضو ڪري وٺندا آهن. جڏهن ذهن مثبت خيالن کان خالي هوندو آهي، ته ان جو مالڪ اداس ۽ پريشانين سان پريل ٿي ويندو آهي ۽ ڊپريشن ۽ پريشاني سان، شيطان ان شخص جي خيالن ۾ مهمان بڻجي ويندو آهي، ميزبان تي مڪمل ڪنٽرول ڪندو آهي!

تنهن ڪري، منهنجا دوست، تخليقي خيالن کي ترقي ڪرڻ تي ڪم ڪريو جڏهن توهان هٿ جي ڪم ۾ مصروف نه آهيو، ته پنهنجي ذهن ۾ ڪجهه تخليقي ڪريو ان کي مصروف رکو ته جيئن ڊپاءُ ۽ پريشاني ۾ غرق ٿيڻ جو وقت نه بچي.

دوستيون اسان جي روحن کي مطمئن نه ٿيون ڪن جيستائين اهي خدا لاءِ گڏيل محبت □ جڙيل نه هجن. پين ڪان سمجهه □ دوستيءَ جي اسان جي خواهش، حقيقت □، روح جي پنهنجي سرچشمي: خدا سان اتحاد جي خواهش آهي.

جيترو وڌيڪ اسين پاهرين شين ذريعي ان خواهش کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، اوترو ئي گهٽ اسان کي اعليٰ ساٿي ڳولڻ جو امڪان هوندو آهي.

جيڪڏهن توهان وٽ مضبوط ذهن آهيءَ □ توهان بيحد عزم پيدا ڪيو ٿا، ته توهان پنهنجي تقدير کي ڪنٽرول ڪري سگهو ٿا پهرين ننڍن معاملن □ پنهنجي ذهنيءَ طاقت کي جانچڻ جي ڪوشش ڪريو، □ ان کي مضبوط ڪرڻ لاءِ ڪم ڪريو ته جيئن ڪيتريون ئي عظيم شيون حاصل ڪري سگهجن. مون پنهنجي زندگي □ اهو تجربو ڪيو آهي، □ مان يقين سان چوان ٿو.

غلط ڪم کان بچڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته غلط ڪم کي سڃاڻڻ لاءِ صحيح فيصلو ڪيو وڃي □ اهو نه ڪرڻ جو عزم ڪيو وڃي.

هڪ غلط بڻي سان وڙهڻ سان صحيح پيدا نٿو ٿئي جهالت انسانيت جي سچي دشمن آهي □ ان کي هن دنيا مان نيڪالي ڏيڻ گهرجي.

اسان وٽ هن دنيا □ خوشحالي، خوشي □ مڪمل انصاف جي دور کي شروع ڪرڻ لاءِ هر شيءِ موجود آهي. واحد رڪاوٽ انساني خود غرضي آهي، جيڪا هن کي ناممڪن بڻائي ٿي. خوفناڪ □ ناانصافي مصيبت انساني خود غرضي □ پين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ ذاتي مفاد جي حصول جي ڪري پيدا ٿئي ٿي.

* * *

آرڪائيوز مان: نفرت جو فصل

نسي □ ذاڪر هڪ ٻئي کان نفرت ڪندا هئا. انهن جي وچ □ جهيڙو تڏهن شروع ٿيو جڏهن اهي اسڪول □ ننڍا شاگرد هئا، □ جڏهن اهي وڏا ٿيا، ته انهن سان دشمني وڌي وئي □ اهيءَ جوتا وڪڻڻ جي ڪاروبار □ حريف بڻجي ويا.

هڪ پيري، انهن شادي □ چوڪري جي هٿ لاءِ مقابلو ڪيو، □ جيئن ته ناصي ذاڪر کان ٿورو وڌيڪ طاقتور هو، هن ڪيس سخت مار ڏني □ بي هوش ڪري ڇڏيو. جڏهن ذاڪر هوش □ آيو، ته هو شرم، افسوس □ نفرت سان پريل هو ته هن سان ڇا ٿيو هو.

سالن کان پوءِ، ذاڪر ڪم ڪرڻ □ رهڻ لاءِ شهر منتقل ٿيڻ جو فيصلو ڪيو.

ناسي جيڪو ٿيو هو اهو وساري چڪو هو، پر ذاڪر پنهنجي يادگيري مان ان ذلت ۽ شرمندگي کي ختم نه ڪري سگهيو جيڪا ناسي کيس ڏني هئي، تنهن هوندي به، هو ورجائيندو رهيو ۽ پاڻ سان تصديق ڪندو رهيو، "مان ناسي کي معاف ڪندس ۽ مون کي سندس منهنجي خلاف ڪيل ڏوهه ياد نه رهندو".

پر ڪيترن ئي مهينن کان پوءِ، ذاڪر کي احساس ٿيو ته معافي جي پنهنجي روزاني يقين ڏيارينديءَ، هو اندر ئي اندر بدلو وٺڻ چاهيندو هو، ۽ هو بدلي جي پنهنجي پياس کي پورو ڪرڻ لاءِ ساڳئي قسم جي وار ڪرڻ جي موقعن جي انتظار ۾ هو.

ڪجهه دير کان پوءِ، ناسي کي هڪ عجيب ڇڪ محسوس ٿي جيڪا کيس شهر ڏانهن ڇڪي رهي هئي جتي سندس پراڻو حريف، ذاڪر، منتقل ٿي چڪو هو. هن کي ڪو شڪ نه هو ته ڪجهه ٺيڪ وارو آهي. بهرحال، ذاڪر کي شهر ۾ ناسي جي موجودگي جي خبر هئي ۽ هن جي حرڪتن جي احتياط سان نگراني ڪرڻ لڳو.

هڪ شام، ناسي سير لاءِ ويو ۽ "تازي هوا جي خوشبوءِ" لاءِ، جيتوڻيڪ موسم اداس ۽ برساتي هئي.

جڏهن هو هڪ ويران رستي تي اڪيلو هلي رهيو هو، ته هو هڪ ڪليل هوا واري گودام جي سامهون کان گذريو، جڏهن ته ذاڪر چوري ۽ احتياط سان سندس پٺيان لڳو، ۽ جڏهن موقعو مليو، ته هن حساب ڪتاب کي مرڪب سود سان حل ڪرڻ جو فيصلو ڪيو.

خوشيءَ ۾، هن ڏٺو ته هڪ مضبوط ٽائل اسٽور هائوس جي ڇتين مان هڪ تان ڪري پئي هئي، تنهن ڪري هن ان کي پڪڙيو ۽ پنهنجي اڳوڻي حريف جي مٿي تي زور سان وار ڪيو، ان کي زمين تي اڇلائي ڇڏيو، ۽ ناسي کي سندس موجودگي جي خبر نه هجڻ جي ڪري واپس هليو ويو.

ڪلاڪن کان پوءِ، مينهن بند ٿي ويو، ڪڪر صاف ٿي ويا، ۽ ڇت جي چوٽيءَ تي هڪ سوراخ مان چنڊ جي روشني ظاهر ٿي، ناسي جاڳيو ۽ پاڻ کي زمين تي پيو ڏٺو، تمام گهڻو ڪمزور محسوس ڪري رهيو هو.

هن ڳولڻ جي ڪوشش ڪئي ته ڇا ٿيو هو، ۽ جڏهن هن پنهنجي پرسان هڪ ٽائل ۽ ان جي مٿان ڇت ۾ هڪ سوراخ ڏٺو، ته هن اهو نتيجو ڪڍيو ته جڏهن هو گودام سان گڏ هلي رهيو هو، ته سندس بدقسمتيءَ جي ڪري اهو ٽائل ڇت جي چوٽيءَ تان ڪري پيو ۽ سندس مٿي تي ڪري پيو.

هن ڪهاڻي جو اخلاقي مقصد اهو آهي ته انسان ٻين تي ڪيل نقصان کي وساري ڇڏيندا آهن، جيتوڻيڪ انهن جي عملن جا نتيجا ناقابل فراموش هوندا آهن، ۽ انهن عملن جا نتيجا خاموشي سان جهالت جي اونداهي ۾ انهن جو تعاقب ڪندا آهن. جيئن هڪ ڳئون هزارين ٻين جي وچ ۾ پنهنجو ٻچو

ڳولي سگهي ٿي، تيئن اسان جي عملن جا نتيجا پڻ ڏگهي وقت کان پوءِ به اسان کي مسلسل ڳولڻ ۾ اسان جي جڳهه جي نشاندهي ڪرڻ جي طاقت رکن ٿا.

جيڪڏهن ناصي وٽ عقل هجي ها ۽ هو پنهنجي ۽ پنهنجي مخالف ذاڪر جي وچ ۾ تڪرار کي حل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ها ۽ ان واقعي کان پوءِ ان کان معافي گهري ها، ته شايد هو پنهنجي مخالف جي ڪاوڙ کي گهٽائي ها ۽ معاملو ان کان وڌيڪ نه وڌي ها.

پر شيون تبديل نه ٿيون، ۽ خراب نتيجن جا ٻج هڪ اونداهي مستقبل جي پيٽ ۾ وڌا ۽ وڌا، جنهن جو نتيجو هڪ تباهي واري پيدائش تي نڪتو. ناخوشگوار تعجب کان بچڻ لاءِ، ذهن جي مٿيءَ ۾ لڪيل بڇڙن رجحانن جا ٻج ساڙڻ گهرجن، ۽ عمل کان اڳ دور انديشي هجڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته عالمگير قانون اهو حڪم ڏئي ٿو ته انسان پنهنجي عملن جو ميوو کائيندو آهي، ڇاهي اهو سٺو هجي يا بڇڙو، مٺو هجي يا ڪڙو.

اڇو ته ياد رکون ته هر عمل اهڙا نشان ڇڏي ٿو وڃي جيڪي ذهن ۾ رجحانن ۽ رجحانن جي صورت ۾ محفوظ ٿين ٿا. جيستائين انهن سان عقلمندي ۽ هوشياري سان معاملو نه ڪيو وڃي، اهي ممڪن طور تي خطرناڪ نتيجا پيدا ڪندا. جڏهن ته، جڏهن بڇڙن ڪمن جا ٻج حڪمت جي باهه سان ساڙيا ويندا، ته اهي ٻيهر وڌڻ جي قابل نه هوندا.

سياڻي جو نقشو، يا: هڪ مطالبو جيڪو ڪوشش جي لائق آهي

استاد جي تعليمات مان

پرمهانسا يوگانند

جيڪڏهن توهان ڪاميابي جي موقعن جي انتظار ۾ زندگي ۾ بي مقصد گهمندا رهو ٿا، ته گهٽو ڪري اهي موقعا دستڪ نه ڏيندا، ۽ توهان کي ڪاميابي نه ملندي پر جيڪڏهن توهان اهو آهيو جيڪو پنهنجو مستقبل پاڻ ٺاهيندو آهي ۽ پنهنجي هٿن سان پنهنجي سياڻي جو نقشو ٺاهيندو آهي، ته پوءِ پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ ۾ خوش ٿيو، ڇاڪاڻ ته توهان پنهنجي گهربل مقصد تائين پهچڻ جي تمام ويجهو آهيو.

ڪامياب نقشو ٺاهڻ لاءِ، توهان کي سڀ کان پهريان ۽ سڀ کان اهم طور تي پنهنجي مقصد جي وضاحت ڪرڻ گهرجي ڪاميابي توهان لاءِ ڇا مطلب آهي؟ توهان ڪاميابي مان ڇا

چاهيو ٿا؟ جيڪڏهن توهان جو جواب شهرت، دولت، يا خود غرض مادي خواهشن جي پوري ٿيڻ آهي، ته پوءِ توهان خوفناڪ مايوسي ۽ مڪمل ناڪامي ڏانهن وڃي رهيا آهيو.

سڀ کان وڏيڪ ناڪام ماڻهو اهي آهن جن جا نالا هر ڪنهن جي چپن تي آهن، جن وٽ اها صلاحيت آهي ته اهي جيڪو به پسند ڪن ۽ حاصل ڪن - مادي معيارن جي مطابق - هر شيءِ جيڪا انهن جي روح چاهي ٿي، پر ان جي باوجود انهن وٽ خوشي ناهي! پوءِ ڇو ساڳئي بند رستي تي هلندا رهو؟

شهرت ۽ سٺي قسمت حقيقي ڪاميابي جا ميوا ٿي سگهن ٿا، پر اهي ڪاميابي جو جوهر نه آهن، ۽ نه ئي اهي سڀ کان اهم خوبيون آهن. حقيقت ۾، اهي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ بلڪل ضروري نه آهن.

پوءِ مقصد ڇا آهي؟ زندگيءَ مان ڇا ڳولڻ گهرجي؟ هڪ مقصد آهي جيڪو حاصل ڪرڻ ۽ ڪوشش ڪرڻ جي لائق آهي: خوشي ان لاءِ هر لمحي مان زندگيءَ جي لڪيل خزانن کي ڪڍڻ ضروري آهي، انهن لاءِ جيڪي ڳولا ۾ ماهر آهن ۽ ڄاڻن ٿا ته اهي خزانا ڪٿي آهن.

۽ ڄاڻو، اي خوشي جي ڳولا ڪندڙ، جيڪڏهن توهان پنهنجو ڌيان پنهنجي ڏينهن تائين محدود ڪيو

۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي ڏينهن کي پنهنجن مهربان لفظن، فائديمند عملن ۽ سٺن خيالن سان مالا مال ڪيو ٿا

توهان جو ڏينهن توهان جو وفادار دوست ۽ توهان جو سونهري موقعو هوندو.

توهان جو پاسپورٽ ۽ ويزا ڪاميابي سان پريل هڪ اميد افزا ۽ روشن مستقبل ۾ توهان جي داخلا هوندو.

تنهن ڪري، پنهنجي مستقبل جي نقشي سازي ۾ ايندڙ قدم اهو آهي ته پنهنجي زندگيءَ جي هر ڏينهن جي مواد کي احتياط سان ڏسو ۽ ان کي برقرار رکو جيڪو فائديمند ۽ مثبت آهي جيڪڏهن توهان اهو ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيو ٿا، ته پوءِ توهان کي وقفو وٺڻ گهرجي ۽ جائزو وٺڻ گهرجي.

ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ، هيٺين اهم عنصرن تي غور ڪرڻ گهرجي، جن کان سواءِ ڪاميابي حاصل نه ٿي سگهي:

جڏهن توهان صبح جو جاڳندا آهيو، ته فوري طور تي بستري مان نه ٽپو ڏيو ڏينهن جون سرگرميون شروع ڪريو.

پنهنجي سڄي جسم کي ڪيترائي ڀيرا تنگ ڪريو آرام ڪريو ته جيئن آهستي آهستي پنهنجي توانائي حاصل ڪري سگهو. پنهنجي روزاني معمول کي شروع ڪرڻ کان اڳ، ڪجهه وقت ڪڍي پاڻ کي يقين ڏياريو ته هي توهان جي زندگي جو بهترين ڏينهن هوندو. پاڻ کي يقين ڏياريو ته ڪجهه به ٿئي، توهان جو ڏينهن هن طرح گذرندو. دعا مراقبي سان شروعات ڪرڻ توهان جي يقين کي مضبوط ڪندو توهان کي گهربل طاقت ڏيندو.

پنهنجي زندگي کي آسان بڻايو

زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ انساني ايجادن تي ڀروسو نه ڪريو جيڪڏهن توهان پاڻ کي عارضي خوشين تائين محدود رکندؤ، ته توهان چڙچڙا، پريشان موڊي ٿي ويندا. ٽيليويزن، دير رات جي گڏجاڻين ضيافتن سان مسلسل وابستگي جي ڪا ضرورت ناهي - اهي سماجي رسمون بڻجي ويون آهن جيئن ڪنهن هڪ ڀيرو چيو هو - سندس لفظ ڪيترا سچا آهن - اهو اسان جو ڪم ناهي جيڪو اسان کي ماريندو آهي، پر اسان پنهنجو فارغ وقت ڪيئن گذاريون ٿا! جيڪڏهن توهان ان کي آسان بڻايو پاڻ کي سماج سان نه ڳنڍيو ته توهان وڌيڪ جيئندا زندگي مان وڌيڪ لطف اندوز ٿيندا. ننڍين شين ملندڙ خوشين کي ڳوليو.

پنهنجي بهترين صلاحيت سان هٿ موجود ڪم کي مڪمل ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪريو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي موجوده نوڪري کان مطمئن نه آهيو، ته پريشاني بي ترتيب ڪارڪردگي ڪجهه به تبديل نه ڪندي. صورتحال کي مثبت رويي سان منهن ڏيڻ جي ڪوشش ڪريو، اهو ڪجهه به هجي، ٻن شين مان هڪ ٿيندي: يا ته توهان کي خبر پوندي ته توهان هڪ قيمتي موقعو وڃائي ڇڏيو

آهي، يا هڪ نئون دروازو اوچتو ڪليل هوندو، جيڪو توهان کي داخل ٿيڻ ۽ هڪ اهڙي نوڪري ڳولڻ جي اجازت ڏيندو جيڪو توهان جي ضرورتن کي بهتر طور تي پورو ڪري ۽ توهان جي اميدن کي پورو ڪري.

زندگي ڏيڻ ۽ وٺڻ جو هڪ مسلسل عمل آهي.

متوازن رهو ته جيئن توهان جيڪو ڏيو ٿا ان کان وڌيڪ نه وٺو، ۽ نه ئي پاڻ کي وٺڻ کان سواءِ ڏيڻ تائين محدود رکو.

پنهنجي نظر کي وسيع ڪريو

ٻين جي زندگين ۽ سرگرمين ۾ دلچسپي ڏيکاريو پاڻ کان ٻاهر ڏسو - پنهنجي خاندان ڏانهن، ۽ پنهنجي خاندان کان ٻاهر پنهنجن دوستن ڏانهن، ۽ پنهنجن دوستن کان ٻاهر سڀني ماڻهن ڏانهن سائنس تصديق ڪري ٿي ته توهان هڪ مڪمل جو حصو آهيو، تنهنڪري پنهنجي وڏي ذات کي نه وساريو.

پنهنجي زندگي کي متوازن ڪريو

هر ڏينهن ۾ ڪم، آرام، فرصت، مطالعو ۽ غور و فڪر شامل هجڻ گهرجي توهان هڪ جسم، ذهن ۽ روح سان گڏ هڪ وجود آهيو صحت، زندگي ۽ علم حاصل ڪرڻ لاءِ انهن اهم عنصرن کي متوازن ۽ هم آهنگ طريقي سان پاليو.

مُرڪڻ ۾ تيز، ڪاوڙ ۾ سست، مدد ڪرڻ لاءِ تيار، انتظار ڪرڻ ۽ تبديل ٿيڻ لاءِ تيار، ۽ موقعن کان هوشيارِ رهو.

ڏينهن جي آخر ۾ اڪائونٽ چيڪ ڪريو

پنهنجي ترقي تي پاڻ کي مبارڪباد ڏيو شيون رات جو نه بدلجنديون، تنهن ڪري سڀاڻي بهتر ڪرڻ جي عزم سان غلطين کي منهن ڏيڻ کان نه ڊڄو ۽ سمهڻ کان اڳ، پنهنجا معاملا خدا جي حوالي ڪريو، اهو ڄاڻو ته هو توهان کي اڪيلو نه ڇڏيندو، پر موقعا فراهم ڪندو ۽ توهان لاءِ دروازا کوليندو جيستائين توهان ڪوشش ڪندا ۽ سندس مدد ۽ رهنمائي ڳوليندا.

جڏهن توهان کي ننڊ اچي وڃي ۽ سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته سڀاڻي اڄ کان بهتر هوندو، خدا جي مدد سان.

جيڪڏهن توهان هڪ ۽ هڪ محتاط منصوبه بندي ڪندڙ ماهر تعمير ڪندڙ آهيو

جيڪڏهن توهان پنهنجي نقشي جي تفصيلن تي عمل ڪريو ٿا

ناڪام ٿيڻ ناممڪن آهي!

اڳتي ۽ توهان تي سلامتي هجي!

ذريعو: خود علم رسالو
گهرو زلزلو

ترجمو: محمود عباس مسعود

اي منهنجا مالڪ، تون پراسرار آسماني بجلي آهين جيڪا اسان جي رڳن ۾ وهندي آهي ۽ اسان جي جسمن جي پيچيده ۽ پيچيده ميڪانيزم کي طاقت ڏئي ٿي، انهن جي سڀني گوشت، هڏن، اعصابن ۽ عضون سان.

توهان جي اهم توانائي اسان جي اندر موجود آهي، اسان جي هر ساهه ۾ ۽ اسان جي دلين جي هر ڌڙڪن ۾ اچو ته اهو تسليم ڪريون ته سڀ طاقت، نيڪي ۽ برڪتون توهان مان نڪرنديون آهن، اي سخاوت جو سرچشمو ۽ وجود ۽ سڀني نيڪي، طاقت ۽ برڪت جو اصل.

* * *

* صبح جي باغ مان، مان توهان لاءِ روشني جا گل چونڊيندو آهيان ته جيئن توهان جي پيرن تي هڪ عاجزانه نذراني طور رکي سگهان.

منهنجي پيار جو چمڪندڙ تارو منهنجي روح جي فضا ۾ اڀري، غفلت جي ڌوڙ ۽ بي حسي جي اونداهي کي ختم ڪري، مون کي نه وساريو، اي منهنجا مالڪ، جيتوڻيڪ مان توکي وساري ڇڏيان.

مون کي ياد رک جيتوڻيڪ مان توکي ياد نه ڪريان.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسين خوشي ۽ اميد سان جيئون.

اڇو ته پنهنجي زميني فرضن □ تخليق جي لامحدود □
لامحدود خوبصورتين مان لطف اندوز ٿيون.

اسان جي حواسن کي سڌارڻ □ اسان جي مدد ڪريو ته
جيئن اسان شاندار فطرت جو مزو چکي □ لطف اندوز ٿي
سگهون.

□ اسان کي زندگي جي سڀني معصوم خوشين کي توهان
جي بابرڪت ذائقي سان سينگارڻ ڏيو.

اسان منفي □ مايوسي واري انداز کان نجات حاصل ڪري
ورتي آهي جيڪو ناحق زندگي جي خوشين □ زندگي جي
خوشين کي ماري ٿو.

* * *

مون ڊگهي عرصي کان دنياوي شين جي اداس خوابن □
مبتلا آهي، اي عالمگير روح، توکي ڏسڻ جي بدران، منهنجون
اکيون مادي جي پيلي، بي جان لاش کي ڏسن ٿيون.

مون کي برڪت ڏي ته جيئن دانائي جي بصيرت سان مان
سڀني شين □ توهان جي بابرڪت موجودگي ڏسي سگهان.

* * *

اسان جي ڌاتو کي صاف ڪر، اي آسماني ڪيميادان! اسان
جي ڪمزوري کي طاقت □ □ اسان جي گمراهه خيالن کي
سچائي جي سچي سمجهه □ تبديل ڪر. اسان جي خود غرض
خواهشن جي خوفناڪ شيطانن کي بلند، پرن واري خواهشن □،
اسان جي ڏکوئيندڙ جهالت کي مقدس حڪمت □، □ اسان جي
سستي جي بنيادي خام مال کي شاندار روحاني ڪاميابين جي
صاف سون □ تبديل ڪر.

* * *

اي پروردگار، مان عاجز هٿن سان توهان جي ويجهو اچان
ٿو ته توهان کي پنهنجو سچو وجود پيش ڪريان، پنهنجي دعائن
کي الاهي محبت جي خوشبوءِ سان سينگاريان!

مون کي پاڻ □ معصوم ٻارن جو اعتماد □ توهان لاءِ مڪمل
عقيدت عطا ڪر.

مون کي برڪت ڏي ته جيئن مان پنهنجي دعا جي لفظن
جي پويان توهان جي موجودگي محسوس ڪري سگهان.

مون کي متاثر ڪر ته مان پنهنجي سڀني جذبن □ پنهنجي
موجودگي محسوس ڪريان.

□ انهي ڪري ته مان سمجهان ته توهان جي روشن خيالي منهنجي سمجهه کي وڌائي ٿي □ منهنجي علم کي پاڪ ڪري ٿي.

□ پڪ ڄاڻو ته منهنجي زندگي توهان جي منفرد □ منفرد زندگي جو هڪ مظهر آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، منهنجي محبت توهان جي لاءِ ڳالهائڻ وارن لفظن يا ڳجهن رازن سان لڪائي نٿي سگهجي، ڇاڪاڻ ته هڪ مقدس، اڻ ٻڌايل ٻولي □، مان توهان کي پنهنجي ڀرپور محبت □ توهان سان ملڻ جي وڏي خواهش جو اظهار ڪندس.

توهان جو آواز خاموشي آهي، □ منهنجي روح جي خاموشي □ مان توهان جو نرم آواز ٻڌندس.

مون کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته توهان هميشه مون سان پيار ڪيو آهي، جيتوڻيڪ مون کي اڳ ڪڏهن به اهو احساس نه ٿيو هو.

* * *

اي خداوند، اسان کي پکين، جانورن، پتلي گلن □ خاموش گاهه سان پيار ڪرڻ سيکاريو جيڪي اڪثر ڪري اسان جي بي پرواهه پيرن هيٺان ڇيڇاڇجي ويندا آهن.

فطرت جون بيشمار قسمون توهان جي گهڻ رخي ذهانت جو اظهار آهن: توهان جي هٿ مان مستند شاهڪار، جيڪي مسلسل حرڪت □ □ □ لرزش □ آهن.

اچو ته سچي تخليق □ توهان جو منفرد ڪم ڏسون جيڪو تقليد جي مخالفت ڪري ٿو!

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان نيڪي □ پاڪائي کان سواءِ ڪجهه به نه ڏسان.

ته جيئن مان الهامي محبت جي متاثر ڪندڙ لفظن □ گيتن کان سواءِ ڪجهه به نه ٻڌي سگهان.

اي روح، مون کي پنهنجو فضل عطا ڪر، آسماني خوشبوءِ سان خوشبودار، ته جيئن مان صرف اهي خوشگوار خوشبوءِ ساهه کڻي سگهان جيڪي مون کي توهان جي ياد ڏيارين ٿيون.

مون کي صرف سادو، غذائي کاڌو چکڻ ڏيو.

□ جيڪو به مان ڇُهان ٿو، اهو مون کي توهان جي پاڪ □ برڪت واري ڇُه جي ياد ڏياري.

* * *

منهنجي دعائن جو قافلو توهان ڏانهن روانو ٿي رهيو آهي، جيتوڻيڪ مايوسي جا واريءَ جا طوفان ان تي وقت بوقت ايندا رهن ٿا، ان جي ترقي کي روڪڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهن.

جيئن جيئن مان پاڪ جلوس ۽ اڳتي وڌان ٿو، مون کي پري کان توهان جي خاموش حوصلا افزائي جو نخلستان نظر اچي ٿو، ۽ منهنجي طاقت بحال ٿئي ٿي ۽ منهنجو حوصلو تازو ٿئي ٿو، تنهن ڪري مان توهان تائين پهچڻ لاءِ پنهنجي ڪوشش کي ٻيڻو ڪريان ٿو.

جڏهن مان نيڪيءَ جي نخلستان تي پهچندس، ته مان پنهنجي ايمان جي پياسي چپن کي تنهنجي نعمت جي چشمي ۽ ٻوڙي ڇڏيندس ۽ پيئندس جيستائين مان آرام نه ڪريان.

* * *

توهان جي پاڪ آواز جون زبردست لهرون آسمان ۾ اڀرن ٿيون

حسي لذتن جي خلفشار کان ٻوڙا ٿيل ڪن توهان جي ملائڪن جي واعظن کي نٿا ڪٽي سگهن.

اي الاهي نشر ڪندڙ، اسان جي ذهنن جا اوزار، جيڪي هاڻي توهان سان هم آهنگ نه آهن، روحاني تفهيم جي صحيح اشاري جي مڪمل توجه سان هم آهنگ ٿين.

اسان کي سيکاريو ته روح جي آسمان ۾ لهندڙ آسماني سرن ۽ روحاني موسيقي کي ڪيئن پڪڙيو وڃي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، منهنجي روحاني بصيرت کي کوليو ته جيئن اهو هميشه منهنجي قدمن جي رهنمائي ڪري ۽ مون کي خود غرضي جي آخري رستن کان بچائي.

جيئن مان شعور جي موڙ ۽ موڙ ۽ ان جي گهمندڙ رستن تي هلندس، مان بدتميز شاهراهن کي ڏسندس ۽ انهن کان بچي ويندس: لالچ، خود غرضي، ۽ اخلاقي قانونن جي بي پرواهي.

اي سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري اندروني روشني، مون کي زندگي جي سڀني مسئلن جو حل ڏيکاريو.

* * *

مان پاڻ سان هي مقدس قسم کڻان ٿو:

منهنجي پيار جو سج ڪڏهن به تنهنجي باري ۾ منهنجي مسلسل خيالن جي آسمان مان لهي نه سگهندو، اي پروردگار

مان پنهنجون اکيون توکان سواءِ ڪنهن ٻئي ڏانهن نه ڦيرائيندس.

مان اهڙو ڪجهه به نه ڪندس جيڪو مون کي توهان جي ياد نه ڏياري.

جهالت ۽ بيوقوفي مان پيدا ٿيندڙ عمل خوفناڪ خوابن ۽ خوفناڪ خوابن کي جنم ڏين ٿا.

مون کي صرف عظيم ڪاميابين جا مٺا خواب ڏسڻ ڏيو، ڇاڪاڻ ته اهي توهان جي الهام ۽ هدايت مان آهن، اي رب!

* * *

اي خداوند، جيڪڏهن مادي جا پردا توکي مون کان لڪائين ٿا، ته پوءِ تون ڪيترو وقت تائين سون جي رنگ سان چمڪندڙ ڪڪرن، ۽ روشنين ۽ تارن سان پريل خاموش راتين جي دلڪش پردن جي پويان لڪيل رهندين؟

جيتوڻيڪ اهو توهان کي لڪائي ٿو، مون کي اهو پسند آهي ڇاڪاڻ ته اهو توهان جي موجودگي ڏانهن اشارو ڪري ٿو.

پر، مان توکي بلڪل ائين ڏسڻ جي خواهشمند آهيان جيئن تون آهين، تخليق جي نقابن کان سواءِ!

* * *

اي سڀ ڪجهه ڏسندڙ، جنهن تي اوندهه يا ننڊ نه ايندي آهي!

تون مون کي سج ۽ هميشه بدلجندڙ چنڊ جي مستقل، نه بدلجندڙ اک مان ڏسين ٿو ۽ هڪ جامع نظر سان، تون مون کي خلا جي بيشمار سوراخن ۽ ڏسندڙ تارن جي چمڪندڙ روشنين مان ڏسين ٿو.

هوا جي ڇُهاءَ سان، تون مون کي پيار ڪرين ٿو، ۽ تنهنجي ۽ تنهنجي ٻانهن جي منهنجي دوستانه خيالن ذريعي، تون مون تي پنهنجي رحمت جي بابرڪت مينهن وسائين ٿو.

* * *

اي ڪائناتي آواز اي لامحدود آواز! مون کي پنهنجي پاڪ گونج ذريعي روحاني شعور حاصل ڪرڻ ڏيو.

اهو منهنجي اندر گونجيو، منهنجي تصورن کي جسم کان لامحدود ڪائنات تائين وڌايو.

۽ مون کي متاثر ڪريو ته مان توهان جي ذريعي تخليق جي دائمي نبض کي محسوس ڪريان.

* * *

تون منهنجا پير هلائين ٿو، تون منهنجي هٿن ۾ ڪم ڪرين ٿو، تون منهنجي دل ۾ ڌڙڪن ٿو، تون منهنجي ساهه سان وهندي آهين ۽ تون منهنجي ذهن ۾ خيال پيدا ڪرين ٿو.

توهان جي تيز خواهش روزانو منهنجي انساني خواهش جي آسمان ۾ هڪ شهاب ثاقب وانگر تيزيءَ سان ٻوڙندي آهي.

مون کي پنهنجي زندگيءَ جو هڪ ڦڙو تنهنجي ڪائناتي سمنڊ ۾ ملائي ڇڏڻ ڏيو، ته جيئن مان پنهنجي ننڍڙي ذات جو بلبلو تنهنجي وسيع سيني تي ترندو ڏسي سگهان.

* * *

يتيم ۽ زخمي توهان جي مهرباني ۽ شفقت بابت ٻڌو آهي، ۽ هتي اهي توهان جي دروازي تي آهن ڇا توهان انهن کي مايوس ۽ بنا ڪنهن تسلي جي موٽائي ڇڏيندا؟

او، جيڪڏهن توهان جو اڻ ڏٺل هٿ ٽٽل دلين ۽ ڏڪايل روحن وارن جي اکين مان ڳوڙها پونجي سگهي.

جيڪي وهم ۽ فريب جي رستن تي گم ٿي ويا آهن، اهي ڪنهن ڏانهن رخ ڪندا ۽ توهان جي سخي دروازي کان سواءِ ڪنهن کي ڳوليندا؟

توهان جي موجودگي جي صبح سان، انهن جون مشڪلاتون ختم ٿي وينديون ۽ انهن جون مشڪلاتون ختم ٿي وينديون.

اي منهنجا مالڪ، پردو هٽايو ته جيئن اسان توهان جو مهربان ۽ رحمدل چهرو ڏسي سگهون.

* * *

اي پاڪ ترين الاهي آواز، منهنجي روح جي ڪنارن تي گجگوڙ ڪر ۽ مادي سوچ جي سلاخن کي ٽوڙي ڇڏ، ته جيئن مان جسم جي قيد مان آزاد ٿي سگهان.

مون کي مراقبي ۾ توهان جي نرم ساموندي گونج کي منهنجي جسم، ذهن، ۽ روح ۾ ۽ منهنجي ٻاهرين ماحول ۾ ٻڌڻ ڏيو، ۽ ان کي سيني ننڍن ۾ وڏن شهرن، ۾ زمين، شمسي نظام ۽ پوري ڪائنات تائين پکڙجندي محسوس ڪرڻ ڏيو.

۽ فطرت جي عظيم جسم اندر منهنجي وسيع وجود کي مڪمل طور تي محسوس ڪرڻ لاءِ!

* * *

اي ابدي الاهي شعلا، تون پنهنجي الاهي روشني جا ننڍڙا چمڪاٽ انسان ذات جي روحن ۽ ذهنن ۾ وجهين ٿو، جيڪي

محدود، ننڍا □ ڏٺل نظر اچن ٿا، پر تون وجود □ هر شعلا □ روشني جو واحد، لامحدود ذريعو آهين.

* * *

اي ابدي فتح مند! مون کي پنهنجي اندر عظيم خوبيون پيدا ڪرڻ □ مدد ڪر: سڀ کان وڏيڪ طاقتور دشمنن: ڪاوڙ، ڪوڙ □ ناشڪري جي خلاف جنگ ڪٽڻ لاءِ سڪون □ خود قابو جا سپاهي.

تنهنڪري مان پنهنجي زندگي جي ڪنڊن کان مٿي توهان جي حق جو جهنڊو بلند ڪندس، جيڪو اعليٰ آهي □ ان کان اڳتي نه ٿو وڌي سگهجي.

* * *

اي الاهي روح، اچو ته توهان کي چاٽڻ جي مقدس فرض کان وڌيڪ اهم ڪنهن به فرض کي نه سمجهون، چاڪاڻ ته هر عمل، ان جي نوعيت ڪهڙي به هجي، صرف توهان جي طرفان اسان کي عطا ڪيل ڪاميابي جي طاقت ذريعي ئي پورو ٿي سگهي ٿو.

تنهن ڪري، اچو ته توهان کي سڀني کان وڌيڪ پيار ڪريون، چاڪاڻ ته توهان جي زندگي □ پيار جي فضل کان سواءِ اسان جيئرو يا پيار نه ٿا ڪري سگهون.

* * *

اي ابدي اتر تارو! جتي به مان گهمندو □ ڦرندو آهيان، منهنجي ذهن جي مقناطيسي قطب نما جي سوئي توهان ڏانهن اشارو ڪندي رهي ٿي.

جا مان اوچتو واقعن جي هوائن کان متاثر آهيان يا مصيبت □ آفت جي مينهن □ ٻڏي ويو آهيان، تڏهن به منهنجي ذهن کي مستقل طور تي توهان ڏانهن رخ ڪرڻ جي هدايت ڪريو.

منهنجو پيار، هڪ پڪي وانگر جيڪو مونجهاري جي ڪڪرن □ حيرانگي جي طوفانن جي وچ □ پنهنجا پر ڦڙڪائيندو آهي، ضرور توهان تائين پنهنجو رستو ڳوليندو.

* * *

اي عظيم ترين الاهي وڄائيندڙ، سڀني مذهبن جي بانسري □ پنهنجي شاندار وحدت جا سر ڦوڪيو، □ پاڪ موسيقي کي □ پنهنجي روح جي مستند سرن کي ڪٽڻ ڏيو، جيڪا اصليت تخليقيت سان مالا مال آهي.

اچو ته توهان سان هم آهنگي ۾ پنهنجي دلين جي سرن کي هڪ گيت ۾ متحد ڪريون جيڪو اسان توهان لاءِ بلند ڪريون ٿا خدا کان سواءِ ڪو به معبود ناهي!

* * *

اي منهنجا مالڪ، مان توهان کان هي دعا گهران ٿو:

منهنجون ملڪيتون گهٽيون هجن يا ٿوريون، مون کي اهو ارادو عطا ڪر ته مان هر روز گهربل شيءِ حاصل ڪري سگهان.

* * *

مان پيار جي تسبيح تي پنهنجي دل جي گهراين سان دعائون ورجايان ٿو، جنهن جا مٺڪا خواهشمند برڪت وارن نالن جي ڌاڳي سان ڳنڍيل آهن: خدا، عالمگير روح، برهما، آسماني پيءُ، الاهي ماءُ - سڀ توهان جا پاڪ نالا آهن.

زمانن جي مرحلن تي توهان جي ڪائناتي نمائندگي ۾، توهان لکين ظهور ۽ تصويرون اختيار ڪيون آهن، جيئن توهان ڪيترائي نالا اختيار ڪيا آهن، پر توهان جي فطرت هڪ ۽ اڻ مٽ رهي ٿي، جيڪا دائمي نعمت آهي!

* * *

اي عالمگير قانون جا خدا، مون کي منهنجا زخم ۽ نشان پائڻ ۾ مدد ڪر، جيڪي آفتن ۽ آزمائشن مان پيدا ٿيا آهن، جيئن ته تمغا ۽ نظم و ضبط جا بيج مون کي تنهنجي الاهي انصاف جي هٿ سان عطا ڪيا ويا آهن، جيڪو ڪنهن به طرفداري کي نٿو ڄاڻي.

منهنجون روزاني مشڪلاتون وهم ۽ فريب جي ترياق طور ڪم ڪن، ۽ مون کي دنياوي خوشي جي ڪوڙي اميدن کان نجات ڏيارين.

مان چاهيان ٿو ته پين جي بي رحمي جي ڪري جيڪي ڳوڙها وهايا آهن، اهي منهنجي ذهن مان لڪيل داغ ۽ ڌوئي ڇڏين.

۽ شايد انتشار جي ڇِت مان هر تيز ڌڪ منهنجي اندر دانائي ۽ سمجهه جي نئين ڪوٺائي کولي ۽.

مان چاهيان ٿو ته عام وجود جي ناپاڪ اونداهي مون کي ڀڄاري ڇڏي ته جيئن مان توهان جي پاڪائي ۽ توهان جي شفا بخش روشني جي افق جي ڳولا ۾ ڊوڙان.

زندگيءَ جا ڏنگ ۾ اوچتو ڏک مون کي تنهنجي مدد لاءِ رڙيون ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿا.

منهنجي زندگي جي مٿيءَ ۾ ڏکوئيندڙ حالتن جي کوٽائي ۾ کي توهان جي تسلي جي پرپور، هميشه وهندڙ چشمن کي ظاهر ڪرڻ ڏيو.

مان چاهيان ٿو ته پين ۾ سختي جي بدصورتي مون کي مجبور ڪري ته مان پاڻ کي نرمي ۾ مهرباني سان سينگاريان، منهنجن ساٿين جا ڏکوئيندڙ لفظ مون کي صرف مٺا لفظ ۾ استعمال ڪرڻ جي ياد ڏيارين.

جيڪڏهن بڇڙا ذهن مون تي پٿر اڇلائين ٿا، ته مان انهن سان نيڪ نيتن جي دوستانه هٿيارن سان منهن ڏيندس.

جيئن چنبيلي جو وڻ پنهنجا خوشبودار گل پنهنجي هٿ تي چٽي ٿو جيڪو ڪهاڙي کي پنهنجي ٿڙ تي ڪيرائي ٿو، تيئن مون کي هر ان شخص تي معافي جي گلاب جي پنکڙين کي چٽي چڏڻ ڏيو جيڪو مون سان سرديءَ ۾ دشمني سان پيش اچي ٿو.

روحاني خيال

بابا پرامنسا يوگنندا لاءِ

مراقبي ۾ خدائي موجودگي جو احساس ذهن کي سڪون سان پري ٿو ۾ جسم کي اهم توانائي سان چارج ڪري ٿو.

***

گهري، خاموش روحاني رابطي ذريعي ۾ خدا ڏانهن سوچ ۾ احساس کي هدايت ڪندي، ڳوليندڙ وڌندڙ خوشي محسوس ڪري ٿو، ۾ هي خوشي خدا سان رابطي ۾ سندس بابرڪت موجودگي کي چهڻ جو حقيقي ثبوت آهي.

***

مون توکي آزمائشن ۾ مصيبتن جي هلت سان پنهنجي روح جي مٿيءَ کي ڪڙهندي ڏٺو، پنهنجي حڪمت جا ٻج ان جي ڪڙين ۾ چٽيندي ڏٺو، مون انهن ٻجن کي پاٽي ڏيڻ جاري رکيو، ۾ جڏهن تنهنجي رحمت جو سج انهن تي چمڪيو، ته اهي وڌندا ۾ ڦُلندا ويا، اطمينان ۾ اطمينان جي برڪت واري فصل ڪٽندا رهيا.

***

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي سڃاڻي ٿو، ته هو هاڻي اهو محسوس نٿو ڪري ته ٻيا پاڻ کان مختلف آهن.

***

عقلمند ماڻهو بدلجندڙ حالتن □ حالتن جي باوجود پنهنجو توازن □ اطمينان برقرار رکندا آهن، جيتوڻيڪ اهي ڪيترا به مختلف هجن.

***

خدا آخري ڪائناتي انعام □ وجود □ سڀ کان وڏو فائدو آهي.

اي خداوند، اڄ کان وٺي مان توکي سڃاڻڻ جي پوري ڪوشش ڪندس □ توکي ويجهو ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس □ تنهنجي محبت کي محسوس ڪندس بغير منهنجي دنياوي فرضن کي نظرانداز ڪرڻ يا نظرانداز ڪرڻ جي، □ مان پنهنجا سڀ فرض توکي پاڪ نذراني جي طور تي پورا ڪندس، اهڙي طرح مان تنهنجو فضل حاصل ڪندس □.

***

خدا حڪمت □ روشن الهام جو ذريعو آهي هو سپني نيڪ دلين مان نڪرندڙ برڪت واري خوشبو آهي هو آسماني گلابن جو باغ آهي □ سوچ جي شبنم گلن جو آهي هو سڀ کان وڏو پيار آهي جيڪو اسان جي پيار کي متاثر ڪري ٿو □ پرورش ڪري ٿو.

***

خدا پاڻ کي مون تي سڪون جي افق □ ظاهر ڪيو آهي، □ مون پنهنجي وجود جي ذريعن □ سندس نعمت جو مزو چکيو آهي، □ مون پنهنجي جاڳندڙ ضمير □ سندس آواز ٻڌو آهي، □ مڪمل شعور سان مون کي سندس روشني ملي ٿي جيڪا مون □ مسلسل ڦهليل آهي □.

***

سوچ سڀ کان وڌيڪ لچڪدار قوت آهي چاڪاڻ ته اها شعور جي سڀ کان وڌيڪ نازڪ □ شفاف وائبريشن آهي توهان خيالن کي لامحدود نندن يونٽن □ ورهائي سگهو ٿا، پر توهان ڪڏهن به آخر تائين نه پهچي سگهندا.

هڪ شخص کي پاڻ کي خود غرضي جي تنگ قيد □ محدود نه رکڻ گهرجي، پر ٻين کي پنهنجي ڪاميابين □ خوشين □ شامل ڪرڻ گهرجي، خدا جي مرضي جي ڪم لاءِ هڪ اوزار بڻجي. جڏهن اسان پاڻ بابت سوچيون ٿا، اچو ته ٻين بابت سوچيون؛ جڏهن اسان امن ڳوليون ٿا، اچو ته ان کي ٻين لاءِ پڻ

ڳوليون جيڪي ٻين کي خوشي ڏيڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا، انهن کي خدا طرفان برڪت ۽ انعام ڏنو ويندو.

***

مون کي توهان جي باري ۾ سوچڻ ڏيو جيستائين توهان منهنجي واحد سوچ نه بڻجي وڃو.

***

اسان جيڪا ڪائنات ڏسون ٿا اها خواب اندر هڪ خواب آهي. مادو صرف "منجمد" توانائي ناهي، پر هڪ "منجمد" ڪائناتي شعور پڻ آهي.

***

اي منهنجا مالڪ، منهنجي مدد ڪر ۽ منهنجي سمجهه ۽ طاقت جي رهنمائي ڪر ته جيئن مان تنهنجي روشني کي اونداهي ذهنن تائين پهچائي سگهان، ته جيئن اهي روشن ٿين ۽ تنهنجي دانائي جي شعاعن سان چمڪن ۽ رحمدل بخشش جي طاقت ذريعي، مون کي انهن سڀني پائرن ۽ پينرن سان گڏ توهان وٽ اچڻ ڏيو جيڪي مصيبت جي رستن تي ٺوڪر کائين ٿا.

***

جيڪو به خدا کي چاهڻ چاهي ٿو، ان جي دل ۾ محبت جو اعليٰ درجو هجڻ گهرجي، جيئن هڪ ڪنجوس جيڪو پئسن سان پيار ڪري ٿو، هڪ عاشق جيڪو پنهنجي محبوب لاءِ تڙپي ٿو، ۽ هڪ ٻڏندڙ ماڻهو جيڪو هوا جي ساهه لاءِ ترسي ٿو.

***

مادي شين جي خوشي گهٽجي ويندي آهي ۽ ختم ٿي ويندي آهي، پر الاهي خوشي، جيڪا ناقابل بيان آهي، ڪڏهن به گهٽجي يا غائب نه ٿيندي آهي.

***

الاهي محبت جي هوا کي پنهنجي روشن مُرڪن کي پکيڙڻ ڏيو، ته جيئن انهن جي روشني ٻين جي دلين مان اونده کي ڀڄائي ۽ ڀڄائي ڇڏي.

***

عام طور تي، محبت کي نفرت کان وڌيڪ نفسياتي طاقت جي ضرورت هوندي آهي، پر عقلمند ماڻهو نفرت کان وڌيڪ پيار کي آسان سمجهندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي سڀني مخلوقات کي

اعليٰ خود جو حصو ۽ ڪائناتي شعور سان ويجهڙائي سان لاڳاپيل سمجهندا آهن.

***

امن هر بيماري جو علاج آهي، ۽ اهي ماڻهو جن جون دليون پيار سان ڀريل آهن، جيڪي سڪون حاصل ڪن ٿا، ۽ جيڪي نيڪ ڪم ڪرڻ ۾ خوش ٿين ٿا، اهي امن جو ذائقو چاڻن ٿا، جيڪو هڪ ضروري شرط آهي ۽ هر خوشگوار زندگي جو بنيادي ستون آهي.

***

سخت دلين وارن کي پيار ڏيو، پريشاني ۽ ڊپريشن جي متاثرين کي سڪون ڏيو، ڪڙي مزاج وارن کي مٺاس ڏيو، ڏک ۽ درد جي بار هيٺ دٻيل ماڻهن کي خوشي ڏيو، ۽ گمراهيءَ جي رستن تي هلندڙن لاءِ هڪ سٺي مثال بڻجو.

***

ٻين سان پيش اچڻ ۾ ايمانداري ۽ خلوص کان وڌي ڪا به شيءِ ناهي. خلوص کان سواءِ دوست ناهڻ آسان آهي، پر خلوص کان سواءِ دوست رکڻ ناممڪن آهي.

***

توجهه جون شاندار حالتون آهن، ۽ جڏهن مراقبو ڪندڙ انهن حالتن تائين پهچندو آهي، ته هو روحاني خوشي ۽ شاندار نظارن جي غير معمولي حالتن جو تجربو ڪندو آهي، ۽ چوي ٿو:

" جيڪو مون هر هنڌ ڳوليو، مون کي پاڻ سان ۽ پنهنجي اندر مليو، ۽ مان ان جي روشني کي اونداهي جي پٽين جي پويان ڏسان ٿو ۽ خاموشي جي کوٽائي ۾ ان جي موجودگي محسوس ڪريان ٿو."

***

الاهي پيار آسماني گلابن ۽ چمڪندڙ، گلن وارن خيالن جو باغ آهي، اهو اسان جي پيار کي پرورش ڪري ٿو، اسان جي جذبات کي متاثر ڪري ٿو، ۽ اسان جي خوشگوار خوابن کي پورو ڪري ٿو.

***

اي منهنجا مالڪ، مون کي کهڙي به حالت منهن ڏيڻو پوي، مان سمجهان ٿو ته اهي منهنجي روحاني واڌ ويجهه ۾ ايندڙ قدم جي نمائندگي ڪن ٿا. مان سڀني آزمائشن جو استقبال ڪندس چاڪاڻ ته مان ڄاڻان ٿو ته مون وٽ ذهن، سمجهه ۽ طاقت آهي

ته مان [منهنجي رستي ۽ ايندڙ رڪاوٽن ۽ مشڪلاتن] کي ختم ڪري سگهان.

***

جيتوڻيڪ قدرتي سائنسدان هاڻي اهو سمجهن ٿا ته مادو ڪجهه به نه پر ڦاٽل توانائي آهي، روشن خيال استاد ڪاميابي سان مادي ڪنٽرول جي ميدان ۾ نظرياتي علم کان عملي استعمال ڏانهن منتقل ٿي ويا آهن.

***

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي ۾ خوش رهڻ جو عزم ڪيو آهي، ته ڪجهه به توهان جي خوشي توهان کان ڪسي نه سگهندو.

***

خالص الاهي پيار عاشق جي روح کي خوبصورتي سان پري ٿو، ڪائنات جي پالڻهار جو ڌيان ڇڪائي ٿو، ۽ سندس ابدي پيار کي پنهنجي طرف ڇڪي ٿو.

***

مان ڪيترن ئي شاندار، ذهين ڪاروباري ماڻهن کي ڄاڻان ٿو، جيڪي، دل جي گهراين سان، خدا کي ڄاڻڻ ۽ حڪمت حاصل ڪرڻ جي خواهش رکن ٿا، پر ان جي باوجود اهي پنهنجي ڪم ۽ ڪيترن ئي سماجي وابستگين سان ڳنڍيل آهن، ۽ ائين ڪندي، اهي سڀ کان اهم فرضن کي قربان ڪن ٿا - خدا لاءِ پنهنجو فرض، پوسٽ گريجوئيٽ پڙهائي، ۽ گهريلو زندگي - پئسن ۽ گهٽ قيمتي ۽ اهم وابستگين جي قربانگاهه تي.

جنهن اسان کي پيدا ڪيو آهي، اهو چاهي ٿو ته اسان کيس خالص، خود بخود پيار سان پيار ڪريون ۽ اسان کي خوشي جو ذائقو ان وقت تائين معلوم نه ٿيندو جيستائين اسان پنهنجو پيار خدا کي نه ڏيون.

***

مان عاجزي سان غرور کي، محبت سان ڪاوڙ کي، سڪون کي، خود غرضي کي پرهيزگاري سان، برائي کي نيڪي سان، جهالت کي عقل سان، ۽ پريشاني کي سڪون ۽ امن سان فتح ڪندس.

***

اسان جي دلين ۾ هڪ رحمدل دل پيدا ٿيڻ گهرجي جيڪا ٻين جي زخمن تي مرهم رکي ۽ انهن جي دلين مان اداسي ۽ درد کي ختم ڪري.

***

استاد پرمهانسا هڪ شاگرد کي چيو:

"توهان جون سٺيون عادتون عام ۽ واقف حالتن ۾ توهان جي مدد ڪن ٿيون، پر اهي شايد توهان جي زندگي جي رستي کي هلائڻ لاءِ ڪافي نه هجن جڏهن مسئلا پيدا ٿين ٿا ۽ جڏهن فطري سمجهه جي ضرورت پيدا ٿئي ٿي. گهري غور سان، توهان هميشه صحيح ۽ غلط جي وچ ۾ فرق ڪري سگهو ٿا ۽ هر شيءِ ۾ صحيح فيصلو ڪري سگهو ٿا، جيتوڻيڪ توهان کي غير معمولي حالتن جو منهن ڏسڻو پوي ٿو."

***

اسين خدا کان سواءِ هڪ سيڪنڊ لاءِ به رهي نٿا سگهون. هو اسان کي نرم هوائن ۾ پيار ڪري ٿو، سچ جي شعاعن مان اسان کي زندگي ڏئي ٿو، ۽ اسان کي اهو کاڌو مهيا ڪري ٿو جيڪو اسان کائون ٿا. هو اسان جي چوڌاري ٻين جي دلين ۾ آهي، ۽ هو واحد آهي جنهن کي اسين پنهنجو پيارو ۽ پنهنجو سمجهي سگهون ٿا.

***

عاجزي ۾ هڪ مٺي، پرڪشش خوشبوءِ هوندي آهي جيڪا عاجز شخص کي سڀني جو پيارو بڻائيندي آهي.

***

اسان کي پاڻ کي عظيم شين جهڙوڪ ابديت ۽ لامحدوديت بابت سوچڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي.

***

خدا پنهنجي اعليٰ ڪمن کي تخليق جي خوبصورتي ۾ ظاهر ڪري ٿو، پر هو اهو ظاهر نٿو ڪري ته هو انهن شاندار خوبصورتي ۾ لڪيل ۽ مخفي آهي.

***

جيڪڏهن توهان وٽ مضبوط ذهن آهي ۽ ان کي مضبوط عزم جي زمين ۾ پوکيو، ۽ جيڪڏهن توهان جو ايمان گهرو آهي، ته توهان پنهنجن خيالن کي عملي جامو پهرائي سگهو ٿا ۽ زمين تي عظيم ڪاميابيون حاصل ڪري سگهو ٿا.

***

زندگي کي سادو بڻايو وڃي، □ شين کي آساني □ آرام سان سنڀاليو وڃي. خوشي غور □ فکر لاءِ وقت هجڻ □ آهي. وقت بوقت اڪيلو وقت گذارڻ جي ڪوشش ڪريو، اندروني سڪون مان لطف اندوز ٿيو جيڪو سڪون □ سڪون مان ايندو آهي.

***

برائي جي پنهنجي طاقت آهي؛ جيڪڏهن توهان ان جي رستن تي هلندؤ ته اها توهان تي غالب ايندي جيڪڏهن توهان لڙڪي پوندؤ ته توهان کي فوري طور تي تقويٰ □ نيڪيءَ جي رستن ڏانهن موٽڻو پوندو.

***

اي منهنجا مالڪ، منهنجي روح جي خواهش □ عمر جي محبت کي قبول ڪر جيڪا مون تنهنجي لاءِ پنهنجي دل جي خزاني □ لڪائي رکي آهي.

منهنجي سڪون جي حرم □، مون توهان لاءِ هڪ باغ لڳايو ان کي پنهنجي پيار جي گلابن سان سينگاريو □.

هڪ خواهشمند دل، هڪ شوقين ذهن، □ هڪ تڙپيل روح سان، مان توهان جي سيني کي شامل ڪندڙ هستي جي پيرن □ پنهنجي روحاني خواهشن □ الاهي محبت جي سيني گلن کي پيش ڪريان ٿو.

***

مان هر روز خدا بابت سوچڻ □ ان تي غور ڪرڻ سان سلام ڪندس.

آسمان جو هر چمڪندڙ تارو، هر پاڪ خيال، هر نيڪ عمل هڪ دري آهي جنهن مان مان توکي ڏسان ٿو، منهنجا خدا.

مون کي پنهنجو آواز ٻڌڻ ڏي، اي منهنجا مالڪ، مراقبي جي غار □، مان پاڻ □ دائمي جنتي خوشي ڳوليندس؛ پوءِ امن □ سرگرمي پنهي □ منهنجي دل □ منهنجي وجود کي خاموشي □ پريندو.

***

جيڪڏهن توهان هن دنيا □ امن □ هم آهنگي سان رهڻ چاهيو ٿا ته سڪون □ امن تي زور ڏيو □ پيار □ نيڪ خواهشن جا خيال موڪليو.

***

گهڻا ماڻهو ٻين جي ڪاربن ڪاپي هوندا آهن، ٻين جي چوڻ ڪرڻ جي نقل ڪندا آهن هڪ شخص کي منفرد هجڻ گهرجي پنهنجي منفرد فطرت جو بهترين مظاهرو ڪرڻ گهرجي .

***

جيڪڏهن توهان خوشي حاصل ڪرڻ کان نااميد ٿي ويا آهيو، ته خوش ٿيو اميد نه وڃايو ڇو ته توهان جو روح هميشه خوشيءَ واري عظيم روح جو عڪس آهي، ان جي جوهر ، اهو خوشي جو ذريعو آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهني توجه جون اکيون بند ڪري ڇڏيون ٿا، ته توهان پنهنجي زندگي جي افق تي خوشي جو روشن سج ڏسي نه سگهندا پر توهان پنهنجي ذهن جون پلڪون ڪيترو به مضبوطيءَ سان بند ڪريو، خوشي جو سج اجا تائين توهان جي ذهن جي بند خانن داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو.

سڪون جون دريون کوليو توهان کي پنهنجي اندر خوشي جي اوچتو چمڪ نظر ايندي، چاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان پنهنجن خيالن کي اندر ڏانهن موڙيو ته خوشيءَ واري روح جون ڪرڻيون محسوس ڪري سگهجن ٿيون.

***

مراقبو ڪائناتي ڌوڙ کي صاف ڪري ٿو جڏهن خود آگاهي وجود جي اعليٰ سطحن افقن ڏانهن وڌڻ شروع ٿئي ٿي.

هر موجد مادي ضرورت کان متاثر آهي؛ ضرورت ايجاد جي ماءُ آهي ساڳي طرح، عقلمند ضرورت کان ٻاهر روحاني ڳولا ڪندڙ بڻجي ويا انهن دريافت ڪيو ته اندروني اطمينان کان سواءِ، ڪا به ٻاهرين سٺي قسمت دائمي خوشي نه آڻي سگهي.

هڪ چنڊ رات جي اونداهي کي ختم ڪري ٿو ساڳئي طرح، هڪ روح جيڪو خدا جي روشني علم سان روشن ٿئي ٿو، هڪ روح جيڪو الاهي محبت جڙيل آهي، ٻين جي روحن جي اونداهي کي ختم ڪري ٿو جتي به وڃي ٿو، پيار، سمجهه امن جي روشني پکيڙي ٿو.

***

دوست رکڻ لاءِ، اسان کي ٻين سان سچو پيار ڏيکارڻ گهرجي جيڪي دوستي جو مقناطيسي دروازو کوليندا آهن، اهي ساڳين وائبريشن [مائل مزاج] سان روحن کي متوجه ڪندا.

***

خوشي ٻئي نوعيت جي سپني دنياوي آزمائشن ۽ تجربن ذريعي نفسياتي وضاحت برقرار رکڻ ۾ آهي.

***

جڏهن دل کنهن سان گڏ هوندي آهي، ته اهو ان شخص جون سڀئي خوبيون ان ڏانهن ڇڪيندو آهي جيڪو به سٺن ماڻهن بابت سوچيندو آهي، انهن جي چڱائي ان ڏانهن منتقل ٿيندي آهي، ۽ جيڪو به پيار سان ماڻهن کي متاثر ڪرڻ تي ڌيان ڏيندو آهي، ان ڏانهن الهام ايندا آهن، ۽ جيڪو به سوچ ۾ به، زنده ضميرن، عظيم اخلاقن ۽ معزز ارادن سان تعلق رکي ٿو، اهو انهن جي شرافت ۽ اخلاق ۾ شريڪ ٿئي ٿو، ڇاڪاڻ ته ذهن مقناطيس وانگر ڪشش ڪندو آهي [۽ پسند وانگر ڪشش ڪندو آهي]

***

جڏهن خدا لاءِ بيحد محبت جو هڪ سيلاب تڙپيل روح جي دل تي چانيل هوندو آهي، ته لفظ ان تجربي کي بيان ڪرڻ کان قاصر هوندا آهن. هي پيار روح جو هڪ راز آهي، خدا سان هڪ گهرو تعلق آهي، هڪ مقدس باهه وانگر جيڪا خود جي اونداهي کي کائي ٿي، جيڪا ڳولا ڪندڙ کي خدا جي روشني کي محسوس ڪرڻ ۽ سندس قربت کي محسوس ڪرڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

***

هڪ ننڍڙو پيالو پنهنجي اندر سمنڊ کي سمائي نٿو سگهي ساڳي طرح، انساني شعور، مادي تصور جي جسماني ۽ ذهني پابندين جي ڪري محدود، ڪائناتي شعور کي سمائي نٿو سگهي، چاهي خواهش ڪيتري به مضبوط هجي. بهرحال، گهري ۽ مسلسل مراقبي ذريعي، انساني شعور کي بلند ڪري سگهجي ٿو ۽ ان جي تصور کي ڪائناتي شعور کي ڇهڻ جي نقطي تائين وسيع ڪري سگهجي ٿو.

***

هڪ پيري، نيويارڪ ۾ هڪ ماڻهو مون وٽ آيو [منهنجي هڪ ليڪچر ختم ڪرڻ کان فوري پوءِ] ۽ زور پريو ته هو پنهنجي جسماني جسم کي ڇڏي پنهنجي نجومي جسم ۾ سفر ڪري سگهي ٿو. مون کيس چيو، "مون کي يقين ناهي ته توهان تصور ڪري رهيا آهيو ته توهان ۾ اها صلاحيت آهي" پر هن مون کي جانچڻ تي زور ڏنو، تنهن ڪري مون اتفاق ڪيو، چيو، "چڱو، پوءِ

پنهنجي نجومي جسم ۾ هيٺ وڃو ۾ مون کي ٻڌايو ته ريسٽورنٽ ۾ ڇا آهي" هو هڪ لمحي لاءِ خاموش رهيو، پوءِ چيو، "ساڄي ڪنڊ ۾ هڪ گرينڊ پيانو آهي" مون کي خبر هئي ته هو اهو تصور ڪري رهيو هو ڇاڪاڻ ته سندس ساهه ڪٽڻ ۾ نبض عام هئي، تنهن ڪري مون چيو، "ان جي برعڪس، مون کي لڳي ٿو ته جيڪڏهن توهان اتي ويا، ته توهان کي ٻه عورتون هڪ ٽيبل جي چوڌاري ويٺيون ملنديون" هن منهنجي تجويز تي طنز ڪيو، تنهن ڪري مون چيو، "هاڻي گڏجي ريسٽورنٽ ۾ هلون" جڏهن اسان پهتاسين، اسان ان ڪنڊ تي ويا جنهن جو هن ذڪر ڪيو هو، پر اتي ڪو پيانو نه هو؛ ان جي بدران، اسان ٻه عورتون هڪ ٽيبل جي چوڌاري ويٺيون ڏٺيون. آخرڪار، اسان جي دوست کي احساس ٿيو ته هو پنهنجي وهم ۾ مبتلا ٿي ويو آهي.

خدا تي ايمان ۾ اندروني هم آهنگي، زندگيءَ جي بارن کي ڪٽڻ لاءِ انسان لاءِ سڀ کان وڏي مدد ۾ سهارو آهن.

***

اسان کي خدا جي آواز کي ٻڌڻ گهرجي جيڪو صحيح خيالن ۾ گونجندو آهي. سٺا خيال خدا ۾ ملائڪن جي روحن جي هدايتن وانگر آهن جيڪي اسان جي رهنمائي ۾ مدد ڪن ٿا. شيطان پڻ پنهنجي شيطاني وسوسن ذريعي انسانيت کي قابو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، جيڪي بڇڙا خيال، خراب ارادا، ۾ ناپاڪ مقصد جي طور تي ظاهر ٿين ٿا جن کي سوچ جي دائري تي قبضو ڪرڻ ۾ شعور جي جاءِ کي آلوده ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

***

جڏهن هڪ طالب جي دعا سندس دل جي گهراين مان نڪرندي آهي، ته سندس لفظ خدا جي محبت سان ڀريل ٿي ويندا آهن، ۾ ٻيا ان جو روحاني اثر محسوس ڪندا آهن ۾ انهن جي موجودگي ۾ الاهي محبت جو تجربو ڪندا آهن. بهرحال، جيڪڏهن ان طالب ۾ طاقت جي کوٽ آهي، ته سندس چوڌاري موجود ماڻهو شايد ان کان اها محبت چوري ڪن. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن اهي پنهنجي روحانيت جي تعريف ۾ تعريف ڪرڻ شروع ڪندا آهن. جيڪڏهن اهي هن احساس ۾ مبتلا ٿي ويندا آهن ته اهي عظيم آهن ڇاڪاڻ ته اهي ٻين کي متاثر ڪري سگهن ٿا، ته ڪمزوري اندر اچي ويندي آهي، غرور انهن

جي دل تي قبضو ڪري وٺندو آهي، ۽ نتيجي ۾ اهي خدا لاءِ پنهنجي محبت وڃائي ڇڏيندا آهن.

***

انساني ذهن بيماري سان وڙهڻ ۽ مشڪلاتن تي قابو پائڻ سان مضبوط ٿئي ٿو جيڪو به ذهن کي ڪمزور ڪري ٿو اهو دشمن آهي، ۽ جيڪو به ان کي مضبوط ڪري ٿو اهو امن جو پناهه گاهه آهي زندگي جي واقعن کي همت ۽ ثابت قدمي سان منهن ڏيو خدا مون کي ڏيکاريو آهي ته هي زندگي هڪ ڪائناتي خواب آهي جڏهن اسان جو روحاني شعور جاڳي ٿو، اسان زندگي جي تجربن کي خوشي ۽ غم جي هڪ عارضي خواب جي طور تي ياد رکون ٿا، ۽ اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان خدا ۾ امر آهيون.

***

عقلمند پرمهانس پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

پنهنجي محبت جي بادشاهت جي حدن کي وڌايو ته جيئن آهستي آهستي پنهنجي خاندان، پنهنجن پاڙيسرين، پنهنجي برادري، پنهنجي ملڪ، سڀني ملڪن ۽ سڀني جاندارن کي شامل ڪري سگهجي. هڪ عالمگير دوست بڻجو جنهن جو دل خدا جي مخلوق لاءِ رحم ۽ مهرباني سان ڀريل هجي، ۽ هر هنڌ پيار پکيڙيو.

***

دلين جو امتحان وٺندڙ اسان کان سواءِ ڪجهه به نٿو چاهي، اسان جي دلين کان سواءِ.

خدا کي ذاتي فائدي لاءِ نه پر ان جي خواهش، خواهش ۾ پاڪ، بي لوث ۽ مرڪوز محبت سان دعا جي ذريعي ڳولڻ گهرجي.

جڏهن ڪنهن شخص جو خدا سان پيار سندس فاني جسماني جسم سان وابستگي جي برابر هوندو، ته پوءِ خدا انهن وٽ ايندو.

جيڪو هڪ يا ٻن غوطن ۾ موتي نه ٿو پڪڙي، ان کي سمنڊ کي الزام نه ڏيڻ گهرجي، پر ان جي غوطه خوري جي طريقي ۾ ڪوتائي جي ڪوت ڪي.

جيڪو به شعور جي سمنڊ ۾ ڪوتائي ڪندو، اهو الاهي موجودگيءَ جو موتي ڳوليندو.

***

امن آسماني مشروب آهي جيڪو خاموشي جي گهڙن مان وهايو ويندو آهي.
عارضي مايوسين ۽ مايوسين جي پوري ڪڪرن جي پويان، ڪاميابين جون ڪرڻيون هميشه روشنيءَ سان چمڪنديون آهن.
***
خوشي، ڪاميابي، ۽ ذهني سڪون خدا جي مرضي سان مراقبي ۽ دعا ذريعي هم آهنگ ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿو، جيڪا اها قوت آهي جيڪا ڪائناتي قوتن سان هم آهنگي ۽ زندگي جي ڪپڙي کي ٺاهيندي آهي.
***
زندگيءَ ۽ ترغيب نيڪ ڪم ڪرڻ ۽ پيار ۽ امن جي روشني پکيڙڻ هجڻ گهرجي.
***
توهان جي فطرت لازوال آهي، تنهن ڪري پاڻ کي مادي پابندين ۽ دنياوي حدن سان بار نه ڪريو، وڃايل موقعن تي هر افسوس کي نئين ڪاميابين لاءِ اميد ۽ تبديل ڪريو جيڪي توهان کي اطمينان ۽ خوشي آڻيندو.
***
پنهنجي زندگي کي سادو بڻايو ته جيئن توهان وٽ زندگي جي ننڍڙين خوشين مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ ڪافي وقت هجي.
***
هن حيرت انگيز ۽ شاندار ڪائنات جي هر ايٽم ۾، خدا مسلسل معجزا ڪندو آهي.
***
خدا اهو روشني آهي جيڪو مسلسل جهالت جي اونداهي کي ختم ڪري ٿو. هو زندگي جو درياهه آهي جيڪو اسان جي روحن جي مٽي کي پرورش ڪري ٿو.
***
هم آهنگي واري سوچ هن دنيا ۾ هم آهنگي ۽ اتفاق پيدا ڪري ٿي جيڪا هر قسم جي بي اتفاقي ۽ اختلاف سان پريل نظر اچي ٿي.
***
اسان جي صلاحيت جي اندر نيڪ ۽ خوبصورت ڪم ڪرڻ جو جذبو هر قابل قدر ڪاميابي جي پويان تخليقي قوت آهي. اسان ڪمال لاءِ ڪوشش ڪريون ٿا ڇاڪاڻ ته اسان جا روح

پنهنجي روحاني فطرت سان ٻيهر ڳنڍڻ ۽ پنهنجي الاهي سرچشمي سان ضروري اتحاد جي خواهش رکن ٿا.

***

اسين اڄ هتي آهيون ۽ سڀاڻي هليا وينداسين، صرف هڪ ڪائناتي خواب ۾ پاڇا پر انهن عارضي تصويرن جي غير حقيقت جي پويان روح جي ابدي سچائي لڪيل آهي.

***

عقلمند ماڻهو نٿا چاهين ته توهان انهن جي فرمانبرداري ڪريو، پر جيڪڏهن توهان رضاڪارانه طور تي انهن جي رهنمائي قبول ڪندا، ته اهي ضرور توهان کي سچ ۾ توهان لاءِ بهترين چا ڀڏائيندا، مڪمل ايمانداري ۽ غير جانبداري سان.

***

هڪ زنده وڻ ٻڌجو جيڪو وڌندو آهي ۽ نوان ٿڙ ۽ ٽاريون ڇڏيندو آهي، مضبوط دلين وارا چون ٿا:

" اسان جي زندگين ۾ سڄ جون ڪرٽيون آهن، ۽ اسان وٽ ڪم ڪرڻ ۽ اميدن ۽ ڪاميابين جي شاخن کي کولڻ جا موقعا آهن"

***

ٻين سان معاملو ڪرڻ ۾ ايمانداري ۽ خلوص کان وڌي ڪا به شيءِ ناهي.

***

پنهنجي پوري ڪوشش ڪريو، پوءِ آرام ڪريو ۽ آرام ڪريو ۽ شين کي زور زبردستي تبديل ڪرڻ جي بدران انهن کي انهن جي قدرتي رستي تي هلڻ ڏيو.

***

ماسٽر پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي همٿائيندي چيو:

جيڪڏهن توهان جون دعائون خدا تائين پهچن ٿيون، ته ڪو فرق نٿو پوي ته توهان جا گناهه اونداهي جي سمنڊ کان به وڌيڪ ۽ هماليه کان به وڌيڪ آهن؛ خدا انهن کي معاف ڪندو ۽ انهن کي اهڙي طرح ختم ڪندو جيئن اهي ڪڏهن به نه ٿيا هجن، جيستائين توهان انهن کي ٻيهر نه ورجائڻ جو عزم ڪيو آهي ته توهان ڪجهه وقت لاءِ اونداهي جي ت۾ن هيٺان ٻڌي سگهو ٿا، پر توهان الاهي باهه جي هڪ چنگاري آهيو - دائمي، دائمي مشعل مان هڪ شعلو جيڪو ڪڏهن به ختم يا مرندو

ناهي توهان شعلن کي ڏکي سگهو ٿا، پر توهان ان کي وسائي نٿا سگهو.

***

پنهنجي مرضي کي مسلسل، پرسڪون ۽ مضبوطيءَ سان استعمال ڪرڻ سان ڪائناتي قوتون حرڪت ۾ اينديون ۽ ڪائنات جي پالڻهار کان جواب ايندو.

***

گهڻا ماڻهو اهو نٿا سمجهن ته پيار جي نوعيت جو تجزيو ڪرڻ ضروري آهي، اهي ان کي پنهنجي مائٽن، دوستن ۽ ٻين لاءِ هڪ احساس جي طور تي بيان ڪن ٿا جن ڏانهن اهي هڪ مضبوط ڪشش محسوس ڪن ٿا پر پيار ان کان گهڻو وڌيڪ آهي. مان توهان کي سچي محبت جي وضاحت ڪرڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته ان جو روح تي اثر بيان ڪريان. الاهي محبت جي هڪ ننڍڙي چنگاري به محسوس ڪرڻ هڪ شخص کي اهڙي زبردست خوشي سان پري چڙهي ٿي جو ان کي قابو ڪرڻ ڏکيو آهي. پيار جيڪو اطمينان آڻيندو آهي اهو پاڻ ۾ پيار جي احساس ۾ نه آهي، پر ان خوشي ۾ جيڪو اهو آڻيندو آهي. سچي محبت اسان کي بيان کان ٻاهر خوشي ڏئي ٿي.

***

جسم جي زندگي جي قوت کي متوازن غذا، اميد ۽ مسڪراهٽ ذريعي برقرار رکڻ گهرجي جيڪي پاڻ ۾ خوشي ڦولينداڻ آهن اهي اهو ڦولينداڻ آهن ته انهن جا جسم زندگي جي توانائي مان نڪرندڙ برقي ڪرنٽ سان چارج ٿيل آهن، جيڪو خدائي مرضي ۽ عالمگير ذهن سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهي. مسڪراهٽ صحت لاءِ انتهائي فائديمند آهي. اهو مثبت وائبريشن کي راغب ڪري ٿو، اميد جي افق کي کوليندو آهي، ۽ اندروني سڪون ۽ نفسياتي آرام آڻيندو آهي.

***

سچي دنيا لفظ "محبت" جي صحيح معنيٰ وساري چڪي آهي، ۽ ان کي افسوس سان غلط سمجهيو ويو آهي ۽ غلط استعمال ڪيو ويو آهي جيئن تيل زيتون جي هر حصي ۾ ملي ٿو، تيئن ئي پيار سچي تخليق ۾ شامل آهي پر پيار جي تعريف ڪرڻ ناقابل يقين حد تائين ڏکيو آهي، بلڪل نارنگي جي ذائقي ۽ ذائقي کي بيان ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ وانگر. نارنگي جي

ذائقي کي صحيح طور تي سمجھڻ لاءِ پاڻ کي نارنگي جو ذائقو چکڻو پوندو، ۾ اهو ئي پيار تي لاڳو ٿئي ٿو.

هر ڪنهن پنهنجي دل ۾ ڪنهن نه ڪنهن شڪل ۾ پيار جو تجربو ڪيو آهي، ۾ تنهن ڪري ان جي فطرت جي ڪجهه سمجھ آهي، پر اهي نٿا ڄاڻن ته ان کي ڪيئن پوکيو وڃي، پاڪ ڪيو وڃي ۾ ان کي الاهي پيار ۾ وڌايو وڃي الاهي پيار جي هڪ چنگاري ننڍي عمر کان ئي گھٽ دلين ۾ موجود هوندي آهي، پر اهو اڪثر گم ٿي ويندو آهي ڇاڪاڻ ته ماڻهو نٿا ڄاڻن ته ان کي ڪيئن پرورش ۾ ترقي ڪجي.

***

زندگي تجربن جو هڪ اسڪول آهي، ۾ اهو سڀ هڪ طرف اشارو ڪري ٿو: خدا

***

زندگيءَ جا بدلجندڙ منظر حقيقي زندگيءَ کي مبهم ڪري ڇڏيندا آهن غير حقيقي نظر ايندڙ شين جي هلندڙ تصويرن جي پويان سچي ڪائناتي زندگي نظر کان لڪيل آهي.

***

مشڪلاتون ۾ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۾ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۾ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٿي ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي پون ٿا ۾ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن ۾ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

آزمائشون ۾ مصيبتون ڪنهن شخص کي ٽوڙڻ ۾ سندس مرضي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ نه اينديون آهن، پر ان لاءِ اينديون آهن ته جيئن هو خدا جي تعريف ڪري جيئن ان جي تعريف ڪرڻ گھرجي ۾ سندس قانونن جو احترام ڪري جن جي ذريعي هو سچي خوشي حاصل ڪري سگھي ٿو.

***

استاد پرمهانسا شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

پنهنجي اندروني سڪون وڃائڻ کان سواءِ هن دنيا ۾ رهڻ جي فن جي مشق ڪريو، ۾ خود علم جي شاندار ۾ شاندار باغ تائين پهچڻ لاءِ توازن جي رستي تي هلو.

***

عاجزي ۽ اسان خوابن جي هڪ وادي ڳوليون ٿا جيڪا خود علم جي خوشبودار، ٽڙيل گلن سان ڀريل آهي.

***

خدا جي خوبصورتي لامحدود آهي گلاب ۽ گلن مان لطف اندوز ٿيڻ سٺو آهي، پر انهن جي خوبصورتي مان لطف اندوز ٿيڻ کان وڌيڪ انهن جي پاڪائي ۽ پيار جي پويان خدا جي چهري کي ڏسڻ آهي. موسيقي مان حاصل ٿيندڙ خوشي، موسيقي جي محبت، خدا جي تخليقي آواز سان مقابلو نٿي ڪري سگهجي جيڪو ان جي سرن مان وهندو آهي.

***

امن پسند روح انساني ۽ الاهي چشمن مان وهندڙ حڪمت جي پاڻي کي گڏ ڪن ٿا.

اي منهنجا مالڪ، مون کي خبر آهي ته تون منهنجي روح جي خاموش لفظن ۽ منهنجي دل جي التجا کي ٻڌندو آهين.

***

اچو ته هميشه پنهنجي زندگين کي هر طرح سان خوبصورت بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون، پيار، ايمانداري ۽ خلوص کي اپنائي، ۽ روزانو خود غور جي آئيني ۾ ڏسي ۽ روح جي ڪوتائي کي ڳوليون.

***

جهالت خارش يا ڇڪڻ وانگر [پريشان ڪندڙ عادتن جي] آهي. تڪليف ڏيندڙ احساس کان نجات حاصل ڪرڻ لاءِ جيترو وڌيڪ توهان چمڙي جي ڇڪڻ جي خواهش کي تسليم ڪندا آهيو، اوترو ئي ڇڪڻ جي خواهش وڌندي ويندي آهي، ۽ جيترو وڌيڪ توهان ان احساس کي نظرانداز ڪندا آهيو ۽ ان کي نه ڏيندا آهيو، اوترو ئي اهو توهان کي گهٽ پريشان ڪندو آهي.

***

ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن کي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا غير محسوس ملڪيت کان محروم ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو وٺڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، ته جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان ڀريان ذهن ۾ پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد

ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيت خواهش جا ٻج ذهن مان ڪڍڻ گهرجن.
***
روحاني خواهشن جي صبح سان، انسان پنهنجي زندگي کي خوبصورتي سان شڪل ڏيڻ لاءِ حڪمت جي چني چونڊيندو آهي.
***
جڏهن اسين فطرت ۾ موجود هر خوبصورت شيءِ کي ڏسندا آهيون، ته اسان پنهنجي اندر ۾ نرمي ۾ رحم جو احساس محسوس ڪندا آهيون.
***
زندگيءَ ۾ ڪنهن به اهم قدم تي چڱيءَ طرح ۾ ڊگهيءَ طرح سوچڻ گهرجي، ۾ مختلف حالتن ۾ روزاني تجربن جي باهه ۾ ان جو جائزو وٺڻ گهرجي.
***
جيڪي خود ڪفيل آهن اهي اهي آهن جيڪي سچائيءَ سان رهن ٿا خوشي صرف خالص سوچ ۾ نيڪ عمل مان ايندي آهي جيڪڏهن توهان هاٺي خوش آهيو، ته توهان مستقبل ۾ خوش رهندا، هتي ۾ ايندڙ دنيا ۾. اسان کي دانشمندي جا ميوا گڏ ڪندي سٺي قسمت گڏ ڪرڻ گهرجي جڏهن ته موقعي جو سج چمڪي ٿو ٻين لفظن ۾، اسان کي موقعن کي استعمال ڪرڻ گهرجي ان کان اڳ جو تمام گهڻو دير ٿي وڃي.
***
زندگيءَ جي رستن تي ثابت قدمي ۾ اطمينان سان هلو، اهو ڄاڻندي ته لامحدود تخليقي طاقت توهان سان گڏ آهي، توهان سان گڏ آهي ۾ توهان جي مدد ڪري رهي آهي.
***
زندگي جي وڌندڙ دٻاءُ کي منهن ڏيڻ لاءِ هر ڪنهن کي اڪيلائي ۾ آرام جي ضرورت آهي، ۾ فردن کي هڪ ٻئي جي آزادي جو احترام ڪرڻ گهرجي.
زندگيءَ جي هر پاڇي جي پويان خدا جي وڏي روشني لڪيل آهي.
***
ايمان جي سُور کي مضبوطيءَ سان جهليو ۾ انهن ناسازگار ٻاهرين حالتن کان نه ڊڄو جيڪي توهان جي زندگي جي ٻيڙي کي ٽڪرائي چڏين ٿيون. يقين رکو ته اهي "ناممڪن" جيڪي

توهان حاصل ڪرڻ جي اميد رکو ٿا، توهان خدا جي مدد سان، ايمان جي طاقت ذريعي حاصل ڪندا جيڪا سڀني چئلينجن کي برداشت ڪري ٿي.

***

جڏهن توهان پاڻ هم آهنگي حاصل ڪري سگهو ٿا، ته پوءِ توهان ٻين سڀني سان هم آهنگي رهي سگهو ٿا.

***

هي دنيا اسان جو گهر ناهي؛ اسان جو گهر ٻئي پاسي آهي، خدا جي ڪائناتي شعور.

***

ڇا هم آهنگي، پيار ڏيڻ سان ڀريل هڪ ثمردار زندگي گذارڻ کان وڌيڪ دلچسپ ڪجهه آهي؟

***

ٻين ماڻهن جي اهم خيالن جي تازي هوا ساهه کڻو انهن جي روشن، مثبت نقطه نظر مان فائدو حاصل ڪريو.

***

منهنجو دل خوشيءَ سان ڀرجي ويندو آهي جڏهن مان ڪجهه مخلص عقيدتمندن کي خدا جي پيار لاءِ تڙپيندي ڏسان ٿو. اسان هن دنيا صرف خدا سان پيار ڪرڻ وفاداري عاجزي سان سندس خدمت ڪرڻ جا ميوا حاصل ڪرڻ لاءِ آيا آهيون.

***

صرف حال رهو، مستقبل نه، اڄ پنهنجي پوري ڪوشش ڪريو سڀاڻي تي نه ڏسو.

***

اندروني خاموشي جي غار توهان کي حڪمت جو سرچشمو ملندو.

***

پيشاني تي، ابرو جي وچ ، جنت جو دروازو آهي دماغ هي مرڪز [روحاني اک يا روحاني شعور جو مقام] مرضي جو محور آهي جڏهن توهان پنهنجي ذهني طاقت کي هن مرڪز تي مرڪوز ڪندا نرميءَ سان پنهنجي مرضي کي زور ڏيندا، ته جيڪو توهان چاهيو ٿا اهو حاصل ٿيندو (اسان اڪثر ڏسندا آهيون ته ڪو ماڻهو جيڪو لاشعوري طور تي ڪجهه ياد رکڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي اهو پنهنجي پيشاني تي هن نقطي کي ڇهندو آهي)

تنهن ڪري، ڪنهن کي به پنهنجي مرضي کي برائي لاءِ استعمال نه ڪرڻ گهرجي، ٻين کي جان بوجهه ڪري نقصان پهچائڻ جي خواهش ڪرڻ انهن طاقتن جو غلط استعمال آهي جيڪي خدا اسان کي عطا ڪيون آهن، جيڪڏهن توهان ڏسندا آهيو ته توهان جي مرضي توهان کي گمراهه ڪري رهي آهي، ته روڪيو، ڇاڪاڻ ته ان طرف جاري رهڻ نه رڳو روحاني توانائي جو ضايع آهي، پر اهو توهان کي ان طاقت کان محروم ڪري ڇڏيندو، جنهن جي ڪري توهان ان کي سٺي لاءِ به استعمال ڪرڻ جي قابل نه رهندا.

اسان انسانن کي خود قابو جي صلاحيت عطا ڪئي وئي آهي جيتوڻيڪ اسان مڪمل طور تي آزاد نه آهيون، اسان وٽ آزادي جي ڪنجي آهي پر پوءِ به، ڪيترائي بي ترتيب زندگي گذاريندا آهن، پنهنجي خدا جي ڏنل ذهانت ۾ آزاد مرضي کي خود قابو حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيندا آهن.

***

شينهن کي مارڻ جي جبلت جي تابع ڪيو ويندو آهي ۾ ان کي ان معاملي ۾ ڪو به اختيار نه آهي پر انسانن وٽ آزاد مرضي ۾ ذهانت آهي، جيڪا انهن کي نقصانڪار جبلت ۾ عادتن جي قيد ۾ رهڻ بدران مسلسل پنهنجي صورتحال کي بهتر بڻائڻ ۾ پنهنجا معيار بلند ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي.

***

هڪ ڀيري مان ٽرين ۾ سفر ڪري رهيو هوس ۾ موسم انتهائي گرم هئي، ۾ هوا ائين محسوس ٿي رهي هئي جيئن اهو ڪنهن تندور مان اچي رهيو هجي. منهنجي چوڌاري هر ڪو ماڻهو سخت گرمي ۾ مبتلا هو، پر مان اندر ۾ مسڪرائي رهيو هوس ڇاڪاڻ ته منهنجو ذهن گرمي جي خيال کان الڳ هو، ڇاڪاڻ ته مون پاڻ کي يقين ڏياريو هو ته اها ئي بجلي جيڪا تندور ۾ گرمي پيدا ڪري ٿي، اها فرج ۾ برف پيدا ڪري ٿي ۾ ان وقت مون کي ائين محسوس ٿيو ڄڻ برف جي هڪ پرت منهنجي جسم کي ڍڪي ڇڏيو هجي.

***

جڏهن مان ٻين ڏانهن پنهنجي پيار ۾ نيڪ خواهشن جون لهرون موڪليان ٿو، ته مان الاهي محبت لاءِ هڪ دروازو کولي رهيو آهيان ته جيئن مون وٽ اچي.

***

پنهنجي زندگي ۽ پريشان ڪندڙ شين کان نجات حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو، يا جيڪڏهن ضروري هجي ته انهن کي برداشت ڪريو، انهن کي توهان کي نفسياتي طور تي پريشان ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ کان سواءِ.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو صاف ٿي سگهي ٿو، ته ان کي گندو رهڻ جي ڪا ضرورت ناهي.

ڪو ماڻهو جهوپڙي ۾ رهڻ سان ايترو ئي لڳاءُ رکي سگهي ٿو جيترو ڪو محل ۾ رهڻ سان.

روحاني ڪاميابي حاصل ڪرڻ ۾ سڀ کان اهم عنصر ڪوشش ڪرڻ آهي.

***

دنيادار خدا جا تحفا ڳوليندا آهن، پر عقلمند پاڻ ڏيڻ واري کي ڳوليندا آهن.

***

رات جو، مان دنيا جي گهرجن کان مڪمل طور تي پوئتي هٽي وڃان ٿو ۽ ان کان بلڪل لاتعلق ٿي وڃان ٿو، اڪيلو پنهنجي مرضي سان، مان پنهنجن خيالن جي رهنمائي ڪريان ٿو، انهن کي گهربل رستن تي هدايت ڪريان ٿو جيستائين مان صحيح فيصلي تي نه پهچان ۽ ان کي ڪيئن لاڳو ڪريان. پوءِ، مان پنهنجي مرضي کي مناسب قدم کڻڻ لاءِ متحرڪ ڪريان ٿو، ۽ خدا جي مدد سان، مان ڪاميابي حاصل ڪريان ٿو. هن طريقي سان، مون ڪيترائي ڀيرا پنهنجي مرضي کي مؤثر طريقي سان استعمال ڪيو آهي، پر اهو صرف ان جي مسلسل ۽ مسلسل استعمال سان ممڪن آهي.

***

نيري افق تي ٿهيل جبلن جي تصوير، انساني جسم جو عجيب ميڪانيزم، گلاب ۽ سائو ريشمي قالين، روحن جي شرافت، ذهنن جي عظمت، ۽ محبت جي ڪوتائي، اهي سڀ اسان کي خوبصورت خدا ۽ سڀني شرافت ۽ شرافت جو سرچشمو ياد ڏيارين ٿا.

جيستائين ڪو ماڻهو پنهنجي فطرت کي متوازن طريقي سان ترقي ڪرڻ لاءِ ڪم نٿو ڪري - ذهني، مادي ۽ روحاني طور تي - اهي سچي خوشي جو مزو نه چکي سگهندا روحاني بصيرت اسان کي حڪمت ڏانهن متاثر ڪري ٿي، ۽ اهو غير دانشمندي آهي ته انا کي حڪمت، صحيح فيصلي ۽ فهم تي

غالب ٿيڻ ڏيو؛ بلڪه، آخري فيصلو بصيرت ۽ ضمير سان گڏ هجڻ گهرجي.

***

جيڪڏهن توهان پنهنجي دل کي خدا جي باري ۾ هڪ خيال جي محبت ۽ خواهش سان پريندا ۽ ان کي پنهنجي اندر ۾ گهرائي سان رکندا، ته پوءِ ڪائنات جو رب توهان وٽ ايندو ۽ توهان کان اهو خيال قبول ڪندو چاڪاڻ ته الاهي خواهش خدا جي دل کي ڇهي ٿي.

***

جڏهن توهان خدا ۾ محفوظ هوندا آهيو، ته توهان بغير ڪنهن وابستگي جي هر شيءِ مان لطف اندوز ٿي سگهو ٿا تنهن ڪري، خدا کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪرڻ تمام ضروري آهي، ٻي صورت ۾ زندگي توهان کي مايوس ڪري سگهي ٿي ۽ توهان جي اميدن کي خوفناڪ طريقي سان ٽوڙي سگهي ٿي.

***

اسان جو وقت گذري ويندو، ۽ جيڪو اسان هاڻي ڏسون ٿا اهو هڪ ڏينهن ختم ٿي ويندو ۽ غائب ٿي ويندو. تبديلي سٺي آهي جيستائين توهان ان کي نقصان پهچائڻ نه ڏيو، ۽ جڏهن اهو ڏکوئيندڙ آهي، اهو هڪ ڊيڄاريندڙ طور ڪم ڪري ٿو ته انهن خواهشن کي ڇڏي ڏيو جيڪي توهان کي ڏک پهچائينديون جيڪڏهن توهان انهن کي پورو نه ڪري سگهو.

***

ڪائنات ۾ هر شيءِ هڪ ٻئي سان ڳنڍيل آهي ۽ هڪ ٻئي سان ويجهي ڳنڍيل آهي، خدا پاران اسان کي عطا ڪيل انساني عقل جي صحيح استعمال ذريعي، اسان کي احساس ٿئي ٿو ته سڄي زندگي اعليٰ ذهن سان ڳنڍيل آهي.

***

سڄي جسماني تخليق جيڪا انساني ذهن کي حيران ڪري ٿي، صرف ڪائنات جي حيرت انگيز عجائبات جا دلچسپ اشارا ڏئي ٿي.

***

ڪو به ڪم ۽ پريشان ذهن سان نه ڪرڻ گهرجي، جيئن هوا ۾ هڪ پر، بلڪه، سڀئي فرض اندروني ۽ ٻاهرين امن سان، سڪون ۽ خود تي ضابطي سان، ذهانت ۽ وڏي توجه سان پورا ڪرڻ گهرجن.

***

جيڪڏهن توهان هر روز ڪجهه وقت خدا تي گهري غور ۽ ان کان دعا گهرڻ لاءِ وقف ڪندا، ته موٽ ۾ توهان کي وڏو آرام ۽ سچي خوشي ملندي.

***

هر ڏينهن زندگيءَ جي تحفن لاءِ شڪرگذاري جو ڏينهن هجڻ گهرجي: سج جي روشني، پاڻي، لذيذ ميوا ۽ پاڇيون، جيڪي سڀ کان وڏي ڏيندڙ کان اڻ سڌي طرح تحفا آهن: خدا.

***

مان پاڻ تي بادشاهه آهيان، ملڪيت جو بادشاهه نه آهيان، مان ڪجهه به نٿو رکان، پر مان پنهنجي امن جي بادشاهي تي حڪومت ڪريان ٿو، ۽ مون کي دائمي اطمينان جي تخت تي تاج پهريل آهي.

***

جڏهن توهان پرسڪون هوندا آهيو، توهان پنهنجي اندر خوشي جي هڪ دنيا ڌڙڪندي محسوس ڪندا آهيو.

***

انساني محبت بي معنيٰ آهي جيستائين اها خدا جي غير مشروط محبت ۾ جڙيل نه هجي هڪ نوجوان مرد ۽ عورت محبت ۾ پئجي سگهن ٿا، پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اختلاف ۽ نفرت ان جي جاءِ وٺي ٿي. انساني محبت نامڪمل آهي، جڏهن ته الاهي محبت ڪامل ۽ دائمي آهي.

***

الاهي محبت جو تجربو ڪرڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته خدا کي خوش ڪرڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڪيو وڃي ۽ توهان ڏسندا ته خدا توهان وٽ اهڙين طريقن سان ايندو آهي جنهن جي توهان توقع نه ڪندا آهيو، ۽ سندس خوشي توهان تي غالب ايندي ۽ سندس روشني توهان تي چمڪندي.

منهنجي خواهش آهي ته ماڻهن جي روحن ۾ خدا لاءِ مندر قائم ڪيان ۽ سندس مبارڪ مسڪراهٽ انهن جي چهري تي چمڪندي ڏسان. زندگي ۾ سڀ کان وڏي ڪاميابي اهو آهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي روح ۾ خدا لاءِ هڪ مندر وقف ڪري، ۽ اهو آساني سان حاصل ڪري سگهجي ٿو.

***

ڪيترائي ماڻهو مون وٽ پنهنجي پريشانين بابت ڳالهائڻ لاءِ ايندا آهن، ۽ مان انهن کي چوان ٿو ته هو پرسڪون ٿين، غور ڪن، ۽ پين حلن تي غور نه ڪن جيستائين اهي سڪون ۽ روحاني سڪون محسوس نه ڪن. جڏهن ذهن پرسڪون هوندو آهي ۽ خدا تي ايمان مضبوط هوندو آهي، ته مسئلن جا حل ضرور نڪرندا. مسئلن کي نظرانداز ڪرڻ انهن جي غائب ٿيڻ جي ضمانت نٿو ڏئي، ۽ نه ئي انهن بابت پريشان ٿيڻ مثبت نتيجا ڏئي ٿو. مراقبو ڪريو جيستائين توهان پرسڪون محسوس نه ڪريو، پوءِ پنهنجي مسئلي بابت سوچيو ۽ خدا کان سندس مدد لاءِ دل سان دعا ڪريو. مسئلي تي ڌيان ڏيو، ۽ توهان بغير ڪنهن پريشاني يا سخت ڪوشش جي حل ڳوليندا.

****

اي خداوند، منهنجي زندگي جي بانسري تي پنهنجا لافاني راڳ وڄاءِ، ته جيئن مان توهان جي پاڪ سرن جي لهرن کان برڪت حاصل ڪري سگهان.

****

خوشي ۽ ذهني سڪون لاءِ جذبات تي ضابطو رکڻ تمام ضروري آهي پوءِ ڪو به توهان کي تنگ نه ڪري سگهندو يا توهان ۾ حسد نه جاڳائي سگهندو، ۽ توهان اندر ۾ ثابت قدم ۽ مغرور رهندا، ۽ ڪو به توهان کي چئلينج ڪرڻ يا توهان جي امن کي خراب ڪرڻ جي قابل نه هوندو.

****

عاجزي خدا جي رحمت جي بارش حاصل ڪرڻ جو يقيني طريقو آهي

****

ڪڏهن ڪڏهن ماڻهو سوچيندا آهن ته خدا انهن کان پري آهي، ڪائنات ۾ ڪنهن پري واري جاءِ تي، ۽ تنهن ڪري اهي ڪيس نه سڏيندا آهن پر هو انهن لاءِ ويجهو کان وڌيڪ ويجهو ۽ محبوب کان وڌيڪ پيارو آهي جيڪي هن بابت سوچيندا آهن ۽ هن کي پنهنجي ويجهو سمجهندا آهن.

روحاني

روح کي جاڳائڻ گھرجي.

ڪمزوري جي ننڊ ۽ مايوسي جي زنجيرن مان

۽ ان جو دانائي، روشني ۽ امن جي دائري ۽ ظھور

ھن کي ڪرڻ جا ڪيترائي طريقا آھن.

انھن ۾ خود قابو آھي

مناسب غذائيت

اصولن تي ثابت قدمي ۽ ھمت

ھڪ مستحڪم نفسياتي حالت

۽ چئلينجن کي منھن ڏيڻ ۾ بھادري

۽ شعور کي حسي خلفشار کان نجات ڏيارڻ لاءِ

ذھني طور تي مثبت تي ڌيان ڏيڻ

ھن زندگيءَ جي جدوجھد ۾ ھارائڻ کان انڪار ڪيو

چاڪاڻ ته شڪست تسليم ڪرڻ سان عزم ڪمزور ٿي ويندو آھي.

لامحدود روحاني طاقتن کي چالو ڪرڻ

جيڪو خالق انسان کي عطا ڪيو آھي

۽ خدا تي غور ڪرڻ جيستائين ڪو سندس موجودگي کي ھٿ نه لڳائي

خدا جي وجود جا سڀ کان صحيح اشارا

اها خوشي آهي جيڪا ان تي غور ڪرڻ دوران وڌندي آهي.

جڏهن ذهن آزاد هوندو آهي

تعصب، تعصب ۽ ناانصافي کان

۽ جڏهن تنگ نظري ختم ٿي ويندي آهي

جڏهن اسان ٻين سان همدردي ڪريون ٿا

اسان محسوس ڪريون ٿا ته عبادت جا گهر، انهن جي سڀني تنوع ۽

اهي خدا جا گهر آهن

جڏهن اسان کي احساس ٿئي ٿو ته زندگي هڪ جدوجهد ۽ هڪ فرض آهي جيڪو انجام ڏيڻو آهي

۽ ساڳئي وقت، هڪ عارضي خواب

جڏهن اسين پيار سان خدا بابت سوچيون ٿا

اسين ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪم ڪريون ٿا

مهربان لفظن ۽ بي لوث خدمت سان

پوءِ اسان کي احساس ٿيندو ته خدا اسان سان گڏ آهي

۽ اسان هن سان ويجهي رابطي ۾ آهيون.

ڪائناتي معمول: طاقت ۽ ذهانت جي وچ ۾
ڪجھ ماڻهن کي خبر ناهي
طاقت ۽ ذهانت ۾ فرق آهي
بجلي طاقت آهي
پر جيستائين اهو هڪ چراغ ۾ نه رکيو وڃي
اهو روشني نه ڇڏيندو جيڪا اسان استعمال ڪري سگهون ٿا.
اها ذهانت آهي جيڪا بجلي جي بلب ۾ بجلي وجهي ٿي.
فطرت جون سڀ قوتون نه ٿيون ڪري سگهن
پاڻ تي اطمينان بخش ڪم ڪرڻ

انهن جي رهنمائي □ هم آهنگيءَ لاءِ ذهانت کان سواءِ
اهڙيءَ طرح اسان ڏسون ٿا ته ڪائناتي ذهانت جو ڪارخانو
اهو هڪ مربوط طريقي سان ڪم ڪري ٿو
ڀاڄ □ شين کي منتقل ڪرڻ جي طاقت آهي.
باهه پاڻي کي ٻاڦ □ تبديل ڪري ٿي
اهي صرف به قوتون آهن.
فطرت جي قوتن کان
پر انهن جي قدرتي، بي قابو حالت □
اهي ڪنهن به اهم فائدي جو ڪجهه به پيدا نٿا ڪن.
پر جڏهن انهن کي عقلمندي سان استعمال ڪيو وڃي ٿو
□ انهن کي صحيح رهنمائي ڪريو
اهي انسانيت جي وڏي خدمت ڪن ٿا
هن مان اسان نتيجو ڪڍون ٿا
ته ڌرتي □ سڄي ڪائنات
اهي هڪ سخت معمول مان گذرن ٿا
جيڪو انساني زندگي کي ممڪن بڻائي ٿو.
هي ڪائناتي معمول
يا "آسماني جسمن جو تال"
اهو هڪ اعليٰ الاهي ذهن جي پيداوار آهي
ڪائنات هن کان سواءِ موجود نه هجي ها
□ محدود انساني ذهن □ ڪا طاقت ناهي.
ان جي رازن □ اسرارن کان واقف ٿيڻ
دعوت
اي الاهي نور
مادي جا سراسر ايٽم!
تون لڪيل □ اڻ ڏٺل آهين.
حواس توکي سمجهي نٿا سگهن
ڇا سج جي روشني □
گرم سون
يا چنڊ جي ٿڌي چانديءَ جي رسيءَ □
آسماني ڏيئو فطرت کي ظاهر ڪن ٿا
پر اهو توهان کي نٿو ڏيکاري.
مادي جي نظر ايندڙ دنيا
تيز روشنين جي ڪري
منهنجي اکين □ بس اونده آهي.

منهنجي بصيرت کي تربيت ڏيو ته جيئن توهان جي لڪيل شان کي محسوس ڪري سگهان
سڀني تخليق ۾ ظاهر ٿيو
دماغي علائقي ۾
انساني دماغ، جنهن ۾ شامل آهن
ٽوپوگرافي ۽ فولڊ مان
ان ۾ شريانين جا چينل شامل آهن
۽ رت جي رڳن جا اونداهي درياءَ
اهو هڪ وڏي ملڪ جو هڪ ننڍڙو نسخو آهي.
ڇا هي هڪ غير معمولي علائقو آهي؟
ڇا ڪو خدائي باشندو ناهي؟
ڇا شاعر کان سواءِ نظم ٿي سگهي ٿو؟
يا ٺاهيندڙ کان سواءِ گهڙي؟
يا ڊزائنر کان سواءِ گلاب؟
نه بلڪل نه
ساڳئي طرح، دماغي علائقو
لڪيل خوبصورتي
اهو ذريعي ٺاهيو ويو هو
حيرت انگيز ۽ غير معمولي ذهانت
مونکي تعجب آهي ته هن شاندار هال ۾ ڪير رهي ٿو؟
ان جي پٽين سان ٺهيل
چپڪندڙ هڏن جا ٽشو
۽ ان جا شاندار اجزا
جيڪو تقليد کي رد ڪري ٿو؟
ڇاڪاڻ ته کوپڙي جي هيٺان هڪ علائقو آهي
اهو اربين سيلن سان ڀريل آهي.
متحرڪ ۽ ذهين
۽ چوويهه ڪلاڪ مصروف
انتهائي سخت ۽ پيچيده سرگرمين سان
ننڍڙا دماغي ذرڙا
اهو مسلسل ڪم ڪري ٿو.
مختلف ڪمن سان
ضيافتن جي تياري
خوردبيني امتحان
ايندڙ مهمانن جو استقبال ڪرڻ

حواسن جي دروازن ذريعي
خريد □ وڪري سان ملندڙ جلندڙ ڪجهه آهي
هلندڙ آپريشن
جذب □ نيڪال ڪان
□ ننڍين پيڙين وانگر
رت جا سيل حرڪت ڪن ٿا
شريان جي نالن جي وچ □
ضروري سامان سان ڀريل
مختلف قسم □ قسمون
مهرباني جي خالق ڪان متاثر
غرور روحاني انذائي جو سبب بڻجي ٿو
چاڪاڻ ته اهو روح مان ڪڍي ٿو
وسيع پکيڙ جو نظارو
هو جيڪو عظيم روحن □ رهندو آهي
عظيم ماڻهو سمجهن ٿا
انهن جون طاقتون قرض ورتيون ويون آهن.
الله تعاليٰ ڪان
جيڪو عاجز سان پيار ڪري ٿو
□ انهن کي علم، هدايت □ طاقت □ وڌائي ٿو.
چا اهو ماڻهو
ڪامياب ڪاروباري شخص
يا ڪو هوشيار سياستدان
يا هڪ ظالم آمر
يا هڪ وڏو اصلاح پسند
سندس طاقت ڪجهه به ناهي.
خدا جي لامحدود طاقت جي مقابلي □
عاجزي ڪليل دروازو آهي
جنهن مان رحمت جي ڪثرت وهندي آهي
پيار □ اطمينان
مهربان روحن کي
نيڪيءَ جو عاشق
□ روشنين کي قبول ڪندڙ
□ آسمان مان نعمتون
جيئن اوندهه رهي نٿي سگهي
جتي به روشني چمڪي ٿي

اهڙي طرح بيماري جي اونداهي ختم ٿيڻ گهرجي
جڏهن خدا جو نور جسم جي سيلن ۾ چمڪي ٿو
ٿورا ماڻهو آهن جيڪي هن حقيقت کي سمجهن ٿا
جڏهن ماڻهو شفا حاصل ڪرڻ جي مضبوط خواهش محسوس ڪن ٿا
اهي پريشان دلين سان دعا ڪن ٿا
يا مايوسي جي احساس سان
اهو سوچڻ ته خدا انهن جي دعا نه ٻڌندو
يا اهي دعا ڪن ٿا پر انتظار نٿا ڪن
ته جيئن اهي ڄاڻن ته انهن جون دعائون خدا تائين پهتيون آهن يا نه
جيئن ٻڌڻ ناممڪن آهي
هوائي لهرن تي نشر ٿيندڙ موسيقي ڏانهن
ناقص رسيور استعمال ڪندي
تنهن ڪري، وائبريشن کي ڳولي نه ٿو سگهجي
صحت، طاقت، ۽ دانائي جيڪي خدا کان اچن ٿا
خوف ۽ پريشانين جي ڪري نفسياتي خرابي سان
هر قسم جون پريشانيون، شڪ، ۽ غير يقيني صورتحال
اچو ته توکي ياد ڪريون ۽ شڪرگذار رهون، اي خداوند!
غربت ۽ خوشحالي ۾
بيماري ۽ بحالي ۾
اوندهه ۽ روشني ۾
سڀني حالتن ۾
اچو ته خوشحالي جي ڏينهن کي شڪرگذاري سان ياد ڪريون
جيڪو تو اسان کي ڏنو آهي.
ايمان جون اکيون کولڻ ۽ اسان جي مدد ڪريو
اسان کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو
سڀني بيمارين ۽ بيمارين جو شفا ڏيندڙ
اهي هڪ ڀيرو ٻيهر اندروني خوشي جو مزو چکندا.
حرڪت جو قانون سبب ۽ اثر، يا عمل ۽ رد عمل جي قانون تي ٻڌل آهي.

هن زندگيءَ ۾ نيڪ پيدا ٿيندڙ ماڻهو اڳئين اوتار ۾ هو {چاڪاڻ ته انهن جي هٿن چا ڪيو آهي} ۽ جيڪڏهن اهي نيڪي ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا، ته نيڪي جو پيمانو انهن جي حق ۾ وڌيڪ کان وڌيڪ ٿيندو - "جنهن وٽ آهي، ان کي وڌيڪ ڏنو ويندو، ۽ ان وٽ ڪثرت هوندي"

جن وٽ صرف ڪجهه سٺيون خوبيون آهن، اهي شايد اهو ٿورو به وڃائي سگهن ٿا، ڇاڪاڻ ته "جيڪو نه آهي، اهو انهن کان کسيو ويندو،"

طاقتور برائي رجحانن جي ڪري جيڪي انهن تي حملو ڪن ٿا ۽ انهن کي مغلوب ڪن ٿا.

جيڪو ماڻهو برائي ڏانهن مائل هوندو آهي، ان ۾ گذريل جنم ۾ اهو بڇڙو رجحان ضرور هوندو، ۽ اهي بڇڙا رجحان تيز ٿي سگهن ٿا ۽ انهن کي ڪنٽرول ڪري سگهن ٿا. جن ۾ ڪجهه غلط رجحان آهن اهي اڳ ۾ اهڙا هئا، ۽ جيڪڏهن نيڪي برائي کان وڌيڪ هوندي آهي، ته پوءِ نيڪ خوبيون انهن جي روحن مان غلط رجحانن کي ڪڍي ڇڏينديون.

هي سبب ۽ اثر جي قانون (ڪرم) جو قدرتي ڪم آهي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن ڪنهن ۾ ناپسنديده عادتون آهن جيڪي مان نجات حاصل ڪرڻ چاهيان ٿو ته ڪنهن کي به بيوس ۽ ڦاسي محسوس نه ڪرڻ گهرجي. هاڻي اهو مناسب وقت آهي ته ماضي جي عزم ۽ صحيح سوچ کي پيدا ڪندي انهن عادتن تي فتح حاصل ڪجي.

هڪ ماڻهو پاڻ کي خراب عادتن جي گرفت کان آزاد ڪري سگهي ٿو ۽ سوچ ۽ عمل ۾ سٺيون عادتون پيدا ڪري سگهي ٿو، جيڪي انهن کي گهربل نتيجا آڻينديون.

ڪنهن به شخص ۾ خراب عادتون ڪيتري به گهريون ڇو نه هجن، انهن کي ياد رکڻ گهرجي ته انهن پاڻ اهي عادتون مخصوص سوچن ۽ عملن جي ورجاءُ ذريعي پيدا ڪيون آهن، ۽ اهي مثبت ۽ تعميري سوچ ذريعي انهن خراب عادتن کي سٺن سان تبديل ڪري سگهن ٿا.

سٺا ۽ برا خيال انساني شعور جون متضاد حالتون آهن قدرتي طور تي، خوفناڪ خوابن کي برداشت ڪرڻ کان خوشگوار خواب ڏسڻ بهتر آهي شعور لچڪدار ۽ حساس آهي؛ اهو پنهنجي خواهش مطابق حالت اختيار ڪري سگهي ٿو يا اهي خواب ڏسي سگهي ٿو جيڪي ان کي پسند اچن ٿا.

پر ماڻهن سان مسئلو اهو آهي ته اهي پنهنجي شعور جي دائري کي - پنهنجي آزاد مرضي ۽ پسند جي - کي ماضي جي عادتن مان پيدا ٿيندڙ انحرافي رجحانن ۽ غلط رخن جي ذريعي هلائڻ جي اجازت ڏين ٿا. اهڙيءَ طرح، انهن جي سمجهڻ جون طاقتون پٺي ۾ بيڪار رهنديون آهن، جيئن سمجهڻ ۽ ادراڪ جي قلعن جي پويان قائم ڪيل مابعدالطبيعاتي سرپرستي.

جڏهن نقصانڪار عادتن جي نشي ۾ مست ماڻهو غير فطري زندگي جي تلخ درد جو مزو چکندا، ته اهي نجات جي ڳولا ۾ سمجهه ۽ نيڪ زندگي گذارڻ جي روشني ڏانهن رخ ڪندا، چاهي انهن جون خراب عادتون ڪيتريون به مضبوط ۽ گهريون ڇو نه هجن.

پوءِ، جيڪڏهن اهي هم آهنگ رهڻ جي طريقن تي عمل ڪندي سٺين عادتن کي ترقي ڪرڻ ۽ پرورش ڪرڻ تي ڪم ڪن ٿا، ته اهي اندروني

خوشي کي پيهر دريافت ڪندا □ امن مان لطف اندوز ٿيندا جيئن خود قابو □
سئيون عادتون پيدا ڪرڻ جو هڪ قدرتي نتيجو آهي.

سچي دوستي
مثبت مثاسثا جا ذريعا
جذباتي مصروفيت
ان جو مطلب آهي دوستن کي بهتر محسوس ڪرائڻ
مصيبت جي وقت □
□ انهن سان همدردي ڪندي
انهن جي ڏکن □ مصيبتن □
□ انهن کي صلاح ڏيو
نازڪ حالتن □
□ مالي مدد
اصل ضرورت جي وقت □
جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان ايماندار هوندو آهي
□ پين لاءِ وفادار دوست
هو اهل ٿيندو.
الاهي دوستي جي امرت جو مزو چکڻ لاءِ
جڏهن ٻيا اسان جي پيار کي محسوس ڪندا آهن
اهو پيار وڌندو □ هڪ جامع پيار بڻجي ويندو.
اهو هر دل □ وهندو آهي
زندگيءَ جي بابرڪت نبض سان هم آهنگيءَ □
دوستانه جذبات پهچائڻ □ ناڪامي
ان جو مطلب آهي خود وڌائڻ جي قانون کي نظرانداز ڪرڻ
جنهن جي ذريعي روح جا تصور وڌن ٿا
خدائي موجودگي کي ڇهڻ لاءِ
جڏهن اسان اعتماد قائم ڪريون ٿا
پين جي دلين □ جيڪي قبول ڪن ٿا
□ اسان پنهنجي پيار جون حدون وڌائڻ جي قابل آهيون
آبادي جي وڏي حصي کي شامل ڪرڻ لاءِ
پوءِ اسان پنهنجي شعور جي دائري کي وسيع ڪري سگهنداسين
□ ڪائناتي شعور جي حد ڏانهن ان جو آغاز
پ□ شيون جيڪي هر ڪو بغير ڪنهن استثنا جي چاهيندو آهي
انسان پنهنجي نفسياتي □ جذباتي بناوت □، زندگي □ ادا ڪيل ڪردارن
□، ڪم □ □ انهن خواهشن □ جيڪي انهن جي اندر پيدا ٿين ٿيون، هڪ ٻئي

ڪان ظاهري طور تي مختلف آهن پر انهن سڀني فرقن جي پويان ٻه شيون آهن جيڪي سڀئي ماڻهو - بغير ڪنهن استثنا جي - خواهش ڪن ٿا □ انهن جي ضرورت محسوس ڪن ٿا.

اهي ٻ□ شيون آهن هر قسم جي ڏک □ ضرورت کان آزادي، □ غير مشروط طور تي دائمي خوشي جي حاصلات؛ يا مڪمل اطمينان جنهن □ امن، پيار، حڪمت □ خوشي شامل آهي.

ماڻهن کي امن نه ملندو جيستائين اهي اهو اطمينان حاصل نه ڪندا جنهن جي انهن جا دل خواهش ڪن ٿا □ جنهن لاءِ اهي هر طريقي □ طريقن سان ڪوشش ڪن ٿا. هي انساني حالت کي سمجهڻ □ هڪ اهم نقطو آهي.

بدقسمتي سان، ماڻهو غلط هنڌن تي اطمينان ڳوليندا آهن □ ان کي ڳولڻ □ ناڪام ٿيندا آهن.

اهي ان کي دنيا □ □ دنياوي شين □ مال □ ٻاهرين حالتن □، □ رشتن □ ڳوليندا آهن جيڪي صحيح سمجھ □ مضبوط بنيادن تي ٻڌل نه آهن.

نتيجي طور، تخليق جي فطرت کي ڏسندي، ڪنهن به شخص لاءِ ڪنهن به حالت مان يا هن دنيا □ ڪنهن به شخص کان خالص خوشي حاصل ڪرڻ ناممڪن آهي.

تخليق دوئي جي اصول تي ٻڌل آهي مثال طور، توهان وٽ صرف هڪ رنگ □ تصوير نه ٿي سگهي؛ توهان کي برعڪس يا فرق جي ضرورت آهي ساڳئي طرح، دوئي جو هن دنيا مان غير حاضر هجڻ ناممڪن آهي.

انساني خواهشن کي ڏسندي، اسان مان هر هڪ صرف سٺيون شيون چاهي ٿو - خوشگوار، خوبصورت، □ مثبت شيون - بغير فضول خرچي، تڪليفن □ ٻين ناپسنديده شين سان معاملو ڪرڻ جي پر اهو ناممڪن آهي.

هن ٻٽي دنيا □، درد کان سواءِ ڪا به خوشي ناهي، اوندهه کان سواءِ روشني ناهي، برائي کان سواءِ ڪا به چڱائي ناهي، موت کان سواءِ زندگي ناهي. سڪي جو هڪ پاسو ٻئي پاسي کان سواءِ حاصل نٿو ڪري سگهجي. جيڪو اسان اندر □ چاهيون ٿا اهو دنيا جي ڪنهن به شيءِ □ نه ٿو ملي سگهي.

ڇوندڙ فرد تي منحصر آهي ڇا اهي غلط جاءِ تي ان شيءِ جي ڳولا جاري رکندا □ مايوسي کان پوءِ مايوسي جو تجربو ڪندا؟

ماڻهو پنهنجي پوري طاقت □ خواهش سان ڳولا ڪندا آهن، پر انهن کي اهو نه ملندو آهي جيڪو اهي ڳوليندا آهن، مايوسي □ نااميدي جو سبب بڻجندو آهي. ان کان علاوه، اهو وڌندڙ ناراضگي جو سبب بڻجندو آهي، جيڪو نتيجي □ شديد ڪاوڙ □ آخرڪار تشدد جي عملن □ تبديل ٿي ويندو آهي. تنهن ڪري، ڳولا جو غلط طريقو گهربل خوشي ڏانهن نه ٿو وٺي.

اعليٰ خالق اسان لاءِ هڪ مڪمل ۽ مڪمل خوشي چاهي ٿو جيڪا صرف روح جي ڪوٺائي ۾ ملي سگهي ٿي تنهن ڪري، خدا هن ڪائنات کي اهڙي طرح پيدا ڪيو آهي ته ان ۾ ڪا به شيءِ انساني دل کي مطمئن نه ڪري ٿي ۽ ان جي خواهشن کي پورو نه ڪري ٿي سواءِ ان جي جڏهن اهو خوشي، مسرت ۽ اطمينان جي سرچشمي ڏانهن رخ ڪري ٿو، جيڪو ان جو ذريعو پڻ آهي.

سچ پچ، آسمان جي بادشاهي انسان جي اندر آهي.

ترازو ۽ توازن

توازن هڪ مثالي آهي جيڪو غورن کي گڏ ڪري ٿو

مادي، نفسياتي، جذباتي، ۽ روحاني

هڪ هم آهنگ اتحاد ۾، اهو فطرت ۾ عملي آهي

اهو تخليقي سوچ کي متحرڪ ڪري ٿو ۽ پيداواري ڪم کي همٿائي ٿو.

اسان مان هر هڪ صحتمند جسم چاهي ٿو

صحتمند ۽ سيني رڪاوٽن ۽ ڪمزورين جي شڪلن کان آزاد

اسان پڻ چاهيون ٿا ته اسان جا ذهن هوشيار رهن.

۽ اسان جا جذبا ۽ احساس اسان لاءِ ڪم ڪن ٿا، اسان جي خلاف نه.

اسان چاهيون ٿا ته اهو اسان جي آس پاس وارن سان اسان جي لاڳاپن کي بهتر بڻائڻ ۾ حصو وٺي.

هم آهنگ ۽ اطمينان بخش، جيئن اسان ٿيڻ چاهيون ٿا

اسان جي وجود جي روحاني پاسي سان رابطي ۾

وقت ڏکيو ٿي سگهي ٿو.

ڪيترائي دٻاءُ آهن.

چڪتاڻ وڌي رهي آهي.

اهڙين حالتن ۾ توازن حاصل ڪرڻ لاءِ

توانائي، وقت ۽ ڌيان جي سيڙپڪاري جي ضرورت آهي

خواهشن جي سوچ سان توازن حاصل نه ٿيندو آهي.

بلڪه، اهو اصل منصوبابندي ۽ سنجيده ڪوشش ذريعي حاصل ڪيو وڃي.

اسان جي زندگين ۾ ڪيترائي عنصر آهن جن کي توازن جي ضرورت آهي.

انهن مان ڪيترائي هڪ ٻئي سان متضاد نظر اچن ٿا.

مثال طور، خاندان جي ذميواري

روزي ڪمائڻ ۽ صحت برقرار رکڻ

۽ ادبي ۽ اخلاقي اصولن جو مشاهدو ڪندي

۽ ضروري معلومات جي وڏي مقدار سان معاملو ڪرڻ

سماج ڏانهن فرض
پين ڪيترن ئي وابستگين کان علاوه جيڪي اسان جي وقت ۽ توانائي جي ضرورت هونديون آهن
اسان سڀني لاءِ وقت گهٽ آهي.
پر اسان کي پنهنجين مسئلن کي گهٽائڻ لاءِ پنهنجين زندگين کي سادو بڻائڻ جي ضرورت آهي.
مادي شين جي ڳولا ۾ ڪيترو قيمتي وقت ضايع ٿئي ٿو؟
اسان ان کي بهترين سمجهون ٿا ڇاڪاڻ ته اهو نئون ۽ ناگزير آهي.
پر هن جنون جي هڪ قيمت آهي، جنهن جو اظهار بدھ چيو ته
"جيڪو به ڪُئون رکڻ چاهي ٿو، ان کي انهن جو خيال رکڻ گهرجي"
جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين جو تجزيو ڪريون ٿا، ته اسان کي معلوم ٿيندو ته اسان کي گهٽين "گڏين" جي پرواهه آهي.
جنهن بابت ميڊيا ۽ اشتهارن اسان کي قائل ڪيو
اهو اسان جي آرام ۽ خوشي لاءِ ضروري آهي
ستم ظريفي طور تي، نام نهاد وقت بچائڻ واريون جدتون
جديد انسان کي لُٽيو ويو آهي.
فارغ وقت جي لحاظ کان هو ڪهڙو مزو وٺندو هو
اسان جي زندگين ۾ تڪراري عنصرن کي متوازن ڪرڻ لاءِ
اسان کي هڪ مستحڪم نقطي جي ضرورت آهي.
اهو وقت، جڳهه، يا حالتن سان تبديل نٿو ٿئي.
زندگي جيتري پيچيده ٿيندي ويندي، اوترو ئي اسان کي سمجهڻ جي ضرورت پوندي.
اهو واحد بنياد آهي جنهن تي پروسو ڪري سگهجي ٿو ۽ برقرار رکي سگهجي ٿو
هو قادر مطلق خدا آهي، جيڪو زندگيءَ جي سڀني مظهرن ۾ اظهارن جي پويان آهي.
اها زندگي جي اُٿلندڙ، اُتلي سمنڊ جي وچ ۾ بچاءُ واري ٻيڙي آهي
زندگيءَ جي ڏڪن ۽ ڏکوئيندڙ ناڪامين کان محفوظ پناهه گاهه
***
ماڻهو پاڻ تي اعتبار ڪن ٿا
خدا تي سندن پروسو کان وڌيڪ
جيتوڻيڪ اهي پڪ سان ڄاڻن ٿا
اهي آخرڪار
اهي ساهه نه ٿا کڻي سگهن.
يا هلڻ يا حرڪت

خدا جي رهنمائي ۽ سڌي طاقت کان سواءِ
دماغ، دل ۽ جسم جي سيلن ۾ ذخيرو ٿيل
ڇاڪاڻ ته اهي ڪاڏي تي پروسو ڪرڻ جا عادي هئا
هوا ۽ سج جي روشني
انهن کي يقين ٿي ويو آهي ته اهي ٻاهرين عنصر
هوءَ انهن جي حمايت ڪري ٿي ۽ انهن کي زندگي ڏئي ٿي
پر هن طرح سوچڻ هڪ وهم آهي.
ڇاڪاڻ ته انسان سڌو سنئون هڪ قوت تي منحصر آهي
اها طاقت خدا آهي.
ڇاڪاڻ ته خدا سڀ کان اعليٰ ۽ عظيم آهي
۽ وجود ۾ سڀ کان وڏيڪ
ماڻهو سندس خوف ۾ گرفتار هئا
جيتوڻيڪ اهو پيار، نرمي، رحم ۽ امن جو روح آهي
مان ماڻهن جي ذهنن ۾ هڪ جهنمي، پرندڙ باهه نه ٿو وجهڻ چاهيان.
ڇاڪاڻ ته خدا دل ۽ روح جي سڀ کان ويجهو محبوب آهي.
هو اهو خوبصورت آهي جنهن جي خوبصورتي جو مقابلو ڪنهن به
شيءِ سان نٿو ڪري سگهجي.
جيڪڏهن اسان ان بابت هن طريقي سان سوچيون ٿا
اسين سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ هو اسان جي ويجهو
هوندو.
۽ جيڪڏهن اسان ان لاءِ خلوص سان ڪوشش ڪريون ٿا
هو رحم ۽ شفقت سان اسان لاءِ پنهنجا هٿ کوليندو.
۽ جيڪڏهن اسان ان کي پنهنجي پوري دل سان گهرون ٿا
اسان کي سندس لاءِ وڌندڙ خواهش محسوس ٿي.
هو اسان وٽ ايندو.
بلڪل
-
بيشمار طريقن سان
منطق اسان کي ڏيکاري ٿي
خدا هن وجود جو سبب ۽ سبب آهي
پر خدا جي وجود جو اصل ثبوت
پهچ کان ٻاهر
صرف عقلي ڪٿوتي ذريعي
جيڪڏهن اسان خدا کي ڳولڻ چاهيون ٿا
- جيڪو اسان جي وجود جو واحد مقصد آهي -

اسان کي اڳتي وڌڻ گهرجي
عام سوچڻ جو عمل
چاڪاڻ ته خدا حسي ذهن جي سمجهه کان ٻاهر آهي.
ان جي جوهر کي سمجهي نه ٿو سگهجي
مان هميشه ۾ هميشه پنهنجن خيالن ۾ مصروف آهيان.
مادي خواهشن سان
جتي هو خوشي ۾ درد جي لهرن ۾ قاتل آهي
هو انتشار واري جذبات کان متاثر آهي
جيڪڏهن اسان هڪ شاندار حالت تائين پهچڻ چاهيون ٿا
اعليٰ شعور ۾ تصورن کان
خيال کي واپس وٺڻ ضروري آهي
سندس جنوني، ڪاوڙيل سرگرمي کان
ذهن کي مرڪوز ڪرڻ ۾ خدا تي غور ڪرڻ سان
جڏهن خيالن جو طوفان ٽِٽري ٿو
ته جيئن روح تي هڪ مٺو ۾ برڪت وارو سڪون نازل ٿئي
پوءِ شاگرد کي سڪون ۾ يقين محسوس ٿيندو آهي
عام تجربي جي دائري کان ٻاهر
جيئن سندس بصيرت کُلي ٿي ۾ سندس روحاني صلاحيتون جاڳيون
هو ان کي سڌو سنئون سمجهي ٿو
حواسن کان سواءِ
برڪت واري الاهي موجودگي
اسان اڪثر پنهنجي ويجهو شين کي ڏسڻ ۾ ناڪام ٿيندا آهيون.
اسين قيمتي خزانن وٽان لنگهندا رهون ٿا بغير روڪي جي
۾ اسين تخيل جي ڳولا جاري رکون ٿا
يا اسين قوس قزح کي پڪڙڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا
اسين اوندهه ۾ سيڪيورٽي ڳوليون ٿا
جيتوڻيڪ اسان جا روح واقعي روشنيءَ جي خواهش رکن ٿا
اسين اهڙا خواب پيئندا آهيون جيڪي اسان جي اڄ نه ٿا لُٽين
جڏهن ته اسان جا روح آخري سچائي جي خواهش رکن ٿا
اسين هڪ اهڙي سراب جي پٺيان ڊوڙي رهيا آهيون جيڪو موجود ئي ناهي.
ان جي ڇانوَ ۾ آرام ڳولڻ جي ڪوشش ۾
زندگيءَ جي گرمي ۾ ان جي ٽپندڙ اونهاري کان
جڏهن اسان واقعي چاهيون ٿا
امن ۾ هم آهنگي جو هڪ نخلستان

اسان جي روحن ۾ لڪيل
غير مطابقت رکندڙ تنوع
جنهن سان دنيا ڀريل آهي
جيڪو اسان کي لالچائي ٿو ۽ لالچائي ٿو
اسان جو ڌيان مادي شين تي مرڪوز ڪرڻ لاءِ
اهو صرف هڪ هلڪو پاڇو آهي
کوڙ ڳالهائيندڙ نادر خزانن لاءِ
زير زمين کاٽين ۾
اسان کي پريشان ذهن کي پرسکون ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي.
هميشه دنياوي شين جي پٺيان ڊوڙڻ
۽ ان جي رستي کي اندر جي طرف هدايت ڪري ٿو
اسان کي پنهنجن خيالن ۽ خواهشن کي هم آهنگ ڪرڻ گهرجي
ڪافي شفا جي حقيقتن سان
پاڻ جي گهرائي ۾ مليو
پوءِ اسان هم آهنگي ڏسنداسين
اسان جي زندگين ۾ فطرت ۾
جيڪڏهن اسان پنهنجون اميدون ۽ اميدون برابر ڪريون ٿا
اسان جي اندر جي فطري هم آهنگي سان
اسين زندگي جي سمنڊ ۾ سلامتي سان ترنداسين
ٻڏڻ جي خوف کان سواءِ
چاڪاڻ ته اسان جي خود هم آهنگي
اهو هڪ لائف جيڪٽ هوندو.
۽ خدا تي ڀروسو جي پرن سان
اسين امن جي ماحول ۾ بلند پرواز ڪنداسين.
ڪجھ شايد سوچين
"جيستائين اسان کي پسند جي آزادي آهي
پوءِ نتيجا اسان جي اميدن جي خلاف ڇو آهن؟
جواب هن ريت آهي:
انسان پنهنجي مرضي کي ڪمزور ڪري ڇڏيو آهي.
هن روحاني طاقتن جو علم وڃائي ڇڏيو
سندس شعور ۾ موجود
پر جيڪڏهن هو پنهنجي مرضي کي مضبوط ڪرڻ تي ڪم ڪري ٿو
خود قابو جي مشق ڪندي
۽ پنهنجي اندر جي الاهي روشني تي غور ڪندي
سندس مرضي آزاد آهي

۽ جڏهن سندس مرضي آزاد ٿي ويندي آهي
هو پنهنجي قسمت جو مالڪ پاڻ بڻجي ٿو
پر جيڪڏهن هو ڏسي ٿو ته هو جيئرو آهي
اهڙي طرح جو سندس ضمير ان کي منظور نه ڪري
هو آزاد نه ٿيندو ۽ مٿي چڙهائي نه سگهندو
ترقي جي ڏاڪڻ تي
اسان کي وقت گذارڻ گهرجي.
اهي شيون ڪرڻ لاءِ
جيڪو اسان جي خوشي ۾ حصو وٺندو آهي
۽ اهو اسان کي فائدو ۽ چڱائي آڻيندو آهي
اسان جي مارچ کي ڪو به روڪي نٿو سگهي.
جيستائين اسان جو عزم مضبوط رهندو
اڳتي وڌڻ
انسان پاڻ کي محدود ڪري ٿو
هڪ تنگ خاني اندر
محدود افق کان
ننڍڙا خيال
موڊ سوئنگس
غير صحتمند عادتون
انهيءَ ڪري هن کي پاڻ کي تربيت ڏيڻي پوندي.
وڏيڪ لچڪدار، ڪليل ۽ قبول ڪندڙ ٿيڻ لاءِ
اسان کي پنهنجن جذبن کي قابو ۾ رکڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي.
۽ اسان جي مرضي کي صحيح رخ ۾ تربيت ڏيڻ
زندگي ۾ بهترين ڪم ڪرڻ سان
۽ اسان کي خدا بابت وڌيڪ سوچڻ گهرجي
اسين پيار، امن ۽ پائيچاري جو جذبو پکيڙيون ٿا
هن دنيا جي هر ڪنڊ ۾

جيڪي شاندار ذهن وارا آهن

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

جيئن ته اسان هن دنيا ۾ هڪ نامعلوم ذريعو کان آيا آهيون، اهو قدرتي آهي ته اسان زندگي جي اصليت ۽ مقصد بابت حيران ٿيون. اسان هن دنيا جي خالق بابت ڄاڻو ۽ پڙهون ٿا، پر

اسان کي خبر ناهي ته ان تائين ڪيئن پهچجي. اسان صرف اهو ڄاڻون ٿا ته پوري ڪائنات سندس الاهي ذهانت جي وجود جو اعلان ڪري ٿي. جيئن هڪ گهڙي جا نندا، صحيح جزا اسان کي گهڙي ٺاهيندڙ جي تعريف ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿا، ۽ جيئن هڪ ڪارخاني جون وڏيون، پيچيده مشينون حيران ڪن ٿيون ۽ انهن جي موجد جي تعريف ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿيون، تيئن ئي جڏهن اسان فطرت جا عجائب ڏسون ٿا، ته اسان انهن جي پويان لڪيل ذهانت تي حيران ٿي وڃون ٿا، ۽ اسان پڇون ٿا:

"گل کي ان جي متحرڪ، سج جي سامهون شڪل ڪنهن ڏني؟"

ان جي خوشبو ۽ خوبصورتي ڪٿان آئي؟

۽ ان جون پنکڙيون ڪيئن اهڙي شاندار درستگي سان ٺهيل هيون ۽ اهڙن شاندار، خوشيءَ وارن رنگن سان رنگيل هيون؟

رات جو، تارا ۽ چنڊ، اسان جي چوڌاري چانديءَ جي روشني پکيڙيندا آهن، اسان کي ان شعور تي غور ڪرڻ جي حوصلا افزائي ڪندا آهن جيڪو انهن آسماني جسمن کي گر خلا ۾ رهنمائي ڪري ٿو.

پوري چنڊ جي نرم روشني روزاني سرگرمين لاءِ ڪافي ناهي، ۽ تنهن ڪري هڪ عقلمند ۽ صبر وارو ذهن اسان کي رات جو آرام ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو. پوءِ سج ابري ٿو، ۽ ان جي روشن روشني اسان کي پنهنجي چوڌاري دنيا کي وضاحت ۽ سڪون سان ڏسڻ جي اجازت ڏئي ٿي، اسان کي انهن ڪمن کي انجام ڏيڻ جي قابل بڻائي ٿي جيڪي اسان جي سامهون پيش ڪن ٿا.

اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ جا ٻه طريقا آهن: جسماني ۽ روحاني جڏهن اسان جي صحت خراب ٿئي ٿي، مثال طور، اسان علاج لاءِ ڊاڪٽر وٽ وڃي سگهون ٿا پر هڪ وقت ايندو آهي جڏهن نه ته ڪو ڊاڪٽر ۽ نه ئي ڪو ٻيو مدد ڪري سگهي ٿو، ۽ اسان ٻئي رستي ڏانهن رخ ڪندا آهيون: روحاني طاقت ڏانهن جنهن اسان جي جسم، ذهن ۽ روح کي پيدا ڪيو جسماني طاقت محدود آهي، ۽ جڏهن اها ناڪام ٿئي ٿي، ته

اسان لامحدود الاهي طاقت ڏانهن رخ ڪندا آهيون اهو اسان جي مالي ضرورتن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن اسان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪندا آهيون ۽ اڃا تائين ڪافي نه ملندا آهيون، اسان ان طاقت ڏانهن رخ ڪندا آهيون.

هر ڪو سوچيندو آهي ته انهن جا مسئلا سڀ کان وڌيڪ خراب آهن ڪجهه ٻين کان وڌيڪ دٻاءُ محسوس ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي مزاحمت ڪمزور آهي ماڻهن جي ذهني طاقت ۾ فرق ڪي ڏسندي، اهي مختلف مقدار ۾ توانائي خرچ ڪندا آهن جيڪڏهن ڪو ماڻهو هڪ انتهائي مشڪل مسئلي ڪي منهن ڏئي ٿو ۽ انهن جو ذهن ڪمزور آهي، ته اهي ان تي قابو نه پائي سگهندا مضبوط ذهن وارا ماڻهو رڪاوٽن ڪي ٽوڙي ۽ پنهنجي بنيادن ڪي هلايو پنهنجين مشڪلاتن تي قابو پائي سگهن ٿا تڏهن به، مضبوط ترين ماڻهن ڪي به ڪڏهن ڪڏهن ناڪامي جو منهن ڏسڻو پيو آهي جڏهن اسان ڪي ڪيترن ئي ۽ زبردست مادي، ذهني ۽ روحاني مشڪلاتن ۽ مشڪلاتن سان منهن ڏيڻو پوي ٿو، اسان ڪي احساس ٿئي ٿو ته هن مادي دنيا ۾ زندگي جي طاقت ڪيتري محدود آهي.

اسان جون ڪوششون صرف سٺي صحت ۽ مالي سلامتي حاصل ڪرڻ لاءِ وقف نه هجڻ گهرجن، پر زندگي جي معنيٰ جي ڳولا لاءِ پڻ هجڻ گهرجن. زندگي جو مقصد ڇا آهي؟ جڏهن مشڪلاتون اسان تي حاوي ٿين ٿيون، ته اسان پهريان پنهنجي آس پاس جي ماحول ڏانهن رخ ڪريون ٿا، هر مادي ترتيب جي ڪوشش ڪريون ٿا جيڪو اسان ڪي يقين آهي ته راحت فراهم ڪندو پر جڏهن اسان هڪ بند انجام تي پهچون ٿا ۽ چئون ٿا، "منهنجون سڀ ڪوششون ناڪام ٿي ويون آهن؛ مان وڌيڪ ڇا ڪري سگهان ٿو؟" اسان سنجيدگي سان پنهنجي مسئلي جو اثرائتو حل ڳولڻ تي غور ڪرڻ شروع ڪريون ٿا ۽ جڏهن اسان جي سوچ ڪافي گهري ٿي وڃي ٿي، ته اسان پنهنجي اندر جواب ڳوليون ٿا. هي، پاڻ ۾، جواب ڏنل دعا جو هڪ روپ آهي.

دعا: هڪ روحاني ضرورت

دعا هڪ روحاني ضرورت آهي خدا اسان ڪي فقيرن وانگر پيدا نه ڪيو آهي، ڇاڪاڻ ته هن اسان ڪي پنهنجي صورت تي پيدا ڪيو آهي پاڪ صحيفا هن ڪي بيان ڪن ٿا هڪ فقير جيڪو

ڪنهن امير جي گهر وڃي ٿو ۽ خيرات گهري ٿو ته ان کي فقير جو حصو ملي ٿو پر هڪ پٽ پنهنجي امير پيءُ کان ڪجهه به حاصل ڪري سگهي ٿو تنهن ڪري، اسان کي فقيرن وانگر ڪم نه ڪرڻ گهرجي.

ڪجهه ماڻهن وٽ سڀ ڪجهه هوندو آهي ۽ اهي عيش ۽ آرام ۾ پيدا ٿيندا آهن، جڏهن ته ٻيا مصيبت ۽ ناڪامي کي راغب ڪندا نظر اچن ٿا. انهن ۾ خدا جي تصوير ڪٿي آهي؟ الاهي روح جي طاقت اسان مان هر هڪ جي اندر رهي ٿي پر اسان ان طاقت کي ڪيئن پيدا ڪري سگهون ٿا؟ شايد توهان ماضي ۾ مايوس محسوس ڪيو هوندو ڇاڪاڻ ته توهان جي دعا جو جواب نه مليو، پر اميد ۽ ايمان نه وڃايو اهو جاچڻ لاءِ ته توهان جون دعائون اثرائتيون آهن يا نه، توهان کي پنهنجي اندر دعا جي طاقت تي بنيادي يقين هجڻ گهرجي.

شايد ڪجهه ماڻهن جون دعائون بي جواب ٿي وينديون آهن ڇاڪاڻ ته اهي دعا گهرڻ جو انتخاب ڪندا آهن. ساڳئي طرح، ڪنهن کي اهو ڄاڻڻ گهرجي ته خدا کان ڇا گهرجي. توهان پنهنجي پوري دل ۽ پوري طاقت سان زمين ۽ ان تي موجود هر شيءِ جي مالڪي لاءِ دعا ڪري سگهو ٿا، پر توهان جون دعائون قبول نه ٿينديون ڇاڪاڻ ته مادي زندگي سان لاڳاپيل سڀئي دعائون فطري طور تي محدود آهن، ۽ حقيقت ۾، محدود هجڻ گهرجن. پر دعا ڪرڻ جو هڪ صحيح طريقو آهي. اهو چيو ويندو آهي ته ٻلي جون نو زندگيون هونديون آهن پر مشڪلاتن جون نناوي زندگيون هونديون آهن! توهان کي "مشڪلاتن جي ٻلي" کان نجات حاصل ڪرڻ جو هڪ مؤثر طريقو ڳولڻ گهرجي. اثرائتي دعا جو راز هڪ فقير جي حيثيت کان حقدار جي حيثيت ۾ تبديل ڪرڻ ۾ آهي. جڏهن توهان خدا کان اهڙي روحاني نوعيت جي ڪا شيءِ گهرندا آهيو، ته توهان جي دعا ۾ طاقت ۽ حڪمت پنهي هوندي.

ڪاميابي جا ٻج ارادي جي طاقت ۾ آهن

گهڻا ماڻهو انتهائي پريشاني ۾ پريشان ٿي ويندا آهن جڏهن انهن لاءِ ڪا اهم شيءِ حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن ته پريشاني ۽ گهٻراهٽ سان ڪم ڪرڻ الاهي طاقت کي راغب نٿو ڪري، پر قوت ارادي جو پرسڪون ۽ مسلسل استعمال ڪائنات

جي قوتن کي ڌڙڪائي ٿو ۽ لامحدود مطلق کان جواب آڻيندو آهي. هر شيءِ لاءِ ڪاميابي جا ٻج جيڪي توهان حاصل ڪرڻ جو ارادو ڪيو آهي اهو توهان جي مرضي ۽ آهي. هڪ مرضي جيڪا مشڪلاتن سان ٿٽل ۽ ڪچلي ويندي آهي، عارضي طور تي مفلوج ٿي ويندي آهي پر اهو پرعزم ۽ پرعزم ماڻهو جيڪو چوي ٿو، "منهنجو جسم ٽڪرا ٽڪرا ٿي سگهي ٿو، پر منهنجي مرضي جو سر بلند رهندو ۽ عزم سان هلائيندو،" اهو قوت ارادي جي اعليٰ درجي جو مظاهرو ڪري ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو ارادي جي استعمال کي ڇڏي ڏئي ٿو، ته اهي هڪ عام ماڻهو بڻجي ويندا آهن، واقعن جي دوران بي اثر ٿي ويندا آهن. ڪيترائي چون ٿا ته اسان کي پنهنجي ارادي کي حالتن کي تبديل ڪرڻ لاءِ استعمال نه ڪرڻ گهرجي، خدا جي منصوبي ۾ رڪاوٽ جي خوف کان پر جيڪڏهن خدا اسان کي ارادي جي طاقت ڇو ڏني؟ مان هڪ پيرو هڪ سخت ماڻهو سان مليس جنهن چيو ته هو ارادي جي استعمال تي يقين نٿو رکي ڇاڪاڻ ته اهو خود کي اهميت ڏئي ٿو. مون جواب ڏنو، "توهان هن وقت پنهنجي ارادي جي طاقت استعمال ڪري رهيا آهيو، ۽ ڪافي زور سان، منهنجي مزاحمت ڪرڻ لاءِ. توهان ان کي ڳالهائڻ، بيهڻ، هلڻ، کائڻ، فلمن ۾ وڃڻ ۽ سمهڻ لاءِ استعمال ڪندا آهيو. توهان چاهيو ٿا ته جيڪو ڪجهه ڪريو، ارادي جي بغير، توهان هڪ روبوٽ بڻجي ويندا آهيو." اهو هڪ شخص جو فرض آهي ته هو پنهنجي مرضي کي، خواهشن جي ذريعي، خدا جي مرضي سان هم آهنگ ڪري. تنهن ڪري، جڏهن صحيح دعا مسلسل ادا ڪئي ويندي آهي، ته اهو پاڻ ۾ هڪ ارادي جي طاقت بڻجي ويندو آهي.

جيڪڏهن توهان گهر جي مالڪ ٿيڻ لاءِ دعا گهرو ٿا، ۽ ساڳئي وقت توهان جو ذهن چوي ٿو، "توهان گهر ڪيئن برداشت ڪري سگهو ٿا، بيوقوف؟" توهان اهڙي سوچ سان پنهنجي مرضي کي ڪمزور ڪري رهيا آهيو جڏهن توهان پنهنجي ذهن مان "مان نه ٿو ڪري سگهان" جملي کي ختم ڪندا آهيو، ته توهان کي اعليٰ طاقت حاصل ٿيندي آهي يقيناً، گهر آسمان مان نه ٿا ڪرن، ۽ گهر حاصل ڪرڻ لاءِ، توهان کي پنهنجي مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ ارادي جي طاقت استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ تعميري قدم کڻڻ گهرجن. جڏهن توهان ثابت

قدم رهو □ ناڪامي کي تسليم ڪرڻ کان انڪار ڪريو ٿا، ته
توهان اهو ظاهر ڪري سگهندا جيڪو توهان چاهيو ٿا □ جڏهن
توهان مسلسل ان ارادي کي پنهنجي سوچن □ عملن ذريعي
استعمال ڪندا آهيو، ته توهان جون خواهشون پوريون ٿينديون،
□ هر شيءِ جيڪا توهان چاهيو ٿا □ چاهيو ٿا توهان وٽ ايندي.
جڏهن توهان عزم □ استقامت سان ڪوشش جاري رکو ٿا، ته
گهربل نتيجو ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ظاهر ٿيندو،
جيتوڻيڪ جيڪو توهان چاهيو ٿا اهو هن دنيا □ اصل □ موجود نه
هجي. اهڙي ارادي □ خدائي جواب آهي، ڇاڪاڻ ته نيڪ خواهش
خدا کان ايندي آهي. ثابت قدم رهڻ هڪ خدائي خواهش آهي.

منفي سوچن جا ٻج ساڙيو

هڪ ڪمزور ارادو هڪ ڪمزور انساني ارادو آهي جڏهن
آزمائشون □ ناڪاميون ان کي ڇُهي □ ٽڪر ٽڪر ڪري ڇڏينديون
آهن، ته اهو لامحدود جنريٽر سان پنهنجو تعلق وڃائي ويهندو
آهي پر انساني ارادي جي پويان الاهي ارادو آهي، جيڪو نه ته
مايوسي ڇاڻي ٿو □ نه ئي شڪست ڏئي ٿو موت به، پنهنجي
پوري طاقت سان، الاهي ارادي کي ٽوڙي يا روڪي نه ٿو سگهي
خدا ضرور ان دعا جو جواب ڏيندو جيڪا بيحد عزم □ ثابت قدمي
جي ارادي سان هلائي ويندي آهي.

گهڻا ماڻهو سست □ سست هوندا آهن، يا ته جسماني،
ذهني، يا ٻئي اهي مراقبو ڪرڻ چاهين ٿا پر صرف ننڊ بابت
سوچين ٿا جيئن ئي انهن کي اوندهه اچي ٿي، اهي هڪ گهري
ننڊ □ پئجي وڃن ٿا، □ اهو دعا جو اختتام آهي! هن حالت □، قوت
ارادي کي دفن ڪيو ويندو آهي سراسري ماڻهو جو دماغ "مان
نه ٿو ڪري سگهان" جي ٻج سان پريل هوندو آهي هڪ خاندان □
ڪجهه خاصيتن □ عادتن سان پيدا ٿيڻ سان، اهي انهن کان
متاثر ٿين ٿا، يقين ڪرڻ لڳن ٿا ته اهي ان جي قابل نه آهن يا
اهي نقصانڪار ٻج ساڙي ڇڏڻ گهرجن □ انهن جي اثر کي شعور
مان ختم ڪرڻ گهرجي توهان وٽ طاقت آهي ته توهان جيڪو
به چاهيو ٿا اهو حاصل ڪري سگهو ٿا اها طاقت توهان جي
مرضي جي بلڪل مرڪز □ آهي.

جيڪي قوت ارادي کي وڌائڻ چاهين ٿا، انهن کي سٺي
صحبت جي ضرورت آهي جيڪڏهن توهان هڪ عظيم رياضي

دان بڻجڻ جي خواهش رکو ٿا ۽ توهان جا ڪلاس ميٽ رياضي کي ناپسند ڪن ٿا، ته يقيناً توهان جو جوش گهٽجي ويندو پر جڏهن توهان ڪامياب رياضي دانن سان گڏ رهندا آهيو، ته توهان جي قوت ارادي مضبوط ٿيندي، ۽ توهان چئي سگهندا ته، "جيڪڏهن ٻيا ڪامياب ٿي سگهن ٿا، ته مان به ڪامياب ٿي سگهان ٿو".

صرف پنهنجي قوت ارادي کي وڌائڻ لاءِ وڏين شين ۾ تڪڙ نه ڪريو ڪامياب ٿيڻ لاءِ، توهان کي پهريان پنهنجي قوت ارادي کي ننڍين شين سان آزمائڻ گهرجي جيڪي توهان سوچيو هو ته توهان نٿا ڪري سگهو جيڪڏهن توهان ڪوشش ڪندا، ڪاميابي توهان جي پٺيان ايندي.

مون کي اڃا تائين اهي سپئي مقصد ياد آهن جيڪي منهنجا دوست ۽ ٻيا مون کي ٻڌائيندا هئا ته مان ڪڏهن به حاصل نه ڪندس، پر مون اهو ڪيو اهي نيڪ نيت وارا ماڻهو پنهنجن خيالن سان وڏو نقصان پهچائي سگهن ٿا خدا اسان کي انهن ۽ انهن جي صلاح کان بچائي. صحبت جو ارادي تي سڀ کان وڏو اثر آهي. شراب ۽ بلند آواز سان ناچڻ، خاموشي جي حرم ۽ مراقبي ڪرڻ جي بدران، ذهن کي دنياوي وائبريشن جي مٽي سان آلوده ڪري ٿو. اينٽري قدر جو انهن کي هٽائڻ ڏکيو آهي. هڪ شخص جي ارادي ناگزير طور تي انهن جي ساٿين جي اثر سان مضبوط يا ڪمزور ٿي ويندي آهي. صرف خود ڪوشش ذريعي ارادي کي ترقي ڪرڻ انتهائي ڏکيو آهي. توهان کي نقل ڪرڻ لاءِ هڪ سٺي مثال جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان مصور بڻجڻ چاهيو ٿا، سٺين تصويرن سان گهريل رهو ۽ مصور سان صحبت رکو. جيڪڏهن توهان روحاني ماڻهو بڻجڻ چاهيو ٿا، ته عظيم ڪردار جي روحاني ماڻهن سان صحبت رکو.

ايمان ۽ تجربي ۾ هڪ اهم فرق آهي ايمان انهن شين مان ايندو آهي جن بابت توهان ٻڌو يا پڙهيو آهي ۽ بنيادي سچائي طور قبول ڪيو آهي. ٻئي طرف، تجربو اهو آهي جيڪو توهان ذاتي طور تي ڏٺو آهي ۽ واقعي سمجهي ورتو آهي. جن ماڻهن خدا جو تجربو ڪيو آهي انهن جو يقين اٽل آهي جيڪڏهن توهان ڪڏهن به نارنگي نه چکيو آهي، ته توهان کي ان جي خاصيتن بابت ٺڳي سگهجي ٿو پر جيڪڏهن توهان اڳ ۾ نارنگي کائي

چڪا آهيو، ته توهان کي گمراهه نه ٿو ڪري سگهجي، چاڪاڻ ته توهان ميوو چکيو آهي ان کي چڱي طرح ڄاڻو ٿا.

انهن جي صحبت ڳوليو جيڪي توهان جي ايمان کي مضبوط ڪن ٿا

خدا، ڪاميابي، شفا، انهي بابت خيال، سڀ نفسياتي ڪيپسول وانگر توهان جي ذهن رهن ٿا. انهن کي آزمايو پنهنجن خيالن کي جانچڻ لاءِ، توهان کي پنهنجي مرضي کي استعمال ڪندي انهن کي زندگي آڻڻ گهرجي. ضروري ارادي کي پيدا ڪرڻ لاءِ، توهان کي مضبوط ارادي وارن ماڻهن سان صحبت ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان خدا جي مرضي سان شفا چاهيو ٿا، ته انهن جي صحبت ڳوليو جيڪي توهان جي ايمان کي مضبوط ڪن توهان جي مرضي کي متحرڪ ڪن.

مون هندستان جي ڪنڊ ڪڙڇ خدا جي سچي ڄاڻندڙ جي ڳولا سفر ڪيو، پر اهي ناياب هئا هر استاد جيڪو مون سان مليو، پنهنجا ذاتي عقيدا ٻڌايا پر روحاني معاملن ، مون عزم ڪيو ته خدا بابت صرف لفظن سان مطمئن نه ٿيندس مان ان کي تجربو ڪرڻ واقعي سندس موجودگي محسوس ڪرڻ چاهيان ٿو جيڪو مون کي ٻڌايو ويو هو اهو بي معنيٰ هو جيستائين مون ان کي ذاتي تجربي ذريعي نه سمجهيو.

هڪ ڀيري، مان هڪ دوست سان هندستان جي بزرگن بابت ڳالهائي رهيو هوس منهنجو دوست هڪ دلال هو، هو منهنجي جوش شامل نه ٿيو ان جي بدران، هن چيو، "سڀئي جن کي توهان بزرگ سڏيندا آهيو اهي اصل ٺڳ آهن جيڪي خدا کي نٿا سڃاڻن" مون هن سان بحث نه ڪيو، پر موضوع بدلائي ڇڏيو، اسان بروڪرج جي پيشي بابت ڳالهائڻ شروع ڪيو. هن مون کي ان بابت گهڻو ڪجهه ٻڌائڻ کان پوءِ، مون نرميءَ سان چيو، "ڇا توهان کي خبر آهي ته ڪلڪتي هڪ به قابل اعتماد بروڪر ناهي، اهي سڀ ڪوڙا آهن؟" هو ڪاوڙجي ويو ڪاوڙ جواب ڏنو، " توهان بروڪرز بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" مون جواب ڏنو، "اهو ئي منهنجو مطلب هو توهان بزرگن بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" هو بي زبان هو مون خاموشي مهرباني سان چيو، "مون کي بروڪرج بابت ڪجهه به خبر ناهي، توهان بزرگن بابت ڪجهه به نٿا ڄاڻو"

مذهب جو عمل هڪ اهڙي نقطي تي پهچي چڪو آهي جتي ڪيترائي ماڻهو هاڻي پنهنجن روحاني خيالن کي زنده تجربي ترجمو نٿا ڪري سگهن. مان هتي ذاتي تجربي مان ڳالهائي رهيو آهيان. مان صرف انهن شين بابت ڳالهائڻ نٿو چاهيان جيڪي مان ذهني طور تي ڄاڻان ٿو. گهڻا ماڻهو سچائي بابت ڪجهه ڪتاب پڙهندا آهن لفظن جي پويان سچائي کي سمجهڻ جي ضروري ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ خود ڪفيل ٿي ويندا آهن. روحاني سچائي جا خالي اعلان خالي اعلان اسان لاءِ ڪو به فائدو نه ٿا ڏين ڪو به مثبت تاثر نه ڇڏيندا آهن. اسان کي هڪ شخص جي واعظن انهن جي زندگي جي ڪهاڻي فرق ڪرڻ گهرجي. ڪو به ماڻهو جيڪو ٻين کي سيکارڻ چاهي ٿو، ان کي پهريان اهو ظاهر ڪرڻ گهرجي ته انهن اصل جيڪو سکي رهيا آهن اهو تجربو ڪيو آهي تجرباتي طور تي سمجهي چڪا آهن ته اهي ڇا چئي رهيا آهن.

(مون ڏنو ته انسان صرف سندس پنهنجي ڪوشش جي پيداوار آهي)

جيڪو وڏيڪ ڪوشش ڪري ٿو اهو عزت جو وڏيڪ حقدار آهي

وڏي خواهش سان، هو بلندين تي پهچي ٿو

جيڪو سڀ کان وڏيڪ خواهشن سان هو، اهو سڀ کان وڏيڪ نظر آيو.

جيڪي ترقي چاهين ٿا، اهي دير نه ڪن.

جيڪو دير سان اچڻ چاهيندو هو، اهو اڳيان نه آيو .

توهان تي سلام هجي

شروعات تخليقيت جو جذبو

هن دنيا جي بيشمار لامحدود منظرن کي ڏسندي، زندگي جي مرحلن مان تيزيءَ سان ڊوڙندڙ انسانيت جي ڪثرت کي ڏسندي، اسان حيران ٿي وڃون ٿا پاڻ کان پڇون ٿا ته هن عجيب واقعي جي پويان راز ڇا آهي؟ اسان جي سفر جو آخري

مقصد ڇا آهي؟ ان تائين پهچڻ جو بهترين طريقو ڪهڙو آهي؟

اسان مان گهڻا بي مقصد، بي مقصد يا هدايت کان سواءِ، گاڏين وانگر بي مقصد ڏانهن ڊوڙندا رهن ٿا جيئن اسين لاپرواهي بي پرواهي سان زندگي جي رستن تي هلون ٿا، اسان پنهنجي سفر جي مقصد کي سمجهڻ ناڪام ٿي وڃون ٿا. اسان گهٽ ئي ڏسندا آهيون ته ڇا اسان وڪڙندڙ رستن تي هلي رهيا آهيون جيڪي ڪٿي به نه ٿا وڃن، يا هڪ سڌي رستي تي جيڪو سڌو سنئون اسان جي گهربل منزل ڏانهن وٺي وڃي ٿو جيڪڏهن اسان ڪڏهن به ان تي غور نه ڪيو آهي ته اسان پنهنجو مقصد ڪيئن ڳولي سگهنداسين؟

گهڻا ماڻهو - زندگي جي مقصد کي نه ڄاڻڻ جي باوجود - پنهنجن مقصدن کي بيان ڪرڻ انهن جي پيروي ڪرڻ پنهنجي ماحول حالتن سان معقول طور تي معاملو ڪرڻ لاءِ ڪافي شروعات رکن ٿا. شروعات ڇا آهي؟ اها هڪ تخليقي صلاحيت آهي، لامحدود خالق جي هڪ چمڪ جيڪا اسان مان هر هڪ جي اندر موجود آهي.

گهڻن ماڻهن جا ذهن هڪ هارس پاور انجڻ وانگر آهن! هر انساني ذهن بيشمار صلاحيت جي باوجود، تمام ٿورا ماڻهو ان غير استعمال ٿيل طاقت کي استعمال ڪن ٿا ماڻهن جون دلچسپيون عام طور تي محدود زندگي جي ضرورتن تائين محدود هونديون آهن جهڙوڪ کائڻ، ڪم ڪرڻ، تفريح، سمهڻ، ان وانگر .

نفسيات جا ماهر چون ٿا ته انسانن جانورن هڪ اهم فرق آهي: سڀني مخلوقن مان، انسان ئي آهن جيڪي کلندا آهن (شايد بندر چرندڙ هائينا جي استثنا سان) کلڻ فائديمند آهي، جيڪڏهن ڪو هن تحفي کي استعمال نٿو ڪري، ته هو انساني ترقي جي سڀ کان اهم پهلوئن مان هڪ کي وڃائي ٿو. اسان کي انهن وانگر نه هجڻ گهرجي جيڪي زندگي کي سخت، سنجيده نظر سان ڏسن ٿا، نه کلڻ نه مسڪرائڻ، نتيجي طور، ڪڏهن به زندگي مان حقيقي لطف اندوز نه ٿيندا آهن.

ڪلڻ جي منفرد انساني صلاحيت کان علاوه، انسانن ۾ هڪ ٻي غير معمولي صلاحيت آهي: سپني کان وڌي، تخليقيت يا جدت جي صلاحيت هي پراسرار، پراسرار صلاحيت ڇا آهي؟ اولهه عملي، صنعتي، ۽ لاڳو سائنسي جدت جي سرزمين آهي اوڀر روشن خيالي ۽ روحاني تخليقيت جي سرزمين آهي تنهن ڪري، شروعات جو جذبو تخليقيت جي صلاحيت آهي - ڪجهه اهڙو ڪرڻ لاءِ جيڪو اڳ ۾ ڪنهن به نه ڪيو آهي، جديد طريقن سان.

تخليقيت جو روح خالق کان حاصل ڪيل تخليقي صلاحيت آهي.

ماڻهن هن پاڪ تحفي سان ڇا ڪيو آهي؟ ڪيترا سچ پچ پنهنجي تخليقي صلاحيت کي استعمال ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن؟ هفتا، مهينا ۽ سال گذري ويا آهن ۽ گذرندا رهندا آهن، ۽ اهي تبديل نه ٿيندا آهن، صرف عمر جي لحاظ کان تبديل ٿيندا آهن تخليقي فرد هڪ شاندار الڪا وانگر چمڪي ٿو جيڪو خلا ۾ تيز رفتاري سان ڊوڙندو آهي، ڪجهه به نه مان ڪجهه پيدا ڪندو آهي ۽ اعليٰ روح جي تخليقي طاقت ذريعي ناممڪن کي ممڪن بڻائيندو آهي.

تخليق ڪندڙن جا ٽي درجا آهن:

غير معمولي، شاندار، ۽ غير معمولي درجا آهن؛ سراسري درجا؛ ۽ عام درجا ۾ پوءِ اهڙا سوين ۽ هزارين آهن جن کي ڪجهه به نه سمجهيو وڃي.

پاڻ کان هي سوال پڇو: "ڇا مون ڪڏهن اهڙو ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي آهي جيڪو اڳ ڪنهن ٻئي نه ڪيو آهي؟"

اهو شروعات جي جذبي کي چالو ڪرڻ ۽ پوشيده تخليقيت کي آزاد ڪرڻ جو شروعاتي نقطو آهي.

انهن وانگر نه ٿيو جيڪي سمجهن ٿا ته اهي عام ۾ واقف کان مختلف طريقي سان ڪم ڪرڻ جي قابل نه آهن اهي ننڍ ۾ هلڻ وارن وانگر آهن جيڪي صلاحون انهن کي انهن جي لاشعور مان ملن ٿيون انهن کي يقين ڏياريو آهي ته اهي سڀ هڪجهڙا آهن.

اهو وقت آهي ته انسان پاڻ کي پنهنجي جهالت ۽ حيرت جي حالت مان جاڳايو ۽ پاڻ کي تصديق ڪري ته هن وٽ سڀ کان وڏو انساني تحفو آهي: تخليقيت جو روح.

هر انسان ۾ غير معمولي صلاحيت جي چمڪ هوندي آهي، جيڪا انهن کي ڪجهه بي مثال پيدا ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي. بدقسمتي سان، انسان اڪثر ڪري پنهنجي ماحول جي مقناطيسي اثر هيٺ هوندا آهن ۽ ان جي طاقتور ڇڪ کان آزاد ٿيڻ جي ڪا به ڪوشش نه ڪندا آهن. جيڪڏهن ڪو چوي ٿو، "ڪوشش ڪرڻ جو ڪو به فائدو ناهي، اهو اڳ ۾ ئي ٿي چڪو آهي،" ته اهي پاڻ کي هڪ اهڙي دنياوي شعور جو شڪار ٿيڻ جي اجازت ڏين ٿا جيڪو ارادي کان خالي آهي ۽ خواهشن کي حوصلا افزائي ڪري ٿو. اهو ئي سبب آهي جو ڪيترائي ماڻهو زندگي ۾ ناڪام ٿين ٿا.

هي روحاني پهلوءَ تي به لاڳو ٿئي ٿو. ڪيترائي اهڙا آهن جيڪي پنهنجي سچي زندگي ۾ تبديل نه ٿيندا آهن، انهن جي تنگ نظري ۽ محدود تجربي جي ڪري انهن جي عدم اطمينان جي باوجود، اهي پنهنجي پرورش جي طريقي کان مختلف سوچڻ کان ڊڄندا آهن. هڪ شخص کي پنهنجي ضمير جي حڪمن ۽ پنهنجي دل جي ترغيب مطابق زندگي جي آزمائشن سان پاڻ کي مطابقت پيدا ڪرڻ گهرجي، ۽ سمجهه کان سواءِ انڌو ڪم نه ڪرڻ گهرجي.

منهنجي معزز استاد، سري يُڪتسوارجي، مون کي ٻڌايو:

" جيڪڏهن توهان واقعي خدا تي يقين رکو ٿا ۽ ڪنهن به شيءِ جي خواهش رکو ٿا، ته خدا توهان کي اها شيءِ ڏيندو جيتوڻيڪ اها حقيقت ۾ ڪائنات ۾ موجود نه هجي."

مون کي خدا ۽ پنهنجي مرضي تي اهو بيحد يقين هو، ۽ مون هميشه ڏٺو ته مون لاءِ نوان موقعا پيدا ٿي رهيا هئا ته جيئن مون کي گهربل شيون حاصل ڪري سگهجن.

انسانيت اندر تخليقي صلاحيت غير فعال، غير ترقي يافته ۽ غير استعمال ٿيل رهي ٿي. هي طاقت فطري ۽ موروثي آهي، هر انسان ۾ بغير ڪنهن استثنا جي موجود آهي، پر ماڻهو ان کي

استعمال ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا. تنهن ڪري، هي تخليقي روح ڪيئن جاڳائي سگهجي ٿو؟

جيڪڏهن توهان اجا تائين تخليقي سوچ جون صلاحيتون پيدا نه ڪيون آهن ته جيئن پنهنجو رستو پاڻ ٺاهي سگهو، ته پوءِ توهان ڪنهن ٻئي جي ڪيل ڪم کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪري سگهو ٿا. ٻين جي جدتن کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش سڀ کان عام طريقو آهي.

ٻئي يا وچين قسم جو تخليقي جذبو انهن ۾ موجود آهي جيڪي نئين شين کي لکن ٿا يا ايجاد ڪن ٿا، پر ڪنهن به اهم اهميت کان سواءِ.

تخليقي روح جي غير معمولي خوبي اها آهي جيڪا ان جي مالڪ کي دنيا جي سامهون هڪ چمڪندڙ چمڪ ۾ بيهڻ جي اجازت ڏئي ٿي، جهڙوڪ عظيم شخصيتون جيڪي دنيا لاءِ نوان ۽ فائديمند شيون پيدا ڪيون، اهي شيون جيڪي اڳ ڪنهن به نه ڪيون هيون. انهن غير معمولي ذهانتن وٽ هڪ ناقابل تسخير تخليقي روح هو، جيڪو پنهنجن مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ غير متزلزل ارادي سان سهارو هو. ڇا خدا انهن عظيم شخصيتن تي احسان ڪيو، انهن کي اهڙي مخصوص عظمت عطا ڪئي؟ ڇا خدا انهن کي ٻين سڀني کان مٿي اهڙي شان حاصل ڪرڻ لاءِ چونڊيو؟ يقيناً نه انهن صرف پنهنجي تخليقي تحفن کي هر انسان جي ورثي ۾ عظمت ۽ شان کي ظاهر ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو، ڇاڪاڻ ته اهي خدا جي شڪل ۾ ٺاهيا ويا آهن، سڀني تخليقيت ۽ جدت جو ذريعو.

جيڪي خود شان و شوڪت جي خواهش رکن ٿا اهي واقعي عظيم نه آهن. اهي فخر، غرور ۽ خود اهميت سان ڀريل آهن، انهن کي خدا کان ڪا به مدد نه ملندي آهي. اهي جيڪي ڏيڻ پسند ڪن ٿا، جيڪي ٻين کي پنهنجي صلاحيت کي ظاهر ڪرڻ، پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ ۽ خود اعتمادي پيدا ڪرڻ جي حوصلا افزائي ڪن ٿا اهي واقعي عظيم آهن.

گهڻا جيڪي عظيم ٿيا، انهن کي لاشعوري طور تي هدايت ڪئي وئي: انهن وٽ عظمت جو هڪ اهڙو لمس هو جيڪو بنيادي بنياد طور ڪم ڪيو جنهن تي انهن پنهنجي زندگي جي

عمارت تعمير ڪئي، غير معمولي بڻجي ۾ پنهنجي تخليق جي ميدان ۾ هڪ قابل ذڪر طريقي سان شاندار ٿي.

جيڪڏهن توهان ۾ عظمت جي ڪيفيت آهي، ته ان جو مطلب آهي ته توهان لاشعوري طور تي ذهن جي طاقتن جي رهنمائي هيٺ آهيو، جن جي صلاحيت توهان کي پنهنجي روح ۾ لڪيل چينلز کي کولڻ ۾ انهن کي مڪمل شعور سان ڳنڍڻ سان پنهنجي تخليقي توانائي کي ترقي ڪرڻ جي قابل بڻايو، جيڪو سڀني اصليت ۾ تخليقيت جو ذريعو آهي.

عظمت پڻ پيدا ڪري سگهجي ٿي، مطلب ته ان کي پنهنجي صلاحيتن کي ترقي ڪندي ۾ پنهنجي واڌ ويجهه کي تيز ڪندي پوکي سگهجي ٿو. هڪ شخص لاءِ هن غير معمولي، حيرت انگيز طاقت کي حاصل ڪندي عظيم ٿيڻ جو هڪ طريقو آهي. عقلمندي سان ڪم ڪندي ۾ صحيح تربيت ذريعي، ڪو به تخليقيت جي جذبي کي پرورش ڪري سگهي ٿو ۾ ان جي صلاحيت کي آزاد ڪري سگهي ٿو. اهي جيڪي ڊگهي عرصي کان زبردست ڪوششون ڪري رهيا آهن اهي اهي آهن جيڪي هاڻي پنهنجي اميدن جي سچائي ۾ پنهنجن خوابن جي پوري ٿيڻ مان لطف اندوز ٿي رهيا آهن. اندر جي لڪيل طاقتن کي دريافت ڪرڻ گهرجي، ۾ سخت محنت کي استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن مشڪل ۾ ناقابل تسخير لڳي.

هڪ پرعزم فرد کي ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ دنيا جي سخت راين ۾ ڏکوئيندڙ تنقيدن کي برداشت ڪرڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي، چا اهو مادي هجي يا ذهني. جيڪڏهن ڪو ماڻهو اصل، تخليقي ۾ جديد ٿيڻ جي خواهش رکي ٿو ته محدود بصارت وارن ماڻهن جي حوصلا شڪني ڪندڙ راين کان به هوشيار رهڻ گهرجي، ۾ جيڪڏهن ڪو مختلف طرح سان سوچڻ ۾ ڳالهائڻ چاهي ٿو، ته ٿورو به، هڪ جو جوش غير متزلزل هجڻ گهرجي، ڪڏهن به بوريت يا بي حسي کي پنهنجي دائري ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيڻ گهرجي.

جن وٽ شاندار تخليقي جذبو آهي، اهي سڀ مشڪلاتون، مسئلا ۾ رڪاوٽون نگليندا آهن، ۾ دل جي گهرائي سان اهو يقين رکندا آهن ته اهي صحيح آهن.

بيحد خلوص ۽ ثابت قدمي سان جيڪو لڏپلاڻ ۽ پوئتي هٽڻ کي رد ڪري ٿو، خدا جي نعمت سان اڳتي وڌو، اهو ڄاڻندي ته لامحدود تخليقي طاقت توهان جو هٿ ڪٽندي ۽ رستي ۾ توهان جي مدد ڪندي.

پهرين، انسان کي شعوري طور تي لامحدود طاقت کي ڇهڻ گهرجي. هي برڪت واري طاقت سڀني تخليقيت ۽ جدت جو ذريعو آهي. هڪ ڀيرو اهو ٿئي ٿو، شعوري ۽ لاشعوري ذهن ٻئي طاقت ۽ مرضي سان ڀرجي ويندا آهن.

سالن تائين مون کي سخت حالتن ۽ ڏکين آزمائشن ۾ پنهنجي اندر پيدا ڪيل تخليقي جذبي کي وڄائڻ جو ڊپ هو پر هاڻي مون کي احساس ٿيو ته آخري، لامحدود قانون منهنجي روح ۾ رهي ٿو اهو مقدس قانون سڀني سائنس، فن ۽ علم جو بنياد آهي ۽ جيڪڏهن مان ان الاهي مدد سان برقرار رهيس، ته مون لاءِ ناڪام ٿيڻ ناممڪن آهي.

جڏهن توهان ڪجهه شاندار ۽ شاندار ناهڻ چاهيو ٿا، ته خاموشي سان ويهو ۽ غور ڪريو جيستائين توهان محسوس نه ڪريو ته لامحدود، تخليقي طاقت توهان جي اندر موجود آهي. ڪجهه نئون ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو پر هميشه پڪ ڪريو ته توهان جي ڪوششن کي وجود ۽ تخليقيت جي سڀ کان وڏي عنصر جي حمايت حاصل آهي، ته هي برڪت وارو عنصر توهان جي هر ڪم جي پويان آهي، ۽ اهو توهان جي اميدن کي پورو ڪندو ۽ توهان جي ڪوششن کي ڪاميابي سان تاج ڪندو.

خدا تعاليٰ چاهي ٿو ته اسان کي الاهي روح جي لامحدود تخليقي طاقت جي رهنمائي حاصل ٿئي. ماڻهن پنهنجي روحن ۾ تخليقي طاقت جي چشمي کي بي حسي ۽ سستي جي ڪري بند ڪري ڇڏيو آهي، ۽ انهن کي اهي سيئي رڪاوٽون ۽ ملبو هٽائڻ گهرجن جيڪي پاڪ پاڻي کي هر طرف آزاديءَ سان وهڻ کان روڪين ٿا. انهن وٽ غير متزلزل عزم ۽ نيڪي ڪرڻ لاءِ سرگرم ارادو هجڻ گهرجي، ۽ پوءِ خواب پورا ٿيندا ۽ عظيم خواهشون پوريون ٿينديون.

گهڻا ماڻهو صرف ٻين جي خيالن کي ٻيهر بيان ڪرڻ تي مطمئن هوندا آهن ۽ گهٽ ئي ڪو هڪ اصل خيال آڻيندا آهن.

ٻين جي سٺن خيالن مان فائدو حاصل ڪرڻ سٺو آهي، پر اهو هر شخص جو فرض آهي ته دنيا جي ورثي ۾ ڪجهه نئون شامل ڪري، چاهي اهو ذهني هجي يا مادي، ۽ انساني علم جي خزاني کي مالا مال ڪري. هر شخص ۾ منفرد خوبيون ۽ گهري صلاحيتون آهن جيڪي دريافت ٿيڻ ۽ چالو ٿيڻ جي انتظار ۾ آهن.

شروع ۾، مون استاد بڻجڻ کان هٻڪايو. وابستگي سنجيده آهي ۽ ذميواريون تمام گهٽيون آهن. هڪ استاد کي صدمو برداشت ڪرڻ گهرجي چاڪاڻ ته جنهن لمحي هو پريشان ۽ پريشان ٿي ويندو آهي، هو انهن جي مدد نٿو ڪري سگهي جيڪي هن کان مدد گهري رهيا آهن.

هڪ سچي استاد کي هر ڪنهن سان پيار ڪرڻ ۽ خدمت ڪرڻ گهرجي، انسانيت کي سمجهڻ گهرجي، ۽ خدا کي چاڻڻ گهرجي جڏهن منهنجي مرشد، سيري يوڪستوارگي، مون کي ٻڌايو ته هن زندگي ۾ منهنجو ڪردار هڪ روحاني استاد جو آهي، مون خدا ڏانهن رخ ڪيو، ان تي ڀروسو ڪيو، ۽ سندس مدد ۽ هدايت لاءِ دعا گهري.

جڏهن مون ليڪچر ڏيڻ شروع ڪيا، مون اهو ارادو ڪيو ته منهنجا ليڪچر ڪتابن ۾ نظرياتي چاڻ مان نه، پر اندروني الهام ۽ ذاتي تجربي مان حاصل ڪيا وڃن، چڱي طرح چاڻندي ته تخليقي طاقت جنهن جو ذريعو ڪڏهن به سڪي نه ٿو ۽ جنهن جو وهڪرو ڪڏهن به بند نه ٿيندو آهي، منهنجي خيالن ۽ لفظن جي پويان آهي.

اها طاقت ڪيترن ئي علائقن ۾ ٻين جي ڪم ۾ مدد ڪرڻ ۾ ٻين مختلف طريقن سان پڻ استعمال ڪئي وئي آهي.

"مون اهو نه چيو، "خداوند، اهو منهنجي لاءِ ڪر

بلڪه، مون چيو: "اي خداوند، مان اهو ڪرڻ چاهيان ٿو، پر صرف توهان جي هدايت ۽ برڪتن سان مان توهان کي التجا ڪريان ٿو ته مون کي متاثر ڪر ۽ مون کي هٿ کان وٺي"

توهان ننڍا ڪم هڪ غير معمولي منفرد طريقي سان ڪري سگهو ٿا توهان پنهنجي ميدان ۾ بهترين ٿي سگهو ٿا اسان کي

هميشه چڱي طرح سان نهيل رستن تي نه هلڻ گهرجي؛ اسان کي پنهنجي لاءِ ۽ ٻين لاءِ نوان رستا ناهڻ گهرجن هڪ ماڻهو ڪجهه ڪري سگهي ٿو جيڪو اڳ ڪنهن به نه ڪيو آهي - ڪجهه اهڙو جيڪو ذهنن کي قبضو ڪري ۽ دنيا کي حيران ڪري.

توهان ثابت ڪري سگهو ٿا ته تخليقي الاهي روح توهان جي اندر رهي ٿو ۽ توهان جي ذريعي ڪم ڪري ٿو ماضي گذري ويو آهي ۽ هاڻي تاريخ آهي جيتوڻيڪ توهان جون غلطيون سمنڊ وانگر ڳريون هيون، روح جو جوهر انهن کي نگلڻ لاءِ تمام گهڻو مضبوط آهي پر هي سچائي بي معنيٰ آهي جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي غلط سوچ ۽ گمراهه ڪندڙ عملن تي قائم رهي بغير پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ ۽ پاڻ کي سڌارڻ جي سنجيده ڪوشش ڪرڻ جي.

پر اسان مخلص ۽ سنجيده اميدوارن کي زور ڏيون ٿا ته اهي پڪو عزم ۽ بي لوث عزم رکن ته جيئن ماضي جي غلطين کي ترقي ۾ رڪاوٽ بڻجڻ يا محدود خيالن کي مرضي کي زنجيرن ۾ جڪڙڻ کان سواءِ رستي تي اڳتي وڌن.

زندگي اونداهي ۽ ماحول اداس ٿي سگهي ٿي؛ مشڪلاتون پيدا ٿي سگهن ٿيون ۽ موقعا بغير ڪنهن ڌيان جي هٿان نڪري سگهن ٿا پر ناڪامي کي تسليم ڪرڻ يا پاڻ کي چوڻ کان بچو، "منهنجي لاءِ سڀ ڪجهه ختم ٿي ويو آهي، خدا مون کي ڇڏي ڏنو آهي" چاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان ائين ڪندا، ته توهان پاڻ کي تباهه ڪري ڇڏيندا، ۽ پوءِ ڪو به توهان جي مدد نه ڪري سگهندو.

توهان جو خاندان توهان کي رد ڪري سگهي ٿو، خوش قسمتي توهان کي ڇڏي سگهي ٿي، دوست توهان کي ڇڏي سگهن ٿا، ۽ انسانيت ۽ فطرت جون قوتون توهان جي خلاف سازش ڪري سگهن ٿيون پر جيستائين توهان خدا تي ايمان ۽ مضبوط ارادو رکو ٿا، توهان قسمت جي حملي کي رد ڪري سگهو ٿا ۽ مشڪلاتن جو مقابلو هڪ مضبوط پٿر وانگر ڪري سگهو ٿا جنهن جي خلاف تيز لهرون ٽٽي پونديون آهن، ۽ ثابت قدم ۽ مٿو مٿي رکي هلندا آهيو، جيئن شريف مردن ۽ عورتن کي مناسب آهي.

جيتوڻيڪ توهان کي سئو ڀيرا شڪست ملي، ٻيهر ڪوشش ڪريو ۽ عزم ڪريو ته توهان مشڪلاتن تي قابو پائيندؤ ۽ شان جو تاج ڪٽيندؤ مايوسي مستقل ناهي، ۽ مايوسي هڪ عارضي آزمائش آهي خدا چاهي ٿو ته توهان فتح مند ۽ ناقابل تسخير رهو، ۽ توهان جي اندر مڪمل طاقت ظاهر ٿئي، ته جيئن توهان زندگي جي اسٽيج تي پنهنجو عظيم ڪردار ادا ڪري سگهو. پراميد رهو، ۽ توهان کي چڱائي ملندي، ۽ ياد رکو، "بيشڪ، ڏکيائي سان گڏ آساني ايندي آهي".

خدا تي يقين رکو ۽ سندس نعمتن جي اميد رکو

چاڪاڻ ته اونداهي رات کان پوءِ صبح ۽ روشني ايندي آهي

پر توهان زندگي ۾ اهو ڪردار ڪيئن ڳوليندا جيڪو توهان لاءِ مناسب هجي؟ جيڪڏهن هر ڪو بادشاهه ۽ صدر بڻجڻ چاهيندو ته نوڪر ۽ نوڪر ڪير هوندا؟ ڊرامي ۾ بادشاهه جو ڪردار ۽ نوڪر جو ڪردار هڪجهڙا اهم آهن جيستائين اداڪار پنهنجا ڪردار ڪاميابي سان ادا ڪن ٿا.

۽ انهيءَ ڪري، اسين هن دنيا ۾ منفرد فرقن، خواهشن ۽ مختلف ڪمن ۽ شوقن جي طرف رجحانن سان آيا آهيون. خدا جو ارادو هو ته هي دنيا اسان جي تفريح لاءِ هڪ ڪائناتي اسٽيج هجي جڏهن ته اسين پنهنجي آسماني گهر کان پري آهيون پر اسان هن اسٽيج جي الاهي ڊائريڪٽر ۽ آرڪيسٽريٽر جي منصوبي کي وساري ڇڏيون ٿا ۽ چاهيون ٿا ته پنهنجا ڪردار ان مطابق ادا ڪريون جيڪو اسان مناسب سمجهون ٿا، نه ته جيئن خدا چاهي ٿو. اهو ئي سبب آهي جو هي انتشار پيدا ٿئي ٿو، جنهن سان سڄي دنيا ۾ انتشار ۽ انتشار پکڙجي ٿو.

ماڻهو زندگي جي اسٽيج تي ناڪام ٿين ٿا ڇاڪاڻ ته اهي اصل ۾ انهن ڪردارن کان مختلف ڪردار ادا ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن جيڪي انهن لاءِ هئا. ڪڏهن ڪڏهن، هڪ مسخرو بادشاهه کان وڌيڪ ڌيان ۽ تعريف حاصل ڪري ٿو. تنهن ڪري، توهان جو ڪردار ڪيترو به غير اهم لڳي، ان کي پنهنجي بهترين صلاحيت ۽ صاف ضمير سان انجام ڏيو، ۽ خدا جي نظر ۾، توهان ڪامياب ماڻهن مان هوندا.

خدا اسان لاءِ پلائي جو ارادو رکي ٿو جيڪڏهن اسان جيڪي ڪردار ادا ڪريون ٿا اهي غمگين يا المناڪ آهن، ته اسان کي زندگي جي خلاف بغاوت نه ڪرڻ گهرجي پر ان جي بدران خدا تي پنهنجي ايمان کي مضبوط ڪرڻ گهرجي (ان حوالي سان، رسول الله صلي الله عليه وسلم فرمايو:)

" خدا ڪا به بيماري بغير ان جي موڪليندو آهي جنهن جو علاج به نه موڪليندو آهي، تنهنڪري مصيبت جو مقابلو دعا سان ڪريو"

(اي روح، وڏي مصيبت کان مايوس نه ٿيءُ)

** مون کي خالق کان راحت جو يقين آهي، جيڪو سڀني مخلوقات جو خدا آهي.**

ڪيتريون مشڪلاتون آيون ويون، پوءِ گذري ويون؟

(پئسن زندگين تي ان جي اثر کان پوءِ

روحاني هم آهنگيون
چوٽيون، نظم، صلاحون اثبات
ماسٽر

اسان کي پرهيزگاري سکڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته ٻين کي خوش ڪري خوشي ڳولڻ خدا جي سڀني عاشقن، ان تي ايمان رکندڙن جو سچو مقصد آهي.

ٻين کي خوشي ڏيڻ اسان جي پنهنجي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ شاندار تمام ضروري شيءِ آهي، اهو پاڻ هڪ ثواب وارو عمل آهي.

ڪجهه ماڻهو صرف پاڻ بابت سوچيندا آهن، چوندا آهن ته، "مون لاءِ سڀ ڪجهه اهم آهي خوش رهڻ" پر بدقسمتي سان، اهڙا ماڻهو ڪڏهن به خوشي نه ڳوليندا آهن.

ٻين جي خوشي ڀلائي کي نظرانداز ڪندي ذاتي خوشي ڳولڻ مناسب ناهي.

جيڪو بي پرواهيءَ سان پنهنجي روزي چوري ڪري ٿو، اهو امير ٿي سگهي ٿو، پر هو خوش نه ٿيندو، ڇاڪاڻ ته پنهنجي ناراضگي هن لاءِ زهر کان وڌيڪ خطرناڪ هوندي.

خدائي قانون هيٺ ڏنل حڪم ڏئي ٿو:

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي خرچ تي آرام سان رهڻ جي ڪوشش ڪندو آهي، ته اهي ٻيا ماڻهو انهن جي زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائڻ جي ڪوشش ڪندا پر جيڪڏهن اهي ٻين کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا، جيتوڻيڪ پنهنجي خرچ تي، ٻيا انهن جي ڀلائي ۽ خوشي بابت سوچيندا. جڏهن اسان پنهنجين ضروري ضرورتن بابت سوچيون ٿا، ته اسان کي ٻين جي ضرورتن بابت به سوچڻ گهرجي ۽ جڏهن اسان انهن لاءِ ڪُٽتي ڏيکاريون ٿا، ته اسان انهن جي ڀلائي ۽ خوشي جي خواهش ڪنداسين.

پرهيزگار ماڻهو پنهنجي خاندان ۽ پنهنجي آس پاس جي دنيا سان هم آهنگي ۾ رهي ٿو، ٻئي طرف، خود غرض ماڻهو مسلسل مسئلن کي منهن ڏئي ٿو، نوڪر ڪائي ٿو ۽ ذهنيءَ سڪون وڃائي ٿو.

جڏهن توهان اهو سمجهندا ته خدا توهان جي اندر امن آهي، توهان کي اهو احساس ٿيندو ته هو تخليق ۽ سڀني سٺين شين ۾ امن ۽ هم آهنگيءَ آهي، ۽ توهان هن کي فطرت جي خوبصورتي ۾ ڏسندا، مخلص دوستي ۾ سندس ويجهڙائي محسوس ڪندا، ۽ خود غرض مقصدن کان آزاد عظيمِ خواهشن ۽ معزز مقصدن ۾ سندس نعمتن کي محسوس ڪندا. توهان خاموشي جي پردي پويان ۽ سڀني شاندار شين ۾ سندس موجودگي محسوس ڪندا.

دروازيءَ تي زور سان دستڪ ڏيو ۽ پردو کنيو ويندو ۽ توهان سڀ کان وڌيڪ شاندار چهرو ان جي سڀني شان ۽ شوڪت ۾ ڏسندا.

جيڪڏهن توهان خدا سان پيار ڪندا آهيو، ته توهان سندس پيار محسوس ڪندا ۽ ٻيو ڪجهه به توهان کي دوکو نه ڏئي سگهندو.

توهان مادي تجربن ذانهن ڇڪجي ويندا آهيو ڇاڪاڻ ته توهان روحاني خوشي جو مزو نه چکيو آهي، ۽ جڏهن توهان ان جو مزو چکو ٿا ته توهان کي فرق معلوم ٿيندو.

چوندِ ڪرڻ لاءِ آزاد رهو ڪنهن به شيءِ کي پاڻ کي محدود نه ڪرڻ ڏيو، ۽ ڪنهن کي به توهان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا توهان جي خوشي ۾ مداخلت ڪرڻ جي اجازت نه ڏيو.

توهان جو پاڻ ڪائناتي ڪُل جو هڪ الڳ حصو آهي ۽ توهان کي اهو مڪمل ڪُل ڳولڻ گهرجي ته جيئن توهان خوشيءَ واري شعور جو تجربو ڪري سگهو ۽ الاهي محبت جي لذتن جو مزو چکي سگهو.

گهڻا ماڻهو پنهنجي عملي ۽ روحاني زندگين جي وچ ۾ ضروري توازن پيدا ڪرڻ کان قاصر آهن.

روحاني ماڻهو کي پئسن جي ضرورت آهي، ۽ دنياوي ماڻهو خدا کان سواءِ خوشيءَ سان نه ٿو رهي سگهي.

روحانيت پسند ڪم ڪري ٿو، ۽ سندس اڻ چيل لفظ چون ٿا: خدا مون کي طاقت ڏئي ٿو ۽ مون کي عزم ڏئي ٿو، تنهن ڪري هو طاقت ۽ وڌي ٿو ۽ خدا سندس ڪوششن تي برڪت ڏئي ٿو.

دنياوي ماڻهو به ڪم ڪري ٿو، پر هو چوي ٿو: مان اهو سڀ ڪجهه پاڻ ڪريان ٿو، ۽ ڪنهن جو به مون تي ڪو احسان ناهي، تنهن ڪري هو پاڻ تي غير متوقع نتيجا آڻيندو آهي ۽ خطرن ۾ پئجي ويندو آهي.

سڀئي عملي سرگرميون، چا اهي مادي هجن يا روحاني، صحيح اصولن تي ٻڌل هجڻ گهرجن ۽ ضمير جي ڪنٽرول ۽ عقل جي توازن جي تابع هجن.

خدا ڏانهن رخ ڪريو، ڪيس ياد ڪريو، ۽ ڪيس پنهنجي زندگي جو مرڪز بڻايو. ڪيس پڪاريو ۽ دعا ڪريو جيستائين هو توهان جي رهنمائي ڪري ۽ توهان کي ڏيکاري ته سندس قانون ڪيئن ڪم ڪن ٿا. ياد رکو ته خدا تي غور ڪرڻ ۾ سندس موجودگي محسوس ڪرڻ لکين تجزين ۽ وضاحتن کان بهتر آهي. ڪيس ٻڌايو ته توهان پنهنجا مسئلا پاڻ حل نٿا ڪري سگهو، جيتوڻيڪ توهان هڪ ترلين خيالن بابت سوچيو ٿا، پر حل ممڪن آهن جيڪڏهن توهان انهن کي سندس هٿن ۾ ڏيو. پهرين هدايت لاءِ پڇو، ۽ پوءِ ان تي ڪيترن ئي نقطه نظر کان غور ڪريو ته جيئن هڪ مناسب حل ڳولي سگهجي. خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي پاڻ کي مدد ڪن ٿا. جڏهن توهان جو ذهن مراقبي ۽ خدا کان دعا ڪرڻ کان پوءِ پرسڪون ۽ ايمان سان پريل هوندو آهي، ته توهان خدا جي مدد ۽ هدايت سان پنهنجي مسئلي جو صحيح حل ڏسي سگهندا.

جڏهن ڪنهن شخص جو روحاني سچائي ۽ امڪانن تي يقين حقيقي علم ۾ تبديل ٿي ويندو آهي، ته اهو شخص دنيا جي سپني عالمن کان وڌيڪ ڪامياب ۽ چاڻو بڻجي ويندو آهي. عظيم ماڻهو جيڪي خدا کي سڃاڻي چڪا آهن، اهي مونجهاري ۾ نه هوندا آهن ۽ نه ئي شڪ ۾ مبتلا هوندا آهن چاڪاڻ ته اهي سچائي جو تجربو ڪندا آهن، جيڪو خدا آهي.

اي خداوند، جڏهن مان انڌو هوس، مون کي تو ڏانهن وڃڻ وارو ڪو به دروازو نه ملي سگهيو، تو منهنجي اکين کي شفا ڏني آهي، ۽ هاڻي مون کي هر هنڌ ڪليل دروازا نظر اچن ٿا - گلن جي دلين ۾، دوستن جي آوازن ۾، ۽ عظيم ۽ پياري آزمائشن جي يادن ۾. منهنجي دعا جو هر ساهه تنهنجي جامع موجودگي جي مندر ڏانهن هڪ نئون رستو کوليندو آهي.

منهنجو شعور هاڻي هڪ ننڍڙي جسماني بوتل تائين محدود ناهي، جيڪا جهالت جي ڪارڪ سان بند ٿيل آهي، مان هاڻي توهان جي ڪائناتي سمنڊ جي وچ ۾ سمنڊ جي پاڻي کي ڇهڻ کان سواءِ نه ٿو هلي سگهان، مان هاڻي توهان ۾ ننڊ ۾ نه ٿو رهي سگهان، اي پروردگار، توهان کي سڃاڻڻ يا توهان جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ کان سواءِ منهنجو سڄو وجود هاڻي توهان جي مڪمل موجودگي ۾ غرق آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجا سڀ عمل خدا سان گڏ ڪريو ۾ نيڪي جي قانونن تي عمل ڪريو ٿا، ته توهان ناڪام يا گمراهه نه ٿيندا ياد رکو ته الاهي محبت ڪيترن ئي گناهن کي معاف ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي جيڪڏهن توهان واقعي خدا لاءِ پيار محسوس ڪندا آهيو - صرف جذبات نه، پر حقيقي پيار - ته توهان آزاد ٿي ويندا.

اسان کي خشڪ دلين ۾ گمراهه خيالن سان خدا کان دعا نه گهرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته نرم التجاون خدائي جواب حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي نه آهن. اهو جواب دل جي گهراين مان نڪرندڙ پرجوش، دل جي گهراين واري دعا ذريعي حاصل ڪيو ويندو آهي.

جيستائين ڪو ماڻهو خدا کي پنهنجي زندگيءَ ۾ نه آڻيندو ۾ هڪ اثرائتو توازن پيدا نه ڪندو، مسئلا انهن کي ايندا رهندا، چاهي انهن جي طرز زندگي ڪهڙي به هجي.

اي منهنجا مالڪ، جڏهن مان زندگيءَ جي آزمائشن ۾ آزمائشن مان ڪاميابي سان گذري ويندس، تڏهن مون کي احساس ٿيندو ته مان بهشت جو هڪ پکي آهيان جيڪو توهان جي لامحدود عجائبات جي تعريف ۾ گيت ڳائي ٿو ۾ منهنجو روحاني وجود وجود جي هر ايٽم ۾ شامل آهي.

مون پنهنجي ننڍڙي محبت کي جاڳايو آهي ۾ وڌايو آهي ته جيئن عالمگير محبت جي روح سان ملي سگهان، جنهن ۾ هر شيءِ جيڪا موجود آهي، زندهه ۾ حرڪت ڪري ٿي.

ٻين کي ڪامياب ٿيڻ ۾ مدد ڪندي، مان پنهنجي لاءِ ترقي ۾ خوشحالي حاصل ڪريان ٿو، ۾ ٻين جي خوشحالي ۾ ڀلائي ۾ مون کي پنهنجي خوشي ملندي آهي.

سائنسدانن ڪڏهن سوچيو هو ته پاڻي هڪ واحد عنصر آهي، پر تجربن ثابت ڪيو ته ٻه پوشيده عنصر، هائيڊروجن ۾ آڪسيجن، گڏجي مرڪب پاڻي ناهيندا آهن. ساڳئي طرح، حيرت انگيز سچائيون آهن جيڪي روحاني تجربي ذريعي سمجهي سگهجن ٿيون جڏهن اسان خاموشيءَ سان مراقبي ۾ ويهندا آهيون ۾ اسان جا خيال اندر ڏانهن موڙ ڪندا آهن، اسان سڌو سنئون الاهي موجودگي جو تجربو ڪندا آهيون، ۾ اهو شاندار آهي چاڪاڻ ته نتيجا ٻاهرين نه پر اندروني آهن.

جيئن سج جون ڪرڻيون پکڙجنديون، مان غريبن □ لاوارثن جي دلين □ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، □ انهن جي دلين □ عزم □ خود اعتمادي جا چراغ روشن ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

رات جي خاموشي □ خاموشي جي گهراين □، شعور جي جهنگلن □ □ حواسن جي گرفت کان پري، خدائي محبوب سان گهري خواهش سان رابطو ڪريو، مسلسل ان بابت سوچيو □ ان سان دل □ روح جي ٻولي □ ڳالهايو □ جڏهن توهان پنهنجو دل ان جي حوالي ڪندا، ته سڀئي پردا جيڪي توهان کان ان کي لڪائيندا آهن، ٽٽي پوندا، □ خوف □ وهم غائب ٿي ويندا، صرف ان جي روشني □ سندس سڀ کان وڏي خوشي چڙي ويندا.

ڪيترائي ماڻهو يقين رکن ٿا ته خدا جي بادشاهت خلا جي ڪنهن ڪنڊ □ آهي، زمين جي آلوده بخارن کان تمام پري، گناهه □ ظلم جي وائبريشن سان پريل آهي. اهي وساري ڇڏيندا آهن ته روح جا وسيع دائرا تمام ويجهو آهن. جڏهن اهي جيڪي روحاني طور تي ترقي ڪري چڪا آهن اهي پنهنجون اکيون بند ڪري ڇڏيندا آهن، ته زمين جي ابعاد □ ان جو محسوس ٿيندڙ مادو غائب ٿي ويندو آهي، جڏهن ته ابديت جا طول و عرض انهن جي اندروني نظر جي سامهون لامحدود خوابن □ ظاهر ٿيندا آهن.

ٽيڪنالاجي جي بچت سان وقت کي زندگي جي وڌيڪ گهرائي سان مطالعي □ لڳائڻ گهرجي. عملي سرگرميون □ پئسو خوشحالي حاصل ڪرڻ جا ذريعا آهن، پر ڪنهن کي به مادي ملڪيتن سان ٺڳي نه ڪرڻ گهرجي يا انڌي لالچ کي زندگي گذارڻ جي خوشي کان محروم نه ڪرڻ گهرجي.

مون ارادي جي چِٽ □ عزم جي ڪُڏ کي استعمال ڪيو، شعور جي متيءَ □ کوٽائي ڪئي، □ زندگيءَ جي قوت جو سرچشمو ڳولي لڌو، مون کي احساس ٿيو ته مان ڪائناتي توانائي سان هڪ آهيان، مان جسم نه آهيان، پر بجلي جو آسماني چارج آهيان جيڪو جسم □ ڦهليل آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته مون وٽ شعور جي سمنڊ جي کوٽائي □ لڪيل روح جي خزانن کي ڳولڻ جو هڪ قيمتي موقعو آهي. مان دنياوي وابستگين کي روحاني رخن سان تبديل ڪندس، □ مان پنهنجي مرضي □ توانائي کي زندگي جي مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪندس، يقين سان ته تون هميشه مون کي صحيح ڪرڻ لاءِ مدد □ حوصلا افزائي ڪندين.

اسان کي هن دنيا کي اسان تي ڪنٽرول ڪرڻ يا حڪم ڏيڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، □ اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته خدا کان سواءِ ڪجهه به حقيقي □ مستقل ناهي، □ اهو سچو خوشي هن سان اسان جي پنهنجي تجربن □ آهي.

مراقبي جي حرم ۽، مان به موم بتيون روشن ڪريان ٿو: صبح جو موم بتي ۽ منهنجي جاڳڻ جي موم بتي.

منهنجي گرم خواهشن جا شاندار هار توهان جي مڪمل موجودگي جي پيرن کي گهيرو ڪن ٿا.

منهنجي دل جي ٿانون ۾ پيار جي گلن مان نڪرندڙ تنهنجي خوشبو، منهنجي زندگي جي هر ڪنڊ ۾ پکڙجي وئي آهي.

منهنجا خوف ۽ وهم جا پاڇا صرف تنهنجي نور جي چمڪ جي ڪري غائب ٿي ويا آهن، اي خدا، جنهن مون کي فاني وجود جي خوابن کان هميشه لاءِ جاڳايو آهي.

مسلسل هوشياري ۽ سُست اکين سان، مان توهان جي لامحدود چهري کي مسلسل ڏسندو رهندس، ان جي خاصيتن ۾ ڪڏهن به نه ورجائيندڙ مٺن تاثرن تي غور ڪندس!

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني جوهر کي پيهر حاصل ڪندي پاڻ کي هميشه لاءِ آزاد ڪندس ۽ جڏهن طوفان منهنجي چوڌاري ايندا ۽ آزمائشون مون کي منهن ڏينديون، ته مان پنهنجي ٻيڙي کي زندگي جي درياءَ پار ڪري الاهي ڪناري تي پهچائيندس.

جڏهن مشڪلاتون ۽ آفتون اينديون آهن، ته مان پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي ارادي کي تيز ڪندس ۽ جيستائين مان پين سان مهربان سلوڪ ڪندس، خدا مون کي طاقت، دانائي ۽ صحيح فيصلو ڏيندو.

خدا کي ڄاڻڻ زندگي ۾ پهرين ۽ سڀ کان اهم ضرورت آهي ڇاڪاڻ ته اهو روح کي سڪون ۽ دل کي سڪون ڏئي ٿو. خدا اسان جي سڀني دردن ۽ مصيبتن لاءِ شفا بخش مرهم آهي، اسان جي سڀني مسئلن جو حل آهي، ۽ اسان جي سڀني ضرورتن جي پوري ٿيڻ. اسان جا دل جيڪي شيون چاهين ٿا - پيار، شهرت، حڪمت، ۽ ڪثرت - اسان اهي سڀ خدا ۾ ڳوليون ٿا، جيڪو سڀني نيڪي ۽ نعمت جو ذريعو آهي.

سڀئي تجربا قبول ڪرڻ ۽ سمجهڻ جي صلاحيت سان ماپيا ويندا آهن، تنهن ڪري مان پنهنجي سڀني تجربن کي شعوري طور تي ڌيان جي طاقت سان تيز ڪندي پنهنجي ترقي کي تيز ڪندس.

مان توکي پنهنجن خيالن جي گهراين ۾ محسوس ڪريان ٿو، مان تنهنجي موجودگي کي پنهنجن گهري احساسن ۾ محسوس ڪريان ٿو، ۽ مان توکي پنهنجي پيار جي باغ ۾ ڦٽندي ڏسان ٿو.

مون کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان پريو، ته جيئن مان توهان جي بابرڪت خوشبوءِ ۾ لطف اندوز ٿي سگهان.

آسمانن، تارن، خيالن ۽ احساسن کان ٻاهر مون وٽ اچو، مون کي پنهنجو سڀ کان پاڪ چهرو ڏيکاريو ۽ مون کي پنهنجي روح ۾، پنهنجي چوڌاري، ۽ هر هنڌ توهان جي موجودگي جو احساس ڏي.

مون توکي عمرن ۾ زمانن ۾، خواهشن ۽ تمنائن جي رستن تي ڳوليو آهي، ۽ هاڻي مون کي احساس ٿيو آهي ته تون منهنجي روح ۾ رهين ٿو ۽ منهنجي سڀ کان پاڪ جذبن کي متاثر ڪرين ٿو.

مون کان هاڻي جذبات، خيالن ۽ روح جي نبض جي ڳلن جي پويان نه لڪجو.

منهنجي روح کي پنهنجي حڪمت جي جواهرن سان سينگاريو، ۽ مون ۾ پنهنجي نعمت جي هوا ڦوڪيو، ۽ مون کان ان اونداهي کي هٽائي ڇڏيو جنهن توکي منهنجي نظر ۽ منهنجي بصيرت کان پردو ڪيو آهي.

اي تون جيڪو تارن ۽ نيرو آسمان کان ٻاهر آهين، ۽ فضا جي تهن کان ٻاهر آهين ۽ سڀني مخلوقن ۽ وجودن کان ٻاهر آهين، منهنجي پيار جي وسوسن کي قبول ڪر ۽ منهنجي وجود کي پنهنجي پيار، پنهنجي روشني ۽ پنهنجي امن سان غرق ڪر.

زندگي جو طريقو هن ريت آهي: هڪ پاسي جهالت جي اونداهيءِ وادي آهي، ۽ ٻئي پاسي حڪمت جي دائمي روشنيءِ آهي.

روحاني ترقي ۾ رڪاوٽون خود غرضي، غرور، لالچ، ڪاوڙ، ۽ اهڙيون آهن. اهي اونداهي خوبيون هڪ شخص کي ان کان وڏيڪ گهري جهالت ۾ وٺي وينديون آهن يا ڌڪينديون آهن جيڪا ان ۾ اڳ ۾ ئي آهي.

جڏهن ته، الاهي مرضي سان مطابقت آزاديءِ ڏانهن وٺي ٿي ۽ اها خوشي ڏئي ٿي جيڪا انسان پاڻ کان ٻاهر ڳولي ٿو، جيتوڻيڪ اها هن جي اندر موجود آهي.

شايد منهنجي رستي تي سازگار موقعن جو سج نه چمڪي، ۽ رستو شايد ويران، اداس، ۽ آزمائشن ۽ مصيبتن سان ڀريل هجي، پر مان چئلينجن کي منهن ڏيڻ ۽ مشڪلاتن جي اونداهيءِ مان نڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس، منهنجي دل ۾ ڄاڻندي ته الاهيءِ روشني منهنجي رهنمائي ڪندي ۽ منهنجي رستي تي روشنيءَ سان چمڪندي.

منهنجي سڄي طاقت توکان قرض ورتي وئي آهي، اي منهنجا مالڪ، ۽ منهنجي زندگي تنهنجي حڪمت ۽ طاقت کان سواءِ ڪا به قيمت يا وجود ناهي. تون ڪيترو عظيم آهين، ۽ مان ڪيترو ننڍو آهيان!

اسان وٽ هميشه انسان هجڻ جي حيثيت سان پاڻ تي فخر ڪرڻ جو سبب ناهي، پر اسان کي پنهنجين غلطين کي اسان کي مايوس نه ڪرڻ گهرجي اسان کي هميشه پنهنجي آزمائشن جي روشن پاسي تي ڏسڻ

گهرجي، پنهنجين غلطين مان سکڻ گهرجي، ۽ خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي، پلي اسان سان ڪجهه به ٿئي.

جيئن ته خدا وجود ۽ واحد ڪمال آهي، مان جهالت ۽ حڪمت کي جانچڻ جي ڪوشش ڪندس، ڪمزوري ۽ تندرستي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندس، ۽ مونجهاري ۾ سڪون محسوس ڪندس.

خدا منهنجي روح ۾ ۽ منهنجي چوڌاري آهي، منهنجي حفاظت ۽ نگراني ڪري رهيو آهي، تنهن ڪري مان خوف جي ڪڪرن کي هٽائي ڇڏيندس جيڪي منهنجي زندگي جي افق تي سندس رهنمائي واري روشني جي روشنيءَ کي لڪائيندا آهن.

اي منهنجا مالڪ، مون کي پنهنجن دوستن تي سخت تنقيد نه ڪرڻ ڏيو پر جيڪڏهن اهي پاڻ کي بهتر بڻائڻ لاءِ منهنجي صلاح وٺن ٿا، ته مون کي توهان جي رهنمائي ۽ الهام جي بنياد تي عاجزانه تجويزون پيش ڪرڻ ڏيو نرمي ۽ پيار سان، جبر ۽ مجبوري کان آزاد، مون کي انهن جي رهنمائي ڪرڻ ۾ مدد ڪريو جيڪي توهان ڏانهن ٺوڪر کائيندا آهن. منهنجي سمجهه ۽ طاقت جي رهنمائي ڪريو ته جيئن مان اونداهي فطرت کي روشن خيال شاگردن ۾ تبديل ڪري سگهان جيڪي توهان جي حڪمت جي روشني کي ظاهر ڪن ٿا.

اڄ مان پنهنجي زندگي جي باغ ۾ حڪمت، صحت، خوشحالي ۽ خوشي جا ٻج پوکيندس ۽ جڏهن منهنجي دل جي خواهش پوري ٿيندي ته مان خدا جو شڪر ادا ڪندس.

مان پنهنجي ذهن کي اهو سوچي صاف ڪندس ته خدا منهنجي هر ڪم جي هدايت ڪري ٿو.

اڄ مان پنهنجي سوچن، لفظن ۽ عملن ذريعي پنهنجي زندگي ۾ امن ۽ توازن جو مظاهرو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندس، ۽ مان پنهنجي سموري طاقت ۽ مرضي کي خدا جي مرضي سان هم آهنگي حاصل ڪرڻ لاءِ مرڪوز ڪندس.

اي اسان جي دلين جي تخت تي راڄ ڪندڙ، پنهنجي پيار ۾ متحد، اسان جي آرزوئن ۽ اسان جي روحن جي تڙپ کي قبول ڪر، اسان سيني کي برڪت ڏي، اسان جي رستي مان رڪاوٽون هٽائي، ۽ اسان جي اندر مان جهالت جي اونداهيءَ کي ختم ڪر.

توهان جي رهنمائي واري روشني اسان جي رستن تي چمڪي، اسان جي ذهنن کي جاڳايو ۽ اسان کي پنهنجي ويجهڙائي سان خوش ڪيو، ۽ اسان کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته توهان هميشه اسان سان گڏ آهيو.

پاڻ سان ايماندار رهو دنيا توهان سان ايماندار ناهي ڇو ته اها منافقت کي پسند ڪري ٿي جڏهن توهان پاڻ سان ايماندار آهيو، ته توهان اندروني سڪون جو رستو ڳوليندا.

صرف حال □ رهو، مستقبل □ نه، اڄ پنهنجي پوري ڪوشش ڪريو □ سڀاڻي جي باري □ پريشان نه ٿيو.

اي منهنجا مالڪ، سڀئي مادي مقصد جيڪي انسان حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ان کي صرف جزوي خوشي ملندي آهي، جيتوڻيڪ اهي سڀئي ڪاميابي سان تاج پوش هجن پر توکي ڳولڻ سان، اي منهنجا مالڪ، مان مڪمل □ دائمي خوشي جو ذريعو ڳولي سگهندس.

مادي شيون جيڪي خوشي فراهم ڪن ٿيون، اهي سوچ کان ٻاهر رهن ٿيون؛ اهي، انهن خوشين سان گڏ جيڪي اهي پيش ڪن ٿيون، وهم □ تخيل ذريعي سوچ □ داخل ٿين ٿيون.

جيئن ته خالص خوشي جو تعلق آهي، جيڪو اسان جي روحن جو جوهر آهي، اهو هم آهنگ سوچ ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو، □ اهو اسان جي ويجهو □ اسان جي پهچ □ آهي.

جڏهن حسي خوشي جا ٻاهرين سبب غائب ٿي ويندا آهن، ته انهن مان ايندڙ عارضي خوشي انهن سان گڏ غائب ٿي ويندي آهي، پر روح جي اندروني خوشي ختم نه ٿيندي آهي جيڪڏهن ڪو ماڻهو چاڻي ٿو ته ان سان ڪيئن هم آهنگ ڪجي، يا جيڪڏهن ماڻهو جان بوجھ ڪري پنهنجن خيالن کي غير مستحڪم مادي شين تائين محدود نه رکي □ اهڙي طرح ناخوش ٿي وڃي.

روح جي خوشي، جيڪا خدا جي نعمت آهي، هميشه تجديد ٿيندڙ □ دائمي آهي.

اڄ مان پنهنجي اندر □ امن □ خوشي جي دعا گهرندس، □ مان پنهنجي حڪمت جي قلعي کي مرضي، امن □ پيار سان محفوظ رکندس، □ مان خدا جو شڪر ادا ڪندس □ پنهنجي روح جي شڪرگذاري □ پنهنجي دل جي نئين خواهشن کي ان ڏانهن وڌائيندس.

دنيا □ جيڪو وڃان ٿو اهو منهنجي روح جو نقصان نه هوندو.

مان هميشه اعتماد □ ايمان سان هدايت جي الاهي تاري ڏانهن ڏسندس جيڪو منهنجي زندگي جي آسمان □ ڪڏهن به لهي نه ٿو.

اي منهنجا مالڪ، اسان جي خيالن تي رحم ڪر ته جيئن اهي اسان کي تنهنجي نعمت جي ياد ڏيارين، اسان جي جذبات تي رحم ڪر ته جيئن اهي تنهنجي پيار کي محسوس ڪن، اسان جي خواهشن تي رحم ڪر ته جيئن اهي ان لاءِ تڙپين جيڪو توکي خوش ڪري ٿو، اسان جي خواهشن تي رحم ڪر ته جيئن اهي اسان کي هر سني □ عظيم شيءِ جي پيروي ڪرڻ لاءِ

متحرڪ ڪن، ۽ اسان کي اهو احساس ڏي ته تون ئي آخري خوشي آهين جنهن لاءِ اسان جا دل تڙپي رهيا آهن ۽ اسان جون روحون ڳولي رهيون آهن.

مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي ڏيندا، ان تي منحصر آهي ته ڪهڙو خيال منهنجي ذهن ۾ مضبوط آهي. تنهن ڪري، مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪندس ته ياد رکان ته خدا مون سان گڏ آهي، مون کي واضح طور تي سوچڻ ۾ مدد ۽ حوصلا افزائي ڪري ٿو.

اي خداوند، خاموشي جي آئيني ۾، مان هر روز امن جو چهرو ڏسان ٿو، تنهنجو چهرو ۽ هر روز مان ڪجهه دلين ۾ تنهنجي محبت ۽ امن کي جاڳائڻ لاءِ ڪم ڪندس.

اي ڪائناتي ماءُ، مان رات جي باغن مان تارا ٽوڙيندس ۽ انهن کي توکي پيار جي تحفي طور پيش ڪندس جڏهن به مان پوري چنڊ ۾ تنهنجي چمڪندڙ چهري تي نظر وجهندس، تنهنجون نرم مسڪراهٽون منهنجيون پريشانيون دور ڪري ڇڏينديون ۽ منهنجا غم ڌوئي ڇڏينديون.

پڪ ڪرڻ لاءِ:

مان جهالت کي ختم ڪندس ۽ ناقص تصورن کان نجات حاصل ڪندس، ۽ مان تنگ افقن ۽ محدود نقطه نظر جي خاني مان محبت ۽ انساني رحم جي آزاديءَ ڏانهن اڀرندس.

خدا جي موجودگي انهن ۾ سڀ کان وڌيڪ واضح آهي، جيڪي مهربان دلين ۽ روحاني رجحانن سان گڏ آهن جيڪي هن سان پيار ڪن ٿا ۽ هن کي ڪڏهن به نه وسارين ٿا جڏهن طوفان تيز ٿين ٿا ۽ ڏکيائي جون لهرون اڀرن ٿيون، اهي پنهنجي زندگي جي ٻيڙي کي خدائي حفاظت جي محفوظ ڪنارن ڏانهن هلائي سگهن ٿا.

مون وٽ تخليقي روح جي طاقت آهي ۽ مان عالمگير ذهن سان رابطي ۾ آهيان، ۽ مان ڄاڻان ٿو ته خدا مون کي هدايت ڪري ٿو ۽ سڀني معاملن ۾ مسئلن کي حل ڪرڻ ۾ منهنجي مدد ڪري ٿو.

اي منهنجا پيارا خدا، ڪليل اکين سان ۽ پنهنجي ذهن جي اک سان مان توکي ڏسندس، ۽ مان پوري خواهش ۽ عقيدت سان تنهنجي عبادت ڪندس، ۽ مان پنهنجا فرض ادا ڪندي توکي سوچيندس، ۽ مان توکي دل جي ٻولي ۽ روح جي سرگوشي سان سڏيندس.

ڪنهن شخص جي فطرت ۾ بيماري کان ڊڄڻ يا اهو يقين ڪرڻ ته هو ڪڏهن به صحتياب نه ٿيندو. هن صورت ۾، انهن کي صحتمند طرز زندگي جون عادتون اختيار ڪرڻ گهرجن جيڪي جسماني ۽ اخلاقي ڀلائي جو سبب بڻجن ٿيون، ۽ انهن کي خدا جي شفا جي طاقت تي وڌيڪ ايمان لاءِ دعا پڻ ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن اهي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن ۽ ڪنهن به

ميدان ۾ ڪامياب نه ٿي سگهن ٿا، انهن کي يقيني بڻائڻ گهرجي ته اهي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪن جنهن جي اهي خواهش رکن ٿا.

خدا سان پيار ڪندڙ ماڻهن سان رابطو ۽ ڳالهه ٻولهه اسان جي خواهشن کي وڌائي ٿي، اسان جي دلين کي سڪون ڏئي ٿي، ۽ اسان جي شعور جي سطح کي وڌائي ٿي.

خود فيصلو

اڄ مان خدا بابت سوچيندس جنهن مون کي زندگي ڏني، ڇاڪاڻ ته خدا کي مڪمل طور تي نظرانداز ڪندي مادي شين تي ڌيان ڏيڻ سان صرف مادي مصيبت ۽ روحاني ناخوشي ايندي.

پڪ ڪرڻ لاءِ:

اڄ مان پاڻ کي مدد ڪندس ته جيئن مان انهن طاقتن جو بهترين استعمال ڪري سگهان جيڪي خدا مون کي عطا ڪيون آهن، ۽ مان خدا کان دعا گهرندس ته هو منهنجي مدد ڪري، منهنجي ڪوشش ۾ برڪت ڏئي، ۽ انهن کي ڪاميابي عطا ڪري.

جڏهن انساني مرضي غلطي جي هدايت ۾ هوندي آهي، ته اها اسان کي ٿڪيندي ۽ گمراهه ڪندي آهي؛ پر جڏهن حڪمت جي هدايت ۾ هوندي آهي، ته اها اسان کي الاهي مرضي سان هم آهنگ ڪري ٿي. گهٽو ڪري، انساني مرضي الاهي مقصدن سان ٽڪرائجي ويندي آهي، جنهن جي ڪري اسان روحاني رهنمائي وڃائي ويهندا آهيون جيڪا اسان کي مصيبت جي اونده ۾ مصيبت جي کڏ ۾ گرڻ کان بچڻ ۾ مدد ڪندي آهي.

مان پنهنجي هر صلاحيت يا قابليت کي هر ان ڪم ۾ استعمال ڪندس جيڪو خدا کي خوش ڪري ۽ انسانيت جي خدمت ڪري.

اڻ پورو علم خطرناڪ آهي، ڇاڪاڻ ته اهو ڀولا ڪندڙ کي مغرور ۽ خود غرض بڻائي سگهي ٿو، سنجيده ڀولا ۾ روح ۾ گهري غوطه خوري کي روڪي سگهي ٿو. صرف اهي جيڪي خود اهميت جي احساسن کان آزاد آهن اهي فضل ۾ روحانيت ۾ وڌندا آهن جيستائين اهي خدا جي ويجهو نه ٿين. بيشڪ، مخلص عبادت ڪندڙ باطل کان آزاد آهن ۽ غرور ۽ بناوٽي کان تمام پري آهن.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي ڄاڻي ٿو ۽ پنهنجي روحاني جوهر کي ڇهي ٿو، ته هو هڪ اندروني خوشي محسوس ڪري ٿو جيڪا زندگيءَ جي سڀني تجربن ۾ سڀني حالتن ۾ ساڻس گڏ هوندي آهي.

اڄ مان شروعات جي جذبي کي جاڳائيندس ۽ حاصل ڪرڻ جي صلاحيت کي چالو ڪندس، اهو ڄاڻندي ته سڀني تخليقي قوتن جو سرچشمو ۽ سڀني علم جو سرچشمو هميشه مون سان گڏ آهي.

مون کي خبر آهي ته خدا جي طاقت لامحدود آهي ۽ هن مون کي زندگي جي مشڪلاتن تي قابو پائڻ ۽ منهنجي رستي ۾ ايندڙ سڀني رڪاوٽن کي پار ڪرڻ جي طاقت ڏني آهي.

هاڻي وقت آهي ته اسان پنهنجي دل ۽ دماغ کي خدا ڏانهن ڦيرايون ته جيئن اسان آخرڪار پنهنجي آسماني گهر تائين پهچي سگهون جتي اسان کي پريشانين کان آرام ۽ درد کان آزادي ملي.

اسين خدا جي زندگي، سچ جي روشني، ڪاڏي ۽ سندس ٻين سڀني نعمتن جي تحفن کي حاصل ڪرڻ لاءِ هٿ پير هڻون ٿا، پر سندس بيشمار نعمتن جي باوجود جيڪي هو اسان تي ڪري ٿو، ڪيترا ٿورا ڪيس ياد رکن ٿا!

اي عالمگير قانون جي خدا، مون کي پنهنجن زخمن کي، جيڪي آفتن مان پيدا ٿيا آهن، پنهنجي انصاف جي برڪت واري هٿن کان لائق بيج طور پائڻ ڏي.

منهنجون روزاني مشڪلاتون وهم جي ترياق طور ڪم ڪن ۽ مون کي دائمي دنياوي خوشي حاصل ڪرڻ جي اميد کان نجات ڏيارين.

مان چاهيان ٿو ته ٻين جي ظلم جي ڪري جيڪي ڦوڙها وهايا آهن، اهي منهنجي ذهن مان ڪجهه لڪيل نجاست کي ڌوئي ڇڏين.

مان چاهيان ٿو ته انتشار جي ڇِڪن مان هر تيز ڌڪ منهنجي اندر ۾ نوان گهرا کوليندو.

الاهي خواهش هڪ گهري سمنڊ جي جاچ وانگر هجڻ گهرجي جيڪا روحاني تصورن جي سمنڊ ۾ ٻڏي وڃي ٿي. اهي جن جي اندروني نظر غور و فڪر ذريعي کليل آهي، اهي پنهنجي دلين ۾ خدا جي موجودگي محسوس ڪن ٿا.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي شعور کي محدوديتن ۽ ڪمزور خيالن کان يقيني علم ۾ تبديل ڪرڻ ۾ مدد ڪر ته تون هميشه مون سان گڏ آهين، منهنجي مدد ڪرين ٿو ۽ مون کي خوبصورت خيالن ۽ شاندار تصورن سان متاثر ڪرين ٿو.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي شعور کي محدوديتن ۽ ڪمزور خيالن کان يقيني علم ۾ تبديل ڪرڻ ۾ مدد ڪر ته تون هميشه مون سان گڏ آهين، منهنجي مدد ڪرين ٿو ۽ مون کي خوبصورت خيالن ۽ شاندار تصورن سان متاثر ڪرين ٿو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي توکي ياد ڪرڻ ڏي - برابر - ڏک ۾ آساني ۾، بيماري ۾ صحت ۾، جهالت ۾ دانائي ۾.

مان خدا لاءِ پنهنجي محبت ۽ سندس خواهش جي ياد کي هميشه لاءِ روشن رکندس، ته جيئن ان روشنيءَ ۾ مان سندس انتهائي خوبصورت چهري کي ڏسي سگهان.

جڏهن چهري تي مسڪراهٽ دل جي مسڪراهٽ سان مڪمل هم آهنگ هجي، ته روح جي مسڪراهٽ چمڪي ٿي.

اي منهنجا پيارا خدا، مان توهان جي عبادت صبح جاڳڻ جي وقت ۽، سرگرمي جي منجهند ۽، وڏي عمر جي شام ۽، ۽ آخري الوداعي رات ۽ ڪندس.

پنهنجي اندروني حواسن جي لمس سان، اڄ مان پنهنجي روحاني ريڊيو کي ڪائناتي نشريات جي فريڪوئنسي سان ٽيون ڪندس ته جيئن پريشاني جي شور کان نجات حاصل ڪري سگهان ۽ الاهي محبت جو گيت ٻڌي سگهان.

ڪڏهن ڪڏهن سڀ کان وڏيڪ عقيدتمند به سوچيندا آهن ته خدا انهن جي دعا جو جواب نٿو ڏئي، پر هو خاموشي سان ۽ روحاني قانون جي مطابق جواب ڏئي ٿو. دعا کي برڪت وارو جواب حاصل ڪرڻ لاءِ مخلص، نيت خالص ۽ بامقصد هجڻ گهرجي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي ڏکايل دلين کي سڪون جو بام پيش ڪرڻ ڏيو، ته جيئن اهي توهان ۽ مئو آرام ڳولي سگهن. مون کي سپني غمگين روحن لاءِ سچ جي اوچتو ڪرڻ، سڪل ذهنن لاءِ زندگي ڏيندڙ مينهن، ۽ انهن لاءِ مهرباني جو تحفو بڻايو جن سان ظلم ڪيو ويو آهي.

خوشيءَ جي طرف هڪ ڪامياب شروعات لاءِ صحيح زندگي گذارڻ، صحيح سوچ، روحاني رخ، ۽ خدا تي گهري ايمان جي ضرورت آهي.

روحاني خوشي کان خالي زندگي هڪ بيڪار زندگي آهي، چمڪ کان خالي آهي، ۽ ان جا بار ٽڪائيندڙ ۽ ڳرا آهن.

جڏهن به ممڪن هجي ته دنيا جي شور ۽ شور کان پري رهو، ۽ خاموش جڳهن جي ڳولا ڪريو جتي توهان اڪيلا رهي سگهو ۽ خدا بابت سوچي سگهو.

جتي به غلط فهمي ۽ اختلاف جي اونداهي هوندي، اتي مان پنهنجي پيار ۽ امن جي روشني پکيڙيندس.

هي دنيا عجيب آهي، چاڪاڻ ته ان ۾ هر شيءِ تبديلي ۽ تبديليءَ جي تابع آهي، ۽ انهيءَ ڪري، ڪنهن به شخص کي پنهنجي خوشي جي ٻيڙي کي هن دنيا جي ڪناري تي لنگر انداز نه ڪرڻ گهرجي.

اسين هڪ عجيب دنيا ۾ رهون ٿا جن جي زندگيءَ جو واحد مقصد ڪائڻ، پيئڻ، مزو وٺڻ ۽ سمهڻ آهي، انهن کي انساني زندگيءَ جي عجائبات جو ڪو به حقيقي خيال ناهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان جي خوشين جي وهڪرن کي هدايت ڪر ته جيئن اهي پاڻ کي ٿوري وقت جي جنسي خوشين جي ريتي ۾ نه وڃائين.

اسان جي رحم جي وهڪرن کي خود غرضي جي بنجر ريگستان ۾ سڪي وڃڻ ۽ بخار ٿيڻ نه ڏيو.

اسان جي جذبات جي چينلن کي توهان جي پيار جي لامحدود ڍنڍ سان ملائي ڇڏيو.

اسان جي زندگين جا درياءَ وسيع ٿين ۽ توهان جي برڪتن جي برسات سان انهن جي پاڻي جي سطح وڌي وڃي، ۽ اهي همدردي، قرباني ۽ پين جي جذبات لاءِ خيال جي وسيع ميدانن کي پار ڪن، ته جيئن اهي آخرڪار - خالص ۽ صاف - توهان جي بابرڪت سمنڊ ۾ وهن.

جيڪو به ڪاميابي لاءِ دعا ڪري ٿو ۽ ساڳئي وقت پاڻ کي چوي ٿو، "مون کي نه ٿو لڳي ته مان ڪامياب ٿيندس،" اهو ڪامياب نه ٿيندو.

دعا کي پختي ايمان ۽ عاجز دل سان ادا ڪرڻ گهرجي ته جيئن الاهي روشنيون چمڪي سگهن ۽ آسماني برڪتون نازل ٿين.

جيئن ٽٽل ٽيليفون ذريعي ڳالهائڻ ناممڪن آهي، تيئن ئي هڪ شخص لاءِ اهو ناممڪن آهي ته هو پنهنجيون دعائون هڪ ذهني ڊوائس ذريعي اثرائتي طور تي نشر ڪري سگهي جيڪو پريشاني، پريشاني، عدم اطمينان ۽ عارضي شين سان وابستگي جي هٿيارن جي ڪري معذور ٿي چڪو آهي.

گهري سڪون ۽ خاموش هم آهنگي سان، بهتر، تعميري وائبريشن سان، ذهني سامان کي مرمت ۽ ترتيب ڏئي سگهجي ٿو ته جيئن ان جي روحاني استقبال جي طاقت کي وڌايو وڃي، ۽ اهڙي طرح اهو ممڪن ٿي وڃي ٿو ته دل جي پيغامن کي موثر ۽ اثرائتي طريقي سان خدا ڏانهن منتقل ڪيو وڃي ۽ سڀ ٻڌندڙ، جواب ڏيندڙ کان هڪ برڪت وارو جواب حاصل ڪيو وڃي.

پنهنجي اندر جي خوابن کان ٻاهر امن ۽ خوشي جي لامحدود سمنڊ ۾ ترو ۽ ترو.

اي خالقِ عظيم

آسمان ۾ چمڪندڙ تارا، جبل، ۽ سج جي باهه سان ٻرندڙ پٽي توهان جي مڪمل موجودگي جا ڪجهه اظهار ۽ مظهر آهن.

خدا کي ڳولڻ آسان آهي ان جي مسلسل غور و فڪر، ان کي ڄاڻڻ جي مخلص خواهش، ۽ ان کان دل جي گهراين سان دعا ڪرڻ سان. هو روح جي کاڻ ۾ ڳولڻ ۽ ڳولڻ جي لائق سڀ کان وڏو خزانو آهي.

جڏهن ٻرندڙ خواهش جي ماچيس جي ڪاٺي تڙپيل روح جي پٽ تي لڳي ٿي، ته پوءِ ڳولا ڪندڙ جي دل ۾ الاهي محبت جو شعلو پيدا ٿئي ٿو.

اي منهنجا مالڪ، خوبصورت شيون خوبصورت آهن ڇو ته انهن توهان جي خوبصورتي کان خوبصورتي قرض ورتي آهي، جيڪا سڀني نظر ايندڙ خوبصورتي کان بيشمار خوبصورت آهي، ڇا اهو فطرت ۾ هجي يا ماڻهن ۾.

خدا سان پيار ڪرڻ ۽ سندس ٻانهن سان پيار ڪرڻ شاندار آهي جڏهن اسان ڪيس ڳوليندا آهيون، اسان هر ڪنهن ۾ سندس پيار محسوس ڪندا آهيون ڪائنات ۾ محبت جي طاقت کان وڏي ڪا به طاقت ناهي.

جڏهن ٻه يا وڌيڪ ماڻهو زندگي پر جا دوست بڻجي ويندا آهن، ته اهو خالص پيار يا روح جي دوستي جو اظهار هوندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي پنهنجي ويجهو هجڻ جي خوشي عطا ڪر ته جيئن مان سڀني سان اها وڏي خوشي شيئر ڪري سگهان، ۽ مون کي توهان جي روشني ڏسڻ ڏي، جنهن جو نظارو دل کي شفا ڏيندو آهي ۽ پريشانين جي پاڇي کي دور ڪندو آهي.

منهنجي پياري پکيءَ کي پاڻمرادو لاڳو ڪيل پابندين جي پنجري مان نڪرڻ ڏيو ۽ آزاديءِ جي دائري ۾ اڏامڻ ڏيو، روح جو ترانو ڳائيندي، جنهن جي گونج سڀني پيار ڪندڙ دلين ۾ هم آهنگ ذهنن سان گونجندي آهي.

اسان جي روحاني احساسن جا هوائون اسان جي دعائن جي خوشبوءِ ۾ توهان لاءِ اسان جي وڌندڙ خواهشن جي خوشبوءِ کڻي اچن، اي پروردگار!

جڏهن مون کي ڪا شيءِ گهربل هوندي هئي، تڏهن مون کي خوشي ٿيندي هئي جڏهن مون کي اها ملندي هئي، ۽ جڏهن مون اها ڪنهن ٻئي کي ڏني هئي ته مان ٻيهر خوش ٿيس.

خدا ننڍڙن دعائن جو جواب نٿو ڏئي، پر هو ضرور انهن وٽ اچي ٿو جيڪي ڪيس دل جي گهراين ۾ خلوص سان دعا ڪن ٿا ۽ ايمان سان ڀريل دلين سان ڪيس سڏين ٿا.

مثبت اصولن تي عمل ڪرڻ آهي: مهرباني، خلوص، ايمانداري، ٻين لاءِ پيار، ارادن جي جانچ، ۽ پاڻ تي ضابطو.

اي منهنجا مالڪ، اسان جي دلين جون ڪُليون کولي ڇڏ ۽ اسان جي دلين ۾ محفوظ محبت جي خوشبوءِ کي توسان ملڻ جي خواهش جي پرن تي اڏامڻ ڏي.

اي خداوند، پنهنجي حڪمت جي سج جون ڪرڻيون موڪليو ته جيئن منهنجي خوشين جي ڪاميابين جي ڏينهن ۾ منهنجي رهنمائي ڪري، ۽ جڏهن به مان غم جي اونداهين راتين مان گذران ته پنهنجي رحمت جي چنڊ جي روشنيءِ موڪلي.

خوشبودار، گلن وارا خيال دلي دعائن جي ٻج مان اُڀرن ٿا ۽ پکڙجن ٿا ۽ تازگي ڏيندڙ غور فڪر جي احساسن جي شبنم سان سيراب ٿين ٿا.

جڏهن اسين دوستانه خدمتن جي تبادلي سان ننڍڙي خود کي وساري ڇڏيندا آهيون، ته اسان جو شعور وسيع ٿيندو ۽ اسان هڪ عظيم خود کي اسان جي ذريعي ڪم ڪندي ڏسنداسين.

سچي دوستي اها روشني آهي جنهن سان اسين زندگي جي رستن تي هڪ ٻئي جي مدد ڪري سگهون ٿا.

مون کي هن دنيا □ تمام گهڻي ظلم، سختي، □ جذبات جي بي پرواهي نظر اچي ٿي، □ مون کي انهن رويي □ اضافو ڪرڻ جو ڪو به جواز نه ٿو ملي. جيڪڏهن مون ائين ڪيو، ته مان پاڻ کي نقصان پهچائيندس.

ذهني مونجهاري □ حسي خلفشار جي انتشار واري پاڻيءَ تي پنهنجي سوچ ويچار واري ٻيڙي هلايو.

اداسي اداسي کي وڌائي ٿي، □ اداسي جو سڀ کان اثرائتو علاج اهو آهي ته خدائي موجودگي کي ڇُهيو وڃي جيڪا روح کي تسلي ڏئي ٿي □ ذهن کي خوش ڪري ٿي.

اي الاهي طبيب، اسان جي جسمن مان بيماري کي دور ڪر، اسان جي ذهنن جي افق کي وسيع ڪر □ انهن کي ڪمزوري □ ڪمزوري کان آزاد ڪر، □ پنهنجي موجودگي جي چمڪندڙ روشني سان اسان جي روحن مان اونداهي کي ختم ڪر.

خدا تائين پهچڻ جو رستو سچائي، خلوص، ثابت قدمي، ثابت قدمي، توجهه، محبت، خواهش، عزم □ ايمان سان ٺهيل آهي.

جڏهن انساني طريقا ناڪافي □ بي اثر ثابت ٿين ٿا، ته اسان کي خدا تعاليٰ ڏانهن رجوع ڪرڻ گهرجي □ ان کان مدد گهرڻ گهرجي.

مان پنهنجي عملن □ رويي جو ذميوار اڪيلو آهيان ڇاڪاڻ ته ڪنهن ٻئي کان پڇا ڳاڇا نه ڪئي ويندي □ نه ئي انهن جو ذميوار قرار ڏنو ويندو.

جڏهن اسان جي زندگين جي افق تي الاهي فضل جو سج چمڪي ٿو، ته نعمتون گهٽيون ٿين ٿيون □ حدون ختم ٿي وڃن ٿيون.

خاموشيءَ جي کوهه مان، مان پنهنجي روحاني پياس کي ختم ڪرڻ لاءِ الاهي حڪمت جا خالص، صاف پاڻي ڪڍندس.

مون پنهنجي ذهن جي تارن کي حواسن جي تنگ، ننڍڙي علائقي کان ڌار ڪري ڇڏيو □ انهن کي لامحدود روحاني تصورن جي دنيا سان ڳنڍيو، □ مون کي احساس ٿيو ته مان خدا جي روشني سان جيئان ٿو جيڪو مون کي ڍڪي چڪو آهي □ منهنجي وجود جي هر ايٽم □ شامل ٿي چڪو آهي، □ منهنجو روح خدا جي پيار □ امن سان پرجي ويو آهي.

روحاني سڪون جي آئيني □، مان خدا جو چهرو ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي منهنجي وجود جو راز ظاهر ڪر، □ مون کي منهنجي اندر □ منهنجي چوڌاري تنهنجي مسلسل موجودگي محسوس ڪرڻ □ مدد ڪر.

اڄ کان مان پنهنجي دنياوي فرضن کي نظرانداز ڪرڻ کان سواءِ خدا کي سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪندس، جيڪي مان اڳ ۾ ئي ڪيس خوش ڪرڻ لاءِ انجام ڏئي رهيو آهيان.

هر روز مون انهن ٻجن کي پاڻي ڏنو جيڪي خدا منهنجي روح جي مٽي ۾ پوکيا هئا، ۽ جڏهن سندس رحمت جو سج انهن تي چمڪيو، ته ٻج ڦٽيا، وڌيا، ۽ اطمينان ۽ اطمينان جو هڪ برڪت وارو فصل پيدا ڪيو.

هڪ دفعي، خدا جو هڪ ماڻهو درياءَ ۾ وهنجي رهيو هو ته هڪ ٻيو ماڻهو آيو ۽ ان نيڪ ماڻهوءَ جي ويجهو پنهنجي گهوڙي کي ڌوئڻ لڳو، جان بوجهه ڪري ۽ لاپرواهيءَ سان ان تي پاڻي جا ڇنڊا هنيا. بزرگ جا شاگرد بيزار ٿي ويا ۽ حملو ڪندڙ کي مارڻ ۽ ان کي ڀڄائڻ چاهيندا هئا، پر انهن جي استاد انهن کي چيو ته اهو نه ڪريو، پر ان کي اڪيلو ڇڏي ڏيو.

اوچتو، گهوڙي پنهنجي مالڪ کي لات ماري، سندس ڪيترائي ڏند ڀڃي ڇڏيا ۽ ڀڃي ڇڏيا. نيڪ ماڻهو پيار سان سندس ويجهو آيو ۽ سندس سنڀال ڪرڻ ۽ شفا ڏيڻ لڳو. اهو فطرت جو سخت قانون هو، نه ته بزرگ، جنهن گنهگار کي سزا ڏني.

خدا ۽ سندس عالمگير قانون انهن سڀني کان ناانصافي کي ختم ڪرڻ لاءِ بي صبري ۾ مسلسل ڪم ڪن ٿا جيڪي خدا تي ڀروسو ڪن ٿا، سندس مدد طلب ڪن ٿا، ۽ زندگي جي رستن تي هڪ ٻئي جي مدد ۽ حوصلا افزائي ڪن ٿا.

مون کي خبر آهي ته هن دنيا ۾ منهنجو ڪم خود ترقي ڏانهن وڌي ٿو جيستائين مان سڀني موجود امڪانن کي ڳولڻ ۽ انهن مان فائدو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو.

امن روحانيت جي نشاني آهي تنهن ڪري، مان پنهنجي روحانيت کي پنهنجي اندر محسوس ٿيندڙ امن جي مقدار سان ماپيندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي اهو سمجهڻ ڏي ته تنهنجي حڪمت منهنجي سمجھ کي برقرار رکي ٿي، ۽ تنهنجي موجودگي منهنجي زندگي ۾ موجود آهي.

پڪ ڪرڻ لاءِ:

منهنجي صحت ۽ زندگي کي برقرار رکڻ سان، ۽ اخلاقي قدرن تي عمل ڪندي، مان پنهنجي طرز زندگي ذريعي انسانيت جي مدد ڪريان ٿو.

جڏهن مان انڌو هوس، مون کي تو تائين پهچڻ لاءِ هڪ به دروازو نه ملي سگهيو، پر هاڻي جڏهن تو منهنجون اکيون کوليون آهن، مون کي هر هنڌ دروازا نظر اچن ٿا.

تنهنجي چمڪندڙ ظهور جي صبح سان، منهنجي خواهش جا گلاب منهنجي دل جي باغ ۾ ڦٽي پوندا، ۽ مان انهن گلابن مان هڪ هار ٺاهيندس ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت چوڪ تي رکندس.

اي خداوند، جيئن تنهنجي پيار جون ڪرڻيون منهنجي روحاني جاءِ ۾ چمڪنديون آهن، تيئن جهالت جو ڏنڌ ختم ٿي ويندو آهي ۽ غير يقيني صورتحال جا ڪڪر غائب ٿي ويندا آهن.

اي روشني جو چشمو، تون ڪائناتي شعاعن جي پتين جي پويان لڪيل آهين، منهنجي نظر جي دري کولي ڇڏ ته جيئن مان توکي هر هنڌ ظاهر ٿيندي ڏسان.

مان سڀ ڪان پهرين ۽ هر وقت حفاظت ۽ سلامتي جي درخواست ڪندس مسلسل اهو سوچيندي ته مان هميشه الاهي حفاظت هيٺ آهيان.

منهنجا پيارا خدا، جيڪڏهن مان صحيح رستي ڪان پٺڪي وڃان ته منهنجو هٿ پڪڙي مون کي واپس ان ڏانهن هدايت ڪر جيڪڏهن مان ناڪام ٿي رهيو آهيان ته مون کي ڪاميابي حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪر ۽ سڀ ڪان وڌيڪ، جيڪڏهن مان جاهل آهيان ته مون کي حڪمت حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

خوش رهڻ جو پختو فيصلو ڪرڻ توهان جي مدد ڪندو حالتن جي بدلجڻ جو انتظار نه ڪريو، اهو تصور ڪندي ته توهان جون مشڪلاتون اتي ئي آهن ۽ ناخوشي کي پنهنجي زندگي جو معمول جو حصو نه بڻجڻ ڏيو، نه ته اهو توهان تي ۽ توهان جي آس پاس وارن تي منفي اثر وجهندو جيڪڏهن توهان خوش آهيو، ته اهو توهان ۽ ٻين لاءِ هڪ نعمت آهي؛ جيڪڏهن توهان وٽ خوشي آهي، ته توهان وٽ سڀ ڪجهه آهي، ۽ توهان جي خوشي جو مطلب آهي ته توهان خدا سان هم آهنگ آهيو.

اسان ڪالهه جيڪو ڪيو اهو اسان جي موجوده ڏينهن جي نوعيت کي طئي ڪيو، ۽ اسان جي موجوده جا عمل اهو طئي ڪندا ته اسان جو سڀاڻي ڪيئن هوندو.

پهرين جهالت کي اسان جي اندر مان ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ پوءِ ان جي موجودگي اسان جي ٻاهران غائب ٿي ويندي.

سڀئي عارضي خوشيون ۽ عارضي خواهشون، جيڪي مان ڪاٺين جي هڪ بنڊل وانگر استعمال ڪريان ٿو، خدائي علم جي دائمي شعله کي ٻارڻ لاءِ.

جيڪڏهن خدا بابت منهنجي سوچ مداخلت ڪندڙ خيالن ۽ سڀني ذهني خلفشار کان وڌيڪ مضبوط هوندي ته هو پاڻ کي مون تي ظاهر ڪندو.

مان پنهنجي دل کي روح جي ڦُرندڙ لهرن سان پريندس، ۽ اجايل روحن جي پيالن ۾ آرزو جو تازگي، چمڪندڙ پاڻي وجهي ڇڏيندس.

لهر کي ان وسيع سمنڊ جو لمس محسوس ڪرڻ گهرجي جيڪو ان کي سهارو ڏئي ٿو. مان روح جي سموري سمنڊ کي محسوس ڪريان ٿو جنهن جي لامحدود ڪوتائي ۽ منهنجو شعور تري ٿو.

مان ڪوشش ڪندس ته سچ کي ڳولهيان جيڪي نقابن جي پويان لڪيل آهن، پوءِ مان ٻاهرين طاقتن جي رحم ڪرم تي نه رهندس.

مون کي يقين آهي ته مدد تڏهن ايندي جڏهن ان جي تمام گهڻي ضرورت هوندي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون اثرائتو ڪم ڪري ٿو.

جيڪڏهن زندگي مشڪلاتن ۽ چئلينجن کان خالي هجي ته ان جو مطلب ڇا آهي؟

هڪ لمحي ۾ جيڪو اداسيءَ ۽ مايوسي سان ڍڪيل هو، مون توهان جي آوازَ کي سرگوشي ڪندي ٻڌو:

منهنجو حفاظتي سچ توهان جي زندگي جي روشن ۽ اونداهيءَ ڪلاڪن تي هڪجهڙائي سان چمڪي ٿو، يقين ڪريو، مسڪرايو، ۽ منهنجي شفا بخش روشني کي توهان جي مسڪراهٽن جي شفافيت ذريعي چمڪڻ ڏيو.

اي خداوند، اسان جي دلين کي الاهيءَ محبت جي مندر ۾ متحد ڪر جتي توهان جي اعليٰ موجودگي پنهنجي سپني شان ۽ شوڪت سان چمڪي ٿي.

اسان کي اهو احساس ڏيارڻ ڏيو ته توهان واحد مقصد آهيو جنهن تائين پهچڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا، اسان کي نه وساريو جيتوڻيڪ اسان توهان کي وساري ڇڏيون، ۽ اسان کي ياد رکو جيتوڻيڪ اسان توهان کي ياد نه ڪريون.

اسان جي توهان لاءِ خواهش اچي ۽ هلي سگهي ٿي، چمڪي ۽ ختم ٿي سگهي ٿي، پر توهان هميشه لاءِ عهد تي سچا رهو ٿا، اي مهربان ۽ پيار ڪندڙ.

اسان جي روحن جي خواهش ۽ اسان جي دلين جي محبت کي قبول ڪر، اي پروردگار!

مون پنهنجي پيار جو ڄار شعور جي سمنڊ ۾ اڇلايو ۽ هڪ قيمتي مڇي پڪڙي.

مان توکان دعا ٿو گهران، اي منهنجا مالڪ، ته منهنجي روح جي روشني تنهنجي وڏي روشني سان ملي ۽ منهنجو دل تنهنجي الاهي محبت سان ڌڙڪي، ته جيئن مان تنهنجي روشني ۽ پيار کي سپني هم آهنگ روحن ۾ پکيڙي سگهان.

اڄ مان خدا سان گڏ رهڻ لاءِ وقت وقف ڪندس، بيڪار خيالن کي نظرانداز ڪندي ۽ غلط وهم کي رد ڪندي.

منهنجي سڪون جي آسمان ڪي پريندڙ خوشيءَ جون ڪرڻيون توهان جي مبارڪ آمد جو اعلان ڪن ٿيون، ڇا توهان پاڻ ڪي هاڻي ظاهر ڪيو يا دير سان، مان پڪ آهيان ته هڪ ڏينهن توهان سان ملندس، توهان جنهن ڪي منهنجو دل پيار ڪري ٿو ۽ منهنجو روح تڙپي ٿو.

ماحول جا ٻه قسم آهن: هڪ اندروني ماحول ۽ هڪ ٻاهرين ماحول مان پاڻ ڪي منفي اثرن کان بچائيندس ۽ سچائي ۽ نيڪيءَ لاءِ ڪوشش ڪندس.

مون ڪي خبر آهي ته هن دنيا ۾ برائي کان وڌيڪ نيڪي آهي ڇاڪاڻ ته خدا وجود ۾ سڀ کان وڏي طاقت آهي.

ڊيزائن:

هر روز مان ذهني ۽ جسماني ٻنهي سطحن تي سرگرم رهندس، ڇاڪاڻ ته ذهني جمود ۽ جسماني غير فعاليت ٻئي روحاني ترقي لاءِ نقصانڪار آهن.

اي منهنجا پيارا خدا، منهنجي لاءِ اها اڪ ڪوليو جيڪا توهان کان سواءِ وجود ۾ ڪجهه به نه ڏسي، ۽ توهان جي سڀ کان شاندار خوبصورتي کان سواءِ سپني خوبصورتي ۾ ڪجهه به نه ڏسي.

اسان ڪي دنياوي وجود جي عارضي شڪاري طرفان ٺڳيو ويو، جيئن اسين ڪوڙي سلامتي ۽ حفاظت جي اونهي، اونهي پاڻيءَ ۾ تري رهيا هئاسين، موتمار جهالت جو هڪ ڄار اسان تي بند ٿي ويو.

اي سڀ رحم ڪندڙ، اسان ڪي دنياوي خواهشن ۽ خواهشن جي خطرناڪ ڄار کان نجات ڏي، ۽ اسان ڪي الاهي صحبت جي پرسڪون ڪوٺائي ۾ وڃڻ ۾ مدد ڪر ته جيئن اسان وهم جي جالن ۽ فريب جي ڄارن کان هميشه لاءِ بچي سگهون.

مان پنهنجي وجود ڪي خدا جي نور جي هڪ چمڪ سان گهيريل محسوس ڪريان ٿو، جتي سڪون، امن ۽ روحاني خوشي آهي.

مان جهالت جي مٽيءَ ڪي ڌوئي ڇڏيندس ته جيئن روح جي پاڪ روشني مون ۾ چمڪي.

ڪو ماڻهو مادي، اخلاقي ۽ روحاني طور تي ناڪام ٿي سگهي ٿو، پر جيڪڏهن اهي پنهنجي ڪوششن ڪي ٻيڻو ڪن ۽ تصديق ڪن ته الاهي روشني انهن تي چمڪي ٿي، ته اهي خدا جي ويجهو محسوس ڪندا ۽ انهن جا حالات بهتر ٿيندا خدا مخلص دعائن ۽ مثبت سوچ جو جواب ڏيندو آهي، ۽ هي ڪاميابي جي راهه ۾ رڪاوٽن ڪي دور ڪرڻ جو هڪ مؤثر طريقو آهي.

ڪنهن به شخص ڪي ڪم ڪرڻ کان اڳ، انهن ڪي آزاد مرضي هوندي آهي، پر عمل کان پوءِ، نتيجا ايندا، چاهي اهي پسند ڪن يا نه؛ هي ڪرم جو قانون آهي تنهن ڪري، ڪم ڪرڻ کان اڳ سوچڻ عقلمندي آهي.

جيڪي ماڻهو امن چاهين ٿا ۽ الاهي مناس جو مزو چکن ٿا، انهن کي قيمت ادا ڪرڻي پوندي، ۽ اها قيمت سڪون پيدا ڪرڻ ۽ امن پيدا ڪرڻ لاءِ ضروري وقت وقف ڪرڻ آهي. دٻاءُ تي قابو پائڻ جو سڀ کان مؤثر طريقو اندروني سڪون، خوشي ۽ سڪون سان هم آهنگ ٿيڻ آهي.

اي منهنجا مالڪ، منهنجا هٿ تنهنجي لاءِ ڪم ڪن ٿا، تو مون کي هن دنيا ۾ هڪ ڪردار ادا ڪرڻ لاءِ مقرر ڪيو آهي، ۽ مان جيڪو ڪجهه ڪريان ٿو، اهو تنهنجي عزت ۾ ڪريان ٿو.

جڏهن اسين پنهنجيون زندگيون خدا جي حوالي ڪريون ٿا، ته اسان ڏسون ٿا ته زندگي هڪ خوبصورت سمفني ۾ تبديل ٿي ويندي آهي ۽ جيڪڏهن اسين پنهنجا سڀئي ڪم ڪندي خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا، ته اسان ڏسنداسين ته هو هر روز اسان لاءِ مخصوص فرض چونڊيندو آهي ۽ انهن کي پورو ڪرڻ ۾ اسان جي مدد ڪندو آهي.

روح جي خوبين کي ڏيکارڻ ۽ امن سان رهڻ جو واحد طريقو آهي اسان جي اندر گهر کي جنت ۾ تبديل ڪرڻ جي طاقت آهي.

مان عاجزي سان غرور کي، محبت سان نفرت کي، سڪون کي، خود غرضي کي پرهيزگاري سان، برائي کي نيڪي سان، جهالت کي علم سان، ۽ پريشاني کي خدا جي باري ۾ سوچڻ ۽ ان تي غور ڪرڻ جي سڪون سان فتح ڪندس.

اسان جا سڀئي عمل روحاني شعور جي اندروني آواز جي رهنمائي ۾ هجن.

اسان جي زندگين کي سادو بڻائڻ بهتر آهي. مون روشن خيال ماڻهن کي ڏٺو آهي، پنهنجي ڪاڌي ۾ ڪفايت شعار، محتاط حالتن ۾ رهندڙ، پر انهن جا جسم سرگرمي ۽ توانائي سان ڀريل آهن، ڇاڪاڻ ته انهن پنهنجي ذهنن کي تربيت ڏني آهي ته اهي مڪمل طور تي صحت ۽ اطمينان جي ٻاهرين ذريعن تي ڀروسو نه ڪن.

دانائي جي بلند ترين چوٽين تي سڪون جي جهاز کي اڏايو، ۽ دائمي خوبصورتي ۽ نئين خوشي جي سرزمين تي گهمو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برائي کان پري رک، ۽ مون کي اهڙي برائي عطا ڪر ته مان برائي نه ٻڌان، نه برائي ڏسان، نه برائي ڳالهائيان، نه برائي ساهه ڪڻان، نه برائي کي هٿ لڳايان، نه برائي کي رکيان، ۽ نه برائي سوچيان.

اسان سان هر روز گڏ رهو، اي منهنجا مالڪ، ته جيئن اسين پنهنجا فرض مطمئن روحن ۽ دلين سان پورا ڪري سگهون جيڪي توهان جي پاڪ حضور سان خوشبودار آهن.

اسين روحاني تعليمات ڏانهن رخ ڪريون ٿا ڇاڪاڻ ته اسين پنهنجي ڏکن کان آزاد ٿيڻ چاهيون ٿا دنياوي طريقا ۽ طريقا حل نه آهن خدا حل آهي اهو وقت آهي ته انسانيت جاڳي ۽ جهالت جي اونداهيءَ کي حڪمت جي روشني سان ختم ڪري زندگي ۾ سڀ کان وڏي شيءِ صاف ضمير جي حرم ۾ رهڻ آهي.

تقريبن هر ڪو محسوس ڪري ٿو ته اهي روحاني ترقي نه ڪري رهيا آهن، يعني، اهي پنهنجي ڪوشش جي باوجود تبديل يا بهتر نه ٿي رهيا آهن. ڪيترائي عنصر اسان جي ترقي کي روڪي سگهن ٿا، ۽ اهو اسان جو فرض آهي ته زندگي کي معروضي، تنقيدي ۽ تجزياتي طور تي ڏسو ته جيئن انهن عنصرن کي سڃاڻي سگهجي ۽ انهن کي ڪيئن حل ڪجي ۽ انهن تي قابو پائڻ سکيو وڃي.

جيڪو به ٻين کي نفسياتي ۽ مادي مدد ڏئي ٿو ۽ جنهن جو دل رحم ۽ رحم سان ڀريل آهي، اهو ڏسندو ته جيڪو ڪجهه ڏئي ٿو اهو ان ڏانهن واپس ايندو.

خواهشمند وڻ ڇا حاصل ڪيو ويو آهي؟

گهڻو وقت اڳ، هڪ عقيدتمند ويسا هڪ خاص ملڪ ۾ رهندو هو ۽ ڪيترائي سال جبلن جي وچ ۾ هڪ ناياب وڻ جي ڳولا ۾ سفر ڪندو رهيو جنهن کي وشنگ ٽري سڏيو ويندو هو.

ڏند ڪٿا چوي ٿي ته اهي عجيب وڻ جنت جي نجمي پاران پوکيا ويا هئا ۽ صرف زاهدن کي سخت روحاني نظم و ضبط جي سخت مشق جي انعام طور ملن ٿا. چيو ويندو آهي ته انهن وڻن ۾ طاقت آهي ته اهي ڪنهن به شخص جي خواهشن ۽ خواهشن کي پورو ڪري سگهن ٿا جيڪو انهن جي ٽارين هيٺان وينو آهي.

هن ويساڳي کي پنهنجي اندر ۾ اهو احساس ٿيو ته هو اهو وڻ ڳولڻ جو حقدار آهي، سندس اڻٿڪ ڪوشش، سندس رضاڪارانه طور تي تڪليفن کي قبول ڪرڻ، ۽ سخت نظم و ضبط جي پيروي ڪرڻ جي ڪري

جيڪو هن پاڻ لاءِ مقرر ڪيو هو. پر انهن سڀني سرگرمين ۽ مشقن جي باوجود، اهڙا سبق هئا جيڪي هن کي اجا تائين سکڻا هئا جڏهن ته هو روشن خيالي جي خواهش رکندو هو، هن ٻيون، گهٽ اهم خواهشون پڻ رکيون.

انهن خواهشن ۾ خواهشن جي وڻ کي ڳولڻ جي خواهش به هئي. سندس دل جي خواهش جي مقصد ۽ سندس گهري خواهشن جي تڪميل جي بي رحم ڳولا ۾، ٽڪرا ٽڪرا جبلن جي رستن سندس ننگي پيرن کي ٽڪائي ڇڏيو هو. سندس اندروني احساس کيس مسلسل يقين ڏياريو ته سندس خواهش پوري ڪئي ويندي، ۽ اهو وڻ سندس روحاني ڪوشش جي قدرتي انعام جي طور تي سندس انتظار ۾ هو، جيڪو هڪ عام ماڻهو جي صلاحيت ۽ برداشت کان وڌيڪ هو.

اسان جو دوست پنهنجي وجدان ۾ صحيح هو، بلند جبلن جي هڪ وادي ۾، هن کي هڪ وڻ مليو جنهن جا پن وسيع هئا، ۽ هن پنهنجي بصيرت سان فوري طور تي ڄاڻي ورتو ته اهو اهو خزانو هو جنهن کي هو هميشه ڳوليندو هو ۽ ڳولڻ جي خواهش ڪندو هو.

شوق سان ۽ فوري طور تي، هو وڻ جي استقبال ڪندڙ ٽاريون وٽ ويو ۽ ان جي هيٺان ويٺو هن منفرد وڻ جي غير معمولي طاقتن جو تجربو ڪرڻ لاءِ، هن پنهنجون اکيون بند ڪيون ۽ پاڻ کي چيو، "جيڪڏهن هي واقعي هڪ خواهشمند وڻ آهي، ته پوءِ ان کي منهنجي لاءِ هڪ مضبوط قلعو بڻجڻ ڏيو!"

جڏهن ئي هن جي ذهن مان اهو خيال آيو ته وڻ جي پرسان هڪ شاندار محل نظر آيو، جنهن جي چوڌاري سرسبز باغ هئا جيڪي تازن گلابن، خوشبودار تلسي ۽ وڏن وڻن سان ڀريل هئا.

هو هن معجزي تي خوش ٿيو ۽ پنهنجي پياري خواهش جي حاصلات جي خوشي سان ڀريل هو، ڇاڪاڻ ته آخرڪار هن کي اهو وڻ مليو هو جنهن جي هو هميشه ڳولا ڪندو هو. هن پنهنجي ٻي خواهش جو اظهار ڪرڻ کان اڳ گهڻو انتظار نه ڪيو، چيو: "مان پنهنجي چوڌاري ڪنوارين جو هڪ گروپ ڏسڻ چاهيان ٿو جيڪي مون کي سون جي ٿانون تي بهترين ۽ مزيدار کاڌو پيش ڪن ۽ مون کي اهڙا مشروب پيش ڪن جيڪي پيالن ۾ چانديءَ جي ٿانون کان وڌيڪ لذيذ هجن جيڪي چمڪندڙ سون وانگر چمڪندا آهن."

اک ڇنڀ ۾، سندس خواهش پوري ٿي وئي، ڇاڪاڻ ته هن پنهنجي اڳيان هڪ ميز ڏٺي جيڪا سون جي پليٽن تي هر قسم جي لذيذ شين سان ڀريل هئي، ۽ سهڻيون ڪنواريون هن کي بادشاهن ۽ شهزادن جي لاءِ مناسب قسم جا کاڌو ۽ مشروب پيش ڪري رهيون هيون.

اهو محسوس ڪندي ته نئين قلعي ۽ ان جي آس پاس جي باغن ۽ باغن کي سيڪيورٽي ۽ تحفظ جي ضرورت آهي، هن وڻ کي چيو ته هو

پنهنجي ۽ پنهنجي نون خزانن جي حفاظت لاءِ هڪ طاقتور فوج ۾ تبديل ٿئي.
فوري طور تي، هڪ وڏي فوج ظاهر ٿي ۽ قلعي جي ويجهو خيمه لڳايو،
جڏهن ته مڪمل طور تي ليس محافظ محل جي دروازن تي بيٺا هئا ته جيئن
ضروري تحفظ فراهم ڪري سگهجي.

شاندار ۽ شاندار ضيافت مان لطف اندوز ٿيڻ کان پوءِ، هن پنهنجي
نئين محل جو معائنو ڪرڻ شروع ڪيو. هو پالش ٿيل سنگ مرمر جي زيني
تي چڙهندو رهيو ۽ شاندار شان و شوڪت جي جواهرن سان جڙيل ڪمرن
مان گهمندو رهيو.

آخرڪار، اسان جو خوش قسمت راهب هلڻ کان ٿڪجي پيو ۽ گرائونڊ
فلور جي هڪ ڪمري ۾ امن ۽ آرام جي ڳولا ڪئي. ان ڪمري جون هيٺيون
دريون شاندار خواهشن جي وڻ جي ڊگهي ٽارين جي چانوَ ۾ هيون.

جڏهن هو دريءَ جي ويجهو بستري تي ليٽي پيو، هن ڏٺو ته خواهشمند
وڻ جون ٿلهيون ٽاريون روشني کي روڪي رهيون هيون، ۽ هو اڪيلو
محسوس ڪري رهيو هو، سندس دل ۾ هڪ خوف پيدا ٿي رهيو هو.
خاموشي صرف ڪجهه آوازن سان ٽٽي هئي، ۽ هو سوچي رهيو هو ته اهي
باغ مان اچي رهيا آهن يا جهنگلي جانورن مان جيڪي محل جي پٽين کان
ٻاهر آزاديءَ سان گهمي رهيا آهن.

جيئن جيئن سندس پريشاني وڌي رهي هئي، هڪ طاقتور خيال سندس
ذهن تي حملو ڪيو، ۽ هن پاڻ کي چيو: "اهو سچ آهي ته هتي منهنجي
حفاظت لاءِ هڪ طاقتور فوج آهي، پر مون کي هن دريءَ جي پرسان هڪ به
سپاهي بيٺل نظر نٿو اچي، ۽ دريءَ کي لوهه جي سِرن جي جال سان
محفوظ نه ڪيو ويو آهي. ڇا ٿيندو جيڪڏهن ٻيلي مان ڪو شينهن دريءَ مان
داخل ٿيڻ ۾ ڪامياب ٿي وڃي؟ ان صورت ۾، اهو مون کي کائي ويندو، ۽
اهو ئي منهنجي لاءِ انجام هوندو."

جيئن ئي خوف جو خيال سندس ذهن ۾ آيو ته هڪ خوفناڪ شينهن
دريءَ مان ٽپو ڏنو، ٻچي ويل راهب کي پڪڙيو، ۽ (کيس کائڻ لاءِ) هليو ويو.

بدقسمتي سان، ويش وڻ کي اهو احساس نه ٿيو ته خواهش وارو وڻ
سٺن ۽ خراب خيالن ۾ فرق نٿو ڪري. ان جو مقصد انهن خيالن کي پورو
ڪرڻ هو جيڪي انهن کي پناهه ڏين ٿا. حقيقت ۾، ويش وڻ ويش جي
طاقتور ذهني تصوير کي مجسم ڪيو، ۽ اها سندس آخري خواهش هئي.

هر ماڻهو جادوئي خواهشن جي وڻ هيٺان رهي ٿو جيڪو انهن جي
سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو اهو وڻ ارادي جي طاقت آهي.

جيڪو اڃا تائين پنهنجي خواهشن، خواهشن ۽ خيالن تي ضابطو نه
رکي سگهيو آهي، ان کي پنهنجي رب جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته
سندس بي ترتيب خيال فوري طور تي عمل ۾ نه ايندا آهن، ٻي صورت ۾

اهي وحشي خواهشون بدقسمت شينهن جي خودڪار ظاهر ٿيڻ جو سبب بڻجنديون جيڪي پنهنجي مالڪ ۽ ٻين تي حملو ڪندا.

ڪهاڻي جو اخلاق اهو آهي ته خواهش جي وڻ جي شاخن هيٺان ويٺي پنهنجي سوچن کي مثبت ۽ سنين شين تي مرڪوز ڪرڻ جي اهميت آهي، جيڪو انسان جي مرضي ۽ طاقتور عقل کان سواءِ ڪجهه به ناهي.

خوف، ناڪامي، بيماري ۽ جهالت تي پنهنجي خيالن کي مرڪوز ڪرڻ سان سوچ جي اڻ ڏٺي دنيا مان راڪشس پيدا ٿي سگهن ٿا، جيڪي لامحدود مسئلا پيدا ڪن ٿا ۽ ڪنهن کي اهڙي شيءِ سان حيران ڪري سگهن ٿا جيڪا توهان نٿا چاهيو.

برهماڻين جي حڪمت مان اقتباس

عظيم ماڻهو رول ماڊل هوندا آهن
جيتوڻيڪ سندن جسم محدود هئا
پر انهن کي احساس ٿيو ته اهي لامحدود سمنڊ جو حصو هئا.
۽ اهو ته سڀئي انفرادي شڪلون
اهي ڪائناتي سمنڊ جي سيني تي لهرون آهن
هن دنيا ۾ اسين پاڻ کي محدود ۽ محدود ڪريون ٿا
هڪ ننڍڙي خاندان جي حدن اندر
پر جڏهن اسين پنهنجن پاڙيسرين سان پيار ڪندا آهيون، ته اسين وڏا ٿي ويندا آهيون
جڏهن اسان پنهنجي ملڪ سان پيار ڪندا آهيون، ته اسان وڏا ٿي ويندا آهيون.
جڏهن اسين سڀني ماڻهن ۽ قومن سان پيار ڪندا آهيون، ته اسين تمام وڏا ٿي ويندا آهيون.
۽ جڏهن اسان جو شعور آخرت ۾ خدا ۾ غرق ٿي ويندو آهي
يا هن دنيا ۾ گهري غور فڪر ذريعي
جيتوڻيڪ اسين جسماني جسمن ۾ آهيون
اسان واقعي حقيقت کي سمجهون ٿا
سمنڊ موجون آهن
۽ اهو ته لهرون سمنڊ مان نڪرنديون هيون
اسان جي محفوظ ڪيل لائبريري مان: خط
پيارا دوستو، اسان جي آرڪائيو لائبريري ۾ شامل آهن
پڙهندڙن پاران موڪليل هزارين خطن مان اقتباسن جي بنياد تي
مختلف ملڪن مان، انهن پنهنجو تجربو بيان ڪيو
ماسٽر پرمهانسا يوگانند جي تعليمات سان

هتي مون انهن خطن جو هڪ نمونو ترجمو ڪيو آهي.
چاڪاڻ ته اهو توهان جي ڪيترن ئي تبصرن ۽ پيغامن سان ملندو آهي.
هي ثبوت آهي ته انساني تجربو هڪ آهي
۽ اهي ڪليل دليون ۽ هم آهنگ خيال
اهي هڪ ٻئي سان ملن ٿا، جتي به هجن
پيار، نيڪي ۽ امن سان
جيڪڏهن توهان ڪي انهن مان وڌيڪ پيغام گهرجن
مون کي وڌيڪ پيش ڪرڻ ۾ خوشي ٿيندي.
مخلص پيار ۽ نيڪ خواهشن سان
محمود عباس مسعود
هاڻي مهرباني ڪري ڪجهه پيغام پڙهو.
انهن تعليمات مون کي نئين سر ڳولا ڪرڻ ۾ مدد ڪئي
اسان جي سپني دلين ۾ موجود لامحدود امن
ان مون کي مستقبل ۾ وڌيڪ گهرو اعتماد ڏنو.
۽ مون خدا ۽ انهن لاءِ پنهنجي محبت وڌائي ڇڏي جيڪي ڪيس سجاڻن
ٿا
ان ۾ واقعي روشني ۽ برڪت آهي
* * *
مون کي خدا جي شڪرگذاري جو هڪ وڏو احساس آهي
جنهن مون کي انهن روحاني تعليمات ڏانهن رهنمائي ڪئي
مان شڪرگذاري ۽ تعريف جي احساس سان پريل آهيان.
خدا جي مهرباني سان مون کي جيڪا مدد ملي آهي
۽ عقلمند پرمهانسا جا ليڪچر
مون کي اهو به محسوس ٿئي ٿو ته مون هڪ شاندار ايڊونچر شروع
ڪيو آهي.
منهنجي زندگي جي ڪاڻ ۽ روح جي لڪيل خزانن کي ڳولڻ لاءِ
* * *
ماسٽر پرمهانس جي تعليمات ۾
مون کي امن، طاقت ۽ زندگي جو هڪ مسلسل وهندڙ چشمو مليو.
سپني وهندڙ فائدن جي فهرست ڏيڻ ڏکيو آهي.
سندس بلند خيالن مان منهنجي روزاني زندگي ۾
* * *
مون اهي ليڪچر بار بار پڙهيا آهن.
هر پيري جڏهن مان نئين شيون ڳوليان ٿو، ڇڻ ته
مون اڳ ڪڏهن به نه پڙهيو آهي.

منهنجي لاءِ، اهو توانائي جو هڪ ابھرندڙ، پرپور ذريعو آهي.
الاهي علم، الهام، ۽ پيار مان
* * *
جيترو وڌيڪ مان انهن تعليمات کي ڌيان ۽ غور سان پڙهان ٿو
جڏهن به مان پنهنجي زندگي ۾ ڪا نمايان بهتري محسوس ڪندو آهيان
مادي، نفسياتي ۽ روحاني سطحن تي
ان ۾ مقناطيسي خاصيتون آهن
نيڪي ۽ سپني سٺين شين کي راغب ڪرڻ لاءِ
* * *
جيئن مون اهي ليڪچر پڙهيا
مون کي ائين محسوس ٿيڻ لڳو ته مان مٿي جي طرف وڃي رهيو آهيان.
مان ذهني ۽ روحاني بلندين تي چڙهان ٿو
مون کي اڳ ۾ خبر نه هئي.
مون کي اهو به محسوس ٿئي ٿو ته ان منهنجي زندگي ۾ ڪيتريون ئي بهتريون آنديون آهن.
۽ ان کي امير ۽ وڌيڪ متنوع بڻايو
اڳ ۾ مان اڌ جاڳيل هوس
۽ هاڻي مون کي هڪ وڌيل شعور محسوس ٿئي ٿو
۽ احساس ۽ حساسيت
منهنجي خواهش آهي ته انهن خيالن کي پکيڙڻ ۾ مدد ڪريان.
ته جيئن ٻيا به ان مان فائدو حاصل ڪري سگهن جيئن مون ان مان فائدو حاصل ڪيو آهي.
* * *
" پڙهي پورو ڪيو آهي.
استاد پرمهانسا کي، ۽ مان امن جي ڪثرت محسوس ڪريان ٿو
الاهي پيار منهنجي سڄي وجود کي پري ٿو.
-
عاجزي ۽ غرور جي وچ ۾ هڪ مقابلو
عاجزي شعور جي هڪ زرخيز وادي آهي
جتي الاهي مينهن گهٽو ڪري وسندو آهي ۽ گڏ ٿيندو آهي
۽ اهو پڻ ناممڪن آهي ته مينهن جبل جي چوٽي تي گڏ ٿئي.
انهيءَ ڪري، علم جو پاڻي متڪبر غرور جي مٿي تي گڏ نه ٿي سگهي.
تڪبر قبوليت ۽ ڪليل هجڻ جو دروازو بند ڪري ٿو، جنهن ذريعي علم داخل ٿئي ٿو.

عاجزي دروازا کولي ٿي
هو دانائي کي سڏي ٿو ته اچي ۽ قائم ڪري
تڪبر هڪ ظاهري بدصورتي آهي جيڪا مغرور شخص جي چهري تي لکيل آهي.
ماڻهو هن کان نفرت ڪن ٿا ۽ هن کان پري رهن ٿا
عاجزي هڪ خوشگوار خوشبو آهي جيڪا پنهنجي مالڪ کي سيني جو محبوب ۽ گهربل بڻائي ٿي.
غرور هڪ احساس ڪمتري مان پيدا ٿئي ٿو.
جيڪو هڪ برتري ڪمپليڪس جي طور تي ظاهر ٿئي ٿو.
جڏهن ته عاجزي دانائي مان پيدا ٿئي ٿي
يا خود شناسي
تڪبر سچ جي ڳولا کي رد ڪري ٿو.
عاجزي جي حوالي سان، اهو نرم ۽ سچائي جو استقبال ڪندڙ آهي.
هو ڪيس پنهنجي روح جي پاڪ جاءِ ۾ داخل ٿيڻ جي درخواست ڪري ٿو
تڪبر پنهنجي ناڪام ڪوشش ذريعي پنهنجي ناڪامي ظاهر ڪري ٿو.
ٻين کي گهٽ سمجهڻ ۽ انهن کي ننڍو ڏيکارڻ
پر، عاجزي دلين کي سمجهڻ جي هڪ شاندار نشاني آهي.
عظمت ۽ شرافت جو هڪ روشن مثال
وينتي هڪ شفاف چادر آهي جيڪا بيڪار ماڻهو پائي ٿو.
تواضع عزت ۽ حيا جو لباس آهي
غرور سندس زندگيءَ مان دوستن ۽ سچائي کي ڪڍي ڇڏيندو آهي.
عاجزي دوستن ۽ سمجھ کي راغب ڪري ٿي.
مغرور ماڻهو خالي ٽين ڪين وانگر آهي جيڪو ڇڪڻ سان آواز ڪندو آهي.
عاجز ماڻهو حڪمت جي برڪت واري مشروب سان ڀريل ٽانو وانگر آهي.
عاجزي پرڪشش آهي؛ اها پنهنجي چوڌاري خوشي پکيڙي ٿي.
اهو مخلص دوستن ۽ مهربان روحن کي راغب ڪري ٿو.
عاجز ماڻهو پنهنجي زندگي ۾ نيڪي ۽ برڪتون آڻيندو آهي.
سندس عاجزي سان، هڪ تازي، خوشبودار گلاب وانگر
خدا توهان جي زندگي خوشين ۽ مسرتن سان ڀري ڇڏي
خواهش ۽ ڏوهه
ڪروڙ پتي بڻجڻ جو ارادو
دولت جي محبت ۽ چاپلوسي جي لالچ

اهو سچي خوشي جو هڪ غلط معيار آهي.
۽ ڪير هن طريقي سان ڪروڙ پتي ٿيڻ چاهي ٿو؟
هو صرف پاڻ کي نقصان نه ٿو پهچائي.
اهو ٻين کي به نقصان پهچائيندو آهي.
چاڪاڻ ته اهو انهن کي اهڙن رستن تي وٺي ٿو جيڪي بدحالي ۽ بدبختي ڏانهن وٺي وڃن ٿا.
مثال طور، هڪ هوٽل ۾ هڪ سادو ڪم ڪندڙ
جيڪو ڪنهن ڪروڙ پتي کي مهانگا ڪپڙا پائي ڏسي ٿو
هو فخر ۽ غرور سان هڪ عيش عشرت واري ڪار مان ٻاهر نڪرندو آهي.
اهو هڪ خانگي ڊرائيور هلائي ٿو.
هو سندس ظاهري نعمتن تي حسد ڪري ٿو
هو پنهنجي طرز زندگي جي نقل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.
هو پئسا قرض وٺي ڪار خريد ڪرڻ جو رستو اختيار ڪري ٿو، شايد استعمال ٿيل ڪار.
ان کي مهانگي سار سنڀال جي ضرورت آهي
۽ هو ٻيون آسائشون خريد ڪري ٿو
جنهن تي هو غلط يقين ڪري ٿو.
اهو ڪيس هڪ خاص نظر ڏيندو.
خالي شان ۽ شوڪت واري دولت کان
هو هڪ غريب روح آهي جيڪو پنهنجن گهٽ وسيلن سان جوا کيڏي رهيو آهي.
هو پاڻ کي اهڙن مسئلن ۾ وجهي ٿو جن کان هو آساني سان بچي سگهي ٿو.
ٿورا آهن جيڪي سمجهن ٿا
جيڪو ماڻهو پنهنجي صحت ۽ خوشي قربان ڪري ٿو
خوف ۽ سخت محنت جي قربانگاهه تي
نروس بريڪ ڊائون ۽ دل جا مسئلا
ڪروڙ پتي ٿيڻ لاءِ
هو اصل ۾ سادو ۽ بي سمجهه ماڻهن کي گمراهه ڪري ٿو.
لِڪل رستن تي هلڻ لاءِ
جتي زندگي کي فريب ڏيندڙ ظاهري شڪلن سان ماپيو ويندو آهي
خوش هجڻ جو ڊرامو ڪرڻ
جيئڻ ته غلط معيار لاءِ

دولت زندگيءَ جو آخري مقصد آهي، جنهن کان سواءِ ٻيو ڪو به مقصد ناهي.
هي ماڻهن کي چالاڪيءَ ۽ فريب جو سهارو وٺڻ تي مجبور ڪري ٿو.
سادن ماڻهن کي دوکو ڏيڻ ۽ انهن جي روزي روٽي لُٽڻ لاءِ
غير معمولي طرز زندگي جون عادتون
پئسا ڪيئن ڪمايا وڃن ٿا، ان کان سواءِ
تعريف ۽ چاپلوسي مان لطف اندوز ٿيڻ سادگي جي نشاني آهي.
نفرت انگيز فخر ۽ نفرت انگيز نمائش جي ڪري
هي سڀ ڪجهه دولت جي ڳولا ڪندڙ کي وڏيڪ لالچ ڏانهن ڌڪي ٿو.
۽ نڀيل طريقا ايجاد ڪرڻ
يا بليڪ ميلنگ ۽ غير اخلاقي طريقن جو سهارو وٺڻ
وڏيڪ آسائشون حاصل ڪرڻ لاءِ
جيڪو هڪ چليل رڻ وانگر آهي
جيڪو ان هٿ کي زخمي ڪري ٿو جيڪو ان کي جهلي ٿو
۽ ان تي ڀروسو نه ڪريو
عيش عشرت واري زندگي
ڪنهن به طرح سان پئسا حاصل ڪرڻ جي خواهش
۽ هڪ معمولي گهر ۾ رهڻ بابت خدشو
۽ مالي حيثيت وڃائڻ جو خوف
خاندان ۽ سماج جي نظر ۾
خود غرضي کان علاوه
اهي سڀ ظلم جا نشان آهن.
بي حساب مهمون
ضرورتمندن لاءِ همدردي جو نقصان
جيڪڏهن هر ڪو سادگي سان رهي ۽ سادو لباس پائي
عيش عشرت واري زندگي گذارڻ جو فيشن ختم ٿي ويو آهي.
جيڪو گهٽو ڪري اڳواٽي ڪري ٿو
تمام گهٽي مصيبت ۽ مايوسي
۽ ماڻهن روحاني خوبيون پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي
۽ ان جي بدران عظيم سرڪو
خود غرضي کي ختم ڪرڻ گهرجي
هن سادي زندگي ۽ بهتر سوچ اختيار ڪئي.
معيار ۽ ٽيسٽ جو معيار
ڪنهن به ڊيل يا تعاون جي ضرورت ناهي
جن وٽ دولت گڏ ڪيل آهي، انهن سان

جيڪي ٻين جي احساسن کي محسوس نٿا ڪن
سندن دل پنهنجن بدبخت ڀائرن لاءِ نرم نه ٿيون ٿين.
جيتوڻيڪ انهن انهن کي ڦاتل ڪپڙن ۽ ۽ بک مرندي ڏٺو هجي
دولت پاڻ گناهه ناهي.
بلڪه، اهو نيڪ ۽ سخي ماڻهن جي هٿن ۾ هڪ نعمت ٿي سگهي ٿو.
جن کي خدا پنهنجي فضل جي ڪثرت سان غني ڪيو آهي
جيڪي ٻين جي مدد ڪرڻ ۾ مزو وٺندا آهن
۽ غربت ۽ ناانصافي جو خوفناڪ خواب انهن جي ڪلهن تان لاٿو
لفظن ۾ تعمير يا تباهي ڪرڻ جي وڏي طاقت آهي.
تعزيت ۽ تسلي لاءِ
يا روحن کي ڇيڻاڻ ۽ جذبات کي ٽوڙڻ لاءِ
اهڙا لفظ آهن جيڪي مونجهارو ۽ مونجهارو پيدا ڪن ٿا
اهڙا لفظ جيڪي پريشانيون ختم ڪن ۽ دلين کي سڪون ڏين
اهو اعتماد ۽ آرام پيدا ڪري ٿو
لفظ جيڪي سخت جنگين کي باهه ڏين ٿا
ماحول کي نرم ڪرڻ لاءِ لفظ
۽ اهو بدقسمتي ۽ بار کي گهٽائي ٿو
خدا انسان کي ڪيتريون ئي نعمتون ڏنيون آهن
ان ۾ پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت شامل آهي
ڳالهايل، لکيل ۽ ٻڌايل لفظ ۾
ماڻهن جي وچ ۾ بامعني ۽ گهري رابطي جي خاطر
انسانيت هڪ خاندان آهي
بظاهر مختلف خيالن جي باوجود
لفظن کي ماڻهن کي ويجهو آڻڻ جو اوزار بڻايو، ڀڃڻ جو نه.
اطمينان ڏيارڻ لاءِ، خوف ۽ تڪرار نه پکيڙڻ لاءِ
هم آهنگي قائم ڪرڻ لاءِ، نه ته اختلاف پوکڻ لاءِ
رڪاوٽون ۽ رڪاوٽون ختم ڪرڻ لاءِ
رستن کي ڪنڊن ۽ رڪاوٽن سان پرڻ جي اجازت ناهي
بادشاهه کي سيڪاريندڙ صارف جي ڪهاڻي
گهڻو وقت اڳ، هڪ بادشاهه پنهنجي رعيت کي چيو ته جيستائين هو
هڪ خاص سوال جو جواب نه ڏيندو، تيستائين ڦاسي سندس انتظار ۾
هوندي.
ان ماڻهوءَ جواب ڏنو، "ڇا سوال آهي، عظمت؟ "
بادشاهه پڇيو، "مون کي ٻڌاءِ، الاهي شعور ڪٿي آهي؟ "

ان ماڻهوءَ بادشاهه کان جواب آڻڻ لاءِ ٻن هفتن جي مهلت گهري، □ بادشاهه سندس درخواست منظور ڪئي.

پوءِ هو مايوس ٿي پنهنجي ڪم واري جاءِ تي واپس آيو □ پنهنجي مالڪ کي چيو ته جيڪڏهن هو ٻن هفتن اندر بادشاهه جي سوال جو جواب نه ڏيندو ته ان جي قيمت کيس پنهنجي جان سان ادا ڪرڻي پوندي.

استعمال ڪندڙ، جيڪو پنهنجي بهادري □ ذهانت لاءِ مشهور هو، کيس چيو

" مون کي توهان جي طرفان وڃڻ ڏيو □ مان پاڻ سوال جو جواب ڏيندس "

صارف بادشاهه وٽ ويو □ کيس چيو

" سپ کان پهرين، مون کي توهان جي تخت تي ويهڻ ڏيو، ڇاڪاڻ ته جڏهن مان توهان کي ڪجهه ٻڌائي رهيو آهيان جيڪو توهان نٿا ڄاڻو، مان توهان جو مالڪ آهيان "

بادشاهه پنهنجو تخت استعمال ڪندڙ کي پيش ڪيو، □ چيو

" مون کي ٻڌاءِ، الاهي شعور ڪٿي آهي؟ "

تخت تي ويٺل صارف جواب ڏنو: "مون کي هڪ ڳئون آڻيو "

ڳئون کي آندو ويو، □ استعمال ڪندڙ پڇيو، "کير ڪٿي آهي؟ "

بادشاهه جواب ڏنو: "ٿن □ "

صارف جواب ڏنو: "اها ڳالهه ناهي، کير صرف ٿڄ □ نه هوندو آهي، پر ڳئون جي جسم جي سڀني حصن □ هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته کير ڳئون جو جوهر آهي "

پوءِ صارف کير جو پيالو گهريو، □ جڏهن پيالو هن وٽ آندو ويو، ته هن بادشاهه کان پڇيو: "مکڻ ڪٿي آهي؟ "

بادشاهه جواب ڏنو، "مون کي مکڻ نظر نٿو اچي "

استعمال ڪندڙ چيو: "مکڻ اتي آهي، پر اهو سڄي کير □ ورهايل آهي. کير کي چُرنو □ مکڻ الڳ ٿي ويندو □ مٿاڇري تي ترندو"

جيئن کير ڳئون جي جسم جي سڀني حصن □ موجود هوندو آهي، □ مکڻ کير جي سڀني ماليڪيولن □ ورهايل هوندو آهي، تيئن الاهي شعور وجود جي هر ايٽم □ موجود هوندو آهي.

اهڙيءَ طرح، استعمال ڪندڙ جي دانائي سندس مالڪ جي جان بچائي، جيئن بادشاهه کي سندس سوال جو صحيح جواب مليو.

الاهي شعور صرف روشن خيال ماڻهن لاءِ مخصوص ناهي؛ اهو سڀني جي روحن □ دلين □ موجود آهي جيڪو به مراقبي □ گهرائي سان ويندو آهي اهو پنهنجي دل جو دروازو کوليندو، الاهي شعور جي موجودگي محسوس

ڪندو، ۽ زندگي جي ڪتاب کي پڙهندو هن حقيقي احساس کان سواءِ،
سوال بي جواب رهندو.
عقلمند ماڻهو چون ٿا
ڪنهن به شخص کي زندگيءَ ۾ ڪارآمد بڻائڻ لاءِ
هن کي پاڻ کي سيني خراب ارادن کان آزاد ڪرڻ گهرجي.
ڏکوئيندڙ جذبات ۽ بدلو وٺڻ جي خواهش
جيتوڻيڪ جائز ناراضگي
پيار کي ختم نه ڪرڻ گهرجي
محبت کي جذبات تي غالب اچڻ گهرجي.
اهو ماڻهن جي وچ ۾ رابطي جو بنياد بڻجي ٿو
زندگي ۾ اهڙيون شيون ۽ دلچسپيون آهن جيڪي بيشمار بهتر آهن.
نفرت ۽ ناراضگي جي جذبات کي پڙڪائڻ کان
پين کي نقصان پهچائڻ ۽ ڦاسائڻ جي منصوبابندي ڪرڻ
۽ دوزخ جي باهه وسائڻ
جيتوڻيڪ اهي جيڪي هڪ خاص طريقي سان هلن ٿا
اهو عظيم انساني حالت جي مطابق ناهي.
جيڪڏهن انسانيت برائي کي پڙڪائڻ ۽ وڌائڻ بند ڪري ڇڏي
ان جي بدران، هو اطمينان جي اک استعمال ڪري ٿو
جيڪو قادر مطلق خالق کيس عطا ڪيو
پاڻ ۽ ٻين لاءِ چڱائي ڪرڻ تي ڌيان ڏيڻ
چاڪاڻ ته سوچ ۽ جذبات کي نفرت تائين محدود ڪرڻ
نيڪي جي اوزارن کي غير فعال ڪرڻ
جيڪو خدا انسانن کي عطا ڪيو آهي ته جيئن اهي ان کي استعمال
ڪري سگهن
هن سرزمين جي پنهنجي مختصر سفر دوران
غلط ڌيان دلين کي سخت ڪرڻ جو سبب بڻجي ٿو.
۽ خراب شڪ ۽ دشمني جي جذبات کي جاڳائڻ لاءِ
جيڪڏهن اهو دل ۾ گهر ڪري وڃي ته ان مان نڪرڻ ڏکيو آهي.
اها هڪ افسوسناڪ صورتحال آهي جنهن ۾ مايوسي وارو نقطه نظر
پيلو ٿي ويو آهي.
هر خوبصورت شيءِ بدصورت ٿي ويندي آهي، ۽ هر شاندار شيءِ
بيڪار ٿي ويندي آهي.
صحت جا اوزار به پيداوار جا اوزار بڻجي ويندا آهن
زهر ۽ بدقسمت بيماري
اهو جهنم آهي.

خدا اسان کي ۽ توهان کي ان ڪان پري رکي.
۽ سندس برائي ۽ سندس برائي بابت
توهان تي سلام هجي
توهان هميشه پيار سان گهيريل رهو.

ڪائناتي شعور جو سچ

هي مضمون 1925ع ۾ ايسٽ اينڊ ويسٽ ميگزين جي پهرين شماري ۾ شايع ٿيو. هي ميگزين، جيڪو بعد ۾ سيلف-نالج ميگزين جي نالي سان مشهور ٿيو، هڪ مقصد لاءِ قائم ڪيو ويو هو: ماڻهن کي هڪ ٻئي جي ويجهو آڻڻ ۽ انهن منفرد خوبين ۽ خاصيتن کي ڏيکارڻ لاءِ جيڪي قومن وٽ آهن، جن هن ڌرتيءَ تي عظيم انساني عمارت جي تعمير ۾ حصو ورتو آهي ۽ جاري رکيو آهي.

عظيم استاد ڪيترن ئي سالن تائين ماڻهن ۾ پيار ۽ پائيچاري جي جذبي کي فروغ ڏيڻ لاءِ ڪم ڪيو، تجربن ۽ علم جي تبادلي کي همٿايو ته جيئن زندگي وڌيڪ شاندار، خوبصورت ۽ بامعني بڻجي سگهي. ان حوالي سان، هن چيو ته: "علم جي اسان جي بک اسان کي پنهنجن ننڍن اختلافن کي وساري ڇڏي ۽ اسان کي پين جي سچائي کي خوشيءَ سان قبول ڪرڻ جي ترغيب ڏئي. اوير ۽ اولهه کي انهن جي ماڻهن جي بهترين شين جي تبادلي لاءِ تيار ٿيڻ ڏيو، ڇاڪاڻ ته سڀئي ماڻهو پائر ۽ ڀينر آهن، ۽ اسين سڀ هڪ عالمگير وطن جا ٻار آهيون"

مان هڪ ننڍڙي ٽڪريءَ تي اکيون بند ڪري ويٺو هوس ۽ ان اونداهي اونداهيءَ کي ڏسندو رهيس جيڪا مون کي گهيري رهي هئي. پهرين ته، مون کي اوندهه کان سواءِ ڪجهه به نظر نه آيو، پر مان ڪجهه اٿچاتل ڳولي رهيو هوس پر ساڳئي وقت واقف ۽ سڃاتل.

مون اکيون کوليون ۽ شاندار، خوشيءَ واري دنيا تي نظر ڪئي، جيڪا چنڊ جي روشنيءَ ۽ چمڪندڙ تارن جي لامحدود پکيڙ سان سينگاريل هئي، مسڪرائيندڙ ميدان ۽ ٽڪريون جن ۾ زمرد جي سائي گاهه مخمل وانگر نرم هئا، چمڪندڙ جبل جون قطارون، طوفاني سمنڊن تي ٽڪرائيندڙ لهرون، ۽ شهر جيڪي انسان ذات جي بيشمار ڪاميابين ۽ ايجادن تي فخر ڪندا هئا. تڏهن به، جيڪو ڪجهه مون ڏٺو اهو مون کي غور ۾ پنهنجو وقت ضايع ڪرڻ، مون تي خواب ڏسڻ وارو هجڻ جو الزام لڳائڻ، تصور جي دنيا ۾ گم ٿيڻ جو الزام لڳائڻ تي ملامت ڪرڻ لڳي رهيو هو.

دنيا مون کي چيو، "تون پنهنجون اکيون ڇو بند ڪري منهنجي خوبصورتي کي پنهنجي نظر کان ڇو ڦيرائي ٿو ڇڏين، □ خالي اونداهي □ اونداهيءِ خالي پن □ ڇو رهين ٿو؟"

مون جواب □ چيو: "اي دلير مداخلت ڪندڙ، جيڪڏهن اندروني خوبصورتي نه هجي ها، ته تنهنجي خوبصورتي □ ڪا به شان □ شوڪت نه هجي ها!"

جيئن ئي هي خيال منهنجي ذهن مان گذريو، مون کي پنهنجي روح جي ڪنهن گهري ڪنڊ مان هڪ لڪيل سڏ محسوس ٿيو، □ منهنجا حواس ڏکڻ لڳا □ منهنجي جسم جا سيل ٻيهر زنده ٿي ويا.

مون ٻيهر اکيون بند ڪري اونده جو سمنڊ ڏٺو، مون غور سان ڪارا اونداهيءِ جي دل □ ڏٺو، روشني جي هڪ چمڪ ڳولي رهيو هوس - هڪ روشني جيڪا مون کي خبر هئي ته موجود آهي، صرف هڪ ڳولا جي ضرورت هئي جيستائين مون ان کي نه ڳوليو. اوچتو، مون هڪ هلڪو، تقريبن روشن خيال ڏٺو جيڪو ان گهري، ڳجهي ڪمري جي ڪنڊن مان هڪ مان نڪرندو هو. مون پنهنجو ڌيان ان هلڪو خيال تي مرڪوز ڪيو، □ اهو وڌيڪ روشن ٿي رهيو هو جيستائين ان جي لڪيل شان کي ظاهر نه ڪيو.

□ مون دريافت ڪيو ته مان اتي اکين کان سواءِ ڏسي سگهان ٿو □ هر خيال کي بجلي وانگر چمڪندي ڏسي سگهان ٿو جيڪا چمڪي ٿي □ پوءِ غائب ٿي وڃي ٿي، يا چمڪندڙ گهٽين چمڪندڙ شهاب ثاقبن جي هڪ ٿهڪ وانگر جيڪي روشني جو هڪ ڦڙو ڇڏيندا آهن جيڪو اوچتو ظاهر ٿئي ٿو □ پوءِ منهنجي ذهن جي آسمان □ غائب ٿي وڃي ٿو. مان هر چمڪ، هر چمڪ کي ڳڻڻ جي قابل ٿيس، □ هر هڪ جي وقت □ توانائي جي قيمت کي محسوس ڪرڻ جي قابل ٿيس. ڇا هڪ شاندار مابعدالطبعي نظارو!

□ مان پنهنجن ڪنن کان سواءِ به ٻڌي سگهيس، □ مون پنهنجي خيالن جي ڪمزور پر گجگوڙ واريءِ آوازِ کي اهڙي وضاحت سان ٻڌو ها، مون ضمير جي گهٽ وسوسن □ دانائي جي خاموش آواز کي ٻڌو مون انهن آوازن کي اهڙيءِ وضاحت سان ٻڌو، جڻ ته مون اڳ ڪڏهن به نه ٻڌو هو □ پهريون ڀيرو، مون انهن پوشيده، اندروني مائٽن جي موجودگي محسوس ڪئي مون انهن جي رحم □ مون ڏانهن انهن جي بي پرواهي محسوس ڪئي اهي مائٽ جيڪي گهڻو وقت اڳ منهنجي وجود جي ڪوٺائي □، اونداهي ڪمرن □ رهندا هئا، سازش، هم آهنگي، □ منهنجي قسمت کي شڪل ڏيندا هئا تڏهن به اهيءِ لڪيل، عاجز □ لڪيل رهيا، جڻ ته انهن جو ڪو وجود يا وجود نه هو.

ڳجهن مائٽن □ دوستن، توهان ڪهڙو زبردست ڪم ڪندا آهيو! توهان ايترو صاف □ ڪليل ڇو نه ٿا ظاهر ٿيو؟

چا توهان انساني ذهنن جي خام □ سخت نظرن کان ڊڄو ٿا؟ يا شايد توهان انهن ذهنيت جي هلڪي شفق □ ظاهر ٿيڻ کان ڊڄو ٿا جيڪي سڙيل، نازڪ سوچ جي قابل نه آهن! يا شايد توهان ڳري مادي جي پرتشدد وائبريشن کان دم گهٽڻ کان ڊڄو ٿا!

پر توهان اونداهين ڪمرن مان ٻاهر نڪري آسمان تي بلند عمارتون، وڏا پل □ هر قسم جي مادي ڪاميابيون ڏٺيون □ ڪيترا ماهر آهيو، □ پوءِ ڪنهن کي به ڏيان ڏيڻ يا توهان جي تعريف ڪرڻ کان سواءِ واپس اچي رهيا آهيو!

رات جي اونداهي □ ڊوڙندڙ ٽرين، گجگوڙ ڪندڙ جهاز، سمنڊ جي مٿاڇري تي ڳوٺن وانگر ترندڙ طاقتور جهاز، فن جا شاهڪار، ڪنواري اٿينا جو مندر، پارٿينون □ تاج محل، سڀ انسان جا ناهيل معجزا آهن، □ اهي سڀ مون کي توهان □ توهان جي طاقتن جي ياد ڏيارين ٿا جيڪي طاقتور سوچ کان متاثر آهن!

پر جڏهن مان ڊنڊ کي ڏسان ٿو جنهن جي چمڪندڙ پاڻي مون کي منهنجي اڄ کي وسائڻ لاءِ سڏي رهيا آهن، □ ڪارا ڪڪر درياءَ □ آبشارن کي مينهن جي پاڻيءَ مان وهندڙ ڀنين □ وڻن کي مني، لذيذ ميوي سان ڀريل ڏسان ٿو؛ □ جڏهن مان رات جي وقت پوري چنڊ جي روشني کي روشن ٿيندي ڏسان ٿو، □ موسمن جي چڪر کي ڏسان ٿو، □ زمين کي گاهه جي ٿلهي قالين □ ڍڪيل ڏسان ٿو، □ ڳاڙهي ڪڪر جيڪي افق جي پردي تي شعاعن سان شڪل □ نهيل آهن، اهي سڀئي شاندار، بي مثال تصويرون ڏسان ٿو، □ مان ان ڪائناتي هٿ تي غور ڪريان ٿو جيڪو هر هنڌ طاقت □ حڪمت سان ڪم ڪري رهيو آهي!

□ مان حيران ٿي ان ڪائناتي آواز تي سوچيان ٿو جيڪو سج، چنڊ، سيارن، زمين، فطرت، موسمن، سيني انڌين قوتن، سمنڊن کي انهن جي لهرن، انسان، زندگي □ موت کي حڪم ڏئي ٿو، □ اهي ان جو آواز ٻڌن ٿا □ ان جي فرمانبرداري ڪن ٿا.

چا ڪو اهڙو لڪيل ڪنڊ آهي، جنهن جي ڪا حد يا پڇاڙي نه هجي، جتي روشن خيال لڪيل هجن □ ڪائنات □ ڪم ڪن بغير ڪنهن جي انهن کي ڏيان □ اچڻ جي؟

مون يادن جي درين مان ڏٺو □ پنهنجي ننڍپڻ جي شروعات کي ياد ڪيو، جڏهن منهنجي شعور جو سج منهنجي زندگي جي آسمان □ اڀريو □ جڏهن اهو آهستي آهستي اڀريو ته لاشعوري ذهن جي اونداهي مان، اهو منهنجي ذهن جي افق جي صرف هڪ ننڍڙي حصي کي روشن ڪيو، تنهنڪري مون کي ڪجهه به نظر نه آيو سواءِ منهنجي ماءُ، منهنجا رانديڪا، □ مختلف رنگن جي ڪجهه منائي جا ٽڪرا.

بعد ، جيئن منهنجي شعور وڌيڪ روشن ٿيو، مون پنهنجي ذهني افق جو هڪ وڏو حصو ڏٺو؛ اهو روشن ٿي ويو، مون ڪيترين ئي شيون ڏٺيون جيڪي مون اڳ ڪڏهن به نه ڏٺيون هيون مون پنهنجن دوستن، پنهنجن مائٽن، پنهنجن پاڙيسرين، پنهنجي ملڪ کي ڏٺو - سڀ ظاهر ٿيا منهنجي نظر جي ميدان شامل ٿي ويا.

منهنجي ذهن جي آسمان ، منهنجي شعور جو سج هڪ مسلسل طاقتور روشني سان چمڪيو، جيڪو اڳ لڪيل سڀني کي روشن ڪري رهيو هو. مون سڀني ماڻهن، سڀني قومن، سڀني مخلوقن، فطرت، سيارن، تارن، سڀني چمڪندڙ اليڪٽرانن کي ڏٺو. مون ڪائنات لامحدود خلا کي به ڏٺو!

 مون کي اڳ خبر نه هئي ته مان پنهنجي ذهن جي اونداهي ڪائناتي شعور جو سج ڳولي سگهندس!

بچڙن رجحانن کي ڪنٽرول ڪرڻ

هڪ شخص جيڪو گهڻو شراب پيئندو آهي، اهو لت هڪ نقصانڪار نڳي واري عادت ڏانهن وٺي ويندو آهي جيڪڏهن اهي پنهنجي شراب پيئڻ کي روڪڻ جي ڪوشش نه ڪندا آهن، ته اهي شرابي بڻجي سگهن ٿا، شراب جي بي قابو خواهش مبتلا ٿي سگهن ٿا. اهي بدقسمت ماڻهو اڪثر پنهنجا پئسا شراب تي خرچ ڪندا آهن. اهي ٿورو ڪائيندا آهن نشي واري مشروب مان ڪجهه غذائيت حاصل ڪندا نظر اچن ٿا. جيئن ته هي تباهي ڪندڙ عادت مضبوط ٿي ويندي آهي، اهي پنهنجي صحت پنهنجي گهرن، برادرين دنيا پنهنجي حيثيت جي ذميواري جو احساس وڃائي ڇڏيندا آهن.

نشي شرابي ماڻهن جي پوئين وضاحت صرف ان جي هڪ مثال آهي جنهن کي مان "ذهني شرابي" سڏيان ٿو. انهن ذهني يا نفسياتي شرابي ماڻهن کي انهن جي مخصوص نفسياتي حالتن جي مطابق درجه بندي ڪري سگهجي ٿو، جيڪي دائمي ناقابل برداشت ٿي سگهن ٿيون، جهڙوڪ ڪاوڙ، خوف، بي قابو جنسي خواهش، ٻين کي نقصان پهچائڻ خوشي حاصل ڪرڻ، جوا، چوري، حسد، نفرت، لالچ، خراب مزاج، خيانت، بيوقوفي، جنون.

جڏهن ڪو ماڻهو ابتدائي نندڊپڻ کان ئي ڪاوڙ، خوف، حسد، يا مٿي ذڪر ڪيل ڪنهن به خاصيت جي غير معمولي پچڪڙي جو مظاهرو ڪري ٿو، ته اهو ثبوت آهي ته هن اهي غير معمولي

نفسياتي عادتون گذريل جنم ۾ حاصل ڪيون آهن. والدين جيڪي پنهنجي ٻارن ۾ انهن مان ڪنهن به نقصانڪار نفسياتي رجحان کي محسوس ڪن ٿا، جيتوڻيڪ ننڍي عمر ۾، انهن کي معاملي کي سنجيدگي سان وٺڻ گهرجي ۽ ٻار کي نفسياتي لت پيدا ٿيڻ کان روڪڻ لاءِ قدم کڻڻ گهرجن، مثالي طور تي انهن کي روحاني سرپرستن جي سنڀال هيٺ هڪ مختلف ماحول ۾ رکڻ سان.

سٺي صحبت ۾ ڪيترن سالن تائين مددگار ماحول سان، هڪ ذهني طور تي بيمار شرابي پنهنجي حاصل ڪيل برائين جي گهُٽڻ واري گرفت کان آزاد ٿي سگهي ٿو. مددگار ماحول ۾ مناسب طبي خيال حاصل ڪرڻ دوران، ذهني طور تي بيمار شرابي کي انهن جي قابل مذمت عادتن جي خراب نتيجن کان آگاهه ڪيو وڃي ۽ انهن تي غور ڪرڻ ۾ ڪنهن به حالت ۾ انهن نفرت انگيز ۽ تباهي ڪندڙ رويي کي ظاهر ڪرڻ کان بچڻ لاءِ حقيقي ڪوشش ڪرڻ جي حوصلا افزائي ڪئي وڃي. پوئين اوتار ۾ حاصل ڪيل ذهني طور تي بيمار عادت ۾ ملوث ٿيڻ جو هر مثال ان کي شعوري ذهن ۾ مضبوط ۽ مضبوط ڪري ٿو جيستائين فرد لفظ جي هر معنيٰ ۾ ان جو غلام نه ٿي وڃي.

ڪاوڙيل، لالچي، يا لالچي ماڻهو پنهنجي جاءِ وساري ٿو ۾ سماج سان پنهنجي رشتي کي نظرانداز ڪري ٿو، وڏيون غلطيون ڪري ٿو جيڪي پنهنجي زندگي ۾ ٻين جي زندگين کي تباهه ڪن ٿيون. انهن مان ڪيترائي ذهني طور تي بيمار ماڻهو اهو سمجهن ٿا ته پنهنجي نفسياتي عادتن جو اظهار ڪندي، اهي ٻاهر نڪري رهيا آهن ۽ ڪجهه راحت ڳولي رهيا آهن. بهرحال، نقصانڪار جذبن ۾ مبتلا ٿيڻ هڪ اهڙي عادت آهي جنهن جا خراب نتيجا نڪرندا آهن، چاڪاڻ ته اهڙي نفرت انگيز رويي کي بار بار ظاهر ڪرڻ سان، هڪ شخص نفسياتي طور تي عادي ٿي ويندو آهي، پاڻ کي ٻين جي نظر ۾، هر هنڌ ۽ هر وقت کل جو نشانو بڻائيندو آهي.

جيڪڏهن ٻار زهريلي ماحول ۾ اچن ٿا جڏهن ته انهن جا ذهن اڃا ترقي ڪري رهيا آهن ۽ لچڪدار آهن، ته انهن ۾ خراب عادتون پيدا ٿينديون، جيڪڏهن انهن کي نه روڪيو ويو ته اهي سخت ذهني بيماري جو سبب بڻجي سگهن ٿيون. والدين جيڪي پنهنجي ٻار ۾ اوچتو تبديلي محسوس ڪن ٿا - جهڙوڪ هڪ اڳ ۾ پرسڪون ٻار مسلسل ناراض ٿي رهيو آهي - انهن کي تمام

گھٽو ڏيان ڏيڻ گھرجي، انھن جي مايوسي ۽ نااميدي جي سببن کي سڃاڻڻ ۽ انھن کي حل ڪرڻ گھرجي، ۽ انھن لاءِ نوان، تعميري طريقا ڳولڻ گھرجن ته جيئن اهي پنھنجي توانائي کي فائديمند ۽ اثرائتي انداز ۾ استعمال ڪري سگھن.

جيڪي مٿي ذڪر ڪيل ڪنهن به خاصيت کي ظاهر ڪن ٿا اهي ذهني طور تي شرابي آهن، اهي لاپرواهي ۽ غير ذميواري سان خراب عادتن جي تيز وهڪري تي سواري ڪن ٿا، انهن جي خوشين کي انهن جي بيوس، رضاڪارانه طور تي انهن جي جذبن جي وهڪرن جي اڳيان تسليم ڪرڻ ۾ انهن جي بدترين خوبين کي ظاهر ڪندي تباهه ڪن ٿا.

ذهني طور تي بيمار شرابي ماڻهن کي انهن جي تشدد واري رجحانن لاءِ ڏوهه ڏيڻ، نصيحت ڪرڻ يا الزام ڏيڻ بيڪار آهي. انهن جي ذهني حالت انهن جي بار بار خراب عادتن جو نتيجو آهي. انهن کي ذهني طور تي بيمار مريضن وانگر علاج ڪيو وڃي جيڪي ناقابل برداشت نفسياتي خرابين ۾ مبتلا آهن.

ڪنهن به قسم جي شديد ذهني نشي لاءِ ساٿي بدلائڻ سڀ کان وڌيڪ اثرائتو علاج آهي، ڇاڪاڻ ته ذهني طور تي نشي ۾ مبتلا شخص جي مرضي عادت جي غلام هوندي آهي ۽ ان ڪري انهن ۾ برائي جي مزاحمت نه هوندي آهي. سڀ کان وڌيڪ مناسب علاج اهو آهي ته انهن کي سڌو سنئون اهڙي ماحول ۾ منتقل ڪيو وڃي جيڪو انهن جي زهر آلود ذهني حالت لاءِ ترياق طور ڪم ڪري. هڪ چڙچڙيل شخص کي - جيڪڏهن ممڪن هجي - هڪ يا وڌيڪ ماڻهن سان گڏ رکڻ گهرجي جيڪي اشتعال انگيز ۽ چڙچڙيل حالتن ۾ به ناراض نه ٿين. هڪ هوشيار شخص کي خود تي ضابطو رکندڙ ماڻهن سان گهيريل هجڻ گهرجي. هڪ پيشه ور چور کي ايماندار ماڻهن جي صحبت جي ضرورت آهي. هڪ ڊڄڻو ۽ ڊڄڻو شخص انهن کي همت وارن ماڻهن سان صحبت ڪرڻ ۽ هيروز جي سوانح عمري پڙهڻ جي حوصلا افزائي ڪري مدد ڪري سگهجي ٿو. ڪنڌيدار مزاج ۽ خراب مزاج وارن کي خوش مزاج ۽ قدرتي طور تي ملنسار طبيعت وارن سان صحبت رکڻ گهرجي.

ذهني طور تي بيمار شرابي کي ياد رکڻ گھرجي ته قبض يا آنڊن جي خراب ڪارڪردگي، گوشت جي استعمال سان گڏ، خاص طور تي گوشت ۽ سور جو گوشت، انهن جي ذهني بيماري کي وڌائيندو ۽ ان کي انهن جي دماغ ۾ وڌيڪ مضبوط ڪندو.

انهن جي روزاني غذا ۾ گهٽا ميوا ۽ ڀاڄيون شامل ڪرڻ، هفتي ۾ هڪ ڏينهن جي ميوي جي رس جو روزو رکڻ، ۽ ڪڏهن ڪڏهن ڊگها روزا شامل ڪرڻ، دماغ جي انهن علائقن کي تبديل ڪرڻ ۾ تمام گهٽي مدد ڪندو جتي نقصانڪار عادتون مرڪوز آهن.

گهٽي جنسي سرگرمي اعصابي نظام ۾ دماغي سيلن کي نقصان پهچائي ٿي، ذهني طور تي بيمار شرابي ۾ ڪاوڙ کي وڌائي ٿي. ان کان علاوه، گهٽي جنسي خواهش قوت ارادي کي ڪمزور ڪري ٿي. تنهن ڪري، سڀني ذهني طور تي بيمار شرابي ماڻهن کي پنهنجي جنسي خواهشن کي ڪنٽرول ڪرڻ سکڻ گهرجي ته جيئن فطرت جي حڪم مطابق پنهنجي ازدواجي رشتن ۾ اعتدال تي عمل ڪري سگهن.

اسان اڪثر ڏسون ٿا ته خاندان ۾ ڪمائيندڙ يا روزي ڏيندڙ - چا پيءُ هجي يا پٽ، ۽ ڪجهه سماجن ۾، ماءُ هجي يا ڌيءَ - شراب نوشي جي طرف رجحان ڏيکاريندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي حيثيت انهن کي پنهنجي مرضي تي ضابطو رکڻ ۽ مسلط ڪرڻ جو حق ڏئي ٿي. انهن ننڍڙن آمرن کي پنهنجو غصو انهن خاندان جي ميمبرن تي نه ڪڍڻ گهرجي جن کي انهن جي ضرورت آهي ۽ انهن تي انحصار ڪن ٿا ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اهي ائين ڪندا، ته اهي پنهنجن پيارن جي عزت ۽ احترام وڃائي ڇڏيندا.

جڏهن هڪ خانداني آمر اهو سوچي ٿو ته هو گهر ۾ جيڪو چاهي ٿو ڪري سگهي ٿو، ته هو پنهنجيون ناپسنديده خوبيون ۽ قابل مذمت خوبيون خانداني دائري کان ٻاهر به ڏيکارڻ شروع ڪري ٿو. آخرڪار، هو هن شرمناڪ رويي جو عادي ٿي ويندو آهي ۽ ان مطابق عمل ڪندو آهي، ڪٿي به ۽ ڪنهن به وقت. جيستائين اهي ظالم پنهنجن پيارن تي غلبو حاصل ڪرڻ جي خواهش کي ڪنٽرول نه ڪندا آهن، اهي آهستي آهستي ذهني طور تي غير مستحڪم ٿي ويندا آهن، جذباتي پختگي کان سواءِ ڪم ڪندا آهن ۽ پنهنجي ويجهن ماڻهن لاءِ، جيڪي ڪڏهن ڪڏهن انهن سان لهه وچڙ ڪندا آهن، ۽ پاڻ لاءِ پڻ وڏي مصيبت پيدا ڪندا آهن.

ڪو به ماڻهو جيڪو سوچي ٿو ته هو ذهني طور تي بيمار آهي، ان کي علاج ڪرائڻ گهرجي گهٽ ۾ گهٽ، انهن کي ٻين کي متاثر ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ گهرجي تصور ڪريو ته توهان گهر ۾ خاموشي سان ويٺا آهيو، شايد چمني جي

پرسان ڪتاب پڙهي رهيا آهيو، جڏهن اوچتو هڪ بدبودار اسڪڪ توهان جي گهر ۾ داخل ٿئي ٿو! قدرتي طور تي، هڪ شور ٿيندو، ۽ توهان ۽ توهان جي چوڌاري بلاشبه اسڪڪ کي پڄائڻ جي ڪوشش ڪندا، پاڻ کي ناپسنديده ڪيميڪلز ۾ ٻوڙيندا نتيجي طور، گهر ۾ اسڪڪ پنهي کي نقصان پهچندو.

ساڳئي طرح، هڪ انساني اسڪڪ لاءِ اهو صحيح ناهي ته هو اهڙي ماحول ۾ داخل ٿئي جيڪو ان جي موجودگي نٿو چاهي، چاڪاڻ ته اهو پنهنجي چوڌاري هر ڪنهن کي تڪليف ڏئي سگهي ٿو، ۽ آخرڪار ظالمانه سلوڪ ڪيو ويندو.

منهنجا دوستو، ياد رکو ته انساني اسڪڪ، پنهنجي چهري تي ظاهر ٿيندڙ ۽ اکين ۾ ظاهر ٿيندڙ بدڪار طبيعت جي ذهني زلزلن کي برداشت ڪندي، پرسڪون، پرامن ۽ پرسڪون ماحول ۾ وڏو نقصان پيدا ڪري ٿو. هي انسان ڪٿي به ناپسنديده آهي.

ڪنهن جي ذهني حالت کي لڪائڻ ماڻهن ۾ ان جي اثر هيٺ اچڻ کان بهتر آهي. شرمناڪ لذت، يا ڪنهن جي خواهشن ۽ جذبن کي آزاديءَ سان قابو ڪرڻ، هڪ زرخيز زمين آهي جنهن ۾ پيدائش کان اڳ ۽ بعد ۾ جذبا وڌندا ۽ وڌندا آهن. تنهن ڪري، هن مصيبت ۾ مبتلا ڪنهن به شخص کي اهڙي ماحول ۾ رهڻ کان وڌيڪ محتاط رهڻ گهرجي جيڪو خراب عادتن يا جارحاڻي رجحانن جي فطري نفسياتي ٻج کي پرورش ڪري ٿو.

يقيناً، جڏهن توهان ڪنهن اهڙي شخص سان ملو ٿا جيڪو توهان سان بناوتي خوشامد سان پيش اچي ٿو ۽ توهان کي مصنوعي مسڪراهٽ سان مخاطب ڪري ٿو، "گهڻو وقت ٿيو آهي نه ڏٺو!" جڏهن ته پاڻ کي چوي ٿو، "خدا ان وقت تي لعنت ڪري جنهن اسان کي گڏ ڪيو،" توهان هن جا جذبات محسوس ڪندا آهيو، توهان هن ڏانهن نفرت محسوس ڪندا آهيو، ۽ توهان هن جي ڪوڙي خوشامد کان بيزار آهيو.

ذاتي طور تي، مان چاڻڻ چاهيان ٿو ته مان ماڻهن سان ڪٿي بيٺو آهيان، مان ايمانداري کي ترجيح ڏيان ٿو، پلي اهو ڪيترو به ڏکوئيندڙ هجي يا سخت، ڪوڙي بناوتي جي پيٺ ۾ ڪو به نٿو چاهي ته منافقت جو نانگ انهن تي گلابي مسڪراهٽن جي گلدستي هيٺان يا مٺي، خوشامد ڪندڙ لفظن جي پويان اشارو ڪري.

انهن سڀني ڳالهين سان گڏ، ذهني طور تي بيمار شرابي لاءِ اهو بهتر آهي ته ٻين سان دوستانه سلوڪ ڪري، جيتوڻيڪ

صرف ڏيکاءَ ۾ بناوتي لاءِ، بجاءِ ان جي ته انهن کي پنهنجي بدصورت ڪردار جي زهر سان متاثر ڪري.

معمولي معاملن ۾ به، روزانو پاڻ تي ضابطو رکڻ جي مشق ذهني طور تي بيمار شرابي کي بتدريج خراب عادتن ۾ پنهنجي بدحالي واري لذت کان بچڻ ۾ مدد ڪندي.

توهان تي سلام هجي

توجهه جي طاقت

هڪ ڳوليندڙ کي قبول ڪندڙ ٿيڻ لاءِ، انهن کي خاموشي سان ويهڻ گهرجي ۾ پنهنجن خيالن کي هڪ اهڙي خواهش تي مرڪوز ڪرڻ گهرجي جيڪا توجهه جي لائق هجي جيستائين انهن جو ذهن ۾ خيال مڪمل طور تي ان خيال سان جذب نه ٿين. جڏهن انساني مرضي سڀ ڪجهه ڇاڏڻ واري ۾ سڀ کان وڌيڪ طاقتور الاهي مرضي سان هم آهنگ ٿي وڃي ٿي، ته ان کي ڪاميابي سان گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري سگهجي ٿو. ڪو به صرف ويٺي ڪاميابي جي انهن جي گود ۾ اچڻ جو انتظار نٿو ڪري سگهي. جڏهن توهان پنهنجو رستو طئي ڪيو ۾ اڳتي وڌڻ جو عزم ڪيو، ته توهان کي پنهنجي مرضي کي چالو ڪرڻ گهرجي ۾ عملي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۾ توهان ڏسندا ته ڪاميابي جا سڀئي عنصر توهان وٽ اتان ايندا جتان توهان گهٽ ۾ گهٽ توقع ڪندا آهيو. توهان جي مرضي، الاهي وهڪري سان ڀريل، توهان جي دعائن جو جواب آهي. جڏهن توهان ان مرضي کي استعمال ڪندا آهيو، ته توهان ونڊو کوليندا آهيو جنهن ذريعي توهان کي پنهنجي دعائن جو جواب ملندو آهي. اهو منهنجو پنهنجو تجربو آهي. ماضي ۾، مون صرف پنهنجي مرضي کي جانچڻ لاءِ ڪجهه شيون ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي هئي، پر هاڻي مان اهو نٿو ڪريان ڇاڪاڻ ته مون کي اڳ ۾ ئي نتيجو خبر آهي: هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو سچي ٿيندي آهي.

هڪ ڀيري، ڪيترائي سال اڳ، مون پنهنجي هڪ شاگرد کي گمراهه ٿيندي ڏٺو، سندس عملن جي ناگزير ۾ ڏکوئيندڙ نتيجن کي ڏسي، مون ڪيس هر منطقي طريقي سان قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي ته هو پنهنجي رستي کان پوئتي هٽي وڃي پر مون ڏٺو ته مان هن جي مدد نه ڪري سگهيس، ڇاڪاڻ ته هو

برائي جي رستي تي هلڻ لاءِ پرعزم هو. آخرڪار، مون پاڻ کي چيو، "جيئن ته هو اهو ڪرڻ چاهي ٿو، مان هن کي ڇڏي ڏيندس" پر منهنجي محبت ۽ سندس لاءِ پريشاني جلدي واپس آئي، ۽ مان هڪ ٻڙ جي وڻ هيٺان ويٺي ۽ هن کي تصور ڪندي جوش سان، مون مسلسل هن کي هيٺ ڏنل ذهني پيغام موڪليو: "مان توهان کي واپس اچڻ جي درخواست ڪريان ٿو" شام جو، هڪ مضبوط، وجداني احساس منهنجي اندر، جسم ۽ ذهن ڀنهي ۾، اڀريو، ته هو واقعي واپس اچي رهيو آهي. اوچتو، "پريشان پٽ" ظاهر ٿيو، گهر اچڻ کان پوءِ هن مون کي ڪمان سان سلام ڪيو ۽ چيو، "سچو ڏينهن، جتي به مان وڃان ٿو ۽ جيڪو ڪجهه به ڪريان ٿو، مون توهان جو چهرو ڏٺو ان جو ڇا مطلب آهي؟" مون چيو، "خدا توهان کي منهنجي ذريعي سڏي رهيو هو. اهو سندس سڏ هو، منهنجي نه. منهنجي خواهش خود غرضي نه هئي، پر مون پڪو ارادو ڪيو هو ته جيستائين توهان واپس نه اچو، هي جڳهه نه ڇڏيندس.ـ" هن قسم جو عزم دنيا ۾ وڏيون تبديليون آڻي سگهي ٿو. اهو واقعي هڪ حيرت انگيز ۽ شاندار طاقت آهي!

تنهن ڪري، گهري دعا جو هڪ طاقتور ۽ گهرو اثر آهي. دعا لاءِ بهترين وقت رات جو آهي جڏهن پريشانيون گهٽ ۽ گهٽ هونديون آهن. جيڪڏهن توهان کي شام جو ڪجهه ننڊ ڪرڻ ضروري لڳي ٿي، ته پوءِ رات جي نماز دوران پنهنجي ذهن کي هوشيار ۽ مرڪوز رکڻ لاءِ ائين ڪريو، ۽ خدا سان گڏ رهو. اهو شروع ۾ ڏکيو لڳي سگهي ٿو، پر مسلسل ڪوشش سان اهو آسان ٿي ويندو، ۽ توهان انهن شاندار نتيجن کان حيران ٿي ويندا جيڪي توهان حاصل ڪندا. جڏهن توهان وٽ هڪ منفرد، متحرڪ مرضي آهي، ته خدا جواب ڏيڻ شروع ڪري ٿو ۽ جڏهن لامحدود مطلق پنهنجي خاموشي ٽوڙي ٿو، ته توهان خوشيءَ سان ڀريل هوندا. پر جيستائين ڪو ماڻهو پنهنجي دعا جي طاقت کي ٻين کي ثابت ڪرڻ لاءِ هڪ به خود غرض خواهش رکي ٿو، يا جيڪڏهن اهي انهن کي منافعي جي شيءِ ۾ تبديل ڪن ٿا، ته اهي اها طاقت وڃائي ڇڏيندا، ۽ خدا هاڻي انهن جو جواب نه ڏيندو، ڇاڪاڻ ته انهن پاڻ ۽ خدا جي وچ ۾ هڪ رڪاوٽ ٺاهي ڇڏي هوندي، پاڻ کي هن کان پري ڪندي. خدا ڳولا ڪندڙ وٽ صرف تڏهن ايندو جڏهن اهي مخلص ۽ سچا هوندا، ۽ جڏهن

اهي هن کي هن جي خاطر پيار ڪندا. جڏهن ڪو ماڻهو خود غرض هوندو آهي غرور فخر ڪرڻ جو عادي هوندو آهي، ته خدا ڄاڻي ٿو ته اهي انهن کي نٿا چاهين پر پنهنجي فخر کي ساراهڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، هو نه ڪندو. انهن جي دعوت قبول ڪريو

ڪير عزم ثابت قدمي سان ثابت قدم رهندو جيستائين خدا جواب نه ڏئي؟

خدا محبت جو جوهر پيار جو ذريعو آهي جيڪڏهن توهان ڄاڻو ٿا ته هن سان ڳنڍڻ جي نيت سان غور ڪيئن ڪجي، ته هو توهان جي پيار پرين درخواستن جو جواب ڏيندو. هن تائين پهچڻ لاءِ دعا گهرڻ جي ڪا ضرورت ناهي پر ضروري وقت ڪير وقف ڪندو؟ ڪير صبر ڪندو جيستائين اهي سندس جواب حاصل ڪرڻ لاءِ ذهني توجه جي ٻرندڙ باهه تبديل نه ٿين؟

جيڪڏهن توهان تي قرض آهي جيڪو توهان ادا نٿا ڪري سگهو، يا جيڪڏهن توهان نوڪري چاهيو ٿا، ته پهريان مراقبو ڪريو گرو مراقبي کان پوءِ جي خاموشي ، پنهنجي ذهن کي پنهنجي ضرورت تي بيحد عزم سان مراقبو ڪريو، پر مسلسل نتيجي جي نگراني نه ڪريو جيڪڏهن توهان مٽي ٻج پوکيو ان کي کوٽيندا رهو ته ڏسو ته اهو وڌي رهيو آهي، ته اهو ڪڏهن به نه ڦٽندو. ساڳي طرح، جيڪڏهن توهان ڏسندا آهيو - هر پيري جڏهن توهان دعا ڪندا آهيو - هڪ نشاني لاءِ ته خدا توهان جي خواهش پوري ڪئي آهي، ته توهان کي اهو نه ملندو جيڪو توهان چاهيو ٿا بغير ڪنهن رڪاوٽ جي دعا جاري رکو باقي خدا تي ڇڏي ڏيو. توهان جو ڪردار خدا جو ڌيان پنهنجي ضرورت ڏانهن ڇڪائڻ پنهنجي اميد کي پورو ڪرڻ پنهنجو ڪردار ادا ڪرڻ آهي. مثال طور، سنگين بيمارين جي صورت ، شفا کي فروغ ڏيڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪريو پر يقين سان ڄاڻو ته آخري علاج خدا جي هٿن آهي. هر رات پنهنجي مراقبي هن سوچ کي توهان سان گڏ رهڻ ڏيو. وڏي عزم مڪمل اعتماد سان دعا ڪريو، هڪ ڏينهن توهان ڏسندا ته بيماري اوچتو ختم ٿي وئي آهي.

ذهن پهريان صلاحون حاصل ڪري ٿو، پوءِ خدا ذهن کي پنهنجي طاقت سان چارج ڪري ٿو آخرڪار، دماغ شفا ڏيڻ لاءِ

زندگي جي قوت کي آزاد ڪري ٿو توهان کي خبر ناهي ته توهان جي ذهن ۾ رکيل الاهي طاقت ڪيتري آهي. اهو سڀني جسماني ڪمن کي ڪنٽرول ڪري ٿو. توهان ذهن جي هن طاقت کي استعمال ڪندي ڪنهن به جسماني حالت جو علاج ڪري سگهو ٿا. سڀ کان پهريان مراقبي جي صحيح طريقي کي ڄاڻڻ ضروري آهي، ۽ پوءِ توهان جسم کي شفا ڏيڻ يا ڪنهن ٻئي بيماري سان منهن ڏيڻ لاءِ الاهي طاقت سان وڏايل توجه جي طاقت کي استعمال ڪرڻ جي قابل هوندا.

هر روز ڪجهه ڏکيو ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو ڪوشش جاري رکو، جيتوڻيڪ توهان پنج ڀيرا ناڪام ٿيو جڏهن توهان ڪامياب ٿيو، پنهنجي مرڪوز ارادي جي طاقت کي ڪجهه ٻيو حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريو هن طريقي سان، توهان تيز رفتار سان عظيم ڪم حاصل ڪرڻ جي قابل هوندا ارادي جي طاقت توهان جي اندر خدا جي تصوير جو هڪ زنده اظهار آهي ارادي ۾ لامحدود طاقت آهي: ساڳي طاقت جيڪا فطرت جي سڀني قوتن کي ڪنٽرول ڪري ٿي ۽ جيئن ته توهان خدا جي تصوير ۾ پيدا ٿيا آهيو، اها طاقت توهان جي هٿن ۾ آهي ته توهان جيڪو چاهيو ٿا اهو حاصل ڪري سگهو ٿا: توهان خوشحالي ۽ ڪثرت پيدا ڪري سگهو ٿا ۽ نفرت کي پيار ۾ تبديل ڪري سگهو ٿا خدا کان پڇو ته توهان کي جسم ۽ ذهن ٻنهي کي ڪنٽرول ڪرڻ ۾ مدد ڪري، ۽ پوءِ توهان کي خدا جو جواب ملندو مان مسلسل ڏسان ٿو ته منهنجون سڀ کان وڏيون خواهشون اڳ ۾ ئي پوريون ٿي چڪيون آهن

اسان جي سڀ کان وڏي ضرورت خدا جي آهي

پيشاني تي، ابرو جي وچ ۾، جنت جو دروازو آهي هي دماغي مرڪز مرضي جي جاءِ آهي جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي هن مرڪز تي مرڪوز ڪندا ۽ پرسڪون رهندا، جيڪو به توهان چاهيو ٿا اهو پورو ٿيندو تنهن ڪري، توهان کي ڪڏهن به پنهنجي مرضي کي برائي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪرڻ گهرجي ڪنهن ٻئي شخص کي نقصان پهچائڻ جي خواهش ڪرڻ، يا ان شخص کي نقصان پهچائڻ جي خواهش ڪرڻ، خدا جي عطا ڪيل طاقت جو هڪ خوفناڪ غلط استعمال آهي جيڪڏهن توهان ڏسندا ته توهان جي مرضي توهان کي گمراهه ڪري

رهي آهي، ته توهان کي فوري طور تي روڪڻ گهرجي ڇو ته ان طرف اڳتي وڌڻ نه رڳو مقدس توانائي جو ضايع آهي، پر اهو توهان کي ان طاقت کان محروم ڪرڻ جو سبب پڻ بڻجندو، ۽ توهان هاڻي ان کي نيڪ مقصدن لاءِ به استعمال ڪرڻ جي قابل نه هوندا.

سڀ کان پهرين ۽ سڀ کان اهم ڳالهه اها آهي ته دعائون منطقي ۽ جائز هجڻ گهرجن اسان کي خدا کان اهڙيون شيون نه گهرڻ گهرجن جيڪي زندگي جي قدرتي ترتيب ۾ ناممڪن يا غير معقول هجن اسان کي صرف پنهنجون ضروري ضرورتون گهرڻ گهرجن "ضروري ضرورتن" ۽ "غير ضروري ضرورتن" جي وچ ۾ فرق پڻ ڪرڻ گهرجي "غير ضروري ضرورتن" کان پاڻ کي نجات ڏيارڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته منطق ۽ دليل جي روشني ۾ انهن ضرورتن کي جانچيو وڃي ۽ انهن جي چندچاڻ ڪئي وڃي. شاندار عمارتن جو خواب ڏسڻ ڪڏهن منهنجي مشغلن مان هڪ هوندو هو، پر اها خواهش هاڻي ختم ٿي چڪي آهي. مان اڳ ۾ ئي اهڙين ڪيترين ئي اڏاوتن جو مالڪ آهيان، انهن سيني مشڪلاتن سان جيڪي مرمت ۽ سار سنڀال جي لحاظ کان شامل آهن. ملڪيت هڪ بار بار ذميواري آهي. جراثيم کان پاڪ شين جي مالڪي جي خواهش کي ڇڏڻ گهرجي، ۽ صرف حقيقي ضرورتن تي ڌيان ڏيڻ گهرجي.

انسان جي سڀ کان وڏي ضرورت خدا جي آهي جڏهن هو ان کي سڃاڻي ٿو، ته هو ان کي نه رڳو سندس "ضروري ضرورتون"، پر سندس "غير ضروري ضرورتون" به ڏيندو! هو سندس دل جي هر خواهش پوري ڪندو، جيئن هو سندس پياري اميدن ۽ خوابن کي پورو ڪندو.

هندستان ۾ هڪ ڇوڪرو هجڻ جي ڪري، مون کي هڪ گهوڙي رکڻ جي سخت خواهش هئي، پر منهنجي ماءُ مون کي اجازت نه ڏني سالن کان پوءِ، جڏهن مون رانچي ۾ پنهنجي ڇوڪرن جو اسڪول قائم ڪيو، ته مان اسان لاءِ استعمال ڪرڻ لاءِ هڪ گهوڙي ڪٽي آيس هڪ صبح، مون ڏنو ته هن هڪ ٻڪري کي جنم ڏنو آهي، جيئن مون پنهنجي ٻاروتڻ ۾ خواهش ڪئي هئي! اهڙيون آزمائشون مون سان ڪيترائي ڀيرا ٿيون آهن گهڻو وقت اڳ، ڪشمير جي سفر دوران، مون هن عمارت (خود علم

جو هيڊ ڪوارٽر) کي هڪ خواب ۽ ڏٺو سالن کان پوءِ، مون هن جڳهه کي ڏٺو ۽ فوري طور تي ان کي ساڳئي عمارت طور سڃاتي ورتو جيڪا مون خواب ۾ ڏٺي هئي، اهو احساس ٿيو ته خدا اهو منهنجو ارادو ڪيو هو.

جڏهن توهان دل جي گهراين ۾ لڳاتار دعا ڪندا، ته توهان پنهنجي دل ۽ وجود کي پرڻ ۾ هڪ وڏي خوشي محسوس ڪندا.

جيستائين توهان اها خوشي محسوس نه ڪريو، تيستائين مطمئن يا قائل نه ٿيو، ڇاڪاڻ ته جڏهن توهان پنهنجي دل ۾ اها زبردست خوشي محسوس ڪندا، ته توهان کي خبر پوندي ته توهان جي دعا خدا تائين پهچي وئي آهي ۽ توهان سندس ذهن ۾ آهيو ۽ توهان جو رب توهان کي ڏيندو ۽ توهان مطمئن ٿيندؤ ۽.

الله پاڪ توهان کي ڪاميابي عطا فرمائي آمين

چار ضروري طريقا

روحاني خود ۽ جسم ۽ ذهن جي وچ ۾ تعلق اسان جي سپني دردن، حدن، پابندين، خامين ۽ خامين جو جڙ آهي. هن تعلق جي ڪري، اسان کي درد ۽ خوشي جيتري ئي جوش ۽ جذبي جو تجربو ٿئي ٿو، ايتري قدر جو اسان الاهي خوشي يا شعور جو تجربو نٽا ڪري سگهون. مذهب، پنهنجي جوهر ۾، درد کان مسلسل بچڻ ۽ خالص خوشي، يا خدا جي حاصلات شامل آهي.

جيئن سج جي سچي تصوير کي طوفاني پاڻي جي مٿاڇري تي واضح طور تي نه ٿو ڏسي سگهجي، تيئن روحاني روح جي سچي، خوشيءَ واري فطرت (سچي روح جو عڪس) کي به جسم ۽ ذهن جي اتار چڙهاؤ ۽ بدلجندڙ حالتن سان روح جي سڃاڻپ مان پيدا ٿيندڙ انتشار ۽ پريشاني جي لهرن ذريعي سمجهي يا پڪڙي نه ٿو سگهجي. ۽ جيئن طوفاني پاڻي سج جي

سچي تصوير کي بگاڙي ٿو، تيئن ئي هڪ پريشان ذهن به هن سچائپ يا وابستگي ذريعي اندروني روح جي دائمي خوشيءَ واري فطرت کي بگاڙي ٿو.

هن باب جو مقصد اهو آهي ته سپ کان آسان، صحيح ۽ اثرائتو طريقا ڳولهيا وڃن جيڪي هر ڪو عمل ڪري سگهي ٿو، جيڪي دائمي طور تي خوشيءَ واري روحاني خود کي ذهن ۽ جسم سان ان جي ڏکوئيندڙ وابستگي کان آزاد ڪندا، اهڙي طرح ان کي دائمي طور تي درد ۽ تڪليف کان بچائيندا ۽ ان کي روحاني خوشي ڏانهن بلند ڪندا جيڪو مذهب جو جوهر آهي.

مشرقي حڪمت جا ڪتاب چون ٿا:

"جيڪڏهن توهان جسم کان مٿي اٿي سگهو ٿا ۽ اهو محسوس ڪري سگهو ٿا ته توهان هڪ روح آهيو، ته توهان دائمي خوشي حاصل ڪندا ۽ سڀني دردن کان آزاد ٿي ويندا."

چار بنيادي، عالمگير مذهبي رستا آهن جن جي روزاني مشق روحاني خود کي جسم ۽ ذهن جي پابندين کان آزاد ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي. اهي چار رستا نبين، بزرگن، ۽ روشن خيال بزرگن پاران سيکاريل يا سفارش ڪيل سڀني معقول مذهبي طريقن کي شامل ڪن ٿا.

مذهبي طريقا اهي آهن جيڪي نبين پاران مختلف عقيدن جي صورت ۾ قائم ۽ سيکاريا ويندا آهن. محدود بصيرت وارا ماڻهو انهن عقيدن جي حقيقي اهميت کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي ويندا آهن، انهن جي سطحي معنيٰ کي قبول ڪندا آهن ۽ آهستي آهستي رسمن، تقريبون، شڪلن، رسمن، روايتن ۽ سخت عملن جي سطح تي لهي ويندا آهن. هي پارٽين ۾ فرقن جي خلاف تعصب جو ذريعو آهي.

اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان کي قاعدن ۽ قانونن لاءِ پيدا نه ڪيو ويو آهي، پر اهي اسان لاءِ موجود آهن. اهي تبديل ٿين ٿا جيئن اسان بدلجي وڃون ٿا ۽ ترقي ڪريون ٿا جيئن اسان ترقي ڪريون ٿا، ۽ اهو اسان جو فرض آهي ته قاعدي جي جوهر تي عمل ڪريون، نه ته ان جي ظاهري ظاهر تي، جهالت ۽ جنون جي ڪري.

عبادت جا طريقا ۽ طريقا مختلف مڪتب فڪر جي لحاظ کان مختلف آهن، پر نبين جي مختلف مڪتب فڪر جو خالص جوهر ان جي بنيادي حصي ۾ هڪ آهي، پر گهڻا ماڻهو اهو نٿا سمجهن!

عظيم مفڪر پنهنجي ذهني طاقتن کي استعمال ڪندي آخري سچ کي سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر اهي پنهنجي ڪوشش ۾ ناڪام ٿيندا آهن ڇاڪاڻ ته آخري سچ کي صرف ذهني علم ذريعي نه ٿو سمجهي سگهجي.

علم صرف سمجهڻ کان مختلف آهي جيڪڏهن ڪنهن ڪڏهن به ماکي جو ذائقو نه چکيو آهي ته ان جي مٺاس کي عقلي طور تي سمجهڻ غير

معقول آهي ساڳي طرح، مذهبي علم انساني تجربي جي ڪوتائي مان نڪرندو آهي اهو اڪثر ڪري اسان ڪندا آهيون جڏهن اسان خدا، مذهبي عقيدن ۽ اخلاقيات کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون؛ اسان گهٽ ئي اندروني، روحاني تجربي ذريعي انهن شين کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون.

اها بدقسمتي آهي ته اهي ماڻهو جن وٽ ذهني صلاحيتون آهن جيڪي قدرتي سائنس ۽ علم جي ٻين شعبن جي سچائي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ پنهنجي ذهن کي استعمال ڪرڻ جي قابل آهن، اڪثر اهو يقين رکندا آهن ته اهي صرف حسي دليل ذريعي اعليٰ ترين مذهبي ۽ اخلاقي سچائي کي سمجهي سگهن ٿا. افسوس جي ڳالهه آهي ته مدد جو ذريعو بڻجڻ بدران، انهن جا ذهن ۽ ذهني صلاحيتون اڪثر رڪاوٽن جو ڪم ڪن ٿيون، سچائي جي جوهر جي انهن جي سمجهه ۾ رڪاوٽ بڻجن ٿيون.

هاڻي اچو ته چار مذهبي رستن جو مشاهدو ڪريون جيڪي روحاني واڌ ويجهه جي خاصيت رکن ٿا:

پهريون: ذهني طريقو - عام، قدرتي طريقو، پر انتهائي تيز تصور جي لحاظ کان غير موثر ذهني ترقي ۽ واڌ ويجهه سڀني شعوري مخلوقن لاءِ قدرتي ۽ عام آهي اسان جي خود آگاهي اها آهي جيڪا اسان کي هيٺين جانورن کان ڌار ڪري ٿي، جن ۾ شعور جا مختلف درجا آهن پر خود آگاهي نه آهي.

ترقي ۽ ارتقا جي مرحلن ۽ عملن ۾، اسان ڏسون ٿا ته هي شعور بتدريج خود آگاهي بڻجي ٿو. جانورن جي شعور مان خود جو احساس اڀري ٿو، ۽ بتدريج شعور پاڻ کي آزاد ڪرڻ ۽ پاڻ کي پاڻ ذريعي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪري ٿو. اهڙي طرح، اهو خود آگاهي ڏانهن منتقل ٿئي ٿو؛ هي منتقلي ترقي جي قدرتي ترتيب جي ڪري آهي. انساني نفسيات، ڪيترن ئي جسماني ۽ ذهني حالتن سان ڳنڍيل آهي، بتدريج ۽ قدرتي طور تي پاڻ ذريعي پنهنجي حقيقي خود ڏانهن موٽڻ جي ڪوشش ڪري ٿي.

شعوري سوچ کي ترقي ڏيڻ هڪ طريقو آهي جنهن سان روحاني خود پاڻ کي بلند ڪري ٿو ۽ پاڻ کي جسماني ۽ ذهني پابندين کان آزاد ڪري ٿو روحاني خود جي سوچ ۽ غور و فڪر جي ترقي ذريعي پنهنجي حقيقي خود ڏانهن موٽڻ جي ڪوشش قدرتي آهي. هي دنيا جو طريقو آهي.

عالمگير روح پاڻ کي واڌ ويجهه جي مختلف مرحلن ۾ ظاهر ڪري ٿو: گهٽ کان وٺي بلند تائين پٿر ۾ مٽيءَ ۾، ڪا به شعور يا زندگي ناهي جيئن اسان ان کي سمجهون ٿا، جڏهن ته وڻن ۾ نباتاتي واڌ ويجهه آهي، يعني زندگي ڏانهن هڪ طريقو. بهرحال، ڪو به آزاد، بي رڪاوٽ زندگي يا شعوري سوچ جو عمل ناهي جيڪو به جانورن ۾ آهي، زندگي ۾ زندگي جي

آگاهي آهي. انسان - چوٿي - روح جي اندر خود آگاهي کان علاوه، ان جي آگاهي سان زندگي آهي. تنهن ڪري، انسان لاءِ اهو فطري آهي ته هو سوچ، تجزيو غور و فڪر ذريعي، ڪتابن جي گهري مطالعي ذريعي، تحقيق، ڳولا، جاچ، تجربي، قدرتي دنيا سببن اثرات جي اصليت تائين پهچڻ جي ڪوشش ذريعي پاڻ کي ترقي ڪري.

هڪ شخص جي سوچ جيتري گهري هوندي، اوترو ئي هو ان طريقي کي استعمال ڪندو جنهن سان هو ڪائناتي عروج جي عمل پنهنجي موجوده سطح تي پهتو، اوترو ئي هو اعليٰ روح جي ويجهو ٿيندو ويندو.

جيئن ته اسان ذهن ذريعي پاڻ کي جسم ان جي ضرورتن کان مٿانهون ڪريون ٿا، هن ذهني طريقي جي صحيح عمدي استعمال سان مخصوص يقيني نتيجا ملندا. ڪنهن خاص شعبي علم حاصل ڪرڻ لاءِ سخت گهري مطالعي ذريعي ذهن کي تربيت ڏيڻ سان ڪجهه حد تائين خود آگاهي کي بهتر بڻائڻ مدد ملندي آهي، پر اهو - اهميت جي لحاظ کان - ايترو اهم ناهي جيترو جسم کان ٻاهر نڪرڻ سچائي کي سمجهڻ جي مقصد سان سوچڻ جو عمل.

هندستان ، ذهني طريقي جي اعليٰ ترين شڪل کي جنا يوگا سڏيو ويندو آهي، جنهن جو مطلب آهي يادگيري سمجهه ذريعي سچي حڪمت حاصل ڪرڻ؛ جيئن جڏهن ڪو ماڻهو مسلسل پاڻ کي ياد ڏياريندو آهي: "مان جسم نه آهيان، زميني وجود جون عارضي تصويرون مون کي متاثر نه ٿيون ڪري سگهن مان روح آهيان".

جڏهن ته، هن طريقي جي هڪ خرابي اها آهي ته اهو خود شناسي جو هڪ سست عمل آهي، ان ڪافي وقت لڳي سگهي ٿو جڏهن ته روحاني خود خود آگاهي حاصل ڪرڻ شروع ڪري ٿو، اهو عارضي، غير ڳنڍيل ذهني خيالن جي هڪ سلسلي مصروف رهي ٿو. ٻئي طرف، روح جو سڪون عقل کان مٿانهون ٿئي ٿو جسماني احساسن کان مٿي اڀري ٿو، جيتوڻيڪ - جڏهن احساس ٿئي ٿو - اهو انهن احساسن کي ڦهلائي ٿو انهن تي حاوي ٿي وڃي ٿو.

ٻيو: عقيدت جو طريقو - جنهن اسان جي ذهن کي مختلف خيالن مختلف شين تي مرڪوز ڪرڻ جي بدران هڪ خيال تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش شامل آهي (جيئن ذهني طريقو)

عقيدت جو طريقو عبادت جي سڀني شڪلن کي شامل ڪري ٿو، جهڙوڪ دعا (جيڪو سڀني دنياوي خيالن کان آزاد هجڻ گهرجي) هن طريقي ، روحاني خود کي پنهنجي ذهن کي تمام گهٽي احترام سان ان تي مرڪوز ڪرڻ گهرجي جيڪو به اهو ڌيان ڏيڻ لاءِ چونڊيندو آهي: ڇا اهو

الوهيت جي هڪ مخصوص تصور تي هجي يا مطلق، سڀني تي مشتمل وجود تي.

اهم نقطو اهو آهي ته سالڪ پنهنجي ذهن کي وڌي جوش ۽ جذبي سان هڪ واحد عقيدتمند خيال تي مرڪوز ڪري هن عمل ذريعي، روحاني خود بتدريج ڪيترن ئي ذهني خلفشار کان آزاد ٿي ويندو آهي ۽ ان جي جوهر تي اندروني غور و فڪر لاءِ ضروري وقت ۽ موقعو حاصل ڪندو آهي جڏهن اسان پنهنجي دلين جي ڪوٺائي مان مڪمل خلوص سان دعا گهرون ٿا، ته اسان سڀئي جسماني احساس وساري ڇڏيندا آهيون ۽ سڀني مداخلت ڪندڙ خيالن کي هڪ طرف اڇلائي ڇڏيندا آهيون جيڪي اسان جي ڌيان کي قبضو ڪرڻ ۽ اسان جي ذهنن تي قبضو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن.

اسان جون دعائون جيتريون ڳُڙيون هونديون، اوترو ئي اسان جو اطمينان وڌيڪ هوندو. هي اهو پيمانو بڻجي ويندو آهي جنهن سان اسان خدا سان پنهنجي ويجهڙائي جو اندازو لڳائي سگهون ٿا، جيڪو عظيم ترين نعمت آهي. جسماني خواهشن کي هڪ طرف رکڻ ۽ پريشان ڪندڙ، متضاد خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ سان، هن طريقي جي اڳئين طريقي تي برتري واضح ٿي ويندي آهي.

پر، هن طريقي ۾ خاميون ۽ مشڪلاتون آهن جيڪي روحاني خود جي جسم سان ڏگهي ۽ مسلسل وابستگي ۽ ان جي غلامي مان پيدا ٿين ٿيون، ۽ اهو پنهنجي ذهن کي جسماني ۽ ذهني احساسن جي دائري کان پري ڪرڻ جي بيڪار ڪوشش ڪري ٿو.

ڪنهن به شخص جي دعا ڪرڻ يا عبادت جي ڪنهن به شڪل ۾ مڪمل طور تي غرق ٿيڻ جي مخلص خواهش جي باوجود، انهن جو ذهن بي لگام جسماني احساسن ۽ عارضي خيالن جي حملي جو شڪار رهي ٿو جيڪي ياداشت پيش ڪري ٿي ۽ جائزو وني ٿي. دعا ۾، اسان اڪثر ڪري دعا لاءِ صحيح حالتون پيدا ڪرڻ يا جسماني تڪليفن جي خاتمي جي بي صبري سان توقع ڪرڻ بابت تمام گهڻو پريشان هوندا آهيون.

اسان جي سڀني شعوري ڪوششن جي باوجود، اسان جون غير صحتمند عادتون، جيڪي اسان لاءِ ٻيو فطرت بڻجي ويون آهن، روح جي خواهشن تي غالب اچن ٿيون ۽ ان جي صلاحيتن کي محدود ڪن ٿيون. اسان جي مخلص خواهشن جي باوجود، ذهن پريشان ۽ پريشان رهي ٿو، ايتري قدر جو اهو چوڻ "جتي توهان جو ذهن آهي، اتي توهان جو دل به آهي" لاڳو ٿئي ٿو. اسان کي پنهنجي سڀني دلين سان خدا کان دعا گهرڻ لاءِ چيو ويندو آهي، پر اسان عام طور تي پنهنجن دلين کي خيالن ۽ حسي تاثرن جي طوفانن سان اُٿلي دعا گهرندا آهيون.

ٽيون: مراقبي جو طريقو - هي طريقو ۾ ان تي عمل ڪندڙ خالص عملي آهن ۾ ان ۾ لاڳو تربيت شامل آهي اهي عظيم بابا طرفان سفارش ڪيا ويا آهن جن پنهنجي زندگي ۾ سچائي ڪي سچاتو آهي مون پاڻ اهي ٻئي طريقا انهن عظيم روحاني استادن مان هڪ کان سکيا.

مراقبي جي مشق ڪندي جيستائين اها هڪ مضبوط عادت نه بڻجي وڃي، اسان شعوري ننڊ جي حالت پيدا ڪري سگهون ٿا. هي پرسڪون ۾ خوشگوار حالت اڪثر تڏهن محسوس ٿيندي آهي جڏهن اسان گهري ننڊ ۾ هوندا آهيون ۾ بي هوشي جي ويجهو پهچندا آهيون، يا جڏهن اسان ان مان جاڳندا آهيون ۾ شعور جي حالت ڏانهن پهچندا آهيون.

شعوري ننڊ جي هن حالت ۾، اسان سڀني ٻاهرين خيالن ۾ جسماني احساسن کان آزاد ٿي ويندا آهيون، ۾ روح مراقبي جي ڪوٺائي ۾ مشق جي رفتار جي مطابق، وقت بوقت پاڻ بابت سوچڻ ۾ خوشيءَ واري حالت تائين پهچڻ جي قابل هوندو آهي.

هن حالت ۾، اسان ذهن تي قبضو ڪندڙ جسماني ۾ ذهني خلل کان بي خبر ۾ آزاد آهيون مراقبي جي هن عمل ذريعي، ٻاهرين ۾ حسي عضون ڪي رضاڪارانه اعصاب ڪي پرسڪون ڪندي ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جيئن ننڊ جي حالت ۾ هوندو آهي.

هي مراقبي جي حالت اصل مراقبي جو پهريون، پر آخري نه، مرحلو آهي (شعوري ننڊ ۾)، اسان صرف ٻاهرين حواسن ڪي ڪنٽرول ڪرڻ سکندا آهيون فرق صرف اهو آهي ته عام ننڊ ۾، حواس پاڻمرادو ڪنٽرول ٿي ويندا آهن، جڏهن ته مراقبي ۾، اهي شعوري ڪوشش ذريعي ڪنٽرول ٿي ويندا آهن. بهرحال، مراقبي جي هن شروعاتي مرحلي ۾، روحاني خود غير ارادي اندروني جسماني ڪمن جهڙوڪ ڦڦڙن، دل، ۾ ٻين عضون جي مداخلت لاءِ حساس رهي ٿو جيڪي اسان غلطيءَ سان سمجهون ٿا ته اسان جي ڪنٽرول کان ٻاهر آهن.

تنهن ڪري، اسان ڪي هن کان بهتر طريقو ڳولڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيستائين روحاني نفس جسماني احساسن ڪي مرضي سان بند نٿو ڪري سگهي، ۾ گڏوگڏ اندروني احساسن ڪي جيڪي خيالن ڪي پيدا ٿيڻ جي اجازت ڏين ٿا، اهو انهن خلل جو شڪار رهي ٿو بغير انهن ڪي ڪنٽرول ڪرڻ ۾ دٻائڻ جي اميد جي، يا پاڻ ڪي ڄاڻڻ جو موقعو ملڻ جي.

چوٿون: يوگا جو سائنسي طريقو - سينٽ پال چيو، "مان هر روز مرندو آهيان" ان مان، هن جو مطلب هو ته هو ڄاڻي ٿو ته ڪيئن پنهنجي اندروني عضون ڪي ڪنٽرول ڪجي ۾ جسم ۾ ذهن ٻنهي جي قوت ارادي ذريعي پنهنجي روحاني خود ڪي آزاد ڪجي. عام، غير تربيت يافته ماڻهو موت جي

ويجهو هڪ جهڙي حالت جو تجربو ڪندا آهن، جڏهن روحاني خود سڙيل جسم کان آزاد ٿي ويندو آهي.

صحيح تربيت □ عملي □ باقاعده طريقي جي مشق سان، مشق ڪندڙ آخري موت جو تجربو ڪرڻ کان سواءِ روحاني خود جي جسم کان الڳ ٿيڻ کي محسوس ڪري سگهي ٿو.

هتي مان طريقو □ صحيح سائنسي نظريي جو هڪ عام جائزو پيش ڪندس جنهن تي اهو ٻڌل آهي. مان جيڪو پيش ڪريان ٿو اهو منهنجي ذاتي تجربي مان آهي □ ان کي عالمي طور تي صحيح چئي سگهجي ٿو. مان اهو به چئي □ تصديق ڪري سگهان ٿو ته خوشي، جيڪا اسان جو آخري مقصد آهي - جيئن مون وضاحت ڪئي آهي - هن طريقي جي عمل □ تمام گهٽي ظاهر ٿئي ٿي. حقيقت □، مشق پاڻ انتهائي خوشگوار آهي. مان تصديق ڪري سگهان ٿو ته اهو پنجن حواسن يا عقل ذريعي حاصل ٿيندڙ سڀ کان وڏي حسي خوشي کان بيشمار وڌيڪ خوشگوار آهي. مان هن طريقي جي صحيحيت جو ڪو به ثبوت پيش ڪرڻ نٿو چاهيان سواءِ ان جي جيڪو ان تي عمل ڪندڙ شخص تجربو ڪندو. جيترو وڌيڪ صبر □ باقاعدگي سان ڳولا ڪندڙ ان تي عمل ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ مضبوطيءَ سان اهي پاڻ کي خوشي جي شعور □ قائم محسوس ڪندا.

چاڪاڻ ته خراب عادتون تمام گهٽيون ضدي □ گهريون آهن، جسماني شعور وقت بوقت جاڳندو رهي ٿو، ان سڪون جي حالت تي پنهنجي سيني حسي يادن سان حملو ڪندو رهي ٿو. بهرحال، باقاعده □ ڊگهي مشق سان، اسان مشق ڪندڙ کي يقين ڏياري سگهون ٿا ته هڪ وقت ايندو جڏهن اهي پاڻ کي شاندار روحاني خوشي جي حالت □ ڳوليندا. پر اسان کي اهو تصور ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي ته اهو طريقو ڪهڙا نتيجا ڏيندو □ پوءِ هڪ مختصر آزمائش کان پوءِ مشق کي ڇڏي ڏيو. سچي ڪاميابي □ يقيني ترقي لاءِ هيٺ ڏنل ضروري نقطن تي عمل ڪرڻ جي ضرورت آهي.

پهريون: جنهن موضوع کي توهان سکڻ چاهيو ٿا ان تي تمام گهڻو ڌيان ڏيو.

ٻيو: ڄاڄ جي تيز جذبي سان سکڻ جي حقيقي خواهش

ٽيون: گهربل مقصد حاصل ٿيڻ تائين ثابت قدمي

جيڪڏهن اسان اڌ رستي تي وڃون ٿا □ هڪ سادي مشق کان پوءِ طريقي کي نظرانداز ڪريون ٿا، ته اسان کي اهو نتيجو نه ملندو جيڪو اسان توقع ڪندا آهيون.

اها واقعي بدقسمتي آهي ته ماڻهو پنهنجو گهڻو وقت مادي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ يا نظرياتي بحثن □ ذهني بحثن □ مشغول رهڻ □ گذاريندا آهن، پر ڪڏهن ڪڏهن پاڻ لاءِ روحاني سچائيون ڳولڻ □ تجربو ڪرڻ جي

ڪوشش ڪندا آهن جيڪي زندگي کي مالا مال ۽ متحرڪ ڪن ٿيون، ۽ حقيقت ۾ ان کي معنيٰ ڏين ٿيون. انهن جا ذهن معمولي معاملن، غير اهم خدشن ۽ پرجوش خواهشن ۾ مصروف آهن، بجاءِ ان جي ته اهي هن مقصد ڏانهن صحيح طرح هدايت ڪيا وڃن.

ڪيترن سالن کان مان مٿي ذڪر ڪيل طريقي تي عمل ڪري رهيو آهيان، ۽ هر ڀيري جڏهن مان ان تي عمل ڪريان ٿو ته مون کي وڏي خوشي يا مسلسل خوشي جي حالت محسوس ٿئي ٿي جنهن جي رفتار گهٽ نه ٿي ۽ جنهن جو وهڪرو بند نه ٿئي.

اسان کي ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته روحاني روح ڪيترن ئي عمرن ۾ ڊگهي عرصي کان جسم ۾ قيد آهي، ۽ اهو هڪ ڏينهن ۾ آزاد نه ٿي سگهي ٿو مختصر، وقفي وقفي سان ٿيندڙ مشقون مشق ڪندڙ کي شاندار روحاني خوشي نه ٿيون ڏئي سگهن يا اندروني عضون تي ڪنٽرول جي ضمانت نه ٿيون ڏئي سگهن. ان لاءِ ڊگهي عرصي تائين سنجيده ۽ سوچيل سمجهيل مشق جي ضرورت آهي.

جڏهن ته، انهن طريقن جو احتياط سان استعمال خالص خوشي جو احساس پيدا ڪرڻ جي قابل آهي جيترو ڪو ماڻهو هن خوشي جي ويجهو ويندو آهي، اوترو ئي وڌيڪ ان تي عمل ڪندو آهي. هي حالت ڪنهن به انسان پاران پيدا يا ايجاد نه ڪئي وئي آهي؛ اهو قدرتي طور تي موجود آهي، ۽ اسان کي صرف ان کي پاڻ اندر ظاهر ڪرڻ جي ضرورت آهي.

توهان تي سلام هجي

قوت ارادي ۽ ماحول جو اثر

مشڪلاتون ۽ تڪليفون هڪ شخص جي پنهنجي ماضي جي ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۽ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٿي ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي نڪرندا آهن ۽ ميوو ڏيندا آهن جيڪي انهن جي ڪيل خيالن ۽ ڪمن کي ظاهر ڪن ٿا.

آزمائشون ۽ مصيبتون ڪنهن شخص کي ٿوڙڻ ۽ انهن جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ نه اينديون آهن، پر انهن کي خدا جي تعريف ڪرڻ لاءِ اينديون آهن جيئن هو واقعي مستحق آهي ۽ انهن جي قانونن جو احترام ڪرڻ لاءِ جن ذريعي اهي سچي خوشي حاصل ڪري سگهن ٿا.

خدا اهڙيون سخت آزمائشون نه ٿو موڪلي چاڪاڻ ته اهي بنيادي طور تي انساني پيدا ڪيل آهن. اهو انسانيت تي منحصر

آهي ته هو پنهنجي شعور کي جهالت جي ننڊ مان جاڳائي ۽ جهالت جي اونداهي مان علم جي روشني ڏانهن اُڀري.

روحاني علم جي دائري ۽

استاد هڪ شاگرد کي چيو جيڪو روحاني رستي تي سندس رهنمائي ڳولي رهيو هو:

ماڻهن جي طرفان توهان ۽ توهان جي روحاني ڪاميابين جي سڃاڻپ جي خواهش نه ڪريو، پر صرف خدا جي ڳولا ڪريو.

جڏهن توهان محسوس ڪندا ته امن توهان جي اندر آهي، توهان کي احساس ٿيندو ته امن ۽ هم آهنگي تخليق جي سڀني سٺين شين ۾ آهي، ۽ توهان ان کي فطرت جي خوبصورتي ۾ ڏسندا، ان جي ويجهڙائي کي مخلص دوستي ۾ محسوس ڪندا، ۽ ان جي نعمتن کي عظيم خواهشن ۽ معزز مقصدن ۾ چهندا ۽ جيڪي خود غرض مقصدن کان آزاد آهن. توهان ان جي موجودگي کي خاموشي جي پردي پويان ۽ سڀني شاندار شين ۾ محسوس ڪندا.

دروازي تي زور سان دستڪ ڏيو ۽ پردو کنيو ويندو ۽ توهان سڀ کان وڏيڪ شاندار چهرو ان جي سڀني شان ۽ شوڪت ۾ ڏسندا.

جيڪڏهن توهان خدا سان پيار ڪندا آهيو، ته توهان سندس پيار محسوس ڪندا، ۽ ٻيو ڪجهه به توهان کي دوکو نه ڏئي سگهندو مادي تجربا توهان کي اپيل ڪندا آهن چاڪاڻ ته توهان روحاني خوشي جو مزو نه چکيو آهي جڏهن توهان ڪندا، توهان کي فرق معلوم ٿيندو.

چونڊ ڪرڻ لاءِ آزاد رهو ڪنهن به شيءِ کي پاڻ کي محدود نه ڪرڻ ڏيو، ۽ ڪنهن کي به توهان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا توهان جي خوشي ۾ مداخلت ڪرڻ جي اجازت نه ڏيو.

توهان جو پاڻ ڪائناتي ڪُل جو هڪ الڳ حصو آهي ۽ توهان کي اهو مڪمل ڪُل ڳولڻ گهرجي ته جيئن توهان خوشيءَ واري شعور جو تجربو ڪري سگهو ۽ الاهي محبت جي لذتن جو مزو چکي سگهو.

نفرت ۽ ناراضگي جي خانن مان پيار کي ڪڍڻ

اسين توهان کان دعا گهرون ٿا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي روحن تي پنهنجو نور چمڪاءِ.

۽ پنهنجن پيارن ۽ مدد وٺندڙن کي پنهنجي گهڻين برڪتن سان نواز.

۽ هو اسان کان جنگ، تشدد ۽ موت جي پوتن کي پري رکي.
۽ اسان کي امن کي پنهنجو مقصد بڻائڻ لاءِ متاثر ڪريو.
پيار اسان جو رزق آهي ۽
اسان جو مقصد پابندين کان آزادي آهي
* * *
جيڪڏهن ڪو ماڻهو صرف پئسا گڏ ڪرڻ ۽ جسماني خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو
هن جا حاصلات معمولي ۽ غير اهم آهن.
چاڪاڻ ته اهو ڏينهن ايندو جڏهن هو سڀ دنياوي فائدا پوئتي ڇڏي ويندو.
پر جيڪڏهن هو خدا جي ذريعي امير ٿئي ٿو
هو زمين جي سپني بادشاهن ۽ امير ماڻهن کان وڌيڪ امير هوندو.
اهي برڪت وارا خزانا انهن جي قبضي ۾ آهن جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا.
جيڪي روح جي دولت کان سواءِ ڪنهن به شيءِ سان مطمئن نه آهن
جيئن اهي پنهنجي روحاني رجحانن کي ترقي ڏيڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا
۽ انهن جي زندگي جي سرچشمي لاءِ انهن جي خواهش کي پالڻ لاءِ
۽ نفرت ۽ بغض جي ڪوتائي مان محبت جو قيامت
اهي پنهنجي شعور کي تنگ دنياوي خيالن کان مٿي ڪن ٿا
آزادي، امن، روشني ۽ خوشي جي افق ڏانهن
انهن کي پنهنجي لامحدود وسعت جو احساس آهي
اهي نوان تصور ۽ ڄاڻ حاصل ڪن ٿا
۽ جيئن اهي سٺن خيالن ۽ عملن جا ٻج پوکيندا آهن
انهن جي شعور جي جڳهن ۾
انهن جي بصيرت ڪليل آهي
۽ انهن جون سنجيدگي واريون طاقتون چالو ٿين ٿيون
فلامسن، انهن جو اصل جوهر
اهي پاڻ ۾ خدا جي بادشاهي ڳوليندا آهن
اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي هدايت ڪري ته جيئن اسين پاڻ کي تازو ڪري سگهون.

۽ اسين پنهنجي روحاني وجود کي اونداهين جي قيد خانن مان ڪڍون ٿا

آزادي، سڪون، ۽ علم جي روشنين جي جڳهن ڏانهن

تازا ميوا ۽ ڀاڄيون اهم غذائي جزا آهن

غذائيت تي هڪ ليڪچر مان

اينڪينيٽاس، ڪيليفورنيا ۾ پهچايو ويو - جون 1940

گوشت پروٽين توانائي جو واحد اهم ذريعو ناهي

ڪچي ڀاڄين ۾ ميون ۾ ملندڙ ڪجهه معدني لوڻ پڻ اهم ذريعا آهن.

جڏهن ته گوشت جو هڪ وڏو حصو توانائي جي هڪ اهم مقدار فراهم ڪري ٿو، جيڪڏهن گوشت ڊگهي عرصي تائين غذا تي حاوي رهي ٿو، ته اهو توانائي فراهم ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندو. ان کان علاوه، پروٽين جو گهڻو استعمال پروٽين جي زهريت جو سبب بڻجي سگهي ٿو، جيڪو ٿڪاوٽ ۽ بيماري جو ذريعو آهي. مختصر ۾، تمام گهڻو پروٽين تمام گهٽ جيترو نقصانڪار آهي.

جيڪڏهن توهان ٿڪاوٽ کان نجات حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته هڪ علاج مناسب غذائيت ۾ آهي. گوشت عارضي توانائي فراهم ڪري سگهي ٿو، پر اهو جسم ۾ ڪيترائي زهر داخل ڪري ٿو. وڌيڪ خام، اڻ پڪايا کاڌو کائڻ سان ٿڪاوٽ جو احساس گهٽجي ويندو ۽ توهان کي توانائي محسوس ٿيندي.

رس توانائي ۾ اهم واڌارو فراهم ڪن ٿا، پر سڄو ميوو ۽ ڀاڄيون تمام گهڻي غذائي قيمت پيش ڪن ٿيون. تنهن هوندي به، ڪجهه ماڻهو صرف هن صورت ۾ انهن کي کائڻ لاءِ وقت وقف ڪرڻ نٿا چاهين.

هاضمي جو نظام ڪيميائي مادا ڪڍي ٿو ۽ انهن کي سڄي جسم ۾ مناسب سيل قسمن ۾ ورهائي ٿو.

جسم ڪيترن ئي ڪيميائي عنصرن جو ٺهيل آهي، ۽ کاڌي کي روزاني بنيادن تي انهن عنصرن جي گهٽتائي کي پورو ڪرڻ گهرجي.

روزاني کاڌي ۾ پروٽين، وٽامن، معدنيات، ڪجهه چربی ۽ تيل، ۽ قدرتي ڪاربوهائيڊريٽ جي مناسب مقدار شامل هجڻ گهرجي، جڏهن ته ممڪن حد تائين صاف ٿيل نشاستي ۽ صاف ٿيل کنڊ کي گهٽ ۾ گهٽ استعمال ڪيو وڃي.

توانائي جو هڪ بهترين ذريعو نارنگي جي رس □ پسيل بادام جو مرڪب آهي، ڇاڪاڻ ته بادام نارنگي جي رس سان ملائي بهتر هضم ٿين ٿا.

ڪافي پاڻي پيئڻ پڻ ضروري آهي جيڪڏهن سٺي معيار جو پاڻي موجود نه آهي، ته تازو ميوي جو رس، ناريل جو پاڻي، □ تربوز بهترين سپليمينٽس □ خالص پاڻي جا جزوي متبادل آهن.

مستقبل □، ماڻهو ميون جو رس □ سبزي جو رس وڌيڪ استعمال ڪندا ڇاڪاڻ ته اهي رس صحت جي فائدن فراهم ڪن ٿا.

احساس ڪمتري □ برتري ڪمپليڪس ٻئي خراب آهن.

هڪ احساس ڪمتري هڪ برتري واري ڪمپليڪس وانگر ئي خراب آهي ڇاڪاڻ ته جيڪو ماڻهو پاڻ کي گهٽ محسوس ڪري ٿو اهو پنهنجي اندر موجود برتري کي ظاهر ڪرڻ جي قابل نه هوندو.

انسان، روحاني نوعيت جو هجڻ ڪري، هڪ مقدس چنگاري سان نوازيو ويو آهي، □ اهو غلط □ غلط آهي ته اهو سوچي ته هو گهٽ آهي يا اهو سوچي ته هو سڀني کان مٿانهون آهي □ ڪنهن اهڙي شخص وانگر ڪم ڪري جنهن جو ڪو به وقار يا اصل ناهي.

جڏهن ڪو ماڻهو غرور ڏيکاري ٿو، ته غرور جو ٿلهو پاڇو روح □ خدا جي روشني کي لڪائيندو آهي.

تنهن ڪري، ٻنهي ڳنڍن کي گڏ ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته ٻئي روحاني ترقي □ رڪاوٽون آهن.

اچو ته محسوس ڪريون ته خدا اسان سان گڏ آهي، اسان کي متاثر ڪري ٿو □ رهنمائي ڪري ٿو، □ اهو ته هو اسان جي زندگين □ سڀ کان وڏو پيار آهي.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا اهي محسوس ڪن ٿا ته اهي سڀني جا خادم آهن □ اهو نٿا سمجهن ته اهي ٻين کان بهتر آهن.

احساس ڪمتري انهن ماڻهن سان لاڳاپيل آهي جن جا خيال ڪمزور □ لاشعور ڪمزور آهن، جڏهن ته برتري ڪمپليڪس نفرت انگيز غرور □ ڪوڙي غرور مان پيدا ٿئي ٿو.

اهي ٻئي ڳنڍ روحاني واڌ ويجهه لاءِ تباهي ڪندڙ آهن □ صحيح سمجهه □ صحيح فيصلي جي بدران وهم □ سچائي جي نظراندازي تي ٻڌل آهن.

خود اعتمادي کي موروثي انساني ڪمزورين تي قابو پائي پيدا ڪرڻ گهرجي جيڪي ان جي خواهش رکن ٿا انهن کي پنهنجي زندگي □ محسوس ٿيندڙ ڪاميابين ذريعي ان جي مثاس جو تجربو ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، انهي ڪري پاڻ کي خدا جي مدد سان، احساس ڪمتري □ غرور جي پيچيدگين کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

زندگي جو راز □ ذريعو

جسم کي کاڌي کي توانائي □ تبديل ڪرڻ لاءِ ڪيترائي □ ڪلاڪ گهرجن ٿا پر ڪا به شيءِ جيڪا مرضي کي متحرڪ چالو ڪري ٿي، فوري توانائي پيدا ڪري ٿي.

قوت ارادي جسم جي سيلن □ دماغ جي توانائي جي ذخيري مان توانائي حاصل ڪري ٿي جتي کاڌي مان نڪتل توانائي ذخيرو ڪئي ويندي آهي.

مرضي ڪائناتي ذريعن کان نئين سرگرمي کي ريڙهه جي هڏي ذريعي جسم □ پڻ چڪي ٿي.

تنهن ڪري، زندگي جي طاقت جو راز انسان □ موجود توانائي کي محفوظ رکڻ □ قوت ارادي ذريعي جسم □ نئين توانائي آڻڻ □ آهي.

اهو ڪيئن ڪيو ويندو آهي؟

پهرين، ڪنهن کي رضاڪارانه □ رضاڪارانه طور تي ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن ڪجهه قابل قدر ڪرڻ آهي، ته اهو رضاڪارانه □ مرضي سان ڪرڻ گهرجي.

جڏهن توهان رضاڪارانه طور تي ڪم ڪندا آهيو، ته توهان وٽ توانائي جي مقدار وڌيڪ هوندي آهي ڇاڪاڻ ته توهان نه رڳو دماغ جي اعصابن مان توانائي ڪڍندا آهيو، پر جسم □ ڪائناتي توانائي جو هڪ وڏو وهڪرو پڻ چڪيندا آهيو.

هڪ عورت جيڪا پنهنجي عاشق لاءِ لذيذ کاڌو تيار ڪري ٿي، اها خوشي □ جوش سان ڀريل هوندي آهي، پر جيڪڏهن ڪيس سندس مرضي جي خلاف پچائڻ تي مجبور ڪيو وڃي ته هوءَ شروع کان ئي ٿڪل محسوس ڪندي آهي.

تنهن ڪري، قوت ارادي توانائي آڻيندي آهي

مختصر ڪهاڻي:

هڪ ڀيري، مان هڪ دوست سان بزرگن بابت ڳالهائي رهيو هوس منهنجو دوست هڪ دلال هو، □ هو منهنجي جوش □ شامل نه ٿيو ان جي بدران، هن چيو، "سڀئي جن کي توهان

بزرگ سڏيندا آهيو اهي اصل □ خيانت ڪندڙ آهن جيڪي خدا کي
نٿا سڃاڻن" مون هن سان بحث نه ڪيو، پر موضوع بدلائي ڇڏيو،
□ اسان بروڪريج پيشي بابت ڳالهائڻ شروع ڪيو جڏهن هن مون
کي ان بابت گهڻو ڪجهه ٻڌايو، مون نرميءَ سان چيو، "ڇا
توهان کي خبر آهي ته ڪو به قابل اعتماد بروڪر ناهي ته اهي
سڀ ڪوڙا آهن؟" هو ڪاوڙجي ويو □ ڪاوڙ □ جواب ڏنو، "□
توهان بروڪرز بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" مون جواب ڏنو، "اهو بلڪل
منهنجو مطلب هو □ توهان بزرگن بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" هو بي زبان
هو مون خاموشي □ مهرباني سان چيو، "مون کي بروڪريج
بابت ڪجهه به خبر ناهي، □ توهان بزرگن بابت ڪجهه به نٿا
ڄاڻو"

توانائي جا ملائڪ

خدا اسان کي توانائي جي ملائڪن جي طور تي پيدا ڪيو
آهي

اسان جسماني جسمن □ رکيا آهيون □

اسان پنهنجو سڄو ڌيان نازڪ جسمن تي مرڪوز ڪيو.

□ اسان ڪائناتي زندگي جي توانائي سان پريل روحاني
روح کي وساري ڇڏيو.

هاڻي اسان کي ڌيان ڏيڻ جي حقيقي ڪوشش ڪرڻ
گهرجي

مڪمل شعور جو احساس ٻيهر حاصل ڪرڻ لاءِ

ڪاميابي جي پاڙ روحاني بصيرت جي واڌ □ آهي.

جنهن جي ذريعي اسان پنهنجي غير مادي فطرت کان
واقف ٿي وڃون ٿا

□ اهو ته خدا جي تصوير اسان جي اندر رهي ٿي

روحانيت جي باغ □ پهريون گل ايمان □ اميد جو گل آهي.

پر، ميوو اصل علم آهي جيڪو خود جانچ ذريعي حاصل ڪيو
ويندو آهي.

پراميد رهو □ ڄاڻو ته زندگي جون سٺيون شيون □ نعمتون
توهان جي انتظار □ آهن.

جيستائين توهان خلوص □ لگن سان ڪم ڪندا آهيو

وڃايل الاهي ورثي کي بحال ڪرڻ لاءِ

هڪ سچو روحاني ماڻهو هڪ متوازن ماڻهو آهي.

ڪو ماڻهو جيڪو مطمئن محسوس ڪري ٿو، سٺي صحت
مان لطف اندوز ٿئي ٿو، □ وڌندڙ بصيرت رکي ٿو

هن وٽ روح جي دولت ۽ حڪمت جا خزانا آهن.

ڪيس يقين آهي ته خدائي مدد اچڻ واري آهي.

زندگي ڪيتري به سخت ڇو نه لڳي ۽ حالتون ڪيتريون به خراب ڇو نه هجن

خدا جو چهرو اسان تي فطرت جي خوبصورتي ۽ ظاهر ٿئي ٿو.

۽ سندس آواز نازڪ، سڌريل سرن ذريعي اسان سان ڳالهائي ٿو.

۽ پيار ڪندڙن جي مٺي، نرم آوازن مان

۽ فرض جي گونجندڙ آواز ذريعي

اها ترغيب جيڪا اسان کي نيڪي ۽ امن ڏانهن وٺي ٿي

خوشي ۽ علم خدا جو آواز آهن

جيڪو اسان کي مبارڪ گهر ڏانهن موٽڻ لاءِ سڏي ٿو

سڪون ۽ ذهني سڪون جو گهر

۽ سندس مٺي موجودگي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ

۽ ان جي بي مثال، اعليٰ خوبصورتي

دنيا ناقابل يقين حد تائين فريب ڏيندڙ آهي، ۽ اسان کي ان کي اهڙي طرح ڏسڻ گهرجي جيڪڏهن اسان پهريان ان جي فريب ۽ وهم تي قابو نه پائينداسين، ته پوءِ اسان ڪنهن ٻئي جي مدد نه ڪري سگهنداسين.

اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته هڪ مرڪوز ذهن جي اڪيلائي ۽ سڀني عظيم ڪاميابين جو ڪارخانو آهي ۽ هن شاندار ڪارخاني ۾، اسان کي سڀني خراب حالتن تي قابو پائڻ يا انهن سان اثرائتي نموني سان ڊيل ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي جي نمونن کي مسلسل ٺاهڻ گهرجي.

مرضي کي مسلسل تربيت ۽ استعمال ڪرڻ گهرجي

انسان وٽ هن دنياوي ڪارخاني ۾ ڪم ڪرڻ جا ڪيترائي موقعا آهن جيستائين هو پنهنجو وقت ضايع نه ڪري ۽ پنهنجيون توانائيون ضايع نه ڪري.

رات جو مان پاڻ سان گڏ رهڻ جي دنياوي مطالبن کان پاسو ڪريان ٿو.

دنيا کان پري، تمام پري

منهنجي روحاني اڪيلائي ۽ منهنجي مرضي سان اڪيلو

جتي مان پنهنجن خيالن کي ان طرف هدايت ڪريان ٿو جيڪو مان چاهيان ٿو

مون فيصلو دل جي گهراين سان ڪيو.

جڏهن مان پنهنجي مرضي کي صحتمند فائديمند سرگرمين مشغول ٿيڻ لاءِ متحرڪ ڪريان ٿو، ته اهو منهنجي لاءِ ڪاميابي پيدا ڪري ٿو. هن طريقي سان، مون پنهنجي مرضي کي ڪيترائي ڀيرا اثرائتي طريقي سان استعمال ڪيو آهي. بهرحال، اهو صرف مرضي جي مسلسل استعمال ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.

جڏهن توهان اهو چوڻ تصديق ڪرڻ جي قابل هوندا ته، "منهنجي مرضي، جيڪا الاهي مرضي سان ڀريل آهي، مون لاءِ اهو حاصل ڪندي جيڪو مان چاهيان ٿو!" توهان کي ڪهڙو شاندار احساس ٿيندو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو مطمئن ٿي وڃي ٿو پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ کان سواءِ جيڪو خدا ڪيس ڏنو آهي، هر شيءِ خدا جي مرضي تي سونپي ڇڏي ٿو، ته پوءِ ڪيس اهو نتيجو نه ملندو جيڪو هو ڳولي رهيو آهي.

الاهي طاقت توهان جي مدد ڪرڻ چاهي ٿي.

اسان کي پنهنجي ذهنن مان اهو خيال ڪڍڻ گهرجي ته خدا، پنهنجي طاقت مافوق الفطرت طاقتن سان، اسان کان پري آهي آسمانن جي ڏورانهن پهچن لڪيل آهي، اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته الاهي مرضي اسان جي انساني مرضي جي پويان آهي، پر اها زبردست طاقت، هڪ سمنڊ وانگر جيڪا پنهنجي لهرن واڌارن سان ڀريل آهي، جيستائين ذهن دل قبول ڪندڙ نه هجي ڪليل نه هجي.

دعا

اي عالمگير ماءُ

اسان جي دلين واحد شعلو ٻڻجڻ لاءِ

 اسان جي روحن جي اونداهي کي ختم ڪرڻ لاءِ

 اسان جي پيار جي ڳوڙهن توهان لاءِ

دنياوي شين لاءِ اسان جي محبت کي ڏوئي ڇڏيو.

اسان توهان سان متفق ٿيڻ تي خوش آهيون .

اسان جي غم غم کي هميشه لاءِ دور ڪر

اسان جي ننڍڙن دلين کي وڏو دل ٻڻايو

اهو توهان جي پوري موجودگي کي ترتيب ڏئي ٿو

 توهان جي الاهي فطرت جي آئيني

اچو ته پاڻ کي ڪامل پاڪ ڏسون

اسان جي پيار جا شعلا توهان لاءِ بلند ٿين
دنياوي خواهشن جي شعلن کان مٿي
لڪين لالچون توهان جي روپ ۾ پاڻ کي لڪائن ٿيون
اهو اسان کي مسلسل نڳي ٿو ۽

* **

اچو، اي پاڪ ۽ مڪمل الاهي خوشي!
اسان جي توهان جي خواهشن جي مندرن ۾ داخل ٿيو
ڌرتيءَ کي پرامن رهڻ ڏيو
اسان جي جبلن ۾، جهالت جي اونداهين راتين ۾
هو اسان جي رهنمائي ڪري ۽ اسان کي سلامتيءَ سان واپس آڻي.
پنهنجي محفوظ ۽ محفوظ پناهه گاهه ڏانهن!

ابديت کان وسوسا

خيام جو پهريون رباعي

ايڊورڊ فٽزجيرالڊ پاران ترجمو ڪيل ۽ ماسٽر پرماهانس پاران وضاحت ڪيل

مغرب ۾ عمر خيام جي شهرت فٽزجيرالڊ جي اڻويهين صديءَ جي وچ ۾ سندس ڪوٽرين جي ترجمي تي ٻڌل آهي، جيڪو انگريزي ۾ بهترين ترجمو سمجهيو ويندو آهي.

استاد پرمهانسا عمر خيام کي عظيم صوفين مان هڪ ۽ اعليٰ درجي جي خود علم جو مالڪ سمجهندو هو، ۽ اهو ته هو پنهنجي روحاني ۽ تجرباتي تجربي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ علامت نگاري استعمال ڪندو هو، ۽ اهو ته هن کي بلڪل غلط سمجهيو ويو هو، ۽ اهو ته محقق هن جي روحاني فلسفي کي سمجهڻ لاءِ ڪافي ڪوٽائي نه ڪئي جيڪا هن چوٽين ۾ جمع ڪئي هئي.

رات جي پيالي ۾ صبح لاءِ جاڳو!
اهو پٿر اڇلايو آهي جيڪو تارن کي اڏائي ٿو
۽ ڏسو! اوپر جي شڪاري پڪڙي ورتو آهي
روشنيءَ جي ڦندي ۾ سلطان جو برج

عربي ترجمو:

جاڳيو، ڇو ته صبح رات جي ٿانو ۾ پٿر اڇلائي ڇڏيو آهي.
تارن کي مڪمل طور تي منتشر ڪرڻ
۽ هتي اوپر جو شڪاري آهي
هن سلطان جي برج تي قبضو ڪيو.

روشنيءَ جي ڦندي سان
تشريح ۽ وضاحت:
معنيٰ جي وضاحت:
صبح: اهو وهمي دنياوي وجود کان جاڳڻ جو صبح آهي.
رات جو برتن: جهالت جي اونداهي جيڪا لافاني روح کي تنگ، محدود انساني شعور ۾ قيد ڪري ٿي.
پٿر: روحاني اصلاح
تارا: مادي خواهشن جي دلڪش چمڪ
اوڀر جو شڪاري: طاقتور مشرقي حڪمت جيڪا وهم جي باقيات کي تباهه ڪري ٿي
روشني جو ڦندو: برڪت واري حڪمت جي روشني، جيڪا ظالمانه اونداهي کي تباهه ڪري ٿي جيڪا روح کي قيد ۾ جڪڙي ٿي ۽ زنجيرن.
تعبير:
اندروني خاموشي سڏڪي ٿي:
"جاڳيو! جهالت جي ننڊ کي ڇڏي ڏيو، ڇاڪاڻ ته حڪمت جو صبح ٿي چڪو آهي، نامعلوم جي اونداهي برتن کي روحاني نفاست جي پٿر سان اڇلائي ڇڏيو ته جيئن ان کي ٽوڙيو وڃي ۽ بيڪار مادي خواهشن جي مدهم، چمڪندڙ تارن کي ٽڙي پکڙيو وڃي."
"مشرقي حڪمت جي روشني کي ڏسو، وهمن جو شڪاري ۽ تباهه ڪندڙ، ڇاڪاڻ ته ان روح جي بلند ٽاور کي روشني جي ڦندي سان پڪڙيو آهي، ۽ ان جي محدود مادي اونداهي کي ختم ڪري ڇڏيو آهي، ان کي مڪمل طور تي ختم ڪري ڇڏيو آهي."
" اي وهمن جي شهر جا رهواسيو، ننڊ ڇڏي ڏيو! ڇو ته اندروني حڪمت جي روحاني پيغام جي سچ جي روشني ظاهر ٿي چڪي آهي"
روحاني پاڪائي جي مضبوط پٿر کي استعمال ڪندي جهالت جي اونداهي برتن کي ٽوڙڻ ۽ ان مان عارضي مادي خوشين جي خواهش کي ڪڍڻ سکو.
" دانش جي شڪاري کان سبق وٺو، جيڪو مسلسل روشني جي خواهشمند ۽ سچ جي ڳولا ڪندڙ روحن کي ڳولي ٿو، انهن کي شاندار شان جي چمڪ سان گهيرو ڪرڻ لاءِ، دائمي آزادي جي شان سان"
ضايع ٿيل پٽ جي واپسي

هڪ ڀيري، ڪيترائي سال اڳ، مون پنهنجي هڪ شاگرد کي مخالف طرف هلندي ڏٺو.

سندس عملن جي ناگزير نتيجن کي محسوس ڪندي، مون کيس قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، هر منطقي طريقي سان، سندس عمل کي ڇڏڻ لاءِ، پر مون ڏٺو ته مان سندس مدد نه ڪري سگهيس.

چاڪاڻ ته هن برائي جي رستي تي هلڻ جو ارادو ڪيو هو

آخرڪار، مون پاڻ کي چيو:

" چاڪاڻ ته هو اهو چاهي ٿو، مان هن کي اڪيلو ڇڏي ڏيندس"

پر منهنجي محبت ۽ سندس لاءِ ڳڻتي جلدي واپس آئي، تنهن ڪري مان هڪ انجير جي وڻ هيٺان ويٺي هن جو تصور ڪرڻ لڳس.

مون جوش ۽ جذبي سان، کيس مسلسل هيٺ ڏنل دانشورانه پيغام موڪليو:

" خدا مون کي چيو آهي ته توهان کي پنهنجي مرضي تبديل ڪرڻ لاءِ چوان جيڪو توهان ڪرڻ جو ارادو ڪيو آهي"

شام جو، هڪ مضبوط وجداني احساس جيڪو مون پنهنجي جسم ۽ ذهن ۾ محسوس ڪيو، مون کي يقين ڏياريو ته هو واقعي واپس اچي رهيو آهي.

اوچتو، "پڇي ويل پٽ" ظاهر ٿيو، گهر موٽي اچڻ تي هن انهن کي ڪمان سان سلام ڪيو ۽ چيو:

" سچو ڏينهن، جتي به مان ويس ۽ جيڪو ڪجهه به ڪيو، مون تنهنجو چهرو ڏٺو. ان جو ڇا مطلب آهي؟"

مون جواب ڏنو: "خدا توهان کي منهنجي ذريعي سڏي رهيو هو، اهو سندس سڏ هو، منهنجو نه"

منهنجي خواهش خود غرضي کان متاثر نه هئي، پر مون کي نه ڇڏڻ جو عزم هو.

هي جڳهه توهان جي واپسي تائين ڪليل رهندي.

هن قسم جي ڊيزائن وڏيون تبديليون آڻي سگهي ٿي. اهو واقعي هڪ حيرت انگيز قوت آهي!

جڏهن توهان پنهنجو رستو طئي ڪيو ۽ پنهنجي رستي تي هلڻ جو فيصلو ڪيو، ته توهان کي پنهنجي مرضي کي چالو ڪرڻ گهرجي ۽ عملي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ پوءِ توهان

ڏسندا ته ڪاميابي جا سڀئي عنصر توهان وٽ ايندا جتان توهان
چاٽو ٿا ۽ جتان توهان نٿا چاٽو.
توهان جي مرضي ۽، جيڪا الاهي توانائي سان پريل آهي،
توهان جي دعائن جو جواب آهي.
جڏهن توهان ان وصيت کي استعمال ڪندا آهيو، ته توهان
اهو دري کوليندا آهيو جنهن ذريعي توهان کي پنهنجي دعا جو
جواب ملندو آهي.
اهو منهنجو پنهنجو تجربو آهي اڳ ۾ مون ڪجهه شيون
صرف پنهنجي مرضي کي جانچڻ لاءِ ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي،
پر هاڻي مان اهو نٿو ڪريان ڇاڪاڻ ته مون کي نتيجو اڳ ۾ ئي
خبر آهي: جيڪو ڪجهه مان چاهيان ٿو اهو خدا تعاليٰ جي
مهرباني سان حاصل ٿئي ٿو.
ڪتاب "انسان جو آخري مقصد" مان
اچو ته خدا کي پنهنجي روحن جو ريڊار بڻايون
الاهي روشني اسڪائوٽ آهي ۾
زندگيءَ جي اونداهين رستن تي
هو مونجهاري جي راتين ۾ رهنمائي ڪندڙ روشني آهي
جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ يقين جو سچ ۾
زميني وجود جي اونداهي جي سمنڊ ۾ رهنمائي ڪندڙ ۾
تارو
اچو ته سندس مدد گهرون ۽ سندس الهام ڳوليون
ڇاڪاڻ ته دنيا پنهنجا عروج ۽ زوال جاري رکندي.
ان جا واقعا تيز لهرن وانگر انتشار وارا آهن
اسان ڪٿان هدايت حاصل ڪنداسين؟
اهو اسان جي چست، جانبدار عادتن ۾ ناهي.
نه ئي اسان جي ماحول جي اثرن جي تابع ۾
نه ئي اسان جي ملڪن مان ۽ نه ئي اسان جي دنيا مان
بلڪه، اهو رهنمائي ڪندڙ سچائي جو آواز آهي
روح جي گهراين مان نڪرندڙ
هر لمحي مان صرف خدا کي سوچيان ٿو
مون پنهنجو روح هن جي حوالي ڪري ڇڏيو.
مون پنهنجي دل هن کي سونپي ڇڏي
مون پنهنجي محبت ۽ خواهش هن ڏانهن اشارو ڪئي.
اسان کي خدا کان وڌيڪ ڪنهن تي به اعتبار نه ڪرڻ
گهرجي

اسان کي انهن تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي جيڪي سندس روشني ظاهر ڪندا
اها روشني منهنجي رهنمائي آهي.
اها منهنجي حڪمت منهنجو پيار آهي.
ناقابل تسخير قوت
اهو سچ جيڪو پار نٿو ڪري سگهجي
هاڻي هميشه لاءِ
اهڙا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي سوچ ايترا انتها پسند آهن جو اهي سمجهن ٿا ته زندگي ڪامياب ٿيڻ لاءِ انهن کي هڪ مشين وانگر ڪم ڪرڻو پوندو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي.
ٻئي طرف، اهڙا ماڻهو آهن جيڪي انهن کان گهٽ انتها پسند نه آهن، چاڪاڻ ته هڪ ڀيرو اهي روحاني معاملن دلچسپي وٺندا آهن ته اهي هر شيءِ جي خواهش وڃائي ڇڏيندا آهن، اهو هڪ غلط موقف آهي.
مثال طور، اهي يقين رکن ٿا ته ڪجهه به ڪرڻ جي ضرورت ناهي جنهن لاءِ شديد توجهه جسماني ڪوشش جي ضرورت هجي، اهي زاهد سڀني مادي شين کي ڇڏي ڏيڻ جي صلاح ڏين ٿا پر هي رويو ذهني جمود کي لڪائيندو آهي.
ڪوڙي روحانيت جي چادر هيٺ
مون ڏٺو آهي ته عظيم استاد دنيا تمام گهٽي دلچسپي رکن ٿا پر ان سان ڪنهن به قسم جي وابستگي کان سواءِ جڏهن منهنجي استاد کي ڪا خوبصورت شيءِ ڏني ويندي هئي، ته هو ان جو خيال رکندو هو ان جي حفاظت ڪندو هو، پر جيڪڏهن اهو ٽٽندو هو يا خراب ٿي ويندو هو، ته هو کلندو هو چوندو هو، "ان منهنجي دلچسپي ختم ٿي وئي ڇاڪاڻ ته ان منهنجو تمام گهڻو ڌيان ڇڪايو" هو لاتعلق هو ڇاڪاڻ ته هو لاتعلق هو.
مون کي به ائين ئي محسوس ٿئي ٿو جيئن مان خدا جي ڏنل شين جي تعريف ڪريان ٿو، پر جيڪڏهن مان ان کي وڃايان ته مان ان کي نه وڃايان ٿو.
هڪ ڀيري، ڪنهن مون کي ٽوپي سان گڏ هڪ خوبصورت ڪوٽ ڏنو، اهو هڪ مهانگو سيٽ هو، مان خوشيءَ سان ان جي سنڀال ڪريان ٿي ان کي ڦاٽڻ گندگي کان بچائيان ٿي جيستائين مان ان کان تنگ نه ٿيس چيو: "او خدا، مون کي هن تڪليف جي ضرورت ناهي!"

هڪ ڏينهن، مان لاس اينجلس جي هڪ هال □ ليڪچر ڏيڻ لاءِ ويس، □ جيئن ئي مان پهتس □ پنهنجو ڪوٽ لاهڻ شروع ڪيو، مون الاهي آواز ٻڌو ته، "ڪوٽ جي ڪيسي □ موجود سڀ شيون پاڻ سان گڏ کڻي وڃ" تنهنڪري مون ائين ڪيو.

ليڪچر کان پوءِ، مان ڪوٽ اسٽوريج روم □ موٽي آيس □ ڏٺم ته ڪوٽ - خدا توهان جي حفاظت ڪري - غائب ٿي چڪو هو.

مون کي ان بابت تمام گھڻو ڏک ٿيو، تنهنڪري ڪنهن چيو، "پريشان نه ٿيو، اسين توهان کي ٻيو ڪوٽ خريد ڪنداسين" مون چيو، "مان ناراض نه آهيان ڇو ته مون ڪوٽ وڃائي ڇڏيو، پر ان ڪري جو جنهن ماڻهو ڪوٽ ورتو ان اهو ٽوپي به نه ورتو جيڪو ڪوٽ سان مڪمل طور تي ملندو آهي"

اسان کي پنهنجن جذبات کي پاڻ تي ضابطو ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. هڪ ماڻهو ڪيئن خوش ٿي سگهي ٿو جيڪڏهن ان کي صرف پنهنجن ڪپڙن □ ٻين شين جي پرواهه هجي؟

ان جو مطلب اهو ناهي ته صاف □ سترا ڪپڙا نه پائڻ يا گهر کي صاف □ صاف نه ڪرڻ، پر ان جو مطلب اهو ناهي ته انهن معاملن سان تمام گهڻو ڳنڍيل يا جنون نه هجي.

هڪ ڀيري مون کي هڪ ڊنر پارٽي □ دعوت ڏني وئي □ سڀ ڪجهه تمام شاندار □ سٺي ترتيب سان ترتيب ڏنل هو، مون ڊنر مان ڀرپور لطف اندوز ٿيو، پر اسان جا ميزبان انتهائي پريشان هئا، ڊڄندا هئا ته شايد سڀ ڪجهه رٿابندي مطابق نه ٿئي، □ نتيجي طور، انهن پنهنجي پريشاني سان ماحول کي خراب ڪري ڇڏيو.

جيڪي حد کان وڌيڪ حساس هوندا آهن اهي اڪثر ٻين جي پريشاني □ تڪليف محسوس ڪندا آهن خوف □ خدشو ڇو؟ اسان کي پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پوءِ آرام ڪرڻ گهرجي □ ٻين کي آرام ڪرڻ گهرجي اسان کي شين کي مجبور ڪرڻ کان سواءِ انهن جي قدرتي رستي تي هلڻ جي اجازت ڏيڻ گهرجي، □ پوءِ اسان جي چوڌاري موجود ماڻهو به امن ڳوليندا.

پارمينيڊين فصل

انساني مرضي جي پويان الاهي مرضي □ ڪائناتي توانائي جي لامحدود وهڪري جو مقصد لڪيل آهي.

اهو هر شيءِ کي ڏيکارڻ لاءِ آهي جيڪا زندگي □ سٺي □
فائديمند آهي.
انهيءَ ڪري، جيڪو به اعليٰ ارادي سان ثابت قدم □
مستقل رهي ٿو، ان کي خدا جي مدد سان ڪاميابي ملندي.
قوت ارادي هڪ خاص مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ هدايت ڪيل
توانائي □ خواهش آهي.
قوت ارادي کان سواءِ ڪجهه به نٿو ڪري سگهجي؛ حقيقت
□، روزاني زندگيءَ □ هڪ سادي حرڪت به قوت ارادي کان
سواءِ پيدا نٿي ٿي سگهي.
گهڻا ماڻهو غير ضروري ڪم ڪندا آهن □ پنهنجيون
ڪوششون تعميري انداز □ مرڪوز نه ڪندا آهن.
خواهش مرضي کان مختلف آهي، جيتوڻيڪ خواهش مرضي
لاءِ هڪ اتپريرڪ طور ڪم ڪري سگهي ٿي.
قوت ارادي کي ترقي ڪرڻ □، سڀ کان پهريان □ سڀ کان
اهم ڳالهه اها آهي ته هڪ عزم □ سمجهه، فهم □ دانائي
استعمال ڪري.
ان کان پوءِ تربيت □ شعوري طور تي گهربل مقصد حاصل
ڪرڻ لاءِ مرضي جو استعمال ڪيو ويندو آهي.
مقصد حاصل ٿيڻ تائين سفر □ ڪوشش جاري رهڻ
گهرجي.
جڏهن ڪو ماڻهو هڪ عظيم مقصد حاصل ڪرڻ جو عزم
ڪري ٿو، ته ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ نامناسب ٿي ويندو آهي.
يا هو خراب حالتن □ ڏئي سگهي ٿو
جڏهن شعور اعليٰ ارادي □ سوچ سان هم آهنگ هوندو آهي
□ ارادو بنا ڪنهن رڪاوٽ جي ڪنهن خاص خيال تي مرڪوز
هوندو آهي، ته ارادو لامحدود □ اڻ کٽ ڪائناتي سرگرمي سان
سير ٿي ويندو آهي.
جهالت □ خواهشن جي حڪمراني □ انساني مرضي پنهنجي
مالڪ تي ڏک □ مصيبت آڻيندي آهي.
سچي خوشي جو مزو چکڻ لاءِ، سٺين خواهشن کي خراب
خواهشن تي غالب اچڻ گهرجي، □ مرضي کي سچائي جي
سرچشمي □ وجود □ موجود سڀني چڱائي جي اصليت ڏانهن
صحيح رخ □ هدايت ڪرڻ گهرجي.
چو ڪو ماڻهو ڪوڙي شاهدي ڏيڻ کان پاسو ڪري؟ چاڪاڻ
ته ڪوڙ منافقت □ فريب کي فروغ ڏئي ٿو.

خدا جي نظر ۾ خيانت سڀ کان وڏن گناهن مان هڪ آهي، ذاتي فائدي لاءِ يا بدلي جي خواهش ۾ ڪنهن تي ڪوڙو الزام لڳائڻ ڪوڙ جي هڪ صورت آهي. جيڪڏهن هر ڪو هن عمل تي عمل ڪري ته ماڻهن ۾ انتشار ۽ انتشار غالب اچي ويندو.

ٻئي شخص جي خلاف ڪوڙي شاهدي ٻڌڻ ڪوڙي شاهد جي توثيق ۽ سندس شرمناڪ رويي ۾ حصو وٺڻ آهي، ۽ اهو ٻڌڻ ۽ توثيق ناگزير طور تي هڪ اندروني جذباتي تڪرار ۾ تبديل ٿي ويندي جيڪا روح جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندي ۽ زندگي جي سڪون کي خراب ڪندي.

جيتوڻيڪ جيڪڏهن اهو عارضي طور تي جائز آهي، ته به عمل آخرڪار سخت ردعمل ڏيندو ۽ پريشاني ۽ نفسياتي درد پيدا ڪندو جيڪو شعور کي پريشان ڪندو ۽ ضمير کي ڏک هيٺ ڇڏيندو.

حسد جا نقصانڪار ۽ خوفناڪ نتيجا پڻ آهن، چاڪاڻ ته اهو حسد ڪندڙ شخص کي ذاتي تڪليف پهچائيندو آهي چاڪاڻ ته هڪ شخص جيڪي خيال ۽ جذبات جاري ڪري ٿو اهي ان ڏانهن واپس ايندا.

جيڪو پيار ۽ پرهيزگاري ڏيندو آهي، ان کي موٽ ۾ پيار ۽ پرهيزگاري ملندي، جڏهن ته جيڪو لالچ، خود غرضي ۽ حسد جا خيال موڪليندو آهي، اهو انهن شين کي پاڻ تي برابر آڻيندو.

ماڻهو چوري ڇو نه ڪري؟

جيڪڏهن سڀ ماڻهو چوري، ڦرلٽ ۽ زبردستي ڪري زندگي گذارين ته دنيا ڪيئن هوندي؟ ان صورت ۾، سڀ کان وڏيڪ خوفناڪ ۽ ظالمانه ڏوهه ڪيا ويندا ملڪيت جي حفاظت ۽ چوري ٿيل سامان واپس حاصل ڪرڻ لاءِ سخت ويڙهه ٿيندي.

چوري هڪ اهڙو عمل آهي جيڪو سماجي ريتن رسمن جي خلاف آهي ۽ ٻين کي انهن جي حقن کان محروم ڪري ٿو، ۽ تنهن ڪري اهو وجود جي قانونن جي خلاف آهي، ۽ سماجن وٽ مجرمن سان معاملو ڪرڻ لاءِ مناسب سهولتون ۽ اثرائتي طريقا نه آهن.

جڏهن چور قيد ڪيا ويندا آهن، ته انهن جون پراڻيون عادتون وڌيڪ پختيون ٿي سگهن ٿيون، ۽ اهي ٻين ڏوهارين سان گڏ رهڻ دوران نيون خراب عادتون به حاصل ڪري سگهن ٿا. جيڪڏهن ائين ٿئي ٿو، ته انهن جي آزاد ٿيڻ تي جيل ۾ داخل ٿيڻ کان اڳ جي ڀيٽ ۾ تمام گهڻي خراب حالت هوندي.

اسين توکان دعا ٿا گهرون، اي منهنجا مالڪ، اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسين برائي نه ٻڌون، برائي نه ڏسون، برائي نه ڳالهايون، يا برائي نه ساهه کڻون.

اسين نه برائي کي هٿ لايون ٿا، نه برائي محسوس ڪريون ٿا، نه برائي سوچيون ٿا، نه ئي برائي جا خواب ڏسون ٿا.

اهي قوتون جيڪي اسان هر روز استعمال ڪندا آهيون:

اسان جا حسي تصور

- اسان جا احساس

- اسان جي ذهانت

اهو سڀ ڪجهه خدا کان قرض ورتو ويو آهي، اسان ان کان سواءِ هڪ سيڪنڊ به نٿا رهي سگهون.

جڏهن ته، جڏهن اسين سندس نعمتن کي استعمال ڪريون ٿا، اسين سندس باري ائين نه ٿا سوچيو جيئن اسان کي گهرجي، نه ئي اسين ڪيس اهو ڌيان ڏيون ٿا جيڪو هو مستحق آهي.

بلڪه، اسين مادي دنيا سان مڪمل طور تي مطابقت مڪمل تعلق ، جنسي خوشين دنياوي خواهشن جي پيروي ڪندا آهيون.

هي اسان جي سڀني ڏکن تڪليفن جو اصل سبب آهي.

خدا اسان کي پنهنجي صورت پيدا ڪيو آهي، تنهن ڪري اسان سچي خوشي جو ذائقو نٿا چاٺي سگهون جيستائين اسان پنهنجي اندر سندس موجودگي کي نه ڳوليون پنهنجي روحن سندس نعمت جو امرت نه چکيون.

 نه ئي اسان کي اها برڪت واري طاقت حاصل ٿي سگهي ٿي جيڪا مرضي سان حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري آهي، جيڪا اسان کي روزانو گهرجي.

جيستائين اسان اهو محسوس نه ڪريون ته خدا ان طاقت جو سرچشمو آهي، اسان کي هن تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي هن ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي.

دل سان شڪرگذار آهيان انهن سڀني نعمتن لاءِ جيڪي هو اسان تي مسلسل وهڪري برسات ڪري ٿو

جيڪڏهن توهان شڪرگذار ٿيندا ته مان ضرور توهان کي وڌائيندس [احسان]

جڏهن اسان جون دليون سڀ کان وڏيڪ سخي ڏيندڙ جي شڪرگذاري سان ڀريل هونديون آهن، ته اهي سندس شاندار

موجودگيءَ لاءِ مقدس مندر بڻجي ويندا آهن، ۽ اها سڀ کان وڏي ڪاميابي آهي جيڪا ڪو به حاصل ڪري سگهي ٿو، ڇاڪاڻ ته زندگيءَ جو مقصد انسان لاءِ پنهنجي خالق سان هم آهنگي ۾ رهڻ، سندس ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ آهي.

پهرين خدا جي بادشاهت ۽ سندس صداقت جي ڳولا } ڪريو، ۽ اهي سڀ شيون توهان کي شامل ڪيون ويندون{

خدا کي مسلسل ياد ڪرڻ ۽ ان بابت مهرباني سان سوچڻ سان، اسان کي احساس ٿيندو ته هو اسان جو پيارو آهي، اسين سندس چونڊيل آهيون، ۽ اسان کي سندس فضل ۾ حصو آهي.

خوشي، پيار، روشني ۽ نيڪي جي بادشاهت

جڏهن اسين خدا جي بيشمار نعمتن تي غور ڪريون ٿا، جن مان سڀ کان وڏي ڳالهه اها آهي ته چونڊ جي آزادي کي استعمال ڪندي صحيح رستي تي هلڻ جو امڪان جيڪو اعليٰ مقصدن سان مطابقت پيدا ڪري ٿو ۽ روحاني خوشي حاصل ڪري ٿو، ته هر ڏينهن نئين اندروني خوشي سان پرجي ويندو آهي، ۽ اسان پنهنجي زندگين ۾ وهندڙ هڪ برڪت وارو وهڪرو محسوس ڪندا آهيون، تنهن ڪري شڪرگذاري اسان جي دلين کي پري ٿي، ۽ زندگي ۾ ذائقو ۽ معنيٰ اچي ٿي.

جيڪو شخص، غور فڪر ذريعي، خدائي قانون کي ڏسي سگهي ٿو جيڪو پراسرار طريقي سان ڪم ڪري ٿو، اهو ڪڏهن به ان جي اڳيان تعريف، شڪرگذاري ۽ عاجزي ڪرڻ کان نه ٿو روڪي، جنهن لاءِ سڀ پيار، تعريف ۽ شڪرگذاري واجب آهي.

اچو ته خدا کي ياد ڪريون، جيڪو وجود ۾ سڀني چڱاين جو سرچشمو آهي، ۽ اچو ته پنهنجي ياد کي پنهنجي دلين جي گهراين مان نڪرندڙ سچي محبت سان ملائي ڇڏيون.

خدا ڄاڻهن، جنهن مان زندگي وهندي آهي، پيار چمڪندو آهي، ۽ برڪتون مسلسل وسنديون آهن.

اچو ته انهن سڀني کي ياد ڪريون جن انسانيت لاءِ شمع روشن ڪئي، يا دنيا جي مٽيءَ ۾ سٺا ٻج پوکيا، يا روشن خيال پکيڙيا، يا نيڪ ڪمن ۽ نيڪ اخلاق جي حوصلا افزائي ڪئي.

اچو ته پنهنجيون دليون پيار لاءِ کوليون، پنهنجي ذهنن کي روشن خيال الهام لاءِ قبول ڪريون، ۽ خدا کان مدد ۽ رهنمائي گهرون.

اسان جيڪو سوچيندا آهيون ۽ ڪندا آهيون ان ۾

خوف دل کي زهر ڏئي ٿو

انساني ذهن توانائي يا اهم سرگرمين جو هڪ وسيع ذخيرو آهي.

هي سرگرمي مسلسل عضلاتي حرڪتن، دل، ڦڦڙن ۽ ڊائيفرام جي ڪم ڪرڻ، سيلولر ميٽابولزم، رت جي ڪيميائي رد عملن، ۽ موثر حسي عضون (اعصاب) جي ڪم ڪرڻ ۾ استعمال ٿيندي آهي.

ان ڪان علاوه، اهم توانائي جو هڪ وڏو مقدار سوچڻ، جذبات ۽ مرضي تي خرچ ڪيو ويندو آهي.

خوف اهم سرگرمي کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ فعال ارادي جي سخت ترين دشمنن مان هڪ آهي.

خوف زندگيءَ جي سرگرمي کي دٻائي ٿو ۽ روڪي ٿو جيڪو عام طور تي اعصابن ڏانهن باقاعدي طور تي وهندو آهي، جنهن ڪري اهي ائين لڳن ٿا ڄڻ اهي مفلوج ٿي ويا آهن، ۽ جسم سست ٿي ويندو آهي ۽ ان جي زندگي خاص طور تي ۽ خاص طور تي گهٽجي ويندي آهي (خوف هڪ اعصاب بلاڪر آهي!)

خوف خوف جي سبب کي ختم ڪرڻ ۾ مدد نٿو ڪري اهو ارادي کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ دماغ کي جسم جي عضون ڏانهن رڪاوٽ سگنل موڪلڻ لاءِ آماده ڪري ٿو خوف دل کي زهر ڏئي ٿو، هاضمي کي خراب ڪري ٿو، ۽ ڪيترين ئي جسماني بيماريون پيدا ڪري ٿو.

جڏهن شعور خدا تي مرڪوز رهندو، ته توهان ڪنهن به شيءِ ڪان نه ڊڄندا ۽ هر رڪاوٽ ۽ رڪاوٽ کي پار ڪرڻ جي قابل هوندا.

همت ۽ ايمان سان "خواهش" هڪ خواهش آهي جنهن ۾ توانائي جي کوٽ آهي، جڏهن ته "ارادو" ڪجهه ڪرڻ جو عزم آهي: هڪ خواهش يا خواهش کي پورو ڪرڻ لاءِ پر "مرضي" جو اظهار هن طرح ڪري سگهجي ٿو: "مان بي صبري سان ڪم ڪريان ٿو جيستائين مان اهو حاصل نه ڪريان جيڪو مان چاهيان ٿو".

جڏهن توهان پنهنجي ارادي جي طاقت کي تربيت ڏيو ٿا، ته توهان اهم سرگرمين جي قوتن کي آزاد ۽ هدايت ڪري سگهو ٿا، بجاءِ ان جي ته ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪريو بغير ان کي حاصل ڪرڻ جي جيڪو ضروري آهي.

اسان کي اميد نه ڇڏڻ گهرجي، پر ان کي سمجهڻ گهرجي ته خدا اسان کي پنهنجين حالتن کي بهتر بڻائڻ، پنهنجن خيالن کي بلند ڪرڻ، ۽ زندگي ۾ پاڻ لاءِ ۽ ٻين لاءِ نوان ۽ ڪارآمد شيون پيدا ڪرڻ جا موقعا ڏئي ٿو.

جيڪڏهن اسان پنهنجي طرز زندگي سان خوش نه آهيون، ته اسان کي نوان طريقا ۽ طريقا ڳولڻ گهرجن جيڪي اسان کي اطمينان ۽ نفسياتي آرام فراهم ڪن.

اسان کي ڪجهه اهڙو ڪرڻ بابت سوچڻ گهرجي جيڪو اسان جي حالتن کي بهتر بڻائي ۽ اسان جي زندگين کي بامعني ۽ قابل قدر بڻائي، ۽ پوءِ ان کي عمل ۾ آڻيون.

۽ جنهن شيءِ جي فوري ضرورت آهي اها آهي شعور ۾ تبديلي يا ان جي رستي ۾ تبديلي.

اسان کي اهو عزم ڪرڻ گهرجي ته اسان مسئلن کي پاڻ تي اثر انداز ٿيڻ ۽ توازن خراب ڪرڻ جي اجازت نه ڏينداسين، ۽ اسان پريشان ٿيندڙ شين کي پنهنجي زندگين کي خراب ڪرڻ، پنهنجي جذبات تي قبضو ڪرڻ ۽ پنهنجي ماحول کي خراب ڪرڻ نه ڏينداسين.

۽ اهو ته اسين نقصانڪار عادتن ۽ نقصانڪار خصلتن جو شڪار نه ٿينداسين، ۽ اهو ته اسين آسمان ۾ پکين وانگر آزاد ۽ بي قابو هونداسين.

ماڻهن کي جامد ۽ غير تبديل ٿيندڙ رهڻ جي ڪا ضرورت ناهي. روح جي جوهر تان وهم جا پردا هٽائڻ گهرجن ته جيئن اهو پنهنجي پاڪيزگي ۽ طاقت سان چمڪي، ان عظيم شان کي ظاهر ڪري جيڪا خدا انسان ذات کي عطا ڪئي آهي.

خدا نيڪ ڪوشش، جائز خواهشن، ۽ ڪاميابي جي عزم تي برڪت ڏئي.

۽ اسان جي زندگين جي پويان اعليٰ روح جي طاقت آهي، اسان جي مرضي جي پويان الاهي مرضي جو ڪائناتي سمنڊ آهي.

اسين انهيءَ لامحدود سمنڊ جو هڪ لازمي حصو آهيون جڏهن اسين ان تائين پهچون ٿا ۽ ان ۾ ترون ٿا، ته اسان جو شعور وسيع ٿئي ٿو ۽ اسان پنهنجي وسعت محسوس ڪريون ٿا.

ان بابت سوچڻ اسان کي ان جي ويجهو آڻيندو آهي، ۽ ان تي غور ڪرڻ اسان کي ان ڏانهن وٺي ويندو آهي.

ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي مسلسل ڪوشش اسان کي علم، عزم ۽ توانائي فراهم ڪري ٿي.

شعور جي روزاني تياري الاهي محبت ۽ آسماني نعمتون آڻيندي آهي.

اهو اسان ڏانهن بغير ڪنهن رڪاوٽ جي وهندو آهي ۽ اسان کي سمنڊ جي خزانن جو هڪ سخي حصو ڏئي ٿو.

هر انسان جي اندر هڪ الاهي شعور لڪيل آهي، هڪ شعور جيڪو پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي موقعي جي انتظار ۾ آهي.

انا جي تنگ ۽ محدود خاني مان نڪرڻ لاءِ ۽

جيئن ڪو ماڻهو هڪ پريشان ڪندڙ خوفناڪ خواب مان جاڳندو آهي ته اهو محسوس ڪندو آهي ته هن جيڪو ڏٺو اهو صرف هڪ خواب هو، تيئن ئي الاهي شعور به هڪ شخص کي ننڊ ۾ مونجهاري جي خوفناڪ خواب مان جاڳڻ جي ترغيب ڏئي ٿو ته هو زندگي جي معنيٰ ۽ مقصد جي هڪ نئين شعور ۽ صحيح سمجهه حاصل ڪري.

جيڪڏهن اسان روحاني جاڳرتا جي صبح جو تجربو ڪرڻ چاهيون ٿا ۽ يقين جي روشنين کي ڏسڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي اندروني آواز کي ٻڌڻ گهرجي.

اسان ان جي ترغيب جو جواب ڏيون ٿا اسان کي رستي تان وهم جا پٿر ۽ جهالت جا پٿر هٽائڻ گهرجن جيڪي روح جي ترقي کي روڪين ٿا ۽ ان جي حرڪت کي روڪين ٿا.

اچو ته بي حسي جي ننڊ مان جاڳڻ جي دروازي تي آرزو ۽ جي هٿ سان دستڪ ڏيون، ته جيئن اسان خوشي جي هوائن ۾ ساهه کڻي سگهون ۽ پنهنجي هر سوچ ۽ پنهنجي هر احساس ۾ آسماني بجلي آڻي سگهون.

اسان جو هر ڪم ۽

اسين الله تعاليٰ کان دعا ٿا ڪريون ته اسان جي شعور ۽ شعور جون دريون کولي، اسان کي حڪمت جي روشني سان پري، اسان کي پنهنجي پيار سان گهيرو ڪري، ۽ اسان کي پنهنجي دائمي رحم سان گهيرو ڪري.

جيڪي ماڻهو مون وٽ آيا، انهن ۾ اهڙا ماڻهو به هئا جن کي مون شروع کان ئي صاف صاف ٻڌايو ته انهن جا مقصد صحيح نه هئا، ۽ مون انهن کي اهي مقصد تبديل ڪرڻ لاءِ چيو.

انهن مان ڪجهه کي منهنجي ڳالهه پسند نه آئي، پر ٻين جواب ڏنو ۽ بهتري لاءِ تبديل ٿي ويا.

منافقت سني نتيجي ڏانهن نه ٿي وني، ۽ عقلمندن مان سڀ کان وڌو ماٺهو به اهو لکائي نٿو سگهي جيکو سندس اکيون ظاهر کن ٿيون.

هک شخص جي سچي تاريخ انهن جي اکين ۽ لکيل آهي.

جيکڏهن توهان کنهن جي اصل فطرت کي ڄاڻڻ چاهيو ٿا، ته خدا کان دعا گهرو ته هو ان شخص جو اصل کردار توهان تي ظاهر کري.

چاکاڻ ته توهان نڳي نه ٿا چاهيو، توهان پنهنجي دل ۾ ان جي حقيقي فطرت محسوس کندا ۽ توهان جو وجدان غلط نه هوندو.

جڏهن اسان پنهنجي ساٿي سان ڳالهايون ٿا، اسان کي سڌو سنئون سندس اکين ۾ ڏسڻ گهرجي ۽ اعتماد، يقين ۽ سچائي سان ڳالهائڻ گهرجي.

جڏهن اسان کنهن سان هٿ ملائيون ٿا، ته اسان کي پنهنجي پيار ۽ خلوص جي مقناطيسيت انهن تائين پهچائڻ گهرجي، ۽ انهن جي مدد کرڻ جي کوشش کرڻ گهرجي جيترو ٿي سگهي.

علم جي ڳولا کندڙ کي مثبت هجڻ گهرجي ۽ پنهنجي روحاني مقناطيسيت کي ترقي ڏيڻ تي کم کرڻ گهرجي؛ پوءِ خدا کيس ٻين جي مدد کرڻ ۽ انهن تائين برکت واري لهرون منتقل کرڻ جي طاقت ڏيندو.

مان شايد پري پري تائين سيارن ۽ تارن کان به اڳتي سفر کريان، پر مان هميشه تنهنجو رهندس توهان جا پوئلڳ شايد اچن ۽ وڃن، پر مان توهان سان گڏ رهندس ۽ هميشه لاءِ تنهنجو رهندس مان شايد بيشمار اوتارن جي لهرن ۾ ڦاسي پوان ۽ اکيلو ۽ اکيلو محسوس کريان، پر مان هميشه تنهنجو رهندس.

دنيا، جيکا توهان جي راندين ۾ مصروف آهي، شايد توهان کي وساري ڇڏي، پر مان توهان کي هميشه ياد رکندس شايد منهنجو آواز گهٽجي وڃي ۽ مان ناکام ٿي وڃان.

پر مان پنهنجي روح جي لفظن ۾ چوندس: "مان هميشه تنهنجو رهندس"

آزمائشون، بيماريون ۽ موت شايد مون کي ٽکرا ٽکرا کري ڇڏين ۽ منهنجي جسم کي ساڙي ڇڏين، پر جيستائين منهنجي ياد ۾ اميد جي چمک رهي ٿي

منهنجي مرندڙ اڪين ۾ ڏسو ڇو ته انهن ذريعي مان توهان کي ٻڌائيندس: "مان توهان کي هميشه لاءِ پيار ڪندس ۽ مان هميشه توهان سان وفادار رهندس!"

مان توهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته مون کي پنهنجن سڀني سوالن جا جواب ماڻهن کان نه، پر خدا کان مليا آهن، جيڪو سڀني سخاوت جو ذريعو آهي.

۽ ڪائنات ۾ سڀني علمن جو سرچشمو ۾

هو زندگي ۾ منهنجو واحد الهام آهي، ۽ جڏهن مان ڳالهائيندو آهيان، مان ڪيس چوان ٿو ته هو منهنجي لفظن کي پنهنجي طاقت، پنهنجي سچائي، پنهنجي پيار ۽ پنهنجي روشني سان چارج ڪري. مون کي خوشي جون لهرون مون کي گهيري رهيون آهن چاڪاڻ ته سندس سڀ کان وڏو پيار روح ۾ گرم ڏينهن ۾ نرم هوائن وانگر وهندو آهي، ۽ ان جو وهڻ ڏينهن ۽ رات، هفتي کان پوءِ هفتي، سال کان پوءِ سال طاقتور طور تي جاري رهندو آهي، تنهنڪري توهان کي خبر ناهي ته آخر ڪٿي آهي.

انسان سمجهن ٿا ته انهن کي انساني ذريعن کان پيار ۾ دولت جي ضرورت آهي، پر هر پيار ۾ هر دولت جي پويان الاهي محبت جيڪا تبديل نه ٿيندي آهي ۾ روحاني دولت جيڪا دنياوي دولت سان ماپي نه ٿي سگهي. جيڪو به اهو محسوس ڪري ٿو ته خدا سڀني پيار، نعمت ۾ فضل جو سرچشمو آهي، اهو ان کي ڳوليندو ۾ ان سان انتهائي خوش ٿيندو.

ماسٽر پرمهانسا يوگانند جون وڏيڪ تعليمات ۾ عڪس
اخلاص روحاني رستي تي بنياد آهي
بلڪه، اهو اهو ستون آهي جنهن تي روح جو پنهنجي خالق سان تعلق قائم آهي.
ان جو مطلب آهي مڪمل اعتماد سان خدا ڏانهن رجوع ڪرڻ.
اسين هن سان صاف ۾ ويجهڙائي سان ڳالهايون ٿا
سادي ٻولي ۾، دل جي ٻولي
اسين ڪيس مدد ڪرڻ لاءِ عرض ڪريون ٿا.
ته جيئن اسين سندس طرف ڪوشش ڪريون ۾ مٿس ڀروسو ڪريون
اسان جي دلين کي آرام ڏيڻ لاءِ
۾ اهو اسان کي پريشاني ۾ پريشاني کان آزاد ڪري ٿو
۾ هر شيءِ کان جيڪا اسان جي رستي ۾ اچي سگهي ٿي

هو اسان کي اسان جي روحاني مقصد کان پري ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.
آخرڪار
اسان جي سپني تجربن ۽ تجربن جو هڪ مقصد آهي.
اهو اسان کي پنهنجي بهترين ڪوشش ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو.
اسين معاملو خدا جي حوالي ڪريون ٿا
۽ ڪيترو خوش نصيب آهي اهو جنهن وٽ هي سمجهه آهي
ان کان سواءِ اسين تڪرار ۽ جهڳڙي ۾ رهون ٿا.
سبب ڄاڻڻ کان سواءِ
پر روحاني رستي تي
اسان ڄاڻون ٿا ته اسان جن مشڪلاتن کي منهن ڏيون ٿا
ان جو مقصد اسان کي خدا جي اڳيان عاجز ڪرڻ آهي.
اسين پنهنجا خيال ۽ احساس خالي ڪريون ٿا
ڪوڙي غرور ۽ وهمي عظمت کان
ته جيئن خدا اسان کي پنهنجي روشني، حڪمت ۽ پيار سان پري.
خدا جي آڏو انهيءَ خود سپردگيءَ ۾
مٿو تعلق ان ۾ آهي
اچو ته ياد رکون ته جيستائين "پاڻ" جو احساس غالب آهي
خدا کان پاڻ کي پري ڪرڻ جو رجحان آهي
يقين ڪرڻ ته اسان وٽ ڪافي طاقت ۽ دانائي آهي
ته جيئن اسين بنا ڪنهن سهاري جي پنهنجن پيرن تي بيهي سگهون
اسان پنهنجا مسئلا پاڻ حل ڪريون ٿا
اسان کي ڊپ آهي ته جيڪڏهن اسان خدا جي مرضي جي تابع ٿي ويندا سين
ته اسان ان سان خوش نه هونداسين جيڪو خدا اسان کي موڪليندو
هي خدا تي ايمان جي گهٽتائي جو ثبوت آهيـ
پر جلدي يا دير سان
اسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻو پوندو
هر ماڻهو پنهنجي زندگيءَ ۾ هي سچ ڳوليندو.
جيستائين هو اڳ ۾ ئي ان کي دريافت نه ڪري چڪو هجي
هي ڪو مايوس ڪندڙ يا منفي خيال ناهي.
وجود ۾ سڀ کان مٿي خوشي آهي
اهو احساس ته اسين سندس موجودگيءَ ۾ آهيون
زندگي جي تعجبن ۽ وقت جي ڏکن کان محفوظ ۽ محفوظ
اِها عاجزي جي فطرت آهي ۽ عاجز جي خاصيت آهي

□ ان □ سچي روحاني طاقت آهي
□ اخلاص جي عظمت
□ پيار جي کوٺائي
□ قناعت □ فرمانبرداري جي خوبصورتي
{منهنجي نه، اي خداوند، پر تنهنجي مرضي پوري ٿئي}
(اسان خدا تي ڀروسو رکون ٿا)
اسان جي روحاني فطرت کي ڇهڻ لاءِ
اسان کي پنهنجي زندگين □ اعليٰ شعور جو مظاهرو ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.
جڏهن مشڪلاتون اينديون آهن، اسان کي پاڻ کي ياد ڏيارڻ گهرجي
ته اسين ڪمزور نه آهيون □ اسان وٽ ان سان منهن ڏيڻ لاءِ مناسب اوزارَ آهن
اسان کي ذميوارين □ مسئلن کي اسان جي امن □ خلل وجهڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.
اهو اسان جو سڪون ڪسي ٿو.
اسين هن دنيا □ پاڻ کي ترقي ڏيڻ لاءِ آيا آهيون.
اسان جي روحاني صلاحيت جي ڳولا
وهم جي اونداهي سمنڊ □ نه ٻڏڻ لاءِ
جنهن □ بيشمار خطرا شامل آهن
جيڪڏهن اسان پنهنجي روحاني پاڻ کي ڄاڻڻ چاهيون ٿا
اسان کي خدا سان □ پاڻ سان ايماندار هجڻ گهرجي
□ ماڻهن سان اسان جي معاملن □ مخلص
□ اهو اسان جي زندگين □ سڀ کان مضبوط خواهش هجي
اهو اسان جي الاهي ذريعن کي سڃاڻڻ بابت آهي
اسان هن کان پيدا ٿيا آهيون □ اسان کي هن ڏانهن موٽڻو آهي
اجنبيت جي دنيا □ اسان جي غير موجودگي ڪيتري به ڊگهي ڇو نه هجي
جيتوڻيڪ ماحول اداس □ اداس لڳي ٿو
اسان کي پنهنجو ايمان برقرار رکڻ گهرجي.
ته سج ڀيهر اڀرندو
□ زندگيءَ □ اها چڱائي برائي کان وڌيڪ آهي
پيار نفرت کان وڌيڪ طاقتور آهي.
□ جيڪي سڌي رستي تي آهن
اهي پهچندا، چاهي فاصلو ڪيترو به ڊگهو هجي □ منزل ڪيتري به پري هجي.

۽ جيڪڏهن پريشانيون وڏي وچن
ان کي خدا سان پيار ڪرڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ سان ختم ڪرڻ گهرجي.
سچي دل سان دعا جي ذريعي
۽ ڪيس اسان جي عزم کي مضبوط ڪرڻ لاءِ عرض ڪرڻ
اهو اسان جي زندگين جي رخ کي درست ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿو
دعا جو جواب حوصلا افزائي واري چمڪ سان ڏنو ويندو.
ڪڪر صاف ٿي ويندا ۽ افق ٻيهر صاف نظر ايندو.
زندگيءَ جي دٻاءُ کي منهن ڏيڻ
خدا جي باري ۾ گهري تحقيق جو هڪ فائدو
اهو آرام ڪرڻ جي صلاحيت آهي
جتي ٽينشن گهٽجي ٿو، خوف گهٽجي ٿو، ۽ پريشانيون گهٽجي وڃن ٿيون
جڏهن اسان زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ جي صلاحيت وڃائي ڇڏيون ٿا
صحتمند تفريحي سرگرمين ۾ حصو وٺڻ
اسين ٿيڻ گهرجي ڪان وڌيڪ سنجيده ۽ پريشان آهيون.
روح، پنهنجي خالص جوهر ۾، دٻاءُ يا گهٻراهٽ محسوس نٿو ڪري.
بلڪه، اهو " انا " آهي جيڪو انهن حالتن جو تجربو ڪري ٿو.
اسان کي شين کي تمام گهڻو سنجيده نه وٺڻ گهرجي.
ته جيئن "انا" جي شدت گهٽجي وڃي ۽ ان جي گرفت ڍلي ٿئي.
ماڻهو اڪثر انهن دٻاءُ بابت ڳالهائيندا آهن جيڪي اهي محسوس ڪندا آهن.
۽ نفسياتي دٻاءُ جيڪو اهي ڪيترن ئي مطالبن جي وزن هيٺ تجربو ڪن ٿا
پر اسان کي پاڻ کي شڪار ٿيڻ نه ڏيڻ گهرجي.
ڪنهن به قسم جي ڏکيائي لاءِ
اچو ته هميشه ياد رکون ته خدا اسان کي طاقت ڏني آهي.
اسان کي منهن ڏيڻ وارن سڀني چئلينجن کي منهن ڏيڻ لاءِ ڪافي آهي
روح لاءِ ٿڪل ۾ ٿڪل محسوس ڪرڻ ناممڪن آهي.
جسم ٿڪل محسوس ٿي سگهي ٿو
پر جڏهن اسين جسماني ڪمزوري کي پاڻ ڏانهن منسوب ڪريون ٿا
اسين خود جي ننڍڙي دائري ۾ محدود رهون ٿا
جڏهن اسان رڪاوٽن کي منهن ڏيون ٿا
اسان کي خدائي مدد جي طلب ڪرڻ گهرجي

پاڻ کي يقين ڏيارڻ ته اسان قابل آهيون - خدا جي مدد سان - ان تي قابو پائڻ جي
۽ اهو اسان جي سُتل طاقتن کي جاڳائڻ لاءِ هڪ اتپريرڪ جي طور تي اچي ٿو، جيڪي، جڏهن جاڳنديون آهن، ته قابل هونديون آهن
هر قسم جي مشڪلاتن ۽ مسئلن کي منهن ڏيڻ سان
۽ اسان جي اصل فطرت روح آهي
جنهن جو جوهر امن، سڪون، سڪون ۽ سڪون آهي
۽ اهي برڪت وارا عنصر اسان جي اندر آهن
اهو اسان جي روحاني وجود جو هڪ لازمي حصو آهي
انسان هڪ روح آهي، ۽ سندس روح کي شڪست نٿي ڏئي سگهجي.
چاڪاڻ ته اهو هڪ غير مادي نوعيت جو آهي
جڏهن اسان وٽ هي شعور هوندو
اسان انهن قوتن کي پنهنجي اندر سرگرم محسوس ڪريون ٿا.
اسان محسوس ڪريون ٿا ته اسين اڳتي وڌي رهيا آهيون ۽ ترقي ڪري رهيا آهيون.
اسان جو خدا ۽ پاڻ تي پروسو مضبوط ٿئي ٿو
مشڪلاتن جي شدت گهٽجي ويندي آهي
ته جيئن اسان ان سان ڊيل ڪري سگهون
اعتماد، آرام ۽ توازن تي ٻڌل هڪ تعميري طريقو
اسان جي زندگين جي آسمان ۾ ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان
اسان جي هن زميني سفر دوران
اسان کي ڄاڻڻ گهرجي ته اسان جي افق ۽ شعور کي ڪيئن وسيع ڪجي
۽ اسان پنهنجي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان گذري رهيا آهيون، انهن کي ڪيئن وڌيڪ سمجهي سگهون ٿا؟
پوءِ اسان بهتر هم آهنگي سان رهي سگهنداسين.
۽ ماڻهن ۽ زندگي سان وڌيڪ آساني سان ۽ محفوظ طريقي سان ڊيل ڪرڻ لاءِ
جڏهن اسان دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا
اسين قديم تهذيبن جي لڪيل رازن کي ڳوليندا آهيون
هڪ وڏي تصوير اُڀري ٿي، جنهن ۾ الجهيل لڪيرون آهن؛
موسمن ۾ مختلف، تفصيل ۾ محتاط
اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت ۾ انفرادي ۽ سماجي آهي.

هر انسان کي انفرادي زندگي ۽ سماجي زندگي ٻنهي جي خواهش هوندي آهي.
هن ۾ انفرادي رجحانات آهن ۽ گروهن ۽ قبيلن سان تعلق رکڻ جي خواهش آهي.
قديم زماني ۾ به
اهڙا ثبوت آهن ته ابتدائي انسان
هن وٽ گروهن اندر اتحاد جو خيال هو.
روزمره جي زندگي ۾، اسان ڏسون ٿا ته پين سان تمام گهڻو رابطو
اهو وڏي خوشي نه آڻيندو آهي
۽ نه ئي گهڻي اڪيلائي خوشي آڻيندي آهي
خدا چاهي ٿو ته اسان اعتدال تي عمل ڪريون.
۽ اسان جي انفرادي زندگين ۽ اسان جي سماجي زندگين ۾ توازن پيدا ڪرڻ لاءِ
انسانن ۾ انفرادي ۽ اجتماعي اصول هڪ اعليٰ ذريعو کان ايندا آهن.
خدا هڪ آهي، ابدي پناهه
تارن، ڪائنات، ۽ انساني سوچ کان ٻاهر
احساسن ۽ خوابن کان ٻاهر
اهو سڀني حسي تصورن کان مٿانهون آهي
هو هڪ آهي، منفرد آهي، پاڻ ۾ هڪ وجود آهي
پنهنجي جوهر ۾ خوبين ۾ ڪامل
جتي سج نه ٿو چمڪي
ڪو به چنڊ نه اڀريو.
ڪا به باهه نه چمڪي.
بلڪه، اهو سندس الاهي نور آهي، جيڪو بي مثال آهي.
اتي، اونداهه کان ٻاهر، اونداهه ناهي
۽ بي آواز خاموشي
۽ پيدا ڪيل کان سواءِ ٻيو ڪجهه به نه
اتي دائمي جوهر آهي
جيڪو وجود جو اصل آهي
۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو
ٻئي نظر ايندڙ ۽ پوشيده
خدا هن ڪائنات کي اهڙي طرح پيدا ڪيو آهي ته جيئن
اهو هڪ مقرر ۽ نه بدلجندڙ قانون جي مطابق ڪم ڪري ٿو.
جيڪڏهن اسان ڪنهن به عالمگير قانون جي ڀڃڪڙي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا

جيڪو به ڪنهن وڏي عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جا هڏا ٽٽي ويندا.
تنهن ڪري، اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نٿا ڪري سگهون.
نتيجن کي برداشت ڪرڻ کان سواءِ
هن دنيا □
انسان آزاديءَ سان ڪم ڪري سگهن ٿا
پر صرف هڪ محدود دائري اندر
□ جيڪڏهن هو خدائي قانونن جي ڀڃڪڙي ڪري ٿو
هو پاڻ کي سزا ڏيندو يا پاڻ کي تباهه ڪندو.
خدا اهي ناقابلِ تبديلي قانون قائم ڪيا آهن
هو چاهيندو هو ته اهو اسان جي حق □ ڪم ڪري.
چاڪاڻ ته ان کان سواءِ اسان هن زندگي □ پنهنجو رستو نه ڳولي سگهون ٿا.
خدا اسان کي چونڊ جي آزادي ڏني □ اسان □ ضمير رکيو.
سٺي □ بري، فائديمند □ نقصانڪار □ فرق ڪرڻ
جڏهن ماڻهو برائي جا رستا چونڊيندا آهن
اهي خدا جي عالمگير قانونن جي ڀڃڪڙي ڪن ٿا
اهي ڪائناتي قوتن کي حرڪت □ آڻي رهيا آهن.
ناگزير نتيجا نڪرندا آهن
انهن قانونن جي ڀڃڪڙي جي ڪري
ائين ڪندي، اهي پاڻ کي سزا ڏين ٿا
{بيشڪ الله ماڻهن تي ڪجهه به ظلم نٿو ڪري پر ماڻهو پاڻ تي ظلم ڪن ٿا}
پر جيڪي ان جي قانونن تي عمل ڪن ٿا
□ اهي سندس تجويزن تي عمل ڪن ٿا
اهي امن سان رهن ٿا.
□ انهن جي ذريعي، بصيرت جي اک کلي ٿي
اهي اعتماد سان هلن ٿا، ڪجهه قدمن سان
اهي محسوس ڪن ٿا ته اهي محفوظ طور تي هلي رهيا آهن
زندگيءَ جي رستن تي
سوچ توهان جي زندگي □ هڪ زبردست طاقت آهي.
جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته اها طاقت ڪيئن پيدا ڪجي
□ ان کي صحيح استعمال ڪريو
ڪمزوري کي پنهنجي سوچ □ داخل ٿيڻ نه ڏيو.

منفي خيالن وارن ماڻهن سان صحبت ڪرڻ وقت محتاط رهو.
۽ هڪ مايوس ڪندڙ نقطه نظر، متان انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن ۾ داخل نه ٿين.
جيستائين توهان جو ذهن طاقت جي هڪ خاص سطح تي نه پهچي
ته جيئن پين جا خيال ڪيس ڪمزور نه ڪري سگهن.
ان جي برعڪس
هو پين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ جي قابل آهي.
۽ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ لاءِ
ناڪام ماڻهن کي ڪامياب ماڻهن سان گڏ رهڻ گهرجي.
ڪمزور کي انهن سان گڏ رهڻ گهرجي جيڪي انهن کان وڌيڪ طاقتور آهن.
جيئن ته انهن لاءِ جيڪي پاڻ تي ضابطو نٿا رکن
انهن سان گڏ سٺو ڪردار ۽ خود نظم و ضبط وارا ماڻهو هجڻ گهرجن.
پيٽو ماڻهو کي ڪائڻ گهرجي
ڪنهن اهڙي شخص سان جيڪو پنهنجي بک کي بهتر ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو
پوءِ هو چئي سگهندو:
"مان پڻ پنهنجي بک کي ڪنٽرول ڪري سگهان ٿو"
جڏهن توهان ڪو فيصلو ڪيو ۽ پاڻ سان ان تي قائم رهڻ جو واعدو ڪيو
جيڪڏهن ڪجهه اهڙو ٿئي جيڪو توهان جي فيصلي جي خلاف هجي ته پنهنجي عزم کي ڊگهو نه ٿيڻ ڏيو.
پاڻ تي اعتماد رکو ۽ يقين رکو ته توهان وٽ اهي سڀ طاقتون آهن جيڪي توهان کي گهربل آهن.
جيڪو توهان چاهيو ٿا اهو حاصل ڪرڻ لاءِ، پلي اهو ڪيترو به ناممڪن چو نه لڳي
جيڪڏهن توهان ظاهري طور تي چئو ته "مان هن لاءِ تيار آهيان"
۽ توهان پاڻ کي چيو، "مان نه ٿو ڪري سگهان"
ائين ڪرڻ سان، توهان سوچ جي طاقت کي گهٽائي چڏيو ٿا.
اهو قوت ارادي کي ڪمزور ڪري ٿو.
توهان کي پنهنجي مرضي کان وڌيڪ مضبوط مرضي جي ضرورت پوندي.
هن کي توانائي ڏيڻ ۽ عزم ۽ عزم سان متاثر ڪرڻ لاءِ
منهنجي صلاح آهي:
قوت ارادي پيدا ڪريو

مثبت سوچيو
توهان ڏسندا ته توهان جون جسماني، ذهني □ روحاني طاقتون
پنهنجي زندگي جي هر پهلوءَ کي ڊزائين ڪرڻ □ شڪل ڏيڻ لاءِ گڏجي ڪم ڪرڻ
ڪنهن به طريقي سان توهان چاهيو ٿا
ماڪوڙي پنهنجي جسم کي محسوس ڪري ٿي
سندس تيز اکيون سندس چوڌاري هڪ محدود ميدان ڏسن ٿيون.
هڪ ماڻهو پنهنجي جسم، پنهنجي ماحول □ پنهنجي خاندان کي ڄاڻي ٿو.
□ ڪجھ ٻيون شيون جيڪي هن کي واقف آهن
جيئن ته عالمگير انسان لاءِ
هو سمجهي ٿو ته سندس جسم انساني خاندان جو حصو آهي.
سندس سوچ ڪائنات کي ان جي جسماني □ ذهني طول و عرض □ شامل ڪري ٿي.
هو سمجهي ٿو ته سچو وجود سندس ذهن □ آهي.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي شعور کي روحاني خوشي □ تبديل ڪري سگهي ٿو
سندس ذهن مان ڪائنات غائب ٿي ويندي.
چاڪاڻ ته اهو هڪ شخص جا خيال آهن جيڪي ڪائنات کي حقيقت جو روپ ڏين ٿا.
سوچ ڪانسواءِ، ڪائنات جي ڪا به حقيقت نه هوندي.
انسان عادت ڪري چڪا آهن ته يا ته هو هوشيار رهي □ زندگي جي مسئلن □ مصروف رهي.
يا هو شايد ننڊ □ اچي وڃي □ دنيا کي وساري ڇڏي.
پر انسان ذات □ وڏي صلاحيت آهي جيڪا ان کي اڃا تائين چالو ڪرڻي آهي.
□ جيڪڏهن توهان روحاني وجد بابت سکيو ٿا
جسماني شعور □ غير ارادي ننڊ جي شعور کان ڪيئن نجات حاصل ڪجي
هو اعليٰ، برڪت واري شعور □ جاڳندو
جڏهن ڪو ماڻهو جاڳندو رهي سگهي ٿو
يا مرضي سان فوري ننڊ مان
هو شعور جي اعليٰ حالت تائين پهچي سگهندو.
ان جي لطف جي ڪا حد ناهي
هو شعوري، رضاڪارانه ننڊ جي خوشي جو تجربو ڪندو.

ڪنهن به وقت، ڪٿي به
امرت جي تتلي چيو
منهنجو وڏو پاڻ
هر دل □ رهي ٿو
سڀني ملڪن □
□ منهنجي مضبوط خواهش
اهو هر ڪنڊ □ ڌڙڪي ٿو
□ اهو ننڊ □ رهندڙن کي جاڳائي ٿو
بيشمار آفاقيءِ تجويزن سان
منهنجي گهٽ ذات جي حوالي سان
وقت جي جسم □ قيد
تتلي اڃا تائين پنهنجي زميني ڪوڪون □ آهي
مٿي چپڪندڙ
دروازا بند آهن.
هزارين لوهه جي رسين سان ٻڌل
اي منهنجي قيدي روح
اي سچ جي روشني □ غسل ڪندڙ
□ توهان زندگيءَ جي امرت □ ساهه کڻو ٿا
□ توهان صاف پاڻي پيئو ٿا
ڇا توهان وجود □ موجود سڀني سٺين شين جي مالڪ ٿيڻ جا خواب ڏسندا آهيو؟
□ توهان جو قد ننڍو آهي.
□ توهان جو دل ڪمزور آهي!؟
ننڊ مان جاڳيو!
وڌايو
ٻاهر ڪڍو
پاڻ کي تازو ڪريو
پنهنجي اعليٰ خود سان متحد ٿيو
□ تون ٿيندين
ابدي تتلي
پابندين □ پابندين جي مزاحمت ڪندڙ
خود شناسي
ترتيب ڏنل ترجمو: محمود عباس مسعود
ٻڌڻ □ بصري وضاحت
اک نه آهي جيڪا ڏسي ٿي

بلڪه، اهو ذهن □ توانائي آهي جيڪا شين کي شڪل ڏئي ٿي.
هڪ شخص ٻڌڻ وارو ڪن □ ڏسڻ واري اک پيدا ڪري سگهي ٿو.
حقيقت □، دنيا ان کان بلڪل مختلف آهي جيڪو هڪ شخص ڏسي ٿو.
هو جيڪي آوازَ ٻڌي ٿو اهي اهي آهن جيڪي حد □ اچن ٿا
اهي وائبريشن جيڪي اهو ڳولي سگهي ٿو
ڪليئروائينس کي وجداني ٻڌڻ پڻ سڏيو ويندو آهي.
يا بصيرت ذريعي ٻڌڻ
چاڪاڻ ته عام ڪن ٻڌڻ جي قابل نه هوندو آهي
اڻ ٻُڌل آواز
ڏسڻ □ ٻڌڻ جون صلاحيتون روح □ موجود آهن.
سڀني حواسن □ لڪيل طاقتن کي جاڳائڻ ممڪن آهي.
ذهن کي تربيت ڏيڻ □ ان جي سنجيدگي واري صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ سان
اسان جي اکين □ طاقت ايڪس ري وانگر آهي.
جڏهن ته، اسان اهي شيون نه ڏسي سگهون ٿا جيڪي ايڪس ريز □ داخل ٿين ٿيون.
چاڪاڻ ته اسان اجا تائين وائبريشن جي انهي سطح سان هم آهنگي پيدا نه ڪئي آهي.
اسان جا تيز حواس ذهني طاقتن جي حدن جي ڪري خراب ٿين ٿا.
ڪليئروائينس تڏهن ٿيندي آهي جڏهن زندگي جي قوت ڪجهه عنصرن سان هم آهنگ ٿي ويندي آهي.
شفاف وائبريشن جيئن ايڪس ريز پٿين □ داخل ٿين ٿا
انساني اک □ به ساڳي صلاحيت آهي، □ ان قسم جي نظر
ان کي "بصري وضاحت" سڏيو ويندو آهي.
بصري وضاحت جي طاقت کي جانچڻ ممڪن آهي
جڏهن اکين جي بصري طاقت ٻيٽي ٿي ويندي آهي
يا زندگي جي قوت جي وائبريشن جي سطح کي وڌايو جيڪا هر شيءِ □ ڦهلجي ٿي
حقيقي روشن خيالي روحاني ترقي کي نقصان نه پهچائيندي آهي.
ان جي برعڪس، اهو شعور کي منتقل ڪرڻ يا تبديل ڪرڻ □ مدد ڪري ٿو.
جسماني سطح کان روحاني سطح تائين
پر اهي تصويرون جيڪي لاشعوري ذهن مان نڪرنديون آهن
اهو وهم □ تخيل مان پيدا ٿئي ٿو، □ ان کان بچڻ گهرجي.

روحاني جاڳرتا جي حالت تائين پهچڻ لاءِ سالڪ کي خوابن جي آزمائش مان گذرڻو پوندو.
جتي هو مڪمل طور تي واقف آهي ته هو هڪ اعليٰ سطح سان ويجهي هم آهنگي ۾ آهي
هو موجود آهي ۾ تازگي واري خوشي جو هڪ وهڪرو محسوس ڪري ٿو جيڪو سندس ذهن، روح ۽ جسم ۾ ڦهليل آهي.
سڄو مادو هڪ مختلف وائبريشنل آرڊر ۾ شديد سرگرمي آهي.
خدا جي بادشاهت انسان جي اندر آهي
پر هن کي اهو تعميري ڪم ۽ صحيح غور و فڪر ذريعي ڏيکارڻ گهرجي.
اسان کي ڪنهن به شيءِ کي پنهنجي ترقي ۾ رڪاوٽ نه بڻجڻ گهرجي
ذهن کي پاڪ ڪرڻ، اخلاق کي بهتر بڻائڻ، ۽ گهري غور فڪر ذريعي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ گهرجي.
خدا هميشه روح جي سڏن کي ٻڌندو آهي.
پر سندس جواب ايترو ته نازڪ ۽ شفاف آهي جو ڪڏهن ڪڏهن اهو سمجهڻ ڏکيو هوندو آهي
ڪير ڳولا جاري رکي ٿو؟
هو پنهنجي روحاني جوش کي برقرار رکي ٿو
خدا ملندو.
سندس حصو گهڻو هوندو.
سندس نصيب دنيا ۽ آخرت ۾ وڏو آهي.

مهرباني ڪري سوئيدا يوگا ويب سائيٽ ۽ ماسٽر پرمهانسا يوگانند جي فيس بڪ پيج تي وڃو.
http://wwwswaidayogacom /
https://wwwfacebookcom/masteryogananda?ref=hl
توهان جي ملڪ ۾ هڪ سياح
تون خوشين ۽ مسرتن جو ذريعو آهين
تون پيار جو جوهر ۽ دانائي جا جواهر آهين جيڪي ابديت جي ميدانن ۾ پکڙيل آهن.
تون سپني وهمن کان آزادي ۾ آزادي آهين.
تون مڪمل اتحاد آهين جيڪو ورهاڱي جي تابع ناهي.
تون عالمگير شعور آهين
تون شروعات ۽ انتها آهين.
۽ آخري مقصد، جنهن کان ٻاهر ٻيو ڪو به مقصد ناهي

مان توهان جي ملڪ □ هڪ سياح آهيان □ توهان جي رستن تي مسافر آهيان.

منهنجو هٿ پڪڙيو □ منهنجا قدم توهان تائين ويجهن رستن ڏانهن رهنمائي ڪريو.

مون کي توهان سان واقف ٿي خوشي ٿي آهي.

توهان جا بابرڪت باغ، مزيدار ميون سان ڀريل، مون کي سڏ ڪريو.

ان جو دورو ڪرڻ □ ان جي ڀرپور ميون مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ

علم جا ميوا ڪيترا مٺا آهن، □ ان جو صوفيانه امرت ڪيترو لذيذ آهي!

ڪاش مان هميشه روح جي غذائي □ تازگي واري ميوي جي خواهش ڪري سگهان ها.

□ مان امن جي پاڻيءَ مان پيئندو آهيان جيڪو مقدس محبت جي دريائن مان وهندو آهي.

مون کي دل جي پاڪائي □ روح جي سڪون عطا ڪر.

منهنجي وجود کي پنهنجي چمڪندڙ پاڻي سان ڌوئو، ان کي سيني نجاستن □ گندگي کان پاڪ ڪريو.

مان توهان جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ □ توهان جو سهڻو چهرو ڏسڻ جي خواهشمند آهيان.

مون هميشه سندس شاندار خوبصورتي جو تصور ڪيو آهي، □ منهنجي روح ڪيس ڏسڻ لاءِ ترسي رهي آهي.

منهنجي وجود کي پنهنجي سخي هٿ □ گهڻين مهربانين جي شڪرگذاري □ تعريف سان ڀريو.

جيستائين هڪ تارو ٽمٽار آهي □ هڪ دل ڌڙڪي ٿي، منهنجي دل توهان لاءِ پيار سان ڌڙڪي ٿي.

منهنجي خيالن کي برڪت ڏي ته جيئن اهي خود بخود توهان ڏانهن رخ ڪن، ته جيئن اهي توهان کي ڏسڻ □ توهان جي خوبصورتي کي ڏسڻ جي خوبصورتي سان برڪت حاصل ڪن.

مون کي آسمان جي وسعت □ توهان جي لهرائيندڙ سرن کي محفوظ ڪرڻ جي صلاحيت عطا ڪر.

مان ان جي آسماني سرن □ مست آهيان جيڪي فرشتا ٻڌڻ لاءِ ترسيل آهن.

او، ڪيئن خواهش آهي ته مان توهان جي بابرڪت روح کي پنهنجي وجود جي هر ايٽم □ محسوس ڪري سگهان ها.

□ منهنجي حواسن کي پنهنجي الاهي رزق سان پاليو، جيڪا وجود جي ماني آهي.

ان □ زندگي جو امرت □ ابديت جو بهار آهي

او، ڪيئن خواهش آهي ته مان توهان جي موجودگي جي مٿي هيرن ۽ ساهه کڻي سگهان ها.
خواهش ۽ جذبي جي نخلستانن ۾
۽ مون ڏٺو ته تنهنجي پيار جون روشنيون چمڪندڙ هيون.
منهنجي روح جي آسمان ۾، جيڪو توهان لاءِ تڙپي ٿو
جڏهن ساهه سڪون سان ملندو آهي، ته روح کي سڪون ملندو آهي.
شعور جي سطح وڌي رهي آهي
هي مراقبي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.
۽ پرسڪون اثرن کي برقرار رکڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان
سوچ جي لهرن ۽ اندروني سڪون جي احساس لاءِ
خدا تي غور ڪرڻ ۽ سٺين شين بابت پراميد ٿيڻ
اهي روح کي الاهي روح جي طاقت سان پرڻ لاءِ ڪافي آهن.
روحاني طاقت کان خالي لفظ
اهو اناج کان سواءِ ککن وانگر آهي
تنهن ڪري، جڏهن اسين پڙهون ٿا، اسان کي معنيٰ جي روح تي غور ڪرڻ گهرجي
۽ ان تي ڌيان ڏيڻ لاءِ جيڪو اهو مشورو ڏئي ٿو
معنيٰ جي پويان خيالن جي سرچشمي تائين پهچڻ
خدا سڀني شاندار ۽ فائديمند شين جو خالص ذريعو آهي.
هو امن جو مالڪ آهي، جيڪو پرسڪون خيالن جي تخت تي راڄ ڪري ٿو.
هو هڪ صاف ۽ معزز شخص جي ڪمن جي رهنمائي ڪري ٿو.
۽ هو پنهنجيون جائز خواهشون حاصل ڪري ٿو
اچو ته روحاني سڪون جو دروازو کوليون
خاموشي جي فرشتن کي نرميءَ سان داخل ٿيڻ ڏيو
اسان جي ڪاروبار ۽ سرگرمين جي جوڙجڪ ڏانهن
اچو ته پنهنجا فرض سنجيدگي سان ادا ڪريون
امن ۽ سڪون جي روح سان پريل
۽ اسان جي دلين جي ڌڙڪن جي پويان، اسان الاهي امن جي نبض محسوس ڪنداسين.
اچو ته تجربن ۽ تجربن جي تصورن ۾ وڌيڪ تفصيل سان غور ڪريون.
ڇا اسان مفيد ڪتابن ۾ پڙهون ٿا خيالن ذريعي
يا مسئلا جن سان اسان کي منهن ڏيڻ جي ضرورت آهي
يا فلسفا، رايا، ۽ عقيدا
يا روحاني خوشي

اچو ته پنهنجن گهري خيالن جي پناهه □ داخل ٿيون
□ اسان وهندڙ امن مان لطف اندوز ٿيون ٿا
سڪون جي چشمن مان
*نوٽ: ڪيتريون ئي مثالون آهن جيڪي انساني ساهه ڪڻ جي رفتار □ شعور جي حالتن □ تبديلين جي وچ □ ويجهي تعلق کي واضح ڪنديون آهن. هڪ پيچيده ذهني گفتگو □ مصروف يا هڪ صحيح □ سخت جسماني ڪوشش جي ڪوشش ڪندڙ شخص پاڻمرادو تمام سست سانس وٺندو. ڏيان ڏيڻ سست ساهه ڪڻ تي منحصر آهي، جڏهن ته تيز يا غير منظم ساهه ڪڻ نقصانڪار جذباتي حالتن جهڙوڪ خوف، بي لگام جنسي خواهش، □ ڪاوڙ سان گڏ هوندو آهي. هڪ بندر 32 پيرا في منٽ جي رفتار سان ساهه ڪٽندو آهي جڏهن ته انسان لاءِ صرف 18 پيرا في منٽ آهي. هاٿي، ڪڇي، سانپ، □ ٻيا جانور جيڪي پنهنجي ڊگهي عمر لاءِ سڃاتا وڃن ٿا، انهن جي ساهه ڪڻ جي رفتار انسانن جي ڀيٽ □ تمام گهٽ هوندي آهي. مثال طور، هڪ وڏو ڪڇي جيڪو ٽي سؤ سالن تائين جيئرو رهي ٿو، صرف 4 پيرا في منٽ جي شرح سان ساهه ڪٽندو آهي.
ڪتاب مان: يوگي جي زندگي □ هندستان جو فلسفو
پرامنسا يوگنندا پاران: يوگي جي آتم ڪهاڻي
چاڪاڻ ته ڪا به مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ ناممڪن آهي
يا ڪنهن به ميدان □ ڪا به ترقي ڪرڻ
روحاني آزادي کان سواءِ
يا خدا جي طرفان هدايت □ حڪمت
اچو ته، پهرين □ آخري □ هميشه بلند ڪريون
خدا جي شڪرگذاري □ شڪرگذاري جون آيتون
اسان جي ڪم کي مڪمل ڪرڻ لاءِ
□ ان کي پنهنجي بهترين صلاحيت سان مڪمل ڪرڻ لاءِ
□ انهي ڪري ته اسان ڪاميابي جي خوشي محسوس ڪري سگهون ٿا
توانائي □ جوش جي هڪ نئين لهر سان
منهنجي پوري شڪرگذاري □ تعريف سان
سڀني نيڪين جي سرچشمي ڏانهن
سندس بيشمار نعمتن تي
جيڪو اسان جي زندگي جي هر ڏينهن تي حاوي آهي
اسين اڪثر انهن نعمتن کي پنهنجو حق سمجهون ٿا.
جيتوڻيڪ هن دنيا □ لکين ماڻهو ان کان محروم آهن
هر پيري جڏهن اسين خدا جي نعمتن جو شڪر ادا ڪريون ٿا
جيتري وڌيڪ نيڪي □ برڪتون اسان کي ملنديون

جيڪڏهن توهان شڪرگذار ٿيندا ته مان ضرور توهان کي وڌائيندس
[احسان ۽]
{اسان کي اڄ اسان جي روزاني ماني ڏيو}
اچو ته ياد رکون ته جيڪو زندگي ۾ سڀ ڪجهه وٺندو آهي
پر، اها حقيقت آهي ته هو ئي آهي جيڪو نشانو وڃائي ٿو.
دل جي گهراين سان شڪرگذاري اندروني سڪون آڻيندي آهي
اهو خوشي ۽ ذهني سڪون آڻيندو آهي
اسان خدا جي قربت محسوس ڪريون ٿا
اسان لاءِ سندس فڪر ۽ اسان لاءِ سندس شفقت
جيڪڏهن اسان هن طرح رهون ٿا
۽ اسان هي رستو اختيار ڪيو
اسين هڪ شاندار حالت تي پهچنداسين
روشن، مثبت سوچ کان
۽ خدا جي ويجهو هجڻ جو احساس
اهو هڪ شاندار ڪيس آهي.
ان ۾ امن، خوشي ۽ تازگي آهي
جڏهن روح اهو روحاني تعلق محسوس ڪري ٿو
خوشيءَ جا وهڪرا سندس طرف وهن ٿا
الاهي موجودگيءَ مان نڪرندڙ
پوءِ خدا اسان جي وجود ۾ سڀ کان نمايان سچائي بڻجي ويندو آهي.
اسان حالتن ۽ نئين ترقيات سان منهن ڏيڻ جي وڌيڪ قابل ٿي وڃون ٿا
ان صورت ۾، پيار هڪ حقيقت بڻجي ويندو آهي
نفرت خالص وهم آهي.
چاڪاڻ ته خدا پيار آهي.
ڪو به ضروري وجود ناهي
سواءِ هن جي جيڪو هن وجود ۾ اڪيلو آهي
خواب ۽ وهم
دنياوي اميدن جي چادر هيٺان، مان گهٽي وقت تائين پيو آهيان
مون خواب ڏٺو ته مان هڪ شاندار، عيش عشرت واري تخت تي ويٺو آهيان.
منهنجو چهرو مُرڪن جي گلدستي سان سينگاريل هو.
پر ڪل ۾ خوشي جا لمحا گهٽو وقت نه رهيا.
ان جي بدران، اهي هڪ ٻئي پٺيان سڪي ويا ۽ ٽڙي پکڙي ويا
پوءِ مون پاڻ کي ڦاٽل ڪپڙن ۾ ويڙهيل ڏٺو.

۽ غربت جي سخت پٿرن تي پڪڙيل
سخت تڪليف ۽ مصيبت جي گرفت ۾
مان سخت روئيس.
پر منهنجا ڳوڙها وهي ويا
۽ ڪو به ڏسڻ يا تسلي ڏيڻ وارو نه آهي
دنيا منهنجي اڳيان هلي وئي ۽ مون ڏانهن ٿڌولي واري خاموشي سان ڏٺو.
منهنجي دل رڙ ڪئي، تنهنجي مدد گهري، اي خدا!
۽ جيئن منهنجون بي انتها دعائون توهان جي گهرائي تائين پهتيون
آخرڪار هن مون کي جاڳايو.
۽ وڏي خوشي سان، مون پاڻ کي توهان جي موجودگي ۾ محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪيو.
مونجهاري ۾ پريشان ڪندڙ پ۽-ڏڪائن جي گرفت کان پري
اي منهنجا مالڪ، مان چاهيان ٿو ته تون سچي انسانيت کي جاڳائين.
دولت جي مُرڪندڙ خوابن ۾ روئندڙ غربت جي دنيا مان!
اي خواب ساز، انهن کي موت جي خوفناڪ خوابن کان ڇڏاءِ.
۽ انهن سان گڏ ابديت جي شعور کي تازو ڪريو
۽ انهن کي برڪت ڏيو ته جيئن اهي - دائمي امن ذريعي - محسوس ڪن.
دنياوي فريب جون وحشتون
اهي خواب ۽ وهم کان سواءِ ڪجهه به نه آهن!

اعليٰ الهام

اي خدائي خالق

اي ڪائنات جا پالڻهار

اي سيارن، تارن ۽ ڪهڪشائن کي منظم ۽ حرڪت ۾ رکڻ وارا!

توهان جو منصفانه حڪمراني توهان جي شهرين کي آزاد مرضي ۽ پسند جي آزادي ڏيڻ جو حڪم ڏئي ٿو، جيڪو انهن کي پاڻ کي ترقي ڪرڻ ۾ توهان جي مقدس اصولن ۽ نظرين جي ويجهو اچڻ ۾ مدد ڪندو.

توهان اسان کي دائمي آزادي عطا ڪئي آهي ۽ اسان ۾ آفاقي شعور جا ٻج پوکيا آهن پر بدقسمتي سان، اسان پنهنجي آفاقي شعور کي خود غرضي، نفرت، تنگ نظري ۽ انڌي جنون جي سلاخن پويان زنجيرن ۾ وجهي ڇڏيو آهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي ڳارڻ ۾ مدد ڪر - اسان جي گرم پيار ۾ پائيچاري جي سمجهه سان - اسان ۾ ٻين جي وچ ۾ سڀئي مصنوعي، برفاني رڪاوٽون ۾ رڪاوٽون.

اسان کي پاڻ تي ضابطو رکڻ ۾ هڪ هوشيار ضمير ۾ صحيح فيصلي کي استعمال ڪرڻ ۾ زندگي جي رستن تي سڌي طرح هلڻ ۾ مدد ڪريو.

۾ اسان کي برڪت ڏي ته اسان پنهنجي روحاني دولت ۾ همدردي واري رحم کي وڌائيون، اسان جي قومي محبت جي دائري کي وڌائيندي، زمين جي سڀني رهاڪن کي شامل ڪري، رنگ، طبقي، جنس ۾ عقيدي کان سواءِ.

اي ڪائنات جا پالڻهار، اچو ته آزاد پيدا ٿيندڙ سڀني انسانن جي آزادي جو احترام ۾ قدر ڪريون.

۾ اسان کي برڪت ڏيو ته جيئن اسين هڪ متحد دنيا ٺاهي سگهون ۾ توهان کي زندگي لاءِ پنهنجو روحاني اڳواڻ چونڊي سگهون.

روح جي ڪوٺائي مان

اي منهنجا مالڪ، منهنجي خواهشن جي پرندڙ باهه کي چمڪڻ ڏيو

توهان جي پاڪ موجودگي هميشه موجود آهي

مون پنهنجي خواهشن لاءِ هڪ مندر ٺاهيو آهي.

منهنجي هر خيال ۾

ڇا توهان مهرباني ڪري مون سان ملڻ ايندا؟

!۾ تون منهنجي پيار جي تخت تي ويٺو هئين؟

منهنجا خيال توهان جي دانشمندانه رهنمائي تي عمل ڪن.

تون منهنجي زندگي ۾ سڀ کان وڏي خوشي هجين.

خدا بابت سوچڻ ۾ ان تي غور ڪرڻ جي دروازي کان

مان پائيدار امن جي مندر ۾ داخل ٿيندس

اڄ مان پريشانين ۾ خوفن جي نمائندگي لاءِ ڪاٺين جو هڪ بنڊل روشن ڪندس.

منهنجي روح ۾ خدا جي مندر کي روشن ڪرڻ لاءِ

مان پنهنجي روح جي اڪيلائي ۾ خدا کي ڳوليندس.

۾ مان دل سان دعا ڪندس جيستائين منهنجي دل هن لاءِ پيار سان ڌڙڪي.

۾ مان پنهنجي دعائن تي سندس جواب محسوس ڪريان ٿو

او، جيڪڏهن منهنجي زندگيءَ جي چمڪ خدا جي سچ سان ملي سگهي.

۽ اهو سپني اکين ۾ چمڪي ٿو جيڪي نيڪي سان پيار ڪن ٿا

مان جنگين سان ٿڪل دنيا کي ڇڏيندس

امن ۽ پيار جي خيالن سان

مان خدائي حرم ۾ داخل ٿيندس

۽ مان ڪائناتي شعور کي ڇهان ٿو

غور ۽ الاهي محبت جي خوشي ذريعي

الاهي حفاظت مون کي هميشه ۽ هميشه لاءِ گهيرو ڪري ٿي

۽ خدا جو نور مون سان گڏ آهي ۾ منهنجي چوڌاري اونداهي کي ختم ڪري ٿو.

جيستائين مان سندس رهنمائي واري روشني ۾ هلندس، تيستائين مان ٺوڪر نه کائيندس.

مان صحيح رستي کان نه هٽندس

زنده جذبات

اي وجود جي روح ۽ ڪائناتن جا مالڪ

تون منهنجي نظر جي پويان آهين، جنهن ذريعي مان تنهنجي ظاهري خوبصورتي ڏسان ٿو.

۽ منهنجي ڪنن جي پويان، جنهن سان مان زميني آوازن جي ميلاپ کي ٻڌندو آهيان

تون منهنجي رابطي جي پويان آهين، جنهن سان مان تنهنجي دنياوي دنيا ۾ شيون محسوس ڪريان ٿو.

۽ فطرت جي پردي کان ٻاهر جيڪو توهان جي سهڻي چهري کي لڪائي ٿو

مان توکي گلن جي آرامده نظرن ۾ ڏسان ٿو

۽ مان توکي غذائي کاڌي جي ذائقي ۾ چکيان ٿو.

مان توهان جي الاهي جوهر ۾ توهان جي دائمي مٺاس کي محسوس ڪريان ٿو.

سپني سٺين شين ۾ عجائبات ۾ جيڪي موجود آهن

مان توکي دعا ڪيان ٿو، اي منهنجا مالڪ، ۾ تون منهنجي ڏڪندڙ آواز جي پويان آهين

۽ منهنجي ذهن جي پويان، جنهن سان مان دعا ڪريان ٿو

تون منهنجي گهري احساسن کان ٻاهر آهين.

منهنجي پاڪ خيالن ۽ اميدن ۽ توهان لاءِ منهنجي خواهش کان ٻاهر
تون منهنجي سوچ ۽ سمجهه کان ٻاهر آهين ۽ منهنجي نرم پيار کان ٻاهر آهين!
او، جيڪڏهن تون انساني جذبات جي پردن مان نڪرندين.
دلڪش قدرتي نظارا ۽
منهنجون روحاني اکيون کوليو ته جيئن مان توهان کي بلڪل ائين ڏسي سگهان جيئن توهان آهيو!
خدا کان سواءِ زندگي نامڪمل آهي.
جڏهن اسين خدا سان ڳنڍجي وڃون ٿا، ته وجداني سمجھ اسان کي متاثر ڪندي ۽ اسان جي هر ڪم ۾ رهنمائي ڪندي.
اسان کي شعوري طور تي اها برڪت واري طاقت حاصل ڪرڻ گهرجي اها طاقت اسان جي اندر آهي؛ اسان کي صرف ان کي ظاهر ڪرڻ جي ضرورت آهي.
توهان ڏسندا ته هي طاقت توهان جي حالتن کي بهتر بڻائڻ ۽ توهان لاءِ شيون آسان بڻائڻ لاءِ هر شيءِ ۾ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان هن طاقت سان ڳنڍيندا، توهان جي پلائي ڪائناتي توانائي سان ڏڙڪندي، ۽ توهان جا خيال وڌيڪ سڌريل، مرڪوز، تيز ۽ تيز ٿي ويندا. توهان کي احساس ٿيندو ته توهان جا روح خدا جي زنده سچائي ۽ سندس اڻ کٽ حڪمت لاءِ برتن آهن.
خدا صحت، خوشحالي، حڪمت، ۽ دائمي خوشي جو ذريعو آهي جڏهن اسان هن سان ڳنڍيندا آهيون، ته اسان جون زندگيون مڪمل ۽ پرپور ٿي وينديون آهن.
خدا کان سواءِ زندگي نامڪمل آهي اسان کي ان عظيم طاقت بابت سوچڻ گهرجي جيڪا اسان کي زندگي، توانائي ۽ حڪمت ڏئي ٿي.
اسان کي دعا ڪرڻ گهرجي ته هي سچ اسان جي ذهنن ۾ وهي، هي طاقت اسان جي جسمن ۾، ۽ هي لامحدود خوشي ۾ اسان جي روحن.
بند اکين جي اونداهي جي پويان ڪائنات جون عجيب قوتون لڪيل آهن، ۽ سيئي نيڪ روح ۽ عظيم روح
روح جي دائرن جي لامحدود پکيڙ ۾

جيڪڏهن توهان غور ڪندا، ته توهان کي مڪمل سچائي جو احساس ٿيندو ۽ توهان پنهنجي زندگين ۾ ۽ تخليق ۽ شاندار ۽ شاندار هر شيءِ ۽ ان جو شاندار ڪم ڏسندا.

خواهشن جي رستن تي
خدا مونکي سڏي رهيو آهي.
کليل روحن ذريعي
پيار سان ڌڙڪندڙ مهربان دليون ۽
اهو ايمان سان پريل آهي ۽
شاگرد پاران کيل هر نيڪ ڪم
سندس شعور هڪ قدم ويجهو آهي.
ڪائناتي شعور جي حد کان
مون کي اندر وڃڻ ڏيو، رب.
توهان جي ديوي خوبصورتي ڏسڻ لاءِ

۽ مون کي توهان جي چمڪندڙ روشنيون ڏسي خوشي ٿي آهي.

جيڪڏهن منهنجي زندگي توهان جي الاهي حڪمت جي رهنمائي ڪري ٿي

تنهن ڪري، منهنجون ڪوششون ضرور ڪاميابي سان تاج پوشي ڪنديون.

مان پل نه ٿيندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته جيئن منهنجو نظارو واضح ٿئي.

منهنجو روح پاڪ ٿي ويو آهي.
پوءِ هن يقين جو سچ ڏٺو
۽ مون کي سچ چاٽڻ ۽ مزو ايندو آهي
اڄ مان پنهنجيون گذريل مشڪلاتون وساري ڇڏيندس.
مان حال ۽ مستقبل کي منهن ڏيندس.
دليري ۽ اعتماد سان، قادر مطلق جي مدد سان
مان پنهنجي جسم کي ڪائناتي توانائي سان چارج ڪندس.

۽ مان پنهنجي وجود کي الاهي شعور جي شفا بخش روشني سان ڍڪيندو آهيان.

ڪاسمڪ نيبولا وانگر
امن منهنجي شعور کي پري ٿو.
۽ هن خدا جي لامحدود موجودگي محسوس ڪئي
اي منهنجا مالڪ، منهنجي بصيرت کي روشن ڪر

منهنجي ذهني خزاني کي پريو
سمجهه ۾ چاڻ سان
تنهنجي پيار جي روشني چمڪي
منهنجي زندگيءَ جي رستن تي
بليو پيٽن جي پيٽ ۾

منهنجي بالڪوني مان، مون اولهه ڏانهن ڏٺو، ۽ تخيل جي پرن تي پري افق جي ڪنارن ڏانهن وڏي ويس. منهنجي ساڄي ۽ کاٻي پاسي، مون به جبلن جون قطارون ڏٺيون جيڪي جلد ئي هڪ پراسرار جامني رنگ ۾ تبديل ٿي ويون.

جڏهن مون ٻيهر ڏٺو، ته هڪ اڻ ڏٺل هٿ انهن کي ڳاڙهي نيري رنگ جي پردي ۾ ڍڪي ڇڏيو هو. منهنجي پويان گواڊالاجارا شهر هو، جيڪو شام جي روشنيءَ ۾ وهنجندو هو. اوپر وارو آسمان هاٿي نرم گلابي رنگ سان رنگيل هو. اڳتي ڏسندي، منهنجي اکين سون جي ڍنڍ ۾ ترندڙ نيري ٻيٽن جو هڪ جادوئي شهر ڏٺو.

جادوئي نيرو ٻيٽن جي هن ٻيٽ ۾، نيرو چونا پٿر جي هڪ وڏي ٽڪري اڀري، جيڪا گرين-اڇي آتش فشاني ڪڪرن سان گهريل هئي جيڪي ڳاڙهي-سون جي لاوا جا گير ڪڍي رهيا هئا، جيڪي پرسڪون ڍنڍ ڏانهن قوس قزح وانگر ترڇها هئا. تيز سونهري شعلن نيرو ٻيٽن کي روشني جي ٻرندڙ هالن ۾ ڍڪي ڇڏيو.

نيرو چوٽي ۽ ان جو ٻرندڙ تاج ان خاموش سونهري ڍنڍ جي مٿاڇري تي جاڙن پائرن وانگر ظاهر ٿي رهيو هو ۽ بلڪل ساڄي پاسي، هڪ ننڍڙي، پرسڪون ڍنڍ چمڪي رهي هئي، جيڪا نيرو ٻيٽن مان هڪ جي سيني تي آباد هئي جيئن ڪڪرن جي لهرن ۾ پورو چنڊ تري رهيو هجي.

مان گهڻي دير تائين سچ لهڻ ۾ سراب جهڙن ڪڪرن جي شهر ۾ گهميو، ڍنڍ جي مٿاڇري تي ان جي نازڪ سونهري روشني سان ترندو رهيو ۽ اهي سونهري پاٽي ڪيترا شاندار هئا جيڪي ڳاڙهي برف جي ٽڪرن سان پريل هئا ۽ هر طرف ابديت جي ڪناري تائين پکڙيل هئا.

مون سوچيو ته روشني جا ماڻهو هن زمين تي سٺا روح هئا، ۽ زندگي جي سيني امتحانن کي ڪاميابي سان پاس ڪرڻ کان پوءِ، انهن کي مزو وٺڻ ۽ پنهنجن خوابن کي جيئن اهي چاهيندا هئا، مجسم ڪرڻ جي اجازت ڏني وئي.

هر روز سج لهڻ وقت، اهي مخلوق سمنڊن سون جي
ڏيڏن سان گهريل آسماني شهرن پنهنجن آسماني خوابن کي
تيز ڪندا.
اتي پويان ڏکن جي گرفت هن دنياوي دنيا جي ڦندن
کان ٻاهر، ان جي سيني المين دردن سان
اتي، تڪليفن کان ٻاهر، انهن مخلوقن ڳاڙهي روشنيون
ساهه ڪنيون، نارنگي شعاعون پيتيون، پري هليا ويا، ويجهو آيا،
گهميا، رنگين روشنين جي وچ ترڻ لڳا.
هتي، اهي مخلوق فوري طور تي پنهنجن خوابن کي
سمجهندا پنهنجين خواهشن مطابق پنهنجي تخيل کي ظاهر
ڪندا، پوءِ پنهنجي مرضي سان ختم ٿي ويندا غائب ٿي ويندا.
هتي هن اطمينان اطمينان جي خزانن مان لطف اندوز
ٿيو، سخاوت سان انهن سيني جا خواب پورا ڪيا جيڪي هن
جي شاندار، جادوئي دنيا هن سان ملڻ ايندا هئا.
هتي، هوءَ انسانن وانگر انتظار ڪرڻ خواهش ڪرڻ تي
مجبور نه هئي ته جيئن سندس خواب سچا ٿين سندس
خواهشون پوريون ٿين، پر هن خواب ڏٺا جيئن هن چاهيو
پنهنجي مرضي سان اهي سڀئي خواب خواهشون حاصل
ڪيون.
خوابن جي ٻيٽن اهو سج لهڻ وارو شهر منهنجي خوابن
مان هڪ هو جيڪو لاشعور جي پردن لڪل هو، اڄ اهو هر
طرح سان سچو ٿي چڪو آهي!
سچ پچ، مون پنهنجي روح جا لڪيل خزانا خزانا ڏٺا آهن،
انهن جي روشني مون تي غالب اچي وئي آهي انهن جي
چمڪ مون کي حيران ڪري ڇڏيو آهي!
پيراميهانسيا: الاهي ايڪسٽيسي جا اسپيڪٽرم
عاجزي، اي خداوند، سڀ کان يقيني رستو آهي
توهان جي الاهي رحمت جي مينهن حاصل ڪرڻ لاءِ
مان توهان جي الاهي انصاف سچائي جي اصولن تي
ڀروسو ڪندس.
اهو سمجهڻ ته توهان پيار جي سڏ دل جي خواهشن جو
جواب ڏئي رهيا آهيو
 توهان جي مجموعي مرضي سان ويجهي تعاون
 منهنجي تو تي مڪمل يقين سان

مون کي توهان جي مدد ملندي ۽ توهان جي ويجهو
محسوس ڪندس.
اڄ مان توهان جي آڏو پنهنجو فرض نڀائيندس.
جيئن مان دنيا ڏانهن پنهنجون ذميواريون پوريون ڪريان ٿو
اي سڀ کان وڏو محبوب
تون دلين جي مقدس جڳهن ۾ گونجندڙ آسماني گونج آهين
۽ تون جذبات جي آواز آهين جنهن کي ڪن ڪٽي نٿا سگهن.
توهان جي پيار سان برڪت حاصل ڪرڻ بي حد وڏو آهي.
سڀني دنياوي خيالن کان
۽ سڀ زميني شان
منهنجي تو تي مڪمل يقين سان
مان بيماري جا پاڇا ختم ٿيندي ۽ واپسي کانسواءِ هليا ويندا
ڏسان ٿو.
مان توکي ڏسندس، اي منهنجا مالڪ، فطرت جي دريائن ۾
امن جي دروازن مان.
اسان کي پنهنجين برڪتن سان نوازيو
۽ اسان کي پنهنجي ڪائناتي توانائي جي لهرن ۾ غرق ڪر
اسان کان خود غرضي کي پري رکو
جيڪو روحن کي ويجهو اچڻ کان روڪي ٿو
۽ انهن جي ملاقات نيڪي ۾ روشني جي محبت تي ٻڌل
هئي.
مون کي پنهنجين دعائن جي گلن کي پاڻي ڏيڻ ڏيو
اي منهنجا خدا، تنهنجي باري ۾ سوچڻ ۾ غور ڪرڻ جي
پاڻيءَ سان
ته جيئن نوان، متحرڪ گل ڦٽي سگهن
الهام، امن، ۽ خوشي کان
غلط ڪم کان بچڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته غلط ڪم
ڪي سڃاڻڻ لاءِ صحيح فيصلو ڪيو وڃي ۽ اهو نه ڪرڻ جو عزم
ڪيو وڃي.
هڪ غلط ٻئي سان وڙهڻ سان صحيح پيدا نٿو ٿئي جهالت
انسانيت جو سچو دشمن آهي ۽ ان کي هن دنيا مان نيڪالي ڏيڻ
گهرجي اسان وٽ هن دنيا ۾ هر شيءِ موجود آهي جيڪا اسان
کي خوشحالي، خوشي ۽ مڪمل انصاف جي دور کي شروع
ڪرڻ لاءِ گهربل آهي.

رڳو رڪاوٽ انساني خود غرضي آهي، جيڪا هن ناممڪن ڪي بڻائي ٿي. خوفناڪ ۽ ناانصافي مصيبت انساني خود غرضي ۽ ٻين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ پنهنجي مفاد جي حصول جي ڪري پيدا ٿئي ٿي.

پئسو جيڪو ضرورتمندن کي ڪارائڻ ۽ ڪپڙا پائڻ لاءِ استعمال ٿي سگهي ٿو، ان جي بدران تباهي ۽ تباهي لاءِ استعمال ڪيو وڃي ٿو. هي خود غرضي، جيڪا جهالت مان پيدا ٿئي ٿي، عالمي مسئلن جو جڙ آهي.

هر ڪو سوچيندو آهي ته اهي صحيح ڪم ڪري رهيا آهن، پر جڏهن اهي صرف پنهنجن ذاتي مقصدن جي پيروي ڪندا آهن، ته اهي سبب ۽ اثر جي ڪرمڪ قانون کي حرڪت ۾ آڻيندا آهن، جيڪو ناگزير طور تي انهن جي پنهنجي خوشي ۽ ٻين جي خوشي کي تباهه ڪندو.

جيترو وڌيڪ مان انساني جهالت جي ڪري دنيا جي المين کي ڏسان ٿو، اوترو ئي مون کي احساس ٿئي ٿو ته خوشي اچا تائين قائم نه رهندي جيستوڻيڪ گهٽيون سون سان پڪيون هجن.

خوشي ٻين کي خوش ڪرڻ ۾ آهي، ۽ جيڪڏهن هر ڪو اهو ڪري، ته هر ڪو خوش هوندو.

۽ هر ڪنهن کي زمين جي فضل مان پنهنجو حصو ملندو

جيئن ته اسان هن دنيا ۾ آيا آهيون جتان اسان کي خبر ناهي، اهو قدرتي آهي ته اسان زندگي جي شروعات ۽ مقصد بابت حيران ٿيون.

اسان هن دنيا جي خالق بابت ٻڌون ٿا ۽ پڙهون ٿا، پر اسان کي خبر ناهي ته ان تائين ڪيئن پهچجي اسان صرف اهو ڄاڻون ٿا ته پوري ڪائنات سندس الاهي ذهن جي وجود جو اعلان ڪري ٿي.

جيئن هڪ ننڍڙي گهڙي جا ننڍا ۽ صحيح پرزا ۽ اوزار اسان کي گهڙي ٺاهيندڙ جي تعريف ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿا، ۽ جيئن هڪ ڪارخاني جون وڏيون ۽ پيچيده مشينون اسان کي انهن جي موجد بابت حيران ۽ متاثر ڪن ٿيون، تيئن جڏهن اسان فطرت جي عجائبات کي ڏسون ٿا، ته اسان انهن جي پويان لڪيل ذهانت تي حيران ٿي وڃون ٿا، ۽ اسان پڇون ٿا: "ڪنهن گل کي سج جي سامهون هڪ متحرڪ شڪل ڏني؟ ان جي خوشبو ۽ خوبصورتي ڪٿان آئي؟ ۽ ان جي پنکڙين کي اهڙي

انتهائي درستگي سان ڪيئن ٺاهيو ويو ۽ اهڙن شاندار، خوشگوار رنگن سان رنگيو ويو؟"

رات جو، تارا ۽ چنڊ، اسان جي چوڌاري پنهنجي چانديءَ جي روشني پکيڙيندا آهن، اسان کي ان شعور تي غور ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿا جيڪو خلا جي وسعت ۽ انهن آسماني جسمن جي رهنمائي ڪري ٿو. چنڊ جي نرم روشني روزاني سرگرمين لاءِ ڪافي ناهي، ۽ تنهن ڪري هڪ عقلمند ۽ نرم ذهن رات جو آرام ڪرڻ جو مشورو ڏئي ٿو. پوءِ سج اڀري ٿو، ان جي روشن روشني اسان کي پنهنجي چوڌاري دنيا کي وضاحت ۽ سڪون سان ڏسڻ جي اجازت ڏئي ٿي، ۽ اسان ان کي پنهنجي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ پاڻ تي ڪٽون ٿا.

اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ جا به طريقا آهن: جسماني رستو ۽ روحاني رستو جڏهن اسان جي صحت خراب ٿئي ٿي، مثال طور، اسان علاج لاءِ ڊاڪٽر وٽ وڃي سگهون ٿا پر هڪ وقت ايندو آهي جڏهن نه ته ڊاڪٽر ۽ نه ئي ڪو ٻيو مدد ڪري سگهي ٿو، ۽ اسان ٻئي رستي ڏانهن رخ ڪندا آهيون؛ روحاني طاقت ڏانهن جنهن اسان جي جسم، ذهن ۽ روح کي پيدا ڪيو.

مادي طاقت محدود آهي، ۽ جڏهن اسان ناڪام ٿيون ٿا، ته اسان خدا جي لامحدود طاقت ڏانهن رخ ڪريون ٿا. اهو اسان جي مالي ضرورتن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو. جڏهن اسان پنهنجي پوري ڪوشش ڪريون ٿا ۽ اجا تائين ڪافي نه ٿا حاصل ڪريون، ته اسان ان طاقت ڏانهن رخ ڪريون ٿا.

هر ڪو سوچيندو آهي ته انهن جا مسئلا سڀ کان وڏيڪ خراب آهن ڪجهه ماڻهو ٻين کان وڌيڪ دٻاءُ محسوس ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي لچڪ ڪمزور هوندي آهي ماڻهن جي ذهني طاقت ۾ فرق جي ڪري، اهي مختلف مقدار ۾ توانائي خرچ ڪندا آهن جيڪڏهن ڪو ماڻهو وڏي مشڪل کي منهن ڏئي ٿو ۽ انهن جو ذهن ڪمزور آهي، ته اهي ان تي قابو نه پائي سگهندا طاقتور ذهن وارا ماڻهو رڪاوٽن کي ٽوڙي ۽ پنهنجي بنيادن کي جهڪائي پنهنجين مشڪلاتن تي قابو پائي سگهن ٿا تڏهن به، طاقتور ترين ماڻهو به ڪڏهن ڪڏهن ناڪامي جو منهن ڏسندا آهن جڏهن اسان زبردست جسماني، ذهني ۽ روحاني مشڪلاتن ۽ مشڪلاتن کي منهن ڏيون ٿا، اسان کي احساس ٿيندو آهي ته هن مادي دنيا ۾ زندگي جي طاقت ڪيتري محدود آهي.

اسان جون ڪوششون نه رڳو سٺي صحت ۾ مادي سلامتي حاصل ڪرڻ لاءِ وقف ٿيڻ گهرجن، پر زندگي جي معنيٰ جي ڳولا لاءِ پڻ.

زندگي جو مقصد ڇا آهي؟ جڏهن مشڪلاتون اسان تي حاوي ٿي وينديون آهن، ته اسان سڀ ڪان پهريان پنهنجي آس پاس جي ماحول ڏانهن رخ ڪندا آهيون، هر ممڪن مادي ترتيب جي ڪوشش ڪندا آهيون جيڪو اسان کي يقين آهي ته راحت فراهم ڪندو پر جڏهن اسان هڪ بند منزل تي پهچون ٿا ۾ چئون ٿا، "منهنجون سڀ ڪوششون ناڪام ٿي ويون آهن، مان وڌيڪ ڇا ڪري سگهان ٿو؟" اسان سنجيدگي سان پنهنجي مسئلي جو اثرائتو حل ڳولڻ تي غور ڪرڻ شروع ڪريون ٿا ۾ جڏهن اسان جي سوچ ڪافي گهري ٿي ويندي آهي، ته اسان پاڻ ۾ جواب ڳوليندا آهيون. هي جواب ڏنل دعا جو هڪ روپ آهي.

۾ منهنجي روح جي خاموشي

مون کي توهان سان ملڻ ڏيو، رب!

مون کي پنهنجي قبضي ۾ رکو، ۾ مون کي پنهنجي دائمي موجودگي محسوس ڪرڻ ڏيو

منهنجي اندر ۾ منهنجي چوڌاري

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي آواز ٻڌڻ لاءِ ترسيل آهيان.

زمين جي تيز آوازن کي مون کان پري رکجو

منهنجي ياد ۾ لڪيل

مان توهان جي پرسڪون، پرسڪون آواز ٻڌڻ چاهيان ٿو.

آهي ۾ سڪون جي روح منهنجي هميشه ڳائڻو ۾.

منهنجا خدا، جتي تون سڀ موجود آهين

توهان کي موجود هجڻ گهرجي.

۾ منهنجي وجود ۾ ضمير جي اونهائي ۾

مون کي هڪ ننڍڙو حصو به ڏيکارڻ ۾ مدد ڪريو.

منهنجي روحاني خاني ۾ لڪيل خزانن مان!

اي چمڪندڙ روشني

منهنجي دل جاڳي پئي آهي.

منهنجي ذهني صحت

منهنجي روحاني مندر کي پنهنجي شان سان ڀريو.

اي ابدي اتر تارو!

جتي به مان گهميو ۾ ڪيئن به مون رخ ڪيو

منهنجي ذهن جي مقناطيسي قطب نما جي سُئي توهان ڏانهن اشارو ڪندي رهي ٿي.

ڇا توهان بدقسمتي جي هوائن کان متاثر آهيو
يا ڏک □ مصيبت جي مينهن □ پڌل
پر، منهنجو ذهن هدايت يافته هو
هميشه توهان ڏانهن رخ ڪرڻ لاءِ
منهنجو پيارو پکي، پنهنجا پر ڦاڙي رهيو آهي
مونجهاري جي ڪڪرن جي وچ □
مونجهاري جا طوفان □
هو ضرور توهان تائين پنهنجو رستو ڳوليندو.
قديم زماني □
آسمان جي دل □
جڏهن اسين روحن جي حيثيت □ وجود □ آياسين
اسين سڀ سمهي رهيا هئاسين.
الاهي پيار جي ڇانوَ هيٺ
□ جڏهن خدا اسان کي جاڳايو
اسان هن کان پري هليا ويا.
جيئن اجنبي پٽ جي کهاٽي □

اسان پنهنجي وچ □ خدائي رشتي جي رشتي کي وساري ڇڏيو آهي.

اسين هڪ ٻئي لاءِ اجنبي ٿي ويا هئاسين
□ جڏهن کان اسان پنهنجو آسماني گهر ڇڏي ڏنو آهي
اسين هن دنيا □ ٿي ويا آهيون
زمين جي ڪنڌ ڪڙڇ □ سفر ڪندڙ مسافر
اسين تقدير جي رستن تي هلون ٿا
اسان تمام گهڻو اڳتي نڪري ويا آهيون.

اسين پنهنجي اصلي گهر کان تمام گهڻو پري هليا ويا آهيون.

پر وقت بوقت
ڪجھ جڳهون، تجربا، □ چهرا اسان کي جاڳائيندا آهن
دفن ٿيل يادون □ گهرو اندروني احساس
هوءَ اسان کي سُس پُس ڪري ٿي

اسان کي ائين محسوس ٿئي ٿو ڄڻ ته اسان اهو سڀ ڪجهه نئين سر تجربو ڪري رهيا آهيون.

شيون جيڪي اسان اڳ □ ئي ڇاڻون هيون

اسين پيارن سان ملون ٿا □ ڳنڍجون ٿا
اسين انهن جي ويجهو هئاسين.
□ ڏور ماضي
اي ڪائناتن جا خالق
توهان جي روشني وڏن □ چمڪي ٿي
سندن الاهي علم اسان جي سمجهه کي متاثر ڪري.
اسان کي اهو سمجهڻ ڏيو ته توهان آخري مقصد آهيو
جيڪو اسان حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا
سڀ کان وڏي خواهش
جيڪو اسان حاصل ڪرڻ جي خواهش رکون ٿا
اسان کي پنهنجي موجودگي جي خوشبودار هوائن سان تازگي بخش.
اسان کي پنهنجي شاندار موجودگيءَ جي خواهش سان پريو.
اسان جي وجود کي توهان جي الاهي حڪمت سان پرورش ملي.
اسان کي توهان جي پاڪ روشني محسوس ڪرڻ ڏيو
اهو اسان جي زندگي جي هر پهلوءَ □ شامل آهي
□ اهو اسان جي عزم کي مضبوط ڪري ٿو
□ اسان جي اونداهي کي ختم ڪري ٿو
□ امن اسان کي ڏکي چڱي
□ اميد
□ نيڪ ڪم ڪرڻ جي خواهش
شهزادي □ روشن خيال هرمٽ جي وچ □
هڪ پيري، هڪ ظالم شهزادو پنهنجن نوڪرن □ نوڪرن سان گڏ شڪار جي سفر تي ويو، مڪمل طور تي ليس □ هٿياربند هئا. اهي ٻيلي □ گهيرو ڪري ويا، ننگ وڄائيندا □ ڍول وڄائيندا.
ڪجهه پکين، هرڻ □ وحشي شينهن جو شڪار ڪرڻ کان پوءِ، شهزادي □ سندس ساٿين کي احساس ٿيو ته اهي پنهنجو رستو وڃائي چڪا آهن.
انهن وٽ کاڌو گهٽو هو پر پاڻي نه هو ٻيلي □ پاڻي جي اڻٽڪ ڳولا جي باوجود، انهن کي ڪجهه به نه مليو انهن وٽ رات جي وحشي جانورن جي حملي کان بچڻ لاءِ ڪا به پناهه نه هئي، جيئن اونده تيزي سان ويجهو اچي رهي هئي.

سج نظر کان غائب ٿي ويو، ۾ شهزادو، جيڪو قافلي جي اڳواٽي ڪري رهيو هو، هڪ پراٽي، زبون حال جهوپڙي وٽ آيو. جڏهن هو سواري تان لهي ويو، هن ڪليل دروازو کوليو ۾ جهوپڙي ۾ داخل ٿيو. اندر سڀ ڪجهه اونداهو هو سواءِ ان جي هڪ ڪنڊ ۾ روشني جي چمڪ جي، ۾ هن مايوسيءَ سان سوچيو، "جهوپڙي به خالي آهي".

"پر اميد جي زور سان، هن رڙ ڪئي، "سلام آهي ڪو هتي؟"

هن کي وڏي حيرت ٿي، هن هڪ پرسڪون آواز ٻڌو جيڪو کيس پرسڪون جواب ڏئي رهيو هو، "ها، مان هتي آهيان ڇا توهان پاڻي ڳولي رهيا آهيو؟"

شهزادو هڪ لمحي لاءِ اوندهه ۾ ڏسندو رهيو جيستائين هن هڪ انسان جي روح کي ڏٺو، ۾ حيران ٿي ويو ته اهو ماڻهو هن جي خيالن کي ان کان اڳ ئي ڄاڻي چڪو هو جو هو هن سان مليو يا هن کي سڃاڻي.

شهزادي پنهنجي ميزبان کان پڇيو، "تون ڪير آهين؟"

ميزبان جواب ڏنو، "هڪ غريب زاهد جيڪو خدا جو وقف آهي"

راهب ڏيئو ٻاريو ۾ شهزادي پنهنجي وفد کي سڏيو، ۾ انهن کي ان ڏور ٻيلي ۾ پاڻي ۾ ميوو ڳولڻ تي وڏي خوشي محسوس ٿي.

شهزادي راهب کان پڇيو، "ڇا توهان شينهن ۾ نانگن کان نه ٿا ڊڄو؟"

ويري شيخ جواب ڏنو: "يقيناً نه، شينهن منهنجا پالتو ٻليون آهن، ۾ سانپ مون لاءِ پرامن آهن. اسان دوست آهيون جيڪي هميشه خدا جي محبت جي سج ۾ سمهندا آهيون جيڪو هن وجود ۾ هر شيءِ تي چمڪي ٿو."

جيئن ئي شهزادي ويجهڙائي سان ڏڪندڙ ڏانهن ڏٺو، ته هو ڊڄي ويو جڏهن هن ڏڪندڙ جي ڳچيءَ مان هڪ جوڙو نانگ لٽڪيل ڏٺو. جڏهن هو جيڪو ڏٺو هو ان جي تصديق ڪرڻ لاءِ ويجهو آيو، ته نانگ سُسڻ لڳا ۾ ترڪڻ لڳا، پنهنجا مٿا ڦڙڪائي رهيا هئا، ڇاڪاڻ ته انهن شهزادي جي دل ۾ خوف ۾ انتقام جي لرزش کي محسوس ڪيو هو.

وڏيڪ، انهيءَ وقت ٻيلي جي شينهن مان هڪ جهوپڙيءَ ۾ داخل ٿيو ۾ خاموشيءَ سان راهب جي پيرن تي ليٽي پيو. خدا جي ماڻهوءَ ان کي تسلي ڏني ۾ ان جي مٿي تي هٿ هلايو، پوءِ

شينهن خاموشيءَ سان هليو ويو، ۽ پيلي جي دل ڏانهن وڌي ويو.

مغرور شهزادي پاڻ ۾ سوچيو، "هي پوڙهو ماڻهو ضرور نيڪ ۽ رحمدل هوندو، ڇاڪاڻ ته هن اسان کي جهنگلي جانورن ۾ موتمار اچ کان بچايو، سندس ڪم جي بدلي ۾، مان هن کي امير بڻائيندس." پوءِ هن راهب کي مخاطب ڪندي چيو:

"اي شيخ، توهان جو چهرو مهرباني ۽ خلوص سان چمڪي ٿو، ۽ مان توهان جي ۽ منهنجي ساٿين لاءِ ڪيل سپني ڪمن جي تعريف ڪريان ٿو، تنهن ڪري، مان توهان کي هڪ راز سونپڻ چاهيان ٿو جنهن سان توهان امير ۽ امير ٿي ويندا. هي راز مان پهريون پيرو ۽ صرف توهان تي ظاهر ڪري رهيو آهيان."

جيئن ئي هن اهي لفظ چيا ته شهزادي پنهنجي چادر هيٺان هڪ پٿر ڪڍيو ۽ ڳالهائڻ جاري رکيو، ۽ چيو:

"مان توهان کي هي خانداني خزانو سونپڻ چاهيان ٿو، اهو فلسفي جو پٿر آهي، ۽ شايد توهان ان کي استعمال ڪندي امير ٿي ويندا. هي پٿر سون ناهيندو آهي، ۽ اهو منهنجي پيءُ کي هڪ عظيم ڪيميادان طرفان ڏنو ويو هو. ان ۾ اها صلاحيت آهي ته اهو هر شيءِ کي خالص سون ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو. توهان هن پٿر کي هڪ سال تائين استعمال ڪري سگهو ٿا ۽ پٿرن کي سون ۾ تبديل ڪري سگهو ٿا، پوءِ انهن کي وڪرو ڪري پاڻ لاءِ سون جو محل خريد ڪري سگهو ٿا. مان هڪ سال کان پوءِ توهان وٽ واپس ايندس ۽ پنهنجو پٿر واپس وٺندس، جيڪو مان پنهنجي جان کان وڌيڪ قيمتي سمجهان ٿو."

راهب اها ذميواري قبول ڪرڻ نه چاهيندو هو، پر شهزادي جي مسلسل زور پرڻ جي جواب ۾، هو فلسفي جو پٿر رکڻ تي راضي ٿي ويو. شهزادي ڏٺو ته راهب لاپرواهي سان پٿر کي پنهنجي پيٽ هيٺان رکي ڇڏيو (جتي ماڻهو ڪيسي چورن جي خوف کان پنهنجا پئسا رکندا هئا!)، ۽ پوءِ شهزادو پنهنجي رستي تي هليو ويو.

هڪ سال بعد، شهزادو پنهنجي ساٿين سان گڏ واپس آيو، اميد هئي ته هو تباهه ٿيل جهوپڙي جي بدران هڪ شاندار محل ڏسندو پر جڏهن هن ڏٺو ته جهوپڙي اڃا تائين بيٺل هئي ۽ اڳ کان به بدتر حالت ۾ هئي ته هو مايوس ٿي ويو، تنهن ڪري هو

پنهنجي گهوڙي تان لهي ويو □ دروازو کوليو، □ پنهنجي بلند آواز □ رڙ ڪئي: "ڇا تون اجا تائين جيئرو آهين، راهب؟"
راهب هڪ مضبوط □ گهري آواز □ جواب ڏنو: "ها، خدا جي ساراهه، اي شهزادي، منهنجي عاجز گهر □ پليڪار"
فوري طور تي □ بنا ڪنهن تمثيل جي، شهزادي رڙ ڪئي: "يار، توکي ڇا ٿيو آهي؟ تو فلسفي جي پٿر سان ڇا ڪيو جيڪو مون تو وٽ ڇڏيو هو؟ تو ان کي امير ٿيڻ لاءِ ڇو نه استعمال ڪيو؟"
راهب هڪ لمحي لاءِ سوچيو □ پوءِ جواب ڏنو: "هي فلسفي جو پٿر ڇا آهي جنهن بابت توهان ڳالهائي رهيا آهيو، □ توهان جو ڇا مطلب آهي ته مون کي امير ٿيڻ گهرجي؟ سچ □، مان پاڻ کان وڌيڪ امير ٿيڻ نٿو چاهيان."
شهزادي تي خوف طاري ٿي ويو، اهو سوچيندي ته پوڙهي راهب پنهنجو پٿر ان جي لاتعلقي جي ڪري وڃائي ڇڏيو آهي، □ هن التجا سان پريل آواز □ چيو: "منهنجو مطلب اهو انمول فلسفي جو پٿر آهي جيڪو توهان هڪ سال اڳ پنهنجي پيٺ هيٺ رکيو هو؟ [ايبدي، توهان جي پيٺ سان]، مون کي ٻڌايو ته توهان ان سان ڇا ڪيو؟"
راهب جواب ڏنو: "اهو صحيح آهي، هاڻي مون کي توهان جو قيمتي پٿر ياد آهي، هڪ ڏينهن جڏهن مان درياهه □ غسل ڪرڻ لاءِ ويس ته مان خدا جي باري □ گهري سوچ □ پئجي ويس، □ مون کي لڳي ٿو ته پٿر منهنجي ڪپڙن مان لهي ويو □ پاڻي نگلي ويو. دعا آهي ته توهان محفوظ رهو."
شهزادي پنهنجي آواز جي بلنديءَ تي رڙ ڪئي، "او، منهنجو ناقابلِ تلافي نقصان! مون سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيو آهي!" □ تقريبن حيرت کان بي هوش ٿي ويو. راهب سندس ڇهري تي ٿڌو پاڻي ڇڙڪايو □ کيس بحال ڪيو، جڏهن ته شهزادي جا ساٿي شيخ جي ويجهو آيا، انهن جون اکيون بغض سان ٻرنديون هيون، □ کيس نقصان پهچائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا هئا. پر راهب کلندي چيو، "او، اعليٰ، اهڙي اعليٰ حيثيت واري، مون کي خبر نه هئي ته توهان پٿر تي اهڙو شور مچائيندا، مون سان گڏ درياهه تي هلو، □ مان توهان جي پٿر کي ڳوليندس □ ان کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندس."

شهزادي جواب ڏنو، "ڇا توهان پنهنجو هوش وڃائي ڇڏيو آهي؟ ڇا توهان هاڻي هڪ پٿر ڳولڻ چاهيو ٿا جيڪو توهان ڪان ڪري پيو □ هڪ سال اڳ وهڪري □ وهي ويو هو؟"

پر راهب سندس لفظن تي ڪو به ڌيان نه ڏنو، □ ڪيس رڙ ڪندي چيو: "ننڍو شهزادو، هن سڀ شور جي ڪا ضرورت ناهي انتظار ڪريو جيستائين اسين درياءَ □ پٿر ڳوليون ٿا، مون سان گڏ هلو، سڀ"

ڇڻ ته ڪنهن جادو هيٺ، شهزادي □ سندس ساٿين راهب جي شفاف مقناطيسيت جو جواب ڏنو □ خاموشيءَ سان سندس پٺيان درياهه تائين هليا ويا. اتي راهب شهزادي کي چيو ته هو پنهنجي کيسي مان پنهنجو رومال ڪڍي، ان کي ڇڻن ڪندن کان جهلي، □ ان کي درياهه □ ٻوڙي، □ هن طرح دعا ڪري:

" اي شهزادن جا شهزادا، بادشاهن جا بادشاهه، □ سيني فلسفين جي پٿرن جا خالق، منهنجو پٿر مون کي واپس ڪر"

جيئن ئي شهزادي ائين ڪيو □ پنهنجو رومال پاڻيءَ مان ڪڍيو ته هو پنهنجين بي ايمان اکين سان ويهه کان وڌيڪ فلسفي جا پٿر ڏسي حيران ٿي ويو، جيڪي ملڪيت □ ساڳيا هئا جيئن اصل گم ٿيل پٿر هو. هر هڪ کي جانچڻ تي، هن ڏٺو ته هر هڪ عام ساحلي پٿر کي سون □ تبديل ڪري سگهي ٿو. پوءِ شهزادي پٿرن کي رومال □ ٻڌي درياهه □ اڇلائي ڇڏيو.

راهب □ سندس ساٿين کيس رڙ ڪئي، "تو اهو ڇو ڪيو؟"

پر شهزادي خدا جي ماڻهوءَ ڏانهن ڏٺو، احترام سان سندس اڳيان جهڪيو، □ چيو:

" سائين، مان چاهيان ٿو ته اهو ئي هجي جيڪو توهان وٽ آهي، جيڪو پٿرن کي سمجهي ٿو جيڪي سون کي بيڪار ڪنڪريٽ بڻائين ٿا."

□ تنهن ڪري شهزادي پنهنجي زميني بادشاهت کي ڇڏي ڏنو ته جيئن هوشيار پوڙهي ماڻهوءَ کان سکي ته روح جي بادشاهت ڪيئن حاصل ڪجي، جيڪا خلا □ شامل نه آهي □ فنا ٿيڻ جي تابع ناهي.

ڪهاڻي جو اخلاقي مطلب اهو آهي ته دنياوي دولت، ڪيتري به قيمتي ڇو نه لڳي، عارضي آهي □ هن گهٽ دنيا □ ڇڏي وڃڻ گهرجي جڏهن جسم هڪ ٿڌو، بي جان لاش بڻجي ويندو آهي.

فلسفي جي پٿر کي استعمال ڪرڻ جي بدران، جيڪو هتي
صرف عارضي دولت گڏ ڪرڻ جي صلاحيت جي علامت آهي،
اسان کي ان زاهد وانگر ٿيڻ گهرجي جنهن پنهنجو وقت ۽
صلاحيت خدائي دولت حاصل ڪرڻ لاءِ وقف ڪري ڇڏي آهي
جيڪا لازوال ۽ لافاني آهي.
جيڪو به خدا کي سڃاڻي ٿو، اهو خوابن کان وڌيڪ دولت
جو مالڪ هوندو، ۽ جيڪڏهن ضروري هجي ته، روحاني دولت
حاصل ڪرڻ ۽ سچي دولت مان لطف اندوز ٿيڻ جي اميد ۾ مادي
ملڪيتن کي پٿر وانگر ڇڏي ڏيندو.
ٻين سان اسان جي معاملن ۾
سڃاڻڻ ۽ قدر ڪرڻ تمام ضروري آهي
امتيازي خوبيون ۽ عظيم خوبيون
جيڪو انهن پنهنجن تجربن مان اخذ ڪيو
۽ انهن ان کي پنهنجي وجود مان شڪل ڏني
جيڪڏهن اسان ڪليل ذهن وارن ماڻهن جو مطالعو ڪريون
اسان انهن کي سمجهي سگهنداسين ۽ انهن سان آرام
سان ڊيل ڪري سگهنداسين.
اسان پڻ فوري طور تي قابل ٿي سگهنداسين
جنهن شخص سان اسان ڊيل ڪري رهيا آهيون ان جي
طبيعت کي ڄاڻڻ
گهوڙي جي ڊوڙ بابت ڪنهن فلسفي سان نه ڳالهايو.
گهر جي تنظيم بابت ڪنهن سائنسدان سان بحث نه ڪريو.
مون کي خبر آهي ته ڪهڙي شيءِ ماڻهوءَ جي دلچسپي
رکي ٿي ۽ ڪهڙي شيءِ سندس ڌيان ڇڪائي ٿي.
۽ هن ڪيس ان موضوع بابت پڙايو
ضروري ناهي ته انهن شين بابت جيڪي توهان جي
دلچسپي رکن ٿا
جيڪڏهن اسان ٻين کي سمجهڻ چاهيون ٿا
اسان کي انهن تي تنقيد ۽ مذمت ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ
گهرجي.
ان جي بدران، اسان کي پنهنجي فهم جي آئيني ۾ ڏسڻ
گهرجي
۽ اهو معلوم ڪرڻ لاءِ ته ڪهڙين شين کي درست ڪرڻ
بهتر ڪرڻ جي ضرورت آهي؟
اهو نفسياتي آئينو تمام مختلف آهي.

ان واقف آئيني بابت جيڪو اسان هر صبح ڏسندا آهيون
هر روز مان ان خود آئيني ۾ ڏسندو آهيان
جيڪڏهن مون کي ڪا اهڙي شيءِ ملي جيڪا مون کي پسند نه هجي
مان پاڻ کي ملامت ڪريان ٿو ۽ ان کي درست ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪريان ٿو.
هن طريقي سان، هڪ ماڻهو پنهنجي تصوير ڏسي ٿو
سندس روح جي آئيني ۾ ان جي حقيقي روپ ۾ ظاهر ٿيو
۽ اهو ڏينهن به ڏينهن ترقي ڪري ٿو
خوشي ۽ ذهني سڪون جي رستي تي
خدا توهان تي رحم ڪري.
توهان تي سلام هجي

خواهشن جو نيٽ ورڪ
هتي آئون آهيان، پنهنجين آرزوئن جو ڄار وڍي رهيو آهيان
منهنجي خيالن جي وسيع سمنڊ ۾
اي قيمتي الاهي شڪار، تون اڪثر مون کان بچي ويو آهين!
تڏهن به، مان امن جي ڪوٺائي ۾ ڪوٺائي جاري رکان ٿو.
۾ بنا ڪنهن وقفي جي، مون پنهنجي پيار جا جال هڪ ٻئي پٺيان توهان ڏانهن وڌا.
مون کي هڪ ڏينهن ضرور توکي پنهنجي لامحدود خواهش جي ڄار ۾ ڦاسائڻو پوندو.
مان پنهنجي پيار جو هي ڄار هر هنڌ اڇلايان ٿو.
زندگيءَ جي انتشار واري لهرن کان مٿي
چمڪندڙ تارن بابت ۾
۾ نيڪ روحن جي ڪوٺائي ۾
مونکي رڳو اِها خبر آهي ته مان شڪاري آهيان.
مان توکي پڪڙڻ جي ڪوشش جاري رکندس ۾.
اي پياري خواهش ۾ وجود ۾ سڀ کان وڏو خزانو!
مان ڪيس عرض ڪريان ٿو ته جهالت جا پردا ٽوڙي ڇڏي ۾
وهم جي اونداهي کي ختم ڪري، ۽ توهان جي زندگي ۾ سڀ کان وڏي تمنا ۾ توهان جي خواهشن جي تخت تي سڀ کان مضبوط خواهش بڻجي، ۽ توهان جي سستي ۾ دير کي خوشي، تجديد ۾ جوش سان ڌڙڪندڙ روحاني سرگرمي ۾ تبديل ڪرڻ ۾

مدد ڪري. مان ڪيس عرض ڪريان ٿو ته توهان ڪي الاهي محبت جي شراب مان پيئڻ جي اجازت ڏئي جيستائين توهان مست نه ٿي وڃو، ۽ توهان جي زيارت لاءِ هڪ پاڪ زيارت ڪري جنهن ۾ تسلي هجي، ۽ توهان جي دل ڪي پيار ۽ شڪرگذاري جي پاڻي سان ڌوئي، ۽ توهان جي وجود ۾ يقين جي چراغن ڪي روشن ڪري، ۽ توهان جي خوابن ڪي سندس برڪت واري سمنڊ جي حقيقت ۾ ڳاري، ۽ ته توهان هن ۾ اطمينان ۽ اطمينان حاصل ڪريو، ته جيئن توهان جي روح ۾ سڪون رهي ۽ جنت جون نعمتون توهان تي نازل ٿين.

خاموشي جو مطلب آهي پرسڪون سوچون

جسم ڪي پرسڪون ڪرڻ ۽ ان جي ضرورتن ڪي ڪنٽرول ڪرڻ

جيڪو به اهو ڪري سگهي ٿو، اهو هڪ تازگي بخش سڪون جو تجربو ڪندو.

هو شاندار لهرن ۾ سڏريل دنيا مان تاثرات محسوس ڪندو.

۽ جيڪو به خاموشي ۾ وڏيڪ گهرائي سان وڃي ٿو، پوءِ

هو پاڻ ۾ خدا جي بادشاهي ڪي ڳوليندو

جيستائين ڪو ماڻهو رستي تي هلي رهيو آهي

سندس وقت جو هر لمحو تمام قيمتي آهي.

اسين هتي هن زمين (لنگهه جو گهر) تي ٿوري وقت لاءِ آهيون.

هر شيءِ عارضي آهي، پر خدا جو احساس دائمي آهي.

ڪجھ به ان ڪي دل ۽ روح مان ختم نٿو ڪري سگهي.

اسان کي هن دنيا جي آزمائشن ڪي اسان تي غالب نه اچڻ گهرجي.

اسان کي اسان جي عظيم مقصد ۽ اسان جي اعليٰ مقصد کان پري ڪرڻ سان: خدا

خدا ڪي سڃاڻڻ ممڪن آهي

اسان کي ڪائنات جي مالڪ ڪي ڳولڻ گهرجي.

جنهن جي روشني مان تارا ٽمٽار آهن

۽ سندس قدرت سان دل ڌڙڪن ٿا

اسان کي ڪيس خاموشي جي مندر ۾ ڳولڻ گهرجي.

جڏهن اسين خواهش ۽ تڙپ سان خدا ڪي سڏيندا آهيون

۽ جڏهن اسين ڪيس ٻرندڙ خواهش سان سوچيون ٿا

اسين ڪيس ڳوليندا آسين.

مان ڪنهن نامعلوم خدا جي ڳالهه نه ڪري رهيو آهيان.
بلڪه، اهو هڪ رب بابت آهي جنهن کي مان سچائي چڪو آهيان.
اهو مون لاءِ سچ آهي ۽.
اهو سڀني جسماني شين کان وڌيڪ حقيقي آهي.
اهو الاهي سمنڊ آهي جيڪو اسان جي انساني زندگين جي لهرن کي برقرار رکي ٿو ۽ برقرار رکي ٿو.
اسان هر شيءِ کان سواءِ ڪري سگهون ٿا.
خدا کان سواءِ
{تنهنڪري بلند آهي خدا، حاڪم، سچائي}
سياڻا آهن اهي جيڪي دل جا صاف آهن، ڇاڪاڻ ته اهي) خدا کي ڏسندا(
اهو قدرتي آهي ته هڪ شخص کي پيار ڪرڻ ۽ پيار حاصل ڪرڻ جي ضرورت محسوس ٿئي، پر دل جي هي خواهش آخرڪار ان پيار جي سرچشمي لاءِ آهي، جيڪو خدا آهي.
انساني پيار ڪيترين ئي اميدن، حسابن ۽ ذاتي خيالن تي ٻڌل آهي، تنهن ڪري ان جي مستقل هجڻ جي ڪا به ضمانت ناهي ڇاڪاڻ ته اهو حالتن سان جڙيل آهي.
پر، الاهي پيار غير مشروط، مسلسل ۽ پائيدار آهي جيڪڏهن اهو توهان جي دل کي ڇهي ٿو، ته توهان ان کي هميشه پاڻ سان گڏ ڳوليندا.
سڀني حالتن ۾، توهان ان کي تحفظ ۽ اطمينان جو ذريعو محسوس ڪندا، جيتوڻيڪ ڏک ۽ مصيبت جي وچ ۾
مصيبتن ۽ سخت آزمائشن جي وچ ۾
هر ڪو توهان کي ڇڏي سگهي ٿو، پر اهو پاڪ پيار توهان کي نه ڇڏيندو، توهان کي مايوس نه ڪندو، ۽ توهان کي پريشانين ۽ وهمن جو شڪار نه ڇڏيندو، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ حفاظتي قوت آهي ۽ زندگي جي موڙ ۽ موڙ جي وچ ۾ آسمان مان هڪ رهنمائي ڪندڙ روشني آهي.
جڏهن انساني پيار الاهي پيار سان پريل هوندو آهي، ته اهو پاڪ ۽ صاف ٿي ويندو آهي پر جيڪڏهن توهان وهڪري کي، جيڪو انساني پيار آهي، چشمي کان الڳ ڪندا آهيو، جيڪو الاهي پيار آهي، ته اهو وهڻ بند ٿي ويندو آهي ۽ پاڻ کي دنيا جي واريءَ ۾ گم ڪري ڇڏيندو آهي.

جيستائين انساني محبت الاهي محبت سان ڳنڍيل آهي، اهو دل کي نرم ڪري ٿو، ضمير کي تازگي ڏئي ٿو، ۽ روح جي باغن کي زندگي جي پاڻي سان سيراب ڪري ٿو.

پيار: مرضي جو محرڪ

مان جيڪو ڪجهه ڪريان ٿو، اهو پنهنجي دل ۽ پيار سان ڪريان ٿو.

جيڪڏهن توهان ڪوشش ڪندا، ته توهان کي خبر پوندي ته توهان کي بلڪل به ٿڪاوٽ محسوس نه ٿيندي.

چاڪاڻ ته پيار ارادي جو سڀ کان وڏو محرڪ آهي، ۽ محبت جي اثر هيٺ هڪ ارادي ۾ اهڙيون شيون ڪرڻ جي غير معمولي طاقت هوندي آهي جيڪي ڪجهه ماڻهن لاءِ ناممڪن لڳي سگهن ٿيون.

روحاني شعور جي رستن تي

ڪشش ۽ مخالف جنس

ذاتي ظاهر صاف، صاف ۽ ترتيب سان هجڻ گهرجي.

ڪنهن به ماڻهوءَ لاءِ پرڪشش نظر اچڻ غلط ناهي.

جيستائين اها اپيل سٺي ذائقي جي تابع آهي

پر اهو غلط آهي ته ڪو ماڻهو جان بوجھ ڪري جنسي ڪشش جو استعمال ڪري.

مخالف جنس کي راغب ڪرڻ لاءِ

مرد ۽ عورت جي وچ ۾ ڪشش روح مان پيدا ٿيڻ گهرجي.

جيڪي پاڻ تي ضابطو رکن ٿا

اهي جنسي علامت هجڻ تي فخر نٿا ڪن.

انهن وٽ صحيح زندگي جي ساٿي کي راغب ڪرڻ جو هڪ بهتر موقعو آهي.

ڪامياب ازدواجي رشتن ۾

پيار پهرين ايندو آهي، جنس نه.

هي مثالي ۽ معيار هجڻ گهرجي

ڪجھ ملڪن ۾، چمي ڏيڻ يا گهريلو رابطو نه ٿيندو آهي.

شادي کان اڳ نوجوان مردن ۽ عورتن جي وچ ۾

جڏهن به ماڻهو غير مشروط ڪشش محسوس ڪن ٿا

هڪ ٻئي ڏانهن

اهي هڪ ٻئي کي قربان ڪرڻ لاءِ تيار هوندا

سچو پيار سچو آهي.

صرف پوءِ اهي شادي جي اندر هڪ گهري رشتي جي اهل بڻجي ويندا آهن.

ملڪيت بيڪار آهي

جڏهن هڪ مڙس ٻئي کي ڪنٽرول ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو

هي پيار جي کوٽ جو ثبوت آهي

پر جڏهن اهي پنهنجي پيار جو اظهار ڪن ٿا

مخلص ۽ دوستانه دلچسپي سان

۽ جذبات جو احتياط سان غور ڪرڻ

۽ ٻين کي خوش ڪرڻ جي مخلص خواهش

پيار هڪ شاندار معيار حاصل ڪري ٿو

۽ اهڙي رشتي ۾

اسان کي الاهي محبت جي هڪ جهلڪ ملي ٿي

سمجھ کان سواءِ زندگي روحاني ۽ مادي خودڪشي آهي.

خوش نصيب آهن اهي جن وٽ سمجهه آهي

روحاني رستي تي اها سڀ کان وڏي ضرورت آهي

۽ زندگيءَ جي رستن تي

سمجهڻ هڪ ٽارچ آهي

اهو انسان جي رستي کي روشن ڪري ٿو ۽ ان کي ڪاميابي ڏئي ٿو

زندگيءَ جي آخري مقصد تائين پهچڻ کان اڳ

هن وٽ اها ضروري ۽ اهم صلاحيت هجڻ گهرجي

تنهن ڪري، ڪنهن کي به غلط فهمي کي اندو نه ڪرڻ گهرجي.

چاڪاڻ ته اهو روحاني ۽ جسماني خودڪشي آهي

سمجهه هر صورتحال ۾ هڪ رهنمائي ڪندڙ قوت هجڻ گهرجي.

اسان ڪيترين به ڏکين تجربن مان گذريون،

اسان کي صحيح سمجھ هجڻ گهرجي

خدا اسان کي نقصان يا تڪليف نه ٿو ڏئي.

اسين ئي آهيون جيڪي پاڻ کي مدد يا نقصان پهچائيندا آهيون.

اسان جي سمجھ ۽ سمجھ ذريعي

يا اسان جي غلط فهمي ۽ سمجهه جي کوٽ

اسان کي سمجهہ حاصل ڪرڻ لاءِ خدا کان دعا گهرڻ گهرجي

اسان کي پيش ڪيل تجربن کان سواءِ

يا جن حالتن مان اسين گذري رهيا آهيون

صرف سمجهہ ئي انسانيت جي حفاظت ڪندي

جڏهن منهنجا تجربا وڌيک شديد سخت ٿي ويندا آهن

منهنجي پهرين ڪوشش پاڻ سمجهہ ڳولڻ آهي.

مان نه حالتن کي الزام ڏيان ٿو نه ئي ٻين کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو.

پر مان پهريان اندر وڃان ٿو.

مان پنهنجي روحاني قلعي کي صاف ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان.

ڪنهن به شيءِ کي هٽائڻ جيڪا ان اندروني روشني کي روڪي سگهي ٿي

يا اهو روح جي طاقتن کي ظاهر ٿيڻ کان روڪي ٿو

يا اهو هن کي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ کان روڪي ٿو

اهو ئي ڪاميابيءَ سان زندگي گذارڻ جو طريقو آهي

مسئلن کان فرار ٿيڻ شايد آسان حل لڳي سگهي ٿو

پر هڪ ماڻهو طاقت حاصل ڪري ٿو جڏهن هو هڪ مضبوط مخالف سان وڙهندو آهي.

جن کي ڪا به ڏکيائي نه هوندي آهي، اهي نه وڌندا آهن نه ئي انهن جو عزم مضبوط ٿيندو آهي.

جڏهن اسان کي سمجهه ايندي آهي ته خوف ختم ٿي ويندو آهي.

سمجهڻ سيڪيورٽي تحفظ فراهم ڪري ٿو

مون زندگي ڪيترائي تجربا ڪيا آهن

**انهن تجربن مان سڀ کان ڏکيو ماڻهن سان هو **

انهن مون کي غلط سمجهيو.

مون اهڙا ماڻهو ڏٺا آهن جن سان مون پيار ڪيو آهي.

جن ماڻهن کي مون پنهنجو دل ڏنو

اهي مون کي غلط سمجهن ٿا منهنجي خلاف ٿي وڃن ٿا.

پر ان مون تلخي پيدا نه ڪئي.

ڇاڪاڻ ته تلخي سمجهہ کي چُهي ٿي

مان پاڻ کي ڏک نه ٿيڻ ڏيندس.

ٻين جي مون کي غلط سمجهڻ جي ڪري

ان جي بدران، مان ڪوشش ڪريان ٿو
جيڪڏهن اهي قبول ڪندڙ آهن ته انهن جي مدد ڪريو.
انهن کي نيڪ نيت موڪليو
نيڪ خواهشون ۽
جڏهن توهان خاموشي سان ويٺا آهيو
توهان جو ذهن ڪنهن به دٻاءُ کان آزاد هوندو.
پنهنجن خيالن سان اڪيلو رهو ۽ دنيا ۽ ان جي گهرجن کان پري ٿي وڃو.
هر لمحي پنهنجي ذهن کي تعميري طور تي استعمال ڪريو
عظيم شيون سڀ کان پهريان ذهن ۾ پيدا ٿينديون آهن.
انهيءَ ڪري مان پنهنجي ذهن کي هر وقت سرگرم رکان ٿو.
جيئن ئي موقعو ملندو
مان فوري طور تي سندس تخليقي طاقتن کي چالو ڪريان ٿو ۽ نتيجا اچن ٿا
هر روز ڪجهه تخليقي ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو
پنهنجين حالتن کي بهتر بڻائڻ ۽ پنهنجي قسمت کي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ
ان جي بدران ته هو توهان کي ڪنٽرول ڪري
صحت بهتر ٿي سگهي ٿي
يا سٺيون عادتون قائم ڪرڻ
يا مادي ۽ روحاني ڪاميابي حاصل ڪرڻ
هر هڪ تي ڌيان سان ڌيڻ سان
۽ هڪ وقت
هن زندگي ۾ جيڪو ڪجهه مان حاصل ڪرڻ چاهيان ٿو
مان ان کي حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿيس.
مادو ذهن جي پيداوار آهي
تنهن ڪري، ذهن لاءِ ڪا به نفسياتي پابنديون نه آهن
جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهن کي ڪنٽرول ڪري سگهو ٿا
سڄي دنيا توهان ڏانهن ڇڪجي ويندي
مون کي اهو سڀ ڪجهه مليو جيڪو مون چاهيو هو.
اها منهنجي سڀ کان وڏي خواهش هئي ۽ اڃا تائين آهي
روحاني خوشي خدا ۾ آهي
منهنجي خواهش پوري ٿي وئي ۽ مان ناقابل بيان حد تائين خوش محسوس ڪريان ٿو.

ڪنهن به شخص کي ناڪام، نااميد، اداس محسوس نه ڪرڻ گهرجي.

هو پنهنجي سوچن کي ڪنٽرول ڪندي پنهنجي قسمت کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو.

اهي مفيد □ سٺا ڪم ڪريو جيڪي توهان ڪرڻ جو ارادو ڪيو آهي

هن وٽ هڪ اندروني ڊيزائن هئي جيڪا مثبت تبديلي کي فروغ ڏيڻ □ فيصلو ڪندڙ هئي.

توهان پنهنجي قسمت بدلائي سگهندا

زندگي □ پنهنجي حالتن کي بهتر بڻايو □

سندس مدد سان، سندس درجو بلند ٿئي

مان جنت مان هوا وانگر اچان ٿو

شاگرد کي هر روز پاڻ جو تجزيو ڪرڻ گهرجي.

اهو معلوم ڪرڻ لاءِ ته ڇا هو اها ترقي ڪري رهيو آهي جنهن جي هو خواهش رکي ٿو

جڏهن اسان سکي وٺون ٿا ته ڪيئن تعصب کان سواءِ پاڻ جو تجزيو ڪجي

اسان پاڻ کي □ ٻين کي سڃاڻي سگهنداسين

جيڪو هن دنيا □ سمجهه سان جيئي ٿو □ ان کي شعور سان چڙهي ٿو

هو امرت ڳوليندو

مان پنهنجن شاگردن جي زندگين کي تعمير ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو.

□ پنهنجن خيالن کي خوشي جي سرچشمي □ روشني جي سرچشمي ڏانهن هدايت ڪريو

انهيءَ ڪري مان ڀرين روحاني پهلوءَ تي ڌيان ڏيان ٿو.

زندگيءَ جي مادي پهلوءَ کي نظرانداز ڪرڻ کان سواءِ

□ مان انهن کي چاهيان ٿو جيڪي دل □ جان سان خدا کي ڄاڻڻ چاهين ٿا.

ڇاڪاڻ ته خدا کي عقلي بحثن ذريعي نه ٿو سڃاڻي سگهجي.

يا بلند آواز □، جذباتي واعظ ٻڌڻ سان

جيڪو روح □ اندروني تحرڪ پيدا ڪري ٿو

جيڪو مان پنهنجي روح □ ڪٿان ٿو اهو منهنجي لاءِ انتهائي مقدس آهي.

مان بي ترتيب ڳالهائي نٿو سگهان.
مان صرف ان بابت ڳالهائي رهيو آهيان جيڪو مون آزمايو
۽ تصديق ڪيو آهي.
خود علم ۽ زندگيءَ جي تجربن ذريعي
انهيءَ ڪري، اهي تعليمات مون لاءِ سچيون آهن.
مان تبليغ ڪرڻ جي ڪوشش نٿو ڪريان، پر انهن حقيقتن
کي پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان
جيڪو مون پنهنجي ذاتي تجربي جي باغ مان گڏ ڪيو آهي.
مان جنت مان هوا وانگر اچان ٿو
سچ جي خوشبوءِ کڻي
ابديت جي باغن مان
مان پاڻ لاءِ ڪجهه به نٿو گهران.
منهنجي رڳو خواهش آهي ته توکي ڏيان
اها آسماني خوشبوءِ
۽ ان کان پوءِ مان زمين جا ڪنارا ڇڏي ڏيندس
هڪ پيرو ٻيهر ڪائناتي دل ڏانهن موٽڻ لاءِ
۽ جيڪو مان توهان کي ڏيان ٿو، مان چاهيان ٿو ته توهان
پاڻ تجربو ڪريو.
خدا سان توهان جي پنهنجي هم آهنگي ذريعي
اها منهنجي واحد خواهش آهي.
ڪثرت جون ڪنجيون
جيڪو به پنهنجي خيالن کي خدائي ڪثرت سان هم آهنگ
ڪرڻ چاهي ٿو
هن کي پنهنجي ذهن جي مٿيءَ مان ضرورت ۽ غربت جا
سپ ٻوٽا اُڇلائڻ گهرجن.
عالمگير ذهن ڪامل آهي ۽ نه ضرورت ڄاڻي ٿو ۽ نه ئي
بخل.
۽ جيڪو به ان ڪائناتي ذخيري سان هم آهنگ ٿيڻ چاهي ٿو
هن کي ڪثرت ۽ خوشحاليءَ جو شعور پيدا ڪرڻ گهرجي.
جيتوڻيڪ هن کي خبر ناهي ته ايندڙ ڪاڏو ڪٿان ايندو
اسان کي خدائي ڪثرت کي هڪ تازگي ۽ گهٽي مينهن جي
طور تي سوچڻ گهرجي.
اهو سيني تي برابر پوي ٿو.
جيڪڏهن ڪو پيالو کڻندو ته ان جو پيالو ڀرجي ويندو.

□ جيڪڏهن توهان مينهن هيٺ هڪ وڏو برتن (يا ڪنٽينر) رکو ٿا
اهو پنهنجي مڪملت کي هڪ پاڪ □ برڪت واري مينهن جي صورت □ حاصل ڪري ٿو.
جنت جي ڪثرت حاصل ڪرڻ لاءِ اسان ڪهڙي برتن استعمال ڪريون ٿا؟
جيڪو ڪنٽينر توهان پرڻ چاهيو ٿا ان □ نقص □ سوراخ ٿي سگهن ٿا.
تنهن ڪري، ان کي تيار ڪيو وڃي □ برڪت واري وهڪري کي حاصل ڪرڻ لاءِ مناسب بڻايو وڃي.
هي انسانن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو.
جيڪڏهن عقل جو برتن جيڪو ڪيس جنت جي خزاني ڏانهن وٺي وڃي ٿو، نجاست □ مبتلا آهي
ان کي مرمت ڪرڻ گهرجي □ قبول ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهو گهٽيون نعمتون جذب ڪري سگهي.
انهيءَ شعور کي مرمت □ درست ڪرڻ جي ضرورت آهي.
ڪيس سپني خوفن □ شڪن کان آزاد ڪندي
حسد □ نفرت کي صاف ڪندڙ پاڻي سان صاف ڪريو
امن، سڪون، خلوص، □ الاهي محبت جا پاڻي
سچي دنيا رستو ناهڻ لاءِ هڪ طرف ٿي رهي آهي
ان شخص لاءِ جيڪو پنهنجي منزل ڄاڻي ٿو
هو هڪ ڳولا ڪندڙ جي عزم سان ان ڏانهن روانو ٿئي ٿو.
ڪثرت جون ڪنجيون
اوپر-اولهه اندروني ثقافت
جيڪڏهن توهان وٽ مضبوط ذهن آهي
□ هن ڪيس هڪ مضبوط عزم ڏنو
توهان پنهنجي قسمت کي ڪنٽرول ڪري سگهو ٿا
پهرين ننڍين شين □ پنهنجي ذهني طاقت کي جانچڻ جي ڪوشش ڪريو.
ان کي مضبوط ڪرڻ تي ڪم ڪريو ته جيئن اهو توهان لاءِ ڪيتريون ئي عظيم شيون حاصل ڪري سگهي.
مون پنهنجي زندگي □ اهو تجربو ڪيو آهي □ مان يقين سان چوان ٿو
ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي طاقت ذهن □ آهي

جيڪڏهن توهان پنهنجي يقين تي مضبوطي سان قائم رهو
۽ ته توهان کي هي حقيقت سمجهه ايندي.
دنيا جي شڪ ۽ مايوس ڪندڙن جي مايوسي جي منهن ۽
ڪو خاص شوق يا منصوبو چونڊيو جيڪو ٻيا نه سوچيندا.
ته توهان اهو ڪاميابي سان ڪري سگهو ٿا
ان تي قائم رهو جيستائين توهان ان کي حاصل نه ڪريو
معمولي مقصدن سان شروع ڪريو
توهان جون ذهني طاقتون آهستي آهستي وڌنديون.
جيستائين توهان پنهنجي مقصد کي حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهيو
دنيا ۽ توهان جو خاندان توهان کي هڪ خاص طريقي سان درجه بندي ڪن ٿا.
پر عقلمندي ۽ ثابت قدمي سان ڪم ڪريو
اثرائتي تبديلي تي
ذهن جي طاقت جي ڪا به حد ناهي
هن خيال تي ڌيان ڏيو
پنهنجي ذهن کي حاصل ڪرڻ جي خواهش سان ڀريو
۽ مثبت ڪم ڪرڻ جو عزم
پنهنجن مقصدن کي حاصل ڪرڻ جي طرف
پنهنجي سوچ کي اعليٰ ڪاميابين ڏانهن ڌڪيندا رهو
روحاني دولت حاصل ٿي وئي
۽ سڀ دولت ۽ خوشحالي هوندي
توهان جي حڪم تي ۽ توهان جي خدمت ۽
منهنجي زندگي ان جي شاهدي ڏئي ٿي
سچا خوش ماڻهو ڪير آهن؟
انسانن کي پرهيزگاري سکڻ گهرجي
ٻين کي خوش ڪري خوشي ڳولڻ
اهو انهن لاءِ هڪ سچو ۽ عظيم مقصد آهي جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا.
ٻين کي خوشي ڏيڻ اسان جي ذاتي خوشي لاءِ ضروري آهي
اهو خود اطمينان سان ڀريل هڪ امتحان آهي
ڪجهه ماڻهو صرف پنهنجي خاندان بابت سوچيندا آهن ۽ ٻين جي پرواهه نه ڪندا آهن.
ٻيا صرف پاڻ لاءِ سوچين ٿا ۽ ڪنهن ٻئي جو نه.

پر هي اهي آهن جيڪي خوشي جو مزو نه ٿا چکن.
ذاتي خوشي ڳولڻ صحيح ناهي.
۽ ٻين جي خوشي کي نظرانداز ڪريو
ڪو ماڻهو جيڪو ضمير جي تڪليف کان سواءِ ٻين جا پئسا پاڻ لاءِ وٺندو آهي
هو امير ٿي سگهي ٿو، پر هو يقيني طور تي پنهنجي زندگي سان خوش نه هوندو.
چاڪاڻ ته انهن جي ناراضگي ۽ بي اطميناني جا خيال هن کي گهيرو ڪندا ۽ هن کان ذهني سڪون کسي وٺندا.
جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي خرچ تي پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو
هر ڪو کيس ناخوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو.
پر جيڪڏهن هو ٻين کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو
جيتوڻيڪ پنهنجي آرام جي خرچ تي
هر ڪو کيس پيار سان ياد ڪندو ۽ سندس ڪاميابي جي خواهش ڪندو.
جڏهن اسان پنهنجي ضرورتن بابت سوچيون ٿا
اسان کي ٻين جي ضرورتن جو به خيال رکڻ گهرجي.
جڏهن اسان انهن جي معاملن جي پرواهه ڪندا آهيون، ته اسان انهن جي مدد ڪرڻ ۽ انهن کي خوش ڪرڻ چاهيون ٿا.
پرهيزگار ماڻهو پاڻ سان هم آهنگي ۽ اطمينان سان رهندو آهي.
پنهنجي خاندان سان ۽ پنهنجي چوڌاري دنيا سان
جڏهن ته خود غرض ماڻهو هميشه مصيبت ۾ پوندو آهي
هو پنهنجي ذهني سڪون وڃائي ٿو.
ان شرارتي ڇوڪرو جي ڪهاڻي جنهن روحاني تبديلي مان گذريو
جڏهن مان هندستان جي شهر رانچي ۾ پنهنجي اسڪول جي نگراني ڪري رهيو هوس، ته هڪ ڇوڪرو مون وٽ آندو ويو
جيڪو شاگردن جي سراسري عمر کان وڏو هو، مون سندس
والدين کي چيو جيڪي کيس کڻي آيا هئا ته مان ٻارهن سالن
کان گهٽ عمر وارن ڇوڪرن کي قبول ڪريان ٿو، پر جيڪڏهن هو سٺو هوندو ته مان کيس قبول ڪندس.
مون ڇوڪرو سان دل جي گهراين سان ڳالهايو، کيس چيو:

" تون سگريٽ پيئندو آهين، پر تنهنجا والدين نٿا چاهين ته
تون سگريٽ پيئو. تون پنهنجي والدين جي مرضي ٽوڙڻ ۾
ڪامياب ٿي وئي آهين، پر تون پنهنجي ناخوشي کان نجات
حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب نه ٿي آهين، ۽ جيڪڏهن تون هن
نقصانڪار عادت سان جاري رهندين ته تنهنجي ناخوشي وڌندي
ويندي."

منهنجا لفظ پنهنجي نشان تي لڳي ويا، ۽ هو روئڻ لڳو،
"چوڻ لڳو، "اهي هميشه مون کي ماريندا آهن

تنهن ڪري مون کيس چيو: "سوچيو ته توهان پاڻ سان ڇا
ڪيو آهي! تنهن هوندي به، مان توهان کي هڪ شرط تي شاگرد
طور قبول ڪندس: ته مان توهان جو دوست ٿيندس، توهان جي
خلاف مخبر نه جيستائين توهان پنهنجين غلطين کي درست
ڪرڻ ۾ ايماندار آهيو، مان توهان جي مدد ڪندس، پر جيڪڏهن
توهان مون سان ڪوڙ ڳالهايو، ته مان توهان لاءِ ڪجهه به نه
ڪندس ڇاڪاڻ ته ڪوڙ دوستي کي تباهه ڪري ٿو توهان سچ
"کي لڪائي سگهو ٿا، پر ڪوڙ کان بچو

مون کيس شاگرد طور قبول ڪيو ۽ چيو، "جڏهن به توهان
کي سگريٽ پيئڻ جو شوق ٿيندو، مان توهان لاءِ سگريٽ
آڻيندس".

هو هڪ پيرو مون وٽ آيو ۽ چيائين: مون کي سگريٽ
نوشي ڪرڻ جي سخت خواهش محسوس ٿئي ٿي (موت جي حد
تائين خواهش)

مون کيس پئسا ڏنا، ۽ هو پنهنجين اکين تي يقين نه ڪري
سگهيو. هن چيو، "پئسا رکو،" ۽ حقيقت ۾ هن پنهنجو ذهن
بدلائي ڇڏيو.

مون کيس نرميءَ سان زور ڏنو ته وڃي تمباکو خريد ڪري،
پر هن نه ڪيو ان جي بدران، هن چيو:

" توهان شايد مون تي يقين نه ڪريو، پر مون سگريٽ
"نوشي جي خواهش مڪمل طور تي وڃائي ڇڏي آهي

نتيجي طور، ۽ وڏيڪ تعليم ۽ اصلاح سان، هو هڪ سٺي
طبيعت جو بڻجي ويو ۽ سندس روحانيت تمام واضح ٿي وئي.

آخرڪار، مان سندس روحاني شعور کي جاڳائڻ جي قابل
ٿيس.

روحاني شعور جون نشانيون پراڻين، گمراهه عادتن جي
وهڪري جي خلاف سچي □ دائمي خوشي جي طرف وڃڻ جي
خود ڪوشش ذريعي ڏسي □ محسوس ڪري سگهجن ٿيون.
توهان شايد ڪنهن اهڙي شخص بابت پڙهي يا ٻڌو هوندو
جيڪو ڪنهن شيءِ جي ڳولا □ رهي ٿو □ آخر تائين ڪوشش
ڪندو رهي ٿو، پر ٿورا ماڻهو آهن جيڪي اهڙي مسلسل
ڪوشش ڪن ٿا.
پر، هڪ ماڻهو ڪوشش ڪري سگهي ٿو جيستائين سندس
حالت بهتر نه ٿئي، جيتوڻيڪ سندس غلطيون سمنڊ وانگر ڳريون
هجن.
اڪيلو مون سمنڊ جي ڪناري تي سفر ڪيو
□ مون ڏنو ته ٽڪرائيندڙ لهرون وڏي شور سان گونجنديون
هيون
تيز لهرن □ پنهنجي طوفاني زندگي جو اظهار
خوفناڪ، پرتشدد واڌارو
ان مون کي ڏکڻ □ فطرت جي خوفناڪ غضب کان پري
ٿيڻ تي مجبور ڪيو.
جيئن مون چوڌاري نظر وڌي، مون ڏٺو ته هڪ چانوَ وارو وڻ
مون ڏانهن دوستانه هٿ لوڏي رهيو هو.
هڪ قسم جي، شاندار نظر سان آرامده
ان جا پن هوا جي تال تي لڏي رهيا هئا
مون تائين هڪ نرم پيغام پهچايو ويو، جيڪو مون کي خبر
هئي ته توهان جو آهي.
مون پنهنجي نظر بي حد آسمان ڏانهن ڦيرائي
□ ان جي اونداهي دل □، مون ٻار وانگر ڪوشش ڪئي ته
توکي هڪ نظر چوري ڪريان.
مون ڪڪرن جي ڍير پنيان لڪل تنهنجي جسم جي ڳولا
بيڪار ڪئي.
□ جهاگ □ سائي پنن جو ڦڙو، چاڪاڻ ته اهو منهنجي اکين
لاءِ ڏسڻ لاءِ تمام نرم آهي.
توهان جو آواز ايترو پاڪ آهي جو منهنجا ڪن ٻڌي نه
سگهن.
تڏهن به، مون کي خبر هئي ته تون تمام ويجهو هئين.
پر تون، پياري جان، لڪي رهيو هئين - جيئن لڪڻ □ ڳولڻ
□ جي راند -

هر پيري جڏهن مان توهان جي ويجهو وڃان ٿو، توهان کي پڪڙڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو

مون توکي ڳولهيو □ تو تائين پهچڻ جو رستو ڳوليو

وقت جيتري پراڻي جهالت کي لڪائڻ سان

آخرڪار، مون مايوسي □ نااميدي □ توکي ڳولڻ بند ڪري ڇڏيو.

اوهين جيڪي پنهنجن پنيان پوندڙن کان بچڻ □ ماهر آهيو!

مون پاڻ کي خلا جي بهولبليين □ وڃائي ڇڏيو آهي.

جتي توهان کي پڪڙڻ يا توهان جي چهري تي نظر رکڻ جي ڪا اميد ناهي.

□ مان تڪڙ □ توکان منهن موڙي ويس، □ طوفاني سمنڊ مان ڪو به جواب نه آيو!

رڳو سنئي وڻ مان سرگوشيون

لامحدود خلا کان خاموشي □

اونهي وادين □ جبلن جي چوٽين کان

هي سڀ مون کي منهنجي وجود جي اونهائي کوٺائي تائين ڏڪوئيندڙ هو.

هڪ ڀار وانگر جنهن جا جذبات مجروح ٿيا آهن، مان غائب ٿي ويس □ توکي ڳولڻ ڇڏي ڏنو.

پر اوچتو □ غير متوقع طور تي

هڪ اڻ ڏٺل هٿ اڳتي وڌيو □ ٿلهو پردو هٽائي ڇڏيو

جنهن توکي مون کان صدين کان لڪايو آهي

تمام گهٽي خوشي سان

مون مُڙيو □ هڪ ڪلندڙ سمنڊ ڏٺو، نه ته ڪاوڙيل گجگوڙ.

هڪ خوش دنيا □

□ آسماني دروازا کُلي ويندا آهن، جن مان خوابن جو ڏنڌ گذري ويندو آهي.

□ منهنجي پرسان هڪ پيارو، اڻ ڏٺل وجود بيٺو هو

هن مون کي انتهائي مٺاس □ پاڪيزگي جو هڪ سرگوشي چيو:

" پلي ڪري آيا، پلي ڪري آيا! توهان چاهيو پئي ته مان اڇان، تنهنڪري مان هتي آهيان!"

ابد کان وسوسا

چاڪاڻ ته خدا جو شڪر ادا ڪرڻ جو مطلب آهي ڪيس پيار ڪرڻ

اسين سندس ويجهو ٿيڻ ۽ کيس سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا.

چاڪاڻ ته هو سڀني تحفن جو سڀ کان وڏيڪ سخي الاهي ڏيندڙ آهي.

ان جو مطلب آهي هڪ پيار ڪندڙ عالمي خاندان جي حيثيت سان هم آهنگي ۽ اتفاق سان رهڻ.

اسان پين جي لاءِ باهمي خدمت ۽ دوستانه خيال جي خيالن کان متاثر آهيون.

۽ اهو سمجهڻ ته خدا هن دنيا جو سڀ کان وڏو حاڪم آهي

۽ اهو ته اسين ڳُجهي کان نفيس تائين شعور اجاگر ڪرڻ لاءِ ڪم ڪريون ٿا

۽ سوچ کي محدود ڪرڻ کان وٺي تنگ، خود غرض مفادن تائين

انساني رحم جي دائري کي وڌائڻ لاءِ

۽ هڪ اهڙي دنيا جي تعمير تي ڪم ڪرڻ لاءِ جنهن تي نيڪي جي محبت ۽ پرهيزگاري جو جذبو حاوي هجي

هن طريقي سان اسين خدا جي شڪرگذاري جو اظهار ڪري سگهون ٿا

هن زندگي لاءِ جيڪا هن اسان کي عطا ڪئي آهي

۽ جيڪو موقعو هن اسان کي ڏنو، ان تي

سچي خوبصورتي کي جانچڻ لاءِ

حقيقي امن ۽

روحاني پيار

خالص خوشي ۽

جيڪڏهن اسين خدا کي پنهنجي دل، دماغ ۽ روح سان پيار ڪريون ٿا

اهڙيءَ طرح اسين پاڻ لاءِ هڪ غير فاني روحاني خزانو گڏ ڪري رهيا آهيون.

اسان پڪ ڪريون ٿا ته اسان وٽ هن زندگي ۽ هر شيءِ جي ضرورت آهي

گهڻن خدا بابت ڳالهايو آهي

ڪيترائي سندس شاهڪار ڪمن کان حيران ٿي ويا.

گهڻن سندس باري ۽ پڙهيو آهي.

پر جن سندس موجودگي جو تجربو ڪيو

جن ان جي مٺاس چکي آهي، اهي ٿورا آهن ۽.

اِهي ئي آهن جيڪي ڪيس سچاڻن ٿا.
جڏهن اسان خدا کي ڄاڻون ٿا، زندگي مٺي آهي.
زندگي خوشي ۽ روشن اميد سان ڀريل آهي
دليون خدا جي شڪرگذاري سان ڀرجي وڃن
سندس بيشمار احسانن جي باوجود
سندس بيشمار نعمتون ۽
هر انسان ثالث ٿي سگهي ٿو.
ان ذريعي روحاني مقناطيسيت وهندو آهي
پر خود غرض خواهشون
انتقام جي محبت ۽
نفرت ۽
گهٽتائي وارا مرڪب
اهي سڀ انهي مقناطيسيت يا قوت جي وهڪري کي محدود ڪن ٿا.
ان جي وهڪري کي روڪڻ يا روڪڻ هڪ غلطي آهي.
نفسياتي توازن مقناطيسيت کي ظاهر ڪرڻ ۽ مدد ڪري ٿو
جڏهن ڪو نرم ۽ مهربان هوندو آهي
اهو مقناطيسيت ڏيکاري ٿو
مراقبو هڪ ليبارٽري آهي جنهن ذريعي
اسان پنهنجي اندر موجود برڪت واري طاقتن کي ڳولي سگهون ٿا
جڏهن دل خدا جي محبت سان ڀرجي ويندي آهي
اکيون ان جي روشني سان ڀرجي ويون آهن ۽
مقناطيسيت فطرت ۽ روحاني بڻجي ويندي آهي
روحاني مقناطيسيت ۽ وڏو فرق آهي.
شاندار اثر وارو
جانورن جي مقناطيسيت
جذبن ۽ جبلت جي زور تي
انهن ٻن قسمن جي مقناطيسيت ۾ فرق ڪرڻ ضروري آهي.
روحاني مقناطيسيت پرهيزگاري ۾ ٻين کي فائدو ڏيڻ تي ٻڌل آهي.
جانورن جي مقناطيسيت خود غرضي ۾ ٻين جي استحصال جي ڪري آهي.

ماٺهوءَ کي ڊپڻ نه گهرجي.
سواءِ خوف جي
چاڪاڻ ته اهو ڪاميابي ۽ صحت جو سڀ کان وڏو دشمن آهي.
اهو ذهن کي زهر ڏئي ٿو.
اهو اهي شيون آڻيندو آهي جيڪي ڊپن ٿا ۽
اهو درد کي تيز ڪري ٿو
اهو دل کي تباهه ڪري ٿو ۽
اهو اعصابي نظام ۽ دماغ کي نقصان پهچائيندو آهي
تنهن ڪري، ان کي ختم ڪرڻ گهرجي
خدا تي ايمان آڻڻ سان
مثبت ۽ تخليقي سوچ
اميد ۽ اميد
خدائي حفاظت تي ڀروسو ڪريو
جيڪو به خدا سان پيار ڪري ٿو ۽
هو پنهنجي روشني ۾ هلندو آهي
خوف جي اونداهي ڪيس قابو نه ڪري سگهي.
چاڪاڻ ته خدا هن سان گڏ آهي
جنهن سان خدا گڏ آهي، اهو نيڪ هٿن ۾ آهي.
متوازن زندگي
اهو عقل رکڻ تي ٻڌل آهي
اندروني قوتن جي ترقي ۽
توجهه جي صلاحيتن کي ترقي ڪندي
ذهني آزادي جو مالڪ ۽
منفي اثرن کي رد ڪرڻ جي صلاحيت ۽
ان کي شعور جي ت۽ن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيڻ
ته جيئن روح جو آسمان ۽ بصيرت جي روشني مبهم نه ٿئي
اخلاقي ۽ اخلاقي اصولن مطابق زندگي گذارڻ
سبب ۽ اثر جي قانون جي صحيح سمجهه
بچڙن ڪمن جا ٻج ساڙيو ۽
گهري غور ۽ فڪر جي باهه سان
هڪ خوش روحاني مستقبل جي بنياد رکڻ ۽
نيڪ نيتن سان
نيڪ ڪم
صاف ۽ صحيح منطقي سوچ

شاگردن لاءِ دعا

ستر سال اڳ، استاد پرماهينس هي دعا لکي هئي

ان ۽، هو سڀني ڳولينڌڙن لاءِ الاهي فضل، مدد ۽ هدايت جي درخواست ڪري ٿو.

روحاني جاڳرتا جي رستن تي

اي منهنجا مالڪ، مون کي پاڻ کان وڌيڪ ياد ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

۽ تون سڀ کان وڏو بادشاهه هجين، منهنجي دل تي تخت نشين هجين.

سڀني کي برڪت ڏي جيڪي مون وٽ اچن ٿا

منهنجي انهن لاءِ رڳو اها خواهش آهي ته اهي توهان جي نعمت محسوس ڪن ۽ توهان جي پيار جو تجربو ڪن.

تون منهنجي زندگي آهين.

تون منهنجو پيار آهين ۽.

تون منهنجو خزانو ۽ منهنجي وجود ۽ پناهه آهين.

۽ توهان سان مان پنهنجي بي لوث وفاداري جو عهد ڪريان ٿو.

منهنجي خواهشن جي قربانگاهه تي تنهنجي پيار جي روشني چمڪي.

۽ سڀني قبول ڪندڙ دلين ۾ توهان لاءِ پيار جاڳائڻ لاءِ

توهان مون کي مرضي، عزم ۽ طاقت ڏني آهي.

ته جيئن مان توهان لاءِ ترسندڙ روحن کي آٽي سگهان

منهنجن پائرن ۽ پينرن جا روح، انهن جي مختلف پس منظرن جي باوجود

مون کي هڪ شفاف ثالث بڻايو.

توهان جي علم جي روشني انهن جي دلين ۾ وهندي

۽ اهو هن کان ڏکن، خوفن ۽ پريشانين جا پاڇا هٽائي ٿو.

مان توهان کي دل جي گهراين سان تمام گهٽي مهرباني ۽ تعريف پيش ڪريان ٿو.

چاڪاڻ ته توهان منهنجي زندگي کي پنهنجي مڪمل موجودگي سان برڪت ڏني آهي.

مونکي پنهنجو پيغام پکيڙڻ ۾ مدد ڪريو.

پيار، امن ۽ نيڪي جو پيغام

مان پاڻ کي جلال ڏيڻ نٿو چاهيان، پر توهان کي جلال ڏيڻ چاهيان ٿو.

منهنجي لفظن ۽ لکڻين جي پويان الهام هجي.

ته جيئن منهنجي آواز ۽ لفظن جي لرزش توهان جي الهام کي پهچائي سگهي.

۽ ته جيئن توهان جي طاقت منهنجي مرضي ۽ عزم مان وهي سگهي

منهنجي سڀ کان وڏي خواهش آهي ته توهان جي مهرباني سان برکت حاصل ڪريان ۽ توهان جي مرضي پوري ٿئي.

سڀئي محقق جيڪي مون وٽ اچن ٿا

مان انهن کي نيڪ روحن جي گلدستي جي طور تي توهان جي اڳيان پيش ڪريان ٿو.

انهن کي پنهنجي فضل سان نوازيو

۽ انهن کي پنهنجي امن سان پريو

۽ منهنجي زندگي جي هن آخري باب ۾

مان توهان کي منهنجي قدمن لاءِ واحد رهنما بڻجڻ لاءِ چوان ٿو.

۽ منهنجي خيالن لاءِ سڀ کان پاڪ الهام

منهنجي سڀ کان وڏي خواهش هجي

ماڻهن جي ذهنن ۽ دلين کي توهان ڏانهن هدايت ڪرڻ

مان توهان کي عرض ٿو ڪريان ته شاگردن کي هر نقصان کان بچايو.

۽ انهن کي پنهنجي حياتي جي پاڻي جي چشمن مان پيئڻ ڏيو

۽ هوءَ انهن جو خيال رکي ٿي ۽ انهن جي حفاظت ڪري ٿي

جاڳ ۾، ننڊ ۾، خوابن ۾ ۽

۽ توهان جي سنڀال انهن سان گڏ هجي جتي به اهي هجن هاڻي

هر وقت ۽ جڳهه تي

بابا پرمهانسا يوگانند جي چوڻين مان

ماڻهو زندگي ۾ ڪجهه شين کي ڇڏي ڏيڻ جي خيال بابت شڪايت ڪندا آهن.

جيتوڻيڪ اهي اصل ۾ ڪيتريون ئي قيمتي شيون ڇڏي رهيا آهن

انهن جي پريشانين ۽ گهٽ ۾ گهٽ ذهني سڪون نه آهي؛ اهي ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کي به قربان ڪري ڇڏيندا آهن.

فاني ۽ عارضي پئسن لاءِ

دولت ڪنهن شخص کان کسي سگهجي ٿي يا دنيا ڇڏڻ
سان ان کان کسي سگهجي ٿي.
هو ان کي پاڻ سان گڏ کڻي نٿو سگهي.
پئسي جي حقيقي قيمت صرف ان کي فائديمند شين تي
خرچ ڪرڻ ۾ آهي.
۾ پاڻ کي ۾ ٻين کي اهڙي طريقي سان خوشي ڏيڻ ۾
جيڪو خدا ۾ پنهنجي ضمير کي خوش ڪري
جيڪي صرف پنهنجي حفاظت ۾ آرام جو سوچين ٿا
ٻين جي ضرورتن کي وسارڻ يا نظرانداز ڪرڻ
اهي حقيقت ۾ غربت سان مذاق ڪري رهيا آهن.
جيڪو هڪ ڏينهن انهن جو هوندو.
جيڪي پنهنجي دولت کي نيڪ ڪمن ۾ استعمال ڪرڻ
بدران ان سان چنبڙيل آهن
اهي پنهنجي ايندڙ زندگيءَ ۾ پاڻ لاءِ خوشحالي نه آڻيندا
آهن.
ان جي بدران، اهي غريب پيدا ٿين ٿا، اميرن جي خواهشن
خواهشن سان ۾.
جيئن ته اهي جيڪي پنهنجي دولت ۾ خوشحالي ٻين سان
شيئر ڪن ٿا
اهي جتي به وڃن ٿا سٺي قسمت ۾ دولت کي راغب ڪن
ٿا.
جڏهن توهان انهن کي ڏيو ٿا جيڪي ان جي لائق آهن،
توهان کي ملندو ته خدا هميشه توهان سان گڏ آهي.
هو توکي ڪڏهن به نه ڇڏيندو.
سندس مدد ۾ سنڀال سان، توهان کي ڪنهن به شيءِ جي
ضرورت نه پوندي.
خدا تي ڀروسو رکو، ۾ سندس مدد توهان وٽ ايندي ۾
سندس سنڀال توهان کي گهيريندي.
اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته اسان جون زندگيون
سڄو سنئون خدا کان اينديون آهن.
جڏهن اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان جا ذهن، اسان
جون مرضيون، ۾ اسان جون سرگرميون
اهي سڀ خدا تي ڀروسو ڪن ٿا ۾ ان کان پنهنجي طاقت
حاصل ڪن ٿا.
پوءِ اسان کي سندس سڌي هدايت ملندي.

اسان کي احساس ٿيندو ته اسان جي زندگي سندس لامحدود زندگي سان هڪ آهي.

دنيا قدرتي ۽ انسان جي ٺاهيل طوفانن سان ڀريل آهي، ۽ خدا هن دنيا جي طوفانن، طوفانن ۽ برائين کان ناقابل تسخير ڍال ۽ محفوظ پناهه گاهه آهي.

جتي به خدا آهي، اتي ڪو به خوف يا غم ناهي. سچو مومن زندگي جي جنگين ۾ واقعن جي آزمائشن ۾ ثابت قدم ۽ ثابت قدم رهي ٿو، يقين رکي ٿو ته خدا هن سان گڏ آهي، هن کي نقصان کان بچائيندو آهي ۽ هڪ لمحي لاءِ به هن کي نه ڇڏيندو آهي. اهڙي طرح، خوف هن جي دل مان ختم ٿي ويندو آهي، ۽ حفاظت جو غير متزلزل يقين جڙي ويندو آهي.

بي خوف هجڻ جو مطلب آهي خدا ۽ سندس حفاظت تي يقين رکڻ، ۽ سندس انصاف، حڪمت، رحم، پيار ۽ هر هنڌ موجودگي تي يقين رکڻ.

خوف هڪ شخص کي ان جي نفسياتي طاقت کان محروم ڪري ٿو، ذهن کي بادل بڻائي ٿو، ۽ دل جي قدرتي تال کي خراب ڪري ٿو. ان کان علاوه، خوف جسماني خرابي پيدا ڪري ٿو ۽ نفسياتي بيماريون پيدا ڪري سگهي ٿو.

پريشاني ۽ نفسياتي قيد ۾ مبتلا ٿيڻ جي بدران، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته هو خدا جي حفاظت هيٺ محفوظ آهن، جيڪو سڀ ڪجهه ڏسندڙ ۽ سڀ ڪجهه ٻڌندڙ آهي، سندس ناقابل تسخير قلعي ۾ محفوظ آهي، ۽ سندس رحمت ۽ سنڀال سان گهيريل آهي.

چا ڪو ماڻهو آفريڪا جي جهنگلن ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، انهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا.

پاڻ کي بچائڻ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو طريقو ناهي يقيناً، ڪنهن کي به واقعن سان منهن ڏيڻ ۾ منطق استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل ڀروسو رکڻ گهرجي. ايمان جو مطلب ڪڏهن به حالتن جي سامهون لاپرواهي يا غير دانشمندي سان ڪم ڪرڻ ناهي. بلڪه، ڪجهه به ٿئي، ڪنهن کي به پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن ڪو پنهنجي پوري دل، روح ۽ حواس سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو مشڪل ۽ آزمائشي وقت ۾ مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

زندگي اوندهه ۽ ڊکيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن پير لرزندا آهن ۽ اڳتي وڌڻ کان لنوائيندا آهن. اسان کي خدا جي روشني کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهي رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اونداهي جي راتين ۽ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۽ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي اونداهي جي سمنڊن مان گذرڻ وارن لاءِ اتر تارو آهي.

دنيا ۽ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، اڳ ۽ ئي تصور ڪيل خيالن ۽ تعصبن کان متاثر ٿيندڙ پنهنجا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر صحيح هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن.

تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي گهراين مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، سچائي سان هم آهنگ.

ذهني غور ۽ روحاني خود شناسي ۽ فرق

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو

اهو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس بڻجي ويندو.

هو چوٽيون ورجائي ٿو ۽ بلند جملا ڳالهائي ٿو

ٻيا کيس هڪ عالم سمجهن ٿا.

پر اهڙو علم

اهو سچ جي سڌي سنئين تصور سان مضبوط نه ٿيندو آهي.

ڪابه روحاني حاصلات ان جي مقابلي ۽ نٿي اچي سگهي ۽.

هن قسم جي تعليم يا دانشوري

"انا" حسي ذهن سان ڳنڍيل رهي ٿي.

جيڪو پاڻ جسماني حواسن تائين محدود آهي

نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي.

اهو صلاح ڏني وڃي ٿي ته پنهنجو قيمتي وقت ضايع نه ڪيو وڃي.

اهڙن نظرين جي بنياد تي جيڪي حقيقت ۽ لاڳو نٿا ٿي سگهن

ٻي صورت ۽، هو پاڻ کي هڪ گهاٽي دانشورانه جهنگل جي وچ ۾ ڳوليندو.

نظرين جي دائري کان ٻاهر نڪرڻ جي قابل نه آهي

هي عمل سچائي کي چاڻ جو سبب نه بڻجندو.
چاکاڻ ته سچائي راين ۽ نظرين کان ٻاهر آهي.
ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا
اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل ٿي ويندا آهن.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني طاقتن کي استعمال ڪري ٿو
پئسا ۽ مادي شيون ڪمائڻ لاءِ، پيو ڪجهه به نه
سندس شعور جسماني دنيا ڏانهن ڇڪجي ويندو.
اهو لامحدود پيچيدگين ۾ ڦاٿل ٿي ويندو آهي
تنهن ڪري، عقلمند چون ٿا ته
هڪ شخص کي پنهنجيون سڀ ذهني صلاحيتون وقف نه ڪرڻ گهرجن
جيڪو خدا کيس ٿوري وقت لاءِ شين جي ڳولا لاءِ ڏنو هو
ٻي صورت ۾، هو پاڻ کي مادي جي ڀولڀليا ۾ وڃائي ڇڏيندو.
هو پاڻ لاءِ پابنديون ۽ پابنديون پيدا ڪري ٿو جن جي هن کي ضرورت ناهي.
تنهن ڪري، هن کي بدران پنهنجي ذهني صلاحيتن کي استعمال ڪرڻ گهرجي
۾ زندگيءَ جي ضرورتن جي حاصلات
۽ پنهنجي اخلاقي خوبين کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي
صحيح ۽ غلط، نقصانڪار ۽ فائديمند جي وچ ۾ فرق ڪرڻ لاءِ
۽ جڏهن هو پنهنجي روحاني بصيرت کي ترقي ڪري ٿو
هو پنهنجي اندر خدا کي محسوس ڪري سگهندو.
۽ روحاني سچائين جي يقين
ڳري مادي جي پردن پويان لڪيل
هن حالت کي روحاني خود شناسي سڏيو ويندو آهي.
روحاني ترقي جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ
خدا کي خيالن جي وسوسن ڪرڻ جي عادت آهي.
توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار مثبت تبديلي ڏسندا.
توهان کي بلڪل پسند ايندو.
اسان جا خدشا جيڪي به هجن
خدا کي اسان جي زندگين ۾ ڀرين جڳهه وٺڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪو شو ڏسڻ چاهي ٿو
يا نوان ڪپڙا يا نئين ڪار خريد ڪرڻ
ڇا اهو سچ ناهي ته سندس ذهن هر وقت مصروف رهندو آهي؟
انهن معاملن جي حوالي سان انهن کي ڪيئن حاصل ڪجي يا حاصل ڪجي؟
هو آرام نه ڪندو جيستائين سندس خواهشون پوريون نه ٿينديون
بلڪه، هو انهن خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪندو رهي ٿو.
تنهن ڪري، انساني ذهن کي خدا جي باري سوچڻ مصروف هجڻ گهرجي.
 پوءِ سڀ ننڍيون، ننڍيون خواهشون تبديل ٿي وينديون
خدا کي محسوس ڪرڻ ان سان رابطو ڪرڻ جي مضبوط خواهش ڏانهن
جڏهن ذهن خدا کي هڪ دل سان پريل، پرجوش سرگوشي ڪري ٿو
هڪ تڙپيل روح جي کوٺائي مان نڪرندڙ
روح جو سڏ ڪائناتي دل کي ڇُهندو.
 جواب ايندو، ان سان گڏ وڏي خوشي
ذهني سرگوشي قوت ارادي کي وڌائي ٿي
جيستائين توهان وٽ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي طاقت نه هجي
جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن مرضي خدا سان هم آهنگ هجي
اهي لامحدود طاقت سان پريل آهن
تنهنڪري ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي ٿي وڃي ٿو.
ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ڪم ڪري ٿو جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ آهن.
منهنجي زندگي سڀ شاندار ڪاميابيون
خدا سان هم آهنگي ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيل
جڏهن خدائي جنريٽر هلي رهيو آهي
منهنجي خواهش جي هر شيءِ سچي ٿئي ٿي، بغير ڪنهن استثنا جي.

اهو پهريون پيرو هڪ غير معمولي، پوشيده ڊيزائن جي طور تي ظاهر ٿئي ٿو.
پوءِ اهو زمين تي ناقابلِ مزاحمت قوت سان مادي ٿئي ٿو
واڌ جو راز
اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا، چاڪاڻ ته اسان جيڪي به درد □ تڪليفون محسوس ڪريون ٿا انهن جو هڪ مطلب □ مقصد آهي.
آزمائشن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، پائيدار، □ ورسٽائل فولاد □ تبديل ڪري ٿي.
□ حڪمت جو فولاد جيڪو اسان آزمائشن جي ٻرندڙ باهه مان ڪڍون ٿا اهو هڪ شاندار شيءِ آهي جو ته زندگي اسان کي اسان جي بنيادي ذاتن کي قيمتي عنصرن □ تبديل ڪري پاڪ ڪري ٿي ته جيئن اسان هن زندگي □ روحن وانگر جواهر وانگر پاڪ، فولاد وانگر سخت، □ ساڳئي وقت لچڪدار □ موڙيندڙ زندگي گذاري سگهون بغير مشڪلاتن □ ڏکين آزمائشن جي دٻاءُ هيٺ ٽٽڻ جي.
جڏهن اسين ڪاوڙ سان مسخ ٿيل، ظلم سان متاثر ٿيل چهرا ڏسون ٿا، ته انهن جو نظارو اسان کي پنهنجي روحن مان بدصورتي کي ختم ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿو - هڪ روح □ جيڪو ڪنهن به شيءِ کان بي خبر آهي سواءِ بچڙن ارادن گهري رنجش جي جيڪو اسان جي اندر برڪت واري الاهي تصوير کي مبهم ڪري ٿو، جيئن ڪاجل هڪ آئيني کي ماريندو آهي. ٻين جا ڏکوئيندڙ عمل اسان □ پنهنجي رويي کي بهتر بڻائڻ □ پاڻ تي ضابطو رکڻ جي خواهش کي جاڳائڻ گهرجن، ته جيئن اسان پنهنجن بي قابو جذبن جا مالڪ بڻجي سگهون، نه ته انهن جا غلام.
مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ لاءِ گهڻيون برڪتون □ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي ڪثرت سان ڀريل

هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته اهو وهڪرو ان جي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هميشه وهندڙ ۾ مسلسل روحن تائين ان سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي. اهي پوءِ خوشي جي هن وهڪري کي امن جي خواهشمند روحن ڏانهن منتقل ڪرڻ جي قابل هوندا.

هر روز، هڪ ماڻهو آئيني ۾ پنهنجو چهرو ڏسڻ لاءِ ڏسندو آهي چاڪاڻ ته هو ٻين کي پنهنجو بهترين ڏيکارڻ چاهين ٿا. پوءِ، اهو ڪيترو وڌيڪ اهم آهي ته اهي روزانو پاڻ سان گڏ ٻيهن ۾ اندروني تجزيي جي آئيني ۾ ڏسن ته جيئن چمڪندڙ سطحي ظاهرن جي پويان ڇا لڪل آهي؟ ڇاڪاڻ ته هر شيءِ جيڪا ظاهري طور تي پرڪشش آهي، ان جي اپيل اندروني خود مان حاصل ٿئي ٿي ۾ ڪجهه به روح جي آئيني کي خراب نٿو ڪري سگهي. پاڪائي نفسياتي بگاڙ وانگر آهي جهڙوڪ ڪاوڙ، ناراضگي، حسد، ۾ نفرت جيڪو به پاڻ کي روح جي فطرت کان اجنبي انهن مرڪبن کان آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، اهو اندر مان اندروني خوبصورتي جي روشني کي ڦهلائيندو ۾ اهو چڪندو جيڪو هڪ پرسڪون روح وارو ماڻهو محسوس ڪندو آهي.

تجزيي ذريعي اسان کي خبر پوي ٿي ته انساني مسئلا ٽي پيرا آهن: اهڙا مسئلا ۾ خرابيون آهن جيڪي انساني جسم تي حملو ڪن ٿيون، ٻيا جيڪي ذهن تي حملو ڪن ٿيون، ۾ ٽيون درجو جيڪو روح جي رستن کي روڪي ٿو.

بيماري، پوڙهو ٿيڻ ۾ موت اهي مشڪلاتون ۾ رڪاوٽون آهن جن کي جسم منهن ڏئي ٿو. نفسياتي بيماريون، بهرحال، اداسي، خوف، ڪاوڙ، دٻيل خواهشن، ناراضگي، نفرت، جذباتي جنون، بخار واري اعصابي بيچيني، ۾ نفسياتي ڪينسر ذريعي ذهن تي حملو ڪن ٿيون جيڪو ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو. بهرحال، سڀ کان خطرناڪ بيماري روح جي بيماري آهي، جيڪا جهالت ۾ ظاهر ٿئي ٿي، جنهن مان ٻيون سڀئي بيماريون جنم وٺن ٿيون ۾ پکڙجن ٿيون.

عالمگير انسان
ماسٽر پرمهانسا جي تعليمات کان متاثر ٿي
جدا ٿيندڙ سمنڊن جي پار
۾ وجود جي هڪ دور دراز ڪنڊ
ڪائناتي انسان مون کي ظاهر ٿيو
شاندار چمڪ سان
اهو سچ جي اپرڻ ۾ روشني جي نقل ڪري ٿو.

سندس گهر صاف سٿري ٻيلن جي دل ۾ هو.
مون کيس دانائي جي سونهن چراگاهن ۾ گهمندي ڏٺو.
جواني جي جوش سان
ٻارن جي خوشي ۾
هو نئين چنڊ جي جادوئي روشني جا خواب ڏسي ٿو
هو بيشمار گهرن جي وچ ۾ گهمي ٿو
هو هلڪي ۽ چستي سان اڀري ٿو
صدين ۽ زمانن جي دروازن کان
هڪ لمحي لاءِ عجيب شڪل ظاهر ٿي
پوءِ هو غائب ٿي ويو.
پوءِ اهو ٻيهر ظاهر ٿيو
ختم ٿيڻ ۽ گم ٿيڻ کي رد ڪرڻ
لامحدود آسمانن جي ايٿر وانگر جواهر سان سينگاريل
سندس چهري مان ڪيترين ئي مشعلون چمڪي رهيون ۽ هيون
ٻرندڙ خواهشن جا قصا ٻڌايا وڃن ٿا
ٻرندڙ جذبات ۽
جوانيءَ جي خوبصورتي ۽
پاڪ جوانيءَ جو پيار ۽
سندس اکين مان چمڪندڙ ايمان جون چمڪون نڪتيون
پراعتماد اميد جي هڪ گلابي چمڪ ۽
بجلي جيڪا اکين کي حيران ڪري ٿي ۽
مضبوطي ۽ صلاحيت لاءِ
اهو ڪائنات جي ڪنڊن کي روشن ڪري ٿو
ان جي حد پري تارن تائين پهچي ٿي
ڪهڙو نه بي مثال شان!
اي ڪائناتي انسان، تنهنجي ساموندي دل مان نڪرندڙ
مون گهٽي وقت کان تنهنجي شاندار، روشن شڪل کي ڏٺو آهي.
مون بيشمار واڌ ۽ راز ڏٺا.
اهو ائين هو جيئن مون انساني روح کي ظاهر ٿيندي ڏٺو هو
پنهنجي سڄي شان ۽ شوڪت ۾
ايسٽ-ويسٽ ميگزين

دنيا ۾ برائي کان وڌيڪ چڱائي آهي.

جڏهن شڪ پيدا ٿين ٿا، ته اسان کي عظيم ماڻهن جي زندگين کي ياد رکڻ گهرجي. اهو سچ آهي ته اسان انسان آهيون، پر خدا اسان کي غير معمولي طاقتن سان نوازيو آهي جيڪي اسان گهٽ ئي استعمال ڪندا آهيون، پوءِ پوڙهائپ، بيماري ۽ غم جي خوف کان ڇو ڊڄون ٿا؟

اسان کي جسم جي سنڀال لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خوفن جي آڏو نه جهڪڻ گهرجي ۽ نه ئي پاڻ کي جهالت جي ڍير هيٺ دفن ڪرڻ گهرجي. جسم سچو ماڻهو نه آهي.

هن دنيا ۾ نيڪي برائي کان وڌيڪ آهي ڇاڪاڻ ته خدا آخري طاقت آهي پر جڏهن برائي اسان تي اچي ٿي، اسان سمجهون ٿا ته اسان وٽ ان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا ان جي گرفت کان بچڻ جي ڪا طاقت ناهي.

برائي جا طوفان ضرور ايندا، پر اسان انهن جي اثرن تي قابو پائي سگهون ٿا ۽ انهن کان مٿي اٿي سگهون ٿا.

اسان کي زندگي ان جي ذريعي تباهه ٿيڻ لاءِ نه ڏني وئي هئي، پر اسان ۾ ابديت جي شعور پيدا ڪرڻ لاءِ، ۽ اسان کي هي سچ ياد رکڻ گهرجي.

سوچ جي آزادي ڪانسواءِ، ڪو به پاڻ کي خالص، خود بخود ۽ قدرتي انداز ۾ ظاهر نٿو ڪري سگهي. ياد رکو ته توهان بنيادي طور تي آزاد آهيو. مرضي جي طاقت هميشه آزاد آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي مرضي کي صحيح طريقي سان استعمال ڪندا، ته اهو توهان لاءِ نوان ڪرم پيدا ڪندو، پر گهڻا ماڻهو تبديل ٿيڻ يا ڪوشش ڪرڻ نٿا چاهين، تنهن ڪري اهي مشڪلاتن جي منهن ۾ ٽٽي پون ٿا ۽ چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي قابل نه آهن.

هڪ ماڻهو جيڪو چاهي ٿو ڪري اهو آزادي ناهي ڇو ته هو پنهنجي خواهشن سان جڙيل آهي، ۽ تنهن ڪري انهن جي عملن کي آزادي بلڪل به نه ٿو چئي سگهجي.

سچي آزادي جو مطلب آهي هر ڪم حڪمت جي هدايت سان ڪرڻ هڪ شخص پنهنجي گذريل ڪمن جي نتيجن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو، جيڪي ناگزير طور تي انهن جي پٺيان ايندا، جيڪڏهن اهي پنهنجي مرضي کي چالو ڪن □ ان کي نيڪ □ فائديمند ڪمن لاءِ استعمال ڪن.

جيڪڏهن توهان پنهنجا معاملا عقل □ ارادي جي طاقت سان هلائيندا، ته توهان جي گذريل غلطين جون قوتون ڪمزور ٿي وينديون □ توهان جون سٺيون عادتون مضبوط ٿينديون.

گهٽي حد تائين پختيون عادتون اسان کي ڪنهن نه ڪنهن طرح غلام بڻائي ڇڏينديون آهن، □ تنهن ڪري اسان سچي آزادي نٿا رهون □.

□ اسان مسلسل اها خواهش رکون ٿا جيڪا اسان □ نه آهي انهن شين سان ڳنڍيل رهون ٿا جيڪي ضروري نه آهن هڪ پيرو ڪا شيءِ اسان تي قبضو ڪري ٿي، اسان عارضي طور تي پنهنجي آزاد مرضي وڃائي ڇڏيون ٿا جيئن مشرقي ماڻهو قديم رسمن جي غلامي □ آهن، تيئن مغربي ماڻهو به جديد رسمن جي غلامي □ آهن اسان پنهنجي قسمت پاڻ ٺاهيندا آهيون □ ان جا غلام بڻجي ويندا آهيون.

ڇو هڪ ٻار هڪ خراب خاندان □ پيدا ٿئي ٿو جڏهن ته ٻيو هڪ سٺي خاندان □ پيدا ٿئي ٿو؟ انهن مان هر هڪ پنهنجي آزادي کي ماضي □ (اڳئين جنم □) هڪ خاص طريقي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪيو □ اهڙي طرح هن زندگيءَ □ اهي حالتون پاڻ تي آنديون.

خدا کان سواءِ ڪا به سچي آزادي ناهي اسان کي مسلسل هن بابت سوچڻ گهرجي اسان جون پريشانيون □ خيال جيڪي به هجن، خدا کي اسان جي دلين □ ٻهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي.

□ جڏهن اسين سچ پچ □ سندس سان گڏ هونداسين، ته اسان کي اهو ڪرڻ جي صلاحيت ڏني ويندي جيڪو اسان کي حاصل ڪرڻ گهرجي، ڪنهن به وقت، سندس الاهي مدد سان.

شاگرد لاءِ صلاح

هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کان پڇيو

ڪيس ڪجهه خود ترقي جي صلاح ڏيڻ لاءِ، هن چيو

جيڪڏهن توهان پيار ڪرڻ چاهيو ٿا

ٻين سان پيار ڪرڻ سان شروع ڪريو جن کي توهان جي پيار جي ضرورت آهي

جيڪڏهن توهان ٻين کان اميد رکو ٿا ۽

توهان سان وفادار ۽ وفادار رهڻ لاءِ

انهن سان مخلص ۽ وفادار رهو

۽ جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا بدڪاري ۽ چالاڪيءَ سان ڪم نه ڪن

فريب کي پنهنجن خيالن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو.

اهڙو ڪم نه ڪريو جيڪو ٻين کي نقصان پهچائي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان سان همدردي ڪن

انهن سان رحمدلي ڏيکارڻ سان شروع ڪريو

خاص طور تي جيڪي توهان جي آس پاس آهن انهن لاءِ

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان جي عزت ڪن

توهان کي انهن ۾ نوجوانن ۽ پوڙهن ٻنهي جو احترام ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان ٻين کان امن چاهيو ٿا

توهان کي هم آهنگي جي زندگي گذارڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ماڻهو مذهبي هجن

پرجوش رهو ۽ ٻين کي محسوس ڪرڻ ڏيو

توهان هڪ سٺو رول ماڊل آهيو ۽ اهي توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا ۽ توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا.

مختصر ۽، هر شيءِ جيڪا توهان پين کي ڏيکارڻ چاهيو ٿا

سڻي جي فائدن مان هڪ

پهرين پنهنجي زندگي ۽ ڏيکاريو

توهان ڏسندا ته ماڻهو توهان تي ساڳئي طرح رد عمل ظاهر ڪندا آهن.

جيڪڏهن توهان انهن علائقن جي سڃاڻپ ڪري سگهو ٿا جن جي ضرورت آهي

پنهنجي زندگي کي ترقي ۽ بهتر بڻائڻ لاءِ

مايوسي محسوس ڪرڻ يا احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ کان سواءِ

۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي شخصيت کي بهتر بڻائڻ لاءِ مسلسل ڪم ڪندا رهو ٿا

پوءِ جيڪو وقت توهان گذاريو اهو وڌيڪ ڪارآمد ۽ فائديمند هوندو.

جيڪڏهن توهان ان کي خواهش تي خرچ ڪيو ته ڇا ٿيندو؟

ته ماڻهو پاڻ کي بهتر بڻائين

توهان جو سٺو مثال ۽ صحيح طريقو

پين کي تبديل ڪرڻ جي وڌيڪ صلاحيت

توهان جي صرف خواهشن، توهان جي ڪاوڙ ۽ توهان جي لفظن کان

ڪشمس بيشمار آهي

تون سپني سٺين شين جو ذريعو آهين.

سپني طاقتن جو سرچشمو ۽

اسان تي رحم ڪر، اي خداوند!

ته جيئن اسين توهان جي رحمت اسان تي ظاهر ڪريون

اسان جي صحت ۽

۽ اسان جون ذهني خواهشون

اسان جي روحاني اظهار ۽

تون تارن ۽ چمڪ آهين

ايٿمن ۽ توانائي

۽ دلين ۽ مهرباني

خوبصورتي ايمانداري ۽ آهي

عظمت ايمانداري ۽ آهي

پاڻ کي ري چارج ڪرڻ ۽ اسان جي مدد ڪريو

توهان جي اعليٰ طاقت سان

پنهنجي لامحدود حڪمت سان

۽ توهان جي بي حد صداقت سان

اچو ته تسليم ڪريون ته توهان صحت جو سرچشمو آهيو

۽ زندگيءَ جو ماحول

۽ سپني سمجهه ۽ علم جو ذريعو

اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان آزاد ڪر

خوف ۽ پريشانين جو

شل توهان جي دانائي جو سيلاب لهي وڃي

اسان جي زندگين جي سپ تباهي ۽ بربادي

اهي پردا لاهي ڇڏ جيڪي اسان کان تنهنجو چهرو لڪائين ٿا.

اچو ته توهان کي تمام گهڻي روشنيءَ سان ڏسون.

اسان جي زندگين جي افق تي بيشمار سج

اچو ته توهان کي هڪ مسلسل تجديد ٿيندڙ قوت جي طور تي محسوس ڪريون

اسان جا خيال متاثر ڪن ٿا

اسان جي روحن کي پرورش ڏيو □

اسان جا جسم ڪاڻو ڪائيندا آهن

اسان جا خواب سچا ٿين ٿا □

آمين

گهڻا ماڻهو نٿا چاڻن ته ڇو

هن ڌرتيءَ تي انهن جي موجودگيءَ ڪان

اهي يقين رکن ٿا ته زندگيءَ جو مقصد

اِها خواهشن جي پوري ٿيڻ آهي

زندگيءَ جي ضرورتن جي حاصلات

□ خوشي □ انساني پيار جي ڳولا □

□ آخر □ آخري سڏيندڙ جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪريو

ماڻهو پنهنجي زندگي شروع ڪندا آهن

مخصوص رجحانن سان پروگرامر

□ خواهشون جيڪي اڳ □ پوريون نه ٿيون هيون

□ اهي ڪوشش ڪن ٿا - جيڪا ٿوري آزاد مرضي سان انهن - وٽ بچي آهي

ٻئي جي خواهشن □ عملن جي نقل ڪرڻ

جيڪڏهن اهي واپارين سان ملن ٿا

اهي انهن وانگر ٿيڻ چاهين ٿا

□ جيڪڏهن اهي فنڪارن سان لاڳاپيل هجن

فن انهن لاءِ سڀ ڪجهه بڻجي ويندو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان هن دنيا ۾ عملي هجون.

هن اسان کي هڪ اهڙي بڪ ڏني آهي جيڪا اسان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ جي ضرورت آهي.

پر ڪاڏي ۽ پناهه جي ڳولا

پئسا ۽ ملڪيت، پيو ڪجهه به نه

ان جو مطلب آهي ته ماڻهو پنهنجي خوشي جو ذريعو وساري ٿو ڇڏي.

اهو سچ آهي ته اسان کي ڪم ڪرڻو پوندو.

اسان جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ

۽ اسان پنهنجن جائز مقصدن کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا

پر سڀ کان پهرين ۽ اهم ترين

اسان جون دليون خدا جي آڏو کولڻ لاءِ

اسين پنهنجي هر ڪم ۾ سندس هدايت ۽ منظوري جي دعا گهرون ٿا

پوءِ اسان کي زندگي جي اسڪول ۾ ڪامياب ٿيڻ گهرجي.

چاڪاڻ ته اسان کي اسان جون هدايتون ملنديون

عظيم مئنيجر ۽ ڊسپوزر کان

جيڪو چاٽي ٿو ته اسان کي ڇا گهرجي

اسان لاءِ بهترين ڇا آهي؟

تنهن ڪري، اسان کي هن تي پروسو ڪرڻ گهرجي

اسين سندس حڪمت واري مرضي جي تابع آهيون

استاد پرمهانسا کي سندس شاگردن کان خط

منهنجي توسان ملڻ جي ياد اجا تائين ياد آهي.

اندروني ثقافت رسالي جي جلد XIV ۾

مختلف ملڪن مان انهن جي ليکڪن پاران موڪليل خط

اسين ان مان هيٺيون اقتباس ڪريون ٿا:

مان توهان کي ٻڌائڻ چاهيان ٿو ته توهان جي تعليمات جي منهنجي غور سان پڙهڻ ذريعي

مون کي روحاني روشني ملي

جنهن کي مان هميشه ڳوليندو رهيو آهيان

توهان جي تعليمات مون لاءِ خوشي جا دروازا کوليا آهن.

* * *

مان روزانو توهان جي روحاني تصديق جي مشق ڪريان ٿو.

مون کي خبر آهي ته منفي سوچون آهستي آهستي گهٽجي وينديون آهن.

خوف ختم ٿي ويا آهن

مان پنهنجي زندگي جي هر لمحي مان لطف اندوز ٿيان ٿو.

توهان جي مدد لاءِ مهرباني

* * *

مون کي ڪيتريون ئي نعمتون ملن ٿيون.

توهان جي روحاني تعليمات مان

مان توهان جي خيالن کي پڙهڻ لاءِ بي صبري سان انتظار ڪري رهيو آهيان.

مان پنهنجي زندگي ۾ ان کي لاڳو ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪريان ٿو.

توهان جون تعليمات خوبصورت ۽ فائديمند آهن.

* * *

مون کي توهان جي شاندار فلسفي ۽ ملي ٿو

جيڪو تعريف ۽ الهام کي متاثر ڪري ٿو

توهان جي ڏنل هر شيءِ لاءِ منهنجي تمام گهڻي مهرباني

مدد ۽ نفسياتي آرام کان

* * *

مون کي هفتيوار ان کي حاصل ڪرڻ جو زبردست احساس آهي.

توهان جي تعليمات مان هڪ نئين سبق تي

مون کي هر سبق ۽ لطف ۽ روشني ملي ٿي.

* * *

منهنجي دل جي گهراين کان مهرباني.

منهنجي اندروني خود کي سمجهڻ ۽ مدد ڪرڻ لاءِ

۽ مون کي منهنجي اندر لڪيل طاقتن کان آگاهه ڪرڻ لاءِ

۽ منهنجي بصيرت کي خدا جي روشني ڏيڪارڻ لاءِ

توهان کان مليل تعليمات جي ذريعي

* * *

مون کي اجا تائين توهان سان ملڻ ياد آهي.

هوءَ ڇئن سالن کان منهنجي سوچن ۽ رهي آهي.

مون کي اجا تائين خدا تي توهان جو مڪمل ايمان ياد آهي.

۽ انسانيت لاءِ توهان جو پيار

ان مون کي پاڻ کي سڃاڻڻ ۽ مدد ڪئي.

جڏهن مون سوچيو ته مان اڪيلو آهيان

منهنجا ڪو به دوست نه آهن ۽ نه ئي ڪو اهڙو آهي جيڪو مون سان همدردي ڪري.

ان مون کي خود اعتمادي ڏني ۽ منهنجو حوصلو وڌايو.

ان مون کي زندگي جي حالتن کي منهن ڏيڻ ۽ بهادر ٿيڻ جي ترغيب ڏني.

* * *

چاليهه سالن تائين

مون سائنس ۽ علم جي مختلف شاخن جو مطالعو ڪيو.

پر مون کي انهيءَ سچي پڙهائي مان ڪجهه به نه مليو.

توهان جي تعليمات مان مون جيڪو سکيو آهي ان جي مقابلي ۾ ڪجهه تي

* * *

مون کي توهان جي تعليمات پڙهڻ مان تمام گهڻو فائدو ٿيو آهي.

جيڪڏهن ماڻهن جو هڪ وڏو تعداد

اهي توهان جي خيالن جو مطالعو ۽ عمل درآمد ڪن ٿا

اسان جنهن دنيا ۾ رهون ٿا اها هوندي

ان کان بهتر آهي.

* * *

مان توهان جو دل جي گهراين سان شڪريو ادا ڪرڻ چاهيان ٿو.

منهنجي زندگي ۾ آيل نعمتن لاءِ

جڏهن کان مون توهان جي تعليمات کي ڏيان ۾ ڏيان سان پڙهڻ شروع ڪيو آهي

مهرباني، خدا توهان جي شاندار ڪوشش □ برڪت ڏئي.

توهان جو ڪم انسانيت جي خدمت لاءِ وقف آهي □

* * *

جڏهن ڪان مون توهان کي منهنجي ڪاميابي لاءِ دعا ڪرڻ لاءِ چيو هو

منهنجي حالت □ ڪافي بهتري آئي آهي.

منهنجي تمام گهڻي مهرباني □ اميد آهي ته توهان دعا جاري رکندؤ.

* * *

جڏهن مون کي توهان جو آخري پيغام مليو

مان اجا تائين شڪ جي اونداهي ٻيلي □ گهمي رهيو هوس

هو ان ٻيلي مان نڪرڻ جو رستو ڏسي نه سگهيو □.

پر خدا جو شڪر، □ توهان جون خاص دعائون

رستو صاف ٿي ويو □ خدا تي منهنجو ايمان مضبوط ٿيو.

منهنجي حالت هر طرح سان بهتر ٿي وئي.

مهرباني ڪري مون کي هميشه پنهنجي جواب ڏنل دعائن □ ياد رکو □.

* * *

توهان جي تعليمات مون کي تمام گهڻي مدد ڪئي آهي.

مون کي ان مان بيشمار فائدا مليا □.

اهو مون کي حتمي ثبوتن سان ثابت ڪيو ويو □

توهان جي روحاني تصديق □ مثبت سوچ جي اثرائتي

مان شڪرگذاري سان ڀريل آهيان.

چاڪاڻ ته صحت، خوشي، امن □ مون کي محسوس ٿئي ٿو

مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مان مراقبي □ روزانو ترقي ڪري رهيو آهيان.

* * *

جيڪڏهن توهان جون شاندار، متاثر ڪندڙ تعليمات نه هجن ها

هن دنياوي سطح تي منهنجي زندگي انتهائي محدود هجي ها.

مان توهان جي خاص ڌيان لاءِ شڪريو ادا ڪرڻ چاهيان ٿو.

جيڪو هن مون کي گذريل ٽن سالن □ ڏنو آهي.

* * *

روحاني ثقافت رسالي لاءِ مهرباني

جنهن □ مون کي هر روز روح لاءِ برڪت □ غذا ملندي آهي.

مان خدا جو شڪرگذار آهيان جنهن مون کي توهان □ توهان جي تعليمات سان متعارف ڪرايو.

* * *

مان توهان جي مهيني جي خطن لاءِ توهان جو شڪريو ادا ڪرڻ چاهيان ٿو.

مون کي آخري پيغام متاثر ڪندڙ لڳو.

ته جيئن مان ان کي ادب جي ڪلاس □ پنهنجن شاگردن کي پڙهي ٻڌايان.

انهن ان جي مواد تي مثبت جواب ڏنو.

اهو اسان سڀني لاءِ هڪ خوشيءَ جو موقعو هو.

توهان جي خط □ شامل ڪيل خيالن کان مان تمام گهڻو متاثر ٿيس.

ايتري قدر جو مان ان کي پنهنجن شاگردن سان شيئر ڪرڻ چاهيان ٿو

هن پيغام گهري غور فڪر جي حالت پيدا ڪئي

خود شناسي ۽ روح جي رازن ۽

مون کي لڳي ٿو ته اهو مون کي مسئلا حل ڪرڻ ۽ مدد ڪندو.

زندگيءَ جي تجربن سان عقلمندي ۽ مثبت طريقي سان معاملو ڪرڻ لاءِ

* * *

توهان جون تعليمون انمول آهن.

مان توهان جو هڪ به سبق وڃائڻ نٿو چاهيان.

استاد پرماهينس جي ليڪچرن مان
جڏهن روح جي خوشي بلند ٿئي ٿي
پاڻ جي کوٽائي ۽ لڪيل
عارضي حسي خوشين جو هڪ ٿلهو پرت
روح جي سونهن چمڪ ختم ٿي ويندي آهي
شفاف روح جون صلاحيتون لڪيل آهن ۽
مواد جي ڪثافت جي پويان
جڏهن ڪنهن جو ذهن متوجهه ٿئي ٿو
حسد ۽ حسد ڪرڻ لاءِ
هو خوف ۽ پريشانين جي ڪڪرن سان ڍڪيل آهي ۽
هو بدبخت ۽ بدبخت ٿي ويندو آهي
هو بي طاقت هو ۽
پر جڏهن هو ساڄيو ڏيان ڏئي ٿو
پيار، امن ۽ هم آهنگي جي طرف
هو تمام گهڻو خوش محسوس ڪري ٿو.
روح خوش ٿئي ٿو.
جڏهن توهان جسماني خواهشن کان منهن موڙيندا آهيو
ڏک ۽ مصيبت سان ملايو ويو
شفاف روح جي فائدن لاءِ

نفيس خوشين سان پريل
جيڪڏهن روح مڪمل طور تي غرق ٿي وڃي
هن دنيا جي خراب خوشين سان
۽ دلچسپي نه ٿي وٺي هوءَ تحقيق.
اعليٰ ترين خوشين بابت
۽ روح جي خوشين جو مزو چکڻ کان قاصر
گهٽا بحث ڪري سگهن ٿا
مادي خوشين کي ڇڏي ڏيڻ
۽ هن دنيا اهو تقريباً ناممڪن آهي.
يا ماڻهن سان گڏ رهڻ دوران
سندن خيال خالص مادي معاملن جي چوڌاري گهمي ٿو.
پر اهو عام ماڻهوءَ کان گهربل ناهي.
دنيا کي ڇڏي جبلن ۽ پيلن ڏانهن وڃڻ لاءِ
امن ۽ سڪون ڳولڻ لاءِ
بلڪه، هن کي هن دنيا ۾ هجڻ گهرجي
طاقتور وهڪرن کي کيس وهائي ڪڍڻ جي اجازت ڏيڻ کان سواءِ
ته جيئن دنيا جون طوفاني لهرون کيس دٻائي نه ڇڏين
هن کي پنهنجي آس پاس جي ماحول بابت منفي نه هجڻ گهرجي.
۽ ساڳئي وقت
هن کي ماديت کي انڌو ڪرڻ نه ڏيڻ گهرجي.
ته جيئن هو پنهنجي روحاني فطرت سان رابطو نه وڃائي.
هو خوشين جي خوشين جو مزو چکڻ کان قاصر ٿي ويندو آهي
۽ خدائي روشنين جي شاهدي ڏيڻ

روح جا خزانا
بابا پرمهانسا يوگانند جي تعليمات مان
هي دنيا صرف هڪ خواب آهي.
جيئن سينيما جي پيشڪش ۾ کو به بنيادي فرق ناهي
سمنڊ ۽ آسمان جي وچ ۾، جيڪي روشني جي وائبريشن جا ٻه مختلف درجا آهن
هن دنيا ۾ ائين ئي آهي.
غم، خوشي، درد، گرمي ۽ ٿڌ هن دنيا جا خواب آهن.

اسين اڄ هتي آهيون سپاٽي اسين ڪڪرن وانگر لهي پونداسين
جيڪي ڪائناتي خواب صرف پاڇا آهن.
پر هن عارضي، عارضي تصوير جي پويان دائمي روح لڪيل آهي
اسان جا روح ان جو هڪ لازمي حصو آهن.
خدا ئي واحد سچ آهي اسان کي هميشه دعا ڪرڻ گهرجي ته
آزمائشون غالب نه اچن.
زندگي هڪ معذوري آهي جيڪا اسان کي ياد رکڻ جي صلاحيت
رڪاوٽ بڻجي ٿي.
جڏهن مان هن طريقي سان دعا گهرندو آهيان، ته مون کي ڪنهن به
ٻئي وقت کان وڌيڪ نتيجا ملندا آهن.
پوءِ، جيڪڏهن ڪجهه سنجيده ٿئي به ته، اهو مون کي روڪي نه
سگهندو
سندس باري سوچڻ سان مون کي سندس پاڪ حضور محفوظ
اطمينان محسوس ٿئي ٿو.
هتي زندگي بنجر افراتفري واري لڳي ٿي جيستائين اسان حفاظت
جي ڪناري تي نه پهچون.
انهيءَ ڪري مان هميشه چوندو آهيان ته مان هتي اعليٰ سچائي جي
اهميت شان جي شاهدي ڏيڻ لاءِ آهيان.
اسان کي پنهنجون اميدون عارضي دنياوي مقصدن نازڪ مادي
وابستگين تي نه رکڻ گهرجن.
اهڙا ڪمزور لاڳاپا لاشعوري طور تي اسان کي اسان جي آخري مقصد
کان پري ڪن ٿا.
جيئن ته اهو اسان کي اسان جي حقيقي ذات کان پري ڪري ٿو
ماحول ماٺهن وهم پيدا ڪري ٿو انهن کي پاڻ کي عظيم ڏسڻ تي
مجبور ڪري ٿو.
سچ پچ پرعزم شخص کي ان عارضي عارضي ماحولياتي شعور
کان مٿي اٿڻ گهرجي.
هو پنهنجي اندر جي سچائي کي سڃاڻي ٿو، ته جيئن هي سچ سندس
ماحول بڻجي وڃي.
فطرت سندس زندگي واحد اثر
اسين خدا کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي هدايت سان متاثر ڪري
اسان کي پاڻ ڏانهن هدايت ڪري
 هن دنيا کي ڇڏڻ کان اڳ ڪيس ڳولڻ لاءِ
اسان جن تجربن مان گذريون ٿا جيڪي درد برداشت ڪريون ٿا،
انهن جي نوعيت ڪهڙي به هجي

اسان کي اميد نه ڇڏڻ گهرجي ته خدا جي مدد ويجهو آهي.

۽ هو هر دعا جو جواب ڏئي ٿو جيڪا دل مان نڪرندي آهي، خواهش سان پريل.

هو پنهنجن پيارن کي نه ڇڏيندو ۽ نه ئي انهن کي قسمت جي رحم ڪرم تي ڇڏيندو.

سون کان وڏيڪ قيمتي

هڪ ڏينهن، جڏهن هڪ راهب جبلن ۾ گهمي رهيو هو، ته هو هڪ ننڍڙي وهڪري مان پاڻي پيئڻ لاءِ رڪيو، ۽ سندس نظر نديءَ جي صاف پاڻيءَ هيٺان چمڪندڙ خالص قدرتي سون جي هڪ مضبوط ڍڳ تي پئي. هن پنهنجو پيالو پاڻيءَ سان پريو، سون جو ٽڪرو پنهنجي ٿيلهي ۾ رکيو، ۽ پوءِ آرام ڪرڻ لاءِ روڊ جي ڪناري تي ويٺو.

انهيءَ وقت، هڪ نوجوان رستي تي نظر آيو، ٿڪاوٽ کان ٿڪجي پيو هو. هو راهب جي ويجهو آيو ۽ کيس چيو، "مون اڄ ڪاڌو نه ڪاڌو آهي ۽ مون کي هڪ ڊگهو سفر ڪرڻو آهي ڇا توهان وٽ پنهنجي ساٿي کي سفر ۾ کارائڻ لاءِ ماني جو ٽڪرو آهي؟"

راهب جواب ڏنو، "خوشي ۽ عزت سان، ۾ مان توهان سان گڏ ماني شيئر ڪرڻ ۾ خوش آهيان جيڪي مون وٽ آهن" پوءِ هن ٿيلهي ڏانهن اشارو ڪيو ۽ کيس چيو، "مهرباني ڪري جيڪو موجود آهي سو کڻو"

جڏهن نوجوان ٿيلهي مان ماني ڪڍي رهيو هو ته سون جو پٿر ڪري پيو، تنهن ڪري راهب ان کي پڪڙي هڪ طرف رکي ڇڏيو.

جڏهن اهي کائي رهيا هئا، نوجوان سون ڏانهن ڏسندو رهيو، ان بابت تعريف سان ڳالهائيندو رهيو، ۽ راهب کي سندس سٺي قسمت ۽ سيڪيورٽي، حفاظت ۽ ذهني سڪون تي مبارڪباد ڏئي رهيو هو جيڪو سندس پيلو پٿر کيس فراهم ڪيو.

جڏهن نوجوان پنهنجي رستي تي وڃڻ لاءِ اٿيو، ته راهب مسڪرايو ۽ پٿر سندس هٿ ۾ رکيو.

نوجوان کي اوچتو سندس هٿن ۾ آيل دولت تي تمام گهڻو تعجب ٿيو، ۽ هو وڏي خوشي سان هليو ويو، ڪنهن به شيءِ تي ڌيان نه ڏنو.

پر ان جي باوجود، عجيب خيال جاري رهيا، کيس پريشان ۽ پريشان ڪري رهيا هئا، ۽ هو خاموش ڪرڻ يا انهن کان پاڻ کي آزاد ڪرڻ جي قابل نه هو. اوچتو، هن پنهنجو رستو تبديل ڪيو ۽ راهب ڏانهن موٽيو، پنهنجو خزانو پنهنجي محسن جي اڳيان رکيو ۽، تعريف ۽ احترام سان پريل ڪمان سان سلام ڪرڻ کان پوءِ، چيو:

"مون کي چڱيءَ طرح خبر آهي ته هي پٿر ڪيترو قيمتي آهي جيڪو توهان مون کي ڏنو آهي، پر مون کي محسوس ٿئي ٿو ته توهان وٽ هن

سون کان وڏيڪ قيمتي شيءِ آهي، ۽ مان توهان کي خدا جي واسطي عرض ڪريان ٿو ته توهان ان شيءِ سان مون تي سخاوت ڪريو جيڪا توهان پنهنجي امير روح ۾ رکي ٿي جنهن توهان کي مون کي هي سون ڏيڻ جي قابل بڻايو!"

خوشحالي جي وقت ۾، ماڻهو خدا جو شڪر ادا ڪندا آهن
سندس گهڻين ۽ گهڻين نعمتن لاءِ
پر جڏهن ماحول اداس ٿي ويندو آهي
بدبختي اچي ٿي.
شڪايت ۽ ناراضگي پيدا ٿينديون آهن
۽ اسان مان گھڻا پنهنجو زنده ايمان وڃائي رهيا آهيون.
ان ذات جو قسم جنهن جي اک ڪڏهن به ننڊ نٿي ڪري
اسين آفتون ۽ ڏکيائيون پيدا ڪندا آهيون
اسان جو ڌيان ۽ ڌيان جو مرڪز
جيڪڏهن اسان هڪ مثبت رستو ڳوليون ٿا
اسان کي اميد جي هڪ چمڪ نظر ايندي
اسان کي خدائي مدد تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي
۽ اهو ته جنهن اسان کي پيدا ڪيو آهي اهو اسان کي نه ڇڏيندو
ڏکين حالتن جي باوجود
زندگيءَ جي جدوجهد
۽ منظر اداس آهي
جيڪڏهن اسين مڪمل اعتماد سان خدائي هدايت ڳوليون ٿا، ته اسان کي اها ملندي.
جيڪو به ٻارن جو ايمان ۽ ڀروسو رکي ٿو، ان کي مدد ملندي.
وجود جا سڀ عنصر گڏ ٿي ويندا
جيڪو هن کي گهرجي اهو حاصل ڪرڻ لاءِ
اسان کي اندر اندر محسوس ڪرڻ گهرجي ته اسان کي ڏنو ويو آهي
۽ اها الاهي مدد پري ناهي.
اسان سمجهون ٿا ته اميد هڪ مقناطيس وانگر سٺي قسمت کي راغب ڪري ٿي.
زندگيءَ جي روشن پهلوءَ تي زور ڏيڻ
اهو اسان کي يقين ڏياري ٿو ته چڱائي موجود آهي ۽ ويجهو آهي
۽ اها فتح روشني جي آهي، اونده ۽ بي ترتيبي جي نه.
خدا خدائي ساٿي آهي
جيڪو ان تي ڀروسو ڪرڻ وارن کي مايوس نٿو ڪري

۽ جيئن اسين سندس اسان سان ويجهڙائي، سندس حفاظت، ۽ سندس اسان سان مدد بابت سوچيون ٿا
زندگي بهتر لاءِ بدلجي ويندي.
دل شڪرگذاري ۽ شڪرگذاري سان پرجي ويندي
انهي لاءِ جنهن جي هٿن ۾ نعمتن جا خزانا آهن
۽ جنت جون ڪنجيون
اسان پنهنجن غير معقول ڪمن ذريعي پاڻ کي سزا ڏيون ٿا
اسان پنهنجي صحيح رويي لاءِ پاڻ کي انعام ڏيون ٿا
خدا انسان کي ڏنل ذهن جو غلط استعمال
اهو گناهه ڏانهن وٺي ٿو وڃي، جيڪو درد ۽ مصيبت جو سبب آهي.
ذهن جي صحيح استعمال جي حوالي سان
هي نيڪي ڏانهن وٺي ٿو، جيڪو بدلي ۾ خوشي ڏانهن وٺي ٿو.
خدا انسان کي ذهن ڏنو آهي.
۽ ضمير
آزاد مرضي
آسماني حڪم
جيڪڏهن هو صحيح رستو چونڊيندو ته کيس انعام ملندو؛ ٻي صورت ۾، هو پنهنجي عملن جا نتيجا ڀوڳيندو.
هن کي پنهنجي عارضي رهائش دوران پنهنجي رويي جو حساب ڏيڻو پوندو.
خدا جي هن زمين تي
انسان خدا جي عطا ڪيل آزادي جو غلط استعمال ڪيو آهي.
نتيجي طور، هن پاڻ تي جهالت ۽ جسماني ۽ ذهني تڪليف آندي.
وقت کان اڳ موت ۽ ٻيون بيماريون
هو جيڪو ڀوڪي ٿو اهو ئي لڻي ٿو، ۽ سبب ۽ اثر جو قانون هر ڪنهن تي لاڳو ٿئي ٿو.
هڪ شخص جا موجوده ڏينهن سندس گذريل ڏينهن تي منحصر آهن.
سندس مستقبل ان تي به منحصر آهي ته هو ڪيئن ٿو رهي.
۽ هو پنهنجا موجوده ڏينهن ان سان گذاري ٿو
۽ ٻج جي معيار تي جيڪو هو پنهنجي شعور جي مٽي ۾ پوکي ٿو
تنهن ڪري، انسان، جيتوڻيڪ خدا جي صورت ۾ پيدا ٿيو آهي
هن جي روح ۾ لڪيل الاهي طاقتون آهن
هو پنهنجين غلطين جي ڪري انهن طاقتن کي استعمال ڪرڻ جو حق وڃائي ٿو.
۽ اهي پابنديون جيڪي هو پاڻ تي لاڳو ڪري ٿو

عقل جي قانونن جي پچڪڙي
روح جو عارضي جسم سان تعلق، جيڪو زوال جو شڪار آهي.
□ ماحولياتي، جينياتي، يا عالمي اثرن جي تابع ٿيڻ
اهو انساني مايوسي، مايوسي، بدحالي □ ناڪامين جي سببن مان هڪ آهي.
تنهن ڪري، هن کي پنهنجو طريقو درست ڪرڻ گهرجي
هو پنهنجي شعور جي قطب نما کي ٻيهر ترتيب ڏئي ٿو
جيڪڏهن هو پاڻ کي جاڻڻ چاهي ٿو
□ هو پنهنجي آخري ذريعو سان ٻيهر ڳنڍجي ٿو
هو پنهنجي زندگيءَ جي برتن کي نيڪي، روشني □ علم سان ڀري ٿو.
سمنڊ کي هڪ ڦاٽ □ بند نٿو ڪري سگهجي
ساڳئي طرح، محدود انساني شعور ڪائناتي شعور کي شامل نٿو ڪري سگهي.
پر اهو انهن لاءِ ممڪن آهي جيڪي پابندين کان آزاد ٿيڻ لاءِ پرجوش □ ڪم ڪندڙ آهن.
□ لامحدود مڪمل شعور جي حد تائين پهچڻ
□ پنهنجي فضل سان انهن کي وڌائيندو آهي □ الله جنهن کي چاهي ٿو بي حساب رزق ڏئي ٿو.
پڇو □ اهو توهان کي ڏنو ويندو.
ڪڙڪايو □ اهو توهان لاءِ کوليو ويندو.
جيڪڏهن توهان شڪرگذار ٿيندا ته مان ضرور توهان کي وڌائيندس [احسان □]
لفظن جو غلط استعمال سڀ کان وڏيڪ خطرناڪ □ تباهي ڪندڙ هٿيارن مان هڪ آهي.
گهٻراهٽ جو هڪ وڏو سبب سخت □ ڏکوئيندڙ تقرير آهي.
ڪنهن کي گپ شپ ڪرڻ يا بيڪار گفتگو □ مشغول ٿيڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي.
جهڳڙن □ تڪرارن کان پاسو ڪريو، □ جارحاڻي رجحانن کان نجات حاصل ڪريو.
جيڪڏهن مڙس يا زال ناراض ٿين □ انهن مان هڪ ٻئي کي پڙڪائي
بهترين طريقو اهو آهي ته ٻئي شخص هلي.
□ طوفان جي ٽڌ تائين جواب ڏيڻ کان پاسو ڪرڻ
□ جيڪڏهن انهن مان ڪو ڏکوئيندڙ لفظ ڳالهائي ٿو
ٻئي شخص لاءِ بهتر آهي ته ساڳئي لفظن سان جواب نه ڏئي.

بلڪه، جيستائين خيال گهٽ نه ٿين □ موڊ ٺڏو نه ٿئي، تيستائين پرسڪون رهو.
جيڪڏهن زال پنهنجي مڙس تي رڙيون ڪري □ هو زور سان جواب ڏئي ته مڙس کي به ٻيرا ڏک ٿيندو:
پهرين ٻيري سندس ڏڪندڙ لفظن مان، □ ٻي ٻيري سندس فيصلي واري لفظن مان
تنهن ڪري، هو بنيادي طور تي پاڻ کي نقصان پهچائيندو آهي
هي طلاق يا ٻين ناپسنديده نتيجن جو سبب بڻجي سگهي ٿو.
ضد ڪرڻ يا ٻين سان ذلت آميز رويو اختيار ڪرڻ کان به پاسو ڪرڻ گهرجي.
ساڳئي وقت، ڪنهن کي به جهيڙي □ ويڙهه □ شامل نه ٿيڻ گهرجي.
بلڪه، ڪنهن کي انتظار ڪرڻ گهرجي جيستائين سڪون □ نفسياتي سڪون بحال نه ٿئي.
ڪنهن کي به پنهنجو امن چوري ڪرڻ نه ڏيو.
زباني (يا تحريري) توهين سان ٻين جي امن کي خراب نه ڪريو.
لفظن جو غلط استعمال سڀ کان وڌيڪ خطرناڪ □ تباهي ڪندڙ هٿيارن مان هڪ آهي.
ڪو ماڻهو اهڙيون ڳالهيون ڪاوڙ □ يا جذهن جذبات تيز ٿي رهيا هجن ته چئي سگهي ٿو.
هو نامناسب ٻولي استعمال ڪري ٿو، جيڪا هو اصل □ چوڻ نٿو چاهي، □ پوءِ ان تي افسوس محسوس ڪري ٿو.
جڏهن ته ٻيو ماڻهو اهي لفظ ويهن سالن تائين ياد رکندو.
(غم آساني سان وسري نه ٿو سگهي)
هن نقطه نظر کان، ياداشت هڪ خراب شيءِ آهي.
ياداشت جي طاقت هڪ نعمت آهي جيڪڏهن صحيح طريقي سان استعمال ڪئي وڃي.
پر جيڪڏهن خراب شين جي ذخيري طور استعمال ڪيو وڃي ته اهو نقصانڪار آهي.
جيڪي اسان جي خلاف ڪيا ويا هئا.
حڪمت جي جنت □ داخل ٿيڻ جي تياري □
انساني ارتقا جي سڄي عمل جو مقصد جهالت جي طوفانن کي خاموش ڪرڻ آهي.
ته جيئن لهر سمنڊ ڏانهن موٽي سگهي □ ٻيهر ان سان ملي سگهي.
يعني، ته جيئن انساني زندگي جي قوت وڏي روحاني دائري سان متحد ٿي سگهي.

سائنسدان، ڪاروباري ماڻهو، ۽ سماجي سڌارڪ مسلسل ڪوشش ڪري رهيا آهن، اڻ سڌي طرح، هڪ عالمي اتحاد جي تعمير لاءِ رستو هموار ڪرڻ لاءِ.

سڀئي سائنسي، فلسفياتي ۽ اخلاقي اسڪول سنجيدگي سان ڪوشش ڪن ٿا ته حڪمت جي باغن مان سچائي جو گلدستو گڏ ڪن ۽ انساني روحن کي انهن سڀني شين سان سينگارين جيڪي بهتر، شاندار ۽ حڪمت جي دائمي جنت ۾ داخل ٿيڻ جي تياري ۾ مفيد آهن.

سونهري دريافتن ذريعي، سائنس سڌي طرح انسان جي مدد ڪري ٿي ته ڪيئن ضرورتون ۽ مادي ضرورتون فراهم ڪري، ۽ اڻ سڌي طرح ڪيترن ئي "معجزات" ۽ پراسرار واقعن تي سندس ڪجهه خيالن کي درست ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي.

سائنس اسان کي ٻڌائي ٿي ته جڏهن پاڻي ٿڌ جي ڪري پنهنجي وائبريشن آرڊر کي تبديل ڪري ٿو، ته اهو برف ۾ تبديل ٿي وڃي ٿو جيڪو پاڻي جي مٿاڇري تي تري ٿو ان سان گڏ ٿيڻ يا ٻين مضبوط مواد وانگر تري ۾ آباد ٿيڻ بدران.

هي رجحان سائنسدانن کي اهو ٻڌائي ٿو ته جڏهن عيسيٰ مسيح پاڻيءَ جي مٿاڇري تي هليو، ته هن پنهنجي جسم جي وائبريشن کي نفسياتي طريقن سان تبديل ڪيو هوندو جيڪي بزرگن، نبين ۽ بابا کي معلوم هئا.

انسانيت کي عالمگير اتحاد ۽ خوشي جي گهر ۾ آڻڻ لاءِ، سڀني مادي، اخلاقي، مذهبي، صنعتي، سماجي-سياسي، ۽ مابعدالطبيعي سرگرمين کي گڏجي هن مقصد لاءِ پنهنجون ڪوششون ڪرڻ گهرجن.

صحت، امن، ڀلائي، تعليم ۽ سٺي اخلاق سان لاڳاپيل عالمي قانونن لاءِ مقرر معيارن ۽ روحاني، نفسياتي ۽ عملي قانونن لاءِ معيارن تي متفق ٿيڻ ممڪن آهي جيڪي هن ڌرتيءَ تي اربين ماڻهن کي هڪ مهذب انسان جي لائق مربوط ۽ متوازن ترقي ڏئي سگهن ٿا ۽ انهن کي خوشي ۽ ذهني سڪون ڏئي سگهن ٿا.

عالمي شهري کي ننڍڙي زندگي ۽ ننڍڙي جسم تائين محدود نه رهڻ گهرجي.

بلڪه، هو پاڻ کي عظيم انساني خاندان جو ميمبر سمجهي ٿو، جيڪو ڪائناتي زندگي جي رهنمائي ڪري ٿو، ۽ هو ان سچائي تي غور ڪري ٿو ته "توهان زندگي جي سمنڊ جو هڪ لازمي حصو آهيو".

شعور لامحدود ۽ بي انتها آهي
اهو پري ترين تارن تائين به پکڙيل آهي
اهو ڪائنات جي هر ايٽم ۾ شامل آهي
جيتوڻيڪ ننڍا ننڍا اليڪٽران

هڪ شخص کي اهو محسوس ڪرڻ گهرجي ته هو ڪائناتي شعور جي سمنڊ سان هڪ آهي.
۽ خاندان ۽ قوميت کان متانهون ٿيڻ لاءِ
هو تسليم ڪري ٿو ته هو وڏي انساني خاندان جو ميمبر آهي.
هڪجهڙائي ۽ تنوع جي وچ ۾ خوشي
توهان کي اهڙي خوشي پسند ناهي جيڪا تمام گهڻي هڪجهڙي هجي ۽ جنهن ۾ تنوع نه هجي.
بلڪه، هوءَ هڪ اهڙي خوشي چاهي ٿي جيڪا متحرڪ ۽ متحرڪ هجي.
اهو پنهنجي انفراديت جي ڪري ڏيان ڇڪائي ٿو.
اهو ذهن کي پنهنجي شان سان موهي ٿو
۽ اهو دل کي پنهنجي مٺاس سان پري ٿو
اهو توهان کي پنهنجي غير معمولي مٺي طبيعت سان مطمئن ۽ متاثر رکي ٿو.
خوشي جيڪا وقفي وقفي سان ايندي آهي
اهو ذهن کي جوش ڏئي ٿو پر خواهشن کي پورو نٿو ڪري.
۽ خوشيون جيڪي هڪجهڙائي سان آلوده آهن، بوريت پيدا ڪن ٿيون.
۽ خوشي جيڪا صرف ٿوري وقت لاءِ رهي ٿي
پوءِ اهو غائب ٿي ويندو آهي، پشيماني ڇڏي ويندو آهي جيڪا هڪ ناپسنديده خوشي آهي.
۽ اها خوشي جيڪا چمڪي ٿي ۽ غائب ٿي وڃي ٿي
توهان کي مونجهاري ۽ بي پرواهيءَ جي حالت ۾ ڇڏڻ هڪ اهڙي خوشي آهي جيڪا عارضي ۽ ڏکوئيندڙ آهي.
جيئن ته خوشي لاءِ جيڪا هر وقت تال ۾ تبديل ٿيندي رهي ٿي
تڏهن به، ان جو جوهر تبديل نه ٿيو آهي.
هڪ ماهر اداڪار وانگر جيڪو پنهنجي سامعين کي مختلف ڪردارن ۽ حرڪتن سان تفريح ڪري ٿو.
اهو ئي آهي جيڪو توهان ڳولي رهيا آهيو ۽ حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا.
اها خوشي خدا جي عجائبات تي غور ڪرڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿي.
۽ باقاعدي ۽ گهري مراقبي سان
دائمي ۽ تجديد ٿيل خوشي جو اندروني ذريعو
هو اڪيلو توهان جي خوشي جي اڃ کي ختم ڪرڻ جي قابل آهي.
روحاني خوشي ئي واحد سچو سڪون آهي.
جيڪو توهان کي ان سان بور نه ڪري يا ڪنهن ٻئي شيءِ ڏانهن مائل نه ڪري.

هر شيءِ جيڪا هڪ ماڻهو ڪري ٿو - سٺو يا خراب -
اها خوشي جي ڳولا □ هڪ مسلسل، مسلسل ڪوشش آهي.
برائي خوشي جو واعدو ڪري ٿي پر ڏک □ بدبختي آڻي ٿي.
نيڪيءَ جي حوالي سان، اهو شايد اداسي عطا ڪري ٿو.
نظم و ضبط جي ضرورت □ قوت ارادي جي چالو ٿيڻ جي ڪري
پر اهو يقيني طور تي آخر □ دائمي خوشي آڻيندو آهي.
خدا اها خوشي آهي جيڪا هميشه لاءِ مستقل □ تجديد ٿيل آهي.
□ جڏهن توهان ان کي ڳوليندا، توهان محسوس ڪندا ته توهان کي وجود □ سڀ کان قيمتي شيءِ ملي وئي آهي.
هاڻي توهان کي "انهي ہي شيءِ" جي سراب جي پويان ڊوڙڻ جي ضرورت نه پوندي.
جيڪو توهان کي نظر اچي ٿو پر توهان ان تائين پهچي يا حاصل ڪري نٿا سگهو
روحاني خوشي "اها ہي شيءِ" آهي.
□ جڏهن به توهان ان کي پنهنجي اندر ڳوليندا آهيو
هاڻي توهان کي خوشي جي ڳولا ڪرڻ جي ضرورت نه پوندي.
□ انهيءَ نئين خوشي □، توهان جون خواهشون پوريون ٿينديون.
هن وٽ اهو سڀ ڪجهه آهي جنهن جي هوءَ خواهش ڪندي هئي.
□ ڇاڪو، منهنجا دوستو، ته مادي شيون
جيڪو خوشي ڏئي ٿو جيڪا سوچ کان ٻاهر رهي ٿي
□ اهي شيون، انهن خوشين سان گڏ جيڪي اهي مهيا ڪن ٿيون
اهو ذهني تصويرن ذريعي ذهن □ داخل ٿئي ٿو.
پر روحاني خوشي روح جي آگاهي آهي.
جنهن جي فطرت آخري خوشي آهي
اهو سوچ جي تمام ويجهو واقع آهي.
جڏهن مراقبي دوران سوچ کي اندر جي طرف هدايت ڪئي ويندي آهي ته اهو سوچ مان به پيدا ٿئي ٿو.
جڏهن ٻاهرين شين کي نقصان پهچي ٿو
خوشي ڪهڙي سوچ تي منحصر آهي؟
اهي شيون جيڪا خوشي فراهم ڪن ٿيون، اها به تباهه ٿي ويندي آهي.
پر روحاني خوشي هميشه نئين ٿيندي آهي
اهو روح جي اندر موجود آهي □ تباهي جي مزاحمت ڪري ٿو.
□ اهو اظهار ڪرڻ ته خوشي ختم نه ٿي سگهي
جيستائين ڪو ڇاڻي واڻي پنهنجي ذهني حالت کي تبديل ڪرڻ جو انتخاب نه ڪري

هو اداس مزاج کي ڪارائي ڊپريشن □ مبتلا ڪري ٿو.

اها ٻي ڳالهه

ڇا توهان ڪڏهن ان "ٻي شيءِ" کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي؟

هڪ سراب وانگر جيڪو توهان کي نظر اچي ٿو □ توهان جي جذبات جي پس منظر □ ناچ ڪري ٿو

□ توهان جي سيني پورين خواهشن جي پڇاڙي بابت ڇا؟

معاملي جو تجزيو ڪريو:

توهان ڪنهن شيءِ جي خواهش رکو ٿا جيستائين توهان ان کي حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهيو

پر هڪ دفعو اهو توهان لاءِ دستياب ٿي ويندو، توهان - جلدي يا دير سان - ان سان بور ٿي ويندا.

□ توهان کي ٻيو ڪجهه گهرجي، نه؟

جيتوڻيڪ زندگي توهان کي اهو سڀ ڪجهه ڏنو جيڪو توهان ڪڏهن چاهيو هو:

دولت، طاقت، □ دوست ٿوري دير کان پوءِ، توهان مطمئن نه ٿيندا.

□ توهان ڪجهه ٻيو چاهيو ٿا پر هڪ شيءِ ڪڏهن به پنهنجي تازگي نه وڃائيندي آهي.

ان جي چمڪ توهان لاءِ ڪڏهن به ختم نه ٿيندي، اها پاڻ □ خوشي آهي.

سيني شين □ جيڪي توهان ڳولي رهيا آهيو

□ اهو ان تائين پهچڻ □ حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو

سڌي يا اڻ سڌي طرح

توهان اصل □ خوشي ڳولي رهيا آهيو.

پنهنجين خواهشن کي پورو ڪندي

توهان اهي شيون نٿا چاهيو جيڪي توهان کي اداسي ڏين.

□ توهان اهي شيون نٿا چاهيو جيڪي توهان کي شروع □ ٿوري خوشي ڏين.

پر آخر □، اهو توهان کي افسوس □ پشيماني جي کوٽائي □ غرق ڪري ٿو.

جيڪو به توهان ڳولي رهيا آهيو

توهان ان کي شدت سان آرزو، تڙپ، شوق □ جوش سان ڳوليندا آهيو.

ان کي حاصل ڪرڻ تي اطمينان حاصل ڪرڻ جي اميد

جڏهن اهو اصل □ توهان جو ٿي ويندو ته توهان کي خوش ٿيڻ گهرجي.

پوءِ ڇو نه خوشي سڌو سنئون ڳوليو وڃي □ ان کي ان جي ذريعن مان حاصل ڪيو وڃي؟

ڇو ان کي نااهل جسماني طريقن سان ڳوليو وڃي؟
اهو توهان کي خالص، بي ملاوٽ، ۽ ڪنهن به گهٽتائي کان سواءِ ڏيڻ لاءِ؟!
جڏهن ڪو ماڻهو مختصر مدت جي مادي شين جي رحم جي درخواست ڪري ٿو
سندس خوشي مختصر مدت جي خوشين تي منحصر آهي.
مادي شيون ۽ مادي خواهشن جي پوري ٿيڻ مان حاصل ٿيندڙ اطمينان
اهو عارضي آهي، ۽ تنهن ڪري ان ذريعي حاصل ٿيندڙ خوشي عارضي آهي.
اهو پڻ عارضي آهي
کائڻ، عطر سونگهڻ، ۽ موسيقي ٻڌڻ
خوبصورت شيون ڏسڻ ۽ مزيدار شين کي ڇهڻ
سڀ عارضي خوشيون
ان جو عرصو ذائقي ۽ بوءَ جي احساس جي مدت سان ڳنڍيل آهي.
ٻڌڻ، ڏسڻ ۽ ڇهڻ
يا جيستائين ذهن ان کان ٿڪجي نه پوي
هو ٻين محرڪن ڏانهن متوجهه ٿئي ٿو.
هوءَ ٿوري خوشي نٿي چاهي.
جڏهن ان کي ختم ڪيو ويندو آهي ته اهو ڏک جو احساس ڇڏي ويندو آهي
بلڪه، هوءَ اهڙي خوشي جي خواهش رکي ٿي جيڪا هڪ لمحي لاءِ به نه چمڪي ۽ پوءِ غائب ٿي وڃي.
۽ مان اهڙي خوشي جي آرزو ڪريان ٿو جنهن جي چمڪ ڪڏهن به ختم نه ٿئي.
خالص، مستقل تابڪاري ريڊيم
اها خوشي صرف خدا ۾ آهي
سڀني خوشين ۽ مسرتن جو سرچشمو
سج هر روز هڪ پيرو اڀرندو آهي.
پر سندس موجودگي هميشه چمڪندڙ آهي
ڪائنات زوال جي تابع آهي، پر
اها دائمي زندگي آهي جيڪا باقي رهي ٿي
توهان جي زندگين ۾ خوشي هميشه نئين ٿي رهي.
هي برڪت واري زمين جيڪا خدا اسان کي ڏني آهي
هو چاهي ٿو ته اسان ان جي خوبصورتي مان لطف اندوز ٿيون.
۽ اسين ان کي محفوظ ڪريون ٿا

اسين ان کي هڪ نعمت سمجهون ٿا جنهن کي ضايع يا غلط استعمال نه ڪرڻ گهرجي.

ان □ ڪيترائي عجائب □ معجزا شامل آهن!

چوٽين تي چوٽيون

□ ٽ□ن تي ٽ□ون

ميداني □ ميداني علائقا

سمنڊ □ درياءَ

ٻيلا □ ٻيلا

□ ريگستان جيڪي هر طرف بي انتها پکڙيل آهن

اهو هڪ ڪائناتي ٿيٽر آهي

جتي ٽڪريون ننڊ □ آهن

□ برف سان ڍڪيل ٽڪريون بيٺل آهن

ڏکها وڻ پنهنجيون گهپيون مٿي کن ٿا

بنجر جبل پنهنجي سائي □ سرسبزيءَ کي ٻيهر حاصل ڪري رهيا آهن

وقت جا نشان وڏين پٿرن تي نقش ٿيل آهن

ڪنهن □ دلڪش نظارا ڏيڻ جي صلاحيت آهي؟

□ خدا جي هن زمين جي شاندار نظارن بابت ڇا، ڇا اهي بيان ڪرڻ جي لائق آهن؟!

اهو دل کي خوشي سان ڀري ٿو

□ ذهن کي هزارين تخيلن سان روشن ڪري ٿو

ان کي ظاهر ڪرڻ لاءِ جيڪو وضاحت جي مخالفت ڪري ٿو!

زمين جي خوبصورتي تي غور ڪرڻ سان غور ڪندڙ جي ايمان کي مضبوط ٿئي ٿو.

اهو فطرت جي قانونن کان مٿانهون ٿي اعليٰ شعور جي حد تائين پهچي ٿو.

جتي تخليق ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي

□ اهو ڪنهن حد تائين نه ٿو روڪي

اهو ناقابلِ برداشت آهي.

هڪ ڀيري، هڪ ٻار چيو:

"مون کي خبر ناهي ته ڪنهن ماڻهوءَ لاءِ ڪجهه به نه محسوس ڪرڻ جو ڇا مطلب آهي"

هي اهو آهي جيڪو خدا جي عجائبات تي غور ڪرڻ وقت محسوس ٿئي ٿو.

جيڪو دنيا جي مختلف حصن □ بي مثال آهي.

تڏهن به انسان سوچي ٿو ته هو سڀ ڪجهه آهي.

الف ۽ يَا
شروعات ۽ آخر
۽ اهڙو قد جنهن جي ڪا به اوچي چوٽي نه هجي
عجيب بلنديون آهن
۽ ڪوٺائيون جيڪي روح ۾ خوف پيدا ڪن ٿيون
۽ هڪ وسعت جنهن ۾ وجود ختم ٿي ويندو آهي
۽ ڏينهن جي روشني وانگر گهٽائي
۽ روشنيون جيڪي مٿي ڏسڻ لاءِ زور ڏين ٿيون
جيڪڏهن انسان وٽ هڪ جامع نظر هجي ها
توهان هر طرف ڏسو ٿا
پنهنجي چوڌاري موجود تخليقيت جي عجائبات کي محسوس ڪرڻ لاءِ
چڙيل موتين وانگر پکڙجي وڃو
خدا جي وسيع زمين ۾، اهڙا ماڻهو آهن جيڪي غور ڪن ٿا
سچ پچ، خالق جي ناهيل هر شيءِ حيرت کي متاثر ڪري ٿي.
اهو متاثر ڪندڙ آهي.
مشرقي خزانا - اوپر-اولهه رسالو
اسين ڪيس پچون ٿا، سڀ کان اعليٰ
علم جي چمڪ کي ختم ڪرڻ لاءِ
وهمن جي اونداهي
۽ دل ۽ دماغ پرڻ لاءِ
نعمتن ۽ بصيرت جي ڪثرت سان
۽ ته سندس سڀ کان شاندار موجودگي روحن ۾ ظاهر ٿئي
۽ هو هن کي يقين ڏياري ٿو
اهو هڪ محفوظ پناهه گاهه آهي
۽ اهو روح جي آسمان مان مونجهاري جا ڪڪر هٽائي ٿو.
۽ اهو اسان کي مايوسي جي احساسن کان پري رکي ٿو
۽ اهو اسان کي يقين سان متاثر ڪري ٿو ته خوشي جو صبح ٿتندو
۽ روح خوش ٿيندا
۽ امن ۽ خوشي جا پکي
هوءَ زندگيءَ جي جهنگلن ۾ ڳائيندي
محبت نفرت کي شڪست ڏيندي.
۽ روشن اميد مايوسي جي اونداهي کي ختم ڪندي.
۽ نيڪي جو سفر جاري رهندو
سچ جو جهندو هميشه بلند رهندو
دوستانه سمجهه جي يادگارن جي مٿان

۽ عظيم انساني جذبات
اي دلين جا طبيب، توکان شفا ايندي آهي.
روحن کي بيماريون هيون
توهان جو هڪ لمس زهر ۽ بيماري کي ختم ڪري ٿو.
موت ۽ آفت کان بچي سگهجي
توهان جو نالو برائي ۽ نقصان جي خلاف هڪ جادو آهي
۽ هڪ دعا جيڪا آسمان ٻڌي ٿو
تياري ۽
صحيح پرورش: عملي طريقا ۽ طريقا
والدين جي صحيح طريقن ۽ بصيرت پيدا ڪرڻ شامل آهي
۽ وجداني علم جي ذخيري تائين رسائي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندي
روح جي اندر لڪل ۽ انساني شعور جو ان سان تعلق
هڪ زندگي ڪافي ناهي.
سيني روحاني ۽ مادي معاملن کي ڄاڻڻ لاءِ
روايتي علم جا طريقا استعمال ڪرڻ
صرف حواسن تي ڀروسو ڪرڻ
ذهن سازي ۽ مراقبي جي مشق ڪرڻ
اهي وجداني صلاحيت کي ترقي ۽ وڌائڻ ۾ مدد ڪن ٿا
سڌي، ڪجهه خاص تصور ذريعي
جيڪڏهن ممڪن هجي ته، بصيرت جي ترقي ابتدائي ٻاروتڻ ۾ شروع ٿيڻ گهرجي.
جيڪڏهن اهو ممڪن نه آهي، ته اهو ڪنهن به وقت شروع ڪري سگهجي ٿو.
ان کان علاوه
ٻارن ۽ نوجوانن جي ممڪن حد تائين مدد ڪرڻ گهرجي.
انهن کي والدين جي صحيح طريقا سيکارڻ سان، ذريعي
پنهنجن خيالن کي نظرين ڏانهن هدايت ڪرڻ
۽ انهن جي جذبات کي نيڪ جذبن سان پرورش ڪرڻ
۽ انهن کي فرض جي احترام ڪرڻ سيکاريو
۽ پاڻ سان ۽ ٻين سان ايمانداري، وقار ۽ ايمانداري سان پيش اچڻ
خود نظم و ضبط جي اهم پهلوئن مان هي آهن:
ڪرنگهي کي سڌو ڪري هلڻ ۽ ويهڻ
جسم ۽ اهم سرگرمين جي ٻي ترتيب وهڪري کي آسان بڻائڻ لاءِ
خود دانشمندي پيدا ڪرڻ لاءِ ذهني توجه سکو ۽ استعمال ڪريو.

تخليقي سوچ جي مشق ڪرڻ
سچي خواهش سان فرض ادا ڪرڻ
عقلي □ غير معقول جي وچ □ فرق ڪرڻ
سچ □ وهم
□ محبت جي دائري کي وڌائڻ
خود محبت کان خانداني محبت تائين
خاندان جي پيار کان وٺي برادري جي پيار تائين
برادري جي محبت کان وطن جي محبت تائين
وطن جي محبت کان دنيا جي محبت تائين
دنيا جي محبت کان خدا جي محبت تائين
□ انهن جي روحاني واڌ ويجهه سان
اهي هر هنڌ نيڪي □ سچائي پکيڙي سگهندا.
□ نيڪيءَ جي روشني جيڪا انهن جي اندر چمڪي ٿي، ختم ٿي ويندي.
برائي جي اونداهي انهن کي گهيرو ڪري ٿي
سندس مدد سان، سندس درجو بلند ٿئي
هن دنيا مان لاڏاڻو ڪري ويل پيارن سان روحاني تعلق
جيڪڏهن توهان پنهنجا خيال پنهنجن پيارن ڏانهن موڪلڻ چاهيو ٿا جيڪي هن دنيا مان هليا ويا آهن
پنهنجي ڪمري □ خاموشي سان ويهو □ خدا تي غور ڪريو.
□ جڏهن توهان پنهنجي روح □ سڪون محسوس ڪندا آهيو
سامهون روحاني شعور جي مرڪز تي گهرو ڌيان ڏيو.
جيڪو ابرو جي وچ واري نقطي تي مرضي جو مرڪز آهي
پنهنجو پيار انهن پيارن ڏانهن موڪليو جيڪي هليا ويا آهن.
تصور ڪريو ته ان مرڪز □ اهو ماڻهو آهي جنهن سان توهان رابطو ڪرڻ چاهيو ٿا.
□ سندس روح □ پيار، نيڪ خواهشن □ حوصلا افزائي جا جهرڻ موڪلين.
جيڪڏهن توهان اهو مسلسل ڪندا آهيو
□ توهان ان پياري شخص □ دلچسپي نه وڃائي آهي.
هو ضرور توهان جي خيالن مان وائبريشن حاصل ڪندو.
جيڪي هن ڌرتيءَ تي پنهنجن پيارن کان جدا آهن، انهن کي نه وساريندا آهن.
جيئن انهن جا پيارا انهن کي ڪڏهن به نه وساريندا آهن
□ انهن جو شعور باقي رهي ٿو، پنهنجن پيارن جي ياد کي محفوظ ڪندي.

جن انهن کي هن ڌرتيءَ تي ڇڏيو
۽ جڏهن توهان انهن پيارن کان جواب حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا
دل تي ڌيان ڏيو، ۽ جڏهن توهان جو ڌيان ڪافي ڪوٺائي تي پهچي وڃي
اهي شايد پهريان توهان کي خوابن ۾ نظر اچن، ۽ اهو انهن لاءِ ممڪن آهي.
ڪڏهن ڪڏهن توهان کي ساڳيو خواب بار بار ايندو.
سپئي خواب بي معنيٰ نه هوندا آهن.
جيڪڏهن توهان جا خيال پرسڪون ۽ هم آهنگ آهن
توهان کي خبر پوندي ته ڪو توهان سان خواب ذريعي رابطو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي.
روحاني ترقي سان، مراقبي دوران توهان جا پيارا خواب ۾ توهان کي نظر اچي سگهن ٿا.
جڏهن ڪو ماڻهو روحاني ترقي جي اعليٰ سطح تي پهچي ٿو
هو پنهنجي اڳيان انهن فوت ٿيل روحن کي ڏسي سگهندو.
اهڙن ڪيسن جا ڪيترائي مثال آهن
پر اصل روحاني ترقي پهرين ٿيڻ گهرجي.
جيڪو خدا کي گهري نظر سان ڏسي ٿو
خدا کيس اهي سپ شيون ڏيکاريندو.
پيارن جي موت کان پوءِ غم ڪرڻ، روئڻ ۽ نقصان جو احساس ڪرڻ بدران
اسان کي انهن کي اهڙو پيار موڪلڻ گهرجي جيڪو اهي محسوس ڪندا
اهي ساڳيو احساس ورجائيندا آهن
پر اسان کي موڪلاڻيءَ جي روح کي پاڻ ڏانهن نه ڇڪڻ گهرجي.
اسان جي غير معقول جذبات ذريعي
خود غرضي ۽ گهرو اداسي
جيڪو وجي رهيو آهي ان کي اهو چوڻ ڪافي آهي ته "مان توسان پيار ڪريان ٿو"
جدا ٿيل ماڻهن کي پيار پريا خيال ۽ نيڪ خواهشون موڪليو.
جڏهن به مون کي اهو ڪرڻ جو احساس ٿئي ٿو
پر سال ۾ گهٽ ۾ گهٽ هڪ پيرو - هڪ خاص سالگرهه تي
انهن کي عقلمندي سان پڏاءِ:
خدا اسان کي پيهر گڏ ڪندو.
اسين پنهنجي پيار کي پرورش ڪندا رهنداسين ۽ پنهنجي وچ ۾ پيار جي رشتن کي مضبوط ڪندا رهنداسين.

جيڪڏهن توهان هاڻي انهن کي پنهنجا دوستانه خيال موڪليندا آهيو، ته ائين ڪندا رهو.

انشاءَ الله هڪ ڏينهن تون ضرور انهن سان ملندين.

توهان کي احساس ٿيندو ته هي دنياوي زندگي سڀ ڪجهه ناهي جيڪو موجود آهي.

اهو توهان جي دائمي رشتي جي زنجير ۾ صرف هڪ ڪڙي آهي.

پنهنجن وڇڙيل پيارن سان

خدا انهن تي رحم ڪري ۽ انهن کي پنهنجي نور ۽ رضا سان نوازي.

نوٽ: هن طريقي جو سينس سان ڪو به واسطو ناهي، جنهن جي اسان سفارش نٿا ڪريون، تنهن ڪري هي وضاحت

ٿڪاوٽ کان نجات حاصل ڪرڻ

نوٽ: هي معلومات ۽ صلاح طبي مشوري جو متبادل ناهي، تنهن ڪري هي وضاحت

مکڻ ۽ کير کي غذا ۾ شامل ڪرڻ گهرجي.

کير کي کاڌي کان الڳ استعمال ڪرڻ گهرجي.

اهو بهتر آهي ته ان کي کاڌي سان گڏ نه پيئجي.

کير ۾ فائديمند جلاب خاصيتون آهن.

پر کير بلغم جي پيداوار جو سبب بڻجندو آهي.

جيڪو سينوس جي مسئلن ۾ مبتلا ماڻهن لاءِ مناسب ناهي.

يا وهندڙ نڪ ۽ زڪام کان

هي نارنگي جي رس تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو.

انهن لاءِ جيڪي انهن حالتن ۾ مبتلا آهن

ڪيترن ئي جيڪي ان کان متاثر ٿيا، انهن کي راحت ملي - منهنجي صلاح جي جواب ۾ -

انهن جي غذا مان نارنگي جو رس ختم ڪرڻ سان اهم بهتري

(جڏهن اهي انهيءَ حالت ۾ مبتلا هئا)

جيتوڻيڪ ليمن جي رس ۾ بهترين جراثيم ڪش خاصيتون آهن

پر اهو سينوسائٽس کي به وڌيڪ خراب ڪري ٿو.

ماني کان وڌيڪ ڪجهه به مطمئن ڪندڙ (بک کي مطمئن ڪندڙ) ناهي جيڪو

تازو پسيل سڄي ڪڻڪ جي اٽي مان ٺهيل

جڏهن ته، بلغم وارن ماڻهن کي نشاستي کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

سڄي ڪڻڪ جي ماني کي چڱي طرح ٽوسٽ ڪرڻ کان پوءِ کائي سگهجي ٿو.

قبض ٿڪاوٽ جو هڪ پيو سبب آهي، □ اهو جسم □ زهر جي جمع ٿيڻ سان لاڳاپيل آهي.

اهو ڪاڏي مان توانائي ڪڍڻ ڪي متاثر ڪري ٿو

جيڪڏهن توهان قبض جي تڪليف □ مبتلا آهيو، ته ممڪن هجي ته قدرتي جلاب استعمال ڪريو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي جسم ڪي زهر (فضول) ڪان پاڪ رکو ٿا، ته توهان ٿڪل محسوس نه ڪندا.

جسم □ جمع ٿيندڙ زهر ئي انسان ڪي ٿڪاوٽ محسوس ڪرائيندا آهن.

منشيات □ منشيات پڻ ڪمزوري جي احساس جو سبب بڻجن ٿا.

مثال طور، آفيم پنهنجي استعمال ڪندڙن ڪي انهن جي شروعات ڪان محروم ڪري ٿو.

اهي بڪ بڪ ڪرڻ، سمهڻ □ خواب ڏسڻ ڪان سواءِ پيو ڪجهه به نٿا ڪرڻ چاهين.

ٿڪاوٽ جي احساسن ڪان نجات حاصل ڪرڻ جي سڀ ڪان اثرائتي طريقن مان هڪ

اهو ممڪن حد تائين جنسي توانائي ڪي برقرار رکڻ لاءِ آهي.

چاڪاڻ ته ان جو گهڻو عمل تخليقي توانائي جو ضايع آهي.

ان جي ڪري انهن جو جسماني □ ذهني سطح تي وڏو نقصان ٿئي ٿو.

شاگرد پنهنجي گائيڊ ڪان پڇيو:

سائين، روحاني هستي □ ان جي چاڻ جي توهان جي ڪهڙي تشريح آهي؟

گائيڊ جواب ڏنو:

روحاني وجود روحاني تصورن □ طاقتن جو شعوري علم آهي.

بلڪل جيئن ساموندي مخلوق پاڻي □ ٻڏڻ تي محسوس ڪندا آهن

□ آسمان جا پکي خلا □ گهريل آهن

اهو روح جي آسمان مان اهم توانائي جو ڪڍڻ آهي.

□ جسم □ وهندڙ خوشحالي □ زندگي جو احساس

اهو زندگي جي امرت سان سيلن ڪي بحال ڪري ٿو □ انهن ڪي مڪمل طور تي تازو ڪري ٿو.

پوءِ شاگرد پڇيو:

□ اهو امتحان حاصل ڪرڻ جو طريقو ڇا آهي؟

گائيڊ جواب ڏنو:

پاڻ ڪي تصديق ڪندي ته توهان روحاني نوعيت جا آهيو

□ اهو ته جسماني وجود، ان جي نسبتي حقيقت جي باوجود

پر، اهو روح جي جوهر جو ٻاهريون خول آهي.

۽ اهو زندگي جو پاڻي، جيڪو نعمت جو چشمو آهي

اهو توهان جي اعصابن مان وهندو آهي، جنهن جي ڪري توهان کي خوشي، توانائي ۽ هوشياري جو تجربو ٿيندو آهي.

شاگرد جاري رکي ٿو، چوي ٿو:

انهيءَ حالت تائين پهچڻ ۾ ڪهڙيون رڪاوٽون آهن؟

گائيڊ وضاحت ڪري ٿو:

اهي رڪاوٽون بي ترتيب خيالن ۽ تلخ جذبات ۾ آهن.

۽ ناڪاري اثر جيڪي نقصانڪار پرجيتي گهاس طور ڪم ڪن ٿا

روح جي پوٽي بابت

تنهن ڪري، شعور جي ميدان کي سپني نجاستن کان پاڪ ۽ پاڪ ڪيو وڃي.

۽ ان جي مٽيءَ مان شڪ جي ڪنڊن کي اُڇلائڻ، ۽ ان کي زنده ايمان سان زرخيز ڪرڻ

گهري خواهش، نيت جي پاڪائي، ۽ نيڪ ارادو

اهڙا زهريلا غير جسماني ٻوٽا آهن جن کي ختم ڪرڻ گهرجي.

جهڙوڪ نفرت، بغض، حسد، حسد، خوف، ۽ ٻيا جذبات

تباهه ڪندڙ، ۽ ان جي جاءِ تي پيار، اعتماد، سمجهه، شرافت ۽ ايمانداري جا ٻج پوکيندڙ

پوءِ شاگرد پڇي ٿو:

زندگيءَ جي مسئلن کي منهن ڏيڻ جو بهترين طريقو ڪهڙو آهي؟

گائيڊ جواب ڏئي ٿو:

هر تالي جي هڪ چاٻي هوندي آهي، ۽ هر مسئلي جو حل هوندو آهي

۽ جيڪو به عقل، سمجهه، همت ۽ صبر رکي ٿو

خدائي مدد تي ڀروسو ڪرڻ سان ڪنهن به مسئلي جو حل ملندو.

۽ اهو نه وساريو ته هر ڏکيو مسئلو جيڪو توهان کي درپيش آهي اهو توهان جي طاقت جو امتحان آهي.

۽ توهان جي حوصلي کي بلند ڪرڻ ۽ هر مسئلي تي قابو پائڻ لاءِ، توهان هڪ قدم اڳتي وڌو ٿا

زندگي جي ڏاڪڻ تي، عظيم ڪاميابيون توهان جي انتظار ۾ آهن.

هن انهيءَ بنياد تي ڏکين حالتن سان منهن ڏنو.

توهان ڏسندا ته توهان کي سمجهه، طاقت ۽ خوشي ملندي.

رڪاوٽن کي پار ڪندي ۽ رستي ۾ نوان مرحلا مڪمل ڪندي

۽ چاٽو، خدا توهان جي چاڻ ۾ اضافو ڪري، ته توهان کي جيڪا به ضرورت آهي اها توهان جي اندر آهي.

جيڪڏهن توهان عاجزي ۽ خلوص سان خدائي مدد گهرو ٿا، ته توهان کي اها ملندي.
نيڪي جا دروازا ۽ روشني جا خزانا توهان لاءِ کوليا ويندا.
مشرقي خزانا - غور ۽ رهنمائي
اوپر-اولهه اندروني ثقافت
امن ۽ روشني جو ذريعو
استاد چيو، خدائي موجودگي جي احساس بابت ڳالهائيندي:
جيڪڏهن ڪو ماڻهو خدا جي غفلت ۾ رهي ٿو
سندس موجودگي کي ڇهڻ کان سواءِ
سندس زندگي خطري سان ڀريل هوندي
۽ حل نه ٿيندڙ مسئلن ۽ بحرانن جو شڪار
جيستائين درد خواهش ۽ عزم کي جنم نٿو ڏئي
رازن جي راز ۽ سڪون ۽ روشني جو ذريعو ڳولڻ لاءِ
سڀ کان وڏو راز دريافت ڪرڻ سان
هو آزادي، خوشي ۽ خوبصورتي جي معنيٰ ڄاڻي ٿو.
هڪ شخص کي پنهنجي زندگي جو مرڪز ۽ پنهنجي شعور جو مرڪز تبديل ڪرڻ گهرجي.
مادي کان روح تائين
۽ "پاڻ" کان ان جي حدن سان
لامحدود جذباتي طول و عرض ڏانهن
پوءِ هو محسوس ڪندو ته هو هو ۽ اجا به آهي
ابديت جي گرم، پيار واري پاڪر ۾
هن کي سمجھ کي تيز ڪرڻ تي پڻ ڪم ڪرڻ جي ضرورت آهي
سوچ ۽ وڏيڪ کوتائي ڪندي
۽ ڪوشش ڀيٽي ڪريو
۽ جڏهن خدائي موجودگي ڇُهي ٿي
هو سڀني رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن کي پار ڪندو
جيڪو سندس رستو روڪي ٿو ۽ کيس اڳتي وڌڻ کان روڪي ٿو
مرڻ کان پوءِ ڪو به ماڻهو نه هوندو
خدا جي ويجهو هاڻي کان وڌيڪ
موت کان پوءِ سندس شعور جي حد
اهو ان تي منحصر آهي ته هو هاڻي ان بابت ڪيترو ڄاڻي ٿو.
دير ڪرڻ يا ملتوي ڪرڻ جي ڪا ضرورت ناهي!
خدا بابت سوچڻ سڀني خوشين، پيار ۽ نيڪي جو ذريعو آهي.

اهو اسان کي انهن برڪت واري عنصرن سان سڌو رابطو ۽ آڻيندو آهي
۽ هو اسان کي رحمٰن جي نعمتن سان نوازي ٿو
اسان کي پنهنجي ڪم ۾ روحاني عنصر شامل ڪرڻ گهرجي.
۽ اهو ڪم ڪرڻ جيڪو پين کي بهترين سهولت فراهم ڪري
هڪ اهڙو ماڻهو جيڪو پئسا ڪمائڻ بدران خدمت ڪرڻ کي پنهنجو مقصد بڻائي ٿو
هو ڏسندو ته سندس سڄي زندگي بهتري لاءِ بدلجي وئي آهي.
ڪيس اڪيلو نه ڇڏيو ويندو، پر مدد ان وٽان ايندي جتان هو گهٽ ۾ گهٽ اميد ڪندو.
گهڻا ماڻهو گهربل توازن حاصل ڪرڻ کان قاصر آهن.
انهن جي عملي ۽ روحاني زندگين جي وچ ۾
روحانيت پسند کي پئسن جي ضرورت آهي
دنياوي ماڻهو خدا کان سواءِ خوشيءَ سان نٿو رهي سگهي.
روحانيت پسند ڪم ڪري ٿو، ۽ سندس عمل تمام گهڻو ڳالهائين ٿا:
"خدا مون کي طاقت ڏئي ٿو ۽ مون کي عزم ڏئي ٿو"
هو مضبوط ٿئي ٿو ۽ خدا سندس ڪوشش ۾ برڪت وجهي ٿو.
دنياوي ماڻهو به ڪم ڪري ٿو، پر هو چوي ٿو:
"مان اهو آهيان جيڪو اهو سڀ ڪجهه پاڻ ڪري ٿو، ۽ ڪنهن کي به مون تي ڪو به اعتبار ناهي"
هي هن تي غير متوقع نتيجا آڻيندو آهي.
اهو مهادير ۾ واقع آهي
سڀ عملي سرگرميون
چا مادي مقصدن لاءِ يا روحاني مقصدن لاءِ
اهو صحيح اصولن تي ٻڌل هجڻ گهرجي.
اهو ضمير جي ڪنٽرول ۽ عقل جي توازن جي تابع آهي.
اسان جي هر ڪم ۾ توازن جي ضرورت آهي
چاڪاڻ ته ان جي غير موجودگي جو مطلب آهي ڏک، دل جو سور، ۽ سر درد.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو غريب ماڻهن جي هڪ گروهه کي دعوت ڏئي ٿو
دعوت لاءِ ضروري شيون خريد ڪرڻ لاءِ ڪافي پئسا نه هجڻ ڪري
ان جو مطلب آهي امتياز جي کوٽ
۽ صحيح طرح سان منصوبابندي ڪرڻ جي ناڪامي
اسان کي ان عام نظام جي نوعيت کي سمجهڻ گهرجي جيڪو اسان جي عملن کي سنڀاليندو آهي.

ذاتي مفادن کي فروغ ڏيڻ لاءِ روحانيت جو استحصال ڪرڻ غلط آهي.
جيتوڻيڪ سائنسي طريقا استعمال ڪرڻ جي صلاح ڏني وئي آهي
صحيح روحاني تعليمات کي پکيڙڻ ۽ فروغ ڏيڻ لاءِ
خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ عالمگير قانون آهي.
هي قانون مستقل ۽ اڻ مٽ آهي.
اهو هميشه ڪم ڪري رهيو آهي ۽ ضمانت وارا نتيجا فراهم ڪري ٿو.
۽ ان قانون جي پيروي ڪرڻ يا مشاهدو ڪرڻ
ان جو مطلب يقيني طور تي خوشي آهي
خوشي جي پنهنجي تعريف ۾، ماسٽر پرمهانس چيو:
سچي خوشي بنيادي طور تي هڪ شخص جي نفسياتي حالت تي ٻڌل آهي.
قناعت، اطمينان، امن ۽ سڪون خوشيءَ جون نشانيون آهن.
سٺي صحت لاءِ ڪوشش ڪرڻ گهرجي
سرگرم ذهن
۽ زندگيءَ جون ضرورتون
مناسب ڪم
۽ سمجهدار فيصلو
۽ صحيح سمجھ
هن کي پاڻ کي اجازت نه ڏيڻ گهرجي
غلط ماحول يا حالتن ۾ ڏيڻ سان
انسان اڪثر ڪري اهڙا ڪوهه ٺاهيندا آهن جيڪي انهن کي ڳنڍيندا آهن
۽ هو توهان سان پيار ڪري ٿو انهن رسي سان جيڪي هن کي ڳنڍين ٿيون
ڪيس انهن پابندين جا سبب سمجهڻ گهرجن.
شايد اهو سست رفتاري واري انفيڪشن کي ختم ڪري ڇڏيندو.
سندس ذهن ۽ سندس جسم مان
هي نفسياتي تجديد آڻيندو
اهو سندس زندگيءَ جي افق تي خوشي ۽ روحاني شعور جي اڀرڻ جو رستو هموار ڪري ٿو.
۽ سندس اندر جي اهم قوتن کي جاڳائڻ لاءِ
جهالت جي ڪوتائي مان شعور بلند ڪرڻ گهرجي.
سمجھ ۽ چاڻ جي بلندين تائين
پنهنجي نفسياتي طاقتن تي يقين رکڻ جي باوجود
پر بچڙي ماحول جو هڪ شفاف اثر آهي
پنهنجي دفاع کي ڪمزور ڪرڻ جي قابل

۽ کيس ان خوشي کان محروم ڪرڻ جيڪا هو ڳولي ٿو
تنهن ڪري، هن کي هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي
خوشيءَ لاءِ هڪ صحتمند ۽ مناسب ماحول پيدا ڪرڻ لاءِ
۽ دائمي روحاني خوشي ڳولڻ لاءِ
عارضي جنسي خوشين جي بدران
جيڪڏهن هو ڪنهن اهڙي منفي عادت کان نجات حاصل ڪرڻ چاهي ٿو
جيڪا هن جي خوشي کي کسي ٿي
هن کي هر شيءِ کان پاسو ڪرڻ گهرجي جيڪا شايد
انهيءَ عادت کي هوشيار ڪرڻ يا جاڳائڻ لاءِ
پوءِ هو ان جي جاءِ تي هڪ سٺي عادت پيدا ڪري ٿو
هو ان کي سنجيده نفسياتي ڪوشش سان انجام ڏئي ٿو.
جيستائين اهو سندس زندگيءَ جو هڪ لازمي حصو نه بڻجي وڃي
هڪ دفعو اهو قائم ٿي ويندو آهي ۽ مضبوط ٿي ويندو آهي
خراب عادت ڪمزور ٿي ويندي
۽ هوءَ پنهنجي گرفت کي ڍلو ڪري ٿي
هو اهڙي خوشي محسوس ڪندو جيڪا هن اڳ ڪڏهن به نه ڏٺي
هوندي.
روشنيون ۽ يقيني شيون
ماسٽر پرامنسا يوگنند جي تعليمات
زندگي پنهنجي جوهر، اجزاء ۽ مقصدن ۾
اهو سمجهڻ ڏکيو معما آهي، پر حل ڪرڻ ناممڪن ناهي.
اسان جي ترقي پسند سوچ سان، اسان هر روز ان جا ڪجهه راز حل ڪريون ٿا.
هن دور ۾ صحيح سائنسي اصولن تي ٻڌل ڊوائيسز
اهو يقيني طور تي تعريف کي متاثر ڪري ٿو.
سائنس جون دريافتون اسان کي هڪ واضح نظر ڏين ٿيون.
زندگي جي حالتن کي بهتر بڻائڻ جي طريقن بابت
پر اسان وٽ موجود سيني سامان، ايجادن ۽ حڪمت عملين جي باوجود
اهو لڳي ٿو ته اسين اڃا تائين قسمت جي هٿن ۾ ڪٺ پتلين وانگر آهيون.
۽ اهو ته اڳتي جو رستو اڃا ڊگهو آهي
ان کان اڳ جو اسين فطرت جي ڪنٽرول کان آزاد ٿيون
فطرت جي رحم ڪرم تي رهڻ يقيني طور تي آزادي ناهي.

□ اسان جا پرجوش ذهن بيوسيءَ جي احساس سان پريل جڪڙيل آهن.
جڏهن اسان ٻوڏ، طوفان، يا زلزلي جي متاثرين وانگر محسوس ڪندا آهيون
يا جڏهن واقعا اسان کي چڪي وٺن ٿا - بنا ڪنهن منطقي سبب جي
اسان جا پيارا جيڪي اسان جي دلين جي ويجهو آهن
پوءِ اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان گهٽيون ڪاميابيون حاصل نه ڪيون آهن.
اسان خراب حالتن تي قابو نه پائي سگهياسين
زندگي کي جيئڻ چاهيون ٿا، ناهڻ جي اسان جي سڀني ڪوششن جي باوجود
ڪجهه حالتون هميشه هن زميني اسٽيج تي ظاهر ٿينديون.
□ واقعا هڪ طاقتور ذهن جي رهنمائي □ جن بابت اسان تمام گهٽ ڄاڻون ٿا
اهو اسان جي راءِ □ مرضي کان مڪمل طور تي آزاديءَ سان ڪم ڪري ٿو
بهترين شيءِ جيڪا اسان ڪري سگهون ٿا اها آهي ڪم ڪرڻ □ ڪجهه بهتري آڻڻ.
اسين ڪٽڪ پوکيون ٿا □ اٿو ناهيون ٿا
پر ڀهريون ٻج ڪنهن پيدا ڪيو؟
اسين اتي مان نهيل ماني يا چانور کائيندا آهيون.
پر اسان جي جسمن کي هضم ڪرڻ جي صلاحيت ڪنهن ڏني؟
□ کاڌي کي غذائيت □ ڪيئن بدلجي؟
□ زندگيءَ جي هر ڪنڊ
لڳي ٿو ته ڪو لازمي الاهي هٿ آهي.
اسان ان کان سواءِ پنهنجا معاملا نٿا سنڀالي سگهون.
اسان وٽ موجود سڀني يقينن سان
اسان کي خبر ناهي ته دل ڪڏهن ڪم ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندي.
تنهنڪري دلير ڀروسي جي ضرورت آهي
اعليٰ الاهي طاقت تي
□ اسان جي اعليٰ ذات تي ڀروسو ڪرڻ
انهيءَ مجموعي طاقت مان نڪرندڙ

جنهن جي پٺيان اسان ماڊل آهيون
اسان کي غرور کان پاڪ ايمان رکڻ گهرجي.
۽ زندگي جي رستن تي اعتماد سان هلڻ لاءِ
بغير ڪنهن خوف يا ڏکڻ جي
تنگي ۽ قيد کان سواءِ
الرجي سان ڊيل ڪرڻ

حساسيت تي قابو پائڻ هڪ نازڪ فن آهي، ۽ هڪ متوازن ۽ سٺي شخصيت جي ترقي لاءِ رد عمل جي تيز رفتاري کي ڪنٽرول ڪرڻ ضروري آهي.

حساسيت غلط فهمي، احساس ڪمتري، وڌيل غرور، ۽ وڌايل انا مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ڪو ماڻهو سوچيندو آهي ته سندس جذبات کي نقصان پهتو آهي، ته اهو خيال سندس ذهن ۾ جڙندو آهي، سندس اعصاب کي اُڀاريندو آهي، جيڪي پوءِ تنگ ۽ باغي ٿي ويندا آهن. زخمي جذبات جي ڪري سندن دل ۾ غصو پڙڪي ٿو. بهرحال، ڪجهه ماڻهن ۾ پنهنجن جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ جي صلاحيت هوندي آهي، تنهن ڪري انهن جا ظاهري نشان انهن جي اندر شديد غصي جي باوجود ظاهر نه ٿيندا آهن. ٻيا پنهنجي ڪاوڙ جو اظهار فوري رد عمل ذريعي ڪندا آهن، جيڪي انهن جي اکين جي عضون ۾ چهري جي تاثرات ۾ ظاهر ٿيندا آهن، ۽ تيز، ڪوڙ ٿيل زباني جوابن ذريعي.

گهٽي جذباتيت جا سنگين نتيجا آهن؛ اهو صورتحال کي پيچيده ڪري ٿو ۽ هڪ ناپسنديده عدم استحڪام پيدا ڪري ٿو جيڪو ٻين تي منفي اثر وجهندو آهي.

ڪوششون ڪرڻ گهرجن ته پاڻ تي ضابطو ۽ اطمينان استعمال ڪيو وڃي، سمجهه ۽ هم آهنگي جي ماحول کي فروغ ڏنو وڃي جيڪو تڪرار جي بدران امن کي فروغ ڏئي ۽ دٻاءُ جي دونهين کي ختم ڪري. جيڪي ماڻهو ائين ڪندا آهن اهي پنهنجي قسمت جا پاڻ مالڪ هوندا ۽ انهن جي آس پاس وارن طرفان انهن کي تعريف ۽ احترام سان نوازيو ويندو.

حد کان وڌيڪ حساسيت هڪ خاصيت آهي جيڪا گهڻن ماڻهن ۾ شيئر ڪئي ويندي آهي، ۽ جڏهن هي غير معقول جذبو پڙڪي ٿو، ته اهو بصيرت کي انڌو ڪري ٿو ۽ عقل جي اکين کي ڍڪي ٿو. ان کان به بدتر، حد کان وڌيڪ حساس ماڻهو يقين رکي ٿو ته هو سوچي رهيو آهي، محسوس ڪري رهيو آهي ۽

مڪمل طور تي عمل ڪري رهيو آهي، جڏهن ته حقيقت انهن جو رويو مڪمل طور تي غلط ٿي سگهي ٿو!

ڪيترائي ماڻهو سمجهن ٿا ته تنقيد ٿيڻ تي انهن کي پاڻ تي رحم ڪرڻ گهرجي، اهو خود رحم انهن کي ڪجهه راحت فراهم ڪري ٿو پر منشيات جي عادين وانگر، جيترو وڌيڪ اهي وٺندا آهن، انهن جي لت اوترو ئي مضبوط ٿيندي ويندي آهي.

هڪ حساس ماڻهو اڪثر ڪري بيڪار تڪليف برداشت ڪندو آهي گهڻو ڪري، ڪو به پنهنجي تڪليف جو سبب يا پنهنجي شڪايت جي نوعيت کي نٿو ڄاڻي، جنهن جي ڪري انهن جي خود ساخته اڪيلائي پريشاني وڌي ويندي آهي خاموشي سان ان تي غور ڪرڻ سان ڪجهه به حاصل نٿو ڪري سگهجي جيڪو اهي بي عزتي يا تنقيد سمجهن ٿا.

اهڙي حساسيت جي سببن کي مقصدي تجزيي ذريعي خود ضابطي کي چالو ڪرڻ سان ختم ڪرڻ بهتر آهي.

هن قسم جي غير صحتمند الرجي جا سنگين نتيجا آهن؛ اهي دل کي باهه وانگر ڪائي ٿي امن جي بافتن کي تباهه ڪري ٿي، تنهن ڪري، ان سان عقلمندي، منطقي مضبوط ارادي سان معاملو ڪرڻ گهرجي.

ڪمزوري کان آزادي

ڪمزوري کان نجات حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو

اهو ان بابت نه سوچي رهيو آهي

بي صورت ، ڪمزوري جو خيال شعور پکڙجي ويندو روح جي صلاحيتن تي حاوي ٿي ويندو.

جڏهن اسين پنهنجي اندر روشني آڻيون ٿا

اونداهه ائين ختم ٿي ويندي چڻ ته ڪڏهن به موجود نه هئي.

اهو خيال مون کي شاندار الهام ڏئي ٿو.

جڏهن روشني متعارف ڪرائي ويندي آهي

هزارين سالن کان اونداهه آباد هڪ غار ڏانهن

اونداهه فوراً ختم ٿي ويندي

ساڳيءَ طرح، ڪمزوريون ختم ٿي وينديون آهن، ۽ انهن سان گڏ، غلطيون

جڏهن اسين خدا جي روشني کي پنهنجي شعور ۾ داخل ٿيڻ ڏيون ٿا

جهالت جي اوندهه رهي نه سگهندي

اهو ئي فلسفو آهي جنهن تي اسان کي جيئڻ گهرجي.

دير بيڪار آهي

زندگيءَ جو ڦيٿو ڪڏهن به نه رڪندو آهي

۽ زندگيءَ جا ڏينهن تيزي سان گذري ويندا آهن

هر منٽ اسان صاف سوچڻ ۾ عقلمندي سان ڪم ڪرڻ ۾ گذاريون ٿا

اها اسان جي خوشي جي ميدان ۾ هڪ ڪامياب ۽ منافعي بخش سيڙپڪاري آهي.

ڪيترائي پنهنجي سڄي زندگي گذاريندا آهن

پئسي، جنس ۽ شهرت بابت سوچڻ

اهي گهٽ ئي ضروري معاملن تي ڌيان ڏين ٿا

جيڪو انهن کي ذهني سڪون ڏئي ٿو

۽ انهن جي شعور کي اعليٰ سطحن تائين وڌايو

ڪو ماڻهو ڪيترو به عاجز ڪردار ادا ڪري،

هو خدا جي نظر ۾ ڪامياب سمجهيو ويندو آهي.

جيڪڏهن هو ڄاڻي ها ته پنهنجو وقت عقلمندي سان ڪيئن گذاريو وڃي

هو پنهنجي سوچن کي صحيح طرف هدايت ڪري ٿو

جڏهن خدا جو نور انسان تي چمڪي ٿو

هن کي ڪنهن به شيءِ جي ضرورت محسوس نه ٿي ٿئي.

چاڪاڻ ته خوشي جيڪا هن تي حاوي آهي

هو پنهنجا سڀ خواب پورا ڪري ٿو

□ اهو ڪيس گهرائي □ محسوس ڪرائيندو آهي

هو اميرن مان امير ترين □ خوشن مان خوش ترين آهي.

هن زندگي □

روشني جي سرنگ

جيڪو روحاني شعور کي جاڳائي ٿو

روشن خيال خيالن سان

خيراتي ڪم

سٺا احساس

گهري سوچ ويچار

هو جسم مان نڪرڻ وقت ان کي محسوس ڪري سگهي ٿو.

آخري روانگي جو وقت

روحاني اک ذريعي

يوگي پنهنجي زميني رهائش دوران مشق ڪري ٿو

روحاني اکين جي سرنگ جو نظارو

ورهائڻ واري لڪير تي

مادو □ روح جي وچ □

هو ڌرتيءَ کي هڪ لمحي لاءِ ڇڏي سگهي ٿو

هن روشن سرنگ □ داخل ٿيڻ

□ هن دنيا مان منتقلي

خدا جي لامحدود جاءِ ڏانهن

جتي روشني

خوشي ۽

امن

مڪمل آزادي

جسم جو چراغ (روحاني) اڪ آهي.

جيڪڏهن توهان جي اک اڪيلي آهي

پوءِ توهان جو سڄو جسم روشني سان پرجي ويندو.

{ روشني اونده ۾ چمڪي ٿي، ۽ اونده ان کي نه ڄاتو ۽ .}

پرهيزگاري
پرهيزگاري ٻين جي ڏک کي محسوس ڪرڻ آهي
۽ انهن جي ويجهو ٿيڻ ۽ انهن سان رابطو ڪرڻ لاءِ
اسان خلوص دل سان انهن جي نقصان تي انهن کي تسلي ڏيڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا.
۽ اسان انهن جي خوشي ۾ خوش ٿيون
اسين پنهنجي بهترين صلاحيت سان ڪم ڪري رهيا آهيون.
انهن کان خوف، ضرورت ۽ پريشاني جي پوت کي دور ڪرڻ لاءِ
جيڪي ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا
خدا ڪيس نفسياتي تسلي جو اندروني احساس عطا ڪري.
۽ جيڪڏهن هو انهن جي ڳولا ۾ ڪجهه وڃائي ٿو جن جي هو مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي
هو ان کي نقصان نٿو سمجهي ڇاڪاڻ ته ان جي بدلي ۾ هو ڪجهه حاصل ڪري ٿو.
خدا جي رضا ۽ ذهني سڪون
هو پيار ڪرڻ، ڪم ڪرڻ ۽ ڏيڻ لاءِ جيئي ٿو.
هو انسانيت جي ميدانن ۾ نيڪي ۽ امن جا ٻج پوکي ٿو.
سندس خيال ۽ جذبات سندس ذاتي دنيا کان مٿانهون آهن.
سندس شعور وڌندو آهي ۽ سندس همدردي وڌندي آهي

هو محسوس ڪري ٿو ته دنيا سندس گهر آهي انسانيت
سندس خاندان آهي.
هو سمجهي ٿو ته هن ڌرتيءَ تي سندس وجود جو مقصد
ٻين کي سڌارڻ کان اڳ ڪيس پاڻ کي سڌارڻ گهرجي.
چاڪاڻ ته جيڪي پاڻ کي بهتر بڻائين ٿا اهي ٻين جي مدد
ڪن ٿا
سندس زندگي جي مثال ذريعي پاڻ کي سڌارڻ لاءِ
عملن جو گهرو اثر وڏيڪ گهرو اثر هوندو آهي
ٻين جي ذهنن ، لفظن مان
ڪنهن پرهيزگاري جو جذبو آهي؟
اهو محدود حسابن اميدن مطابق ڪم نٿو ڪري.
بلڪه، هو پنهنجي بصيرت صحيح فيصلي کي استعمال
ڪندو آهي
هو پاڻ ٻين جي مدد جاري رکي ٿو
خدا جو شڪر ادا ڪندي جيڪا ڪاميابي هن حاصل ڪئي
آهي
 جيڪڏهن هو هڪ يا ڪيترائي ڀيرا ناڪام ٿئي ٿو
هو مايوس نه ٿيندو آهي، پر وڏيڪ پرعزم ٿيندو آهي.
هو پنهنجيون ڪوششون ٻيڻيون ڪري ٿو ٻيهر ڪوشش
ڪري ٿو
نوان خيال چينل ڳولڻ
عقل جي روشني سان رهنمائي ڪئي وئي
خدا جي مدد سان
جيستائين هو پنهنجو مقصد حاصل نه ڪري
هو پنهنجو عظيم مقصد حاصل ڪري ٿو
اوپر-اولهه روشنيون
بابا پرمهانسا يوگانند جي تعليمات مان
 تياري
سوچ هڪ طاقت آهي، بجلي وانگر
نفسياتي حالتون
اهو سوچ سوچڻ جي طريقي ڏانهن واپس وڃي ٿو.
بجلي فائديمند نقصانڪار ٿي آهي
ٻوءِ ڪير چاٽي ٿو ته ان کي ڪيئن سنڀالجي؟
هو ان کي سندس خدمت پيش ڪري ٿو
ٻي صورت ، اهو ڪيس بجليءَ سان ٽڪرائي سگهي ٿو.

ائين ئي سوچيو ۾
جيڪڏهن اهو صحيح رستن تي هدايت ڪئي وڃي
اهو پنهنجي مالڪ لاءِ خوشي آڻيندو آهي
ٻي صورت ۾، اهو هن کي مصيبت ۾ آڻيندو.
سوچ هڪ جهنگلي گهوڙي وانگر آهي
تڏهن به، ان کي قابو ڪرڻ ناممڪن ناهي
مثبت سوچ پنهنجن خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي.
آواز جي سوچ هڪ ويجهو دوست آهي.
هڪ بيمار ذهن هڪ مستقل دشمن آهي ۾.
صحيح سوچ امن ۾ سلامتي کي راغب ڪري ٿي
هڪ بيمار ذهن موتمار تير هلائي ٿو ۾
اهو پنهنجي مالڪ تي ٻه ڀيرا حملو ڪري ٿو
تنهن ڪري چوٿي آهي ته، اجر ساڳئي قسم جو آهي جيئن عمل
جيستائين ڪو ماڻهو نيڪ نيت موڪلي ٿو
سندس خيال مشعلن ۾ تبديل ٿي ويندا
روح جي ڪمرن کي روشن ڪريو
۾ اوندهه جي ڍير کي ٻاهر ڪڍو
پوءِ هو هڪ گهري راحت محسوس ڪري ٿو
سندس اکيون اطمينان جي مسڪراهٽ سان چمڪي رهيون هيون!
زندگي هڪ چکی وانگر آهي جيڪا پيسندي آهي
ٽيسٽ گوليون ۾ ڪامياب تجربا
ان مان ماني ٺاهڻ لاءِ
اهو هڪ گهمندڙ روڊ وانگر آهي
ان جي ڪنارن تي سرسبز گل آهن
روشن تتليون
۾ وڻ جن جي ٿاري تي مزيدار ميوا آهن
تڏهن به، اسين گهٽ ئي روڪيندا آهيون
اچو ته ان جي نظاري مان لطف اندوز ٿيون ۾ ان جي مٺاس جو مزو وٺون.
حقيقت ۾، اسان اڪثر ڪري پنن ۾ سوئي تي هوندا آهيون
وسيع علائقن تائين رسائي حاصل ڪرڻ لاءِ

اسان سمجھون ٿا ته ان ۽ اسان جي ڏٺل نظارن کان وڌيڪ خوشگوار نظارا آهن.

پر جيئن اسين آهستي آهستي پري ٿيندا وڃون ٿا
گلن واري، ثمردار رستن بابت
اسان کي اهڙا وڻ ملن ٿا جن ۾ اوندهه آهي
صرف تازگي کان وڌيڪ
پوءِ گل غائب ٿي ويندا آهن
۽ ان سان گڏ، تتليون ۽ ميوا پڻ ۽
پوءِ اسين پاڻ کي بنجر ريگستان ۾ ڳوليندا آهيون
انساني زندگي سمنڊ جي پاڻيءَ وانگر آهي
جيڪو پاڪ ٿئي ٿو ۽ منو ٿئي ٿو
صرف جڏهن توهان مٿئين ماحول ڏانهن چڙهندا آهيو
اهو صبح جو خواب وانگر آهي.
عمر سان گڏ روشن ٿيندو ويندو آهي

سبب اهو آهي ته پوءِ شيون وڌيڪ واضح ۽ واضح نظر اچن ٿيون

اهو هڪ سفر وانگر آهي جنهن ۾ فاصلا طئي ٿيڻ سان منظرنامو بدلجي ويندو آهي.

پوءِ جيئن جيئن اسين ان جي ويجهو وڃون ٿا، تيئن تيئن ساڄيو منظر بدلجي ٿو، وغيره.

زندگي عقلمندن کي مايوس نه ڪندي آهي
چاڪاڻ ته اهي ان کي مهارت سان سنڀاليندا آهن ۽ ان مان لطف اندوز ٿيندا آهن

بغير اجازت ڏيڻ جي ته اهو انهن تي ضابطو رکي ۽ انهن کي انهن جي آزادي کان محروم ڪري

مثال طور، اهي پاڻي پسند ڪن ٿا
اهي ان کي پيئن ٿا ۽ ان ۾ غسل ڪن ٿا، پر پاڻ کي ان ۾ ٻڏڻ نٿا ڏين.

اهي پنهنجي پسند جا ڪپڙا پسند ڪن ٿا.

بغير ڪنهن رسم ۽ رسم جي ضرورت کان وڌيڪ پيروي ڪرڻ جي جيڪي سطحي سمجهيا وڃن ٿا

اهي کائڻ ۾ مزو وٺندا آهن بغير پيٽ جي انهن کي نگلڻ جي.

چاڪاڻ ته گهڻو کائڻ سان توانائي ختم ٿي ويندي آهي.
اهو تصورن کي کائي ٿو ۽

 هو ان کي بلڪل تباهه ڪندو
 تنهن ڪري، هڪ شخص کي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ
گهرجي
پر غرق ٿيڻ ذريعي حواسن کي ٽڪائڻ کان سواءِ
ٻين سان گڏ رهڻ
انهن جي معاهدي جو مطلب سڀ ڪجهه ناهي.
يا انهن جي خاطر نظريات جي قرباني ڏيڻ
چاڪاڻ ته سمجهوتي جو هي طريقو ناپسنديده آهي
اهو سچ جي مطابق ناهي.
سڌارڪ عظيم ماڻهو متفق نه ٿيا
انهن جي چوڌاري گهٽن ماڻهن سان
تڏهن به، انهن پنهنجو مثالي برقرار رکيو
چاڪاڻ ته انهن کي احساس ٿيو ته اهي چا ڪري رهيا هئا
اهو بلڪل صحيح هو.
اصول سان سمجهوتو نه ڪيو وڃي
 ڪنهن خاص مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ خفيه مقصدن جو
سهارو نه وٺڻ
چاڪاڻ ته اهو اصول پسند ماڻهن جي لائق ناهي.
ڪير اهڙي طريقي سان زندگي گذاري سگهي ٿو جيڪو خدا
کي خوش ڪري؟
ٻين کي نقصان نه پهچايو، چاڪاڻ ته انهن کي ڊڄڻ جي ڪا
به ڳالهه ناهي.
سڀ کان پهرين، انسان کي خدا سان هم آهنگي هجڻ
گهرجي.
پوءِ ضمير سان، ان کان پوءِ ماڻهن سان
پر جيڪڏهن هي طريقو ٻين کي مطمئن نٿو ڪري
ماڻهوءَ لاءِ اهو ڪافي آهي ته هو پاڻ سڪون رکي.
هو اندروني سڪون جو احساس محسوس ڪري ٿو جيڪو
ڪيس ماڻهن جي منظوري کان آزاد بڻائي ٿو.
روحاني مقناطيسيت
روح جي طاقت خدا ڏانهن رجوع ڪرڻ جي خواهش کي
روحاني مقناطيسزم سڏيو ويندو آهي، هن مقناطيسزم سان
روح پاڻ ڏانهن نعمتن، شاندار وائبريشنز، سٺي سٺن انساني
تجربن کي راغب ڪري ٿو جيڪي ان کي نيڪي صداقت جي
ياد ڏياريندا آهن.

روحاني مقناطيسيت اها طاقت آهي جنهن سان هڪ شخص پاڻ ڪي چڪيندو آهي ۽ پاڻ ڏانهن سٺا دوست، ضروري ۽ اهم شيون، شين جي وجداني چاڻ آڻيندو آهي.

هي طاقت خدا جي مقناطيسي، پرڪشش طاقت مان حاصل ٿئي ٿي.

امن جي شمع
ذهني ٿانو وٺو
ان کي پنهنجي امن سان ڀريو
منهنجي جذبات جي بوتل کڻي وڃ
پنهنجي رحمت سان ڀريو
منهنجي خالي روح جي ٽوڪري کڻي وڃ
ان کي پنهنجي حڪمت جي ميوي سان ڀريو
منهنجي روح ۽ پنهنجي پيار جو پاٽي وجهو
مان ان کي اجايل روح جي پيالن ۾ وجهي ڇڏيندس
انا جي پتين کي ٽوڙيو
مون کي پنهنجي مڪمل موجودگي ۾ غرق ڪر
پيار جي صبح جو ڪرڻ
ڪيس منهنجي دل جي کولين مان ٻاهر ڏسڻ ڏيو

اهو مون کي توهان جي پيار جي سچ جي روشني جي ياد ڏياري ٿو.

منهنجي زندگيءَ جي آسمان تي پکڙجي رهيو آهي
تنهنجي پيار جي چمڪندڙ روشني چمڪي آهي
پاڻ تي، ۽ اهو روشن ٿي ويو
توهان جي روشني منهنجي روحاني جاءِ کي ڀريو.
تون زندگي آهين جيڪا منهنجي جسم کي برقرار رکي ٿي.
اهو ذهن جيڪو منهنجي خيالن کي متاثر ڪري ٿو ۽
اها حڪمت جيڪا منهنجي جهالت کي دور ڪري ٿي ۽
مان پنهنجي پيار جي پتلي شمع روشن ڪريان ٿو
سون جو ڪتاب پڙهڻ لاءِ
قديم زماني کان منهنجي اندر محفوظ آهي
توهان جو پيار هو ۽ اجا تائين آهي.
امن جي نظر نه ايندڙ شمع
جيڪو اونداهي کي ختم ڪري ٿو ۽ مون کي توهان جا پيغام ڏيکاري ٿو.

بلاگ دلين جي صفحن تي آهي

هڪ نئين دنيا: # Paramhansa Yogananda

ترجمو: محمود عباس مسعود

جڏهن توهان پنهنجن روحاني عقيدن جي جانچ ڪندا آهيو، ته هڪ مڪمل نئين دنيا کلي ويندي آهي. خدا کي ڇاڻ لاءِ خود ڪوشش ضروري آهي. توهان شايد تمام گهڻو مذهبي محسوس ڪريو، ۽ توهان جو ذهن ان سان مطمئن هجي پر جيستائين توهان جي وجود کي يقين نه هجي ته توهان جي دعا جو سڌو سنئون جواب ڏنو پيو وڃي، ڪابه مذهبي رسم توهان کي بچائي نه سگهندي جيتوڻيڪ خدا جو جواب حاصل ڪرڻ ڏکيو ٿي سگهي ٿو، اهو ممڪن آهي ته توهان واقعي جنت تائين پهچ کي يقيني بڻائڻ لاءِ، توهان کي پنهنجي دعا جي طاقت کي جانچڻ گهرجي ته جيئن توهان انهن کي چالو ڪري سگهو. هڪ بار جي حيثيت ۾، مون اهو عزم ڪيو ته جڏهن به مان خدا ڏانهن دعا ۾ رجوع ڪندس ته منهنجي دعا جو جواب ڏنو ويندو. اهو غير متزلزل عزم جو طريقو آهي. پوءِ هر آزمائش توهان جي عزم کي ڪمزور ڪرڻ ۾ توهان جي ارادي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ ايندي، پر خدا جي جواب ڏيڻ جي طاقت لامحدود آهي. مسلسل ڪوشش ۾ ارادي جي مسلسل استعمال خدا جي جواب کي آڻيندو.

ذهن کي مرڪوز ڪرڻ جو صحيح طريقو سکڻ ضروري آهي. اڪيلائي ۾ ذاتي غور و فڪر لاءِ ڪافي وقت هجڻ پڻ ضروري آهي. ٻين سان مسلسل رابطو روحاني واڌ کي روڪي ٿو. گهڻا ماڻهو اسپنج وانگر آهن؛ اهي توهان کان هر شيءِ جذب ڪن ٿا، ۽ توهان کي موٽ ۾ گهٽ ئي ڪجهه ملندو آهي. يقيناً، اهو فائديمند آهي ته ٻين سان گڏ رهو جيڪي روحاني طور تي مخلص ۽ مضبوط آهن. جيڪڏهن هر ماڻهو ٻئي جي طاقت، خلوص ۽ مرضي کان واقف آهي، ته انهن ۾ عظيم روحاني خوبيون شيئر ڪري سگهجن ٿيون.

معمولي ڳالهين تي وقت ضايع نه ڪرڻ گهرجي ڪيترائي ماڻهو پاڻ کي غير پيداواري شين ۾ مصروف رکندا آهن، ۽ جيڪڏهن توهان انهن مان ڪنهن کان پڇو ته اهي ڇا ڪري رهيا هئا، ته اهي جواب ڏيندا، "مان هر وقت مصروف هوس!" پر انهن کي ان "ڪم" بابت ڪجهه به ياد نه هوندو آهي! ان کان

علاوه، گهڻي فرصت ۾ تفريح ذهن کي ڪمزور ڪري ٿي جيڪڏهن توهان هر روز فلمون ڏسندا آهيو، ته اهي پنهنجي اپيل وڃائي ويهندا ۽ توهان بور ٿي ويندا. فلمون ساڳيون هونديون آهن، مختلف ڪردارن سان: عاشق، ايڊونچر، هيرو، ولن، وغيره. اسان شايد فلم جي پلاٽ کي ڏسڻ ۾ مزو وٺون، پر زندگي گهٽ ئي اهڙي هوندي آهي. ٻئي طرف، جيڪڏهن زندگي تمام گهڻي حقيقي هجي ها، ته ڪير زندگي جي واقعن کي وڏيڪ ڏسڻ چاهيندو جيئن اهي آهن جڏهن اهي آرام ڪرڻ لاءِ ويندا آهن؟

زندگي ناقابل يقين حد تائين فريب ڏيندڙ آهي، ۽ اسان کي ان کي اهڙي طرح ڏسڻ گهرجي جيڪڏهن اسان ڀهريان ان جي فريب ۾ وهم تي قابو نه پائينداسين، ته پوءِ اسان ڪنهن ٻئي جي مدد نه ڪري سگهنداسين هڪ مرڪوز ذهن جي اڪيلائي ۾ سڀني عظيم ڪاميابين جو ڪارخانو آهي. هن کي ياد رکو هن شاندار ڪارخاني ۾، هر مخالف رڪاوٽ کي دور ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي جا نمونا مسلسل ٺاهيو پنهنجي مرضي کي مسلسل تربيت ڏيو ۽ بهتر ڪريو توهان وٽ ڏينهن رات هن ڪارخاني ۾ ڪم ڪرڻ جا بيشمار موقعا آهن، جيستائين توهان پنهنجو وقت ۽ توانائي ضايع نه ڪريو.

رات جو، مان دنياوي مطالبن کان پاسو ڪريان ٿو ته پاڻ سان گڏ اڪيلو رهان، دنيا کان پري، پنهنجي روحاني اڪيلائي ۾ پنهنجي مرضي سان. اتي، مان پنهنجن خيالن کي ان طرف هدايت ڪريان ٿو جيڪو مان چاهيان ٿو ۽ پنهنجي اندر فيصلا ڪريان ٿو. پوءِ، مان پنهنجي مرضي کي مضبوط ۽ فائديمند سرگرمين ۾ مشغول ڪرڻ جي ترغيب ڏيان ٿو جيڪي مون کي ڪاميابي ڏين ٿيون. هن طريقي سان، مون ڪيترائي ڀيرا پنهنجي مرضي کي مؤثر طريقي سان استعمال ڪيو آهي پر اهو صرف مرضي جي مسلسل استعمال ذريعي حاصل ٿئي ٿو.

اهو ڪيترو شاندار احساس هوندو جڏهن توهان اهو چئي ۽ تصديق ڪري سگهو ٿا ته، "منهنجي مرضي، عالمگير مرضي سان ڀريل، جيڪا مان چاهيان ٿو، حاصل ڪندي!" جيڪڏهن توهان مطمئن ٿي وڃو ۽ خدا جي طرفان توهان کي عطا ڪيل پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ کان سواءِ هر شيءِ خدا جي

مرضي جي حوالي ڪريو ٿا، ته توهان کي ڳهربل نتيجو نه ملندو جيڪو خدا جي طاقت توهان جي مدد ڪرڻ چاهي ٿي. دعا يا التجا جي ڪا ضرورت ناهي؛ بلڪه، توهان کي پنهنجي مرضي کي هڪ صحيح وارث جي حيثيت سان پڇڻ ۽ طلب ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي - ۽ ان مطابق عمل ڪرڻ لاءِ. توهان کي پنهنجي ذهن مان اهو خيال ڪڍڻ گهرجي ته خدا، پنهنجي طاقت ۽ ماورائي طاقت ۾، آسمان جي سڀ کان پري تائين پري ۾ لڪيل آهي، ۽ توهان هن زمين جي پريشانين ۽ مشڪلاتن جي وچ ۾ اڪيلو آهيو. ياد رکو ته خدا جي مرضي توهان جي انساني مرضي جي پويان آهي، پر اها زبردست طاقت، هڪ لامحدود سمنڊ وانگر، توهان وٽ نه ايندي جيستائين توهان جو ذهن کليل ۽ توهان جو دل قبول ڪندڙ نه هجي.

نروس: ان جا سبب ۽ علاج

گهٻراهٽ هڪ اهڙي بيماري آهي جنهن کي هڪ خاص علاج سان قابو ڪري سگهجي ٿو جنهن کي ٽرينڪولٽي سڏيو ويندو آهي. اسان جي نفسيات ۾ عدم توازن جيڪو اعصابي خرابين جو سبب بڻجندو آهي، اهو مسلسل جوش يا حواسن جي گهٽي حرڪت جي ڪري پيدا ٿئي ٿو. پاڻ کي پريشانين، خوف، ڪاوڙ، اداسي جي احساسن، افسوس، حسد، اداسي، نفرت، ناراضگي، پريشاني، ۽ هڪ عام، خوش زندگي لاءِ ضرورتن جي کوٽ ۾ غرق ڪرڻ - جهڙوڪ مناسب غذائيت، مناسب ورزش، تازي هوا، سج جي روشني، مناسب ڪم، ۽ زندگي ۾ هڪ مقرر ڪيل مقصد - اهي سڀ اعصابي خرابين ۾ حصو وٺندڙ عنصر آهن.

ڪا به شديد يا مسلسل ذهني، جذباتي، يا جسماني محرڪ اهم پريشاني جو سبب بڻجندو آهي ۽ پنجن حواسن ۽ انهن جي صلاحيتن ذريعي زندگي جي قوت جي متوازن وهڪري کي خراب ڪري ٿو جيڪڏهن توهان 50 واٽ جي بلب کي 2,000 وولٽ جي بجلي جي ذريعن سان ڳنڍيو ٿا، ته بلب سڙي ويندو. ساڳئي طرح، اعصابي نظام کي شديد جذبات يا مسلسل منفي سوچن ۽ جذبات جي تباهي واري قوت کي برداشت ڪرڻ لاءِ نه ٺاهيو ويو هو.

گهٻراهٽ ڪا سادي مسئلو ناهي، اهو هڪ زبردست دشمن آهي، جنهن جون سنگين پيچيدگيون ۽ دور رس نتيجا آهن.

جسماني طور تي، گهبراهٽ جي ڪري پيدا ٿيندڙ ڪنهن به بيماري جو علاج ڪرڻ ڏکيو آهي. روحاني طور تي، جسم ۾ اهم توانائي جو عدم توازن امن ۾ حڪمت حاصل ڪرڻ لاءِ توجهه يا گهري مراقبي کي انتهائي ڏکيو بڻائي ٿو.

خوشقسمتيءَ سان، گهبراهٽ جو علاج ممڪن آهي. هن حالت ۾ مبتلا شخص کي پنهنجي صورتحال جو تجزيو ڪرڻ ۾ انهن تباهي ڪندڙ جذبات ۾ منفي خيالن کي ختم ڪرڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي جيڪي انهن کي آهستي آهستي کائي رهيا آهن. پنهنجي مسئلن جو خود تجزيو ڪرڻ ۾ سڀني حالتن ۾ اطمينان برقرار رکڻ گهبراهٽ جي اڪثر ڪيسن جو علاج ڪري سگهي ٿو.

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان کي جيڪي صلاحيتون گهربل آهن - ڇا سوچڻ، ڳالهائڻ، محسوس ڪرڻ، يا عمل ڪرڻ - سڀ خدا کان ايندڙون آهن، ۾ اهو ته هو هميشه اسان سان گڏ آهي، اسان کي متاثر ۾ رهنمائي ڪري ٿو، اسان کي نفسياتي دٻاءُ کان فوري طور تي آزادي حاصل ٿئي ٿي. هن احساس سان گڏ مقدس خوشي جا چمڪاٽ اچن ٿا، ۾ ڪڏهن ڪڏهن هڪ گهري روشني اسان جي وجود کي سيلاب ڪري ٿي، فوري طور تي خوف جي خيالن کي ختم ڪري ٿي.

خدا جي قدرت سمنڊ وانگر آهي، جيڪا اُڀرندي ۾ اُڀرندي رهي ٿي، دل کي صاف ڪرڻ واري عمل ۾ گهليندي رهي ٿي، شڪ، گهبراهٽ ۾ خوف جي سڀني وهمي رڪاوٽن کي هٽائي ٿي.

انسان اڪثر ڪري مڃيندا آهن ته اهي صرف جسماني جسم آهن، پر هي هڪ وهم آهي جنهن کي مراقبي ذريعي پنهنجي روحاني وجود سان ڳنڍڻ سان دور ڪري سگهجي ٿو. پوءِ، انهن کي احساس ٿيندو ته جسم ڪائنات جي وسيع سمنڊ تي ترندڙ سرگرمي جي هڪ بلبل کان وڌيڪ ڪجهه به ناهي.

پريشاني ۾ مبتلا شخص کي پنهنجي حالت کي سمجهڻ گهرجي ۾ انهن مسلسل سنجيدگي واري غلطين جو تجزيو ڪرڻ ۾ گهرجي جيڪي انهن جي ڇوڏاري زندگي سان هم آهنگي ۾ مطابقت جي کوٽ لاءِ ذميوار آهن. جڏهن هڪ پريشان شخص صرف هڪ پيرو به تسليم ڪري ٿو ته سندس بيماري پراسرار نه آهي پر ذاتي عادتن جو منطقي نتيجو آهي، ته هو اڳ ۾ ئي اڌ علاج حاصل ڪري چڪو آهي!

جوش جسم جي هڪ حصي ڏانهن وڌي مقدار ۾ توانائي موڪلي ۾ ٻين حصن کي انهن جي معمول جي حصي کان محروم ڪري اعصابي نظام جي توازن کي خراب ڪري ٿو.

اعصابن ۾ توانائي جي ورڇ ۾ هي عدم توازن گهٻراهٽ جو سبب ۾ سبب آهي هڪ پرسڪون ماڻهو جوش کان پاسو ڪندو آهي ڇاڪاڻ ته هو ڄاڻي ٿو ته خدا زندگي ۾ ان جي معاملن کي منظم ۾ هدايت ڪري ٿو، ۾ اهو ڄاڻڻ ته (خوف اعصاب کي ڪٽي ٿو)، هو نفسياتي طور تي آرامده رهڻ جي ڪوشش ڪندو آهي، ۾ اهڙي طرح هو زندگي جي حالتن ۾ حالتن کي پرسڪون منهن ڏيڻ جي قابل هوندو آهي ڇاڪاڻ ته سندس اعصابي قوتون متوازن هونديون آهن.

هڪ تيز ۾ بي خوف ذهن کي برقرار رکندي، هو پاڻ کي زندگي جي وهمن کان آزاد ڪري ٿو ۾ خوشگوار تجربن مان پيدا ٿيندڙ جوش کان مٿي اٿي ٿو جيئن ته ناخوشگوار آزمائشن جو تعلق آهي، هو ڪوشش ڪري ٿو ته انهن کي هن جي ذهني سڪون کي خراب ڪرڻ يا هن جي اندروني سڪون کي چوري ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي. هي مقصد آهي جيڪو اسان کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ۾ ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

اعصابي نظام دماغ، دل ۾ ٻين سيني عضون کي اهم توانائي فراهم ڪري ٿو. اهو پنجن حواسن کي توانائي پڻ ورهائي ٿو: نظر، ٻڌڻ، ڇهڻ، ذائقو ۾ بوءِ. اعصاب اهو ذريعو آهن جنهن ذريعي اسان پنهنجي چوڌاري دنيا سان رابطو ڪندا آهيون ۾ اسان جي سيني حسي ردعمل جو ذريعو آهن. تنهن ڪري، اسان جي اعصابي نظام ۾ مڪمل توازن جي حالت برقرار رکڻ تمام ضروري آهي، جسم جي هڪ حصي کي توانائي جي اضافي واڌ سان ڊڪڻ کان بچڻ جڏهن ته ٻين حصن کي هن اهم غذائيت جي انهن جي حصي کان محروم ڪرڻ. زندگي ۾ توازن ۾ جائز مقصدن جي حاصلات پريشاني يا جذباتي ڌماڪن ذريعي حاصل نه ٿيندي آهي، پر ان جي بدران سڪون ۾ خدا تي گهري ايمان ذريعي.

يوگين وٽ خاص طريقا آهن جن جي ذريعي اهي جزوي طور تي خراب ٿيل اعصابن ڏانهن اهم توانائي موڪلي سڙيل ٽشو کي بحال ڪري سگهن ٿا. اعصابي نظام ۾ هر سيل ۾ ٽشو هڪ زنده، ذهين ساخت آهي. هي زندگي جي قوت يا توانائي ان

ساخت کي مسلسل تجديد ڪرڻ جي طاقت رکي ٿي، بلڪل هڪ
ختم ٿيل بيٽري کي چارج ڪرڻ وانگر.

گهبراهٽ جا ٻه قسم آهن: نفسياتي ۽ مشيني، يا سطحي ۽
نامياتي.

نفسياتي چڙچڙ سڀ کان عام قسم آهي، جيڪا ذهني جوش
يا بيچيني جي ڪري ٿيندي آهي. هن حالت ۾ مسلسل غرق رهڻ،
جنهن ۾ بي قابو ماڻهن سان صحبت شامل آهي جيڪي نه ته
پنهنجي دوستي مان فائدو حاصل ڪن ٿا ۽ نه ئي ڪجهه مثبت
حصو ڏين ٿا، ۽ غذائيت ۽ طرز زندگي جي حوالي سان غير
صحتمند عادتون، سڀ چڙچڙ جي ناقابل علاج ڪيسن جي
نمائندگي ڪن ٿيون.

ڪاڏو سادو، متوازن ۽ ضرورت کان وڌيڪ نه کائڻ گهرجي
ورزش باقاعدي هجڻ گهرجي تمام گهٽي ننڊ اعصاب کي بي
حس ڪري ٿي، جڏهن ته تمام گهٽ ننڊ نقصانڪار آهي پر سڀ
کان اهم ڳالهه اها آهي ته احتياط ۽ عقلمندي سان صحبت
چونڊيو وڃي مون کي ڪنهن شخص جي دوستن بابت ٻڌايو، ۽
مان توهان کي ان شخص بابت ٻڌائيندس خوشامد ڪندڙ ۽
خوشامدي ڪا به مدد نه ڪندا آهن اسان کي خود سڌاري جي
هڪ برادري ڳولڻ گهرجي - اهي ماڻهو جيڪي اسان کي سچ
ٻڌائين ٿا ۽ اسان کي وڌڻ ۾ مدد ڪن ٿا بهترين ساٿي اهي آهن
جيڪي عاجزي سان طريقا تجويز ڪن ٿا جيڪي اسان استعمال
ڪري سگهون ٿا ۽ شيون جيڪي اسان کي ڪرڻ گهرجن ته
جيئن اسان جي زندگين کي بهتر بڻائي سگهجي.

سخت تنقيد، جيڪا بغض ۽ بي رحمي سان ڪئي وڃي،
ڪنهن جي مٿي تي هٿوڙي سان مارڻ وانگر آهي، جڏهن ته پيار
تمام گهڻو طاقتور ۽ فائديمند آهي. پيار ۽ سمجهه سان پيش
ڪيل مهربان تجويزون عجيب ڪم ڪرڻ جي طاقت رکن ٿيون،
جڏهن ته ڏکوئيندڙ تنقيد ڪجهه به حاصل نه ڪري ٿي.

هڪ شخص صرف تڏهن ٻين جو فيصلو ڪرڻ جي لائق
بڻجي ٿو جڏهن هو پنهنجي فطرت کي پاڪ ڪري ۽ علم جي
روشني سان پنهنجي جهالت جي اونداهي کي ختم ڪري.
جيستائين اهي ان مرحلي تي نه پهچن، انهن لاءِ بهتر آهي ته
اهي پاڻ جو تجزيو ڪن ۽ ٻين تي تنقيد ۽ توهين ڪرڻ بدران
پنهنجي تصور کي درست ڪن.

پرسڪون مزاج وارن عقلمند ماڻهن سان صحبت ڪرڻ، گهٻراهٽ کان نجات حاصل ڪرڻ ۽ پنهنجي روحاني سجاڳي کي دريافت ڪرڻ جو هڪ تيز ترين ۽ اثرائتو طريقو آهي.

نروس ماڻهن کي پاڻ وانگر ٻين نروس ماڻهن سان گهڻو نه ملائڻ گهرجي.

اندروني سڪون کي پيدا ڪرڻ گهرجي ته جيئن گهٻراهٽ تي قابو پائي سگهجي. هڪ قدرتي طور تي پرسڪون ماڻهو پنهنجي همت برقرار رکي ٿو ۽ هر حالت ۾ آرام سان رهي ٿو. اهي جذبات کي انهن تي ضابطو رکڻ نٿا ڏين ۽ انهن کي خراب فيصلا ڪرڻ جي هدايت نٿا ڪن. اهي موقعي پرستن پاران غير ضروري فائدا حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ هموار، مٺي لفظن سان ٺڳي نٿا ڪن. انهن جي قدرتي سڪون جي ڪري، اهي گهٽ ئي غلط معلومات ۽ ٺڳي جو شڪار ٿين ٿا. حقيقت ۾، انهن جو دل انهن جي حقيقي فطرت کي ظاهر ڪري ٿو جن سان اهي ڊيل ڪن ٿا ۽ انهن جي ارادن کي قابل ذڪر درستگي سان ظاهر ڪن ٿا. اهي پنهنجي جسم کي ڪاوڙ ۽ خوف سان زهر نه ٿا ڏين، جيڪي انهن جي رت جي گردش تي منفي اثر وجهن ٿا. اهو هڪ قائم ٿيل حقيقت آهي ته هڪ ناراض ماءُ جو کير سندس ٻار تي نقصانڪار اثر وجهي سگهي ٿو ۽ ان ڳالهه جا ڪافي ثبوت آهن ته شديد جذبات جسم کي نقصان پهچائڻ ۽ تباهه ڪرڻ جي طاقت رکن ٿا.

توازن خوبصورت آهي ۽ اسان جي جذبات، سوچن ۽ عملن جو بنياد هجڻ گهرجي، ۽ اهو محور جنهن جي چوڌاري اسان جون زندگيون گردش ڪن ٿيون.

عظيم روح پنهنجو اطمينان ۽ سڪون برقرار رکندا آهن، جيڪو انهن کي زندگي جي آزمائشن ۽ مصيبتن مان گذرڻ ۾ مدد ڪندو آهي بغير انهن جي عقل يا توازن وڃائڻ جي.

خدا هر هنڌ موجود آهي، دنيا کي منظم ڪري ٿو ۽ لامحدود مدارن ۾ ڪهڪشائن جي رهنمائي ڪري ٿو ۽ انسان، جيڪو سندس صورت ۾ پيدا ٿيو آهي، ان ۾ پڻ پنهنجي زندگي کي منظم ڪرڻ ۽ ان جي سرگرمين کي بغير ڪنهن پريشاني يا پريشاني جي هم آهنگ ڪرڻ جي صلاحيت آهي.

اسان کي هميشه ٻين کي پيار، نيڪ خواهشن ۽ امن جا خيال موڪلڻ گهرجن.

روح جي مراقبي جي جوڙجڪ ۽، جتي بصيرت جي روشني قربانگاهه تي مسلسل چمڪي ٿي، اتي ڪا به پريشاني، ڪو به دٻاءُ، ڪو به گهبراهٽ ناهي، پر ان جي بدران سڪون، سڪون، خود اعتمادي، ۽ سچي خوشي آهي.

توهان تي سلام هجي

جڏهن خاموشي ديچاري ٿي

جڏهن خاموشي ديچاري ٿي

جڏهن مان خاموش رهڻ جو واعدو ڪريان ٿو

ته جيئن مان پنهنجي محبوب سان هم آهنگيءَ ۾ رهي سگهان

مان سندس ٻانهن ۾ آرام ڪريان ٿو، جيڪي وسيع ڪائنات کي گهيرو ڪن ٿا

مان سندس سُر ٻڌندو رهندس.

خوشي جا گيت ۽ امن ۽

سپ ڪجهه چاٽڻ واري لاءِ لڪيل تماشا ۽ مقدس تجليون ۽ خواب ڏسڻ

پر مان توکي نه وساريندس.

مان توکي خاموشي ۾ ڏيان سان ڏسندس.

تون منهنجي مٿان گاهه ۾، زمين جي ٻوٽن ۾ گهمين ٿو.

يا تون مون کي شاخ تي، انگورن جي پنن سان سائي، ڦٽندي ڏسي سگهين ٿو.

مان توهان جي سنيال هڪ رحمدل ماءُ جي نرمي ۾ هڪ پيار ڪندڙ دل سان ڪندس.

گل جي ڳاڙهي رنگ ذريعي، هم آهنگيءَ سان پريل

هي توهان کي خوشي، خوشي، ۽ امن جو احساس ڏياريندو آهي.

مان توکي پاکر پائيندس □ نرم هوا سان پيار ڪندس.

ته جيئن مان توهان کي خوف □ پريشانين جي پاڇي کان بچائي سگهان.

□ مان توکي سج جي روشني □ ڏڪيان ٿو، هڪ گرم □ ويجهڙائي وارو احساس پيدا ڪريان ٿو.

جڏهن اڪيلائي دل □ ڌڙڪي ٿي

جڏهن تون سمنڊ ڏانهن ڏسندين، ته مون کي ان جي کوٺائي □ ڏسندين.

افق تي منهنجي رب سان □ خيمن جي نيل تي هڪ

ان □ هڪ چمڪندڙ جين □ هڪ قيمتي لاپيس لازولي شامل آهي

مان ضرور سمجهه واري ذهن کان سواءِ نه ڳالهائيندس.

□ منهنجي دل جي کوٺائي مان، جيڪڏهن مان چاهيان ٿو، ته مان ملامت ڪندس يا الزام لڳائيندس

توهان جي پيار جي ڪري، مان توهان کي قائل ڪندس، □ جذبي سان پريل دل سان

شايد توهان پوچا ڪيل جي خواهش هڪ حامله عورت وانگر رکو ٿا.

مان توکي آزمائيندس، پر هڪ مضبوط آزمائش سان

رب جي محبت مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ، جذبي جو ذريعو

جيڪڏهن تون چاهين ته مون کي وساري ڇڏ، پر رحم ڪندڙ کي نه وساري ڇڏ.

جيڪڏهن مان رات توکي سوچيندي گذاريان ته توکي مون کي ياد ايندو.

هر وقت!
انسان جو آخري مقصد

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

گل □ گلاب خوبصورت □ متحرڪ آهن، پر انهن جي پويان بيشمار خوبصورتي □ شان و شوڪت جو هڪ باغ آهي جيتوڻيڪ هي باغ بلڪل شفاف آهي □ پهرين نظر □ سمجهڻ ڏکيو آهي، جيڪڏهن توهان روحاني اک جي دروازي ذريعي روحاني طول و عرض □ داخل ٿي سگهو ٿا، ته توهان ان آسماني دائري کي ڳولڻ □ ان جي عجائبات □ لطف اندوز ٿيڻ جي قابل هوندا.

مان انهيءَ نرم دائري □ رهان ٿو جتي شاندار خوبيون □ نرم، نازڪ خيال ڪنهن به زميني گل يا گلاب کان وڌيڪ مٺا □ خوشبودار آهن، اتي، منهنجي ذهن جي مڪ مسلسل الاهي موجودگيءَ جو امرت پيئندي رهي ٿي.

جڏهن اسين پنهنجو ڌيان اندر ڏانهن ڇڪيندا آهيون، □ پنهنجي اندر جي لڪيل دنيا □ وڌيڪ کان وڌيڪ رهندا آهيون، ته اسان ڏسندا آهيون ته اسان جون روحاني خوبيون خاص شڪلون اختيار ڪن ٿيون جيڪي دريون طور ڪم ڪن ٿيون جن ذريعي اسان خدا جي مٺاس کي محسوس ڪريون ٿا جيڪا وضاحت □ تخيل کان مٿانهون آهي.

خدا جي ڳولا صرف غور فڪر تائين محدود ناهي، هر سٺي خوبي □ عظيم خوبي جيڪا اسان پنهنجي سوچن □ عملن □ ڏيکاريون ٿا، اسان جي اندر خدا جي موجودگي جو هڪ لڪيل امرت بڻجي ويندي آهي، جيڪڏهن اسان جي شعور ڪافي گهري هجي.

جڏهن اسين روحاني اک جي دروازي مان گذرون ٿا، ته اسين پاڻ □ اهم، ذهين سرگرمي جو ڪارخانو ڏسون ٿا، جيڪو پوري ڪائنات جي پويان لڪيل آهي. چاڪاڻ ته اسين پنهنجو ڌيان اندر ڏانهن نه ٿا ڦيرايون، اسين فطرت □ موجود الاهي روح جي نشانن □ مهرن جي سامهون حيران □ حيران ٿي بيٺا آهيون. اسين خدا جي شين کي ڏسون ٿا؛ سندس پاڪ نالو گلن تي، آسمانن □، □ هر شيءِ □ لڪيل آهي، تڏهن به هو خاموش رهي ٿو.

انسان جي حيثيت سان، اسين تمام خوش قسمت آهيون ڇاڪاڻ ته، خدا جي سيني مخلوقن مان، صرف انسان وٽ جسماني، ذهني □ روحاني صلاحيتون □ صلاحيتون آهن جيڪي ڪيس ڳولڻ، ڪيس ڄاڻڻ، □ سندس ٻولي کي سمجهڻ لاءِ ضروري آهن... خاموشي جي ٻولي.

ڪنهن به شخص لاءِ بيڪار سرگرمين □ وقت ضايع ڪرڻ بدران مفيد ڪتاب □ مضمون پڙهڻ تمام گهڻو فائديمند آهي. پڙهڻ کان به وڌيڪ وڏو خدا

تي غور ڪرڻ، سندس عظمت تي غور ڪرڻ، ۽ زندگي جي لامحدود ۽ لامحدود اسرار کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪرڻ آهي.

زندگيءَ جو مقصد اهو آهي ته ڪو ماڻهو پاڻ کي سڃاڻي، ڪائناتي ماحول کي پنهنجي دل ۾ ڌڙڪندي، پنهنجي رڳن ۾ وهندي محسوس ڪري، ۽ پنهنجي وجود کي امن، پيار، خوشي ۽ سڪون سان پري ۽ اها ئي سڀ کان وڏي ڪاميابي آهي!

انسان جي حيثيت سان، اسان سوچ جي طاقت ذريعي سڀ کان وڏي ترقي ڪريون ٿا.

ذهني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ لاءِ هر روز ڪجهه وقت مخصوص ڪرڻ گهرجي فائديمند پڙهڻ مسلسل سطحي ۽ بي مقصد سرگرمين ۾ مشغول رهڻ کان وڌيڪ قيمتي آهي ترتيب ۽ تنظيم کي يقيني بڻائڻ لاءِ هڪ منطقي روزاني شيڊول پڻ قائم ڪيو وڃي جڏهن ته، وقت جو گهٽو انتظام سختي جي هڪ صورت آهي ۽ ان کان بچڻ گهرجي.

زندگي جي هر پهلوءَ ۾ توازن ضروري آهي، مفيد پڙهڻ واري مواد کي آساني سان دستياب رکڻ ۽ فرصت جي وقت ۾ انهن جو مطالعو ڪرڻ جي صلاح ڏني وئي آهي. انهن مواد مان سڀ کان اهم روحاني ڪتاب آهن، جن کان پوءِ سائنسي ڪم، ڪجهه تاريخ، فلسفو، سنجيده ادب، عظيم شخصيتن جون سوانح عمريون، سفرناما، ۽ ٻيو ڪجهه به آهي جيڪو ڪنهن جي افق کي وسيع ڪري سگهي ٿو ۽ گهرو الهام فراهم ڪري سگهي ٿو.

ڪتاب وفادار ساٿي ٿي سگهن ٿا، ۽ اعليٰ معيار جي چونڊ چونڊڻ سان اڃا به وڌيڪ فائدا ملندا. پهرين ته، روحاني تعليمات جي جوهر ۽ عظيم مفڪرن جي خيالن کي سمجهڻ ڏکيو لڳي سگهي ٿو، پر ڪجهه وقت کان پوءِ، توهان پاڻ کي انهن جي لکڻين تي غور ڪندي ۽ انهن جي خيالن سان مشغول ٿيندي ڏسندا. توهان محسوس ڪندا ته توهان ڪجهه قيمتي حاصل ڪيو آهي، ڇاڪاڻ ته انهن سيني عقلمند ماڻهن پنهنجي حڪمت ۽ علم کي خدا جي حڪمت جي لامحدود خزاني مان ڪڍيو - اهي خيال جيڪي توهان شايد پنهنجي زندگي ۾ ڪڏهن به غور نه ڪيا هوندا.

جڏهن ته، ڪيترائي اهڙا آهن جيڪي مسلسل پڙهندا آهن پر توهان کي ڪجهه به قيمتي پيش نٿا ڪري سگهن. ڪتاب پڙهڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته ان جي مواد تي غور ڪيو وڃي ۽ ڏسو ته اهي توهان جي پنهنجي زندگي تي ڪيئن لاڳو ٿي سگهن ٿا. سمجهداري سان، توهان کي انڌي طرح

هر شيءِ کي قبول نه ڪرڻ گهرجي جيڪا توهان پڙهندا آهيو. توهان جيڪو پڙهو ٿا اهو توهان جي ذهن کي پرورش ڪرڻ گهرجي ۽ توهان جي منطق کي مطمئن ڪرڻ گهرجي. واقعي پڙهڻ جي لائق ٿيڻ لاءِ، ڪتابن کي توهان جي سوچ کي متحرڪ ڪرڻ گهرجي، ۽ پوءِ توهان محسوس ڪندا ته توهان جو ذهن ترقي ڪري رهيو آهي ۽ وڌندو پيو وڃي.

سڌو علم

جيڪي نه پڙهن ٿا ۽ نه ئي غور ڪن ٿا، پر مقصد ۽ معنيٰ کان خالي سطحي زندگي گذارين ٿا، ڪا به گهري سمجهه پيدا نه ڪن ٿا ۽ نه ئي ڪو خاص علم حاصل ڪن ٿا هم آهنگيءَ اسان کي ان الاهيءَ طاقت سان هم آهنگ ڪري ٿي جيڪا اسان جي سوچ کي متاثر ڪري ٿي ۽ اسان جي ذهنن کي اعليٰ الهام جي روشنيءَ سان روشن ڪري ٿي مراقبو اعليٰ خود تائين پهچڻ جو رستو آهي انسان جيڪڏهن نه پڙهن ته پاڻ کي غلط سمجهن ٿا، پر مراقبو پڙهڻ کان به بهتر آهي.

مون کي پڙهڻ پسند آهي، پر مان مشڪل سان ٻه صفحا پڙهي سگهان ٿو جيستائين مون کي ڪنهن ٻئي شيءِ تي ڌيان ڏيڻ لاءِ چيو وڃي. تنهن ڪري، مون پڙهڻ کي مراقبي سان تبديل ڪيو آهيءَ جيئن مان پنهنجي روح جي کوٽائي ۾ وڃان ٿو، چمڪندڙ روشنيون ظاهر ٿين ٿيون، ۽ سڀ کان وڏي خوشي اڀري ٿي - هڪ خوشي جيڪا مون سان گڏ ڏينهن ۾ گڏ رهي ٿي. هي اهو آهي جيڪو مون پنهنجي زندگي ۾ تجربو ڪيو آهي، ۽ اهو سڀ ڪجهه جيڪي روح جي وسوسن ۽ دل جي تڙپ ۾ برڪت واري رب سان رابطو ڪن ٿا.

وقت ضايع ڪرڻ لاءِ تمام گهڻو قيمتي آهي خدا چاهي ٿو ته اسان متوازن رهون جيڪو به پنهنجي زندگي کي غير متوازن ٿيڻ ڏيندو آهيءَ ان کي عالمگير قانون جي سزا ملندي جيڪڏهن توهان سادگي سان زندگي گذاريندا، روزانو ورزشہ ڪندا، فائديمند ۽ قيمتي ڪتاب پڙهندا، ۽ خدا جي روزاني غور و فڪر جي عادت پيدا ڪندا، ته توهان جا حواس خوشيءَ سان ڌڙڪندا، اهم وهڪرا توهان جي رت مان وهندا، ۽ توهان جي جسم جا سيل هڪ اهڙي روشني ۽ توانائي سان پرجي ويندا جيڪو توهان اڳ ڪڏهن به تجربو نه ڪيو هوندو ۽ توهان کي اهو سڀ علم ملندو جيڪو توهان پنهنجي اندر جي روح مان چاهيو ٿا.

هي هميشه منهنجي زندگي رهي آهي مون ويهن سالن ۾ ويهه ڪتاب نه پڙهيا آهن مون کي ان تي فخر ناهي، ۽ جيڪڏهن مراقبي ذريعي حاصل

ڪيل الاهي روحاني شعور نه هجي ها، ته مان بلڪل بي خبر هجان ها جڏهن مان ڪنهن ڪتاب کي ڏسان ٿو، ته مون کي خبر پوي ٿي ته ان ۾ موجود سچائيون مون تي اڳ ۾ ئي خدا طرفان ظاهر ڪيون ويون آهن. سڀئي شاندار خيال ۽ سچائيون خدا، سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري کان اينديون آهن. جيڪڏهن توهان انهن تي غور ڪندا، ته توهان کي سڏو سنئون سندس حڪمت ملندي. تنهن ڪري، سنيون ڪتاب پڙهڻ بيڪار ڪمن ۾ وقت ضايع ڪرڻ کان بهتر آهي، ۽ پڙهڻ کان به بهتر مراقبو ۽ مطلق سچائي جي شعور کي پيدا ڪرڻ آهي، جيڪو خدا آهي.

عالمگير قانون ۽ شعور جو ارتقا

مختلف دورن ۾ هنڌن تي، انسان عقل جي ذريعي زندگي ۽ روح بابت ڪيترائي خيال حاصل ڪيا آهن مثال طور، جڏهن ڪنهن وحشي قبيلي جي ڪنهن فرد کي مٿي ۾ سور ٿئي ٿو، ته سندس خاندان اهو مڃي ٿو ته سندس روح سندس جسم مان نڪري ويو آهي، تنهن ڪري اهي جادوگر ڊاڪٽر کي سڏين ٿا ته جيئن روح کي ان ڏانهن واپس آڻي. ڊاڪٽر روح جي ڳولا ۾ ٻيلي ۾ وڃي ٿو، ان کي ڳولي ٿو، ان کي هڪ دٻي ۾ پاڻ سان گڏ واپس آڻي ٿو، ۽ ان کي مريض جي مٿي ۾ واپس رکي ٿو، ۽ سر درد عام عقيدي مطابق غائب ٿي ويندو آهي.

هڪ ٻي ثقافت ۾، بيمار ماڻهوءَ جي "ڇڪڻ" سندس جسم ۾ ڪُنڊا (تيز نقطن سان وڪريل لوهه) لڳائي ڪئي ويندي آهي ته جيئن جڏهن هو ڇڪيندو آهي ته سندس روح ڀڄي نه ويندو آهي، پر ڪُنڊن ۾ پڪڙي ويندو آهي!

جيئن ڪجهه ماڻهو غلط دليلن جي ڪري انساني نفسيات بابت غلط نتيجن تي پهتا آهن، ٻين - حقيقي سمجهه ذريعي - هڪ مختلف، گهري ۽ مضبوط سمجهه حاصل ڪئي آهي. اسان ڄاڻون ٿا ته روح ساهه نه آهي ڇاڪاڻ ته ڪجهه ماڻهو ساهه کڻڻ کان سواءِ ڊگهي عرصي تائين ڪوما ۾ رهيا آهن، اهو ظاهر ڪري ٿو ته روح ساهه تائين محدود نه ٿي سگهي. روح ساهه ۽ ڪنهن ٻئي جسماني حالت کان مٿانهون آهي.

ڪو ماڻهو پاڻ کي روح سمجهي يا نه سمجهي، عالمگير قانون اجا تائين انهن کي مجبور ڪري ٿو ته اهي پنهنجي روحاني فطرت کي ظاهر ڪن، زندگي ۾ انهن جي ڪم يا حيثيت کان سواءِ، انهن جو شعور ترقي ڪري ٿو ۽ وسيع ٿئي ٿو جڏهن اهي پنهنجي ذهانت کي تخليقي ۽ فائديمند طريقي سان استعمال ڪن ٿا. هر تعميري عمل انساني ترقي ۾ حصو وٺندو آهي ۽ انهن جي سمجهه کي وسيع ڪندو آهي.

پر ماڻهو اڪثر ڪري ڪجهه ڪندي ڪنهن ٻئي شيءِ بابت سوچيندا آهن، ۽ انهن کي خبر ناهي ته انهن جي ذهنن کي انهن جي ڪم تي مرڪوز ڪرڻ جو صحيح طريقو ڇا آهي اسان کي پنهنجي سموري ذهني طاقت سان هڪ وقت ۾ هڪ شيءِ بابت سوچڻ سکڻ گهرجي اسان جو پورو ڌيان صرف ان هڪ شيءِ تي مرڪوز هجڻ گهرجي هڪ شخص کي سست، غير جذباتي، يا غير جوابده نه هجڻ گهرجي سستي ۽ لاپرواهي سان ڪم ڪرڻ توانائي جي نقصان ۽ نتيجي طور، ناڪامي ۽ ناخوشي جو سبب بڻجندو آهي.

انسان کي صرف هڪ خود-ثابت نفسياتي مشين نه هجڻ گهرجي، هڪ جانور وانگر جيڪو جبلت تي عمل ڪري ٿو. اهو هڪ وڏي غلطي آهي ته پاڻ کي جاڳايو ۽ پنهنجي ذهني صلاحيتن کي چالو نه ڪيو جيڪي خدا اسان کي عطا ڪيون آهن ۽ چاهي ٿو ته اسان انهن کي عقلمندي سان استعمال ڪريون ۽ هر ڪم کان مڪمل طور تي باخبر ۽ هوشيار رهون جيڪو اسان ڪندا آهيون.

اسان کي ڪنهن به عمل ڪرڻ کان اڳ احتياط سان سوچڻ گهرجي ۽ پنهنجي ذهن کي اهڙين طريقن سان استعمال ڪرڻ گهرجي جيڪي اسان کي قادر مطلق خالق سان اسان جي ضروري اتحاد کي وڌائڻ ۽ محسوس ڪرڻ ۾ مدد ڪن. اسان جيڪو به ڪريون ٿا اهو صحيح دليل ۽ دانشمندي جي منصوبابندي تي ٻڌل هجڻ گهرجي.

اهو انسان جو فرض آهي ته هو عظيم مقصدن لاءِ ڪوشش ڪري. معمولي ۽ بيڪار معاملن تي ڌيان ڏيڻ ذهني توانائي جو بي مقصد استعمال آهي. ذهن جي باغ ۾ گاهه کي اُڇلائڻ گهرجي ۽ الاهي محبت جي گلن سان سينگاريو وڃي، ته جيئن اهو خوبصورت خدا کي راغب ڪري سگهي جيڪو خوبصورتي سان پيار ڪري ٿو. جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته هي ذهني باغ دانائي جي مٺيءَ ۾ ڦُلندو ۽ ڦُلندو رهي، ته توهان کي زندگي کي آسان بڻائڻ گهرجي ۽ ان کي پيچيدگي کان آزاد ڪرڻ گهرجي. هر شيءِ کي ڌيان ۾ مرڪوز، غير مشغول ذهن سان مڪمل ڪندي، توهان پنهنجي سرگرمين جو تجزيو ڪري سگهو ٿا، اهم ۽ ضروري کي چونڊڻ ۽ سطحي ۽ غير ضروري کي رد ڪري سگهو ٿا. هڪ پيرو ڪو ڪم مڪمل ٿي ويندو آهي، ذهن کي ان کان هٽائي سگهجي ٿو ۽ ٻين تخليقي خواهشن جي پيروي ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري سگهجي ٿو.

انسانن کي خدا جي شعور کي وڌائڻ سکڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهو بلڪل انهي مقصد لاءِ آهي ته اهي پيدا ڪيا ويا آهن. انهن کي ارتقا جي قانونن مطابق وجود ۾ آندو ويو هو ته جيئن اهي پنهنجي مقدس طاقتن کي

خدا ڳولڻ لاءِ استعمال ڪري سگهن. جانورن ۾ اها صلاحيت ناهي. استاد لاهري مهاسايا جانورن کي وڌيڪ تيزيءَ سان ارتقا ۾ مدد ڏيڻ لاءِ هڪ سائنس تي ڪم ڪري رهيا هئا، پر هو ان کي مڪمل ڪرڻ لاءِ جيئرو نه رهيو. مون وٽ پڻ هيٺين زندگي جي شڪلن جي ارتقا کي تيز ڪرڻ لاءِ ڪجهه طريقن جو علم آهي. پر انهن لکين انسانن بابت ڇا جيڪي جانورن وانگر رهن ٿا ۽ برتاءُ ڪن ٿا؟ اهي هن دنيا ۾ رهن ٿا ۽ پوءِ پنهنجو مقصد پورو ڪرڻ کان سواءِ هليا وڃن ٿا. اهي هاڻي اهو مقصد حاصل ڪري سگهن ٿا جيڪڏهن اهي پنهنجي ذهني طاقتن کي مرڪوز ڪن ۽ انهن کي صحيح طريقي سان استعمال ڪن.

زندگي جو واحد مطلب پيار ڪندڙ ۽ مهربان خدا کي ڳولڻ آهي اسان کي ان کي ڳولڻ گهرجي ماڻهو مسلسل ۽ بي صبري سان ان جي ڳولا ۾ آهن.

هي شيءِ" جيڪا انهن کي اميد آهي ته انهن کي مڪمل ۽ دائمي " خوشي آڻيندي.

جيئن ته جن خدا کي ڳوليو ۽ کيس ڳولي لڌو، ڳولا ختم ٿي وئي آهي چاڪاڻ ته خدا اها عظيم شيءِ آهي!

فطرت خدائي موجودگي کي لڪائيندي آهي

انسان کي آزمائش ڇو ڏني وئي؟ شايد ان لاءِ ته اهي انهيءَ اعليٰ هستي جي خواهش رکن، جيڪا ڪنهن به دنياوي آزمائش کان وڌيڪ پرڪشش ۽ پرڪشش آهي. دنياوي ڦند ۽ ڦند جيڪي انسان کي هر طرف کان گهيرو ڪن ٿا، انهن جو مقصد انهن کي ڦاسائڻ نه آهي، پر انهن کي ان کان ٻاهر ڇا آهي ان جي ڳولا ڪرڻ ۾ انهن کان پڇڻ لاءِ مجبور ڪرڻ آهي: "هي سڀ شيون ڪنهن پيدا ڪيون؟ مون کي ڪنهن ٺاهيو؟ مان ڪير آهيان؟ منهنجا رب، تون ڪٿي آهين؟ تون مون کان ڇو لڪيل آهين؟ مون سان ڳالهايو!"

جڏهن توهان انهن سوالن سان سڌو سنئون خدا ڏانهن رخ ڪندا آهيو، ته هو جواب ڏيندو آهي. گهڻا ماڻهو هن ڏانهن پنهنجي دعائن ۾ گهرائي سان نه ٿا وڃن، ۽ تنهن ڪري اهي هن کي ڳولي نه ٿا سگهن ۽ نه ئي هن کي ڳولي سگهن ٿا.

اسان کي روح جي مندر ۾ دل مان خدا سان ڳالهائڻ گهرجي. تڙپيل شاگرد کيس سڏي ٿو، چوي ٿو:

"اي منهنجا خدا، مان هاڻي صرف ان خوبصورتي کي ڏسڻ برداشت نٿو ڪري سگهان جيڪا تو فطرت ۾ پيدا ڪئي آهي ۽ ان ۾ مجسم ڪئي آهي، پر مان تنهنجو چهرو ڏسڻ چاهيان ٿو، جيڪو فطرت جي سڀني گلن کان وڌيڪ نازڪ ۽ دنيا جي سڀني چهرن کان وڌيڪ خوبصورت آهي. مان سمجهڻ چاهيان ٿو ته فطرت جي پويان ڇا آهي."

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو چهرو نقاب سان ڍڪي، ته به توهان کي خبر پئجي سگهي ٿي ته هڪ انسان اتي موجود هو. ساڳي طرح، فطرت هڪ وڏي پردي وانگر آهي، جيڪا الاهي موجودگي سان پريل آهي. خدا فطرت جي پردن ۽ نقابن جي پويان موجود آهي، پر انسان هڪ عارضي، سطحي نظر وجهي ٿو ۽ فطرت جي پردن جي پويان لڪيل وجود جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ ۾ ناڪام ٿئي ٿو.

جڏهن مان خاموش، خاموش، ڌيان سان مراقبي ۾ ويهندو آهيان، ته مان پنهنجي وجود ۾ خوشي جو هڪ ٽڙڪندڙ احساس محسوس ڪندو آهيان ۽ مان خدا کي پُنگ ڏيندي ٻڌندو آهيان، "مان هتي آهيان ۽".

خدا اسان کي جيڪا عقل ڏني آهي اها جنت جو دروازو آهي: سندس بادشاهت جو ٻاهريون دروازو پر ماڻهو ان کي جيئن استعمال ڪرڻ گهرجي، استعمال نٿا ڪن. اسان کي هن زمين تان خدا کي ڳولڻ لاءِ پنهنجي عقل کي استعمال ڪرڻ تائين انتظار ڪرڻ جي ضرورت ناهي. وقت هاڻي آهي، ۽ جڳهه هتي آهي. جيڪي ماڻهو هن زمين تي زندگي جي اسرار ۽ وجود جي رازن کي ڳولڻ لاءِ پنهنجي عقل کي استعمال نٿا ڪن، اهي ڪڏهن به ٻئي هنڌ نه ملندا.

خدائي خودي جي دريافت

ڪائناتي روح يا الاهي خود کي دريافت ڪرڻ جا ڪيترائي طريقا آهن خاموشي انهن مان هڪ آهي خاموشي جو مشاهدو ڪرڻ جو مطلب آهي انهن سڀني خواهشن کي خاموش ڪرڻ جيڪي ٻاهر کان شعور ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪن ٿيون، جيڪي ڳولا ڪندڙ کي پنهنجي اندروني خود ۾ داخل ٿيڻ ۾ پنهنجي روح جي جوهر کي ڇهڻ ۾ مدد ڪن ٿيون.

ٻيو طريقو الاهي محبت ذريعي آهي، يا دل سان خدا سان خواهش ۽ خلوص سان ڳالهائڻ مختصر ڳالهائڻ ۽ پوءِ وسارڻ بيڪار آهي ۽ ڪو به الاهي جواب نه ٿو ڏئي. خدا کي ڳولڻ ڏکيو آهي ڇاڪاڻ ته گهٽا ماڻهو روحانيت بابت سنجيده نه آهن، ۽ دعا جا طريقا به گهڻو ڪري بي اثر آهن

چاڪاڻ ته انهن ۾ ڪافي ڪوتائي ۽ خلوص جي کوٽ آهي. دعا کي کوتائي ۽ جوش سان ورجائڻ گهرجي جيستائين اهي هڪ اعليٰ شعور تائين نه پهچن. دعا جنهن ۾ روح خدا جي خواهش سان جلندي آهي اها ڪامياب ۽ اثرائتي دعا آهي. توهان ضرور هڪ پيرو هن طرح دعا ڪئي هوندي، شايد جڏهن توهان کي ڪجهه سخت ضرورت هئي، يا توهان کي پئسن جي سخت ضرورت هئي ۽ توهان پنهنجي خواهش سان هوا کي باهه ڏني هئي. اهڙي طرح اسان کي خدا ڏانهن محسوس ڪرڻ گهرجي اسان کي هن سان ڳالهائڻ گهرجي، ۽ پوءِ اسان هن کي اسان کي ٻڌندي ۽ جواب ڏيندي ڏسنداسين، چاڪاڻ ته هو سڀ ڪجهه ٻڌندڙ ۽ جواب ڏيندڙ آهي.

يوگا خدا تائين پهچڻ ۽ ان سان ڳنڍڻ جي سڀ کان اثرائتي طريقن مان هڪ آهي ان ۾ ڪيترائي مراقبي طريقا شامل آهن جيڪي سائنسي ۽ اثرائتي ثابت ٿيا آهن. هندستان جا عظيم ساڌو سنت سمجهندا هئا ته منطق خدا تائين پهچڻ جا صحيح قانون ۽ مخصوص طريقا بيان ڪري ٿي، جيئن ڪجهه صحيح قانون آهن جن جي ذريعي خدا ڪائنات جي معاملن کي سنڀاليندو ۽ منظم ڪندو آهي.

هندستان جي استادن پنهنجي ثابت قدمي ۽ پنهنجي زبردست ذهني طاقتن جي استعمال ذريعي يوگا جا سائنسي قانون دريافت ڪيا، يوگا روحاني تحقيق جي ميدان ۾ سڀ کان اهم تجرباتي سائنسن مان هڪ بڻجي ويندو.

خدا سان پاڪ هم آهنگي هر ڪنهن کي عمل ڪرڻ گهرجي اهو ئي آهي جيڪو عظيم ماڻهن پنهنجن شاگردن سان عمرن ۾ ڪيو مان هتي صرف الاهي موجودگي جي مڻاس جي ڳالهه ڪرڻ لاءِ نه آهيان؛ منهنجو بنيادي مقصد اهو يقيني بڻائڻ آهي ته پيا ان جو تجربو ڪن مان پنهنجو وقت ضايع نٿو ڪريان مان جيڪو ڪجهه ڪريان ٿو اهو صرف خدا لاءِ آهي ۽ سندس عزت ۾ مان سندس خيالن ۾ ايترو غرق آهيان جو مان وقت جي گذرڻ ۽ پنهنجي روزاني ڪمن جي ٿڪاوٽ کان بي خبر آهيان جيتوڻيڪ جڏهن مان ڪم ڪري رهيو آهيان، مان سندس موجودگي محسوس ڪريان ٿو

مان خدا کان الڳ نه آهيان، هڪ سيڪنڊ لاءِ به نه.

اها صورتحال آهي جيڪا مون چاهيو ۽ ان لاءِ سخت محنت ڪئي.

توهان تي سلام هجي

خود شناسي جي افق □

اهو مندر جيڪو خدا کي سڀ کان وڌيڪ پسند آهي اهو سندس عقيدتمندن لاءِ اندروني سڪون □ سڪون جو مندر آهي، جتي اهي دنيا □ ان جي لامحدود خلفشار کي ڇڏي مراقبي □ گفتگو ڪرڻ لاءِ داخل ٿين ٿا. جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي اندر خوبصورتي □ روحاني امن جو مندر قائم ڪري ٿو، ته اهي خدا جي موجودگي کي محسوس ڪري سگهندا □ سندس قربت محسوس ڪري سگهندا. ٻي صورت □، دنيا جا وهم گهٽا □ هميشه موجود آهن، □ ان جون پريشانيون دل کي پريندڙيون آهن.

ڪڏهن ڪو ماڻهو مايوس محسوس ڪندو آهي، اهو سوچيندو آهي ته خدا کي ڳولڻ □ دير ٿي وئي آهي پر صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جيڪڏهن ڪو ماڻهو اهو محسوس ڪري ٿو ته هي دنيا فريب ڏيندڙ □ گمراهه ڪندڙ آهي، □ صرف روح دائمي □ دائمي آهي، ته پوءِ اهي هن ڌرتيءَ تان پنهنجي آخري روانگي کان پوءِ هڪ بهتر دنيا □ داخل ٿيندا، جيتوڻيڪ اهو احساس موت کان صرف هڪ لمحو اڳ اچي.

اسان مان هر هڪ کي جلد يا دير سان هن ڌرتيءَ تان ڪنيو ويندو، □ تنهن ڪري اسان کي هاڻي زندگيءَ جو مقصد سمجهڻ گهرجي. هن دنيا □ انساني تجربي جو بنيادي مقصد اسان کي زندگيءَ جي معنيٰ ڳولڻ جي ترغيب ڏيڻ آهي. اسان کي انسانيت جي هن مسلسل بدلجندڙ □ مسلسل هلندڙ جلوس کان حيران نه ٿيڻ گهرجي. جيئن وقت جو قافلو پنهنجو سفر جاري رکندو، توهان کي آخرڪار احساس ٿيندو ته توهان هڪ، قادر مطلق جو هڪ لازمي حصو آهيو. خدا کي ڄاڻڻ کي پنهنجو مقصد بڻايو، □ ڄاڻو ته زندگي جي راز جي لاءِ هڪ سنجيده □ مخلص ڳولا توهان کي ڪيترين ئي مشڪلاتن کان بچائيندي □ توهان کي مختلف خوفن کان بچائيندي. موت، ناڪامي، مصيبتن □ غمن جو خوف هڪ شخص جي اندر وڏي خوف کي جاڳائيندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي مدد ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي، □ انهن جو خاندان □ دوست انهن کي ڪجهه به نه ڏئي سگهندا آهن، مايوسي انهن تي حاوي ٿي ويندي آهي، □ دنيا انهن جي اکين □ اونداهي ٿي ويندي آهي پر ان حالت تائين پهچڻ جي ڪا ضرورت ناهي جيڪڏهن اهي پنهنجي سڄي زندگي خدا کي سوچيندا □ ان سان رابطو برقرار رکندا، ته اهي ڏک □ ڏکين ڏينهن □ هن کي ويجهو پائيندا.

ڪنهن بئي انسان کان اڳ اسان سان گڏ هو، اسان سان ڪير هو؟ خدا ۽ جڏهن اسين هن زمين کي ڇڏينداسين، ته اسان سان ڪير هوندو؟ خدا ۽ ٻيو ڪو به نه پر جيڪڏهن اسان هاڻي ڪيس سڃاڻڻ جي ڪوشش نه ڪنداسين ته پوءِ ڪيس سڃاڻڻ ڏکيو ٿيندو جيڪڏهن توهان خدا کي خلوص ۽ دل سان ڳوليندا، ته توهان ڪيس ڳوليندا، ۽ توهان جو يقين مضبوط ٿيندو ته هو هميشه توهان سان گڏ آهي پريشانيون ۽ وهم توهان کي ڇڏي ويندا، ۽ توهان ٻيهر ڪڏهن به ٿڪي نه ويندا.

وجود ۽ موجود هر شيءِ انسانيت کي خدا کان پري ڪرڻ جي آزمائش آهي پر خدا ڪنهن به دنياوي آزمائش کان وڌيڪ پرڪشش آهي جيڪڏهن توهان هن کي ڏسو ٿا، ته توهان هن سچائي کي سمجهي سگهندا ۽ دعا، روحاني غور ۽ غير متزلزل عزم ذريعي ان کي ڳولي سگهندا. خدا کي ڳولڻ جو عزم ثابت قدم هجڻ گهرجي. هڪ شخص لاءِ خدا کي چاڻڻ ڏکيو آهي جيستائين انهن جا خيال هڪ شيءِ کان ٻئي ڏانهن هوا ۽ هڪ پن وانگر اڏامندا رهن ٿا. خدا اسان وٽ اچڻ چاهي ٿو، پر اسان نه ته هن سان تعاون ڪريون ٿا ۽ نه ئي هن کي اجازت ڏيون ٿا. انسانيت لاءِ عارضي جنسي خوشين جي ڳولا ڪرڻ ۽ تفريح، پارٽين ۽ سماجي گڏجاڻين تي وقت ضايع ڪرڻ آسان لڳي ٿو. سچ پچ، "هن دنيا جي زندگي صرف تفريح ۽ تفريح، سينگار ۽ فخر، ۽ دولت ۽ ٻارن جي واڌ ۽ مقابلو آهي"

جيڪڏهن خدا هڪ شيءِ گهري ٿو، ته اها انساني محبت آهي، هو خاموشيءَ سان اسان جي دلين جي دروازن تي دستڪ ڏئي ٿو، اسان کي پاڻ ڏانهن واپس سڏي ٿو، پر گهٽا ماڻهو واپس اچڻ لاءِ تيار نه آهن، تڏهن به، جڏهن دنيا انهن جي اکين اڳيان اونداهي ٿي ويندي آهي، ۽ اهي مسئلن جي ڦندي ۾ ڦاسي پوندا آهن يا بيماري جو شڪار ٿي ويندا آهن، اهي جلدي ۾ ان کان دعا گهرندا آهن ۽ سندس مدد طلب ڪندا آهن. جيڪو به خوشي ۽ خوشحالي جي وقت ۾ پاڻ ۽ خدا جي وچ ۾ هم آهنگي ۽ اتفاق جي بندن کي مضبوط ڪندو آهي، اهو خدا کي پنهنجي پاسي ۾ ڳوليندو جڏهن انهن کي ان جي ضرورت هوندي پر جيڪو به ان رشتي کي مضبوط ڪرڻ ۾ دير ڪندو آهي، اهو پاڻ کي انهن جي مشڪلاتن کي منهن ڏيڻ ۽ انهن جي آزمائشن سان اڪيلو جدوجهد ڪرڻ جي مذمت ڪندو آهي جيستائين اهي - دانائي ۽ مڪمل تسليم ڪرڻ سان - پنهنجي دائمي دوست ڏانهن رخ ڪرڻ ۽ سندس مهربان دروازي کي دستڪ ڏيڻ جي قابل نه هوندا آهن.

انسانيت جي وڏي ميڙ مان، تمام ٿورا سچائي ۽ سنجيدگي سان خدا کي ڳوليندا آهن ڪٿي آهن اهي جيڪي به سو سال اڳ سمجهندا هئا ته هي

زمين انهن جي آهي؟ اهي سڀ هليا ويا آهن، □ شايد صرف ٿورا، جيڪي خدا ڏانهن رخ ڪيو □ پاڻ کي سڃاڻيو، زندگي جي حقيقت کي سچ پچ سمجهي ويا پر هر ايندڙ نسل هن زندگي کي حقيقي سمجهي ٿو!

پر اهي به انهن وانگر وهم □ نڪيا ويا هئا.

(□! نسل در نسل اهو پڌائيندي آئي آهي)

هتي اسان جي عارضي رهائش دوران، انسانيت هن تماشي کي تمام گهڻي اهميت ڏئي ٿي، پر، اسان کي ان □ □ ان جي لامحدود واقعن □ تمام گهڻو مشغول نه ٿيڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان ائين ڪريون ٿا، ته اسان خدا کان پري ٿي وينداسين، جيڪو مسلسل ڪوشش ڪري ٿو، بيشمار طريقن □ طريقن سان، اسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪڻ لاءِ اسان لاءِ پنهنجي گهري ڳڻتي □ اسان لاءِ پنهنجي بيحد محبت مان. هو اسان کي اهي سڀ معجزا پيش ڪري ٿو جيڪي اسان ڏسڻ چاهيون ٿا: وڏندڙ شين جا عجائب □ فطرت جو لامحدود صحيح ترتيب. هو گلن □ گلابن جي پويان آهي، □ جيڪو به خلوص سان هن کي ڳولي ٿو، اهو بلاشبہ کيس ڳولي وٺندو. قدرتي سائنسدان پنهنجي دريافتن تي انڌي دعا ذريعي نه پهتا، پر تجرباتي سائنس جي قانونن تي عمل ڪندي. ساڳئي طرح، جيڪو به خلوص □ سنجيدگي سان سائنس جي روحاني قانونن کي استعمال ڪندو، اهو خود بخود خدا کي پنهنجي پاسي □ ڳولي وٺندو. اهو وقت آهي ته انسانيت پنهنجون روحاني اکيون کولي □ اهو محسوس ڪري ته خدا کي ڳولڻ لاءِ سندس قانونن جي بيحد جوش □ احتياط سان عمل جي ضرورت آهي.

مختلف قومن مختلف فنن □ سائنسن □ مهارت حاصل ڪئي آهي. هندستان خدا کي ڄاڻڻ جي سائنسي فن □ مهارت حاصل ڪري ورتي آهي، پر ان حقيقت جي باوجود، هندستان □ به ڪيترائي نگ آهن، □ تنهن ڪري جعلي □ حقيقي جي وچ □ فرق ڪرڻ ضروري آهي.

روحاني علم □ قدرتي سائنسن جي وچ □ توازن قائم ڪرڻ گهرجي. هن توازن کان سواءِ، فرد □ قومون مصيبت □ تباهي جي وچ □ ٿوڪر کائي وينديون. جيڪڏهن جديد دنيا جا اڳواڻ روحاني طور تي روشن خيال هجن □ گڏجي ڪم ڪن، ته اهي ڪجهه سالن اندر زمين تان جنگ □ غربت کي ختم ڪري سگهن ٿا. روحاني شعور جو مطلب آهي ته پاڻ □ □ ٻين سڀني جاندارن □ خدا جي موجودگي کي سڃاڻڻ. هي شعور ئي دنيا کي بچائي سگهي ٿو، □ ان کان سواءِ، مون کي امن جي ڪا اميد نظر نٿي اچي. انسانيت کي پاڻ سان شروع ڪرڻ ڏيو. وقت تمام گهڻو قيمتي آهي ته ان

کي ضايع نه ڪيو وڃي. فرض اسان کي مجبور ڪري ٿو ته خدا جي بادشاهت کي زمين تي آڻڻ ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪريون.

ڪيترائي خدا کي ڳولڻ کان جهجڪندا آهن، ڊڄندا آهن ته زندگي اونداهي ۽ اداس ٿي ويندي، خوبصورتي ۽ خوشي کان خالي پر ان جي ابتڙ سچ آهي! خالص خوشي جيڪا اهي ماڻهو جيڪي خدا کي سچ پچ سڃاڻن ٿا، انهن کي هن سان مڪمل هم آهنگي ۾ ملندي آهي، لفظن کان ٻاهر آهي مان ڏينهن ۽ رات روحاني خوشي جي حالت ۾ آهيان. اها خوشي خدا آهي، ۽ ان کي ڄاڻڻ جو مطلب آهي سڀني غمن کي ڊڪڻ ۽ انهن کي بغير ڪنهن افسوس جي دفن ڪرڻ.

خدا انسان کي اداس، اداس، ويران، يا ڪاوڙيل ٿيڻ لاءِ نٿو چوي هي خدا جي صحيح سمجهه ناهي، ۽ نه ئي اهو سندس فضل حاصل ڪرڻ جو صحيح طريقو آهي جيترو وڌيڪ امن هڪ شخص تجربو ڪندو، اوترو وڌيڪ هڪ الاهي موجودگي محسوس ڪري سگهي ٿو جيترو وڌيڪ هڪ شخص جي خوشي، اوترو وڌيڪ هڪ خدا سان هم آهنگ ٿي ويندو جيڪي خدا کي ڄاڻن ٿا اهي خوش آهن ڇاڪاڻ ته خدا سڀ کان وڏي خوشي جو ذريعو آهي.

ماڻهو شراب، جنس ۽ پئسن ۾ خوشي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر تاريخ جا صفحا انهن جي ٽٽل اميدن ۽ اڻپورن خوابن جي ڪهاڻين سان ڀريل آهن.

مراقبي ۾ گذاريل وقت منهنجي زندگي کي ناقابل يقين حد تائين ڪامياب بڻائي ڇڏيو آهي شراب جون هزارين بوتلون اهو لطف پيدا نه ڪري سگهيون جيڪو مون مراقبي ذريعي محسوس ڪيو هو ان خوشي ۾ الاهي هدايت ۽ دانائي آهي جڏهن ڪو ماڻهو خدا سان هم آهنگ هوندو آهي، جيتوڻيڪ جيڪڏهن هو غير ارادي طور تي غلطي ڪندو آهي، ته هو ڄاڻيندو ته پنهنجي غلطي کي ڪيئن درست ڪجي، ۽ جيڪڏهن اهي هڪ بي ترتيب راءِ جو اظهار ڪندا آهن، ته خدا پيار سان انهن جي رهنمائي ۽ اصلاح ڪندو.

بس انتظار! هر ڪو جيڪو انهن لفظن کي ٻڌي ٿو يا پڙهي ٿو اهو ڄاڻي ٿو ته مان سچ ڳالهائيندو آهيان جيڪڏهن مان خدا جي ڏنل سڀني طاقتن کي ظاهر ڪريان ها، ته ماڻهو مون ڏانهن خدا جي محبت جي ڪري نه، پر معجزن جي ڪري ايندا پر مون کي اهڙي قسم جي سطحي شاگرد جي ڪا به خواهش ناهي ته اهي طاقت سان نه، پر خدا جي محبت سان ڇڪجن، ۽ اهو ئي منهنجي زندگي جو مقصد آهي.

جيڪڏهن مون کي خدا جي خبر نه هجي ها، ته مان هن طرح نه ڳالهائي ها. هر ڪو جيڪڏهن چاهي ته ڪيس سجائي سگهي ٿو. مان ماڻهن کي انهن جي جذبات کي اپيل ڪري فتح ڪرڻ جي ڪوشش نٿو ڪريان، پر انهن جي ذهنن سان ڳالهائيندو آهيان، انهن جي منطق ۽ فهم کي خطاب ڪندي. انڌو ايمان بيڪار آهي. هڪ شخص کي خدا جي ڏنل سمجھ جي صلاحيتن کي چالو ڪرڻ گهرجي ۽ شين کي ظاهري طور تي قبول نه ڪرڻ گهرجي. ان جي بدران، انهن کي پنهنجي روحاني رجحانن ۽ عملن جي پويان سببن، اثرات ۽ منطق کي سمجهڻ گهرجي. جيڪڏهن مون وٽ هزارين وات هجن ها، ته مان انهن سڀني کي خدا بابت ۽ ان ڏانهن رخ ڪرڻ ۽ ان کي ڄاڻڻ جي اهميت بابت ڳالهائڻ لاءِ استعمال ڪريان ها.

انسان کي خبر ناهي ته خدا جي ڄاڻ وڃائڻ سان هو ڇا وڃائي ٿو، ڇاڪاڻ ته هن ڪڏهن به ڪيس سچ پچ نه سڃاتو آهي! ۽ هڪ پيرو هو ان سان ڳنڍجي ٿو، ڪا به دنياوي طاقت ان کي روڪي نٿي سگهي. منهنجي صرف خواهش آهي ته مخلص ڳوليندڙن کي خدا جي هڪ جهلڪ ڏيان، ڇاڪاڻ ته سندس روشني ڏسڻ ۽ سندس نعمت جو تجربو ڪرڻ دنيا جي سڀني خزانن ۽ شانن کان وڌيڪ قيمتي آهي. خدا کي ڄاڻڻ ڪنهن به دنياوي خوشي کان مٿانهون آهي ۽ جڏهن انسان خزانن جو خزانو ڳولي ٿو، ته سندس دل جون سڀ خواهشون پوريون ٿي وينديون. سچ پچ، خدا منهنجي سڀني خواهشن، خوابن ۽ خواهشن کي پورو ڪيو آهي.

مان هاڻي شين لاءِ ڪوشش نٿو ڪريان ڇاڪاڻ ته اهي مسلسل منهنجي رستي تي اچي رهيون آهن جڏهن خدا پاڻ کي توهان جي حوالي ڪري ٿو، هو توهان جون سڀئي خواهشون پوريون ڪندو ته پوءِ توهان کي ڪجهه به گهرڻ جي ضرورت نه پوندي ڇاڪاڻ ته جيڪو ڪجهه توهان چاهيو ٿا اهو توهان جي گرفت ۾ هوندو پر پهرين، اسان کي خدا کي ثابت ڪرڻ گهرجي ته اسان هن کي انهن سڀني تحفن کان وڌيڪ چاهيون ٿا جيڪي هو اسان کي ڏئي ٿو.

خدا اسان کي سڏي ٿو ۽ چاهي ٿو ته اسان سندس طرف رخ ڪريون عظيم استاد اهڙا اڳواڻ آهن جن جي نقش قدم تي هلڻ سان اسان کي انهن جي علم ۽ تجربي مان فائدو حاصل ٿيندو، جنهن سان اسان لاءِ اسان جي مقصد کي بيان ڪرڻ ۽ حفاظت تائين پهچڻ آسان ٿيندو جيئن ڪو ماڻهو ڪنهن وڏي عالم کان سکيا حاصل ڪري وڏو عالم بڻجي سگهي ٿو، تيئن ئي هڪ طالب به هڪ استاد کان علم ۽ دانائي حاصل ڪري عظيم ترين روحاني مخلوق مان هڪ بڻجي سگهي ٿو جيڪو الاهي علم رکي ٿو.

ڪوئلي جو ٽڪرو نه ته سج جي روشني حاصل ڪري ٿو ۽ نه ئي انعڪاز ڪري ٿو، پر هيرو ڪري ٿو ساڳي طرح، شڪ، منفي ۽ روحاني بي حسي سان سخت ذهن الاهي روشني حاصل نٿا ڪري سگهن، جڏهن ته، هيرا جهڙا ذهن، خلوص، ايمان، ثابت قدمي ۽ حقيقي عزم سان ڀريل، الاهي شعور جي روشني حاصل ڪري سگهن ٿا ۽ مقدس حڪمت کي ظاهر ڪري سگهن ٿا.

گهڻن ماڻهن لاءِ، مذهب صرف هڪ خانداني روايت، هڪ سماجي فائدو، يا اخلاقيات ۽ اخلاقيات سان ڳنڍيل هڪ رواج آهي، انهن کي مذهب جي جوهر ۽ اهميت جي صحيح سمجهه جي کوٽ آهي.

جيڪي ماڻهو خدا کي زندگيءَ جي آخري ضرورت طور نٿا ڳولين، اهي مذهب جي معنيٰ نٿا سمجهن. سڀ ماڻهو پئسي لاءِ ڇو ڪوشش ڪندا آهن؟ ڇاڪاڻ ته اهي ان کي پنهنجي آرام ۽ ڀلائي لاءِ ضروري سمجهن ٿا. انهن کي ڪنهن کي به اهو خود ظاهر سچ سيکارڻ جي ضرورت ناهي ڇو ته اهي ان کي چڱي طرح ڄاڻن ٿا. پوءِ، گهڻا ماڻهو خدا کي ڄاڻڻ جي ضرورت کي ڇو نٿا سمجهن؟ ڇاڪاڻ ته انهن وٽ صحيح فهم جي کوٽ آهي جيڪا مون پنهنجي شروعاتي زندگي ۽ ڏني هئي ته ڪجهه سوالن جا مذهبي جواب روح کي مڪمل اطمينان نه ٿا ڏئي سگهن جيستائين انهن جي سچائي کي سڌي طرح علم ۽ تجربي ذريعي جانچيو نه وڃي.

مثال طور، جڏهن مون ننڍي عمر ۾ پنهنجي ماءُ کي وڃائي ڇڏيو ۽ منهنجا ڀيا پيارا هڪ ڪان پوءِ هڪ مري ويا، ته منهنجي اندر زندگي جي خلاف هڪ خاموش بغاوت پيدا ٿي، ۽ ڪو به مون کي تسلي نه ڏئي سگهيو يا زندگي ۽ موت جي حقيقتن کي بيان نه ڪري سگهيو. آخرڪار، مون فيصلو ڪيو ته مان پنهنجي ڪوشش ذريعي پاڻ جواب ڳوليندس ۽ مون پاڻ سان هيٺ ڏنل واعدو ڪيو: "مان ڪجهه به انڌو ٿي قبول نه ڪندس، پر مان هن ڪائنات جي خالق ۽ مالڪ کان جواب ڳوليندس".

مون سڌو سنئون خدا کان پڇيو ته زندگي جا اهي راز بيان ڪري جيڪي ٻيو ڪو به مون کي بيان نه ڪري سگهيو.

مون کي حيرانگي ٿي ته ڇو ڪجهه ماڻهو غريب ۽ ٻيا امير پيدا ٿين ٿا، ڪجهه انڌا ۽ ٻيا صحتمند، جڏهن ته ٻيا هن راز کي حل نه ڪري سگهيا جيڪو خدا جي انصاف ۽ رحم جي خلاف لڳي ٿو. آخرڪار، خدا مون کي ڪجهه روشن خيال روحاني استادن ڏانهن هدايت ڪئي جن الاهي اتحاد جي حالت حاصل ڪئي هئي ۽ پنهنجي اندروني ڄاڻ ذريعي زندگي جي اسرار جا

اطمينان بخش جواب ڳولي لڌا. اتي، مون کي پنهنجن سيني سوالن جا اطمينان بخش جواب ۽ پنهنجن سيني سوالن لاءِ قائل ڪندڙ وضاحتون مليون.

هن دنيا ۾ ڪيترائي مذهبي انتها پسند آهن، ڪجهه کي صرف مذهب جي جذباتي سمجھ آهي، ۽ جڏهن انهن جي جذبات کي هٿي ڏني ويندي آهي، ته اهي مذهبي طور تي هيسٽريڪل ٿي ويندا آهن پر جذباتي جوش هڪ شخص جو خدا سان تعلق ٽوڙي ڇڏيندو آهي ۽ انهن جي روحاني بصيرت کي لڪائيندو آهي.

جذباتي ماڻهن کي هميشه ڪجهه گهرجي ته جيئن اهي پنهنجن جذبن کي ڀڙڪائي سگهن ۽ پنهنجي روحاني جذبن کي ڀڙڪائي سگهن جڏهن توهان منطقي ۽ عقلي طور تي ڳالهايو ٿا، ته اهي گفتگو جاري رکڻ جي خواهش وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ توهان جا لفظ هڪجهڙا ۽ بورنگ لڳندا آهن پر ٻين جي جذبات کي هٿي وٺرائڻ هڪ قسم جو فريب آهي، ماڻهن جي ذهانت جي توهين آهي، ۽ انهن کان روحاني سچائي کي لڪائڻ آهي.

ساڳئي وقت، اهڙا مذهبي انتها پسند پڻ آهن جن ۾ ذهني رجحان آهي جيڪي مختلف الاهي يا فلسفياتي مطالعي ۾ ڳولهڻ ۾ مزو وٺندا آهن، پاڻ کي اهو يقين ڏياريندا آهن ته انهن وٽ جذباتي طور تي هلندڙ علم کان وڌيڪ مقدس علم آهي پر ذهني محرڪ "بي حسي" جو هڪ ٻيو روپ آهي، يا ذهني چالبازي جو هڪ ٻيو قسم جيڪو اصل ۾ ڳوليندڙ کي اهو نٿو ڏئي جيڪو هو چاهي ٿو، پر صرف انهن جي جذبات کي ڀڙڪائڻ ۾ انهن جي جذبات کي ڀڙڪائڻ ۾ ڪامياب ٿئي ٿو.

مذهبي جنوني ماڻهن کي مذهب جي گهري سمجهه جي کوٽ هوندي آهي؛ اهي اڪثر ڪري اهڙين شين جي توهين ڪندا آهن جيڪي انهن واقعي سمجهي نه سگهيا آهن ۽ جن جو انهن جي زندگين تي اثر انهن محسوس نه ڪيو آهي جيڪڏهن توهان انهن کي ڪو روحاني سوال پڇو ٿا، ته اهي چوٽيون يا صحيفا نقل ڪرڻ لاءِ تڪڙ ڪندا آهن، اميد رکندا آهن ته توهان اتي ئي رڪجي ويندا ڇاڪاڻ ته انهن ۾ پرسڪون، بامقصد ۽ منطقي گفتگو جي صلاحيت نه آهي. اهو چوڻ ۾ ڪو وڌاءُ نه آهي ته اهي صرف خالي روحاني وات آهن، ۽ انهن سان ڳالهائڻ بيڪار آهي ڇاڪاڻ ته انهن کي يقين آهي ته اهي شروعات کان آخر تائين، الف کان ي تائين سڀ ڪجهه ڄاڻن ٿا.

مذهبي جنوني يقين رکن ٿا ته جيستائين توهان ڪنهن به طرح تي يقين نه ٿا رکو، توهان جي قسمت تباهي آهي.

هڪ چاٽو استاد هن طرح نه سيڪاريندو آهي، هو پنهنجي راءِ پيش ڪري ٿو ۾ ثبوتن سان پنهنجن دليلن جي حمايت ڪري ٿو. مذهب ڪي اسان جي روحاني خواهشن ڪي پورو ڪرڻ گهرجي ۾ اسان جي خواهشن ڪي لفظن سان نه پر ناقابل ترديد ثبوت سان پورو ڪرڻ گهرجي. مان ڪڏهن به ايترو سخت نه ٿيڻ چاهيان ٿو جو مان پنهنجي ذهن ڪي استعمال نه ڪري سگهان ۾ پنهنجي بصيرت ڪي چالو نه ڪري سگهان. جڏهن مان پنهنجي استاد، سري يُڪتيشور سان مليو، هن مون ڪي چيو:

" ڪيترائي استاد آهن جيڪي توهان ڪي يقين ڪرڻ لاءِ چوندا جڏهن اهي توهان جي ذهن ڪي انڌو ڪري ڇڏيندا ۾ توهان ڪي حڪم ڏيندا ته انهن جي منطق تي عمل ڪريو ۾ پيو ڪجهه نه پر مان چاهيان ٿو ته توهان پنهنجي ذهن جون اکيون کليل رکو، ۾ ان کان علاوه، مان توهان لاءِ هڪ ٻي اک کوليندس، حڪمت جي اک."

سري يُڪتسوور مون کي هڪ اهڙي تعليم ڏني آهي جنهن جي سچائي کي مان پاڻ سمجهي سگهان ٿو، تنهن ڪري مون هن رستي تي هلڻ شروع ڪيو آهي، جتان ڪو به مون کي هٽائي يا گمراهه نٿو ڪري سگهي.

ٻيو انتها پسند لبرل آزادي پسند آهي جيڪو هر شيءِ جي پيروي ڪري ٿو ۾ ڪنهن به شيءِ تي عمل نٿو ڪري!

چاڪاڻ ته هو پاڻ کي کليل ذهن ۾ وسيع ذهن وارو سمجهي ٿو، هو چوي ٿو، "سڀئي روحاني رستا سٺا آهن، تنهن ڪري مان انهن مان ڪنهن سان به پابند نه هوندس" پر سڀني روحاني رستن ۾ مذهبي عقيدن جي احترام سان، ڪنهن کي به روحاني تتلي نه هجڻ گهرجي جيڪو مسلسل هر طرف حرڪت ۾ پرواز ڪري.

روحاني ڪوششن ۾ ڪامياب ٿيڻ ۾ زندگيءَ جو مقصد ڳولڻ لاءِ ڪوڙي آزاد خيالي ۾ انڌي جنونيت کان پاسو ڪرڻ گهرجي، ۾ ان جي بدران دانائي کي اپنائڻ گهرجي.

خدا لاءِ جيڪو به ڪوشش ڪندو آهي، اهو خدا جي نظر ايندو پر جيستائين ڪو ماڻهو صحيح دليل تي ٻڌل خدا جي رستي تي نه هلندو، انهن جي روحاني ترقي سست هوندي مخلص ڳوليندڙ ڪجهه علم حاصل ڪندا، پر جيڪي انڌا ايمان رکن ٿا ۾ مشيني طور تي دعا ڪن ٿا، اهي خدا تائين پهچڻ کان اڳ ڪيترائي اوتار گذاري سگهن ٿا.

ڳولا ڪريو جيستائين توهان کي اهو رستو نه ملي جيڪو توهان جي جذباتي ۽ ذهني خواهشن مطابق هجي، ۽ ان رستي تي قائم رهو، هر شيءِ جيڪا توهان پڙهو ۽ سکيو ان کي غور سان جانچيو، ۽ ڪنهن به استاد يا تعليم کي امتحان ۾ وجهڻ کان سواءِ قبول نه ڪريو.

هڪ جواهر حقيقي ۽ نقلي زيورن ۾ فرق ڪري سگهي ٿو ساڳئي طرح، هڪ سچو روحاني استاد مخلص ڳوليندڙن ۽ صرف تجسس رکندڙ ماڻهن جي وچ ۾ فرق ڪري سگهي ٿو ڪجهه روحاني تعليمات حاصل ڪن ٿا پر انهن کي پنهنجي زندگي ۾ لاڳو ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا جڏهن ته، ڪنهن به روحاني هدايت جو حقيقي فائدو ان جي روح کي جذب ڪرڻ ۽ ان جي عملي پهلوئن کي روزاني زندگي ۾ لاڳو ڪرڻ ۾ آهي ڪاڏي بابت ڳالهائڻ يا صرف ان کي ڏسڻ سان بک نه لڳندي آهي هڪ بکايل شخص کي ان وقت تائين ڪائڻ گهرجي جيستائين اهي مطمئن نه ٿين جيئن چوٽي آهي، "جيڪو پنهنجي ڏندن سان ڪائي ٿو اهو پاڻ کي فائدو ڏئي ٿو"

روحاني ڳولا ڪندڙن کي پهريان خدا کي ڄاڻڻ سيکاريو وڃي ته پهريان پئسا يا صحت تي ڌيان ڏيڻ مقصد کان ڌيان هٽائڻ آهي اهو سچ آهي ته هر شيءِ خدا کان ايندي آهي، پر جيڪي پهرين ۽ سڀ کان پهرين ٻين شين جي پيروي ڪندا آهن اهي انهن شين جي حدن کي محسوس ڪندا، جيتوڻيڪ اهي سڀ کان وڌيڪ امير ۽ صحتمند هجن ڪامياب ۽ ڄاڻو روحاني استاد خدا کي ڄاڻي ٿو ۽ پيار ڪري ٿو، ۽ خدا لاءِ انهن جي خواهش ٻين سڀني خواهشن کان وڌيڪ آهي.

هڪ پادري مون کي سندس روحاني رهنمائي قبول ڪرڻ لاءِ قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، نتيجي ۾ مون کي وڏي تعداد ۾ پوئلڳن جو واعدو ڪيو پر سندس آڇ مون کي پسند نه آئي ڇاڪاڻ ته منهنجو واحد مقصد خدا آهي، پوئلڳن کي گڏ ڪرڻ نه. سچا استاد هميشه توهان ۾ خدا کي ڄاڻڻ جي خواهش پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا؛ اهي توهان کي ڪڏهن به بند رستي تي نه وٺي ويندا.

مذهب جو بنيادي ستون خدا سان هم آهنگي آهي عبادت جون جڳهيون تفريح، ناچ، فلم جي نمائش، يا بار بار سماجي گڏجاڻين جون جڳهيون نه بڻجڻ گهرجن اهي تفريحي سرگرميون ماڻهن کي خدا کان پري ڪن ٿيون تفريح کي عبادت جي جڳهن کان ٻاهر رکڻ گهرجي، جن جو دورو ماڻهن کي صرف هڪ مقصد لاءِ ڪرڻ گهرجي: خدا سان ڳنڍڻ عبادت جي جڳهن ۾ خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ انهن مقدس جڳهن ۽ مقدس جڳهن

جي زيارت جو بنيادي مقصد آهي. هي اهو آهي جيڪو مون پوري دل سان مڃيو آهي □ جنهن تي مون زندگي گذاري آهي.

جيڪڏهن مان توهان کي هڪ عجيب ميوي بابت ٻڌايان جيڪو مون دريافت ڪيو □ ان کي هر روز احتياط سان بيان ڪريان بغير توهان کي ان جو ذائقو چکڻ جي، ته توهان ان جي قيمت تي ڪافي قائل نه ٿيندا. ساڳي طرح، صرف سچائي بابت واعظ □ ليڪچر ٻڌڻ سان روح جي بک نه ٿي پوري ٿئي. جيڪي ماڻهو خدا کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ ٻڌڻ تي مطمئن آهن، انهن کي صرف هڪ غلط اطمينان حاصل ڪرڻ گهرجي. انهن کي خدا جي لاءِ هڪ گهري بک محسوس ڪرڻ گهرجي، ان کي خلوص □ خلوص سان ڳولڻ گهرجي. مذهبي ليڪچرن، واعظن □ ليڪچرن جو مقصد روح جي اندر خدا لاءِ وڌندڙ روحاني تڙپ کي جاڳائڻ آهي.

وقت بوقت، مان ڪنهن اهڙي شخص سان ملندو آهيان جنهن □ مون کي خدا جي خواهش محسوس ٿيندي آهي پر خدا کي ڄاڻڻ ان کان تمام وڏو آهي! جيڪو ڳوليندڙ واقعي خدا کي ڄاڻي ٿو اهو ڪڏهن ڪڏهن پوري ڪائنات کي سندس روشني سان ڀريل ڏسي ٿو - ڪيترو شاندار □ شاندار تجربو آهي! پر اهو رات جو نه ٿي سگهي ٿو خدا کي ڄاڻڻ لاءِ انهن روحاني رستن □ طريقن جي ڏگهي □ مسلسل مشق جي ضرورت آهي جيڪي خدا جي ڄاڻ تائين پهچائين ٿا.

خوشي جي خواهش سڀني خواهشن مان سڀ کان مضبوط آهي سچي □ دائمي خوشي صرف خدا □ ملي ٿي جڏهن توهان سندس موجودگي کي ڳوليندا آهيو، ته توهان بيحد خوشي سان ڀرجي ويندا آهيو، هڪ اهڙي خوشي جيڪا توهان ڪٿي به يا ڪنهن ٻئي شيءِ □ نه ڳولي سگهو ٿا منهنجي استاد، سري يُڪتيشور، مون کي چيو:

جڏهن غور □ فڪر □ توهان جي خوشي ٻين سڀني خوشين کان وڌي وڃي ٿي، ته توهان خدا کي ڳولي ورتو آهي۔ جيڪڏهن توهان کي سچي دنيا ڏني وڃي ها، ته توهان کي خبر نه هجي ها ته ان کي ڪيئن سنڀالجي؛ توهان هر شيءِ بابت بار □ مسلسل پريشان محسوس ڪندا جيڪڏهن توهان بادشاهن، صدرن، شهزادن □ دنياوي مشهور شخصيتن جي زندگين کي ڄاڻو ها، ته توهان ڏسندا ته اهي بيچين □ ناراض هئا، مصيبت جي لهرن □ ڦاٿل هئا □ هر طرف کان پريشاني جي هوائن سان ٽڪرائجي رهيا هئا. انهن پنهنجا ڏينهن قسمت جي هٿن □ ڪٺ پتلين وانگر گذاريا پر جيڪو دنيا جي روشني سان متحد آهي اهو واقعي خوش ماڻهو آهي جيتوڻيڪ انهن وٽ ڪجهه به ناهي، انهن وٽ سڀ ڪجهه آهي۔ ڇاڪاڻ ته انهن وٽ خوشي آهي جيڪو خدا

سان متحد آهيِ ڪنهن به شيءِ کان نه ڊڄندو آهيِ چاڪاڻ ته خدا انهن جي دل ۾ رهندو آهي، ۽ هڪ دل جنهن ۾ خدا رهندو آهي اهو خوف ۽ پريشاني کان آزاد آهي.

عبادت جون سڀئي جڳهيون هڪ مقصد جي خدمت ڪن ٿيون، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مان انهن سڀني سان پيار ڪريان ٿو جڏهن اهيِ خدا سان حقيقي رابطي جون جڳهيون بڻجي وڃن ٿيون، اهي پنهنجي شاندار مشن کي پورو ڪن ٿيون اهي جڳهيون خدا جي علم جي ماکي سان ڀريل مکين جي چتين وانگر هجڻ گهرجن، ۽ ان ۾ انهن جي اهميت ۽ قدر آهي خدا مخلص دلين سان پيار ڪري ٿو جيڪي مڪمل طور تي هن لاءِ وقف آهن، ۽ هو انهن دلين جو دورو ڪندو جيتوڻيڪ انهن جا مالڪ ڪليل آسمان هيٺ ٻاهر عبادت ڪري رهيا هجن جڏهن ماڻهو عبادت لاءِ گڏ ٿين ٿا، انهن کي خدا جي محبت ۽ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي خواهش کان ائين ڪرڻ گهرجي مخلص طلبگار عقيدي پرستي، سختي، ۽ مذهبي وڏائي کان مطمئن نه آهن انهن لاءِ جيڪو اهم آهي اهو خدا سان ڳنڍڻ ۽ ان تائين پهچڻ جو هڪ مؤثر طريقو آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي پوري وجود سان خدا سان پيار ڪندو آهي، ته ان جا سڀئي عمل سچائي تي ٻڌل هوندا، ۽ خدا لاءِ سندس محبت ان کي پنهنجي ذاتي مفادن لاءِ ماڻهن جو استحصال ڪرڻ يا گمراهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندي.

اوندهه ڪيتري به گهري هجي، روشني ان کي ختم ڪري ٿي جڏهن اها روشن ٿئي ٿي جيڪڏهن اسان پنهنجي اندر الاهي محبت جو ڏيئو روشن ڪريون ٿا، ته جهالت جو اوندهه ختم ٿي ويندو. روحاني يوگا جي سائنس ڳوليندڙ کي پنهنجي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ ۽ پنهنجي دل جي محبت کي ان ڏانهن هدايت ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي. اهو هڪ ثابت ٿيل، سائنسي طريقو پڻ پيش ڪري ٿو جيڪو ڳوليندڙ کي خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪرڻ لاءِ ضروري مقدس هم آهنگيِ حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿو.

خدا اسان کي پنهنجي خاندان ۽ دوستن سان پيار ڪرڻ جي صلاحيت ڏني آهي، ۽ اسان کي ان صلاحيت کي استعمال ڪندي ڪيس پيار ڪرڻ گهرجي جيئن اسان هن ڌرتيءَ تي پنهنجن پيارن ماڻهن سان پيار ڪندا آهيون، هڪ کي اهو چوڻ جي قابل هجڻ گهرجي ته، "مان توهان سان پيار ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، جيئن هڪ پيءُ پنهنجي پٽ سان پيار ڪري ٿو، جيئن هڪ عاشق پنهنجي محبوب سان پيار ڪري ٿو، جيئن هڪ دوست پنهنجي دوست سان پيار ڪري ٿو، مان توهان سان پيار ڪريان ٿو چاڪاڻ ته

توهان سڀني پيارن ۽ وجود ۽ سڀني چڱاين جو ذريعو آهيو، ۽ چاڪاڻ ته توهان منهنجو پيءُ، منهنجي ماءُ، منهنجو دوست، منهنجو مالڪ، منهنجو پيارو، ۽ منهنجي لاءِ موجود هر شيءِ آهيو".

جڏهن ڪو ماڻهو سچ پچ دل سان خدا سان پيار ڪري ٿو، ته هو ڏينهن رات ان لاءِ اهو پيار محسوس ڪري ٿو.

ڪيترائي ماڻهو اڄ توهان کي "منهنجو پيارو" يا "منهنجو ويجهو دوست" سڏين ٿا، صرف سڀاڻي توهان کي ڪنهن نه ڪنهن سبب جي ڪري ڇڏي ڏيڻ لاءِ. هي پيار ناهي جن جا دل خدا سان پريل آهن اهي ڪنهن کي به نقصان نه پهچائي سگهن ٿا جڏهن توهان خدا سان غير مشروط طور تي پيار ڪندا آهيو، ته هو توهان جي دل کي سڀني لاءِ پنهنجي پاڪ محبت سان پريندو آهي. اهو پيار ڪنهن به انساني زبان جي طاقت کان ٻاهر آهي جيڪو بيان ڪرڻ لاءِ.

ڪو به ماڻهو خدا کي پوري دل سان پيار نٿو ڪري سگهي جيستائين هو پاڻ کي نه ڄاڻي. هي خود شناسي ڪڏهن ڪڏهن گهري ننڊ دوران لاشعوري طور تي ٿيندي آهي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي وجود کي روح جي طور تي ڄاڻي ٿو پر اهو مراقبي ذريعي پڻ حاصل ڪري سگهجي ٿو جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي روح جي طور تي ڄاڻي ٿو، انهن خدا جي موجودگي کي دريافت ڪيو آهي چنڊ جو عڪس گندي يا متحرڪ پاڻي ۾ واضح طور تي نظر نٿو اچي، پر جڏهن پاڻي جي مٿاڇري پرسڪون ۽ صاف آهي، چنڊ جي تصوير مڪمل طور تي ظاهر ٿئي ٿي. اهو ذهن لاءِ پڻ سچ آهي: جڏهن ذهن سڪون ۾ هوندو آهي، توهان پنهنجي روح جو چنڊ جهڙو چهرو واضح طور تي ڏسندا آهيو، ڇاڪاڻ ته روح خدا جا عڪس آهن. جڏهن اسان - مراقبي ذريعي - ذهن جي ڍنڍ مان انتشار واري خيالن کي ڪڍون ٿا، ته اسان پاڻ کي الاهي روح جي خالص عڪس طور سمجهون ٿا، ۽ اسان محسوس ڪريون ٿا ته روح ۽ خدا هڪ آهن.

يوگا اسان کي جسم مان توانائي ۽ شعور ڪڍڻ ۽ انهن کي انهن جي سرچشمي ڏانهن هدايت ڪرڻ سيکاري ٿو، جيڪو خدا آهي. اهو اسان کي زندگي جي قوت کي جسماني شعور کان الاهي شعور ۾ منظم ڪرڻ ۽ تبديل ڪرڻ پڻ سيکاري ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان دعا گهري ٿو، ته سندس ذهن ۾ ڌيان مڪمل طور تي هن تي هجڻ گهرجي، انهن لمحن دوران ڪنهن ٻئي شيءِ بابت سوچڻ کان سواءِ. خدا اسان جي خيالن کي ڄاڻي ٿو، ۽ اسان کي مراقبي ۾

دعا دوران پنهنجا ذهن هن تي رکڻ گهرجن. جيڪڏهن اسان جا خيال پڇڻ لڳن ٿا - جيڪو انهن جي فطرت آهي - ته اسان کي انهن کي بار بار ڌيان ۾ غور و فڪر ڏانهن واپس آڻڻ گهرجي. جڏهن مان خدا کان دعا گهران ٿو، ته منهنجو ذهن هن تي مرڪوز ٿي ويندو آهي. جيڪڏهن توهان توجه جي هن خاموش طاقت کي پيدا ڪندا، ته توهان ڏسندا ته هڪ ڏينهن، توهان ڪيترو به مصروف هجو، ڏينهن ۽ راتيون توهان جي ذهن سان گڏ خدا ۾ جذب ٿي ويندي‌ون.

اسان کي ٻين سان به سچي محبت ڪرڻ گهرجي. عام ماڻهو هن قسم جي محبت جي قابل ناهي ڇاڪاڻ ته اهي پنهنجي نندڙي انا تائين محدود آهن ۽ ان ڪري اڃا تائين اهو محسوس نه ڪيو آهي ته خدا انهن جي اندر ۽ ٻين سڀني مخلوقن ۾ رهي ٿو. مان ماڻهن سان پيار ڪريان ٿو ۽ انهن سان برابر سلوڪ ڪريان ٿو ڇاڪاڻ ته اهي سڀئي خدا جا روحاني عڪس آهن. مان ڪنهن کي به پنهنجي لاءِ اجنبي نٿو سمجهي سگهان ڇاڪاڻ ته مان ڄاڻان ٿو ته اسين سڀ هڪ الاهي روح جو حصو آهيون. جڏهن توهان مذهب جي حقيقي معنيٰ کي سمجهندا، جيڪو خدا کي ڄاڻڻ آهي، ته توهان کي احساس ٿيندو ته هو توهان جو اعليٰ خود آهي ۽ هو پنهنجي سڀني تخليقن ۾ برابر ۽ تعصب کان سواءِ موجود آهي. پوءِ توهان هر ڪنهن کي پنهنجي اعليٰ خود وانگر پيار ڪرڻ جي قابل هوندا.

مان پوئلڳن کي راغب ڪرڻ جي ڪوشش نٿو ڪريان، ڇاڪاڻ ته اهو منهنجي زندگي جو مقصد ناهي، مون کي ڪو فرق نٿو پوي ته سوين يا هزارين منهنجي ليڪچر ۾ شرڪت ڪن يا سيٽون خالي رهن سچ ۾، مان سوين تجسس رکندڙ پر بي ايمان ماڻهن جي پيٽ ۾ چند مخلص مومنن کي ترجيح ڏيان ٿو منهنجو واحد مقصد ماڻهن کي پاڻ کي ڄاڻڻ ۾ مدد ڪرڻ آهي جڏهن ماڻهو اهو محسوس ڪن ٿا ته خدا کي ڄاڻڻ هڪ مقدس فرض ۽ هڪ روحاني امتياز آهي، ته اسان هن زمين تي هڪ نئين صبح جو مشاهدو ڪنداسين. ڪتاب، واعظ ۽ ليڪچر هاڻي ان ڳولا ڪندڙ کي مطمئن ڪرڻ لاءِ ڪافي نه هوندا جيڪو واقعي خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي خواهش رکي ٿو پر جڏهن اهي سچ کي سمجهندا، ته اهي زندگي کي ڄاڻندا ته اهو واقعي ڇا آهي.

اسان کي انهن سچن کي لاڳو ڪرڻ گهرجي جيڪي اسان ٻڌون ٿا ۽ پڙهون ٿا ته جيئن اهي صرف خيال نه رهن پر پختو يقين بڻجي وڃن. پاڪ ڪتاب پڙهڻ سان روحاني ڳوليندڙ ۾ خدا کي ڄاڻڻ جي خواهش جاڳندي پر ان عظيم مقصد تائين پهچڻ لاءِ گهري غور فڪر جو ڪو متبادل ناهي.

جيڪو واقعي ضروري آهي اهو روحاني تجربو آهي. صرف الاهي هم آهنگي ان گهري بوريت کي ختم ڪري سگهي ٿي جيڪا زندگي ۾ مقصد جي کوٽ مان پيدا ٿئي ٿي. روحاني تجربو هڪ يقيني حقيقت آهي ۾ روزاني، غور فڪر ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو. مراقبي ذريعي خدا کي ڄاڻڻ ممڪن آهي. ۾ جڏهن توهان سندس موجودگي جو تجربو ڪندا، ته شڪ ختم ٿي ويندا، جهالت جا ڪڪر ختم ٿي ويندا، ۾ توهان هڪ اهڙو امن محسوس ڪندا جيڪو توهان اڳ ڪڏهن به نه ڏٺو هوندو، ڇاڪاڻ ته الاهي امن بي مثال آهي.

اهو وقت آهي ته ماڻهو پاڻ لاءِ سچائي ڳولين جيڪو مان توهان کي ٻڌائي رهيو آهيان، جيڪڏهن توهان چاهيو ته توهان به ڳولي سگهو ٿا. اهي تعليمات ڪجهه ماڻهن کي فلسفيانه لڳي سگهن ٿيون، پر جيڪي انهن کي لاڳو ڪن ٿا اهي انهن جي قيمت کي ڄاڻن ٿا ۾ انهن جا انعام حاصل ڪن ٿا.

منهنجو استاد مون کي هر نئين روحاني تعليم سان چوندو هو ته: "توکي هي سچ ڄاڻڻ گهرجي" ۾ مون ڪيو!

جڏهن مون پنهنجو استاد ڳولي لڌو ۾ هي رستو ڳولي لڌو، ته مون کي پنهنجي تجربي مان يقين ٿي ويو ته اهو هڪ صحيح رستو آهي جيڪو خدا ۾ سچائي جي ڄاڻ ڏانهن وٺي ٿو، ۾ تنهن ڪري مون پنهنجي سڄي زندگي هن جي لاءِ ۾ انسانيت جي خدمت لاءِ وقف ڪري ڇڏي.

خدا جي وسيع دنيا ۾ جتي به هجو، سلامتي هجي.

روحاني علم جون جهلڪيون

استاد هڪ شاگرد کي چيو جيڪو روحاني رستي تي سندس رهنمائي ڳولي رهيو هو:

ماڻهن جي طرفان توهان ۾ توهان جي روحاني ڪاميابين جي سڃاڻپ جي خواهش نه ڪريو، پر صرف خدا جي ڳولا ڪريو.

جڏهن توهان محسوس ڪندا ته توهان جي اندر امن آهي، ته توهان کي احساس ٿيندو ته تخليق ۾ موجود هر سٺي شيءِ ۾ امن ۾ هم آهنگي آهي.

توهان ڪيس فطرت جي خوبصورتي ۾ ڏسندا، سچي دوستي ۾ سندس موجودگي محسوس ڪندا، ۽ خود غرض مقصدن کان آزاد، نيڪ تمنائن ۽ عزتدار ارادن ۾ سندس نعمتن جو تجربو ڪندا. توهان کي سڪون جي پردن پويان سندس موجودگي محسوس ٿيندي.

۽ سڀني شاندار شين ۾

دروازي تي زور سان دستڪ ڏيو ۽ پردو کنيو ويندو ۽ توهان سڀ کان وڏيڪ شاندار چهرو ان جي سڀني شان ۽ شوڪت ۾ ڏسندا.

جيڪڏهن توهان خدا سان پيار ڪندا آهيو، ته توهان سندس پيار محسوس ڪندا، ۽ پيو ڪجهه به توهان کي دوکو نه ڏئي سگهندو مادي تجربا توهان کي لالچ ڏيندا.

چاڪاڻ ته توهان روحاني خوشي جو مزو نه چکيو آهي جڏهن توهان چکيو، توهان کي فرق معلوم ٿيندو.

چوندِ ڪرڻ لاءِ آزاد رهو ڪنهن به شيءِ کي پاڻ کي محدود نه ڪرڻ ڏيو، ۽ ڪنهن کي به توهان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا توهان جي خوشي ۾ مداخلت ڪرڻ جي اجازت نه ڏيو.

توهان جو پاڻ ڪائناتي ڪُل جو هڪ الڳ حصو آهي ۽ توهان کي اهو مڪمل ڪُل ڳولڻ گهرجي ته جيئن توهان خوشيءَ واري شعور جو تجربو ڪري سگهو ۽ الاهي محبت جي لذتن جو مزو چکي سگهو.

نفرت ۽ ناراضگي جي خانن مان پيار کي ڪڍڻ

اسين توهان کان دعا گهرون ٿا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي روحن تي پنهنجو نور چمڪاءِ.

۽ پنهنجن پيارن ۽ مدد وننڏڙن کي پنهنجي گهڻين برڪتن سان نواز.

۽ هو اسان کان جنگ، تشدد ۽ موت جي پوتن کي پري رکي.

۽ اسان کي امن کي پنهنجو مقصد بڻائڻ لاءِ متاثر ڪريو.

۽ پيار اسان جو رزق آهي

اسان جو مقصد پابندين کان آزادي آهي

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو صرف پئسا گڏ ڪرڻ ۽ جسماني خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو

هن جا حاصلات معمولي ۽ غير اهم آهن.

چاڪاڻ ته اهو ڏينهن ايندو جڏهن هو سڀ دنياوي فائدا پوئتي ڇڏي ويندو.

پر جيڪڏهن هو خدا جي ذريعي امير ٿئي ٿو

هو زمين جي سڀني بادشاهن ۽ امير ماڻهن کان وڌيڪ امير هوندو.

اهي برڪت وارا خزانا انهن جي قبضي ۾ آهن جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا.

جيڪي روح جي دولت کان سواءِ ڪنهن به شيءِ سان مطمئن نه آهن

جيئن اهي پنهنجي روحاني رجحانن کي ترقي ڏيڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا

۽ انهن جي زندگي جي سرچشمي لاءِ انهن جي خواهش کي پالڻ لاءِ

۽ نفرت ۽ بغض جي ڪوتائي مان محبت جو قيامت

اهي پنهنجي شعور کي تنگ دنياوي خيالن کان مٿي ڪن ٿا

آزاديءَ امن، روشني ۽ خوشي جي افق ڏانهن

انهن کي پنهنجي لامحدود وسعت جو احساس آهي

اهي نوان تصور ۽ چاڻ حاصل ڪن ٿا

۽ جيئن اهي سٺن خيالن ۽ عملن جا ٻج پوکيندا آهن

انهن جي شعور جي جڳهن ۾

انهن جي بصيرت ڪليل آهي

۽ انهن جون سنجيدگيءَ واريون طاقتون چالو ٿين ٿيون

فلامسن، انهن جو اصل جوهر

اهي پاڻ ۽ خدا جي بادشاهي ڳوليندا آهن

اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي هدايت ڪري ته جيئن اسين پاڻ کي تازو ڪري سگهون.

۽ اسين پنهنجي روحاني وجود کي اونداهين جي قيد خانن مان ڪڍون ٿا

آزادي، سڪون، ۽ علم جي روشنين جي جڳهن ڏانهن

تازا ميوا ۽ ڀاڄيون اهم غذائي جزا آهن

غذائيت تي هڪ ليڪچر مان

اينڪينيٽاس، ڪيليفورنيا ۾ ڇپايو ويو - جون 1940

گوشت پروٽين توانائي جو واحد اهم ذريعو ناهي

ڪچي ڀاڄين ۽ ميون ۾ ملندڙ ڪجهه معدني لوڻ پڻ اهم ذريعا آهن.

جڏهن ته گوشت جو هڪ وڏو حصو توانائي جي هڪ اهم مقدار فراهم ڪري ٿو، جيڪڏهن گوشت ڊگهي عرصي تائين غذا تي حاوي رهي ٿو، ته اهو توانائي فراهم ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندو. ان کان علاوه، پروٽين جو گهڻو استعمال پروٽين جي زهريت جو سبب بڻجي سگهي ٿو، جيڪو ٿڪاوٽ ۽ بيماري جو ذريعو آهي. مختصر ۾، تمام گهڻو پروٽين تمام گهٽ جيترو نقصانڪار آهي.

جيڪڏهن توهان ٿڪاوٽ کان نجات حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته هڪ علاج مناسب غذائيت ۾ آهي. گوشت عارضي توانائي فراهم ڪري سگهي ٿو، پر اهو جسم ۾ ڪيترائي زهر داخل ڪري ٿو. وڌيڪ خام، اڻ پڪايا کاڌو کائڻ سان ٿڪاوٽ جو احساس گهٽجي ويندو ۽ توهان کي توانائي محسوس ٿيندي.

رس توانائي ۾ اهم واڌارو فراهم ڪن ٿا، پر سڄو ميوو ۽ ڀاڄيون تمام گهڻي غذائي قيمت پيش ڪن ٿيون. تنهن هوندي به، ڪجهه ماڻهو صرف هن صورت ۾ انهن کي کائڻ لاءِ وقت وقف ڪرڻ نٿا چاهين.

هاضمي جو نظام ڪيميائي مادا ڪڍي ٿو ۽ انهن کي سڄي جسم ۾ مناسب سيل قسمن ۾ ورهائي ٿو.

جسم ڪيترن ئي ڪيميائي عنصرن جو ٺهيل آهي، ۽ کاڌي کي روزاني بنيادن تي انهن عنصرن جي گهٽتائي کي پورو ڪرڻ گهرجي.

روزاني کاڌي ۾ پروٽين، وٽامن، معدنيات، ڪجهه چربی ۽ تيل، ۽ قدرتي ڪاربوهائيڊريٽ جي مناسب مقدار شامل هجڻ گهرجي، جڏهن ته ممڪن حد تائين صاف ٿيل نشاستي ۽ صاف ٿيل کنڊ کي گهٽ ۾ گهٽ استعمال ڪيو وڃي.

توانائي جو هڪ بهترين ذريعو نارنگي جي رس ۽ پسيل بادام جو مرڪب آهي، ڇاڪاڻ ته بادام نارنگي جي رس سان ملائي بهتر هضم ٿين ٿا.

ڪافي پاڻي پيئڻ پڻ ضروري آهي جيڪڏهن سٺي معيار جو پاڻي موجود نه آهي، ته تازو ميوي جو رس، ناريل جو پاڻي، ۽ تربوز بهترين سپليمينٽس ۽ خالص پاڻي جا جزوي متبادل آهن.

مستقبل ۾، ماڻهو ميون جو رس ۽ سبزي جو رس وڌيڪ استعمال ڪندا ڇاڪاڻ ته اهي رس صحت جي فائدن فراهم ڪن ٿا.

احساس ڪمتري ۽ برتري ڪمپليڪس ٻئي خراب آهن.

هڪ احساس ڪمتري هڪ برتري واري ڪمپليڪس وانگر ئي خراب آهي ڇاڪاڻ ته جيڪو ماڻهو پاڻ کي گهٽ محسوس ڪري ٿو اهو پنهنجي اندر موجود برتري کي ظاهر ڪرڻ جي قابل نه هوندو.

انسان، روحاني نوعيت جو هجڻ ڪري، هڪ مقدس چنگاري سان نوازيو ويو آهي، ۽ اهو غلط ۽ غلط آهي ته اهو سوچي ته هو گهٽ آهي يا اهو سوچي ته هو سٺي کان مٿانهون آهي ۽ ڪنهن اهڙي شخص وانگر ڪم ڪري جنهن جو ڪو به وقار يا اصل ناهي.

جڏهن ڪو ماڻهو غرور ڏيکاري ٿو، ته غرور جو ٿلهو پاڇو روح ۾ خدا جي روشني کي لڪائيندو آهي.

تنهن ڪري، ٻنهي ڳنڍن کي ګڏ ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته ٻئي روحاني ترقي ۾ رڪاوٽون آهن.

اچو ته محسوس ڪريون ته خدا اسان سان ګڏ آهي، اسان کي متاثر ڪري ٿو ۽ رهنمائي ڪري ٿو، ۽ اهو ته هو اسان جي زندگين ۾ سڀ کان وڏو پيار آهي.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا اهي محسوس ڪن ٿا ته اهي سڀني جا خادم آهن ۽ اهو نٿا سمجهن ته اهي ٻين کان بهتر آهن.

احساس ڪمتري انهن ماڻهن سان لاڳاپيل آهي جن جا خيال ڪمزور ۽ لاشعور ڪمزور آهن، جڏهن ته برتري ڪمپليڪس نفرت انگيز غرور ۽ ڪوڙي غرور مان پيدا ٿئي ٿو.

اهي ٻئي ڳنڍ روحاني واڌ ويجهه لاءِ تباهي ڪندڙ آهن ۽ صحيح سمجهه ۽ صحيح فيصلي جي بدران وهم ۽ سچائي جي نظراندازي تي ٻڌل آهن.

خود اعتمادي کي موروثي انساني ڪمزورين تي قابو پائي پيدا ڪرڻ گهرجي جيڪي ان جي خواهش رکن ٿا انهن کي پنهنجي زندگي ۾ محسوس ٿيندڙ ڪاميابين ذريعي ان جي مثاس جو تجربو ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، انهي ڪري پاڻ کي خدا جي مدد سان، احساس ڪمتري ۽ غرور جي پيچيدگين کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

زندگي جو راز ۽ ذريعو

جسم کي کاڌي کي توانائي ۾ تبديل ڪرڻ لاءِ ڪيترائي ڪلاڪ گهرجن ٿا پر ڪا به شيءِ جيڪا مرضي کي متحرڪ ۽ چالو ڪري ٿي، فوري توانائي پيدا ڪري ٿي.

قوت ارادي جسم جي سيلن ۽ دماغ جي توانائي جي ذخيري مان توانائي حاصل ڪري ٿي جتي کاڌي مان نڪتل توانائي ذخيرو ڪئي ويندي آهي.

مرضي ڪائناتي ذريعن کان نئين سرگرمي کي ريڙهه جي هڏي ذريعي جسم ۾ پڻ چڪي ٿي.

تنهن ڪري، زندگي جي طاقت جو راز انسان ۾ موجود توانائي کي محفوظ رکڻ ۽ قوت ارادي ذريعي جسم ۾ نئين توانائي آڻڻ ۾ آهي.

اهو ڪيئن ڪيو ويندو آهي؟

پهرين، ڪنهن کي رضاڪارانه ۽ رضاڪارانه طور تي ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن ڪجهه قابل قدر ڪرڻ آهي، ته اهو رضاڪارانه ۽ مرضي سان ڪرڻ گهرجي.

جڏهن توهان رضاڪارانه طور تي ڪم ڪندا آهيو، ته توهان وٽ توانائي جي مقدار وڌيڪ هوندي آهي ڇاڪاڻ ته توهان نه رڳو دماغ جي اعصابن مان توانائي ڪڍندا آهيو، پر جسم ۾ ڪائناتي توانائي جو هڪ وڏو وهڪرو پڻ چڪيندا آهيو.

هڪ عورت جيڪا پنهنجي عاشق لاءِ لذيذ ڪاڌو تيار ڪري ٿي، اها خوشي □ توانائي سان ڀريل هوندي آهي.

پر جيڪڏهن هن کي سندس مرضي جي خلاف ڪائڻ تي مجبور ڪيو وڃي ته هوءَ شروع ڪان ئي ٿڪل محسوس ڪري ٿي.

تنهن ڪري، قوت ارادي توانائي آڻيندي آهي

مختصر ڪهاڻي:

هڪ ڀيري، مان هڪ دوست سان بزرگن بابت ڳالهائي رهيو هوس منهنجو دوست هڪ دلال هو، □ هو منهنجي جوش □ شامل نه ٿيو ان جي بدران، هن چيو، "سڀئي جن کي توهان بزرگ سڏيندا آهيو اهي اصل □ خيانت ڪندڙ آهن جيڪي خدا کي نٿا سڃاڻن" مون هن سان بحث نه ڪيو، پر موضوع بدلائي ڇڏيو، □ اسان بروڪريج پيشي بابت ڳالهائڻ شروع ڪيو جڏهن هن مون کي ان بابت گهڻو ڪجهه ٻڌايو، مون نرميءَ سان چيو، "ڇا توهان کي خبر آهي ته ڪو به قابل اعتماد بروڪر ناهي ته اهي سڀ ڪوڙا آهن؟" هو ڪاوڙجي ويو □ ڪاوڙ □ جواب ڏنو، "□ توهان بروڪرز بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" مون جواب ڏنو، "اهو بلڪل منهنجو مطلب هو □ توهان بزرگن بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" هو بي زبان هو مون خاموشي □ مهرباني سان چيو، "مون کي بروڪريج بابت ڪجهه به خبر ناهي، □ توهان بزرگن بابت ڪجهه به نٿا ڄاڻو"

توانائي جا ملائڪ

خدا اسان کي توانائي جي ملائڪن جي طور تي پيدا ڪيو آهي

□ اسان جسماني جسمن □ رکيا آهيون

اسان پنهنجو سڄو ڌيان نازڪ جسمن تي مرڪوز ڪيو.

□ اسان ڪائناتي زندگي جي توانائي سان ڀريل روحاني روح کي وساري ڇڏيو.

هاڻي اسان کي ڌيان ڏيڻ جي حقيقي ڪوشش ڪرڻ گهرجي

مڪمل شعور جو احساس ٻيهر حاصل ڪرڻ لاءِ

ڪاميابي جي پاڙ روحاني بصيرت جي واڌ □ آهي.

جنهن جي ذريعي اسان پنهنجي غير مادي فطرت کان واقف ٿي وڃون ٿا

۽ اهو ته خدا جي تصوير اسان جي اندر رهي ٿي

روحانيت جي باغ ۾ پھريون گل ايمان ۽ اميد جو گل آهي.

پر، ميوو اصل علم آهي جيڪو خود جانچ ذريعي حاصل ڪيو ويندو آهي.

پراميد رهو ۽ ڄاڻو ته زندگي جون سڀئون شيون ۽ نعمتون توهان جي انتظار ۾ آهن.

جيستائين توهان خلوص ۽ لگن سان ڪم ڪندا آهيو

وڃايل الاهي ورثي کي بحال ڪرڻ لاءِ

هڪ سچو روحاني ماڻهو هڪ متوازن ماڻهو آهي.

ڪو ماڻهو جيڪو مطمئن محسوس ڪري ٿو، سٺي صحت مان لطف اندوز ٿئي ٿو، ۽ وڏندڙ بصيرت رکي ٿو

هن وٽ روح جي دولت ۽ حڪمت جا خزانا آهن.

ڪيس يقين آهي ته خدائي مدد اچڻ واري آهي.

زندگي ڪيتري به سخت ڇو نه لڳي ۽ حالتون ڪيتريون به خراب ڇو نه هجن

خدا جو چهرو اسان تي فطرت جي خوبصورتي ۾ ظاهر ٿئي ٿو.

۽ سندس آواز نازڪ، سڏريل سرن ذريعي اسان سان ڳالهائي ٿو.

۽ پيار ڪندڙن جي مٺي، نرم آوازن مان

۽ فرض جي گونجندڙ آواز ذريعي

اها ترغيب جيڪا اسان کي نيڪي ۽ امن ڏانهن وٺي ٿي

خوشي ۽ علم خدا جو آوازِ آهن

جيڪو اسان کي مبارڪ گهر ڏانهن موٽڻ لاءِ سڏي ٿو

سکون ۽ ذهني سکون جو گهر

  سندس مٺي موجودگي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ

 ان جي بي مثال، اعليٰ خوبصورتي

دنيا ناقابل يقين حد تائين فريب ڏيندڙ آهي، اسان کي ان کي اهڙي طرح ڏسڻ گهرجي جيئن اسان پهريان ان جي فريب وهم تي قابو نه پائينداسين، ته پوءِ اسان کنهن بئي جي مدد نه ڪري سگهنداسين.

اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته هڪ مرڪوز ذهن جي اڪيلائي سڀني عظيم ڪاميابين جو ڪارخانو آهي هن شاندار ڪارخاني ، اسان کي سڀني خراب حالتن تي قابو پائڻ يا انهن سان اثرائتي نموني سان ڊيل ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي جي نمونن کي مسلسل ناهڻ گهرجي.

مرضي کي مسلسل تربيت استعمال ڪرڻ گهرجي

انسان وٽ هن دنياوي ڪارخاني ڪم ڪرڻ جا ڪيترائي موقعا آهن جيستائين هو پنهنجو وقت ضايع نه ڪري پنهنجيون توانائيون ضايع نه ڪري.

رات جو مان پاڻ سان گڏ رهڻ جي دنياوي مطالبن کان پاسو ڪريان ٿو.

دنيا کان پري، تمام پري

منهنجي روحاني اڪيلائي منهنجي مرضي سان اڪيلو

جتي مان پنهنجن خيالن کي ان طرف هدايت ڪريان ٿو جيڪو مان چاهيان ٿو

مون فيصلو دل جي گهراين سان ڪيو.

جڏهن مان پنهنجي مرضي کي صحتمند فائديمند سرگرمين مشغول ٿيڻ لاءِ متحرڪ ڪريان ٿو، ته اهو منهنجي لاءِ ڪاميابي پيدا ڪري ٿو. هن طريقي سان، مون پنهنجي مرضي کي ڪيترائي ڀيرا اثرائتي طريقي سان استعمال ڪيو آهي. بهرحال، اهو صرف مرضي جي مسلسل استعمال ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.

جڏهن توهان اهو چوڻ تصديق ڪرڻ جي قابل هوندا ته، "منهنجي مرضي، جيڪا الاهي مرضي سان ڀريل آهي، مون لاءِ اهو حاصل ڪندي جيڪو مان چاهيان ٿو!" توهان کي کهڙو شاندار احساس ٿيندو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو مطمئن ٿي وڃي ٿو ۾ پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ کان سواءِ جيڪو خدا کيس ڏنو آهي، هر شيءِ خدا جي مرضي تي سونپي ڇڏي ٿو، ته پوءِ کيس اهو نتيجو نه ملندو جيڪو هو ڳولي رهيو آهي.

الاهي طاقت توهان جي مدد پاڻ ڪرڻ چاهي ٿي.

اسان کي پنهنجي ذهنن مان اهو خيال ڪڍڻ گهرجي ته خدا، پنهنجي طاقت ۾ مافوق الفطرت طاقتن سان، اسان کان پري آهي ۾ آسمانن جي ڏورانهن پهچن ۾ لڪيل آهي، ۾ اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته الاهي مرضي اسان جي انساني مرضي جي پويان آهي، پر اها زبردست طاقت، هڪ سمنڊ وانگر جيڪا پنهنجي لهرن ۾ واڏارن سان پريل آهي، جيستائين ذهن ڪليل نه هجي ۾ دل قبول ڪندڙ نه هجي.

دعا

اي عالمگير ماءُ

اسان جي دلين ۾ واحد شعلو بڻجڻ لاءِ

۾ اسان جي روحن جي اونداهي کي ختم ڪرڻ لاءِ

۾ اسان جي پيار جي ڳوڙهن ۾ توهان لاءِ

دنياوي شين لاءِ اسان جي محبت کي ڏوئي ڇڏيو.

۾ اسان توهان سان متفق ٿيڻ تي خوش آهيون.

اسان جي غم ۾ غم کي هميشه لاءِ دور ڪر

اسان جي ننڍڙن دلين کي وڏو دل بڻايو

اهو توهان جي پوري موجودگي کي ترتيب ڏئي ٿو

۾ توهان جي الاهي فطرت جي آئيني ۾

اچو ته پاڻ کي ڪامل ۾ پاڪ ڏسون

اسان جي پيار جا شعلا توهان لاءِ بلند ٿين

دنياوي خواهشن جي شعلن کان مٿي

لکين لالچون توهان جي روپ ۾ پاڻ کي لڪائن ٿيون

□ اهو اسان کي مسلسل نڇي ٿو

* * *

اچو، اي پاڪ □ مڪمل الاهي خوشي!

اسان جي توهان جي خواهشن جي مندرن □ داخل ٿيو

ڌرتيءَ کي پرامن رهڻ ڏيو

اسان جي جبلن □، جهالت جي اونداهين راتين □

هو اسان جي رهنمائي ڪري □ اسان کي سلامتيءَ سان واپس آڻي.

پنهنجي محفوظ □ محفوظ پناهه گاهه ڏانهن!

ابديت کان وسوسا

خيام جو پهريون رباعي

ايڊورڊ فٽزجيرالڊ پاران ترجمو ڪيل □ ماسٽر پرماهانس پاران وضاحت ڪيل

مغرب □ عمر خيام جي شهرت فٽزجيرالڊ جي اڻويهين صديءَ جي وچ □ سندس ڪوٽرين جي ترجمي تي ٻڌل آهي، جيڪو انگريزي □ بهترين ترجمو سمجهيو ويندو آهي.

استاد پرمهانسا عمر خيام کي عظيم صوفين مان هڪ □ اعليٰ درجي جي خود علم جو مالڪ سمجهندو هو، □ اهو ته هو پنهنجي روحاني □ تجرباتي تجربي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ علامت نگاري استعمال ڪندو هو، □ اهو ته هن کي بلڪل غلط سمجهيو ويو هو، □ اهو ته محقق هن جي روحاني فلسفي کي سمجهڻ لاءِ ڪافي کوتائي نه ڪئي جيڪا هن چوٽين □ جمع ڪئي هئي.

رات جي پيالي □ صبح لاءِ جاڳو!

اهو پٿر اڇلايو آهي جيڪو تارن کي اڏائي ٿو

□ ڏسو! اوڀر جي شڪاري پڪڙي ورتو آهي

روشنيءَ جي ڦندي □ سلطان جو برج

عربي ترجمو:

جاڳيو، ڇو ته صبح رات جي ٽانو ۾ پٽر اڇلائي ڇڏيو آهي.

تارن کي مڪمل طور تي منتشر ڪرڻ

۾ هتي اوڀر جو شڪاري آهي

هن سلطان جي برج تي قبضو ڪيو.

روشنيءَ جي ڦندي سان

وضاحت ۽ تشريح:

معنيٰ جي وضاحت:

صبح: اهو وهمي دنياوي وجود کان جاڳڻ جو صبح آهي.

رات جو برتن: جهالت جي اونداهي جيڪا لافاني روح کي تنگ، محدود انساني شعور ۾ قيد ڪري ٿي.

پٿر: روحاني اصلاح

تارا: مادي خواهشن جي دلڪش چمڪ

اوڀر جو شڪاري: طاقتور مشرقي حڪمت جيڪا وهم جي باقيات کي تباهه ڪري ٿي

روشني جو ڦندو: برڪت واري حڪمت جي روشني، جيڪا ظالمانه اونداهيءَ کي تباهه ڪري ٿي جيڪا روح کي قيد ۾ زنجيرن ۾ جڪڙي ٿي.

تعبير:

اندروني خاموشي سڏڪي ٿي:

"جاڳيو! جهالت جي ننڊ کي ڇڏي ڏيو، ڇاڪاڻ ته حڪمت جو صبح ٿٽي چڪو آهي، نامعلوم جي اونداهي برتن کي روحاني نفاست جي پٿر سان اڇلائي ڇڏيو ته جيئن ان کي ٽوڙيو وڃي ۽ بيڪار مادي خواهشن جي مدهم، چمڪندڙ تارن کي ٽڙي پکڙيو وڃي."

"مشرقي حڪمت جي روشني کي ڏسو، وهمن جو شڪاري ۽ تباهه ڪندڙ، ڇاڪاڻ ته ان روح جي بلند ٽاور کي روشني جي ڦندي سان پڪڙيو

آهي، □ ان جي محدود مادي اونداهي کي ختم ڪري ڇڏيو آهي، ان کي مڪمل طور تي ختم ڪري ڇڏيو آهي."

"اي وهمن جي شهر جا رهواسيو، ننڊ ڇڏي ڏيو! ڇو ته اندروني حڪمت جي روحاني پيغام جي سچ جي روشني ظاهر ٿي چڪي آهي"

روحاني پاڪائي جي مضبوط پٿر کي استعمال ڪندي جهالت جي اونداهي برتن کي ٽوڙڻ □ ان مان عارضي مادي خوشين جي خواهش کي ڪڍڻ سکو.

"دانش جي شڪاري کان سبق وٺو، جيڪو مسلسل روشني جي خواهشمند □ سچ جي ڳولا ڪندڙ روحن کي ڳولي ٿو، انهن کي شاندار شان جي چمڪ سان گهيرو ڪرڻ لاءِ، دائمي آزادي جي شان سان"

ضايع ٿيل پٽ جي واپسي

هڪ ڀيري، ڪيترائي سال اڳ، مون پنهنجي هڪ شاگرد کي مخالف طرف هلندي ڏٺو.

سندس عملن جي ناگزير نتيجن کي محسوس ڪندي، مون کيس قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، هر منطقي طريقي سان، سندس عمل کي ڇڏڻ لاءِ، پر مون ڏٺو ته مان سندس مدد نه ڪري سگهيس.

چاڪاڻ ته هن برائي جي رستي تي هلڻ جو ارادو ڪيو هو

آخرڪار، مون پاڻ کي چيو:

"چاڪاڻ ته هو اهو چاهي ٿو، مان هن کي اڪيلو ڇڏي ڏيندس"

پر منهنجي محبت □ سندس لاءِ ڳٽتي جلدي واپس آئي، تنهن ڪري مان هڪ انجير جي وڻ هيٺان ويٺي هن جو تصور ڪرڻ لڳس.

مون جوش □ جذبي سان، کيس مسلسل هيٺ ڏنل دانشورانه پيغام موڪليو:

"خدا مون کي چيو آهي ته توهان کي پنهنجي مرضي تبديل ڪرڻ لاءِ چوان جيڪو توهان ڪرڻ جو ارادو ڪيو آهي"

شام جو، هڪ مضبوط وجداني احساس جيڪو مون پنهنجي جسم □ ذهن □ محسوس ڪيو، مون کي يقين ڏياريو ته هو واقعي واپس اچي رهيو آهي.

اوچتو، "پڇي ويل پٽ" ظاهر ٿيو، گهر موٽي اچڻ تي هن انهن کي ڪمان سان سلام ڪيو ۽ چيو:

"سچو ڏينهن، جتي به مان ويس ۽ جيڪو ڪجهه به ڪيو، مون تنهنجو چهرو ڏٺو. ان جو ڇا مطلب آهي؟"

مون جواب ڏنو: "خدا توهان کي منهنجي ذريعي سڏي رهيو هو، اهو سندس سڏ هو، منهنجو نه"

منهنجي خواهش خود غرضي کان متاثر نه هئي، پر مون کي نه ڇڏڻ جو عزم هو.

هي جڳهه توهان جي واپسي تائين ڪليل رهندي.

هن قسم جي ڊيزائن وڏيون تبديليون آڻي سگهي ٿي. اهو واقعي هڪ حيرت انگيز قوت آهي!

جڏهن توهان پنهنجو رستو طئي ڪيو ۽ پنهنجي رستي تي هلڻ جو فيصلو ڪيو، ته توهان کي پنهنجي مرضي کي ڇالو ڪرڻ گهرجي ۽ عملي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ پوءِ توهان ڏسندا ته ڪاميابي جا سڀئي عنصر توهان وٽ ايندا جتان توهان چاٽو ٿا ۽ جتان توهان نٿا چاٽو.

توهان جي مرضي ۽، جيڪا الاهي توانائي سان پريل آهي، توهان جي دعائن جو جواب آهي.

جڏهن توهان ان وصيت کي استعمال ڪندا آهيو، ته توهان اهو دري کوليندا آهيو جنهن ذريعي توهان کي پنهنجي دعا جو جواب ملندو آهي.

اهو منهنجو پنهنجو تجربو آهي اڳ ۽ مون ڪجهه شيون صرف پنهنجي مرضي کي جانچڻ لاءِ ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، پر هاڻي مان اهو نٿو ڪريان چاڪاڻ ته مون کي نتيجو اڳ ۽ ئي خبر آهي: جيڪو ڪجهه مان چاهيان ٿو اهو خدا تعاليٰ جي مهرباني سان حاصل ٿئي ٿو.

ڪتاب "انسان جو آخري مقصد" مان

اچو ته خدا کي پنهنجي روحن جو ريدار بڻايون

۽ الاهي روشني اسڪائوٽ آهي

زندگيءَ جي اونداهين رستن تي

هو مونجهاري جي راتين ۽ رهنمائي ڪندڙ روشني آهي

۽ جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ يقين جو سچ

۽ زميني وجود جي اونداهي جي سمنڊ ۾ رهنمائي ڪندڙ تارو

اچو ته سنڌس مدد گهرون ۽ سنڌس الهام ڳوليون

ڇاڪاڻ ته دنيا پنهنجا عروج ۽ زوال جاري رکندي.

ان جا واقعا تيز لهرن وانگر انتشار وارا آهن

اسان ڪٿان هدايت حاصل ڪنداسين؟

اهو اسان جي چست، جانبدار عادتن ۾ ناهي.

۽ نه ئي اسان جي ماحول جي اثرن جي تابع

نه ئي اسان جي ملڪن ۾ ۽ نه ئي اسان جي دنيا ۾

بلڪه، اهو رهنمائي ڪندڙ سچائي جو آواز آهي

روح جي گهراين ۾ نڪرندڙ

هر لمحي ۾ صرف خدا کي سوچيان ٿو

مون پنهنجو روح هن جي حوالي ڪري ڇڏيو.

مون پنهنجي دل هن کي سونپي ڇڏي

مون پنهنجي محبت ۽ خواهش هن ڏانهن اشارو ڪئي.

اسان کي خدا کان وڌيڪ ڪنهن تي به اعتبار نه ڪرڻ گهرجي

۽ اسان کي انهن تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي جيڪي سنڌس روشني ظاهر ڪندا

اها روشني منهنجي رهنمائي آهي.

اها منهنجي حڪمت ۽ منهنجو پيار آهي.

ناقابل تسخير قوت

۽ اهو سچ جيڪو پار نٿو ڪري سگهجي

هاڻي ۽ هميشه لاءِ

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي سوچ ۾ ايترا انتها پسند آهن جو اهي سمجهن ٿا ته زندگي ۾ ڪامياب ٿيڻ لاءِ انهن کي هڪ مشين وانگر ڪم ڪرڻو پوندو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي.

ٻئي طرف، اهڙا ماڻهو آهن جيڪي انهن ڪان گهٽ انتها پسند نه آهن، چاڪاڻ ته هڪ ڀيرو اهي روحاني معاملن ۾ دلچسپي وٺندا آهن ته اهي هر شيءِ جي خواهش وڃائي ڇڏيندا آهن، ۽ اهو هڪ غلط موقف آهي.

مثال طور، اهي يقين رکن ٿا ته ڪجهه به ڪرڻ جي ضرورت ناهي جنهن لاءِ شديد توجهه ۽ جسماني ڪوشش جي ضرورت هجي، ۽ اهي زاهد ۽ سپني مادي شين کي ڇڏي ڏيڻ جي صلاح ڏين ٿا پر هي رويو ذهني جمود کي لڪائيندو آهي.

ڪوڙي روحانيت جي چادر هيٺ

مون ڏٺو آهي ته عظيم استاد دنيا ۾ تمام گهٽي دلچسپي رکن ٿا پر ان سان ڪنهن به قسم جي وابستگي کان سواءِ جڏهن منهنجي استاد کي ڪا خوبصورت شيءِ ڏني ويندي هئي، ته هو ان جو خيال رکندو هو ۽ ان جي حفاظت ڪندو هو، پر جيڪڏهن اهو ٽٽندو هو يا خراب ٿي ويندو هو، ته هو کلندو هو ۽ چوندو هو، "ان ۾ منهنجي دلچسپي ختم ٿي وئي چاڪاڻ ته ان منهنجو تمام گهڻو ڌيان ڇڪايو" هو لاتعلق هو چاڪاڻ ته هو لاتعلق هو.

مون کي به ائين ئي محسوس ٿئي ٿو جيئن مان خدا جي ڏنل شين جي تعريف ڪريان ٿو، پر جيڪڏهن مان ان کي وڃايان ته مان ان کي نه وڃايان ٿو.

هڪ ڀيري، ڪنهن مون کي ٽوپي سان گڏ هڪ خوبصورت ڪوٽ ڏنو، ۽ اهو هڪ مهانگو سيٽ هو، مان خوشيءَ سان ان جي سنڀال ڪريان ٿي ۽ ان کي ڦاٽڻ ۽ گندگي کان بچائيان ٿي جيستائين مان ان کان تنگ نه ٿيس ۽ چيو: "او خدا، مون کي هن تڪليف جي ضرورت ناهي!"

هڪ ڏينهن، مان لاس اينجلس جي هڪ هال ۾ ليڪچر ڏيڻ لاءِ ويس، ۽ جيئن ئي مان پهتس ۽ پنهنجو ڪوٽ لاهڻ شروع ڪيو، مون الاهي آواز ٻڌو ته، "ڪوٽ جي کيسي ۾ موجود سڀ شيون پاڻ سان گڏ کڻي وڃ" تنهنڪري مون ائين ڪيو.

ليڪچر کان پوءِ، مان ڪوٽ اسٽوريج روم □ موٽي آيس □ ڏٺم ته ڪوٽ - خدا توهان جي حفاظت ڪري - غائب ٿي چڪو هو.

مون کي ان بابت تمام گهڻو ڏک ٿيو، تنهنڪري ڪنهن چيو، "پريشان نه ٿيو، اسين توهان کي ٻيو ڪوٽ خريد ڪنداسين" مون چيو، "مان ناراض نه آهيان ڇو ته مون ڪوٽ وڃائي ڇڏيو، پر ان ڪري جو جنهن ماڻهو ڪوٽ ورتو ان اهو ٽوپي به نه ورتو جيڪو ڪوٽ سان مڪمل طور تي ملندو آهي"

اسان کي پنهنجن جذبات کي پاڻ تي ضابطو ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. هڪ ماڻهو ڪيئن خوش ٿي سگهي ٿو جيڪڏهن ان کي صرف پنهنجن ڪپڙن □ ٻين شين جي پرواهه هجي؟

ان جو مطلب اهو ناهي ته صاف □ سٿرا ڪپڙا نه پائڻ يا گهر کي صاف □ صاف نه ڪرڻ، پر ان جو مطلب اهو ناهي ته انهن معاملن سان تمام گهڻو ڳنڍيل يا جنون نه هجي.

هڪ ڀيري مون کي هڪ ڊنر پارٽي □ دعوت ڏني وئي □ سڀ ڪجهه تمام شاندار □ سٺي ترتيب سان ترتيب ڏنل هو، مون ڊنر مان ڀرپور لطف اندوز ٿيو، پر اسان جا ميزبان انتهائي پريشان هئا، ڊڄندا هئا ته شايد سڀ ڪجهه رٿابندي مطابق نه ٿئي، □ نتيجي طور، انهن پنهنجي پريشاني سان ماحول کي خراب ڪري ڇڏيو.

جيڪي حد کان وڌيڪ حساس هوندا آهن اهي اڪثر ٻين جي پريشاني □ تڪليف محسوس ڪندا آهن خوف □ خدشو ڇو؟ اسان کي پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پوءِ آرام ڪرڻ گهرجي □ ٻين کي آرام ڪرڻ گهرجي اسان کي شين کي مجبور ڪرڻ کان سواءِ انهن جي قدرتي رستي تي هلڻ جي اجازت ڏيڻ گهرجي، □ پوءِ اسان جي چوڌاري موجود ماڻهو به امن ڳوليندا.

پارمينيڊين فصل

انساني مرضي جي پويان الاهي مرضي □ ڪائناتي توانائي جي لامحدود وهڪري جو مقصد لڪيل آهي.

اهو هر شيءِ کي ڏيکارڻ لاءِ آهي جيڪا زندگي □ سٺي □ فائديمند آهي.

انهيءَ ڪري، جيڪو به اعليٰ ارادي سان ثابت قدم □ مستقل رهي ٿو، ان کي خدا جي مدد سان ڪاميابي ملندي.

قوت ارادي ھڪ خاص مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ھدايت ڪيل توانائي ۾ خواهش آهي.

قوت ارادي کان سواءِ ڪجھه به نٿو ڪري سگھجي؛ حقيقت ۾، روزاني زندگيءَ ۾ ھڪ سادي حرڪت به قوت ارادي کان سواءِ پيدا نٿي ٿي سگھي.

گھڻا ماڻھو غير ضروري ڪم ڪندا آھن ۽ پنھنجيون ڪوششون تعميري انداز ۾ مرڪوز نه ڪندا آھن.

خواهش مرضي کان مختلف آهي، جيتوڻيڪ خواهش مرضي لاءِ ھڪ اتپريرڪ طور ڪم ڪري سگھي ٿي.

قوت ارادي کي ترقي ڪرڻ ۾، سڀ کان پھريان ۽ سڀ کان اھم ڳالھه اھا آھي ته ھڪ عزم ۽ سمجھه، فھم ۽ دانائي استعمال ڪري.

ان کان پوءِ تربيت ۽ شعوري طور تي ڀربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ مرضي جو استعمال ڪيو ويندو آهي.

مقصد حاصل ٿيڻ تائين سفر ۾ ڪوشش جاري رھڻ گھرجي.

جڏھن ڪو ماڻھو ھڪ عظيم مقصد حاصل ڪرڻ جو عزم ڪري ٿو، ته ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ نامناسب ٿي ويندو آهي.

يا ھو خراب حالتن ۾ ڏئي سگھي ٿو

جڏھن شعور اعليٰ ارادي ۽ سوچ سان ھم آھنگ ھوندو آھي ۽ ارادو بنا ڪنھن رڪاوٽ جي ڪنھن خاص خيال تي مرڪوز ھوندو آھي، ته ارادو لامحدود ۽ اڻ کٽ ڪائناتي سرگرمي سان سير ٿي ويندو آهي.

جھالت ۾ خواهشن جي حڪمراني ۾ انساني مرضي پنھنجي مالڪ تي ڏک ۽ مصيبت آڻيندي آهي.

سچي خوشي جو مزو چکڻ لاءِ، سٺين خواهشن کي خراب خواهشن تي غالب اچڻ گھرجي، ۽ مرضي کي سچائي جي سرچشمي ۾ وجود ۾ موجود سڀني چڱائي جي اصليت ڏانھن صحيح رخ ۾ ھدايت ڪرڻ گھرجي.

ڇو ڪو ماڻھو ڪوڙي شاھدي ڏيڻ کان پاسو ڪري؟ ڇاڪاڻ ته ڪوڙ منافقت ۽ فريب کي فروغ ڏئي ٿو.

خدا جي نظر ۾ خيانت سڀ کان وڏن گناھن مان ھڪ آھي، ذاتي فائدي لاءِ يا بدلي جي خواهش ۾ ڪنھن تي ڪوڙو الزام لڳائڻ ڪوڙ جي ھڪ

صورت آهي. جيڪڏهن هر ڪو هن عمل تي عمل ڪري ته ماڻهن ۾ انتشار ۽ انتشار غالب اچي ويندو.

بئي شخص جي خلاف ڪوڙي شاهدي ڏيڻ ڪوڙي شاهد جي توثيق ۽ سندس شرمناڪ رويي ۾ حصو وٺڻ آهي، ۽ اهو ڏيڻ ۽ توثيق ناگزير طور تي هڪ اندروني جذباتي تڪرار ۾ تبديل ٿي ويندي جيڪا روح جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندي ۽ زندگي جي سڪون کي خراب ڪندي.

جيتوڻيڪ جيڪڏهن اهو عارضي طور تي جائز آهي، ته به عمل آخرڪار سخت ردعمل ڏيندو ۽ پريشاني ۽ نفسياتي درد پيدا ڪندو جيڪو شعور کي پريشان ڪندو ۽ ضمير کي ڏک هيٺ ڇڏيندو.

حسد جا نقصانڪار ۽ خوفناڪ نتيجا پڻ آهن، ڇاڪاڻ ته اهو حسد ڪندڙ شخص کي ذاتي تڪليف پهچائيندو آهي ڇاڪاڻ ته هڪ شخص جيڪي خيال ۽ جذبات جاري ڪري ٿو اهي ان ڏانهن واپس ايندا.

جيڪو پيار ۽ پرهيزگاري ڏيندو آهي، ان کي موٽ ۾ پيار ۽ پرهيزگاري ملندي، جڏهن ته جيڪو لالچ، خود غرضي ۽ حسد جا خيال موڪليندو آهي، اهو انهن شين کي پاڻ تي برابر آڻيندو.

ماڻهو چوري ڇو نه ڪري؟

جيڪڏهن سڀ ماڻهو چوري، ڦرلٽ ۽ زبردستي ڪري زندگي گذارين ته دنيا ڪيئن هوندي؟ ان صورت ۾، سڀ کان وڌيڪ خوفناڪ ۽ ظالمانه ڏوهه ڪيا ويندا ملڪيت جي حفاظت ۽ چوري ٿيل سامان واپس حاصل ڪرڻ لاءِ سخت ويڙهه ٿيندي.

چوري هڪ اهڙو عمل آهي جيڪو سماجي ريتن رسمن جي خلاف آهي ۽ ٻين کي انهن جي حقن کان محروم ڪري ٿو، ۽ تنهن ڪري اهو وجود جي قانونن جي خلاف آهي، ۽ سماجن وٽ مجرمن سان معاملو ڪرڻ لاءِ مناسب سهولتون ۽ اثرائتي طريقا نه آهن.

جڏهن چور قيد ڪيا ويندا آهن، ته انهن جون پراڻيون عادتون وڌيڪ پختيون ٿي سگهن ٿيون، ۽ اهي ٻين ڏوهارين سان گڏ رهڻ دوران نيون خراب عادتون به حاصل ڪري سگهن ٿا. جيڪڏهن ائين ٿئي ٿو، ته انهن جي آزاد ٿيڻ تي جيل ۾ داخل ٿيڻ کان اڳ جي ڀيٽ ۾ تمام گهٽي خراب حالت هوندي.

اسين توکان دعا ٿا گهرون، اي منهنجا مالڪ، اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسين برائي نه ٻڌون، برائي نه ڏسون، برائي نه ڳالهايون، يا برائي نه ساهه کڻون.

اسين نه برائي کي هٿ لايون ٿا، نه برائي محسوس ڪريون ٿا، نه برائي سوچيون ٿا، ۽ نه ئي برائي جا خواب ڏسون ٿا.

اهي قوتون جيڪي اسان هر روز استعمال ڪندا آهيون:

اسان جا حسي تصور

- ۽ اسان جا احساس

- ۽ اسان جي ذهانت

اهو سڀ ڪجهه خدا کان قرض ورتو ويو آهي، ۽ اسان ان کان سواءِ هڪ سيڪنڊ به نٿا رهي سگهون.

جڏهن ته، جڏهن اسين سندس نعمتن کي استعمال ڪريون ٿا، اسين سندس باري ۾ ائين نه ٿا سوچيو جيئن اسان کي گهرجي، ۽ نه ئي اسين کيس اهو ڌيان ڏيون ٿا جيڪو هو مستحق آهي.

بلڪه، اسين مادي دنيا سان مڪمل طور تي مطابقت ۾ مڪمل تعلق ۾، جنسي خوشين ۽ دنياوي خواهشن جي پيروي ڪندا آهيون.

هي اسان جي سڀني ڏکن ۽ تڪليفن جو اصل سبب آهي.

خدا اسان کي پنهنجي صورت ۾ پيدا ڪيو آهي، ۽ تنهن ڪري اسان سچي خوشي جو ذائقو نٿا چاٽي سگهون جيستائين اسان پنهنجي اندر سندس موجودگي کي نه ڳوليون ۽ پنهنجي روحن ۾ سندس نعمت جو امرت نه چکيون.

۽ نه ئي اسان کي اها برڪت واري طاقت حاصل ٿي سگهي ٿي جيڪا مرضي سان حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري آهي، جيڪا اسان کي روزانو گهرجي.

جيستائين اسان اهو محسوس نه ڪريون ته خدا ان طاقت جو سرچشمو آهي، اسان کي هن تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي ۽ هن ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي.

دل سان شڪرگذار آهيان انهن سڀني نعمتن لاءِ جيڪي هو اسان تي مسلسل وهڪري ۾ برسات ڪري ٿو

جيڪڏهن توهان شڪرگذار ٿيندا ته مان ضرور توهان کي وڌائيندس [احسان □]

جڏهن اسان جون دليون سڀ کان وڏيڪ سخي ڏيندڙ جي شڪرگذاريءَ سان ڀريل هونديون آهن، ته اهي سندس شاندار موجودگيءَ لاءِ مقدس مندر بڻجي وينداآهن، ۽ اها سڀ کان وڏي ڪاميابي آهي جيڪا ڪو به حاصل ڪري سگهي ٿو، ڇاڪاڻ ته زندگيءَ جو مقصد انسان لاءِ پنهنجي خالق سان هم آهنگيءَ ۾ رهڻ، سندس ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس چاڻڻ آهي.

{ڀهرين خدا جي بادشاهت ۽ سندس صداقت جي ڳولا ڪريو، ۽ اهي سڀ شيون توهان کي شامل ڪيون وينديون}

خدا کي مسلسل ياد ڪرڻ ۽ ان بابت مهرباني سان سوچڻ سان، اسان کي احساس ٿيندو ته هو اسان جو پيارو آهي، اسين سندس چونڊيل آهيون، ۽ اسان کي سندس فضل ۾ حصو آهي.

خوشي، پيار، روشني ۽ نيڪي جي بادشاهت

جڏهن اسين خدا جي بيشمار نعمتن تي غور ڪريون ٿا، جن مان سڀ کان وڏي ڳالهه اها آهي ته چونڊ جي آزادي کي استعمال ڪندي صحيح رستي تي هلڻ جو امڪان جيڪو اعليٰ مقصدن سان مطابقت پيدا ڪري ٿو ۽ روحاني خوشي حاصل ڪري ٿو، ته هر ڏينهن نئين اندروني خوشي سان ڀرجي ويندو آهي، ۽ اسان پنهنجي زندگين ۾ وهندڙ هڪ برڪت وارو وهڪرو محسوس ڪندا آهيون، تنهن ڪري شڪرگذاريءَ اسان جي دلين کي ڀري ٿي، ۽ زندگي ۾ ذائقو ۽ معنيٰ اچي ٿي.

جيڪو شخص، غور فڪر ذريعي، خدائي قانون کي ڏسي سگهي ٿو جيڪو پراسرار طريقي سان ڪم ڪري ٿو، اهو ڪڏهن به ان جي اڳيان تعريف، شڪرگذاري ۽ عاجزي ڪرڻ کان نه ٿو روڪي، جنهن لاءِ سڀ پيار، تعريف ۽ شڪرگذاري واجب آهي.

اچو ته خدا کي ياد ڪريون، جيڪو وجود ۾ سڀني چڱاين جو سرچشمو آهي، ۽ اچو ته پنهنجي ياد کي پنهنجي دلين جي گهراين مان نڪرندڙ سچي محبت سان ملائي ڇڏيون.

خدا ڏانهن، جنهن مان زندگي وهندي آهي، پيار چمڪندو آهي، ۽ برڪتون مسلسل وسنديون آهن.

اچو ته انهن سپني کي ياد ڪريون جن انسانيت لاءِ شمع روشن ڪئي، يا دنيا جي مٽيءَ ۾ سٺا ٻج پوکيا، يا روشن خيال پکيڙيا، يا نيڪ ڪمن ۽ نيڪ اخلاق جي حوصلا افزائي ڪئي.

اچو ته پنهنجيون دليون پيار لاءِ کوليون، پنهنجي ذهنن کي روشن خيال الهام لاءِ قبول ڪريون، ۽ خدا کان مدد ۽ رهنمائي گهرون.

اسان جيڪو سوچيندا آهيون ۽ ڪندا آهيون ان ۾

خوف دل کي زهر ڏئي ٿو

انساني ذهن توانائي يا اهم سرگرمين جو هڪ وسيع ذخيرو آهي.

هي سرگرمي مسلسل عضلاتي حرڪتن، دل، ڦڦڙن ۽ ڊائيفرام جي ڪم ڪرڻ، سيلولر ميٽابولزم، رت جي ڪيميائي رد عملن، ۽ موٽر حسي عضون (اعصاب) جي ڪم ڪرڻ ۾ استعمال ٿيندي آهي.

ان کان علاوه، اهم توانائي جو هڪ وڏو مقدار سوچڻ، جذبات ۽ مرضي تي خرچ ڪيو ويندو آهي.

خوف اهم سرگرمي کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ فعال ارادي جي سخت ترين دشمنن مان هڪ آهي.

خوف زندگيءَ جي سرگرمي کي دٻائي ٿو ۽ روڪي ٿو جيڪو عام طور تي اعصابن ڏانهن باقاعدي طور تي وهندو آهي، جنهن ڪري اهي ائين لڳن ٿا ڄڻ اهي مفلوج ٿي ويا آهن، ۽ جسم سست ٿي ويندو آهي ۽ ان جي زندگي خاص طور تي ۽ خاص طور تي گهٽجي ويندي آهي (خوف هڪ اعصاب بلاڪر آهي!)

خوف خوف جي سبب کي ختم ڪرڻ ۾ مدد نٿو ڪري اهو ارادي کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ دماغ کي جسم جي عضون ڏانهن رڪاوٽ سگنل موڪلڻ لاءِ آماده ڪري ٿو خوف دل کي زهر ڏئي ٿو، هاضمي کي خراب ڪري ٿو، ۽ ڪيترين ئي جسماني بيمارين پيدا ڪري ٿو.

جڏهن شعور خدا تي مرڪوز رهندو، ته توهان ڪنهن به شيءِ کان نه ڊڄندا ۽ هر رڪاوٽ ۾ رڪاوٽ کي پار ڪرڻ جي قابل هوندا.

همت ۽ ايمان سان "خواهش" هڪ خواهش آهي جنهن ۾ توانائي جي کوٽ آهي، جڏهن ته "ارادو" ڪجهه ڪرڻ جو عزم آهي: هڪ خواهش يا خواهش کي پورو ڪرڻ لاءِ پر "مرضي" جو اظهار هن طرح ڪري سگهجي

ٿو: "مان بي صبري سان ڪم ڪريان ٿو جيستائين مان اهو حاصل نه ڪريان جيڪو مان چاهيان ٿو".

جڏهن توهان پنهنجي اراديٖ جي طاقت کي تربيت ڏيو ٿا، ته توهان اهم سرگرمين جي قوتن کي آزاد ۽ هدايت ڪري سگهو ٿا، بجاءِ ان جي ته ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪريو بغير ان کي حاصل ڪرڻ جي جيڪو ضروري آهي.

اسان کي اميد نه ڇڏڻ گهرجي، پر ان کي سمجهڻ گهرجي ته خدا اسان کي پنهنجين حالتن کي بهتر بڻائڻ، پنهنجن خيالن کي بلند ڪرڻ، ۽ زندگي ۾ پاڻ لاءِ ۽ ٻين لاءِ نوان ۽ ڪارآمد شيون پيدا ڪرڻ جا موقعا ڏئي ٿو.

جيڪڏهن اسان پنهنجي طرز زندگي سان خوش نه آهيون، ته اسان کي نوان طريقا ۽ طريقا ڳولڻ گهرجن جيڪي اسان کي اطمينان ۽ نفسياتي آرام فراهم ڪن.

اسان کي ڪجهه اهڙو ڪرڻ بابت سوچڻ گهرجي جيڪو اسان جي حالتن کي بهتر بڻائي ۽ اسان جي زندگين کي بامعني ۽ قابل قدر بڻائي، ۽ پوءِ ان کي عمل ۾ آڻيون.

جنهن شيءِ جي فوري ضرورت آهي اها آهي شعور ۾ تبديلي يا ان جي رستي ۾ تبديلي.

اسان کي اهو عزم ڪرڻ گهرجي ته اسان مسئلن کي پاڻ تي اثر انداز ٿيڻ ۽ توازن خراب ڪرڻ جي اجازت نه ڏينداسين، ۽ اسان پريشان ٿيندڙ شين کي پنهنجي زندگين کي خراب ڪرڻ، پنهنجي جذبات تي قبضو ڪرڻ ۽ پنهنجي ماحول کي خراب ڪرڻ نه ڏينداسين.

۽ اهو ته اسين نقصانڪار عادتن ۽ نقصانڪار خصلتن جو شڪار نه ٿينداسين، ۽ اهو ته اسين آسمان ۾ پکين وانگر آزاد ۽ بي قابو هونداسين.

ماڻهن کي جامد ۽ غير تبديل ٿيندڙ رهڻ جي ڪا ضرورت ناهي. روح جي جوهر تان وهم جا پردا هٽائڻ گهرجن ته جيئن اهو پنهنجي پاڪيزگي ۽ طاقت سان چمڪي، ان عظيم شان کي ظاهر ڪري جيڪا خدا انسان ذات کي عطا ڪئي آهي.

خدا نيڪ ڪوششن، جائز خواهشن، ۽ ڪاميابي جي عزم تي برڪت ڏئي.

اسان جي زندگين جي پويان اعليٰ روح جي طاقت آهي، ۽ اسان جي مرضي جي پويان الاهي مرضي جو ڪائناتي سمنڊ آهي.

اسين انهيءَ لامحدود سمنڊ جو هڪ لازمي حصو آهيون جڏهن اسين ان تائين پهچون ٿا ۽ ان ۾ ترون ٿا، ته اسان جو شعور وسيع ٿئي ٿو ۽ اسان پنهنجي وسعت محسوس ڪريون ٿا.

ان بابت سوچڻ اسان کي ان جي ويجهو آڻيندو آهي، ۽ ان تي غور ڪرڻ اسان کي ان ڏانهن وٺي ويندو آهي.

ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي مسلسل ڪوشش اسان کي علم، عزم ۽ توانائي فراهم ڪري ٿي.

شعور جي روزاني تياري الاهي محبت ۽ آسماني نعمتون آڻيندي آهي.

اهو اسان ڏانهن بغير ڪنهن رڪاوٽ جي وهندو آهي ۽ اسان کي سمنڊ جي خزانن جو هڪ سخي حصو ڏئي ٿو.

هر انسان جي اندر هڪ الاهي شعور لڪيل آهي، هڪ شعور جيڪو پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي موقعي جي انتظار ۾ آهي.

۽ انا جي تنگ ۽ محدود خاني مان نڪرڻ لاءِ

جيئن ڪو ماڻهو هڪ پريشان ڪندڙ خوفناڪ خواب مان جاڳندو آهي ته اهو محسوس ڪندو آهي ته هن جيڪو ڏٺو اهو صرف هڪ خواب هو، تيئن ئي الاهي شعور به هڪ شخص کي ننڊ ۾ مونجهاري جي خوفناڪ خواب مان جاڳڻ جي ترغيب ڏئي ٿو ته هو زندگي جي معنيٰ ۽ مقصد جي هڪ نئين شعور ۽ صحيح سمجھ حاصل ڪري.

جيڪڏهن اسان روحاني جاڳرتا جي صبح جو تجربو ڪرڻ چاهيون ٿا ۽ يقين جي روشنين کي ڏسڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي اندروني آواز کي ٻڌڻ گهرجي.

اسان ان جي ترغيب جو جواب ڏيون ٿا اسان کي رستي تان وهم جا پٿر ۽ جهالت جا پٿر هٽائڻ گهرجن جيڪي روح جي ترقي کي روڪين ٿا ۽ ان جي حرڪت کي روڪين ٿا.

۽ اچو ته بي حسي جي ننڊ مان جاڳڻ جي دروازي تي آرزو جي هٿ سان دستڪ ڏيون، ته جيئن اسان خوشي جي هوائن ۾ ساهه کڻي سگهون ۽ پنهنجي هر سوچ ۽ پنهنجي هر احساس ۾ آسماني بجلي آڻي سگهون.

۽ اسان جو هر ڪم

اسين الله تعاليٰ کان دعا ٿا ڪريون ته اسان جي شعور ۽ شعور جون دريون کولي، اسان کي حڪمت جي روشني سان پري، اسان کي پنهنجي پيار سان گهيرو ڪري، ۽ اسان کي پنهنجي دائمي رحم سان گهيرو ڪري.

جيڪي ماڻهو مون وٽ آيا، انهن ۾ اهڙا ماڻهو به هئا جن کي مون شروع کان ئي صاف صاف ٻڌايو ته انهن جا مقصد صحيح نه هئا، ۽ مون انهن کي اهي مقصد تبديل ڪرڻ لاءِ چيو.

انهن مان ڪجهه کي منهنجي ڳالهه پسند نه آئي، پر ٻين جواب ڏنو ۽ بهتري لاءِ تبديل ٿي ويا.

منافقت سٺي نتيجي ڏانهن نه ٿي وٺي، ۽ عقلمندن مان سڀ کان وڏو ماڻهو به اهو لڪائي نٿو سگهي جيڪو سندس اکيون ظاهر ڪن ٿيون.

هڪ شخص جي سچي تاريخ انهن جي اکين ۾ لکيل آهي.

جيڪڏهن توهان ڪنهن جي اصل فطرت کي ڄاڻڻ چاهيو ٿا، ته خدا کان دعا گهرو ته هو ان شخص جو اصل ڪردار توهان تي ظاهر ڪري.

چاڪاڻ ته توهان ٺڳي نه ٿا چاهيو، توهان پنهنجي دل ۾ ان جي حقيقي فطرت محسوس ڪندا ۽ توهان جو وجدان غلط نه هوندو.

جڏهن اسان پنهنجي ساٿي سان ڳالهايون ٿا، اسان کي سڌو سنئون سندس اکين ۾ ڏسڻ گهرجي ۽ اعتماد، يقين ۽ سچائي سان ڳالهائڻ گهرجي.

جڏهن اسان ڪنهن سان هٿ ملائيون ٿا، ته اسان کي پنهنجي پيار ۽ خلوص جي مقناطيسيت انهن تائين پهچائڻ گهرجي، ۽ انهن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيترو ٿي سگهي.

علم جي ڳولا ڪندڙ کي مثبت هجڻ گهرجي ۽ پنهنجي روحاني مقناطيسيت کي ترقي ڏيڻ تي ڪم ڪرڻ گهرجي؛ پوءِ خدا کيس ٻين جي مدد ڪرڻ ۽ انهن تائين برڪت واري لهرون منتقل ڪرڻ جي طاقت ڏيندو.

مان شايد پري پري تائين سيارن ۽ تارن کان به اڳتي سفر ڪريان، پر مان هميشه تنهنجو رهندس توهان جا پوئلڳ شايد اچن ۽ وڃن، پر مان توهان سان گڏ رهندس ۽ هميشه لاءِ تنهنجو رهندس مان شايد بيشمار اوتارن جي

لهرن □ قاسي پوان □ اڪيلو □ اڪيلو محسوس ڪريان، پر مان هميشه تنهنجو رهندس.

دنيا، جيڪا توهان جي راندين □ مصروف آهي، شايد توهان کي وساري ڇڏي، پر مان توهان کي هميشه ياد رکندس شايد منهنجو آواز گهٽجي وڃي □ مان ناڪام ٿي وڃان.

پر مان پنهنجي روح جي لفظن □ چوندس: "مان هميشه تنهنجو رهندس"

آزمائشون، بيماريون □ موت شايد مون کي ٽڪرا ٽڪرا ڪري ڇڏين □ منهنجي جسم کي ساڙي ڇڏين، پر جيستائين منهنجي ياد □ اميد جي چمڪ رهي ٿي

منهنجي مرندڙ اکين □ ڏسو ڇو ته انهن ذريعي مان توهان کي ٻڌائيندس: "مان توهان کي هميشه لاءِ پيار ڪندس □ مان هميشه توهان سان وفادارِ رهندس!"

مان توهان کي سچ ٿو ٻڌايان ته مون کي پنهنجن سڀني سوالن جا جواب ماڻهن کان نه، پر خدا کان مليا آهن، جيڪو سڀني سخاوت جو ذريعو آهي.

□ ڪائنات □ سڀني علمن جو سرچشمو

هو زندگي □ منهنجو واحد الهام آهي، □ جڏهن مان ڳالهائيندو آهيان، مان ڪيس چوان ٿو ته هو منهنجي لفظن کي پنهنجي طاقت، پنهنجي سچائي، پنهنجي پيار □ پنهنجي روشني سان چارج ڪري. مون کي خوشي جون لهرون مون کي گهيري رهيون آهن چاڪاڻ ته سندس سڀ کان وڏو پيار روح □ گرم ڏينهن □ نرم هوائن وانگر وهندو آهي، □ ان جو وهڻ ڏينهن □ رات، هفتي کان پوءِ هفتي، سال کان پوءِ سال طاقتور طور تي جاري رهندو آهي، تنهنڪري توهان کي خبر ناهي ته آخر ڪٿي آهي.

انسان سمجهن ٿا ته انهن کي انساني ذريعن کان پيار □ دولت جي ضرورت آهي، پر هر پيار □ هر دولت جي پويان

الاهي محبت جيڪا تبديل نه ٿيندي آهي □ روحاني دولت جيڪا دنياوي دولت سان ماپي نه ٿي سگهي. جيڪو به اهو محسوس ڪري ٿو ته خدا سڀني پيار، نعمت □ فضل جو سرچشمو آهي، اهو ان کي ڳوليندو □ ان سان انتهائي خوش ٿيندو.

خدا انهن کي ڏئي ٿو جيڪي هن ۾ اميد رکن ٿا، ۽ انهن کي جيڪي

هو ڪيس ڏسي ٿو، مخلوق کي نه

هو ڪيس آفتن ۽ مشڪلاتن کان نجات ڏياريندو آهي

۽ هو بچڙائي کي رستي کان پري رکي ٿو

سندس دل ۾ اسين هڪ پرامن زندگي گذاريون ٿا.

۽ پرسڪون روح ان کي محسوس ڪن ٿا

۽ جڏهن اسان کي هن جي ضرورت هوندي آهي، هو اسان جي مدد لاءِ ايندو آهي

هڪ اهڙي لمس سان جيڪو آرام ۽ خوشي آڻيندو آهي

۽ نيڪي اسان وٽ مينهن وانگر ايندي آهي

ان جي فراهميءَ سڄي زندگي ڪڏهن به بند نه ٿيندي آهي

برڪت وارو آهي سڀ کان وڏيڪ رحم ڪندڙ، هو ڪيترو عظيم آهي!

هو هميشه اسان جو آهي، جيئن اسين سندس آهيون.

اعليٰ الهام

اي خدائي خالق

اي ڪائنات جا پالڻهار

اي سيارن، تارن ۽ ڪهڪشائن کي منظم ۽ حرڪت ۾ رکڻ وارا!

توهان جو منصفانه حڪمراني توهان جي شهرين کي آزاد مرضي ۽ پسند جي آزادي ڏيڻ جو حڪم ڏئي ٿو، جيڪو انهن کي پاڻ کي ترقي ڪرڻ ۾ توهان جي مقدس اصولن ۽ نظرين جي ويجهو اچڻ ۾ مدد ڪندو.

توهان اسان کي دائمي آزادي عطا ڪئي آهي ۽ اسان ۾ آفاقيءِ شعور جا ٻج پوکيا آهن پر بدقسمتي سان، اسان پنهنجي آفاقي شعور کي خود غرضي، نفرت، تنگ نظري ۽ انڌي جنون جي سلاخن پويان زنجيرن ۾ وجهي ڇڏيو آهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي ڳارڻ ۽ مدد ڪر - اسان جي گرم پيار ۽ پائيچاري جي سمجهه سان - اسان ۽ پين جي وچ ۾ سڀئي مصنوعي، برفاني رڪاوٽون ۽ رڪاوٽون.

اسان کي پاڻ تي ضابطو رکڻ ۽ هڪ هوشيار ضمير ۽ صحيح فيصلي کي استعمال ڪرڻ ۾ زندگي جي رستن تي سڌي طرح هلڻ ۾ مدد ڪريو.

۽ اسان کي برڪت ڏي ته اسان پنهنجي روحاني دولت ۽ همدردي واري رحم کي وڌائيون، اسان جي قومي محبت جي دائري کي وڌائيندي، زمين جي سڀني رهاڪن کي شامل ڪري، رنگ، طبقي، جنس ۽ عقيدي کان سواءِ.

اي ڪائنات جا پالڻهار، اچو ته آزاد پيدا ٿيندڙ سڀني انسانن جي آزاديءَ جو احترام ۽ قدر ڪريون.

۽ اسان کي برڪت ڏيو ته جيئن اسين هڪ متحد دنيا ٺاهي سگهون ۽ توهان کي زندگي لاءِ پنهنجو روحاني اڳواڻ چونڊي سگهون.

روح جي ڪوٺائي مان

اي منهنجا مالڪ، منهنجي خواهشن جي پرندڙ باهه کي چمڪڻ ڏيو

توهان جي پاڪ موجودگي هميشه موجود آهي

مون پنهنجي خواهشن لاءِ هڪ مندر ٺاهيو آهي.

منهنجي هر خيال ۾

ڇا توهان مهرباني ڪري مون سان ملڻ ايندا؟

۽ تون منهنجي پيار جي تخت تي ويٺو هئين؟!

منهنجا خيال توهان جي دانشمندانه رهنمائي تي عمل ڪن.

تون منهنجي زندگي ۾ سڀ کان وڏي خوشي هجين.

خدا بابت سوچڻ ۽ ان تي غور ڪرڻ جي دروازي کان

مان پائيدار امن جي مندر ۾ داخل ٿيندس

اڄ مان پريشانين ۽ خوفن جي نمائندگي لاءِ ڪاٺين جو هڪ بنڊل روشن ڪندس.

منهنجي روح ۽ خدا جي مندر کي روشن ڪرڻ لاءِ

مان پنهنجي روح جي اڪيلائي ۽ خدا کي ڳوليندس.

۽ مان دل سان دعا ڪندس جيستائين منهنجي دل هن لاءِ پيار سان ڌڙڪي.

۽ مان پنهنجي دعائن تي سندس جواب محسوس ڪريان ٿو

او، جيڪڏهن منهنجي زندگيءَ جي چمڪ خدا جي سچ سان ملي سگهي.

۽ اهو سپني اکين ۽ چمڪي ٿو جيڪي نيڪي سان پيار ڪن ٿا

مان جنگين سان ٽٽل دنيا کي ڇڙڪائي ڇڏيندس

امن ۽ پيار جي خيالن سان

مان خدائي حرم ۾ داخل ٿيندس

۽ مان ڪائناتي شعور کي ڇهان ٿو

غور ۽ الاهي محبت جي خوشي ذريعي

الاهي حفاظت مون کي هميشه ۽ هميشه لاءِ گهيرو ڪري ٿي

۽ خدا جو نور مون سان گڏ آهي ۽ منهنجي ڇوڏاري اونداهي کي ختم ڪري ٿو.

جيستائين مان سندس رهنمائي واري روشني ۾ هلندس، تيستائين مان ٺوڪر نه کائيندس.

مان صحيح رستي کان نه هٽندس

زنده جذبات

اي وجود جي روح ۽ ڪائناتن جا مالڪ

تون منهنجي نظر جي پويان آهين، جنهن ذريعي مان تنهنجي ظاهري خوبصورتي ڏسان ٿو.

۽ منهنجي ڪنن جي پويان، جنهن سان مان زميني آوازن جي ميلاپ کي ٻڌندو آهيان

تون منهنجي رابطي جي پويان آهين، جنهن سان مان تنهنجي دنياوي دنيا شيون محسوس ڪريان ٿو.

 فطرت جي پردي ڪان ٻاهر جيڪو توهان جي سهڻي چهري ڪي لڪائي ٿو

مان توکي گلن جي آرامده نظرن ڏسان ٿو

 مان توکي غذائي کاڌي جي ذائقي چکيان ٿو.

مان توهان جي الاهي جوهر توهان جي دائمي مٺاس ڪي محسوس ڪريان ٿو.

سڀني سٺين شين عجائبات جيڪي موجود آهن

مان توکي دعا ڪيان ٿو، اي منهنجا مالڪ، تون منهنجي ڏڪندڙ آواز جي پويان آهين

 منهنجي ذهن جي پويان، جنهن سان مان دعا ڪريان ٿو

تون منهنجي گهري احساسن ڪان ٻاهر آهين.

منهنجي پاڪ خيالن اميدن توهان لاءِ منهنجي خواهش ڪان ٻاهر

تون منهنجي سوچ سمجهه ڪان ٻاهر آهين منهنجي نرم پيار ڪان ٻاهر آهين!

او، جيڪڏهن تون انساني جذبات جي پردن مان نڪرندين.

 دلڪش قدرتي نظارا

منهنجون روحاني اکيون کوليو ته جيئن مان توهان کي بلڪل ائين ڏسي سگهان جيئن توهان آهيو!

خدا ڪان سواءِ زندگي نامڪمل آهي.

جڏهن اسين خدا سان ڳنڍجي وڃون ٿا، ته وجداني سمجهه اسان کي متاثر ڪندي اسان جي هر ڪم رهنمائي ڪندي.

اسان کي شعوري طور تي اها برڪت واري طاقت حاصل ڪرڻ گهرجي اها طاقت اسان جي اندر آهي؛ اسان کي صرف ان کي ظاهر ڪرڻ جي ضرورت آهي.

توهان ڏسندا ته هي طاقت توهان جي حالتن کي بهتر بڻائڻ ۽ توهان لاءِ شيون آسان بڻائڻ لاءِ هر شيءِ ۾ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان هن طاقت سان ڳنڍيندا، توهان جي پلائي ڪائناتي توانائي سان ڊڙڪندي، ۽ توهان جا خيال وڌيڪ سڌريل، مرڪوز، تيز ۽ تيز ٿي ويندا. توهان کي احساس ٿيندو ته توهان جا روح خدا جي زنده سچائي ۽ سندس اڻ کٽ حڪمت لاءِ برتن آهن.

خدا صحت، خوشحالي، حڪمت، ۽ دائمي خوشي جو ذريعو آهي جڏهن اسان هن سان ڳنڍيندا آهيون، ته اسان جون زندگيون مڪمل ۽ پرپور ٿي ويندا آهن.

خدا کان سواءِ زندگي نامڪمل آهي اسان کي ان عظيم طاقت بابت سوچڻ گهرجي جيڪا اسان کي زندگي، توانائي ۽ حڪمت ڏئي ٿي.

اسان کي دعا ڪرڻ گهرجي ته هي سچ اسان جي ذهنن ۾ وهي، هي طاقت اسان جي جسمن ۾، ۽ هي لامحدود خوشي اسان جي روحن ۾.

بند اکين جي اونداهي جي پويان ڪائنات جون عجيب قوتون لڪيل آهن، ۽ سڀئي نيڪ روح ۽ عظيم روح

۽ روح جي دائرن جي لامحدود پکيڙ

جيڪڏهن توهان غور ڪندا، ته توهان کي مڪمل سچائي جو احساس ٿيندو ۽ توهان پنهنجي زندگين ۾ ۽ تخليق ۾ شاندار ۾ شاندار هر شيءِ ۾ ان جو شاندار ڪم ڏسندا.

خواهشن جي رستن تي

خدا مونکي سڏي رهيو آهي.

ڪليل روحن ذريعي

۽ پيار سان ڊڙڪندڙ مهربان دليون

۽ اهو ايمان سان پريل آهي

شاگرد پاران ڪيل هر نيڪ ڪم

سندس شعور هڪ قدم ويجهو آهي.

ڪائناتي شعور جي حد کان

مون کي اندر وجڻ ڏيو، رب.

توهان جي ديوي خوبصورتي ڏسڻ لاءِ

۽ مون کي توهان جي چمڪندڙ روشنيون ڏسي خوشي ٿي آهي.

جيڪڏهن منهنجي زندگي توهان جي الاهي حڪمت جي رهنمائي ڪري ٿي

تنهن ڪري، منهنجون ڪوششون ضرور ڪاميابي سان تاج پوشي ڪنديون.

مان پل نه ٿيندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته جيئن منهنجو نظارو واضح ٿئي.

منهنجو روح پاڪ ٿي ويو آهي.

پوءِ هن يقين جو سچ ڏنو

۽ مون کي سچ چاٽڻ ۾ مزو ايندو آهي

اڄ مان پنهنجيون گذريل مشڪلاتون وساري ڇڏيندس.

مان حال ۽ مستقبل کي منهن ڏيندس.

دليري ۽ اعتماد سان، قادر مطلق جي مدد سان

مان پنهنجي جسم کي ڪائناتي توانائي سان چارج ڪندس.

۽ مان پنهنجي وجود کي الاهي شعور جي شفا بخش روشني سان ڍڪيندو آهيان.

ڪاسمڪ نيبولا وانگر

امن منهنجي شعور کي پري ٿو.

۽ هن خدا جي لامحدود موجودگي محسوس ڪئي

اي منهنجا مالڪ، منهنجي بصيرت کي روشن ڪر

منهنجي ذهني خزاني کي پريو

سمجھ ۾ چاڻ سان

تنهنجي پيار جي روشني چمڪي

منهنجي زندگيءَ جي رستن تي

بليو پيٽن جي پيٽ ۾

منهنجي بالڪوني مان، مون اولهه ڏانهن ڏٺو، ۽ تخيل جي پرن تي پري افق جي ڪنارن ڏانهن وڌي ويس. منهنجي ساڄي ۽ کاٻي پاسي، مون پهه جبلن جون قطارون ڏٺيون جيڪي جلد ئي هڪ پراسرار جامني رنگ ۾ تبديل ٿي ويون.

جڏهن مون پيهر ڏٺو، ته هڪ اڻ ڏٺل هٿ انهن کي ڳاڙهي نيري رنگ جي پردي ۾ ڍڪي ڇڏيو هو. منهنجي پويان گوادِالاجارا شهر هو، جيڪو شام جي روشنيءَ ۾ وهنجندو هو. اوپر وارو آسمان هاٺي نرم گلابي رنگ سان رنگيل هو. اڳتي ڏسندي، منهنجي اکين سون جي ڍنڍ ۾ ترندڙ نيري پيٽن جو هڪ جادوئي شهر ڏٺو.

جادوئي نيرو پيٽن جي هن پيٽ ۾، نيرو چونا پٿر جي هڪ وڏي ٽڪري اڀري، جيڪا گرين-اڇي آتش فشاني ڪڪرن سان گهريل هئي جيڪي ڳاڙهي-سون جي لاوا جا گير ڪڍي رهيا هئا، جيڪي پرسڪون ڍنڍ ڏانهن قوس قزح وانگر ترڇها هئا. تيز سونهري شعلن نيرو پيٽن کي روشني جي ٻرندڙ هالن ۾ ڍڪي ڇڏيو.

نيرو چوٽي ۾ ان جو ٻرندڙ تاج ان خاموش سونهري ڍنڍ جي مٿاڇري تي جاڙن پائرن وانگر ظاهر ٿي رهيو هو ۽ بلڪل ساڄي پاسي، هڪ ننڍڙي، پرسڪون ڍنڍ چمڪي رهي هئي، جيڪا نيرو پيٽن مان هڪ جي سيني تي آباد هئي جيئن ڪڪرن جي لهرن ۾ پورو چنڊ تري رهيو هجي.

مان گهڻي دير تائين سچ لهڻ ۽ سراب جهڙن ڪڪرن جي شهر ۾ گهميو، ڍنڍ جي مٿاڇري تي ان جي نازڪ سونهري روشنيءَ سان ترندو رهيو ۽ اهي سونهري پاٽي ڪيترا شاندار هئا جيڪي ڳاڙهي برف جي ٽڪرن سان پريل هئا ۽ هر طرف ابديت جي ڪناري تائين پکڙيل هئا.

مون سوچيو ته روشنيءَ جا ماڻهو هن زمين تي سڻا روح هئا، ۽ زندگي جي سيني امتحانن کي ڪاميابي سان پاس ڪرڻ کان پوءِ، انهن کي مزو وٺڻ ۾ پنهنجن خوابن کي جيئن اهي چاهيندا هئا، مجسم ڪرڻ جي اجازت ڏني وئي.

هر روز سج لهڻ وقت، اهي مخلوق سمنڊن ۽ سون جي ڍنڍن سان گهريل آسماني شهرن ۾ پنهنجن آسماني خوابن کي تيز ڪندا.

اتي ۽ پوپان ڏکن جي گرفت ۾ هن دنياوي دنيا جي ڦندن کان ٻاهر، ان جي سپني المين ۽ دردن سان

اتي، تڪليفن کان ٻاهر، انهن مخلوقن ڳاڙهي روشنيون ساهه کنيون، نارنگي شعاعون پيتيون، پري هليا ويا، ويجهو آيا، گهميا، ۽ رنگين روشنين جي وچ ۾ ترڻ لڳا.

هتي، اهي مخلوق فوري طور تي پنهنجن خوابن کي سمجهندا ۽ پنهنجين خواهشن مطابق پنهنجي تخيل کي ظاهر ڪندا، پوءِ پنهنجي مرضي سان ختم ٿي ويندا ۽ غائب ٿي ويندا.

هتي هن اطمينان ۽ اطمينان جي خزانن مان لطف اندوز ٿيو، ۽ سخاوت سان انهن سپني جا خواب پورا ڪيا جيڪي هن جي شاندار، جادوئي دنيا ۾ هن سان ملڻ ايندا هئا.

هتي، هوءَ انسانن وانگر انتظار ڪرڻ ۽ خواهش ڪرڻ تي مجبور نه هئي ته جيئن سندس خواب سچا ٿين ۽ سندس خواهشون پوريون ٿين، پر هن خواب ڏٺا جيئن هن چاهيو ۽ پنهنجي مرضي سان اهي سپئي خواب ۽ خواهشون حاصل ڪيون.

خوابن جي پيٺن ۾ اهو سج لهڻ وارو شهر منهنجي خوابن مان هڪ هو جيڪو لاشعور جي پردن ۾ لڪل هو، ۽ اج اهو هر طرح سان سچو ٿي چڪو آهي!

سچ پچ، مون پنهنجي روح جا لڪيل خزانا ۽ خزانا ڏٺا آهن، ۽ انهن جي روشني مون تي غالب اچي وئي آهي ۽ انهن جي چمڪ مون کي حيران ڪري ڇڏيو آهي!

پيراميهانسيا: الاهي ايڪستيسي جا اسپيڪٽرم

عاجزي، اي خداوند، سڀ کان يقيني رستو آهي

توهان جي الاهي رحمت جي مينهن حاصل ڪرڻ لاءِ

مان توهان جي الاهي انصاف ۽ سچائي جي اصولن تي ڀروسو ڪندس.

اهو سمجهڻ ته توهان پيار جي سڏ ۽ دل جي خواهشن جو جواب ڏئي رهيا آهيو

توهان جي مجموعي مرضي سان ويجهي تعاون ۽

۽ منهنجي تو تي مڪمل يقين سان

مون کي توهان جي مدد ملندي ۽ توهان جي ويجهو محسوس ڪندس.

اڄ مان توهان جي آڏو پنهنجو فرض نڀائيندس.

جيئن مان دنيا ڏانهن پنهنجون ذميواريون پوريون ڪريان ٿو

اي سڀ کان وڏو محبوب

تون دلين جي مقدس جڳهن ۽ گونجندڙ آسماني گونج آهين

۽ تون جذبات جي آوازِ آهين جنهن کي ڪن ڪٽي نٿا سگهن.

توهان جي پيار سان برڪت حاصل ڪرڻ بي حد وڏو آهي.

سڀني دنياوي خيالن کان

۽ سڀ زميني شان

منهنجي تو تي مڪمل يقين سان

مان بيماري جا پاڇا ختم ٿيندي ۽ واپسي ڪانسواءِ هليا ويندا ڏسان ٿو.

مان توکي ڏسندس، اي منهنجا مالڪ، فطرت جي دريائن ۽ امن جي دروازن مان.

اسان کي پنهنجين برڪتن سان نوازيو

۽ اسان کي پنهنجي ڪائناتي توانائي جي لهرن ۾ غرق ڪر

اسان کان خود غرضي کي پري رکو

جيڪو روحن کي ويجهو اچڻ کان روڪي ٿو

۽ انهن جي ملاقات نيڪي ۽ روشني جي محبت تي ٻڌل هئي.

مون کي پنهنجين دعائن جي گلن کي پاڻي ڏيڻ ڏيو

اي منهنجا خدا، تنهنجي باري ۾ سوچڻ ۽ غور ڪرڻ جي پاٽيءَ سان

ته جيئن نوان، متحرڪ گل ڦٽي سگهن

الهام، امن، ۽ خوشي ڪان

غلط ڪم ڪان بچڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته غلط ڪم ڪي سڃاڻڻ لاءِ صحيح فيصلو ڪيو وڃي ۽ اهو نه ڪرڻ جو عزم ڪيو وڃي.

هڪ غلط بِئي سان وڙهڻ سان صحيح پيدا نٿو ٿئي جهالت انسانيت جو سچو دشمن آهي ۽ ان کي هن دنيا مان نيڪالي ڏيڻ گهرجي اسان وٽ هن دنيا ۾ هر شيءِ موجود آهي جيڪا اسان کي خوشحالي، خوشي ۽ مڪمل انصاف جي دور کي شروع ڪرڻ لاءِ گهربل آهي.

رڳو رڪاوٽ انساني خود غرضي آهي، جيڪا هن ناممڪن کي بڻائي ٿي. خوفناڪ ۽ ناانصافي مصيبت انساني خود غرضي ۽ ٻين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ پنهنجي مفاد جي حصول جي ڪري پيدا ٿئي ٿي.

پئسو جيڪو ضرورتمندن کي کارائڻ ۽ ڪپڙا پائڻ لاءِ استعمال ٿي سگهي ٿو، ان جي بدران تباهي ۽ تباهي لاءِ استعمال ڪيو وڃي ٿو. هي خود غرضي، جيڪا جهالت مان پيدا ٿئي ٿي، عالمي مسئلن جو جڙ آهي.

هر ڪو سوچيندو آهي ته اهي صحيح ڪم ڪري رهيا آهن، پر جڏهن اهي صرف پنهنجن ذاتي مقصدن جي پيروي ڪندا آهن، ته اهي سبب ۽ اثر جي ڪرمڪ قانون کي حرڪت ۾ آڻيندا آهن، جيڪو ناگزير طور تي انهن جي پنهنجي خوشي ۽ ٻين جي خوشي کي تباهه ڪندو.

جيترو وڌيڪ مان انساني جهالت جي ڪري دنيا جي المين کي ڏسان ٿو، اوترو ئي مون کي احساس ٿئي ٿو ته خوشي اڃا تائين قائم نه رهندي جيتوڻيڪ گهٽيون سون سان پڪيون هجن.

خوشي ٻين کي خوش ڪرڻ ۾ آهي، ۽ جيڪڏهن هر ڪو اهو ڪري، ته هر ڪو خوش هوندو.

۽ هر ڪنهن کي زمين جي فضل مان پنهنجو حصو ملندو

جيئن ته اسان هن دنيا ۾ آيا آهيون جتان اسان کي خبر ناهي، اهو قدرتي آهي ته اسان زندگي جي شروعات ۽ مقصد بابت حيران ٿيون.

اسان هن دنيا جي خالق بابت پڙهون ٿا ۽ پڙهون ٿا، پر اسان کي خبر ناهي ته ان تائين ڪيئن پهچجي اسان صرف اهو ڄاڻون ٿا ته پوري ڪائنات سندس الاهي ذهن جي وجود جو اعلان ڪري ٿي.

جيئن هڪ ننڍڙي گهڙي جا ننڍا ۽ صحيح پرزا ۽ اوزار اسان کي گهڙي ٺاهيندڙ جي تعريف ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿا، ۽ جيئن هڪ ڪارخاني جون وڏيون ۽ پيچيده مشينون اسان کي انهن جي موجد بابت حيران ۽ متاثر ڪن ٿيون، تيئن جڏهن اسان فطرت جي عجائبات کي ڏسون ٿا، ته اسان انهن جي پويان لڪيل ذهانت تي حيران ٿي وڃون ٿا، ۽ اسان پڇون ٿا: "ڪنهن گل کي سج جي سامهون هڪ متحرڪ شڪل ڏني؟ ان جي خوشبو ۽ خوبصورتي ڪٿان آئي؟ ۽ ان جي پنکڙين کي اهڙي انتهائي درستگي سان ڪيئن ٺاهيو ويو ۽ اهڙن شاندار، خوشگوار رنگن سان رنگيو ويو؟"

رات جو، تارا ۽ چنڊ، اسان جي چوڌاري پنهنجي چانديءَ جي روشني پکيڙيندا آهن، اسان کي ان شعور تي غور ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿا جيڪو خلا جي وسعت ۾ انهن آسماني جسمن جي رهنمائي ڪري ٿو. چنڊ جي نرم روشني روزاني سرگرمين لاءِ ڪافي ناهي، ۽ تنهن ڪري هڪ عقلمند ۽ نرم ذهن رات جو آرام ڪرڻ جو مشورو ڏئي ٿو. پوءِ سج اڀري ٿو، ان جي روشن روشني اسان کي پنهنجي چوڌاري دنيا کي وضاحت ۽ سڪون سان ڏسڻ جي اجازت ڏئي ٿي، ۽ اسان ان کي پنهنجي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ پاڻ تي کڻون ٿا.

اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ جا ٻه طريقا آهن: جسماني رستو ۽ روحاني رستو جڏهن اسان جي صحت خراب ٿئي ٿي، مثال طور، اسان علاج لاءِ ڊاڪٽر وٽ وڃي سگهون ٿا پر هڪ وقت ايندو آهي جڏهن نه ته ڊاڪٽر ۽ نه ئي ڪو ٻيو مدد ڪري سگهي ٿو، ۽ اسان ٻئي رستي ڏانهن رخ ڪندا آهيون؛ روحاني طاقت ڏانهن جنهن اسان جي جسم، ذهن ۽ روح کي پيدا ڪيو.

مادي طاقت محدود آهي، ۽ جڏهن اسان ناڪام ٿيون ٿا، ته اسان خدا جي لامحدود طاقت ڏانهن رخ ڪريون ٿا. اهو اسان جي مالي ضرورتن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو. جڏهن اسان پنهنجي پوري ڪوشش ڪريون ٿا ۽ اجا تائين ڪافي نه ٿا حاصل ڪريون، ته اسان ان طاقت ڏانهن رخ ڪريون ٿا.

هر ڪو سوچيندو آهي ته انهن جا مسئلا سڀ کان وڌيڪ خراب آهن ڪجهه ماڻهو ٻين کان وڌيڪ ڏباءُ محسوس ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي لچڪ ڪمزور هوندي آهي ماڻهن جي ذهني طاقت ۾ فرق جي ڪري، اهي

مختلف مقدار ۽ توانائي خرچ ڪندا آهن جيڪڏهن ڪو ماڻهو وڏي مشڪل ڪي منهن ڏئي ٿو ۽ انهن جو ذهن ڪمزور آهي، ته اهي ان تي قابو نه پائي سگهندا طاقتور ذهن وارا ماڻهو رڪاوٽن ڪي ٽوڙي ۽ پنهنجي بنيادن ڪي جهڪائي پنهنجين مشڪلاتن تي قابو پائي سگهن ٿا تڏهن به، طاقتور ترين ماڻهو به ڪڏهن ناڪامي جو منهن ڏسندا آهن جڏهن اسان زبردست جسماني، ذهني ۽ روحاني مشڪلاتن ۽ مشڪلاتن ڪي منهن ڏيون ٿا، اسان ڪي احساس ٿيندو آهي ته هن مادي دنيا ۽ زندگي جي طاقت ڪيتري محدود آهي.

اسان جون ڪوششون نه رڳو سٺي صحت ۽ مادي سلامتي حاصل ڪرڻ لاءِ وقف ٿيڻ گهرجن، پر زندگي جي معنيٰ جي ڳولا لاءِ پڻ.

زندگي جو مقصد ڇا آهي؟ جڏهن مشڪلاتون اسان تي حاوي ٿي وينديون آهن، ته اسان سڀ ڪان ڦهريان پنهنجي آس پاس جي ماحول ڏانهن رخ ڪندا آهيون، هر ممڪن مادي ترتيب جي ڪوشش ڪندا آهيون جيڪو اسان ڪي يقين آهي ته راحت فراهم ڪندو پر جڏهن اسان هڪ بند منزل تي پهچون ٿا ۽ چئون ٿا، "منهنجون سڀ ڪوششون ناڪام ٿي ويون آهن، مان وڌيڪ ڇا ڪري سگهان ٿو؟" اسان سنجيدگي سان پنهنجي مسئلي جو اثرائتو حل ڳولڻ تي غور ڪرڻ شروع ڪريون ٿا ۽ جڏهن اسان جي سوچ ڪافي گهري ٿي ويندي آهي، ته اسان پاڻ ۽ جواب ڳوليندا آهيون. هي جواب ڏنل دعا جو هڪ روپ آهي.

منهنجي روح جي خاموشي ۽

مون ڪي توهان سان ملڻ ڏيو، رب!

مون ڪي پنهنجي قبضي ۾ رکو، ۽ مون ڪي پنهنجي دائمي موجودگي محسوس ڪرڻ ڏيو

منهنجي اندر ۾ منهنجي چوڌاري

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي آواز ٻڌڻ لاءِ ترسيل آهيان.

زمين جي تيز آوازن ڪي مون ڪان پري رکجو

منهنجي ياد ۾ لڪيل

مان توهان جي پرسڪون، پرسڪون آواز ٻڌڻ چاهيان ٿو.

□ ڳائٽو هميشه منهنجي روح جي سڪون □ آهي.

منهنجا خدا، جتي تون سپ موجود آهين

توهان کي موجود هجڻ گهرجي.

منهنجي وجود □ ضمير جي اونهائي □

مون کي هڪ ننڍڙو حصو به ڏيکارڻ □ مدد ڪريو.

منهنجي روحاني خاني □ لڪيل خزانن مان!

اي چمڪندڙ روشني

منهنجي دل جاڳي پئي آهي.

منهنجي ذهني صحت

منهنجي روحاني مندر کي پنهنجي شان سان پريو.

اي ابدي اتر تارو!

جتي به مان گهميو □ ڪيئن به مون رخ ڪيو

منهنجي ذهن جي مقناطيسي قطب نما جي سُئي توهان ڏانهن اشارو ڪندي رهي ٿي.

ڇا توهان بدقسمتي جي هوائن کان متاثر آهيو

يا ڏک □ مصيبت جي مينهن □ ٻڏل

پر، منهنجو ذهن هدايت يافته هو

هميشه توهان ڏانهن رخ ڪرڻ لاءِ

منهنجو پيارو پڪي، پنهنجا پر ڦاڙي رهيو آهي

مونجهاري جي ڪڪرن جي وچ □

□ مونجهاري جا طوفان

هو ضرور توهان تائين پنهنجو رستو ڳوليندو.

قديم زماني □

آسمان جي دل ۾

جڏهن اسين روحن جي حيثيت ۾ وجود ۾ آياسين

اسين سڀ سمهي رهيا هئاسين.

الاهي پيار جي ڇانوَ هيٺ

۾ جڏهن خدا اسان کي جاڳايو

اسان هن کان پري هليا ويا.

جيئن اجنبي پٽ جي ڪهاڻي ۾

اسان پنهنجي وچ ۾ خدائي رشتي جي رشتي کي وساري ڇڏيو آهي.

اسين هڪ ٻئي لاءِ اجنبي ٿي ويا هئاسين

۾ جڏهن کان اسان پنهنجو آسماني گهر ڇڏي ڏنو آهي

اسين هن دنيا ۾ ٿي ويا آهيون

زمين جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ سفر ڪندڙ مسافر

اسين تقدير جي رستن تي هلون ٿا

اسان تمام گهڻو اڳتي نڪري ويا آهيون.

اسين پنهنجي اصلي گهر کان تمام گهڻو پري هليا ويا آهيون.

پر وقت بوقت

ڪجھ جڳهون، تجربا، ۽ چهرا اسان کي جاڳائيندا آهن

دفن ٿيل يادون ۽ گهرو اندروني احساس

هوءَ اسان کي سُس پُس ڪري ٿي

اسان کي ائين محسوس ٿئي ٿو ڄڻ ته اسان اهو سڀ ڪجهه نئين سر تجربو ڪري رهيا آهيون.

شيون جيڪي اسان اڳ ۾ ئي ڄاڻون هيون

اسين پيارن سان ملون ٿا ۽ ڳنڍجون ٿا

اسين انهن جي ويجهو هئاسين.

ڏور ماضي ۾

اي ڪائناتن جا خالق

توهان جي روشني وڏن ۾ چمڪي ٿي

سندن الاهي علم اسان جي سمجھ کي متاثر ڪري.

اسان کي اهو سمجھڻ ڏيو ته توهان آخري مقصد آهيو

جيڪو اسان حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا

سڀ کان وڏي خواهش

جيڪو اسان حاصل ڪرڻ جي خواهش رکون ٿا

اسان کي پنهنجي موجودگي جي خوشبودار هوائن سان تازگي بخش.

اسان کي پنهنجي شاندار موجودگيءَ جي خواهش سان پريو.

اسان جي وجود کي توهان جي الاهي حڪمت سان پرورش ملي.

اسان کي توهان جي پاڪ روشني محسوس ڪرڻ ڏيو

اهو اسان جي زندگي جي هر پهلوءَ ۾ شامل آهي

۽ اهو اسان جي عزم کي مضبوط ڪري ٿو

۽ اسان جي اونداهي کي ختم ڪري ٿو

۽ امن اسان کي ڍڪي ڇڏي

۽ اميد

۽ نيڪ ڪم ڪرڻ جي خواهش

شهزادي ۽ روشن خيال هرمت جي وچ ۾

هڪ پيري، هڪ ظالم شهزادو پنهنجن نوڪرن ۽ نوڪرن سان گڏ شڪار جي سفر تي ويو، مڪمل طور تي ليس ۽ هٿياربند هئا. اهي ٻيلي ۾ گهيرو ڪري ويا، ننگ وڄائيندا ۽ ڍول وڄائيندا.

ڪجهه پکين، هرڻ ۽ وحشي شينهن جو شڪار ڪرڻ کان پوءِ، شهزادي ۽ سندس ساٿين کي احساس ٿيو ته اهي پنهنجو رستو وڃائي چڪا آهن.

انهن وٽ کاڌو گهٽجو هو پر پاڻي نه هو ٻيلي ۾ پاڻي جي اڻٺڪ ڳولا جي باوجود، انهن کي ڪجهه به نه مليو انهن وٽ رات جي وحشي جانورن جي حملي کان بچڻ لاءِ ڪا به پناهه نه هئي، جيئن اونده تيزي سان ويجهو اچي رهي هئي.

سج نظر کان غائب ٿي ويو، ۽ شهزادو، جيڪو قافلي جي اڳواٽي ڪري رهيو هو، هڪ پراٽي، زبون حال جهوپڙي وٽ آيو. جڏهن هو سواري تان لهي ويو، هن ڪليل دروازو کوليو ۽ جهوپڙي ۾ داخل ٿيو. اندر سپ ڪجهه اونداهو هو سواءِ ان جي هڪ ڪنڊ ۾ روشني جي چمڪ جي، ۽ هن مايوسيءَ سان سوچيو، "جهوپڙي به خالي آهي".

پر اميد جي زور سان، هن رڙ ڪئي، "سلام آهي ڪو هتي؟"

هن کي وڏي حيرت ٿي، هن هڪ پرسڪون آوازـ ٻڌو جيڪو ڪيس پرسڪون جواب ڏئي رهيو هو، "ها، مان هتي آهيان ڇا توهان پاڻي ڳولي رهيا آهيو؟"

شهزادو هڪ لمحي لاءِ اونده ۾ ڏسندو رهيو جيستائين هن هڪ انسان جي روح کي ڏٺو، ۽ حيران ٿي ويو ته اهو ماڻهو هن جي خيالن کي ان کان اڳ ئي ڄاڻي چڪو هو جو هو هن سان مليو يا هن کي سڃاڻي.

شهزادي پنهنجي ميزبان کان پڇيو، "تون ڪير آهين؟" ميزبان جواب ڏنو، "هڪ غريب زاهد جيڪو خدا جو وقف آهي"

راهب ڏيئو ٻاريو ۽ شهزادي پنهنجي وفد کي سڏيو، ۽ انهن کي ان ڏور ٻيلي ۾ پاڻي ۽ ميوو ڳولڻ تي وڏي خوشي محسوس ٿي.

شهزادي راهب کان پڇيو، "ڇا توهان شينهن ۽ نانگن کان نه ٿا ڊڄو؟"

ويري شيخ جواب ڏنو: "يقيناً نه، شينهن منهنجا پالتو ٻليون آهن، ۽ سانپ مون لاءِ پرامن آهن. اسان دوست آهيون جيڪي هميشه خدا جي محبت جي سچ ۾ سمهندا آهيون جيڪو هن وجود ۾ هر شيءِ تي چمڪي ٿو."

جيئن ئي شهزادي ويجهڙائي سان ڏڪندڙ ڏانهن ڏٺو، ته هو ڊڄي ويو جڏهن هن ڏڪندڙ جي ڳچيءَ مان هڪ جوڙو نانگ لٽڪيل ڏٺو. جڏهن هو

جيڪو ڏنو هو ان جي تصديق ڪرڻ لاءِ ويجهو آيو، ته نانگ سُسڻ لڳا □ ترڪڻ لڳا، پنهنجا مٿا ڦڙڪائي رهيا هئا، ڇاڪاڻ ته انهن شهزاديءَ جي دل □ خوف □ انتقام جي لرزش کي محسوس ڪيو هو.

وڏيڪ، انهيءَ وقت پيلي جي شينهن مان هڪ جهوپڙيءَ □ داخل ٿيو □ خاموشيءَ سان راهب جي پيرن تي ليٽي پيو. خدا جي ماڻهوءَ ان کي تسلي ڏني □ ان جي مٿي تي هٿ هلايو، پوءِ شينهن خاموشيءَ سان هليو ويو، □ پيلي جي دل ڏانهن وڌي ويو.

مغرور شهزادي پاڻ □ سوچيو، "هي پوڙهو ماڻهو ضرور نيڪ □ رحمدل هوندو، ڇاڪاڻ ته هن اسان کي جهنگلي جانورن □ موتمار اج کان بچايو، سندس ڪم جي بدلي □، مان هن کي امير بڻائيندس." پوءِ هن راهب کي مخاطب ڪندي چيو:

"اي شيخ، توهان جو چهرو مهرباني □ خلوص سان چمڪي ٿو، □ مان توهان جي □ منهنجي ساٿين لاءِ ڪيل سٺي ڪمن جي تعريف ڪريان ٿو، تنهن ڪري، مان توهان کي هڪ راز سونپڻ چاهيان ٿو جنهن سان توهان امير □ امير ٿي ويندا. هي راز مان پهريون ڀيرو □ صرف توهان تي ظاهر ڪري رهيو آهيان."

جيئن ئي هن اهي لفظ چيا ته شهزادي پنهنجي چادر هيٺان هڪ پٿر ڪڍيو □ ڳالهائڻ جاري رکيو، □ چيو:

"مان توهان کي هي خانداني خزانو سونپڻ چاهيان ٿو، اهو فلسفي جو پٿر آهي، □ شايد توهان ان کي استعمال ڪندي امير ٿي ويندا. هي پٿر سون ٺاهيندو آهي، □ اهو منهنجي پيءُ کي هڪ عظيم ڪيميادان طرفان ڏنو ويو هو. ان □ اها صلاحيت آهي ته اهو هر شيءِ کي خالص سون □ تبديل ڪري سگهي ٿو. توهان هن پٿر کي هڪ سال تائين استعمال ڪري سگهو ٿا □ پٿرن کي سون □ تبديل ڪري سگهو ٿا، پوءِ انهن کي وڪرو ڪري پاڻ لاءِ سون جو محل خريد ڪري سگهو ٿا. مان هڪ سال کان پوءِ توهان وٽ واپس ايندس □ پنهنجو پٿر واپس وٺندس، جيڪو مان پنهنجي جان کان وڌيڪ قيمتي سمجهان ٿو."

راهب اها ذميواري قبول ڪرڻ نه چاهيندو هو، پر شهزادي جي مسلسل زور پرڻ جي جواب □، هو فلسفي جو پٿر رکڻ تي راضي ٿي ويو. شهزادي ڏنو ته راهب لاپرواهيءَ سان پٿر کي پنهنجي پيٽ هيٺان رکي ڇڏيو

(جتي ماڻهو ڪيسي چورن جي خوف کان پنهنجا پئسا رکندا هئا!)، ۽ پوءِ شهزادو پنهنجي رستي تي هليو ويو.

هڪ سال بعد، شهزادو پنهنجي ساٿين سان گڏ واپس آيو، اميد هئي ته هو تباهه ٿيل جهوپڙي جي بدران هڪ شاندار محل ڏسندو پر جڏهن هن ڏٺو ته جهوپڙي اڃا تائين بيٺل هئي ۽ اڳ کان به بدتر حالت ۾ هئي ته هو مايوس ٿي ويو، تنهن ڪري هو پنهنجي گهوڙي تان لهي ويو ۽ دروازو کوليو، ۽ پنهنجي بلند آواز ۾ رڙ ڪئي: "ڇا تون اڃا تائين جيئرو آهين، راهب؟"

راهب هڪ مضبوط ۽ گهري آوازِ ۾ جواب ڏنو: "ها، خدا جي ساراهه، اي شهزادي، منهنجي عاجز گهر ۾ ڀليڪار"

فوري طور تي ۽ بنا ڪنهن تمثيل جي، شهزادي رڙ ڪئي: "يار، توکي ڇا ٿيو آهي؟ تو فلسفي جي پٿر سان ڇا ڪيو جيڪو مون تو وٽ ڇڏيو هو؟ تو ان کي امير ٿيڻ لاءِ ڇو نه استعمال ڪيو؟"

راهب هڪ لمحي لاءِ سوچيو ۽ پوءِ جواب ڏنو: "هي فلسفي جو پٿر ڇا آهي جنهن بابت توهان ڳالهائي رهيا آهيو، ۽ توهان جو ڇا مطلب آهي ته مون کي امير ٿيڻ گهرجي؟ سچ ۾، مان پاڻ کان وڌيڪ امير ٿيڻ نٿو چاهيان."

شهزادي تي خوف طاري ٿي ويو، اهو سوچيندي ته پوڙهي راهب پنهنجو پٿر ان جي لاتعلقي جي ڪري وڃائي ڇڏيو آهي، ۽ هن التجا سان پريل آواز ۾ چيو: "منهنجو مطلب اهو انمول فلسفي جو پٿر آهي جيڪو توهان هڪ سال اڳ پنهنجي پيٽ هيٺ رکيو هو؟ [ايڊي، توهان جي پيٽ سان]، مون کي ٻڌايو ته توهان ان سان ڇا ڪيو؟"

راهب جواب ڏنو: "اهو صحيح آهي، هاڻي مون کي توهان جو قيمتي پٿر ياد آهي، هڪ ڏينهن جڏهن مان درياهه ۾ غسل ڪرڻ لاءِ ويس ته مان خدا جي باري ۾ گهري سوچ ۾ پئجي ويس، ۽ مون کي لڳي ٿو ته پٿر منهنجي ڪپڙن مان لهي ويو ۽ پاڻي نگلي ويو. دعا آهي ته توهان محفوظ رهو."

شهزادي پنهنجي آوازِ جي بلنديءَ تي رڙ ڪئي، "او، منهنجو ناقابلِ تلافي نقصان! مون سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيو آهي!" ۽ تقريبن حيرت کان بي هوش ٿي ويو. راهب سندس چهري تي ٿڌو پاڻي ڇِڙڪايو ۽ کيس بحال ڪيو، جڏهن ته شهزادي جا ساٿي شيخ جي ويجهو آيا، انهن جون اکيون بغض سان ٻرنديون هيون، ۽ کيس نقصان پهچائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا هئا. پر راهب کلندي چيو، "او، اعليٰ، اهڙي اعليٰ حيثيت واري، مون کي خبر نه هئي ته

توهان پٿر تي اهڙو شور مچائيندا، مون سان گڏ درياهه تي هلو، □ مان توهان جي پٿر کي ڳوليندس □ ان کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندس."

شهزادي جواب ڏنو، "ڇا توهان پنهنجو هوش وڃائي ڇڏيو آهي؟ ڇا توهان هاڻي هڪ پٿر ڳولڻ چاهيو ٿا جيڪو توهان ڪان ڪري پيو □ هڪ سال اڳ وهڪري □ وهي ويو هو؟"

پر راهب سندس لفظن تي ڪو به ڌيان نه ڏنو، □ ڪيس رڙ ڪندي چيو: "ننڍو شهزادو، هن سڀ شور جي ڪا ضرورت ناهي انتظار ڪريو جيستائين اسين درياءَ □ پٿر ڳوليون ٿا، مون سان گڏ هلو، سڀ"

ڇڻ ته ڪنهن جادو هيٺ، شهزادي □ سندس ساٿين راهب جي شفاف مقناطيسيت جو جواب ڏنو □ خاموشيءَ سان سندس پٺيان درياهه تائين هليا ويا. اتي راهب شهزاديءَ کي چيو ته هو پنهنجي کيسي مان پنهنجو رومال ڪڍي، ان کي ڇئن ڪندن ڪان جهلي، □ ان کي درياهه □ ٻوڙي، □ هن طرح دعا ڪري:

"اي شهزادن جا شهزادا، بادشاهن جا بادشاهه، □ سڀني فلسفين جي پٿرن جا خالق، منهنجو پٿر مون کي واپس ڪر"

جيئن ئي شهزادي ائين ڪيو □ پنهنجو رومال پاڻيءَ مان ڪڍيو ته هو پنهنجين بي ايمان اکين سان ويهه ڪان وڌيڪ فلسفي جا پٿر ڏسي حيران ٿي ويو، جيڪي ملڪيت □ ساڳيا هئا جيئن اصل گم ٿيل پٿر هو. هر هڪ کي جانچڻ تي، هن ڏٺو ته هر هڪ عام ساحلي پٿر کي سون □ تبديل ڪري سگهي ٿو. پوءِ شهزادي پٿرن کي رومال □ ٻڌي درياهه □ اڇلائي ڇڏيو.

راهب □ سندس ساٿين کيس رڙ ڪئي، "تو اهو ڇو ڪيو؟" پر شهزاديءَ خدا جي ماڻهوءَ ڏانهن ڏٺو، احترام سان سندس اڳيان جهڪيو، □ چيو:

"سائين، مان چاهيان ٿو ته اهو ئي هجي جيڪو توهان وٽ آهي، جيڪو پٿرن کي سمجهي ٿو جيڪي سون کي بيڪار ڪنڪريٽ بڻائين ٿا."

□ تنهن ڪري شهزاديءَ پنهنجي زميني بادشاهت کي ڇڏي ڏنو ته جيئن هوشيار پوڙهي ماڻهوءَ کان سکي ته روح جي بادشاهت ڪيئن حاصل ڪجي، جيڪا خلا □ شامل نه آهي □ فنا ٿيڻ جي تابع ناهي.

ڪهاڻي جو اخلاقي مطلب اهو آهي ته دنياوي دولت، ڪيتري به قيمتي ڇو نه لڳي، عارضي آهي □ هن گهٽ دنيا □ ڇڏي وڃڻ گهرجي جڏهن جسم هڪ ڏڌو، بي جان لاش بڻجي ويندو آهي.

فلسفي جي پٿر کي استعمال ڪرڻ جي بدران، جيڪو هتي صرف عارضي دولت گڏ ڪرڻ جي صلاحيت جي علامت آهي، اسان کي ان زاهد وانگر ٿيڻ گهرجي جنهن پنهنجو وقت ۽ صلاحيت خدائي دولت حاصل ڪرڻ لاءِ وقف ڪري ڇڏي آهي جيڪا لازوال ۽ لافاني آهي.

جيڪو به خدا کي سڃاڻي ٿو، اهو خوابن کان وڌيڪ دولت جو مالڪ هوندو، ۽ جيڪڏهن ضروري هجي ته، روحاني دولت حاصل ڪرڻ ۽ سچي دولت مان لطف اندوز ٿيڻ جي اميد ۾ مادي ملڪيتن کي پٿر وانگر ڇڏي ڏيندو.

ٻين سان اسان جي معاملن ۾

سڃاڻڻ ۽ قدر ڪرڻ تمام ضروري آهي

امتيازي خوبيون ۽ عظيم خوبيون

جيڪو انهن پنهنجن تجربن مان اخذ ڪيو

۽ انهن ان کي پنهنجي وجود مان شڪل ڏني

جيڪڏهن اسان ڪليل ذهن وارن ماڻهن جو مطالعو ڪريون

اسان انهن کي سمجهي سگهنداسين ۽ انهن سان آرام سان ڊيل ڪري سگهنداسين.

اسان پڻ فوري طور تي قابل ٿي سگهنداسين

جنهن شخص سان اسان ڊيل ڪري رهيا آهيون ان جي طبيعت کي ڄاڻڻ

گهوڙي جي ڊوڙ بابت ڪنهن فلسفي سان نه ڳالهايو.

گهر جي تنظيم بابت ڪنهن سائنسدان سان بحث نه ڪريو.

مون کي خبر آهي ته ڪهڙي شيءِ ماڻهوءَ جي دلچسپي رکي ٿي ۽ ڪهڙي شيءِ سندس ڌيان ڇڪائي ٿي.

۽ هن ڪيس ان موضوع بابت ٻڌايو

ضروري ناهي ته انهن شين بابت جيڪي توهان جي دلچسپي رکن ٿا

جيڪڏهن اسان ٻين کي سمجهڻ چاهيون ٿا

اسان کي انهن تي تنقيد ۽ مذمت ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

ان جي بدران، اسان کي پنهنجي فهم جي آئيني ۾ ڏسڻ گهرجي

اهو معلوم ڪرڻ لاءِ ته ڪهڙين شين کي درست ڪرڻ ۽ بهتر ڪرڻ جي ضرورت آهي؟

اهو نفسياتي آئينو تمام مختلف آهي.

ان واقف آئيني بابت جيڪو اسان هر صبح ڏسندا آهيون

هر روز مان ان خود آئيني ۾ ڏسندو آهيان

جيڪڏهن مون کي ڪا اهڙي شيءِ ملي جيڪا مون کي پسند نه هجي

مان پاڻ کي ملامت ڪريان ٿو ۽ ان کي درست ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪريان ٿو.

هن طريقي سان، هڪ ماڻهو پنهنجي تصوير ڏسي ٿو

سندس روح جي آئيني ۾ ان جي حقيقي روپ ۾ ظاهر ٿيو

۽ اهو ڏينهن به ڏينهن ترقي ڪري ٿو

خوشي ۽ ذهني سڪون جي رستي تي

الله توهان تي رحم ڪري ۽ توهان تي سلامتي هجي

خواهشن جو نيٽ ورڪ

هتي آئون آهيان، پنهنجين آرزوئن جو ڄار وڇائي رهيو آهيان

منهنجي خيالن جي وسيع سمنڊ ۾

اي قيمتي الاهي شڪار، تون اڪثر مون کان بچي ويو آهين!

تڏهن به، مان امن جي ڪوٺائي ۾ ڪوٺائي جاري رکان ٿو.

۽ بنا ڪنهن وقفي جي، مون پنهنجي پيار جا جال هڪ ٻئي پٺيان توهان ڏانهن وڌا.

مون کي هڪ ڏينهن ضرور توکي پنهنجي لامحدود خواهش جي چار □ ڦاسائڻو پوندو.

مان پنهنجي پيار جو هي چار هر هنڌ اڇلايان ٿو.

زندگيءَ جي انتشار واريءَ لهرن کان مٿي

□ چمڪندڙ تارن بابت

□ نيڪ روحن جي کوٽائي □

مونکي رڳو اِها خبر آهي ته مان شڪاري آهيان.

□ مان توکي پڪڙڻ جي ڪوشش جاري رکندس.

اي پياري خواهش □ وجود □ سڀ کان وڏو خزانو!

مان ڪيس عرض ڪريان ٿو ته جهالت جا پردا ٽوڙي ڇڏي □ وهم جي اونداهيءَ کي ختم ڪري، □ توهان جي زندگي □ سڀ کان وڏي تمنا □ توهان جي خواهشن جي تخت تي سڀ کان مضبوط خواهش بڻجي، □ توهان جي سستي □ دير کي خوشي، تجديد □ جوش سان ڌڙڪندڙ روحاني سرگرمي □ تبديل ڪرڻ □ مدد ڪري. مان ڪيس عرض ڪريان ٿو ته توهان کي الاهي محبت جي شراب مان پيئڻ جي اجازت ڏئي جيستائين توهان مست نه ٿي وڃو، □ توهان جي زيارت لاءِ هڪ پاڪ زيارت ڪري جنهن □ تسلي هجي، □ توهان جي دل کي پيار □ شڪرگذاري جي پاڻي سان ڌوئي، □ توهان جي وجود □ يقين جي چراغن کي روشن ڪري، □ توهان جي خوابن کي سندس برڪت واري سمنڊ جي حقيقت □ ڳاري، □ ته توهان هن □ اطمينان □ اطمينان حاصل ڪريو، ته جيئن توهان جي روح □ سڪون رهي □ جنت جون نعمتون توهان تي نازل ٿين.

خاموشي جو مطلب آهي پرسڪون سوچون

جسم کي پرسڪون ڪرڻ □ ان جي ضرورتن کي ڪنٽرول ڪرڻ

جيڪو به اهو ڪري سگهي ٿو، اهو هڪ تازگي بخش سڪون جو تجربو ڪندو.

هو شاندار لهرن □ سڏريل دنيا مان تاثرات محسوس ڪندو.

□ جيڪو به خاموشي □ وڌيڪ گهرائي سان وڃي ٿو، پوءِ

هو پاڻ ۽ خدا جي بادشاهي کي ڳوليندو

جيستائين ڪو ماڻهو رستي تي هلي رهيو آهي

سندس وقت جو هر لمحو تمام قيمتي آهي.

اسين هتي هن زمين (لنگهه جو گهر) تي ٿوري وقت لاءِ آهيون.

هر شيءِ عارضي آهي، پر خدا جو احساس دائمي آهي.

ڪجھ به ان کي دل ۽ روح مان ختم نٿو ڪري سگهي.

اسان کي هن دنيا جي آزمائشن کي اسان تي غالب نه اچڻ گهرجي.

اسان کي اسان جي عظيم مقصد ۽ اسان جي اعليٰ مقصد کان پري ڪرڻ سان: خدا

خدا کي سڃاڻڻ ممڪن آهي

اسان کي ڪائنات جي مالڪ کي ڳولڻ گهرجي.

جنهن جي روشني مان تارا ٿمڻار آهن

۽ سندس قدرت سان دل ڌڙڪن ٿا

اسان کي ڪيس خاموشي جي مندر ۾ ڳولڻ گهرجي.

جڏهن اسين خواهش ۽ تڙپ سان خدا کي سڏيندا آهيون

۽ جڏهن اسين ڪيس پرندڙ خواهش سان سوچيون ٿا

اسين ڪيس ڳولينداسين.

مان ڪنهن نامعلوم خدا جي ڳالهه نه ڪري رهيو آهيان.

بلڪه، اهو هڪ رب بابت آهي جنهن کي مان سڃاڻي چڪو آهيان.

۽ اهو مون لاءِ سچ آهي.

اهو سڀني جسماني شين کان وڌيڪ حقيقي آهي.

اهو الاهي سمنڊ آهي جيڪو اسان جي انساني زندگين جي لهرن کي برقرار رکي ٿو ۽ برقرار رکي ٿو.

اسان هر شيءِ کان سواءِ ڪري سگهون ٿا.

خدا کان سواءِ

{تنهنڪري بلند آهي خدا، حاڪم، سچائي}

(سڀاڳا آهن اهي جيڪي دل جا صاف آهن، ڇاڪاڻ ته اهي خدا کي ڏسندا).

اهو قدرتي آهي ته هڪ شخص کي پيار ڪرڻ ۽ پيار حاصل ڪرڻ جي ضرورت محسوس ٿئي، پر دل جي هي خواهش آخرڪار ان پيار جي سرچشمي لاءِ آهي، جيڪو خدا آهي.

انساني پيار ڪيترين ئي اميدن، حسابن ۽ ذاتي خيالن تي ٻڌل آهي، تنهن ڪري ان جي مستقل هجڻ جي ڪا به ضمانت ناهي ڇاڪاڻ ته اهو حالتن سان جڙيل آهي.

پر، الاهي پيار غير مشروط، مسلسل ۽ پائيدار آهي جيڪڏهن اهو توهان جي دل کي ڇهي ٿو، ته توهان ان کي هميشه پاڻ سان گڏ ڳوليندا.

سڀني حالتن ۾، توهان ان کي تحفظ ۽ اطمينان جو ذريعو محسوس ڪندا، جيتوڻيڪ ڏک ۽ مصيبت جي وچ ۾.

مصيبتن ۽ سخت آزمائشن جي وچ ۾

هر ڪو توهان کي ڇڏي سگهي ٿو، پر اهو پاڪ پيار توهان کي نه ڇڏيندو، توهان کي مايوس نه ڪندو، ۽ توهان کي پريشانين ۽ وهمن جو شڪار نه ڇڏيندو، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ حفاظتي قوت آهي ۽ زندگي جي موڙ ۽ موڙ جي وچ ۾ آسمان مان هڪ رهنمائي ڪندڙ روشني آهي.

جڏهن انساني پيار الاهي پيار سان پريل هوندو آهي، ته اهو پاڪ ۽ صاف ٿي ويندو آهي پر جيڪڏهن توهان وهڪري کي، جيڪو انساني پيار آهي، چشمي کان الڳ ڪندا آهيو، جيڪو الاهي پيار آهي، ته اهو وهڻ بند ٿي ويندو آهي ۽ پاڻ کي دنيا جي واريءَ ۾ گم ڪري ڇڏيندو آهي.

جيستائين انساني محبت الاهي محبت سان ڳنڍيل آهي، اهو دل کي نرم ڪري ٿو، ضمير کي تازگي ڏئي ٿو، ۽ روح جي باغن کي زندگي جي پاڻي سان سيراب ڪري ٿو.

پيار: مرضي جو محرڪ

مان جيڪو ڪجهه ڪريان ٿو، اهو پنهنجي دل ۽ پيار سان ڪريان ٿو.

جيڪڏهن توهان ڪوشش ڪندا، ته توهان کي خبر پوندي ته توهان کي بلڪل به ٿڪاوٽ محسوس نه ٿيندي.

چاڪاڻ ته پيار ارادي جو سڀ کان وڏو محرڪ آهي، ۽ محبت جي اثر هيٺ هڪ ارادي ۽ اهڙيون شيون ڪرڻ جي غير معمولي طاقت هوندي آهي جيڪي ڪجهه ماڻهن لاءِ ناممڪن لڳي سگهن ٿيون.

روحاني بصيرت

ماسٽر پرمهانسا يوگانند جي تعليمات مان

خود غرضي جيڪا ٻين جي خوشي جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ پاڻ لاءِ خوشي ڳولي ٿي، يا جيڪا پنهنجن خود غرض مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ ٻين جي جائز مفادن کي لتاڙي ۽ تباهه ڪري ٿي، ناخوشي کي وڌائي ٿي ۽ مصيبت ۽ بدبختي جو سبب بڻجي ٿي.

اي منهنجا مالڪ، تون لامحدود سخاوت جو ذريعو آهين ۽ برڪتن ۽ نيڪي جو وهندڙ چشمو آهين، اسان کي ڏيڻ جي خوشي به معلوم ٿئي، ۽ ٻين جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ آزاديءَ سان ڏيو جيئن اهي اسان جون پنهنجون هجن.

جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي مذمت نٿو ڪري پر انهن کي سمجهه ۽ پيار سان مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ته پوءِ خدا جا قانون - شعوري قوتن جي طور تي - ان رحمدل شخص سان ساڳيو سلوڪ ڪندا.

جيڪو به ٻين کي ذهني ۽ مادي مدد ڏئي ٿو، رحم ۽ سخاوت سان پريل دل سان، اهو ڏسندو ته جيڪو ڏئي ٿو اهو ان ڏانهن واپس ايندو، ۽ اهو عمل جو قانون آهي جيڪو دلين تي لاڳو ٿئي ٿو.

۽ جيڪو ماڻهو ٻين ڏانهن محسوس ڪري ٿو اهو آسمان ۾ مسلسل وائبريشن پيدا ڪري ٿو، ساڳئي مقدار ۾ همدردي ۽ مهرباني کي راغب ڪري ٿو. جيڪو ماڻهو انهن کي معاف ڪري ٿو جن هن تي ظلم ڪيو آهي، اهو پاڻ لاءِ معافي ۽ برداشت کي راغب ڪندو.

***

مضبوط ذهن وارن سٺن ۽ ذهين ماڻهن سان صحبت رکڻ، سٺيون ڪتاب پڙهڻ، پنهنجي اندروني خود کي ڳولڻ، فن، سائنس، ادب جي تخليقي ڪمن ۾ مشغول ٿيڻ، ۽ ڪارآمد ۽

فائديمند سرگرمين، سپ ذهن کي ترقي ۽ مضبوط ڪرڻ ۾ مدد ڪن ٿا، ان کي اعليٰ علم لاءِ وڌيڪ قبول ڪندڙ بڻائين ٿا. ان کان علاوه، روزانو مراقبو روح کي الاهي حڪمت سان ري چارج ڪري ٿو.

***

زمين جي امير ۽ روحاني امير جي وچ ۾ ڪو به مقابلو ناهي، ڇاڪاڻ ته روحاني امير خدا جي نظر ۾ اميرن مان سڀ کان وڌيڪ امير آهن.

***

اسان کي پنهنجي موجودگي جي خوشبودار هوائن سان تازگي بخش.

اسان کي پنهنجي شاندار موجودگيءَ جي خواهش سان پريو.

اسان جي وجود کي توهان جي الاهي حڪمت سان پرورش ملي.

اسان کي توهان جي پاڪ روشني محسوس ڪرڻ ڏيو

اهو اسان جي زندگي جي هر پهلوءَ ۾ شامل آهي

۽ اهو اسان جي عزم کي مضبوط ڪري ٿو

۽ اسان جي اونداهي کي ختم ڪري ٿو

۽ امن اسان کي ڍڪي ڇڏي

۽ اميد

اهو اسان کي نيڪ ڪم ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو

***

عالمي مسئلن جو اصل سبب خود غرضي آهي، جيڪا جهالت مان پيدا ٿئي ٿي.

هر ڪو سوچيندو آهي ته اهي صحيح ڪم ڪري رهيا آهن، پر جڏهن اهي صرف پنهنجن ذاتي مقصدن جي پيروي ڪندا آهن، ته اهي سبب ۽ اثر جي ڪرمڪ قانون کي حرڪت ۾ آڻيندا آهن، جيڪو ناگزير طور تي انهن جي پنهنجي خوشي ۽ ٻين جي خوشي کي تباهه ڪندو.

جيترو وڌيڪ مان انساني جهالت جي ڪري دنيا جي المين کي ڏسان ٿو، اوترو ئي مون کي احساس ٿئي ٿو ته خوشي اجا تائين قائم نه رهندي جيستائين گهٽيون سون سان پڪيون هجن.

خوشي ٻين کي خوش ڪرڻ ۾ آهي جيڪڏهن هر ڪو اهو
ڪري ها ته هر ڪو خوش ٿئي ها ۽ هر ڪو زمين جي نعمت مان
پنهنجو حصو حاصل ڪري ها.
***
هڪ شخص کي پنهنجي زندگيءَ کي ڪنٽرول ڪرڻ جي
قابل هجڻ گهرجي ناڪامي جي ٻج ۽ پاڙن کي ختم ڪندي
پنهنجي مرضي کي صحيح رستي تي تربيت ڏيڻ گهرجي ته جيئن
اهو انساني وهم کي تبديل ڪري ۽ ڊاهي سگهي.
هي مرضي بنيادي طور تي اڻ ٽٽندڙ آهي ڇاڪاڻ ته اها
خدائي مرضي جو عڪس آهي، ۽ اها اڳ ۾ ئي انسان جي اندر
موجود آهي، ۽ هن کي صرف اهو ڪرڻو آهي ته ان کي پنهنجي
گهرائي ۾ ظاهر ڪري.
***
جڏهن توهان جا پوئلڳ دعا گهري رهيا آهن
مان انهن جي اکين مان مقدس وجد جون شعاعون گڏ
ڪريان ٿو
۽ مان ان کي پنهنجي روحاني جوش سان ملائيان ٿو
منهنجي اڄايل خيالن لاءِ هڪ تازگي بخش مشروب طور
پيش ڪرڻ لاءِ
هوءَ پيئي ٿي جيستائين هوءَ مطمئن نه ٿئي، ۽ سندس درد ۽
خوف غائب ٿي وڃن ٿا.
تعزيت ۽ همدردي جي طلبگارن لاءِ
مان هي جادوئي ڪاڪٽيل پيش ڪريان ٿو
سچي دل ۽ نيڪ نيتن جي شفاف پيالن ۾
جيڪو به هي بابرڪت امرت پيئي ٿو،
هو هڪ دائمي خوشي جي حالت جو تجربو ڪري ٿو ۽
پنهنجيون مشڪلاتون ۽ درد وساري ٿو ڇڏي!
***
اسان کي سمجهه جو پاڻي ڏيو
لکين ماڻهو روحاني اُڃ کان ٿڪجي پيا ۽ ٿڪجي پيا هئا.
تنهنڪري اهي جهالت جي وڏي ميڙ مان ڊوڙڻ لڳا
ڪيترائي ماڻهو زوردار زلزلي کان لرزجي ويا آهن.
اهي رستي تي ڪري پون ٿا.
جهالت انهن کي پنهنجي ڪُرن سان چيڀاٽيندي آهي
اي منهنجا مالڪ، اسان امن جي پاڻي چاهيون ٿا.

حڪمت جو مشروب
سمجھ جو امرت
اسان جي ٻرندڙ اڄ کي وسائڻ لاءِ
چاڪاڻ ته سمجھ جي پاڻي سان وسامي وڃڻ کان سواءِ
اسين بحث ڪريون ٿا، اسين جهڳڙو ڪريون ٿا، اسين وڙهون ٿا
اسين هڪ ٻئي کي ماريندا آهيون.
ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ بدران
 اوچي جبلن جي وادي
سمجھ جي ڍنڍ تي
جنهن جو پاڻي روح جي پياس کي بجهائي ٿو
اهو جذبات جي شعبن کي بيان ڪري ٿو
***
جڏهن به مان ٻين ڏانهن رحم نيڪ خواهشن جون لهرون موڪليندو آهيان، ته مان خدا جي محبت جو هڪ رستو کوليندو آهيان.
ته جيئن تون مون وٽ اچين
الاهي محبت اهو مقناطيس آهي جيڪو سڀ کان وڏي نيڪي کي ڇڪيندو آهي.
اي منهنجا مالڪ، منهنجي دل خواهش جي دري ذريعي، منهنجي پرجوش دعائن ذريعي منهنجي روح جي حرم داخل ٿيو.
مان پنهنجين سيني ذهني اخلاقي ڪمزورين کي عزم جي باهه ساڙي ڇڏيندس، ڇاڪاڻ ته جيستائين مان انهن ڪمزورين کان پاڻ کي آزاد نه ڪندس، تيستائين مان الاهي، بابرڪت شعلا ڏسي نه سگهندس.
***
او، رب
اڄ مان مخصوص ڪمن کي پورو ڪرڻ جو عزم ڪندس
پوءِ مان اهو ڪندس جيڪو مون منصوبابندي ڪئي هئي.
مان پهريان پڪ ڪندس ته منهنجو ارادو صحيح آهي، پوءِ مان توهان جي طاقت محسوس ڪندس ، توهان جي مدد برڪت سان، مان جيڪو ڪرڻ جو ارادو رکان ٿو اهو پورو ڪندس.
***

بيماري ٽن قسمن جي آهي: جسماني، نفسياتي، ۽ روحاني

جسماني بيماري زهر جي ڪيترن ئي شڪلن، متعدي بيمارين، ۽ حادثن جي نتيجي ۾ ٿيندي آهي.

ذهني بيماري خوف، پريشاني، ڪاوڙ، ۽ ٻين جذباتي خرابين جي ڪري ٿيندي آهي.

پر روحاني بيماري، هڪ شخص جي خدا سان پنهنجي تعلق جي جهالت مان پيدا ٿئي ٿي.

جهالت سڀ کان وڏي بيماري آهي جڏهن ڪو ماڻهو جهالت کان نجات حاصل ڪري ٿو، ته هو سڀني جسماني، نفسياتي ۽ روحاني بيمارين جي سببن کان به نجات حاصل ڪري ٿو.

منهنجو استاد، سري يُڪتسوور، اڪثر چوندو هو: دانائي هر بيماري جو علاج آهي.

***

جيئن سچ جون ڪرڻيون پکڙجنديون، مان غريبن ۽ بدبختن جي دلين ۾ اميد جون ڪرڻيون پيدا ڪندس، ۽ انهن جي دلين ۾ عزم ۽ خود اعتمادي جا چراغ روشن ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته زندگي سکڻ ۽ فرضن جي انجام ڏيڻ لاءِ هڪ اسڪول آهي، ۽ ساڳئي وقت اهو هڪ عارضي خواب آهي، تڏهن اسان کي خبر پوندي ته خدا اسان سان گڏ آهي.

زندگي خدمت تي ٻڌل هجڻ گهرجي، چاڪاڻ ته انهيءَ عظيم مقصد کان سواءِ، خدا انسان کي جيڪو ذهن ڏنو آهي اهو ان مقصد کي حاصل نه ڪري سگهندو جنهن لاءِ هو پيدا ٿيو هو.

***

هڪ رات مان چنڊ جي روشني ۾ سمنڊ ۾ غسل ڪرڻ ويو هوس. پاڻي تمام ٿڌو هو، پر مون پاڻ کي ياد ڏياريو ته هر شيءِ بجليءَ مان ٺهيل آهي، اها ئي بجلي جيڪا ٿڌي پيدا ڪري ٿي اها گرمي به پيدا ڪري ٿي، ۽ اهو پاڻي پاڻ ڪجهه به نه پر بجليءَ جي توانائيءَ جو هڪ مظهر آهي.

انهيءَ سوچ جي وچ ۾، خدا جي روشني مون کي ڍڪي ڇڏيو، ۽ ٿڌ جو احساس مون کي ڇڏي ويو ڇاڪاڻ ته مون ان کي قبول ڪرڻ کان انڪار ڪيو ان جي بدران، مون سچ جي تصديق ڪئي ته هر شيءِ الاهي بجلي مان ٺهيل آهي.

سال اڳ، موسم ناقابل برداشت حد تائين گرم هئي، ۾ هر
کو ساهه کٽي رهيو هو ذهني صحبت ذريعي، انهن جي تڪليف
مون ڏانهن منتقل ٿي وئي، مون کي ڌيان ڏيڻ ۾ مضمون لکڻ
کان روکيو، پوءِ مون پاڻ کي ڌوڪو ڏنو، چيو، "هي سڀ ڇو؟" ۾
خدا کان دعا گهري.

او خداوند، ساڳي بجلي تندور ۾ گرمي ۾ فرج ۾ برف پيدا "
ڪري ٿي. موسم نرم آهي!" فوري طور تي موسم منهنجي لاءِ
خوشگوار ٿي وئي جيئن برف جي هڪ پرت منهنجي جسم کي
گهيرو ڪري ڇڏيو هجي، ۾ مون کي تمام گهٽو متاثر ٿيڻ لڳو ۾
بغير ڪنهن ڏکيائي جي لکڻ لڳو.

هڪ ڀيري، مان نوجوان خود دريافت ڪندڙ شاگردن جي
هڪ گروپ سان گڏ هڪ ڪليل ٽوئرنگ ڪار ۾ رياستن ۾ سفر
ڪري رهيو هوس [حوالو ٻڌائي ٿو ته انهن مان هڪ جو نالو
رشيد هو] انهن مان هڪ منهنجو سيڪريٽري هو هو ۾ مان ڪار
۾ سمهي رهيا هئاسين ۾ هڪ ننڍڙو ڪمبل شيئر ڪيو.

رات ٿڌ ۾ ٻڏل هئي جڏهن مان گهري ننڊ ۾ پئجي ويس،
تڏهن هن منهنجي مٿان ڪمبل لاهي ڇڏيو، ۾ جڏهن مان اڌ
رستي تي جاڳيس، ته مون لاشعوري طور تي هن تان ڪمبل
لاهي ڇڏيو! ڪجهه وقت تائين اهو هلندو رهيو. پوءِ منهنجي
ذهن چيو، "تون اهڙي طرح ڇو ڪري رهيو آهين؟ سڀ ڪجهه
نيڪ آهي، تون گرم آهين!"

پوءِ مون ڪمبل اڇلائي ڇڏيو، اٿي ويٺس، ۾ مراقبو ڪرڻ
شروع ڪيو جيستائين منهنجو جسم گرم ماني وانگر محسوس
نه ٿيو جڏهن شاگرد ٻن ڪلاڪن کان پوءِ جاڳيا، ٿڌ سان ٿڙڪي
رهيا هئا، انهن مون کي بي حرڪت ڏٺو. مان پاڪ وجد ۾ غرق ٿي
ويس، ۾ انهن سوچيو ته مان مري ويو آهيان. انهن مون کي
پنهنجي آواز سان منهنجي روحاني خوشي مان جاڳايو، پر مون
مسڪرائيندي چيو، "ڇو سڀ شور، نوجوان؟ اڇو ته پنهنجي سفر
تي جاري رهون."

انهن احتجاج ڪندي چيو، "مان ٿڌ ۾ ڪوٽ يا ڪمبل کان
سواءِ ويٺو هوس! تڏهن به مون کي ٿڌ نه لڳي، مان اڪيلو هوس
جيڪو گرم رهيو!"

نوٽ: اسان جسم کي سخت موسمي حالتن ۾ بي نقاب
ڪرڻ جي سفارش نٿا ڪريون. بابا پرماهينس انهن تجربن جو
ذڪر انساني صلاحيت ۾ موروثي صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ

ڪيو، پر پوءِ به هن اهڙين حالتن سان منهن ڏيڻ ۽ احتياط ۽ اعتدال جي صلاح ڏني.

***

مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال سڀ کان مضبوط آهي. تنهن ڪري، مان ياد رکڻ جي ڪوشش ڪندس ته تون، رب، پنهنجو مددگار هٿ وڌايو ۽ منهنجي ڪاميابي لاءِ رستو هموار ڪيو.

مان سڀني سان پنهنجي معاملن ۾ رابطي ۾ خلوص ۽ ايمانداري اختيار ڪندس، ۽ مان پيار پريا خيال ۽ نيڪ خواهشون پکيڙيندس، ۽ پوءِ خدا پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان مون کي سهارو ڏيندو.

***

جڏهن ذهن خدا سان هم آهنگ ٿئي ٿو، جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واري طاقتن جو سرچشمو آهي، ته اهو الاهي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهي ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو.

اهي عنصر خدا جي عظيم طاقت سان ويجهڙائي سان لاڳاپيل آهن، جيڪو ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان سبب ۽ موقعا پيدا ڪرڻ جي قابل آهي.

***

اسان کي ترقي پسند ماڻهن جي هڪ اهڙي برادري ڳولڻ گهرجي جيڪي اسان کي سچ ڀڏائين ۽ اسان کي پاڻ کي بهتر بڻائڻ ۾ مدد ڪن.

بهترين دوست اهو آهي جيڪو عاجزي سان اهڙن طريقن کي تجويز ڪري ٿو جيڪي اسان استعمال ڪري سگهون ٿا ۽ اهي شيون جيڪي اسان کي پنهنجي زندگين کي بهتر بڻائڻ لاءِ ڪرڻ گهرجن.

سخت تنقيد، جيڪا بغض ۽ سخت جذبات سان ڪئي وڃي، هڪ شخص جي مٿي تي هٿوڙي سان مارڻ وانگر آهي، جڏهن ته پيار وڌيڪ طاقتور ۽ وڌيڪ فائديمند آهي.

پيار ۽ سمجهه سان ڏنل سٺيون صلاحون عجائبات پيدا ڪرڻ جي طاقت رکن ٿيون، جڏهن ته ٻين جي ڏکوئيندڙ تنقيد ڪنهن به قدر کي حاصل نه ڪري ٿي.

***

وقت سان ڳوڙها ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهن ڪري اسان جي زندگي جي هر ڏينهن غم کي جنم ڏيڻ جو ڪو به فائدو ناهي.

ڪنهن فوت ٿيل پياري تي ڏکھو غم نه ته ڪيس ۽ نه ئي اسان کي مدد ڏيندو آهي، ۽ نه ئي حقيقت ۾ ڪجهه به تبديل ڪندو آهي.

ماضي جي غلطين يا ناڪامين جي ڪري پاڻ کي گهٽ محسوس ڪرڻ يا سزا ڏيڻ فائديمند ناهي؛ بلڪه، اهو زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ۽ ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ ۾ نه ڦاسڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ناهي، ڇاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ پوشيده صلاحيتن کي بي حسي جي پٺي ۾ ساڙي ٿي.

***

انساني مرضي توانائي جو هڪ طاقتور پيدا ڪندڙ آهي. ارادي جي طاقت ۽ حقيقي توانائي جي ذريعن تائين رسائي جي خواهش کي استعمال ڪندي، هڪ شخص جلدي اندروني قوتن جي لامحدود ورهائيندڙ سان ڳنڍجي سگهي ٿو.

***

هر لفظ، سٺو يا خراب، جسم يا دماغ ۾، ۽ زندگي جي توانائي ۾ سوچ ۽ خواهشن جي صورت ۾ پنهنجون وائبريشن (يعني ان جا اثر) ڇڏي ٿو. تنهن ڪري، سڀني تقريرن جا وائبريشن ذهن ۾ سٺا يا خراب رجحان ڇڏي ويندا آهن.

جيڪو سچ کي ٽوڙڻ جي مقصد کان نجات حاصل ڪري ٿو، اهو پنهنجي اندر هڪ زبردست طاقت قائم ڪري ٿو ته جيئن هو ڪوڙي شاهدي نه ڏئي ۽ سندس سڀئي لفظ سچا هجن.

***

اي خداوند، مون کي طاقت عطا ڪر ته مان پنهنجي آواز کي سچ جي خدمت لاءِ مٺا، فائديمند ۽ تازگي بخش لفظ ڳالهائي سگهان، منهنجي زندگي جي بانسري تي پنهنجا لافاني راڳ وڄايان ته جيئن مان توهان جي پاڪ سرن جي وائبريشن کان برڪت حاصل ڪري سگهان.

***

اسين لامحدود ڪائناتي سمنڊ جو هڪ لازمي حصو آهيون جڏهن اسين ان تائين پهچون ٿا ۽ ان ۾ ترون ٿا، اسان جو شعور وسيع ٿئي ٿو ۽ اسان پنهنجي وسعت محسوس ڪريون ٿا.

ان بابت سوچڻ اسان کي ان جي ويجهو آڻيندو آهي، ان تي غور ڪرڻ اسان کي ان ڏانهن وٺي ويندو آهي، ۽ ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي مسلسل ڪوشش اسان کي علم، عزم ۽ توانائي فراهم ڪندي آهي.

***

جيڪا ڳالهه ڏکيائي لڳي ٿي، اها حقيقت ۾ اسان جي اندر محفوظ ڪيل طاقتن کي آزاد ڪرڻ جي دعوت آهي، ۽ اسان جي اندر نيڪيءَ جي پوشيده توانائين جي هر آزاديءَ سان، اسان مضبوط ۽ عقلمند ٿي وڃون ٿا.

خدا لڪيل طريقن سان مدد جو هٿ وڌائي ٿو. مراقبي دوران سالڪ تي جيڪا ذهني سڪون نازل ٿئي ٿو اها سندس موجودگي جو ثبوت آهي، ۽ روحاني خوشي جيڪا مراقبي ڪندڙ محسوس ڪري ٿو اها سندس خواهشن ۽ پيار جو جواب آهي.

هڪ شخص کي فطرت جي خوبصورتي مان لطف اندوز ٿيڻ، پنهنجي زندگي جو تجزيو ڪرڻ، ۽ انهن شين جو جائزو وٺڻ لاءِ ڪافي وقت گهرجي جيڪي هو ضروري سمجهي ٿو يا جيڪي هو ضروري سمجهي ٿو ۽ جن کان سواءِ هو رهي نٿو سگهي، ته جيئن هو جيڪو ڪجهه آهي ان مان لطف اندوز ٿي سگهي ۽ پنهنجي خاندان جي ميمبرن ۽ دوستن سان ضروري وقت گذاري سگهي ته جيئن انهن کي بهتر طور تي سڃاڻي سگهجي، ۽ سڀ کان اهم، پاڻ کي سڃاڻي سگهجي.

***

۽ جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا اهي سمجهن ٿا ته اندروني روح دائمي خوشي آهي ۽ جيڪو به ان خوشي جو ذائقو چکي ٿو ۽ ان سان مطمئن آهي، اهو دائمي حڪمت جو مالڪ آهي.

***

بيماري ڇو خوفناڪ لڳي ٿي؟ ڇاڪاڻ ته اها درد ۽ موت آڻيندي آهي.

بيماري کي جسم مان ۽ ذهن ۽ روح مان ختم ڪرڻ گهرجي، جيڪي جهالت ۾ ڍڪيل آهن.

درد صرف جسماني جسم تائين محدود ناهي؛ ذهني، نفسياتي ۽ روحاني مصيبت پڻ آهي. اسان اداسي، ٻين غير

صحتمند مزاجن □ نفسياتي حالتن، □ خوفن کان متاثر آهيون
جيڪي گهڻو ڪري خيالي آهن. روحاني طور تي، اسان پنهنجي
روح جي لافاني فطرت جي جهالت جو شڪار آهيون.
الاهي طاقت انتهائي درستگي سان ڪم ڪري ٿي، تنهن
ڪري انسان کي هم آهنگي □ رهڻ گهرجي □ ان جي مطابق
هجڻ گهرجي.
اسان کي خدا جي ڪائناتي وائبريشن کي اسان تائين □
اسان ذريعي وهڻ جي اجازت ڏيڻ گهرجي.
□ سندس زنده موجودگي کي اسان جي زندگين □ آڻڻ □
اسان جي جسمن کي سندس برڪت واري □ شفا بخش توانائي
سان چارج ڪرڻ لاءِ

***

منفي فائدن کي مثبت فائدن سان تبديل ڪرڻ سان،
مونجهارو ختم ٿي ويندو آهي □ ذهني سڪون بحال ٿيندو آهي.
جڏهن ڪو شاگرد رستي تي هلڻ جو پختو فيصلو ڪري ٿو،
ته ڪا به شيءِ کيس روڪي نه سگهندي □ ڪا به رڪاوٽ کيس
روڪي نه سگهندي.

***

جسم ڪروڙين سيلن مان ٺهيل آهي، □ هر سيل هڪ ذهين
وجود وانگر آهي. هر سيل □ لڪيل ذهانت کي جاڳائڻ □ تربيت
ڏيڻ گهرجي ته جيئن هر شيءِ کي ڄاڻي سگهجي، پر انسان
انهن سيلن کي تربيت نه ڏني آهي، □ تنهن ڪري هو ڊپريشن
جي حالت □ رهي ٿو، عارضي ذهني تصورات، □ ڄاڻ جي کوٽ
جو شڪار آهي.
نوٽ: مٿيون بيان 1927 □ ماسٽر پرماهنسا جي هڪ ليڪچر
دوران ڏنو ويو هو ڏهاڪن کان پوءِ، حياتيات جا ماهر هر سيل
جي نيوڪليس □ موجود ڊي اين اي کي سڃاڻڻ جي قابل ٿي ويا
تجربن ثابت ڪيو آهي ته هر سيل □ ڊي اين اي ناقابل يقين حد
تائين صحيح معلومات □ ذهانت تي مشتمل آهي.

***

خلوص □ ايمانداري انهن عظيم خوبين مان آهن جن جي
مان هڪ شخص □ تمام گهڻي قدر ڪيان ٿو.
دوستي ايمانداري سان وڌندي آهي □ خلوص جي مٿيءَ □
وڌندي □ وڌندي آهي.

اسان ڪنهن سان ڪيترو به ويجهو هجون، اسان کي ان رشتي کي عزت مناسب رويي سان مٿو ڪرڻ گهرجي، پوءِ دوستي شاندار پائيدار هوندي.

جڏهن ته، واقفيت جيڪا ٻين جي جذبات جي لاپرواهي بي پرواهي جو سبب بڻجي ٿي، دوستي لاءِ تباهي ڪندڙ آهي.

***

هڪ شخص کي سچن دوستن جي ضرورت آهي جيڪي زندگي جي ڏاڪڻ تي چڙهندا آهن ته جيئن هو مسلسل بهتري مدد ڪري سگهي. هن کي ٻين کي به مٿي اٿڻ انهن سان خدا جي نعمتن کي حصيداري ڪرڻ مدد ڪرڻ گهرجي جيڪي هو حاصل ڪري ٿو.

سچي دوستي هڪ عالمگير روحاني ڪشش آهي جيڪا روحن کي هڪٻئي جي ويجهو آڻي ٿي انهن کي الاهي محبت جي بندهن سان ڳنڍي ٿي.

هي پيار يا دوستي ٻن يا وڌيڪ ماڻهن جي وچ ٿي سگهي ٿي.

جڏهن روحاني دوستي دل رهندي آهي، ته روح ڪائناتي روح جي وسيع سمنڊ ترندو آهي، انهن پابندين حدن کي ٽوڙي ويندو آهي جيڪي ان کي خدا جي تخليق کان الڳ ڪنديون هيون.

***

مون کي سڄي انسانيت سان هڪ تعلق محسوس ٿئي ٿو، بلڪل ائين جيئن ڪو ماڻهو پنهنجي خاندان جي ويجهو محسوس ڪري ٿو. هي احساس ناقابل بيان آهي، جڏهن اهو اچي ٿو، اهو پاڻ سان گڏ زندگي جي معنيٰ خوبصورتي جي گهري سمجهه آڻيندو آهي.

***

اهو عقلمندي آهي ته اسان هر ڪم خدا جي مرضي پوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون، ڇاڪاڻ ته هي اندروني سڪون خوشي جو رستو آهي هي وسيع لامحدود ڪائنات، پنهنجي متنوع قدرتي قوتن سان، خدا جي رهنمائي واري مرضي سان هلائي ٿي. هر شيءِ خدائي منصوبي جي مطابق هلندي آهي، اسان ان ڪائناتي منصوبي جو هڪ لازمي حصو آهيون.

اسان کي پنهنجو فرض ادا ڪرڻ گهرجي، ۽ اسان کي اهو ڪردار ادا ڪرڻ گهرجي جيڪو خدا اسان کي ڏئي ٿو، نه ته اهو ڪردار جيڪو اسان کي خوش ڪري.

***

آرڪائيوز مان: ڇا اسان اڳ ڪڏهن مليا آهيون؟

گهڻو اڳ ۽، آسمان جي دل ۾، جڏهن اسين روحن جي صورت ۾ وجود ۾ آياسين، اسين سڀ سمهي رهيا هئاسين

الاهي پيار جي چادر هيٺ ۽ جڏهن خدا اسان کي جاڳايو، اسان ڪانئس تمام پري ٿي ويا، جيئن اجنبي پٽ جي ڪهاڻي ۾، ۽ اسان پنهنجي وچ ۾ الاهي تعلق کي وساري ڇڏيو ۽ هڪ ٻئي لاءِ اجنبي ٿي ويا.

اسان جي آسماني گهر کي ڇڏي ڏيڻ کان پوءِ، اسان هن دنيا ۾ مسافر بڻجي ويا آهيون، زمين جي ڪنڊن مان گذرندا ۽ تقدير جي رستن تي هلندا رهيا آهيون.

اسان پنهنجي اصلي گهر کان تمام گهڻو سفر ڪيو آهي، پر وقت بوقت، ڪجهه جڳهيون، تجربا، ۽ چهرا دفن ٿيل يادن ۾ گهري، اندروني احساسن کي جاڳائيندا آهن جيڪي اسان کي وسوسا ڏين ٿا.

اسان محسوس ڪريون ٿا ته اسان ٻيهر اهي شيون محسوس ڪري رهيا آهيون جيڪي اسان اڳ ڄاڻون ٿا، ۽ اسان انهن پيارن سان ملون ٿا ۽ رابطو ڪريون ٿا جن سان اسان ماضي ۾ ويجهو هئاسين.

***

اي منهنجا مالڪ، اسان کي الاهي محبت جي فضل سان نواز.

اسان جون دليون توهان جي خواهش سان ڳري وڃن
۽ سندس اندر ۾ آرزو جون باهه ٻري رهيون آهن
شايد اسان جا روح جسماني پنجرن ۾ قيد آهن.
هوءَ پنهنجين پابندين کان آزاد ٿي وڃي ٿي
۽ هوءَ هلي ٿي، الاهي خواهش جي زور تي
توهان جي ابديت جي ڪنارن ڏانهن
اي اسان جا ابدي پيارا

***

اسين توکان پڇون ٿا، اي خداوند!
توهان جو پيار اسان جي روحن تي چمڪيو

۽ توهان جي شان جي چمڪ اسان تي چمڪي
۽ توهان جي حڪمت اسان جي زندگي جي سپني مرحلن ۾ اسان جي رهنمائي ڪري.
۽ هو اسان جي دلين جي محبت ۾ اسان جي خواهشن کي قبول ڪري.
۽ اسان کي پنهنجي موجودگيءَ جي لمس سان نوازيو
۽ توهان جي ويجهو هجڻ جو مزو وٺڻ لاءِ
***
جڏهن اسان انسانيت کي مڪمل طور تي سمجهڻ شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اهو صرف هڪ جسماني وجود ناهي، ان جي اندر ڪيتريون ئي قوتون آهن، جن جي صلاحيت کي اهو دنيا جي حالتن سان مطابقت پيدا ڪرڻ لاءِ مختلف درجي تائين استعمال ڪري ٿو ۽ انهن قوتن جي صلاحيت هڪ عام ماڻهو جي تصور کان تمام گهڻي آهي.
***
الاهي محبت جي ڪشش خالص ترغيب ۽ نرم ترغيب ذريعي ڪم ڪري ٿي جڏهن دل الاهي محبت جي سڏ کي محسوس ڪري ٿي، ته ان ۾ هڪ خواهش پيدا ٿئي ٿي ته هو پنهنجي قيد ٿيل محبت جي دائري کي وڌائي وجود ۾ ان ۾ موجود هر شيءِ کي شامل ڪري. اهڙي طرح، قيد ٿيل محبت آزاد ٿي ويندي آهي ۽ خود غرضي ۽ سختي جي زنجيرن کان ٻاهر بي قابو ٿي ويندي آهي.
۽ پوءِ پيار خدا جي دل ۾ پاڻ کي نئين سر ڳولي ٿو، ۽ سڀ ڪجهه انهيءَ برڪت واري وحدت ۾ ملائي ٿو.
***
اسين هر تجربي مان وڏندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۽ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۽ مقصد آهي.
تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ان کي خوبصورت، پائيدار ۽ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي.
***
عاجزي هڪ ڪليل دروازو آهي جنهن ذريعي رحمت، پيار ۽ سڪون جي ڪثرت انهن نيڪ روحن ۾ داخل ٿئي ٿي جيڪي

نيڪي سان پيار ڪن ٿا ۽ جنت جي روشنين ۽ نعمتن کي قبول ڪن ٿا.

***

چا ڪو ماڻهو ڪامياب واپاري هجي، هوشيار سياستدان هجي، ظالم آمر هجي، يا وڏو اصلاح پسند هجي، سندس طاقت خدا جي لامحدود طاقت جي مقابلي ۾ ڪجهه به ناهي.

***

غرور روحاني انڌو پن جو سبب بڻجي ٿو ۽ چاڪاڻ ته اهو روح کان ان وسيع وسعت جي نظر کي هٽائي ٿو جيڪو عظيم روحن ۾ رهندو آهي.

عظيم ماڻهو سمجهن ٿا ته انهن جي طاقت قادر مطلق خدا کان قرض ورتي وئي آهي جيڪو عاجزن سان پيار ڪري ٿو ۽ انهن کي علم، هدايت ۽ طاقت ۾ وڌائي ٿو.

***

سچي دوستي اها روشني آهي جيڪا اسان کي هڪ ٻئي جي مدد ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿي ته جيئن اسان جنت جو دروازو ڏسي سگهون ۽ ان مان خدائي محبت جي دائري ۾ داخل ٿي سگهون.

***

خراب مزاج ڪينسر وانگر آهن، اندروني سڪون کي کائي رهيا آهن. اهو وضاحت ڪري ٿو ته سخت مزاج وارو ماڻهو پنهنجين مشڪلاتن ۽ مسئلن تي قابو پائڻ جي قابل ڇو ناهي.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نقصانڪار عادتن سان محدود ڪري ٿو، ته هو زندگي سان جدوجهد جاري رکڻ جي قابل نه ٿي ويندو آهي، ۽ جيئن ئي هو منفي موڊ کي پنهنجي ذهن تي ڪنٽرول ڪرڻ جي اجازت ڏئي ٿو، ته سندس مرضي مفلوج ٿي ويندي آهي.

اهي خاصيتون دماغ کي مونجهاري ۽ حيرانگي جي ڌوڙ ۾ ڍڪينديون آهن، ۽ صحيح فيصلي کي تباهه ڪنديون آهن.

هڪ ماڻهو پنهنجي ذهن ۽ مرضي سان فتح حاصل ڪري سگهي ٿو، چاهي زندگي جون حالتون ڪيتريون به تلخ ۽ سخت هجن.

***

انساني روح خواهشن، آزمائشن، مصيبتن، پريشانين ۽ خوفن جي زنجير سان جسم سان جڙيل آهي، ۽ اهو پاڻ کي آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

جيڪڏهن توهان ان زنجير کي ڇڪيندا رهو جيڪا توهان کي جسماني شعور سان ايتري مضبوطي سان ڳنڍي ٿي، ته هڪ ڏينهن الاهي هٿ مداخلت ڪندو ۽ زنجير کي ڪٽي ڇڏيندو، ۽ توهان آزاد ٿي ويندا.

****

سٺن، وفادار دوستن کان سواءِ زندگيءَ جي ڪهڙي قيمت آهي؟ دل ۾ هڪ مقناطيس آهي جيڪو سچن دوستن کي متوجهه ڪري ٿو. اهو پيار، بي غرضي ۽ دوستانه فڪر جو مقناطيس آهي.

جڏهن اسان ڪنهن سان هٿ ملائيون ٿا، ته اسان کي پنهنجي پيار ۽ خلوص جي مقناطيسيت انهن تائين پهچائڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيترو ٿي سگهي.

****

ماڻهن کي جامد ۽ غير تبديل ٿيندڙ رهڻ جي ڪا ضرورت ناهي. روح جي جوهر تان وهم جا پردا هٽائڻ گهرجن ته جيئن اهو پنهنجي پاڪيزگي ۽ طاقت سان چمڪي، ان عظيم شان کي ظاهر ڪري جيڪا خدا انسان ذات کي عطا ڪئي آهي.

خدا نيڪ ڪوششن، جائز خواهشن، ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي عزم تي برڪت ڏئي.

****

او، رب

ڪابه پرواهه ناهي ته مون کي ڪهڙيون آزمائشون ۽ مصيبتون درپيش آهن

مون کي خبر آهي ته اهو منهنجي روحاني ترقي جي ايندڙ مرحلي جي نمائندگي ڪري ٿو.

مون کي چڱي طرح خبر آهي ته مون وٽ علم ۽ طاقت آهي

اهي به شيون جيڪي توهان مون کي ڏيو ٿا

يقيني سمجهه ۽ يقيني فتح

****

جنت هڪ اهڙي اعليٰ خوشي جي حالت آهي جتي ڪا به پريشاني يا غم نه هوندو آهي.

نيڪ ڪوشش □ نيڪ ڪمن کي جاري رکڻ سان، روح
آخرڪار دائمي □ تجديد ٿيل خوشي جي حالت تائين پهچن ٿا.
نيڪ ڪمن جو مطلب آهي غور □ تعميري □ فائديمند
سرگرميون
***
جڏهن توهان جهالت کي دانائي □ تبديل ڪرڻ جي قابل
آهيو
ڪمزوري □ ڪمزوري کان صحت □ زندگي تائين
زندگيءَ جي رستن تي اعتماد □ دليريءَ سان هلو -
جيتوڻيڪ اڪيلا هجو -
□ هڪ زنده □ بيدار ضمير جي اندروني خوشي
□ خدا جي انصاف تي □ ڪوڙ تي سچ جي فتح □ وهم تي
حقيقت تي بيحد ايمان.
□ جڏهن توهان هر روز ڪوشش ڪندا آهيو ته پنهنجن
خيالن کي اعليٰ □ وڌيڪ سڌريل سطحن ڏانهن آزاد ڪريو
هن وٺ هڪ پيار ڪندڙ □ شڪرگذار دل آهي.
□ پين لاءِ نيڪ ارادا
توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي آهي.
□ پوءِ اهو توهان ڏانهن هر شيءِ کي متوجه ڪندو جيڪا
خوبصورت □ فائديمند آهي.
ضرورت مند شين، ماڻهن □ حالتن مان
سلامتي □ سلامتي جي ڪنارن ڏانهن سفر جاري رکڻ
***
رات جو سمهڻ کان اڳ □ صبح جو اٿڻ کان صرف اڌ ڪلاڪ
اڳ به مثبت خاموشي □ سڪون تي قائم رهڻ سان، نفسياتي
سڪون جو احساس وڌندو، جيڪو زندگي جي روزاني جنگ جي
سپني مشڪل حالتن کي منهن ڏيڻ □ مدد ڪندو آهي. انهي
اندروني احساس سان، روزاني گهرجن □ ضرورتن کي حاصل
ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي.
***
اعليٰ شعور جي حالت تائين پهچڻ روحاني ترقي کي تيز
ڪري ٿو □ روح جي سمنڊ □ وڌيڪ مهارت سان غوطه خوري
ڪرڻ □ مدد ڪري ٿو.
***

هڪ شخص پنهنجي زندگي جي مٿيءَ پوڪيل خيالن
عملن جي ٻج جي معيار مطابق خوشي حاصل ڪري ٿو
پوڪيندو رهي ٿو.
***
انساني ذهن توانائي يا اهم سرگرمين جو هڪ وسيع ذخيرو آهي.
هي سرگرمي مسلسل عضلاتي حرڪتن، دل، ڦڦڙن
ڊائيفرام جي ڪم ڪرڻ، سيلولر ميٽابولزم، رت جي ڪيميائي رد عملن، موثر حسي عضون (اعصاب) جي ڪم ڪرڻ استعمال ٿيندي آهي.
ان ڪان علاوه، اهم توانائي جو هڪ وڏو مقدار سوچڻ، جذبات مرضي تي خرچ ڪيو ويندو آهي.
خوف اهم سرگرمي کي ڪمزور ڪري ٿو فعال ارادي جي سخت ترين دشمنن مان هڪ آهي.
***
منافقت سٺي نتيجي ڏانهن نه ٿي وٺي. سڀ ڪان هوشيار ماڻهو اهو لڪائي نٿو سگهي جيڪو سندس اکيون ظاهر ڪن ٿيون، چاڪاڻ ته هڪ شخص جي سچي تاريخ سندس اکين لکيل آهي.
جيڪڏهن توهان ڪنهن جي فطرت کي ڄاڻڻ چاهيو ٿا، ته خدا کان دعا گهرو ته هو ان شخص بابت سچائي توهان تي ظاهر ڪري، چاڪاڻ ته توهان ٺڳي نه ٿا چاهيو، توهان پنهنجي دل جي کوٽائي ان جي حقيقي فطرت محسوس ڪندا، توهان جو وجدان غلط نه هوندو.
***
خواهش، ارادو، مرضي:
خواهش" هڪ اهڙي خواهش آهي جنهن توانائي جي " کوٽ هوندي آهي "ارادو" ڪجهه ڪرڻ جو عزم آهي: ڪنهن خاص خواهش يا خواهش کي پورو ڪرڻ لاءِ جيئن ته "مرضي" جي ڳالهه آهي، ان جو اظهار هن طرح ڪري سگهجي ٿو: "مان انتهڪ محنت ڪندس جيستائين مان اهو حاصل نه ڪريان جيڪو مان چاهيان ٿو".
جڏهن توهان پنهنجي مرضي جي تربيت ڪندا آهيو، ته توهان اهم سرگرمين جي قوتن کي آزاد هدايت ڪري سگهو

ٿا، بجاءِ ان جي ته ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪريو بغير ان ڪي حاصل ڪرڻ جي جيڪو ضروري آهي.

***

اسان کي اميد نه ڇڏڻ گهرجي، پر ان کي سمجهڻ گهرجي ته خدا اسان کي پنهنجين حالتن کي بهتر بڻائڻ، پنهنجن خيالن کي بلند ڪرڻ، ۽ زندگي ۾ پاڻ لاءِ ۽ ٻين لاءِ نوان ۽ ڪارآمد شيون پيدا ڪرڻ جا موقعا ڏئي ٿو.

جيڪڏهن اسان پنهنجي موجوده طرز زندگي کان ناخوش آهيون، ته اسان کي نوان طريقا ۽ طريقا ڳولڻ گهرجن جيڪي اسان کي اطمينان ۽ ذهني سڪون ڏين. اسان کي اهڙن ڪمن تي غور ڪرڻ گهرجي جيڪي اسان جي حالتن کي بهتر بڻائين ۽ اسان جي زندگين کي وڌيڪ بامعني ۽ بامقصد بڻائين، ۽ پوءِ انهن خيالن کي عمل ۾ آڻيون.

***

اي منهنجا مالڪ، اڄ ته توهان کي ڄاڻڻ جي مقدس فرض کان وڌيڪ اهم ڪنهن به فرض کي نه سمجهون ڇو ته هر عمل، ان جي نوعيت ڪهڙي به هجي، صرف توهان جي عطا ڪيل ڪاميابي جي طاقت ذريعي ئي پورو ٿي سگهي ٿو، تنهن ڪري اڄ ته توهان کي سيني کان وڌيڪ پيار ڪريون، ڇاڪاڻ ته توهان جي زندگي ۾ توهان جي پيار جي فضل کان سواءِ، اسان جيئرو يا پيار نٿا ڪري سگهون. اسان خدا کان پيدا ٿيا آهيون، ۽ سندس ذات اسان جي اندر سندس سچي پاڪائي، شان ۽ شاندار نعمت ۾ رهي ٿي.

***

خوشي جي آگاهي:

خوشيءَ واري شعور جي مطلق وجود بابت ڪو به اختلاف ناهي، ڇاڪاڻ ته جڏهن اسان وٽ اهو شعور هوندو آهي ته اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان جي انفراديت يا اسان جي ننڍڙي شخصيت تبديل ٿي وئي آهي ۽ تبديل ٿي وئي آهي، ۽ اسان پيار ۽ نفرت، خوشي ۽ درد جي ٻٽي کان مٿي ٿي ويا آهيون، ۽ هڪ اهڙي سطح تي پهچي ويا آهيون جتي عام محدود شعور جون حالتون واضح ۽ واضح نظر اچڻ ٿيون.

اسان کي اندروني توسيع ۽ وسعت پڻ محسوس ٿئي ٿي، ۽ هر شيءِ لاءِ هڪ عام همدردي.

هن حالت ، دنيا جو شور ختم ٿي ويندو آهي، جوش ختم ٿي ويندو آهي، اسان جي اندر وجود جي وحدت جو احساس اڀري ايندو آهي ڪائناتي روشني جو هڪ واضح نظارو ظاهر ٿيندو آهي.

سيئي نجاستون انحرافات ڪجهه به نه ٿيڻ ختم ٿي وڃن ٿا، اسان کي ائين محسوس ٿئي ٿو چڻ ته اسان ٻي دنيا هليا ويا آهيون: دائمي خوشي لامحدود خوشيءَ جي دائميت جي سرچشمي ڏانهن.

***

خوف زندگيءَ جي سرگرمي کي دٻائي ٿو روڪي ٿو جيڪو عام طور تي اعصابن ڏانهن باقاعدي طور تي وهندو آهي، جنهن ڪري اهي ائين لڳن ٿا چڻ اهي مفلوج ٿي ويا آهن، جسم سست ٿي ويندو آهي ان جي زندگي خاص طور تي خاص طور تي گهٽجي ويندي آهي (خوف هڪ اعصاب بلاڪر آهي!)

خوف خوف جي سبب کي ختم ڪرڻ مدد نٿو ڪري، اهو ارادي کي ڪمزور ڪري ٿو دماغ کي جسم جي عضون ڏانهن هڪ ڪمزور سگنل موڪلڻ لاءِ آماده ڪري ٿو. ان کان علاوه، خوف دل کي زهر ڏئي ٿو، هاضمي کي خراب ڪري ٿو، ڪيترين ئي جسماني بيماريون پيدا ڪري ٿو.

جڏهن شعور خدا تي مرڪوز رهندو، ته توهان ڪنهن به شيءِ کان نه ڊڄندا رڪاوٽ همت ايمان سان هر رڪاوٽ کي پار ڪري سگهندا.

***

ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي طاقت ذهن آهي جيڪڏهن توهان دنيا جي شڪن انهن جي حوصلا شڪني جي باوجود پنهنجن عقيدن تي مضبوطي سان قائم رهو ته توهان کي هي سچائي سمجهه ايندي جيڪي توهان کي هيٺ آڻڻ جي ڪوشش ڪن ٿا ذهن جي طاقت جي ڪا به حد ناهي هن خيال تي ڌيان ڏيو پنهنجي ذهن کي حاصل ڪرڻ جي خواهش پنهنجن مقصدن ڏانهن مثبت طور تي ڪم ڪرڻ جي عزم سان ڀريو.

پنهنجي ذهن کي اعليٰ ڪاميابين ڏانهن ڏڪيندا رهو روحاني دولت حاصل ڪريو، دولت خوشحالي جا ٻيا سڀ روپ توهان جي حڪم تي هوندا.

***

شعور لامحدود □ بي حد آهي؛ اهو سڀ کان پري تارن تائين پکڙيل آهي □ ڪائنات جي هر ايٽم □، ننڍڙن ننڍڙن اليڪٽرانن تائين پکڙيل آهي. انسانن کي ڪائناتي شعور جي هن سمنڊ سان هڪ محسوس ڪرڻ گهرجي، خانداني □ قومي حدون پار ڪري پاڻ کي وڏي انساني خاندان جي ميمبر طور سڃاڻڻ لاءِ.

***

ڪو به ماڻهو ڪنهن تي اثر انداز نٿو ٿي سگهي سواءِ ان جي مرضي جي استعمال يا غلط استعمال جي ذريعي. انسان کي خدا جي ڏنل آزاد مرضي کي استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن هو ڪيس ڳولي سگهي، □ پوءِ اهي ضرور ڪيس ڳولي سگهندا.

شاگرد کي ياد رکڻ گهرجي ته اهو تمام ضروري آهي ته سٺن ماڻهن سان صحبت رکي جن جو مثبت اثر هجي □ جيڪي کيس متاثر ڪرڻ، سندس ارادي کي مضبوط ڪرڻ، □ سمجهڻ جي صلاحيت کي وڌائڻ □ مدد ڪن.

***

استاد پرمهانسا شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

مون توکي پنهنجو پيار بنا ڪنهن شرط جي □ بنا ڪنهن رڪاوٽ جي ڏنو آهي، □ مون کي پڪ آهي ته مون کي موٽ □ تنهنجي محبت ملي آهي.

***

منهنجي زندگيءَ □ ڪجهه ماڻهن کي جن کي مان سڃاڻان ٿو، انهن وٽ اهي سڀ شيون هيون جيڪي مون ڪڏهن سوچيو هو ته مان چاهيندس، پر انهن خواهشن کي پورو ڪرڻ □ خوشي نه ملي.

مون سڀ کان پهريان خدا کي ڳولهيو □ ڏٺم ته سندس هميشه نئين خوشي هر خواهش کي پورو ڪري ٿي □ روح کي خوشي □ اطمينان سان پري ٿي، □ هو وجود □ ڪنهن به جوش يا لالچ کان وڌيڪ پرڪشش آهي.

***

ڪنهن به شخص کي ٻئي شخص جي دل سان نه چڪتاڻ ڪرڻ گهرجي □ نه ئي انهن جي جذبات سان چڪتاڻ ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته دل احساس جو مرڪز آهي، □ چاڪاڻ ته

جذباتي پيچيدگيون دل کي پريشان ۾ پريشان محسوس ڪرڻ جو سبب بڻجن ٿيون.

***

هڪ شخص کي پنهنجي شخصيت جي مخصوص خاصيتن کي سجاڻڻ لاءِ پاڻ ۾ ڏسڻ گهرجي.

ڪجهه ماڻهو لکڻ سان پيار ڪندا آهن، ٻيا موسيقي لکڻ يا ناچ ۾ ڳائڻ ڏانهن راغب ٿيندا آهن، ۾ ڪجهه فنانس ۾ معاشيات جي شعبي ۾ ڪم ڪرڻ جو رجحان رکندا آهن، وغيره.

بدقسمتي سان، اهڙا ماڻهو آهن جيڪي افواهون پکيڙڻ ۾ گپ شپ ۾ مشغول ٿيڻ، يا جهڳڙو ۾ وڙهڻ پسند ڪن ٿا.

ڪنهن به شخص کي پنهنجين سٺين خوبين کي تبديل ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي، پر انهن شين کان نجات حاصل ڪرڻ گهرجي جيڪي هو پنهنجي مرضي جي خلاف ڪن ٿا ۾ نتيجي ۾ انهن کي ڏک ۾ افسوس ٿئي ٿو.

***

غير معمولي نفسياتي وابستگي:

هن بيماري جا شڪار خوشيءَ جي ڳولا ۾ هڪ طرفا ٿي ويندا آهن اهو يقين ڪندي ته خوشي دولت گڏ ڪرڻ، شهرت حاصل ڪرڻ، يا صحت يا طاقت حاصل ڪرڻ ۾ آهي، اهي پنهنجي جلندڙ خواهش جي قربانگاهه تي سڀ ڪجهه قربان ڪري ڇڏيندا آهن - صحت، سٺي شهرت، ذهني سڪون، عزت ۾ وقار - تمام دير سان، انهن کي احساس ٿيو ته صرف هڪ متوازن زندگي، جيڪا فطرت جي قانونن ۾ خدا جي حڪمن جو احترام ڪري ٿي، ۾ سرگرمي کي سڪون سان هم آهنگ ڪري ٿي، سچي خوشي آڻي سگهي ٿي ۾ هڪ عظيم زندگي جو مقصد پورو ڪري سگهي ٿي.

جيڪي ماڻهو غير صحتمند وابستگي جي خرابين ۾ مبتلا آهن، اهي بي لگام خواهشن جي خيالن ۾ مبتلا ٿي ويندا آهن، جنهن جي ڪري زندگي جو هڪ مسخ ٿيل ۾ بگڙيل نظريو پيدا ٿئي ٿو. مثال طور، هڪ واپاري وڏي ڪاميابي حاصل ڪئي ۾ دولت گڏ ڪئي، پر ان کان اڳ جو هو پنهنجي دولت مان لطف اندوز ٿي سگهي، هو گهٽي پريشانين ۾ خوفن جي ڪري نروس بريڪ ڊائون جو شڪار ٿيو، ۾ دل ٽٽي مري ويو [خدا توهان کي تسلي ڏئي]

پيا يقين رکن ٿا ته مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ هر شيءِ جائز آهي. هن مونجهاري جي ڪري، اهي پنهنجو اصل مقصد وڃائي ويهندا آهن ۽ ٿوري به اطمينان حاصل ڪرڻ جي قابل نه هوندا آهن، جيتوڻيڪ انهن وٽ اهي شيون آهن جن جي انهن خواهش ڪئي آهي، ڇاڪاڻ ته انساني فطرت وسيع ۽ گهڻ رخي آهي ۽ ان کي هر سطح تي متوازن ترقي جي ضرورت آهي.

ذهني ٿڌ

هن بيماري جو پيو نالو آهي: مايوسي هڪ شخص ڪڏهن به نٿو چاٺي ته اهو ڪڏهن حملو ڪندو ۽ ان جي ڏکوئيندڙ علامتن جو شڪار ٿيندو، جهڙوڪ نااميدي، عدم برداشت، پريشاني، ۽ بي صبري. اڃا به بدتر، اهو اڪثر ڏگهو رهي ٿو، ۽ ان جا متاثر اڪثر آساني سان پيهر ٿي ويندا آهن، جيتوڻيڪ اهي يقين رکندا آهن ته اهي صحتياب ٿي ويا آهن.

نفسياتي بيماري

هي بيماري دائمي دنياوي پريشانين تي رهڻ سبب پيدا ٿئي ٿي جيڪي ماڻهو ان ۾ مبتلا آهن اهي عام طور تي پنهنجي ارادي جي طاقت کي استعمال ڪرڻ ۾ غفلت ڪندا آهن ۽ اهڙي طرح جرئت سان انهن جو مقابلو ڪرڻ ۽ انهن کي انهن جي پاڙ مان ختم ڪرڻ جي بدران غير فعال طور تي پنهنجن مسلسل خوفن جي اڳيان پيش ٿيندا آهن.

****

سڀ کان وڏي شيءِ جيڪا مڙس ۽ زالون هڪ ٻئي لاءِ خواهش ڪري سگهن ٿيون اها روحاني سمجهه آهي جيڪا جذباتي ڪليل پن کي فروغ ڏئي ٿي ۽ جيڪا سمجهه، جذبات جو خيال رکڻ، ۽ پيار جهڙيون عظيم خوبيون پيدا ڪري ٿي.

پر، اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته روحاني واڌ ٻين تي مسلط نه ٿي ڪري سگهجي.

جڏهن ڪو ماڻهو ٻين لاءِ پيار محسوس ڪندو آهي، ته انهن جي مهرباني انهن جي ڇوڏاري انهن جي پيارن کي متاثر ڪندي ۽ انهن تي مثبت اثر وجهندي ۾.

****

خدا انهن دلين جو دورو ڪري ٿو جيڪي خواهشن جي ڳوڙهن سان پاڪ ۽ محبت جي شمعن سان روشن ٿيل آهن.

****

استاد پرمهانسا شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

پنهنجي زندگي جي باغ مان هر روز هڪ روحاني گل جي امید نه رکو.

خدا تي ڀروسو ڪريو، جنهن کي توهان پنهنجا معاملا سونپيا آهن، اهو توهان کي انعام ڏيندو □ توهان جي اميدن کي مناسب وقت تي پورو ڪندو هاڻي جڏهن ته توهان پنهنجي روح جي مٿي □ الاهي محبت جو ٻج پوکيو آهي، ان کي دعا □ نيڪ عملن سان پرورش ڪريو، □ ان جي ڇوڌاري نقصانڪار □ طفيلي ٻوٽن کي اُڇلايو: شڪ، بوريت □ سستي جا ٻوٽا.

جڏهن پاڪ تصورات ڦٽن ٿا، انهن کي پرورش ڪريو □ انهن کي خواهش □ ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪريو، □ هڪ صبح توهان خود علم جي بابرڪت گل کي ڏسي خوش ٿيندا.

***

اسان کي ڪڏهن به ان عظيم ترين محبوب کي نه وسارڻ گهرجي جيڪو سڀني پيارن □ دوستن جي پويان لڪيل آهي، □ اسان کي پنهنجي دلين تي عارضي دنياوي شين جي محبت کي قبضو نه ڪرڻ گهرجي، جيڪا دائمي، دائمي الاهي محبت سان ڏڙڪندي هجي جنهن جو ڪو به برابري ناهي □ وجود □ ڪا به محبت ان کان وڌيڪ نه آهي ڇاڪاڻ ته جڏهن الاهي محبت دل تي قبضو ڪري ٿي، ته ان □ سڪون اچي ٿو □ روح جي خوشي ان کي پري ٿي.

صحيفا انسان ذات کي صلاح ڏين ٿا ته خدا تي غور ڪن، پنهنجي ذهن کي ان □ غرق ڪن، سڀ ڪجهه ان جي حوالي ڪن، □ بنا ڪنهن بناوٽي يا منافقت جي خلوص سان سندس عبادت ڪن. خدا کي ڇاڻڻ زندگيءَ جو آخري مقصد هجڻ گهرجي. دنياوي فرض انهن طاقتن جي مدد کان سواءِ پورا نٿا ٿي سگهن جيڪي خدا انسانيت کي عطا ڪيون آهن.

ڪنهن به شخص جي زندگيءَ □ ڪنهن به شيءِ کي خدا کان وڌيڪ اهم نه سمجهڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو شخص خلوص دل سان خدا جو خيال رکي ٿو □ سندس آڏو پنهنجو روحاني فرض پورو ڪري ٿو، ته سندس حالتون هر طرح سان بهتر ٿينديون، □ هو ڇوڌاري سڀني حالتن جي باوجود محفوظ □ محفوظ محسوس ڪندا.

***

ڪنهن به شخص کي ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي ۽ اخلاقي ملڪيت کي ڪسڻ گهرجي.
جيڪڏهن توهان کي اهو ونڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، ته پوءِ جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش آهي اها توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن ۾ پاڙون هٽندي آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪندو آهي. بدنيت خواهشن جا ٻج ذهن مان ڪڍڻ گهرجن.
روحاني پرهيزگاري اهو رستو آهي ته پوءِ ڪو به قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، ۽ برڪتون انهن کي انهن ذريعن کان وهنديون جيڪي اهي ڄاڻن ٿا ۽ انهن ذريعن کان جيڪي اهي نٿا ڄاڻن. اهو هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور ۽ خود غرض ماڻهن جو تعلق آهي، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پٺيان ڊوڙڻ ۾ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ ڇا آهي ان تي هونديون آهن، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.
جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي کي نه ڄاڻي سگهي.
***
شاديءَ جي ڪجهه سالن کان پوءِ، هزارين مڙس ۽ زالون پاڻ کان پڇن ٿا:
"اسان جو پيار ڪٿي ويو؟"
انهن ماڻهن لاءِ جواب هي آهي: هو حد کان وڌيڪ عيش عشرت جي باهه ۾ سڙي ويو ۽ خود غرضي ۽ بي عزتي تي غالب اچي ويو.
جڏهن اهي ڪارا خاصيتون دل ۾ داخل ٿين ٿيون، ته پيار خاڪ ۾ تبديل ٿي ويندو آهي.
جڏهن ڪو مرد ۽ عورت هڪ ٻئي سان بدسلوڪي ڪندا آهن، ته اهي گڏجي پنهنجي خوشي هميشه لاءِ تباهه ڪري ڇڏيندا آهن.
۽ هڪ مرد کي عورت کي سندس سٺيون خوبيون ڏيکارڻ ۾ مدد ڪرڻ گهرجي ۽ کيس اهو احساس ڏيارڻ گهرجي ته هوءَ صرف سندس خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ ساٿس گڏ ناهي، پر رستي تي هڪ ساٿي جي حيثيت سان آهي، جنهن لاءِ هو احترام

۽ تعريف ڪري ٿو، ۽ جنهن ڪي هو زندگي جي اعليٰ پهلوئن جو اظهار سمجهي ٿو.
عورتن کي مردن کي ساڳئي نظر سان ڏسڻ گهرجي.
***
جيڪڏهن توهان ڪنهن وڻ جي پاڙن تي غلط قسم جي پاڻ لڳائيندا ته ميوو گهٽ ۽ گهٽ وڌ ٿيندو. ساڳيءَ طرح، جڏهن ڪو ماڻهو دوستي جي وڻ کي خود غرضي جي جذبن سان پاليندو آهي، ته انهن جا بيڪار مقصد ان دوستي جي ميوي کي بگاڙي ڇڏيندا آهن ۽ خراب ڪري ڇڏيندا آهن.
ڪنهن ۾ دلچسپي صرف ان ڪري رکڻ جو ته هو امير آهي يا بااثر آهي ۽ اسان لاءِ ڪجهه ڪري سگهي ٿو، ان کي دوستي نه ٿو چئي سگهجي. ساڳي طرح، ڪنهن جي خوبصورت چهري جي ڪري متوجه ٿيڻ به دوستي ناهي. جڏهن اهو چهرو پنهنجو جوان، دلڪش دلڪشي وڃائي ڇڏيندو آهي، ته "دوستي" ختم ٿي ويندي ۽ ماضي جي ڳالهه بڻجي ويندي.
***
نيڪ ڪم جيڪي نيڪ ماڻهو ٻين جي مدد ڪرڻ لاءِ ڪندا آهن، اهي شهرت ۽ شهرت لاءِ يا پنهنجي انا کي مطمئن ڪرڻ لاءِ نه ڪرڻ گهرجن، پر سڀئي ڪم خدا جي محبت ۽ سندس رضا حاصل ڪرڻ لاءِ ڪرڻ گهرجن.
***
جيڪي ماڻهو ٻين جي گلا ڪرڻ، بدنام ڪرڻ ۽ گپ شپ ڪرڻ ۾ مزو وٺندا آهن، اهي ڪڏهن به حوصلا افزائي لفظن ۾ دانشمندي جي صلاح سان ٻين جي مدد ڪرڻ جي خوشي کي نه ڄاڻندا. سخت مذمت ظالم کي حوصلا افزائي ڪري ٿي ۽ انهن جي ڪاوڙ کي پڙڪائي ٿي.
گهڻا ماڻهو پنهنجي دلين ۾ پنهنجين ڪمزورين ۽ ڏکوئيندڙ پيدائشي زخمن کان واقف آهن، ۽ اهي ڪاسٽڪ ايذاءُ ۾ ڏنگڻ واري ملامت سان علاج نٿا ڪري سگهجن، پر پيار جي آرامده، تسلي بخش بام سان.
***
اي منهنجا مالڪ، مون کي اهو ڪرڻ ڏي جيڪو تون مون کان چاهين ٿو، ۽ مون کي پنهنجين خواهشن يا خواهشن کي مون تي قابو نه ڪرڻ ڏي، مون کي اهڙن ڪمن کي پورو ڪرڻ ۾ مدد ڪر جيڪي هن دنيا کي هر طرح سان هڪ بهتر جڳهه

بٽائين، ته جيئن منهنجا خيال ۾ عمل تنهنجي شان جو اعلان ڪن ۽ بين کي تنهنجي ياد ڏيارين.

***

ننڊ هڪ نعمت آهي، ڇو ته توهان جا مسئلا ڪهڙا به هجن، جڏهن توهان سمهي پوندا آهيو ته توهان انهن کان آزاد ٿي ويندا آهيو پر توهان کي سڪڻ گهرجي ته جاڳڻ دوران پاڻ کي شعوري طور تي مسئلن کان ڪيئن آزاد ڪجي جيڪڏهن توهان ڪڏهن به ڪنڊ نه چکي آهي، ته توهان ان جي مٺاس کي نه سڃاڻي سگهندا ساڳي طرح، جيستائين توهان ذهن جي صلاحيت کي مڪمل طور تي استعمال نه ڪندا، توهان ان جي شاندار طاقت جي تعريف نه ڪري سگهندا.

***

جڏهن عزت مآب جج هڪ نازڪ معاملي تي پنهنجو آخري فيصلو ڏئي رهيو هو جيڪو ڪنهن بئي شخص لاءِ زندگي يا موت جو مطلب هو، ساڳئي وقت هو گهريلو مسئلن بابت سوچي رهيو هو جيڪي ان ڏينهن هن سان پيش آيا هئا ۽ پريشان هو چاڪاڻ ته گهر ۾ سندس حڪمراني لاڳو نه ٿي رهي هئي!

جيڪڏهن اهڙو جج اهڙو ناانصافي وارو فيصلو ڏئي ٿو جيڪو ڏيان جي کوٽ سبب ڪنهن بيگناهه شخص جي موت جو سبب بڻجندو، ته پوءِ هو، بدلي ۾، سپني گناهن جي جج، سپريم جج جي سامهون ملزم ۽ مذمت جو نشانو بڻجندو: اهو عالمگير قانون جيڪو ڪنهن به طرفداري کي نٿو ڄاڻي ۽ جنهن ۾ اقربا پروري جي ڪا به جاءِ ناهي.

***

مون کي اڃا تائين ياد آهي جڏهن مون کي هڪ غير متوقع تجربو ٿيو هو؛ غور و فڪر جي ڪڪرن جي پويان، روحاني خوشي جو صبح اوچتو اڀريو ۽ منهنجي وجود تي حاوي ٿي ويو.

اهو برڪت وارو تجربو سپني اميدن کان وڌيڪ هو، جيئن مون هڪ ناقابل بيان خوشي محسوس ڪئي، ۽ خوشي جي روشني شعور جي سپني اونداهي ڪندن کي روشن ڪيو، مونجهاري ۽ سوالن جي پاڇي کي ختم ڪري ڇڏيو.

اها روشني - ايڪس ري وانگر - ڪنهن ڪچي شيءِ مان ڇِري وئي ۽ مون کي اهڙيون شيون ڏيکاريون جيڪي عام نظر جي افق کان ٻاهر هيون، اوپر ۽ اولهه، اتر ۽ ڏکڻ، منهنجي اڳيان

 منهنجي پويان، منهنجي هيٺان، منهنجي مٿان منهنجي اندر
منهنجي چوڌاري، هر هنڌ.
***
تباهي ڪندڙ شڪ پنهنجي اثر فالج جي برابر آهي اهو تعميري سوچ کي روڪي ٿو قوت ارادي کي روڪي ٿو.
اهو اعليٰ طاقتن جي خيراتي ڪمن ڪائنات جي قانونن رڪاوٽ جو ڪم ڪري ٿو، خدا جي نعمتن کي روح تائين پهچڻ کان روڪي ٿو. اهو پريشاني لاچاري جو احساس پڻ آڻيندو آهي.
هو ڪاميابي جي مزاحمت ڪري ٿو جهالت، تعصب، غير منصفانه تعصب، يا بي قابو جذبات جذبن جي خواهشن جي ڪري خيالن کي رد ڪري ٿو.
***
روحاني جنم جو مطلب آهي پاڻ کي جهالت جي پنجري مان آزاد ڪرڻ محدود شعور جي پابندين کان بچڻ.
انساني زندگي ڪڏهن ڪڏهن تمام خوبصورت ٿي سگهي ٿي، پر ان سان وابستگي رکڻ ائين آهي جيئن جنت جي پکيءَ کي تنگ پنجري رکڻ جيڪڏهن توهان پنجري جو دروازو کوليو ٿا، ته پکي ٻاهر نڪرڻ کان هٻڪي سگهي ٿو ڇاڪاڻ ته هو ان جو عادي ٿي چڪو آهي.
هي سهڻو پکي ڊڄي ٿو پنجري مان نڪرڻ ان لامحدود آزادي ڏانهن واپس وڃڻ نٿو چاهي جنهن مان اهو آيو هو، ان جي بدران هڪ ننڍڙي محدود علائقي رهڻ کي ترجيح ڏئي ٿو جيڪو ان جي فطرت سان مطابقت نٿو رکي.
اهڙيءَ طرح، انساني روح جسم جو عادي ٿي ويندو آهي ان جو قيدي بڻجي ويندو آهي، ان ڳالهه کان بي خبر ته اهو لامحدود ڪائنات جو حصو آهي ان جو زميني وجود عارضي آهي ان کي پنهنجي آسماني گهر ڏانهن موٽڻو پوندو.
 جسماني حڪمت کي جسم جي پابندين حدن کان آزاد ڪرڻ، جنهن کي مان روحاني پيدائش چوان ٿو.
***
ذهن جي طاقت جي ڪا به حد ناهي هن خيال تي ڌيان ڏيو پنهنجي ذهن کي حاصل ڪرڻ جي خواهش پنهنجن مقصدن ڏانهن مثبت طور تي ڪم ڪرڻ جي عزم سان ڀريو پنهنجي سوچن کي اعليٰ ڪاميابين ڏانهن ڌڪيندا رهو جيڪڏهن توهان

روحاني دولت حاصل ڪندا، ته دولت ۽ خوشحالي جا ٻيا سڀ روپ توهان جي حڪم تي هوندا.

***

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ڪوشش سان ڪا خواهش پوري نٿو ڪري سگهي، ته هو دعا ۽ خدا ڏانهن رجوع ڪندا آهن. اهڙيءَ طرح، هر دعا جيڪا گهري ويندي آهي اها اندر ۾ لڪيل خواهش کي ظاهر ڪري ٿي پر خدا کي ڳولڻ سان، سڀئي خواهشون ختم ٿي وينديون آهن ۽ سڀئي خواهشون پوريون ٿينديون آهن.

***

هڪ شخص کي پنهنجي بهترين ڪوشش ڪرڻ گهرجي ۽ مقصد، غير جانبدار، ۽ پابندين کان آزاد هجڻ گهرجي.

هن کي انهن مطالعي (واقعن ۽ حالتن) تي به خاص ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي زندگي هن جي اڳيان رکي ٿي چاڪاڻ ته انهن ۾ اهي سبق آهن جيڪي هن کي سکڻا آهن.

***

هن دنيا ۾ عظيم عالمي مقصدن کي متعارف ڪرائڻ گهرجي، ۽ اهڙن نظرين کي اختيار ڪرڻ گهرجي جيڪي انسانيت کي اعليٰ سطحن تي پهچائين، ان جي خيالن کي بهتر بڻائين، ان جي خواهشن کي روڪين، ۽ ان جي عظيم صلاحيتن کي نکارين.

انهن کي روحاني مثال ۽ سٺي نصاب ذريعي چالو ڪري سگهجي ٿو، وحشي طاقت ۽ تباهي وارين جنگين ذريعي نه. سياسي طاقت خطرناڪ آهي بغير روحاني اصولن جي ان کي ڪنٽرول ۽ رهنمائي ڪرڻ لاءِ.

جڏهن مان روحاني اصولن جو حوالو ڏيان ٿو، ته منهنجو مطلب مخصوص عقيدا، فرقا، يا عقيدي سان وابستگي ناهي، پر عالمگير قانون آهن: نيڪي ۽ نيڪي جا قانون جيڪي هر ڪنهن تي لاڳو ٿين ٿا ۽ انهن لاءِ نيڪي، ڀلائي ۽ امن آڻين ٿا.

***

هر ماڻهو پنهنجي خواهشن جي وڻ هيٺان رهي ٿو، جيڪو انهن جي سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو. اهو وڻ ارادي جي طاقت آهي. انساني ارادي جي طاقت، جيڪا الاهي مرضي جو عڪس آهي، پنهنجي جوهر ۾ هڪ شخص جي اميدن ۽ خواهشن کي پورو ڪرڻ جي طاقت رکي ٿي.

پر جيڪو به پنهنجي خواهشن، خواهشن خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ نٿو چاهي، ان کي پنهنجي رب جو هزار ڀيرا شڪر ادا ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته سندس بي ترتيب خيال فوري طور تي سچ نه ٿيندا آهن، ٻي صورت جهنگلي خواهشون خود بخود شڪاري، وحشي شينهن جي صورت اختيار ڪنديون جيڪي روح جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن، خوشي جي هڏي کي چيپاٽي ڇڏيندا آهن، روحاني سڪون جي نخلستان کي هڪ بنجر زمين تبديل ڪري ڇڏيندا آهن .

انسان کي خوف، ناڪامي، بيماري جهالت بابت مسلسل سوچڻ سوچڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي، نه ته اهي منفي خيال نامعلوم جي اونداهي مان راڪشس وانگر نڪرندا سنگين مسئلا پيدا ڪندا جن سان ڊيل ڪرڻ يا ڪنٽرول ڪرڻ ڏکيو هوندو آهي. منفي خيال فرد لاءِ نقصان ڪان سواءِ ڪجهه به نه آڻيندا آهن؛ تنهن ڪري، جيڪڏهن ڪو پاڻ ٻين لاءِ ڀلائي چاهي ٿو ته انهن کي مثبت خيالن سان تبديل ڪرڻ گهرجي.

***

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته سوچڻ، ڳالهائڻ، محسوس ڪرڻ يا عمل ڪرڻ لاءِ اسان کي جيڪي صلاحيتون گهربل آهن اهي سڀ خدا کان اينديون آهن هو هميشه اسان سان گڏ آهي، اسان کي متاثر ڪندڙ رهنمائي ڪندڙ آهي، ته اسان فوري طور تي انتشار کان آزاد ٿي ويندا آهيون.

هن احساس سان خالص خوشي جا چمڪات ايندا آهن، ڪڏهن ڪڏهن هڪ شخص جو وجود هڪ گهري روشنيءَ غرق ٿي ويندو آهي جيڪو فوري طور تي خوف جي خيالن کي ختم ڪري ڇڏيندو آهي.

***

هر لفظ، سٺو يا خراب، پنهنجيون ارتعاشون ڇڏي ٿو - ان جا نشان - جسم، دماغ سوچ جي حياتياتي توانائي رجحانن خواهشن جي صورت . اهڙيءَ طرح، سيني تقريرن جا ارتعاش ذهن مثبت يا منفي رجحانن کي ڇڏي وڃن ٿا. جيڪو ماڻهو پاڻ کي سچ کي ٽوڙڻ جي جذبن کان آزاد ڪري چڪو آهي، اهو پنهنجي اندر هڪ زبردست طاقت قائم ڪري ٿو، اهڙيءَ طرح اهي ڪوڙي شاهدي نه ڏيندا انهن جا سيئي لفظ سچا هوندا.

***

اي منهنجا مالڪ، مون کي طاقت عطا ڪر ته مان پنهنجي آواز کي سچ جي خدمت لاءِ استعمال ڪريان، مٺا، مفيد ۽ تازگي بخش لفظ ڳالهائي سگهان.

منهنجي زندگي جي بانسري تي پنهنجا لافاني سر وڄايو ته جيئن مان توهان جي پاڪ سرن جي لهرن کان برڪت حاصل ڪري سگهان.

****

اي ڪائناتي محبوب

مان توهان جو چهرو چمڪندو ڏسان ٿو ۽ چمڪندڙ جواهرن.

مون گلاب جي پنکڙين ۾ تنهنجي شرمائي ڏني ۾.

۾ مان پکين جي چِرچِر ۾ تنهنجو آواز ٻڌان ٿو، ۽ مان خوش ٿي وڃان ٿو.

مان خواب ڏسان ٿو ته مان توکي هر دل ۾ ملندس ۾.

مان خوشيءَ سان پرجي ويو آهيان.

وضاحت کان اڳتي وڌي ٿو

خوف کان آزادي

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ڪائنات ۾ هر شيءِ توانائي يا وائبريشن مان ٺهيل آهي. ڳالهائڻ جو وائبريشن سوچ جي وائبريشن کان وڌيڪ شديد اظهار يا اظهار آهي. سڀني انسانن جا خيال آسمان ۾ لهرن ٿا چاڪاڻ ته خيال هڪ اعليٰ وائبريشنل درجو رکن ٿا، اهي اجا تائين ظاهر نه ٿيا آهن. خوشقسمتيءَ سان، اسان سڀني ماڻهن جي خيالن کي نٿا ڄاڻون!

ريڊيو بٽڻن کي دٻائڻ يا ڦيرائڻ سان (۽ انهن ڏينهن ۾ ٻين طريقن سان)، توهان مختلف سر ۾ آواز ٻڌي سگهو ٿا جيڪڏهن ايٿر جي ت۾ن اندر موروثي شعور نه هجي ها جنهن ذريعي ريڊيو لهرون توهان جي رسيور تائين سفر ڪن ٿيون، ته توهان هڪ ئي وقت سڀئي نشر ٿيندڙ آواز ٻڌي ها.

خدا ايٿر پيدا ڪيو ۽ انساني ذهن کي هن ذريعي ارتعاش جي منتقلي ۽ وصولي جا ذريعا ٺاهڻ لاءِ متاثر ڪيو ريڊيو لهرون پنهنجي پکيڙ لاءِ ايٿر تي ۽ ٽرانسميشن ۽ استقبال لاءِ بجلي تي

پروسو ڪن ٿيون اهي ارتعاش ريڊيو لهرون خلا ذريعي ڪنهن به
گونجندڙ رسيور ڏانهن منتقل ٿيندڙ خيال آهن.
جڏهن توهان ڪنهن پياري جي ويجهو هوندا آهيو، ته توهان
انهن جي خيالن کي محسوس ڪندا آهيو، پر توهان شايد پري
ڪنهن جي خيالن کي محسوس ڪرڻ جي قابل نه هوندا
جيستائين توهان وٽ هڪ انتهائي ترقي يافته حسي ادراڪ نه
هجي. جيڪي باقاعدي طور تي توجهه □ مراقبي جي طريقن
جي مشق ڪندا آهن اهي گهري سڪون جو تجربو ڪندا آهن □
انهن جا خيال هن مشق جي نتيجي □ وڌيڪ سڌريل ٿي ويندا
آهن، انهن کي ٻين جي خيالن □ ارادن کي پري کان به محسوس
ڪرڻ جي قابل بڻائيندا آهن!
اسين سڀ انساني منتقل ڪندڙ □ وصول ڪندڙ آهيون:
توهان ٻين جا خيال پنهنجي دل ذريعي، احساس جي مرڪز
ذريعي حاصل ڪندا آهيو، □ توهان پنهنجا خيال پنهنجي روحاني
اک ذريعي، توجه □ مرضي جو مرڪز ذريعي منتقل ڪندا آهيو.
توهان جو اينٿينا دماغ □ آهي، اعليٰ، وجداني شعور جو مرڪز.
تصور ڪريو ته توهان گهر کان پري آهيو □ چاڻڻ چاهيو ٿا ته اتي
ڇا ٿي رهيو آهي. جيڪڏهن توهان جا حواس تمام پرسڪون آهن
□ توهان جو ذهن خاموش آهي، ته توهان گهر □ پنهنجي خاندان
جي جذبات □ خيالن کي محسوس ڪري سگهندا. جڏهن توهان
وٽ توجهه ڏيڻ جي وڏي صلاحيت آهي، ته توهان جا خيال ڪٿي
به داخل ٿي سگهن ٿا، □ توهان جا حواس اهم توانائي سان پريل
ٿي ويندا آهن.
فاصلو نسبتي آهي ڇاڪاڻ ته توانائي خلا کي دٻائي ٿي
مواصلاتي ٽيڪنالاجي جي ترقي سان فاصلو گهٽجي ٿو تصور
ڪريو ته توهان ننڊ □ آهيو □ خواب ڏسي رهيا آهيو ته ٻئي ملڪ
ڏانهن اڏامندا، پوءِ هڪ شهر ڏانهن ٽرين ڪٽندا، □ پوءِ هڪ ٻيٽ
ڏانهن سفر ڪندا، رستي □ ڪيترن ئي بندرگاهن تي بيهندا. اهو
سڀ ڪجهه خواب □ ڪجهه منٽن اندر ٿئي ٿو ڇاڪاڻ ته سوچ
جي دائري □ ڪو به فاصلو ناهي.
سچي دنيا □ خلا هڪ خيال جي طور تي موجود آهن، □ ان □
ذهن جي طاقت آهي جنهن □ مان پنهنجون اکيون بند ڪري
سگهان ٿو □ هزارين ميل پري شين بابت سوچي سگهان ٿو خلا
□ وقت صرف ذهني تعمير آهن خواب □ گرم ڪافي □ ٿڌي آئس
ڪريم □ ڇا فرق آهي؟ جڏهن توهان جاڳندا آهيو، توهان کي

احساس ٿيندو آهي ته خواب جي دنيا ۽ آئس ڪريم صرف هڪ خيال هو، ۽ گرم ڪافي پڻ هڪ خيال هو - ٻئي صرف مختلف خيال هئا ذهن ۾ قادر مطلق ۽ سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري طاقت آهي ذهن جنهن جي مان ڳالهه ڪري رهيو آهيان اهو خدا جو ذهن آهي ۽ جيئن هو سوچ ذريعي هر هنڌ موجود آهي، تيئن اسان به آهيون

جڏهن توهان ريڊيو ٻڌڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ته ڪڏهن ڪڏهن توهان کي نشريات سان گڏ جامد آواز ٻڌڻ ۾ ايندو آهي. ساڳي طرح، جڏهن توهان پنهنجي زندگي ۾ ڪجهه بامعني حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ته توهان هڪ ٻئي قسم جي مداخلت جو تجربو ڪندا آهيو جيڪا توهان جي ترقي کي روڪڻ ۾ روڪڻ جي ڪوشش ڪندي آهي. اها مداخلت خراب عادتون آهن.

خوف هڪ ٻي قسم جي خلل آهي جيڪا توهان جي نفسيات کي متاثر ڪري ٿي سٺين يا خراب عادتن وانگر، خوف تعميري ۽ تباهي ڪندڙ ٻئي ٿي سگهي ٿو مثال طور، جڏهن هڪ زال چوي ٿي، "منهنجو مڙس ناراض ٿيندو جيڪڏهن مان اڄ رات ٻاهر وڃان، تنهنڪري مان نه ويندس،" ته هوءَ هڪ تعميري، دوستانه خوف کان متاثر ٿئي ٿي دوستانه خوف ۽ بزدل خوف ۾ فرق آهي مان هتي دوستانه خوف جي ڳالهه ڪري رهيو آهيان جيڪو هڪ شخص کي محتاط بڻائي ٿو ته هو ٻين کي غير ضروري طور تي نقصان نه پهچائي. بزدل خوف مرضي کي مفلوج ڪري ٿو. خاندان جي ميمبرن کي صرف دوستانه خوف محسوس ڪرڻ گهرجي ۽ هڪ ٻئي کي سچ ٻڌائڻ کان نه ڊڄڻ گهرجي. فرض جي احساس مان ڪم ڪرڻ، يا ٻئي جي خدمت ۽ پيار ۾ ذاتي خواهشن کي قربان ڪرڻ، خوف مان ائين ڪرڻ کان گهڻو بهتر آهي جيتوڻيڪ جڏهن ڪو ماڻهو خدائي قانونن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ کان پاسو ڪري ٿو، اهو خدا جي محبت مان هجڻ گهرجي، سزا جي خوف کان نه.

خوف دل ۾ پيدا ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان ڪنهن بيماري يا حادثي بابت پريشان محسوس ڪندا آهيو، ته توهان کي ڪيترائي ڀيرا ڊگهو، آهستي ۽ باقاعده رفتار سان سانس وٺڻ گهرجي، هر ساهه ڇڏڻ سان آرام ڪرڻ گهرجي. اهو توهان جي رت جي گردش کي معمول تي آڻڻ ۾ مدد ڪندو جيڪڏهن توهان

جو دل واقعي پرسڪون آهي، ته توهان کي بلڪل به خوف محسوس نه ٿيندو.

درد جي احساس جي نتيجي ۾ دل ۾ پريشاني جاڳندي آهي. اهڙيءَ طرح، اسان ڏسون ٿا ته خوف ماضي جي تجربن ۾ جڙيل آهي. شايد ڪو ماڻهو ماضي ۾ ڪري پيو هجي ۾ سندس ٽنگ ٽٽي وئي هجي، ۾ تنهن ڪري اهي ساڳئي تجربي کي ورجائڻ کان ڊڄندا آهن. مسلسل اهڙن ڏکوئيندڙ تجربن تي رهڻ سان مرضي ۾ اعصاب مفلوج ٿي ويندا آهن، ممڪن طور تي ٻئي گرڻ ۾ ٽٽي ٽنگ جو سبب بڻجندا آهن! وڌيڪ، جڏهن دل خوف جي ڪري مفلوج ٿي ويندي آهي، ته جسم جي توانائي پنهنجي گهٽ ۾ گهٽ سطح تي اچي ويندي آهي، جنهن جي ڪري بيماري جا جراثيم جسم تي حملو ڪري ۾ نقصان پهچائيندا آهن.

شايد ئي ڪو اهڙو ماڻهو هوندو جيڪو بيماري کان نه ڊڄندو هجي. خوف انسانن کي درد کان بچڻ لاءِ احتياطي اوزار طور ڏنو ويو هو، نه ته ان کي وڌايو وڃي يا مسلسل ان تي غور ڪيو وڃي. خوف سان مسلسل پريشاني مشڪلاتن کان بچڻ ۾ اسان جي سامهون ايندڙ مسئلن کي حل ڪرڻ جي اسان جي ڪوشش کي روڪي ٿي. احتياط خوف حڪمت تي ٻڌل آهي، جهڙوڪ غور ڪرڻ، مثال طور، ته هڪ خاص کاڌو کائڻ جي خواهش جي باوجود غير صحت مند آهي. بيماري جو خوف بيماري کي ظاهر ڪري ٿو. ماڻهو صرف ان بابت سوچڻ سان پاڻ تي بيماري آڻيندا آهن. جيڪڏهن توهان مسلسل زڪام کان ڊڄندا آهيو، ته توهان ان کان بچڻ لاءِ ڇا به ڪريو. پنهنجي مرضي ۾ اعصاب کي خوف سان مفلوج نه ڪريو. جڏهن پريشاني توهان جي مرضي جي خلاف توهان سان چمڪي رهي آهي، ته توهان اهو تجربو پيدا ڪرڻ ۾ مدد ڪندا آهيو جيڪو توهان ڊڄندا آهيو. انهن سان زياده تعلق رکڻ پڻ غير دانشمندي آهي جيڪي مسلسل پنهنجي بيمارين ۾ ڪمزورين بابت ڳالهائيندا آهن. انهن معاملن تي ڌيان ڏيڻ سان توهان جي ذهن ۾ خوف جا ٻج پوکڻ ۾ مدد ملي سگهي ٿي. جيڪي ماڻهو ٽپ دق، ڪينسر، يا دل جي بيماري کان ڊڄن ٿا انهن کي پنهنجي سوچن مان هن خوف کي ختم ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي پاڻ تي اهي ناپسنديده حالتون نه آڻين. جيئن ته بيمار ۾ بزرگن لاءِ، انهن کي هڪ خوشگوار ۾ مددگار ماحول جي ضرورت آهي، جنهن جي چوڌاري ماڻهن سان گهيريل هجي. مضبوط، مثبت مزاج، انهن

ڪي مثبت سوچن ۽ احساسن سان همٿائڻ ۽ بلند ڪرڻ لاءِ سوچ ۽ وڏي طاقت آهي اسپتال جو عملو پنهنجي خود اعتمادي جي ڪري ڪڏهن بيمار ٿيندو آهي؛ يقيناً، انهن جا مضبوط خيال انهن کي تازو ڪن ٿا ۽ انهن کي زندگي جو هڪ مسلسل ذريعو فراهم ڪن ٿا.

انهيءَ ڪري، اهو بهتر آهي ته ٻين کي پنهنجي عمر نه ٻڌايو جيئن توهان وڏي عمر حاصل ڪريو ٿا جيئن ئي توهان ائين ڪندا آهيو، اهي توهان جي عمر کي توهان جي ظاهر ۽ ظاهر ڪندا آهن ۽ ان کي گهٽجندڙ صحت ۽ توانائي سان ڳنڍيندا آهن. عمر وڌڻ جو خيال پريشاني پيدا ڪري ٿو ۽ هڪ شخص جي زندگي ۽ توانائي کي وڃائي ٿو. تنهن ڪري، پنهنجي عمر کي پاڻ کان ڳجهو رکو اسان کي پاڻ کي ياد ڏيارڻ گهرجي ته اسين لافاني مخلوق آهيون، اسان کي سٺي صحت سان نوازيو ويو آهي، ۽ دنيا نيڪي سان ڀريل آهي.

تنهن ڪري، خوف تي احتياط غالب هجڻ گهرجي، احتياطي اپاءَ وٺڻ گهرجن، ۽ بيماري جي سببن کي ختم ڪرڻ ۽ خوف کان آزاد ٿيڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي. جراثيم هر هنڌ ايترا گهڻا آهن جو جيڪڏهن ماڻهو انهن کان ڊڄي وڃن ته اهي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ جي قابل نه هوندا. سڀني ضروري صحت جي احتياطن جي باوجود به، جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي گهر کي خوردبيني هيٺ جانچي سگهي ٿو، ته انهن جي بک ۽ کائڻ جي خواهش ختم ٿي ويندي.

جيڪو به ڊڄو ٿا، پنهنجن خيالن کي ان کان پري ڪريو ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو ۽ ان تي پنهنجو ڀروسو مضبوط ڪريو گهڻو ڪري ڏک عام طور تي پريشاني جي ڪري ٿيندو آهي ڇو ڏک برداشت ڪيو جڏهن بيماري اڃا تائين نه آئي آهي؟ جيئن ته گهڻن ماڻهن جون بيماريون خوف مان پيدا ٿين ٿيون، خوف کي ڇڏڻ انهن کي فوري طور تي آزاد ڪندو، ۽ شفا فوري طور تي ٿيندي هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو: "خدا مون سان گڏ آهي، ۽ جنهن سان خدا انهن سان گڏ آهي ان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي" ذهني طور تي پاڻ کي خدا جي روح ۽ سندس ڪائناتي توانائي سان گهيرو ڪريو، يقين رکو ته ڪو به جراثيم جيڪو توهان تي حملو ڪندو ان کي ماريو ويندو "اي خدا، قادر مطلق" يا "اي رب، مددگار" کي مڪمل اعتماد سان ورجائڻ توهان جي حفاظت ڪندو، توهان کي مضبوط ڪندو، ۽

توهان کي آرامده ۽ صحتمند محسوس ڪندو جيڪڏهن توهان خدا سان هم آهنگ آهيو، ته سندس سچائي توهان ۾ وهندي، ۽ توهان کي خبر پوندي ته توهان جي بنياد تي، توهان هڪ روح آهيو جيڪو ڏکيائي کان بي خبر ۽ لافاني آهي.

جڏهن به توهان کي ڊپ محسوس ٿئي، پنهنجي هٿ جي تري کي پنهنجي دل تي رکو، ان کي کاٻي کان ساڄي طرف رگڙيندي چئو: "اي خداوند، مون کان هي خوف هٽائي ڇڏيو ۽ منهنجي ذهن ۾ خيالن کي ڪنهن به پريشاني کان آزاد ڪريو" جيئن ريڊيو مداخلت کان نجات حاصل ڪرڻ جا طريقا آهن، تيئن ئي، جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي دل کي کاٻي کان ساڄي طرف رگڙيو، ۽ جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي دل مان خوف کي ختم ڪرڻ جي خيال تي ڌيان ڏيو، ته خوف خدا جي مدد سان غائب ٿي ويندو، ۽ توهان پنهنجي سچي وجود کي الاهي خوشي محسوس ڪندا.

خوف هميشه انسان سان گڏ هوندو آهي، ۽ ان کان نجات حاصل ڪرڻ خدا بابت سوچڻ ۽ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان ممڪن آهي.

خدا تي ڀروسو ڪريو ۽ هر ڪم ۾ سچو رهو ڪيترائي نقل ڪندڙ آهن؛ انهن جي ڊگهي فهرست ۾ پنهنجو نالو شامل نه ڪريو جيڪو توهان ڪريو ٿا ان ۾ مهارت حاصل ڪريو ۽ ان کي هڪ منفرد طريقي سان ڪريو جيڪو اڳ ڪنهن به نه ڪيو آهي تخليقيت لاءِ ميدان ڪليل آهي جيستائين خواهش مخلص هجي ۽ مرضي هجي جڏهن توهان خدا سان هم آهنگي ۾ آهيو ته سڀ فطرت توهان کي جواب ڏئي ٿي.

ماڻهو اڪثر پاڻ کي اوليت ڏيندا آهن، پر اسان کي ٻين بابت سوچڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ گهرجي جيئن اسان پاڻ چاهيون ٿا، انهن لاءِ نيڪ خواهشون رکون ٿا. جڏهن اسان اهو رضامندي ۽ پوري دل سان ڪندا آهيون، ته اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان جي رحم جو دائرو وڌندو آهي ۽ اسان ۽ ٻين جي وچ ۾ پيار جا رشتا وڌيڪ گهرا ۽ مضبوط ٿيندا آهن.

هڪ هزار ماڻهن جي آبادي واري ماحول ۾، جيڪڏهن هر ڪو دوستانه سلوڪ ڪري، ته هر ماڻهو جا 999 دوست هوندا پر جيڪڏهن ان ماحول ۾ هر ڪو ٻين سان دشمن وانگر سلوڪ ڪري، ته هر ماڻهو جا 999 دشمن هوندا.

محبت جي طاقت سان ماڻهن جي دلين کي فتح ڪرڻ زندگي ۾ سڀ کان وڏي فتح آهي جيڪا ڪو به حاصل ڪري سگهي ٿو هميشه ٻين جي ڀلائي لاءِ ڪوشش ڪريو، ۽ توهان سچي دنيا کي پنهنجي پيرن تي ڏسندا. هي انهن عظيم ماڻهن جي سڀ کان شاندار ڪاميابي هئي جيڪي ٻين لاءِ جيتا ۽ مري ويا. اهي جيڪي بيشمار مادي طاقت سان صرف پنهنجي لاءِ جيتا آهن اهي جلدي وساري ڇڏيا ويندا آهن پر جيڪي ٻين لاءِ جيتا اهي هميشه ياد رهندا آهن. نبين وٽ پنهنجي دنياوي رهائش دوران سون جا تخت نه هئا، پر اهي لکين ماڻهن جي دلين ۾ محبت جي تخت تي ويٺا آهن. اهو بهترين تخت آهي جيڪو ڪو به انسان قبضو ڪري سگهي ٿو.

هڪ ماڻهو هن دنيا ۾ روئيندو اچي ٿو جڏهن ته ٻيا سڀ سندس اچڻ تي خوش ٿين ٿا انهن کي پنهنجي مقرر ڪيل عمر دوران ڪم ڪرڻ ۽ خدمت ڪرڻ گهرجي ته جيئن جڏهن هن دنيا کي ڇڏڻ جو وقت اچي ته اهي مسڪرائيندي هليا وڃن جڏهن ته دنيا انهن تي ماتم ڪري.

خدا هن دنيا کي ان ڪري پيدا ڪيو ته جيئن انسان پنهنجي عقل کي روحاني علم حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري ۽ سمجهي سگهي ته الاهي سوچ هڪ طاقتور قوت آهي، ۽ هن قوت کي پاڻ ۽ ٻين جي فائدي لاءِ صحيح طريقي سان هدايت ڪئي وڃي.

جيڪڏهن خدا اسان جي دلين ۾ پنهنجو پيار پوکي اسان تي پيار نه وجهي ها، ته اسان ڪڏهن به انساني پيار کي نه ڄاڻي سگهون ها جيئن ته خدا اسان سان تمام گهڻو سخي ۽ پيار ڪندڙ آهي، هن کي اسان جو مقصد ۽ اسان جي ڳولا جو مقصد هجڻ گهرجي، هو پاڻ کي اسان تي مسلط ڪرڻ نٿو چاهي، پر ڪا به خوشي هن جي باري ۾ سوچڻ ۽ هن سان ڳنڍڻ کان سواءِ حاصل نٿي ٿي سگهي.

اهو پراسرار طريقو جنهن سان جسم ۾ ذهن ڪم ڪن ٿا، جنهن سان خدا اسان کي ٻين سڀني مخلوقن کان ممتاز ڪيو آهي.

زندگيءَ ۾ هر ٻيو عجب ۽ معجزو اسان کي ان جي ڳولا ۽ ڳولا ڪرڻ جو ارادو ڪرڻ لاءِ ڪافي محرڪ هجڻ گهرجي.

جيڪو به هن ڪي سچائي ۽ ايمانداري سان ڪوشش ڪندو، اهو پنهنجي ڪوشش ۾ ڪامياب ٿيندو ۽ پنهنجو مقصد حاصل ڪندو.

جڏهن مون هن رستي تي هلڻ شروع ڪيو، منهنجي زندگي ۾ شروعات ۾ انتشار ۽ بي ترتيب هئي، پر بار بار ڪوششن ۽ مسلسل ڪوششن سان، ڪڪر ختم ٿيڻ لڳا، ۽ شيون حيرت انگيز طريقي سان واضح ٿي ويون. مون سان جيڪو ڪجهه ٿيو اهو خدا جي وجود ۽ هن زندگي ۾ ان سان ڳنڍڻ ۽ ان کي ڄاڻڻ جي امڪان جو ناقابل ترديد ثبوت هو. او، اهو سڪون، ذهني سڪون، ۽ اندروني سڪون جيڪو ڳوليندڙ خدا کي ڳولڻ تي تجربو ڪري ٿو! پوءِ دنيا روشن ۽ مسڪرائي ويندي، سڀ ڪجهه صحيح هوندو، ۽ ڪجهه به دل ۾ خوف پيدا ڪرڻ جي قابل نه هوندو.

اهڙي طرح اسان کي چئلينجن کي منهن ڏيڻ گهرجي ۽ زندگي جي جنگ کي اهڙي جرئت ۽ همت سان وڙهڻ گهرجي جيڪا زندگي ۾ روشني جي ٻارن لاءِ مناسب هجي.

خزانن جي ڳولا

استاد: پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

ڇا ڪائنات ۾ ڪا اهڙي طاقت آهي جيڪا دولت ۾ دولت جي ڪاٽين کي ظاهر ڪرڻ جي قابل هجي، ۽ اهڙن خزانن کي ظاهر ڪري سگهي جن جو حساب نه رکيو ويو هجي ۽ جن جو اسان اڳ ڪڏهن خواب به نه ڏٺو هجي؟

ڇا ڪائنات ۾ ڪا اهڙي طاقت آهي جنهن ڏانهن اسين رخ ڪري سگهون ۽ صحت، خوشي، ۽ روحاني روشنيءَ جي ڳولا ۾ ان تي ڀروسو ڪري سگهون؟

روشن خيال استاد هن طاقت جي وجود جي تصديق ڪن ٿا ۽ سچائي جي قانونن ۽ اصولن جي اثرائتي جو مظاهرو ڪيو آهي جيڪي انسانيت لاءِ ڪم ڪندا جيڪڏهن اهو انهن کي ڪليل ذهن سان آزمائي.

دنيا ۾ ڪاميابي مڪمل طور تي تربيت ۽ خود انحصاري تي منحصر ناهي، پر موجود موقعن مان وڌ کان وڌ فائدو حاصل ڪرڻ جي عزم تي پڻ منحصر آهي.

زندگيءَ جا موقعا اتفاق سان نه ايندا آهن؛ اهي پيدا □ پيدا ڪيا ويندا آهن انسانن اهي سڀ موقعا پيدا ڪيا آهن جيڪي انهن لاءِ موجود آهن □ موجود آهن (ڇا هن زندگيءَ □ هجي يا ماضي بعيد □، پوئين زندگيءَ □ يا اوتارن سميت) جڏهن ڪان انهن اهي موقعا پيدا ڪيا آهن، انهن ڪي انهن ڪي مڪمل طور تي □ بهترين ممڪن طريقي سان استعمال ڪرڻ □ فائدو حاصل ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن اسين پنهنجي قدرتي صلاحيتن ڪان علاوه، سڀني موجود ٻاهرين ذريعن □ وسيلن ڪي استعمال ڪريون ته جيئن اسان جي رستي □ ايندڙ ڪنهن به رڪاوٽ ڪي دور ڪري سگهون، ته پوءِ اسان انهن طاقتن ڪي پيدا ڪنداسين جيڪي خدا اسان ڪي عطا ڪيون آهن: اهي لامحدود طاقتون جيڪي اسان جي وجود جي ڪوتائي مان نڪرنديون آهن. اسان وٽ ٻه عظيم طاقتون آهن: عقل جي طاقت □ مرضي جي طاقت، □ اسان ڪي انهن ٻن مقدس تحفن ڪي انهن جي مڪمل حد تائين استعمال ڪرڻ گهرجي.

ڪنهن به شخص جي ڪاميابي يا ناڪامي ان جي عادتي سوچ جي نوعيت □ نموني تي منحصر آهي ته ڪنهن به شخص جي زندگي □ ڪهڙو وڌيڪ طاقتور آهي: ڪاميابي جا خيال يا ناڪامي جا خيال؟ جيڪڏهن سوچ گهٽو ڪري منفي هوندي آهي، ته ڪڏهن ڪڏهن مثبت خيال ڪاميابي ڪي راغب ڪرڻ لاءِ ڪافي نه هوندا پر جيڪڏهن ڪو ماڻهو ايمانداري سان سوچيندو آهي، ته هو اهو ڳوليندو جيڪو هو ڳولي رهيو آهي □ پنهنجو مقصد حاصل ڪندو، جيتوڻيڪ اهي اونداهي □ گهريل محسوس ڪن.

هر ماڻهو پاڻ لاءِ ذميوار آهي ٻيو ڪو به آخرت جي ڏينهن تي انهن جي طرفان جواب نه ڏيندو □ نه ئي حساب ڏيندو.

دنيا □ اسان جو ڪم، جتي اسان جي گذريل عملن اسان ڪي رکيو آهي، اهو ڪجهه آهي جيڪو ٻيو ڪو به حاصل نه ڪري سگهيو □ اسان جو ڪم صرف تڏهن ڪامياب سمجهيو ويندو آهي جڏهن اهو ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان اسان جي ساٿي انسانن جي خدمت ڪري.

ڪنهن به مسئلي تي غور نه ڪرڻ گهرجي يا مسلسل ٻيهر غور نه ڪرڻ گهرجي معاملن ڪي ڪجهه وقت لاءِ آرام ڪرڻ ڏيو، □ اهي پاڻ حل تي سگهن ٿا پر، ڪنهن ڪي ايترو وقت تائين ننڊ □ نه رهڻ گهرجي جو ڪو سمجهڻ جي صلاحيت وڃائي ڇڏي. آرام جا دور گ□ر□ غور و فڪر □ روح جي اندر پرسڪون افقن تائين پهچڻ لاءِ استعمال ٿيڻ گهرجن.

جڏهن توهان پاڻ سان هم آهنگيءَ ۾ هوندا، ته توهان پنهنجي هر ڪم بابت واضح طور تي سوچڻ جي قابل هوندا جيتوڻيڪ توهان جا خيال ٽڙي پکڙي وڃن، توهان انهن کي گڏ ڪرڻ ۽ انهن کي ٻيهر مرڪوز ڪرڻ جي قابل هوندا. هن مقدس هم آهنگيءَ کي حاصل ڪرڻ جي صلاحيت ڪوشش ۽ مشق ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي.

مثبت سوچ کان علاوه، قوت ارادي، محنت ۽ ثابت قدمي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري آهن. سڀئي ظاهري مظهر ۾ واقعا قوت ارادي جو نتيجو آهن، پر هن طاقت کي اڪثر شعوري ۽ عقلي طور تي استعمال نه ڪيو ويندو آهي.

هڪ خودڪار مرضي به آهي جيئن هڪ شعوري مرضي هوندي آهي، ۽ سڀني عملن جي پويان محرڪ قوت اٽل عزم يا ارادي جي طاقت آهي، جنهن کان سواءِ ڪو به ماڻهو هلي، ڳالهائي، ڪم ڪري، سوچي يا محسوس نٿو ڪري سگهي. تنهن ڪري، ارادي جي طاقت سڀني عملن جي پويان محرڪ قوت آهي، ۽ هن سرگرمي کي استعمال ڪرڻ ۾ ناڪامي جو مطلب آهي مڪمل بيڪارگي ۽ سستي، جسماني ۽ ذهني طور تي انسان پنهنجن هٿن کي حرڪت ڏيڻ لاءِ به ارادي جي طاقت استعمال ڪندا آهن، ۽ هن طاقت کي استعمال ڪرڻ کان سواءِ رهڻ ناممڪن آهي.

خودڪار ارادي جي طاقت ارادي جي طاقت جو لاشعوري استعمال آهي شعور ارادي جي طاقت هڪ اهم توانائي آهي جنهن سان گڏ عزم ۽ ڪوشش پڻ شامل آهي؛ اهو طاقت پيدا ڪندڙ آهي جنهن کي عقلمندي ۽ سوچ ويچار سان هدايت ڪئي وڃي جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي شعوري، خودڪش ارادي جي بدران عقلمندي، سوچيندڙ ارادي جي طاقت استعمال ڪرڻ جي تربيت ڏئي ٿو، ته انهن کي اهو به يقيني بڻائڻ گهرجي ته انهن جي ارادي کي فائديمند ۽ تعميري طريقي سان استعمال ڪيو وڃي، نقصانڪار مقصدن لاءِ يا معمولي ۽ بيڪار شيون حاصل ڪرڻ لاءِ نه.

مضبوط ۽ اثرائتي ارادي کي پيدا ڪرڻ لاءِ، ڪنهن کي اهو ارادو ۽ عزم ڪرڻ گهرجي ته اهي ڪم ڪرڻ لاءِ جيڪي اڳ ۾ ناممڪن سمجهندا هئا. آسان ڪمن سان شروع ڪريو، ۽ جيئن توهان جو اعتماد، طاقت، ۽ ارادو وڌندو، آهستي آهستي وڌيڪ مشڪل ۽ مشڪل ڪمن جي ڪوشش ڪريو.

پهرين، هڪ کي يقيني بڻائڻ گهرجي ته هڪ سٺو ۽ عظيم مقصد مقرر ڪيو ويو آهي، ۽ ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ سڀني توانائين ۽ صلاحيتن سان

ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ناڪامي کي چڏڻ يا تسليم ڪرڻ کان مڪمل انڪار سان، ڪابه پرواهه ناهي ته رستي ۾ ڪهڙيون به رڪاوٽون هجن.

ڪنهن به ڪم ۾ هڪ ئي وقت مهارت حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي پوري ارادي سان ڪم ڪرڻ گهرجي ۽ نئين ايڊونچر تي وڃڻ کان اڳ توانائي ضايع نه ڪرڻ گهرجي يا شين کي اڻپورو نه ڇڏڻ گهرجي.

توهان تي سلام هجي

ٻين جي اخلاق کي ڪيئن پڙهجي

ٻين جي اخلاق جو مطالعو ڪرڻ سان انسان کي انهن شين کان وڌيڪ واقفيت ملندي آهي جيڪي انهن کي پنهنجي ڪردار کي بهتر بڻائڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون جڏهن ته، اخلاقيات جو منفي طور تي مطالعو ڪرڻ سچائي ۽ ضمير جي خلاف آهي، ۽ ان جا تباهي ڪندڙ نتيجا آهن.

هر ڪو "خفيه اخلاقي پوليس" کان پاسو ڪري ٿو جنهن جو واحد مقصد ٻين کي بي نقاب ڪرڻ ۽ بدنام ڪرڻ آهي. گهڻا ماڻهو جيڪي ٻين تي تنقيد ڪرڻ ۾ مزو وٺندا آهن اهي پاڻ تنقيد برداشت نٿا ڪري سگهن، جيتوڻيڪ انهن ۾ اهي خاميون ۽ خاميون هجن جيڪي اهي ٻين ۾ ڏسي افسوس ڪندا آهن، انهن جي "پاڪ" ضمير جي مطابق.

ڪردار جو مطالعو خاص طور تي هڪ بنيادي سبب جي ڪري اهم آهي: اسان کي مسلسل ٻين ۾ سٺين خوبين جو مشاهدو ڪرڻ ۽ انهن خوبين کي پاڻ ۾ پيدا ڪرڻ جي ضرورت آهي. مان ڪردار جو مطالعو ڪندو آهيان جڏهن مون کي ڪجهه ماڻهن سان معاملو ڪرڻو پوندو آهي پر منهنجي چونڊ هڪ مڪمل طور تي مختلف نقطه نظر مان ايندي آهي. ڪڏهن ڪڏهن مان ڪنهن اهڙي شخص کي اجازت ڏيان ٿو جيڪو مون کي بي رحم چاڻي ٿو، اميد ته انهن کي فائدو ٿيندو. جيڪڏهن اهي منهنجي روحاني هدايت کي پنهنجي فائدي لاءِ جواب ڏين ٿا، ته اهي بهتري لاءِ تبديل ٿيندا. جيڪڏهن نه، ته مان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪئي هوندي.

مان هڪ طبيب وانگر آهيان جيڪو مريض جي مدد ڪرڻ لاءِ پاڻ کي بيماريءَ جي سامهون آڻي ٿو. سيئي طبيب هي خطرو ڪٽندا آهن چاڪاڻ ته اهي خدمت ۽ مدد ڪرڻ چاهيندا آهن.

ساڳيو ئي روحاني طبيب جو به سچ آهي. هو ٻين کي جانچڻ □ انهن جي ڪمزورين □ دردن کي ظاهر ڪرڻ جي ذميواري پاڻ تي کڻندو آهي ته جيئن انهن جي روح کي بهتر بڻائي سگهجي.

عيسيٰ چيو، "فيصلو نه ڪريو، نه ته توهان سان بهفيصلو ڪيو ويندو" (□ قرآن □ اسان پڙهون ٿا، "يقيناً، ڪجهه شڪ گناهه آهي") هي تنقيد جي واضح مذمت آهي جيڪا خراب ارادي □ ٻين کي نقصان پهچائڻ جي خواهش کان متاثر ٿئي ٿي. اهڙو رويو سخت آهي □ ماڻهن □ دوستي □ پيار جي ماحول کي خراب ڪري ٿو. تنقيد بلڪل بيڪار آهي جيستائين اها سچي محبت سان پيش نه ڪئي وڃي □ جڏهن ٻيو شخص ان جي خواهش رکي ٿو. اهو صرف ان شخص جي مدد ڪرڻ جي نيت سان ڏنو وڃي. جن ماڻهن پاڻ تي ضابطو رکڻ سکيو آهي انهن کي ٻين جي مدد ڪرڻ جو حق آهي هن نقطه نظر کان، اخلاقيات جو مطالعو اثرائتو □ قابل قدر آهي.

ڪردار جي مطالعي جي هڪ شاخ فزيوگنامي تي ٻڌل آهي، اهو چيو ويندو آهي ته هڪ شخص □ سڀئي نمايان خاصيتون واضح طور تي ان جي جسم □ ظاهر ٿين ٿيون. هن بيان کي عام نه ٿو ڪري سگهجي ڇاڪاڻ ته سڀئي جسماني خاصيتون يا ظاهر صحيح طور تي نفسياتي زندگي جي اڳڪٿي نٿا ڪن.

ارسطو، فزيوگنامي جو مطالعو ڪردار کي سمجهڻ جي رهنمائي طور ڪيو، هندستاني استاد اڃا به وڌيڪ □ گهرو وندا آهن، اهي چون ٿا ته انساني زندگيءَ جا بنيادي خيال اکين □ ظاهر ٿين ٿا □ جيتوڻيڪ اکيون روح جي اندروني رازن کي ظاهر ڪن ٿيون - نه رڳو هن زندگيءَ جا پر گذريل اوتارن جا به - صرف هڪ روشن خيال استاد جو ذهن انهن بصيرت کي پڙهي □ تجزيو ڪري سگهي ٿو.

ڪڏهن ڪڏهن توهان روڊ تي هلي رهيا آهيو □ اوچتو توهان کي ڪنهن لنگهندڙ جي اکين □ ڪجهه نظر اچي ٿو، □ توهان پاڻ کي چئو ٿا، "مون کي ان شخص سان آرامده محسوس نه ٿو ٿئي" يا "مون کي اهو شخص پسند آهي،" صورتحال تي منحصر آهي.

اکيون سڀ ڪهاڻي ٻڌائين ٿيون خوف، ڪاوڙ، حسد، لالچ، سخاوت، پيار، همت، روحانيت، □ سڀئي سٺيون □ خراب خوبيون اکين □ ظاهر ٿين ٿيون. خفيه ايجنٽ پنهنجي چهري جي عضون

کي ڪنٽرول ڪري سگهن ٿا ته جيئن انهن جا تاثرات انهن جي ارادن کي ظاهر نه ڪن پر اهي پنهنجي اکين مان شڪ کي لڪائي يا ختم نٿا ڪري سگهن (اهو ئي سبب آهي جو ڪجهه ڪارا چشما پائيندا آهن!) بهرحال، يوگي جون اکيون اجا تائين آهن ڇاڪاڻ ته هو پرسڪون، پرسڪون الاهي روح تي غور ڪري رهيو آهي.

هر چهري □ جسماني خاصيت جو مطالعو ڪيو ويو آهي جيتوڻيڪ مٿي تي نمايان ڏکن جو تجزيو ڪيو ويو آهي پر جسماني ظاهر هميشه پوري ڪهاڻي نه ٿو ٻڌائي، □ مختلف ثقافتون پنهنجن مشاهدن □ مطالعي مان مختلف نتيجا ڪڍن ٿيون ڪجهه چون ٿا ته وڏيڪ وزن وارا ماڻهو خوشي جي ڳولا □ هوندا آهن □ ڪم ڪرڻ کان نفرت ڪندا آهن، جڏهن ته پتلا ماڻهو وڌيڪ روحاني هوندا آهن.

سيزر ڪيسيس کان هوشيار هو، جنهن کي هن پنهنجي طاقت لاءِ خطرو سمجهيو ڪجهه ليکڪن جو نظريو هو ته پتلا ماڻهو تمام گهڻو سوچيندا آهن، جنهن ڪري انهن □ گوشت جي کوٽ هوندي آهي، پر تاريخ ڏيکاري ٿي ته پتلا □ ٿلها ٻئي ماڻهو سڌا حڪمران رهيا آهن.

جيڪڏهن توهان هاڻي مسلسل وڏيڪ وزن وارا آهيو، ته پوءِ توهان اڳ □ ڪيترائي ڀيرا وڏيڪ وزن وارا رهيا آهيو (اڳوڻي اوتارن □) يا جيڪڏهن توهان مسلسل پتلي آهيو، ته پوءِ توهان گذريل ڪيترن ئي اوتارن □ ائين رهيا آهيو. توهان کي ماضي کان (وڏيڪ وزن يا پتلي هجڻ) جي رجحان ورثي □ ملي آهي. □ توهان جيڪو به ڪائو، اهو ذهنيت غالب رهي ٿي □ پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي وڏيڪ قابل رهي ٿي.

فزيوگنامي، هڪ سائنس جي طور تي جنهن جو مقصد انساني فطرت جي تشريح ڪرڻ آهي، هڪ سچي سائنس آهي جيڪڏهن اسان غور ڪريون ته اهي سڀئي خيال جيڪي هڪ شخص جي ذهن مان گذريا آهن انهن جي ڪيترن ئي اوتارن دوران ان جي جسم □ ظاهر ٿيندا آهن، جڏهن ته، ان لاءِ هڪ روشن خيال روحاني استاد جي تيز وجدان جي ضرورت آهي ته جيئن ان شخص □ فزيوگنامي جي خاصيتن کي مڪمل □ صحيح طور تي سمجهي سگهجي.

مثال طور، سقراط انتهائي بدصورت هو هڪ ڀيري هو هڪ عظيم نجومي سان مليو جنهن کيس چيو: "سقراط، تون سڀ

کان بدترين ۽ بدڪار ماڻهو آهين جيڪو مون ڪڏهن ڏٺو آهي"
سقراط جا شاگرد نجومي تي تمام گهڻو ناراض ٿيا، پر انهن جي
استاد جواب ڏنو: "تون صحيح آهين مان ماضي ۾ اهي سڀ
ڪجهه هوس، پر جيتوڻيڪ مون هاڻي انهن خراب خوبين کي
عقل سان ختم ڪري ڇڏيو آهي، پر جيڪي ڪم مون ڪيا اهي
اڃا تائين هن جسم تي نقش ٿيل آهن، جيڪو ان کي خوفناڪ
بڻائي ٿو."
هي اسان کي سپني دورن ۾ هڪ مشهور عرب ليکڪ جي)
ظهور جي ياد ڏياري ٿو: ابو بحر الجاحظ، جنهن بابت چيو ويو هو
:(
جيڪڏهن سور کي ٻيو پيرو تبديل ڪيو وڃي ها، ته اهو اڃا
تائين الجاحز جي پيٽ ۾ گهٽ بدصورت هوندو.
هڪ ماڻهو جيڪو پاڻ دوزخ جي جاءِ تي ڪم ڪري ٿو؛ هو
هر ڪنڊ ۾ مٿيءَ جو ذرو آهي (ڏسو)
ڪو به ٻ۾ چهرو بلڪل هڪجهڙو نه هوندو آهي هر چهرو
انهن خوبين ۽ خاصيتن جي ڪري مختلف هوندو آهي جيڪي هن
زندگيءَ ۾ پوئين زندگيءَ ۾ ظاهر ٿيون آهن. اهو صرف ماڻهن
کي انهن جي موجوده شڪل جي بنياد تي سٺو يا خراب قرار
ڏيڻ جو معاملو ناهي، ڇا اهو خوشگوار آهي يا ناپسنديده. سينٽ
فرانسس آف اسيسي جسماني طور تي پرڪشش نه هو، جڏهن
ته سندس شاگرد، پاءُ ميسيبونيس، هڪ سهڻو ماڻهو هو. پر
ميسيبونيس وٽ اها عظيم روحاني خوبصورتي نه هئي جيڪا
سينٽ فرانسس وٽ هئي.
فزيوگنامي سان لاڳاپيل تحقيق جي هڪ ٻي شاخ
پيٿوگنامي آهي: ڪنهن شخص جي جذبات جي تشريح يا اهو
طريقو جنهن سان اهي پنهنجن جذبن کي اشارو، چهري جي
تاثرات، ۽ جسم جي حرڪتن ذريعي ظاهر ڪن ٿا، ۽ ڪجهه
واقعن تي انهن جي رد عمل جو مطالعو ڪندي.
جذبات ۽ عادتون ڪنهن شخص جي ذاتي خاصيتن جي
نشاندهي ڪن ٿيون، پر گهڻا ماڻهو پنهنجن سچن جذبات کي
لڪائڻ جي صلاحيت پيدا ڪري چڪا آهن ڇاڪاڻ ته اهي پاڻ کي
ٻين تي ظاهر ڪرڻ نٿا چاهين.
ٻن مڙسن کي خبر پئي ته سندن زالون گڏجي ٻڏي ويون
آهن، هڪ تمام گهڻو غم ظاهر ڪيو، جڏهن ته ٻيو خاموش رهيو.
تنهن هوندي به، جيڪو ظاهري طور تي ڏک جو اظهار ڪري ٿو،

اهو اصل ۾ پنهنجي زال سان ان مڙس کان گهڻ پيار ڪندو هو جنهن پنهنجي چهري جي تاثرات ذريعي ڪا به پريشاني نه ڏيکاري. تنهن ڪري، پيٿوجينيسس - حقيقي جذبات ۽ رد عمل جي سمجهه - مطالعي جو هڪ تمام گهرو ميدان آهي.

ماڻهن جو تجزيو انهن جي جذبات ۽ جسماني ظاهر جي بنياد تي وڏيڪ صحيح ۽ قابل اعتماد طريقي سان ڪري سگهجي ٿو. مان سڀ کان وڏيڪ صحيح ۽ قابل اعتماد تجزيي لاءِ ٻنهي طريقن کي گڏ ڪريان ٿو. اهي سڀئي جيڪي مون وٽ تربيت لاءِ ايندا آهن انهن کي مخصوص حالتن ۾ رکيو ويندو آهي ته جيئن ڏسجي ته انهن جا ذهن ۽ جذبات ڪيئن رد عمل ظاهر ڪن ٿا. جيڪڏهن اهي منفي جواب ڏين ٿا، ته مان انهن کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو پر مان اهو صرف تڏهن ڪريان ٿو جڏهن اهو شخص منهنجي صلاح گهري ۽ مون کي انهن جي رهنمائي ڪرڻ جو اختيار ۽ اجازت ڏئي.

ڪجھ ماڻھو جذباتي طور تي شامل ٿي ويندا آهن ڪنهن معمولي سبب جي ڪري مغربي موسيقار عام طور تي تمام گهڻا جذباتي هوندا آهن، ۽ مغربي موسيقي جو گهڻو حصو جذباتي هوندو آهي ڇاڪاڻ ته اهو انساني محبت جي ڪهاڻين جي چوڌاري گهمي ٿو هندستان ۾، موسيقي خدا جي تصور جي چوڌاري مرڪوز آهي، ۽ هي جذبات جي طوفانن کي ٿڌو ڪرڻ ۾ گهري روحاني سڪون آڻڻ جي صلاحيت جو راز آهي. ان جو مطلب اهو ناهي ته سڀئي مغربي موسيقار جذباتي آهن يا سڀئي هندستاني موسيقار روحاني آهن، جيتوڻيڪ اهي ممڪن آهن موسيقار لاءِ سنسڪرت لفظ جو مطلب آهي "خدا جي تعريف ڪندڙ".

جذباتي ماڻهن سان معاملو ڪندي، توهان گهڻ ئي انهن تي ڀروسو ڪري سگهو ٿا يا انهن جي مستقل مزاجي تي ڀروسو ڪري سگهو ٿا اڄ اهي توهان سان گڏ آهن، ۽ سڀاڻي اهي توهان کي ڇڏي ويندا يا توهان جي خلاف ٿي ويندا مون ماڻهن کي آستاني ۾ ايندي ڏٺو آهي ۽ ڪجهه ڏينهن اندر توهان کي انهن جي مثالي عقيدت جو قائل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر ٿوري دير کان پوءِ اهي هليا ويندا آهن ۽ توهان انهن کي ٻيهر ڪڏهن به نه ڏسندا آهيو.

دوستي ٽٽڻ ان جي تقدس جي پڇڪڙي کان وڌيڪ مون
کي ڪجهه به ڏک نه ٿو ڏئي جڏهن مان پنهنجي دوستي ڪنهن
کي ڏيان ٿو، ته مان ڪڏهن به ان کي واپس نه وٺان ٿو.

ميڪينڪل سوچڻ واري قسم جي ماڻهن جي وچ فرق
ڪرڻ آسان آهي. پهريون عمل ڪرڻ چاهي ٿو، جڏهن ته ٻيو
سوچڻ غور ڪرڻ چاهي ٿو. ٻنهي جي ضرورت آهي.
ميڪينڪل قسم فوري طور تي عمل ڪرڻ چاهين ٿا تنهن
ڪري ڪنهن جي ضرورت آهي جيڪو انهن جي توانائي کي
روحاني طور تي افزوده سرگرمين منتقل ڪرڻ رهنمائي
ڪري. ٻنهي قسمن کي هڪ هم آهنگ توازن حاصل ڪرڻ مدد
ڪرڻ لاءِ، مان ميڪينڪل قسم کي صلاح ڏيان ٿو ته غور ڪري
وڌيڪ سوچي، مان سوچڻ واري قسم کي صلاح ڏيان ٿو ته
عمل ڪري وڌيڪ غور ڪري.

جيڪي خراب عادتن جهڙوڪ گهٽو ڪائڻ، سگريٽ نوشي
شراب پيئڻ جا عادي آهن، انهن سان احتياط سان سلوڪ ڪرڻ
گهرجي، چاڪاڻ ته انهن کي پنهنجي خواهشن کي پورو ڪرڻ
کان روڪڻ صرف ڪاوڙ کي جنم ڏئي ٿو جيڪڏهن توهان پيٽو
کان ڪاڌو کسي وٺو ٿا، ته هو ناراض ٿي ويندو. انهن غلامن کي
انهن جي هوش آڻڻ جي ڪوشش ڪرڻ بيڪار آهي جيستائين
اهي بهتر ٿيڻ جي حقيقي خواهش نه ڏيکارين.

جن وٽ ذهني توازن آهي، اهي خدا کي سڃاڻندا. ڪائنات
جو پالڻهار ذهني توازن جي تخت تي ويٺو آهي هن توازن
ذريعي، انسانيت مڪمل امن حاصل ڪري ٿي.

هندستاني فلسفي موجب، هر انسان ٽن بنيادي خوبين مان
هڪ جو غلبو رکي ٿو:

ستوا: اهو روحاني ماڻهن جي خاصيت آهي جيڪي مناسب
ڪاڌو عقلمندي سان کائيندا آهن، سٺيون عادتون پيدا ڪندا آهن،
 خدا سان پيار ڪندا آهن.

راجس: هي انهن ماڻهن جي خاصيت آهي جيڪي مسلسل
سرگرم آهن، جيڪي موت تائين ڪم ڪندا رهن ٿا.

تمس: اهو انهن ماڻهن جي خاصيت آهي جيڪي پنهنجي
زندگي کي جهڳڙي، ڪاوڙ، حسد، نفساني خوشين مبتلا ڪرڻ،
سستي، ماڻهن مونجهارو انتشار پيدا ڪرڻ سان پري
ڇڏيندا آهن.

ڪنهن به عادت جيڪا روحاني ترقي ۾ رڪاوٽ بڻجي ٿي ان تي قابو پائڻ گهرجي، ۽ ڳوليندڙ کي پنهنجي سوچن ۽ عملن جو مالڪ هجڻ گهرجي. ٿورا ماڻهو واقعي ڄاڻن ٿا ته انهن جا سنا ڪٿي آهن.

هيٺ ڏنل طريقو استعمال ڪندي، توهان ڪنهن به شخص جو فيصلو ڪري سگهو ٿا سٺي ماڻهن مان نوانوي سيڪڙو هن امتحان ۾ ناڪام ٿين ٿا: ڪنهن کي به ڪجهه ڪرڻ لاءِ چئو - پنهنجي ڀلائيءَ لاءِ - ۽ اهي بلڪل برعڪس ڪندا ڇو؟ ڇاڪاڻ ته انهن ۾ پنهنجي خواهشن جي مزاحمت ڪرڻ جي طاقت ناهي انهن جون دنياوي عادتون تمام گهٽيون مضبوط ۽ طاقتور آهن گهٽو ڪري، ماڻهو اهو نه ڪندا آهن جيڪو توهان تجويز ڪيو آهي - جيتوڻيڪ جڏهن اهي ڄاڻن ٿا ته اهو انهن جي پنهنجي ڀلائيءَ لاءِ آهي - اهو ثابت ڪرڻ لاءِ ته توهان انهن تي اثر انداز نٿا ٿي سگهو جيڪي پاڻ کي بهتر بڻائڻ چاهين ٿا انهن سان گڏ هجن جيڪي پاڻ تي ضابطو رکن ٿا ۽ پرسڪون آهن انهن سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪي اعليٰ روحاني حيثيت وارا آهن، ۽ توهان کي تمام گهٽو فائدو ٿيندو ڪمزور کي مضبوط سان گڏ هجڻ گهرجي، جيتوڻيڪ سپ کان وڌيڪ طاقتور! هڪ پهلوان صرف پاڻ کان وڌيڪ طاقتور ڪنهن سان وڙهڻ سان مضبوط ٿيندو آهي

ڪجھ چون ٿا ته عورت ٻلي وانگر چالاڪ آهي پر مرد به لومڙي وانگر چالاڪ ٿي سگهي ٿو. ٻلي پالتو ڪينري کائي ٿي ۽ پوءِ هڪ مراقبي ڪندڙ يوگي يا هڪ معزز بزرگ وانگر ويٺي رهي ٿي، ان وحشي عمل ۾ معصوميت جو مظاهرو ڪندي.

ڪجھ ماڻهو ٻين جي امن ۽ خوشي کي تباهه ڪرڻ ۾ مزو وٺندا آهن، انهن جو مقصد تنگ ڪرڻ ۽ تنگ ڪرڻ هوندو آهي، ۽ اهي شڪاري بگهڙن وانگر هلندا آهن، جهيڙن ۽ جهيڙن جي ڳولا ۾ سماج ۾ گهمندا آهن، جيستائين اهي سڪون کي خراب نه ڪن ۽ هڪ سخت ماحول پيدا نه ڪن.

ڪجهه قسمن جا ماڻهو جيز سان تشبيهه ڏني وئي، جيڪي هر وقت ڳالهائيندا رهندا هئا. چيو ويندو هو ته انسان کي پهريان پيدا ڪيو ويو هو، ۽ پوءِ ديوتا توشتري چنڊ جي نرمي، هنس جي سيني مان هيٺ لهڻ جي نرمي، گلن جي تازگي ۽ جيز جي ڳالهائڻ کي ورتو، ۽ انهن کي گڏ ڪري عورت پيدا ڪئي. مرد جي خوشي ناقابل بيان هئي پر ڪجهه دير کان پوءِ، هو

توشتري وٽ ويو ۽ چيو، "ڪيترو خوبصورت مخلوق آهي! مان واقعي هن جي تعريف ڪريان ٿو، پر هوءَ مسلسل ڳالهائي ٿي ۽ منهنجي زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ڇڏيو آهي، مهرباني ڪري، منهنجا مالڪ، هن کي واپس وٺي وڃو" پڻ مهينن کان پوءِ، اهو ماڻهو توشتري وٽ واپس آيو ۽ چيو، "مون کي تمام گهڻو ڏک ٿيو آهي، مهرباني ڪري هن عورت کي مون ڏانهن واپس آڻيو" پوءِ، ڪجهه دير کان پوءِ، هو ٻيهر آيو ۽ چيو، "مهرباني ڪري هن کي مون کان وٺي وڃو۔ پر هن ڀيري، توشتري جواب ڏنو، "مان نه ڪندس! توهان کي هن کي رکڻ گهرجي!"

غريب ماڻهو! هو هن سان گڏ رهي نه سگهيو، پر هو هن کان سواءِ به رهي نه سگهيو!

عورتون به مردن بابت شڪايت ڪري سگهن ٿيون جيستائين مرد ۽ عورتون هڪ ٻئي جي فطرت کي نه سمجهن، اهي اڻچاڻائي ۽ بيوقوفي سان هڪ ٻئي کي عذاب ڏيندا اهي خدا جي نظر ۾ برابر آهن ڪو به مرد عورت کان سواءِ پيدا نه ٿيندو آهي ۽ نه ئي عورت مرد کان سواءِ پيدا ٿيندي آهي. ٻنهي جو فرض آهي ته پنهنجي ظاهري ۽ اندروني خوبين جي وچ ۾ توازن پيدا ڪن. مرد جذبات کان وڌيڪ دليل جي رهنمائي ڪندا آهن، جڏهن ته عورتون عقل کان وڌيڪ جذبات جي رهنمائي ڪنديون آهن. ٻنهي کي عقل ۽ جذبات جي وچ ۾ نفسياتي توازن حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن چڱي طرح گول ۽ مڪمل فرد بڻجي سگهن.

ڪجهه ماڻهو - خدا مون کي معاف ڪري ته مان اهو چوان ٿو - گڏهن وانگر رويو رکن ٿا، حسي غلامي جي نتيجن مان پنهنجي وڏي ۽ ڊگهي تڪليف جي باوجود، اهي ضد ۾ مسلسل طور تي پنهنجي خراب عادتن کي ڪارائيندا رهندا آهن. اهو لڳي ٿو ته انهن جون يادون تمام خراب آهن اهي جلدي پنهنجي خواهشن جي تڪليفن جا ڏکوئيندڙ نتيجا وساري ڇڏيندا آهن ۽ پنهنجن تجربن مان ڪجهه به نه سکندا آهن. هن لحاظ کان، اهي ڊورن وانگر آهن، يا ان کان به بدتر!

فطرت ۾، هر قسم جا جانور هر جذبي ۽ خاصيت جي نمائندگي ڪن ٿا پر انسان انهن سڀني کي پنهنجي اندر رکي ٿو هڪ شخص نانگ، بگهڙ، لومڙ، يا شينهن وانگر ڪم ڪري سگهي ٿو اسان جي اندر دوزخ جو سرچشمو يا جنت جو سرچشمو آهي

اسان کي پنھنجي سوچن، لفظن ۽ عملن ۽ ملائڪن جي خوبين ۽ عظيم خوبين کي وڌيڪ ظاھر ڪرڻ سکڻ گھرجي.

جڏھن ته اکين، جذبات ۽ جسماني خاصيتن جو تجزيو ڪندي ڪردار جو مطالعو ڪرڻ ممڪن آھي، جيئن اسان وضاحت ڪئي آھي، سڀ کان وڏو، سڀ کان شاندار ۽ سڀ کان صحيح طريقو اندروني بصارت يا وجداني احساس جي مدد سان ڪردار جو مطالعو ڪرڻ آھي. جيڪڏھن توھان جا جذبات ۽ ذھن پرسڪون رھندا، ته توھان ھر ان شخص جي فطرت کي محسوس ڪري سگھندا جنھن سان توھان ملندا آھيو يا ان سان رابطو ڪندا آھيو، ۽ توھان جو احساس وجداني ۽ سچو ھوندو، ۽ ڪو به توھان کي ٺڳي يا گمراھ نه ڪري سگھندو.

منھنجو ڪردار تربيت ۾ مدد لاءِ ھر قسم جي ماڻھن جو استقبال ڪرڻ آھي. ڪنھن جي صلاحيت کي ھڪ ئي علائقي تائين محدود ڪرڻ ۽ صرف ھڪ ئي نقطه نظر کان تجزيو ڪرڻ ناانصافي آھي. پر ڇا اھو شخص بدلجي ٿو يا ساڳيو رھي ٿو، بصيرت توھان کي صرف انھن جي اکين، جذبات، يا چھري جي تاثرات کي ڏسڻ کان وڌيڪ ٻڌائيندي، انھن جي فطرت کان سواءِ بصيرت سڀ کان وڏي تجزياتي طاقت آھي. جيئن آئينو ان جي سامھون رکيل شيءِ کي ظاھر ڪري ٿو، تيئن ئي، جڏھن توھان جو ذھن آئيني جي ملڪيت حاصل ڪري ٿو، ته توھان ٻين جي حقيقي خوبين کي پنھنجي روح جي آئيني ۾ ظاھر ٿيندي ڏسندا.

جيڪڏھن توھان ٻين جي مدد ڪرڻ، سوچڻ ۽ پرسڪون رھڻ لاءِ ڪم ڪندا، ته پوءِ جيڪو به توھان وٽ ايندو يا توھان سان رابطو ڪندو، ان جو اصل ڪردار واضح ۽ بي رنگ ٿي ويندو۔ توھان تي سلام ھجي.

عالمگير حڪمت جي سمنڊ مان موتي

گھٻراھٽ کان نجات حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني سڪون پيدا ڪرڻ گھرجي.

قدرتي طور تي اطمينان رکندڙ ماڻھو پنھنجو توازن برقرار رکي ٿو ۽ ھر حالت ۾ پرسڪون رھي ٿو. اھي جذبات کي پاڻ تي ضابطو رکڻ ۽ غلط فيصلا ڪرڻ جي ھدايت نٿا ڪن.

ھو موقعي پرستن جي غير ضروري فائدن حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ گلڪاري، مٺي ڳالھين کان بيوقوف نه آھي.

سندس قدرتي سڪون جي ڪري، هو گهٽ ئي ٺڳيو يا گمراهه ٿيندو آهي. حقيقت ۾، سندس دل انهن ماڻهن جي حقيقي فطرت کي ظاهر ڪري ٿي جن سان هو معاملو ڪري ٿو ۽ انهن جي ارادن کي قابل ذڪر درستگي سان ظاهر ڪري ٿو.

هو پنهنجي جسم جي بافتن کي ڪاوڙ ۽ خوف سان زهر نه ٿو ڏئي، جيڪي سندس رت جي گردش تي منفي اثر وجهن ٿا.

اها هڪ ثابت ٿيل حقيقت آهي ته هڪ ناراض ماءُ پاران پيدا ٿيندڙ ماءُ جو کير سندس ٻار تي نقصانڪار اثر وجهي سگهي ٿو. ڪافي ثبوت آهن ته شديد جذبات جسم کي نقصان پهچائڻ ۽ تباهه ڪرڻ جي طاقت رکن ٿا.

توازن خوبصورت آهي ۽ اسان جي جذبات، سوچن ۽ عملن جو بنياد هجڻ گهرجي، ۽ اهو محور جنهن جي چوڌاري اسان جون زندگيون گردش ڪن ٿيون.

* * *

جيئن ته ذهن دماغ، حواس، ۽ سيني جاندار سيلن جو ادراڪ آهي، اهو انساني جسم کي يا ته سرگرم ۽ هوشيار رکي سگهي ٿو يا سست ۽ اداس رکي سگهي ٿو.

عقل بادشاهه آهي، ۽ سڀئي سيلولر رعيت بلڪل حڪمران مالڪ جي مزاج مطابق هلن ٿا.

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

وبائي مرض، آفتون، ۽ تشدد واريون تبديليون جيڪي فطرت ۾ ٿينديون آهن ۽ پاڻ سان گڏ تباهي، تباهي ۽ وڏي پئماني تي نقصان آڻينديون آهن، اهي "الهي فرمان" نه آهن.

اهي آفتون انساني سوچن ۽ عملن جي ڪري ٿين ٿيون. جتي به دنيا جي نيڪي ۽ بدي جي متحرڪ توازن کي نقصانڪار لهرن ۽ ارتعاش جي جمع ٿيڻ سان انساني خراب ارادن ۽ غلط عملن جي ڪري خراب ڪيو ويندو آهي، اتي افراتفري پکڙجي ويندي آهي ۽ وڏي پيماني تي تباهي ٿيندي آهي.

دنيا جنگين، آفتن ۽ المين جو شڪار ٿيندي رهندي جيستائين انسانيت پنهنجي ناقص سوچ ۽ عملن کي درست نه ڪندي. جنگيون خدائي حڪم جي طور تي نه، پر وسيع مادي خود غرضي جي ڪري ٿينديون آهن. جيڪڏهن ماڻهو پاڻ کي انفرادي، صنعتي، سياسي، روحاني ۽ قومي خود غرضي کان نجات ڏيارين ته جنگيون ختم ٿي وينديون.

جڏهن مادي روح انساني شعور تي قبضو ڪري ٿو ۽ سوچ تي حاوي ٿئي ٿو، ته اهو شفاف منفي شعاع خارج ڪري ٿو. انهن منفي وائبريشن جي مجموعي قوت فطرت جي برقي توازن کي سخت نقصان پهچائي ٿي، جنهن جي ڪري زلزلا، ٻوڏ ۽ ٻيون آفتون اچن ٿيون.

خدا ان جو ذميوار نه آهي فطرت کي ڪنٽرول ڪرڻ ممڪن ٿيڻ کان اڳ انساني خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ گهرجي.

* * *

روحاني نوعيت جا خيال ۽ لفظ قيمتي جواهر آهن جيڪي لامحدود حڪمت ۽ الاهي محبت کي ڦهلائيندا آهن.

روح جو هر سڌريل اظهار هڪ فلسفي جي پٿر وانگر آهي جيڪو عام شعور جي سستي ڌاتو کي خدا جي قربت ۽ سندس موجودگي جي احساس جي سون ۾ تبديل ڪري ٿو.

اهو وقت آهي ته انسان پنهنجي شعور کي وسارڻ جي ننڊ مان روح جي جاڳڻ تائين جاڳايو.

اسان توهان کان دعا گهرون ٿا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي شعور کي جهالت ۾ تنگ، محدود خيالن جي ڪوتائي مان ڪڍي امن، روشني، پيار، ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين پهچايو.

* * *

ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ:

پهرين، پنهنجي مقصد جي وضاحت ڪريو ۽ خدا کان دعا گهرو ته توهان کي صحيح رستو اختيار ڪرڻ جي ترغيب ڏئي جيڪو ان مقصد کي حاصل ڪرڻ جي طرف وٺي وڃي، ۽ غور ڪريو

پوءِ توهان کي مليل اندروني هدايت مطابق عمل ڪريو ۽ توهان پنهنجي مقصد تائين پهچي ويندا.

جڏهن ذهن پرسڪون هوندو، ته شيون صاف ۽ هموار ٿينديون، ۽ ڪاميابي وڌيڪ تيزي سان حاصل ٿيندي ڇاڪاڻ ته ڪائناتي قوت جي ڪم کي صحيح قانون جي استعمال ذريعي ثابت ڪري سگهجي ٿو.

* * *

ماڻهن سان معاملو ڪرڻ وقت شائستگي ۽ تدبر سان ڪم وٺڻ گهرجي. هي منافقت ناهي، پر ٻين جي جذبات جو احترام آهي.

انسان پٿر نه آهي، پر هڪ سوچيندڙ ۽ باشعور وجود آهي، ۽ ماڻهن سان اهڙو سلوڪ نه ڪرڻ گهرجي جيئن اهي بي جان پٿر هجن.

جيڪو ماڻهو هميشه ٻين جي معاملن ۾ مصروف رهندو آهي، اهو مسئلن جو سبب بڻجي ويندو آهي.

جيڪڏهن توهان جيڪو چوڻ وارا آهيو ان جو مثبت نتيجو نڪرندو، ۽ جيڪڏهن ٻيو ماڻهو ان کي قبول ڪري ٿو، ته پوءِ ان کي صاف صاف چئو پر ڪڏهن ڪڏهن اهو ماڻهو جيڪو توهان چوڻ وارا آهيو اهو ٻڌڻ نٿو چاهي ۽ جيڪو توهان چاهيو ٿا ان جي بلڪل ابتڙ ڪندو.

جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان گڏ رهڻ جي قابل هوندو آهي، ته هو خوشبودار گلاب وانگر ٿي ويندو آهي.

جڏهن توهان گلابن جي باغ وٽان لنگهندا آهيو، ته ڪڏهن ڪڏهن توهان گلاب، چنبيلي، يا گارڊينيا جي خوشبوءِ محسوس ڪندا آهيو، ۽ توهان چوندا آهيو، "واهه! اهي خوشبوءِ ڪيتريون پياريون آهن!"

۽ ائين ئي نيڪ روحن سان ٿيندو آهي جيئن ئي توهان انهن جي دائري ۾ داخل ٿيو ٿا، انهن جي زندگين جي خوشبو توهان کي ڏکيندي آهي. اها هڪ خوشبو آهي جيڪا روح کي بلند ڪري ٿي ۽ ان جي شعور جي سطح کي وڌائي ٿي.

جيڪڏهن توهان ڪنهن بدبوءِ جي ويجهو لنگهندا، ته توهان ان جاءِ تي رهڻ نه چاهيندا۔

جڏهن توهان ڪنهن اهڙي شخص سان ملو ٿا جيڪو بدمزاج، جهڳڙالو، جارحاڻو ۽ بحث مباحثو ڪندڙ آهي، ته توهان ان سان گڏ رهڻ نٿا چاهيو ڇاڪاڻ ته ان مان نڪرندڙ بدبوءِ.

* * *

گهڻا ماڻهو زندگي کي سمجهڻ جي ڪوشش ئي نٿا ڪن.

اهي بنا ڪنهن مقصد جي هڪ مشيني زندگي گذاريندا آهن ۽ جڏهن انهن جي دنياوي زندگي ختم ٿيندي آهي ته لاشعوري طور تي هن دنيا مان هليا ويندا آهن.

اسان کي اهڙيءَ طرح نه رهڻ گهرجي، مشينن وانگر جيڪي پاڻمرادو هلن ٿيون، پر ان جي بدران اسان کي مقصد ڳولڻ گهرجي ۽ زندگي جو مقصد حاصل ڪرڻ گهرجي.

نوجوان ۽ پوڙها پنهي کي زنده رهڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي ڪيترائي پاڻ کي دائمي سچائي جي ڳولا نه ڪرڻ جو عذر ڪندي چون ٿا ته، "اسان لاءِ پنهنجن عملن کي انهن نظرين سان ملائڻ ناممڪن آهي" تڏهن به انهن کي ڪائڻ ۽ پنهنجي روزاني معاملن بابت سوچڻ ۾ ڪا به ڏکيائي محسوس نه ٿيندي آهي.

تجزيي تي، اسان کي معلوم ٿئي ٿو ته هر انسان جي فطرت ٽي پيرا آهي: جسماني، ذهني، ۽ روحاني ماڻهو پنهنجي زندگي زندگي جي مادي ضرورتن کي محفوظ ڪرڻ ۾ گذاريندا آهن ۽ ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه، پر انساني ڀلائي پڻ انهن جي ذهني ۽ روحاني ضرورتن کي پورو ڪرڻ ۾ آهي.

تنهن ڪري، اسان کي پنهنجي زندگين کي آسان بڻائڻ ۽ خوشيءَ، امن ۽ سڪون سان رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي ضرورتن جو تجزيو ڪرڻ ۽ گهٽائڻ گهرجي ۽ وڌيڪ غير ضروري خواهشون پيدا ڪرڻ کان سواءِ انهن ضرورتن کي پورو ڪرڻ جو صحيح ۽ جائز طريقو ڄاڻڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته ڪيتريون ئي خواهشون ڪيتريون ئي مشڪلاتون پيدا ڪن ٿيون.

* * *

پابنديءَ جون زنجيرون ۽ آزاديءَ جون ڪنجيون سڀ ذهن جي کوهن ۾ آهن.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مان تنهنجي حضور جي جنت ۾ محبت سان پريل ۽ خواهشن سان پريل دل سان داخل ٿيندس.

هتي منهنجون پرندڙ خواهشون منهنجي روح جا دروازا کولي رهيون آهن ۽ مون کي توهان جي چمڪندڙ الاهي روشني ڏسڻ جي عظيم خوشي سان پري رهيون آهن.

* * *

عام اصول جي طور تي، مون کي حڪم ڏيڻ پسند ناهي، ڇاڪاڻ ته جيئن ئي توهان ڪنهن کي ڪجهه نه ڪرڻ لاءِ چئو ٿا، اهو شخص ان تي اصرار ڪندو آهي.

تنهن ڪري، منهنجو مشورو آهي ته هڪ شخص کي صرف پاڻ کي حڪم ڏيڻ يا منع ڪرڻ گهرجي. منع ٿيل ميوو شروع ۾ مٺو لڳندو آهي، پر آخر ۾ ان جو ذائقو ڪڙو هوندو آهي. تنهن ڪري، هڪ کي محتاط رهڻ گهرجي ۽ ڪنهن کي به پنهنجي آزادي ۽ خوشي چوري ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

* * *

خدا اسان کي ياد رکي ٿو جيتوڻيڪ اسان کيس ياد نه ڪريون جيڪڏهن هو هڪ لمحي لاءِ به تخليق کي وساري ڇڏي ته هر شيءِ وجود مان ختم ٿي ويندي.

خدا کان سواءِ ڪير هن زمين کي خلا ۾ ترندو رکي سگهي ٿو؟ ۽ ٻيو ڪير وڻن کي وڌائڻ ۽ گلن کي ڦٽائڻ جو سبب بڻجي سگهي ٿو؟

ها، اهو خدا آهي جيڪو اسان جي دلين کي ڌڙڪائيندو رهي ٿو، هو اهو آهي جيڪو اسان جي کاڌي کي هضم ڪري ٿو ۽ هر روز اسان جي جسم جي سيلن کي تازو ڪري ٿو، پر ڪيترا ٿورا ماڻهو کيس ياد ڪن ٿا ۽ سندس شڪرگذار ٿين ٿا جيئن هو مستحق آهي!

* * *

مٿئين ماحول جي پويان

سج جي شعاعن □ سيلن جي نبض جي پويان
دل جي ڌڙڪن □ سرگوشي وارن خيالن جي پويان
انهن خيالن جي پويان جن سان مان دعا ڪريان ٿو
منهنجي خواهشن جي لهرن جي پويان
□ مواد کي روڪڻ جي پويان
تون موجود آهين، اي مطلق لامحدود
منهنجو روح توهان جي خواهش رکي ٿو.
تون رڳو تارن جي پري تائين نه آهين
بلڪه، اهو منهنجي جذبات جي ڌڙڪن □ آهي
هوءَ منهنجي خيالن □ چمڪي ٿي
اهو منهنجي مرضي کي عزم □ جانداريءَ سان تيز ڪري ٿو.
مون کي توهان جو بابرڪت لمس محسوس ٿئي ٿو.
□ مان پنهنجي روح جي گهرائي □ توهان جي موجودگي کان خوش آهيان.
* * *
نيري پردي تي رنگيل جبل جا منظر
انساني جسم جو ذهن کي حيران ڪندڙ ميڪانيزم
□ سهڻي نموني ٺهيل گل
□ نيڪ روحن جي عظمت
□ بلند خيالن جي عظمت
□ پيار جي کوٽائي
اهي سڀ اسان کي شاندار خالق جي ياد ڏيارين ٿا.
□ غير معمولي طور تي خوبصورت
* * *
پيار سون جي عمارت آهي
ابديت جي بادشاهه پاران ٺهيل
سڄي ڪائناتي خاندان لاءِ
پيار هڪ لڪيل باهه آهي
خدائي حڪم سان پگهريل
ڪائنات مان سختي
□ اهو هڪ پوشيده مادو □ تبديل ٿي ويندو آهي
دائمي پيار کان
پيار هڪ درياهه وانگر آهي جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ يا رڪاوٽ جي وهندو آهي.
عاجز □ ايماندار روحن جي سرزمين □

پر اهو پاڻ کي روحن جي پٿرن جي چوڌاري ويڙهي ٿو
غرور، خود غرضي ۽ غرور سان
چاڪاڻ ته هو ان مان گذري نه ٿو سگهي
۽ ان مان گذرڻ
* * *
جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا انهن کي ڪا خواهش ناهي
ٻين جي دلين ۾ پاڻ کي جاءِ ڏيڻ لاءِ
يا اهي عظيم نظر اچڻ ٿا.
چاڪاڻ ته انهن جي واحد خواهش روحاني شعور کي جاڳائڻ آهي.
خواهشمندن جي روحن ۾
۽ انهن جو الهام خدا سان پيار ڪرڻ ۽ ان ڏانهن رجوع ڪرڻ آهي.
* * *
هڪ دفعي جي ڳالهه آهي، هڪ گونگو ماڻهو ماکي کائي رهيو هو، ڪنهن کانئس ماکي جي ذائقي بابت پڇيو.
جيتوڻيڪ گونگو ماڻهو ڳالهائڻ کان قاصر هو، پر هن اهڙيون حرڪتون ڪيون جنهن سان سوال ڪندڙ کي سمجهه ۾ آيو ته ماکي جو ذائقو مٺو آهي.
ساڳيءَ طرح، جڏهن ذهن اعليٰ شعور جي حالت ۾ داخل ٿئي ٿو ۽ موجودگيءَ جي لامحدود مجموعي کي ڇُهي ٿو، ته اهو ڄاڻي ٿو ته اهو خدا سان رابطي ۾ آهي ۽ اهو تجربو مٺو آهي، پر ان تعلق جي حالت کي لفظن ۾ بيان ڪرڻ ناممڪن آهي جيڪا بيان کان ٻاهر آهي.
جيتوڻيڪ درد ماڻهوءَ لاءِ حقيقي آهي، پر تڏهن به هو درد جي احساس کي ٻين تائين پهچائي نٿو سگهي ته جيئن اهي ان کي بلڪل ائين محسوس ڪن جيئن هو محسوس ڪري ٿو.
هي اعليٰ روحاني تصورن تي لاڳو ٿئي ٿو. اهي اهڙيون شيون آهن جن کي ڪو به لفظن ۾ بيان نٿو ڪري سگهي.
خدا جو علم صرف سڌي ذاتي تجربي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.
* * *
صبح جي دل مان، مون روشني جا گل تو کي نذراني طور ڪڍيا آهن.
۽ توهان صبح جي حرم ۾ خبرداري جا ڏيئا روشن ڪيا
جيڪو روحاني سڪون سان پريل آهي
۽ مون توهان جو بابرڪت چهرو ڏٺو آهي
اهو پاڇن جي پويان جهاتي پائي ٿو
اُهو پيارو چهرو جيڪو مون ڏانهن ڏسندو هو ۽ اجا تائين ڏسندو آهي
سچي عمر ۾ مهرباني ۽ رحم سان

مان هاٿي قسمت کي الزام نه ڏيندس.
اوندهه جيڪا توکي مون کان پري رکيو آهي، اها منهنجي پنهنجي پيدا ڪيل آهي.
هاٿي توهان جي خالص خوشي جي آئيني ۽
مان پاڻ کي ڏسان ٿو ۽ چاٽان ٿو ته منهنجو جوهر لامحدود خوشي آهي.
مان پنهنجي محبت کي تنهنجي ابديت جي حرم ۾ وجهي ڇڏيان ٿو.
۽ مان توهان لاءِ پنهنجي روح جي آرزو جا گيت بلند ڪريان ٿو
۽ مان توهان کي پنهنجي دل جي گهري احساسن جو اظهار ڪريان ٿو.
وڏي پيار ۽ مسلسل خواهش مان
* * *
خوش نصيب آهن اهي جن کي ٻين پاران نيڪ ڪم ڪرڻ تي تنقيد جو نشانو بڻايو وڃي ٿو، ڇاڪاڻ ته دائمي نعمتن جو هڪ بهشت انهن جي انتظار ۾ آهي جيڪي شرافت ۽ وقار سان جيئن ٿا ۽ مرن ٿا.
افسوس آهي انهن تي جيڪي خود غرضي، موقعي پرستي، حسد ۽ دشمني جي ڪري، نيڪي ڪرڻ ۾ سرگرم ماڻهن کي نقصان پهچائڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.
ٺٺولي، طنز، گپ شپ، انتقام، تعصب، ۽ ڪوڙ، برائي جا زهر آلود نيزا آهن جيڪي پنهنجي مالڪ تي ٻيهر حملو ڪن ٿا ۽ ان کي تمام وڏو نقصان پهچائين ٿا.
* * *
حواس، جيڪي خدا مان نڪرندڙ شعور ۽ توانائي مان پنهنجو وجود حاصل ڪن ٿا، اسان کي دنيا ڏيکارين ٿا ۽ روح کي ان جي ماخذ ۽ باقي تخليق کان هڪ الڳ وجود جي طور تي پيش ڪن ٿا.
جسماني جسم روح کي قيد ڪري ڇڏيو آهي، جيڪو عالمگير روح جو عڪس آهي. وساريل روح هاٿي پنهنجي الاهي جوهر کي ياد نٿو رکي پر ان جي جسماني جسم کي پنهنجو سچو پاڻ سمجهي ٿو. تنهن ڪري، اهو پنهنجي سيني خامين کي اختيار ڪري ٿو ۽ پنهنجين حدن ۽ خامين کي پاڻ ڏانهن منسوب ڪري ٿو. اهڙي حالت ۾ روح کي "انا" يا "پاڻ" سڏيو ويندو آهي.
پر جڏهن هي "انا" يا هي ننڍڙو، محدود پاڻ اهو محسوس ڪري ٿو ته جسم سان ان جو تعلق عارضي آهي ۽ ان ۾ هڪ لافاني، لازوال جوهر آهي، ته پوءِ ان کي روح چئي سگهجي ٿو.
جيترو وڌيڪ هن جي بنيادي فطرت جي شعور قائم ٿيندي، ۽ جيترو وڌيڪ هن جو شعور اپرندو ۽ وسيع ٿيندو، اوترو ئي وڌيڪ هوءَ محسوس

ڪندي ته هوءَ ڪائناتي شعور سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهي □ سچي انسانيت هن جو عالمي خاندان آهي.

* * *

اسان کي تحفن ڏيندڙ کي نه وسارڻ گهرجي جڏهن ته اسان سندس تحفن مان لطف اندوز ٿيون.

هڪ شڪرگذار دل روحاني واڌ ويجهه □ زندگيءَ جي سٺين شين جي وهڪري لاءِ شعور □ رستو کوليندو آهي، ڇاڪاڻ ته جيئن ئي کو رستو کليل هوندو آهي، روحاني طاقت ان مان گذري ويندي آهي.

اسان کي زندگيءَ جي سڀني نعمتن لاءِ شڪرگذار ٿيڻ گهرجي □ اهو سمجهڻ گهرجي ته سوچ، ڳالهائڻ □ عمل جي سموري طاقت خدا کان اچي ٿي، □ هو هاڻي اسان سان گڏ آهي، اسان جي رهنمائي □ حوصلا افزائي ڪري رهيو آهي.

هڪ پيرو هي احساس شاگرد جي شعور □ مضبوطيءَ سان قائم ٿي ويندو آهي، ته پوءِ سندس اندر روشنيءَ جو هڪ چمڪ چمڪيندو آهي.

ڪڏهن ڪڏهن الاهي طاقت هڪ تيز سمنڊ جي لهر وانگر ايندي آهي جيڪا وڏي رفتار سان اڳتي وڌندي آهي، رڪاوٽن کي هٽائي ڇڏيندي آهي □ ذهن □ روح مان ملب□ هٽائي ڇڏيندي آهي.

سڄي دنيا خدا ڏانهن مائل ناهي، پر هتي □ اتي روحون آهن جيڪي هن لاءِ پياسي □ تڙپي رهيون آهن.

جيتوڻيڪ خدا اسان جي دعائن جو جواب نه ٿو ڏئي، پر هڪ سچو ڳوليندڙ ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪندو آهي پر پنهنجي ضمير جي گهراين مان پنهنجيون اپيلون جاري رکندو آهي جيستائين کيس جواب نه ملي.

خدا کي ڳولڻ کان اڳ، ماڻهو مادي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي فڪر □ هوندا آهن، پر کيس ڳولڻ کان پوءِ، اهي خواهشون پنهنجو ذائقو □ چمڪ وڃائي ويهنديون آهن، بي پرواهي جي ڪري نه، پر ان ڪري جو ڳولا ڪندڙ روح جي خوشي محسوس ڪندو آهي جيڪو سندس دل کي پريندو آهي □ سندس سڀني خواهشن کي پورو ڪندو آهي.

ماڻهو پنهنجي سڄي زندگي مادي شين کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش □ گذاريندا آهن، انهن کي خبر ناهي ته جيڪڏهن اهي پنهنجي ڪوشش جو ڇوٿون حصو خدا ڏانهن پهرين رجوع ڪرڻ □ گذارين ٿا، ته نه رڳو ڪجهه، پر انهن جي دل جون سڀئي خواهشون پوريون ٿينديون.

اسان جون دليون شڪرگذاري سان پرجي وڃن □ اسان جون زندگيون شڪرگذاري سان پريل هجن

* * *

ڪنهن جي شخصيت مان خود غرضي ۽ ناپسنديده خصلتن جي داغن کي هٽائڻ کان سواءِ دوستن کي راغب ڪرڻ ممڪن ناهي.

صحيح اخلاق سچي دوستي جو بنياد آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خالص مقصد رکي ٿو ۽ خود غرضي کان آزاد آهي، ته ان جي ضروري فطرت ظاهر ٿيندي ۽ ان جي سچن دوستن جو تعداد وڌندو.

* * *

سڪون هڪ مثالي حالت آهي جنهن ۾ اسان کي زندگي جي تجربن سان معاملو ڪرڻ گهرجي.

انتشار سڪون جي ابتڙ آهي، ۽ ان جي وسيع نوعيت ان کي هڪ تيز عالمي آفت بڻائي ٿي.

* * *

ڪائناتي روشني، جيڪا سڀني طاقتن جو سرچشمو آهي، اوندهه جي پويان لڪيل آهي ۽ خاموشي جي ڪوٺائي ۾ ظاهر ٿئي ٿي جتي سوچون پرسڪون ٿين ٿيون ۽ روشنين جو جائزو ورتو وڃي ٿو.

ذهني توجهه جون اعليٰ حالتون آهن، ۽ جيترو وڌيڪ ڳولا ڪندڙ انهن حالتن ڏانهن مٿي چڙهندو آهي، اوترو ئي هو روحاني خوشي جي شاندار حالتن جو تجربو ڪندو آهي جيڪي لفظن ۾ بيان نه ٿي سگهن، ۽ پوءِ هو خوشي سان محسوس ڪندو آهي:

"جيڪو مون هر هنڌ ڳولهيو

هو هاڻي مون سان گڏ آهي، هو منهنجي اندر ۾ گهرائي سان رهندو آهي.

هو منهنجي دل ۽ روح ۾ آهي.

خاموشي جي خاموشي ۾، مان سندس موجودگي محسوس ڪريان ٿو

۽ اوندهه جي پٺين جي پويان، مان ڪيس ڏسان ٿو

* * *

نفرت ۽ جنگيون جيڪي ڏک پيدا ڪن ٿيون، اهي ثابت ڪن ٿيون ته سچي روحانيت، رحم ۽ مهرباني اعليٰ ۽ اعليٰ قوتون آهن.

نفرت تباهي ڪندڙ آهي، جڏهن ته محبت وجود ۾ سڀ کان وڏي تعميري قوت آهي.

تنهن ڪري، منهنجا پيارا دوستو، انسان کي نفرت جي بيڪار ۽ جنگين جي المين مان سبق سکڻ گهرجي ۽ خدا سان پيار ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته ان سان پيار ڪرڻ ڪاميابي، خوش نصيبي ۽ مڪمل اطمينان ڏئي ٿو جيڪو پيو ڪجهه به نٿو ڏئي سگهي.

صرف پيار ئي دنيا ۾ حقيقي ڪاميابيون آڻيندو جيڪڏهن سڀئي ملڪ هڪ ٻئي سان پيار ڪن ۽ هڪ ٻئي جي مدد ڪرڻ لاءِ تيار هجن، طاقت ۽

غلط طريقن سان نه، پر پيار ۽ مهرباني سان، ته پوءِ دنيا جي هر ڪنڊ ۾ نيڪي، ڪاميابي ۽ خوشحالي غالب ايندي.

* * *

انسان پابندين جي چنبي ۾ رهي ٿو

هن کي ڪيئن خبر پوي ته ايندڙ لمحي ۾ هن کي ڪو ڏک نه ٿيندو، يا ڪو سندس دل نه ٽوڙيندو؟

واحد سچي سلامتي اها سلامتي آهي جيڪا عظيم انسان حاصل ڪري ٿو. اهڙي سلامتي حاصل ڪرڻ ۾ ٻين کي ڏيڻ ئي سچي آزاديءَ ۽ اعليٰ ترين دانائي آهي.

* * *

خدا وجود ۾ سڀ کان پياري شيءِ آهي.

جيڪو به توهان جي دل چاهي ٿي، توهان خدا ۾ ڳوليندا، مون پنهنجي زندگي جو هڪ لمحو به ضايع نه ڪيو آهي، ۽ مون هر شيءِ ڇڏي ڏني آهي جيڪا مون کي خدا کان پري ڪري ٿي، ۽ مون کي هڪ اهڙي خوشي ملي آهي جيڪا مون کي ڪنهن ٻئي ۾ نه ملي سگهي.

مان الاهي شعور جي حالت ۾ رهان ٿو ۽ مان چاهيان ٿو ته جيڪي ماڻهو چاهين ٿا ته اهي ساڳي حالت جو تجربو ڪن جنهن ۾ مان رهان ٿو.

مان انهن سڀني کي به موٽائڻ چاهيان ٿو جن مون کي پنهنجو پيار ڏنو آهي، انهن سان خدا جي محبت ۽ سندس موجودگيءَ جي فضل کي شيئر ڪندي.

* * *

مان ڪائناتي سمنڊ جو جهاڳ آهيان
خوشي جي ڪوٽائي مان نڪرندڙ
مان ناچندڙ خوشي جو هڪ وهڪرو آهيان
زبردست خوشي جي لهرن کان مٿي
پنهنجي پوري ڪوشش ڪري رهيو آهيان
ته جيئن مان خوشيءَ جو سڀ کان وڏو سمنڊ بڻجي سگهان
منهنجي خوشي جون لهرون لامحدوديت تائين پکڙجن
۽ هر طرف پکڙجي وڃڻ لاءِ
آخرڪار ڪائناتي نعمت جي دل ۾ آرام ڪرڻ لاءِ!

* * *

ماڻهو صرف زندگيءَ جو وچ ڏسن ٿا؛ زندگيءَ جي شروعات ۽ انتها انهن کان لڪيل آهي.

اهو سوچڻ غير معقول آهي ته موت آخر آهي.

چا اهو ممڪن آهي ته اسين، جيڪي عقل، ذهانت ۽ زندگيءَ سان پرپور آهيون، موت جي وقت سمهڻ سان ئي وجود ختم ٿي ويندا سين؟!

انسان مجموعي طور تي تخليقي خيالن ۽ روحاني شعور جو هڪ مجموعو آهي، ۽ موت ۾ ان غير مادي مجموعي ۽ ان نرم شعور کي تباهه ڪرڻ جي ڪا به طاقت ناهي.

* * *

جيڪڏهن توهان خدا سان خالص ۽ غير مشروط پيار سان پيار ڪندا آهيو، ته هو پين جي ذهنن ۾ خيال وجهندو، ۽ اهي ذهن توهان جي خواهشن کي پورو ڪرڻ جو ذريعو بڻجي ويندا، جيتوڻيڪ اهي خواهشون جيڪي توهان ڪنهن کي به ظاهر نه ڪيون آهن.

تنهن ڪري، روحاني مقناطيسيت جنهن سان توهان ڪنهن به شيءِ کي پاڻ ڏانهن متوجهه ڪري سگهو ٿا اهو اهڙي قسم جو ڪشش آهي جيڪو توهان پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا.

جڏهن توهان سٺين، عظيم ۽ صاف شين جي خواهش ڪندا آهيو، ته پوءِ توهان الاهي مقناطيسيت کي راغب ڪندا جيڪو توهان کي سٺيون شيون ۽ برڪتون آڻيندو جتان توهان چاٺو ٿا ۽ جتان توهان نٺا چاٺو.

* * *

جيڪڏهن چورن، منشيات جي عادين ۽ شرابي ماڻهن کان پڇيو وڃي ته ڇا انهن کي پنهنجي طرز زندگي پسند آهي، ته انهن جو جواب گهڻو ڪري "يقيناً نه" هوندو.

انهن سوچيو ته جڏهن اهي پنهنجا غلط ڪم شروع ڪندا ته اهي خوش ٿيندا پر انهن ڪڏهن به اهو محسوس نه ڪيو ته انهن جي عملن جا نتيجا انهن لاءِ نقصانڪار ۽ نقصانڪار هوندا.

انهيءَ ڪري منهنجو دل ڏکوئي ٿو ۽ مان انهن لاءِ ڳوڙها وهايان ٿو جيڪي غلطيون ڪن ٿا ڇاڪاڻ ته، خدا جو قسم، اهي واقعي مان آهيان ۽ جيڪڏهن خدا جي مهرباني مون تي نه هجي ها ته مان به انهن وانگر هجان ها.

بچڙائي پاڻ هڪ قسم جي آفيم آهي، تنهن ڪري اسان کي خاص پناهه گاهون هجڻ گهرجن جتي ظالم سيکارن ته ڪيئن سڌي طرح زندگي گذارين ۽ صحيح سوچن.

جيل بحالي لاءِ صحيح جاءِ ناهي اهڙن ماڻهن کي بااثر، مثبت ماڻهن جي آس پاس هجڻ گهرجي جيڪي انهن جي مدد ڪري سگهن.

* * *

توهان جي اسٽيشن جي خوشي کان
مان هر روز توهان جون مٺيون، سريليون ڌُنون ٻڌندو آهيان.

جيڪو منهنجي دل کي واقف ۽ پيارو لڳي ٿو.
اڳ ۾، مون توهان جي بابرڪت اسٽيشن کي ٻڌڻ جي ڪوشش ڪئي هئي.
پر توهان جو پروگرام تمام پري لڳي رهيو هو.
منهنجي ننڍڙن خيالن جي حد کان ٻاهر
پر مراقبي جي ڪنجي جي ڪيترن ئي ڇهڻ کان پوءِ
مان توهان سان گڏ رهڻ ۾ ڪامياب ٿيس.
تون آسمان جي پرن تي مون وٽ آيو هئين
تون مهربانيءَ جا گيت وڄائي رهيو هئين.
۽ ذهني سڪون
* * *
خيال روح جي چشمن مان وهندڙ درياءَ آهن.
خدا سان هم آهنگي ۾ رهڻ سڀ کان وڏو ۽ اهم فرض آهي.
خدا روح جي گهري ڪوهن مان نڪرندڙ دل جي ٻولي ٻڌي ٿو.
ماڻهو سمجهن ٿا ته خدا انهن جي دعا جو جواب نٿو ڏئي ڇاڪاڻ ته انهن کي اهو احساس ناهي ته خدا ڪڏهن اهڙي طريقي سان جواب ڏئي ٿو جيڪو انهن جي اميدن ۽ انهن جي درخواستن کان مختلف آهي.
هو هميشه انهن جي خواهشن مطابق جواب نٿو ڏئي جيستائين اهي سندس مجموعي مرضي سان هم آهنگ نه ٿين.
* * *
مان گلن جي دل مان امرت پيئندس
۽ مان نرم ريشمي قالين تي ڊگهو ٿي ويندس
يا سون جي تتلين جي پنيان ڊوڙو
مان ٽڪرين ۽ جبلن جي موڙن ۾ گهمڻ چاهيان ٿو.
نرم، تازگي ڏيندڙ رات جي هوا سان گڏ
گلن ۽ انيمون جي وچ ۾
شبنم جي ڦڙن سان تاج پوش
مان هڪ لمحي لاءِ رڪجي ان ذهين خوشبوءَ کي سلام ڪندس.
لڙڪندڙ تاريون وارن وڻن مان نڪرندڙ خوشبوءِ
۽ پکين جي پرن سان، منهنجو روح اڏامندو
تخيل جي دائري کان ٻاهر هر هنڌ
۽ ڳائيندڙ بلبلن سان گڏ، مان پنهنجا خاموش گيت ڳائيندس
۽ مان بي حد آسمان سان گڏ وڌندس
سج جي روشني جي تارن مان، مان پنهنجون خوشيون پيدا ڪندس.
۽ چنڊ جي شعاعن سان مان پنهنجا غم ڌوئي ڇڏيندس

۽ رات جي اونداهيءَ ۽، مان پنهنجا اونداهيءَ تجربا ختم ڪندس.
۽ صبح سان گڏ، مان هڪ نئين دنيا ڏاهيندس
بي انتها خوشي جو
* * *

اسين منفرد چينل آهيون، جيئن اسين پاڻ کي وڌائي يا تنگ ڪري سگهون ٿا.

اسان کي آزاد مرضي ۽ پسند جي طاقت ڏني وئي آهي ڪجهه ماڻهو جهالت جي گڏ ٿيل مٽي سان پنهنجي زندگي جي رستي کي روڪي ڇڏيندا آهن ۽ علم جي وهڪري کي ان کي صاف ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن.

سچ جو سمنڊ انهن تنگ سوراخن مان وڌيڪ طاقت سان وهڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، پر ڪو به فائدو نه ٿو ٿئي.

۽ ٻيا اهڙا آهن جيڪي خود نظم و ضبط ۽ روحاني ثقافت سان پنهنجي زندگي جي رستن کي کوٽڻ، وسيع ڪرڻ ۽ گھرا ڪرڻ جاري رکندا آهن، انهي ڪري الاهي حڪمت انهن جي ذريعي وهڻ ۽ انهن جي روحن کي روشني ۽ برڪت سان پري ڇڏيندا آهن.
* * *

ناخن جي بستري تي پنيءَ پر ليٽڻ هڪ اهڙو ڪارنامو آهي جيڪو شايد ئي ڪو ڪرڻ چاهيندو، پر اسان کي ان ذهنيءَ طاقت ۽ دلچسپي وٺڻ گهرجي جيڪا اهڙي دلير ۽ دلچسپ عمل کي ممڪن بڻائي ٿي.

اسان سڀ حادثن، بيمارين ۽ غير صحتمند عادتن جي نتيجي ۾ پيدا ٿيندڙ جسماني تڪليفن ۽ تڪليفن کي ڄاڻون ٿا. ۽ ڪير انڪار ڪري سگهي ٿو ته جسماني تڪليفن جي ناخن تي ليٽڻ جي صلاحيت انهن کان متاثر ٿيڻ کان سواءِ زندگي جي نعمتن مان هڪ آهي؟

ڪو به ماڻهو جيڪو شعور جي اهڙي حالت تي پهچي ٿو جيڪا انهن کي اهو سمجهڻ جي قابل بڻائي ٿي ته اهي جسم نه آهن، اهو درد محسوس نه ڪندو.

جيڪو پنهنجي ذهن کي قابو ڪرڻ جي قابل آهي، اهو درد کان آزاد ٿي ويندو آهيءَ ۽ جسم تي مڪمل حڪمراني حاصل ڪري وٺندو آهي.

قدرتي طور تي، اهو رات جو نه ٿيندو، پر مسلسل ڪوشش عجيب ڪم ڪري ٿي.
* * *

اسان کي زندگي ۽ موت کي بنا ڪنهن خوف جي قبول ڪرڻ گهرجي، ۽ هن زندگي جي سبق مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي ته جيئن اسان ايندڙ زندگي کي سڃاڻي سگهون.

هن زمين کان ٻاهر لامحدود افق آهن جتي اسان ٻيهر ملنداسين پنهنجن پيارن سان جن کي اسان سوچيو هو ته اسان هميشه لاءِ وڃائي ڇڏيو آهي.
يقيناً، اسان کي موت جي طلب نه ڪرڻ گهرجي ۽ نه ئي ان جي ڳولا ڪرڻ گهرجي، پر جڏهن اها ايندي آهي، اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته اهو آخري امتحان آهي جيڪو اسان کي عظيم انعام حاصل ڪرڻ جي لائق بڻائي ٿو.
* * *
جڏهن طالب کي خدا جي ڳولا جي اهميت جو احساس ٿئي ٿو، ته هو هٻڪندو ناهي، پر ان جي بدران پنهنجي عزم کي تيز ڪري ٿو ۽ پنهنجي ذهن کي پنهنجي بابرڪت مقصد تي مرڪوز رکي ٿو.
جڏهن سندس اندر خواهش پيدا ٿئي ٿي، ته هو ان کي غور ۽ روحاني خواهشن سان پرورش ڪري ٿو جيستائين هو پنهنجي دل ۾ خدا جي موجودگي محسوس نه ڪري.
اهو زندگي جي سمنڊ ۾ زندگي جي ٻيڙي کي هلائڻ جو سڀ کان محفوظ ۽ قابل اعتماد طريقو آهي.
* * *
توهان جي اندر هڪ شاندار ۽ شاندار باغ آهي جيڪو نفيس خيالن جو آهي، جيڪو پيار، مهرباني، سمجهه ۽ امن سان خوشبودار آهي ان جا گل زميني گلن ۽ مادي خوشبودار جڙي ٻوٽين کان بيشمار خوبصورت آهن.
جڏهن توهان پنهنجو پاڪ پيار ڏيو ٿا، ته توهان هڪ خوشبودار گلاب پوکيو آهي، ۽ ان پيار جي خوشبو ۽ ان سمجهه جي خوشبو ڪنهن به دنياوي گل کان وڌيڪ عرصي تائين رهي ٿي ۽ اهو ئي سچ آهي!
* * *
تخليقي سوچ، احتياط سان پڙهڻ، ۽ سچا لفظ ورجائڻ، منفيات کان نجات حاصل ڪرڻ ۽ مثبت ذهنيت قائم ڪرڻ جا مددگار ذريعا آهن.
گهري توجهه سان اثبات ۽ دعائون ورجائڻ سان هڪ صحيح سوچ جو نمونو ناهڻ ۾ مدد ملندي ته جيئن مثبت سوچ قدرتي ٿي وڃي جيئن ڪڏهن منفي سوچ هئي.
* * *
اسان کي روحاني خوشي جي خزاني کي محفوظ رکڻ گهرجي ۽ ٻين جي دلين ۾ اها خوشي پيدا ڪرڻ گهرجي، ۽ ڪنهن به شيءِ کي اسان جي اندروني خوشي کي ڦرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.
جيتوڻيڪ ڏينهن ڪاوڙجي وڃن ۽ لاشعور اهو ظاهر ڪري ته اسان سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيو آهي، اسان کي ان جي باوجود خوشي جي ناقابل تسخير خاموشي سان ان هلچل کي ختم ڪرڻو پوندو.

خوشيءَ جا دوستو، پنهنجي بلند خواهشن ۾ مقصدن، پنهنجن عظيم ڪمن ۾ بلند خيالن جي تخت تي پاڻ کي تاج پوش ڪريو، ۽ توهان هر سوچ ۾ هر احساس جي بناوت ۾ خدا کي خوشي محسوس ڪندا.

اسان کي لاشعور جي مٿيءَ ۾ الاهي محبت جو وڻ پڻ پوکڻ گهرجي. جڏهن اسان اهو پيار محسوس ڪنداسين، ته خوف ختم ٿي ويندا ۽ پريشانيون خدا جي مدد سان ختم ٿي وينديون.

* * *

اهو چوڻ ته ڪو ماڻهو پيدائش کان ئي ڪمزور ارادو رکي ٿو ۽ مضبوط نه ٿو ٿي سگهي، غلط آهي، ڇاڪاڻ ته اهو امڪان آهي ته اهو ماڻهو عظيم بڻجي سگهي ٿو ۽ زندگي جي سڀني پهلوئن ۾ شاندار شيون حاصل ڪري سگهي ٿو.

* * *

هميشه لاءِ
ڇا اهو ڏينهن ڪڏهن ايرندو، اي ابديت؟
جتي مان توهان کان بغير ڪنهن رڪاوٽ جي پڇا ڳاڇا ڪندس.
۽ مان توهان کي بيشمار سوال موڪليان ٿو
۽ مون کي توهان کان جواب ملندو؟!
ڪمزور، پتلي گاهه ڪيئن پوکيا وڃن
انهن جا مٿا بغير جهڪڻ جي بلند ڪيا ويا آهن
۽ تيز طوفانن کان ڊُڏڻ کان سواءِ
جيڪو وڏن وڻن کي پاڙون پٽي ٿو
۽ وڏيون اڏاوتون تباهه ٿي ويون آهن
۽ وڏا سمنڊ اُپري ويا آهن!
پهرين چمڪ سندس اکيون ڪيئن چمڪيون؟
۽ پهريون وڻ ظاهر ٿيو
۽ پهرين مڇي
۽ پهريون پکي
۽ پهريون ڇاول؟
سندن پهرين ملاقات ڪڏهن هئي؟
هي گرائونڊ فلور گهر
عجائبات جو گهر؟!
مان ڪيترو تڙپي رهيو آهيان تنهنجو هٿ جهلڻ لاءِ
جنهن سمنڊ ۽ زمين کي شڪل ڏني
اي ابديت!
* * *

دنيا گهڻو ڪري اونداهي آهي، پر جڏهن اسان انهن کي ڏسون ٿا جن جا چهرا خوشي جي چمڪ سان چمڪي رهيا آهن

انهن جون مُرڪون اسان جي اداسيءَ کي دور ڪن ٿيون ۽ اسان جون پريشانيون اوندهه ۾ چمڪندڙ چراغ وانگر ٽڙي پکڙي وڃن ٿيون.

سندس روشني جي اڳيان اوندهه ختم ٿي ويندي آهي

اسان جي چهرن تان روح جي مُرڪ چمڪي، الاهي پيار جي هوا اسان جي مُرڪن کي کڻي وڃي ۽ انهن کي اداس دلين ۾ پکيڙي ڇڏي، ته جيئن انهن مُرڪن جي روشني ٻين جي دلين مان اوندهه کي ختم ڪري سگهي.

* * *

ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ هڪ بهترين خوبي آهي، ۽ اهو هڪ شخص کي سڀ کان وڏي اپيل ڏئي ٿو.

مثال طور، جيڪڏهن ڪو اجايل آهي، ته جيڪو ماڻهو ٻين بابت سوچيندو آهي، اهو انهن جي ضرورت کي محسوس ڪندو ۽ انهن کي پاڻي پيئڻ جي آڇ ڪندو.

جذبات جو خيال رکڻ جو مطلب آهي ٻين کان واقف هجڻ ۽ انهن بابت سوچڻ.

جيڪي ٻين جو احترام ڪن ٿا ۽ انهن جي جذبات جي قدر ڪن ٿا، اهي فطري طور تي ڄاڻن ٿا ته انهن کي ڇا گهرجي.

* * *

هڪ شاگرد کي سندس روحاني رستي تي هلڻ جي صلاحيت تي شڪ هو، کيس حوصلا افزائي ڪرڻ لاءِ، استاد پرمهانسا کيس چيو:

"خدا پري ناهي، پر ويجهو آهي، ۽ مان کيس هر هنڌ موجود ڏسان ٿو"

شاگرد احتجاج ڪندي چيو، "پر سائين، توهان هڪ استاد آهيو جيڪو خدا کي ڄاڻي ٿو!"

استاد جواب ڏنو:

"سڀئي روح برابر آهن، ۽ توهان ۽ مون ۾ فرق صرف اهو آهي ته مون ڪوشش ڪئي ته مون خدا کي ثابت ڪيو ته مان هن سان پيار ڪريان ٿو، تنهن ڪري هن پاڻ کي مون تي ظاهر ڪيو."

* * *

جڏهن ڪو ماڻهو هڪ تمام گهڻي مزيدار فلم ڏسڻ ۾ مشغول ٿي ويندو آهي، ته هو ٻيو سڀ ڪجهه وساري ڇڏيندو آهي ۽ انهن جو ڌيان صرف فلم تي هوندو آهي.

۽ ائين ئي ان سان آهي جيڪو خدا جي محبت ۾ مبتلا آهي، جيڪو خدائي محبوب کان سواءِ سڀ ڪجهه وساري ٿو.

عام ماڻهوءَ ۾ ايتري خواهش ۽ تڙپ ناهي ته هو خدا جي موجودگي کي محسوس ڪري سگهي ڇاڪاڻ ته ذهن خدا جي بدران مادي شين تي ڌيان ڏيڻ جو عادي آهي.

جيڪڏهن فلمون، جنس، ۽ دنياوي خوشيون ڪنهن شخص جو ڌيان ڇڪائي سگهن ٿيون، ته پوءِ خدا بابت ڇا، جيڪو خوشي جو ذريعو آهي ۽ وجود ۾ سڀ کان وڌيڪ خوشگوار شيءِ آهي!

پر مسئلو اهو آهي ته گهٽا ماڻهو خدا کي ڄاڻڻ نٿا چاهين، ۽ جيڪڏهن توهان ڪيس سڄاڻو ٿا، ته توهان ڏسندا ته ڪلاڪ گذري ويندا آهن جڏهن ته توهان هڪ عظيم روحاني وجد ۾ غرق آهيو.

مان ڇا به ڪريان، مون کي ڪا به خوشي محسوس نه ٿيندي جيستائين خدا مون سان گڏ نه هجي.

* * *

جيڪڏهن ماڻهن کي مادي غربت کان بچڻو آهي ته انهن کي روحاني غربت کان نفرت ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اها سڀني انساني مصيبتن جو بنيادي سبب آهي.

هڪ ماڻهو جيڪو روحاني ۽ عملي بڻي آهي، هڪ خوش ماڻهو آهي، ۽ صرف هڪ خوش ماڻهو ئي هڪ ڪامياب ماڻهو آهي.

جيتوڻيڪ ڪنهن شهر جا رهواسي مادي خوشحالي جون سڀ سهولتون حاصل ڪن ٿا، تڏهن به ان شهر ۾ قتل ۽ ڏوهه بند نه ٿيندا.

ڪنهن به سماج لاءِ هڪ هم آهنگي، صحتمند، خوش ۽ خوشحال زندگي گذارڻ لاءِ باهمي خدمت جي عالمگير اصولن جو اطلاق، ماڻهن ۾ خود بخود تعاون، روحاني زندگي سان پيار، ۽ روح جي خواهشن تي ضابطو، سڀ ضروري آهن.

* * *

اهو نه سوچيو ته خدا توهان جي دعا جو جواب نٿو ڏئي هر لفظ جيڪو توهان هن سان ڳالهايو ٿا اهو سندس آفاقي دل ۾ نقش ٿيل آهي ۽ جيڪڏهن توهان ڪيترن ئي طريقن سان ڏسو ته خدا ڪيئن جواب ڏئي ٿو، ته توهان ڏسندا ته هو واقعي هميشه توهان کي جواب ڏئي ٿو.

توهان جي خواهش جيتري وڌيڪ هوندي ۽ توهان جي خواهش جيتري مضبوط هوندي، جواب اوترو ئي تيز ۽ وڌيڪ شاندار هوندو.

* * *

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي جسم جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ ۽ ان جي خواهشن کي پورو ڪرڻ کان وڌيڪ زندگي ۾ ڪو به اعليٰ مقصد نه ٿا ڏسن، ٻيو ڪجهه به نه. هي زندگي گذارڻ جي حالت آهي جيڪا حواسن جي پابندي سان محدود آهي.

۽ اهي ماڻهو جيڪي ذهني ۽ دستڪاري جي سرگرمين، زراعت، واپار، خريد و فروخت، ۽ عام طور تي عملي زندگي سان لاڳاپيل هر شيءِ ذريعي خدمت ڪن ٿا.

اهي مسلسل ڪم ڪرڻ ۾ مصروف آهن، ۽ زندگي ۾ انهن جي واحد پريشاني پئسا ڪمائڻ آهي، جيڪو اهي اڪثر ڪري جنسي خوشين تي ضايع ڪندا آهن.

انهن ۾ تخليقي مزاج رکندڙ وڌيڪ ترقي يافته فرد آهن.

اهڙا ماڻهو آهن جن وٽ انتظامي ۽ انتظامي صلاحيتون آهن جيڪي زندگي جي رازن کي سمجهڻ لاءِ ڪم ڪري رهيا آهن جڏهن انهن پئسا ڪمائڻ ۾ پيشه ورانه زندگي ۾ ڪاميابي حاصل ڪرڻ جو تجربو ڪيو آهي.

اهي حواسن جي حڪمن تي قابو پائڻ لاءِ پاڻ تي ضابطو رکڻ تي پروسو ڪن ٿا، زندگي کي وڌيڪ سنجيدگي سان وٺن ٿا، ۽ نقصانڪار رجحانن سان وڙهڻ، خود مختياري، ۽ زندگي جي قطب نما کي صحيح رخ ۾ قائم ڪرڻ تي يقين رکن ٿا.

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي غور فڪر ڪندڙ طبيعتن جا مالڪ آهن، جيڪي فطرتاً روحاني آهن ۽ بين تائين متاثر ڪندڙ اعليٰ خيالن کي پهچائڻ جي قابل آهن.

* * *

خدا ئي دنيا ۾ انسانيت کي متاثر ڪندڙ برائين کي درست ڪرڻ جي قابل آهي، پر انسانيت کي خدا جي موجودگي کي سڃاڻڻ ۾ پاڻ ۾ خدا جي لامحدود نيڪي کي ڏيکارڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

پڪ ڪرڻ لاءِ:

هر صبح جو مان پنهنجو جسم، پنهنجو ذهن، ۽ هر صلاحيت جيڪا مون وٽ آهي، توهان جي لاءِ پيش ڪريان ٿو، لامحدود خالق، توهان جي مرضي مطابق استعمال ڪرڻ لاءِ، ته جيئن توهان منهنجي ذريعي پنهنجو پاڻ کي ظاهر ڪري سگهو.

* * *

ڪنهن به شخص کي خود قبوليت حاصل ڪرڻ جي قابل ٿيڻ لاءِ، هن کي پنهنجن خيالن تي ضابطو رکڻ گهرجي.

توهان کي گهري سوچ جي مشق ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي ذهن کي مرڪوز ڪرڻ گهرجي ته جيئن جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي ڪنهن خاص خيال تي مرڪوز ڪريو ٿا، ته توهان جو ڌيان هڪ خيال کان ٻئي خيال ڏانهن نه ڀٽڪي يا ٽپو نه ڏئي.

گهڻا ماڻهو زندگيءَ جي مٿاڇري تي رهن ٿا، پر علم جي جواهر حاصل ڪرڻ لاءِ سوچ جي سمنڊ ۾ گهري غوطه هڻڻ جي ضرورت آهي.

گ□ر□ سوچيندڙ خوش ماڻهو آهن ڇاڪاڻ ته اهي ذهني طور تي پنهنجي ماحول ۽ پريشاني جي سببن کان پاڻ کي پري رکي سگهن ٿا.

عام ماڻهوءَ وٽ بچڻ جو ڪو به رستو ناهي، ڇاڪاڻ ته هو هميشه مڇاڇري تي مڇي وانگر رهندو آهي جيڪا مڇي مارڻ لاءِ آسانيءَ سان پڪڙي ويندي آهي.

* * *

اها تخليقيت جي جذبي جي غير معمولي خوبي آهي جيڪا ان جي مالڪ کي دنيا جي سامهون هڪ روشن چمڪ ۽ بيهاري ٿي جيئن عظيم ماڻهو جيڪي دنيا لاءِ ڪارآمد نيون شيون ڪٽي آيا جيڪي اڳ ڪنهن به نه ڪيون هيون.

انهن شاندار ذهين ماڻهن ۾ هڪ ناقابل تسخير تخليقي جذبو هو، جنهن جي حمايت هڪ اهڙي ارادي سان ڪئي وئي جيڪا گهربل مقصد حاصل ٿيڻ تائين نه روڪيندي هئي.

ڇا خدا انهن عظيم ماڻهن تي احسان ڪري رهيو هو ته جيئن اهي اها خاص عظمت رکن؟ ۽ ڇا خدا انهن کي ٻين تي اها عظيم شان حاصل ڪرڻ لاءِ چونڊيو؟

بلڪل نه، اهو صرف اهو آهي ته انهن پنهنجي تخليقي صلاحيتن کي عظمت ۽ شان کي ظاهر ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو جيڪو هر انسان جو ورثو آهي ڇاڪاڻ ته هو خدا جي صورت ۾ پيدا ٿيو آهي، جيڪو سڀني تخليقيت ۽ جدت جو ذريعو آهي.

* * *

ماڻهو پاري وانگر خوشي جي پٺيان ڊوڙندا آهن، پر خوشي ڳولڻ جو هڪ طريقو آهي، ۽ اهو آهي خدا جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ ۽ زندگي ۾ مليل نعمتن لاءِ شڪرگذار محسوس ڪرڻ.

اسان جي زندگين ۾ نعمتن لاءِ خدا جو شڪرگذار ٿيڻ هڪ بنيادي ضرورت آهي ته جيئن اسان ان کي سڃاڻون، جيڪو دائمي امن، آرامده زندگي، ۽ نئين خوشي جو ذريعو آهي.

جڏهن اسين خدا کي پنهنجو پيار ڏيون ٿا، ته اسين سندس امن، اطمينان ۽ اطمينان جي برڪت واري تحفن کي قبول ڪندا آهيون.

هن دنيا ۾ سڀ کان وڌيڪ خوش ماڻهو اهي آهن جن مثبت سوچڻ، تعميري ڪم ڪرڻ، ۽ سخاوت ۽ مهرباني سان جيڪو ڪري سگهن ٿا اهو ڏيڻ سکيو آهي، اهي اهي آهن جيڪي زندگي ۾ ڪامياب آهن.

جيترو وڌيڪ هڪ شخص مثبت شعور، هڪ شڪرگذار دل، ۽ هڪ پيار ڪندڙ روح رکي ٿو، اوترو ئي هو پنهنجي اندر خدا کي محسوس ڪري ٿو.

۽ جڏهن به شاگرد خدا کي چوي ٿو، "تون ڪيترو سخي آهين، اي خداوند!"، هو محسوس ڪري ٿو ته جيڪو امن ۽ خوشي هو محسوس ڪري ٿو اهو خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، ۽ هو پنهنجي سوچن ۽ عملن کي اهڙي طريقي سان هدايت ڪرڻ چاهي ٿو جيڪو هن کي هميشه خدائي حضور جي ويجهو رکي.

هي ويجهڙائي غور فڪر، مثبت سوچ ۽ صحيح فيصلي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي. اهي، موڙ ۾، قدرتي طور تي شڪرگذاري ۽ ڏيڻ جي جذبي جي نتيجي ۾ پيدا ٿين ٿا.

جيڪڏهن اسين انهن نعمتن ۾ انهن سڀني سٺين شين تي غور ڪريون جيڪي اسان کي مليون آهن ۽ انهن سڀني سٺين شين تي جيڪي شڪرگذاري ۽ شڪرگذاري جي لائق آهن، انهن آفتن، مشڪلاتن، بيمارين، پريشانين ۽ خوفن بابت سوچڻ جي بدران جيڪي اسان کي گهيرو ڪن ٿا يا اسان کي پريشان ڪن ٿا، ته پوءِ اسان خدا کي ڄاڻڻ شروع ڪنداسين، ۽ اسان کي ان جو بدلو روحاني شعور سان ملندو جنهن کي اسين امن يا خوشي سڏين ٿا.

اسان جون دليون پيار ۽ خوشي سان ڌڙڪنديون، ۽ اسان جا ذهن روشن خيالن سان چمڪندا.

* * *

گهڻن ماڻهن جا ذهن هڪ هارس پاور واري انجن وانگر هوندا آهن!

هر انساني ذهن ۾ وڏي صلاحيت جي باوجود، تمام گهٽ ماڻهو انهن طاقتن کي استعمال ڪن ٿا جيڪي چالو ٿيڻ جي انتظار ۾ آهن.

ماڻهن جون دلچسپيون عام طور تي زندگي جي ضرورتن جهڙوڪ کائڻ، ڪم ڪرڻ، تفريح، سمهڻ، ۽ ان وانگر محدود ۽ محدود هونديون آهن.

پر انسانن ۾ سڀني کان وڏي خوبي هڪ آهي، جيڪا تخليق ڪرڻ يا جدت آڻڻ جي صلاحيت آهي.

هي پراسرار، پراسرار طاقت ڇا آهي؟ اولهه عملي ۽ صنعتي جدت ۾ لاڳو ٿيل سائنس جي سرزمين آهي اوڀر روشن خيالي ۽ روحاني تخليقيت جي سرزمين آهي.

شروعات جو جذبو تخليقي ٿيڻ جي صلاحيت آهي ته جيئن ڪجهه اهڙو ڪري سگهجي جيڪو اڳ ڪنهن به نه ڪيو آهي، جديد طريقن سان.

اها تخليقي طاقت آهي جيڪا خالق کان حاصل ٿئي ٿي.

* * *

جيڪڏهن اندروني تبديلي جو ڪو امڪان نه هجي ها، جتي اسان جيڪو ٻڌي وينداسين ان جا ٻج لڪل هجن ها، ته پوءِ اسان پنهنجي فطرت جي نامعلوم حصي ۾ تبديلي آڻڻ جي قابل نه هجون ها.

پر اسان وٽ اهو موقعو آهي ته اسان مستقبل □ ڪير بڻجينداسين ان تي اثر انداز ٿيون. اسان جي صلاحيت جي ابتدائي تربيت يا ته اسان جي هن نامعلوم حصي کي چالو ڪرڻ □ اهم ڪردار ادا ڪري ٿي يا جيڪڏهن نظرانداز ڪيو وڃي ته ان کي مفلوج ڪري ڇڏي ٿي.

جيئن ٻوٽا پنهنجون پاڙون مٽيءَ □ پکيڙين ٿا، تيئن اسان کي به پاڻ، گاهه ڪڍڻ، مٽيءَ کي ڍڪڻ، پاڻي ڏيڻ □ ٻاڙ لڳائڻ ذريعي پنهنجي اندر جي سٺين خوبين کي پرورش ڪرڻ گهرجي.

اسان کي روح جي مٽيءَ مان گاهه کي به ڇُٽڻ □ اُڇلڻ گهرجي.

اسان جي زندگين جا ميوا، چا وڏا، ننڍا، وچولي سائيز جا، صحتمند، يا بيمار، گهٽو ڪري ان تي منحصر هوندا ته اسان پنهنجن باغن جي وٽن جي ڪيتري سٺي سنڀال ڪريون ٿا.

اسان کي ائين ڪرڻ جي آزادي آهي، □ جيڪڏهن اسان پنهنجي آزاد چونڊ کي پنهنجي قابليت جي بهترين استعمال ڪريون ٿا، ته ظاهري نتيجو سٺو هوندو، □ نتيجي طور، اسان جي فطرت جي نامعلوم حصي □ نوان □ سٺا ٻج پيدا ٿيندا، □ اهي موٽ □ اهو طئي ڪندا ته مستقبل □ اسان جي زندگي ڪيئن هوندي.

* * *

سوچ جا منفي □ مثبت نتيجا

سوچ انتهائي گمراهه ڪندڙ آهي، چاڪاڻ ته اهو منفي □ مثبت ٻئي نتيجا پيدا ڪري سگهي ٿو.

مون کي اڃا تائين ياد آهي جڏهن منهنجي هڪ پيڻ ڳلي □ سور جي تڪليف □ مبتلا هئي، □ مون اڳ ڪڏهن به اهڙو سخت ڳلي □ سور نه ڏٺو هو؛ هوءَ ڪجهه به کائي يا نگلي نه سگهي.

هن مون کي سڏ ڪيو □ روئندي چيو، "مهرباني ڪري منهنجي مدد لاءِ ڪجهه به ڪريو"

مون هن لاءِ ڪجهه ڪاڏو آندو □ هن کي کائڻ لاءِ چيو، هن کي خبر نه هئي ته منهنجو هٿ هن جي ڳلي کي ڇهي رهيو هو، جتي مون پنهنجي ذهني توانائي مرڪوز ڪئي.

اوچتو هن پاڻ کي بغير ڪنهن درد جي کائيندي ڏٺو، □ هوءَ پنهنجي ڳلي جي شفا تي خوشي سان پرجي وئي.

جڏهن مان هن کي ڇڏي ويس، هوءَ اُٿي □ آئيني □ پنهنجي ڳلي ڏانهن ڏٺو، □ جڏهن هن ڏٺو ته السر اڃا تائين اتي آهن، ته درد واپس آيو □ هوءَ رڙيون ڪرڻ لڳي.

جڏهن مان گهر پهتس □ هن کي تڪليف □ ڏٺم، مون هن کان پڇيو، "تو ڇا ڪيو؟"

هن جواب ڏنو، "مون پنهنجي ڳلي □ ڏنو"

مون کيس چيو: "مون ڏنو ته خدا جي نور □ توهان جو ڳلو ٺيڪ هو، □ اهو ئي سبب آهي جو توهان جي حالت بهتر ٿي وئي، پر توهان بيماري ڏٺي، □ اهو ئي سبب آهي جو توهان کي درد محسوس ٿئي ٿو"

پوءِ مون کيس چيو، "هي پاڻي پيئو"

جيئن ته سندس ذهن قبول ڪندڙ هو، هوءَ پاڻي نگلڻ جي قابل ٿي وئي □ پيهر صحتياب ٿي وئي، □ هن ڪڏهن به آئيني □ پنهنجي ڳلي ڏانهن نه ڏٺو.

تنهن ڪري، سوچ هڪ اهم ڪردار ادا ڪري ٿي جيئن اعصابي خرابين جو تعلق آهي - جيڪي اڪثر غلط فهمين جي ڪري پيدا ٿين ٿا - ذهن تيزيءَ سان بحالي کي فروغ ڏئي سگهي ٿو جڏهن ان جي طاقت کي صحيح طريقي سان استعمال ڪيو وڃي.

نوٽ: هن ڪهاڻي جو مطلب اهو ناهي ته توهان کي ڊاڪٽر کي نه ڏسڻ گهرجي يا علاج نه ڪرائڻ گهرجي، تنهن ڪري وضاحت جي ضرورت آهي.

* * *

اسان کي چوڻ گهرجي ته:

"هن محدود جسم جي پويان، مون کي مطلق □ لامحدود محسوس ٿئي ٿو"

مان ليڪچر نٿو ڏيان جيستائين مون کي اهو محسوس نه ٿئي ته خدا مون سان گڏ آهي، □ نه ئي مان سيکاريان ٿو جيستائين مان ان سان مڪمل هم آهنگيءِ □ نه هجان □ جڏهن مان ان سطح کان ڳالهائيندو آهيان، مون کي خبر آهي ته جيڪي مون کي ٻڌندا آهن اهي اهو نه وساريندا جيڪو انهن ٻڌو هو.

جيڪي ثابت قدم رهندا آهن اهي خدا کي سڃاڻندا، □ مون کي اميد آهي ته جيڪي پنهنجي جستجو جاري رکڻ چاهين ٿا اهي سندس بابرڪت حضور کي ڇهندا.

* * *

خوشي جي خواهش سڀني خواهشن کان مضبوط آهي.

سچي □ دائمي خوشي صرف خدا □ ملي ٿي، □ جڏهن توهان سندس موجودگي کي ڳوليندا آهيو، ته توهان وڏي خوشي سان پرجي ويندا آهيو - هڪ اهڙي خوشي جيڪا ڪنهن ٻئي □ نه ٿي ملي سگهي.

جيڪڏهن توهان کي سچي دنيا ڏني وڃي، ته توهان کي خبر نه هوندي ته ان کي ڪيئن سنڀالجي، □ توهان هر شيءِ بابت ڳرو بار □ پريشاني محسوس ڪندا.

دنيا جي وڏين شخصيتن ۽ مردن جي زندگين تي نظر وجهو ۽ توهان کي معلوم ٿيندو ته اهي ڇڙڇڙا هئا، هر طرف کان اذيتن سان ائين اڇلندا هئا جيئن قسمت جي هٿ سان هلايل ۽ کيڏيل ڪٺ پتليون.

پر جيڪو دنيا جي روشني سان متحد آهي اهو خوش نصيب ماڻهو آهي ڇاڪاڻ ته هو پنهنجي خالق سان ڳنڍيل آهي.

* * *

خراب عادتن تي قابو پائڻ لاءِ هميشه ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جڏهن به ڪو ماڻهو مايوسي ۽ اداسي محسوس ڪندو آهي، ته هو پنهنجي روح جي مٽيءَ ۾ خراب ٻج پوکيندو آهي.

نقصانڪار عادتن ۾ مبتلا رهڻ خود تباهي جو هڪ روپ آهي، تنهن هوندي به، سڀني ناخوشگوار ۽ پريشان ڪندڙ آزمائشن جي باوجود، هر روز خوش ۽ پراميد محسوس ڪرڻ جي ڪوشش، تجديد ۽ روحاني جاڳرتا جي نشاني آهي.

* * *

جيڪي پنهنجي ذهنن کي سخت ۽ بيوقوف بڻائڻ جي اجازت ڏين ٿا، اهي اصل ۾ مري رهيا آهن.

جيڪي ماڻهو زندگيءَ جي راز کي حل ڪرڻ چاهين ٿا، انهن کي روزانو پنهنجي زندگين کي نئون ڪرڻ گهرجي، ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان پاڻ کي بهتر بڻائڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي، تخليقي سوچ پيدا ڪرڻ گهرجي، ۽ تعميري سرگرمين ۾ مشغول ٿيڻ گهرجي.

۽ سڀ کان وڌيڪ، انهن کي خدا کان حڪمت جي طلب ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته حڪمت سان گڏ سڀ خوبصورت ۽ شاندار شيون اينديون آهن.

* * *

خدا اسان کي هڪ خاندان ڏنو آهي ته جيئن اسين پنهنجي پيار جي دائري کي پاڻ کان ٻين تائين وڌائي سگهون جن سان اسان جو تعلق آهي، ۽ پوءِ ان پيار جي حدن کي وڌايون ته جيئن هر ڪنهن کي شامل ڪري سگهجي.

اسان جا پيارا اسان کان کسيا ويندا آهن، موت جي ڪري يا ٻين حالتن ۾، ته جيئن اسان سڪي سگهون ته اسان جي محبت کي صرف ماڻهن تائين محدود نه رکون، پر پاڻ سان پيار ڪريون، جيڪو خدا آهي، اسان جو ويجهو پاڙيسري، سڀني انساني نقابن جي پويان لڪيل آهي.

* * *

جڏهن به مون کي ماڻهو ملن ٿا جيڪي قبول ڪندڙ آهن، مان انهن ماڻهن جي ذهن ۾ منطق کي حل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، جڏهن ته

مان گهٽ ئي انهن سان ڳالهائيندو آهيان جيڪي دلچسپي نٿا رکن ڇاڪاڻ ته اهي بلڪل ٻڌڻ نٿا چاهين.

جيڪي ماڻهو خدا جي ڳولا ۾ مخلص آهن، مان انهن سان انهن جي ڪليل ذهنن ذريعي رابطو ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو ۽ انهن جي دلين ۾ الاهي محبت جا ٻج پوکيان ٿو.

* * *

فلم يا ڊرامو ڏسندي، جيڪڏهن تماشائي شو ڏسڻ کان اڳ ڪهاڻي جي پلاٽ کي ان جي سڀني تفصيلن ۾ ڄاڻن ها، ته شو پنهنجو مزو وڃائي ڇڏيندو.

ساڳئي طرح، اهو صلاح ڏني وئي آهي ته هن زندگي جا سڀ راز نه ڄاڻو ڇو ته اسان جي زندگين جي بابن مان هڪ ڪائناتي ڊرامو گذري رهيو آهي، ۽ اهو ڄاڻڻ دلچسپ ناهي ته اهو ٿيڻ کان اڳ ڇا ٿيندو.

اسان کي آخري نتيجي جي باري ۾ پريشان نه ٿيڻ گهرجي، پر خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته اسان کي زندگي جي راند ۾ پنهنجا ڪردار مڪمل طور تي ادا ڪرڻ جي هدايت ڪري، ڇا اهي ڪردار ڪمزوري يا طاقت، بيماري يا صحت، غرور يا عاجزي، دولت يا غربت ۾ شامل آهن، ۽ آخر ۾ هن پيچيده ڪهاڻي جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي.

* * *

هر ڪو ٻئي کان وڌيڪ پئسا چاهيندو آهي، ۽ جڏهن انهن کي اهو ملندو آهي، تڏهن به اهي مطمئن نه هوندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن کي خبر پوندي آهي ته اهڙا ماڻهو به آهن جيڪي انهن کان وڌيڪ امير آهن.

ماڻهو پنهنجي مرضي ۾ خواهشن کي پيدا ڪري پاڻ ئي مصيبت جي دلدل ۾ رهن ٿا، بجاءِ ان جي جو انهن وٽ جيڪو آهي ان تي مطمئن رهن.

اهڙا ماڻهو آهن جن وٽ ٻين کان گهڻو ڪجهه آهي، پر اهي خوش نه آهن، پر اهي وڌيڪ جي خواهش ۾ سڙي رهيا آهن ۽ پريشاني ۽ خوف ۾ مبتلا آهن.

منهنجا دوستو، خدا جو رستو سڀ کان آسان رستو آهي، ۽ اسان لاءِ بهتر آهي ته پهريان خدا ڏانهن رخ ڪريون ۽ ڪانئس دعا گهرون ته اسان کي اهو ڏئي جيڪو اسان لاءِ بهترين آهي، ۽ اسان سندس سخي هٿ مان اهو حاصل ڪنداسين جيڪو اسان کي گهرجي ڇاڪاڻ ته هو مخلص دعائن جو جواب ڏئي ٿو ۽ پنهنجن پيارن جي خواهشن کي پورو ڪري ٿو.

* * *

دنياوي وابستگين ۽ ملڪيتن مان سچي خوشي جي اميد رکڻ بيوقوفي آهي ڇاڪاڻ ته اهي پهرين جاءِ تي اسان تائين پهچائڻ جي قابل نه آهن.

تڏهن به لکين ماڻهو دنياوي زندگيءَ □ اها خوشي ڳولڻ جي ناڪام ڪوششن کان پوءِ دل ٽٽي □ تڪجي مرن ٿا جيڪا صرف خدا □ موجود آهي، جيڪا سڀني خوشين □ لذتن جو ذريعو آهي.

* * *

ماڻهن لاءِ اهو بلڪل قدرتي آهي ته هو خدا کان تحفا حاصل ڪرڻ کان پوءِ سندس شڪرگذار ٿين، پر اهي گهٽ ئي سندس شڪرگذار ٿين ٿا يا سندس شڪرگذار ٿيڻ جو سوچي به نٿا سگهن ته هن انهن کي زندگي جي تحفي □ انهن روحاني خوبين لاءِ جيڪي هن انهن جي روحن □ داخل ڪيون آهن.

جڏهن اسان سندس موجودگي محسوس ڪريون ٿا يا سندس دعا جو جواب حاصل ڪريون ٿا ته اسان جا دل خدا ڏانهن بلند ڪرڻ آسان آهي، پر اهو ڪيترو شاندار آهي ته اسان کي سندس لڪيل هدايت □ اسان سان سندس برڪت واري موجودگي لاءِ شڪرگذار رهون، جيتوڻيڪ اسان کي ان جي خبر ناهي. هي خدا تي ڀروسو، سندس اڳيان عاجزي، □ سندس حڪمت سان اطمينان جي نشاني آهي.

خدا اسان جي پيار □ خواهش جو پنهنجي طريقي سان جواب ڏئي ٿو، □ اهو عاجز آهي جنهن جون دليون شڪرگذاري □ تعريف سان ڀريل آهن ته هميشه ڏيڻ واري الاهي ذريعو کان گهڻيون نعمتون □ نيڪي ملي ٿي.

* * *

ماڻهوءَ جو دشمن سندس پيٽ آهي (ماڻهوءَ جو پيٽ سندس دشمن آهي).

پيٽ جسم جو سڀ کان وڌيڪ ڪمزور حصو آهي □ اڪثر ڪري بدترين قسم جي زيادتي جو شڪار ٿيندو آهي جڏهن هاضمي جو نظام گهٽو کائڻ يا غير صحت بخش کاڌو کائڻ سان خراب ٿئي ٿو، ته اهو هر قسم جي صحت جي مسئلن جو سبب بڻجي سگهي ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو آئيني □ پنهنجو چهرو ڏسي ٿو، ته هو سوچي ٿو ته هو نيڪ آهي، پر انهن کي اهو احساس ناهي ته اهي پنهنجي جسم □ ڪيترائي زهر جمع ٿيل ڪٽي وڃن ٿا. جيستائين اهي انهن زهرن کان نجات حاصل ڪرڻ جو صحيح طريقو نه ڄاڻن، □ جيڪڏهن جسم انهن کي مؤثر طريقي سان ختم ڪرڻ جي قابل نه هجي، ته بيماريون پيدا ٿينديون.

* * *

نوجوان شاگردن مان هڪ صلاح گهري، □ استاد پرمهانس ڪيس چيو:

دنيا توهان □ خراب عادتون □ منحرف رجحانات پيدا ڪري ٿي، پر دنيا ذميوار نه هوندي، نه ئي اهو توهان جي انهن رجحانن □ عادتن جي نتيجي ٿيندڙ غلطين جو جواب ڏيندي يا حساب ڏيندي.

پوءِ ڇو پنهنجو سڄو وقت هڪ نڳي دوست کي ڏيو؟ روحاني ۾ سائنسي دريافتن لاءِ ڏينهن ۾ هڪ ڪلاڪ مختص ڪريو.

ڇا خدا - جيڪو زندگي، خاندان، پئسو ۾ هر شيءِ جو ڏيندڙ آهي - توهان جي وقت جي چوويهن حصن مان هڪ حصي جي لائق ناهي؟

* * *

هڪ شاگرد پڇيو:

"سائين، ڇو ڪجهه ماڻهو بزرگن ۾ پاڪ ماڻهن جو مذاق ۾ مذاق اڏائيندا آهن؟"

استاد پرمهانسا جواب ڏنو:

"بدڪار سچ کان نفرت ڪن ٿا، ۾ دنيادار موجوده سان گڏ هلڻ تي راضي آهن. ڪو به گروهه تبديلي کي پسند نٿو ڪري، تنهن ڪري، خدا جي نيڪ ماڻهن جو صرف خيال انهن کي پريشان ڪري ٿو ۾ انهن جي امن کي خراب ڪري ٿو."

انهن ماڻهن کي هڪ اهڙي ماڻهوءَ سان تشبيهه ڏئي سگهجي ٿي جيڪو ڪيترن سالن کان اونداهي ڪمري ۾ رهي ٿو. جڏهن ڪو ماڻهو روشني آن ڪري ٿو، ته اوچتو روشني نيم انڌي شخص کي پريشان ڪري ٿي ۾ ڪيس هڪ غير معمولي رجحان لڳي ٿو.

* * *

لوهار جي ڳري هاٿي جي پنهنجي ڪا به مرضي ناهي جيستائين هو ان کي پنهنجي هٿ سان نه کڻندو ۾ هيٺ نه آڻيندو، اهو پنهنجي جاءِ تي، استعمال نه ٿيل رهندو.

پر انسان کي آزاد مرضي آهي ته جيئن هو خدا جي هٿن ۾ هڪ سٺو ذريعو ۾ هڪ صالح اوزار بڻجڻ جو انتخاب ڪري سگهي.

خدا نٿو چاهي ته انسان سخت، بي جان هٿيار هجن، پر هن زمين تي الاهي مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ آزاد مرضي استعمال ڪن.

* * *

پئسو ضروري ناهي ته سٺي ذوق جو اشارو هجي ڪيترائي امير ماڻهو اهڙيون شيون خريد ڪندا آهن جن جي انهن کي ضرورت نه هوندي آهي، جيڪي پوءِ انهن جي گهرن ۾ جمالياتي طور تي غير پرڪشش ۾ بيڪار ڍير ۾ گڏ ٿي وينديون آهن.

گهر کي پرڪشش بڻائڻ لاءِ توهان کي گهڻي پئسن جي ضرورت ناهي؛ ذائقو اهم عنصر آهي.

پر گهر کي سينگارڻ جو خيال ڪجهه ماڻهن کي موهي ٿو، تنهن ڪري اهي ان سان جنوني ٿي ويندا آهن ۾ پاڻ کي مادي شين تائين محدود رکندا آهن.

ڪو به ماڻهو جنهن ڪي جمع ٿيل ۾ ٽڪڙا بل ادا ڪرڻا آهن، انهن ڪي هڪ سادي زندگي ۾ مالي دٻاءُ ڪان آزاديءَ جي خواهش هجڻ گهرجي.

پر اها آزاديءَ سستي ۾ بيڪاريءَ ۾ مبتلا ٿيڻ سان، يا بنا ڪنهن جواز يا منطق جي سڀ ڪجهه ڇڏڻ سان نه ايندي.

هڪ ڀيري ائين ٿيو ته هڪ ماڻهوءَ کي وڏو نقصان پهتو ۾ چيائين:

"او، افسوس آهي منهنجي! مون پنهنجو نصيب وڃائي ڇڏيو آهي ۾ منهنجي زال مون کي ڇڏي وئي آهي، تنهن ڪري مون سڀ ڪجهه ڇڏي هڪ ويرڳي ٿيڻ جو فيصلو ڪيو آهي."

هي ماڻهو، منهنجا دوستو، سڀ ڪجهه ڀوئتي نه ڇڏيو، پر هر شيءِ کيس ڇڏي وئي!

نفسياتي ماحول ۾ اطمينان جو احساس خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ به اهم عنصر آهن.

سڀني خواهشن جي جانچ ۾ ترتيب ڏيڻ کان پوءِ، اهو چوڻ ممڪن آهي:

"ضروري مادي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ ۾ ڪا به ڏکيائي ناهي، ۾ انهن کي حاصل ڪرڻ جي ناڪامي بي جواز آهي"

* * *

شاگردن مان هڪ پڇيو:

"سائين، مون کي خدا کي سڃاڻڻ لاءِ ڇا ڪرڻ گهرجي؟"

استاد پرمهانسا جواب ڏنو:

فارغ وقت جي هر لمحي ۾، پاڻ کي سندس گهري سوچن ۾ غرق ڪريو، هن سان دل سان ڳالهايو، روح سان ڳالهايو.

هو قربت کان وڌيڪ ويجهو ۾ عاشق کان وڌيڪ پيارو آهي، مان هن کي ائين پيار ڪيان ٿو جيئن هڪ ڪنجوس پئسا پياريندو آهي، ۾ مان هن کي هڪ پيار جي مريض، پنهنجي محبوب لاءِ موهيندڙ ماڻهوءَ جي پيار سان پيار ڪيان ٿو، جيئن هڪ ٻڏندڙ ماڻهو هوا جي هڪ ساهه لاءِ.

جڏهن توهان پنهنجي بيحد خواهش ۾ شديد خواهش جو اظهار ڪندا، ته هو توهان وٽ ايندو"

* * *

اسان جون سڀئي ڪوششون نه رڳو سٺي صحت ۾ مادي سلامتي حاصل ڪرڻ لاءِ وقف ٿيڻ گهرجن، پر زندگي جي معنيٰ جي ڳولا لاءِ پڻ.

جڏهن مشڪلاتون اسان تي حاوي ٿين ٿيون، ته اسين سڀ کان پهريان پنهنجي آس پاس جي ماحول ڏانهن رخ ڪريون ٿا، اهي سڀ مادي ترتيبون ناهڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا جيڪي اسان سمجهون ٿا ته مدد ۾ لڪل آهي.

پر جڏهن اسين ڪنهن بند جاءِ تي پهچون ٿا ۾ چئون ٿا، "منهنجون سڀ ڪوششون ناڪام ٿي ويون آهن، مان وڌيڪ ڇا ڪري سگهان ٿو؟" اسان

پنهنجي مسئلي جو اثرائتو حل ڳولڻ بابت سنجيدگيءَ سان سوچڻ شروع ڪريون ٿا.

جڏهن اسين پنهنجن خيالن ۾ ڪافي گهرائي سان وڃون ٿا، ته اسان کي خدا جي مدد سان، پنهنجي اندر مان جواب ملي ٿو. هي، پاڻ ۾، جواب ڏنل دعا جو هڪ روپ آهي.

* * *

استاد پرماهينس ڪجهه شاگردن کي چيو:

"زندگيءَ تي منفي نقطه نظر کان بچو. جڏهن ته توهان جي چوڌاري تمام گهڻي خوبصورتي آهي، توهان ڪچري جي ڍير تي ايترو ڌيان ڇو ٿا ڏيو؟"

"فن، موسيقي ۽ ادب جي شاندار ترين مثالن ۾ ڪو به غلطي ڳولي سگهي ٿو پر ڇا انهن جي دلڪشي ۾ شان و شوڪت مان لطف اندوز ٿيڻ بهتر ۽ وڌيڪ قابل قدر ناهي؟"

"زندگي جو هڪ روشن پاسو ۽ هڪ اونداهو پاسو آهي ڇاڪاڻ ته رشتي جي دنيا روشني ۽ پاڇي تي ٻڌل آهي"

"جيڪڏهن توهان پنهنجن خيالن کي برائي تي پاڙڻ ڏيو ٿا، ته توهان پاڻ تي بدصورتي ۾ بدحالي آڻيندؤ"

"هر شيءِ ۾ صرف چڱائي ڳوليو، ته جيئن توهان خوبصورتي جي روح کي جذب ڪري سگهو"

* * *

استاد پرمهانسا شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

"خدا اسان لاءِ زمين تي هن دوري جو بندوبست ڪيو، پر اسان مان گهڻا ناپسنديده مهمان بڻجي ويندا آهيون، هتي ڪجهه شين کي پنهنجو سمجهندا آهيون"

اهو وساري ته اسان جو زميني رهائش عارضي آهي، اسان ڪيتريون ئي تنظيمون ۾ رشتا پيدا ڪريون ٿا، جهڙوڪ: "منهنجو گهر،" "منهنجو ڪم،" "منهنجو پئسو،" "منهنجو خاندان،" وغيره.

پر جڏهن اسان جو زميني ويزا ختم ٿي ويندو، ته سڀ انساني لاڳاپا ختم ٿي ويندا ۽ غائب ٿي ويندا، ۽ پوءِ اسان کي مجبور ڪيو ويندو ته اهي سڀ شيون ڇڏي وڃون جيڪي اسان سوچيو هو ته اسان وٽ آهن، هڪ ۾ اڪيلو جيڪو اسان سان هر وقت ۽ هر هنڌ گڏ آهي، اسان جو ابدي ۽ دائمي پاڙيسري، خدا آهي.

هاڻي ڄاڻو ته توهان روح آهيو، جسم نه؟ توهان موت جو انتظار ڇو ٿا ڪريو ته جيئن توهان کي ان جي وحشي ۽ اوچتو طريقي سان سيکاري؟

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو بيمار ٿئي ٿو، ته انهن کي پنهنجي بيماري تي قابو پائڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيتوڻيڪ ڊاڪٽر انهن کي ٻڌائين ته صحتيابي جي ڪا اميد ناهي، انهن کي پرسڪون رهڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته خوف خدا جي موجودگي جي احساس کي لڪائيندو آهي، جيڪو سڀ کان وڏيڪ طاقتور آهي.

پريشاني ۽ نفسياتي پريشاني ۾ مبتلا ٿيڻ جي بدران، متاثر شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته هو خدا جي حفاظت ۽ دوستانه سنڀال هيٺ محفوظ ۽ محفوظ آهي.

* * *

پريشاني جو مطلب آهي ته ذهن جي وائرليس سسٽم ۾ مداخلت آهي.

الاهي گيت سنجيدگي ۽ سڪون جو گيت آهي، ۽ پريشاني مونجهارو آهي.

سڪون هڪ الاهي آواز آهي جيڪو روح جي وائرليس ذريعي ڳالهائي ٿو.

* * *

جيڪي ماڻهو پنهنجي زندگي کي نئين سر شروع ڪرڻ چاهين ٿا، انهن کي پهريان انهن مثبت شين جي سڃاڻپ ڪرڻ گهرجي جيڪي اهي پنهنجي زندگي ۾ متعارف ڪرائڻ چاهين ٿا، ۽ پوءِ هڪ اهڙو پروگرام قائم ڪن جنهن تي اهي روزانو عمل ڪن، ۽ اهي پنهنجن فيصلن تي قائم رهڻ جي نتيجي ۾ تمام گهڻي خوشي محسوس ڪندا.

خود سڌاري جي شيڊول تي عمل ڪرڻ ۾ ناڪامي ارادي کي ڪمزور ڪري ٿي ۽ ترقي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي.

انسان جو سڀ کان سچو دوست ۽ بدترين دشمن پاڻ آهي

جيڪي ماڻهو زندگيءَ جي قدرتي ترتيب سان پاڻ کي هم آهنگ ڪن ٿا، اهي ڪامياب ڪاميابيون حاصل ڪندا. ڪوبه قانون ڪنهن شخص کي بهتري لاءِ تبديل ٿيڻ ۽ انهن جي عظيم خواهشن کي پورو ڪرڻ کان نٿو روڪي. ڪابه رڪاوٽ ڪنهن شخص کي انهن جي بلند مقصدن تائين پهچڻ کان نٿي روڪي سگهي جيستائين اهي انهن رڪاوٽن کي واضح طور تي تسليم نه ڪن ۽ پاڻ کي يقين ڏيارين ته اهي انهن تي غالب نه ٿا اچي سگهن.

الهام جي ذريعن کان

جسماني قانونن ۽ روحاني قانونن ۾ ڪو به فرق ناهي، يا اهي معجزا جيڪي انساني ذهن جي ميڪانيزم کي سمجهڻ جي نتيجي ۾ ٿين ٿا. سائنسدان جسماني قانونن کي استعمال ڪندي معجزا ڪندا آهن، ۽ اهي جيڪي روحاني طور تي ترقي يافته آهن اهي ذهني معجزا ڪندا آهن.

سائنسي معجزن جي هن دور ۾، جيڪو ناقابل تصور ايجادن ۽ جدتن جي سيلاب سان نمايان آهي، سائنسدانن کي روحاني بصيرت رکندڙ ماڻهن پاران استعمال ڪيل روحاني قانونن جي مطالعي ۾ وڌيڪ گهرائي سان وڃڻ گهرجي.

روحاني معجزا يا الاهي نعمتون صرف مافوق الفطرت ڪائناتي قانونن جو اطلاق آهن. عام ماڻهوءَ لاءِ، اهي عمل معجزاتي نظر اچن ٿا، پر حقيقت ۾، اهي ڪنهن لڪيل، اعليٰ قانون جو استعمال آهن.

***

مون اربين تارن جي خوبصورتي چکي آهي.
خلا جي وسعت ۾ پکڙيل
۽ معصوم خوشين مان مون امرت چوسيو
۽ مون هڪ باهه ٺاهي جنهن ۾ مون پنهنجا سپ ڏک ساڙي ڇڏيا.
۽ مون روشنيءَ جون مشعلون ڪڍي
۽ هر دل ۾ خالص پيار داخل ڪيو ويو
ان ۾ پدرانه، ماءُ وارو، ۽ پائپي وارو پيار شامل هو.
مون اهو پيتو جيستائين مان نشي ۾ نه هوس.
روحاني ڪتابن کي سڪون جي هڪ بوند لاءِ دٻايو ويو.
نظم فطرت کان متاثر ٿي لڪيل هئا.
۽ مون خوشيءَ جي مک جي ڇت مان مٺاس چوري ڪئي.
مون سوچ جي کاڻ مان ضروري مطلب ڪڍيا
۽ مان پڙهيو
۽ مان مسڪرايو
۽ مون ڪم ڪيو.
۽ مون رٿابندي ڪئي
۽ مان ڏڙڪي ويس
مان بيتاب هوس.
۽ اهو سپ ڪافي نه هو
جيئن هن کي احساس ٿيو ته اهي خواب هئا جيڪي اڪثر ڪري غائب ٿي ويندا آهن
تڙپيل دل جون خواهشون پوريون ٿيڻ کان اڳ
پر جيئن ئي مون خوابن کي پاڻ کان پري ڪيو
۽ مان امن جي حرم ۾ ويٺو هوس
منهنجي خواهش وڌيڪ مضبوط ٿي وئي
۽ مون پنهنجي روح کي ڳائيندي ٻڌو
خدا اڪيلو رهي ٿو!

***

هر انسان لامحدود طاقت جو مجسمو آهي، □ اسان کي ان طاقت کي هر ڪم □ ظاهر ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان ڪندا آهيون جڏهن اسان ڪجهه ناهڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي صرف ٻاهرين ذريعن تي ڀروسو نه ڪرڻ گهرجي، پر ان جي بدران اسان جي اندروني ڪوتائي □ ڪوتائي ڪرڻ گهرجي □ لامحدود ذريعو ڳولڻ گهرجي.

ڪم جا سڀ ڪامياب طريقا، سڀ ايجادون، سڀ موسيقي جون حرڪتون، متاثر ڪندڙ خيال، □ شاندار □ شاندار تخليقون خدا جي رڪارڊ □ درج ٿيل آهن.

اسان کي پهريان مقصد جي وضاحت ڪرڻ گهرجي، پوءِ خدائي مدد جي درخواست ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان کي مناسب عمل جي هدايت ڪري سگهجي جنهن ذريعي اسان پنهنجي توانائي جو اظهار ڪري سگهون، □ غور ڪريون جيستائين ذهن پرسڪون نه ٿئي □ واضح طور تي ايندڙ قدم کي ڏسي سگهي جيڪو کڻڻ جي ضرورت آهي.

پوءِ اسان کي اندروني هدايت مطابق عمل ڪرڻ گهرجي جيڪا اسان کي ملي ٿي، □ جيڪو اسان چاهيون ٿا اهو حاصل ٿيندو. جڏهن ذهن پرسڪون هوندو، ته شيون جلدي □ آساني سان واضح ٿي وينديون - اهو ڪيترو شاندار آهي!

توهان پنهنجيون اميدون حاصل ڪندا □ توري وقت □ هر شيءِ □ ڪاميابي توهان جي ٿيندي، ڇاڪاڻ ته عالمگير قوتون صحيح قانون جي رهنمائي ڪرڻ □ ان جي اثرائتي ڏيکارڻ جي قابل آهن. جيڪڏهن اسان پاڻ کي جانچينداسين، ته اسان کي خدا جي مدد سان هن جي سچائي جو احساس ٿيندو.

***

هڪ شاگرد استاد پرمهانس کان منع ٿيل شيطاني آزمائش تي قابو پائڻ جا سڀ کان اثرائتي طريقا پڇيا، □ هن ڪيس چيو:

جيستائين توهان حڪمت □ مضبوطي سان قائم نه ٿيا آهيو، توهان کي پهريان - جڏهن آزمائش اچي ٿي - فوري طور تي عمل يا مضبوط جذبي کي روڪڻ گهرجي □ بعد □ شين تي غور ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان پهرين سوچڻ جي ڪوشش ڪندا، ته آزمائش توهان جي مرضي جي خلاف توهان تي غالب ايندي □ توهان پاڻ کي اهو ڪم ڪندي ڏسندا جيڪو توهان ڪرڻ نٿا چاهيو، ڇاڪاڻ ته هن صورت □ آزمائش عقل تي غالب ايندي.

توهان کي صرف اهو ڪرڻو آهي ته مضبوطيءَ سان چئو، "مان اهو نه ڪندس،" پوءِ اٿيو ۽ هليو وڃ. شيطان جي ڦندن کان بچڻ جو اهو يقيني طريقو آهي.

جيترو وڌيڪ توهان جنوني حملن دوران "مان نه ٿو چاهيان" جي طاقت کي پيدا ڪندا، اوترو ئي توهان مضبوط ٿيندا ۽ توهان جي خوشي وڌيڪ هوندي، ڇاڪاڻ ته خوشي ان تي منحصر آهي جيڪو توهان جو ضمير توهان کي ڪرڻ لاءِ چوي ٿو.

جڏهن توهان لالچ کي "نه" چئو ٿا، ته توهان کي اهو چوڻ گهرجي جيڪو توهان جو مطلب آهي ۽ جيڪو توهان چئو ٿا ان جي معنيٰ سان.

همت نه هاريو ۽ ياد رکو ته ڪمزور ارادن وارا هميشه "ها" چوندا آهن، جڏهن ته عظيم روح ادبي "نه" سان پريل هوندا آهن.

***

روحاني تربيت ۾، اسان پنهنجن جذبات ۽ جذبن کي ڪنٽرول ڪرڻ سکيو، پنهنجي ذاتي ترجيحن کي پنهنجي زندگين تي ضابطو رکڻ نه ڏنو. اسان خدا جي ڏنل سڀني شين لاءِ شڪرگذار ٿياسين. ماڻهن وٽ گهڻو ڪجهه آهي، پر ڪيترائي مسلسل مايوس ۽ شڪايت ڪندڙ آهن، ڪجهه نه هجڻ جي باوجود مطمئن محسوس ڪري رهيا آهن، جڻ ته انهن وٽ ڪجهه به ناهي، ۽ انهن جون خواهشون لامحدود لڳي رهيون آهن.

صبح جو، مڙس پنهنجي ڏاڙهي - ۽ شايد پنهنجي مُڇن - کي ڪٽڻ کان پوءِ، پنهنجو منهن ڌوئي ٿو، ۽ ڪپڙا پائي ٿو، ايندڙ شيءِ جيڪا هو چاهي ٿو ناشتو آهي جيئن ئي هو ڪجهه ٿڪرا کائيندو آهي ته هو چاهيندو آهي ته سندس زال ڪجهه وڌيڪ تيار ڪيو هجي جيڪو سندس خاص ذائقي لاءِ مناسب هجي، جڏهن ته زال، موٽ ۾، خواهش ڪندي آهي ته هن وٽ بهتر چانديءَ جا برتن، پليٽون ۽ ٿانو هجن.

۽ تنهن ڪري، ڏينهن کان ڏينهن، اهي ان ۾ ان لاءِ تڙپي رهيا آهن جيستائين ڪا به شيءِ انهن کي مطمئن نه ڪري سگهي، ۽ انهن جا رشتا پنهنجي قربت وڃائي ويهن ٿا، ۽ اهي پاڻ به خوشي وڃائي ويهن ٿا ڇاڪاڻ ته اهي ناراضگي محسوس ڪن ٿا، اهي پنهنجي ويجهن ماڻهن جي خلاف ٿي وڃن ٿا. زال مڙس سان شڪايت ۽ بحث ڪري ٿي، مڙس ٻارن تي رڙيون ڪري ٿو، ۽ ٻار بغاوت ڪن ٿا ۽ خراب صحبت ۾ پئجي وڃن ٿا. نقطو اهو آهي: شيون رکڻ غلط ناهي، پر ملڪيت کي اسان تي قبضو ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ غلط آهي. جيڪي خوشي ڳولين ٿا انهن کي تمام گهڻو منسلڪ يا ملڪيت وارو نه هجڻ گهرجي.

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي، ۽ جڏهن مان ڪنهن خوبصورت نظاري ۾ يا پيارن دوستن سان ملڻ ۾ خوش ٿيندو آهيان، ته منهنجو اندروني

جنت ان نظاري يا انهن دوستن کي ڏسڻ جي منهنجي لطف کي وڌائيندو آهي. ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي جنت به هڪ ناقابل برداشت دوزخ □ تبديل ٿي ويندي آهي.

اهو احساس ته سوچ، تقرير، احساس □ عمل جون سڀ طاقتون خدا کان اينديون آهن، □ اهو ته هو هميشه اسان سان گڏ آهي، اسان کي متاثر □ رهنمائي ڪري ٿو، پريشاني، مونجهاري □ حيرانگي کان فوري طور تي آزادي آڻيندو آهي. هن احساس سان، الاهي خوشي جا چمڪات نڪرندا آهن.

ڪڏهن ڪڏهن هڪ گهري روحاني روشني سڄي وجود □ پکڙجي ويندي آهي، خوف جي تصور کي ختم □ ختم ڪري ڇڏيندي آهي.

سمنڊ جي لهرن وانگر، الاهي طاقت وڏي رفتار سان ايندي آهي، دل مان گذرندي آهي □ ان کي هڪ طاقتور برڪت واري وهڪري سان ڌوئندي آهي، ان مان شڪ، گهبراهٽ □ خوف جي سڀني رڪاوٽن □ رڪاوٽن کي هٽائي ڇڏيندي آهي.

جڏهن اسين خدائي موجودگي کي ڇُهون ٿا، ته اهو وهم ختم ٿي ويندو آهي ته اسين صرف جسماني جسم آهيون. اهو گهري □ مرڪوز روحاني سوچ، خدا تي مراقبي، □ اسان جي ذهنن کي کولڻ لاءِ سندس مدد طلب ڪرڻ ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.

پوءِ اسان کي احساس ٿئي ٿو ته جسم خدا جي ڪائناتي سمنڊ □ توانائي جو هڪ ننڍڙو بلبلو آهي.

***

جڏهن ڪو ماڻهو سخت نفسياتي تجربن کان متاثر ٿئي ٿو يا سخت خوفن کان متاثر ٿئي ٿو، ته ان کي سمهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن هو اهو ڪري سگهي ٿو، ته هو جاڳڻ تي ڏسندو ته نفسياتي دٻاءُ ختم ٿي ويو آهي، □ خوفن پنهنجي گرفت کي ڍلو ڪري ڇڏيو آهي، ڇاڪاڻ ته جڏهن روح ننڊ جي حالت □ داخل ٿئي ٿو، ته اهو عارضي طور تي جسم سان وابستگي □ ان جي تجربن سان لاڳاپيل مسئلن کان مٿي اڀري ٿو.

هڪ وڏي حالت اها آهي ته گ□ر□، شعوري مراقبي ذريعي اعليٰ شعور کي ڇهيو وڃي. اسان کي اهو عزم ڪرڻ گهرجي ته ڪا به شيءِ اسان جي امن کي خراب نه ڪندي يا اسان جي سڪون کي نه ڇڪيندي.

جڏهن ذهن زندگيءَ جي حالتن □ مڪمل طور تي غرق ٿي ويندو آهي، ته اهو هڪ خوش روحاني روح جي حقيقي نوعيت کي سمجهي نه سگهندو آهي پر جڏهن اسان هڪ ئي وقت خدا سان پنهنجي ويجهي تعلق کي ياد ڪندي عمل ڪندا آهيون، ته سندس روشني اسان جي چوڌاري آهي □ سندس امن اسان جي اندر رهندو آهي، ته پوءِ واقعا اسان تي اثر انداز نه ٿيندا، □ ناسازگار حالتون اسان جي امن کي خراب نه ڪنديون.

***

هڪ شخص کي پنهنجي خواهشن تي نظر رکڻ گهرجي. پيٽو ماڻهو کائيندو آهي، جيئن نظم و ضبط واري رجحانن سان روحاني ماڻهو کائيندو آهي. ڇا پوءِ اهو چوڻ جائز آهي ته کائڻ گناهه آهي صرف ان ڪري جو اهو اڪثر پيٽو سان لاڳاپيل هوندو آهي؟

گناهه سوچ ۽ آهي، مقصد ۽. پيٽو ماڻهو پنهنجي بک کي پورو ڪرڻ لاءِ کائيندو آهي، ۽ روحاني ماڻهو پنهنجي جسم کي صحتمند رکڻ لاءِ کائيندو آهي، ۽ ٻنهي ۾ وڏو فرق آهي.

صحيح ۽ غلط ۾ فرق ڪرڻ لاءِ، انسان کي پاڻ ۾ غور ڪرڻ گهرجي ۽ پاڻ کان پڇڻ گهرجي ته جيڪو ڪجهه ڪرڻ وارو آهي اهو صحيح آهي يا غلط اسان کي پاڻ سان مڪمل طور تي ايماندار هجڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان ايماندار هوندو آهي، ته انهن کان غلطي ٿيڻ جو امڪان گهٽ هوندو آهي، ۽ جيڪڏهن اهي ائين ڪن به ته اهي جلدي پنهنجو رستو درست ڪري سگهندا. اسان کي جيڪو ڪجهه ڪريون ٿا ان ۾ پنهنجي ضمير جي رهنمائي ڪرڻ گهرجي ڇو ته ضمير اسان جي اندر جي سمجهدار قوت آهي.

***

اسان وٽ ڪيترا به ڪم ۽ وابستگيون هجن، اسان کي وقت بوقت پنهنجي ذهنن کي پريشانين ۽ ٻين سڀني خدشن ۽ پريشانين کان مڪمل طور تي آزاد ڪرڻ نه وسارڻ گهرجي.

ڪوشش ڪريو ته هڪ منٽ لاءِ به منفي سوچون نه سوچيو، اندروني سڪون تي ڌيان ڏيو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان پريشان آهيو ۽ پريشاني جو بار محسوس ڪريو ٿا.

پوءِ هن ڪجهه خوشگوار واقعن ۽ موقعن کي ياد ڪندي ڪجهه منٽن لاءِ عرصو وڌايو.

ڪجھ مٺيون يادون ياد ڪريو جيڪي توهان تي سٺو تاثر ڇڏين ٿيون ۽ انهن کي انهن جي سڀني تفصيلن ۾ ٻيهر زنده ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو، ۽ توهان آهستي آهستي ڏسندا ته توهان پنهنجون پريشانيون وساري ڇڏيون آهن ۽ توهان جا خوف ختم ٿي ويا آهن.

اندروني ماحول جي تعمير

جيڪڏهن ڪو ماڻهو هڪ صحتمند اندروني ماحول ناهڻ چاهي ٿو، ته ان کي خاموشي جا دور هلائڻ گهرجن ۽ هر وقت مذاق نه ڪرڻ گهرجي، ۽ خوش، خوش مزاج ۽ مسڪرائيندڙ هجڻ گهرجي.

خالي ڳالهيون نيڪ جذبات کي ختم ڪري ڇڏينديون آهن، ۽ هڪ گولي وانگر هونديون آهن جيڪا معمولي ۽ بيڪار شين تي ڳالهائڻ سان پنهنجي طاقت ختم ڪري ڇڏيندي آهي، ان ڪري هڪ قيمتي ۽ اهم نفسياتي وسيلن جو نقصان ٿيندو آهي.

شعور کير جي ٿانو وانگر آهي؛ جڏهن غور و فڪر جي سڪون، سڌريل خيالن ۽ احساسن سان ڀريل هجي، ته ان کي پورو رکڻ گهرجي. بيوقوفي ۽ طوطي وانگر ڳالهائڻ ڪوڙا تفريح آهن جيڪي شعور جي ٿانو جي پاسن ۾ سوراخ پيدا ڪن ٿا، جنهن جي ڪري اندروني سڪون جو کير ٻاهر نڪري ٿو ۽ گم ٿي وڃي ٿو.

ان جو مطلب اهو ناهي ته هڪ شخص کي تمام گهڻو سخت، سنجيده ۽ محدود هجڻ گهرجي، پر ان جو مطلب آهي ٺٺولي، طنز، مذاق، ۽ غير منطقي ۽ غير معقول ڳالهين کان پري رهڻ.

مون کي اڃا تائين وڏن کان مليل شاندار تربيت ياد آهي. جڏهن اسين ڳالهائيندا ۽ ڳالهائيندا هئاسين، اهي اسان کي چوندا هئا:

"پنهنجي اندروني قلعن ڏانهن واپس وڃو ۽ پاڻ کي بي رحمي سان قتل نه ڪريو، ته جيئن توهان پنهنجا روحاني تصور وڃائي ڇڏيو ۽ توهان جو امن توهان کان بغير واپسي جي پڄي وڃي."

اسان لاءِ تڏهن سمجهڻ آسان نه هو، پر هاڻي مون کي امن جو طريقو سمجهه ۾ اچي ٿو جيڪو انهن اسان کي سيکاريو.

امن جا ذخيرا

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ ۾ پئسا جمع ڪرائڻ کان سواءِ چيڪ لکندو رهي ٿو، ته سندس پئسا ختم ٿي ويندا ۽ سندس بيلنس خالي ٿي ويندو.

ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن ڪو ماڻهو باقاعدگي سان پنهنجي زندگيءَ جي اڪائونٽ ۾ امن جمع نه ڪندو آهي، ته سندس طاقت، سڪون ۽ خوشي جا ذخيرا گهٽجي ويندا ۽ آخرڪار ختم ٿي ويندا، جنهن جي ڪري جذباتي، ذهني، جسماني ۽ روحاني ديوالي پيدا ٿيندي. خدا تي غور ڪرڻ ۽ سندس برڪت واري موجودگي جو تجربو ڪرڻ اسان جي اندروني طاقت کي پورو ڪري ٿو ۽ اسان کي سڀني ضروري اهم عنصرن سان ڀري ٿو.

***

صرف حال ۾ رهڻ جي بدران، اسان ماضي ۽ مستقبل ۾ هڪ ئي وقت رهڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، جيڪو ذهن تي هڪ ڳرو بار وجهي ٿو، ان کي ٿڪائي ٿو ۽ شين سان اثرائتي نموني سان ڊيل ڪرڻ جي صلاحيت کي محدود ڪري ٿو. اهو ئي سبب آهي ته اسان کي پنهنجو ذهني بار هلڪو

ڪرڻ گهرجي. ماضي هميشه لاءِ هليو ويو آهي، پوءِ ان کي پنهنجي ذهنن ۾ ڇو ڪٽون؟

ذهن کي هڪ وقت ۾ هڪ ڪري پنهنجن بارن سان معاملو ڪرڻ ڏيو، سڀ هڪ ئي وقت نه. سوان صرف مائع جي سخت مواد کي ڪائي ٿو جيڪو اهو پنهنجي چونچ سان گڏ ڪري ٿو؛ ساڳئي طرح، اسان کي پنهنجي ذهنن ۾ صرف اهي سبق رکڻ گهرجن جيڪي اسان ماضي مان سکيا آهن ۽ غير ضروري تفصيلن کي وساري ڇڏڻ گهرجي.

هي ذهن کي تمام گهڻو آرام ڏيندو جديد انسان جي خوشي ان ۾ آهي ته ان وٽ جيڪو آهي ان کي وڌائي ۽ وڌيڪ حاصل ڪري، ٻين جي محرومين ۽ مصيبتن جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ.

پر ڇا اهو بهتر ناهي ته هڪ شخص سادگي سان زندگي گذاري، بغير ڪنهن زيادتي عيش عشرت جي ۽ گهٽ شوق ۽ پريشاني سان؟ ڪنهن وٽ جيڪو آهي ان مان لطف اندوز نه ٿيڻ جي حد تائين جلدي ڪرڻ ۾ ڪا به خوشي ناهي.

هڪ ڏينهن ايندو جڏهن ماڻهو پنهنجي روحاني ننڊ مان جاڳندا ۽ مادي شين جي ضرورت کان مٿي اٿڻ شروع ڪندا هڪ ڏينهن ايندو جڏهن اهي دريافت ڪندا ته هڪ سادي زندگي وڌيڪ سيڪيورٽي، امن ۽ سڪون آڻيندي آهي.

محبت جي طاقت سان ماڻهن جا دل کٽڻ زندگي ۾ سڀ کان وڏي فتح آهي.

اهي عظيم ماڻهن جون سڀ کان وڌيڪ قابل ذڪر ڪاميابيون هيون جيڪي ٻين لاءِ جيتا ۽ مري ويا. اهي جيڪي بيحد مادي طاقت رکن ٿا جيڪي صرف پاڻ لاءِ جيئن ٿا، اهي جلدي وساري وڃن ٿا پر جيڪي ٻين لاءِ جيئن ٿا اهي هميشه ياد رهندا آهن.

نبين وٽ پنهنجي دنياوي رهائش دوران سون جا تخت نه هئا، پر اهي لکين ماڻهن جي دلين ۾ محبت جي تخت تي ويٺا آهن. اهو بهترين تخت آهي جيڪو ڪو به انسان ويهاري سگهي ٿو.

هڪ ماڻهو هن دنيا ۾ روئيندو اچي ٿو جڏهن ته ٻيا سڀ سندس اچڻ تي خوش ٿين ٿا انهن کي پنهنجي مقرر ڪيل عمر دوران ڪم ڪرڻ ۽ خدمت ڪرڻ گهرجي ته جيئن جڏهن هن دنيا کي ڇڏڻ جو وقت اچي ته اهي مسڪرائيندي هليا وڃن جڏهن ته دنيا انهن تي ماتم ڪري.

خدا هن دنيا کي ان ڪري پيدا ڪيو ته جيئن انسان پنهنجي عقل کي روحاني علم حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري ۽ سمجهي سگهي ته الاهي سوچ هڪ طاقتور قوت آهي، ۽ هن قوت کي پاڻ ۽ ٻين جي فائدي لاءِ صحيح طريقي سان هدايت ڪئي وڃي.

جيڪڏهن خدا اسان جي دلين ۾ پنهنجي محبت پوکي اسان کي پيار نه ڏنو هجي ها، ته اسان ڪڏهن به انساني محبت کي نه ڄاڻي سگهون ها.

جيئن ته خدا اسان سان تمام گهڻو سخي ۽ پيار ڪندڙ آهي، ان ڪري هو اسان جو ارادو ۽ اسان جي ڳولا جو مقصد هجڻ گهرجي، هو پاڻ کي اسان تي مسلط ڪرڻ نٿو چاهي، پر ڪا به خوشي ان بابت سوچڻ ۽ ان سان ڳنڍڻ کان سواءِ حاصل نٿي ٿي سگهي.

جسم ۽ ذهن جي ڪم ڪرڻ جو پراسرار طريقو، جيڪو اسان کي ٻين سڀني مخلوقن کان، ۽ زندگي جي هر ٻئي عجائب ۽ عجوبي کان الڳ ڪري ٿو، اسان کي ان جي ڳولا ۾ دريافت ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪرڻ لاءِ ڪافي هجڻ گهرجي. جيڪي ماڻهو خلوص ۽ سنجيدگيءَ سان ڪوشش ڪندا آهن اهي پنهنجي ڪوشش ۾ ڪامياب ٿيندا ۽ پنهنجو مقصد حاصل ڪندا.

جڏهن مون پهريون پيرو هن رستي تي قدم رکيو، منهنجي زندگي شروعات ۾ افراتفري ۽ بي ترتيب هئي، پر بار بار ڪوششن ۽ مسلسل ڪوششن سان، ڪڪر صاف ٿيڻ لڳا ۽ شيون حيرت انگيز طور تي واضح ٿي ويون. مون سان جيڪو ڪجهه ٿيو اهو خدا جي وجود ۽ هن زندگي ۾ ان سان رابطي ۾ ڄاڻڻ جي امڪان جو حتمي ثبوت هو.

***

او، اهو امن ۽ سڪون جيڪو ڳوليندڙ خدا کي ڳولڻ تي ڳولي ٿو! پوءِ دنيا روشن ۽ مسڪراهٽ بڻجي ويندي، سڀ ڪجهه ٺيڪ ٿي ويندو، ۽ ڪا به شيءِ دل ۾ خوف پيدا نه ڪري سگهندي.

اهڙيءَ طرح اسان کي چئلينجن کي منهن ڏيڻ گهرجي ۽ زندگي جي جنگ کي اهڙي جرئت ۽ همت سان وڙهڻ گهرجي جيڪا زندگي ۾ روشني جي ٻارن لاءِ مناسب هجي.

***

جڏهن اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان کي هڪ ئي وقت تمام گهڻيون شيون ڪرڻيون آهن، ته اسان تمام گهڻو مايوس ٿي ويندا آهيون.

ڇا ڪرڻ گهرجي ان بابت پريشان ٿيڻ بدران، اهو چوڻ بهتر آهي ته:

"وقت جو هي ڪلاڪ صرف منهنجو آهي، ۽ مان ان دوران هر ممڪن ڪوشش ڪندس بغير ڪنهن دٻاءُ جي مون تي غالب اچڻ جي."

هڪ گهڙي هڪ منٽ ۾ 24 ڪلاڪ نه ٿي سگهي، ۽ ساڳئي طرح، توهان هڪ ڪلاڪ ۾ اهو نٿا ڪري سگهو جيڪو ڪرڻ لاءِ 24 ڪلاڪ لڳن ٿا.

اسان کي موجوده وقت ۾ جيڪو ڪرڻ جي ضرورت آهي اهو ڪرڻ لاءِ ڪافي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ۽ اهو پرسڪون ۽ دٻاءُ کان سواءِ ڪرڻ گهرجي، ۽ مستقبل پاڻ سنڀاليندو.

موجوده لمحي مان لطف اندوز ٿيو ۽ امن جي لهرن سان هم آهنگ ٿيڻ جي ڪوشش ڪريو.

جيترو وڌيڪ توهان اهو ڪندا، اوترو ئي توهان پنهنجي اندر هڪ برڪت واري طاقت محسوس ڪندا جيڪا توهان جي فائدي لاءِ ڪم ڪندي، توهان جي زندگي کي مالا مال ڪندي ۽ توهان کي خوش ڪندي.

خوف ۽ پريشاني سان منهن ڏيڻ

درد جي احساس جي نتيجي ۾ دل ۾ پريشاني پيدا ٿئي ٿي، تنهن ڪري، اسان ڏسون ٿا ته خوف ماضي جي تجربن تي ٻڌل آهي شايد اهو شخص ماضي ۾ ڪري پيو هجي ۽ ان جي ٽنگ ٽٽي وئي هجي، ۽ تنهن ڪري ساڳيو تجربو ٻيهر ورجائڻ کان ڊڄي ٿو.

اهڙين ڏکوئيندڙ آزمائشن تي مسلسل ڌيان ڏيڻ سان ارادي ۽ اعصاب مفلوج ٿي ويندا آهن، جنهن جي ڪري ٻيهر گرڻ ۽ ٽٽل ٽنگ ٿي سگهي ٿي! ان کان علاوه، جڏهن دل خوف جي ڪري مفلوج ٿي ويندي آهي، ته جسم جي توانائي پنهنجي گهٽ ۾ گهٽ سطح تي اچي ويندي آهي، جنهن جي ڪري بيماري جا جراثيم جسم تي حملو ڪري نقصان پهچائيندا آهن.

شايد ئي ڪو اهڙو ماڻهو هوندو جيڪو بيماري کان نه ڊڄندو هجي. خوف انسان کي درد کان بچڻ لاءِ احتياطي اپاءَ طور ڏنو ويو هو، ۽ ان جو مقصد ان کي وڌائڻ ۽ مسلسل ان تي غور ڪرڻ نه هو.

خوف سان مسلسل پريشاني مشڪلاتن کان بچڻ ۽ اسان کي درپيش مسئلن کي حل ڪرڻ جي اسان جي ڪوشش کي روڪي ٿي هڪ ماپيل خوف حڪمت تي ٻڌل آهي، جيئن اهو سوچڻ ته هڪ خاص کاڌو کائڻ جي خواهش جي باوجود غير صحت مند آهي بيماري جو خوف بيماري کي ظاهر ڪري ٿو ماڻهو صرف ان بابت سوچڻ سان پاڻ تي بيماري آڻيندا آهن جيڪڏهن توهان کي مسلسل زڪام ٿيڻ جو ڊپ آهي، ته توهان ان کان بچڻ لاءِ وڌيڪ حساس هوندا، ڪابه پرواهه ناهي ته توهان ان کان بچڻ لاءِ ڇا ڪندا آهيو.

خوف کي پنهنجي مرضي ۽ اعصاب کي مفلوج نه ٿيڻ ڏيو جڏهن پريشاني توهان جي مرضي جي خلاف توهان تي حاوي ٿي وڃي ٿي، ته توهان اهو ئي تجربو پيدا ڪرڻ ۾ مدد ڪندا آهيو جنهن کان توهان ڊڄندا آهيو. اهو پڻ غير دانشمندي آهي ته انهن ماڻهن سان گهڻو وقت گذاريو جيڪي مسلسل پنهنجين بيمارين ۽ ڪمزورين بابت ڳالهائيندا آهن. انهن شين تي ڌيان ڏيڻ توهان جي ذهن ۾ خوف جا ٻج پوکي سگهي ٿو.

جيڪي ماڻهو ڦڦڙن جي ٽپ دق، ڪينسر، يا دل جي بيماري ۾ مبتلا ٿيڻ جو خوف رکن ٿا، انهن کي پنهنجي سوچن مان اهو خوف ڪڍي ڇڏڻ گهرجي، نه ته اهو انهن لاءِ اهي ناپسنديده حالتون پيدا ڪري.

بيمار ۽ بزرگ ماڻهن جي حوالي سان، انهن کي مضبوط ۽ مثبت مزاج وارن ماڻهن جي وچ ۾ ممڪن حد تائين خوشگوار ۽ سازگار ماحول جي ضرورت آهي، ته جيئن انهن کي همٿائي سگهجي ۽ مثبت سوچن ۽ احساسن ذريعي انهن جو حوصلو بلند ڪري سگهجي.

سوچ ۾ وڏي طاقت آهي اسپتال جا ڪارڪن پنهنجي خود اعتمادي جي ڪري گهٽ ئي بيمار ٿيندا آهن؛ يقيناً، انهن جا مضبوط خيال انهن جي توانائي کي تازو ڪن ٿا ۽ انهن کي زندگي جي مسلسل فراهمي فراهم ڪن ٿا.

خواهشن جو گيت

وڏي خواهش سان، مان توهان جي اڳيان پنهنجي دل جا گيت بلند ڪريان ٿو

مان پنهنجا سڀ روحاني خزانا توهان جي اڳيان رکان ٿو.

مون توهان لاءِ بيحد پيار ۽ بي لوث وفاداري جو ماڪي گڏ ڪيو آهي.

منهنجي ضمير جي خانن ۾؛ هر شيءِ جيڪا منهنجي آهي اها به توهان جي آهي.

اي منهنجا مالڪ، مان ڪوڙي اميدن ۽ بيڪار خواهشن جي صحرا ۾ اجايل هوس.

۽ هاڻي مون توهان جي پيار ۽ امن جي چشمن مان پيتو آهي ۽ پنهنجي اڃ کي بجهايو آهي.

مون کي هاڻي دنياوي خواهشن جي ڪا به اڃ ناهي.

مون کي توهان جي برڪت واري، خوشبودار هوائن جو مون ڏانهن وهڻ محسوس ٿئي ٿو، ۽ مان تازو ٿي وڃان ٿو.

۽ منهنجي خوشي جون شمعون توهان جي خوشي جي چمڪ سان چمڪنديون آهن.

مان تقريبن اڃ ۽ ٿڪاوٽ کان مري ويس.

فريب ڏيندڙ دنياوي نخلستانن جي سراب جي وچ ۾

۽ هاڻي مان توهان جي بابرڪت روح جي خوشيءَ واري لهرن ۾ غرق آهيان.

مان تنهنجي پاڪ سمنڊ ۾ ٻڏڻ چاهيان ٿو ۽ هميشه تو ۾ رهڻ چاهيان ٿو!

گلن جي ٻولي

خدا سڀ کان وڏو فنڪار آهي

ان جي مڪمل خوبصورتي گلن جي خوبصورتي ۾ ظاهر ٿئي ٿي.

جڏهن به اسان گل ۽ گلاب ڏسون ٿا ته هن بابت سوچڻ ڪيترو سٺو لڳندو آهي!

خدا نظر نه ٿو اچي.

تڏهن به، هو اسان سان ڳالهائي رهيو آهي
گلن جي ذريعي
۽ هزارين ۽ پياريون ۽ پياريون مخلوقون
۽ اهو اسان کي پنهنجي آسماني خوشبوءِ سان پري ٿو.
هو پنهنجي مخلوق جي ذريعي روزانو اسان کي پنهنجي وجود جي تصديق ڪري ٿو.
گل هڪ مقصد لاءِ پيدا ڪيا ويا هئا
هوءَ پنهنجي خوبصورتي سان سڀني جي خدمت ڪري ٿي، هڪ عاجزانه خدمت.
اسان ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ خدا جي عجائبات بابت ڳالهايو.
هر گل الاهي موجودگي جي پنهنجي خوشگوار ڪهاڻي ٻڌائي ٿو.
گلن کي صدين کان استعمال ڪيو پيو وڃي.
صرف سينگار لاءِ نه، پر خدا جي خوشبو ۽ خوبصورتي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ
اسين گلن ۽ گلابن ذريعي خدا جي موجودگي کي محسوس ڪري سگهون ٿا.
ڇاڪاڻ ته هر گل هڪ الاهي جوڙجڪ آهي جنهن ذريعي اسان خدا جي هڪ تجلي کي محسوس ڪريون ٿا.
خوبصورت جيڪو خوبصورتي سان پيار ڪري ٿو
{ميدان جي سوسن تي غور ڪريو، سليمان کي به سندس سڄي شان و شوڪت ۾ نه}
هو انهن مان هڪ وانگر لباس پهريل هو.
پريشانيون: انهن جي نوعيت ۽ انهن سان ڪيئن ڊيل ڪجي
پريشانيون بيڪار آهن، اهي صرف اسان جي دلين کي وڌيڪ پريشانين سان پريل رکن ٿيون.
جڏهن توهان وڃو يا پنهنجو ڪم جو ڏينهن ختم ڪريو، ان بابت وساري ڇڏيو ان کي پنهنجي ذهن ۾ نه رکو ۽ ان کي پاڻ سان گڏ گهر کڻي وڃو.
پريشانيون ذهن جي ڇوڏاري اونداهي، اداس ڪڪرن جي هڪ ٿلهي پرت ٺاهينديون آهن، جنهن جي ڪري ماڻهو نوڪر ڪائي ٿو ڇاڪاڻ ته انهن جو رستو صاف ۽ آسان ناهي اسان کي خدا تي وڌيڪ ڀروسو ڪرڻ سکڻ گهرجي. هي پاڻ ۾ هڪ سائنس آهي ۽ هڪ مستقل الاهي قانون آهي جيڪو تبديل يا تبديل نٿو ڪري جيڪو به اهو ڪري ٿو جيڪو اهي ڪري سگهن ٿا ۽ ساڳئي وقت الاهي مدد ڳوليندا آهن انهن جي رستي مان رڪاوٽون هٽائي وينديون، مشڪلاتن جي شدت گهٽجي ويندي، ۽ خدا انهن لاءِ دروازا کوليندو

{جيڪو به خدا تي ڀروسو ڪندو، هو انهن لاءِ ڪافي هوندو} {پنهنجي پريشانين کي رب تي وجهو، ۽ هو انهن کي منظم ڪندو}

ڄاڻو - خدا توهان جي ڄاڻ ۽ واڌارو ڪري - ته زندگي جي مشڪلاتن ۽ پريشانين مان هميشه هڪ رستو نڪرندو آهي جيڪڏهن اسان ٿورو رڪجي ۽ غور ڪريون، ۽ پنهنجي پريشاني جي سبب کي ختم ڪرڻ بابت احتياط سان سوچيون بجاءِ ان تي غور ڪرڻ جي، ته خدا اسان لاءِ دروازا کوليندو ۽ اسان کي انهن رستن ڏانهن هدايت ڪندو جن جو اسان ڪڏهن تصور به نه ڪيو هو.

ڪيترائي ماڻهو مون وٽ پنهنجين پريشانين بابت ڳالهائڻ لاءِ ايندا آهن، تنهن ڪري مان انهن کي چوان ٿو ته هو پرسڪون ٿين ۽ غور ڪن، خدائي مدد جي طلب ڪن، ۽ پنهنجن مسئلن کي حل ڪرڻ جا ٻيا طريقا نه سوچين جيستائين اهي اطمينان محسوس نه ڪن ۽ روحاني سڪون حاصل نه ڪن.

جڏهن ذهن پرسڪون هوندو آهي، روح تي الاهي سڪون نازل ٿيندو آهي، ۽ ايمان مضبوط ٿيندو آهي، ته مسئلن جا حل جبلن جي پويان سج جي اڀرڻ وانگر نڪرندا آهن.

مسئلن کي نظرانداز ڪرڻ انهن کان نجات جي ضمانت نٿو ڏئي، ۽ نه ئي انهن بابت پريشان ٿيڻ مثبت نتيجا آڻيندو آهي.

غور ڪريو جيستائين توهان کي سڪون نه ملي، پوءِ پنهنجي مسئلي بابت سوچيو ۽ مدد لاءِ خدا کان دل سان دعا ڪريو مسئلي تي ڌيان ڏيو، ۽ توهان کي بغير ڪنهن پريشاني يا سخت ڪوشش جي حل ملندو.

هڪ دل سان ۽ سچي دعا هميشه خدا طرفان جواب ڏني ويندي آهي پر جيڪڏهن دعا جوش ۽ خلوص سان نه ڪئي ويندي ته ظاهر آهي ته ان جو جواب نه ڏنو ويندو.

هر ڪو اهو ڄاڻي ٿو ته ڪنهن نه ڪنهن موقعي تي انهن جي هڪ خواهش دعا جي ڪري پوري ٿي هئي.

جڏهن ڪا خواهش خواهش ۽ بدلجي ويندي آهي، ته اها خدا جي دل کي ڇُهي ٿي ۽ هو جيڪو چاهيندو آهي اهو ڏئي ٿو.

جڏهن خدا ڪجهه چاهيندو آهي، ته سچي فطرت سندس مرضي جو جواب ڏيندي آهي.

جڏهن اسين پوري دل سان، گهري ايمان ۽ بي لوث عزم سان خدا ڏانهن رجوع ڪندا آهيون ته اهو جواب ڏيندو آهي.

ڪڏهن ڪڏهن هو ڪنهن جي ذهن ۾ هڪ خاص خيال وجهي جواب ڏيندو آهي جيڪو توهان جي خواهش کي پورو ڪرڻ يا توهان جي ضرورت کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندو.

اهڙو ماڻهو خدا جي هٿن ۾ گهربل نتيجو حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ وسيلو طور ڪم ڪري ٿو.

ماڻهن کي خبر ناهي ته هي زبردست قوت ڪيئن ڪم ڪري ٿي.

اهو انتهائي صحيح حسابن سان ڪم ڪري ٿو، "جيڪڏهن" يا "جيڪڏهن نه" لاءِ ڪا به گنجائش نه ٿو ڇڏي.

هي اهو آهي جيڪو "غير نظر ايندڙ شين تي ايمان" جو مطلب آهي.

۽ ان کي اتان رزق ڏيندو جتان ان جو گمان به نه هوندو.

روح جي گيتن مان
وڻ سُڏڪا پرين ٿا
۽ هوا ڪلندي آهي
۽ سج مُرڪي ٿو
۽ درياهه وهندو رهي ٿو
۽ آسمان مٿي اڀرن ٿا
گلابي ڳاڙهي داغ
۽ زمين پنهنجو ڪارو لباس بدلائي ٿي
تارن سان جڙيل هيرا
ڏينهن دوران پائڻ لاءِ
هڪ چمڪندڙ سوني سوٽ
فطرت پاڻ کي سينگاريندي ۽ سينگاريندي آهي
لڳاتار موسمن جي خوشگوار رنگن ۾
۽ گڙگڙ ڪندڙ وهڪرو
توهان ڪڏهن به ڳالهائڻ جي ڪوشش نه ڪندا آهيو.
هبڪندڙ آوازن سان
لڪيل سوچ تي
۽ روح جي کوٽائي مان نڪرندڙ
۽ پکي ڳائين ٿا
۽ هوءَ اعتراف ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿي
اڻڄاتل معاملن سان
سندس اندر ۾ ذوڙ پئجي رهي آهي
پر انسان
ڳالهائڻ ۽ وضاحت ڪرڻ جي قابل
واضح ۽ واضح لفظن ۾
ان بابت جيڪو هر ڪو ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيو
ان کي ظاهر ڪرڻ بابت
ڪائنات جي مالڪ بابت

هر هنڌ موجود
شعور وڌائڻ
اسان جو اندروني نفسياتي ماحول زندگي جي شروعاتي مرحلن کان اسان جي ٻاهرين ماحول سان رابطي جي ڪري ٺهيل آهي.
هي اندروني ماحول ۽ ذهني عادتون، گذريل زندگيءَ جي شڪل ۾ ايندڙ خواهشن ۽ رجحانن کان علاوه، اڪثر ڪري اسان جي عملن ۽ رويي کي خودڪار طريقي سان هدايت ڪن ٿيون.
جيئن ته ذهنيِ تجديد، يا جسم کان روح ۽ روحاني سچائي ڏانهن شعور جي بلندي جو تعلق آهي، زندگي جي شروعات ۾ روح جسم ذريعي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ ۾ پنهنجي خواهشن جو اظهار ڪرڻ ۾ لطف اندوز ٿئي ٿو، ۽ نتيجي طور اهو جسم جو قيدي بڻجي ويندو آهي.
اسان کي پاڻ کي جسماني سطح کان اعليٰ سطح تي رهڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي ذهني ترقي جسماني يا مادي واڌ ويجهه سان ويجهي ڳنڍيل آهي تنهن ڪري، قدرتي ارتقا جي مطابق، روح روحاني شعور جي سطح تائين پهچڻ لاءِ ڪيترن ئي مرحلن مان گذري ٿو، جيڪو وضاحت ڪري ٿو ته مادي ڪاميابي پهرين ڇو حاصل ڪئي ويندي آهي، ان کان پوءِ ذهني ڪاميابي.
ذهنيِ ڪاميابيون بلاشبه فائديمند آهن، ڇاڪاڻ ته انهن ذريعي اسان جسماني ضرورتن کي روحاني سلامتي ۾ تبديل ڪرڻ سگهندا آهيون.
خطرناڪ موڙ
اڄ دنيا کي جيڪي مسئلا درپيش آهن اهي خدا جي پيدا ڪيل نه آهن پر اهي سڄي انسانيت جي ڊگهي عرصي جي غلط سوچ ۽ گمراهه ڪندڙ عمل جو نتيجو آهن. انسان جيڪو پوکي ٿو، اهو ئي لڻندو آهي.
انسان هڪ خطرناڪ موڙ تي پهچي چڪو آهي ۽ هڪ دوراهي تي بيٺو آهي. هو يا ته پاڻ کي جنگ جي طريقن سان تباهه ڪري سگهي ٿو جيڪي هن ايجاد ڪيا آهن يا زندگي جي هڪ اعليٰ طريقي ڏانهن رخ ڪري سگهي ٿو ۽ نبين ۽ بزرگن جي طرفان پيش ڪيل اخلاقي، اخلاقي ۽ روحاني قدرن تي عمل ڪندي خدا کي پنهنجي زندگي ۾ آڻي سگهي ٿو. چونڊ اسان جي آهي.
هاڻي وقت آهي ته انسانيت پنهنجي حيثيت بيان ڪري ۽ فيصلو ڪري ته ان کي ڪهڙو رستو اختيار ڪرڻ گهرجي: يا ته انتشار ۽ تباهي ڏانهن يا اعليٰ عالمگير نظرين ڏانهن جيڪي آسماني مذهبن پاران روحن ۽ دنيا کي مصيبتن ۽ آفتن کان بچائڻ لاءِ طلب ڪيا ويا آهن.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو ڪردار اهڙو ادا ڪري جيئن ان کي ادا ڪرڻ گهرجي، ۽ نيڪي، محبت ۽ نيڪ اخلاق جي قانونن کان متاثر ٿئي، ته پوءِ اونداهيِ ضرور ختم ٿي ويندي ۽ اونداهي ختم ٿي ويندي.

دنيا ۾ ٿيندڙ افسوسناڪ واقعن لاءِ ڪو به منطق يا جواز ناهي، ۽ نه ئي هر ملڪ ۾ ٿيندڙ بي معنيٰ تشدد لاءِ. ان سڀ جي پويان سبب اهو آهي ته انسانيت پنهنجي خالق کان پري ٿي وئي آهي ۽ ان سان پنهنجو سچو تعلق وڃائي چڪي آهي.

ماڻهن کي پنهنجن تلخ منفي جذبات کي ظاهر نه ڪرڻ ۽ ٻين تي پنهنجو غصو نه ڪڍڻ جو ڪو منطقي جواز نظر نٿو اچي، ۽ اهي سمجهن ٿا ته مسئلن کي حل ڪرڻ جو واحد طريقو هٿيارن سان ۽ زندگيون وٺڻ آهي.

پر خدا، سندس نبي، ۽ سندس عظيم انسان چاهين ٿا ته ماڻهو هڪ ٻئي سان هم آهنگيءَ ۾ رهن ۽ نيڪي ۽ پرهيزگاري ۾ تعاون ڪن.

***

توهان جي سچي خود ۾ ڪائناتي جڙ آهن اهي جڙ پنهنجي طاقت ڪائناتي ذريعو مان ڪڍن ٿيون، جيڪو خدا آهي، وجود ۾ سڀني طاقتن جو اصل محدود، ننڍو خود، يا "انا"، صرف هڪ ننڍڙو حصو آهي جيڪو اندر مان ڪڍي سگهجي ٿو ۽ حقيقت ۾ ظاهر ڪري سگهجي ٿو.

توهان جي ضروري خود ۾ لامحدود صلاحيت موجود آهي جيڪا چالو ٿيڻ، استعمال ٿيڻ، ۽ فائدو حاصل ڪرڻ جي انتظار ۾ آهي

سيئي عظيم استاد اعلان ڪن ٿا ته جسم جي اندر لافاني روح آهي، جيڪو خدا جي نور جي هڪ چمڪ آهي جيڪا وجود کي پريندي آهي ۽ سڄي تخليق کي برقرار رکندي آهي.

***

ڇا توهان کي خبر آهي ته ماڻهو پنهنجي زندگي ڪيئن گذاريندا آهن؟ اسان مان ٿورا ماڻهو ڄاڻن ٿا ته ڪيئن زندگي گذارڻ جو صحيح طريقو آهي، ۽ جيڪڏهن اسان ان کي عقلمندي ۽ اقتصادي طور تي سيٽ اپ ڪريون ته اسان زندگي مان ڪيئن فائدو حاصل ڪري سگهون ٿا.

سڀ کان پهرين ۽ سڀ کان اهم ڳالهه، اسان کي پنهنجي وقت جو خيال رکڻ گهرجي وقت گذري ٿو ۽ لڪي وڃي ٿو ان کان اڳ جو اسان کي ان جو احساس ٿئي، ۽ اهو ئي سبب آهي جو اسان اڪثر خدا جي ڏنل وقت جي قدر ڪرڻ ۾ ناڪام ٿي ويندا آهيون.

ڪيترو وقت ڪنهن به شيءِ تي ضايع ڪيو ويندو آهي! ۽ ڪيترا ٿورا ماڻهو سوچڻ ۽ غور ڪرڻ لاءِ روڪيندا آهن ته زندگي اسان کي ڇا پيش ڪري سگهي ٿي گهڻا ماڻهو بلڪل به غور سان نه سوچيندا آهن؛ اهي پنهنجي زندگي کائڻ، سمهڻ ۽ تفريح ۾ گذاريندا آهن، پوءِ هن دنيا کي ڇڏڻ لاءِ ٿورو ئي ڇڏي ڏيندا آهن.

ضرورتن ۽ خواهشن ۾ فرق ڪرڻ تمام ضروري آهي اصل ضرورتون تمام گهٽ آهن، پر خواهشون بيشمار آهن آزاديءَ ۽ اندروني سڪون ڳولڻ

لاءِ، اسان کي پنهنجين ضرورتن کي پورو ڪرڻ گهرجي ۽ لامحدود خواهشن جي پيروي ڪرڻ ۽ وقتي دنياوي خوشين جي پيروي ڪرڻ بند ڪرڻ گهرجي، ريگستاني سراب وانگر جيڪو نه ته اڃايل کي پالي ٿو ۽ نه ئي اڃايل کي مطمئن ڪري ٿو.

جيترو وڌيڪ ماڻهو خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ٻاهرين حالتن تي ڀروسو ڪندو آهي، اوترو ئي هو ان کي تجربو ڪرڻ کان پري ٿيندو آهي. عيش عشرت جي خواهش کي وڌائڻ ۽ پرورش ڪرڻ ناخوشي ۽ مال جي غلامي ۾ واڌ جو يقيني رستو آهي.

اسان کي پنهنجون ضرورتون گهٽائڻ گهرجن ۽ پنهنجو وقت سچي خوشي يا روحاني خوشي جي ڳولا ۾ گذارڻ گهرجي.

روح ڪڏهن به تبديل نٿو ٿئي؛ اهو محدود انساني شعور جي پردي جي پويان لڪيل دائمي جوهر آهي، جيڪو هر قسم جي درد، ناڪامين ۽ موت سان پريل آهي.

اسان کي بيچيني ۽ تبديلي جي وهمي پردي کي ڪٽڻ گهرجي ۽ پنهنجي ابدي فطرت ۾ آرام ڪرڻ گهرجي اسان کي پنهنجي شعور کي ثابت قدمي ۽ اندروني سڪون جي پٿر تي قائم ڪرڻ گهرجي، جيڪو الاهي امن جو تخت آهي جيڪو سمجهه کان مٿانهون آهي، ۽ پوءِ اسان ڏينهن ۽ رات روح جي برڪت واري چشمن مان وهندڙ نعمت جي مٺي چشمي جو مزو چکينداسين.

خوشي خود نظم و ضبط، سادي زندگي گذارڻ جي عادتن ۽ بهتر سوچ کي اپنائڻ، ۽ پئسن سان ڪفايت شعاري سان حاصل ڪري سگهجي ٿي، جيتوڻيڪ اسان پنهنجي بنيادي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ ضرورت کان وڌيڪ ڪمائي رهيا آهيون. اسان کي ٻين جي مدد جو هٿ وڌائڻ گهرجي ۽ انهن کي پاڻ جي مدد ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ گهرجي.

هڪ اڻ لکيل قانون آهي جيڪو ٻڌائي ٿو ته جيڪو به ٻين کي خوشحالي ۽ خوشي حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪندو، ان کي غير متوقع ذريعن کان مدد ملندي، ۽ انهن جي پنهنجي خوشحالي ۽ خوشي وڌندي. هي هڪ مسلسل ۽ نه بدلجندڙ قانون آهي، ۽ برڪت وارا آهن اهي جيڪي ان جي مطابق زندگي گذاريندا آهن، ڇاڪاڻ ته اهي خوش ماڻهن ۾ شامل هوندا. ڇا اهو بهتر ناهي ته سادگي سان زندگي گذاريو وڃي ۽ روح ۾ مالا مال ٿيو وڃي؟

{نور تي نور، الله پنهنجي نور ڏانهن جنهن کي چاهي هدايت ڪري ٿو}
{۽ روشني اونده ۾ چمڪي ٿي}

***

هڪ ننڍڙي بجلي جي بتي جي هر روشنيءَ جي پويان هڪ تيز وهڪرو هوندو آهي، ۽ هر ننڍڙي لهر جي هيٺان هڪ وڏو سمنڊ هوندو آهي جيڪو ڪيترين ئي لهرون بڻجي چڪو آهي.

هي انسان تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو خدا انسان کي پيدا ڪيو ۽ انهن کي آزاد مرضي ۽ چونڊ ڏني پر انسان ان ذريعو ۽ طاقت کي وساري ڇڏيندا آهن جيڪي خدا انهن ۾ رکيون آهن.

هن دنيا ۾ موجود امڪانن جي ڪا حد ناهي، ۽ نه ئي ان ترقي جي جيڪا انسان حاصل ڪري سگهي ٿو ۽ انهن افقن جي جن تائين هو پهچي سگهي ٿو.

***

جڏهن اسين انسان کي سندس مڪمل وجود ۽ وجود ۾ سمجهڻ شروع ڪريون ٿا، تڏهن اسان کي احساس ٿئي ٿو ته هو جسماني وجود ناهي.

سندس اندر ڪيتريون ئي قوتون آهن، جن جي صلاحيت کي هو مختلف درجي تائين استعمال ڪري ٿو ته جيئن هن دنيا جي حالتن سان مطابقت پيدا ڪري سگهي ۽ انهن قوتن جي صلاحيت هڪ عام ماڻهو جي احساس کان تمام گهڻي آهي.

اسپرنگس ۽ سِپس: مقدس محبت جو هڪ نخلستان
مان جانداريءَ کي ڪڍندس
سون جي سج جي روشني جي چشمي مان
مان امن جو پيالو پيئندس
چانڊني جي راتين جي چشمن مان
مان توهان جي طاقت پيئندس.
زوردارِ واءُ جي پيالي مان
مان توهان جي شعور کي خوشي ۽ مسرت سان پيئندس.
منهنجي نازڪ، گهري سوچن جي پيالن مان
توهان جي برڪت واري روشني ۾
مان هميشه لاءِ جاڳندو رهندس.
تنهنجي برڪت واري ۽ هر شيءِ سان پريل ڇهري کي ڏسندي
ابديت جي ڊگهي دور ۾ محتاط اکين سان
مون خدا جي پيار جي ڳولا ڪئي آهي.
انساني جذبن جي بنجر مٽيءَ ۾
جيستائين مون کي آخرڪار نه مليو
پاڪ محبت جي نخلستان تي
جنهن جو ذريعو ڪڏهن به سڪي نه ٿو
اي منهنجا مالڪ، منهنجي آسماني ورثي جي دعويٰ ڪرڻ ۾ مدد ڪر.
۽ ته جيئن مان لافاني جي زندگي گذاري سگهان
اي سڀ کان وڌيڪ پيار ڪندڙ ۽ پاڪ ذات!

جيتوڻيڪ منهنجي جهالت جي اونداهه وقت جيتري پراڻي آهي
پر مون کي سمجهڻ ڏيو
اهو توهان جي روشنيءَ جي صبح سان
اونداهه اک ڇنڀ ۾ ختم ٿي ويندي
ڇڻ ته ڪڏهن ٿيو ئي نه هو.
ڪاوڙ ۽ ان جو صحت تي اثر

جيتوڻيڪ هڪ عام ماڻهوءَ کي پنهنجي روح جي تجربن جي شعوري يادگيري نه هوندي آهي، پر هو ڪائناتي ڪُل جو حصو آهي ۽ ان کي وقت بوقت پنهنجي زندگيءَ کي هڪ ۾ اڪيلي ڪان نڪرندڙ زندگيءَ جي تازگي واري وهڪرن سان ري چارج ڪرڻ گهرجي، جيڪو زندگي، پيار ۽ سچائي جو ذريعو آهي جيڪو تبديل يا ورهايل ناهي.

جڏهن ڳوليندڙ پنهنجي سوچ، لفظ ۽ عمل ۾ سچائي جي اصول جي عزت ڪري ٿو، ته هو پاڻ کي تخليق ۽ خالق سان هم آهنگ ڪري ٿو. هر ڪو جيڪو هن روحاني طور تي ترقي يافته فرد سان ملندو آهي، ان جي هم آهنگي واري روحاني لرزش سان روحاني طور تي مالا مال ٿي ويندو آهي، جيتوڻيڪ هي مالا مال درجي ۾ مختلف هوندو آهي.

اهو شاگرد ڏکوئيندڙ ٻٽي ۽ متضاد نسبتن کان آزاد آهي، ۽ آخرڪار آخري پناهه ۾ داخل ٿيڻ جي لائق آهي: مطلق سچائي.

ڪاوڙ جي غير موجودگي اندروني سڪون جو تيز ترين رستو آهي، ڪاوڙ خواهشن جي مايوسي مان پيدا ٿئي ٿي، ۽ جنهن وٽ ڪا به خواهش ناهي اهو ڪاوڙ کان آزاد آهي.

جيڪو ٻين کان ڪا به اميد نٿو رکي ۽ پنهنجن مقصدن کي حاصل ڪرڻ ۽ پنهنجين خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ خدا ڏانهن رجوع ڪري ٿو، اهو پنهنجي ساٿي انسانن لاءِ ناراضگي يا تلخي محسوس نه ڪندو، ۽ نه ئي انهن جي جذبات کي نقصان پهچائيندو (پنهنجي پاڻُ لاءِ مسڪراهٽ خيرات آهي) ۽ (پهرين وڃو ۽ پنهنجي پاڻُ سان صلح ڪريو)

عقلمند ماڻهو پنهنجي پڪي ڄاڻ سان مطمئن هوندو آهي ته خدا سڀني جهانن جو منتظم ۽ منتظم آهي، ۽ هو اهو نه ٿو سوچي ته شيون اتفاق سان ٿين ٿيون، تنهن ڪري هو ڪاوڙ، جڙيل نفرت ۽ دشمني جي جذبات کان آزاد آهي.

هي دنيا هڪ رشتي جي دنيا آهي، ۽ عقلمند پاڻ کي خدائي مرضي سان ترتيب ڏين ٿا ۽ پنهنجن عملن کي حالتن مطابق ترتيب ڏين ٿا. اهي ڪڏهن ڪڏهن جرئتمند يا تشدد واري ناراضگي جو مظاهرو ڪري سگهن ٿا جيڪڏهن اهو بدڪارن کي معصوم کي نقصان پهچائڻ کان روڪي ٿو. پر

عقلمند ڪنهن به انسان لاءِ نفرت نه رکندا آهن، چاهي انهن جي جهالت ڪيتري به وڏي هجي يا انهن جا گناهه ڪيترا به گهڻا هجن.

خود شناس ماڻهو ٿوري يا ڊگهي عرصي لاءِ ناراض ٿي سگهي ٿو، پر هو جلد ئي پنهنجي معمول جي آرام ۽ اطمينان ڏانهن موٽندو آهي.

هڪ عام ماڻهوءَ جي ڪاوڙ ڪي ارادي جي طاقت سان ۽ فوري طور تي ختم نٿو ڪري سگهجي، پر دنياوي خواهشن کان آزاد ماڻهوءَ جو پاڪ دل ڪاوڙ محسوس نٿو ڪري ۽ ان کي ظاهر نٿو ڪري.

ڪاوڙ ماڻهن ۾ سڀ کان عام خامي آهي، ۽ اهو خاندانن ۽ قومن ۾ امن کي خراب ڪري ٿو.

جيڪي ماڻهو ڪاوڙ جي اظهار جو شڪار هوندا آهن، انهن کي سندن خاندان ناپسند ڪندا آهن، ۽ ڪاوڙ جا اهي مسلسل حملا انساني صحت تي نقصانڪار اثر وجهندا آهن ۽ اڪثر تشدد جو سبب بڻجندا آهن. جڏهن ماڻهو انڌي طرح ڪاوڙ جو شڪار ٿين ٿا، ته انهن مان هڪ وڏو انگ ڏوهه ڪري ٿو، جيل وڃي ٿو، يا موت جي سزا ڀڏائي وڃي ٿي.

خود بچاءُ جي اصول جي مطابق، سڀني ماڻهن کي هوشيار رهڻ، نتيجن تي غور ڪرڻ ۽ پنهنجي ڪاوڙ تي ضابطو رکڻ سکڻ گهرجي.

جيڪي پنهنجي ڪاوڙ کي روڪين ٿا ۽ ماڻهن کي معاف ڪن ٿا - ۽ خدا نيڪي ڪندڙن کي پسند ڪري ٿو.

ذهني توازن حاصل ڪرڻ

[زندگي جي اضافيت (جنم، موت، خوشي ۽ درد) انهن تي غالب اچي ٿي جيڪي هن دنيا کي متوازن ذهن سان ڏسن ٿا، سچ پچ، اهي مڪمل طور تي متوازن الاهي روح ۾ جڙيل آهن] ڀڳوت گيتا 4:9

تفسير ۽ تفسير

ذهني توازن روحاني مشقن جي مشق ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو جيڪي ذهن کي اندر ڏانهن موڙڻ ۾ مدد ڪن ٿيون، جتي يوگي اڻ مٽجندڙ خوشي جي متوازن حالت جو تجربو ڪري ٿو جڏهن اهي جاڳڻ جي ڪلاڪن دوران هن اندروني حالت کي ظاهر ڪرڻ جي قابل ٿين ٿا، اهي پاڪ ۽ عالمگير روح ۾ جڙيل ٿي وڃن ٿا.

عقلمند چون ٿا ته سراسري ماڻهو وجود جي دوئي ۽ اضافيت سان پنهنجي حسي رابطي جي ڪري نقص رکي ٿو، جهڙوڪ درد ۽ خوشي، گرمي ۽ سردي، زندگي ۽ موت. صرف اهي جيڪي رضاڪارانه طور تي پنهنجي شعور کي دنياوي احساسن کان الڳ ڪري سگهن ٿا، اهي واقعي حواسن جي بيچيني دوئي کان آزاد آهن، ۽ اهي اهي آهن جيڪي الاهي روح ۾ آرام ڳوليندا آهن، دائمي امن جو تجربو ڪندا آهن.

يوگي جيڪي اندروني، شعوري ۽ شاندار شعور جي حالتن ۾ پاڪ خوشي جو تجربو ڪن ٿا، اهي پاڪ ۽ ڪائناتي روح سان رابطي ۾ آهن.

بي ضابطه ماڻهو هن دنيا جي هلندڙ تصويرن جو مشاهدو ڪري ٿو ۽ پنهنجي شعور جي سمنڊ ۾ خوشي ۽ غم، مايوسي، ڪاوڙ، بي حسي يا بي حسي جي لهرن تي سواري ڪري ٿو، بغير ان سمنڊ ۾ روح جي چنڊ کي ڏسڻ جي قابل نه آهي.

جڏهن شعور جون انتشار واريون لهرون گهٽجي وينديون آهن، تڏهن عقلمند ماڻهو پرسڪون اندروني سمنڊ ۾ مقدس چنڊ جي تصوير کي بغير ڪنهن بگاڙ جي ڏسي ٿو.

منفي سوچ دشمن آهي

جڏهن توهان کي ڪنهن شيءِ تي قابو پائڻو آهي، ته توهان کي سمجهڻ گهرجي ته توهان کي ان تي ڇو قابو پائڻو آهي توهان کي نه رڳو ان کي ڇڏڻ گهرجي ۽ ان کان پاڻ کي پري رکڻ گهرجي، پر توهان کي ان بابت سوچڻ ۽ ان کي پنهنجي سوچن مان ڪڍڻ گهرجي. منفي سوچ هڪ زبردست دشمن آهي جنهن کي فتح ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان پنهنجو ڌيان حسي شعور کان روحاني شعور ڏانهن منتقل ڪندا، ته توهان فتح حاصل ڪندا ۽ پاڻ لاءِ خوشي آڻيندا. ڪاميابيون ذهن ۾ آهن.

ڪنهن کي به زيادتي جو شڪار نه بڻجڻ گهرجي شين مان لطف اندوز ٿيو، پر انهن کي پاڻ کي غلام نه بڻايو آزاد رهو مهربان، دوستانه، خوش مزاج ۽ خوش مزاج رهو، ۽ هر حالت ۾ پنهنجو مالڪ پاڻ بڻجو.

جيڪو به ماڻهو ڪرڻ پسند ڪري ٿو اهو ڪرڻ آزادي ناهي، پر آزادي جو غلط استعمال آهي.

آزادي خود مختياري جي قانون تي عمل ڪرڻ سان ايندي آهي، يعني خود قابو.

سچي آزادي جو مطلب آهي هر ڪم عقلي سان ڪرڻ.

خدا ۽ سندس قانونن جي مطابقت ڪانسواءِ آزادي ٿوري ۽ سطحي آهي.

گهڻن ماڻهن جون زندگيون خواهشن، جذبن، مزاجن، عادتن، ۽ ماحولياتي ۽ سماجي اثرن جي تابع آهن.

جڏهن جسماني عادتون ذهن کي ڪنٽرول ڪرڻ شروع ڪن ٿيون، ته جسم لاءِ مرضي جي حڪمن جي تعميل ڪرڻ ڏکيو ٿي پوي ٿو. هڪ سٺي عادت توهان جي سڀ کان وڏي دوست آهي، جڏهن ته هڪ خراب عادت لڪيل دشمن آهي. تنهن ڪري، ڪنهن عادت يا عمل کي ورجائڻ کان هوشيار رهڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته ورجاءُ ڪنهن عمل کي احساس ٿيڻ کان اڳ

عادت ۽ تبديل ڪري ٿو، ۽ عادت ہي فطرت بڻجي وڃي ٿي. بهرحال، ان ڪي مسلسل نيڪ ڪمن ۽ مثبت، تخليقي سوچ ذريعي تبديل ڪري سگهجي ٿو.

اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان آزاد ڪر

تون سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني طاقت جو سرچشمو آهين.

اي منهنجا مالڪ، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسين تنهنجي رحمت اسان تي ظاهر ڪريون.

اسان جي صحت ۽

اسان جي ذهني خواهشن ۽

۽ اسان جي روحاني خواهشن ۽

تون تارن ۾ چمڪ آهين

ايٽمن ۾ توانائي

۽ خود جي ڪوتائي جو شعور

پاڻ کي ري چارج ڪرڻ ۾ اسان جي مدد ڪريو

توهان جي اعليٰ طاقت سان

پنهنجي لامحدود حڪمت سان

۽ توهان جي بي حد صداقت سان

اچو ته تسليم ڪريون ته توهان صحت جو سرچشمو آهيو

۽ زندگيءَ جو ماحول

۽ سڀني سمجھ جو ذريعو

اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان آزاد ڪر

درد ۽ تڪليف کان

شل توهان جي دانائي جو سيلاب لهي وڃي

اسان جي زندگين جي سڀ تباهي ۽ بربادي

اهي پردا لاهي ڇڏ جيڪي اسان کان تنهنجو چهرو لڪائين ٿا.

اچو ته توهان کي تمام گهٽي روشنيءَ سان ڏسون.

اسان جي وجود جي افق تي بيشمار سج آهن.

اچو ته توهان جي موجودگي کي هڪ هميشه تجديد ڪندڙ قوت جي طور تي محسوس ڪريون.

اسان جي سوچ کي متاثر ڪريو

۽ اسان جي روحن کي پرورش ڏيو

۽ اهو اسان جي جسمن کي برقرار رکي ٿو

ڪجھ به نه پر توهان اسان کي مطمئن ڪري سگهو ٿا ۽ اسان جون اميدون پوريون ڪري سگهو ٿا.

اسان جي هر ڪم ۾ توهان جي رهنمائي جي طلب آهي.

۽ جيڪڏهن اسان جا خيال غلط آهن

اچو ته توهان جي بابرڪت سرگوشي ٻڌون جيڪا اسان کي واپس آڻيندي آهي.

صحيح رستي ڏانهن

اسان جي زندگين کي پنهنجي تخليقي طاقتن سان برڪت ڏي.

□ توهان جي دائمي خوشي

اي سخين مان سڀ کان وڏيڪ سخي

□ سڀني ڏيڻ جو ذريعو

***

جيڪي روحاني بصيرت حاصل ڪرڻ چاهين ٿا، انهن کي انهن حالتن تائين پهچڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي، خود غرضي جي فائدي لاءِ نه پر ٻين کي پنهنجي زندگي جي مثال سان متاثر ڪرڻ لاءِ.

جيڪي ماڻهو پنهنجي فرضن کي اهڙي طريقي سان پورو ڪن ٿا جيڪو انهن جي زندگين کي متوازن انداز □ ترقي ڪرڻ □ مدد ڪري ٿو، اهي برڪت وارا □ ڪليل دروازا ڪم ڪن ٿا جن ذريعي گم ٿيل □ مايوس ماڻهو سڪون، خوشي □ ڪاميابي جي افقن □ داخل ٿين ٿا □ گذري وڃن ٿا.

اهي ماڻهو پنهنجي اعليٰ فطرت سان هم آهنگ آهن □ پنهنجي خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم نٿا ڪن پر سچائي، ترقي □ الاهي مرضي جي تعميل جي گهرجن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا.

اهي سچا زاهد آهن جيتوڻيڪ اهي محلات □ رهن ٿا □ لکين جا مالڪ آهن ڇاڪاڻ ته اهي خدا کي خوش ڪرڻ □ ٻين جي مدد ڪرڻ جي خاطر ذاتي خواهشن کي ڇڏي ڏين ٿا.

هڪ شخص کي زندگي جي امتحانن مان گذرڻ □ زندگي گذارڻ جي مشڪلاتن تي قابو پائڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي □ پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ڇا اهو ٻيلن جي ڪوٺائي □ هجي يا جديد تهذيب جي جهنگلن جي وچ □.

ٻيلا شڪارين جا گهر آهن، □ تهذيب جا جهنگل خوف جي راڪشسن سان ڀريل آهن.

لالچ □ زبردست خواهشون، □ انسان کي پاڻ کي سڀني مادي □ اخلاقي شڪارين کان بچائڻ گهرجي ته جيئن هو آزادي، خوشي □ خوف کان آزاديءَ سان هڪ باوقار زندگي جي رستن تي هلڻ جي قابل ٿي سگهي.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي اندر دائمي روحاني خوشي جي بادشاهي ڳوليندو آهي، ته هو ان کي هر هنڌ ڳوليندو، ڇا اهو خاموشي جي ڪوٺائي □ هجي يا سرگرمي جي شور □، □ هو غور و فڪر جي غار □ □ ڪم جي ميدانن □ ٻنهي □ الاهي آوازِ کي ٻڌندو.

فلسفي □ ملاح جي ڪهاڻي

چيو وڃي ٿو ته هڪ فلسفي جيڪو فلسفي ۽ منطق ۾ چڱي طرح ماهر هو، درياهه جي هڪ ڪناري کان ٻئي ڪناري ڏانهن وڃڻ جو ارادو ڪيو، تنهن ڪري هن هڪ ٻيڙي هلائيندڙ کي سڏيو جنهن وٽ هڪ ننڍڙي ٻيڙي هئي جيڪا هو ماڻهن کي درياهه پار ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندو هو.

فلسفي ٻيڙيءَ ۾ چڙهي ويو ۽ ملاح تيز وهڪري جي مزاحمت ڪندي ٻيڙي هلائي. ٿوري فاصلي کان پوءِ، فلسفي ملاح کان پڇيو: "ملاح، ڇا توهان فلسفي جي اصولن جو پهريون حصو ياد ڪيو آهي؟"

ملاح جواب ڏنو: نه سائين، مون ان کي ياد نه ڪيو هو.

پوءِ فلسفي ڪيس چيو: مون کي افسوس سان ٻڌائڻو پوي ٿو ته توهان پنهنجي زندگي جو 25 سيڪڙو بغير ڪنهن خاص فائدي جي ضايع ڪري ڇڏيو آهي.

ملاح بي عزتي نگلي ۽ ٻيڙي هلائڻ جاري رکيو. جڏهن اهي درياءَ جي وچ ۾ پهتا، ته فلسفي پنهنجو ڏڪندڙ وات ٻيهر کوليو ۽ چيو:

هي شرارتي: ڇا توهان فلسفي جي اصولن جو ٻيو حصو ياد ڪيو آهي؟

ملاح جواب ڏنو: سائين، مون کي هن ڪتاب، فلسفي جا اصول، بابت ڪجهه به خبر ناهي.

پوءِ فلسفي هڪ نئون اعلان ڪيو: "ڪيترو افسوس آهي! مون کي افسوس سان توهان کي ٻڌائڻو پوي ٿو ته توهان پنهنجي زندگي جو 50 سيڪڙو ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي" ملاح هن بي رحمي تي ناراض ٿيو پر ڪجهه به نه چيو، هڪ کان وڌيڪ طريقن سان ٻيڙي هلائيندو رهيو، ان ڪلاڪ کي لعنت موڪليندو رهيو جيڪو هن هن جستجو ڪندڙ فلسفي سان مليو هو. جڏهن ٻيڙي درياءَ ۾ ٽن چوٿين رستي تي پهچي چڪي هئي، فلسفي هڪ ٽيون سوال ڪيو:

هي شرارتي: ڇا توهان فلسفي جي اصولن جو ٽيون حصو ياد ڪيو آهي؟

غريب ملاح صبر گهٽجندي جواب ڏنو: مون توهان کي چيو هو، سائين، ته مون کي فلسفي بابت ڪجهه به خبر ناهي.

هتي فلسفي (تشويش ۽ تسلي) جي مسڪراهٽ سان چيو: بدقسمتي سان، توهان پنهنجي زندگي جو 75 سيڪڙو ان سان ضايع ڪري ڇڏيو آهي، ۽ اهو هڪ ناقابل تلافي نقصان آهي.

ملاح هن تبصري جو جواب نه ڏنو پر پنهنجي ٻيڙي هلائڻ کي تيز ڪيو، اميد ته هو مخالف ڪناري تي پهچي ويندو ۽ ان بدبودار، ڇپڇپا شيءِ کان نجات حاصل ڪندو. اوچتو، آسمان بجلي سان چمڪيو، گجگوڙ شروع ٿي، ۽ طاقتور اپرندڙ مينهن جي هڪ تيز مينهن وسڻ لڳو، هڪ سخت طوفان پيدا ٿيو جنهن ٻيڙي کي هر طرف اڇلائي ڇڏيو.

پوءِ ملاح جو وارو هو ته هو فلسفي کان سوال پڇي، تنهن ڪري هن ڪيس چيو:

منهنجا پيارا فلسفي، جڏهن کان اسان هن سفر تي شروع ڪيو آهي، توهان مون تي سوالن جي هڪ جهلڪ سان بمباري ڪري رهيا آهيو، هڪ کان پوءِ ٻيو، ڇا مان توهان کان صرف هڪ سوال پڇي سگهان ٿو؟

فلسفي جواب ڏنو: ها، تون ڪري سگهين ٿو. ملاح چيو:

او، معزز فلسفي، فلسفي ۽ ماهر ۽ جنهن ان جا ڪتاب ياد ڪيا آهن، ڇا توهان ترڻ ۾ سٺا آهيو؟

فلسفي ڏڪندڙ آواز ۾ جواب ڏنو: نه سائين، مون کي ترڻ نٿو اچي.

ملاح مسڪرائيندي ڪيس چيو: تنهن ڪري اسان جو خطرو توهان سان آهي ۽ باقي اسان جي زندگين ۾ آهي، ۽ مون کي اهو ٻڌائيندي ڏک ٿي رهيو آهي ته هاڻي کان ڪجهه لمحن ۾ توهان جي زندگي هڪ سئو سيڪڙو تاريخ بڻجي ويندي!

انهيءَ وقت، هڪ وڏي لهر ٻيڙي سان ٽڪرائجي وئي ۽ ان کي الٽو ڪري ڇڏيو، جنهن دور جي فلسفي کي درياءَ جي تري ۾ موڪليو، جڏهن ته اسان جي ملاح دوست پنهنجن مضبوط هٿن ۽ ترڻ ۾ پنهنجي ڊگهي تجربي کي استعمال ڪيو ۽ اعتماد ۽ سڪون سان لهر جو مقابلو ڪيو جيستائين هو ٻئي ڪناري تي محفوظ طور تي پهچي ويو.

جيئن مٿيءَ هيٺان دفن ٿيل سون

تخليق جي شروعات کان وٺي، نيڪي جي قوتن برائي جي قوتن جي خلاف جدوجهد ڪئي آهي. اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته حسد، ڪاوڙ، لالچ، ۽ ٻيا اسان جي ناهيل نه آهن، پر شروعات کان اسان کي ڏنا ويا آهن. انهن برائين کي برداشت ڪرڻ سان ئي عقل جاڳي ٿو ۽ انهن دردن جي وچ ۾ رستو ڳولڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

دانائي ڳولڻ جو واحد طريقو تجربي ذريعي آهي، ڇاڪاڻ ته ذاتي تجربي ذريعي اسان کي اهو احساس ٿئي ٿو ته برائي اها آهي جيڪا اسان جي امن کي خراب ڪري ٿي ۽ اسان کي پريشاني، مصيبت ۽ درد جو سبب بڻائي ٿي، ۽ انهي سبب لاءِ اسان کي ان کان بچڻ ۽ ان کان نجات حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي.

جڏهن به توهان کي ڪاوڙ اچڻ کان پوءِ سڪون ملندو آهي ۽ توهان مهربان ۽ پرسڪون رهڻ جو فيصلو ڪندا آهيو، ته شيطان اچي ٿو ۽ چوي ٿو: "توهان تي بدنامي ڪئي پئي وڃي، پوءِ توهان موت ۽ ڪجهه بدصورت يا ڏڪوئيندڙ ڇو نه چئو؟"

نيڪي ۽ بدي جي وچ ۾ ڇڪتاڻ ۾ شيطان کي فاتح نه بڻجڻ ڏيو.

پاڪ آواز مسلسل اسان سان سرگوشي ڪري رهيو آهي، پر الاهي مدد حاصل ڪرڻ لاءِ اسان کي آسمان جي آوازٖ کي غور سان ٻڌڻ گهرجي.

جڏهن به شيطان اسان کي پاڻ ڏانهن راغب ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي، خدا اسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪڻ جي ڪوشش ڪندو آهي. سوال اهو آهي ته: اسان ڪنهن جي ٻڌنداسين، ۽ ڪنهن جي تابع ٿينداسين؟

اسان جي رضامندي کان سواءِ ڪو به اسان تي ڪنٽرول يا اثر انداز نٿو ٿي سگهي، ڇاڪاڻ ته اسان وٽ اهو فيصلو ۽ پسند جي آزادي آهي جيڪا خدا اسان کي ڏني آهي، پر شيطاني فريب هميشه موجود آهي ۽ اسان کي ان جي مزاحمت ڪرڻ گهرجي.

نيڪي جون قوتون اسان جي مسئلن جو حل آڻينديون آهن، جڏهن ته بدي جون قوتون پيچيدگيون ۽ مسئلا پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪنديون آهن نيڪي جو مطلب آهي سڀني خود غرض خواهشن کان آزادي جيڪي ٻين کي پنهنجي حق ۽ خارج ڪن ٿيون.

خدا جي طاقت تمام گهڻي آهي، ۽ سندس طاقت سڀني طاقتن کان وڌيڪ آهي پنهنجي پيار ذريعي، هو اسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪڻ ۽ برائي جي چنگل کان نجات ڏيارڻ جي ڪوشش ڪري ٿو انسانيت وچ ۾ بيٺي آهي: ملائڪ سندس ساڄي پاسي ۽ برائي جون قوتون سندس کاٻي پاسي.

جڏهن به ڪو ماڻهو سٺو ڪم ڪري ٿو، خدا انهن کي ويجهو ڪري ٿو؛ جڏهن به ڪو خراب ڪم ڪري ٿو، شيطان انهن کي ويجهو ڪري ٿو پر شيطان ڪنهن به شخص کي هميشه لاءِ جهلي نٿو سگهي ڇاڪاڻ ته اهي خدا جي صورت تي پيدا ڪيا ويا آهن.

جڏهن به ڪو ماڻهو پنهنجي دل ۾ نفرت محسوس ڪري ٿو، ته انهن کي ياد رکڻ گهرجي ته شيطان انهن کي تباهه ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي، ۽ جڏهن اهي پيار محسوس ڪن ٿا، ته انهن کي خبر ڏيو ته خدا انهن کي پاڻ ڏانهن سڏي رهيو آهي.

ٻچڙا مثال ۽ سٺا مثال آهن جيڪي خدا اسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪڻ لاءِ پنهنجا مثال يا نمونا ڏيکاري ٿو، ۽ شيطان به ساڳئي مقصد لاءِ پنهنجا سامان ڏيکاري ٿو ۽ خدا جو ماڻهو ڪيترو شاندار آهي جيڪو انهن نمائشن تي غور ڪندي ڳائڻ شروع ڪيو:

"زندگي مني آهي، ۽ موت هڪ خواب آهي، صحت مني آهي، ۽ بيماري هڪ خواب آهي، جڏهن توهان جو مقدس سر منهنجي روح جي ڪوٺائي ۾ گونجندو آهي، اي خدا."

ٻچڙائي ۽ گناهه اسان جي فطرت ۾ نه آهن، پر ٻاهرين ملڪن مان درآمد ڪيا ويا آهن ۽ روح ۾ پوکيا ويا آهن.

نيڪي مٿيءَ هيٺان دفن ٿيل سون وانگر آهي؛ اهو پنهنجو جوهر نه وڃائيندو آهي، پر ان جي قدرتي پاڪيزگي سان چمڪندو آهي جڏهن مٽي هٽائي ويندي آهي. ساڳي طرح، انساني روح جي اندر نيڪي دائمي آهي، روح جو سون جهالت جي ٿلهي، سخت مٽيءَ سان ڪيترو به داغدار ٿي وڃي، اسان کي صرف ان مٽيءَ کي دانائي جي چاقو سان صاف ڪرڻ يا ان کي علم جي پاڻي سان ڌوئڻ جي ضرورت آهي ته جيئن حقيقي سون جي خوبصورت چمڪ ظاهر ٿئي.

روحاني توانائي کي چالو ڪرڻ
روح کي جاڳائڻ گهرجي.
ڪمزوري ۽ ڪمزوري جي خوابن مان
۽ ذهن کي حڪمت جي افق ۾ موڪلڻ
مراقبي، ورزش، ۽ آرام ذريعي
خود قابو ۽ مناسب غذائيت
۽ بي مثال، بي مثال نفسياتي طاقت
شڪست نه مڃو
چاڪاڻ ته ان کي تسليم ڪرڻ هڪ وڏي شڪست آهي
توهان وٽ لامحدود طاقتون آهن.
انهن قوتن کي چالو ڪيو وڃي.
بس اهو ئي آهي!
سنجيده ۽ گهري سوچ
اهو پابندين کان آزاد ٿيڻ جو طريقو آهي
۽ ڪيترائي مسئلا
خدا جي طرف شعور پيدا ڪرڻ گهرجي
۽ اعليٰ روحاني تصورن سان
مشڪلاتون گهٽيون ٿي سگهن ٿيون
بار ڳرا آهن
پر انسان جو پنهنجو دشمن
يعني، سندس ننڍڙو پاڻ يا "انا"
سچو روح لافاني آهي.
جڏهن ته تجربا ۽ مسئلا عارضي ۽ تبديل ٿيندڙ آهن
انسان بنيادي طور تي هڪ روح آهي
روحاني جوهر مستقل ۽ غير تبديل ٿيندڙ آهي
توهان زبردست توانائيون ۽ طاقتون ڪڍي سگهو ٿا
مشڪلاتن ۽ آفتن تي قابو پائڻ
۽ سڀئي رڪاوٽون ۽ رڪاوٽون جيڪي توهان جي رستي ۾ بيٺيون آهن

***

سوچ بجلي وانگر هڪ طاقت آهي
نفسياتي حالتون
اهو سوچ ۽ سوچڻ جي طريقي ڏانهن واپس وڃي ٿو.
بجلي فائديمند ۽ نقصانڪار بڻي آهي
پوءِ ڪير چاٽي ٿو ته ان کي ڪيئن سنڀالجي؟
هو ان کي سندس خدمت ۾ پيش ڪري ٿو
ٻي صورت ۾، اهو ڪيس بجليءَ سان ٽڪرائي سگهي ٿو.
۽ ائين ئي سوچيو
جيڪڏهن اهو صحيح رستن تي هدايت ڪئي وڃي
اهو پنهنجي مالڪ لاءِ خوشي آڻيندو آهي
ٻي صورت ۾، اهو هن کي مصيبت ۾ آڻيندو.
سوچ هڪ جهنگلي گهوڙي وانگر آهي
تڏهن به، ان کي قابو ڪرڻ ناممڪن ناهي
مثبت سوچ پنهنجن خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي.
آواز جي سوچ هڪ ويجهو دوست آهي.
۽ هڪ بيمار ذهن هڪ مستقل دشمن آهي.
صحيح سوچ امن ۽ سلامتي کي راغب ڪري ٿي
۽ هڪ بيمار ذهن موتمار تير هلائي ٿو
اهو پنهنجي مالڪ تي به پيرا حملو ڪري ٿو
تنهن ڪري چوٽي آهي ته، اجر ساڳئي قسم جو آهي جيئن عمل
جيستائين ڪو ماڻهو نيڪ نيت موڪلي ٿو
سندس خيال مشعلن ۾ تبديل ٿي ويندا
روح جي ڪمرن کي روشن ڪريو
۽ اوندهه جي ڍير کي ٻاهر ڪڍو
پوءِ هو هڪ گهري راحت محسوس ڪري ٿو
سندس اکيون اطمينان جي مسڪراهٽ سان چمڪي رهيون هيون!
ٻين سان گڏ رهڻ
انهن جي معاهدي جو مطلب سڀ ڪجهه ناهي.
يا انهن جي خاطر نظريات جي قرباني ڏيڻ
چاڪاڻ ته سمجهوتي جو هي طريقو ناپسنديده آهي
اهو سچ جي مطابق ناهي.
سڌارڪ ۽ عظيم ماڻهو متفق نه ٿيا
انهن جي چوڌاري گهٽن ماڻهن سان
تڏهن به، انهن پنهنجو مثالي برقرار رکيو

چاڪاڻ ته انهن کي احساس ٿيو ته اهي ڇا ڪري رهيا هئا
اهو بلڪل صحيح هو.
اصول سان سمجهوتو نه ڪيو وڃي
 ڪنهن خاص مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ خفيه مقصدن جو سهارو نه ونڻ
چاڪاڻ ته اهو اصول پسند ماڻهن جي لائق ناهي.
ڪير اهڙي طريقي سان زندگي گذاري سگهي ٿو جيڪو خدا کي خوش ڪري؟
ٻين کي نقصان نه پهچايو، ڇاڪاڻ ته انهن کي ڏڇڻ جي ڪا به ڳالهه ناهي.
سڀ کان پهرين، انسان کي خدا سان هم آهنگيءَ هجڻ گهرجي.
پوءِ ضمير سان، ان کان پوءِ ماڻهن سان
پر جيڪڏهن هي طريقو ٻين کي مطمئن نٿو ڪري
ماڻهوءَ لاءِ اهو ڪافي آهي ته هو پاڻ سڪون رکي.
هو اندروني سڪون جو احساس محسوس ڪري ٿو جيڪو ڪيس ماڻهن جي منظوري کان آزاد بڻائي ٿو.
روح جي طاقت خواهش
خدا ڏانهن رخ ڪرڻ
ان کي روحاني مقناطيس چئبو آهي.
 هي مقناطيسيت
روح نعمتن کي پاڻ ڏانهن ڇڪيندو آهي
 نفيس وائبريشن
 سڀ سٺا انساني تجربا
جيڪو هن کي نيڪي صداقت جي ياد ڏياري ٿو
روحاني مقناطيسيت
اها طاقت آهي جنهن سان
اهو ماڻهوءَ کي پاڻ ڏانهن ڇڪي ٿو ڇڪي ٿو
سٺا دوست
 ضروري اهم شيون
 شين جي هڪ وجداني سمجھ
هي طاقت حاصل ڪئي وئي آهي
خدا جي پرڪشش مقناطيسي قوت کان
امن جي شمع
هڪ ذهني ٿانو ڪٽو ان کي پنهنجي سڪون سان پريو

منهنجي جذبات جي بوتل ڪٽي وچ ۾ ان کي پنهنجي رحمت سان پري چڏ.

منهنجي روح جي خالي ٽوڪري ڪٽي وچ ۾ ان کي پنهنجي حڪمت جي ميوي سان پري چڏ.

منهنجي روح ۾ پنهنجي پيار جو پاڻي وجهو، ته جيئن مان انهن کي اجايل روح جي پيالن ۾ وجهي سگهان.

منهنجي انا جي پتين کي ٽوڙي چڏ ۾ مون کي پنهنجي مڪمل موجودگي ۾ غرق ڪر.

پيار جي روشني جو صبح منهنجي دل جي ڪليلن مان چمڪي ٿو، مون کي توهان جي پيار جي سج جي روشني جي ياد ڏياري ٿو.

منهنجي زندگيءَ جي آسمان تي پکڙجي رهيو آهي

تنهنجي پيار جي چمڪندڙ روشني منهنجي روح تي چمڪي آهي، ان کي روشن ڪيو آهي، ۾ تنهنجي روشني منهنجي روح جي جاءِ کي پريو آهي.

تون اها زندگي آهين جيڪا منهنجي جسم کي برقرار رکي ٿي، اها ذهن جيڪا منهنجي سوچن کي متاثر ڪري ٿي، ۾ اها حڪمت جيڪا منهنجي جهالت کي دور ڪري ٿي.

مان پنهنجي پيار جي پتلي شمع روشن ڪريان ٿو ته جيئن ان سون جي ڪتاب کي پڙهي سگهان جيڪو قديم زماني کان منهنجي اندر ۾ رکيل آهي.

توهان جو پيار امن جي اڻ ڏٺل شمع هئي ۾ اجا تائين آهي جيڪا اونداهي کي ختم ڪري ٿي ۾ مون کي توهان جا پيغام ڏيکاري ٿي.

بلاگ دلين جي صفحن تي آهي
لامحدوديت جي حد
توکي بار بار ڳولڻ کان پوءِ
۾ توهان جي عجيب رازن جي پيلن ۾ مسلسل پٽڪڻ
مان آخرڪار لامحدوديت جي ڪناري تي پهچي چڪو آهيان.
اعتماد ۾ ثابت قدمي سان، مون توهان جي پاڪ نالي کي سڏيو
۾ اوچتو توهان جي موجودگي جو دروازو کلي ويو
اتي ان جي مرڪز ۾
۾ شاندار خوابن جي تخت تي مون توکي ڏٺو
منهنجي پڌڻ ۾ هم آهنگي نه هئي.
توهان جي تخليقي ۾ جديد آواز سان
مون کي توهان جي آواز پڌڻ جو بي صبري سان انتظار هو.
پوءِ تنهنجي سڪون جو جادو مون ۾ داخل ٿيو.
۾ وجداني وسوسن سان
هن مون کي ملائڪن جي ٻولي سيکاري.

۽ نئين ملاقات ٿئي پئي
مون توهان تي پنهنجن سوالن ۽ پڇاڻين سان بمباري ڪئي.
وقت وانگر قديم:
"ڇو، اي خدا، گناهه ۽ مصيبت؟"
فريب ۽ وهم ڇو؟
تنهنڪري مون توهان جي حرمت جون شعاعون ورتيون
چمڪندڙ اکرن جو هڪ روپ
مون کي پنهنجا مستند ۽ قابل اعتماد جواب پهچائڻ
تسلي ۽ آرام ڏيندڙ
هاڻي، سلامي جي باطني مندر ۾
مونکي سڪون جي دل ۾ توهان جي موجودگي پسند آهي.
اسين بي معنيٰ، خاموش لفظن ۾ ڳالهائيندا آهيون
اي بي سمجهه اسرارن جا خدا
مان توسان هميشه ڳالهائيندس.
منهنجي دل ۽ سيني فصاحت ۽ بلاغت سان!
جڏهن تنهنجي روشني منهنجي روح ۾ چمڪي ٿي
اي خداوند، تنهنجو جلال ظاهر ٿئي.
توهان جي حڪمت جي روشني ختم ٿي وڃي
جهالت، اختلاف، ۽ حسد
ڌرتيءَ جي ڪنارن کان هميشه لاءِ
اسان جي ڪمزوري کي طاقت ۾ تبديل ڪريو
۽ اسان ڪمزور ٿي وياسين عزم ۾
اسان جي جسمن کي اهم بجلي سان چارج ڪريو
۽ ذهن ۽ روح کي پنهنجي شفا بخش روشني سان ڀريو
اسان جو هٿ پڪڙيو ته جيئن اسين توهان جي غفلت جي پاڻيءَ ۾ نه ٻڏي وڃون.
اسان جي وجود کي پنهنجي پيار ۽ حڪمت سان ڀريو
اسان کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته اسان توهان جي تمام ويجهو آهيون.
۽ تنهنجي رحمت جو سج
اهو اسان تي مسلسل چمڪي ٿو
***
مان پنهنجي سرگوشي، متحرڪ خيالن جا گل رکيان ٿو
خاموشي جي بناوت ۾
سندس خاموش خوشبوءِ ڳائي ٿي

□ هو توهان جي شان جا گيت ڳائي ٿو
□ توهان جي پاڪ نور جي چمڪ سان
مان تنهنجي وجود جي خوبصورتي ڏسان ٿو.
منهنجا خوشگوار خواب سچا ٿين ٿا.
جڏهن تنهنجي روشنيءِ منهنجي روح □ چمڪي ٿي
پردا حڪمت جي باهه سان سڙي رهيا آهن
تنهنڪري توهان جي شان ڏسو
منهنجي خوشي وڌي ٿي.
خدائي نعمتن جو سمنڊ
اي ڪائناتي روشني
هر روز مان توکي آسمان کي روشن رنگن سان سينگاريل ڏسان ٿو.
مان توکي بنجر مٽيءَ کي زمرد جي ريشم سان ڍڪيندي ڏسان ٿو.
تون سچ جي تپش جي گرمائش □ آهين
□ هو هر هنڌ ظاهر آهي!
اي منهنجا مالڪ، منهنجي سڪون جي آئيني □ پنهنجو چهرو ڏسڻ □ منهنجي مدد ڪر.
پنهنجي وجود جي وسيع بادشاهت ڏيکاريو، پاڻ کي ڏيکاريو!
منهنجي دل کي دعا ڪرڻ سيکاريو، □ منهنجي روح کي محسوس ڪرڻ سيکاريو
ته سڀ دروازا هن لاءِ کُلي ويندا ته جيئن هو انهن مان ظاهر ٿئي.
توهان جي موجودگي هڪ نعمت آهي.
اي پاڪ ترين محبوب
مون کي هاڻي □ هميشه لاءِ اهو احساس ڏي ته تون منهنجو هئين □ اجا تائين منهنجو آهين هميشه لاءِ منهنجو.
هتي منهنجين غلطين جا خواب آهن، جيڪي غائب ٿي ويا آهن □ وسارڻ جي قبرستان □ دفن ٿي ويا آهن.
مان جاڳي رهيو آهيان، توهان جي پرن هيٺان زندگي جي سچ جي چمڪ □ سمهي رهيو آهيان.
خدائي نعمتن جو سمنڊ منهنجي وچ □ وهي ٿو
□ مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مان اهو ذريعو آهيان جنهن ذريعي اهو وهندو آهي
سڀ مقدس تخليقي طاقتون
مون کي برڪت ڏي، اي منهنجا مالڪ، ته جيئن مان توکي ڳولي سگهان
مونکي ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ توهان جي پرواهه آهي.

جيئن توهان جا ڪٽرا ڪندا آهن
***
ڪيتريون ئي گھرجون تقاضائون آهن
دنيا اسان تي مسلط ڪري ٿي.
 اهو اسان کي ان جي انتهائي اهميت جو قائل ڪري ٿو
 چاڪاڻ ته ان کان سواءِ رهڻ ناممڪن آهي
يا انهن کان سواءِ ڪرڻ لاءِ
پر بنيادي ضرورت هجڻ گھرجي
خدا جي امن حاصل ڪرڻ
جن جا ذريعا ڪڏهن به سڪي نه ٿا وڃن
ان جو ذريعو ڪڏهن به سڪي نه ٿو
جيڪو زندگيءَ هر شيءِ کي ذائقو معنيٰ ڏئي ٿو.
اچو ته ياد رکون ته خدا اسان جي وجود جو جوهر آهي
 اهو پيار اهو دري آهي جنهن مان اسين ڏسون ٿا
سندس سڀوري چهري ڏانهن
ڪير خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ چاهي ٿو؟
 اها عظيم خواهش سوچ عمل پريل آهي
خدا سندس درخواست قبول ڪندو.
 اهو ڪيس پردو ٺوڙڻ مدد ڪري ٿو
جيڪو برڪت واري روشنين جي ڏسڻ کي روڪي ٿو
جيڪي رستي تي اڳتي وڌڻ لاءِ پرعزم آهن
ڪجھ به ڪيس نه روڪيندو.
ڪجھ به ڪيس روڪي نه سگھندو.
جيستائين هو پنهنجو مقصد حاصل نه ڪري
هن کي اهو ملندو آهي جيڪو هن جي دل چاهي ٿي
ڪاوڙ کي پاڻ تي ضابطو نه رکڻ ڏيو

هي جذبو مٿاڇري کان وڌيڪ گهرو آهي هڪ شخص تشدد جي ظاهري اظهارن کي معقول طور تي ڪنٽرول ڪرڻ جي قابل ٿي سگھي ٿو، پر اجا تائين دٻايل ڪاوڙ ابلندڙ ناراضگي کي برقرار رکي ٿو. هي ڪاوڙ مختلف طريقن سان ظاهر ٿئي ٿي، جهڙوڪ جارحيت، بيچيني، بي صبري، عدم اطمينان، حسد، چڙچڙو، ناخوشي، مزاج حقيقت ، تقريبن هرڪو ڪنهن حد تائين ڪاوڙ جو تجربو ڪري ٿو.

 ڪاوڙ، ان جي نوعيت ڪهڙي به هجي، خواهشن کي پورو ڪرڻ مايوسي مان پيدا ٿئي ٿي. روحاني خوشي جي غير موجودگي ، ماڻهو

حسي خواهشن ذريعي خوشي ڏانهن رخ ڪن ٿا - خواهشون جيڪي فطري طور تي انهن جي اندر مايوسي ۽ عدم اطمينان جا ٻج ڪٽن ٿيون، ۽ نتيجي طور، ڪاوڙ، جيڪو نرم جذبات ۽ اعليٰ تصورات کي تباهه ڪري ٿو.

تنهن ڪري، ڪاوڙ کي ختم ڪرڻ جو يقيني طريقو ان جي سبب کي ختم ڪرڻ آهي: خواهش هڪ شخص ۾ جيتريون وڌيڪ خواهشون هونديون، اوترو ئي انهن جي مايوسي وڌيڪ هوندي، ڇاڪاڻ ته انهن سڀني خواهشن کي پورو ڪرڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته حسي خواهشون ناقابل تسخير ۽ ڪڏهن به ختم نه ٿينديون آهن. جيترو وڌيڪ اسان خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون يا حسي خوشين جو تجربو ڪندا آهيون، اوترو ئي اسان انهن سان وڌيڪ ڳنڍيل ٿينداسين ۽ اسان جو تعلق جيترو مضبوط هوندو، اوترو ئي اسان کي انهن شين کان محروم ٿيڻ جو درد وڌيڪ هوندو آهي جيڪي اسان جي خواهشن کي پورو ڪنديون آهن.

مثال طور، فطرت اسان ۾ بک جو احساس پيدا ڪيو آهي ته جيئن اسان کي خبر پوي ته اسان جي جسمن کي ڪڏهن کاڌي جي ضرورت آهي پر وابستگي يا خواهش هن احساس کي وڌائي ٿي ۽ ان کي نفسياتي پريشاني ۾ تبديل ڪري ٿي جيڪڏهن توهان مسلسل بکيو رهو ٿا ۽ ٽن ڏينهن تائين روزو رکو ٿا - ڇا صحت جي سببن جي ڪري يا ٻي صورت ۾ - توهان گهڻو ڪري ناراض محسوس ڪندا. ٻئي طرف، هڪ يوگي ڪيترن ئي ڏينهن تائين کاڌي کان سواءِ رهي سگهي ٿو بغير ان جي غير موجودگي جي پريشان ٿيڻ جي ڇاڪاڻ ته انهن جسماني خواهشن کان لاتعلقي جو مشق ڪيو آهي.

جڏهن اسان کي احساس ٿئي ٿو ته خواهشون ڪاوڙ جو ذريعو آهن، ته اسان ڄاڻڻ چاهيون ٿا ته انهن خواهشن سان تعميري طور تي ڪيئن ڊيل ڪجي. ان لاءِ ڪيترائي طريقا آهن:

پهرين، انهن خواهشن کي پورو ڪريو

جيڪڏهن اهي خواهشون بي ضرر آهن، ته انهن کي پورو ڪرڻ ۾ ڪو به حرج ناهي، ۽ پوءِ اهي گذري وينديون مسئلو اهو آهي ته انهن خواهشن کي پورو ڪرڻ سان نوان پيدا ٿي سگهن ٿا، يا اهي مضبوط ۽ ڪمزور عادتون بڻجي سگهن ٿيون. جيترو وڌيڪ توهان انهن خواهشن کي ڪارائيندا، اوترو ئي اهي مضبوط ٿينديون تنهن ڪري، هڪ کي سمجهدار ۽ تنقيدي هجڻ گهرجي، جيتوڻيڪ ظاهري طور تي معصوم خواهشون پوريون ڪندي.

پيو، انهن خواهشن کان نجات حاصل ڪريو

خواهشن تي قابو پائڻ جو هڪ سپ کان وڌيڪ اثرائتو طريقو اهو آهي ته انهن کي پنهنجي ذهن □ چڏي ڏيو، □ اهو قدرتي ٿي ويندو آهي جيئن اسان روحاني طور تي وڌيڪ باشعور ٿيندا سين جيڪي روحاني مطالعي □ عملن □ مصروف آهن، مثال طور، سگريٽ نوشي جي خواهش کي وڃائي ڇڏيندا آهن خواهشن کي ڇڏي ڏيڻ تڏهن ايندو آهي جڏهن روح آخري خواهش جي پيروي ڪرڻ لاءِ ڪافي جاڳندو آهي: دائمي خوشي جڏهن اسان پنهنجي اندر روحاني خوشي جو تجربو ڪندا آهيون، ته حسي شين جي خواهش ڪمزور ٿي ويندي آهي □ مرضي تي پنهنجي گرفت کي ڍلو ڪري ڇڏيندي آهي.

اسان مضبوط خواهشن کي طاقتور □ تخليقي توانائين □ تبديل ڪري سگهون ٿا جيڪي ناقابل يقين حد تائين فائديمند آهن گهٽو ڪري، خواهش پاڻ □ خراب ناهي؛ مسئلو اهو آهي ته ماڻهو ان جي پيروي ڪيئن ڪندا آهن جيڪڏهن توهان کي خبر هجي ته پنهنجي اندر خوشي ڪيئن ڳولجي، توهان ڏسندا ته توهان جون سڀئي خواهشون پوريون ٿينديون بغير انهن کي حاصل ڪرڻ لاءِ مختلف شين جي ڪوشش ڪرڻ جي.

ان جو مطلب اهو نه وٺڻ گهرجي ته اسان کي ڪا به خواهش نه هجڻ گهرجي انسان جي حيثيت سان، اسان خواهشون رکڻ کان سواءِ رهي نٿا سگهون جيستائين اسان هن زمين تي آهيون، فطرت اسان کي عمل ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿي. چئلينج اهو آهي ته جڏهن اسان جي عملن جا نتيجا اسان جي اميدن تي پورا نه لهن ته ڪاوڙ کي اسان تي ڪنٽرول نه ڪرڻ ڏيو.

مراقبو ڪاوڙ يا ڪنهن ٻئي مسئلي لاءِ اثرائتو علاج آهي اهو ئي سبب آهي جو مراقبو اسان کي اسان جي حقيقي فطرت سان مڪمل هم آهنگي □ آڻيندو آهي، هر قسم جي منفي کان آزاد، جنهن □ ڪاوڙ به شامل آهي، خدا جي خوشي □ امن اسان جي اندر رهندو آهي، □ جڏهن اسان صحيح طريقي سان مراقبو ڪندا آهيون، ته اسان اها خوشي □ امن حاصل ڪندا آهيون، □ ڪاوڙ قدرتي طور تي ختم ٿي ويندي آهي نتيجي طور جيئن ريتي جو ڍير طاقتور لهرن کي برداشت نٿو ڪري سگهي، تيئن ئي هڪ شخص جنهن □ اندروني سڪون نه آهي، اهو سخت ذهني طوفانن کي برداشت نٿو ڪري سگهي.

پر هڪ هيرو پنهنجي ضروري فطرت کي برقرار رکي ٿو، پلي ان کي هر طرف کان ڪيتريون به لهرون ڇو نه مارين. ساڳي طرح، هڪ پاڪ روح

وارو ماڻهو، هڪ صاف بلور وانگر، چمڪندڙ رهي ٿو جيتوڻيڪ مشڪلاتون ان جي چوڌاري گهيرو ڪن ۾ تجربي جون هوائون ان کي زور سان ڌڪين.
هن اعليٰ عهدن کان ڇو انڪار ڪيو؟

هڪ معنيٰ خيز ڪهاڻي

جيئن استاد ٻڌايو آهي پرمهانسا

ترجمو: محمود عباس مسعود

اڳئين زماني ۾، ڪجهه نيڪ ماڻهو ٻيلي جي ڪناري سان هڪ وادي جي ڪناري تي هڪ خاموش خانقاه ۾ رهندا هئا، جتي امن جون هوائون هميشه موجود هونديون هيون ۾ پائراڻو پيار ان برڪت واري آرامگاهه جي سڃاڻپ هئي.

اهي پاڪيزگي جا پائر وڻن جي مهيا ڪيل تازن ميون تي گذر سفر ڪندا هئا ۾ پنهنجن جهليل هٿن کي استعمال ڪندي صاف ۾ گهاٽي جبلن جي چشمن مان زنده، چمڪندڙ، وهندڙ پاڻي کي گڏ ڪندا هئا.

سندن اکيون هيرن وانگر چمڪيون ۾ چمڪي رهيون هيون، آسماني مُرڪون اطمينان ۾ اطمينان سان ڀريل هيون، ۾ خوشي سندن دلين ۾ آباد ٿي چڪي هئي، انهن کي دائمي آرام سان ڀريندي هئي.

ان سڀ جي باوجود، انهن بابرڪت روحن مان هڪ محسوس ڪيو ته هن کي روحاني خوشي ملي وئي آهي ۾ هو دنياوي شان و شوڪت جو مزو چکڻ جي خواهش رکي ٿو، جيتوڻيڪ صرف هڪ لمحي لاءِ. هن کي صرف هڪ ڏينهن لاءِ بادشاهه ٿيڻ جي خواهش هئي، تنهن ڪري هن پنهنجن پائرن کي الوداع چيو ۾ شاهي خوشي جي ڳولا ۾ خدا جي دروازي ڏانهن پڇڻ لڳو.

رستي تي، هن پنهنجي پوري دل سان خدا کان دعا گهري، چيو: "اي پروردگار، اي سخي، اي دعائون ٻڌڻ وارا ۾ اميدون پوريون ڪرڻ وارا، مان توهان کان درخواست ڪريان ٿو ته منهنجا قدم هڪ محل ڏانهن رهنمائي ڪريو جتي مان هڪ ڏينهن لاءِ بادشاهن جي خوشي مان لطف اندوز ٿي سگهان ٿو."

جيئن ئي هن پنهنجي دعا ختم ڪئي، سندس نظر هڪ شاندار عمارت تي پئي، ۾ هن پاڻ کي چيو: "او، رحمدل جي گهڙي! خدا منهنجو خواب پورو ڪيو آهي، ۾ گهربل خوشي منهنجي گرفت ۾ اچڻ واري آهي" هن ان شاندار عمارت ڏانهن پنهنجا قدم تيز ڪيا.

ڪنهن به محافظ کيس نه روڪيو، تنهن ڪري هو بنا ڪنهن رڪاوٽ جي مکيه دروازي مان داخل ٿيو، ۽ هو هڪ به ماڻهو ڏسڻ کان سواءِ تازو ۽ مزيدار گلاب ۽ تلسي سان ڀريل سرسبز باغن ۾ گهميو.

پوءِ هو شاهي ڊائننگ هال ڏانهن ويو ۽ ڏٺائين ته ٽيبلون تمام گهڻين لذيذ کاڌي سان ڀريل هيون، جيڪي سندس اچڻ جي انتظار ۾ هيون پر هن کي اتي هڪ به نوڪر نظر نه آيو. هن پاڻ کي چيو، "اي خداوند، تون ڪيترو سخي آهين! تو مون کي هي شاندار محل ۽ اهو سڀ کاڌو ڏنو آهي جيڪو بادشاهن لاءِ مناسب آهي. هي اهو آهي جيڪو مون تو کان گهريو هو، ۽ تو منهنجي خواهش پوري ڪئي آهي، اي سخين مان سڀ کان وڏيڪ سخي"

يقين ڪري ورتو ته رحمٰن سندس دل جي خواهش پوري ڪئي آهي، هو انهن نعمتن تي غور ڪرڻ لڳو جيڪي سندس انتظار ۾ هيون، پنهنجي دل ۾ يقين رکي ٿو ته خدا تعاليٰ آخرڪار کيس شاهي خوشي عطا ڪئي آهي جنهن جو هو گهڻي وقت کان انتظار ڪري رهيو هو. لنچ کان اڳ، هو شاهي غسل خاني ۾ ويو، غسل ڪيو، ۽ شاندار ريشمي ڪپڙا پهريائين. پوءِ هو شاندار ميز تي ويٺو ۽ ان جي شاندار ۽ لذيذ نذرانن کي کائڻ لڳو.

انهيءَ وقت، محل جي هڪ ڪنڊ ۾ جوا کيڏندڙ نوڪر اندر داخل ٿيا، ۽ وڏي ڪاوڙ ۽ بيچيني سان، انهن کان پڇا ڳاڇا ڪئي، ۽ چيو: "تون ڪير هوندو آهين اسان جي مالڪ بادشاهه جو کاڌو کائڻ وارو، جيڪو شڪار تي ويو آهي ۽ اسان کي اميد آهي ته هو ڪنهن به وقت واپس ايندو؟"

هتي اسان جي دوست سوچيو ته خدا تعاليٰ سندس آزمائش وٺي رهيو آهي، تنهن ڪري هن انهن کي مٺي لهجي ۾ چيو: ”مان عظيم بادشاهه جو دوست آهيان، ۽ مان هتي سندس مهربان درخواست تي هڪ ڏينهن لاءِ شاهي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ آيو آهيان“.

سندس غير معمولي سڪون ۽ خود اعتمادي کي ڏسي، نوڪرن کيس بادشاهه جو مهمان سمجهيو ۽ کيس شاهي ماني ختم ڪرڻ جي اجازت ڏني. ان کان پوءِ، اهي کيس آرام ڪرڻ لاءِ ڪمري ۾ وٺي ويا، انهن کي خبر نه هئي ته "عظيم بادشاهه" جنهن جو هن ذڪر ڪيو هو اهو انهن جو زميني بادشاهه نه هو جيڪو شڪار تي هو، پر خداوند خدا هو.

تقريبن ڪلاڪن کان پوءِ، قاصد تڪڙ ۾ آيو ۽ نوڪرن کي اطلاع ڏنو ته بادشاهه ٿوري دير سان آيو آهي ۽ هڪ ڪلاڪ ۾ پهچندو، ۽ انهن کي حڪم ڏنو ته تازو، لذيذ کاڌو سندس انتظار ۾ هجي.

نوڪرن پڇيو، "ڇا سندس عظمت هڪ مهمان کي سندس ڪاڏي مان لطف اندوز ٿيڻ ۾ سندس بستري تي سمهڻ لاءِ نه موڪليو هو؟"

بادشاهه جي قاصد کي فوري طور تي احساس ٿيو ته هڪ آواره درويش محل ۾ بنا ڪنهن دعوت جي آيو آهي، بادشاهه جو ڪاڌو کائي ويو آهي، ۽ هاڻي پنهنجي بستري ۾ خراٽي رهيو آهي. هن بي مثال گستاخي کان ناراض ٿي، هن نوڪرن کي حڪم ڏنو ته لٺيون آڻين ته جيئن اهي فقير درويش تي پچي سگهن.

چوڻ جي ضرورت ناهي ته، اسان جو پيارو دوست پنهنجن شاهي خوابن مان جاڳيو ته هر طرف کان بي رحميءَ سان ڪاٺين جي مينهن جو آوازِ آيو پر جيئن ئي نوڪر ڪيس بي رحميءَ سان ماريندا ۾ بي عزتي ڪندا هئا، ته هو ڪلڻ لڳو، جنهن ڪري اهي وڌيڪ ڪاوڙجي ويندا هئا، تنهن ڪري انهن پنهنجو حملو جاري رکيو جيستائين هو هوش وڃائي نه ويو. پوءِ انهن ڪيس بي هوش ڪري محل جي دروازن مان ڇڪي ٻاهر ڪڍيو.

اسان جو درويش دوست پنهنجي پائرن وٽ دير سان واپس آيو، تنهن ڪري انهن هن کي ڳوليو جيستائين انهن هن کي بي هوش ۾ محل جي ميدان کان ٻاهر پيو ڏٺو. اهي هن کي پنهنجي خاموش خانقاه ڏانهن واپس کٽي ويا جيئن ئي هڪ پاءُ هن جي وات ۾ ڪير وجهي، هن کان پڇيو ته ڏسو ته ڇا هو هوش ۾ آيو آهي: "ڇا توهان کي خبر آهي ته توهان کي هي ڪير ڪير ڏئي رهيو آهي؟" هن جواب ڏنو: "ها، مان ڇاٽان ٿو اهو ئي خدا آهي جنهن مون کي هڪ ڏينهن لاءِ شاهي خوشي مان لطف اندوز ٿيڻ جي خواهش جي سخت سزا ڏني، اهو ئي آهي جيڪو هاڻي مون کي هي ڪير ڏئي رهيو آهي".

ڀين پائرن پنهنجي پاءُ جي حفاظت لاءِ خدا جو شڪريو ادا ڪيو ۾ خدا تي سندس مضبوط ۾ بي لوث ايمان جي تعريف ڪئي، انهن جي برعڪس جيڪي شان ۾ خوشحالي جي وقت ۾ خدا جي عبادت ڪن ٿا ۾ مصيبت ۾ مصيبت جي وقت ۾ ان کان انڪار ڪن ٿا.

انهيءَ دوران، بادشاهه پنهنجي شاندار محل ڏانهن موٽيو ۾ ڪاڌو تيار ڪرڻ جو حڪم ڏنو جڏهن هن کي فقير جي کهاٽي خبر پئي ته هو ٿوري دير لاءِ ڪاوڙ ۾ اچي ويو، جنهن پنهنجو ڪاڌو کائڻ جي همت ڪئي هئي ۾ جڏهن نوڪر ڪيس بي رحميءَ سان لٺيون هڻي رهيا هئا ته کلڻ بند نه ڪيو هو.

ڪنهن سبب جي ڪري، بادشاهه کي ڪهاڻي تمام گهڻي متاثر ڪيو، جيڪو سندس خيالن کي پريشان ڪري رهيو هو، هن پنهنجي نوڪرن کي حڪم ڏنو ته هن بهادر فقير کي ڳولي پاڻ وٽ وٺي اچن. اهي هر طرف هن کي ڳولڻ لاءِ نڪتا، پر ڪو به فائدو نه ٿيو. محل ڏانهن مايوس واپسي تي، اهي درويش جي عبادتگاهه جي ويجهو لنگهيا □ هڪ زوردار ڪلڻ ٻڌو. انهن فوري طور تي ان کي سندس ڪلڻ سمجهيو، تنهن ڪري اهي سوارن کان هيٺ لهي ويا، زبردستي عبادتگاهه □ داخل ٿيا، مهربان ماڻهوءَ کي پڪڙيو □ پنهنجي حاڪم جي اڳيان ڪٽي ويا.

جڏهن بادشاهه □ درويش هڪ ٻئي جي سامهون ٿيا، ته درويش بادشاهه کان به وڌيڪ زور سان ڪلڻ لڳو، ڇڻ ته هو پنهنجي دل جي پٽين □ پنهنجي خوشي کي روڪي نه سگهيو. بادشاهه جي مسلسل مطالبن جي باوجود ته هو پنهنجي ڪل جي وضاحت ڪري، درويش سخت سزا جي ڌمڪي جي باوجود جواب ڏيڻ کان انڪار ڪيو.

تجسس جي ڪري، بادشاهه پوءِ خوشامد □ تسلي جو سهارو ورتو، ڪيس پنهنجو تخت پيش ڪيو جيڪڏهن هو ڪيس ٻڌائي ته جڏهن نوڪر ڪيس ماري رهيا هئا ته هو ڇو ڪلندو هو.

پوءِ درويش ڳالهايو، چيو:

" ٻڌو جيڪو مان توهان کي ٻڌائڻ وارو آهيان □ ان کي چڱي طرح سمجهو خدا مون کي سخت سزا ڏني آهي ته مون صرف هڪ ڏينهن لاءِ وهمي شاهي خوشي جي خواهش ڪئي هئي، مان ڪلڻ لڳس □ مان ڪلڻ لڳس ڇاڪاڻ ته مان پنهنجي جان بچائي پڇي ويس □ محسوس ڪيو ته جيڪڏهن مان ڪجهه ڪلاڪن لاءِ شاهي خوشين مان لطف اندوز ٿيڻ جي ڪري هن سڄي سزا جو مستحق هوس، ته انهن جو ڇا ٿيندو جن کي خوشين □ خوشين کان سواءِ دنيا □ ڪا به پرواهه ناهي، خاص طور تي شاهي خوشيون! شايد هن □ توهان لاءِ هڪ سبق □ ڊيڄاريندڙ آهي، اي دور جا بادشاهه، ڇاڪاڻ ته ڪرم جو قانون انتظار □ آهي □ توهان جي قسمت رستي تي آهي."

جيئن ته توهان جي تخت جي باري □ جيڪو توهان مون کي پيش ڪيو، منهنجو جواب آهي: تمام گهڻو مهرباني ان کي پاڻ وٽ رکو، ڇاڪاڻ ته مون کي ان جي ضرورت ناهي ڇو ته مان خدا □ خوش آهيان □ پنهنجي زندگي سان مطمئن آهيان، □ مون کي ڪنهن به اهڙي شيءِ جي ضرورت ناهي جيڪا منهنجي خوشي کي خراب ڪري □ منهنجي امن کي خراب ڪري.

توهان تي سلام هجي

روحاني ڳالهيون ۽ جذبات

هيٺيان لفظ شري دياماتا جا استاد بي رام هانسا يوگانند بابت آهن :

مونکي اجا تائين پنهنجي پياري استاد سان پهرين ملاقات ياد آهي، سندس دل اهڙي سخي ۽ پيار ڪندڙ هئي جو هر ڪو جنهن سان به ملندو هو، اهو هڪ ويجهي دوست وانگر محسوس ڪندو هو، چڻ ته اهي هڪ ٻئي کي ڊگهي عرصي کان سڃاڻندا هئا. پهرين ئي لمحي کان سندس لاءِ پنهنجو دل کولڻ ڏکيو نه هو. لافاني استاد وٽ پنهنجي سچي روحاني جوهر کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت هئي. هو واقعي پيار، دوستي، نيڪ ارادن ۽ نيڪ خواهشن جو مجسمو هو.

۽ هاڻي چوٽين ۽ جذبن ڏانهن:

جنگون تڏهن بند ٿينديون جڏهن پائرن جي محبت جا ٻج ماڻهن جي دلين ۾ پاڙون هڻندا.

*

ڪنهن به شخص جا موجوده عمل يا ته سندس مستقبل جي امن ۽ خوشي جو تعين ڪندا يا سندس مستقبل جي ڏک ۽ ناخوشي، ڇاڪاڻ ته سبب ۽ اثر جي قانون کي نظرانداز ڪرڻ يا وساري ڇڏڻ جي باوجود نڳي نٿو سگهجي.

*

مادي آسائش حقيقي ڪاميابي جو صرف هڪ ننڍڙو حصو آهي، جيڪو ٻين کي نقصان پهچائي حاصل نه ڪرڻ گهرجي.

*

سڀ کان وڏو ماڻهو اهو عاجز آهي جيڪو پاڻ کي ٻين کان گهٽ سمجهي ٿو هڪ سچو اڳواڻ ٻين جي ڳالهه ٻڌندو آهي، پاڻ کي سڀني جو خادم محسوس ڪندو آهي، ۽ ڪنهن کي به گهٽ نه ڏسندو آهي.

*

جڏهن ڪو ماڻهو روشن مسڪراهٽ سان ظاهر ٿئي ٿو، ته اوندهه ختم ٿي ويندي آهي. اهڙا ماڻهو خوشي جون ڪرڻيون پکيڙيندا آهن جيڪي دل کي روشن ڪن ٿا ۽ روح کي خوش ڪن ٿا.

پنهنجي زندگي جي سڀني خوبصورت شين کي ياد رکڻ ۽ انهن تي ڌيان ڏيڻ جي ڪوشش ڪريو.

زندگي ناهموار زمين ۾ سمهي رهي ٿي، گلن ۾ خوبصورتي جا خواب ڏسي ٿي، جانورن ۾ طاقتور طور تي جاڳي ٿي، ۽ انسان ۾ لامحدود صلاحيت جو شعور رکي ٿي.

پيار روح جو هڪ گيت آهي جيڪو گونجندو آهي ۽ خدا کي ڳائيندو آهي.

هر ڏينهن، هر منٽ، هر ڪلاڪ هڪ دري آهي جنهن مان توهان ابديت جي جهلڪ ڏسي سگهو ٿا زندگي مختصر آهي، پر اها مسلسل ۽ لامحدود آهي روح لافاني آهي، ۽ انساني وجود جي هن مختصر باب ۾، توهان کي ابديت جي فصل مان جيڪو ڪجهه حاصل ڪري سگهو ٿا اهو حاصل ڪرڻ گهرجي.

اڄ، مان عزم ڪريان ٿو ته ڪڏهن به پاڻ کي مايوسي جي دلدل ۾ واپس نه وڃڻ ڏيندس، ۽ نه ئي اٽپوريون اميدون يا غير حقيقي خوابن تي رهڻ ڏيندس. پاڻ کي محدود ۽ محدود رهڻ جي بدران، مان دانائي سان ڪم ڪندس، اهو ڄاڻندي ته هي عقلي طريقو قدرتي طور تي مون کي ان خوشي ڏانهن وٺي ويندو جيڪا مان ڳولي رهيو آهيان.

*

اي منهنجا مالڪ، سج جي گرم پاڪر ۾ مان تنهنجي موجودگي محسوس ڪريان ٿو، ۽ نرم هوا ۾ مان تنهنجي زندگي جي تازگي واري ساهه کي محسوس ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، جڏهن مان توکي وساريان ٿو ته مون کي ياد رکڻ لاءِ، ۽ مان تنهنجي اڻ ڪٿ نعمتن لاءِ تمام گهڻو شڪرگذار آهيان، مون کي پنهنجي مسلسل ياد سان جيئڻ جي نعمت ڏي.

*

مون کي خبر آهي، اي منهنجا مالڪ، هن دنيا ۾ ڪيتريون ئي شيون آهن جيڪي ڪچيون، خوفناڪ ۽ بدصورت لڳن ٿيون، پر تخليق جو پيو پاسو جيڪو دانائي جي اندروني اک سان ظاهر ٿئي ٿو اهو انتهائي خوبصورت، سٺو ۽ پيارو آهي. تنهن ڪري، مان هميشه دانائي جي اک سان ڏسڻ جي ڪوشش ڪندس ته جيئن مان هن دنيا جي خامين ۽ خامين جي پويان ڏسي سگهان، توهان جي اعليٰ خوبصورتي جيڪا سڀني خوبصورتي تي راڄ ڪري ٿي.

لفظن □ هم آهنگ فطرت:

خود نظم و ضبط ۾ين لاءِ پيار جانورن سان مهرباني سڻين خوبين جي محبت امن □ سڪون جي محبت عظيم ماڻهن جي محبت غريبن □ ضرورتمندن لاءِ شفقت □ انهن جي مدد ايمانداري پيار □ احترام مان پنهنجو فرض ادا ڪرڻ نيڪي □ اصلاح جي محبت اخلاق جو احساس رڪڻ □ صحيح ڪم ڪرڻ خود عزت حيا نرمي وفاداري شجاعت صبر معافي عظيم روحن □ روشن خيال ذهنن جي نقش قدم تي هلڻ صاف گوئي سٺا اخلاق مهرباني سادگي □ وضاحت توازن روحاني جذبات قناعت جسماني صفائي □ ذهني پاڪائي جي محبت عاجزي □ وڏائي کان بچڻ نيڪي جي محبت انصاف شڪرگذاري مقدس شين جو احترام MAM 623

*

هن زندگي جي پاڇين جي پويان خدا جو شاندار □ شاندار نور آهي، □ سڄي ڪائنات سندس برڪت واري موجودگيءَ لاءِ هڪ وسيع مندر آهي.

*

جڏهن اسين خدا جي باري □ گهري □ خلوص سان سوچيون ٿا، ڪيس گهري محبت ڪريون ٿا، □ مٿس مڪمل طور تي ڀروسو ڪريون ٿا، ته اسان جي اڳيان بيشمار دروازا کُلي وڃن ٿا □ جڏهن اسين سندس روشني ڏسون ٿا □ سندس موجودگي جو تجربو ڪريون ٿا، ته پوءِ زندگي جا واقعا ڪيترا به خوفناڪ يا خوفناڪ هجن، اسان جي موجودگي □ محسوس ٿيندڙ امن □ سڪون چوري ڪري سگهن ٿا.

*

زندگي □ □ موت □، بيماري □ قحط □، يا غربت □ مصيبت □، □ دنيا جي اُٿل پٿل، انتشار □ بيچيني □، مان هميشه توهان □ پناهه وٺندس، اي خداوند!

*

ڪاروباري جذبي جي غير معمولي خوبي اها آهي جيڪا هڪ شخص کي دنيا □ ممتاز ڪري ٿي □ ان کي ٻرندڙ مشعل وانگر چمڪائي ٿي. عظيم ماڻهو اهي آهن جيڪي ڏيڻ، ٻين کي همٿائڻ □ انهن □ اعتماد پيدا ڪرڻ پسند ڪن ٿا.

*

هن ڪائنات ۾ اسان جيڪي عجيب عجائب ڏسون ٿا، اهي اسان کي خدا جي وجود جو اشارو ڏين ٿا؛ سندس موجودگي سڀني تخليق جي هر ڪنڊ ۾ ظاهر آهي، جيڪا سندس عالمگير ذهن جي پيداوار آهي.

*

ٽڪريءَ تان لهندڙ شخص کي ڪنهن به مزاحمت جو منهن ڏسڻو نٿو پوي، پر جيئن ئي هو مٿي چڙهڻ چاهيندو آهي، ته انهن کي وڏي مزاحمت جو منهن ڏسڻو پوي ٿو. ساڳيءَ طرح، برائي جي اونهائي ۾ لڏندڙ شخص کي ڪا به مزاحمت محسوس نه ٿيندي جيستائين هو پنهنجو رخ بدلائڻ ۽ نيڪي جي ٽڪريءَ تي چڙهڻ جي ڪوشش نه ڪندو آهي.

*

هڪ شخص جي خوشي پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش جاري رکڻ سان وڌي ٿي، ۽ جيئن جيئن انهن جي خوشي وڌندي آهي، تيئن تيئن انهن جي آس پاس وارن جي خوشي به وڌندي آهي.

*

ياد رکو ته شڪ، ذهني ڪمزوري، پريشانيون، بي حسي، بوريت، خوف، پريشاني، شرم، جسماني سستي ۽ ذهني سستي، ڪنهن به شيءِ ۾ زيادتي، غير منظم زندگي گذارڻ، دلچسپي جي گهٽتائي، ۽ تخليقي صلاحيت جي گهٽتائي اهي منفي رڪاوٽون آهن جيڪي ڪائناتي توانائي لاءِ هڪ شخص ڏانهن متوجه ٿيڻ ناممڪن بڻائين ٿيون ته هو پنهنجي جسم ۽ ذهن کي زندگي جي قوت سان چارج ڪري؛ جڏهن ته تعميري ڪم جي خواهش، ٻين جي مدد ڪرڻ، تخليقي روحاني خواهش، سڪون، همت، هڪ ناقابل تسخير ۽ لچڪدار نفسياتي رويو، رواداري، صبر ۽ امن اهي سڀ ذريعا آهن جن ذريعي ڪائناتي توانائي وهي سگهي ٿي ۽ توهان کي زندگي جي حالتن سان منهن ڏيڻ ۾ مدد ڪري سگهي ٿي.

*

هڪ مهمان خدا بابت سوچڻ کي غير منطقي سمجهيو، تنهن ڪري استاد پرمهانس جواب ڏنو:

"دنيا توهان سان متفق آهي، پر ڇا هي دنيا جنت آهي؟ سچي خوشي انهن لاءِ ناهي جيڪي خدا کي ڇڏي ڏين ٿا، ڇاڪاڻ ته خدا پاڻ سڀ کان وڏي خوشي آهي، ۽ سندس عبادت ڪندڙ هن زمين تي اندروني امن جي پناهه ۾ رهن ٿا، جڏهن ته جيڪي کيس وساري ڇڏيندا آهن اهي پنهنجا ڏينهن ۽ راتيون پنهنجي ناهيل دوزخ ۾ گذاريندا آهن، خوف ۽ مايوسي جي باهه ۾

سڄي ويندا آهن، تنهن ڪري، خدا بابت سوچڻ □ سندس ويجهو ٿيڻ صداقت جو جوهر □ منطق جي روح آهي."
*

انسان خدا جي مخلوقات □ سڀ کان وڏيڪ عظيم آهن، جن کي عقل □ سوچڻ جي صلاحيت عطا ڪئي وئي آهي؛ تنهن ڪري، انهن کي پنهنجو وقت ضايع نه ڪرڻ گهرجي جيڪو خدا انسان کي آزاد مرضي □ چونڊ ڪرڻ جي آزاديءَ ڏني آهي، ته جيئن اهي سڀئي دنياوي خواهشون ڇڏي ڏين □ خدا سان پيار ڪن، جنهن انهن کي اهي تحفا عطا ڪيا آهن.
*

دل □ هڪ مقناطيس آهي جيڪو سٺن □ وفادار دوستن کي پاڻ ڏانهن ڇڪيندو آهي اهو پرهيزگاري □ سخاوت جو مقناطيس آهي.
*

اسان جون دليون موتي آهن، □ الاهي محبت اهو ڌاڳو آهي جيڪو انهن کي گڏ رکي ٿو □ انهن کي اتحاد □ هم آهنگي جي تاج □ هڪ ٻئي جي ويجهو رکي ٿو.
*

اچو ته خدا جو شڪر ادا ڪريون جنهن اسان کي هن زمين تي رکيو، جيڪو اسان جو عظيم گهر آهي، □ اچو ته اسان کي خوشي، هم آهنگيءَ □ سندس مرضي سان مطابقت □ رهون ته جيئن اسان جو گهر اهڙو بڻجي وڃي جيئن هو اسان لاءِ چاهي ٿو.
*

ميڙ کان پري وڃو □ پنهنجي طاقت □ صلاحيت کي دريافت ڪريو پنهنجي حوصلي کي ڪمزور نه ٿيڻ ڏيو، □ دنيا جي منفي راين تي ڌيان نه ڏيو پنهنجي رستي تي ثابت قدمي سان اڳتي وڌو، يقين رکو ته خدا جي لامحدود طاقت توهان سان گڏ آهي، توهان جي قدمن جي حمايت □ رهنمائي ڪندي.

جيڪي روشن خيال بصيرت وارا آهن، اهي علم جي باغن مان سچائي جا گلاب □ گل گڏ ڪن ٿا □ روحن کي عظيم □ نفيس خوبين سان روشن ڪرڻ □ سينگارڻ لاءِ ڪم ڪن ٿا جيڪي انهن کي عالمگير حڪمت جي جنت □ داخل ٿيڻ جي لائق بڻائين ٿيون.
*

اسان کي ٻين کان نفرت نه ڪرڻ گهرجي چاڪاڻ ته اهي اسان کان مختلف آهن، يا چاڪاڻ ته انهن جا رايا اسان کان مختلف آهن □ نه ئي اسان

كي اصرار كرڻ گهرجي ته اسان جا پنهنجا عقيدا ئي صحيح آهن. بهتر آهي ته گڏجي ويهون ۽ كليل ذهن ۽ باهمي احترام سان پنهنجي راءِ تي بحث كريون، اهو ذهن ۾ ركندي ته عقلمند ماڻهو تكرار نه كندا آهن پر پرسكون ۽ عقلي طور تي معاملن جو جائزو وٺندا آهن.

*

نيک نيت هک شفاف هيري وانگر آهن جنهن ذريعي خدا جو نور چمکي ٿو ۽ خالص طور تي اسان جي زندگين ۾ داخل ٿئي ٿو.

*

اسان توهان کان دعا گهرون ٿا ته، اي منهنجا مالک، اسان جي دلين ۾ الاهي محبت جي شعله کي روشن کر ۽ اسان جي روحن کي توهان لاءِ تڙپائي ۾ ڏينهن رات توهان جي پرورش کري، اسان کي پنهنجو پيار عطا کر ته جيئن جڏهن اسان توهان جي باري ۾ سوچيون ٿا، اسان جا دل خوشي سان پرجي وڃن ۽ اسان جون روحون توهان جي موجودگي ۾ خوش ٿين.

مون اداس ماضي کي ساڙي ڇڏيو، مستقبل بابت خدشن ۽ پريشاني جي ٻج کي نظرانداز کيو، ۽ خوفن ۽ پريشانين جي ڇڙيل راهه تي هليو ويس.

توهان جي خوشين جو بينک

هک لمحي لاءِ رکجو ۽ سوچيو! ڇا اهو بهتر ناهي ته سادگي سان زندگي گذاريو ۽ واقعي امير ٿيو؟

جيکڏهن توهان جي بينک ديوالي ٿي وڃي ته توهان جي کمايل پئسا ضايع ٿي سگهن ٿا پر توهان جي بيحد عزم ۽ ثابت قدمي جي بينک ۾ جيکا روحاني خوشي توهان گڏ کئي آهي اها کڏهن به ضايع نه ٿي سگهي؛ ان جي قيمت صرف وڌندي ۽ وڌندي ويندي.

توهان پنهنجي خوشي جي بينک ۾ مئنيجر ۽ سيڙپڪار آهيو جيکڏهن توهان ڄاڻو ٿا ته اهي ٻئي کردار کيئن مکمل طور تي ادا کرڻا آهن، ۽ کيئن مسلسل پنهنجي خوشي جي ذخيرن ۾ اضافو کرڻا آهن، ته پوءِ ناکامي توهان لاءِ ناممکن آهي، خدا جي رضا سان.

*

خاموشي جي خاموشي ۾، سچ شعور تي ائين چمڪي ٿو جيئن ڪوهيڙي مان سج چمڪي ٿو.

*

جيڪڏهن ڪو ماڻهو صرف دولت وڃائي ٿو، ته هو واقعي ڪجهه به نه وڃائي ٿو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن انهن وٽ صحت، مهارت ۽ سٺو انتظام آهي، ته اهي اڃا تائين خوش رهي سگهن ٿا ۽ وڌيڪ پئسا ڪمائي سگهن ٿا.
جيڪڏهن اهي صحت وڃائي ٿا، ته اهي پنهنجي گهڻي خوشي وڃائي ڇڏين ٿا.
پر جيڪڏهن اهي زندگي ۾ پنهنجو مقصد وڃائي ڇڏين ٿا، ته اهي هر قيمتي شيءِ وڃائي ڇڏين ٿا.

*

مان ڪنهن کي به پنهنجي لاءِ اجنبي نه ٿو ڏسان، ۽ مان خوش آهيان ته هر ڪنهن سان ان سچي پيار سان پيار ڪريان جيڪا خدا منهنجي دل ۾ رکي آهي، ۽ مان ڪنهن کي به پنهنجي محبت جي دائري مان خارج نٿو ڪري سگهان.

*

جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي مڪمل طور تي مرڪوز ڪري سگهو ٿا، ته توهان جا حواس ڪٿي به داخل ٿيڻ جي قابل ٿي ويندا آهن ۽ توهان جو تصور توانائي سان ڀريل هوندو آهي.

*

هڪ شخص کي ٻاڻ کي ۽ پنهنجي خاندان جي ميمبرن کي ٻين بابت گپ شپ نه ڪرڻ يا انهن جي غلطين ۽ غلطين بابت ڳالهائڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي، ۽ ان جي بدران ٻاڻ کي بهتر ڪرڻ ۽ پنهنجين غلطين کي درست ڪرڻ تي ڌيان ڏيڻ گهرجي.

*

مڙس ۽ زال، والدين ۽ انهن جي ٻارن، دوست ۽ دوست، ٻاڻ ۽ هر ڪنهن جي وچ ۾ خالص ۽ غير مشروط پيار جي ترقي، اهو سبق آهي جيڪو اسان هن زمين تي سکڻ لاءِ آيا آهيون.

*

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي درد ۽ خوشي ٻنهي جي سبق مان سکڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، افسوس ۽ مايوسي سان ڀريل زندگي گذارين ٿا ڇاڪاڻ ته اهي نه ته اهڙن ڪمن کان پاسو ڪن ٿا جيڪي ڏک آڻين ٿا ۽ نه ئي خوشي جي رستن تي هلن ٿا. تمام ٿورا، جهالت جي باهه ۾ سڙي وڃڻ کان پوءِ، انهن رويي کي ورجائڻ کان پاسو ڪن ٿا جيڪي ناخوشي ۽ مصيبت جو سبب بڻجن ٿا ۽ پوءِ اهڙا ماڻهو آهن جيڪي آساني سان خوشي سان متاثر ٿين ٿا ۽

اداسيءَ سان جڪڙيل آهن، انهن کي هڪ مستحڪم نفسياتي حالت جي ضرورت آهي جيڪا بصيرت ۽ توازن سان نمايان آهي.

*

اندروني خوشي کان سواءِ، هڪ شخص پاڻ کي مشڪلاتن ۽ پريشانين جو يرغمال ڳولي ٿو ۽ خوشي - منهنجا دوستو - صرف ڪاميابي ۽ دولت تائين محدود ناهي، ڇاڪاڻ ته سچي خوشي زندگي جي هر قسم جي ناڪامين، مشڪلاتن ۽ مسئلن کي محنت ۽ نيڪي لاءِ اميد سان منهن ڏيڻ تي ٻڌل آهي.

*

سٺي صحت، ذهنيءَ ڪارڪردگي، اطمينان بخش ڪم، ۽ دانائي، سڀ خوشي پيدا ڪرڻ لاءِ اهم عنصر آهن. خوشي جي اندروني ندي کي زندگي جي آزمائشن جي سخت پٿرن هيٺان وهندي رهڻ گهرجي.

*

زندگي ۽ موت وجود جا ٻه الڳ الڳ مرحلا آهن، ۽ انسانيت دائمي زندگي جو حصو آهي جڏهن ڪو ماڻهو امن ۽ ذهن جي وضاحت حاصل ڪري ٿو، ته هو پنهنجي لامحدود روحاني جوهر کي ڇهي ٿو.

*

جيڪڏهن توهان پنهنجي رستي ۾ ايندڙ هر رڪاوٽ کي دور ڪرڻ لاءِ پنهنجي قدرتي صلاحيتن کان علاوه سپني ٻاهرين ذريعن کي استعمال ڪندا، ته پوءِ توهان خدا جي ڏنل طاقتن کي ترقي ۽ وڌائڻ سان اهو ڪندا.

*

اي خدائي محافظ، سڀ موجود، جڏهن جنگ جا ڪڪر گئس ۽ باهه جو مينهن وسائين ٿا، ته منهنجي پناهه ۽ پناهه گاهه بڻجو.

موت ۾ زندگي ۾، بيماري ۾ قحط ۾، وبا ۾ آفتن ۾، مصيبت ۾ سختي ۾، مان هميشه توهان جي پناهه وٺندس.

مون کي اهو احساس ڏي ته مان هڪ لافاني روح آهيان، جيڪو ننڍپڻ، جواني، پوڙهائپ، ۽ دنيا جي اوچتو ڌماڪن جي اُٿل پٿل کان بي نياز آهي.

*

سچو دوست بڻجي پائيدار دوستيون قائم ڪرڻ ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪريو.

*

خوابن جي دنيا ۾، اسين پنهنجا نالا، پنهنجا جسم، پنهنجون قوميتون، پنهنجون ملڪيتون، ۽ پنهنجون ڪمزوريون وساري ڇڏيندا آهيون، ۽ اسان لاشعوري طور تي هڪ عظيمِ آزادي مان لطف اندوز ٿيندا آهيون، جيڪا روح

جي آزاديءَ آهي. اسان کي ان فطري آزاديءَ جي هڪجهڙي پر شعوري آگاهي پيدا ڪرڻ گهرجي.

*

روحاني فرضن کي ڏيان سان ۽ دنياوي فرضن کي احتياط سان انجام ڏيڻ گهرجي. انسان کي پنهنجا پير مضبوطيءَ سان زمين تي رکڻ گهرجن ۽ پنهنجو سر جهالت جي ڪڪرن کان مٿي، حڪمت جي روشن افق ۾ رکڻ گهرجي.

*

خدا جي روشني ۽ حفاظتي طاقت مسلسل منهنجي اندر چمڪي ٿي ۽ منهنجي ذريعي وهندي رهي ٿي، ۽ سندس امن جي لمس منهنجي روح ۾ حڪمت جي اک کولي ڇڏي آهي.

ضابطن کان سواءِ زندگي پنهنجي مالڪ کي ناخوشي ۽ نفسياتي عدم استحڪام ڏانهن وٺي ويندي آهي. هڪ شخص جيڪو اخلاقي نظم و ضبط ۽ اصولن کان خالي زندگي گذاريندو آهي اهو ذهني پريشاني ۽ پريشانين سان پريل هوندو آهي، جڏهن ته جيڪو پاڻ تي ضابطو رکڻ ۽ بي قابو جذبن تي عبور حاصل ڪرڻ سکي ٿو اهو سچي خوشي جو رستو ڇاڻي ٿو.

*

منهنجي روحاني اڪيلائي ۾، منهنجون خواهشون تيز ٿي وينديون آهن، ۽ منهنجو دل خدائي محبوب جي آواز کي ٻڌڻ لاءِ تڙپي ٿو، مان پنهنجي يادگيري جي پردن ۾ لڪيل سپني ڳرن دنياوي آوازن کي ختم ڪري ڇڏيندس ته جيئن مان پنهنجي روح جي سڪون ۾ هميشه لاءِ سڀ کان پاڪ آواز کي ڳائيندي ٻڌي سگهان.

*

منهنجي پيار جو سج ڪڏهن به منهنجي تنهنجي خيالن جي افق کان هيٺ نه لهندو، ۽ نه ئي مان پنهنجي نظر توهان کان سواءِ ڪنهن ٻئي ڏانهن نهاريندس، ۽ نه ئي مان اهڙو ڪجهه ڪندس جيڪو مون کي توهان جي ياد ڏياري نه هجي جهالت ۽ بيوقوفي مان پيدا ٿيندڙ عمل خوفناڪ خوابن ۽ خوفناڪ خوابن ڏانهن وٺي ويندا آهن، تنهن ڪري مون کي صرف عظيم ڪاميابين جا مٺا خواب ڏسڻ ڏيو، ڇاڪاڻ ته اهي توهان جي الهام ۽ توهان جي رهنمائي مان پيدا ٿيا آهن.

*

سمجھ کان سواءِ زندگي روحاني ۽ جسماني خودڪشي آهي. خوش نصيب آهن اهي جن وٽ سمجھ آهي، ڇاڪاڻ ته سمجھ روحاني رستي ۾

زندگي جي رستن تي سڀ کان وڏي ضرورت آهي. سمجھ هڪ رهنمائي ڪندڙ روشني آهي جيڪا ڪنهن جي رستي کي روشن ڪري ٿي ۽ ڪاميابي آڻيندي آهي. زندگي جي اعليٰ مقصد کي حاصل ڪرڻ کان اڳ، هڪ کي هي ضروري ۽ اهم خوبي حاصل ڪرڻ گهرجي. سمجھ هر صورتحال ۽ رهنمائي ڪندڙ قوت هجڻ گهرجي، ڪابه پرواهه ناهي ته اسان ڪيتري به ڏکيائي جو منهن ڏيون، اسان کي سچي سمجھ هجڻ گهرجي.

*

خدا اسان کي نقصان ۽ تڪليف نه ٿو ڏئي؛ بلڪه، اسين اهي آهيون جيڪي اسان جي سمجھ ۽ سمجھ، يا اسان جي غلط فهمي ۽ سمجھ جي کوٽ ذريعي پاڻ کي مدد يا نقصان پهچائيندا آهيون.

*

اسان کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو اسان کي سمجهه عطا ڪري، قطع نظر ان جي ته اسان ڪهڙين به آزمائشن کي منهن ڏيون ٿا يا ڪهڙين به حالتن کي منهن ڏيون ٿا. صرف سمجهه اسان جي حفاظت ڪندي.

*

جڏهن منهنجا تجربا وڌيڪ شديد ۽ سخت ٿي ويندا آهن، منهنجي پهرين ڪوشش پاڻ ۽ سمجهه ڳولڻ آهي، مان حالتن کي الزام نه ٿو ڏيان ۽ نه ئي ٻين کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو؛ ان جي بدران، مان اندر وڃان ٿو ۽ پنهنجي روحاني قلعي کي صاف ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، هر شيءِ کي هٽائي ڇڏيان ٿو جيڪا ان اندروني روشني کي لڪائي سگهي ٿي، روح جي طاقتن کي ظاهر ٿيڻ کان روڪي سگهي ٿي، يا انهن کي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ کان روڪي سگهي ٿي. اهو ڪاميابي سان زندگي گذارڻ جو طريقو آهي.

*

مسئلن کان پڇڻ شايد سڀ کان آسان حل لڳي، پر هڪ شخص تڏهن طاقت حاصل ڪري ٿو جڏهن هو هڪ مضبوط مخالف سان مقابلو ڪري ٿو جيڪي مشڪلاتن جو سامنا نٿا ڪن اهي نه وڌندا آهن ۽ نه ئي انهن جو عزم مضبوط ٿيندو آهي.

*

جڏهن اسان وٽ سمجهه هوندي آهي ته خوف ختم ٿي ويندو آهي؛ سمجهه ۽ سيڪيورٽي ۽ تحفظ هوندو آهي.

*

مون زندگيءَ ۾ ڪيترائي تجربا ڪيا آهن، ۽ انهن مان سڀ کان ڏکيا تجربا انهن ماڻهن سان هئا جن مون کي غلط سمجهيو مون ماڻهن کي ڏنو آهي جن کي مون پيار ڪيو - جن کي مون پنهنجو دل ڏنو - مون کي غلط سمجهيو ۽ منهنجي خلاف ٿي ويا پر ان مون ۾ تلخي پيدا نه ڪئي ۽ چاڪاڻ ته تلخي جا بادل سمجهندا آهن ته مان پاڻ کي ٻين جي غلط فهمين کان نقصان پهچائڻ جي اجازت نه ٿو ڏيان ان جي بدران، مان انهن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو جيڪڏهن اهي قبول ڪندڙ آهن ۽ انهن کي نيڪ ارادا ۽ نيڪ خواهشون موڪليان ٿو.

*

منهنجي سڀ کان وڏي خوشي خدا جي عجائبات جي باري ۾ انهن سان ڳالهائڻ ۾ آهي جيڪي مون سان هم آهنگ آهن ۽ مون تي ڀروسو ڪن ٿا، ۽ ان الاهي روشني لاءِ انهن جي خواهش کي وڌائڻ ۾ آهي جنهن مون کي ناقابل بيان آرام، آزادي ۽ سيڪيورٽي ڏني آهي.

*

هن زندگي ۾ توهان کي جيڪي به مشڪلاتون درپيش آهن اهي توهان کي متاثر ڪرڻ ۽ توهان کي وڌيڪ ڪوشش ڪرڻ جي ترغيب ڏيڻ لاءِ آهن ته جيئن توهان اعليٰ سطحن تائين پهچي سگهو پنهنجي مرضي کي ترقي ڪريو ته جيئن توهان پنهنجي حالتن کي ڪنٽرول ڪري سگهو بجاءِ انهن کي توهان تي ڪنٽرول ڪرڻ جي پنهنجي زندگي لاءِ صحيح منصوبا ٺاهيو ته جيئن توهان اهي سڀئي سٺا ڪم حاصل ڪري سگهو جيڪي توهان ڪرڻ چاهيو ٿا ۽ ڄاڻو ته توهان کي ڪرڻ گهرجي.

*

جيڪي هن دنيا سان تمام گهڻو ڳنڍيل آهن، اهي خدا کي وساري ڇڏيندا آهن، ۽ اهو ئي سبب آهي جو اسان هر شيءِ وڃائي ڇڏيندا آهيون جيڪا اسان کي پياري آهي. عالمگير قانون اهي شيون اسان کان ڪسي ٿو يا اسان جي زندگين مان ڪڍي ٿو اسان کي سزا ڏيڻ لاءِ نه، پر هڪ امتحان جي طور تي ڏسڻ لاءِ ته ڇا اسان تخليق کي خالق کان وڌيڪ پيار ڪريون ٿا.

*

ڪمزور ارادن وارا هميشه "ها" چوندا آهن، جڏهن ته عظيم روح ادبي "نه" سان پريل هوندا آهن.

*

اڄ مان پنهنجي تخليقي سوچڻ جي صلاحيت کي چالو ڪندس ته جيئن هر قابل قدر ڪوشش ۾ ڪاميابي حاصل ڪري سگهان جيڪو مان ڪرڻ جو

ارادو رکان ٿو، ۽ ائين ڪرڻ سان مان خدا پاران ڏنل سپني طاقتن کي صحيح طور تي استعمال ڪندس.

*

سچي خوشي بنيادي طور تي هڪ شخص جي نفسياتي حالت تي ٻڌل آهي. اطمينان، اطمينان، امن ۽ سڪون سڀ خوشي جون نشانيون آهن.

*

انسان کي سٺي صحت، ڪارآمد ذهن، صحيح زندگي ۽ ڪم لاءِ ضرورتون، صحيح فيصلو ۽ صحيح سمجهه حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ پاڻ کي غلط ماحول يا حالتن جي تابع نه ٿيڻ گهرجي.

*

انسان اڪثر ڪري اهڙا ڪوڪا ناهيندا آهن جيڪي انهن کي محدود ڪندا آهن ۽ رسيون ٻڌندا آهن جيڪي انهن کي جڪڙيندا آهن انهن کي انهن پابندين جي سببن کي سمجهڻ گهرجي ته جيئن انهن جي ذهنن ۽ جسمن مان سست رفتاري واري وبا کي ختم ڪري سگهجي. اهو هڪ نفسياتي تجديد آڻيندو، خوشي لاءِ رستو هموار ڪندو، انهن جي زندگين جي افق تي روحاني شعور جو اڀرڻ، ۽ شعور اندر اهم قوتن جي جاڳڻ کي جهالت جي کوٽائي کان سمجهه ۽ علم جي بلندين تائين بلند ڪرڻ گهرجي.

*

هڪ شخص جيڪو شديد خوف کي پاليندو آهي اهو ان شيءِ کي راغب ڪندو آهي جنهن کان بچڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهن، ۽ مسلسل خوف اعصاب کي نقصان پهچائيندو آهي ۽ جسم ۾ بيماري آڻيندو آهي جڏهن توهان طاقت، توانائي ۽ جوش سان پريل هوندا آهيو، بيماري جسم کان پڇي ويندي آهي.

*

جيڪو روح اميد جي گيت ۾ خوش ٿئي ٿو، اهو مايوسي جي سخت آوازن کي ٻڌڻ پسند نٿو ڪري، ۽ اهو ذهن جيڪو هميشه روحاني جاڳرتا جي ستاري ڏانهن هدايت ڪئي ويندي آهي، هڪ مضبوط، مضبوط ذهن بڻجي ويندو آهي جيڪو ڏکهو ٿيڻ يا بيچيني کي نٿو چاهي.

*

مون هڪ گل ڏانهن غور سان ڏٺو، ۽ فوري طور تي مون توکي ڏٺو، اي ڪائنات جي روح، اهو توهان جي موجودگي جي خوشبوءِ سان چمڪندڙ هو، ان جي پنکڙين کي معصوميت جي لالچ سان رنگيو ويو هو، ۽ توهان جي دانائي جي سونهري روشني ان جي دل ۾ چمڪي رهي هئي. پتلي ڊاٺ ۽

سائي ڪُلي توهان جي طاقت سان سهارو ڏنو ويو، ۽ زندگي ۽ ابديت جا راز جرگ جي مٿي ۽ سمهي رهيا هئا. توهان جي لامحدود لمس مک کي متاثر ڪيو، ۽ اهو توهان جي مٺاس جو امرت پيئڻ لڳو.

*

مون کي تخليق جا عجائب ڏيکاريو پنهنجا لامحدود راز، جيڪي روڊ جي ڪناري تي گاهه جي بهترين چل ۾ لڪيل آهن.

*

هر پيءُ ۾ ماءُ کي پيءُ ٿيڻ جي دانائي ۽ اطمينان ۽ ماءُ ٿيڻ جي نرمي ۽ نرمي هجڻ گهرجي، ۽ اهي ٻئي خوبيون انهن مان هر هڪ ۾ متوازن ۽ مڪمل ڪندڙ هجڻ گهرجن.

*

مان روحن مان اداسي کي دور ڪرڻ لاءِ خوشي ۽ اميد جا تارا پکيڙيندس، ۽ غمگين ماڻهن کي تسلي ڏيڻ لاءِ همدردي واري شرڪت جون ڪرڻيون پکيڙيندس.

*

اسين اڄ هتي آهيون، ۽ سڀاڻي اسين ڪڪرن وانگر لهي ويندا سين - ڪائناتي خواب ۾ صرف پاڇا پر هن عارضي، عارضي تصوير جي پويان دائمي روح لڪيل آهي، ۽ اسان جا روح ان جو هڪ الڳ نه ٿيڻ وارو حصو آهن.

*

خدا هڪ سچ آهي اسان کي مسلسل دعا ڪرڻ گهرجي ته زندگي جون آزمائشون اسان جي ياد ۾ رڪاوٽ نه بڻجن جڏهن مان هن طريقي سان دعا گهران ٿو، ته مون کي ڪنهن به ٻئي وقت کان وڌيڪ نتيجا ملن ٿا پوءِ، جيتوڻيڪ ڪجهه سنجيده ٿئي ٿو، اهو مون کي هن جي باري ۾ سوچڻ کان روڪي نٿو سگهي؛ بلڪه، مان هن جي پاڪ حضور ۾ محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪريان ٿو.

*

هتي زندگي بيڪار ۽ بي ترتيب لڳي ٿي جيستائين اسان حفاظت جي ڪنارن تي نه پهچون. ان ڪري مان هميشه چوان ٿو ته مان هتي آخري سچائي جي اهميت ۽ شان جي شاهدي ڏيڻ لاءِ آهيان. اسان کي پنهنجون اميدون عارضي دنياوي مقصدن ۽ نازڪ مادي وابستگين تي نه رکڻ گهرجن. اهڙا ڪمزور رشتا غير شعوري طور تي اسان کي اسان جي اعليٰ مقصد کان پري ڪن ٿا، جيئن اهي اسان کي اسان جي حقيقي ذات کان پري ڪن ٿا.

*

ماحول ماڻهن ۾ وهم پيدا ڪري ٿو ۽ انهن ڪي پنهنجي نظر ۾ عظيم
بڻائي ٿو. سنجيده خواهشمند ڪي ان عارضي ۽ عارضي ماحولياتي شعور
ڪان مٿي اٿڻ گهرجي ۽ پنهنجي اندر جي سچائي ڪي سڃاڻڻ گهرجي ته جيئن
هي سچائي سندس قدرتي ماحول ۽ سندس زندگي ۾ واحد اثر بڻجي وڃي.

اسين خدا ڪان دعا ٿا گهرون ته اسان ڪي هدايت سان متاثر ڪري ۽
اسان ڪي پاڻ ڏانهن وٺي وڃي، ۽ هن دنيا مان وڃڻ ڪان اڳ اسان ڪي ڪيس
ڳولڻ ۾ مدد ڪري، اسان ڪي ڪهڙي به قسم جي آزمائشن جو منهن ڏسڻو
پوي ۽ اسان ڪي ڪهڙو به ڏک برداشت ڪرڻو پوي، اسان ڪي ڪڏهن به اميد
نه ڇڏڻ گهرجي ته خدا جي مدد ويجهو آهي، هو هر دل جي دعا جو جواب
ڏئي ٿو، جيڪا خواهش سان پريل آهي، ۽ هو پنهنجي پيارن ڪي نه ڇڏيندو يا
انهن ڪي قسمت جي رحم ڪرم تي نه ڇڏيندو.
*
دولت ضروري طور تي صحت، ذهني سڪون، يا پيداوار جي ضمانت
نٿي ڏئي، جڏهن اسان ڪارڪردگي ۽ امن حاصل ڪندا آهيون، ته نتيجي ۾
اسان متوازن مالي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جا پابند آهيون.
*
توهان جي اندر هڪ شاندار ۽ شاندار باغ آهي جيڪو نفيس خيالن جو
آهي، جيڪو پيار، مهرباني، سمجهه ۽ امن جي خوشبوءِ سان خوشبودار آهي.
ان جا گل زميني گلن ۽ مادي جڙي ٻوٽين ڪان بيشمار خوبصورت آهن.
*
جڏهن توهان پنهنجو پاڪ پيار ڏيو ٿا، ته توهان هڪ خوشبودار گلاب
پوکيو آهي، ۽ ان پيار جي خوشبو ۽ ان سمجھ جي خوشبو ڪنهن به دنياوي
گل ڪان وڌيڪ عرصي تائين رهي ٿي ۽ اهو ئي سچ آهي!
*
انسان ڪي ڪنهن به شيءِ ڪان نه ڊڄڻ گهرجي سواءِ پاڻ ڪان، ڇاڪاڻ
ته اهو ڪاميابي ۽ صحت جو سڀ ڪان وڏو دشمن آهي، اهو ذهن ڪي زهر
ڏئي ٿو، اهي شيون پيدا ڪري ٿو جن ڪان هو ڊڄي ٿو، درد ڪي تيز ڪري ٿو،
دل ڪي نقصان پهچائي ٿو، ۽ اعصابي نظام ۽ دماغ ڪي نقصان پهچائي ٿو.
تنهن ڪري، ان ڪي خدا تي ايمان، مثبت ۽ تخليقي سوچ، اميد، اميد، ۽
خدائي تحفظ ۾ پروسو ذريعي قابو ڪرڻ گهرجي. جيڪي خدا سان پيار ڪن
ٿا ۽ سندس روشني ۾ هلن ٿا، انهن ڪي خوف جي اونداهي ڪان شڪست
نٿي ڏئي سگهجي، ڇاڪاڻ ته خدا انهن سان گڏ آهي، ۽ جنهن وٽ خدا انهن
سان گڏ آهي اهو محفوظ آهي.

*

موڪلون پيار، امن، خوشي، رواداري، ۽ نيڪ خواهشن جي روحاني تحفن جي تبادلي سان وڏيڪ خوبصورت ۽ روحاني بڻجي وينديون آهن.

*

جڏهن اسين پنهنجيون دليون خدا ڏانهن ڦيرايون ٿا ۽ ڪيس تمام گهڻي محبت ۽ وڏي خواهش سان دعا گهرون ٿا، ته اسان ڪيس ويجهو ۽ معاف ڪرڻ ۽ ڏيڻ ۽ جلدي ڳوليندا‌سين، ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان اسين سندس رحمدل عالمگير دل ۽ سندس غير مشروط الاهي محبت کي ڇهون ٿا.

*

حقيقي زندگي صرف ڪائڻ، ڪم ڪرڻ ۽ سمهڻ کان وڌيڪ آهي، تنهن ڪري مان عقل جي تحفي کي خدا کي ڳولڻ ۽ ڳولڻ لاءِ استعمال ڪندس، ۽ مان انسانيت ۽ پنهنجن ڀائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪندي پنهنجي نجات لاءِ ڪم ڪندس.

*

ڪيترائي ماڻهو هن ڌرتيءَ تي آيا آهن ۽ ان کي ڇڏي ويا آهن، پر اسان اڃا تائين هتي رهڻ کي حقيقي سمجهون ٿا جيئن اسان هميشه هتي رهڻ وارا آهيون. عقلمند ماڻهو اهو آهي جيڪو مسلسل خدا کي ياد ڪري ٿو، ڇاڪاڻ ته ان تي مسلسل غور و فڪر هن دنياوي جنم ۽ موت جي خواب کان نجات جو رستو آهي.

*

خدا اسان جي اندر سڀئي طاقتون ۽ توانائيون رکيون آهن ته جيئن اسان جي رستي ۾ ايندڙ سڀني رڪاوٽن ۽ آزمائشن کي منهن ڏئي سگهون، ۽ اسان کي انهن ناقابل تسخير طاقتن ۽ اڻ کٽ توانائين کي ٻاهر ڪڍڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي.

*

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي ڪڏهن به نه بدلندا آهن؛ اهي ساڳين عادتن ۽ سوچ جي طريقن سان چمڪندي پوڙها ٿي ويندا آهن انهن کي نفسياتي آثار چئي سگهجي ٿو انهن مان ڪجهه آثار روحاني نوعيت جا آهن اهڙا ماڻهو مثالي، پرامن زندگي گذاريندا آهن پر پنهنجي سمجھ کي وڌائڻ يا پنهنجي افق کي وسيع ڪرڻ تي ڪم نه ڪندا آهن، جامد رهندا آهن انهن ۾ نوجوان نسل جي ضرورتن، جوش ۽ دلچسپين کي سمجهڻ جي صلاحيت نه هوندي آهي اهو ڪجهه حد تائين قابل قبول ٿي سگهي ٿو، پر جڏهن اهي بصيرت کان سواءِ نئين نسل جي مذمت ۽ تنقيد ڪندا آهن، ته اهي ذهني طور تي سخت ٿي ويندا آهن ٻئي طرف، ڪيترائي نوجوان غلطين جو شڪار ٿي ويندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي پنهنجن بزرگن جي راءِ جو احترام نٿا ڪن يا انهن جي

صلاح نه ٿا ڏين. اهي سمجهن ٿا ته وڏا ماڻهو پراڻا آهن ۽ تنهن ڪري انهن کي ٻڌڻ يا انهن جي صلاح تي عمل ڪرڻ جي ڪا ضرورت ناهي چاڪاڻ ته انهن جا خيال پراڻا ۽ پراڻا آهن جديد ٿيڻ جي انهن جي جوانيءَ جي خواهش ۾، اهي ممڪن حد تائين پراڻا قاعدا ٽوڙيندا آهن پر انهن کي ياد رکڻ گهرجي ته بزرگن جو وزن ۽ قدر آهي؛ اهي سالن کان جيئرا رهيا آهن ۽ گهٽو ڪجهه ڏٺو ۽ سکيو آهي پراڻي ۽ نئين نسل ٻنهي جي ميمبرن کي هڪ ٻئي کان سکڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته پراڻي ۽ نئين ٻنهي شين جا پنهنجا فائدا ۽ فائدا آهن.

*

ان ڪان وڏو ڪو به امتحان ناهي ته اسان جو خالق اسان سان گڏ آهي، اسان کي سندس موجودگي جي اميد رکڻ گهرجي ۽ سندس خواهش رکڻ گهرجي، چاڪاڻ ته هو هر طرح سان اسان جي نگراني ڪري ٿو، ڪابه پريشاني، ڪابه ڏک، تڪليف، يا بيماري ڪيتري به وڏي هجي، اچو ته خدا کان تسلي ۽ تسلي حاصل ڪريون، ۽ اچو ته هن کان حڪمت ۽ هدايت گهرون جيستائين اسان هن تي ڀروسو ڪريون، هن سان پيار ڪريون، ۽ هن جي مدد گهرون، هو اسان کي جواب ڏيندو.

*

پيار گلن جي خوشبوءِ آهي ۽ گلابن جو خاموش آواز آهي جيڪو فطرت جي خوبصورتي کي ملهائي ٿو. پيار روح جو گيت آهي، زندگي جو هڪ گيت آهي، ۽ خلا جي وسيع دائري ۾ انهن جي دائمي سفر ۾ سيارن جو تال وارو، متوازن رقص آهي. اهو گلن جي اڃ آهي ته سج جي شعاعن کي پيئندا آهن، ڦُلندا آهن ۽ زندگي جي امرت سان ٽٽندا آهن. اهو زمين جي سڪل جڙڙن کي پنهنجي کير سان پالڻ ۽ پنهنجي رس سان سڀني زندگين کي پالڻ جي خواهش آهي. اهو سج جي زبردست خواهش آهي ته سڀني مخلوقات کي زنده ۽ متحرڪ رکي، ۽ زندگي جو جذبو ڪمزورن جي حفاظت ۽ پرواهه ڪرڻ آهي. اهو معصوميت جي مسڪراهٽ آهي جيڪا ٻار لاءِ والدين جي نرمي ۽ پيار ڪندڙن جي دلين ۾ خود بخود تسليم ٿيڻ کي جنم ڏئي ٿي ته اهي واپسي جي اميد کان سواءِ خدمت ۽ تسلي ڏين. اهو دوستي جي نبض آهي جيڪا ٽٽل دلين کي مرمت ڪري ٿي ۽ زخمن کي شفا ڏئي ٿي. اهو دل جو روئڻ آهي جيڪو وضاحت کي رد ڪري ٿو. اهو شاعر آهي جيڪو انسانيت لاءِ پيار سان ڀريل آهي، ان جي ڏک کان متاثر آهي. اهو هڪ خاندان جي ميمبرن جي وچ ۾ ويجهڙائي جو مسلسل وڌندڙ دائرو آهي، جيڪو هميشه وسيع جڳهن ۾ وسيع افقن ۾ وڌندو آهي. اهو وسوسا آهي. ڪليل ذهنن جي دائرن ۾ زندگي ۾ دلين جي آسمانن ۾ جيڪي عظيم جذبن جي

تارن سان پريل آهن، محبت روح جي خوشي آهي، جنهن کي پيار ڪندڙ روحون حاصل ڪرڻ ۽ ان سان ڳنڍڻ لاءِ تڙپيون ۽ تڙپيون آهن.

*

اسان سان گڏ رهو، اي منهنجا مالڪ، ۽ اسان کي اسان جي فرض کي پورو ڪرڻ ۾ مدد ڪريو ۽ توهان جي برڪت واري موجودگي کي محسوس ڪريو جيڪا دل کي تازگي ڏئي ٿي ۽ روح ۾ امن ۽ اميد پيدا ڪري ٿي.

جيستائين توهان پنهنجي زندگي جي گاڏي هلائيندي پاڻ تي ضابطي جي بريڪ استعمال نه ڪندا، توهان انا مان نڪرندڙ بي قابو جذبات ۽ غلط خواهشن جي رحم ڪرم تي هوندا. توهان کي ضرورت پوڻ تي بريڪ استعمال ڪرڻ جي قابل هجڻ گهرجي ته جيئن توهان کي لاپرواهي سان ڪم ڪرڻ، صحيح رستي کان هٽڻ، ۽ درد ۽ مصيبت جي کڏ ۾ ڪرڻ کان روڪي سگهجي. Sup24

لفظن جو غلط استعمال سڀ کان وڌيڪ خطرناڪ ۽ تباهي ڪندڙ هٿيارن مان هڪ آهي ڪاوڙ جو هڪ وڏو سبب سخت ۽ ڏکوئيندڙ تقرير آهي. ڪنهن کي گپ شپ ۽ بيڪار گفتگو کان پاسو ڪرڻ گهرجي، بحث ۽ تڪرار کان پاسو ڪرڻ گهرجي، ۽ جارحاڻي رجحانن کان پاڻ کي نجات ڏيارڻ گهرجي.

*

جيڪڏهن ڪو مڙس يا زال ناراض ٿئي ٿو ۽ ٻئي کي پڙڪائي ٿو، ته بهترين طريقو اهو آهي ته ٻئي کي اتان هليو وڃي ۽ صورتحال پرسڪون ٿيڻ تائين جواب ڏيڻ کان پاسو ڪري. جيڪڏهن انهن مان هڪ ڏکوئيندڙ لفظ ڳالهائي ٿو، ته ٻئي لاءِ بهتر آهي ته هو قسم سان جواب نه ڏئي، پر جيستائين غصو ٿڌو نه ٿئي تيستائين پرسڪون رهي. جيڪڏهن زال پنهنجي مڙس تي رڙيون ڪري ٿي ۽ هو زور سان جواب ڏئي ٿو، ته مڙس کي ٻه ڀيرا نقصان ٿيندو: پهرين سندس چڪندڙ لفظن کان ۽ پوءِ پنهنجي سخت جواب کان، آخرڪار سڀ کان پهريان پاڻ کي نقصان پهچائيندو. اهو طلاق يا ٻيا ناپسنديده نتيجا پيدا ڪري سگهي ٿو. ضد کان بچڻ يا ٻئي سان نرمي سان پيش اچڻ کان پڻ ضروري آهي. ساڳئي وقت، ڪنهن کي بحث ۽ جهڳڙن ۾ ملوث ٿيڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي، ۽ ان جي بدران انتظار ڪرڻ گهرجي جيستائين اطمينان ۽ اندروني سڪون بحال نه ٿئي.

*

ڪنهن کي به پنهنجو امن چوري ڪرڻ نه ڏيو، ۾ زباني (يا تحريري) توهين سان ٻين جو امن چوري نه ڪريو ڪاوڙ ۾ يا لمحي جي گرميءَ ۾، ڪو ماڻهو ڪجهه نامناسب چئي سگهي ٿو، ڪجهه اهڙو جيڪو ڪڏهن به ارادو نه ڪيو هجي، ۾ پوءِ پشيمان ٿئي، جڏهن ته ٻيو ماڻهو انهن لفظن کي ويهن سالن تائين ياد رکندو هن لحاظ کان، يادداشت هڪ خراب شيءِ آهي يادداشت جي طاقت هڪ نعمت آهي جيڪڏهن صحيح طريقي سان استعمال ڪئي وڃي، پر جيڪڏهن اسان سان ڪيل خراب شين جي ذخيري طور استعمال ڪئي وڃي ته اهو نقصانڪار آهي.

جڏهن اسين خدا ۾ جاڳنداسين، اسان کي احساس ٿيندو ته انساني زندگي صرف پاڇين ۾ روشني جو هڪ سلسلو آهي جيڪو ڪائناتي سينيما اسڪرين تي پيش ڪيو ويندو آهي.

اسان انهن شين کي سمجهڻ جا عادي آهيون جيڪي اسان جا حواس محسوس ڪري سگهن ٿا ۾ سمجهي سگهن ٿا، ۾ گهٽو ڪري اسان پنهنجي چوڌاري موجود نازڪ قوتن کان بي خبر رهندا آهيون پر اسان جي هر سوچ هڪ خاص نازڪ وائبريشن پيدا ڪري ٿي اهو ئي سبب آهي جو ڪو ماڻهو پنهنجي اصل فطرت کي ٻين کان لڪائي نٿو سگهي جيڪڏهن انهن ڪا غلطي ڪئي آهي، ته اهي ان کي اندر اندر ڄاڻن ٿا، جيتوڻيڪ اهي سوچين ٿا ته اهي ان کي لڪائي رهيا آهن، چاڪاڻ ته غلط ڪم جو احساس خيالن ۾ رهندو آهي، ۾ ٻيا ان کي ڄاڻندا چاڪاڻ ته انهن خيالن جا وائبريشن هڪ يا ٻئي طريقي سان انهن جي عملن ذريعي ظاهر ٿيندا. اهو نيڪ ڪمن ۾ سوچن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن اسان خدا بابت سوچيون ٿا ۾ سندس نالو بلند آواز سان، وسوسن ۾، يا خاموشيءَ سان چئون ٿا ته اسان آسمان ۾ هڪ روحاني وائبريشن جاري ڪريون ٿا، جيڪو سندس برڪت واري موجودگي کي دعوت ڏئي ٿو.

*

اي خداوند، تنهنجي پيار جون ڪرڻيون تنهنجي ڪائناتي خاندان جي سڀني ميمبرن تي هڪجهڙيون چمڪن ٿيون، انسانيت ان جي ناقص سوچ جي ڪري روشنيءَ کان بي خبر ۾ مبهم ٿيڻ جي ذميوار آهي. تنهنجي طاقت منهنجي وجود ۾ پکڙجي وڃي ۾ هن دنيا جي ٿلهي، اونداهي بخارن کي ختم ڪري ڇڏي، ته جيئن مان هڪ صاف، پالش ٿيل آئينو بڻجي سگهان جيڪو تنهنجي پاڪ، چمڪندڙ تصوير کي ظاهر ڪري ٿو.

*

پيار سچو هجڻ گهرجي، ۽ جڏهن اهو دل مان ايندو آهي، ته اهو سچو هوندو آهي.
*

جيڪڏهن توهان الاهي روشنيءَ ڏانهن رخ ڪندا، ته توهان کي هڪ الاهي طاقت ملندي جيڪا توهان جي رستي کي روشن ۽ آسان ڪرڻ جي قابل آهي ۽ توهان کي صحت، خوشي، امن، آزادي ۽ ڪاميابي عطا ڪندي.
*

جيڪڏهن پئسا ڪمائڻ ڏکيو آهي، ته نفسياتي توازن حاصل ڪرڻ اڃا به وڌيڪ آهي، تنهن ڪري هڪ شخص کي پنهنجي تقرير، سوچ ۽ جسماني عملن ۾ مهربان ۽ پرسڪون هجڻ گهرجي.

ماڻهن جون ٻه فطرتون هونديون آهن: گهر جي فطرت ۽ سيلون جي فطرت گهر ۾ اسين آرام سان هلون ٿا ۽ پنهنجي حقيقي فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، پر اسان اڪثر خواهش ڪندا آهيون ته اسان قدرتي طور تي رويي ڪرڻ کان پاسو ڪريون ها چاڪاڻ ته رويي سان اسان بدصورت شيون ظاهر ڪريون ٿا جيڪي ظاهر نه ڪرڻ گهرجن ها، خاص طور تي جيڪڏهن اهي اسان جي آس پاس وارن کي نقصان پهچائين.

اسين سيلون جي ذهنيت اختيار ڪندا آهيون جڏهن اسين خوبصورت لباس پائي ٻاهر نڪرندا آهيون، وڏي مسڪراهٽ سان، جڏهن ته اسان جا خيال ۽ جذبات اندر ۾ گردش ڪندا آهن. گهر ۾، اسين چئون ٿا، "مان فلاڻي کان ناراض آهيان ۽ هن کي ڏسڻ برداشت نٿو ڪري سگهان،" پر جڏهن اسان ساڳئي شخص سان ملون ٿا، ته اسين ان کي سلام ڪريون ٿا، "هيلو! ڪيئن آهيو؟" غير مطابقت ۽ غير صحتمند جذبات جا اهي متضاد وهڪرا اعصابي نظام ۽ جسم جي ٻين حصن کي متاثر ڪن ٿا.
*

او منهنجا پيارا خدا
مون توهان جي لامحدود پکيڙ کي سڪون جي افق ۾ ڏٺو آهي.
۽ مون پنهنجي وجود جي گهرائي ۾ توهان جي تازگي واري خوشي جو مزو چکيو.
۽ مون پنهنجي جاڳندڙ ضمير ۾ تنهنجي آواز جي گونج ٻڌي.
۽ مون پنهنجي روحاني احساسن لاءِ توهان جي سرگوشي ٻڌي.
*

اي خداوند، بدصورت، خود غرض لالچ جي شيطانن کي بلند، بلند خواهشن جي فرشتن ۾، ڏکوئيندڙ جهالت کي برڪت واري حڪمت ۾، ۽ بيڪار سستي کي روشن روحاني ڪاميابين جي صاف سون ۾ تبديل ڪر.

*

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ ڪر، اسان جي ڪمزوري ۽ بي عمليءَ کي جوش ۽ عزم ۾ تبديل ڪر، ۽ اسان جي غلط خيالن کي سچائي جي سمجهه ۾ تبديل ڪر.

پيار ڇا آهي؟

پيار گلن جي گلن جي خوشبو آهي

خاموش گلابن جو ڪورس ۽

فطرت جي خوبصورتي جو جشن ملهائڻ

پيار روح جو هڪ گيت آهي جيڪو زندگي لاءِ ڳائي ٿو.

سيارن جو متوازن تال وارو ناچ ۽

گ□ر□ خلا ۾ پنهنجي دائمي سفر ۾

سچ جي روشني پيئڻ لاءِ گلن جي پياس آهي.

اهو وڌندو آهي ۽ زندگي جي امرت سان پرورش پاندو آهي ۽

اها ڌرتيءَ جي آرزو آهي

پياسي پاڙن کي پنهنجي ڪير سان پرورش ڪرڻ لاءِ

زندگيءَ جي جوهر سان هر قسم جي زندگيءَ جي پرورش ڪرڻ ۽

اهو سچ جي زبردست مرضي آهي

سيني جاندار شين کي زنده ۽ سرگرم رکڻ لاءِ

اها زندگيءَ جي محرڪ قوت آهي

نابالغن کي تحفظ ۽ سار سنڀال فراهم ڪرڻ لاءِ

اها معصوميت جي مسڪراهٽ آهي جيڪا پيءُ جي پيار کي اڀاري ٿي.

پار تي

□ عاشقن جي دلين □ خودڪار تسليم

مفت □ خدمت □ تعزيت فراهم ڪرڻ لاءِ

اها دوستي جي نبض آهي.

جيڪو ٽٽل دلين کي مضبوط ڪري ٿو □ زخمن کي مرهم ڪري ٿو

اهو دل لاءِ هڪ سڏ آهي جيڪو وضاحت کي رد ڪري ٿو

هو انسانيت جي محبت سان ڀريل شاعر آهي.

جيڪا سندس مصيبت □ مبتلا آهي

اهو هڪ ئي خاندان جي ميمبرن جي وچ □ ويجهڙائي جو دائرو آهي.

وڏين جڳهن ڏانهن مسلسل وڌندي □ وڌندي

□ وسيع ميدان

اِها زندگيءَ جي سُرخي آهي

ڪليل ذهنن جي افق □

□ دلين جو آسمان جيڪو نيڪ جذبن جي تارن سان ڀريل آهي

پيار روح جي خوشي آهي

جيڪو پيار ڪندڙ روحن جي خواهش آهي

□. هوءَ هن تائين پهچڻ □ هن سان رابطو ڪرڻ جي خواهشمند آهي

مون زندگي ڏني.

جڏهن مان سائي ٽڪرين □ گاهه وارين وادين جي وچ □ گهمي رهيو هوس

وٽن □ گلن جي وچ □ حرڪت ڪندي

مون زندگي کي ڪيڏندي □ مزو وٺندي ڏٺو.

مون سچ جي ٻسڪ □ ان جون سونيون ڪرٽيون ڏنيون

۾ مون هن کي ڪڪرن جي جهنگلن ۾ غائب ٿيندي ڏٺو.

مون سندس خوشي جي لهرن ۾ ڪلندي ڏٺو.

۾ هوءَ مينهن جي ڦڙن مان سخاوت سان ڳوڙها وهائي ٿي

مون هن کي وڻ جي ٽارين ۾ لڏندي ڏٺو

۾ گل دان خوشيءَ سان ناچ ڪن ٿا

مون ان کي پکين جي چِرڪڻ ۾ بُلبل جي آوازِ ۾ گونجندي ڏٺو.

مون ڏٺو ته سندس پاڇا ڍلانن کي ڍڪي رهيا هئا.

ان جو شبنم گلاب جي دلين کي نم ڪري ٿو ۾ انهن جي ڳلن کي چمي ٿو

مون ڏٺو ته شبنم گاهه سندس پيرن سان چنبڙيل هئي.

جيئن مون هن کي زمين ۾ گاهه چڪيندي ڏٺو هو.

پيار جي ڦڙن سان، اهو پنهنجي تازگي ۾ خوبصورتي کي وڌائي ٿو.

مون صبح جي هوا ۾ سندس خوشبودار ساهه کي محسوس ڪيو.

مون سندس سڪون محسوس ڪيو ۾ سندس هٿ دعائون ورهائيندي ڏٺا.

هر وادي ۾ ڪنڊ ۾

زندگي ڪيتري شاندار آهي!

۾ هن سان گڏ هلڻ ڪيترو پيارو آهي.

هٿ ۾ هٿ

ان جي برڪت واري رستن تي!

توهان تي سلام هجي

اڻڄاتل وجود يا لاشعوري جن

جيئن اسين رستي تي اڳتي وڌون ٿا ۽ اسان جي روحاني سمجھ وڌيڪ گهري ٿيندي وڃي ٿي، اسان کي ائين محسوس ٿئي ٿو ڇڻ ته اسان هڪ طاقتور اندروني مخالفت کي منهن ڏئي رهيا آهيون پر هي احساس صرف هڪ وهم آهي؛ ان جي برعکس سچ آهي۔ اسان جي اندر ان "نامعلوم وجود" جي عجيب، پريشان ڪندڙ ۽ موهيندڙ فطرت اسان جي انساني شعور جي سمجھ کان ٻاهر جي دائرن مان نڪتل ناقابل بيان عنصرن تي پاڙيندي نظر اچي ٿي.

هي وجود ڪنهن اڻ ڏٺل جاءِ تي رهڻ لڳي ٿو، ۽ ان کي ڪنهن ٻئي ڌرتيءَ جي ماڻهو سان تشبيهه ڏئي سگهجي ٿو، جيڪو اسان جو مهمان آهي جيتوڻيڪ اسان جو ان سان دلچسپين، خيالن، عادتن، خواهشن ۽ دور جي خواهشن جي لحاظ کان ڪو به تعلق ناهي.

هي نامعلوم وجود آخرت بابت اهڙا خيال رکي ٿو جيڪي اسان جي پنهنجي کان بيشمار وڏا ۽ وڌيڪ صحيح آهن. اسان کي اهو لڳي ٿو ته ان کي اسان جي دنياوي وجود جي اهم ضرورتن ۽ عملي ضرورتن جي صرف هڪ ننڍڙي سمجھ آهي.

اسان جو اڻڄاتل دوست اسان کي نظرانداز ڪرڻ لڳي ٿو، بلاشبہ ڪائنات جي اسرارن ۾ غرق آهي ۽ جڏهن هو اسان کي ياد ڪري ٿو ۽ اسان کي خوش ڪرڻ چاهي ٿو، ته هو هڪ عجيب، بظاهر غير منطقي حرڪت پيدا ڪري ٿو جيڪا اسان کي توازن کان پري اڇلائي ٿي، اسان جي توازن کي خراب ڪري ٿي، ۽ اسان کي حيران ڪري ڇڏي ٿي.

اسان اڪثر اهو سمجهون ٿا ته هي اڻڄاتل وجود اسان جو مذاق اڏائي رهيو آهي ۽ اسان جي صلاحيتن جو مذاق اڏائي رهيو آهي، ڇڻ ته اهو اسان جي ذهنن سان راند ڪري رهيو آهي بغير اسان جي جذبات يا اسان جي حالتن لاءِ همدردي جي. ڪڏهن ڪڏهن اهو اسان کي تنگ ۽ ناراض ڪرڻ لڳي ٿو، اسان کي شڪرگذاري جي لائق ڪو به احسان يا ڪو به حقيقي فائدو نه ٿو ڏئي.

هي وجود هر قسم جا معجزا ۽ عجائبات ڪرڻ جي قابل نظر اچي ٿو، پر اسان جي اندر موجود هجڻ جي باوجود، اسان لاءِ ان سان رابطو ڪرڻ ۽ ان جي لامحدود صلاحيتن ۽ مافوق الفطرت طاقتن مان فائدو حاصل ڪرڻ ڏکيو آهي.

هن لڪيل هستي کي هڪ بگڙيل پار سان تشبيهه ڏئي سگهجي ٿي جنهن کي آسمان ۽ زمين جي رازن تائين رسائي ڏني وئي آهي. اهو انهن رازن کي استعمال ڪري ٿو ۽ انهن طاقتن کي ڪنٽرول ڪري ٿو جيئن چاهي، بغير ڪنهن پابندي يا جوابدهي جي.

هو سڀ ڪجهه ڄاڻي ٿو، پر هن کي خبر ناهي ته ان علم کي صحيح طريقي سان ڪيئن استعمال ڪجي سندس هٿ خزانن سان ڀريل آهن، جيڪي هو غلط طرف ۽ غلط وقت تي ضايع ۽ ضايع ڪري ٿو.

اسين ڪيس اڄايل کي ماني ۽ بکايل کي پاڻي ڏيندي ڏسون ٿا (۽ ڏندن کان محروم کي مٺايون کارائيندا آهيون)

هو ناشڪرن تي تحفن جي برسات ڪري ٿو ۽ فقيرن کي تحفن کان محروم ڪري ٿو.

هو انهن جو پيڇو ڪري ٿو جيڪي هن کان پڇن ٿا ۽ انهن کان پڇن ٿا جيڪي هن سان ملڻ لاءِ بيتاب آهن.

اها ڪهڙي لڪيل قوت آهي جيڪا ڪڏهن ڪنهن شخص کي هڪ عجيب ۽ عجيب توانائي سان چارج ڪري ٿي جيڪا هوائن ۽ پوتن کي ٻوڙائي ٿي؟

اها ڪهڙي قوت آهي جيڪا وائبريشن ۽ توانائي جي سطح کي اهڙي طرح وڌائي ۽ گهٽائي ٿي جو ڪنهن شخص کي ٿڌي صبح جو گرم ڪمري مان نڪرڻ وقت پنهنجي گرمي پد کي متوازن رکڻ ۾ مدد ڪري ۽ ان جي برعڪس؟

اها اڻڄاتل هستي اهڙي مهارت سان ڪم ڪري ٿي جيڪا ايتري غير معمولي آهي جو ڪنهن به ذهين ڪيمسٽ يا هوشيار انجنيئر کي ڪڏهن به سمجهه ۾ نه ايندي.

ڇا اهو ممڪن آهي ته هن زمين تي هن مختصر عمر دوران اهڙي طاقت گڏ ٿي سگهي؟

نه، منهنجا دوستو، ان "اجنبي" کي لکين سال لڳي ويا هن جسماني ميڪانيزم کي مڪمل ڪرڻ لاءِ جيڪو اسان پنجن حواسن سان منسوب ڪريون ٿا مثال طور، شعوري ذهن لاءِ اهو ناممڪن آهي ته هو ڪنڌ جي صحيح مقدار کي ڄاڻي جيڪو رت جي وهڪري ۽ پمپ ڪيو وڃي جيڪڏهن اها مقدار تمام گهٽ يا تمام گهڻي هجي ها، ته نتيجا تباهي ڪندڙ هوندا.

اسان هڪ اهڙي طاقت سان منهن ڏئي رهيا آهيون جنهن بابت اسان تمام گهٽ ڄاڻون ٿا، ۽ اسان کي ان کي ڄاڻڻ گهرجي. اهو ڪرڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته اسان جيڪو ڪجهه سکيو آهي ان کي چئلينج ڪريون ۽ پاڻ کي عظيم استاد جي انداز ۾ تيار ڪريون جڏهن هن چيو هو: "جيستائين توهان ننڍڙن ٻارن وانگر نه ٿيندا، توهان خدا جي بادشاهت ۾ داخل نه ٿيندا".

ٻين لفظن ۾، جيستائين ڪو ماڻهو ٻار جي سادگي، پاڪيزگي ۽ ايمان کي قبول نه ڪندو، تيستائين هو ڪا به اهم روحاني ترقي نه ڪري سگهندا.

سائنسي مراقبو شايد ان لڪيل اندروني طاقت کي سڃاڻڻ جو سڀ کان آسان طريقو آهي، پر گهڻا ماڻهو مراقبي جي ترغيب کان محروم آهن ۽ اهو علم پنهنجي طريقي سان حاصل ڪرڻ کي ترجيح ڏين ٿا، يا صرف خاموشي سان ويٺي - جيتوڻيڪ انهن جا خيال هر طرف طوفان وانگر وهي رهيا آهن. ڪجهه شايد چون، "مون کي اهو علم مستقبل جي اوتارن ۾ حاصل ڪرڻ گهرجي، ۽ مون کي ڪا به جلدي ناهي. منهنجو لاشعور هڪ ڏينهن مون کي جاڳائي سگهي ٿو، پر ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ شعوري ڪوشش ڪرڻ جي ڪا ضرورت ناهي".

اهو فرق نٿو پوي ته اسان ڪيترا پراڻا آهيون، اسان زندگي ۾ ڪيترا پيرا ناڪام ٿيا آهيون، يا ٻيا اسان بابت ڇا سوچيندا آهن اهو فرق نٿو پوي ته اسان ڪهڙين جينن ۾ آهيون يا اسان ڪهڙين حالتن ۾ رهون ٿا ان مان ڪو به فرق نٿو پوي ان لڪيل مهمان لاءِ جيڪو اسان جي اندر رهي ٿو اهو صرف اهو چاهي ٿو ته اسان ان کي اسان جي جسمن، اسان جي توانائين، اسان جي ذهنن ۾ اسان جي شعور کي استعمال ڪرڻ ڏيون، ۽ اسان جي زندگي جي هر پهلوءَ جو ڪنٽرول ان جي حوالي ڪريون جيڪڏهن اسان انهن چوٽين تي پهچڻ چاهيون ٿا جيڪي اسان جي انتظار ۾ آهن ته اسان کي اهو ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسان پنهنجي زندگين جي واقعن تي غور ڪندا آهيون، ڇا اهو سچ ناهي ته اسان کي احساس ٿئي ٿو ته هڪ لڪيل قوت اسان جي رهنمائي ڪئي آهي ۽ اسان کي ڪيترن ئي خطرن کان بچايو آهي؟ پر جيئن

ئي خطرو پرامن طريقي سان گذري ٿو، اسان ڪيتري جلدي ان قوت کي وساري ڇڏيندا آهيون!

اها طاقت اسان کي ڪڏهن به نه ڇڏي آهي ۽ نه ئي ڪڏهن ڇڏيندي ۽ جڏهن به اسان کي ان جي ضرورت پوندي آهي، اها هميشه اسان جي مدد لاءِ موجود هوندي آهي، جيئن عظيم استاد چيو هو: "مان دنيا جي آخر تائين توهان سان گڏ آهيان".

جيڪڏهن اسين نسل در نسل عظيم مردن ۽ عورتن جي سوانح عمرين کي پڙهون ٿا، ته اسان ڏسندا آهيون ته هر واقعي ۾، ڪيترو به ننڍو هجي، ۽ ڪهڙو به طريقو استعمال ڪيو ويو هجي، چاهي پرجوش دعا ذريعي هجي يا گهري اثبات ذريعي، نتيجو هميشه ساڳيو رهيو.

اسان جي اندر قيد ٿيل هي ديو مسلسل حرڪت ۾ آهي، هڪ پيرو ۽ هميشه لاءِ آزاد ٿيڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي. اسان ڪڏهن شعوري طور تي ان کي آزاد ڪنداسين ۽ آزادي ۽ فتح ڏانهن ان جي پيروي ڪنداسين؟

اچو ته هاڻي شروع ڪريون ۽ اندروني ديو کي هڪ موقعو ڏيون، ۽ اسان ڏسنداسين ته زندگي ڪيتري مٺي هوندي ۽ اها ڪيئن خوشي ۽ فتح جي روشنين سان چمڪندي، خدا جي مدد سان.

توهان تي سلام هجي

هندستان جا منظر ۽ هڪ نظارو

هندستان هر لحاظ کان دنيا جو هڪ ننڍڙو جهان آهي. اهو هر قسم جي ماحول، موسم، مذهب، ڪاروبار، فن، ماڻهو، نظارا، ٻوليون ۽ ثقافتن جو ملڪ آهي.

هندستاني تهذيب هزارين سال پراڻي آهي، ۽ ان جي حڪمرانن، سادن ۽ رهنمائن اهڙا رڪارڊ ڇڏيا آهن جيڪي هندستان ۽ سنڌ ۽ آريائي تهذيب جي وجود ۽ صداقت جي شاهدي ڏين ٿا.

ڪيترائي يورپي سياح هندستان جو دورو ڪن ٿا □ ان جي گهٽين □ جادوگر، تلوار هلائيندڙ □ نانگن کي ڏسن ٿا، اهي سمجهن ٿا ته اهو هندستان وٽ پيش ڪرڻ لاءِ بهترين آهي، بي خبر ته اهي انگ اکر هندستان جي حقيقي جوهر جي نمائندگي نٿا ڪن. هندستان جي حقيقي زندگي □ جانداري ان جي روحاني ثقافت □ آهي، جنهن ان کي قديم زماني کان وٺي مذهبن □ عقيدن جو هڪ پگهلڻ وارو برتن بڻايو آهي.

اهو سچ آهي ته اولهه هندستان کي واپار جا ڪيترائي سٺا طريقا، طريقا □ اصول، □ قدرتي □ انساني وسيلن جي ترقي سيڪاري سگهي ٿو □ اهو سچ آهي ته هندستان کي هينري فورڊ □ ٿامس ايڊيسن جهڙن بصيرت رکندڙ اڳواڻن جي ضرورت آهي پر مغربي دنيا شعوري يا لاشعوري طور تي عملي، روحاني سبقن جي پياسي آهي جن □ هندستان تاريخ □ مهارت حاصل ڪئي آهي.

مغربي شهرن □ سائنس ايتري ترقي ڪئي آهي، ايتري تيزيءَ سان ترقي ڪئي آهي جو ماڻهن جي مادي ضرورتون - پناهه، کاڌو، □ ڪپڙا - آساني سان دستياب آهن. تنهن هوندي به، جسماني □ مادي آرام نفسياتي آرام، امن □ روحاني تسڪين کان سواءِ ڪافي ناهي.

هندستان جو سڀ کان وڏو □ امير ترين ورثو روحاني طريقن □ رستن □ آهي جيڪي صدين کان بصيرت رکندڙ □ روشن خيال هندستاني روحاني عالمن پاران دريافت ڪيا ويا آهن. هن ورثي انسانيت جي روحاني □ سائنسي ثقافت □ حصو ورتو آهي □ جاري رکي ٿو.

هندستان رازن جي سرزمين آهي، پر اهي راز اهڙا آهن جيڪي صرف انهن لاءِ دل کوليندا آهن جيڪي انهن سان همدردي رکن ٿا، جيڪي سچائي جي ڳولا سنجيدگي □ خلوص سان ڪن ٿا.

هندستان دنيا □ سڀ کان وڌيڪ □ شاندار جبلن تي فخر ڪري ٿو: اتر هندستان □ هماليه دارجيلنگ کي اڪثر ڪري هندستان جو سوئٽزرلينڊ سڏيو ويندو آهي دلڪش قدرتي خوبصورتي جي لحاظ کان ان □ دهلي □ منفرد قلعن، قلعن □ شاهي محلات جا قديم کنڊر پڻ آهن، انهي سان گڏ وسيع گنگا ندي □ هماليه جي بلند زمينون، انهن جي غارن □ خدائي روشني □ حڪمت تي غور □ فڪر لاءِ وقف آهن.

هندستان □ آگره شهر دنيا جي عجائبات مان هڪ، تاج محل، فن تعمير جي چوٽي □ انسانيت جي سڀ کان خوبصورت خوابن جو فخر ڪري ٿو،

جيڪو پالش ٿيل سنگ مرمر □ شاندار الماسٽر □ مجسم آهي، انساني محبت کي امر ڪري ٿو.

هندستان □ ڪارا پيلا □ گهاٽا جهنگل پڻ آهن جتي شينهن □ شينهن گهمندا آهن هندستان □ هڪ نيرو آسمان پڻ آهي جيڪو سج لهڻ وقت وڏيڪ شاندار □ خوبصورت ٿي ويندو آهي جڏهن سج جون ڪرٽيون پرندڙ نارنگي شعلن جي هڪ ميڙ □ تبديل ٿي ونديون آهن.

هندستان □ مشرقي ميون □ پاڇين جون بيشمار قسمون □ رنگ □ ماڻهن جون ڪيتريون ئي نسلون آهن، جيڪي سڀئي گڏجي هندستان کي هڪ شاندار، شاندار، □ ناقابل فراموش پگهلڻ وارو برتن بڻائين ٿيون.

هندستان هڪ عظيم تضادن جي سرزمين آهي، جتي فحش دولت سان گڏ غربت به موجود آهي، □ جتي ذهني پاڪيزگي جو عروج سخت، روزمره جي زندگي سان گڏ موجود آهي. هندستان □، توهان کي رولز رائس □ بيل گاڏيون ملنديون، جيئن توهان کي سينگاريل ڪپڙن □ شاندار گهوڙي گاڏين □ هاٿي ملندا.

اتر هندستان □ اسان کي نيري اکين □ سنهري وارن وارا ماڻهو ملن ٿا، جڏهن ته گرم ڏکڻ □ اسان کي ٽراپيڪل سج جي گرمي سان ڳاڙهي چمڙي نظر اچي ٿي.

شروعات کان آخر تائين، هندستان واقعي حيرت □ تضادن جي سرزمين آهي جيڪڏهن زندگي هڪ ئي رستي تي هلي ته هڪجهڙائي بڻجي ويندي آهي پر هندستان □، ڪو به محسوس ڪري ٿو ته زندگي هڪ عظيم ايڊونچر آهي جيڪا حيرت □ رازن سان ڀريل آهي جنهن جو ڪو به تصور به نه ڪري سگهي.

هندستان □ شايد جسماني طور تي بلند عمارتون يا ضرورت کان وڏيڪ جديد عيش عشرت □ تفريح نه هجي جيڪي روحاني اعصاب کي تنگ ڪن.

اهو سچ آهي ته هندستان □ به پنهنجون خاميون آهن، جيئن سڀني قومن □ پنهنجون خاميون آهن.

پر هندستان □ روحاني آسماني عمارتون آهن: عاجز، حقيقت پسند روحاني ديو جيڪي پنهنجن ساٿي انسانن کي سيکاري سگهن ٿا ته زندگي جي ڪنهن به صورتحال مان مڪمل روحاني خوشي ڪيئن حاصل ڪجي.

سائنسي بنيادن وارا اهي صوفي، جيڪي پنهنجي ڪوشش ۾ تجربي ذريعي سچائي ۾ حقيقت کي سچاٽي چڪا آهن، پين کي پنهنجي بصيرت کي وڌائڻ ۾ پنهنجي روزاني زندگي جي مٿي مان امن ۾ اطمينان جو تازگي وارو پاٽي ڪڍڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿا.

سچ لهڻ وقت هڪ آفاقي نظارو

عقلمند استاد پرمهانسا پنهنجي نظر کي هن ريت بيان ڪري ٿو:

منهنجي بالڪوني مان، مون اولهه طرف ڏٺو، ۾ تخيل جي پرن تي، مان پري افق جي ڪنارن ڏانهن وڏي ويس منهنجي ساڄي ۾ کاٻي پاسي، مون ٻه جبلن جون قطارون ڏٺيون جيڪي جلد ئي هڪ پراسرار جامني رنگ ۾ تبديل ٿي ويون جڏهن مون ٻيهر ڏٺو، هڪ اڻ ڏٺل هٿ انهن کي گهري نيري رنگ جي پردي ۾ ڍڪي ڇڏيو هو منهنجي پويان گوادِالاجارا شهر هو، جيڪو سج لهڻ جي شام ۾ غسل ڪيو ويو هو اوپر وارو آسمان هاٽي نرم گلابي رنگن سان سينگاريل هو اڳتي ڏسندي، منهنجي اکين سون جي ڍنڍ ۾ ترندڙ نيري ٻيٽن جو هڪ جادوئي شهر ڏٺو.

جادوئي نيرو ٻيٽن جي هن ٻيٽ ۾، نيرو چونا پٿر جي هڪ وڏي ٽڪري اڀري، جيڪا گرين-اڇي آتش فشاني ڪڪرن سان گهريل هئي جيڪي ڳاڙهي-سون جي لاوا جا گير ڪڍي رهيا هئا، جيڪي پرسڪون ڍنڍ ڏانهن قوس قزح وانگر ترڇها هئا. تيز سونهري شعلن نيرو ٻيٽن کي روشني جي ٻرندڙ هالن ۾ ڍڪي ڇڏيو.

نيرو چوٽي ۾ ان جو ٻرندڙ تاج ان خاموش سونهري ڍنڍ جي مٿاڇري تي جاڙن پائرن وانگر ظاهر ٿي رهيو هو ۾ بلڪل ساڄي پاسي، هڪ ننڍڙي، پرسڪون ڍنڍ چمڪي رهي هئي، جيڪا نيرو ٻيٽن مان هڪ جي سيني تي آباد هئي جيئن ڪڪرن جي لهرن ۾ پورو چنڊ تري رهيو هجي.

مان گهڻي دير تائين سج لهڻ ۾ سراب جهڙن ڪڪرن جي شهر ۾ گهميو، ڍنڍ جي مٿاڇري تي ان جي نازڪ سونهري روشني سان ترندو رهيو ۾ اهي سونهري پاٽي ڪيترا شاندار هئا جيڪي ڳاڙهي برف جي ٽڪرن سان ڀريل هئا ۾ هر طرف ابديت جي ڪناري تائين پکڙيل هئا.

مون تصور ڪيو ته روشني جون نديون اپسرا هن زمين تي خيرخواه روحون آهن، ۾ زندگي جي سپني آزمائشن کي ڪاميابي سان پاس ڪرڻ کان پوءِ، انهن کي گهمڻ ۾ پنهنجن خوابن کي پنهنجي مرضي مطابق مجسم ڪرڻ جي اجازت ڏني وئي هئي هر روز سج لهڻ تي، اهي اپسرا پنهنجي

آسماني خوابن کي سمنڊن □ سون جي ڏنڊن سان گهريل آسماني شهرن □ گڏ ڪنديون هيون. اتي، غمن جي گرفت کان ٻاهر □ هن دنيا جي سڀني المين □ دردن سان ڀريل ڦندن کان ٻاهر، سڀني مصيبتن کان ٻاهر، انهن مخلوقن ڳاڙهي روشني ساهه کنيو، نارنگي شعاعون پيتيون، □ وهندا □ ويجهو ايندا ويا، گهمندا □ گهمندا رهيا □ رنگين روشنين جي سمنڊ □ ترندا رهيا.

هتي، اهي جل پريون پنهنجن خوابن کي پورو ڪنديون □ پنهنجين خواهشن مطابق فوري طور تي پنهنجي تخيل کي مجسم ڪنديون، پوءِ پنهنجي مرضي سان ختم ٿي وينديون □ غائب ٿي وينديون.

هتي، انهن مخلوقن اطمينان □ اطمينان جي خزانن مان لطف اندوز ٿيو، □ انهن سڀني جا خواب سخاوت سان پورا ڪيا جيڪي انهن جي شاندار، جادوئي دنيا □ انهن جي زيارت ڪندا هئا.

هتي، هوءَ انسانن وانگر انتظار ڪرڻ □ خواهش ڪرڻ تي مجبور نه هئي ته جيئن سندس خواب سچا ٿين □ سندس خواهشون پوريون ٿين، پر هن خواب ڏٺا جيئن هن چاهيو □ پنهنجي مرضي سان اهي سڀئي خواب □ خواهشون حاصل ڪيون.

خوابن جي ڀيٽن □ اهو سچ لهڻ وارو شهر منهنجي لاشعور جي ڪوٺائي □ لڪيل هڪ خواب هو، □ اڄ اهو واقعي سچ ثابت ٿيو آهي، بيشڪ، مون پنهنجي روح جي لڪيل خزانن کي ڏٺو آهي، □ ان جي روشني مون کي ڏڪي ڇڏيو آهي، ان جي چمڪ مون کي حيران ڪري ڇڏيو آهي!

توهان تي سلام هجي

روشن ڪندڙ ليمپ

اسين هر نئين سال جي تحفي □ اميدن □ واعدن جي پوري ٿيڻ لاءِ خدا جي تعريف □ شڪرگذار آهيون جيڪي اهو اسان کي آڻيندو آهي.
خدا سان ڳنڍڻ، ماڻهن جي زندگين □ دنيا جي حالتن □ شاندار تبديليون آڻڻ، □ امن □ انساني پائيچاري حاصل ڪرڻ لاءِ مخلص □ دلي دعا کان وڌيڪا به طاقت ناهي.
اسين خدا کان دعا گهرون ٿا ته مخلص انفرادي دعائون، بلند تصور، □ وڌندڙ علم هڪ برڪت واري روحاني قوت □ تبديل ٿي وڃن جيڪا زمين تي حقيقي تبديلي آڻيندي.

اي منهنجا پروردگار، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسان تنهنجي نور جي رهنمائي ڪريون □ رستن تي روشنيءَ جا ڏيئا روشن ڪريون، □ ته جيئن اسان پنهنجي دلين □ □ ٻين جي دلين □ تنهنجي محبت کي جاڳايون، □ جيئري روشني جا مشعل ڪٽي هلون □ پنهنجين صلاحيتن کي ان □ استعمال ڪريون جيڪو توکي خوش ڪري □ ماڻهن کي فائدو ڏئي.

اسان کي پاڻ کي اهڙا لنگهه بڻائڻ □ مدد ڪريو جن ذريعي توهان جي ڪائناتي توانائي □ رهنمائي جي روشني ٻين جي مدد ڪرڻ □ انهن جي ڏک □ تڪليف کي گهٽائڻ لاءِ وهي سگهي، ڇو ته توهان جي مهرباني سان اسان وٽ انسانيت □ پاڻ جي مدد ڪرڻ جي طاقت آهي.

اسان کي برڪت آهي ته جيئن اسان ڏکايل ماڻهن سان همدردي ڪري سگهون.
اسين سچي دنيا □ سٺا خيال □ ارادا پکيڙيون ٿا.
امن □ پائيچارو هڪ زنده تجربو بڻجي وڃي.
"جيئن آسمان □، تيئن زمين تي"

{سلام الله تعاليٰ جي نالن مان هڪ نالو آهي، جيڪو هن زمين تي رکيو آهي، تنهن ڪري ان کي پاڻ □ پکيڙيو}

* * *

هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کي ٻڌايو ته هن کي پنهنجين نقصانڪار عادتن کي فائديمند عادتن سان تبديل ڪرڻ ۾ ڏکيائي ٿي رهي آهي ۽ هن کان صلاح گهري، تنهن ڪري هن چيو:

توهان کي خود بهتري جي اميد نه ڇڏڻ گهرجي.

هڪ ماڻهو صرف تڏهن پوڙهو ٿيندو آهي جڏهن هو مثبت تبديلي جي ڪوشش ڪرڻ کان انڪار ڪندو آهي.

اها جمود واري حالت، منهنجي اندازي مطابق، اصل "اهرام" جي حالت آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو چوي ٿو ته "مان تبديل نٿو ٿي سگهان" ۽ ان کي بار بار ورجائي ٿو
مان ڪيس چوان ٿو: "چڱو، جڏهن کان توهان اهو ئي رهڻ جو فيصلو ڪيو آهي، اتي ئي رهو جتي توهان آهيو"

ڪنهن به شخص جي موجوده حالت ڪهڙي به هجي، اهي خود نظم و ضبط، مناسب غذائيت، ۽ صحت جي هدايتن تي عمل ڪندي بهتري لاءِ تبديل ٿي سگهن ٿا.

توهان ڇو ٿا سوچيو ته توهان تبديلي جي قابل نه آهيو؟ ذهني جمود ڪمزوري جو لڪيل سبب آهي هر ڪنهن ۾ اهڙيون خاصيتون هونديون آهن جيڪي انهن جي ترقي کي محدود ڪنديون آهن اهي خاصيتون خدا پاران انساني فطرت ۾ نه رکيون ويون هيون، پر انساني تخليق جون آهن اهي خاميون آهن جن کان توهان کي نجات حاصل ڪرڻ گهرجي، ۽ توهان ڪري سگهو ٿا

ياد رکو ته ڪنهن به شخص جون عادتون سندس اندروني خيالن جي ظاهري اظهار کان وڌيڪ ڪجهه به نه آهن.

جڏهن توهان تبديلي جو فيصلو ڪندا، ته ڪيتريون ئي قوتون توهان جي مدد ڪرڻ ۽ توهان جي مثبت فيصلن کي مضبوط ڪرڻ لاءِ گڏ ٿينديون.

۽ خدا جي مدد سان

نئين سال جو باغ

گذريل سال جا گونج، ان جي غمن ۽ ڪلڻ سان گڏ، غائب ٿي ويا آهن.

۽ هتي نئين سال جي تراني جي گونج آهي جيڪا حوصلا افزائي سان ڳائي رهي آهي، اميد جي تبليغ ڪري رهي آهي، ۽ سرگوشي ڪري رهي آهي:

"پنهنجي زندگي کي مڪمل طور تي ٻيهر ناهيو"

پراڻن خوفن جي ٻوٽن کي ڇڏي ڏيو

ماضيءَ جي ڇڏيل باغ مان، هن صرف خوشين، ڪاميابين، اميدن، سٺن خيالن ۽ عملن، ۽ عظيم، بلند خواهشن جا ٻج گڏ ڪيا ۽ محفوظ ڪيا.

هر نئين ڏينهن جي شبنم واري مٽيءَ ۾، اهي طاقتور ٻج پوکيو، انهن کي پاڻي ڏيو، ۽ انهن جي سنڀال ڪريو جيستائين اهي وڌن ۽ توهان جي زندگي کي گلن جي ناياب فائدن سان پري ڇڏين.

نئون سال چوي ٿو:

"روح کي جاڳايو، عادتن جي قيد ۾، ۽ ان کي نوان، فائديمند ڪوششون ڪرڻ لاءِ ترغيب ڏيو. ڪڏهن به ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪريو، ۽ ڪڏهن به آرام نه ڪريو جيستائين توهان دائمي آزادي حاصل نه ڪريو ۽ ڪرما (گذريل عملن جي هميشه تعاقب ۾ پيروي ڪرڻ جا نتيجا) تي قابو نه پايو."

هڪ تازگي ۽ هميشه نئين خوشي سان مست، اچو ته گڏجي خوش ٿيون ۽ هٿ ۾ هٿ ڏئي آسماني گهر ڏانهن هلون جتان اسين ٻيهر ڪڏهن به ٻاهر نه نڪرنداسين.

هڪ ڪاميابي جي ڪهاڻي

مون کي اڃا تائين ياد آهي جڏهن مون پهريون پيرو ٻين جي مدد لاءِ قوت ارادي جو استعمال ڪيو هو.

منهنجو هڪ دوست ۽ مان صرف نوجوان ڇوڪرا هئاسين تڏهن هڪ ڏينهن مون کيس چيو:

"اسين پنج سؤ (غريب) ماڻهن کي کارائينداسين"

هن حيرت ۾ جواب ڏنو: "پر اسان وٽ هڪ پئسو به ناهي!"

مون کيس يقين ڏياريو، چيو ته، "ان جي باوجود منصوبو اڳتي وڌندو، ۽ مون کي يقين آهي ته پئسا توهان جي ذريعي ايندا"

هن ٿنولي ڪندي جواب ڏنو، "ڪهڙو منصوبو! هي ناممڪن آهي!"

منهنجي يقين جي احساس مون کي اهو چوڻ تي مجبور ڪيو: "پنهنجي ماءُ کي ڪنهن به طرح سان ناراض نه ڪر، پر جيڪو ڪجهه هوءَ چاهيندي اهو ڪر"

هڪ ڏينهن ڪان پوءِ هو ڊوڙندو مون وٽ آيو ۽ مون کي چيو:

"مان وهنجندي هيس جڏهن منهنجي ماءُ مون کي فون ڪيو. مان ڪيس جواب ڏيڻ واري هيس ته، 'هاڻي جڏهن مان وهنجندي هيس ته مون کي تنگ نه ڪر،' پر ان جي بدران مون هن کان پڇيو ته هوءَ ڇا چاهي ٿي، ۽ هن مون کي پنهنجي ماسي وٽ وڃڻ لاءِ چيو جيڪا اسان جي گهر جي ويجهو رهي ٿي، تنهن ڪري مون هن کي چيو: 'مان ٻڌان ٿو ۽ اطاعت ڪريان ٿو'"

"جڏهن مان پنهنجي ماسي کي ڏسڻ ويس، ته پهرين ڳالهه جيڪا هن مون کي چيو اها هئي: 'اهو ڇريو ڇوڪرو ڪير آهي جنهن سان تون آهين؟ ڇا تون پنهنجو هوش وڃائي ويٺو آهين؟ هي ڪهڙو منصوبو آهي جنهن بابت مون ٻڌو آهي ته توهان ٻئي پنج سؤ ماڻهن کي ڪارائڻ وارا آهيو؟!"

مون کي هن تي ڪاوڙ آئي ۽ چيو، "مون کي هاڻي وڃڻ گهرجي،" ۽ هن جي گهر مان نڪرڻ لڳو پر هن مون کي روڪيو، چيو، "تنهنجو دوست ڇريو ٿي سگهي ٿو، پر هن جو خيال سٺو آهي. هي ويهن رپين جو نوٽ وٺو" (اهو ويهين صديءَ جي شروعات ۾ هڪ وڏي رقم هئي).

ڇوڪرو ايترو ته حيران ٿي ويو جو تقريبن بي هوش ٿي ويو. هو فوري طور تي مون وٽ ڊوڙندو آيو ۽ مون کي خبر ٻڌائي. جڏهن اسان دعوت لاءِ چانور ۽ ڪجهه ٻيون ضرورتون شيون خريد ڪرڻ ويا هئاسين، ته پاڙيسرين اسان جي منصوبي بابت ٻڌو هو ۽ وڌيڪ کاڌو پيش ڪيو. آخر ۾، اسان ٻه هزار ماڻهن (2000) کي کاڌو کارايو!

ساڳئي طرح پاڪ وهڪري سان چارج ڪيو ويو، جيڪو پهريون لائبريري قائم ڪيو، ڪلڪتي ۾ سرسوتي لائبريري.

جڏهن توهان نيڪ ڪم ڪرڻ جو عزم ڪيو ٿا، ته جيڪڏهن توهان متحرڪ □ اثرائتي ارادي کي استعمال ڪندا ته توهان انهن کي حاصل ڪري سگهندا. حالتون ڪهڙيون به هجن، جيڪڏهن توهان قائم رهو ٿا، ته خدا اهڙا ذريعا پيدا ڪندو جنهن سان توهان اهو حاصل ڪري سگهندا جيڪو توهان چاهيو ٿا.

اِها ئي سچائي آهي جنهن ڏانهن عيسيٰ مسيح اشارو ڪيو جڏهن هن چيو: ”جيڪڏهن توهان □ ايمان آهي □ شڪ نه ڪريو... ته پوءِ توهان هن جبل کي چئي سگهو ٿا، 'هليو □ پاڻ کي سمنڊ □ اڇلائي ڇڏيو،' □ اهو ٿي ويندو“.

[□ حديث شريف □ آهي: جڏهن توهان خدا کي سڏيندا آهيو، ته پنهنجي دعا □ پختو رهو]

جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي ارادي جي طاقت کي استعمال ڪندا، رڪاوٽن جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ، توهان اڃا تائين ڪاميابي، صحت، □ ٻين جي مدد ڪرڻ جي طاقت حاصل ڪرڻ جي قابل هوندا، □ سڀ کان وڌيڪ، توهان خدا سان هم آهنگيءَ حاصل ڪندا. اها اها ارادي آهي جيڪا پيدا ڪرڻ گهرجي: اها ارادي جيڪا نيڪي ڪرڻ □ اميد ڪيل حاصل ڪرڻ □ ناڪامي □ هٻڪ جي سمنڊن کي سڪائي ڇڏيندي آهي.

* * *

پنهنجي وجود جي روشنيءَ جي ڪوٺائي □ ڏسو، □ اتي توهان کي خوبصورتي، دانائي □ پاڪيزگي جي لامحدود صلاحيت ملندي.

اسين الله تعاليٰ کان دعا ٿا ڪريون ته توهان نئين سال جو استقبال ان پختي يقين سان ڪريو ته توهان □ پنهنجي اندر اعليٰ فطرت کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت آهي.

ماحول ۽ گذريل عملن جي نتيجن توهان کي مخصوص خوبين، خاصيتن ۽ عادتن سان ڍڪي ڇڏيو آهي، پر اهي صرف عارضي ظاهر آهن، ۽ انهن جي هيٺان توهان جي حقيقي فطرت - عظيم روح - آهي جنهن کي مڪمل آزادي آهي ته توهان انهن فائدن ۽ خاصيتن کي چونڊي سگهو ٿا جيڪي توهان حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا ۽ هن دنيا جي اسٽيج تي پنهنجا ڪردار ادا ڪندي ڏيکاريو.

ڇا توهان جي اندر روحاني خواهشون اڀري رهيون آهن، توهان جي دلين ۾ ٻڏڪي رهيون آهن، توهان کي ايندڙ سال لاءِ انهن کي پنهنجي ايجنڊا ۾ شامل ڪرڻ جي ترغيب ڏئي رهيون آهن؟ جيڪڏهن جواب ها ۾ آهي، ته ماضي کي وساريو، ان مان سکيل سبق کي برقرار رکو، ۽ خدا جي برڪت سان اڳتي وڌو ته جيئن توهان جيڪو حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا اهو حاصل ڪري سگهو.

اهي هر ڏينهن کي ناڪاري عادتن ۽ جذبن کي ڪنٽرول ڪرڻ، امن سان رهڻ، پيار ڏيڻ، ۽ هن دنيا ۾ اميد ۽ خوشي پکيڙڻ جو هڪ نئون موقعو سمجهندا هئا.

جنهن لمحي توهان پنهنجي مرضي کي مثبت تبديليون آڻڻ ۽ پنهنجي عملن سان ان جي حمايت ڪرڻ لاءِ جاڳندا آهيو، رحمدل رب جون اڻ ڏٺي ڪائناتي قوتون توهان جي ڪوشش کي مضبوط ڪرڻ شروع ڪنديون آهن. جيترو وڌيڪ توهان پنهنجي عزم تي قائم رهندا، اوترو ئي نيڪي جون قوتون توهان جي زندگي ۾ وڌيڪ ۽ وڌيڪ طاقتور ٿينديون وينديون - هي هڪ نه بدلجندڙ الاهي قانون آهي.

پهريون ڏينهن ڏکيو ٿي سگهي ٿو، پر ٻيو ڏينهن ٿورو آسان ٿي سگهي ٿو، ۽ ٽيون ڏينهن اڃا به آسان ڪجهه ڏينهن کان پوءِ، توهان ڏسندا ته ڪاميابي حاصل ڪرڻ ممڪن آهي ۽ جيڪي ثابت قدم رهن ٿا ۽ هڪ سال تائين پنهنجون ڪوششون جاري رکن ٿا، اهي پاڻ کي تبديل ٿيل ڏسندا.

روحاني خواهشن وارن کي، اسين چئون ٿا: خدا سان ڳنڍڻ جي خواهش کي پنهنجي زندگي □ سپ کان وڏي شيءِ بڻايو. خدا بابت سوچڻ □ ان تي غور ڪرڻ سان اسان کي اهو واضح يقين ملي ٿو ته هو اسان کي هميشه لاءِ پيار ڪري ٿو ڇاڪاڻ ته اسان هن جا آهيون، قطع نظر ته اسان غلط هدايت □ ڪي به غلط قدم کنيا آهن.

جڏهن اسان محسوس ڪريون ٿا ته اسان کي غير مشروط پيار ڪيو وڃي ٿو، ڇا اهو اسان کي پنهنجي بهترين ڪوشش ڪرڻ □ ماضي کي ان جي سپني ناڪامين □ مايوسين سان گڏ ڇڏڻ □ مدد نه ٿو ڪري؟ جڏهن اسان محسوس ڪريون ٿا ته اسان کي پيار ڪيو وڃي ٿو □ ڪو اهڙو آهي جيڪو اسان سان پيار ڪري ٿو، اسان کي اطمينان محسوس ٿئي ٿو □ اسان جون دليون خوش ٿين ٿيون.

سپني فرضن □ سرگرمين جي باوجود، اسان کي پنهنجي ڪوٺائي □ وڃڻ، پاڻ کي ڳولڻ، □ خدا جي پيار □ امن سان پنهنجي روح کي تازگي ڏيڻ لاءِ ڪجهه وقت مختص ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن اسين خدا سان پيار ڪريون □ هر روز ڪيس خوش ڪرڻ لاءِ خلوص سان ڪم ڪريون، ته ڪا به شيءِ اسان جي روحاني ترقي کي روڪي نه سگهندي.

ياد رکو، منهنجا دوستو، □ خدا جي مدد سان، توهان نئين سال □ هڪ اهڙي خوشي جو تجربو ڪندا جنهن جو توهان اڳ ڪڏهن به خواب □ نه ڏٺو هوندو.

* * *

عزم سان ڀريل ارادي سان
انساني روح جي صلاحيتن تي مڪمل اعتماد سان
خدا تي بي لوث ايمان سان

اچو ته هن سال کي الوداع چئون □ نئين سال جو استقبال ڪريون

دنيا □ ٿيندڙ تبديلين □ انهن تبديلين جي اسان جي زندگين تي اثرن جي باوجود، جيڪڏهن اسان تيزي سان ٿيندڙ روزاني واقعن کان اڳتي عقل □ بصيرت سان ڏسون ٿا، ته اسان کي سمجهه ملندي □ سبق سکيو ويندو.

اسان مان هر هڪ کي وقت جي اسٽيج تي ڪردار ادا ڪرڻو آهي، جتي اڄ جا واقعا مستقبل جي خوابن □ تبديل ٿين ٿا.

ڊرامائي واقعا □ انهن سان گڏ حالتون هڪ ئي مقصد جي خدمت ڪن ٿيون: هڪ هڪ ڪري، اسان جي اندر ڪيترين ئي خوبين کي جاڳائڻ هر تجربو جيڪو اسان مان گذري ٿو اهو اسان جي اندر هڪ لڪيل طاقت کي ظاهر ڪري ٿو ته ان کي عقلمندي □ اثرائتي طريقي سان منهن ڏئي سگهون ٿا.

اسان □ وڏيون صلاحيتون آهن جيڪي خدا اسان □ رکيون آهن، □ جڏهن اهي چالو ٿين ٿيون، ته اهي اسان جي زندگين □ برڪت جو هڪ اهم ذريعو بڻجي وڃن ٿيون.

جيتوڻيڪ ٻاهرين حالتون هميشه اسان جي ڪنٽرول □ نه هجن، اسان هميشه اهو چونڊي سگهون ٿا ته اسان پنهنجي اندر ڇا رهڻ چاهيون ٿا، جتي اسان جي ترقي □ انسانيت جي ترقي جي ڪنجي آهي.

هر روح جيڪو آزاديءَ جي خواهش رکي ٿو، ان کي بهتري لاءِ تبديلي لاءِ شعوري عزم ڪرڻ گهرجي، □ سڀ کان مناسب وقت هاڻي آهي، جڏهن ارادا فيصلا ڪرڻ □ تبديلي لاءِ پرعزم ٿيڻ تي مرڪوز هجن.

انسانن کي جامد آثار نه هجڻ گهرجي، نفسياتي □ روحاني تجديد جي قابل نه هجن. اسان جي اندر □ بهادري جون خوبيون جاڳائڻ گهرجن، □ خوف □ غير يقيني صورتحال جا بار لاهي ڇڏڻ گهرجن.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي يقين ڏياري ٿو ته خدا هن سان پيار ڪري ٿو ۽ هو هميشه هن سان گڏ آهي، ته نه ته ماضي هن کي زنجيرن ۾ وجهي سگهندو ۽ نه ئي مستقبل هن کي ڊيڄارڻ لاءِ.

انساني زندگيءَ جي چمڪ ڪان ٻاهر الاهي شعلو آهي.
انساني سوچ جي شعاع ڪان ٻاهر خدا جي عظيم روشني چمڪي ٿي.
سمجهدار عقل جي لهر ڪان ٻاهر عالمگير علم جو هڪ وسيع سمنڊ آهي.
انساني پيار ڪان ٻاهر الاهي پيار ڌڙڪي ٿو جيڪو دل کي پري ٿو ۽ ان جي خواهشن کي پورو ڪري ٿو.

هڪ مستقل ڳالهه جيڪا اتار چڙهاؤ ۽ تبديلي جي غلبي واري دنيا ۾ تبديل نه ٿيندي آهي اها آهي خدا سان اسان جو تعلق.

آخري فيصلو اهو ٿيڻ گهرجي ته ان برڪت واري رشتي کي مضبوط ڪيو وڃي ۽ زندگي، طاقت، پيار ۽ خوشي جي سڀ ڪان وڏيڪ سخي عطا ڪندڙ سان شعوري هم آهنگي ۾ رهون.

ته جيئن انسان پنهنجي روح جي اڪيلائي ۾ پنهنجي گهري غور فڪر ۾ پنهنجي خالق کي سڃاڻي سگهي.

هن کي روزانو پاڻ ڪان پڇڻ گهرجي ته ڇا هو پنهنجي زندگي کي سچائي ۽ محبت جي قانونن سان هم آهنگ ڪري رهيو آهي، جيڪي ڪائنات جا الاهي قانون آهن.

اچو ته اسان جي اندر خدا جي امن کي مضبوطيءَ سان پڪڙيون
اچو ته ضمير جي آواز کي ٻڌون
اچو ته ٻين کي شامل ڪرڻ لاءِ پنهنجي رحم کي وڌايون

اسان جي مثبت سوچن □ هم آهنگ عملن سان، اسان نيڪي جي قوتن کي مضبوط ڪري سگهون ٿا، جيڪي خدا جي فضل سان، هن دنيا □ بنيادي تبديليون آڻي سگهن ٿيون.

* * *

اڄ ڪو ماڻهو پاڻ کي يقين ڏياري سگهي ٿو ته هو سڌي رستي تي هلندو، پر سڀاڻي هو ان کان هٽي سگهي ٿو □ پاڻ کي پنهنجن مثبت فيصلن کي ڇڏي ڏيڻ لاءِ مائل محسوس ڪري سگهي ٿو.

اسان جي زندگين □ ڪمزورين کي قبول نه ڪرڻ گهرجي. جيڪو به سڀني آزمائشن □ ٻاهرين اثرن جي باوجود پنهنجن اصولن تي ثابت قدم رهي سگهي ٿو اهو آزاديءَ جي رستي تي آهي، □ جيڪو به حڪمت کي پنهنجي رهنمائي جي روشني طور وٺندو آهي اهو زندگي جي وهم، حدن □ رڪاوٽن تي غالب ايندو.

عقلمند ماڻهو آخر تائين پنهنجي عقل کي برقرار رکندا آهن □ زندگي کي همت □ بي خوف ايمان سان منهن ڏيندا آهن، پلي انهن کي ڪهڙي به صورتحال کي منهن ڏيڻو پوي.

جيڪو به پنهنجي مرضي ڇڏي ڏئي ٿو، پنهنجي حالتن جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪري ٿو، □ ڪوشش ڪرڻ ڇڏي ڏئي ٿو، اهو پاڻ کي ملامت ڪري ٿو □ وقت جي هٿان گذري ويندو.

انسان اهو آهي جيڪو پنهنجي صحيح □ غلط عادتن کي پاليندو آهي، □ جڏهن هو چوي ٿو ته، "مان تبديل نه ٿو ڪري سگهان،" ته هو پاڻ کي ناڪامي جي سزا ڏئي ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي يقين ڏياري ٿو ته هو خراب عادتن □ منفي سوچن جي حملن جي باوجود مضبوط □ آزاد آهي، □ هو بهتر ڪرڻ جي

ڪوشش ڪرڻ کان نه روڪيندو، ته هو پنهنجي اندر موجود نيڪي جي قوتن لاءِ رستو کوليندو آهي ته هو سندس مدد ڪن ۽ سندس مدد ڪن.

ڪنهن به شخص جا عمل ڪيترا به غلط هجن، انهن کي پنهنجي زندگي جو جائزو وٺڻ گهرجي ۽ پاڻ کي مدد ڏيڻ ۽ صحيح ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ سيئي غلط ڪم خدا جي مدد سان نيڪ ڪمن ۾ تبديل ٿي ويندا.

آرڪائيوز مان: ڪاوڙ ۽ هاٿي جي يادگيري

جيڪي اندروني سڪون چاهين ٿا انهن کي سمجهڻ گهرجي ته ڪاوڙ ڪيئن پيدا ٿئي ٿي ۽ اڪثر ڪري خراب نتيجا پيدا ڪري ٿي.

ڪاوڙ جي ڪري اندروني توازن جي نقصان جي ڪري، ڪيترائي ماڻهو پنهنجي مرضي جي خلاف مجرمن ۽ خونخوار قاتلن ۾ تبديل ٿي ويا آهن.

خواهشن کي روڪڻ ذهن کي انڌو ڪري ٿو جڏهن خواهشن جو ڏنڌ ڪنهن شخص جي ذهن تي قبضو ڪري ٿو، ته هو پنهنجا هوش وڃائي ٿو ۽ اهڙي طريقي سان پيش اچي ٿو جيڪو هڪ شريف انسان جي لاءِ مناسب نه هجي.

عقل جي کوٽ، فطري بصيرت کي پريشان ڪري ٿي جيڪا سيني صحيح عمل ۽ نيڪ نيت جي پويان محرڪ قوت آهي.

جڏهن ڪنهن شخص جي ذهني گاڏي جو اسٽيئرنگ ويل خراب ٿي ويندو آهي، ته انهن کي لازمي طور تي حادثو ٿيندو ۽ اهي پاڻ کي درد ۽ مصيبت جي خندق ۾ ڳولي سگهن ٿا.

مثال طور: مڙس خوشيءَ سان گاڏي هلائي رهيو آهي، ۽ پارڪ ڏانهن ويندي، سندس زال ڪيس پارڪ جي بدران پنهنجي والدين جي گهر وڃڻ لاءِ رخ تبديل ڪرڻ لاءِ چيو، ۽ هتي سندس خوشي ڪاوڙ ۾ بدلجي وڃي ٿي.

مون هي مثال چونڊيو آهي چاڪاڻ ته اهو هڪ عام واقعو آهي عام حالتن ۾، نتيجو يا ته مڙس پنهنجي زال جي درخواست کي رد ڪري ٿو يا ناراضگي ۽ ناراضگي سان متفق ٿئي ٿو، ۽ اهو عام طور تي ٿئي ٿو ٻنهي صورتن ۾، ڪاوڙ غالب اچي ٿي، ماحول تنگ ٿي وڃي ٿو، ۽ امن خراب ٿي وڃي ٿو.

ڪجهه حالتن ۾، ڪاوڙ انهن لاءِ الميي ۾ تبديل ٿي سگهي ٿي جيڪي سخت مزاج رکن ٿا. ڪاوڙ ياداشت کي متاثر ڪري سگهي ٿي، يا ڊرائيور احتياط ۽ ڌيان سان گاڏي هلائڻ وساري سگهي ٿو، يا ٽرئفڪ سگنلن تي عمل ڪرڻ ۾ غفلت ڪري سگهي ٿو، جنهن جي نتيجي ۾ ٽڪراءُ يا، خدا نه ڪري، موت واقع ٿئي ٿو.

نتيجي ۾، ڪاوڙ زندگيءَ جي گاڏي ۾ مرضيءَ جي اسٽيئرنگ ويل کي بند ڪري ڇڏي ٿي ۽ ان کي پنهنجي مادي ۽ روحاني مقصدن تائين پهچڻ کان روڪي ٿي.

هاٿي جي يادگيري

"ياداشت" نالي صلاحيت خدا جي طرفان انسان ذات لاءِ هڪ تحفو آهي، ۽ اها ڪيتري وڏي نعمت آهي! ياداشت جانورن کي به عطا ڪئي وئي آهي؛ ان کان سواءِ، اهي پنهنجن ٻارن کي سڃاڻڻ جي قابل نه هوندا. ڪجهه جانورن ۾ بهترين ياداشتون هونديون آهن، جيئن هيٺ ڏنل ڪهاڻي هاٿي بابت بيان ڪري ٿي.

جڏهن هڪ وڏو هاٿي ڪاٺ ڪٽي رهيو هو، جيئن اوپر ۾ ڪيترائي تربيت يافته هاٿي ڪندا آهن، هڪ ڇوڪرو ان جي ويجهو آيو، ان جي سُنڌ تي سُئي سان چيڻ لڳو، ۽ ڀڄي ويو.

انهيءَ واقعي کان پوءِ هڪ سال گذري ويو، □ ساڳئي هاٿي کي رستي تي ساڳئي ڇوڪرو مليو. اهو هاٿي لاءِ بدلو وٺڻ جو هڪ نسبتاً مناسب وقت هو، تنهن ڪري، ان پنهنجي سُونڊ ڇوڪرو جي چوڌاري ويڙهي □ زور سان ان کي رستي جي ٻئي پاسي اڇلائي ڇڏيو. تنهن ڪري، جانورن کي يادون هونديون آهن.

***

مون ڪيترائي خواب ڏٺا آهن، □ هاڻي مان جاڳي پيو آهيان □ پنهنجي روح جي قربانگاهه تي، مان تنهنجي مسلسل ياد جون شمعون روشن ڪريان ٿو، منهنجا خدا.

منهنجين اکين سان، جن جي پردن ننڊ جي ننڊ مان نڪري ويا آهن، مان توهان جي سهڻي چهري کي ڏسان ٿو □ ان جي مقدس روشنين کي ڏسي لطف اندوز ٿيان ٿو.

□ توهان جي فضل سان مون کي سمجهه □ آيو آهي ته صحت □ بيماري

زندگي □ موت

اهي سڀ قسم جا خواب آهن.

مون ناول "ڊريمز پينٽڊ ان برائيٽ ڪلرز" پڙهڻ مڪمل ڪيو آهي. چمڪندڙ وهمن جي پردي تي

□ هاڻي مان توکي وجود □ واحد سچائي طور ڏسان ٿو.

چينلز ڪليل رکڻ

گهڻا ماڻهو خدا بابت سنجيدگي سان نه ٿا سوچين جيستائين انهن کي سنگين مسئلن جو منهن نه ڏسڻو پوي، □ پوءِ اهي اميد رکن ٿا ته هو مداخلت ڪندو □ انهن کي انهن جي مصيبت کان بچائيندو.

هڪ روشن خيال ماڻهو چيو: "جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي جي اونهاري □ خدا کي پنهنجو مهمان نه سڏايو، ته هو توهان جي زندگي جي سياري □ توهان وٽ نه ايندو".

ان جو مطلب اهو ناهي ته خدا اسان جي مدد ڪرڻ نٿو چاهي، هو مدد جو هٿ وڌائڻ چاهي ٿو □ اسان کي اسان جي مصيبتن کان نجات ڏيارڻ چاهي ٿو، جڏهن اسان ڪيترن سالن تائين اهڙي طريقي سان رهون ٿا جيڪو سندس قانونن جي خلاف آهي، □ غور و فڪر □ هن سان رابطو نه ٿا ڪريون، ته ذهن وهم جي ڍير سان پريل ٿي ويندو آهي، □ خدا سان رابطي جا رستا خوف، خود غرض خواهشن، مزاج جي تبديلين، ڪاوڙ جي حملي، انڌي ضد، خراب عادتن □ منفيات جي ڪري بند ٿي ويندا آهن. اهڙي طرح، هاڻي ڪو به ڪليل رستو ناهي جنهن ذريعي خدائي مدد اسان تائين پهچي سگهي.

جيڪڏهن اسان پنهنجا خيال تيار نه ڪري سگهياسين □ چينل ڪليل نه رکي سگهياسين، ته پوءِ اسان انهن مسئلن کي منهن نه ڏئي سگهنداسين - □ انهن تي قابو نه پائي سگهنداسين جيڪي اسان جي زندگي جي سفر دوران اسان جي هر رستي کي پار ڪرڻ لاءِ پابند آهن.

چيو ويندو آهي ته هڪ ماڻهو جيڪو خدا سان پيار ڪندو هو، ان ڪيس سندس بابرڪت نالو گهري توجهه □ گهري محبت سان پڙهندي ڳولي ورتو، قطع نظر ته هو ڇا ڪري رهيو هو. هن اهو عمل ٻاروتڻ □ شروع ڪيو □ ان کي ايتري محنت سان برقرار رکيو جو هو ننڊ □ به خدا جو نالو پڙهندو هو.

جيئن جيئن هو وڏو ٿيندو ويو، هو خوفناڪ شينهن، نانگ، وڇون ۽ زهريلي جيتن سان پريل گهاٽا ٻيلا پار ڪندو ويو، صرف ڪپڙي ۽ سينڊل پائيندو رهيو.

ماڻهو سندس جرئت تي حيران ٿي ويندا هئا ۽ حيرت ۾ پڇندا هئا: "ڇا توهان کي ڪڏهن به انهن وحشي جانورن ۽ نقصانڪار جيتن کان نقصان نه پهتو آهي؟" هو جواب ڏيندو هو:

"بلڪل، مون کي ڪڏهن به نقصان نه پهچايو ويو آهي، ڇاڪاڻ ته مان هميشه خدا جو نالو پاڻ سان گڏ کڻندو آهيان ۽ اهو ئي منهنجو تحفظ آهي"

اسان اهو به سمجهي سگهون ٿا ته خدا جي حفاظت اسان کي گهيرو ڪري ٿي. هو اسان جي مصيبتن کي گهٽائڻ ۽ اسان جي مسئلن تي قابو پائڻ ۾ مدد ڪرڻ لاءِ هميشه موجود آهي، پر اسان کي سندس نعمتن لاءِ پاڻ کي قبول ڪرڻ گهرجي، هن بابت سوچيندي، هن کان دعا ڪندي، ۽ پنهنجي دلين ۾ هن سان رابطو ڪندي پنهنجا فرض ادا ڪندي.

جيڪڏهن اسان اهو ڪريون ٿا، ته اسان طوفانن کي برداشت ڪري سگهون ٿا، ۽ ناقابلِ حل مسئلا ۽ نازڪ بحران اسان کي شڪست ڏئي نه سگهندا ۽ نه ئي اسان جي عزم کي ٽوڙي سگهندا.

روحاني فخر

روحاني رستي تي عاجزي سڀ کان وڏو فائدو آهي، ۽ عاجزي پيدا ڪرڻ سان خود ترقي تيز ٿئي ٿي ۽ ان جي حفاظت ٿئي ٿي.

جيڪڏهن سالڪ پنهنجي مقصد تائين پهچڻ چاهي ٿو، جيڪو خدا سان هم آهنگيءَ □ رهڻ □ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ آهي، ته پوءِ عاجزي اها بنياد هجڻ گهرجي جنهن تي هو پنهنجي روحاني زندگي جي تعمير ڪري ٿو.

دنيا ڪاميابين، ملڪيتن □ عهدن تي فخر ڪرڻ □ ٻين جي منظوري □ تعريف حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ جي حوصلا افزائيءَ ڪري ٿي، پر ڳولا ڪندڙ کي پنهنجو ڌيان ننڍي خود، "انا" کان اعليٰ خود ڏانهن منتقل ڪرڻ گهرجي.

سچي عاجزي جو مطلب آهي پڪ سان ڄاڻڻ ته خدا سڀ ڪجهه □ آهي، □ خدا جي رضا حاصل ڪرڻ لاءِ هڪ وڏي خواهش پيدا ڪندي انا کي مطمئن ڪرڻ جي خواهش کان نجات حاصل ڪرڻ.

اهو پڻ خود غرضي کي ڇڏي ڏيڻ بابت آهي الاهي محبت کي پيدا ڪرڻ □ خدا ڏانهن رخ ڪرڻ، جيڪو هر شيءِ جو ذريعو آهي جيڪو اسان ڳوليندا آهيون □ حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون.

روحاني غرور هڪ شفاف آزمائش آهي، □ ڳولا ڪندڙ کي هن مصيبت کان هوشيار رهڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اهو خدا جي ڪنهن به تصور يا ان سان رابطي جي امڪان کي لڪائيندو آهي.

جيستائين شاگرد خلوص سان عاجزي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪندو، تيستائين هو وهم جي قيد □ باطل جي قيد □ ڦاسڻ جو شڪار رهندو.

حقيقت □، هڪ شخص ڪيترين ئي ڪمزورين تي قابو پائي سگهي ٿو □ رستي □ وڏي ترقي ڪري سگهي ٿو، پر هو غرور جي لالچ جي ڪري ڪري سگهي ٿو.

ڪائنات جو پالڻهار ۽ ضميرن جو پرکڻ وارو ڄاڻي ٿو ته دلين ۾ ڇا آهي، ۽ جيڪي پنهنجي روحانيت تي فخر ڪن ٿا اهي ان کي وڃائي ڇڏيندا.

جيڪي ماڻهو پنهنجن روحاني تجربن تي فخر ڪن ٿا، اهي خود اهميت سان آلوده ٿي ويندا آهن، يا ٻين لفظن ۾، اهي پاڻ کي خاص سمجهڻ شروع ڪندا آهن، ۽ انهن نعمتن کان محروم ٿي سگهن ٿا جيڪي انهن کي مليون آهن.

جنهن جو خود غرور سندس اندر موجود خدائي نعمتن تي حاوي ٿي وڃي ٿو، اهو روحاني نعمتن جو غلط استعمال ڪري ٿو، ۽ پوءِ خدا ان شاگرد کي عاجزي جو سبق ڏئي ٿو، ان کان پنهنجون نعمتون واپس وٺي ٿو جيستائين هو روحاني سمجهه حاصل نه ڪري ۽ پنهنجي رستي کي درست نه ڪري. پر هو اهو پيار جي ڪري ڪري ٿو، ڇاڪاڻ ته جڏهن شاگرد جو دل خدا جي اڳيان پوري عاجزي سان کُلي ٿو، اهو محسوس ڪري ٿو ته هو مڪمل طور تي خدا تي منحصر آهي، ته پوءِ هو خدائي فضل جو پورو اندازو حاصل ڪري ٿو.

جڏهن شاگرد جي زندگي عاجزي سان پرجي ويندي آهي، عاجزي جي خوشبوءِ الاهي خيال کي راغب ڪندي آهي، شاگرد تي برڪتون نازل ٿينديون آهن، ۽ سندس زندگي امن ۽ پيار سان پرجي ويندي آهي.

انساني فطرت

سوچ لامحدود آهي، ڇو ته توهان جي مطالعي يا تخصص جو ڪو به شعبو هجي، هڪ ڀيرو توهان پنهنجو ذهن ان مواد تي لڳايو، اهو ان طرف غير معين طور تي ويندو. ان حڪمت يا معلومات جي به ڪا انتها ناهي جيڪا توهان استعمال ڪري سگهو ٿا ۽ ان مان فائدو حاصل ڪري سگهو ٿا.

ڇا توهان ڄاڻو ٿا، منهنجا دوستو، ته توهان مان هر هڪ انهن لفظن جي پنهنجي پنهنجي انداز ۾ پنهنجي پنهنجي معنيٰ ڏيندو؟

ڇا توهان ڄاڻو ٿا، منهنجا دوستو، ته توهان مان هر هڪ انهن لفظن جي ٻين کان ٿوري مختلف طريقي سان تشريح ڪري ٿو؟ سبب اهو آهي ته سوچڻ جو عمل هڪ شخص کان ٻئي ۽ مختلف هوندو آهي.

ڇاڪاڻ ته هر ماڻهو پنهنجي فطرت ۽ سوچڻ جي انداز ۾ منفرد آهي، ڪنهن به صورتحال ۾ انهن جا رد عمل ۽ جواب ڪنهن ٻئي کان مختلف هوندا آهن. انهن جي اندروني فطرت انهن جي خيالن، احساسن، جوابن ۽ محرڪن جو مجموعو آهي - ۽ اهي، موڙ ۾، انهن جي مقناطيسيت جي نوعيت، يا انهن جي ڪشش جي طاقت جو تعين ڪن ٿا.

مقناطيس سڀ کان وڏي طاقت آهي جنهن سان توهان دوستن، دوستانه همدردي ۽ نيڪ خواهشن کي راغب ڪري سگهو ٿا.

اسان سڀ چاهيون ٿا ته اسان جو ڌيان ڏنو وڃي ۽ اسان تي غور ڪيو وڃي؛ ڪو به نظرانداز يا وساريل نٿو چاهي جيتوڻيڪ ٻار به ڌيان ڇڪائڻ جي ڪوشش ڪرڻ لاءِ جان بوجھ ڪري ڪجهه طريقن سان عمل ڪن ٿا.

اسان پڻ چاهيون ٿا ته ٻيا اسان سان پيار ڪن ۽ انهن جي تعريف ڪن پر اسان مان ڪيترا ٻين کي اها ئي سمجھ ۽ خيال ڏين ٿا جيڪا اسان سمجهون ٿا ته اسان انهن کان مستحق آهيون؟

اسين پاڻ سان انتهائي همدرد آهيون ۽ پنهنجين خامين کي معاف ڪريون ٿا، جڏهن ته اسين ٻين جي غلطين تي تنقيد ۽ مذمت ڪرڻ لاءِ مڪمل طور تي تيار آهيون.

ڇا اسان ٻين جي سامهون بيهي سگهون ٿا ۽ انهن کي پنهنجين ننڍين خامين بابت ٻڌائي سگهون ٿا؟ جواب نه آهي.

پر جيستائين اسان سٺو رويو نه سکينداسين، تيستائين اسان ٻين کي اهو نه ٿا ڏيکاري سگهون ته سٺو رويو ڪيئن ڪجي.

جيڪڏهن اسان پاڻ ٻين جي ڪمزورين جو شڪار ٿيون ٿا ته اسان کي انهن جي برداشت نه ڪرڻ جو ڪو حق ناهي.

دنيا اهڙن ماڻهن سان ڀريل آهي جيڪي ٻين کي درست ڪرڻ چاهين ٿا پر پاڻ کي نه. جيستائين اسان تعميري خود تشخيص □ مشغول نه ٿينداسين، ڏينهن □ سال اسان کي تبديل ڪرڻ کان سواءِ گذري ويندا.

اسان کي خود اصلاح جي ضرورت آهي، ڇاڪاڻ ته جڏهن اسان پاڻ کي سڌارينداسين ته اسان پنهنجي سٺي مثال ذريعي هزارين ماڻهن کي سڌاري سگهنداسين.

بيشڪ، عمل لفظن کان وڌيڪ زور سان ڳالهائيندا آهن.

* * *

روحاني الهام مسلسل تجديد ڪيا ويندا آهن □ پاڻ سان گڏ امن □ خوشي آڻيندا آهن.

روحاني شعور هڪ نرم هوا جيان شروع ٿئي ٿو □ پوءِ مضبوط ٿئي ٿو جيستائين اهو هڪ برڪت واري هوا نه بڻجي وڃي جيڪا جهالت جي ملبي، برائي جي ملبي □ خود غرضي جي ڍير کي صاف ڪري ڇڏي ٿي.

روشن خيالي جي شوقينن جي وڌندڙ تعداد جي خواهش □ حوصلا افزائي ڪندڙ نشانيون ايري رهيون آهن ته اهي هم آهنگي □ روحاني سمجھ جي عالمي سطح تي اپرن.

جيترو حد تائين اسين امن جي لهرن سان هم آهنگ آهيون، اسان پنهنجي روحاني فطرت □ پنهنجي الاهي سرچشمي سان پنهنجي تعلق کان وڌيڪ واقف ٿي وڃون ٿا.

الاهي محبت خيالن کي پاڪ ڪري ٿي
اهو جذبات کي صاف ڪري ٿو
□ اهي شعور کي جاڳائين ٿا

الاهي حڪمت گهري، سادي □ شاندار آهي، □ جيڪو به ان سان هم آهنگ آهي ان وٽ هڪ اندروني قطب نما آهي جيڪو ان کي صحيح هدايت ڏيکاري ٿو ته جيئن هو گمراهه نه ٿئي.

الاهي حڪمت □ الاهي محبت اوتري ئي ويجهو آهن جيتري قدر اسان جا خيال انهن کي اسان جي ويجهو رکن ٿا.

جيئن هڪ اليڪٽرڪ جنريٽر شهر جي روشنين کي بجلي فراهم ڪري ٿو، تيئن جيڪي خدا سان هم آهنگي □ آهن انهن کي روشن توانائي ملندي آهي جيڪا انهن جي روحن □ انهن جي چوڌاري اونداهي کي ختم ڪرڻ □ مدد ڪري ٿي.

جيڪي سچ پچ خدا سان پيار ڪن ٿا □ پنهنجي زندگين کي ڪائنات جي قانونن سان هم آهنگ ڪن ٿا، اهي طاقت، امن □ برڪت جي ڪثرت جو تجربو ڪن ٿا.

اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي برڪتن □ عظيم الهام سان نوازي.
□ هو اسان جي عزم کي پيداواري ڪم ڪرڻ □ بي لوث خدمت ڪرڻ جي توانائي □ صلاحيت سان پري.
□ اهو ته اسين سندس مسلسل ياد □ رهون ٿا جيڪو سڀني نيڪي، فضل □ وجود جو ذريعو آهي.

آرڪائيوز مان: خواهشمند وڻ جي ڪهاڻي

گهڻو وقت اڳ، هيري نالي هڪ ويراڳ هندستان ۾ رهندو هو ۽ ڪيترائي سال هماليه ۾ هڪ ناياب وڻ جي ڳولا ۾ گهمندو رهيو جنهن کي وش ٽري سڏيو ويندو هو.

ڏند ڪٿا چوي ٿي ته اهي عجيب وڻ صرف راهبن کي انهن جي تپسيا ۽ روحاني مضمونن جي سخت مشق جي انعام طور ملن ٿا. چيو ويندو آهي ته انهن وڻن ۾ طاقت آهي ته اهي ڪنهن به شخص جي خواهشن ۽ خواهشن کي پورو ڪري سگهن ٿا جيڪو انهن جي شاخن هيٺان ويٺو آهي.

ويرگ هيري دل جي گهراين سان محسوس ڪيو ته هو اهو وڻ ڳولڻ جو حقدار آهي، سندس مختلف تدبر جي ڊگهي مشق، سندس رضاڪارانه طور تي تڪليف جو ذائقو، ۽ سخت نظم و ضبط جي عزم جي ڪري جيڪو هن پاڻ لاءِ مقرر ڪيو هو.

پر انهن سڀني روحاني ڪوشش جي باوجود، ڪجهه سبق هئا جيڪي هن کي اڃا تائين سکڻا هئا جڏهن ته هو الاهي علم جي خواهش رکندو هو، هن پيون، گهٽ خواهشون پڻ رکيون.

انهن خواهشن ۾ خواهشن جي وڻ کي ڳولڻ جي خواهش به هئي. سندس دل جي خواهش جي مقصد ۽ سندس گهري خواهشن جي تڪميل جي بي رحم ڳولا ۾، ٽڪرا ٽڪرا جبلن جي رستن سندس ننگي پيرن کي ٽڪائي ڇڏيو هو. سندس اندروني احساس کيس مسلسل يقين ڏياريو ته سندس خواهش پوري ڪئي ويندي، ۽ اهو وڻ سندس روحاني ڪوشش جي قدرتي انعام جي طور تي سندس انتظار ۾ هو، جيڪو هڪ عام ماڻهو جي صلاحيت ۾ برداشت کان وڌيڪ هو.

اسان جو دوست پنهنجي وجدان ۾ صحيح هو، هماليه جي هڪ وادي ۾، هن کي هڪ ويڪرو پنن وارو وڻ مليو، جيڪو، پنهنجي روحاني بصيرت جي مهرباني، هن فوري طور تي اهو خزانو سڃاڻي ورتو جيڪو هو ڏگهي عرصي کان ڳولي رهيو هو ۽ ڳولڻ لاءِ تڙپي رهيو هو.

فوري طور تي ۽ وڏي شوق سان، هو وڻ جي استقبال ڪندڙ ٽاريون وٽ ويو ۽ ان جي هيٺان ويٺو هن منفرد وڻ جي غير معمولي طاقتن جو تجربو ڪرڻ لاءِ، هيري پنهنجون اکيون بند ڪيون ۽ پاڻ کي چيو، "جيڪڏهن هي خواهشن جو وڻ آهي، ته پوءِ ان کي منهنجي لاءِ هڪ طاقتور قلعي جي صورت ۾ ظاهر ٿيڻ ڏيو!"

جڏهن ئي هن جي ذهن مان اهو خيال آيو ته وڻ جي پرسان هڪ شاندار محل نظر آيو، جنهن جي چوڌاري سرسبز باغ هئا جيڪي تازن گلابن، خوشبودار تلسي ۽ وڏن وڻن سان ڀريل هئا.

هيري هن معجزي تي خوش ٿيو ۽ پنهنجي پياري خواهش پوري ٿيڻ جي خوشي سان ڀرجي ويو، ڇاڪاڻ ته هن کي آخرڪار اهو خواهش جو وڻ مليو هو جنهن جي هو گهڻي عرصي کان ڳولا ڪري رهيو هو. هن پنهنجي ٻي خواهش جو اظهار ڪرڻ کان اڳ گهڻو انتظار نه ڪيو، ۽ چيو: "مان پنهنجي چوڌاري خوبصورت ڪنوارين جو هڪ گروپ ڏسڻ چاهيان ٿو جيڪي مون کي سون جي ٿانون تي بهترين ۽ مزيدار کاڌو پيش ڪن ۽ مون کي چانديءَ جي ڪنهن به ٿانون کان وڌيڪ مٺو مشروب پيالن ۾ وجهي جيڪي چمڪندڙ سون وانگر چمڪندا آهن."

اک ڇنڀ ۾، سندس خواهش پوري ٿي وئي، ڇاڪاڻ ته هن پنهنجي اڳيان هڪ دسترخوان ڏٺو جيڪو سون جي پليٽن تي هر قسم جي لذيذ شين سان ڀريل هو، ۽ سهڻيون ڪنواريون هن کي بادشاهن ۽ شهزادن جي مناسب قسم جا کاڌو ۽ مشروب پيش ڪري رهيون هيون.

شاندار ۽ شاندار ضيافت مان لطف اندوز ٿيڻ کان پوءِ، اسان جو دوست پنهنجي نئين رهائش جو معائنو ڪرڻ لڳو. هو پالش ٿيل سنگ مرمر

جي زيني تي چڙهندو رهيو □ شاندار شان و شوڪت جي جواهرن سان جڙيل ڪمرن مان گهمندو رهيو.

آخرڪار، اسان جو خوش قسمت راهب هلڻ کان ٿڪجي پيو □ گرائونڊ فلور جي هڪ ڪمري □ امن □ آرام جي ڳولا ڪئي. ان ڪمري جون هيٺيون دريون شاندار خواهشن جي وڻ جي ڏگهي ٽارين جي ڇانوَ □ هيون.

جڏهن هو دريءَ جي ويجهو بستري تي ليٽي پيو، هن ڏٺو ته خواهشمند وڻ جون ٿلهيون ٽاريون روشني کي روڪي رهيون هيون، □ هو اڪيلو محسوس ڪري رهيو هو. خاموشي □ خوف سندس دل □ داخل ٿي رهيو هو. خاموشي صرف ڪجهه آوازن سان ٽٽي رهي هئي، جيڪي هن کي حيران ڪري رهيا هئا ته اهي باغ مان اچي رهيا آهن يا جهنگلي جانورن مان جيڪي محل جي پٽين کان ٻاهر آزاديءَ سان گهمي رهيا آهن.

هن پاڻ کي چيو: جيڪڏهن پيلي جي شينهن مان ڪو دريءَ مان اندر داخل ٿيڻ □ ڪامياب ٿي وڃي ته ڇا ٿيندو؟ ان صورت □، اهو مون کي کائي ويندو □ اهو منهنجي لاءِ آخر هوندو.

جيئن ئي خوف جو خيال سندس ذهن □ آيو ته هڪ خوفناڪ شينهن دريءَ مان ٽپو ڏنو، ڏڍي ويل راهب کي پڪڙيو، □ کيس کائڻ لاءِ کڻي ويو - واقعي هڪ خوفناڪ انجام.

بدقسمتي سان، هيري کي اهو احساس نه هو ته وشنگ ٽري سٺي □ بري خيالن □ فرق نٿو ڪري. ان جو مقصد صرف انهن جي خواهشن کي پورو ڪرڻ هو جيڪي انهن کي پناهه ڏيندا هئا. حقيقت □، وشنگ ٽري مڪمل طور تي هڪ متعصب هيري جي طاقتور ذهني تصوير کي مجسم ڪيو، □ اهو سندس آخري خيال هو.

هر ماڻهو پنهنجي خواهشن جي وڻ هيٺان رهي ٿو، جيڪو انهن جي سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو. اهو وڻ ارادي جي طاقت آهي. انساني

ارادي جي طاقت، جيڪا الاهي مرضي جو عڪس آهي، پنهنجي جوهر □ هڪ شخص جي اميدن □ خواهشن کي پورو ڪرڻ جي طاقت رکي ٿي.

پر جيڪو به پنهنجي خواهشن، خواهشن □ خيالن کي ڪنٽرول ڪرڻ نٿو ڄاڻي، ان کي پنهنجي رب جو هزار ڀيرا شڪر ادا ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته سندس بي ترتيب خيال فوري طور تي سچ نه ٿيندا آهن، ٻي صورت □ جهنگلي خواهشون خود بخود شڪاري، وحشي شينهن جي صورت اختيار ڪنديون جيڪي روح جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن، خوشي جي هڏي کي ڇيپاٽي ڇڏيندا آهن، □ روحاني سڪون جي نخلستان کي هڪ بنجر زمين □ تبديل ڪري ڇڏيندا آهن.

هي هڪ سٺو سبق آهي ته خواهشن جي وڻ جي شاخن هيٺان ويٺي پنهنجي سوچن کي مثبت □ سٺين شين تي مرڪوز ڪيو وڃي، جيڪو انسان جي مضبوط ارادي □ طاقتور عقل کان سواءِ ڪجهه به ناهي.

هڪ شخص کي خوف، ناڪامي، بيماري □ جهالت تي ڌيان ڏيڻ □ مسلسل سوچڻ کان هوشيار رهڻ گهرجي، نه ته اهي منفي شيون نامعلوم جي اونداهي مان راڪشس وانگر نڪرنديون □ سنگين مسئلا پيدا ڪنديون جن سان ڊيل ڪرڻ يا ڪنٽرول ڪرڻ ڏکيو هوندو.

منفي خيال صرف ان شخص کي نقصان پهچائين ٿا جيڪو انهن کي پناهه ڏئي ٿو؛ جيڪڏهن ڪو پاڻ لاءِ □ ٻين لاءِ ڀلائي چاهي ٿو ته انهن کي مثبت خيالن سان تبديل ڪيو وڃي □ ڪاميابي خدا کان ايندي آهي.

* * *

مادي تحفن کان علاوه، خدا اسان کي ايمان □ روحاني سمجھ ڏئي ٿو.

□ جيڪي هن ڏانهن رخ ڪن ٿا □ هن تي ڀروسو ڪن ٿا، انهن کي هو اعليٰ ترين الاهي شعور عطا ڪري ٿو.

برڪت وارا تحفا اهي آهن جيڪي دلين کي ڇُهن ٿا، سخت طبيعتن کي بدلائين ٿا، روحن کي روحاني غفلت کان جاڳائين ٿا، ۽ هڪ انساني خاندان جي ميمبرن ۾ واقفيت ۽ هم آهنگي کي هٿي ڏين ٿا.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي نه رڳو پنهنجي حڪمت واري لفظن ۽ مڪمل مثال ذريعي سيکارين ٿا، پر اسان کي خالص ۽ غير مشروط الاهي پيار پڻ عطا ڪن ٿا. انهي پيار جي روشني ۾، اسان پنهنجي اعليٰ صلاحيت جو هڪ نئون تصور حاصل ڪريون ٿا.

خدا جا چونڊيل ماڻهو هن دنيا ۾ اسان کي سندس فضل جي چاڻ ڏيڻ لاءِ اچن ٿا، ۽ اسان کي اندروني روشني ڏيکارڻ لاءِ جيڪي اسان کي هٿ کان وٺي آسماني گهر ڏانهن وٺي وڃن ٿا، ته جيئن اسان جون دليون هر قسم جي مايوسي ۽ دنياوي اونداهي کان آزاد ٿين، ۽ اهي اسان کي حوصلا افزائي ڪن ٿا، اسان کي يقين ڏيارين ٿا ته اسان کي خدائي ورثي ۾ حصو آهي ۽ اسان ڪائناتي شعور سان رابطو ڪري سگهون ٿا.

جيئن انسان پنهنجي خالق سان هم آهنگ ٿئي ٿو، سندس گناهه ڌوئي پون ٿا، سندس ڪمزوريون طاقتن ۾ تبديل ٿي وڃن ٿيون، ۽ هو محسوس ڪري ٿو ته سندس روح پنهنجي جوهر ۾ پاڪ ۽ خدا جي ويجهو آهي.

جڏهن هميشه چمڪندڙ الاهي روشني ان شخص تي چمڪي ٿي جيڪو ان جي خواهش رکي ٿو، ته هو محسوس ڪري ٿو ته الاهي جوهر پاڻ ۾ ۽ ٻين ۾ پڻ موجود آهي، انهن ٿلهن پردن جي باوجود جيڪي وهم جي گرفت ۾ روحن ۾ ان جي چمڪ کي روڪين ٿا.

اسين الله تعاليٰ کان دعا ٿا ڪريون ته اسان کي تحفن جو تحفو عطا ڪري: اسان جي شعور ۾ اعليٰ امن، اعليٰ محبت، ۽ ناقابل بيان خوشي جو احساس.

اسان کي صرف پيار ۽ اعتماد سان ان عالمگير دل ڏانهن رخ ڪرڻو آهي جنهن جي محبت جي ڪا انتها ناهي ۽ جنهن جي ڏيڻ جي ڪا حد ناهي.

خدا اسان کي برڪت ڏيڻ ۽ پنهنجي فضل مان ڏيڻ چاهي ٿو، پر اسان کي پنهنجيون دليون کولڻ گهرجن، پنهنجيون خواهشون آزاد ڪرڻ گهرجن، ۽ پاڻ کي سندس ڪثرت واري فضل لاءِ قبول ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين پوري دل سان خدا کي سڏيندا آهيون، ته سڀ رڪاوٽون جهڙوڪ پريشاني، شڪ ۽ خوف ختم ٿي ويندا آهن، ۽ اسين خدا جي ويجهو ۽ سندس ويجهو محسوس ڪندا آهيون.

اسان سڀني کي نيڪي ۽ برڪت جي خواهش ڪريون ٿا

اسان جا دوستو، توهان تي سلام هجي.

منهنجا دائمي مهمان ٿيو

اي منهنجا پروردگار، منهنجي قدمن کي سڌي رستي تي هلاءِ.
۽ منهنجا هٿ مهربانيءَ جي ڪمن ۾ هلايو

منهنجي اکين کي برڪت ڏي، ته اهي اهو ڏسي سگهن جيڪو مون کي ڏسڻ گهرجي.
منهنجي لفظن ذريعي توهان جي الهام کي وهڻ ڏيو.
۽ منهنجي مٺن ۽ نرم لفظن سان ٻين تي پنهنجي مهرباني نڇاور ڪر.

منهنجي روح جي گل مان تنهنجي خوشبوءِ نڪرندي
۽ روحن کي پنهنجي موجودگي جي مندر ڏانهن ڇڪڻ لاءِ

توهان جو لمس منهنجي دل کي برڪت ڏئي.
شايد هو سڀني سان گڏ نه رهي سگهندو ۽ هم آهنگي ۾ نه رهندو.

منهنجن خيالن تي ڪم ڪريو
ڇا مان ٻين کي توهان جي امن جي چشمي تائين پهچائي سگهان ٿو؟

منهنجا دائمي مهمان ٿيو
□ منهنجي سڪون □ خوشي جي مندر □ رهو

مان توکي ڪڏهن به نه وساريندس، رب
مان توهان کان سواءِ زندگي جي رستن تي نه هلندس.

مان وقت جي رستن تي گم ٿي ويس
توهان مون کي رستو ڏيکاريو □ مون کي پاڻ ڏانهن واپس آندو.

مون کي زبردست جذباتي خواهشون عطا ڪر.
□ توهان جي لاءِ زنده عقيدت جي گونج □
مونکي توهان جي بابرڪت آواز ٻڌڻ ڏيو.

* * *

استاد هڪ شاگرد جي حوصلا افزائي ڪندي چيو:

ٺوڪر کائڻ □ غلط قند □ ڦاسڻ صرف هڪ عارضي ڪمزوري آهي.

اهو نه سوچيو ته توهان زندگي جي چڪرن □ گم ٿي ويا آهيو □ پيهر رستو نه ڳولي سگهندا. جيڪڏهن توهان پنهنجن تجربن مان سکيو ٿا ته ساڳي زمين جنهن تي توهان ڪرندا آهيو، پيهر اٿڻ لاءِ سهارو □ بنياد طور استعمال ٿي سگهي ٿي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي ۾ مخصوص غلطين جي سڃاڻپ ڪريو ٿا ۽ انهن کي نه ورجائڻ جو فيصلو ڪيو ٿا، جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان ٻيهر ڪري پوندا آهيو، ته ان زوال جو اثر ان وقت کان گهٽ هوندو جڏهن توهان بلڪل ڪوشش نه ڪئي هجي.

اسان کي پنهنجي سڀني ڪوششن ۾ ڪامياب ٿيڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي.

اسان جون ڪجهه ڪوششون ناڪام ٿي سگهن ٿيون، پر ٻيون ڪوششون ڪامياب ٿينديون.

ڇاڪاڻ ته ڪاميابي ۽ ناڪامي هڪٻئي سان ڳنڍيل آهن؛ نه ته ٻئي هڪ ٻئي کان آزاد ٿي سگهن ٿا، تنهن ڪري، جيڪڏهن اسان وڏي ڪاميابي حاصل ڪريون ٿا ته اسان کي مغرور يا مغرور نه ٿيڻ گهرجي، ۽ نه ئي جيڪڏهن اسان ناڪامي جو تجربو ڪريون ٿا ته اسان کي مايوس يا مايوس ٿيڻ گهرجي.

* * *

چيو وڃي ٿو ته هڪ مشهور پروفيسر پنهنجي زندگيءَ جو گهڻو حصو خراب صحت ۾ گذاريو، چاليهه سالن جي عمر تائين پهچڻ کان اڳ، هن کي ٻه نروس بريڪ ڊائون ٿيا ۽ دل جي سنگين بيماري پيدا ٿي.

سندس لاءِ پنهنجو ڪم جاري رکڻ تمام ڏکيو هو، ۽ سندس حالت ڏينهن گذرڻ سان گڏ خراب ٿيندي وئي، جيستائين هو هلڻ ۽ سبق ڏيڻ ۾ انتهائي ڏکيائي جو شڪار نه ٿيو، ڇاڪاڻ ته ٿوري به جسماني حرڪت ڪيس انتهائي درد ۽ دم گهٽڻ جو احساس ڏياريندي هئي.

آخرڪار - توهان جي زندگي ڏگهي هجي - سندس ڊاڪٽرن ڪيس ٻڌايو ته سندس ڏينهن ڳڻيا ويا آهن، ۽ ڊاڪٽرن جي تشخيص سندس بيوسي ۽ مايوسي جي احساس کي وڌايو.

ٿوري دير کان پوءِ، هن هڪ متاثر ڪندڙ روحاني اعتڪاف ۾ شرڪت ڪئي جنهن هن کي شين کي هڪ نئين نقطه نظر کان ڏسڻ تي مجبور ڪيو، ۽ هن خدا جي ويجهو محسوس ڪيو.

انهيءَ ڏينهن منجهند هو سير لاءِ ويو ۽ صنوبر جي ٻيلي ۾ داخل ٿيو ۽ آرام ڪرڻ لاءِ هڪ وڻ جي ٽڙ تي ويٺو، ۽ پاڻ کي پنهنجي پوري وجود سان دعا ڪندي ڏٺو، ۽ خدا کان پنهنجي دل جي گهراين مان دعا گهري ته هو کيس شفا ڏئي ۽ سندس جسماني معذوري کان آزاد ڪري.

پوءِ هن خدا کان درخواست ڪئي ته هو وٽس اچي، سندس زندگي سنڀالي، ۽ سندس جسماني حالت درست ڪري.

هن ان حوالي سان چيو: "اتي ٻيلي ۾، منهنجو خدا سان تعلق هو، ۽ مون محسوس ڪيو ته منهنجي جسم جو هر سيل خدا جي موجودگي سان ٽرٽلو مچائي رهيو هو"

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ، هو هڪ جبل تي چڙهڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو، هڪ اهڙي سرگرمي جيڪا هو اڳ ڪڏهن به نه ڪري سگهيو هو. هن ان حوالي سان چيو: "جڏهن مان جبل جي چوٽي تي پهتس، ته خوف ۽ ڪمزوري جا احساس مون کي ڇڏي ويا ۽ مون انهن کي ٻيهر ڪڏهن به محسوس نه ڪيو، ان وقت کان وٺي، مون محسوس ڪيو آهي ته منهنجي سيني ۾ هڪ نئون دل ڌڙڪي رهيو آهي".

۽ اهو ئي ٿيو جيڪو اصل ۾ ٿيو، جيئن هو پنهنجي جاندار، توانائي، ۽ شاندار ادبي پيداوار لاءِ مشهور ٿيو، ۽ پنهنجي ڊاڪٽرن جي تشخيص کان پوءِ تقريباً چاليهه سال جيئرو رهيو.

گهٽو ڪري، جڏهن اسان پاڻ کي سوچڻ ۽ عمل ڪرڻ جي طريقن کي تبديل ڪرڻ تي مجبور محسوس ڪندا آهيون - چا ضرورت هجي يا درد - اسان کي خدا جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪرڻ ۽ نئين سر شروع ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويندو آهي. تخليقي عمل پوءِ شروع ٿئي ٿو، ۽ زندگي جي قوت اسان جي سوچن ۽ جسمن ۾ بغير ڪنهن رڪاوٽ جي وهندي آهي. انهي سبب لاءِ، حقيقي روحاني تبديلي نازڪ نفسياتي يا جسماني مصيبت دوران ٿيندي آهي.

هڪ دعا آهي جنهن کي "تقسيم جي دعا" سڏيو ويندو آهي جنهن ۾ دعا ڪندڙ چوي ٿو:

"اي خداوند، هن وقت مان هن مسئلي کي منهن ڏئي رهيو آهيان، پر نتيجو توهان جي هٿن ۾ آهي، منهنجا پيارا خدا، اهو توهان جو حڪم آهي، ۽ مان توهان جي مرضي کي قبول ڪندس ۽ جيڪو توهان مون لاءِ چاهيو ٿا ان تي راضي رهندس"

قدرتي طور تي، ڪيترن ئي لاءِ هن طريقي سان خلوص سان دعا ڪرڻ ڏکيو آهي، ڇاڪاڻ ته ان جو مطلب آهي خود ارادي ۽ "انا" جي خواهشن کي ڇڏي ڏيڻ، ۽ اهو هڪ شخص لاءِ سڀ کان ڏکيو ڪم آهي جيڪو به اهو ڪرڻ جي قابل آهي اهو خدا تي مڪمل ڀروسو ڏيکاري ٿو.

پر ان جو مطلب اهو ناهي ته اسان کي غير فعال ۽ انحصار ڪندڙ ٿي وڃڻ گهرجي، اميد رکڻ گهرجي ته خدا اسان جي طرفان ڪنهن به ڪوشش کان سواءِ اسان جا سڀئي مسئلا حل ڪندو "۽ چئو، 'ڪم ڪريو!'" ڇاڪاڻ ته عمل کان سواءِ ايمان بي جان آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪمري ۾ وينو آهي، دروازو بند ڪري ٿو، ۽ پاڻ کي يقين ڏياريندو رهي ٿو ته خدا ڪيس وڏيڪ ڪجهه ڪرڻ کان سواءِ امير ڪندو، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏيندو، ڇاڪاڻ ته ڪيس امير ٿيڻ لاءِ ڪم ڪرڻو پوندو آهي يا ٻيو ڪجهه به.

"ڪم" يا روحاني ڪوشش کان خالي انڌي ايمان عقل جي روشني کي ختم ڪري ٿي، پر جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهن کي استعمال ڪري ٿو، منطقي عمل ڪري ٿو، ۽ تعميري سرگرمين ۾ مشغول ٿئي ٿو، ته ان کي الاهي خيال ملندو ۽ الاهي جواب ملندو.

* * *

سچي دوستي دنيا جي ڪنهن به دولت کان وڌي آهي.
جن جي دلين ۾ پيار هوندو آهي، اهي ٻين کي سچ پچ سڃاڻندا.
اهو بلڪل ائين آهي جيئن هو هڪ صاف شيشي جي بوتل مان ڏسي رهيو هو ۽ ڏسي رهيو هو ته اندر ڇا آهي.

ٻين کي هن طريقي سان چاهڻ خدا سان پيار ڪرڻ ۽ ان پيار سان ٻين سان پيار ڪرڻ مان ايندو آهي.

* * *

تصوير ۾: ماسٽر پرمهانسا پنهنجن ڪجهه اصلي آمريڪي دوستن سان گڏ جيڪي سندس دوستي جي قدر ڪندا هئا، ساڻس رابطو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا هئا، ۽ ساڻس ملڻ ۾ مزو وٺندا هئا.

اسين اڪثر پاڻ کي اهڙن حالتن ۾ ڦاٿل پائيندا آهيون جن کي تبديل ڪرڻ لاءِ اسان بي وس نظر ايندا آهيون اسين هر ممڪن ڪوشش ڪندا آهيون جنهن بابت اسين سوچي سگهون ٿا، جنهن ۾ خلوص دل سان خدا کان دعا گهرڻ شامل آهي ته هو اسان جي صورتحال کي اهڙي طريقي سان تبديل ڪري جيئن اسان سمجهون ٿا ته اسان لاءِ بهترين آهي ان جي باوجود، جيڪو اسان چاهيون ٿا - ڇا مالي مدد، صحت، يا ٻيو ڪجهه - شايد اهو نه ٿئي، جنهن جي ڪري اسان مايوسي ۾ مايوسي محسوس ڪريون ٿا.

پر جڏهن اسان پنهنجي اندر موجود الاهي طاقت سان ڳنڍڻ جي قابل نه هوندا آهيون، اهو ان ڪري آهي جو اسان هتيار ڦٽا ڪرڻ جو مطلب نٿا سمجهون.

هڪ عقلمند ماڻهو هڪ ڀيري صلاح ڏني هئي ته سڀئي مسئلا مراقبي ذريعي حل ٿي سگهن ٿا، پر گهٽا ماڻهو اهو نٿا سمجهن ته مراقبو خدا کي سمجهڻ يا ان کان ڪجهه پيو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش بابت ناهي. اسان کي پهريان خدا سان پنهنجي تعلق کي سڃاڻڻ گهرجي ۾ ان نندڙي انا يا "انا" کي ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي زندگين ۾ رڪاوٽ بڻجي بيٺي آهي ۾ اسان تائين الاهي طاقت جي وهڪري کي محدود ڪري ٿي.

هڪ عورت جي ڪهاڻي آهي جيڪا اٺن سالن تائين معذور ۾ بيمار رهي، مسلسل خدا کان دعا گهري رهي هئي ته هو کيس شفا ڏئي ته جيئن هوءَ پنهنجو ڪم ٻيهر شروع ڪري سگهي. آخرڪار، پنهنجي بيڪار ڪوششن کان مايوس ٿي، هن پاڻ کي خدا جي مرضي تي تسليم ڪيو، هيٺ ڏنل دعا گهري:

"اي منهنجا پروردگار، مان پنهنجي جان تنهنجي هٿن ۾ سونپيان ٿو، جيڪڏهن تون چاهين ٿو ته مان معذور ۾ معذور رهين، ته اهو تنهنجو معاملو آهي، پر مان توکان صحت کان وڌيڪ چاهيان ٿو، ۾ معاملو تنهنجو آهي ته تون ڇا چاهين ٿو ۾ ڇا ڪرين ٿو."

ٻن هفتن اندر هوءَ مڪمل طور تي صحتياب ٿي وئي ۾ پنهنجي بيماري جي بستري تان لهي وئي.

هي متضاد لڳي سگهي ٿو، پر بنيادي خيال اهو آهي ته اسين اڪثر خدا کان دعا گهرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون ته هو اسان جي مرضي پوري ڪري، بجاءِ ان جي ته سندس دعائن جي تابع ٿئي جيڪي خود غرضي ۾ خود غرض خواهشن مان پيدا ٿين ٿيون، دعا جي رستن کي روڪين ٿيون. يقيناً، خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي پاڻ کي مدد ڪن ٿا، ۾ جيترو وڌيڪ اسان

پنهنجي مرضي کي الاهي مرضي سان مطابقت پيدا ڪرڻ جي تربيت ڏيون ٿا، اوترو ئي وڌيڪ برڪت وارو طاقت اسان پنهنجي زندگين ۾ آڻيون ٿا.

پر ڪڏهن ڪڏهن اسان جي مرضي حڪمت جي رهنمائي نه ڪندي آهي، پر اسان ڪجهه حاصل ڪرڻ تي اصرار ڪندا آهيون جيڪو اسان جي بهترين مفاد ۾ نه هوندو آهي، ۽ خدا اسان جي حالتن کي تبديل ڪرڻ لاءِ مداخلت نٿو ڪري.

اسان جا پنهنجا وسيلا ڪڏهن ڪڏهن اسان جي حالتن کي منهن ڏيڻ لاءِ ڪافي هوندا، پر بعد ۾ اسان کي سنگين چئلينجن کي منهن ڏيڻو پوي ٿو جيڪي اسان جي قابو کان ٻاهر آهن، اسان کي هڪ مصيبت ۾ چڙي ڏين ٿا، تنهن هوندي به، جيڪڏهن اسان پنهنجي انا کي هڪ طرف رکي ۽ خلوص ۽ خلوص سان دعا ڪري سگهون ٿا، "توهان جي مرضي پوري ٿئي، اي منهنجا مالڪ، ۽ منهنجي نه،" ته اسان پنهنجيون دليون هدايت جي وهڪري لاءِ کوليندا آهيون، ۽ الاهي طاقت ۽ گهڻيون برڪتون اسان تي نازل ٿينديون آهن.

پنهنجن مسئلن کي حل ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ جي باوجود، اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته انساني طاقت محدود آهي ۽ اسان کي پاڻ کي خدا جي لامحدود طاقت لاءِ کولڻ گهرجي، پر اهو لڳي ٿو ته ڪيترن کي هن سچائي کي سمجهڻ کان اڳ مڪمل لاچاري جو شڪار ٿيڻو پوندو.

هڪ گيت آهي جيڪو چوي ٿو: "جڏهن مان قاسي پوان ٿو، توهان مون کي آزاد ڪرڻ لاءِ اچو"

۽ اهو خدا جو اسان کي سيکارڻ جو طريقو آهي ته آخرڪار هو اڪيلو ئي مشڪل حالتن کي تبديل ڪرڻ ۽ حل نه ٿيندڙ مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيتوڻيڪ خدا اسان جون سڀ دعائون ٻڌي ٿو (ته جيئن هو اسان جي زيارت ڪري)
پر هو هميشه جواب نه ڏيندو آهي.

اسان جي حالت هڪ ننڍڙي ٻار وانگر آهي جيڪو پنهنجي ماءُ کي سڏي ٿو.
پر ماءُ کي هن وٽ اچڻ جي ڪا ضرورت نظر نٿي اچي.
تنهنڪري هوءَ ڪيس مصروف ۽ خاموش رکڻ لاءِ هڪ رانديڪو موڪلي ٿي.

پر جڏهن ڪو ٻار ڪنهن ٻئي شيءِ سان تسلي ڏيڻ کان انڪار ڪري ٿو
صرف ماءُ پاڻ هن وٽ ايندي آهي

ساڳيءَ طرح، جيڪو به خدا کي سچائڻ چاهي ٿو
اهو ٻار وانگر هجڻ گهرجي.
جيڪو ماءُ جي متبادل طور موجودگيءَ سان مطمئن نه آهي

مقناطيسي ترقي

هڪ شخص پنهنجي پسند جي مقناطيسيت کي ترقي ڪري سگهي ٿو، چا اهو خدا جي اعليٰ طاقت کي راغب ڪرڻ لاءِ، ذهني طاقتون حاصل ڪرڻ لاءِ، يا روزاني زندگي جي ضرورتن کي راغب ڪرڻ لاءِ.

خدا انسان کي هڪ جسم ڏنو آهي، ۽ اسان کي ان جو خيال رکڻ گهرجي جيڪي پنهنجي جسماني مقناطيسيت کي صرف مادي ملڪيت ۽ ذهني طاقت لاءِ پوکيندا ۽ استعمال ڪندا آهن اهي آخرڪار نڳيا ويندا جڏهن ته، جيڪي پنهنجي روحاني مقناطيسيت کي پوکيندا آهن اهي اهو برڪت وارو طاقت ڳوليندا جيڪي انهن جي ضرورتن کي پورو ڪندي ۽ انهن جي سڀني مادي خواهشن کي پورو ڪندي.

هڪ عالمگير قانون آهي جيڪو اثرائتي طور تي ڪم ڪري ٿو، ۽ مون ان کي پنهنجي زندگي ۾ تجربو ڪيو آهي ۽ تصديق ڪئي آهي ته اهو ڪم ڪري ٿو.

هڪ شخص لاءِ هڪ مضبوط، صحتمند جسم هجڻ ضروري آهي جيڪو ذهن جي حڪمن جو جواب ڏئي. تصور ڪريو ته هڪ سست، غير متحرڪ ماڻهو بغير خواهش يا توانائي جي ڪم تي وڃي رهيو آهي ۽ پوءِ تصور ڪريو ته هڪ گهوڙو ريس ٽريڪ تي ڊوڙڻ لاءِ تيار آهي جيئن ئي ان کي شروع ڪرڻ جو سگنل ملي ٿو ته جسم کي اهڙي طرح هجڻ گهرجي.

ڪڏهن ڪڏهن اسان ڪجهه بزرگ ماڻهن کي ڏسندا آهيون جيڪي سٺي صحت ۾ هوندا آهن ۽ انهن ۾ جوانيءَ جي توانائي هوندي آهي.
سندن جسم جوان ۽ مقناطيسيت سان پريل نظر اچن ٿا، ۽ عمر جي باوجود، انهن ۾ پرڪشش شخصيتون آهن.

جهڪڻ ۽ جهڪڻ توانائي کي ختم ڪري ٿو ڏسو ته ماڻهو ڪيئن پنهنجين سيٽن تي ويٺا آهن؛ ڪجهه ڍلا ۽ ننڊ ۾ نظر اچن ٿا، ايتري قدر جو جڏهن توهان انهن کي ڏسندا آهيو، توهان ٿڪل محسوس ڪندا آهيو ٻيا سڌو ويهندا آهن، ۽ توهان کي خبر آهي ته انهن جي موجودگي هڪ متحرڪ آهي؛ جڏهن توهان انهن کي ڏسندا آهيو، توهان انهن سان ڳنڍيندا آهيو.

جيڪو به پاڻ کي جهڪي ويهڻ جي اجازت ڏئي ٿو ۽ لاپرواهيءَ سان غلط پوزيشن ذريعي پنهنجي ريڙهه جي هڏي جي وکر ۾ موڙ ۽ حصو وٺندو آهي، اهو اهڙيءَ قسم جي ويهڻ نفسياتي حالت کي به متاثر ڪري ٿو ۽ سوچ کي منفي بڻائي ٿو.

جيڪي سڌو ويهندا آهن ۽ سٺي پوزيشن سان هوندا آهن اهي وڌيڪ مثبت ۽ پراميد هوندا آهن جيڪي خاص حالتن جي ڪري سڌو نه ٿا ويهندا، اهي پنهنجي اميد، مثبت نقطه نظر ۽ مضبوط ذهنيءَ موجودگي سان ان جي تلافي ڪري سگهن ٿا.

هميشه پنهنجي ذهن کي ان تي مرڪوز ڪريو جيڪو توهان ڪري رهيا آهيو، پلي اهو ڪيترو به ننڍو يا غير اهم ڇو نه لڳي، جڏهن ته ساڳئي وقت پنهنجي ذهن کي لچڪدار رکو ته جيئن ضرورت پوڻ تي توهان ڪنهن بئي دلچسپي ڏانهن منتقل ٿي سگهو پر سپ کان وڌيڪ، هر ڪم مڪمل توجهه سان ڪريو، ڇاڪاڻ ته اهو توهان جي ڪرشمي کي تمام گهڻو وڌائيندو.

ڪنهن به شعبي □ گهڻا ڪامياب ڪاروباري ماڻهو چڱي طرح ڄاڻن ٿا ته مقناطيسي طاقت ڪيئن استعمال ڪجي.

خود تي ضابطو هڪ مقناطيسي برتري ڏئي ٿو، انهي سان گڏ جذبات □ جذبن کان متاثر نه ٿيندڙ متوازن ذهن رکڻ جي صلاحيت پڻ ڏئي ٿو.

جذباتي جوش کي طاقت □، ذهني سرگرمي □ تبديل ٿيڻ گهرجي، □ دانائي کي جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ گهرجي ته جيئن مقناطيسيت ظاهر ٿئي.

ذهانت جذبات سان گڏ مقناطيسيت پيدا ڪري ٿي مقناطيسيت وارو ماڻهو اعتماد سان ڳالهائي ٿو

هو عقلمندي سان ڳالهائي ٿو، پر سندس لفظ جذبات سان پريل آهن اسان کي هر شيءِ □ مخلص هجڻ گهرجي جيڪا اسان چئون ٿا □ ڪريون ٿا، پر خلوص جو مطلب پين کي پريشان ڪرڻ يا شرمسار ڪرڻ ناهي.

ڀاڄين □ ميون □ مقناطيسي خاصيتون هونديون آهن، خاص طور تي ميوا، ڇاڪاڻ ته اهي هاضمي جي عمل □ رڪاوٽ يا رڪاوٽ نه ٿا بڻجن، جڏهن ته پروٽين □ نشاستي جو گهڻو استعمال جسم □ زهر جمع ڪرڻ □ مدد ڪري ٿو.

کو به بيمار عضوو جسم ۽ عدم توازن پيدا ڪندو. خاص طور تي، معدي کي صحتمند ۽ صحتمند رکڻ گهرجي؛ مثال طور، پيٽ ۾ گئس تڪليف جو سبب بڻجي ٿي ۽ ان ڪري مقناطيسيت تي منفي اثر پوي ٿي.

گهٽي مقدار ۾ کاڌو کائڻ سان ناپسنديده نتيجا نڪرندا آهن، جڏهن ته روزو رکڻ سان انسان جي مقناطيسيت ظاهر ٿئي ٿي، جيئن وقت بوقت ڪجهه کاڌو ڇڏڻ سان ٿيندو آهي، پر ان جو مطلب اهو ناهي ته پاڻ کي بکيو رکڻ سان پنهنجي صحت کي نقصان پهچي.

جيڪي ڏينهن ۾ ٽي ڀيرا گوشت کائيندا آهن انهن جي نظر ڪمزور ۽ مقناطيسيت گهٽ هوندي آهي جڏهن ته، صرف مناسب غذائيت ڪافي ناهي؛ ضرورت صحيح سوچ، نيڪ رويي، ۽ زندگي جي رستن تي سڌي رستي تي هلڻ جي آهي.

* * *

جيڪڏهن توهان هميشه ڀروسو ڪندا آهيو

مڪمل اعتماد، ڪنهن به شڪ کان سواءِ

ته خدا جي قدرت توهان جي اندر ڪم ڪري رهي آهي

توهان جي خيالن، دعائن ۽ يقينن جي پويان

توهان کي لامحدود طاقت ڏيڻ لاءِ

زندگيءَ جي سيني حالتن کي منهن ڏيڻ لاءِ

۽ جيڪڏهن توهان يقين ڪيو ٿا ته خدا توهان سان گڏ آهي

سندس سنڀال توهان جي هر قدم سان گڏ آهي

توهان هميشه ان جون نعمتون محسوس ڪندا.

۽ سندس موجودگي محسوس ڪريو

توهان جي زندگي جي هر پهلوءَ ۾

* * *

خدا پيار آهي، ۽ تخليق لاءِ سندس منصوبو پيار کان سواءِ ڪنهن ٻئي شيءِ مان پيدا نه ٿي سگهيو، يا ان ۾ جڙيل نه هو. ڇا اهو سادو خيال انساني دل کي ڪنهن ٻئي منطق کان وڌيڪ تسلي ۽ اميد نٿو ڏئي؟

سيئي چاڻ رکندڙ ماڻهو جيڪي سچ جي بنيادي حصي تائين پهتا آهن، هڪ عالمگير الاهي منصوبي جي وجود جي گواهي ڏني آهي، ۽ اهو خوبصورت ۽ خوشين سان پريل آهي.

خدا اسان کي توانائي جي ملائڪن جي طور تي پيدا ڪيو، زندگي جي وهڪرن ۾ ڊڪيل، جسماني چراغن مان وهندڙ.

پر جسماني چراغ جي نزاڪت ۽ ڪمزوري تي اسان جي ڌيان جي ڪري، اسان وساري ڇڏيو آهي ته چراغ جي اندر موجود دائمي زندگي جي توانائي جي دائمي ۽ لافاني خاصيتن کي ڪيئن محسوس ڪجي، جيڪا اتار چڙهاؤ ۽ تبديلي جي تابع آهي.

جڏهن توهان هن دنيا جي شعور کان اڳتي وڌو ٿا،
اهو سمجهڻ ته توهان نه جسم آهيو ۽ نه ئي ذهن
تڏهن به، توهان پنهنجي موجودگي کان واقف آهيو
توهان جي سچي فطرت اها پاڪ، بي ضابطگي شعور آهي.
جيڪو ڪائنات ۾ هر شيءِ کي سمائي ٿو

الاهي محبت سيني مادي خواهشن کي پاڪ ڪري ٿي □ انهن کي عظيم خواهشن □ بلند خواهشن □ تبديل ڪري ٿي، □ دل کي انهن دردن کان شفا ڏئي ٿي جيڪي اڪثر ڪري انهن رشتن جي ڪري پيدا ٿين ٿا جيڪي مضبوط بنيادن تي نه هوندا آهن جيڪي مضبوط محبت، يقيني سمجهه □ باهمي احترام تي ٻڌل نه هوندا آهن، يا ڪنهن پياري جي موت جي ڪري پيدا ٿيندا آهن.

جڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ٿا، ته اسان ڪنهن ٻئي پيار سان مطمئن نه ٿي سگهون جيستائين اهو ان عظيم پيار جو حصو نه هجي، □ ان الاهي پيار □ اسان سيني دلين جي محبت ڳوليداسين ڇاڪاڻ ته خدا ڪائنات □ پيار جو ذريعو آهي.

تمام گهٽي مقدار □ □ مايوسي □ غم جي نتيجن کان سواءِ ڳوليندا.
مون پنهنجين خواهشن جو ڄار وڇايو
منهنجي خيالن جي وسيع سمنڊ □

اهو اڪثر منهنجي ذهن مان نڪري ويندو هو.
اي خدائي پيار
او، قيمتي شڪار!
تڏهن به، مان ڊائيونگ جاري رکان ٿو.
امن جي گهرائي □

□ بنا ڪنهن وقفي جي، مون پنهنجي پيار جو ڄار توهان ڏانهن اڇلايو.
هڪ ڪان پوءِ ٻيو
مون کي هڪ ڏينهن توکي پڪڙڻو پوندو.
منهنجي توهان لاءِ لامحدود خواهش هڪ نيٽ ورڪ آهي.

مان پنهنجي پيار جو هي ڄار هر هنڌ اڇلايان ٿو.
زندگيءَ جي انتشار واري لهرن کان مٿي
□ چمڪندڙ تارن بابت
□ نيڪ روحن جي کوٽائي □

مونکي رڳو اِها خبر آهي ته مان شڪاري آهيان.
□ مان توکي پڪڙڻ جي ڪوشش جاري رکندس.

اي پياري خواهش ۽ وجود ۽ سپ کان وڏو خزانو!

* * *

عام روحاني شفا ڏيندڙن يا پادرين کي گناهن کي معاف ڪرڻ جي ڪا به طاقت ناهي يا آزاد گنهگار جيڪي انهن وٽ صلاح وٺڻ لاءِ اچن ٿا؛ اهي صرف انهن کي روحاني نسخا ڏئي سگهن ٿا، وڌيڪ ڪجهه به نه.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهڻي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙي طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر اهي - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

سيئي سنا ۽ خراب عمل دماغ جي سيلن ۾ لڪيل آهن ۽ سوچ ۽ سٺيون يا خراب عادتون يا رجحانات جي طور تي ظاهر ٿين ٿا.

هڪ شخص جيڪو غير صحتمند عادتن جو شڪار آهي چاڪاڻ ته سندس دماغي خليا انهن عادتن جي طاقت سان چارج ٿيل آهن، اهو پاڻ کي قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت اثبات ذريعي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين سندس سيئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي سٺين عادتن ۾ تبديل نه ٿين.

اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح هدايت ڪيل زندگي جي قوت دماغ جي سيلن جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندي آهي ته جيئن اهي سيل هر شيءِ سان پريل هجن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

ان جو مطلب اهو آهي ته غلط خيالن سان پريل دماغي سيل اهم سرگرمي ذريعي ساڙيا ويندا آهن جڏهن اهو دماغ ۽ مضبوطيءَ سان گڏ ڪيو ويندو آهي ۽ نيڪ ۽ فائديمند مقصدن لاءِ استعمال ڪيو ويندو آهي.

هڪ شخص جيڪو پنهنجي جسماني جسم سان مضبوطيءَ سان ڳنڍيل هوندو آهي، اهو پنهنجي اهم سرگرمي کي پنهنجي عضون ۽ حواسن سان مصروف رکندو آهي، پر غور فڪر ڪندڙ روحاني رجحان رکندڙ ماڻهو پنهنجي عضون ۽ جسم کي فعال آرام جي حالت ۾ رکندو آهي، ۽ پنهنجي ذهن کي حواسن کان پري رکندو آهي، ته جيئن زندگي جي قوت اعصابي نظام ۾ رهڻ بند ڪري ۽ دماغ ۾ جمع ٿئي.

انهيءَ ڪري، مراقبو دماغي سيلز کي روحاني بڻائڻ ۽ ذهن مان ڪنهن به ناپسنديده عادت جي پاڙ کي ختم ڪرڻ جو سڀ کان مؤثر طريقو آهي.

عادت طاقت آهي، ۽ ماڻهو ان طاقت کي نيڪ ڪمن ۾ استعمال ڪرڻ بدران بڇڙا ڪم ڪري غلط استعمال ڪندا آهن.

جهالت، غور و فڪر جي کوٽ، سٺي صحبت جي چونڊ ۾ ناڪامي، ۽ نيڪ ڪمن کان غفلت اڪثر ڪري انسان کي خراب عادتن جي ڦند ۾ ڦندي ۾ وجهي ڇڏيندي آهي، جيڪي تيز ريتي وانگر آهن جيڪي ان تي هلڻ واري شخص کي سندس مرضي جي خلاف نگلينديون آهن.

صحبت جو اثر ارادي ۽ صحيح فيصلي کان وڌيڪ مضبوط آهي:

(ڪنهن به بد اخلاق ماڻهو سان دوستي نه ڪريو، ڇاڪاڻ ته بد اخلاق ماڻهو توهان جي ڪردار کي خراب ڪري سگهي ٿو)

عقلمند ماڻهو ڪوشش ڪان سواءِ نيڪيءَ سان ڪم ڪندا آهن، جڏهن ته جيڪي نقصان سان پيار ڪندا آهن اهي عادت جي زور سان نقصانڪار ۽

نفرت انگيز ڪم ڪرڻ تي مجبور نظر اچن ٿا جيڪا انهن کي گناهه ۽ برائي ڪرڻ تي مجبور ڪري ٿي.

اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي سٺن خيالن سان متاثر ڪري.
ته جيئن اسين نيڪي ۽ خوبصورتي ڏسي سگهون
اسان فرق ڪريون ٿا ته ڇا فائديمند آهي ۽ ڇا نقصانڪار آهي
۽ ته جيئن اسين سندس طرف رجوع ڪريون
۽ اسان کي اميد آهي ته
سڀني چڱاين جو ذريعو
۽ سڀني نيڪين جو سرچشمو

* * *

هن زندگي جي پاڇين جي پويان خدا جو شاندار ۽ شاندار نور آهي.

سڄي ڪائنات سندس بابرڪت موجودگيءَ لاءِ هڪ وسيع مندر آهي.

جڏهن اسين خدا بابت سنجيده ۽ گهري انداز ۾ سوچيون ٿا
۽ اسين ڪيس بيحد پيار سان پيار ڪريون ٿا
اسان کي هن تي پورو پروسو آهي.
اسان جي اڳيان بيشمار دروازا کُلي ويندا آهن

۽ جڏهن اسين سندس روشني ڏسون ٿا
۽ اسان سندس موجودگي محسوس ڪريون ٿا
زندگيءَ جا سڀئي خوفناڪ، خوفناڪ واقعا ختا ڪري سگهن
اسان کان امن ۽ سڪون ڪسڻ لاءِ
اهي شيون جيڪي اسان کي خدا جي ويجهو محسوس ڪرائين ٿيون

* * *

زندگي □ موت □
بيماري □ ڏڪار □
يا غربت □ بدحالي
□ دنيا جي اُتار چڙهاؤ، انتشار □ اُٿل پٿل □
مان تو □ پناهه وٺان ٿو، اي پروردگار، هميشه

پيار ڇا آهي؟
پيار گلن جي خوشبو آهي
□ خاموش گلابن جو ڪورس
فطرت جي خوبصورتي جو جشن ملهائڻ

پيار روح جو هڪ گيت آهي جيڪو زندگي لاءِ ڳائي ٿو.
□ سيارن جو متوازن تال وارو ناچ
گ□ر□ خلا □ پنهنجي دائمي سفر □

سچ جي روشني پيئڻ لاءِ گلن جي پياس آهي.
□ اهو وڌندو آهي □ زندگي جي امرت سان پرورش پاندو آهي

اها ڌرتيءَ جي آرزو آهي
پياسي پاڙن کي پنهنجي کير سان پرورش ڪرڻ لاءِ
□ زندگي جي جوهر سان جاندارن کي پرورش ڪرڻ لاءِ

اهو سچ جي زبردست مرضي آهي
سڀني مخلوقات کي سرگرم رکڻ لاءِ
اها زندگيءَ جي محرڪ قوت آهي
نابالغن کي تحفظ □ سار سنڀال فراهم ڪرڻ لاءِ

اها معصوميت جي مسڪراهٽ آهي جيڪا ٻار لاءِ والدين جي پيار کي اڀاري ٿي.

اهو عاشقن جي دلين ۾ بي ساخته تسليم آهي
مفت ۾ خدمت ۽ تعزيت فراهم ڪرڻ لاءِ

اها دوستي جي نبض آهي.
جيڪو ٽٽل دلين کي مضبوط ڪري ٿو ۽ زخمن کي مرهم ڪري ٿو
اهو دل جو سڏ آهي جيڪو وضاحت کي رد ڪري ٿو

هو انسانيت جي محبت سان ڀريل شاعر آهي.
جيڪا سندس مصيبت ۾ مبتلا آهي

اهو هڪ ئي خاندان جي ميمبرن جي وچ ۾ ويجهڙائي جو دائرو آهي.
وڏين جڳهن ڏانهن مسلسل وڌندي ۽ وڌندي
۽ وسيع ميدان

اِها زندگيءَ جي سُرخي آهي
کليل ذهنن جي افق ۾
۽ دلين جو آسمان جيڪو نيڪ جذبن جي تارن سان ڀريل آهي

پيار روح جي خوشي آهي
جيڪو پيار ڪندڙ روحن جي خواهش آهي
۽ هوءَ هن تائين پهچڻ ۽ هن سان رابطو ڪرڻ جي خواهشمند آهي.

* * *

موت - پلي توهان جون زندگيون ڊگهيون هجن - آخر نه آهي، پر هڪ عارضي آزادي آهي جيڪا انسان کي ڏني وئي آهي جڏهن انصاف جو عالمگير قانون فيصلو ڪري ٿو ته سندس موجوده جسم ۾ ماحول پنهنجو مقصد پورو ڪري چڪيو آهي، يا جڏهن هو ايترو اداس، ٿڪل، يا مصيبت ۾ مبتلا ٿي ويندو آهي جو هو هاڻي دنياوي وجود جا بار برداشت نٿو ڪري سگهي.

جيڪي ڏک □ آهن، انهن لاءِ موت هڪ قيامت آهي يا جسم جي ڏکوئيندڙ عذابن کان امن، سڪون □ آرام جي جاڳڻ لاءِ آزاد ٿيڻ آهي.

بزرگن لاءِ، اهو هڪ رٽائرمينٽ آهي جيڪا انهن زندگيءَ جي گهاتي □ سالن جي جدوجهد □ سخت محنت ذريعي حاصل ڪئي آهي.

سيني نيڪ روحن لاءِ، اهو هڪ خوش آمديد مهلت آهي.

هي وقت آهي ته انسانيت پنهنجي اندر جي طاقتن کي چالو ڪري جيڪي سچائي کي ظاهر ڪن ٿيون. خوشي هن وحي سان ڳنڍيل آهي، □ جيڪي ماڻهو انهن اندروني افقن تائين پهچڻ چاهين ٿا، انهن کي بامقصد ڪوشش ڪرڻ گهرجي □ پنهنجي ذهنن کي تخليقي خيالن سان پرورش ڪرڻ گهرجي ته جيئن خدا انهن جي اندر رکيل سچائي کي ڇهي سگهن □ انهن برڪت واري طاقتن مان فائدو حاصل ڪري سگهن جيڪي انهن جي وجود □ موجود آهن.

ڪير روحاني خوشي جي امرت کي چکڻ کان سواءِ جسماني حواسن کي مطمئن ڪرڻ چاهي ٿو؟
هو خدائي چشمي مان، جيڪو سيني اطمينان □ خوشين جو ذريعو آهي، هڪ نقصان واري طريقي سان سيڙپڪاري ڪري ٿو، تنهن ڪري سندس واپار ناڪام ٿئي ٿو □ سندس ذهني پيداوار گهٽ آهي.

جيڪي ماڻهو خدا کي ڄاڻڻ چاهين ٿا، انهن جي خواهش خدا طرفان پوري ٿيندي ڇاڪاڻ ته هو سخي □ مهربان آهي، تنهن هوندي به، گهڻا ماڻهو دنياوي خواهشن جي پنيان ڊوڙندا آهن، پاڻ کي مادي خوشي سان تسلي ڏيندا آهن جيڪا آخري نه هوندي آهي، □ اهي ان کي حاصل نه ڪرڻ يا ان کي حاصل ڪرڻ جي ڪري ڏک □ مبتلا هوندا آهن!

جيڪي مالي طور تي ڪامياب آهن، اهي به آخرڪار پنهنجي زندگي ۾ هڪ خالي پن محسوس ڪندا جنهن کي پرڻ ڏکيو آهي. اهي جيڪي پنهنجي زندگين کي خدا سان ڳنڍيندا آهن، اهي امير، طاقتور آهن، ۽ اطمينان ۽ خوشحالي مان لطف اندوز ٿين ٿا.

دانائي جي حڪمن کي نظرانداز ڪرڻ ۽ ضمير جي آواز کي نظرانداز ڪرڻ ٽيڙهو، لڙڪيل، خطرناڪ ۽ بدبخت رستو اختيار ڪري ٿو، جڏهن ته نيڪيءَ جي رستي تي هلڻ سان زنجيرن کان نجات ملي ٿي ۽ اهو ڪرڻ جي طاقت حاصل ٿئي ٿي جيڪو صحيح آهي، نه ته اهو جيڪو گمراهه جبلتن ۽ گمراهه ڪندڙ عادتن جي حڪم تي هجي.

جيڪي خوشي ڳولي رهيا آهن، اهي عقلمند ماڻهن جي تجربي مان فائدو حاصل ڪري سگهن ٿا جن زندگي جي مشڪلاتن کي منهن ڏنو آهي ۽ انهن جو حل ڳولي لڌو آهي.

بيشڪ، جيڪو به خدائي مقصدن سان مطابقت رکي ٿو، اهو اطمينان ۽ سڪون جي سمنڊ ۾ تري ٿو، ۽ هو واقعي خوش قسمت آهي.

* * *

اسان جي هر سوچ هڪ مخصوص وائبريشن پيدا ڪري ٿي.

جڏهن توهان پنهنجي پوري وجود، ذهن ۽ عضون سان خدا بابت سوچيو ٿا - ۽ پنهنجي اندر بار بار "اي خداوند" ڳالهايو ٿا، ته توهان هڪ طاقتور وائبريشن پيدا ڪندا آهيو جيڪو توهان جي زندگي ۾ الاهي موجودگي آڻيندو آهي.

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته خدا اسان جو دائمي پيارو ۽ اسان جو مستقل دوست آهي، ۽ اسان لاءِ سندس پيار ڪنهن به ٻئي پيار کان وڌيڪ آهي، تڏهن اسان سندس قربت محسوس ڪريون ٿا ۽ سندس موجودگي

کي ڇهيون ٿا، ۽ اسان جون دليون اطمينان حاصل ڪن ٿيون ۽ اسان اعليٰ روحاني سڪون محسوس ڪريون ٿا.

جڏهن توهان خدا تي غور ڪريو ٿا ۽ پنهنجي دل ۽ پنهنجي سڄي جسم ۾ خوشي جي ڌڙڪن کي وڌندڙ محسوس ڪريو ٿا، ۽ ان خوشي جا ڦڙا وقت بوقت توهان ڏانهن ايندا آهن، ته ڄاڻو ته خدا توهان جي دل جي خواهشن جو جواب ڏنو آهي ۽ توهان جيڪي خوشي جا احساس محسوس ڪري رهيا آهيو اهي ان برڪت واري جواب جو ثبوت آهن.

عادتون خودڪار نفسياتي اوزار ۽ طريقا آهن جيڪي ضروري ڪمن کي آساني سان ۽ بنا ڪنهن ڪوشش جي مڪمل ڪرڻ ۾ مدد ڪن ٿيون.

ڪيترائي ماڻهو ڪمزوري ۽ ناڪامي جي عادتن کي غلام بڻائڻ جي اجازت ڏين ٿا، ۽ هڪ شخص پنهنجو پاڻ کي بچائي سگهي ٿو جيڪڏهن هو مختلف طريقي سان زندگي گذاري، بشرطيڪه هو نقصانڪار عادتن سان وڙهڻ لاءِ سنجيده هجي جيستائين هو حفاظت ۽ فتح جي ڪناري تي نه پهچي.

بي لگام خواهشون غير صحتمند عادتن کي هٿي ڏين ٿيون ۽ انهن کي غلط اميدن ۽ وهمي خوشي ۽ عارضي اطمينان جي واعدن سان صحيح ثابت ڪن ٿيون.

ڪمزوري ۽ مونجهاري جي انهن لمحن ۾، جيڪو ماڻهو بي قابو عادتن تي قابو پائڻ چاهي ٿو، ان کي پنهنجي سمجهدار قوتن کي گڏ ڪرڻ گهرجي ته جيئن انهن جي حقيقي فطرت کي سمجهي سگهجي ۽ انهن سان اثرائتي نموني سان ڊيل ڪري سگهجي.

خراب عادتن جا خراب نتيجا ۽ ڪڙا، زهريلا ميوا آهن.

اهي تباهي ڪندڙ عادتون، جيڪڏهن انهن کي نه روڪيو وڃي، ته وڌيڪ مضبوط ٿينديون، انسان کي پنهنجي مضبوط گرفت زبردست اثر رکنديون.

هڪ ڀيرو ذهن کي انهن عادتن جي بيڪار نقصان جو يقين ٿي ويندو آهي، ته انهن جو اثر گهٽجي ويندو آهي اهي آخرڪار انساني زندگي مان غائب ٿي وينديون آهن.

اسين ائين ئي سوچيندا آهيون، اسين اهڙا ئي آهيون.

اسان جي خيالن جا واقف رجحان اسان جي صلاحيتن، صلاحيتن شخصيت جي نوعيت جو تعين ڪن ٿا.

ڪجهه ماڻهو سوچيندا آهن ته اهي ليکڪ، فنڪار، محنتي ماڻهو، يا سست، بيڪار ماڻهو آهن، وغيره. پر جيڪڏهن توهان هاڻي جيڪو آهيو ان کان سواءِ ڪو ٻيو ٿيڻ چاهيو ٿا ته ڇا ٿيندو؟

توهان شايد بحث ڪري سگهو ٿا ته ڪجهه ماڻهو خاص صلاحيتن سان پيدا ٿيندا آهن جيڪي توهان وٽ نه آهن پر خواهش ڪندا آهن ته توهان وٽ هجي اهو سچ آهي پر انهن انهن صلاحيتن کي ترقي ڪرڻ يا انهن کي حاصل ڪرڻ جي خواهش تي اڳ ئي ڪم ڪيو آهي جيڪڏهن هن زندگي نه، ته پوءِ گذريل زندگي .

تنهن ڪري، توهان کي هاڻي اهو بيان ڪرڻ شروع ڪرڻ گهرجي ته توهان ڇا ٿيڻ چاهيو ٿا.

توهان هاڻي پنهنجي شعور کي به رخ قائم ڪري سگهو ٿا، بشرطيڪ توهان پنهنجي ذهن هڪ مضبوط خيال داخل ڪريو، پوءِ توهان جا عمل ان جي مطابق هوندا توهان جو سڄو وجود ان خيال جو جواب ڏيندو ان مطابق عمل ڪندو.

* * *

روحاني شعور محبت جي پينگهي ۾ پيدا ٿئي ٿو، جيڪو نفرت جي تباهي واري طاقت کان بيشمار وڏو آهي.

اسان جيڪو ڪجهه ٻين سان چئون ٿا يا ڪريون ٿا اهو پيار کان متاثر هجڻ گهرجي.

اسان کي ٻين کي نقصان پهچائڻ يا مذمت ڪرڻ نه گهرجي، بلڪه انهن سان پيار ڪرڻ گهرجي ۽ انهن سان اهي نعمتون شيئر ڪرڻ گهرجن جيڪي خدا اسان کي عطا ڪري ٿو.

اسان جون شيون اصل ۾ اسان جون نه آهن؛ اهي اسان کي عارضي طور تي استعمال ڪرڻ لاءِ ڏنيون ويون آهن، ۽ جڏهن اسان هن دنيا مان نڪرنداسين ته اسان کان کسي وينديون.

اسان کي ملڪيت کان مٿي اٿڻ گهرجي ۽ جيڪو اسان ڪري سگهون ٿا اهو ڏيڻ گهرجي؛ پوءِ اسان پاڻمرادو پاڻ ۾ نيڪي ۽ برڪتون آڻينداسين ڏيڻ لاءِ، اهو ڏنو ويندو آهي.

ڪيترائي ڀيرا مون وٽ هڪ پئسو به نه هو، پر مون خدائي ڪناري تي ڀروسو ڪيو، ۽ پاڪ خوشحالي مون سان گڏ هئي ۽ خدائي طاقت مون کي سهارو ڏنو.

خدا ۽ سندس مدد تي منهنجو پورو يقين منهنجي زندگيءَ جي آخري ضمانت آهي، ڇاڪاڻ ته هن مون کي ڪڏهن به مايوس يا مايوس نه ڪيو آهي.

جڏهن توهان وٽ روحاني شعور هجي، توهان ڪٿي به وڃو، □ توهان جي ڪهڙي به ضرورت هجي، ته عالمگير قانون توهان لاءِ ان ڪي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندو.

ڏسڻ واري اکين سان تخليق جو مشاهدو ڪرڻ

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

هي ڪائنات ڪيتري نه شاندار آهي! ان □، خدا پنهنجي تخليق جي عجائبات کي ظاهر ڪري ٿو □ انهن کي مجسم ڪري ٿو انسانن کي هن دنيا □ مئلن وانگر نه هلڻ گهرجي، پر ان تي غور ڪرڻ گهرجي، جيڪو اهي ڏسن ٿا ان جو تجزيو ڪرڻ گهرجي، □ خدا □ سندس نائب، انسانيت، هن زمين تي چا ڪيو آهي ان جي تعريف ڪرڻ گهرجي. ڪائناتي جوڙجڪ ڪيتري صحيح آهي! اسان کي ڪيئن پيدا ڪيو ويو □ منظم نظام جنهن سان تخليق جي مشينري ڪم ڪري ٿي، هڪ ڪائناتي قانون جي مطابق، درستگيءَ □ ڪمال جو مظهر آهن (خدا جو ڪم، جنهن سڀني شين کي مڪمل ڪيو)

اسين سڀ گل ڏسون ٿا □ انهن جي خوبصورتي □ لذت مان لطف اندوز ٿيون ٿا، پر گلن جي وجود جو راز ڄاڻڻ جي صلاحيت ڪنهن □ آهي؟ هڪ شخص کي سوچڻ □ غور ڪرڻ گهرجي ته اهي ذريعا □ مواد جيڪي هر روز ڏسندڙ هر شيءِ کي ٺاهيندا آهن، چا اهو ڪتاب هجي، موسيقي جو اوزار هجي، گهر هجي يا وڻ هجي.

مثال طور، ڪارون اڪثر ڪري معمولي سمجهيون وينديون آهن پر جيڪڏهن توهان انهن ڪارخانن جو دورو ڪندا جتي اهي گڏ ڪيون وينديون آهن □ پيدا ڪيون وينديون آهن، ته توهان کي احساس ٿيندو ته انهن جي ڊيزائن ڪيتري پيچيده □ پيچيده آهي ان تي به غور ڪريو ته روزاني اخبارون ٺاهڻ □ چا شامل آهي □ انهن کي ڇاپڻ واريون مشينون ڪو به انساني هٿ ايتري رفتار سان ڪم نٿو ڪري سگهي.

جيڪڏهن انسانن جون ٺاهيل شيون ايتريون پيچيده □ هڪٻئي سان ڳنڍيل آهن، ته پوءِ ٻوٽن، جانورن □ انسانن جي بناوت جي لامحدود پيچيدگي بابت چا!

جسم جي بناوت □ ضرورتن کي سمجهڻ لاءِ طبي سائنس پڙهڻ لاءِ ڏهه سال گهربل آهن، جيڪا هڪ عام ڳالهه لڳي ٿي.

جڏهن ڪو ٻوٽو شيشي جي ٿانوَ اندر پاڻيءَ ۾ پنهنجي شروعاتي واڌ ويجهه جي مرحلي ۾ هوندو آهي، ته ان جون پاڙون نفيس وارن وانگر هونديون آهن، جڏهن ته، جڏهن پوکيو ويندو آهي، ته خدائي ذهانت سان پريل ۽ جڙن ۾ موجود توانائي ٻوٽي کي مٽي ۾ پاڻي مان پنهنجي واڌ ويجهه لاءِ ضروري غذائي اجزا جذب ڪرڻ جي اجازت ڏيندي آهي.

ڇا اهو واقعي حيرت انگيز ناهي ته ٻوٽي جي پنن کي پالڻ وارو رس ڪشش ثقل جي خلاف مٿي وهندو آهي؟ ٻوٽي جي پاڙ يا وڻ جي ٿڙ مان ڇل کي ڇلڻ سان، ڪو به انهن ٽيوبن جي پيچيده ڪم کي ڏسي سگهي ٿو جيڪي ان رس جي وهڪري کي منظم ڪن ٿا. پرورش ۽ واڌ جي هن عمل جي پويان محرڪ قوت هڪ راز آهي جنهن کي زندگي پاڻ سڏيو ويندو آهي.

جڏهن مان الاهي شعور ۾ هوندو آهيان، ته مان گاهه جي تارن ۾ به زندگي ڏسندو آهيان، مون ڪڏهن به خواب ۾ نه سوچيو هو ته مان تخليق جي لڪيل عجائبات کي ڏسي سگهندس. انهن عجائبات تي غور ڪرڻ خدا جي عظمت ۽ شان جي سامهون خوف ۽ احترام سان بيهڻ آهي.

(۽ مان هڪ عاجز ۽ فرمانبردار شخص جي چال سان هليو ويس)

(خدا نه ته مغرور آهي ۽ نه ئي وڏائي ڪندڙ)

شاندار درستگي سان، الاهي مرضي هر جاندار جي شڪل کي ترتيب ڏني آهي، ان سان گڏ ان جي رزق، سار سنڀال ۽ تحفظ لاءِ سڀني ضروري گهرجن کي سٺي حالت ۾ ۽ پنهنجا ڪم انجام ڏيڻ جي قابل. جيڪڏهن انهن غذائي ضرورتن ۾ ڪا به گهٽتائي ٿئي ٿي، مثال طور، ٻوٽا، جانور ۽ انسان ان جي نتيجي ۾ متاثر ٿيندا.

هڪ سراسري ماڻهو پنهنجي ڪاڌي مان جسم کي گهربل سڀئي مختلف ڪيميائي عنصر حاصل ڪري ٿو جڏهن ته، ڪيترائي ماڻهو غذائي هدايتن کي نظرانداز ڪن ٿا، اهڙي غذا کائين ٿا جنهن ۾ سڀئي ضروري عنصر يا سٺي صحت لاءِ ضروري غذائي توازن نه هجي. ناڪافي غذائيت ڪيترن ئي انساني بيمارين جو هڪ وڏو سبب آهي. غذائيت جي کوٽ جو اثر هڪ ٻوٽي تي لڳ ڀڳ فوري طور تي نظر اچي ٿو جنهن جي غذا ڪجهه ضروري ڪيميائي جزن کان محروم ڪئي وئي آهي.

انسانن ۽ سڀني جاندار شين جي وچ ۾ هڪ اهم تبادلو آهي انسانن ۽ جانورن جي وچ ۾ باهمي تبادلو مشهور آهي انسان آڪسيجن ساهه کڻندا آهن ۽ ڪاربان ڊاءِ آڪسائيڊ خارج ڪندا آهن، جڏهن ته وڻ ڪاربان ڊاءِ

آڪسائيڊ □ پاڻي جذب □ ذخيرو ڪندا آهن، جيڪي فوٽو سنٿيسس ذريعي ٽوڙي ڪاربوهائيڊريٽ (ڪاربن، آڪسيجن □ هائيڊروجن جا مرڪبات، جهڙوڪ نشاستي □ ڪنڊ) ٺاهيندا آهن.

هن عمل □، وڻ انسانن لاءِ ضروري آڪسيجن ڇڏيندا آهن. رات جو فوٽو سنٿيسس بند ٿي ويندو آهي ڇاڪاڻ ته اهو سج جي روشني تي ڀاڙيندو آهي. تنهن هوندي به، هڪ ٻئي عمل ذريعي جنهن کي ساهه کڻڻ چيو ويندو آهي، وڻ مسلسل ڪاربان ڊاءِ آڪسائيڊ فضا □ خارج ڪندا آهن، خاص طور تي رات جو جڏهن فوٽو سنٿيسس جو ڪو به مخالف اثر نه هوندو آهي، جيڪو ڪاربان جذب ڪري ٿو □ آڪسيجن پيدا ڪري ٿو.

رات جو هوا عام طور تي پرسڪون هوندي آهي، □ ڳري ڪاربن ڊاءِ آڪسائيڊ زمين جي ويجهو آباد ٿيندي آهي، اهو ئي سبب آهي جو بسترن تي سمهڻ جي عادت، يعني زمين جي سطح ڪان مٿي، پيدا ٿي.

سائنس اسان کي هن ڪائنات جي ڪيترن ئي پيچيده طريقن کي ظاهر ڪيو آهي - اهي عنصر جن مان اسان سڀ نهيل آهيون پر اڃا تائين علم جو هڪ وسيع مقدار اڃا تائين ظاهر ٿيڻو آهي جيڪڏهن اسان پنهنجي حواسن جي پوشيده طاقتن کي ترقي ڪريون، ته اسان هڪ گهري □ امير سمجهه حاصل ڪري سگهون ٿا. اهڙيون شيون آهن جيڪي اسان کي پنهنجين اکين سان ڏسڻ گهرجن، پر اسان کي نه، اهڙيون شيون آهن جيڪي اسان کي پنهنجي ڪنن سان ٻڌڻ گهرجن، پر اسان کي نه، ڇاڪاڻ ته اسان جا حواس گهاٽي، محدود جسماني دنيا جي تجربن جا عادي □ انحصار ڪندڙ آهن.

انهيءَ وابستگي ڪان آزادي حسي خوشين ڪان انڪار نه آهي، پر اسان جي حسي صلاحيتن جي دائري کي وڌائڻ آهي - جيڪي اسان کي خدا پاران ڏنيون ويون آهن - انهن جي مڪمل روحاني صلاحيت تائين.

جسماني سطح تي، انسان پنهنجي بصري صلاحيتن کي وڌائڻ جا مختلف طريقا دريافت ڪيا آهن. ننگي اک رنگن جا صرف محدود تاثر حاصل ڪري ٿي؛ جڏهن ته، ڪجهه هلڪا پوري پٿر الٽراوائليٽ روشني هيٺ چمڪندڙ رنگ ڏيکاريندا آهن جڏهن هي روشني بند ٿي ويندي آهي، پٿر پنهنجي اصل ڳاڙهي رنگ ڏانهن موٽندا آهن. جسماني دنيا □ ڪيترائي رنگ، جهڙوڪ آسمان جو نيرو، مختلف قسمن جي مادي ذرڙن مان روشني جي موٽڻ سان پيدا ٿيندڙ نظري وهم آهن. ڇاڪاڻ ته اک صرف محدود حد تائين وائبريشن کي محسوس ڪري سگهي ٿي جيڪي ڪائنات □ هر شيءِ کي ٺاهين ٿيون، انسان انهن جي ڇوڏاري لڪيل هر شيءِ □ لڪيل نازڪ، آسماني

اسپيڪٽرا کي نه ڏسي سگهي ٿو جيڪڏهن اسان انهن کي ڏسون ها، ته اسان انهن جي شان ۾ خوبصورتي تي حيران ٿي وڃون ها. ايسٽائين جو سڀ کان وڌيڪ متحرڪ زميني رنگ سيارو يا آسماني دائري جي شاندار رنگن جي مقابلي ۾ بيڪار ۾ بيڪار نظر اچن ٿا.

اهڙيءَ طرح، نه ته اڪ ۾ نه ئي ڪن اهو سڀ ڪجهه ڏسي سگهن ٿا جيڪو محسوس ڪري سگهجي ٿو. انسان آسماني، خوشبودار خوشبوءِ کي ساهه کڻڻ يا آسمان جي وسعت مان وهندڙ بيشمار نازڪ شڪلن، تصويرن ۾ نازڪ تاثرن کي ڏسڻ جي قابل نه آهن.

انسان اڪثر ڪري پنهنجن حواسن اندر شين کي به سمجهڻ جي قابل نه هوندا آهن جيڪي ڏسڻ وارا ماڻهو هر هنڌ خوبصورتي جي تعريف ڪندا آهن پيا ائين ڪم ڪندا آهن جيئن انهن کي اکيون نه آهن؛ اهي نه ڏسن ٿا ۾ نه سمجهن ٿا - "ٻوڙا، انڌا ۽ گونگا، تنهن ڪري اهي نٿا سمجهن" - چاڪاڻ ته اهي ڪجهه به سمجهڻ جي قابل نه هوندا آهن، خوبصورت جڳهن ۾ به.

جڏهن مون ميڪسيڪو جو دورو ڪيو ۾ ڊنڊ زوڪيملڪو جا "سچل باغ" ڏٺا، انهن جي خوبصورتي منهنجي دل کي پرائي ڇڏيو، ۾ مون الاهي فنڪار جي شان ۾ شوڪت کي محسوس ڪيو. هڪ ٻيو ماڻهو هو جيڪو انهن قدرتي عجائبات ۾ غرق نظر آيو، پر هڪ اندروني احساس مون کي مشورو ڏنو ته هو اهو نه ڏسي رهيو هو جيڪو مان ڏسي رهيو هوس. مون ڪائنس انهن خوشگوار نظارن بابت سندس تاثر بابت پڇيو، ۾ هن جواب ڏنو، "مان وڌيڪ زمين کي پوکڻ لاءِ پاڻي ڪڍڻ جي هڪ ڪارآمد طريقي بابت سوچي رهيو هوس".

هڪ انجنيئر جي حيثيت سان، هن ڊنڊ کي پنهنجي نقطه نظر کان ڏٺو. اهڙيءَ طرح، اسان سڀ شيون پنهنجن خيالن ۾ تعصبن جي مطابق سمجهون ٿا.

هر روح احساسن، خيالن ۾ احساسن جي مختلف وائبريشن ۾ ڊڪيل آهي - اهي سيئي عنصر جيڪي هڪ شخص جي ڪردار يا شعور جي ٺهڻ ۾ حصو وٺندا آهن هر فرد جي هڪ منفرد ساخت، هڪ مختلف وائبريشن هوندي آهي جيڪو ڪجهه هڪ شخص ننڊپڻ کان وٺي ڪيو آهي اهو دماغ ۾ رجحانن ۾ رجحانن جي دبيل ڪيپسول جي طور تي محفوظ رهي ٿو جيئن ته اسان انهن پوشيده ڪيپسولن کي ڏسي نٿا سگهون، اسان ماڻهن جي عملن کان حيران ٿي ويندا آهيون، هر هڪ پنهنجي خواهش مطابق ڪجهه آساني سان بغير ڪنهن سبب جي خوشي سان متاثر ٿين ٿا، يا ناراض ۾ موڊي ٿي

وڃن ٿا طريقن سان جيڪي وضاحت کي رد ڪن ٿا، پاڻ کان به. ٻيا مسلسل تنقيد، تڪرار پيدا ڪرڻ، افواهون پکيڙڻ، ۽ ٻين کي بي نقاب ڪرڻ ۾ مصروف آهن، جڏهن ته انهن جي پنهنجي اندروني خود کي صفائي ۽ پاڪائي جي سخت ضرورت آهي. اهي نفسياتي رجحان روح کي دفن ڪن ٿا ۽ هڪ شخص کي پنهنجي اعليٰ صلاحيت کي ظاهر ڪرڻ کان روڪين ٿا ڪيترا پيچيده ۽ خود محدود انسان آهن! هر ماڻهو، پاڻ ۾، هڪ گهڻ-باب ڪهاڻي آهي، جنهن ۾ هڪٻئي سان ڳنڍيل واقعا ۽ مختلف منظر آهن

ڪائڻ، سمهڻ ۽ ڪم ڪرڻ کان علاوه، انسانن کان توقع ڪئي ويندي آهي ته اهي زندگي مان ڪجهه بامعني حاصل ڪن. مفڪر پنهنجي آس پاس جي ماحول تي غور ڪن ٿا ۽ اڪثر ڪري جيڪي ڏسن ٿا ان تي حيران ٿي ويندا آهن. اهي غور سان ڏسندا آهن ۽ سوال ڪندا آهن ته شيون هڪ خاص طريقي سان ڇو ٿين ٿيون يا ڇو نه ٿيون ٿين. مثال طور، اسان کي ڏندن جو هڪ سيٽ ملندو آهي، پوءِ ٻيو سيٽ، پوءِ اسان کي ٽيون سيٽ ڇو نه ملندو آهي؟ سسٽم هن طريقي سان ڇو ڪم ڪندو آهي؟

انسان قدرتي حدن جي ڪيترن ئي وهمي تصورن کي سنجيده سوال ڪرڻ کان سواءِ آساني سان قبول ڪري ٿو، اهڙي طرح انهن تصورن کي انهن جي زندگين ۽ تقديرن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي اجازت ڏئي ٿو. مفڪر آساني سان موجوده حالت کي قبول نٿا ڪن؛ بلڪه، اهي ان کي تبديل ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ۽ اهو ئي آهي جيڪو ترقي کي ممڪن بڻائي ٿو.

مون کي خوشي ٿيندي آهي جڏهن مان نادر انساني ڪاميابيون ۽ ايجادون ڏسندو آهيان جيڪي ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان انسانيت جي خدمت ڪن ٿيون. انساني ذهن مان ڪيترا عجائب پيدا ٿيا آهن! تڏهن به ذهن پاڻ انهن سڀني کان وڌيڪ پيچيده رهي ٿو جيڪي ان پيدا ڪيا آهن.

هڪ بادشاهه جي ڪهاڻي آهي جنهن پنهنجي وزير اعليٰ تي تمام گهڻو احسان ۽ پيار ڪيو، جنهن ٻين درٻارين جي دلين ۾ حسد ۽ حسد پيدا ڪيو، جن بادشاهه جي واضح تعصب کي ڏٺو. جڏهن بادشاهه کي اهو احساس ٿيو، ته هن انهن کي وضاحت ڪرڻ چاهيو ته وزير سندس پسنديده ڇو هو.

هڪ ڏينهن بادشاهه ۽ سندس ساٿين پري کان موسيقي جو آواز ٻڌو، تنهن ڪري هن پنهنجي هڪ ڪمدار ڏانهن رخ ڪيو ۽ چيو: "اسان لاءِ خبر ڳوليو"

ٿوري دير کان پوءِ اهو ماڻهو واپس آيو ۽ چيو ته اهو هڪ شادي جو جلوس هو بادشاهه پڇيو، "ڪنهن جي شادي؟" پر ڪمدار وٽ ڪو به جواب نه هو.

پوءِ هن ٻئي ڪمدار کي موڪليو جيڪو بادشاهه جي آخري سوال جو جواب کڻي واپس آيو، پر هو ٻين مان ڪنهن جو به جواب نه ڏئي سگهيو. ساڳيو ئي ڪجهه ڪيترن ئي ماڻهن سان ٿيو.

آخرڪار، بادشاهه پنهنجي وڏي وزير کي گهرايو ۽ کيس حڪم ڏنو ته وڃي معاملي جي جاچ ڪري. وزير فوري طور تي روانو ٿيو، ۽ واپسي تي، بادشاهه مٿس سوالن جي هڪ بوندا باندی ڪئي، جن سڀني جو هوشيار ۽ قابل اعتماد وزير اطمينان بخش تفصيل سان جواب ڏيڻ جي قابل هو.

ڪيترائي سست ۽ بيوقوف ماڻهو جاهل دربانن وانگر هوندا آهن اهي ضروري طور تي بيوقوف نه هوندا آهن، پر اهي ذهني طور تي ايترا سست هوندا آهن جو اهي مطلق ضرورت کان وڌيڪ ڪا به ڪوشش نه ڪندا آهن. مان جسماني سستي کي معاف ڪري سگهان ٿو، ڇاڪاڻ ته هڪ جائز جسماني سبب ٿي سگهي ٿو، پر ذهني سستي لاءِ ڪو به عذر ناهي! جيڪي ذهني طور تي بيروزگار آهن اهي سوچڻ نٿا چاهين ڇاڪاڻ ته سوچڻ به انهن لاءِ هڪ محنت طلب ڪم لڳي ٿو.

سوچ هڪ عجيب ۽ حيرت انگيز شيءِ آهي، ڪو به ذهن جي رجحانن ۽ تصورن کي درجه بندي نٿو ڪري سگهي. ان جون صلاحيتون لامحدود آهن. تنهن ڪري، جيڪڏهن توهان ڪنهن به موضوع تي غور سان ڏسندا ۽ غور سان سوچيندا، ته توهان کي ان موضوع سان لاڳاپيل ڪنهن به سوال جو جواب ملندو.

توهان جا جذبات توهان جي خيالن سان هم آهنگ هجڻ گهرجن جيڪڏهن توهان پنهنجي جذبات کي پنهنجي خيالن سان نه ملائيندا، ته توهان جا نتيجا هميشه صحيح نه هوندا. احساس هڪ قسم جي بصيرت آهي، سڀني علمن جو ذخيرو. احساس کي ذهن کي متوازن ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته صرف تڏهن ئي توهان جي اندر خدا جي مقدس تصوير پنهنجي مڪمل جوهر ۾ ظاهر ٿيندي. اهڙي طرح، يوگا هڪ کي سيکاري ٿو ته ذهن ۽ احساس جي طاقتن کي ڪيئن متوازن ڪجي. جن وٽ ٻئي برابر نه آهن اهي نابالغ آهن.

جيترو وڌيڪ ڳولا ڪندڙ روحاني طور تي ترقي ڪري ٿو ۽ خدا جي ويجهو ٿئي ٿو، اوترو ئي وڌيڪ خدا کيس وجود جا عجائبات ظاهر ڪري ٿو

هر جسماني شيءِ جي پويان رنگين روشني جو هڪ آسماني نمونو آهي آسماني يا گرهن جي دائري ۾، هر شيءِ زندگي سان متحرڪ آهي اتي بي جان شيءِ ناهي.

لڪيل ڪائناتي ڪارخانو تخيل کان ٻاهر آهي سڄي ڪائنات خدا جي ذهن ۾ هڪ واحد خيال آهي! ڪهڪشائون به ڪم ڪن ٿيون ۽ انساني سمجهه کان ٻاهر رياضي جي قانونن جي ذريعي هلن ٿيون. هر شيءِ انتهائي درستگي ۽ ڪمال جي نظام مطابق ڪم ڪري ٿي. اهو ڪائناتي ذهن ڪيترو طاقتور ذهن آهي! لامحدود مطلق هر شيءِ ۾ ڪم ڪري رهيو آهي، ۽ حرڪت جا سڀئي متنوع وهڪرا جن کي اسين زندگي سڏين ٿا، ان ڪائناتي ذهن جي تابع آهن.

هر سؤ سالن ۾، اربين ماڻهو هن زمين کي ڇڏي ويندا آهن، ۽ اجا به وڌيڪ پيدا ٿيندا آهن. اتي طلب ۾ رسد موجود آهي، انهن جي سڀني فطري پيچيدگين سان گڏ، تڏهن به، خدا انسانيت جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ خوراڪ جي ڪثرت فراهم ڪئي آهي. انسانيت صرف زمين تي غربت ۽ بدحالي جي ذميوار آهي. اسان لاءِ خوشحالي ۾ ڪثرت جي دور ۾ رهڻ جو وقت اچي ويو آهي، جتي هرڪو صحت مان لطف اندوز ٿئي ٿو ۽ خوشي ۽ امن ۾ رهي ٿو. اهو ممڪن آهي جيڪڏهن اهو انساني خود غرضي ۾ هڪ ننڍڙي، خود غرض اقليت پاران قومن جي تقدير جي هٿرادو نه هجي ها.

گهڻا ماڻهو هن خوابن واري زندگي ۾ گهري ننڊ ۾ رهن ٿا صرف چاڻ رڪندڙ ماڻهو جاڳندو آهي هو انهن شين کان بي پرواهه آهي جيڪي عام ماڻهو جي ذهن تي قبضو ڪن ٿيون، جن جي صرف ڳڻتي دولت ۽ جنسي خوشين جي ڳولا آهي، ۽ سطحي سرگرمين ۽ مفادن تي وقت ضايع ڪرڻ آهي.

انسان هن عارضي دنيا ۾ عارضي آزمائشن جي پويان پاڻ کي ٽڪائي ٿو ڇڏي، جيتوڻيڪ سچي، ناقابل بيان خوشي انهن جي اندر آهي جيڪڏهن اهي محنت سان ڳولا ڪن ۾ سچ پچ ان کي ڳولڻ جي خواهش رکن ته اهي ضرور ان کي ڳوليندا.

ذهن کي عقلمندي ۾ صحيح طريقي سان استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن هن دنيا کان ٻاهر لڪيل الاهي ليبارٽري کي ڳولي سگهجي. هڪ ڀيري، خدا جي فضل سان، مون سڄي ڏينهن تائين تخليق جي لامحدود عجائبات کي ڏٺو، ۾ مون خدا کي چيو: "اي خداوند، جڏهن مان اندو هوس، مون کي هڪ به دروازو نه ملي سگهيو جيڪو توهان ڏانهن وٺي وڃي پر چاڪاڻ ته توهان منهنجي نظر ۾ منهنجي بصيرت کي کوليو آهي، هاڻي مان هر هنڌ

دروازا کليل ڏسان ٿو... گلن جي دل □، وفادار دوستن جي آوازن □، □ پيارن عظيم تجربن جي يادن □. بيشڪ، منهنجي دعا جي هر سرگوشي توهان جي "پاڪ موجودگي جي وسيع مندر ڏانهن هڪ نئون رستو کوليندي آهي

ڳولا ڪندڙ ڪي مضبوط □ ثابت قدم، بي خوف □ تخليق جي پردي جي پويان لڪيل سڀ کان پاڪ ذات ڪي ڳولڻ جي پنهنجي عزم □ پختو هجڻ گهرجي. دنيا جي لامحدود مطالبن کان پاڻ ڪي الڳ ڪرڻ گهرجي □ رات جو دل □ روح □ خدا سان ڳالهائڻ کان اڳ ننڊ □ نه اچڻ گهرجي. زندگي جون گهرجون اڻ کٽ آهن، تنهن ڪري اسان ڪي هر روز پاڻ سان □ خدا سان گڏ رهڻ لاءِ وقت وقف ڪرڻ گهرجي، دنيا جي شور □ شور □ زندگي جي شور کان پري. پوءِ اسان زندگي ڪي هڪ نئين عينڪ سان ڏسنداسين چاڪاڻ ته اسان وٽ ان جو هڪ نئون نظارو هوندو.

جيئن سائنسدان قدرتي قانونن □ مخصوص سائنسي اصولن تي عمل ڪندي پنهنجون دريافتون ڪرڻ جي قابل هئا، تيئن ئي هڪ مخلص ڳوليندڙ به روحاني قانونن تي عمل ڪندي □ خدا جي ڄاڻ ڪي پنهنجي زندگيءَ جو بنيادي مقصد بڻائي خدا ڪي ڳولي سگهندو. انهيءَ مقصد لاءِ، انسانيت هن ڌرتيءَ تي آئي، جيتوڻيڪ اهو گهٽن ماڻهن لاءِ هڪ حاشيي وارو مقصد بڻجي ويو آهي پر انسانيت زندگيءَ جي مقصد ڪي وساري □ سطحي □ معمولي معاملن □ مصروف ٿي پاڻ ڪي ٿڪي ٿي.

□ ياد رکو، منهنجا دوست، ته هن دنيا □ توهان جا حالات ڪيترا به خراب ڇو نه هجن، جڏهن توهان خدا ڏانهن رخ ڪندا، ته توهان هن ڪي توهان سان گڏ ڪم ڪندي ڏسندا □ سڀني آزمائشن جي باوجود هن جي موجودگي محسوس ڪندا، توهان هن ڪي پنهنجي چوڌاري هر شيءِ □ ظاهر ٿيندي ڏسندا □ هن جي پيار □ خوشي سان پرجي ويندا.

نه صحت، نه خوشحالي، نه مادي ڪاميابيون، □ نه ئي مال هميشه لاءِ رهن ٿا. پوءِ ڇو صرف انهن شين جي باري □ پريشان ٿيو جيڪي فنا ٿيڻ □ ختم ٿيڻ لاءِ آهن؟

□ مان الله تعاليٰ کان دعا گهران ٿو ته اسان ڪي اونده مان روشني آڻي.

نفرت کان پيار تائين

پابندين کان آزادي تائين

جهالت کان عقل تائين

درد ۽ موت کان دائمي زندگي ۽ دائمي آرام تائين

هو اسان کي هٿ کان وٺي ۽ پنهنجي علم ڏانهن رهنمائي ڪري ۽.

هو اسان کي پنهنجي شعور ۽ جاڳائيندو رهي ٿو ۽

۽ سڀني دروازن کي کولڻ لاءِ جيڪي سندس حڪمت جي آسمان ڏانهن وٺي وڃن ٿا

اچو ته يقين، خوشي، ذهني سڪون ۽ اطمينان سان جيئون

اسان جي زندگي جو هر ڏينهن

توهان تي سلام هجي

زندگيءَ جي معنيٰ جي ڳولا

جڏهن کان اسين هن دنيا ۾ آيا آهيون جتان اسان کي خبر ناهي، اسان لاءِ زندگي جي اصليت ۽ مقصد بابت سوچڻ قدرتي آهي. اسان هن دنيا جي هڪ خالق بابت ٻڌون ٿا ۽ اسان ان بابت پڙهون ٿا، پر اسان کي خبر ناهي ته ان تائين ڪيئن پهچجي. اسان صرف اهو ڄاڻون ٿا ته سچي ڪائنات سندس الاهي ذهن جي وجود جو اعلان ڪري ٿي. جيئن هڪ ننڍڙي گهڙي جا ننڍا ۽ صحيح حصا ۽ اوزار اسان کي گهڙي ٺاهيندڙ جي تعريف ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿا، ۽ جيئن هڪ ڪارخاني جون وڏيون ۽ پيچيده مشينون اسان کي حيران ڪن ٿيون ۽ انهن جي موجد لاءِ اسان جي تعريف کي متاثر ڪن ٿيون، تيئن جڏهن اسان فطرت جا عجائب ڏسون ٿا، ته اسان انهن جي پويان لڪيل ذهانت کان حيران ٿي وڃون ٿا، ۽ اسان پڇون ٿا: "گل کي ان جي متحرڪ شڪل ۽ ان جو چهرو سج ڏانهن ڪنهن ڏنو؟ ان جي خوشبو ۽ خوبصورتي ڪٿان آئي؟ ۽ ان جي پنکڙين کي اهڙي لامحدود درستگي سان ڪيئن ٺاهيو ويو ۽ اهڙن شاندار ۽ خوشگوار رنگن سان رنگيو ويو؟"

رات جو، تارا ۽ چنڊ، اسان جي چوڌاري پنهنجي چانديءَ جي روشني پکيڙيندا آهن، اسان کي ان شعور تي غور ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿا جيڪو خلا جي وسعت ۽ انهن آسماني جسمن جي رهنمائي ڪري ٿو. پوري چنڊ جي نرم روشني روزاني سرگرمين لاءِ ڪافي ناهي، ۽ اهڙيءَ طرح هڪ عقلمند ۽ نرم ذهن رات جو آرام ڪرڻ جو مشورو ڏئي ٿو. پوءِ سج اڀري ٿو، ۽ ان جي روشن روشني اسان کي پنهنجي چوڌاري دنيا کي وضاحت ۽ سڪون

سان ڏسڻ جي اجازت ڏئي ٿي، اسان کي انهن ڪمن کي انجام ڏيڻ جي قابل بڻائي ٿي جيڪي اسان کي پيش ڪن ٿا.

اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ جا ٻه طريقا آهن: جسماني ۽ روحاني جڏهن اسان جي صحت خراب ٿئي ٿي، مثال طور، اسان علاج لاءِ ڊاڪٽر وٽ وڃي سگهون ٿا پر هڪ وقت ايندو آهي جڏهن نه ته ڪو ڊاڪٽر ۽ نه ئي ڪو ٻيو مدد ڪري سگهي ٿو، ۽ اسان ٻئي رستي ڏانهن رخ ڪندا آهيون: روحاني طاقت ڏانهن جنهن اسان جي جسم، ذهن ۽ روح کي پيدا ڪيو جسماني طاقت محدود آهي، ۽ جڏهن اها ناڪام ٿئي ٿي، ته اسان لامحدود الاهي طاقت ڏانهن رخ ڪندا آهيون اهو اسان جي مالي ضرورتن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن اسان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪندا آهيون ۽ اڃا تائين ڪافي نه ملندا آهيون، اسان ان طاقت ڏانهن رخ ڪندا آهيون.

هر ڪو سوچيندو آهي ته انهن جا مسئلا سڀ کان وڌيڪ خراب آهن ڪجهه ٻين کان وڌيڪ دٻاءُ محسوس ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن جي مزاحمت ڪمزور آهي ۽ ماڻهن جي ذهني طاقت ۾ فرق جي ڪري، اهي مختلف مقدار ۾ توانائي خرچ ڪندا آهن جيڪڏهن ڪو ماڻهو هڪ انتهائي مشڪل مسئلي کي منهن ڏئي ٿو ۽ انهن جو ذهن ڪمزور آهي، ته اهي ان تي قابو نه پائي سگهندا طاقتور ذهن وارا ماڻهو رڪاوٽن کي ٽوڙي ۽ انهن جي رڪاوٽن جي بنيادن کي ڊکي پنهنجين مشڪلاتن تي قابو پائي سگهن ٿا پر تڏهن به طاقتور ماڻهن کي ڪڏهن ڪڏهن ناڪامي جو منهن ڏسڻو پيو آهي جڏهن اسان کي ڪيترن ئي ۽ زبردست مادي، ذهني ۽ روحاني مشڪلاتن ۽ مشڪلاتن سان منهن ڏيڻو پوي ٿو، اسان کي احساس ٿئي ٿو ته هن مادي دنيا ۾ زندگي جي طاقت ڪيتري محدود آهي.

اسان جون ڪوششون صرف سٺي صحت ۽ مالي سلامتي حاصل ڪرڻ لاءِ وقف نه هجڻ گهرجن، پر زندگي جي معنيٰ جي ڳولا لاءِ پڻ هجڻ گهرجن. زندگي جو مقصد ڇا آهي؟ جڏهن مشڪلاتون اسان تي حاوي ٿين ٿيون، ته اسان ڦهريان پنهنجي آس پاس جي ماحول ڏانهن رخ ڪريون ٿا، هر مادي ترتيب جي ڪوشش ڪريون ٿا جيڪو اسان کي يقين آهي ته راحت فراهم ڪندو پر جڏهن اسان هڪ تعطل تي پهچون ٿا ۽ چئون ٿا، "منهنجون سڀئي ڪوششون ناڪام ٿي ويون آهن؛ مان وڌيڪ ڇا ڪري سگهان ٿو؟" اسان سنجيدگي سان پنهنجي مسئلي جو اثرائتو حل ڳولڻ تي غور ڪرڻ شروع ڪريون ٿا ۽ جڏهن اسان جي سوچ ڪافي گهري ٿي وڃي ٿي، ته اسان پنهنجي اندر جواب ڳوليون ٿا. هي، پاڻ ۾، جواب ڏنل دعا جو هڪ روپ آهي.

دعا: هڪ روحاني ضرورت

دعا هڪ روحاني ضرورت آهي خدا اسان کي فقيرن وانگر پيدا نه ڪيو آهي، ڇاڪاڻ ته هن اسان کي پنهنجي صورت تي پيدا ڪيو آهي پاڪ صحيفا هن کي بيان ڪن ٿا هڪ فقير جيڪو ڪنهن امير جي گهر وجي ٿو ۽ خيرات گهري ٿو ان کي فقير جو حصو ملي ٿو پر هڪ پٽ پنهنجي امير پيءُ کان ڪجهه به حاصل ڪري سگهي ٿو تنهن ڪري، اسان کي فقيرن وانگر ڪم نه ڪرڻ گهرجي.

ڪجهه ماڻهن وٽ سڀ ڪجهه هوندو آهي ۽ اهي عيش ۽ آرام ۾ پيدا ٿيندا آهن، جڏهن ته ٻيا مصيبت ۽ ناڪامي ڪي راغب ڪندا نظر اچن ٿا. انهن ۾ خدا جي تصوير ڪٿي آهي؟ الاهي روح جي طاقت اسان مان هر هڪ جي اندر رهي ٿي پر اسان ان طاقت کي ڪيئن پيدا ڪري سگهون ٿا؟ شايد توهان ماضي ۾ مايوس محسوس ڪيو هوندو ڇاڪاڻ ته توهان جي دعا جو جواب نه مليو، پر اميد ۽ ايمان نه وڃايو اهو ڄاڻڻ لاءِ ته توهان جون دعائون اثرائتيون آهن يا نه، توهان کي پنهنجي اندر دعا جي طاقت تي بنيادي يقين هجڻ گهرجي.

شايد ڪجهه ماڻهن جون دعائون بي جواب ٿي وينديون آهن ڇاڪاڻ ته اهي دعا گهرڻ جو انتخاب ڪندا آهن. ساڳئي طرح، ڪنهن کي اهو ڄاڻڻ گهرجي ته خدا کان ڇا گهرجي. توهان پنهنجي پوري دل ۽ پوري طاقت سان زمين ۽ ان تي موجود هر شيءِ جي مالڪي لاءِ دعا ڪري سگهو ٿا، پر توهان جون دعائون قبول نه ٿينديون ڇاڪاڻ ته مادي زندگي سان لاڳاپيل سڀئي دعائون فطري طور تي محدود آهن، ۽ حقيقت ۾، محدود هجڻ گهرجن. پر دعا ڪرڻ جو هڪ صحيح طريقو آهي. اهو چيو ويندو آهي ته ٻلي جون نو زندگيون هونديون آهن پر مشڪلاتن جون نناوي زندگيون هونديون آهن! توهان کي "مشڪلاتن جي ٻلي" کان نجات حاصل ڪرڻ جو هڪ مؤثر طريقو ڳولڻ گهرجي. اثرائتي دعا جو راز هڪ فقير جي حيثيت کان حقدار جي حيثيت ۾ تبديل ڪرڻ ۾ آهي. جڏهن توهان خدا کان اهڙي روحاني نوعيت جي ڪا شيءِ گهرندا آهيو، ته توهان جي دعا ۾ طاقت ۽ حڪمت ٻنهي هوندي.

ڪاميابي جا ٻج ارادي جي طاقت ۾ آهن

گهڻا ماڻهو انتهائي پريشان ۽ پريشان ٿي ويندا آهن جڏهن انهن لاءِ ڪا اهم شيءِ حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن ته پريشاني ۽ گهٻراهٽ سان ڪم ڪرڻ الاهي طاقت کي راغب نٿو ڪري، پر قوت ارادي جو

پرسڪون ۽ مسلسل استعمال ڪائنات جي قوتن ڪي ڏڙڪائي ٿو ۽ لامحدود مطلق ڪان جواب آڻيندو آهي. هر شيءِ لاءِ ڪاميابي جا ٻج جيڪي توهان حاصل ڪرڻ جو ارادو ڪيو آهي اهو توهان جي مرضي ۾ آهي. هڪ مرضي جيڪا مشڪلاتن سان ٽٽل ۽ ڪچلي ويندي آهي، عارضي طور تي مفلوج ٿي ويندي آهي پر اهو پرعزم ۽ پرعزم ماڻهو جيڪو چوي ٿو، "منهنجو جسم ٽڪرا ٽي سگهي ٿو، پر منهنجي مرضي جو سر بلند رهندو ۽ عزم سان هلائيندو،" اهو قوت ارادي جي اعليٰ درجي جو مظاهرو ڪري ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو ارادي جي استعمال ڪي چڏي ڏئي ٿو، ته اهي هڪ عام ماڻهو بڻجي ويندا آهن، واقعن جي دوران بي اثر ٿي ويندا آهن. ڪيترائي چون ٿا ته اسان ڪي پنهنجي ارادي ڪي حالتن ڪي تبديل ڪرڻ لاءِ استعمال نه ڪرڻ گهرجي، خدا جي منصوبي ۾ رڪاوٽ جي خوف ڪان پر جيڪڏهن خدا اسان ڪي ارادي جي طاقت چو ڏني؟ مان هڪ پيرو هڪ سخت ماڻهو سان مليس جنهن چيو ته هو ارادي جي استعمال تي يقين نٿو رکي چاڪاڻ ته اهو خود ڪي اهميت ڏئي ٿو. مون جواب ڏنو، "توهان هن وقت پنهنجي ارادي جي طاقت استعمال ڪري رهيا آهيو، ۽ ڪافي زور سان، منهنجي مزاحمت ڪرڻ لاءِ. توهان ان ڪي ڳالهائڻ، ٻيهڻ، هلڻ، ڪائڻ، فلمن ۾ وڃڻ ۽ سمهڻ لاءِ استعمال ڪندا آهيو. توهان چاهيو ٿا ته جيڪو ڪجهه ڪريو، ارادي جي بغير، توهان هڪ روبوٽ بڻجي ويندا آهيو." اهو هڪ شخص جو فرض آهي ته هو پنهنجي مرضي ڪي، خواهشن جي ذريعي، خدا جي مرضي سان هم آهنگ ڪري. تنهن ڪري، جڏهن صحيح دعا مسلسل ادا ڪئي ويندي آهي، ته اهو پاڻ ۾ هڪ ارادي جي طاقت بڻجي ويندو آهي.

جيڪڏهن توهان گهر جي مالڪ ٿيڻ لاءِ دعا گهرو ٿا، ۽ ساڳئي وقت توهان جو ذهن چوي ٿو، "توهان گهر ڪيئن برداشت ڪري سگهو ٿا، بيوقوف؟" توهان اهڙي سوچ سان پنهنجي مرضي ڪي ڪمزور ڪري رهيا آهيو جڏهن توهان پنهنجي ذهن مان "مان نه ٿو ڪري سگهان" جملي ڪي ختم ڪندا آهيو، ته توهان ڪي اعليٰ طاقت حاصل ٿيندي آهي يقيناً، گهر آسمان مان نه ٿا ڪرن، ۽ گهر حاصل ڪرڻ لاءِ، توهان ڪي پنهنجي مقصد ڪي حاصل ڪرڻ لاءِ ارادي جي طاقت استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ تعميري قدم کڻڻ گهرجن. جڏهن توهان ثابت قدم رهو ۽ ناڪامي ڪي تسليم ڪرڻ ڪان انڪار ڪريو ٿا، ته توهان اهو ظاهر ڪري سگهندا جيڪو توهان چاهيو ٿا ۽ جڏهن توهان مسلسل ان ارادي ڪي پنهنجي سوچن ۽ عملن ذريعي استعمال ڪندا آهيو، ته توهان جون خواهشون پوريون ٿينديون، ۽ هر شيءِ جيڪا توهان چاهيو ٿا ۽ چاهيو ٿا توهان وٽ ايندي. جڏهن توهان عزم ۽ استقامت سان ڪوشش جاري رکو ٿا، ته گهربل نتيجو ڪنهن نه ڪنهن

طريقي سان ظاهر ٿيندو، جيتوڻيڪ جيڪو توهان چاهيو ٿا اهو هن دنيا ۾ اصل ۾ موجود نه هجي. اهڙي ارادي ۾ خدائي جواب آهي، چاڪاڻ ته نيڪ خواهش خدا کان ايندي آهي. ثابت قدم رهڻ هڪ خدائي خواهش آهي.

پنهنجي دماغ مان "مان نه ٿو ڪري سگهان" جا ٻج ساڙيو.

هڪ ڪمزور ارادو هڪ ڪمزور انساني ارادو آهي جڏهن آزمائشون ۾ ناڪاميون ان کي ڇُهي ۾ ٽڪر ٽڪر ڪري ڇڏينديون آهن، ته اهو لامحدود جنريٽر سان پنهنجو تعلق وڃائي ويهندو آهي پر انساني ارادي جي پويان الاهي ارادو آهي، جيڪو نه ته مايوسي چاٽي ٿو ۾ نه ئي شڪست ڏئي ٿو موت به، پنهنجي پوري طاقت سان، الاهي ارادي کي ٽوڙي يا روڪي نه ٿو سگهي خدا ضرور ان دعا جو جواب ڏيندو جيڪا بيحد عزم ۾ ثابت قدمي جي ارادي سان هلائي ويندي آهي.

گهڻا ماڻهو سست ۾ سست هوندا آهن، يا ته جسماني، ذهني، يا ٻئي اهي مراقبو ڪرڻ چاهين ٿا پر صرف ننڊ بابت سوچين ٿا جيئن ئي انهن کي اوندهه اچي ٿي، اهي هڪ گهري ننڊ ۾ پئجي وڃن ٿا، ۾ اهو انهن جي دعا جو اختتام آهي! هن حالت ۾، قوت ارادي کي دفن ڪيو ويندو آهي سراسري ماڻهو جو دماغ "مان نه ٿو ڪري سگهان" جي ٻج سان پريل هوندو آهي هڪ خاندان ۾ ڪجهه خاصيتن ۾ عادتن سان پيدا ٿيڻ سان، اهي انهن کان متاثر ٿين ٿا، يقين ڪرڻ لڳن ٿا ته اهي ان جي قابل نه آهن يا اهي نقصانڪار ٻج ساڙي ڇڏڻ گهرجن ۾ انهن جي اثر کي شعور مان ختم ڪرڻ گهرجي توهان وٽ طاقت آهي ته توهان جيڪو به چاهيو ٿا اهو حاصل ڪري سگهو ٿا اها طاقت توهان جي مرضي جي بلڪل مرڪز ۾ آهي.

جيڪي قوت ارادي کي وڌائڻ چاهين ٿا، انهن کي سٺي صحبت جي ضرورت آهي جيڪڏهن توهان هڪ عظيم رياضي دان بڻجڻ جي خواهش رکو ٿا ۾ توهان جا ڪلاس ميٽ رياضي کي ناپسند ڪن ٿا، ته يقيناً توهان جو جوش گهٽجي ويندو پر جڏهن توهان ڪامياب رياضي دانن سان گڏ رهندا آهيو، ته توهان جي قوت ارادي مضبوط ٿيندي، ۾ توهان چئي سگهندا ته، "جيڪڏهن ٻيا ڪامياب ٿي سگهن ٿا، ته مان به ڪامياب ٿي سگهان ٿو"".

صرف پنهنجي قوت ارادي کي وڌائڻ لاءِ وڏين شين ۾ تڪڙ نه ڪريو ڪامياب ٿيڻ لاءِ، توهان کي پهريان پنهنجي قوت ارادي کي ننڍين شين سان آزمائڻ گهرجي جيڪي توهان سوچيو هو ته توهان نٿا ڪري سگهو جيڪڏهن توهان ڪوشش ڪندا، ڪاميابي توهان جي پٺيان ايندي.

مون کي اچا تائين اهي سيئي مقصد ياد آهن جيڪي منهنجا دوست ۽ پيا مون کي ٻڌائيندا هئا ته مان ڪڏهن به حاصل نه ڪندس، پر مون اهو ڪيو اهي نيڪ نيت وارا ماڻهو پنهنجن خيالن سان وڏو نقصان پهچائي سگهن ٿا خدا اسان کي انهن ۽ انهن جي صلاح کان بچائي. صحبت جو ارادي تي سڀ کان وڏو اثر آهي. شراب ۽ بلند آواز سان ناچڻ، خاموشي جي حرم ۽ مراقبي ڪرڻ جي بدران، ذهن کي دنياوي وائبريشن جي ٿلهي مٽي سان آلوده ڪري ٿو، جنهن کي هٽائڻ ڏکيو بڻائي ٿو. ڪنهن جي ارادي ناگزير طور تي پنهنجي ساٿين جي اثر سان مضبوط يا ڪمزور ٿيندي آهي. صرف خود ڪوشش ذريعي ارادي ۾ ترقي ڪرڻ انتهائي ڏکيو آهي. توهان کي نقل ڪرڻ لاءِ هڪ سٺي مثال جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان مصور بڻجڻ چاهيو ٿا، سٺين تصويرن سان گهريل رهو ۽ مصور سان گڏ رهو. جيڪڏهن توهان روحاني ماڻهو بڻجڻ چاهيو ٿا، ته عظيم ڪردار جي روحاني ماڻهن سان دوستي ڪريو.

ايمان ۽ تجربي ۾ هڪ اهم فرق آهي ايمان انهن شين مان ايندو آهي جن بابت توهان ٻڌو يا پڙهيو آهي ۽ بنيادي سچائي طور قبول ڪيو آهي. ٻئي طرف، تجربو اهو آهي جيڪو توهان ذاتي طور تي ڏٺو آهي ۽ واقعي سمجهي ورتو آهي. جن ماڻهن خدا جو تجربو ڪيو آهي انهن جو يقين اٽل آهي جيڪڏهن توهان ڪڏهن به نارنگي نه چکيو آهي، ته توهان کي ان جي خاصيتن بابت نڪي سگهجي ٿو پر جيڪڏهن توهان اڳ ۾ نارنگي کائي چڪا آهيو، ته توهان کي گمراهه نه ٿو ڪري سگهجي، ڇاڪاڻ ته توهان ميوو چکيو آهي ۽ ان کي چڱي طرح ڄاڻو ٿا.

انهن جي صحبت ڳوليو جيڪي توهان جي ايمان کي مضبوط ڪن ٿا

خدا، ڪاميابي، شفا، ۽ انهي بابت خيال، سڀ توهان جي ذهن ۾ نفسياتي ڪيپسول وانگر رهن ٿا. انهن کي آزمايو. پنهنجن خيالن کي جانچڻ لاءِ، توهان کي انهن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي جي طاقت استعمال ڪرڻ گهرجي. ضروري ارادي جي طاقت پيدا ڪرڻ لاءِ، توهان کي مضبوط ارادي وارن ماڻهن سان صحبت ڪرڻ گهرجي. جيڪڏهن توهان خدا جي مرضي سان شفا چاهيو ٿا، ته انهن جي صحبت ڳوليو جيڪي توهان جي ايمان کي مضبوط ڪن ۽ توهان جي مرضي کي متحرڪ ڪن.

مون هندستان جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ خدا جي سچي ڇاڻنڊڙ جي ڳولا ۾ سفر ڪيو، پر اهي ناياب هئا هر استاد جيڪو مون سان مليو، پنهنجا ذاتي عقيدا ٻڌايا پر روحاني معاملن ۾، مون عزم ڪيو ته خدا بابت صرف لفظن سان مطمئن نه ٿيندس مان ان کي تجربو ڪرڻ ۽ واقعي سندس موجودگي

محسوس ڪرڻ چاهيان ٿو جيڪو مون کي ٻڌايو ويو هو اهو بي معنيٰ هو
جيستائين مون ان کي ذاتي تجربي ذريعي نه سمجهيو.

هڪ ڀيري، مان هڪ دوست سان هندستان جي بزرگن بابت ڳالهائي رهيو هوس، منهنجو دوست هڪ دلال هو، ۽ هو منهنجي جوش ۾ شامل نه ٿيو ان جي بدران، هن چيو، "سڀئي جن کي توهان بزرگ سڏيندا آهيو اهي اصل ۾ ٺڳ آهن جيڪي خدا کي نٿا سڃاڻن" مون هن سان بحث نه ڪيو، پر موضوع بدلائي ڇڏيو، ۽ اسان بروڪرج جي پيشي بابت ڳالهائڻ شروع ڪيو. هن مون کي ان بابت گهڻو ڪجهه ٻڌائڻ کان پوءِ، مون نرميءَ سان چيو، "ڇا توهان کي خبر آهي ته ڪلڪتي ۾ هڪ به قابل اعتماد بروڪر ناهي، ۽ اهي سڀ ڪوڙا آهن؟" هو ڪاوڙجي ويو ۽ ڪاوڙ ۾ جواب ڏنو، "۽ توهان بروڪرز بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" مون جواب ڏنو، "اهو بلڪل منهنجو مطلب هو ۽ توهان بزرگن بابت ڇا ڄاڻو ٿا؟" هو بي زبان هو. مون خاموشي ۽ مهرباني سان چيو، "مون کي بروڪرج بابت ڪجهه به خبر ناهي، ۽ توهان بزرگن بابت ڪجهه به نٿا ڄاڻو"

مذهب جو عمل هڪ اهڙي نقطي تي پهچي چڪو آهي جتي ڪيترائي ماڻهو هاڻي پنهنجن روحاني خيالن کي زنده تجربي ۾ ترجمو نٽا ڪري سگهن. مان هتي ذاتي تجربي مان ڳالهائي رهيو آهيان. مان انهن شين بابت ڳالهائڻ نٿو چاهيان جيڪي مان صرف ذهني طور تي ڄاڻان ٿو. گهڻا ماڻهو سچ بابت ڪجهه ڪتاب پڙهندا آهن ۽ لفظن جي پويان سچ کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ خود ڪفيل ٿي ويندا آهن. روحاني سچائي جا خالي اعلان اسان لاءِ ڪنهن به ڪم جا نه آهن ۽ ڪو به مثبت تاثر نه ڇڏيندا آهن. اسان کي هڪ شخص جي واعظن ۽ انهن جي زندگي جي ڪهاڻي ۾ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪو به ماڻهو جيڪو ٻين کي سيکارڻ چاهي ٿو، ان کي پهريان اهو ظاهر ڪرڻ گهرجي ته انهن اصل ۾ جيڪو سکي رهيا آهن اهو تجربو ڪيو آهي ۽ تجرباتي طور تي سمجهي چڪا آهن ته اهي ڇا چئي رهيا آهن.

زندگيءَ جو سفر: اهو ڇا آهي

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود مسعود

زندگي سڀ کان وڏو ايڊونچر آهي جيڪو تصور ڪري سگهجي ٿو جڏهن ته ڪجهه زندگيون جوش ۽ جذبي جي کوٽ هونديون آهن، ٻيون حيرت انگيز آزمائشن سان ڀريل هونديون آهن مون هڪ اهڙي ماڻهوءَ بابت ٻڌو آهي جنهن ٽيهه ڀيرا کان وڌيڪ خودڪشي جي ڪوشش ڪئي، ۽ هر

پيري ڪجهه هن ڪي پنهنجي زندگي ختم ڪرڻ کان روڪيو. تصور ڪريو ته اهو ڪيترو شاندار هوندو ته سڀني انسانن جي زندگين بابت ڄاڻو جيڪي ڌرتيءَ تي رهيا آهن، جيڪي مري ويا آهن، جيڪي اڃا تائين اچڻ وارا آهن! انسانيت جا سڀئي تجربا ڪائناتي ياداشت درج ٿيل آهن: خدا جي ياداشت، اها ڪيتري شاندار ياداشت آهي! هڪ سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري شعور ڪي سمجهڻ ڏکيو آهي، پر سڀ ڪجهه ڄاڻڻ واري روح ڪي ڄاڻڻ وجود سڀ کان وڏو ايڊونچر آهي.

حقيقتون تخيل کان وڌيڪ حقيقي، مستحڪم اهم آهن، پر انهن جو ذريعو خدا جي ذهن سڀ خيال آهن سڀ ايٽمي مادو پڻ مجسم الاهي خيال آهن جيڪي خيالن واپس ضم ٿي سگهن ٿا پوءِ ٻيهر شين مجسم ٿي سگهن ٿا انسانن خيالن ڪي تصور ڪرڻ جي صلاحيت پڻ آهي، پر انهن جو تخيل ايترو مضبوط ناهي جو انهن ڪي مجسم ڪري سگهي جيڪڏهن انهن جو تخيل ڪافي مضبوط هجي ها، ته اهي هن زمين تي شيون ٺاهي سگهن ها انسانن ساڳي تخليقي طاقت آهي جنهن سان خدا دنيا پنهنجي ذهني تخليقن ڪي مجسم ڪيو پر انسانن لاءِ اهو ناممڪن ٿي ويو آهي ته اهي پنهنجن خيالن ڪي شين مجسم ڪن ڇاڪاڻ ته انهن خدا جي ڏنل ذهن جي طاقت ڪي استعمال نه ڪيو آهي جيئن انهن ڪي ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جي شعور ڪي سمجهڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، ته اسان حيران ٿي ويندا آهيون ته هو هر شيءِ ڪي ڪيئن ياد سمجهي سگهي ٿو، ڇاڪاڻ ته اسين هر شيءِ ڪي پنهنجي ذهني صلاحيتن جي معيار سان ماپيندا آهيون پنهنجي ذاتي تجربن جي مطابق شين ڪي سمجهندا آهيون. ڪمزور ياداشت وارا ماڻهو اهو سمجهندا آهن ته هر ڪنهن جي ياداشت انهن جي پنهنجي وانگر ڪمزور آهي. بهرحال، اهڙا ماڻهو آهن جن جون ياداشتون غير معمولي طور تي تيز آهن جيڪي هڪ پوري ڪتاب ڪي ايتري آساني سان ياد ڪري سگهن ٿيون جيتري آساني سان توهان ڪجهه لائينون ياد ڪري سگهو ٿا. جيڪي وساريل هوندا آهن انهن ڪي اڪثر اهو يقين ڪرڻ ڏکيو لڳندو آهي ته ڪنهن وٽ هڪ قبول ڪندڙ ياداشت آهي جيڪا قابل ذڪر آساني سان معلومات ڪي محفوظ ڪرڻ حاصل ڪرڻ جي قابل آهي.

هڪ جواهريءَ ڪي پنهنجا جواهر ياد هوندا آهن، هڪ ڪتابدار ڪي پنهنجي ڪتابن انگ ياد هوندا آهن ساڳي طرح، خدا هن ڪائنات پيدا ڪيل هر شيءِ ڪي ياد رکي ٿو، سڀ طاقتور هجڻ ڪري، هو فوري طور تي هر شيءِ ڪي ياد رکي ٿو جيڪا هن ڪائنات ٿي آهي ڇاڪاڻ ته سندس مطلق لامحدود شعور سڀ ڪجهه ڄاڻڻ وارو آهي.

ياداشت پاڻ □ هڪ عجيب صلاحيت آهي □ انساني ياداشت خدا جي طاقتور ياداشت سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهي مثال طور، توهان هر فلم جي تفصيل کي ياد نٿا ڪري سگهو جيڪا توهان ڪڏهن ڏٺي آهي پر جيڪڏهن مان توهان کي انهن فلمن مان هڪ پيهر ڏيکاريان، ته توهان کي فوري طور تي ياد ايندو. توهان جي اندر اها مقدس يادگيري مسلسل ماضي جي تجربن کي سڄاڻي رهي آهي. جيئن ئي توهان شروعاتي منظر ڏسندا آهيو، توهان کي پوري ڪهاڻي ياد ايندي آهي □ چوندا آهيو، "او، مون هي فلم اڳ ڏٺي آهي، □ مون کي ياد آهي ته اها ڪيئن ختم ٿي"

اسان هلندڙ تصويرن کي ڪيئن ايتري تفصيل سان ياد رکون ٿا جيتوڻيڪ اسان انهن کي سال اڳ ڏٺو هو؟ ڇاڪاڻ ته سڀئي واقعا دماغ □ رڪارڊ ٿيل آهن جيئن ئي توهان دماغ جي سوئي کي ٽيسٽ ڊسڪ تي رکون ٿا (يا دماغ-ڪمپيوٽر انٽرفيس ڪيڊيو ٿا)، توهان جي ياداشت ان ٽيسٽ کي پيهر حاصل ڪرڻ شروع ڪري ٿي.

اندروني يادگيري جي طاقت خدا کان ايندي آهي □ اها بي عيب آهي اها ڪڏهن به نه وساريندي آهي هڪ عام ماڻهو جي يادگيري سڀني تجربن کي هڪ ئي وقت برقرار نٿي رکي سگهي پر پاڪ، اندروني يادگيري هر شيءِ کي هڪ ئي وقت □ دائمي طور تي برقرار رکي ٿي تنهن ڪري، هڪ سٺي يا ڪمزور يادگيري جو تصور صرف هڪ ذاتي تصور آهي هڪ ماڻهو پاڻ کي قائل ڪري ٿو ته انهن جي يادگيري ڪمزور آهي، □ تنهن ڪري انهن وٽ هڪ ڪمزور يادگيري آهي بهرحال، هن عقيدي کان ان جي ابتڙ ڏانهن منتقل ٿيڻ آسان ناهي. ان کي پاڻ کي قائل ڪرڻ لاءِ ڪافي ڪوشش جي ضرورت آهي ته ڪنهن جي يادگيري واقعي خدا جي پاڪ، سڀ ياد رکڻ واري يادگيري جو مظهر آهي.

سڀ کان وڏي انساني يادگيري خدا جي مڪمل شعور جي هڪ شعاع کان سواءِ ڪجهه به نه آهي، جنهن □ سڀئي انساني مهمات □ زندگي جون ٻيون سڀ شڪليون □ اظهار رڪارڊ ٿيل آهن.

الاهي تخليق جي ڪهاڻي هڪ شاندار □ حيرت انگيز ڪهاڻي آهي! خدا هن زمين تي موجود سڀني مخلوقن کي ڪيئن وجود □ آندو؟ □ هو پردن □ پردن جي پويان ڪيئن ڪم ڪري ٿو ته جيئن اسان کي پاڻ سان گڏ اسان جي حقيقي وجود ڏانهن واپس آڻي سگهي؟ انساني ٻولي لاءِ اهو ناممڪن آهي ته اسان کي خدا جي تخليق جي ڪائناتي مهم جوئي □ ان جي بيشمار انسانن جي انفرادي مهم جوئي سان صحيح ٽڪراءَ جي جامع وضاحت فراهم ڪري.

اسان ڄسون ٿا ته انسان جي سراسري عمر ستر سال جي لڳ ڀڳ آهي، جڏهن ته هڪ مگرمڇ جي سراسري عمر سٺ کان هڪ سؤ سالن جي وچ □ آهي هڪ ڳاڙهو وڻ به هزار سال جيئرو رهي سگهي ٿو هڪ اُٺ جي سراسري عمر پنجاهه کان سٺ سالن جي وچ □ آهي، □ هڪ گهوڙو وڌ □ وڌ ڇهه سال جي لڳ ڀڳ آهي. تنهن ڪري، اهو واضح آهي ته ڪنهن مخلوق انهن مختلف عمرن جو تعين ڪيو آهي پر اسان ڪجهه عظيم يوگين بابت ٻڌون ٿا جيڪي سوين سالن تائين جيئرا رهيا انهن مان هڪ عظيم باباجي آهي، جيڪو صدين تائين جيئرو رهيو جڏهن ته اڃا تائين پنهنجي جسم □ جيئرو رهيو □ مڪمل جوانيءَ مان لطف اندوز ٿيو تريلنگا سوامي پڻ تقريبن ٽي صديون جيئرو رهيو: هو 1601 □ پيدا ٿيو □ 1881 □ فوت ٿيو (ڪجهه ته اهو به چون ٿا ته هو ٽن صدين کان وڌيڪ جيئرو رهيو!) پنهنجي غير معمولي عمر کان علاوه، هو پنهنجي معجزن لاءِ مشهور هو. هن جو وزن تقريباً 130 ڪلوگرام هو، جيتوڻيڪ هن گهٽ ڪاڌو ڪاڌو هو اڪثر ڏينهن تائين مراقبو ڪندو هو، گنگا جي پاڻيءَ تي پير رکي وينو هو، يا ڪڏهن ڪڏهن لهرن جي هيٺان ڊگهي عرصي تائين لڪيل رهندو هو. هو اڪثر ڪري ٻرندڙ پٿرن تي ٻرندڙ سج □ ننگا □ بي حرڪت پيو ڏٺو ويندو هو. فطرت جا قانون انهن سپني لاءِ هڪ مسلسل ياد ڏياريندڙ هئا جن ڪيس ڏٺو ته الاهي شعور سان اتحاد سپني قانونن کان اعليٰ آهي.

يوگي جي آتم ڪهاڻي □ درج ٿيل آهي ، اهي عظيم بزرگ جيڪي ڪائناتي فريب يا وهم جي خواب مان جاڳيا □ اهو محسوس ڪيو ته ڪائنات صرف الاهي ذهن □ هڪ خيال آهي، اهي جسم سان جيڪو به چاهين ڪري سگهن ٿا، اهو ڄاڻندي ته اهو مرڪوز يا منجمد قوت جي هڪ شڪل کان وڌيڪ ڪجهه به ناهي. جڏهن ته قدرتي سائنسدان هاڻي مادي ڪي محدود سرگرمي کان وڌيڪ ڪجهه به نه سمجهن ٿا، مڪمل طور تي روشن خيال آقائن مادي ڪي ڪنٽرول ڪرڻ □ اهم اڳپرائي ڪئي هئي، نظريي کان عمل ڏانهن منتقل ٿي رهيا هئا.

بيشڪ، حقيقت تخيل کان وڌيڪ عجيب آهي اسان تصور ڪري سگهون ٿا ته صحيح حالتن □، جيڪڏهن اهم توانائي يا سيمينل سيال جو ضايع نه ٿئي، □ مناسب غذائيت □ صحيح سوچ سان، انساني جسم ڪي اڻچاتل طور تي برقرار رکي سگهجي ٿو سيمينل سيال □ مرڪوز اهم توانائي شامل آهي؛ جيڪڏهن ضايع نه ڪيو وڃي، ته هي طاقت غير فعال رهي ٿي □ جسماني، ذهني □ جذباتي صحت ڪي وڌائڻ لاءِ استعمال ڪري سگهجي ٿي، انهي سان گڏ ذهني □ روحاني واڌ ويجهه.

مترجم لاءِ نوٽ: هن اقتباس ۾، صدر ابو علي ابن سينا چوي ٿو:

ڏينهن ۾ هڪ پيرو کاڌو کائو، ۽ پنهنجي پوئين کاڌي کي هضم ٿيڻ کان اڳ کائڻ کان پاسو ڪريو.

جيترو ٿي سگهي پنهنجي مني کي محفوظ رکو، ڇاڪاڻ ته اهو زندگي جو پاڻي آهي جيڪو پيٽ ۾ وهايو ويندو آهي.

جسم تي دٻاءُ تمام گهڻو هوندو آهي جڏهن ڪو ڇوٽون ڦندي ۾ ڦاسي پوندو آهي، ته ان جو دل معمول کان گهڻو تيز ڌڙڪندو آهي ساڳي طرح، جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجا بل ادا ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي، ته ان جو دل به ساڳيو ئي ڪندو آهي! ۽ تنهن ڪري، نفسياتي دٻاءُ پنهنجو اثر وٺندو آهي! ٻين قسمن جا دٻاءُ پڻ آهن ليبارٽري تجربن مان ظاهر ٿيو آهي ته شهرن ۾ شور کي ختم ڪرڻ سان شهرين جي زندگين ۾ سراسري طور ڏهه سال شامل ٿي سگهن ٿا تڏهن به، اسان هڪ عجيب دنيا ۾ رهون ٿا جن جي زندگي جو واحد مقصد کائڻ، پيئڻ، سمهڻ ۽ سٺين شين مان لطف اندوز ٿيڻ آهي، انهن کي انساني وجود جي عجائبات کي سمجهڻ جو موقعو گهٽ هوندو آهي.

هي ايڊونچر ان جدوجهد سان شروع ٿئي ٿو جيڪو روح کي تصور دوران رحم ۾ داخل ٿيڻ لاءِ منهن ڏيڻو پوي ٿو. گرهن يا آسماني دائري ۾، لکين روح حمل دوران سپرم ۽ بيضا گڏ ٿيندڙ فرٽيل سيلز ۾ داخل ٿي ڌرتيءَ تي واپس اچڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، ڇا هڪ روح پاڪ هجي يا گنهگار، ۽ جيستائين ان کي آخري آزادي نه ملي، ڌرتيءَ تي ٻيهر جنم وٺڻ جي هڪ طاقتور خواهش هوندي آهي. تصور ۾، ايٿر ۾ هڪ روشني چمڪي ٿي، ۽ هڪ روح صرف سپرم ۽ بيضا جي اتحاد جي ڪري ان ۾ داخل ٿئي ٿو. انسانيت رحم ۾ داخل ٿيڻ لاءِ جدوجهد ڪئي آهي ڇاڪاڻ ته ڪيترين ئي روحون داخل ٿيڻ لاءِ مقابلو ڪري رهيون آهن. جيڪي ڪامياب ٿيا آهن اهي توهان، مان، ۽ اسان سڀ آهيون ۽ اها ڪا آسان فتح نه هئي!

يقيناً، خدا وٽ ڪيترائي گهر آهن. شفاف روشني ۽ اهم توانائين سان ٺهيل اعليٰ ۾ هيٺيون آسماني جهاز، جنت (يا دوزخ) آهن جتي روح جسماني جسم جي موت کان پوءِ ويندا آهن. اتي انهن جي رهڻ جو عرصو انهن جي ڪرم جي مطابق اڳ ۾ مقرر ٿيل آهي جيستائين ڪنهن شخص ۾ اڻپوريون مادي خواهشون يا دنياوي ڪرم (ماضي جي عملن جا نتيجا جيڪي ختم نه ٿيا آهن) آهن، انهن کي خدا جي رستي تي پنهنجي ترقي جاري رکڻ لاءِ دنياوي اوتار ڏانهن موٽڻ گهرجي.

پيٽ □ داخل ٿيڻ کان پوءِ، روح سوچيندو آهي: "مون ڇا ڪيو آهي؟ مان گهڻي وقت تائين آزاد هوس، پابند □ محدود انساني جسم کان آزاد ٿيس، هڪ روشن جسم □ ايٿرڪ جهاز تي آساني سان □ آساني سان حرڪت ڪري رهيو هوس، □ هاڻي مان ٻيهر هڪ جسماني شڪل □ ڦاسي پيو آهيان"

تڏهن به، هو پيٽ □ نو مهينن دوران آهستي آهستي انهن نئين حالتن جو عادي ٿي ويندو آهي. هي سزا آهي: نو مهينا هڪ اونداهي خاني □ رهڻ جتي هن کي ٻئي شخص ذريعي سانس وٺڻو پوندو آهي □ ٻئي شخص جي گردش سسٽم تي منحصر ڪري کاڌو □ رت حاصل ڪرڻو پوندو آهي. سندس روح □ حالت ٻين تي منحصر آهي، □ هو خدا کي رڙيون ڪري ٿو: "مون کي هن قيد مان آزاد ڪر! مان ڏسي نه ٿو سگهان، مان ٻڌي نه ٿو سگهان، مان پابند آهيان".

جيڪڏهن ڪو دوزخ يا پاڪ ڪرڻ جو هنڌ آهي، ته اهو ماءُ جي جسم □ اهي نو مهينا آهن: اوندهه □ مڪمل بيوسيءَ، هڪ نقطي تائين محدود هڪ وڻ وانگر، ماضي جي عارضي يادن سان، جنهن کان پوءِ ننڊ جا دور ايندا آهن □ جڏهن اهي يادون واپس اينديون آهن، جنين ناچ ڪندو آهي، ماءُ جي جسم □ زبردست ڪوشش ڪندي. مون پنهنجي شعور کي انهن پيدائش کان اڳ جي حالتن ڏانهن منتقل ڪيو آهي، □ مون کي خبر آهي ته مان ڇا چئي رهيو آهيان.

ماءُ جي جسم □ ٻار جي ننڊ □ جاڳڻ سندس ننڊ □ جاڳڻ تي منحصر نه آهي. ٻار جون رضاڪارانه حرڪتون روح جي پنهنجي ماضي جي ياد مان پيدا ٿين ٿيون. اهڙيءَ طرح، اهو پيٽ □ بيچيني سان هلندو رهي ٿو جيستائين ٿڪاوٽ ان تي غالب نه اچي، □ اهو سمهي پوي ٿو. ان کان پوءِ، اهو ٿوري دير لاءِ جاڳي ٿو □ ٻيهر هلي ٿو. اهو بک محسوس ڪري ٿو □ ماءُ جي رت ذريعي منتقل ٿيندڙ غذائيت ذريعي ان کي مطمئن ڪري ٿو.

نئون ڄاول ٻار ڪجهه حد تائين ماءُ جي دل جي ڌڙڪن □ رت جي گردش جي وائبريشن کي ٻڌي سگهي ٿو، □ اهي آواز ان کي پنهنجي جسم کان آگاهه ڪن ٿا، آزاديءَ جي خواهش کي وڌائين ٿا. اهڙيءَ طرح، روح جو ڦيريون سفر ٻن خيالن جي وچ □ جدوجهد آهي: انساني روپ □ ڌرتيءَ تي واپس اچڻ جي خواهش □ انساني روپ کان آزاد ٿيڻ جي خواهش جيڪا روح کي محدود ڪري ٿي.

انساني روح جو خول (جسم) هڪ نازڪ پچ واري مڇي وانگر شروع ٿئي ٿو. هي تصوير پوءِ پيٽ اندر هڪ جانور جي شڪل ۾ ترقي ڪري ٿي، جيئن اڳ ذڪر ڪيو ويو آهي، گذريل زندگين جون ڪجهه يادون ٻيهر اڀري اچن ٿيون، جنهن جي ڪري جنين ٿوريون حرڪتون ڪري ٿو. جدوجهد تيز ٿي ويندي آهي جيئن جنين ماءُ جي جسم اندر انساني شڪل ۾ ترقي ڪري ٿو، ۽ روح رڙ ڪري ٿو، "مون کي ٻاهر ڪڍو!" جڏهن ارادو تمام مضبوط ٿي ويندو آهي، ٻار پيدا ٿئي ٿو وقت کان اڳ ٻار (37 هفتن کان گهٽ جي حمل کان پوءِ پيدا ٿين ٿا) مضبوط ارادن ۽ وڏي ضد سان روح آهن. اهي نو مهينا ماءُ جي جسم ۾ رهڻ نٿا چاهين، ۽ تنهن ڪري اهي معمول کان اڳ پيدا ٿين ٿا.

ٻار هن دنيا ۾ روئيندو اچي ٿو چاڪاڻ ته، جيئن عقلمند ۽ ڄاڻو چون ٿا، روح پنهنجي پوئين اوتارن کي ياد ڪري ٿو ۽ انساني جدوجهد جي مختلف شڪلن کي هڪ ڀيرو ٻيهر برداشت ڪرڻ لاءِ ٻيهر زمين تي واپس اچڻ نٿو چاهي.

ڳرو "ٿا" آواز ان سان ڳنڍيل ٿي ويو، تنهنڪري اهو نشانن ۾ تابعدار ٿر جي وچ ۾ هڪ جڳهه بڻجي ويو.

جڏهن هوءَ مقدس جاءِ ۾ ڪيل واعدن کي ياد ڪري روئي ٿي، ته ڳوڙها وهن ٿا ۽ بند نه ٿا ٿين.

انهن يادن جي حوالي سان، هڪ دعا جي حالت پڻ آهي جنهن ۾ جنين دنيا ۾ اچڻ کان اڳ پنهنجا هٿ جهلي ٿو جڻ ته التجا ڪري رهيو آهي: "مان توهان کي عرض ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، مون کي ٻيو ڀيرو دنيا ۾ جنم نه ڏيو".

نئين ڄاول ٻار جي روئڻ جي جسماني وضاحت اها آهي ته ڦڦڙن کي ساهه کڻڻ شروع ڪرڻ لاءِ کولڻ گهرجي، ۽ ٻار جو پهريون روئڻ ڦڦڙن کي چالو ڪرڻ ۾ زندگي جي ساهه کي شروع ڪرڻ جي ڪوشش آهي جڏهن ٻار پيدا ٿئي ٿو، ساهه کڻڻ شروع ٿئي ٿو، ۽ روح، جيڪو تقريبن غير فعال حالت ۾ هو، هڪ آزاد زندگي سان هڪ جاندار بڻجي ويندو آهي. ڪيترائي غلط طور تي يقين رکن ٿا ته روح پيدائش جي وقت جسم ۾ داخل ٿئي ٿو، پر جيڪڏهن روح اڳ ۾ موجود نه هجي ها، ته جسم نندڙن اصل سيلن مان نه ٺهي ها جيڪڏهن روح جمڻ کان اڳ جنين کي ڇڏي ڏئي ها، ته ٻار مئل پيدا ٿئي ها.

انساني جسم سورهن بنيادي جسماني عنصرن تي مشتمل آهي، جن کي اُنيس شفاف توانائي عنصرن جي مدد ۾ حمايت حاصل آهي. جيڪي جسماني انساني شڪل ۾ رهندڙ آسماني جسم جي جوهر جي نمائندگي ڪن ٿا. هي آسماني جسم جسماني جسم ۾ حرڪت ۾ سرگرمي جو ذريعو آهي. اُنيس گرهن جا عنصر ذهني، جذباتي ۾ اهم آهن. اُنيس اجزا آهن: ذهانت، خود (انا)، احساس، ظاهر ذهن (حسي شعور)، علم جا پنج اوزار جيڪي نظر، ٻڌڻ، بوءِ، ذائقو ۾ ڇهڻ جي حواسن سان مطابقت رکن ٿا، عمل جا پنج اوزار جيڪي پيدائش، اخراج، تقرير، هلڻ ۾ دستي مهارت جي ذهني طاقتن سان مطابقت رکن ٿا، ۾ زندگي جي قوت جا پنج اوزار جيڪي جسم جي ڪرسٽلائيزيشن ، جذب (هضم کان پوءِ کاڌي کي جذب ڪرڻ)، فضول جي خاتمي، ميٽابولزم (کاڌي کي جاندار مادي ۾ تبديل ڪرڻ يا توانائي فراهم ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ)، ۾ گردش جي ڪمن کي انجام ڏيڻ جي صلاحيت سان نوازيا ويا آهن. اُنيس عنصرن جو هي شفاف ڏرتيءَ جو خول جسماني جسم کان پوءِ رهي ٿو، جيڪو سورهن ڳري عنصرن تي مشتمل آهي، ناس ٿي ويندو آهي. انهن سپني عنصرن کي ترقي يافته يوگا ٽيڪنڪ جي مشق ذريعي خالص شعور ۾ تبديل ڪري سگهجي ٿو.

جڏهن ٻار پيدا ٿئي ٿو، ته ان جون اکيون روشني ڏسڻ سان چمڪنديون آهن، اهو آواز ٻڌي ٿو، بوءِ ٿو ڏئي، ذائقو ڪري ٿو ۾ ساهه کڻي ٿو. آواز ان کي عام لڳن ٿا، ۾ اهو محسوس ڪري ٿو ته اهو هڪ پيرو ٻيهر جسماني جسم ۾ رهي رهيو آهي. ان جي پيدائش جي پوئين مزاحمت ان جي پهرين ساهه سان ختم ٿي ويندي آهي. جيئن ته اهو وهم پڪڙي ٿو ته "وجود" جسم ۾ ساهه کڻڻ تي منحصر آهي، اهو جسماني دنيا ڏانهن ڇڪجي ويندو آهي ۾ آهستي آهستي ان جو عادي ٿي ويندو آهي.

جيئن وقت گذرندو آهي، ٻار پنهنجي جسم کي ڪنٽرول ڪرڻ لاءِ ڪافي ڪوشش ڪندو آهي توهان ڪيترا ڀيرا انهن کي پنهنجي هٿن ۾ پيرن کي هوا ۾ اڏامندي ڏسندا آهيو، پنهنجي جسماني شڪل سان مطابقت پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو؟ اهو لاشعور جي هدايت سان ٿئي ٿو، روح جي پنهنجي ماضي جي يادگيري ذريعي ياداشت هميشه موجود آهي انسان فطري طور تي موت کان ڊڄندا آهن ڇاڪاڻ ته اهي ڪيترائي ڀيرا ياد رکندا آهن جيڪي انهن ان کي تجربو ڪيو آهي، جيئن اهي درد کان ڊڄندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن اڳ ۾ تمام گهڻو برداشت ڪيو آهي.

جيئن ٻار ننڍڙو ٻار بڻجي ٿو، تيئن هو پنهنجن والدين ۾ مائٽن کان متاثر ٿئي ٿو. هر ڪو چاهي ٿو ته اهي مختلف هجن، انهن جا شرارتي ساٿي به

شامل آهن جيڪي چاهين ٿا ته اهي به انهن وانگر هجن ۾ انهن جي رويي ۾ عملن سان مطابقت رکن! هن تڪرار جي وچ ۾، ٻار تمام گهڻو دٻاءُ محسوس ڪري ٿو جڏهن ته، ننڍڙا ٻار جيڪي وڏي آزادي مان لطف اندوز ٿين ٿا، بعد ۾ افسوس سان چون ٿا، "ڪاش منهنجا والدين مون کي منهنجي رويي جي نقصانڪار نتيجن بابت ٻڌايو هجي ها؛ جيڪڏهن اهي هجن ها، ته "شايد هاڻي مان بهتر هجان ها.

بالغ ٿيڻ کان اڳ هڪ شخص کي ڪيترين ئي نفسياتي ۾ جذباتي جدوجهدون برداشت ڪرڻيون پونديون آهن. هن مرحلي دوران، حواس وڌيڪ سرگرم ٿي ويندا آهن، ۾ نوجوان مرد يا عورت هڪ اهم اندروني جنگ ۾ مشغول ٿي ويندا آهن. حواسن سان هي جدوجهد قابل غور آهي، ۾ نوجوانن لاءِ آخري فتح انهن جي جبلتن تي فتح ۾ انهن جي بي لگام خواهشن کي روڪڻ آهي.

جيئرو رهڻ شاندار آهي، پر ڪيترين ئي قوتون اسان کي تباهه ڪرڻ جي انتظار ۾ آهن آفريڪا ۾ شڪارين سان هڪ ايڊونچر زندگي جي ايڊونچر جي مقابلي ۾ ڪجهه به ناهي ۾ تاريخ ۾ ڪو به ايڊونچر خوشي ۾ جوش ۾ ان کان وڌيڪ نه آهي عقل جي مهرباني، انسان پاڻ کي جهنگلي جانورن کان بچائڻ جو طريقو ڄاڻن ٿا، پر اهي نٿا ڄاڻن ته پاڻ کي پنهنجي خراب عادتن ۾ انهن جي نقصانڪار نتيجن کان ڪيئن بچائڻو آهي هڪ شخص جو بدترين دشمن پاڻ آهي ڪنهن به دشمن کان وڌيڪ، موتمار جراثيم، تباهي ڪندڙ بم، يا ڪنهن ٻئي خطري کان وڌيڪ، هڪ شخص کي پاڻ کان ڊڄڻ گهرجي جڏهن اهي غلط هوندا آهن جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي روحاني فطرت کان مڪمل بي خبريءَ ۾ رهندو آهي ۾ پنهنجين خراب عادتن کي انهن تي ضابطو آڻڻ جي اجازت ڏيندو آهي، ته اهي پنهنجو دشمن بڻجي ويندا آهن زندگي جي هن جنگ کي کٽڻ جو بهترين طريقو پاڻ سان دوستي ڪرڻ آهي روحاني طور تي ترقي يافته خود هڪ شخص جو دوست آهي، جڏهن ته غير ترقي يافته خود انهن جو دشمن آهي.

اهو تصور ڪرڻ آسان آهي ته اسين ڪنهن جهنگلي، اڻڄاتل زمين جي ڳولا ڪرڻ لاءِ وڃي رهيا آهيون جيڪڏهن اسان جهاز ذريعي وڃي رهيا هئاسين، ته اسان کي پاڻ سان گڏ هڪ لائف بوٽ کڻڻ گهرجي ته جيئن جيڪڏهن جهاز ٻڏي وڃي، ته اسان پاڻ کي بچائڻ لاءِ ٻيڙي استعمال ڪري سگهون پر زندگي جي ڪيترن ئي تجربن ۾، اسان جي هر احتياط ڪرڻ جي باوجود اسان جون لائف بوٽون لڪي وڃن ٿيون.

شڪارين سان ڀريل جهنگل ۾، توهان انهن جانورن جي خلاف احتياط ڪري سگهو ٿا، پر نازڪ، نڀيل خطرن تي قابو پائڻ تمام ڏکيو آهي ڪو ماڻهو انهن لکين جراثيم کان ڪيئن پاڻ کي بچائي سگهي ٿو جيڪي مسلسل اسان جي چوڌاري آهن؟ اسان سمجهون ٿا ته اسان محفوظ آهيون جڏهن اسان خطرن جي خلاف احتياط ڪندا آهيون جيڪي اسان ڏسي ۽ ٻڌي سگهون ٿا، پر اسان جا دفاع اسان کي جراثيم کان بچائڻ لاءِ ڪافي نه آهن رت جي وهڪري ۾، اڇا رت جا سيل مسلسل انهن جراثيم سان وڙهندا آهن دوائون صرف انهن کي بي حس ڪن ٿيون اڇا رت جا سيل سپاهي آهن جيڪي انهن جو مقابلو ڪن ٿا ۽ انهن کي تباهه ڪن ٿا جيڪڏهن توهان جو رت ڪمزور آهي، ته اهي "سپاهي" توهان جي مدد نه ڪري سگهندا ڪيترن ئي بظاهر محفوظ ۽ محفوظ ماڻهن جي ڦڦڙن ۾، شيطاني ٿي بي بيڪيلي لڪيل آهن، پنهنجي ميزبان تي حملو ڪرڻ ۽ ان کي تباهه ڪرڻ لاءِ تيار آهن فطرت انهن جراثيم جي حملن کي رد ڪرڻ لاءِ هڪ حفاظتي رڪاوٽ ٺاهيندي آهي، پر ان رڪاوٽ جو اثر گهٽو وقت نه رهندو جيڪڏهن جسم مزاحمت ڪرڻ جي قابل نه هجي. هي جدوجهد اسان جي اندر زندگي جي اڻ ڏٺل جنگل ۾ جاري آهي جيڪڏهن توهان پنهنجي ڪاڏي کي خوردبيني هيٺ جانچيو، ته توهان ان جو ذائقو نه چکندا جراثيم ان تي ڪاڏو ڪائين ٿا، ۽ توهان اهو سڀ ڪجهه نگليو ٿا! جيڪو پاڻي توهان پيئندا آهيو اهو به انهن جاندارن سان ڀريل آهي دنيا ۾ هڪ به سبزي خور ناهي جو ته هر ڪو روزانو لکين جراثيم ڪائي ٿو. تنهن ڪري، ڇا انسان ڪائڻ بند ڪري ڇڏيندا؟

زندگي جي ٻيلي ۾ محفوظ طريقي سان سفر ڪرڻ لاءِ، هڪ کي پاڻ کي مناسب هٿيارن سان ليس ڪرڻ گهرجي ۽ هڪ سٺو تربيت يافته سپاهي هجڻ گهرجي. جيڪي ماڻهو پاڻ کي بچائڻ جو صحيح طريقو نٿا ڄاڻن، اهي جلدي پنهنجون جانيون وڃائي ڇڏيندا آهن پر عقلمند ماڻهو، سڀني واقعن لاءِ تيار - بيماري، متضاد خيال، خراب عادتون، سخت قسمت، ۽ نا مناسب ڪرم - هن ايڊونچر ۾ فتح حاصل ڪندو، جيڪو احتياط، هوشياري، ۽ ڪجهه طريقن ۾ حڪمت عملين جي ضرورت آهي جيڪي اسان کي اسان جي اندروني دشمنن کي منهن ڏيڻ ۽ انهن تي قابو پائڻ جي قابل بڻائين ٿا، جيڪي ڪنهن به ٻاهرين دشمن کان تمام گهٽو مضبوط ۽ پرعزم آهن.

جيئن اسين زندگيءَ جي سفر کي جاري رکون ٿا، تيئن اسين پنهنجي جسماني، نفسياتي، اخلاقي ۽ روحاني بيمارين جي سببن ۽ بيمارين تي قابو پائڻ جا بهتر طريقا سکندا آهيون جڏهن اسان جسماني بيمارين ۽ نفسياتي جدوجهدن تي پرامن طريقي سان قابو پائي وٺون ٿا، تڏهن اسان چئي سگهون ٿا ته زندگي واقعي هڪ شاندار ايڊونچر رهي آهي پر اهو چوڻ

بيوقوفي آهي ته حقيقي فتح حاصل ڪرڻ کان اڳ زندگي مٿي آهي جيستائين ڪو ماڻهو آخري مرحلن تي نه پهچي □ سندس روح خدا □ آزاد نه ٿئي، زندگي انهن لاءِ ختم نه ٿي آهي. انهن ڪي روح □ مٿي چڙهڻ گهرجي، □ پوءِ ايڊونچر جو آخري باب مڪمل ٿيندو.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن بئي ڪي ڏک □ ڏسي ٿو، ته هو خدا جو شڪر ادا ڪري ٿو ته هو ان خاص تجربي مان نه گذري رهيا آهن پر ڪير ڄاڻي، اهو سندن ايندڙ وارو ٿي سگهي ٿو جسم ڪي نقصان پهچائڻ جا امڪان بيشمار آهن، تنهن ڪري انسان ڪي هوشيار رهڻ گهرجي □ سڀني واقعن □ حيرانين لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

سائنسدان چوي ٿو: "صحت مند، غذائي کاڌو کائو □ پاڻ ڪي جراثيم کان بچائڻ لاءِ صحت جي هدايتن تي عمل ڪريو" سياستدان چوي ٿو: "پاڻ ڪي □ پنهنجي ملڪ ڪي پنهنجن دشمنن کان بچائڻ لاءِ بهادر سپاهي بڻجو"

اسين واقعي هڪ عجيب دنيا □ رهون ٿا، پيار، نرمي □ قرباني جا مثال، مائرون ٻه ٻين جي ٻارن ڪي مارڻ جي تربيت ڏني پئي وڃي. ڪيترو خراب! پر ڪڏهن، جنگ چڱائي آڻيندي آهي؛ اهو اسان جي بزدلي □ ارادي جي ڪمزوري ڪي ختم ڪري ٿو.

زندگيءَ جا پيلا □ جهنگل دشمنن سان ڀريل آهن: بيماري، غربت، مصيبت، خراب عادتون، □ گمراهه خواهشون ان کان علاوه بيشمار ٻيون شيون آهن جن تي غور ڪرڻ گهرجي □ انهن تي عمل ڪرڻ گهرجي، ايتري قدر جو جيڪڏهن اسان انهن سڀني ڪي پنهنجي ذهن □ رکڻ جي ڪوشش ڪريون ته زندگي ناقابل برداشت ٿي ويندي آهي. زندگي جي هر پهلوءَ □ پيچيدگيون غالب ٿي ويون آهن، □ ماڻهو هڪ قسم جي هپنوٽڪ جادو هيٺ نظر اچن ٿا. تنهن ڪري، اهو وقت آهي ته انسانيت لاءِ مختلف طريقا آزمائي □ ذهن جي لامحدود طاقتن □ صلاحيت ڪي چالو ڪري.

خدا اسان ڪي تحفظ جو هڪ عجيب ذريعو ڏنو آهي: ذهن اهو مشين گنن، بجلي، زهريلي گئس، يا ڪنهن ٻه دوا کان وڌيڪ طاقتور آهي هن ذهن ڪي پرورش □ مضبوط ڪرڻ گهرجي زندگي جي مهم جوئي جو هڪ اهم حصو ذهن ڪي ڪنٽرول ڪرڻ □ ان ڪي هر وقت خدا سان نظم و ضبط □ هم آهنگي □ رکڻ □ آهي. اهو ئي هڪ ڪامياب □ خوش زندگي جي رازن مان هڪ آهي.

جيتوڻيڪ انسان جسماني طريقن ۽ شفا جي طريقن کي استعمال ڪن ٿا، انهن کي انهن طريقن تي ڀروسو نه ڪرڻ گهرجي پر انهن جي پويان خدا جي طاقت تي. اسان کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته اسان کي سمجھ ۽ ارادي جي طاقت عطا ڪري ته جيئن اسان دوا تي ڀروسو نه ڪريون پر ان تي ۽ سڀ کان پهرين، اسان جي ذهن جي طاقت تي ڀروسو ڪريون.

انسانن کي اهو نه سيڪاريو ويو آهي ته ذهن کي تربيت ڏيڻ ۽ مراقبي ذريعي خدا سان هم آهنگ ڪرڻ سان حاصل ٿيندڙ نفسياتي حالت ڪيئن حاصل ڪجي، تنهن هوندي به، مادي دنيا ۽ ان جي جسماني علاج کي رد ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان اڳ ذهن کي توهان جي مڪمل ڪنٽرول ۾ هجڻ گهرجي جيستائين توهان اهو حاصل نه ڪيو، جسم جي مدد لاءِ منطقي قدم کڻڻ بهتر آهي جڏهن ڪو ماڻهو سڙيل انگاري کي بغير ساڙي جي پڪڙي سگهي ٿو، ته پوءِ اهي مادي دنيا کي رد ڪري سگهن ٿا ۽ اعلان ڪري سگهن ٿا ته ذهن سڀ ڪجهه آهي. ٻي صورت ۾، مادو موجود آهي ۽ ان سان منطقي ۽ عملي طريقن سان ان جي قانونن مطابق معاملو ڪرڻ گهرجي.

خدا اسان کي هڪ ناقابل تسخير هٿيار پڻ ڏنو آهي جنهن سان اسان سڀني ڏکن ۽ تڪليفن تي قابو پائي سگهون ٿا: حڪمت جو هٿيار، جيڪو اسان خدا سان هم آهنگيءَ ذريعي حاصل ڪريون ٿا. بيماري، مايوسي ۽ بدقسمتي تي فتح حاصل ڪرڻ جو آسان طريقو اهو آهي ته اسان پنهنجي خالق سان مسلسل هم آهنگي ۾ رهون.

ماڻهو زندگيءَ جي جهنگل ۾ ننڍڙن ٻارن وانگر آهن، جيڪي پنهنجي ذاتي آزمائشن ۽ مصيبتن مان سکڻ تي مجبور آهن، بيماري ۽ خراب عادتن جي خطرن مان ٺوڪر کائيندا آهن. اسان کي بار بار مدد وٺڻ گهرجي ۽ پنهنجي سوچن ۽ عملن کي خدا ۽ سندس نه بدلجندڙ قانونن سان هم آهنگ ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

جڏهن دنيا توهان جي اکين اڳيان اونداهي ٿي وڃي ۽ زندگي جون مشڪلاتون توهان تي حاوي ٿي وڃن، ته ياد رکو ته خدا ويجهو آهي ۽ سندس موجودگيءَ جي قلعي ۾ محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪريو، زندگي جي رستن تي توهان جي جدوجهد ۾ هر قسم جي تباهي ڪندڙ اثرن جي سامهون اچڻ جي باوجود، ياد رکو ته اهي توهان کي تباهه ڪرڻ لاءِ نه آهن، پر توهان جي ايمان کي جانچڻ ۽ توهان جي غير فعال طاقت کي جاڳائڻ لاءِ آهن. اسان کي زندگي جي جنگ ۾ ثابت قدم رهڻ گهرجي ۽ اسان جي چوڌاري موجود سڀني برائين جو مقابلو ڪرڻ گهرجي، انهن کي اسان جي

اندر موجود الاهي موجودگي جي هر قسم جي طاقت سان ختم ڪرڻ ۽ شڪست ڏيڻ گهرجي. ۽ زندگي جي سفر جي آخر ۾، اسان چونداسين: اي خداوند، همت ڪي مضبوطيءَ سان پڪڙڻ ۽ آخر تائين جدوجهد جاري رکڻ ڏکيو هو، پر توهان اسان کي جيڪا طاقت ڏني هئي اها اسان جي خوفن کان وڌيڪ هئي، ۽ انهن عظيم طاقتن جي مهرباني، اسان فتح حاصل ڪئي ۽ محسوس ڪيو ته اسان توهان جي الاهي شڪل ۾ پيدا ٿيا آهيون، توهان ڪائنات جا رب آهيو ۽ هر هنڌ موجود آهيو، تنهنڪري اسان ڇا ٿا ڊڄون، ۽ اسان ڪنهن کان ڊڄون ٿا، جيستائين توهان اسان سان گڏ آهيو؟

جڏهن ڪو ماڻهو اهو محسوس ڪري ٿو ته هو انسان بڻجي چڪو آهي، ته سندس خوف وڌي ويندا آهن، ۽ اهو لڳي ٿو ته ڪو به فرار ناهي، ڪابه پرواهه ناهي ته اهي ڪهڙي به احتياط ڪن، خلا باقي رهي ٿو جنهن مان غلطيون رڙ ڪري سگهن ٿيون. خدا کان سواءِ ڪو به سچو سڪون ناهي، ۽ ان کان سواءِ ڪو به امن ناهي. ڇا اسان آفريڪا جي جهنگلن ۾ آهيون، جنگ جي ميدانن ۾، يا غربت ۽ غربت جي جبڙن ۾، اسان کي خدا سان سرگوشي ڪرڻ گهرجي: مان توهان جي ناقابل تسخير موجودگي جي حفاظت هيٺ آهيان، اي رب! مان زندگي جي اڳين صفن تي اڳتي وڌان ٿو، ۽ مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مان توهان جي حفاظت ۾ سنڀال هيٺ آهيان!

حفاظت ۽ سلامتي جو ٻيو ڪو به رستو ناهي، هر ڪم ۾ عقل ۽ منطق استعمال ڪريو، ۽ خدا تي مڪمل ڀروسو رکو، خدا انهن سڀني جي پرواهه ڪري ٿو جيڪي سندس پرواهه ڪن ٿا ۽ سندس قانونن جو احترام ڪن ٿا، ۽ هو انهن سڀني کي قبول ڪري ٿو جيڪي پنهنجي دل ۽ جان سان سندس طرف رجوع ڪن ٿا، انهن تي پنهنجين نعمتن جي بارش ڪري ٿو ۽ يقيني بڻائي ٿو ته انهن جو رزق مسلسل ۽ بي ترتيب هجي.

ڪيترائي بيماريءَ جو شڪار ٿي ويا آهن ۽ خراب عادتن جو شڪار ٿي ويا آهن، پاڻ کي ٻاهر ڪڍڻ جي قابل نه آهن اهو چوڻ نه گهرجي ته زندگي جي هر طرف ڦندڻ کان بچڻ جو ڪو به طريقو ناهي آزمائشون ۽ مصيبتون جيڪي ڪنهن شخص کي منهن ڏين ٿيون اهي عارضي آهن ۽ انهن جي عزم ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ انهن جي ارادي جي چالو ٿيڻ تي منحصر آهن هڪ خاص عرصي لاءِ ناڪامي جو مطلب زندگي جي جنگ ۾ شڪست ناهي ڪامياب ۽ فاتح ماڻهو مسلسل پاڻ کي تصديق ڪري ٿو ته اهي حالتن کان وڌيڪ مضبوط آهن ۽ ڪنهن به شيءِ کان نه ڊڄن جيستائين اهي خدا سان گڏ آهن ۽ خدا انهن سان گڏ آهي، اهو سمجهي ٿو ته زندگي ۽ موت شعور جون به مختلف حالتون آهن.

خدا اسان کي آزمائڻ □ اسان جي اندر روح جي لافانييت کي ظاهر ڪرڻ لاءِ هر شيءِ پيدا ڪئي آهي هي زندگي جو ايڊونچر آهي □ ان جو واحد مقصد هر شخص جو ايڊونچر منفرد آهي، □ انهن کي صحت، ذهن □ روح جي سڀني چئلينجن کي سمجھ، ارادي جي طاقت □ خدا تي ايمان سان منهن ڏيڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي، اهو ڄاڻڻ ته انهن جو روح نه مرندو آهي، جسم سان ڪجهه به ٿئي. سچ پچ، ڪو به هٿيار - ڪو به هٿيار - ان روح کي تباهه نٿو ڪري سگهي نه باهه □ نه پاڻي ان کي ساڙي سگهي ٿو، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ □ واحد خدا جي تصوير آهي.

اهو سمجھڻ شاندار آهي ته موت آخر ناهي، ڇاڪاڻ ته هن علم سان اسان نفسياتي طاقت □ وهم کان آزادي حاصل ڪندا آهيون جڏهن بيماري اچي ٿي □ جسم ڪم ڪرڻ بند ڪري ٿو، روح يقين ڪري ٿو ته اهو مري ويو آهي، پر خدا ان کي ڇهيو □ ان کي يقين ڏياريو ته اهو اجا تائين جيئرو آهي جنگ جي ميدان □ هڪ سپاهي، بم يا ڇرڪڻ سان ٽڪرائجي، رڙ ڪري ٿو، "مان مري ويو آهيان، منهنجا خدا!" پر خدا جواب ڏئي ٿو، "يقيناً نه! ڇا تون مون سان نه ڳالهائي رهيو آهين؟ ڪجھ به توکي تباهه نٿو ڪري سگهي تون هڪ لافاني روح آهين، □ تون صرف خواب ڏسي رهيو آهين ته تون مري ويو آهين" پوءِ روح کي احساس ٿئي ٿو ته جسم مان موت مان گذرڻ جو تجربو ايترو خوفناڪ ناهي جيترو ان کي اڪثر پيش ڪيو ويندو آهي. جسم جي اندر روح جي وجود جي محدود شعور ان عقيدي جي ذميوار آهي ته جسم جو نقصان هر شيءِ جو خاتمو آهي، جڏهن ته حقيقت □، روح زنده آهي □ نه مرندو آهي ڇاڪاڻ ته اهو زنده □ ابدي خدا جي تصوير آهي.

سچا يوگي هر حالت □ پنهنجي ذهن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي قابل هوندا آهن جڏهن ڪو ڳوليندڙ هن مرحلي تي پهچندو آهي، اهي آزاد ٿي ويندا آهن □ محسوس ڪندا آهن ته زندگي هڪ مقدس ايڊونچر آهي پيغمبرن □ عظيم شخصيتن هن سچائي کي ظاهر ڪيو آهي، ڇاڪاڻ ته ڪا به شيءِ انهن جي عظيم □ پاڪ روحن کي نقصان نه پهچائي سگهي. انهن مڪمل حد تائين الاهي محبت جو تجربو ڪيو، □ اهو پيار زندگي جي ايڊونچر □ سڀ کان وڌيڪ دلچسپ □ دائمي عنصر آهي.

انساني محبت بي معنيٰ آهي جيستائين اها خدا جي غير مشروط محبت □ جڙيل نه هجي هڪ نوجوان مرد □ عورت محبت □ پئجي سگهن ٿا، □ پوءِ نفرت □ پئجي سگهن ٿا انساني محبت نامڪمل آهي □ ڪيترن ئي حالتن سان جڙيل آهي، جڏهن ته الاهي محبت مڪمل □ لامحدود آهي.

زندگيءَ جو هي سفر تڏهن ئي مڪمل ٿيندو جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ارادي ۽ عقل سان خطرن ۽ غلطين تي غالب ايندو، جيئن وڏن ماڻهن ڪيو هو. پوءِ اهي پوئتي ڏسندا ۽ چوندا، "اهي آزمائشون ڏکيون ۽ خطرناڪ هيون، ۽ مان تقريباً ڪري پيس، پر هاڻي مون کي پاڻ تي يقين آهي جڏهن خدا منهنجيون اکيون کوليون ۽ مون کي مقدس علم عطا ڪيو".

اسين چئي سگهون ٿا ته زندگي هڪ شاندار ايڊونچر آهي جڏهن خدا آخرڪار اسان کي ٻڌائي ٿو: "اهي سڀ خوفناڪ، تلخ آزمائشون ختم ٿي ويون آهن، مان هميشه لاءِ توهان سان گڏ آهيان، ۽ هاڻي ڪجهه به توهان کي نقصان نه پهچائي سگهندو".

انساني ذهن بيمارين ۽ مشڪلاتن کي منهن ڏيڻ، هڪ ٻئي پٺيان مشڪلاتن تي قابو پائڻ سان مضبوط ٿئي ٿو. جيڪو به ذهن کي ڪمزور ڪري ٿو اهو ان جو بدترين دشمن آهي، ۽ جيڪو به ان کي مضبوط ڪري ٿو اهو ان جو محفوظ پناهه گاهه آهي. توهان جي رستي ۾ ايندڙ مشڪلاتن ۽ بدقسمتين کي ناپسند ڪريو.

(ابو القاسم الشعبي جي لفظن ۾):

مان بيماري ۽ دشمنن جي باوجود جيئندس، جيئن هڪ عقاب بلند چوٽي تي

مان چمڪندڙ سج ڏانهن ڏسندو آهيان، ڪڪرن، مينهن ۽ طوفانن جو مذاق اڏائيندو آهيان.

خدا مون کي ڏيکاريو آهي ته هي زندگي صرف هڪ خواب آهي جڏهن توهان خدا ۾ جاڳندا، توهان ان کي خوشين ۽ غمن جي هڪ عارضي خواب جي طور تي ياد رکندؤ، ٻيو ڪجهه به نه.

۽ پوءِ توهان کي خبر پوندي ته توهان هڪ ۽ اڪيلي خدا ۾ هميشه لاءِ ۽ امر آهيو.

توهان تي سلام هجي

روحاني غذا

هر شيءِ گذري ويندي ۽ غائب ٿي ويندي، ۽ صرف خدا ئي دائمي ۽ مستقل ۽ دنيا ۾ ايندڙ سيني سخت طوفانن ۾ طوفانن کان محفوظ پناهه گاهه آهي.

***

عارضي انساني دوستيون غير مشروط نه هونديون آهن ۽ اڪثر خود غرضي سان آلوده هونديون آهن، ڇاڪاڻ ته جڏهن خود غرضي ختم ٿي ويندي آهي، تڏهن پيار به ختم ٿي ويندو آهي. روحاني دوستي ۽ سچي، دل سان پيار، بهرحال، اسان ۾ ان دوستي کي پالڻ ۽ ان پيار جي پاڪيزگي کي بچائڻ لاءِ گڏيل ذميواري جو احساس پيدا ڪري ٿو. جڏهن اسان ڪنهن کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، ته اسان اهو نٿا ڪري سگهون جيڪو انهن کي پريشان ڪري، ۽ جڏهن اسان انهن کي سمجهڻ جي ڪوشش نه ڪندا آهيون، ته مطابقت صرف موجود ناهي.

***

اهو ڏينهن ايندو جڏهن مان هن دنيا کي الوداع چوندس، پر جيستائين مان هن ڌرتيءَ تي رهندس، منهنجي سڀ کان وڏي خوشي انهن سان ڳالهائڻ ۾ آهي جيڪي مون تي خدا جي عجائبات بابت پروسو ڪن ٿا ۽ ان الاهي روشني لاءِ انهن جي خواهش کي وڌائين ٿا جنهن مون کي آرام، آزادي ۽ سلامتي ڏني آهي.

پاڻ جي تصديق:

مان پنهنجا سڀ فرض صرف خدا کان پنهنجي طاقت قرض وٺڻ سان ئي پورا ڪري سگهان ٿو. تنهن ڪري، منهنجي پهرين خواهش ڪيس خوش ڪرڻ آهي. خدا منهنجي دل ۾ پهريون پيار، منهنجي روح جي سڀ کان وڏي تمنا، ۽ منهنجي مرضي ۽ ذهن جو آخري مقصد آهي.

***

اسان جو سچو پاڻ - روح - لافاني آهي اسان موجود آهيون، ۽ اسان جو وجود دائمي آهي لهر ڪناري تي اچي ٿي ۽ پوءِ پاڻ کي وڃائڻ کان سواءِ

سمنڊ ڏانهن موٽي ٿي؛ بلڪه، اهو سمنڊ سان هڪ ٿي وڃي ٿو يا اهو ٻي لهر جي صورت ۾ پيهر [ساحل ڏانهن] واپس اچي سگهي ٿو.

***

جيڪڏهن ڪنهن بجليءَ جي ڊوائس جا تار ٽٽي وڃن ته ماهر انهن کي تبديل ڪري سگهي ٿو پر جڏهن سخت جلن جي ڪري اعصاب ٽشو خراب ٿي ويندا آهن ته اعصاب پنهنجو ڪم وڃائي ويهندا آهن ۽ انهن کي ڪير تبديل ڪري سگهي ٿو؟ تنهن ڪري، قيمتي اعصابي نظام سان معاملو ڪرڻ وقت تمام گهڻي احتياط ۽ احتياط ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهو اندر کان پيهر پيدا ٿئي ٿو، ۽ جيڪڏهن اهو خراب ٿي وڃي ٿو ته ان کي مرمت يا ٻئي ڊوائيس سان تبديل نه ٿو ڪري سگهجي.

***

شاگرد پنهنجي استاد، پرمهانسا، سان فطرت ۾ پڪنڪ جو مزو وٺي رهيا هئا، ۽ هن انهن کي چيو:

ڪيترو نه شاندار آهي ته امن محسوس ڪجي ۽ خوشي سان مالا مال رهون! خدا چاهي ٿو ته اسان سادگي سان زندگي گذاريون ۽ روحاني خوشي جو تجربو ڪريون.

***

جيئن ڪو ماڻهو هڪ پريشان ڪندڙ خوفناڪ خواب مان جاڳندو آهي ته اهو محسوس ڪندو آهي ته هن جيڪو ڏٺو اهو صرف هڪ خواب هو، تيئن الاهي شعور هڪ شخص کي ننڊ ۽ مونجهاري جي خوفناڪ خواب مان جاڳڻ ۽ زندگي جي معنيٰ ۽ مقصد جي هڪ نئين شعور ۽ صحيح سمجهه لاءِ زور ڏيندو آهي.

جيڪڏهن اسان روحاني جاڳرتا جي صبح جو تجربو ڪرڻ چاهيون ٿا ۽ يقين جي روشنين کي ڏسڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي اندروني آواز کي ٻڌڻ گهرجي ۽ ان جي ترغيب جو جواب ڏيڻ گهرجي.

اسان کي رستي تان وهم جا پٿر ۽ جهالت جا پٿر هٽائڻ گهرجن جيڪي روح جي سفر ۾ رڪاوٽ بڻجن ٿا ۽ ان جي حرڪت ۾ رڪاوٽ بڻجن ٿا. اسان کي بي پرواهي جي ننڊ مان جاڳڻ جي دروازي تي خواهش جي هٿ سان دستڪ ڏيڻ گهرجي، ته جيئن اسان خوشي جي هوائن ۾ ساهه کڻي سگهون ۽ پنهنجي هر سوچ، پنهنجي هر احساس ۽ پنهنجي هر عمل ۾ آسماني بجلي آڻي سگهون.

***

سچي خوشي جو مزو ان وقت تائين نه ٿو چکي سگهجي جيستائين سڀيون خواهشون خراب خواهشن تي غالب نه اچن، ۽ جيستائين مرضي کي

سچائي جي چشمي ۾ وجود ۾ موجود سڀني چڱائي جي سرچشمي ڏانهن صحيح رخ ۾ نه هلايو وڃي.

***

سچي دوستي سڀني دولتن کان وڏي آهي جيڪڏهن توهان ماڻهن جا سچا دوست بڻجي سگهو ٿا ته توهان کي خدا ملندو.

***

خدا حڪمت ۽ روشن الهام جو ذريعو آهي جيڪو نيڪ روحن تي وهندو آهي. هو محبت ڪندڙ دلين جي خوشبودارن مان نڪرندڙ آسماني خوشبو آهي. هو سڀ کان وڏي خوشي آهي جيڪا روح کي پاڪ خوشي سان پري ٿي.

***

اي منهنجا مالڪ، مان توهان کي عرض ڪريان ٿو ته منهنجي روح کي روشن ڪريو ته جيئن مان آخري سچائي کي سمجهي سگهان، مان توهان کي ڏسندس، اي منهنجا مالڪ، فطرت جي اظهار ۾ - گلن، وڻن ۽ سڀني خوبصورت شين ۾ ظاهر ٿيو آهي. گهري روحاني غور و فڪر ذريعي، مان امن جا دروازا کوليندس ۽ پنهنجي زندگي کي بهتر بڻائڻ لاءِ وڌيڪ ڪوشش ڪندس ته جيئن مان ان جي حقيقي معنيٰ کي بهتر سمجهي سگهان.

***

جڏهن مان ٻين سان گڏ هوندو آهيان، ته مان مڪمل طور تي موجود هوندو آهيان ۽ انهن سان لهه وچڙ ۾ وڏي خوشي محسوس ڪندو آهيان، ۽ جڏهن مان اڪيلو هوندو آهيان، ته مان ساڳيو خوشي حاصل ڪندو آهيان ۽ جڏهن مان ڪم ڪندو آهيان، ته مان پنهنجي پوري توانائي ۽ مرضي سان ڪم ڪندو آهيان، ۽ مان وڌندڙ خوشي محسوس ڪندو آهيان.

اسان کي سچي خواهش ۽ اندروني خوشي سان ڪم ڪرڻ گهرجي، ٻي صورت ۾ اسان پنهنجي جان وڃائي ڇڏينداسين ۽ پنهنجي توانائي کي تازو ڪرڻ جي قابل نه هوندا. اسان کي هميشه مخلص رهڻ گهرجي ۽ پنهنجي ارادي سان گڏ خلوص کي پيدا ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته خلوص سان اسان ٻين سان وڌيڪ هم آهنگي ۾ ڪم ڪري سگهون ٿا.

***

پنهنجي وڃايل پيار تي غم نه ڪريو، ڇا اهو موت جي ڪري هجي يا انسانيت جي چست ۾ بدلجندڙ فطرت جي ڪري، محبت پاڻ ڪڏهن به واقعي گم يا مئل نه آهي، پر عارضي طور تي توهان کان لڪيل آهي، ته جيئن شايد توهان جي مسلسل ڳولا ۾ توهان ان جي حقيقي جوهر کي ڳولي سگهو ۽ محبت پنهنجي عارضي طور تي لڪائڻ جاري رکندي جيستائين

توهان آخرڪار ان کي پنهنجي روح جي گهري □ رهندڙ الاهي محبوب جي صورت □ نه ڳوليو.

***

هڪ شخص کي ڏينهن رات ساڳئي بي آرام نفسياتي حالت □ نه رهڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو شخص خلوص دل سان دعا ڪري ٿو □ پروسو ڪري ٿو ته خدا جيڪو ڪجهه گهري ٿو اهو ڏيندو، ته ان کي خدا جون برڪتون □ مدد ملندي.

جيڪڏهن ڪا خراب عادت گهڻي حد تائين جڙيل آهي، ته ان کي ٽوڙڻ □ مثائڻ ممڪن آهي هڪ متضاد □ مخالف ذهني عادت ناهي □ ان کي چالو ڪري جيستائين زهر واري عادت کي غير جانبدار نه ڪيو وڃي.

هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته هو بهتري لاءِ تبديل ٿيندو، □ هو ڪجهه ڪمزورين جي باوجود مضبوط رهندو، جن مان هو هن وقت متاثر آهي.

جنهن لمحي ڪو ماڻهو مثبت تبديلي آڻڻ جو عزم ڪندو، ان وقت هو محسوس ڪندو ته هو هڪ مختلف ماڻهو بڻجي ويو آهي، □ اهو احساس انهن کي اهم توانائي □ اندروني خوشي جي فراواني آڻيندو.

***

ڪڏهن ڪڏهن خدا پنهنجن پيارن تي پاڻ کي هڪ عظيم روشني، هڪ ڪائناتي آواز، لامحدود خوشي، يا انتهائي مٺاس جي محبت جي طور تي ظاهر ڪري ٿو.

يا سمجھ، حڪمت، □ علم جي طور تي

ان جي روشني ابديت تي ڪائناتي پرن وانگر پکڙيل □ پکڙجي ٿي، □ ڪڏهن ڪڏهن مان هن زمين کي ان روشني جي دل □ هڪ خواب وانگر ڏسان ٿو.

□ پوءِ مون کي احساس ٿيو ته دنيا هڪ خواب آهي

***

توهان □ توهان جا سچا دوست ڪيترو به اختلاف ڪن، توهان جي وچ □ هميشه سمجهه □ رابطو هوندو آهي اهڙيون دوستيون باهمي احترام تي ٻڌل هونديون آهن □ توهان لاءِ تمام گهڻي معنيٰ رکن ٿيون. خدا جي محبت تي ٻڌل دوستي واحد رشتو آهي جيڪو قائم رهڻ لاءِ مقرر ٿيل آهي.

***

روح جي خوشگوار روشني کي ڪنهن جي ڌيان کي اندر ڏانهن موڙڻ سان محسوس ڪري سگهجي ٿو. اهو ذهن کي روح جي پوشيده دائري □ سوچ جي خوبصورت نظارن مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ استعمال ڪندي حاصل ڪري سگهجي ٿو، جيڪو خود اندر گهرائي □ رهي ٿو.

***

هن ڌرتيءَ تي هڪ شخص جيڪو ڪجهه حاصل ڪري ٿو، ان ڪان پوءِ زندگي خالي لڳي ٿي، ڇاڪاڻ ته آخرڪار، انهن ڪي سڀ ڪجهه پوئتي ڇڏڻو پوندو هڪ ڏينهن ايندو جڏهن هڪ شخص پنهنجي سڀني مادي ملڪيتن ڪان الڳ ٿي ويندو ماڻهو اميرن سان انهن جي دولت ۽ طاقت لاءِ حسد ڪندا آهن، پر اهي پڻ سڀ ڪجهه پوئتي ڇڏي ويندا، ۽ صرف انهن جا عمل هن ڌرتيءَ تان انهن سان گڏ هوندا.

***

هڪ شاگرد روحاني تجربي ۾ ناڪام ٿي ويو ۽ افسوس ۽ تلخي سان پاڻ کي ملامت ڪرڻ لڳو، استاد، پرمهانسا، ڪيس چيو:

پاڻ کي گنهگار نه سمجهو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان ائين ڪندا آهيو، ته توهان پنهنجي اندر جي الاهي شعور کي آلوده ڪندا آهيو ته پاڻ کي پنهنجي ڪمزورين سان ڇو ڳنڍيو؟ ان جي بدران، پاڻ کي هن سچائي جي تصديق ڪريو: "مان خدا جي ويجهو آهيان، ۽ هو مون سان پيار ڪري ٿو" ان ڪان دعا گهرو:

"اي منهنجا خدا، مان بي شڪر آهيان يا نيڪ، مان تنهنجو آهيان، منهنجي ياد ۽ خواهش کي جاڳايو، اي منهنجا پروردگار"

***

عقلمند ماڻهو پرمهانس هڪ مغرور مهمان سان ڳالهائڻ ڪان پوءِ چيو، جيڪو پاڻ بابت تمام گهڻو ڳالهائيندو هو:

"خدائي رحمت جون برساتون غرور جي بلند چوٽين تي گڏ نه ٿيون ٿين، پر آساني سان عاجزي جي وادين ۾ وهن ٿيون"

***

هي ڌرتي هڪ وڏي گهر وانگر آهي جيڪا هڪ عالمي خاندان کي پناهه ڏئي ٿي، ان جي مرڪزي گرمي سج پاران مهيا ڪئي وئي آهي، ساڳئي چنڊ سان روشن ٿي، ۽ ساڳئي تارن سان سينگاريل آهي. ان جا ميمبر ساڳي هوا ۾ ساهه کڻن ٿا، ساڳيو کاڌو کائيندا آهن، ۽ ساڳيو پاڻي پيئندا آهن. سڀئي انساني جسم درد ۽ زخم لاءِ حساس آهن. سڀني ٻولين جي پويان هڪ سوچ آهي، ۽ سڀني ماڻهن جي سڀني قومي خاصيتن ۽ خاصيتن جي پويان هڪ انساني فطرت آهي.

***

اي منهنجا مالڪ، مون کي هر عمل ۾ پنهنجي موجودگي محسوس ڪرڻ ڏي، مون کي خوف جي پاڇي کي ختم ڪرڻ ۾ مدد ڪر جيڪو تنهنجي هدايت جي روشني کي ڍڪي ٿو ۽ منهنجي خواهشن جي گلن کي منهنجي دل جي باغ ۾ ڦٽڻ ڏي جيئن مان تنهنجي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

***

مان پنهنجي خواهش جي تسبيح تي پنهنجون دعائون پڙهان ٿو، ان جا مڻ الاهي پيار جي ڌاڳي سان ٻڌل آهن.

منهنجا پيارا خدا، مون کي زندگي جو بلبل بڻايو جيڪو توهان لاءِ مٺا ترين راڳ ڳائي، مون کي توهان جي خوابن ۾ توهان لاءِ منهنجي خواهش مان پيدا ڪرڻ ڏيو.

هڪ ڏاڪڻ جيڪا مان توهان تائين پهچڻ لاءِ چڙهان ٿو.

زندگيءَ جي لهرندڙ ڍنڍ ۾، مان تنهنجي ڪائناتي زندگي کي ڏسان ٿو، مان توکي التجا ڪريان ٿو ته منهنجي خواهشن جي دريائن کي هدايت ڪريو، جيڪي ڏکيائين جي ريگستانن مان وهن ٿيون، ته جيئن اهي تنهنجي ڪائناتي سمنڊ سان ملي وڃن.

***

گناهه اهڙي شيءِ آهي جيڪا انسان کي خدا کان بي خبر ۽ ان جي باري ۾ بي پرواهه رکي ٿي.

***

مان زندگي ۽ موت جي پنن تي تنهنجي شبنم جو هڪ ٽڙڪندڙ قطرو آهيان، جيڪو تنهنجي الهي سمنڊ ڏانهن وهي رهيو آهي جنهن جو ڪو به ڪنارو ناهي.

مان تنهنجي شبنم جو هڪ ڦرندڙ قطرو آهيان، آخرڪار آسماني گهر ڏانهن موٽي رهيو آهيان.

مان تنهنجي دائمي شبنم جو هڪ ڦڙو آهيان جيڪو ماضي، حال ۽ مستقبل جي پنکڙين تي رقص ڪري رهيو آهيان.

مان تنهنجي شبنم جو هڪ ڦڙو آهيان، پيار سان مست، دنياوي آزمائشن جي پنن تي محفوظ طور تي ترندو آهيان ته جيئن تنهنجي دانائي جي پاڪ، پاڪ پاڻيءَ سان ملي سگهان. مان پاڻ کي وڃائڻ نٿو چاهيان، پر تنهنجي وسيع سمنڊ سان ضم ٿي لامحدود طور تي وڌائڻ چاهيان ٿو ها، مان تنهنجي شبنم جو هڪ ڦڙو ٿيڻ چاهيان ٿو، جيڪو خدا جي پياسي هر لب مان پيئندو آهي.

***

جڏهن پيا سڀ توهان کي غلط سمجهن ٿا ته خدا توهان کي سمجهي ٿو. هو اهو پيار ڪندڙ آهي جيڪو توهان جي پرواهه ڪري ٿو ۽ هميشه توهان تي رحم ڪري ٿو. پيا توهان کي ٿوري وقت لاءِ پنهنجو پيار ڏين ٿا ۽ پوءِ توهان کي ڇڏي ڏين ٿا. پر خدا توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو آهي ۽ نه ئي توهان کي ڇڏي ڏيندو آهي.

***

ارادي جي طاقت سوچ کي توانائي ۾ تبديل ڪري ٿي، ۽ جيڪي قابل ذڪر ڪاميابي حاصل ڪن ٿا اهي غير متزلزل ارادي جا ماڻهو آهن جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ارادي جي طاقت کي وڌائيندو آهي، ته اهي خراب حالتن جي سامهون نه جهڪندا آهن، پلي اهي ڪيترين به وڏيون مشڪلاتون ڇو نه هجن، پر مسلسل پاڻ کي يقين ڏياريندا آهن ته اهي زندگي جي جنگ ۾ شڪست نه کائيندا.

***

هڪ مغرور عقليت پسند استاد پرماهينس کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي جڏهن هو پيچيده فلسفياتي مسئلن تي بحث ڪري رهيو هو، تنهن ڪري استاد مسڪرائيندي چيو: "سچ ڪڏهن به سوالن کان نه ڊڄندو آهي".

استاد چيو، "خدا لاءِ اهو ناممڪن آهي ته هو اسان کي ڇڏي ڏئي يا ڇڏي ڏئي. هو اسان جي مدد ڪرڻ ۽ اسان جي روحاني ترقي کي تيز ڪرڻ لاءِ هر طريقي سان ڳجهي طرح ڪم ڪري ٿو"

***

عظيم ماڻهو خدا جي عطا ڪيل توجه جي طاقت ذريعي سڀ ڪجهه حاصل ڪن ٿا، هڪ اهڙي طاقت جيڪا مراقبي ذريعي پيدا ڪري سگهجي ٿي جڏهن اسان هن توجهه واري الاهي طاقت کي استعمال ڪريون ٿا، ته اسان ڪاميابي حاصل ڪري سگهون ٿا ۽ پنهنجي جسم، ذهن ۽ روح کي ترقي ڏئي سگهون ٿا.

***

مشرقي ماڻهو، هڪ قاعدي طور تي، روحاني طور تي مائل آهن اهي زندگي کي فلسفيانه طور تي ڏسن ٿا ۽ غور و فڪر جي طرف پنهنجي قدرتي رجحان کي پيدا ڪن ٿا جڏهن ته، ڪيترائي مشرقي ماڻهو روحاني علم حاصل ڪرڻ جي بدران پنهنجو فارغ وقت سستي ۽ سستي ۾ گذاريندا آهن، پر انهن وٽ اجا تائين روحاني شعور وڌيڪ هوندو آهي.

***

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجون اکيون بند ڪري ٿو، ته هو سوچي ٿو ته هي سڄي دنيا مصيبت ۽ مصيبت کان سواءِ ڪجهه به ناهي، پر جڏهن هو

حڪمت جي اک کولیندو ۽ پنهنجو سڪون ۽ توازن برقرارِ رکندو، ته هو هن دنيا مان ائين لطف اندوز ٿيندو جيئن هو ڪا مزيدار فلم ڏسي رهيو هجي.
***

مراقبو شروع ڪرڻ لاءِ:
خاموش ويهو، پنهنجي ڪرنگهي کي سڌو ڪريو، ۽ پنهنجي بيچين اکين کي پنهنجي پلڪن سان ڍڪيو، انهن کي خاموش رکو، پنهنجي ذهن کي پنهنجي جسم جي وزن جي احساس کان آزاد ڪريو، ۽ پنهنجي ڳري عضون ۽ هڏن سان ڳنڍيل اعصاب کي آرام ڏيو، ٿلهي گوشت ۽ جڙيل هڏن جي هڪ ڳري بنڊل کي ڪٽڻ ۽ منتقل ڪرڻ جو خيال وساريو.
آرام ڪريو، پنهنجي ذهن کي جسماني بار جي شعور کان آزاد ڪريو پنهنجي جسماني وزن بابت نه سوچيو، پر محسوس ڪريو ته توهان جو روح ڳري هجڻ جي مستقل خاصيت کان آزاد ٿي ويو آهي پنهنجن خيالن کي مٿي، هيٺ، کاٻي ۽ ساڄي، لامحدوديت ۾ يا ڪنهن به جڳهه تي اڏامڻ ڏيو جتي توهان چاهيو ٿا.
جسم کان پنهنجي ذهني آزادي کي محسوس ڪريو ۽ غور ڪريو خواب ڏسو، جيئو، ۽ هن اپرنڊڙ کي محسوس ڪريو جيئن توهان هڪ مقرر پوزيشن ۾ ويٺا رهندا، هي آزادي مسلسل ۽ مسلسل وڌندي ويندي.
پنهنجين پلڪن جا دروازا بند ڪريو ۽ حسي لالچ جي رقص کي روڪيو پنهنجي ذهن کي پنهنجي دل جي بي انتها ۾ بي انتها بهار ڏانهن لهڻ ڏيو پنهنجي ذهن کي پنهنجي دل ۾ جذب ڪريو، جيڪو اهم رت سان وهندو آهي، ۽ پنهنجي ڌيان کي ان جي تارن تي مضبوط رکو جيستائين توهان ان جي تال واري ڌڙڪڻ محسوس نه ڪريو هر ڌڙڪڻ سان، زندگي جي طاقتور نبض کي محسوس ڪريو.
تصور ڪريو ته ساڳي عالمگير زندگي لکين انسانن ۽ اربين ٻين مخلوقن جي دلين جي دروازن تي دستڪ ڏئي رهي آهي.
توهان جي دل جي بي انتها ڌڙڪڻ توهان جي علم جي دروازن کان ٻاهر لامحدود طاقت جي موجودگي جو اعلان ڪري ٿي. هر شيءَ سان پريل زندگي جون نرم ڌڙڪنون توهان کي سرگوشيون ڪن ٿيون:
"منهنجي زندگيءَ جو صرف هڪ ننڍڙو وهڪرو نه وٺو، پر پنهنجي حواسن جي دائري کي وڌايو ۽ مون کي توهان جو رت، جسم، ذهن، حواس ۽ روح منهنجي ڪائناتي زندگيءَ جي نبض ۾ غرق ڪرڻ ڏيو."
***

اسان کي هميشه سوچڻ گهرجي ته اسان ڇا ڪرڻ وارا آهيون ۽ اهو اسان تي ڪيئن اثر انداز ٿيندو.

جذبي ۽ جبلت تي عمل ڪرڻ آزادي ناهي، ڇاڪاڻ ته گمراهه ڪندڙ عملن جا غير اطمينان بخش نتيجا زنجير آهن. اهي شيون جيڪي اسان جي سمجهه جي حس اسان کي ٻڌائي ٿي ته سٺيون آهن ۽ انهن جا سٺا نتيجا آهن، انهن کي ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهي اطمينان ۽ آزادي جو احساس آڻين ٿيون. هي عقلمندي سان هدايت ڪيل طريقو سٺي قسمت ۽ برڪتون آڻيندو آهي.

***

جڏهن شاگرد کي خبر پوي ٿي ته هو خدا سان هم آهنگ آهي، ته هو روح ۾ خوش ٿئي ٿو ۽ خوشيءَ سان چوي ٿو: "اي خداوند، مون دنيا ۾ توهان کان وڌيڪ شاندار ۽ مٺو ڪجهه به نه مليو آهي"

***

هوا راند ڪري رهي آهي.
۽ وڻ سُسڪي ٿو
۽ سج مُرڪي ٿو
۽ درياهه لهي ٿو
۽ زمين پنهنجو ڪارو تارن وارو لباس مٽائي ٿي
روشنيءَ جي چمڪندڙ سوني پوشاڪ ۾
۽ فطرت پنهنجي خوبصورتي ڏيکارڻ پسند ڪري ٿي.
خوشيءَ جي موسمن جا رنگ بدلائڻ
۽ گڙگڙ ڪندڙ وهڪرو هميشه ڪوشش ڪندو آهي
روح کان متاثر ٿيل هڪ گهري سوچ بابت ڳالهائڻ
۽ پکي ڳائڻ ۽ ترڻ لاءِ تڙپي رهيا آهن
سندس دل ۾ اڻڄاتل شين سان گڏ
پر انسان ۾ صلاحيت آهي
فصاحت ۽ بلاغت سان، ۽ نون معنائن سان ڳالهائڻ لاءِ
ڪائنات جي مالڪ بابت
هر هنڌ موجود
جيڪو باقي مخلوق ڪرڻ جي قابل نه هئا
ان کي ظاهر ڪرڻ ۽ سندس موجودگي جو اعلان ڪرڻ بابت

***

استاد پرمهانسا کي هڪ شاگرد کي هڪ سنگين غلطي جي سزا ڏيڻ ضروري لڳو، ۽ بعد ۾ هن هڪ آهه سان چيو:

"مان صرف پيار ذريعي ٻين تي ڪيترو اثر انداز ٿيڻ چاهيان ٿو، چاڪاڻ ته منهنجو دل ٽٽي پوندو آهي ۽ درد ٿيندو آهي جڏهن مون کي خبر پوندي آهي ته انهن کي ڪنهن ٻئي طريقي سان تربيت ڏيڻ کان بچڻ جو ڪو طريقو ناهي."

***

غور و فڪر جي حرم ۾، مان ٻه موم بتيون روشن ڪريان ٿو: صبح جو موم بتي ۽ منهنجي جاڳڻ جو موم بتي منهنجي پرجوش خواهشن جا شاندار هار توهان جي سيني کي گهيرو ڪندڙ موجودگي جي پيرن کي گهيرو ڪن ٿا توهان جي پيار جي خوشبو، منهنجي دل جي ٿانو ۾ ڦلجي رهي آهي، منهنجي زندگي جي هر ڪنڊ ۾ پکڙجي رهي آهي. منهنجي خوف ۽ وهم جا پاڇا توهان جي روشنيءَ جي صرف چمڪ تي غائب ٿي ويا آهن، اي خدا، جنهن مون کي هن عارضي وجود جي خوابن کان هميشه لاءِ جاڳايو آهي، دائمي هوشياري ۽ جوشيلي اکين سان، مان توهان جي لامحدود چهري تي مسلسل نظر رکندس، ان جي منفرد ۽ هميشه موجود اظهارن تي غور ڪندس!

***

جڏهن ڪاوڙ يا نفرت ڪنهن شخص تي قبضو ڪري ٿي، ته اهي هڪ غير صحتمند طبيعت اختيار ڪن ٿا. ڪاوڙ ۾ مبتلا ماڻهو پنهنجي جذبات تي ضابطو وڃائي ٿو ۽ ٻين کي نقصان پهچائي سگهي ٿو. تنهن ڪري، تشدد پسند جذبات کي پنهنجي عملن کي ڪنٽرول ڪرڻ ۽ هدايت ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ هڪ غلطي آهي، چاڪاڻ ته اهو ڪرڻ پاڻ کي سخت مزاج ۽ نقصانڪار مزاج جي هڪ سيل ۾ قيد ڪري ٿو، جيڪي سڀني ڊپريشن ۽ نفسياتي پريشاني جو ذريعو آهن. ذهن جي انهن بي آرام حالتن کان بچڻ لاءِ، ڪنهن کي انهن جذبات ۽ جذبات کي ختم ڪرڻ گهرجي جيڪي جسماني شعور سان تمام گهڻو ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن. مراقبو [يعني، دل، روح ۽ ذهن سان خدا ڏانهن رخ ڪرڻ] رستو آهي.

***

تصديقون:

مان پنهنجن خيالن ۽ لفظن جي حفاظت ڪندس ته جيئن انهن مان صرف اهو ئي نڪرندو جيڪو خوبصورت ۽ سچو آهي، مان خدا تي مڪمل ايمان سان اڳتي وڌندس، اهو ڄاڻندي ته سندس طاقت مون ۾ وهندي آهي، ته سندس هر هنڌ موجودگي مون کي گهيرو ڪري ٿي، ۽ سندس خيال مون تي نظر رکي ٿو.

اي منهنجا مالڪ، مون مادي جي پردن کي ٽوڙي ڇڏيو آهي ۽ توهان جي محبت کي ڳولي لڌو آهي، ۽ هاڻي مون کي احساس ٿيو آهي ته مان ڪائناتي ذهن ۽ روحاني خوبصورتي جي اظهار جو هڪ ذريعو آهيان، مان

پنهنجي سموري طاقت ۽ صلاحيتون توهان جي الاهي مرضي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ وقف ڪندس.

جڏهن به مان توکي سوچيندو آهيان، منهنجي اندر ۾ هڪ ٻرندڙ خواهش جي لهر اڀري ٿي، منهنجي جذبات کي اُڀاريندي ۽ منهنجي دل کان منهنجي وجود جي هر خليئي تائين پهچندي، ان کي الاهي پيار سان پريندي آهي. منهنجي تمام گهٽي خواهش آهي ته مان توهان جي وجود جي بنيادي حصي تائين پهچان ۽ توهان جي موجودگي ۾ خوش ٿيان. اوچتو، منهنجي روح جو دروازو کلي ٿو، ۽ او، اها خوشي جيڪا توهان جي چمڪندڙ روشني کي ڏسي مون تي حاوي ٿي وڃي ٿي!

***

اي سڀ ڪجهه وسائيندڙ روح، توهان سان اتحاد ڪندي، مان ڪائناتي زندگي جي نبض ٻڌجي ويندس، مان روحن جي سمنڊ ۾ ترندس ۽ مقدس انساني جذبن جي لهرن تي ناچ ڪندس، سڀني کي برڪت واري خوشي سان وهائيندس، مان شاندار اميدن جو هڪ عالمگير وهڪرو جاري ڪندس.

مان ٻين لاءِ رحم ۽ وهندڙ سيئي ڳوڙها هوندس، مان بزرگن جي سونهن خاموشي ۾ گلابي ذهنن جي اُپرندڙ اميدن ۾ موجود هوندس، اي خواهشن جا وفادار عطا ڪندڙ! جڏهن منهنجي دائمي چمڪ توهان جي لامحدود روشني سان ملي ويندي، ته مان هر اک ۾ چمڪيندس.

***

زندگيءَ جي اونهاري جي ڏينهن ۾، مان نيڪي جي مٺي گلن مان جذبات جو امرت گڏ ڪريان ٿو جيڪي مهربان روحن جي باغن ۾ ڦٽن ٿا، ۽ مان پنهنجي دل ۾ معافي جي بلند تلسي جي خوشبودار جوهر، عاجزي جي نازڪ خوشبودار ڪُليون، ۽ سوچ جي نادر، نرم ڪنول جي گلن کي محفوظ ڪريان ٿو. ۽ جڏهن سياري جي آزمائشن جي ٿڌي برف ۾ دنياوي جدائي جو دردناڪ درد منهنجي چوڌاري ڇِڙڪي ٿو، ته مان پنهنجي دل جي حجري ۾ محفوظ امرت ۾ گرمي ۽ تسلي ڳوليان ٿو. ان حجري ۾، توهان جي موجودگيءَ سان برڪت وارو، مان اڪثر الاهي مکي کي پنهنجي پراڻي خواهشن جي مناس کي پيئندو ڏسان ٿو، ۽ مان سڪون، خوشي ۽ آرام محسوس ڪريان ٿو.

***

اندروني سڪون کان سواءِ مادي دولت هجڻ اهڙو آهي جيئن ڍنڍ ۾ ترڻ دوران اُڃ سان مرڻ جيڪڏهن مادي ضرورت کان بچڻ گهرجي، ته پوءِ روحاني غربت کي حقير سمجهڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اها سڀني انساني ڏکن ۽ مصيبتن جي جڙ آهي. امير والدين جيڪي پنهنجن ٻارن لاءِ وڏي پئماني تي پئسا ڇڏيندا آهن، اڪثر ڪري انهن جي نفسياتي واڌ کي روڪيندا آهن ۽

انهن جي ترقي ۽ خوشي کي روڪيندا آهن، جيڪا انهن جي پنهنجي ڪوششن تي منحصر آهي.

مسڪراهٽ جي ڏينهن جي موقعي تي:

هڪ ڏکئي وقت ۾، مون تنهنجي آواز ٻڌي، منهنجي ڪائناتي ماءُ، سرگوشي ڪندي چيو: "منهنجي حفاظت جو سج تنهنجي روشن ترين ۾ اونداهي ڪلاڪن تي هڪجهڙائي سان چمڪي ٿو، پريشان نه ٿيو، منهنجا ٻار، پر يقين ڪريو ۽ مسڪرايو! منهنجي شفا جي روشنيءَ کي پنهنجي شفاف مسڪراهٽن ذريعي چمڪڻ ڏيو. خوش رهڻ سان، منهنجا ٻار، تون مون کي خوش ڪرين ٿو ۽ مون کي مطمئن ڪرين ٿو!"

***

او، خداوند،

تنهنجي الهام جي هوائن منهنجي ذهن جي افق تان سپ ڪڪر هٽائي ڇڏيا آهن، جيڪو هاڻي پاڪ ۽ صاف نظر اچي ٿو. پاڪ اکين سان، مان توکي هر هنڌ اڪيلو ڏسان ٿو. تنهنجي بابرڪت سج جون ڪرڻيون منهنجي وجود جي گهري کوهن ۾ داخل ٿين ٿيون، ۽ عمر جي ٻڪ سان، مان تنهنجي بابرڪت روشني سان پرورش پائي رهيو آهيان.

***

استاد پرمهانسا شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

"جڏهن توهان روحاني اک ذريعي الاهيءَ شعور ۾ گهيرو ڪندا، توهان کي چوٽون طول و عرض اندروني دنيا جي عجائبات سان چمڪندو نظر ايندو. ان حالت تائين پهچڻ ڏکيو آهي، پر اها ڪيتري شاندار ۽ خوشگوار حالت آهي! پنهنجي مراقبي ۾ ڪجهه سڪون حاصل ڪرڻ تي مطمئن نه ٿيو، پر پنهنجي سيني دلين سان خدا جي سڪون لاءِ تڙپيو ۽ سندس نعمت لاءِ پياس رکو"

***

دنيا کي جنهن شيءِ جي ضرورت آهي اها آهي پائيچاري جي محبت، اتحاد، برابري، ۽ خدا جي محبت ۽ سندس اخلاقي قانونن جي پيروي سان پريل دل. مشڪلاتون ۽ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ جي ڪري پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص جڳهه ۾ وقت ۾ ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن چيو آهي، جيڪي شعور جي مٽيءَ ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي پيا آهن ۽ ميوا ڏين ٿا جيڪي انهن خيالن ۽ ڪمن جي فطرت کي ظاهر ڪن ٿا.

***

اهو مندر جيڪو خدا کي پسند آهي اهو سڪون، امن، پيار □ خوبصورتي جو مندر آهي، □ جيڪو به ان مندر □ داخل ٿيندو اهو روحاني سڪون □ ڍڪيل هوندو □ خدائي موجودگي کي ڇهندو.

***

انسان کي پاڻ کي بهتر بڻائڻ □ ٻين کي فائدو پهچائڻ لاءِ تعميري سرگرمين □ مشغول ٿيڻ گهرجي، □ جيڪو به خدا کي چاڻڻ چاهي ٿو، ان کي روزانو جي بنياد تي جيترو ٿي سگهي نيڪي ڪرڻ □ ٻين جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

***

ظاهري رويو انسان جي اندروني زندگي کي ظاهر ڪري ٿو ٻاهرين آسائشون خوشي نه ٿيون آڻي سگهن، ڇاڪاڻ ته خوشي ان تي منحصر آهي ته هڪ شخص پاڻ کي □ پنهنجي زندگي جي رستي کي ڪيتري حد تائين ڪنٽرول ڪري ٿو.

***

جڏهن مان هر صبح جاڳندو آهيان، ته مان ڪجهه مثبت عزم ڪندو آهيان □ پاڻ سان واعدو ڪندو آهيان ته مان انهن کي پورو ڪندس. پوءِ مان ڏينهن جو انهن عزمن جو جائزو وٺندو آهيان □ پاڻ کي انهن کي پورو ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪندو آهيان. جڏهن مون کي خبر پوندي آهي ته مون اهو حاصل ڪيو آهي جيڪو مون پاڻ سان واعدو ڪيو هو، ته مان فتح مند محسوس ڪندو آهيان. اهڙا خود حل ڪيل عزم عزم کي تيز ڪن ٿا □ قوت ارادي کي مضبوط ڪن ٿا. ٻي صورت □، هڪ شخص پاڻ کي انتشار واري جذبات □ ٻڏي □ منفي جذبات جي حڪمراني □ ڦولي سگهي ٿو.

***

دوستي گهر کان شروع ٿيڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي پنهنجي خاندان □ ڪو اهڙو ماڻهو ملي ٿو جيڪو توهان سان خاص طور تي مطابقت رکي ٿو، ته پهريان ان دوستي کي پرورش ڪريو پوءِ، جيڪڏهن توهان ڪنهن اهڙي شخص ڏانهن متوجهه ٿيو ٿا جيڪو توهان چاڻو ٿا □ هڪجهڙا قدر شيئر ڪري ٿو، ته ان دوستي کي وڌايو سيني خود غرض خواهشن □ ذاتي حسابن کي ختم ڪرڻ گهرجي، □ سٺن ماڻهن سان دوستانه تعلقات مضبوط ڪرڻ گهرجن.

***

جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا اهي منهنجا سچا پائر □ پينرون آهن، مان جاهلن تي رحم ڪريان ٿو □ مغرور ماڻهن جي صحبت کان پاسو ڪريان ٿو، پر مان انهن جي ويجهو محسوس ڪريان ٿو جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا □ انهن سان رابطو ڪرڻ □ خوش آهيان.

الاهي محبت بيان نه ٿي ڪري سگهجي، پر اهو تڏهن محسوس ڪري سگهجي ٿو جڏهن دل پاڪ ٿئي ٿي ۽ ڪائناتي محبوب جي خواهش تيز ٿي وڃي ٿي جڏهن ذهن ۽ حواس خدا ڏانهن متوجهه ٿين ٿا، روحاني خوشي دل جي سرچشمي مان گهڻو وهندي آهي.

***

منهنجي دل جي گهرائي ۾، مون توهان لاءِ هڪ ڳجهو تخت ٺاهيو آهي، منهنجي خوشي جون شمعون توهان جي اچڻ جي انتظار ۾ مدهم روشن آهن، ۽ جڏهن توهان ظاهر ٿيندا ته اهي وڌيڪ روشن ٿيندا.

***

اداس موڊ ۾ رهڻ هڪ سست موت آهي، جڏهن ته سپني انتشار ۾ پريشان ڪندڙ آزمائشن جي باوجود هر روز خوش ۽ پراميد محسوس ڪرڻ جي ڪوشش هڪ نئين روحاني پيدائش آهي.

جڏهن توهان خدا کي ڳوليندا، توهان سچي ۽ دائمي اطمينان جو تجربو ڪندا انساني دوستيون ٽٽي سگهن ٿيون ۽ ٽٽي سگهن ٿيون، پر خدا توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو جيتوڻيڪ پيا سڀ توهان کي ڇڏي ڏين، جيڪڏهن خدا توهان سان گڏ آهي، ته توهان وٽ هن زندگي ۾ سڀ ڪجهه آهي ۽ توهان مڪمل ۽ تمام گهڻو حصو حاصل ڪيو آهي.

***

ماسٽر پرمهانس انهن مان هڪ کي چيو جيڪي الاهي روشني ڏسڻ جي امڪان تي شڪ ڪندا هئا:

"جيڪڏهن توهان شڪ ڪيو، ته توهان نه ڏسندا؛ جيڪڏهن توهان ڏسندا، ته توهان شڪ نه ڪندا"

هن دير ڪندڙ شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

"توهان کي پنهنجي زندگين کي منظم ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي وقت کي منظم ڪرڻ گهرجي جيڪو خدا ترتيب ڏنو آهي؛ سج لهڻ تائين اپري ٿو ۽ تارا صبح ٿيڻ تائين چمڪندا آهن."

***

گهڻو ڪري، ماڻهو پنهنجي نقطه نظر مطابق ڳالهائيندا ۽ عمل ڪندا آهن، گهٽ ئي ڪنهن ٻئي جي نقطه نظر کان شيون ڏسندا يا ڏسڻ جي ڪوشش ڪندا آهن جيڪڏهن به ماڻهو ڪنهن بحث ۾ پئجي ويندا آهن جيڪو جهڳڙي ۾ پوءِ جهيڙي ۾ تبديل ٿي ويندو آهي، ته پوءِ الزام ٻنهي تي آهي، قطع نظر ته بحث ڪنهن شروع ڪيو آهي. بصيرت ۽ دانائي وارا ماڻهو معاملن کي منطقي، عقلي ۽ سمجهه سان ڏسندا آهن.

***

مان صبح جو اٿندس □ پنهنجي سُتل پيار کي جاڳائيندس، ته جيئن اهو منهنجي روح □ امن جي خدا جي سچي عقيدت جي روشني □ اپري، اي خداوند، عقيدت جي چقمق سان ٺهيل هڪ اڻ ڏٺل مندر □، منهنجي دل جي عاجزانه قربانين کي قبول ڪري، روزانو دعا □ تجديد ڪيو وڃي.

***

حڪمت جي قلعي □ پاڻ کي بچايو، سڀ کان وڏي پناهه گاهه، ڪامل سمجهه توهان کي اهڙي جاءِ تي وٺي ويندي جتي ڪجهه به توهان کي نقصان نه پهچائي سگهندو.

***

استاد پرمهانسا شاگردن جي هڪ ٽولي کي چيو:

"توبهه جو مطلب صرف غلطي تي افسوس ڪرڻ ناهي، پر ان کي پيهر ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ آهي جڏهن توهان سچي توبه ڪندا آهيو، ته توهان برائي کي ڇڏڻ جو عزم ڪندا آهيو بغير ان ڏانهن واپس اچڻ جي دل سخت آهي □ آساني سان نرم نه ٿيندي آهي ان کي دعا □ دعا سان نرم ڪريو، □ خدائي نعمتون توهان تي نازل ٿينديون."

***

اسان کي اڪثر خاندان □ ڪجهه ڪمائيندڙ يا روزي ڏيندڙ ملن ٿا، ڇا اهي پيءُ هجن يا پٽ، □ ڪجهه سماجن □ مائرون هجن يا ڏيئرون، جيڪي هڪ آمرانه رجحان ڏيکارين ٿا ڇاڪاڻ ته اهي محسوس ڪن ٿا ته اهي هڪ اهڙي حيثيت □ آهن جيڪا انهن کي پنهنجي راءِ کي ڪنٽرول ڪرڻ □ مسلط ڪرڻ جو حق ڏئي ٿي.

انهن ننڍڙن آمرن کي پنهنجي خاندان جي ميمبرن تي پنهنجو غصو نه ڪڍڻ گهرجي، جن کي انهن جي ضرورت آهي □ انهن تي پروسو ڪن ٿا ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اهي ائين ڪندا، ته اهي پنهنجن پيارن جي عزت □ احترام وڃائي ڇڏيندا.

***

اهو چوڻ ته ڪو ماڻهو پيدائش کان ڪمزور ارادو رکي ٿو □ مضبوط نه ٿي سگهي ٿو، هڪ غلط بيان آهي، ڇاڪاڻ ته اهو امڪان آهي ته اهڙو ماڻهو عظيم بڻجي سگهي ٿو □ زندگي جي سپني پهلوئن □ شاندار ڪم ڪري سگهي ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو ٻين کي پنهنجي محبت ۽ نيڪ ارادن جو احساس ڏيارڻ جي قابل هوندو آهي، ته سندس محبت وسيع ٿيندي ۽ ان عالمگير محبت سان ملائي ويندي جيڪا سڀني دلين ۾ وهندي آهي.

***

روح جي سڪون ۾، ۽ ذهني توجه ۾ وڏندڙ خواهشن جي جهنگ ۾، الاهي محبت جي ڪا به انتها ناهي، ۽ برڪت وارو آهي اهو جيڪو برڪت واري موجودگي کي محسوس ڪري ٿو ۽ اتحاد جي امرت جو ذائقو چکي ٿو.

***

هڪ دعا:

اي منهنجا مالڪ، مون کي پاڻ ۾ معصوم ٻارن جو اعتماد ۽ پنهنجي لاءِ مڪمل عقيدت عطا ڪر ته جيئن مان پنهنجي دعائن جي پويان تنهنجي قربت محسوس ڪري سگهان، پنهنجي سڀني جذبن ۾ تنهنجي موجودگي جو تجربو ڪري سگهان، ۽ اهو محسوس ڪري سگهان ته تنهنجي روشن خيالي منهنجي سمجھ ۾ چاڻ کي برقرار رکي ٿي.

***

استاد پرمهانسا جي هڪ شاگرد جي تعريف ڪرڻ کان پوءِ، هن وڌيڪ چيو:

"جڏهن توهان کي ٻڌايو وڃي ته توهان سٺا آهيو، ته توهان کي پنهنجي حيثيت کان به بهتر ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ نه ڇڏڻ گهرجي. توهان جي مسلسل بهتري توهان ۽ توهان جي پيارن لاءِ خوشي آڻيندي."

***

جيڪڏهن همعصر عالمي اڳواڻ روشن خيال ٿين ۽ گڏجي ڪم ڪن، ته اهي ڪجهه سالن اندر جنگ ۽ غربت کي ختم ڪري سگهن ٿا. صرف روحاني شعور (خدائي موجودگي جو احساس) دنيا کي بچائي سگهي ٿو، ۽ ان کان سواءِ، امن حاصل نٿو ڪري سگهجي. انسانيت کي پاڻ کان شروعات ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته وقت ضايع ڪرڻ تمام گهڻو قيمتي آهي، ۽ اهو انسانيت جو فرض آهي ته خدا جي بادشاهت کي زمين تي آڻڻ ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪري.

***

دوستي هڪ عالمگير روحاني ڪشش آهي جيڪا روحن کي الاهي محبت جي بندهن سان ڳنڍي ٿي ۽ انهن کي هڪ ٻئي جي ويجهو آڻي ٿي، ته جيئن دليون پنهنجي اڃ کي بجائين ۽ روحون انساني رستن ذريعي وهندڙ آسماني محبت جو ذائقو چکڻ ۾ خوش ٿين.

***

جيڪو ماڻهو خدا لاءِ پنهنجي محبت کي وڌائي ٿو ۽ خوشي ۽ خوشحالي جي وقت ۾ ان سان پنهنجو تعلق مضبوط ڪري ٿو، اهو خدا کي پنهنجي ويجهو تڏهن ڳوليندو جڏهن ان کي ان جي ضرورت هوندي، پر جيڪو ماڻهو دير ڪري ٿو ۽ ان رشتي کي مضبوط ڪرڻ جي پرواهه نٿو ڪري، ان کي پنهنجي آزمائشن کي پاڻ ئي منهن ڏيڻو پوندو جيستائين هو - دانائي ۽ مڪمل فرمانبرداريءَ سان - اعليٰ ساٿي ڳولڻ جي قابل نه ٿي وڃي.

***

سڄي دنيا مونجهاري ۽ نقصان جي سمنڊ ۾ ٻڏي رهي آهي، جنهن جي ڪري نه ٽڪجندڙ ۽ نه ٽٽندڙ لالچ لالچ ۽ لالچ جنگيون پيدا ڪن ٿا. سچو هيرو اهو آهي جيڪو زندگي جي جنگ ۾ پاڻ کي فتح ڪري ٿو. پئسو، شهرت، هوس، ۽ هر شيءِ جيڪا هن اصول جي خلاف آهي، اسان جي امن ۽ خوشي لاءِ نقصانڪار آهي.
***

خدا روح جي سڪون ۾ ظاهر ٿئي ٿو، ۽ اسان سندس موجودگي کي خوشي جي پرپور احساس ذريعي محسوس ڪريون ٿا، ته جيئن اسان جون روحاني خواهشون پوريون ٿين ۽ اسان جون خواهشون ۽ پيار پنهنجي مقصد تائين پهچي وڃن.
***

جيستائين روحاني علم کي اهڙي طريقي سان ترقي نه ڏني وڃي جيڪا قدرتي سائنس ۽ ٽيڪنالاجي جي ترقي سان ملندڙ جلندڙ هجي، فرد ۽ قومون مصيبت ۽ تباهي جي چڪر ۾ گم ٿي وينديون.
***

خدا چاهي ٿو ته اسان هن وٽ اچون ۽ هن کي سڃاڻون، پر گهڻا ماڻهو تيار نه آهن، جڏهن دنيا انهن جي اکين ۾ اونداهيءَ ٿي ويندي آهيءَ ۽ اهي مسئلن جي ڦندي ۾ ڦاسي پوندا آهن يا بيماري جو شڪار ٿي ويندا آهن، ته اهي هن سان التجا ڪرڻ ۽ هن کان مدد گهرڻ ۾ جلدي ڪندا آهن.
***

ڪيترائي خدا کي ڳولڻ کان جهجڪندا آهن، اهو يقين ڪندي ته جيڪڏهن اهيءَ ائين ڪندا، ته زندگي اونداهي، خوشي ۽ خوبصورتي کان خالي ٿي ويندي پر بلڪل ان جي ابتڙ سچ آهي خدا سان مڪمل هم آهنگيءَ ۾ مون کي جيڪا خالص خوشي ملي ٿي اها ناقابل بيان آهي؛ مان ڏينهن رات

روحاني خوشي جي حالت ۽ رهندو آهيان. هي خوشي خدا جي نعمت آهي، ۽ خدا کي ڄاڻڻ جو مطلب آهي مصيبت کان نجات ۽ امن ۽ اطمينان جو احساس.

***

هن زندگيءَ ۾ گهڻن ماڻهن لاءِ اهم لفظ "مان" آهي. روحاني مزاج ۽ رجحان رکندڙ ماڻهو ٻين کي به اوترو ئي سوچيندا آهن جيترو پاڻ کي سوچيندا آهن. جيڪي صرف پاڻ کي سوچيندا آهن، اهي پنهنجي چوڌاري موجود ماڻهن جي دشمني ۽ ناراضگي پاڻ تي آڻيندا آهن. پر جيڪي ٻين جي جذبات ۽ مفادن تي غور ڪندا آهن، اهي ڏسندا آهن ته ٻيا انهن بابت سوچيندا آهن ۽ انهن جي جذبات تي غور ڪندا آهن.

جيڪڏهن ڪنهن شهر ۾ هڪ سؤ ماڻهو هجن ۽ هر ڪو ٻئي کان ڪجهه وٺڻ جي ڪوشش ڪري، ته هر هڪ جا نوانوي دشمن هوندا پر جيڪڏهن هر ڪو ٻئي جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري، ته هر هڪ جا نوانوي دوست هوندا.

مون اهڙي طرح زندگي گذاري ۽ ٻين کي ڏئي ڪجهه به نه وڃايو حقيقت ۾، جيڪو ڪجهه مون ڏنو اهو مون کي خدا جي فضل سان ضرب ڏئي واپس آيو هاڻي مان ڪنهن به شيءِ جي خواهش نٿو ڪريان ڇاڪاڻ ته جيڪو منهنجي اندر ۾ آهي اهو دنيا جي ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ۾ قيمتي آهي جيڪو هڪ شخص واقعي خوشي ڳولي ٿو، ۽ هڪ ڀيرو خوشي حاصل ٿي وڃي ٿي، انهن حالتن جي ضرورت ختم ٿي ويندي آهي جيڪي ان ڏانهن وٺي وڃن ٿيون.

***

جڏهن توهان ٻين کي نيڪ نيت موڪليندا آهيو، ته توهان جي شعور ۾ واڌارو ايندو آهي جڏهن توهان پنهنجي پاڙيسري بابت سوچيو ٿا، ته توهان جي وجود جو هڪ حصو ان سوچ سان گڏ سرگرم ٿي ويندو آهي پر صرف سوچڻ ڪافي ناهي؛ اسان کي پنهنجن خيالن کي عمل ۾ آڻڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي پرهيزگاري پنهنجي عمل ڪندڙ کي ڪيترين ئي برڪتون ۽ وڌيون خوشيون آڻيندي آهي، ڇاڪاڻ ته پرهيزگاري ذريعي، ماڻهو پنهنجي خوشي محفوظ رکي ٿو منهنجو مقصد ٻين کي خوش ڪرڻ آهي ڇاڪاڻ ته منهنجي خوشي انهن جي خوشي مان نڪتل آهي.

***

سوچ سڀني مسئلن جو سرچشمو ۽ خوشي جو سرچشمو آهي انسان پنهنجي سڀني تجربن کان وڌيڪ طاقتور آهي ڇاڪاڻ ته خدا ڪيس پنهنجي

ذهن ۽ جسم کي ڪنٽرول ڪرڻ جي طاقت ڏني آهي، ۽ سندس ذهن کي منفي خيالن سان زهر نه ڏيڻ گهرجي.

***

جيڪي خدا سان هم آهنگ آهن اهي زندگي جي سپ کان وڌين ۽ سپ کان وڌيڪ خوفناڪ چئلينجن تي غالب اچي سگهن ٿا ۽ جڏهن ته هي عالمگير خواب ڪڏهن ڪڏهن هڪ خوفناڪ خواب وانگر لڳي سگهي ٿو، جڏهن اسان خدا سان هم آهنگ آهيون، اسان پاڻ کي ان خوفناڪ خواب کان آزاد ڳوليندا آهيون.

***

بيڪٽيريا جو هڪ قسم آهي جيڪو صرف ٻن ڪلاڪن ۾ پيدا ٿئي ٿو، وڌندو آهيۦ ۽ مري ويندو آهي. هن قسم جا بيڪٽيريا هڪ ڏينهن ۾، يا ان کان به گهٽ ۾، اهو ڪم ڪري ڇڏيندا آهن جيڪو انسانن کي هڪ ڊگهي عرصي ۾، شايد اسي سالن ۾ ڪرڻ جي ضرورت پوندي.

اسان جي جيئڻ جا ستر يا اسي سال ابديت ۾ صرف هڪ عارضي لمحو آهن هڪ نسبتي نقطه نظر کان، هر شيءِ جيڪا اسان سان ٿئي ٿي تقريبن ساڳئي رفتار سان ٿئي ٿي جيئن مٿي ذڪر ڪيل بيڪٽيريا سان ٿئي ٿي.

تنهن ڪري، اسان کي وقت ضايع نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي خواهشن ۽ خواهشن کي اسان تي قابو ڪرڻ گهرجي، ۽ اسان کي اهو ڪرڻ کان به پاسو ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان جو ضمير منظور نٿو ڪري. جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ جو، پنهنجن خيالن جو، احساسن جو ۽ عملن جو مالڪ بڻجي ويندو آهي، ته ڪو به يا ڪجهه به انهن تي اثر انداز نه ٿي سگهندو.

***

زندگي ڪچي زمين ۾ سُتل آهي، گلن ۾ خوبصورتي جا خواب ڏسي ٿي، ۽ جانورن ۾ انساني شعور ۾ طاقتور طور تي جاڳي ٿي، پنهنجي لامحدود صلاحيت کي محسوس ڪندي.

***

عقلمند چون ٿا:

خدا جي محبت ۽ نيڪي سان متاثر ٿيندڙ نيڪ عملن جو ميوو هم آهنگي ۽ پاڪيزگي آهي خود غرض خواهشن ۽ خواهشن سان متاثر ٿيندڙ عملن جو ميوو درد ۽ مصيبت آهي برائي عملن جو ميوو جهالت ۽ بيوقوفي آهي.

سٺا ڪم خوشي آڻيندا آهن، جڏهن ته خود محبت جي ڪري دنياوي عمل ڏک ۽ تڪليف جو سبب بڻجن ٿا. ٻئي طرف، مسلسل برائي ڪم، هڪ شخص جي سمجهه ۽ سمجهه جي صلاحيت کي تباهه ڪري ڇڏيندا آهن.

ڪجھ ماڻھو بابا جو نالو ھن ريت لکن ٿا: پرماھينس يا پرماھينس يوگانند

ھيٺان ڪان متي تائين: ھڪ ڪامياب ڪھاڻي

ماسٽر پرمھانسا يوگانند جا وڊيک ليڪچر

ھيٺ ڏنل لنک تي:

wwwswaidayogacom

(ھي ھڪ سچي ڪھاڻي آھي جيڪا ھڪ اھڙي شخص بابت ترجمو ڪئي وئي آھي جيڪو مسلسل ناڪام ٿي رهيو هو، پر تخليقي سوچ ۽ مثبت اثبات جي مشق ڪندي، هو آخرڪار پنھنجي ناڪامي جي سببن تي قابو پائڻ جي قابل ٿي ويو ۽ ڪاميابي کي پنھنجي مرضي مطابق استعمال ڪرڻ جي قابل ٿي ويو)

جيئن ڪجھه ماڻھو فطرتاً ڪامياب ھوندا آھن، تيئن ڪجھه ماڻھو عادتاً ناڪام ٿيندا آھن.

منھنجو دوست ۽ شاگرد (س) پيدائش کان ئي ناڪام ھو. اھو سچ آھي ته ھو ھڪ ذھين، محنتي ۽ پئسا ڪمائڻ جو شوقين ڇوڪرو ھو، پر جيئن ئي ھن نوڪري يا ڪيريئر بابت سوچيو، ناڪامي جا عنصر شروع کان ئي ھن کي گھيرو ڪري ويا.

ھڪ ڏينھن ھو مون وٽ خالي ھٿ آيو، قرضدارن جي پٺيان، دوستن جي ڇڏيل، مون کان صلاح گھري رھيو ھو.

مون ڪانئس سندس پريشاني جو سبب پڇيو، ۽ ھن چيو:

"سائين، مان ناڪام آھيان ڪنھن سبب جي ڪري مون کي خبر ناھي، جيئن ئي مان نوڪري شروع ڪريان ٿو، مان ان کي وڃائي ڇڏيان ٿو، ۽ جنھن جاءِ تي مان ڪم ڪريان ٿو ان کي به نقصان پھچندو آھي. آڄر مون کي ملازمت ڏيڻ کان ٿوري دير بعد پنھنجو ڪاروبار وڃائي ٿو. تنھن ڪري، مون کي نوڪري ڳولڻ کان ڊپ ٿيڻ لڳو آھي ته مون کي ملازمت ڏيندڙن جي مفادن ۾ خلل پوي، منھنجي ناڪامي جي عدم استحڪام جي ڪري،

مون کي پڪ آهي ته مان ناگزير طور تي پنهنجي نوڪري وڃائي ڇڏيندس چاڪاڻ ته جيڪا ڪمپني مون کي ملازمت ڏيندي اها ديوالي جو اعلان ڪندي ۾ پنهنجا دروازا بند ڪندي، ۾ نتيجي ۾ مون کي برطرف ڪندي. تنهن ڪري، مون کي ڪو به حق ناهي ته پين ماڻهن جي ڪاروبار جي تباهي جو سبب بڻجان صرف انهن سان منهنجي تعلق جي ڪري"

مون کيس هڪ ننڍڙي ڪمپني ۾ نوڪري ڳولڻ ۾ ڪامياب ٿيس ۾ کيس چيو ته هو هر شام سمهڻ کان اڳ ۾ جاڳڻ کان اڳ هيٺ ڏنل تصديق پاڻ سان ورجائي:

"ڏينهن کان پوءِ ۾ هر ڏينهن مان پنهنجي ڪم جي ميدان ۾ وڌيڪ ڪامياب ٿي رهيو آهيان"

هڪ مهينو گذري ويو، ۾ (S) مون کي خبردار ڪيو: "سائين، توهان جي ملازمت ڪيل ڪمپني غير مستحڪم ٿي رهي آهي ۾ ان جي صورتحال اميد افزا نه آهي. مان توهان کي گذارش ڪريان ٿو ته مون کي ان مان ڪڍي ڇڏيو ان کان اڳ جو اهو مڪمل طور تي تباهه ٿي وڃي، چاڪاڻ ته جڏهن ڪمپني ناڪام ٿيندي ته مان پنهنجي نوڪري وڃائي ڇڏيندس پر هاڻي منهنجي استعيفيٰ ڪمپني کي منهنجي بدقسمتي جي ڪري ناگزير ۾ منحوس قسمت کان بچائي سگهي ٿي"

مون کلڻ لڳو، (س) جي چوڻ تي ڪو به ڌيان نه ڏنو، ۾ ان جي بدران کيس چيو ته هو پنهنجي ڳالهه تي زور ڏئي ۾ پنهنجو ڪم جاري رکي. ڪجهه هفتن کان پوءِ، هو هڪ شام مون وٽ آيو ۾ هڪ ساهه کڻي چيو:

"مون کي جيڪو ڊپ هو، اهو بلڪل ٿيو"

هن کانئس پڇيو، "ڇا ٿيو؟"

هن چيو، "ڪمپني ائين ئي ڪري پئي جيئن مون توهان کي ٻڌايو هو ۾ جيئن مون اڳڪٿي ڪئي هئي"

مون کيس احتجاج ڪندي چيو: "ڇا اهو سچ ناهي ته جڏهن توهان پاڻ کي يقين ڏياري رهيا هئا ته، 'ڏينهن کان پوءِ ۾ هر ڏينهن مان پنهنجي ڪم جي ميدان ۾ وڌيڪ ڪامياب ٿي رهيو آهيان' ته توهان اصل ۾ اهي لفظ طوطي وانگر ورجائي رهيا هئا؟ ۾ اهو ته شڪ جو هڪ آڪٽوپس توهان جي دماغ جي ورقن کي پڪڙي رهيو هو ته جيئن توهان پاڻ کي چئي رهيا هئا:

'بيوقوف، توهان جي صورتحال خراب ٿي رهي آهي، جيتوڻيڪ توهان پاڻ کي ڪاميابي جو قائل ڪرڻ جي ڪيتري به ڪوشش ڪريو!'"

هن جواب ڏنو: "ها، واقعي اهو ئي آهي جيڪو اصل ۾ ٿي رهيو آهي"

(ص) صلاح ڏني ته جيئن ئي سندس ذهن ۾ وائبريشن ۾ ڳري منفي سوچون ظاهر ٿين، خاص طور تي مثبت اثبات جي ورجاءُ دوران، انهن کان نجات حاصل ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته هڪ مضبوط يقين سان شعوري ذهن لاشعوري يا لاشعوري ذهن تي اثر انداز ٿي سگهي ٿو، جيڪو موڙ ۾، مقناطيسي گونج جي قانون ذريعي، عادت جي طاقت سان شعوري ذهن تي اثر انداز ٿئي ٿو.

مون وڌيڪ چيو: "مثبت سوچن ۾ عادتن جو بار بار اثبات جيستائين اهي لاشعوري ذهن ۾ داخل نه ٿين ۾ جڙ وٺن، وراثت ۾ مليل يا حاصل ڪيل لاشعوري ذهني رڪاوٽن کي ختم ڪرڻ لاءِ ڪافي آهي. ڪامياب ٿيڻ جو ڪو به طريقو ناهي جيستائين مايوسي ۾ مايوسي جا خيال ۾ جذبات شعوري يا لاشعوري ذهن ۾ جڙيل آهن. ڪاميابي جي حالتن ۾ تخليقي صلاحيت، سازگار حالتون ۾ فطري رجحانات شامل آهن جيڪڏهن توهان اعليٰ شعور کي ان جي لامحدود صلاحيتن سان ڇهڻ جي قابل آهيو، ته پوءِ توهان ان ڪاميابي لاءِ نوان موقعا پيدا ڪري سگهو ٿا جيڪا اڃا تائين توهان کان پري آهي ۾ جنهن کي توهان سمجهڻ کان قاصر آهيو"

۾ مان (س) کي پي نوڪري حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ جي قابل ٿيس، پهرين کان وڌي پر ڇهن مهينن کان پوءِ (جيڪو اسان جي دوست ڪم ڪندي گذاريو سڀ کان ڊگهو عرصو هو)، هن هڪ ڏينهن مون کي چيو: "ڪمپني جي صورتحال تيزي سان خراب ٿي رهي آهي، تنهنڪري مهرباني ڪري مون کي جلدي هٽايو"

مون سندس خدشن تي ڪو به ڌيان نه ڏنو، پر ڪيس پنهنجو ڪم جاري رکڻ لاءِ چيو. ڪجهه هفتن کان پوءِ، (ص) مون کي مسڪرائيندي چيو: "سائين، توهان منهنجي لاءِ جيڪو پيو ڪم ترتيب ڏنو هو، اهو هوا سان گڏ هليو ويو!"

مون آرام سان چيو، "فڪر نه ڪر، مان توکي پي نوڪري ڳولي ڏيندس".

هن جواب ڏنو: "ٺيڪ آهي، سائين، جيستائين توهان پنهنجي ذميواري تي ٻي ڪمپني کي ان جي مالڪن سان منهنجي لاڳاپن جي ڪري تباهه ڪرڻ جو فيصلو ڪيو، مون کي ڪو اعتراض ناهي."

مسلسل ڪوشش سان، مون کي (S) لاءِ هڪ وڏي ڪمپني □ تمام سٺي نوڪري ملي وئي. هڪ سال گذري ويو □ ڪجهه به نه ٿيو، جيتوڻيڪ (S) هر هفتي ڪمپني ڇڏڻ جي ڪوشش ڪندو هو چاڪاڻ ته اهو ڊپ هو ته اهو اڳين وانگر تباهه ٿي ويندو.

آخرڪار، مون کيس چيو ته هو پنهنجا پئسا پنهنجي ڪاروبار □ سيڙپ ڪري، □ هو ڊڄي ويو □ حيرت □ مون ڏانهن ڏسندي چيائين: "ڇا توهان مون کي اهو ڪرڻ جي صلاح ڏيو ٿا؟ ڇا توهان کي نه ٿو لڳي ته جيڪڏهن مان ان □ سيڙپ ڪندس ته مان پنهنجي محنت سان گڏ ڪيل پئسا وڃائي ڇڏيندس؟"

هن کيس يقين ڏياريو: "توهان کي پنهنجو پئسو □ توانائي هڪ سٺي منصوبي □ لڳائڻ گهرجي، جهڙوڪ هڪ مقامي ڪيٽرنگ سينٽر جنهن کي وڏي سيڙپڪاري جي ضرورت ناهي، □ مون کي توهان جي ڪاميابي تي يقين آهي"

ڪجھ سالن اندر، (س) ڪيٽرين ئي ملڪيتن □ وڏن گودامن جو مالڪ بڻجي ويو.

هڪ ڀيرو هن کي پنهنجي ڪاميابي جو يقين ٿي ويو، تڏهن هن پاڻ کي هر ڪم □ ڪامياب ڏٺو، هڪ ڏينهن هن کلندي مون کي چيو: "خدا □ توهان جي مدد جو شڪر آهي، مان ناڪامي مان هڪ ڪامياب انسان □ تبديل ٿي چڪو آهيان. مون ناڪامي تي قابو پائي ورتو □ محسوس ڪيو ته منهنجي مسلسل ناڪامي واقعي منهنجي فرض جي سمجھ جي کوٽ جي ڪري هئي. پر مون کي خبر ناهي ته مان ڪيئن ڪامياب ٿيس جڏهن مون پنهنجي ناڪامي جي ڪري ٻين جي ڪم کي تباهه ڪيو"

تنهنڪري مون کيس وضاحت ڪئي: ”تون انهن مفادن جي تباهي جو سبب نه بڻيو جن لاءِ تون ڪم ڪري رهيو هئين. ڪشش جو قانون جيڪو ماڻهن تي حڪومت ڪري ٿو، ساڳين وائبريشن جي بنياد تي، منفي يا مثبت طور تي ڪم ڪري ٿو (جهڙوڪ ڪشش پسند)

توهان جي فطري طور تي خراب طبيعت توهان کي انهن ڪمپنين ڏانهن ڇڪيو جيڪي اڳ □ ئي تباهي جي ڪناري تي هيون، □ ان جي

برعڪس، تنهن ڪري، توهان ناڪامي هئا، ۽ ڪمپنيون پڻ تباهي جي ڪناري تي هيون باهمي ڪشش جي قانون موجب، توهان ۽ اهي ڪمپنيون ناڪامي جي ٽڪريءَ تان هيٺ لهي ويا ۽ ساڳئي وقت پٽرن سان ٽڪرائجي ويا.

هن ڪهاڻي جو اخلاق اهو آهي ته سچي ڪاميابي ان ۾ آهي جيڪا ڪنهن کي ضرورت آهي اها پيدا ڪرڻ ۾ آهي اعليٰ شعور جي لامحدود طاقت کي جاڳائي ارادي جي ذريعي. هي طاقت صحت، ڪاميابي، حڪمت ۽ خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ مراقبي ۽ مثبت ۽ تخليقي طور تي سوچڻ جو صحيح طريقو سکڻ سان جاڳائي سگهجي ٿي.

توهان تي سلام هجي

روح جي ڳُڙ واري منزل مان

ڇا توهان کي خبر آهي ته ڪجهه ماڻهو ڇو حاصل نٿا ڪري سگهن؟
اهي زندگيءَ ۾ جائز طريقن سان ڇا ڳوليندا آهن، پلي اهي ڪيتري به ڪوشش ڪن؟
پهرين، ڇاڪاڻ ته گهٽا ماڻهو هلڪي گرم جوش سان ڪم ڪن ٿا
اهي پنهنجي ذيان جو صرف ڏهون حصو استعمال ڪن ٿا
تنهن ڪري، انهن ۾ ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي طاقت ناهي.
ان ڪان علاوه، سبب غلط ڪمن جي ڪري ٿي سگهي ٿو
انهن اهو ماضي ۾ ڪيو هو، ۽ اهو انهن کي نقصان پهچايو.
مايوسي ۽ ناڪامي جي دائمي ڪيسن سان
پر توهان کي ڪڏهن به قبول نه ڪرڻو پوندو
ڪرما جون پابنديون ۽ پابنديون
توهان کي اندر اندر يقين نه ڪرڻ گهرجي ته توهان
پنهنجا مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام
جڏهن توهان پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيو ٿا
سبب اڪثر پاڻ کي قائل ڪرڻ ۾ آهي
ته توهان ان قابل نه آهيو جيڪو توهان چاهيو ٿا
پر جڏهن توهان پاڻ کي قائل ڪيو
ته توهان وٽ لامحدود طاقتون آهن
توهان ڪيتريون ئي عظيم شيون حاصل ڪري سگهو ٿا.
خدا سان ڳنڍڻ سان شعور جي وائبريشن بدلجي ٿي.
اهو پريشانين سان بند ٿيل ذهن جي رستن کي کوليندو آهي.
مادي شين سان تمام گهڻو مشغولي
اهو سوچ ۽ احساس ۾ هڪ روحاني طول و عرض شامل ڪري ٿو.

نتيجي طور، مرضي جا بند ٽٽي ويندا آهن.
۽ روح جي اندر آزادي ۽ سڄي نظر جو هڪ افق اڀري ٿو.
هي هڪ روحاني قانون آهي جيڪو انهن سڀني جي فائدي لاءِ صحيح طور تي ڪم ڪري ٿو جيڪي ان کي استعمال ڪن ٿا.
جڏهن سوچ جون ڪرڻيون ٽٽڻ کان سواءِ مرڪوز ٿين ٿيون
خدا جي عظيم طاقت اچي ٿي
۽ انهيءَ طاقت جي مهرباني
توهان روحاني، نفسياتي ۽ مادي ڪاميابي حاصل ڪري سگهو ٿا.
مون انهيءَ برڪت واري طاقت کي حاصل ڪيو آهي
منهنجي زندگي ۾ بار بار
۽ مون کي پڪ آهي ته خدا جي طاقت ڪڏهن به ناڪام نه ٿيندي آهي.
جيڪڏهن توهان چاهيو ته ساڳيو ڪم ڪري سگهو ٿا
پيون قوتون ڪجهه ڪاميابي آڻي سگهن ٿيون.
اها هڪ ڪاميابي آهي جيڪا آخري نه آهي
پر جڏهن ذهن الاهي مقناطيسيت سان چارج ٿئي ٿو
ان مان هڪ وڏو نور نڪرندو
خدائي موجودگي ظاهر ڪئي وئي آهي
جنهن جو ڪو به برابر نه آهي
جيڪي چاڻ رکن ٿا اهي چون ٿا
الاهي علم ڪتابن جي مطالعي سان حاصل نٿو ڪري سگهجي
۽ نه ئي ذهانت ۽ هوشياري سان
فلسفن ۾ ڪوتائي ڪندي به نه
بلڪه، اهو خدائي فضل سان آهي ته ان علم جي مٺاس جو مزو چکي سگهجي ٿو.
صرف صاف دل وارا خدا کي چونڊيندا آهن، ۽ هو انهن کي چونڊيندو آهي
۽ سندس فضل سان اهي سندس روشني ڏسي سگهن ٿا
فلسفين ۽ عالمن کي چاڻڻ ۽ تسليم ڪرڻ گهرجي
ته خدا جي فطرت لامحدود آهي
ان کي سمجهي يا جانچي نٿو سگهجي
تنگ نظر سوچ جي محدود نظر سان
خدا کي چاڻڻ لاءِ، اسان کي پاڻ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ گهرجي
خدا پاڻ کي انهن تي ظاهر ڪري ٿو جيڪي هن سان پيار ڪن ٿا
اعليٰ روحاني نعمت جي احساس جي طور تي

انساني شعور ختم ٿي چڪو آهي
۾ اهو پاڻ سان گڏ هڪ اعليٰ سچائي جي وجود جي هڪ واضح تصديق آڻيندو آهي.
واقف انساني تجربي کان وڌيڪ
ڪابه منطق يا علمِ الاهيات نٿي ڪري سگهي
هي شاندار امتحان
ڇاڪاڻ ته روحاني تجربو اندروني احساس تي ٻڌل آهي
۾ هڪ نرم طول و عرض ۾ هڪ چمڪندڙ، چمڪندڙ روشنيءَ جو وجداني تصور
اهو صوفياتي تجربو حاصل ڪرڻ لاءِ
الاهيءَ محبت ضروري آهي
خدا جو سنجيده غور و فڪر
برڪت واري روح جي اڪيلائي ۾
روح جو سمنڊ منهنجي پنهنجي نفسيات جي هڪ ننڍڙي لهر ٻڻجي چڪو آهي.
اڻ ٽٽندڙ
۾ ڇا هوءَ هن دنياوي اسٽيج تي ظاهر ٿي هئي
يا اهو موت کان پوءِ ڪائناتي شعور جي دائري ۾ لڪي ويو.
ڇاڪاڻ ته مان هڪ ابدي، لافاني شعور آهيان
ابديت جي آغوش ۾ محفوظ ۾ اعليٰ روح جي قلعي ۾
اڄ مان ٻين لاءِ ڪجهه مفيد ڪندس.
مان ٻڪايلن لاءِ جيڪو ڪري سگهان ٿو اهو ڪندس.
مان پنهنجي پرامن ضمير جي پٺين جي پويان محفوظ ۾ سلامت آهيان.
پراڻي اوندهه سڙي وئي آهي
مونکي صرف اڄ ۾ دلچسپي آهي.
مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشنيءَ جو چمڪ آهيان.
۾ مان هڪ مشعل ٻڻجڻ چاهيان ٿو
انهن روحن لاءِ جن جا جهاز ٻڏي ويا ۾ تباهه ٿي ويا
ڏکن جي سمنڊ ۾
اڄ مون کي امن جي لرزش ۾ خدا محسوس ٿئي ٿو.
جيڪو منهنجي دل جي تارن کي ڇهي ٿو، عالمگير محبت سان هم آهنگ ٿي.
۾ پرسڪون، پرسڪون خيالن جي تخت تي
امن جو خدا منهنجي ڪم ۾ برڪت وجهي ۾ منهنجا ڪم آسان ڪري.
اڄ مان پنهنجن پائرن ۾ پيرن جي رهنمائي ڪندس

امن جي دروازي ڏانهن
خدا جي مندر ڏانهن وڃڻ
مان غمگين کي تسلي ڏيڻ لاءِ ڪم ڪندس.
۽ سندن روح مطمئن آهن
۽ مان آزادي جي افق ڏانهن ڊوڙندس
سڀني پابندين وارين خواهشن کي ڇڏي ڏيڻ سان
۽ خدا جي ويجهو ٿيڻ جي خواهش کي مضبوطيءَ سان پڪڙيو
جيڪو پنهنجي شاهڪارن ڏانهن غور فڪر آڻيندو آهي
۽ منهنجي پيار جي بادشاهي ڏانهن
مان سڀني نسلن ۽ نسلن جي ماڻهن کي دعوت ڏيندس.
ته جيئن اهي اچي مون سان گڏ رهن
الاهي محبت جي روشني ۽
مشرقي خزانا
ايسٽ-ويسٽ ميگزين
سونهري موقعا
زندگي جيئڻ جي لائق آهي.
اهو پاڻ کي سجاڻڻ جا سونهري موقعا فراهم ڪري ٿو.
سندس شعور کي تازو ڪرڻ ۽ وجود جي نقشي تي سندس جاءِ کي
بيان ڪرڻ
۽ پنهنجي وجود جي مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري رهيو آهي
هي علم ذهن ۽ جسم کي توانائي ڏئي ٿو
۽ دل کي جوش جي لهر سان ڀري ٿو
هو خوشي سان ڀرجي ٿو ۽ خوشي سان ٽپي ٿو
هي اهو آهي جيڪو انسان جو خالق انسان لاءِ چاهي ٿو.
ڪجهه ماڻهو سمجهن ٿا ته زندگي بوريت ۽ ٿڪاوٽ سان ڀريل آهي.
گھڻا ماڻهو بيزار ۽ ٿڪل آهن
پر بوريت جو مطلب آهي پاڻ کي وڃائڻ
لائف آپريشن روم سان رابطي ۽ رابطي لاءِ
زندگي کي خوشگوار بڻائڻ لاءِ
هڪ شخص کي رڪاوٽون هٽائڻ ۽ ختم ڪرڻ گهرجن
جيڪو سندس ۽ زندگيءَ سان سندس نامياتي اتحاد جي وچ ۾ بيٺو آهي
جيڪڏهن توهان پنهنجن خيالن کي ننڊپڻ جي دور ڏانهن موٽايو
شايد توکي ياد آيو هوندو ته تون تڏهن هئين
نئين توانائي ۽ خوشي سان ڀريل
توهان کي منتقل ٿيڻ جي سخت خواهش هئي.

ٽيو ڏيڻ، ڪيڏڻ، ۽ ٻيا ڪيترائي ڪم ڪرڻ
تڏهن تون آسماني دنيا مان تازو آيو هئين.
۽ سڌو سنئون زندگي جي دل سان لاڳاپيل
۽ توهان ۽ زندگي جي وچ ۾ رابطي جا تار
هموار ۽ ڪارآمد ڪارڪردگي جو اعليٰ درجو
ڇاڪاڻ ته توهان پاڻ سان گڏ سادگي جو شعور آندو آهي.
خوشي، خوشي، ۽ روحاني تازگي
جڏهن هوءَ بالغ ٿي
توهان هڪ وڏي رقم وڃائي ڇڏي آهي.
انهن توانائين ۽ احساسن مان
پر وقت بوقت
واقف خيال توهان کي اچن ٿا
۽ خواهشن جا جهوٽا توهان تي هلن ٿا
اهو يادگيري جا ڪجهه چمڪ واپس آڻيندو آهي
ڏور ماضي کان
جڏهن توهان صبح جو هڪ پرسڪون ۽ گهري ننڊ مان جاڳندا آهيو
توهان آرامده ۽ خوش محسوس ڪيو ٿا.
جيستائين روزاني زندگيءَ جا خلفشار توهان تي حملو نه ڪن
اهو توهان جي شعور جو وڏو حصو قبضو ڪري ٿو.
۽ اهو ٻين کان وڌيڪ حقيقي ۽ ضروري ٿي ويندو آهي
سڀني مشڪلاتن، تضادن ۽ مايوسين جي باوجود
هڪ شخص کي پاڻ سان رابطي تي ڪم ڪرڻ گهرجي
بيشمار خزانن سان مالا مال
هي ئي زندگي کي خوش ۽ شاندار بڻائي ٿو
سستن خيالن ۽ عملن کان پاسو ڪرڻ گهرجي.
۽ دنياوي زندگيءَ جي معمولي ڳالهين ۾ نه ڦاسي پوڻ
ڇاڪاڻ ته هڪ ڀيرو اهو شعور ۾ قائم ٿي ويندو آهي
اهو دماغ جي سيلن سان چمڪي ٿو
جيستائين روح مان امن ۽ هم آهنگي ختم نه ٿئي
۽ انهن سان گڏ، سڌريل خيال ۽ خالص نظريا
تنهن ڪري، انهن غير مطابقت رکندڙ توانائين کان نجات حاصل ڪرڻ ضروري آهي.
سوچ کان ۽ دل مان غير دوستانه جذبات ڪڍڻ کان
ته جيئن روشنيءَ جون ڪرڻيون انهن تائين پهچي سگهن
صحت، توانائي جي چارجز، ۽ نعمتن جا وهڪرا

شاندار پيسٽ

ماسٽر پرمهانسا جي تعليمات کان متاثر ٿي

خيال مٽيءَ جي ٽڪرن وانگر آهن جن کي پاسا يا سامونڊي نانگ ٺاهي سگهجي ٿو، پر چقمق جي سختيءَ سان.

هر ماڻهو ۾ اها صلاحيت آهي ته هو پنهنجي زندگي جو نقاش ۽ پنهنجي قسمت جو مجسمه ساز بڻجي سگهي ٿو.

ڪيس هن شاندار پيسٽ جي هڪ مُٺ ڪٽي ان مان هڪ شاندار فن پارو ٺاهڻ ڏيو، ۽ ڪيس گهٽي خوشي ملندي.

خلا ۾ بجليءَ جي چمڪن کي مرڪوز ڪرڻ ۽ گهرن ۾ گهٽين کي روشن ڪرڻ لاءِ تارن ۾ منتقل ڪرڻ ڏکيو آهي، پر اهو حاصل ڪيو ويو آهي.

ڪائنات جي اڻ ڏٺل قوتن کي هڪ نظام ۾ گڏ ڪرڻ ۽ مرڪوز ڪرڻ آسان ناهي. اهو انسانيت کي نقصانن کان بچائيندو آهي ۽ انهن کي برائي کان بچائيندو آهي، جيڪڏهن اهو ممڪن هجي ته برائي جي وجود ۽ طاقت جي باوجود، روشني پڻ موجود آهي، ۽ نيڪي برائي کان وڌيڪ مضبوط ۽ وڌيڪ پائيدار آهي ڇاڪاڻ ته ان کي ابدي ۽ دائمي سچائي جي حمايت حاصل آهي، جيڪا ڪائنات ۾ سڀ کان مضبوط قوت آهي ۽ آخرڪار غالب ايندي.

مثبت، خيرخواه خيالن تي ڌيان ڏيڻ جو مطلب آهي ذهن ۽ عالمگير مثبتيت جي سرچشمي جي وچ ۾ هڪ مؤثر تعلق پيدا ڪرڻ، يا هڪ واضح چينل ٺاهڻ، جيڪو پاڻ ۾ نيڪي آهي. جيترو وڌيڪ نيڪي بابت سوچيندو آهي، اوترو ئي ان جا وائبريشن ذهن ۽ جسم ۾ چڪجي ويندا آهن. انهن وائبريشن ۾ ڪيتريون ئي نفسياتي ۽ جسماني حالتون تبديل ڪرڻ جي طاقت هوندي آهي، ۽ ايتري طاقتور هونديون آهن جو اهي خود بخود انهن متضاد وائبريشن کي ختم ڪري ڇڏينديا آهن جيڪي فرد جي نفسياتي ۽ جسماني بناوت سان مطابقت نه رکن ٿيون.

جڏهن ڪو ماڻهو چوي ٿو، "مان ٿڪل آهيان،" ٿڪاوٽ جو احساس طاقتور ٿي ويندو آهي ڇاڪاڻ ته ان کي تسليم ڪيو ويندو آهي، انهي ڪري سرگرمي کي محدود ڪري ٿو ۽ توانائي جي وهڪري کي روڪي ٿو.

بهرحال، جيڪڏهن اهي چون ٿا، "مون کي آرام جي ضرورت آهي،" ته اهي پاڻ کي اهم وهڪرن لاءِ کوليندا آهن جيڪي ذهن ۽ جسم ٻنهي کي تازگي ڏين ٿا، ۽ آرام جي مختصر عرصي دوران توانائي جي واڌ جو تجربو به ڪري سگهن ٿا.

مايوسي، جيڪا هڪ پريشان ڪندڙ نفسياتي حالت جو سبب بڻجي ٿي، ان کان بچي سگهجي ٿو ان تي ڌيان نه ڏيڻ، ڪنهن خوشگوار تجربي کي ياد ڪرڻ، يا انهن ماڻهن بابت سوچڻ جن سان توهان پيار ڪندا آهيو، پروسو

ڪندا آهيو، ۽ جن سان توهان آرامده محسوس ڪندا آهيو، جڏهن ته پڪ هجڻ گهرجي ته مايوسي هڪ گذرندڙ گرمي جو ڪڪر آهي، پلي اهو ڪيترو به ڳرو ۽ منحوس لڳي.

هڪ شخص جن ڏکين حالتن مان گذري ٿو، انهن کي نظرانداز يا گهٽ نه سمجهڻ گهرجي، بلڪه، انهن حالتن کي حقيقت پسندي ۽ هوشياري سان منهن ڏيڻ گهرجي، انهن جي گرفت کي گهٽائڻ ۽ انهن جي اثرن کي گهٽائڻ جو هڪ مؤثر طريقو ڳولڻ سان.

ان جو مطلب اهو ناهي ته معالج جي خدمتن سان ورهائڻ جيڪي پنهنجي مهارت ۽ جديد سائنسي طريقن ذريعي ڪيتريون ئي ۽ قيمتي خدمتون فراهم ڪن ٿا؛ بلڪه، مثبت سوچ جسم ۽ شفا جو ٻج پوکڻ ۾ مدد ڪري ٿي ۽ اهڙي طرح علاج جو هڪ ذريعو بڻجي ٿي.

ساڳئي طرح، "مان بيمار آهيان" چوڻ جي بدران، ڌيان شفا جي ضرورت تي هجڻ گهرجي. هي رويو ذهن ۽ جسم کي شفا جي طريقن ۽ توانائي لاءِ وڌيڪ قبول ڪندڙ بڻائي ٿو، سوراخن يا چينلن کي کوليندو آهي جيڪي هن توانائي کي سيلز ۽ ٽشوز ۾ وهڻ جي ضرورت آهي، غير صحتمند ۽ غلط حالتن جي مرمت ڪري ٿو، ۽ جسم جي نازڪ مشينري کي ٻيهر ترتيب ڏئي ٿو. اهڙيءَ طرح، ڪمزوري ۽ ٿڪاوٽ جي بار بار حملي جو عادي هڪ شخص وقت سان گڏ اهو ڳوليندو ته مثبت سوچ انهن قسطن جي تعداد کي گهٽائڻ ۾ مدد ڪري ٿي، جنهن جي نتيجي ۾ نئين طاقت ۽ خوشحالي جو احساس ٿئي ٿو، خدا جي مدد سان، جيڪو سڀني بيمارين ۽ بيمارين جو شفا ڏيندڙ آهي.

نفرت جو فصل

نسي ۽ ذاڪر هڪ ٻئي کان نفرت ڪندا هئا، ۽ انهن جون جهيڙيون تڏهن شروع ٿيون جڏهن اهي اسڪول ۾ ننڍا شاگرد هئا، ۽ جڏهن اهي وڏا ٿيا ته انهن جي دشمني وڌي وئي، ۽ اهي جوتا وڪڻڻ جي ڪاروبار ۾ حريف بڻجي ويا.

هڪ ڀيري، انهن شادي ۾ ڇوڪري جي هٿ لاءِ مقابلو ڪيو، ۽ جيئن ته ناصي ذاڪر کان ٿورو وڌيڪ طاقتور هو، هن ڪيس سخت مار ڏني ۽ بي هوش ڪري ڇڏيو. جڏهن ذاڪر هوش ۾ آيو، ته هو شرم، افسوس ۽ نفرت سان ڀريل هو ته هن سان ڇا ٿيو هو.

سالن کان پوءِ، ذاڪر ڪم ڪرڻ ۽ رهڻ لاءِ شهر منتقل ٿيڻ جو فيصلو ڪيو.

ناسي جيڪو ٿيو هو اهو وساري چڪو هو، پر ذاڪر پنهنجي يادگيري مان ان ذلت ۽ شرمندگي کي ختم نه ڪري سگهيو جيڪا ناسي هن تي ڪئي هئي، تنهن هوندي به، هو ورجائيندو رهيو ۽ پاڻ سان تصديق ڪندو رهيو: مان

ناسي کي معاف ڪندس □ مون کي هن جي منهنجي خلاف ڪيل ڏوهه ياد نه رهندو.

پر ڪيترن ئي مهينن ڪان پوءِ، ذاڪر کي احساس ٿيو ته معافي جي پنهنجي روزاني اعلانن دوران، هو اندر ئي اندر بدلو وٺڻ جي خواهشمند هو □ هڪ موقعي جي انتظار □ هو ته جيئن جوابي حملو ڪري □ پنهنجي انتقام جي اڃ کي ختم ڪري.

ڪجهه دير ڪان پوءِ، ناسي کي هڪ عجيب ڇڪ محسوس ٿي جيڪا ڪيس شهر ڏانهن ڇڪي رهي هئي جتي سندس پراڻو حريف، ذاڪر، منتقل ٿي چڪو هو. هن کي ڪو شڪ نه هو ته ڪجهه ٺيڪ وارو آهي. بهرحال، ذاڪر کي شهر □ ناسي جي موجودگي جي خبر هئي □ هن جي حرڪتن جي احتياط سان نگراني ڪرڻ لڳو.

هڪ شام، ناسي سير لاءِ ويو □ "تازي هوا جي خوشبوءِ" لاءِ، جيتوڻيڪ موسم اداس □ برساتي هئي.

جڏهن هو هڪ ويران رستي تي اڪيلو هلي رهيو هو، ته هو هڪ ڪليل هوا واري گودام وٽان لنگهيو، جڏهن ته ذاڪر چوري □ احتياط سان سندس پٺيان لڳو. جڏهن موقعو مليو، ته هن حساب ڪتاب کي مرڪب سود سان حل ڪرڻ جو فيصلو ڪيو.

خوشيءَ □، هن هڪ مضبوط ٽائل ڏٺي جيڪا اسٽور روم جي پٽين مان هڪ مان ڪري پئي هئي. هن ان کي پڪڙيو □ پنهنجي اڳوٽي حريف جي مٿي تي زور سان ڌڪ هنيو، ان کي زمين تي ڪري ڇڏيو، پوءِ واپس هليو ويو جيئن هو آيو هو، سندس موجودگي کان بي خبر.

ڪلاڪن کان پوءِ، مينهن بند ٿي ويو، ڪڪر ٽٽي پيا، □ پٽ جي چوٽيءَ تي هڪ سوراخ مان چنڊ جي روشني ظاهر ٿي، ناسي جاڳيو □ پاڻ کي زمين تي ليٽيل ڏٺو، انتهائي ڪمزور.

هن ڳولڻ جي ڪوشش ڪئي ته ڇا ٿيو هو، □ پنهنجي پرسان هڪ ٽائل □ ان جي مٿان پٽ □ هڪ سوراخ ڏسي، هن اهو نتيجو ڪڍيو ته گودام سان گڏ هلندي، هن جي بدقسمتيءَ جي ڪري اهو ٽائل پٽ جي چوٽيءَ تان ڪري پيو □ سندس مٿي تي ڪري پيو.

هن ڪهاڻي جو اخلاقي مقصد اهو آهي ته انسان پين سان ڪيل غلطين کي وساري ڇڏيندا آهن، جيتوڻيڪ عملن جا نتيجا ناقابل فراموش هوندا آهن، □ انهن جا نتيجا خاموشي سان جهالت جي اونداهي □ انهن جو تعاقب ڪندا آهن. جيئن هڪ ڳئون هزارين پين جي وچ □ پنهنجو ٻچو ڳولي سگهي ٿي، تيئن اسان جي عملن جا نتيجا پڻ ڏکهي وقت کان پوءِ به اسان کي مسلسل ڳولڻ □ اسان جي جڳهه جي نشاندهي ڪرڻ جي طاقت رکن ٿا.

جيڪڏهن ناصي وٽ عقل هجي ها ۽ هو پنهنجي مخالف ذاڪر سان تڪرار حل ڪرڻ ۽ ان واقعي کان پوءِ ان کان معافي وٺڻ جي ڪوشش ڪري ها، ته هو شايد پنهنجي مخالف جي ڪاوڙ کي گهٽائي ها ۽ معاملا وڏيڪ نه وڌي ها.

پر شيون تبديل نه ٿيون، ۽ خراب نتيجن جا ٻج هڪ اونداهي مستقبل جي پيٽ ۾ وڌا ۽ وڌا، جنهن جو نتيجو هڪ تباهي واري پيدائش تي نڪتو، ناخوشگوار تعجب کان بچڻ لاءِ، ذهن جي مٿيءَ ۾ لڪيل بچڙي تڪرار جا ٻج ساڙڻ گهرجن، ۽ عمل کان اڳ دور انديشي هجڻ گهرجي، چاڪاڻ ته عالمگير قانون اهو حڪم ڏئي ٿو ته ڪو به پنهنجي عملن جو ميوو کائيندو آهي، چاهي اهو سٺو هجي يا بچڙو، مٺو هجي يا ڪڙو.

اچو ته ياد رکون ته هر عمل اهڙا نشان ڇڏي ٿو وڃي جيڪي ذهن ۾ رجحانن ۽ رجحانن جي صورت ۾ محفوظ ٿين ٿا. جيستائين انهن سان عقلمندي ۽ هوشياري سان معاملو نه ڪيو وڃي، اهي ممڪن طور تي خطرناڪ نتيجا پيدا ڪندا. جڏهن ته، جڏهن بچڙن ڪمن جا ٻج حڪمت جي باهه سان ساڙيا ويندا، ته اهي ٻيهر وڌڻ جي قابل نه هوندا.

شعور وڌائڻ جو مطلب
شروعاتي زندگي
روح جسماني مشين سان ڇڪتاڻ ڪري ٿو.
جيستائين هوءَ مڪمل طور تي ان سان ڳنڍيل نه ٿي وڃي
انهيءَ ڪري اسان کي جيئڻو آهي.
ته جيئن جسم جون گهرجون اسان تي غالب نه اچن
اسان مادي معيارن کان مجبور نه آهيون.
ذهني واڌ ويجهه هڪ پيداوار آهي
جسماني واڌ ويجهه يا ترقيءَ لاءِ
قدرتي ارتقا جي مطابق
ساڳيو روح نڪرندو آهي
ذهني سطح تي اپرڻ سان
يا تخليقيت ۽ ڪثرت جي سطح
اهڙيءَ طرح منفرد صلاحيتن جو مظاهرو ڪندي
جيڪو انسانن کي الڳ ڪري ٿو.
ٻين سڀني مخلوقن بابت
پوءِ اهو مٿي چڙهندو آهي
روحاني علم جي سطح تائين
جيڪو معنيٰ ۽ قدر ڏئي ٿو
مادي خوشحالي لاءِ

ذهني ڪاميابي
ڪو شڪ ناهي ته ذهني ڪاميابيون فائديمند آهن.
چاڪاڻ ته سڀ سٺيون شيون قيمتي آهن
۽ آهستي آهستي اسان کي احساس ٿئي ٿو ته ايندڙ مرحلو
اهو جسم جي شعور کي وڌائي رهيو آهي
روحاني شعور ڏانهن
جسم ۽ ذهن کي روحاني بڻائڻ ذريعي
جسم جي اهم قوتن کي ضايع نه ڪرڻ سان
۽ ذهن جي روشني تي ڌيان ڏيڻ، اسڪائوٽ
ضروري معاملن تي
جيستائين اهي نه ٿين
هڪ مؤثر ۽ هم آهنگ طريقو
روح ان مان گذري سگهي ٿو
پاڻ جو اظهار ڪندي
۽ پنهنجي صلاحيتن جو مظاهرو ڪندي
۽ ان جي روحاني طاقتن کي چالو ڪرڻ
روحاني آزادي جو مطلب آهي روح کي آزاد ڪرڻ
جهالت جي پنجري مان
۽ ان کي ان سطح تي بلند ڪريو جيڪو ان جو حقدار آهي
۽ ان کي محدود شعور جي پابندين کان آزاد ڪرڻ
انساني زندگي اڪثر ڪري تمام خوبصورت هوندي آهي.
پر ان سان وابستگي
اهو جنت جي پکيءَ وانگر آهي جيڪو پنهنجي پنجري سان چنبڙيل آهي.
ته جيئن جيڪڏهن توهان پنجري جو دروازو کوليو
پکي وڃڻ کان هٻڪي ٿو
عادت ۽ پنجري اندر گذاريل وقت جي ڪري
ڇا اهو حيران ڪندڙ نه آهي؟
پکي پنهنجي تنگ علائقي کي ڇڏڻ نٿو چاهي.
لامحدود جاءِ جي آزادي ڏانهن
هو ڪنهن کان آيو هو؟
هي اسان تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو.
چاڪاڻ ته اسان ڊگهي عرصي تائين رهندا هئاسين
جسماني پنجري ۾
اسان کي سندس وسيع افق ڏانهن روانگي جو خوف آهي.
پر عقل اهو ٻڌائي ٿو ته اسان

روح جي پکيءَ کي آزاد ڪرڻ
پابندين جي پنجري مان
□ ان کي شعور جي لامحدود دائري □ آزاد ڪرڻ
اهي هڪ پيرو پيهر اندروني خوشي جو مزو چکندا.

حرڪت جو قانون سبب □ اثر، يا عمل □ رد عمل جي قانون تي ٻڌل آهي.

هن زندگيءَ □ نيڪ پيدا ٿيندڙ شخص اڳئين اوتار □ هو {چاڪاڻ ته انهن جي هٿن چا ڪيو آهي} □ جيڪڏهن هو نيڪي ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، ته نيڪي جو ترازو سندس حق □ وڌيڪ ڪان وڌيڪ ٿيندو (جنهن وٽ آهي، ان کي وڌيڪ ڏنو ويندو □ وڌيڪ)

جن وٽ صرف ڪجھ سٺيون خوبيون آهن، اهي شايد اهي ٿوريون به وڃائي سگهن ٿا چاڪاڻ ته انهن بڇڙن رجحانن تي حملو ڪندا آهن □ انهن کي مغلوب ڪندا آهن.

جيڪو ماڻهو برائي ڏانهن مائل هوندو آهي، ان □ گذريل جنم □ اهو بڇڙو رجحان ضرور هوندو، □ اهي بڇڙا رجحان تيز ٿي سگهن ٿا □ انهن کي ڪنٽرول ڪري سگهن ٿا. جن □ ڪجهه غلط رجحان آهن اهي اڳ □ اهڙا هئا، □ جيڪڏهن نيڪي برائي ڪان وڌيڪ هوندي آهي، ته پوءِ نيڪ خوبيون انهن جي روحن مان غلط رجحانن کي ڪڍي ڇڏينديون.

هي سبب □ اثر جي قانون (ڪرم) جو قدرتي ڪم آهي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن ڪنهن □ ناپسنديده عادتون آهن جيڪي مان نجات حاصل ڪرڻ چاهيان ٿو ته ڪنهن کي به بيوس □ قاسي محسوس نه ڪرڻ گهرجي. هاڻي اهو مناسب وقت آهي ته ماضي جي عزم □ صحيح سوچ کي پيدا ڪندي انهن عادتن تي فتح حاصل ڪجي.

هڪ ماڻهو پاڻ کي خراب عادتن جي گرفت ڪان آزاد ڪري سگهي ٿو □ سوچ □ عمل □ سٺيون عادتون پيدا ڪري سگهي ٿو، جيڪي انهن کي گهربل نتيجا آڻينديون.

ڪنهن به شخص □ خراب عادتون ڪيتري به گهريون ڇو نه هجن، انهن کي ياد رکڻ گهرجي ته انهن پاڻ اهي عادتون مخصوص سوچن □ عملن جي ورجاءُ ذريعي پيدا ڪيون آهن، □ اهي مثبت □ تعميري سوچ ذريعي انهن خراب عادتن کي سٺن سان تبديل ڪري سگهن ٿا.

سٺا □ برا خيال انساني شعور جون متضاد حالتون آهن قدرتي طور تي، خوفناڪ خوابن کي برداشت ڪرڻ ڪان بهتر آهي ته خوشگوار خواب ڏسجن شعور لچڪدار □ حساس آهي؛ اهو ڪنهن به حالت کي اختيار ڪري سگهي ٿو جيڪو اهو چاهي ٿو يا خواب ڏسي سگهي ٿو جيڪي ان کي اپيل ڪن ٿا بهرحال، ماڻهن سان مسئلو اهو آهي ته اهي پنهنجي شعور جي دائري

ڪي - پنهنجي آزاد مرضي ۾ پسند جي - ڪي ماضي جي عادتن مان پيدا ٿيندڙ انحرافيۀ رجحانن ۾ غلط رخن جي ذريعي سنڀالڻ جي اجازت ڏين ٿا. اهڙي طرح، انهن جي سمجهڻ جون طاقتون پڇي ۾ پڇي وڃن ٿيون، جيئن سمجهڻ ۾ تصور جي قلعن جي پويان قائم مابعدالطبعي سرپرستي آهي.

جڏهن نقصانڪار عادتن جي نشي ۾ مست ماڻهو غير فطري زندگي جي ڪري پيدا ٿيندڙ درد جي تلخي جو مزو چکندا، تڏهن اهي نجات جي ڳولا ۾ سمجهه ۾ نيڪ زندگي گذارڻ جي روشني ڏانهن رخ ڪندا، چاهي انهن جون خراب عادتون ڪيتريون به مضبوط ۾ تباهي ڪندڙ هجن.

پوءِ، جيڪڏهن اهيۀ هم آهنگ رهڻ جي طريقن تي عمل ڪندي سٺين عادتن کي ترقي ڪرڻ ۾ پرورش ڪرڻ تي ڪم ڪن ٿا، ته اهي اندروني خوشي کي ٻيهر دريافت ڪندا ۾ امن مان لطف اندوز ٿيندا جيئن خود قابو ۾ سٺيون عادتون پيدا ڪرڻ جو هڪ قدرتي نتيجو آهي.

اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي سڀني پابندين کان آزاد ٿيڻ ۾ اسان جي سوچن کي صحيح ۾ فائديمند رستن تي هلائڻ جي مدد عطا ڪري.

روحاني شعور
ڪجهه ماڻهو پنهنجي زندگي گذاريندا آهن
ٽڪل ذهن ۾ ٿوري سمجهه سان
اهي ڪائيندا آهن ۾ سمهندا آهن.
۾ اهي ڪجهه خوشيون حاصل ڪن ٿا
اهي گهٽ ئي ڳوڙها سوچيندا آهن.
حقيقت ۾، گهڻا ماڻهو
اهي ڪافي کوٽائي تائين نه پهچندا آهن.
روحاني خيالن جي سمنڊ ۾
چاڪاڻ ته اهي يقين رکن ٿا ته مادي دنيا
اهو سڀ ڪجهه موجود آهي
پر هي زندگي
اهو صرف هڪ ٽڪڙو خواب آهي.
پوءِ ٽڪڙ ۾ ٽڪڙ چو؟
۾ دنيا جي احسان حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو؟
چا اهو بهتر ناهي؟
پهرين خدا کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو؟
جانورن کي آزاد مرضي ناهي هوندي
چاڪاڻ ته خدا هن کي سندس جبلت سان ڳنڍي ڇڏيو هو.
پر هن انسان ۾ حڪمت پيدا ڪئي

انسانن کي آزادي آهي.
يا ته اُپرڻ لاءِ يا ڪِرڻ لاءِ
سٺو يا برو چونڊڻ
جڏهن شعور غرق ٿي ويندو آهي
سخت حسي خوشين
ان تي ڳُجها، اونداها تصور غالب آهن.
هو خوشي جي جنت مان ڪري ٿو
هو روحاني خوشي جو احساس وڃائي ٿو.
 روح جي بصيرت انڌي ٿي وئي آهي
هوءَ خدا ڏانهن پنهنجو رستو نه ڳولي سگهي ٿي
پر شعور کي روحاني بڻائڻ ممڪن آهي
خدا تي غور ڪرڻ سان
 سندس لاءِ مخلص گهري دعا
ته جيئن برڪت وارو دروازو کلي سگهي
روشني نعمت جي بادشاهت ڏانهن اڳواٽي ڪرڻ
شعور جي گهري کوهن لڪيل
استاد پرمهانسا جي خزاني مان
جذبات هدايتون

ماسٽر پرامنسا يوگنند جي تعليمات
جڏهن دل ڪنهن سان گڏ هجي
اهو هن کي پاڻ ڏانهن ڇڪي ٿو
ان شخص جون سڀ خوبيون
سٺن ماڻهن بابت ڪير سوچيندو آهي؟
سندن مهرباني هن ڏانهن منتقل ڪئي وئي آهي
 جيڪي متاثر ڪندڙ شخصيتن تي پيار سان ڌيان ڏين ٿا
ڪيس الهام ايندو آهي

۽ جيڪو به گڏ آهي، سوچ ۽ به
ضمير وارا ماڻهو
نيڪ اخلاق
۽ نيڪ نيت
هو انهن جي شرافت ۽ اخلاق کي شيئر ڪري ٿو
چاڪاڻ ته سوچ مقناطيس وانگر پولرائيز ٿي رهي آهي.
پسند ڪشش وانگر
توهان جو ڏينهن سٺو گذري ۽ توهان تي سلامتي هجي
***
هر ڪو دائمي خوشي جي ڳولا ۾ آهي
پنهنجي هٿ ۾ راهه نه ٻڌجو
هي تحقيق گهڻو ڪجهه ڪري ٿي
وهم، مسئلن ۽ مايوسين کان
انسان نئين خوشي جي ڳولا ۾ آهن
اهو سڪي نه ٿو، گهٽجي ٿو، يا غائب نه ٿئي ٿو
۽ انسان پنهنجن تجربن مان سکي ٿو
دنياوي خوشي خوشي آهي
مختصر مدت ۽ مستقل نه
هو اڪثر اهو ڳوليندو آهي ته جيڪو ڳولي رهيو آهي اهو ڳولڻ کان پوءِ
هو اڄا تائين پنهنجي حاصل ڪيل ڪم کان مطمئن نه آهي.
پوءِ هو ٻي خواهش پوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي
گهربل خوشي ڳولڻ کان سواءِ
تڏهن به، هو ٻيهر ڪوشش ڪري ٿو
واپس چورس ون ڏانهن ۽ ائين ئي!
سچي خوشي روحاني احساس جي خوشي آهي.
خدا تي غور ڪرڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ جي خوشي
دل جي سڪون ۽ سڪون جي خوشي
الاهي پيار جي خوشي
۽ ٻين سان انهيءَ پيار سان پيار ڪرڻ
۽ يقين جي هڪ مضبوط، غير متزلزل احساس جي خوشي
ته روح لافاني آهي
۽ سندس خوشي ساڻس گڏ آهي
وڃڻ کان پوءِ به
هي عارضي زميني وجود
***

اي منهنجا مالڪ، منهنجي مدد ڪر.
ته جيئن مان پنهنجي خوشي توهان ۾ ڳولي سگهان
مون کي اميد آهي ته دنيا مان لطف اندوز ٿيندس.
۽ پنهنجا زميني فرض سرانجام ڏيندي
۽ مون کي سيکاريو ته ڪيئن پنهنجن حواسن کي بهتر ڪجي.
ته جيئن توهان سٺي ۽ خراب ۾ فرق ڪري سگهو
تنهنڪري صرف اهو مزو وٺو جيڪو فائديمند ۽ سٺو هجي.
مون کي دنياوي خوشين مان لطف اندوز ٿيڻ ڏيو
توهان جي خالص خوشي سان پرورش ٿيندڙ روحاني لطف
۽ مون کي توهان ٿاهڻ ۾ مدد ڪريو
منهنجي زندگيءَ جو هڪ لازمي حصو
۽ منهنجي روزاني سرگرمين کي انجام ڏيڻ لاءِ هڪ ضروري عنصر
مون کي محسوس ٿئي ٿو ته تون مون سان گڏ آهين.
هميشه
۽ هر سطح تي
***
انساني مرضي
اهو خدائي مرضي جو عڪس آهي
۽ جڏهن اهو حڪمت جي هدايت سان هلي ٿو
سندس طاقت لامحدود ٿي ويندي آهي
الاهي مرضي ڪائناتي توانائي کي سنڀاليندي آهي
ڪائناتي توانائي مان فائدو حاصل ڪرڻ لاءِ
جنهن جو اسٽاڪ ڪڏهن به گهٽ نه ٿيندو آهي
ان جي فراهمي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي.
ان کي جسم ۾ منتقل ڪيو وڃي.
مثبت سوچ جي تارن ذريعي
۽ حقيقي هم آهنگي
خدائي مرضي سان
***
عظيم استاد سستي ۽ غفلت جي صلاح نه ڏيندا آهن؛ بلڪه، اهي توازن جو رستو سيکاريندا آهن. اهو قدرتي آهي ته هڪ شخص پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ ۾ پنهنجي ڪپڙن ۽ کاڌي جي فراهمي لاءِ ڪم ڪري. بهرحال، جيڪڏهن ڪنهن جي فرضن کي پين سان تضاد يا تڪرار ڪرڻ جي اجازت ڏني وڃي، ته پوءِ اهو سچو فرض ناهي.

هزارين ڪاروباري ماڻهو دولت گڏ ڪرڻ □ مصروف آهن، پر اهي انهن دردن □ دل جي مسئلن کان بي خبر رهن ٿا جيڪي اهي پاڻ تي آڻيندا آهن. جيڪڏهن عيش عشرت جي ڳولا □ ڪو ماڻهو پنهنجي صحت کي برقرار رکڻ جي فرض کي نظرانداز ڪري ٿو، ته پوءِ اهو بلڪل به فرض ناهي.

هڪ شخص کي هڪ هم آهنگي □ متوازن طريقي سان وڌڻ گهرجي جيڪڏهن جسم اندر دماغ ڪمزور آهي ته هڪ مضبوط جسم کي ترقي ڪرڻ تي تمام گهڻو ڌيان ڏيڻ جو ڪو به مطلب ناهي ذهن کي پڻ ترقي ڪرڻ گهرجي.

جيڪو به سٺي صحت، آرامده زندگي، □ وڏي ذهني طاقت رکي ٿو، □ اجا تائين خوشي جي ڪوٺ رکي ٿو، اهو اجا تائين زندگي □ ڪامياب نه ٿيو آهي.

جيڪو به چئي سگهي ٿو ته، "مان خوش آهيان □ ڪو به منهنجي خوشي کسي نٿو سگهي،" اهو ڪاميابي جي چوٽي تي پهچي چڪو آهي □ پنهنجي اندر برڪت واري تصوير ڳولي چڪو آهي.

انسان کي فخر ڪرڻ گهرجي ته خدا ڪيس پنهنجي صورت تي پيدا ڪيو آهي پر جيڪڏهن هو فخر ڪري ٿو، ناراض ٿئي ٿو، يا آساني سان ناراض ٿئي ٿو، □ ٻين کي گهٽ ڏسندو آهي، □ جيڪڏهن هو ذهن جي ان حالت □ جسم ڇڏي ويندو آهي، ته هو خدا جي ويجهو محسوس نه ڪندو.

هڪ دفعي، خدا جو هڪ ماڻهو درياءَ □ وهنجي رهيو هو ته هڪ ٻيو ماڻهو آيو □ ان نيڪ ماڻهو جي ويجهو پنهنجو گهوڙو ڌوئڻ لڳو، جان بوجھ ڪري □ لاپرواهي سان ان تي پاڻي جا ڇنڊا هنيا. بزرگ جا شاگرد بيزار ٿي ويا □ حملو ڪندڙ کي مارڻ □ ان کي ڀڄائڻ چاهيندا هئا، پر انهن جي استاد انهن کي چيو، "اهو نه ڪريو، پر هن کي اڪيلو ڇڏي ڏيو".

اوچتو، گهوڙي پنهنجي مالڪ کي لات ماري، سندس ڪيترائي ڏند ڀڃي ڇڏيا □ ڀڃي ڇڏيا. نيڪ ماڻهو پيار سان سندس ويجهو آيو □ سندس سنڀال ڪرڻ □ شفا ڏيڻ لڳو. اهو فطرت جو سخت قانون هو، نه ته بزرگ، جنهن گنهگار کي سزا ڏني.

خدا □ سندس عالمگير قانون انهن سيني جي ڏک کي گهٽائڻ لاءِ بي صبري □ مسلسل ڪم ڪن ٿا جيڪي هن تي ڀروسو ڪن ٿا، هن جي مدد طلب ڪن ٿا، □ زندگي جي سفر □ هڪ ٻئي جي مدد □ حوصلا افزائي ڪن ٿا {□ خدا هميشه پنهنجي ٻانهي جي مدد ڪرڻ لاءِ تيار آهي جيستائين ٻانهو پنهنجي ڀاءُ جي مدد ڪري رهيو آهي}

ٻيون شيون انتظار ڪري سگهن ٿيون.

هر شيءِ موجود آهي ڇاڪاڻ ته خدا موجود آهي □ ڇاڪاڻ ته هو موجود آهي، اسان موجود آهيون، □ سندس نيڪي □ وجود جي مهرباني،

اسان وٽ زندگي جي خوشحالي ۽ خوشيون آهن تنهن ڪري، خدا جي لاءِ اسان جو شڪرگذار هجڻ گهرجي ۽ اسان جو شڪرگذار تمام گهڻو هجڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته هو چوي ٿو، "جيڪڏهن توهان شڪرگذار آهيو، ته مان ضرور توهان کي [احسان ۾] وڌائيندس،" ۽ اسان کي خدا جو شڪرگذار رهڻ گهرجي.

انسان ذات لاءِ خدا جي اهميت بي مثال آهي، پر گهڻا ماڻهو مادي زندگي کي تمام گهڻي اهميت ڏين ٿا ۽ تنهن ڪري خدا کان واقعي واقف نه آهن.

مادي فرضن ۽ سماجي ذميدارين کي خدا جي باري ۾ سوچيندي پورو ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته موت جو فرشتو - توهان جي زندگي ڏگهي هجي - هر روز زمين جي رهاڪن کي هڪ ٻئي پٺيان ڪسي ٿو، ۽ اسان کي ڪنهن به وقت هن فاني گهر کي ڇڏڻو پئجي سگهي ٿو.

اسان کي هن دنيا ۾ پنهنجا معاملا صاف ضمير سان هلائڻ گهرجن ۽ پنهنجن خيالن کي خدا سان ڳنڍيل رکڻ گهرجي. مان سڀني جي خدمت ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، پر جڏهن مان غور و فڪر ۾ اڪيلو هوندو آهيان، ته مان ڪنهن کي به پنهنجي سوچ کي خراب ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندو آهيان. ٻيون شيون انتظار ڪري سگهن ٿيون، پر اسان کي خدا سان روزاني ملاقات برقرار رکڻ گهرجي، جنهن اسان کي هن زمين تي هر شيءِ جي ضرورت آهي.

جڏهن عزت مآب جج هڪ نازڪ معاملي تي پنهنجو آخري فيصلو ڏئي رهيو هو جيڪو ڪنهن ٻئي شخص لاءِ زندگي يا موت جو مطلب هو، ساڳئي وقت هو گهريلو مسئلن بابت سوچي رهيو هو جيڪي ان ڏينهن هن سان پيش آيا هئا ۽ پريشان هو ڇاڪاڻ ته گهر ۾ سندس حڪمراني لاڳو نه ٿي رهي هئي!

جيڪڏهن اهڙو جج اهڙو ناانصافي وارو فيصلو ڏئي ٿو جيڪو ذيان جي کوٽ سبب ڪنهن بيگناهه شخص جي موت جو سبب بڻجندو، ته پوءِ هو، بدلي ۾، سڀني گناهن جي جج، سپريم جج جي سامهون ملزم ۽ مذمت جو نشانو بڻجندو: اهو عالمگير قانون جيڪو ڪنهن به طرفداري کي نٿو ڄاڻي ۽ جنهن ۾ اقربا پروري جي ڪا به جاءِ ناهي.

ماڻهن جو هڪ وڏو انگ پئسا ڪمائڻ ۾ ناڪام ۽ ڪاروباري انتظام ۾ ناڪام آهي.

انهن ۾ معاملن کي سمجهڻ جي عقل جي کوٽ آهي ڇاڪاڻ ته جڏهن اهي پنهنجي ڪم جي جڳهن تي هوندا آهن ته اهي پنهنجي گهريلو مسئلن بابت سوچيندا آهن، ۽ گهر ۾ جڏهن انهن جا ذهن ڪم جي خدشن ۾ مصروف هوندا آهن.

تنهن ڪري، هڪ وقت □ هڪ کان وڌيڪ شين تي ڌيان نه ڏيڻ گهرجي.
***
هڪ دفعي، ڏينهن دوران
مان شعور جي ڪمري □ آيس.
□ سرن جا دريون کلي ويون
نظارا، خوشبو، ذائقو، لمس
□ مون سڀ کان وڌيڪ نازڪ سرن □ سڀ کان وڌيڪ خوبصورت رنگن
لاءِ پڇيو.
ته جيئن هوءَ اچي منهنجي اڳيان جهومندي □ ناچندي
ڪڏهن مان کلندو هوس □ ڪڏهن روئندو هوس
جڏهن منهنجون اکيون ڳوڙها وهن ٿيون
تجربي جا زخم مون کي ڏک ڏين ٿا
حواسن جا دروازا بند ڪريو
□ لامحدود جاءِ داخل ڪريو
ننڊ □ خوابن جي دنيا □
اتي مان سکون □ آرام سان ليٽي پوان ٿو
اوندهه جي چانوَ هيٺان
جڏهن مون ڪافي آرام ڪيو آهي
ننڊ مان، مان ٻيو دروازو کوليندو آهيان
□ خوابن جي ڪمري □ داخل ٿيو
تنهنڪري مان تجرباتي □ تحقيقي فلمون ڏسندو آهيان.
لاشعور جي سينيما □
جتي مان پنهنجي مرضي سان ڪم ڪريان ٿو
□ مان مني يادگيرين جا مخملي خواب بُنيان ٿو
ريشمي پردن تي
ان تي، محبوب ڪائنات جو نالو لکو
پر جڏهن مان انهن ٻن چيمبرن کان ٻاهر هوندو آهيان
ڪڏهن ڪڏهن مان شعوري طور تي ڪائنات جي نامعلوم ڪوٺائي □
داخل ٿي ويندو آهيان.
اونداهي، سڀ کان وڌيڪ ظالمانه اونداهي تي قابو پائڻ
اونهيون واديون پار ڪندي
ابدي خلا جي ڪنارن تي پهچڻ
اتي وحدت جي دنيا □
نه جوڙا، نه خواب
ڪابه تڪليف، ڪابه تڪليف نه

بلڪه، هڪ جامع وژن
□ هميشه نئين خوشي
□ آسمانن □ زمين جو نور
***
جيترو وڏيڪ اسين خدا سان امن □ رهون ٿا
جڏهن به اسان ڪري سگهون ٿا
امن سان رهڻ
پاڻ سان □ دنيا سان
اچو ته هميشه پنهنجن خيالن کي هدايت ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون
مطلق □ لامحدود ڏانهن
ڪابه خوشي اهڙي ناهي جنهن جو مقابلو ڪري سگهجي
خوشي سان، مان خدا کي ڳوليان ٿو
□ هن سان رابطو ڪريو
پاڻ کي سٺن خيالن سان گهيرو ڪريو
اهي خيال توهان جي مدد ڪندا.
ويجهو □ ويجهو ٿيندو پيو وڃي
خدا کان سڀ نيڪي □ خوشي اچي ٿي
سيني کي امن □ پيار
***
آدمشماري □ يونٽ
سندس اڪيلي شعور کان: انفرادي جوهر
خدا آدمشماري پيدا ڪئي
هو ڳٽپ حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.
هڪ پيرو ٻيهر ڪائناتي اتحاد ڏانهن واپس
جڏهن طوفان سمنڊ جي مٿاڇري تي وهندو آهي
اهو بيشمار لهرون پيدا ڪري ٿو
جڏهن طوفان گهٽجي ويندو آهي
لهرون سمنڊ جي دل □ واپس ڪري پون ٿيون
تخليق جي تنوع □ تنوع □
هڪ موروثي لڪيل يونٽ آهي
جيئن سمنڊ لهرن جو جوهر آهي
خانداني شعور ماڻهن کي هڪٻئي جي ويجهو آڻيندو آهي
ملڪن وٽ اڳواڻ هوندا آهن جيڪي انهن کي متحد ڪن □ انهن جي
رستي جي رهنمائي ڪن.
اهڙا سماجي گروهه آهن جيڪي عام مسئلا شيئر ڪن ٿا.

جڏهن انسان خدا کي ڳولي ٿو
هو ڏسي ٿو ته سڀ قوتون هن جي اندر متحد آهن.
هو پنهنجي ذهن کي روشن ڪري ٿو
سندس شعور ۽ زندگيءَ جو هڪ نئون تصور اڀري ٿو.
زندگي مٺي ٿي ويندي آهي
۽ امن روح کي پريندو آهي
۽ زندگيءَ جون تڪليفون بدلجي وڃن ٿيون
ڪنهن خواب جهڙي شيءِ ڏانهن
***

جڏهن سالڪ زندگي جي اسڪول مان گريجوئيشن ڪري ٿو ۽ ان لاءِ اعليٰ سطحن تي وڃڻ جو وقت اچي ٿو، ته هو خوشي سان ڀريل ٿئي ٿو، اهو محسوس ڪري ٿو ته هن زندگي جي جنگ ۾ سٺو ڪم ڪيو آهي ۽ خدا جي رضا حاصل ڪئي آهي، ۽ ان سان ملڻ جو يقين رکي ٿو.

عالمگير محبوب سان گڏ، سندس خواهشون وڌنديون آهن، ۽ اهي خواهشون روحاني ايندهن ۾ تبديل ٿي وينديون آهن جيڪي آساني سان کيس امن، روشني، ۽ هميشه تجديد ٿيندڙ خوشي جي دائرن ڏانهن منتقل ڪن ٿيون جن جي ڪا به انتها ناهي.

* * *

خدائي رحمت جون برساتون غرور جي بلند چوٽين تي نه ٿيون وسي، پر آساني سان عاجزي جي وادين ۾ وهن ٿيون!

استاد پرمهانس ان تيزيءَ واري طريقي بابت ڳالهايو جنهن ۾، خدا جي فضل سان، اسان ڪائناتي فريب جي وهمن کان آزاد ٿي سگهون ٿا، هن چيو:

"هن ڪائنات ۾ اسين مشڪلاتن ۽ دردن جي سمنڊ ۾ ٻڏل نظر اچن ٿا، تنهن ڪري خدا اسان کي هن خوفناڪ خواب مان جاڳائڻ لاءِ جهلي ٿو"

هن هڪ شاگرد کي همٿائيندي چيو:

"ڄاڻو ته جيڪو ڪجهه توهان ڳوليندا آهيو ۽ گهڻو ڪجهه خدا ۾ توهان جي انتظار ۾ آهي"

هن هڪ شاگرد کي چيو جيڪو خراب عادتن ۾ تمام گهڻو جڪڙيل نظر اچي رهيو هو:

"جيڪڏهن توهان ۾ قوت ارادي جي کوٽ آهي، ته غير ارادي عمل جي طاقت کي ترقي ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو (يعني، غلطي نه ڪرڻ جو غير ارادي عمل)"

پاڻ جي تصديق
اڄ مان جهالت جي تصوير کي ٽوڙي ڇڏيندس.

جيڪو منهنجي اندر روح جي حرم کي ناپاڪ ڪري ٿو
۽ مان ياد رکندس ته خدا جو پاڪ نور
اهو مسلسل منهنجي وجود تي چانيل آهي
۽ اهو منهنجي ذهن ۽ روح مان وهم جي اونداهيءَ کي ختم ڪري ٿو.
۽ اهو ته جنهن مون کي پيدا ڪيو آهي اهو مون کي نه ڇڏيندو
* * *
زندگيءَ جي هر لهر هيٺ
الاهي موجودگيءَ جو ڀرپور سمنڊ موجود آهي
هر دل جي ڌڙڪن جي پويان
ڪائناتي محبت جو لامحدود سمنڊ اندر آهي
* * *
هر رات مان پاڻ کي يقين ڏياريندس ته مان جسم نه آهيان.
بلڪه، روح جيڪو جسم ۾ رهي ٿو
۽ منهنجو روحاني وجود دائمي طور تي لافاني آهي
جڏهن مان جاڳندس، ته مان ان جي ٻيهر تصديق ڪرڻ ياد رکندس.
* * *
ننڊ جي بناوت ۾، مان بحال ٿيندس ۽ پنهنجي طاقت کي تازو ڪندس.
پر اهو ڪافي ناهي.
مون کي خاموشي ۾ غور و فڪر جي هڪ پناهه گاهه جي ضرورت
آهي.
جتي مان هر روز پوئتي هٽي سگهان ٿو
منهنجي شعور جي افقن کي ڳولڻ لاءِ
۽ منهنجي روح جي رازن کي ڳوليندي
خاموشي جي معنيٰ
خاموشي جو مطلب آهي پرسڪون سوچون
جسم کي پرسڪون ڪرڻ ۽ ان جي ضرورتن کي ڪنٽرول ڪرڻ
جيڪو به اهو ڪري سگهي ٿو، اهو هڪ تازگي بخش سڪون جو تجربو
ڪندو.
هو شاندار لهرن ۾ سڙيل دنيا مان تاثرات محسوس ڪندو.
۽ جيڪو به خاموشي ۾ وڌيڪ گهرائي سان وڃي ٿو، پوءِ
هو پاڻ ۾ خدا جي بادشاهي کي ڳوليندو
جيستائين ڪو ماڻهو رستي تي هلي رهيو آهي
سندس وقت جو هر لمحو تمام قيمتي آهي.
اسين هتي هن زمين (لنگهه جو گهر) تي ٿوري وقت لاءِ آهيون.
هر شيءِ عارضي آهي، پر خدا جو احساس دائمي آهي.

ڪجھ به ان کي دل ۽ روح مان ختم نٿو ڪري سگهي.

اسان کي هن دنيا جي آزمائشن کي اسان تي غالب نه اچڻ گهرجي.

اسان کي اسان جي عظيم مقصد ۽ اسان جي اعليٰ مقصد کان پري ڪرڻ سان: خدا

خدا کي سڃاڻڻ ممڪن آهي

اسان کي ڪائنات جي مالڪ کي ڳولڻ گهرجي.

جنهن جي روشني مان تارا تمثار آهن

۽ سندس قدرت سان دل ڌڙڪن ٿا

اسان کي ڪيس خاموشي جي مندر ۾ ڳولڻ گهرجي.

جڏهن اسين خواهش ۽ تڙپ سان خدا کي سڏيندا آهيون

۽ جڏهن اسين ڪيس پرندڙ خواهش سان سوچيون ٿا

اسين ڪيس ڳوليندا‌سين.

مان ڪنهن نامعلوم خدا جي ڳالهه نه ڪري رهيو آهيان.

بلڪه، اهو هڪ رب بابت آهي جنهن کي مان سڃاڻي چڪو آهيان.

۽ اهو مون لاءِ سچ آهي.

اهو سڀني جسماني شين کان وڌيڪ حقيقي آهي.

اهو الاهي سمنڊ آهي جيڪو اسان جي انساني زندگين جي لهرن کي برقرار رکي ٿو ۽ برقرار رکي ٿو.

اسين خدا کان سواءِ هر شيءِ کان سواءِ ڪري سگهون ٿا.

خدا چاهي ٿو ته اسان هڪ ٻئي کي ڏيون

اسان کي اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته اسان جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ۾، اسان کي ٻين جي مدد ڪرڻ گهرجي جيڪا انهن کي گهرجي ۽ جيڪو اسان ڪمائيندا آهيون اهو گهٽ خوش قسمت ماڻهن سان شيئر ڪرڻ گهرجي.

اڃا ته ياد رکون ته اسين عالمي خاندان جو هڪ لازمي حصو آهيون ۽ ان کان سواءِ رهي نٿا سگهون ڪاريگر، موجد، يا هاري ڪانسواءِ زندگي ڪيئن هوندي؟ خدمتن ۽ مهارت جي تبادلي ذريعي، خدا چاهي ٿو ته اسان ٻين بابت سوچيون، ڇاڪاڻ ته صرف پنهنجي لاءِ جيئڻ هڪ وڏي غلطي آهي.

جڏهن اسان پنهنجي خوشي بابت سوچيون ٿا، ته اسان کي ٻين کي خوش ڪرڻ بابت به سوچڻ گهرجي. سڀ ڪجهه ڇڏڻ ضروري ناهي.

عالمي خاندان جي خاطر، ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي پر اسان کي ٻين سان همدردي ڪرڻ گهرجي ۽ انهن جي ضرورتن کي پنهنجي ضرورتن وانگر سمجهڻ گهرجي.

خدا چاهي ٿو ته اسان هڪ ٻئي کي ايترو ڏيو جيترو اسان هڪ ٻئي کان وٺون ٿا، ڇاڪاڻ ته ٻيا اسان جي عظيم ذات آهن.

فريب جي سخت حملن جو جواب ڏيو ۽ انهن کي رد ڪريو

جيستائين ڪو ماڻهو ڪاوڙ، حسد ۽ حسد جو شڪار آهي، تيستائين اهي آزاد نه آهن. انهن کي پنهنجن جذبن ۽ عملن جو مالڪ بڻجڻ گهرجي، ۽ پاڻ کي تباهي ڪندڙ جبلتن، بي لگام جذبن ۽ غلط خواهشن کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان پاڻ سان مڪمل طور تي ايماندار آهيو، ته پوءِ دانائي توهان جي سوچ جي حمايت ڪندي، صداقت توهان جي فيصلي جي رهنمائي ڪندي، ۽ سمجھ توهان جي ذهن کي روشن ڪندي.

جهالت جي ڪري گذريل ڪمن جا بچ غور ۽ دانائي جي باهه ۾ "پسم" ٿيڻ گهرجن ته جيئن اهي ٻيهر اُيرڻ ۽ وڌڻ جي قابل نه ٿي وڃن. هي فريب جي سخت حملن کي رد ڪرڻ ۽ ناڪام ڪرڻ جو طريقو آهي.

ڪائناتي وهم - يا شيطان - انسان کي ڪوڙن واعدن ۽ پرڪشش لالچن سان ٺڳي ٿو ته جيئن هو حسي خوشين جي سراب جي پيروي ڪري ۽ سندس صلاحيتن کي ڪنٽرولڻ ڪري چاڪاڻ ته هو هن کي دنياوي خوشي جو واعدو ڪري ٿو جنهن جي ڪا حقيقت ناهي، ۽ اهڙي طرح هن کي سچي خوشي جي ميوي جو مزو چکڻ کان روڪڻ لاءِ سخت محنت ڪري ٿو جيڪا روح جي باغن ۾ ڪثرت سان موجود آهي.

عقلمند سچ ۽ وهم جي وچ ۾ فرق کي ڄاڻن ٿا ۽ سمجهڻ ۾ ماهر هوندا آهن جيئن جيئن اهي غور و فڪر ۽ وڌيڪ گهرائي سان داخل ٿين ٿا، اهي آزاد مرضي جي اهميت ۽ صحيح ڪم ڪرڻ ۽ نقصانڪار نتيجن ۽ ناخوشگوار نتيجن سان ڪمن کان بچڻ جي ضرورت کان واقف ٿي ويندا آهن.

هڪ شاگرد استاد پرماهينس کان تقدير، قسمت، ڏک ۽ درد بابت سندس راءِ پڇيو، ۽ هن چيو:

انسان پنهنجي مرضي سان پنهنجي قسمت پاڻ ٺاهيندا آهن ۽ پنهنجي ارادن ۽ عملن ذريعي پنهنجي قسمت جو تعين ڪندا آهن جيڪڏهن توهان اهو ڪرڻ چاهيو ٿا ته توهان پاڻ کي مصيبت کان آزاد ڪري سگهو ٿا خدا، جنهن جو جوهر محبت آهي، اهو نٿو چاهي ته سندس محبوب غلط ڪمن ۽ غلط سوچ جي نتيجي ۾ درد جي تباهي برداشت ڪري. هن انسانيت کي سمجھ جي طاقت ۽ چونڊ جي آزادي سان نوازيو آهي، تنهن هوندي به، غلط فيصلن ۽ غير دانشمندانه چونڊن جي ڪري، انسان پاڻ ۽ ٻين تي ڏک ۽ تڪليف آڻيندا آهن.

توهان کي آزاد هجڻ گهرجي ۽ ڪنهن کي به توهان جي فيصلي کي ضبط ڪرڻ يا توهان تي غالب ٿيڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، ۽ ماحول،

رسم و رواج ۽ غلط روايتن کي توهان کي محدود ڪرڻ ۽ توهان جي زندگي گذارڻ جي طريقي کي ڪنٽرول ڪرڻ نه ڏيو.

عقلمندي سان ڪم ڪريو، ضمير جي آواز کي ٻڌو، جيڪو ڪرڻ جو ارادو ڪيو آهي ان کي اڳتي وڌائڻ کان اڳ عملن جي نتيجن تي غور ڪريو، پنهنجي غلط رويي جي ڪري ٻين کي نقصان پهچائڻ کان پاسو ڪريو، ۽ خدا کان مدد ۽ هدايت لاءِ دعا گهرو.

اندروني هدايتن مطابق ڪم ڪرڻ

اسان کي پهريان پنهنجي مقصد کي بيان ڪرڻ گهرجي، پوءِ خدائي هدايت حاصل ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان کي مناسب عمل جي هدايت ڪري سگهجي جنهن ذريعي اسان پنهنجي صلاحيت جو اظهار ڪري سگهون. اسان کي غور ڪرڻ گهرجي جيستائين اسان جا ذهن پرسڪون نه ٿين ۽ اسان ايندڙ قدم واضح طور تي ڏسي سگهون. ان کان پوءِ، اسان کي اندروني هدايت جي مطابق عمل ڪرڻ گهرجي جيڪا اسان کي ملي ٿي، ۽ اسان جو گهربل نتيجو حاصل ٿيندو.

جڏهن ذهن پرسڪون ٿيندو، ته توهان شيون جلدي ۽ آساني سان سمجهي سگهندا، ۽ اهو ڪيترو شاندار آهي! توهان اهو حاصل ڪندا جيڪو توهان چاهيو ٿا، ۽ توري وقت ۾ توهان لاءِ هر شيءِ ۾ ڪاميابي لکي ويندي چاڪاڻ ته ڪائناتي قوت صحيح قانون کي منظم ڪرڻ ۽ ان جي عمل کي ثابت ڪرڻ جي قابل آهي.

ڪجھ ماڻهو چون ٿا ته اسان جا دماغي سيل ڪجهه عادتن جي ڪري ٺهيل آهن جيڪي بهتر يا تبديل نه ٿيون ٿي سگهن. هي غلط آهي جيئن ته خدا اسان کي پنهنجي صورت تي پيدا ڪيو آهي، ڪا به شيءِ اسان کي محدود يا اسان جي ترقي کي روڪي نٿي سگهي. جيڪڏهن اسان پاڻ کي جانچينداسين، ته اسان کي خدا جي مدد سان هن جي سچائي جو احساس ٿيندو.

هر انسان لامحدود طاقت جي نمائندگي ڪري ٿو.
اسان کي هر ڪم ۾ اها طاقت ڏيکارڻ گهرجي.
جڏهن اسان ڪجهه ٺاهڻ چاهيون ٿا
اسان کي صرف ٻاهرين ذريعن تي ڀروسو نه ڪرڻ گهرجي
بلڪه، اسان کي اندروني کوٽائي ۾ وڃڻ گهرجي
اسين لامحدود ذريعو ڳولي رهيا آهيون
سڀ ڪامياب ڪم جا طريقا
سڀ ايجادون
۽ سڀئي سڌريل موسيقي جا وهڪرا
متاثر ڪندڙ خيال

۽ بهترين ۽ شاندار ڪم
خدا جي رڪارڊ ۾ لکيل
مون توکي عمر ۽ زمانن ۾ ڳوليو آهي.
خواهشن ۽ تمنائن جي رستن تي
۽ هاڻي مون کي خبر آهي ته تون منهنجي اندر رهين ٿو.
۽ اهو منهنجي تمام مقدس جذبات کي متاثر ڪري ٿو.
هاڻي مون کان نه لڪايو.
جذبات جي گلن جي پويان
خيال ۽ روح جي نبض
منهنجي روح کي پنهنجي حڪمت جي جواهرن سان سينگاريو
۽ مون کي پنهنجي نعمتن جا جهوٽا عطا ڪر
مون کان اوندهه هٽائي ڇڏ جنهن توکي ڍڪيو آهي.
منهنجي نظر ۽ منهنجي بصيرت جي حوالي سان
اي تون جيڪو تارن ۽ نيرو آسمان کان پري آهين
۽ فضا جي ت□ن کان ٻاهر ۽ سڀني مخلوقات ۽ مخلوقات کان ٻاهر
منهنجي پيار جي سُرخن کي قبول ڪر
منهنجي وجود کي پنهنجي پيار، پنهنجي روشنيءَ ۽ پنهنجي امن ۾ غرق ڪر.
مونکي پنهنجو پاڪ ترين چهرو ڏيکاريو
مان توکي پنهنجي سوچن جي گهرائي ۾ محسوس ڪريان ٿو.
مان پنهنجي گهري احساسن ۾ توهان جي موجودگي محسوس ڪريان ٿو.
۽ مان توکي پنهنجي پيار جي باغ ۾ گل ڪندي ڏسان ٿو.
مون کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان پريو
ڇا مان توهان جي بابرڪت خوشبوءِ ۾ لطف اندوز ٿي سگهان ٿو؟
آسمان ۽ تارن کان پري مون وٽ اچ.
۽ خيال ۽ جذبات
مونکي پنهنجو پاڪ ترين چهرو ڏيکاريو
مون کي پنهنجي روح ۾ پنهنجي موجودگي جو احساس ڏي.
۽ جيڪي منهنجي چوڌاري آهن
هر هنڌ
اندروني ثقافت * رسالي مان آهن ۽ ماسٽر پرمهانسا جي تعليمات مان نڪتل آهن.
ڪاميابي جو راز هڪ مثبت ذهنيت پيدا ڪرڻ ۾ آهي: خوشحالي، ڪثرت، اميد، خوشي، ۽ ڪاميابي جي آگاهي. هي اسان جي اندر هڪ ناقابل

تسخير قلعو ٿاهي ٿو جيڪو خراب حالتن جي حملي کي برداشت ڪري ٿو، جيڪي بنيادي طور تي انسان جي ٺاهيل آهن.

اسان کي امن ۽ هم آهنگي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان پاڻ ۾ ڪجهه به نه ٿا آڻي سگهون جيڪو اڳ ۾ ئي اسان جي اندر نه آهي، ۽ يقين رکون ته خدا سڀني سٺين شين ۽ خوشين جو ذريعو آهي، ۽ اسان جي ايمان ۽ مثبتيت جي مطابق، هو اسان کي پنهنجي فضل سان نوازيندو ۽ اسان کي پنهنجي نعمتن سان مالا مال ڪندو.

پيغمبر ۽ عظيم انسان ڪاميابي جو راز ڄاڻندا هئا، ۽ تاريخ انهن جا نالا بادشاهن ۽ سلطنتن جي نالن کان وڌيڪ امر ڪري ڇڏيا آهن، ۽ وقت انهن جا نالا وجود جي رڪارڊ مان ختم نه ڪري سگهندو.

مشرقي آقائن مادي خوشحالي ۽ روحاني دولت حاصل ڪرڻ لاءِ هر ڄاتل سڃاتل ۽ آزمايل قانون کي آزمايو آهي. جيڪڏهن ڀين هن فلسفي مان سکيو آهي ۽ فائدو حاصل ڪيو آهي ته جيئن پنهنجي زندگين کي بهتر بڻائي سگهن ۽ پنهنجي حالتن تي ضابطو آڻي سگهن، ته توهان به اهو ئي ڪري سگهو ٿا.

جيڪو به پنهنجي ذهن کي ناڪامي يا ضرورت جي خيالن سان آلوده ڪري ٿو، اهو اهڙن ساٿين کي راغب ڪندو جن جا خيال ضرورت ۽ ناڪامي سان ڀريل هوندا، ۽ ساڳئي وائبريشن ۽ معيار جو ماحول پيدا ڪندا.

اهڙا خيال پنهنجي مالڪ کي مايوسي، اداسي، ڊپريشن ۽ مايوسي سان ڀري ڇڏيندا آهن، جنهن ڪري سندس حالت خراب ٿيندي ويندي آهي ۽ سندس حالت آهستي آهستي خراب ٿيندي ويندي آهي، ۽ هو ان جي اڳيان هٿيار ڦٽا ڪري ڇڏيندو آهي جيڪو هو پنهنجي قسمت ۽ تقدير سمجهي ٿو.

ڪو به ماڻهو شڪست نه کائيندو آهي جيستائين هو شڪست کي يقيني طور تي قبول نه ڪري، ۽ جيڪڏهن هو ناڪام ٿئي ٿو، ته غلطي طريقي يا قانون ۾ نه آهي، پر ان شخص ۾ آهي جنهن قانون جو غلط استعمال ڪيو.

جڏهن اسان ڪجهه ڪرڻ جو عزم ڪريون ٿا ۽ اسان جي مقصدن جي پاڪائي ۽ اسان جي فيصلي جي درستگي جو يقين رکون ٿا، ته اسان خوف کي هڪ طرف رکون ٿا ۽ حالتن کان نه ڊڄون ٿا ۽ نه ئي انهن حالتن جي چوڌاري پابندين ۽ حدن تي ڌيان ڏيون ٿا.

توهان کي ڪهڙي ضرورت آهي؟ ڇا اها شهرت آهي؟ يا ذاتي مقناطيسيت؟ يا طاقت؟ يا سيڪيورٽي؟ يا صحت؟ يا خوشي؟ يا امن؟

جيڪڏهن توهان کي خبر آهي ته توهان ڇا چاهيو ٿا، ۽ جيڪڏهن توهان ڄاڻو ٿا ته جيڪو توهان چاهيو ٿا اهو ڪيئن حاصل ڪجي، ۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي اندر ۽ پنهنجي چوڌاري هر صحيح ۽ جائز ذريعا استعمال ڪرڻ لاءِ

تيار آهيو، ۽ جيڪڏهن توهان پاڻ سان هڪ آزاد واعدو ڪيو ۽ هڪ پختو عزم ڪيو ته توهان شڪست قبول نه ڪندا، ته پوءِ جيڪو توهان حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا اهو توهان جو آهي، ۽ جيڪو توهان چاهيو ٿا ان کي حاصل ڪرڻ ۾ خوش ٿيو.

جڏهن استاد پرمهانسا کان پڇيو ويو ته هو خود علم جي تعريف ڪري، ته هن چيو:

"خود شناسي جسم، ذهن ۽ روح سان اهو احساس آهي ته اسين خدا جي وجود جي مڪمل هجڻ سان هڪ آهيون. اسان نه رڳو ان وجود جي ويجهو آهيون، پر خدا جي مڪمل هجڻ اسان جي مڪمل هجڻ پڻ آهي، ۽ اسان هاڻي سندس ويجهو آهيون جيترو اسان ڪنهن ٻئي وقت تي هونداسين. اسان کي صرف ان جي ڄاڻ کي بهتر بڻائڻو آهي."

هن چيو: "ننڍن ڪمن کي مڪمل ڪرڻ ۾ ايمانداري اسان کي انهن ڏکين فيصلن تي قائم رهڻ جي طاقت ڏئي ٿي جيڪي زندگي هڪ ڏينهن اسان کي ڪرڻ تي مجبور ڪندي"

هن چيو: "ٽي قسم جا روحاني شاگرد آهن: اهي ايمان وارا جيڪي عبادت جي گهرن ۾ ويندا آهن ۽ صرف ان سان مطمئن هوندا آهن... اهي ايمان وارا جيڪي سالميت ۽ صداقت جي زندگي سان پيار ڪندا آهن پر خدا کي ڄاڻڻ لاءِ ضروري ڪوشش نه ڪندا آهن... ۽ اهي ايمان وارا جيڪي خدا ۾ پنهنجي سچي ذات کي ڳولڻ لاءِ پرعزم آهن"

هن چيو: "خدا پنهنجن عبادت ڪندڙن جي ڪنهن به ضرورت کي جلدي پورو ڪري ٿو ڇاڪاڻ ته انهن پاڻ کي خود غرضي جي مقصدن کان آزاد ڪيو آهي جيڪي ڪوششن کي مايوس ڪن ٿا ۽ اميدن کي مايوس ڪن ٿا"

جبلن جي ڪوٺائي ۾ خاموش آسمانن ۾، منهنجي روح جي ڪنڊن ۾ خاموشي جي غار ۾، مان خدا جي موجودگي کي محسوس ڪريان ٿو ۽ سندس دائمي نعمت محسوس ڪريان ٿو.

۽ مان ان جي پاڪ چشمن مان پيئندس جيڪي ڪڏهن به ختم نه ٿيندا ۽ نه ئي هميشه لاءِ سڪندا، مان خدا تي غور ۽ فڪر جي سمنڊ ۾ ٻڏي ويندس.

جيستائين مون کي دانائي ۽ الاهي خوشي جا موتي نه ملن
اي منهنجا مالڪ، مون کي هڪ سخي روح عطا ڪر.
جيڪو مون وٽ آهي اهو ٻين سان شيئر ڪرڻ لاءِ
۽ منهنجي ذهن جي خاموش ڍنڍ ۾ ڏسڻ ۾ مدد ڪريو.

هڪ روحاني چنڊ جو عڪس، توهان جي موجودگي جي روشني سان چمڪي رهيو آهي.

اڄ مان خدا تي غور ۽ فڪر جي سمنڊ ۾ ڪوٺائي ڪندس.

جيستائين مون کي دانائي □ الاهي خوشي جا موتي نه ملن
مان توکي پيار ڪندس، رب، ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ
چاڪاڻ ته توهان کان سواءِ مان ڪنهن به شخص يا ڪنهن به شيءِ سان پيار ڪرڻ جي قابل نه آهيان.
مان تنهنجي عبادت ڪندس، اي منهنجا مالڪ، جنهن جي محبت بي مثال آهي.
هر قسم □ پيار ڪندڙ دل جي تخت تي
زندگي □ موت □
ڏک □ تڪليف جي وقت □
منهنجو تو تي ايمان آهي، رب، باقي آهي
مضبوط □ اڻ ٽٽندڙ
مضبوط □ اڻ ٽٽندڙ
منهنجي خواهش □ منٿ جو هر ساهه
منهنجي روح □ دروازا □ دريون کُلي وڃن ٿيون
ان مان مان خدا جي نعمت ڏانهن منتقل ٿيان ٿو
جيئن سج چمڪي ٿو
مصروف ترين رستن تي
اهڙيءَ طرح مان الاهي محبت جي شعاعن کي محسوس ڪندس
سيني پريل علائقن □
منهنجي روزاني سرگرمين لاءِ
اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي.
منهنجي روح کي صبح سان جاڳائڻ لاءِ
□ مان ان کي تنهنجي برڪت واري حد تائين آڻيان ٿو
* * *
خدا ڪائناتي خاموشي آهي
جنهن □ سڀ شيون ظاهر ٿين ٿيون
ان مان سڀئي روشن خيال جنم وٺن ٿا
تنهنڪري مان ڪوشش ڪندس ته سڪون جي مشق ڪريان.
ته جيئن مان سندس خوشگوار موجودگي محسوس ڪري سگهان
مون کي خبر آهي ته خدا ٻڌي رهيو آهي.
منهنجي خواهش جي هر سرگوشي لاءِ
اهو عالمگير پيار آهي.
الاهي پيار ذريعي
مان ڳولي سگهان ٿو.
محبت جي ذريعي، ڳوليندڙ خدا جي ويجهو ٿيندو آهي

هو نعمتن جي پاڪ چشمن مان پيئندو آهي
اي منهنجا مالڪ، منهنجي مدد ڪر.
منهنجي جسم کي چارج ڪرڻ لاءِ
توهان جو ڪائناتي ڪارڊ
۽ ذهن کي شفا ڏيڻ لاءِ
ڏيان ۽ اميد سان
۽ روح کي شفا ڏيو
غور فڪر مان پيدا ٿيندڙ روحاني تصورن ذريعي
اچو ته سمجهون، اي رب
ته حسي خوشيون سطحي ۽ مختصر مدت جون آهن
جڏهن ته روح جي خوشي
اهو حقيقي ۽ مسلسل تجديد ٿيل آهي
خدا صرف هڪ لفظ ناهي جيڪو اسان چئون ٿا
بلڪه، اهو زندگي جو جوهر ۽ وجود جو راز آهي
اسان شايد ان جي لامحدود وسعت جي حد کي نه چاڻون.
پر اسان ان جي موجودگي محسوس ڪري سگهون ٿا
۽ اسان سندس موجودگي محسوس ڪريون ٿا
اج مان سڪون جي حرم کي سينگاريندس.
الاهي خواهشن جي گلن سان
۽ مان ڪيس سڏيان ٿو، پيار ۽ خوشي جو خدا
مان خدا کان دعا ٿو گهران ته هو پاڻ کي مون تي ظاهر ڪري.
منهنجي روحاني اکين ذريعي
چا مان ان جي روشني کي پکڙجندي ڏسي سگهان ٿو؟
ڪائنات جي هر ڪنڊ ۾
مان انهن اهم شين جو تصور ڪندس جن جي مون کي ضرورت آهي.
مان پنهنجي مرضي ۽ تخليقي صلاحيتن کي چالو ڪندس.
مان صبر ۽ تحمل وارو آهيان.
ته جيئن مان خدا جي فضل ۽ مدد سان پنهنجو مقصد حاصل ڪري سگهان.
مون کي خبر آهي ته ناخوشي ناڪامي جي ڪري ٿيندي آهي.
تنهن ڪري، مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪندس
دائمي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ
ڪنهن به شيءِ جي اجازت نه ڏيڻ سان
مون کي تنگ ڪرڻ ۽ ڪاميابي جي سفر ۾ رڪاوٽ وجهڻ سان
مان نندين شين جا ذهني نقشا ٺاهيندس.

۽ مان ان کي مجسم ڪرڻ تي ڪم ڪري رهيو آهيان.
جيستائين مان پنهنجا وڏا خواب پورا نه ڪري سگهان
سندس مدد سان، سندس درجو بلند ٿئي
اسين خالق جي نور جون ڪرڻا آهيون
اسين جسماني جسمن ۾ محدود وقت لاءِ رهون ٿا.
شعاعن کي پنهنجي ماخذ ڏانهن موٽڻو پوندو
ان جو مطلب اهو ناهي ته جسم جي ڪا قيمت ناهي.
بلڪه، اسان کي اهو نه سوچڻ گهرجي
اسين ان ۽ ان جي حدن جي تابع آهيون
خدا ڪنهن سان به طرفداري نٿو ڪري
بلڪه، اهو هڪ مقرر ۽ نه بدلجندڙ قانون ذريعي جواب ڏئي ٿو.
جيڪو به خدائي قانون جي پڇڪڙي ڪري ٿو
هو پاڻ تي عذاب ۽ عذاب آڻيندو آهي
۽ جيڪو به انهيءَ قانون مطابق زندگي گذاري ٿو
خدا کيس اجر ڏيندو ۽ سندس دعا جو جواب ڏيندو.
اندروني سڪون ۽ خوشي ذريعي
مان دل جي گهراين سان دعائون ڪندس
مان هميشه پنهنجي مرضي استعمال ڪندو آهيان.
جيستائين مون کي منهنجي دعائن جا اطمينان بخش ۽ ڪافي جواب نه ملن
محاذ تي روحاني آگاهي جو مرڪز
جيڪڏهن مان سچائي سان سچائي کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪريان، ته خدا مون لاءِ ان کي چاڻڻ آسان بڻائي ڇڏيندو، ۽ مون کي اطمينان ملندو.
۽ منهنجي ذهن ۾ ايندڙ سڀني سوالن ۾ پڇاڻين جا اطمينان بخش جواب
روحاني شعور جو مرڪز پيشاني ۾ آهي، ابرو جي وچ ۾، جتي روحاني اک واقع آهي، جيڪو روح جي بادشاهت جو دروازو آهي، تنهن ڪري، مان هن نقطي تي ڌيان ڏيندس.
مون کي احساس آهي ته منهنجي شعور منهنجي ماحول ۾ تبديلي سان تبديل ٿئي ٿو، ۽ تنهن ڪري جڏهن منهنجو ماحول مون کي وهم ۽ فريب سان زهر ڏئي ٿو، ته مان ان کي هڪ بهتر ماحول ۾ تبديل ڪندس.
دوستي برقرار رکڻ جو راز
هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کي چيو: "استاد، مون کي پنهنجي دوستي کي برقرار رکڻ ۾ ڏکيائي ٿئي ٿي"
استاد جواب ڏنو:

پنهنجن ساٿين کي احتياط سان چونديو انهن سان دوستانه ۽ وفادار رهو، پر هميشه ڪجهه فاصلو برقرار رکو.

باهمي احترام کي توهان ۽ انهن جي وچ ۾ ڪڙي بڻايو، ۽ انهن سان شرافت جي حد نه پار ڪريو.

ٻين سان گڏ رهڻ آسان آهي، پر جيڪڏهن توهان انهن جي پيار ۽ احترام کي برقرار رکڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي هن صلاح تي عمل ڪرڻ گهرجي.

جيڪو به پنهنجي روح جي مقناطيس کي ڪائناتي مقناطيس سان گهري توجهه سان رگڙي ٿو، اهو ان مقناطيس جو حصو بڻجي ٿو، ان جون خاصيتون حاصل ڪري ٿو، ۽ پاڻ ۾ اهو سڀ ڪجهه آڻي ٿو جيڪو سٺو ۽ نيڪ آهي.

پاڻ جي تصديق

مان پنهنجي توجهه ۽ مراقبي جي صلاحيتن کي ترقي ڪندس، مفيد ڪتاب ۽ سٺو مواد پڙهندس، ۽ ٻين ماڻهن جي جذبات جو وڌيڪ خيال رکندس.

مان خدا جي ڏنل سڀني سٺين شين جي تعريف ڪندس ۽ مان خراب حالتن جو انتظار نه ڪندس ته جيئن مون کي انهن ڪيترين ئي نعمتن کي ياد اچي جيڪي سخي مون تي ڪيون آهن.

اڄ مان هڪ روحاني مقناطيس بڻجڻ جي ڪوشش ڪندس جتي مان پنهنجي ڪشش جي طاقت مطابق پاڻ ۾ چڱائي آڻيندس.

هر شيءِ جيڪا جسم سان تعلق رکي ٿي، اها سڙڻ جي تابع آهي، ۽ هر شيءِ جيڪا روح سان تعلق رکي ٿي، اها لافاني ۽ لافاني آهي، تنهن ڪري، مان پنهنجي زندگيءَ ۾ مادي شين کي پهرين ترجيح نه ڏيندس.

جيڪڏهن مان پهرين خدا کي ڳوليان ٿو، ته منهنجون سڀ خواهشون پوريون ٿينديون، ۽ اهو فرق نه پوندو ته مان هڪ شاندار محل ۾ رهان ٿو يا هڪ عاجز جهوپڙي ۾. منهنجو شعور وسيع ٿيندو ۽ منهنجي روحاني سمجھ ڦُلندي جيڪڏهن مان ايمانداري، خلوص ۽ سالميت سان زندگي گذاريان، ۽ جيڪڏهن مان ٻين کي تسلي ڏيان ۽ انهن کي زندگي جي سفر تي رحم، مهرباني، پيار ۽ حوصلا افزائي پيش ڪريان.

* * *

هڪ شاگرد پڇيو: "استاد، ڇا ڪو روح هميشه لاءِ گم ٿي سگهي ٿو؟"

مسٽر پرمهانسا جواب ڏنو:

"ناممڪن! ڇاڪاڻ ته هر روح خدا جو هڪ الڳ حصو آهي ۽ تنهن ڪري اهو ابدي، لافاني، زوال کان اڻ ڇهيل آهي"

هڪ شاگرد روحاني ترقيءَ جي نشانين جي ڳولا ۾ ڪا به ڪوشش نه ڪئي، تنهن ڪري استاد کيس چيو:

"جيڪڏهن توهان ٻج پوکيو ۽ ان جي واڌ ويجهه کي جانچڻ لاءِ هر روز ان کي کوٽيو، ته ان جون پاڙون مٽي ۾ نه رهنديون ۽ اهو نه وڌندو."

سندس صحيح خيال رکو، پر گهڻو تجسس نه ڪريو.

روحاني علم جون جهلڪيون

عقلمند استاد لاءِ

پرمهانسا يوگانند

اهو سڀ علم جيڪو انسان حاصل ڪرڻ جي خواهش رکي ٿو، سائنس ۽ فن جي هر شاخ ۾، جنهن ۾ ايٿم جا راز به شامل آهن.

ڪائنات ۾ انساني نسل جي تاريخ، سڀ ايٿر ۾ وائبريشن جي صورت ۾ موجود آهن.

اهي وائبريشن اسان جي چوڌاري آهن، ۽ انهن تائين سڌو سنئون رسائي جو هڪ طريقو آهي. هي روح جي بصيرت ذريعي آهي.

هي منطق جو دور آهي هر تجربي کي سمجهڻ لاءِ احتياط سمجهه سان جانچڻ گهرجي ۽.

۽ ان جي مواد کي سمجهڻ سان، وهم جي رڪاوٽ کي دور ڪري سگهجي ٿو. هر شيءِ جو هڪ سبب هوندو آهي، ۽ تجزيي ۾ جي هن دور،

اسان کي انهي سمجهه کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي

مان روحاني وجد جي حالت ۾ داخل ٿي سگهان ٿو هي جملو ڳائڻ سان:

"خدا، خدا، خدا"

مان مراقبي ذريعي ان حالت ۾ داخل ٿي سگهان ٿو.

يا هڪ خوبصورت قدرتي نظارو ڏسي

يا اهڙي چهري کي ڏسي جيڪو خدا جي نور ۽ محبت سان چمڪي ٿو

*** * ***

اسين چاتل سچاتل کي سمجهڻ ۾ لطف اندوز ٿيڻ سان استعمال ڪريون ٿا پوءِ اسين نامعلوم کي ڳولڻ ڏانهن رخ ڪريون ٿا چاڪاڻ ته چاتل سچاتل نه آهي.

اهو اسان کي دائمي اطمينان ڏئي ٿو جيڪڏهن اهو اسان کي اهو اطمينان ڏئي ها، ته اسان هن ڌرتيءَ تي ايترو وقت نه رهون ها.

مستقبل لاءِ ڪنهن خواب کان سواءِ، بهتر ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ، □ ڳولا ڪرڻ جي شروعات جي جذبي کان سواءِ، جيڪو ڪجهه معلوم آهي ان تي مسلسل مطمئن رهڻ.

دليل □ وضاحت جي ترغيب کانسواءِ، انساني نسل لاءِ جمود جمود هوندو، نتيجي طور، □ ختم ٿي ويندو □.

غائب ٿي رهيو آهي □

*** * ***

هتي زندگي بنجر □ افراتفري واري لڳي ٿي جيستائين اسان حفاظت جي ڪناري تي نه پهچون.

اسان کي پنهنجون اميدون عارضي دنياوي مقصدن □ نازڪ مادي وابستگين تي نه رکڻ گهرجن.

اهڙا ڪمزور لاڳاپا لاشعوري طور تي اسان کي اسان جي آخري مقصد کان پري ڪن ٿا.

جيئن ته اهو اسان کي اسان جي حقيقي ذات کان پري ڪري ٿو

مکي سخت محنت ڪري ٿي □ ڏکين وقتن لاءِ تياري ڪري ٿي □ جڏهن سيارو ايندو آهي، ته اها بهار جي فصل مان جيڪو ڪجهه گڏ ڪيو آهي ان مان لطف اندوز ٿيندي آهي.

اونهارو □

تنهن ڪري، اسان کي سکڻ گهرجي ته الاهي امن جي ماکي □ مشڪل حالتن سان منهن ڏيڻ جي صلاحيت ڪيئن گڏ ڪجي.

اسان انهن سان زندگي □ ملون ٿا

*** * ***

□ هن چست دنيا

اهو خطرن □ غير يقيني صورتحال سان ڀريل آهي

توهان تمام گهڻو اڪيلو محسوس ڪيو ٿا، صرف خدا توهان کي نه ڇڏيندو.

توهان جون اميدون مايوس نه ٿينديون.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي.

روحاني طاقت □ ڪاميابي جا ٻج پوکڻ لاءِ

منهنجي اندر لڪيل
 ته جيئن مان ان کي اهڙي طريقي سان استعمال ڪري سگهان جيڪو توهان کي پسند اچي
* * *
وقت بوقت، هڪ شخص کي پاڻ سان اڪيلو رهڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيڻ گهرجي، ته جيئن هو مقصد بابت سوچي سگهي.
زندگي
گهڻا ماڻهو روايتن نمونن جي وهڪري قاتل آهن؛ حقيقت ، انهن ڪڏهن به پنهنجي زندگي صحيح طور تي نه گذاري آهي.
اهي دنيا جي زندگي گذارين ٿا، پوءِ انهن ڇا حاصل ڪيو آهي، اهي ڪٿي ختم ٿيا آهن؟
تنهن ڪري، اهو عقلمندي آهي ته هڪ شخص ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کي روزاني ڪمن "فرضن" کان پري ڪري ته جيئن امن حاصل ڪري سگهجي.
سندس ذهن انتشار آهي، هو پاڻ کي سمجهڻ اهو مقصد طئي ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي جيڪو هو حاصل ڪرڻ چاهي ٿو.
* * *
جيڪو خدا سان پيار ڪري ٿو، تنهن ڪري سڀني سان پيار ڪري ٿو، ان جو مطلب اهو ناهي ته هو ٻين جي غلطين خامين سان پيار ڪري ٿو.
جيڪو خدا سان پيار ڪري ٿو، اهو سندس قانونن تي ثابت قدم رهي ٿو جڏهن مون کي احساس ٿيو ته منهنجا عمل خدا لاءِ وقف آهن، ته اهو احساس ختم ٿي ويو ته منهنجا عقيدا غلط ٿي سگهن ٿا.
جڏهن مان غلط هجان ته مان اصلاح لاءِ تيار آهيان، پر جڏهن مان صحيح هجان ته مان ان کي نه ڇڏيندس.
اندروني احساس
اهو احساس جذبات مان پيدا نه ٿيو آهي پر سچ مان پيدا ٿئي ٿو، تنهن ڪري اهو منهنجي يقين کي مضبوط ڪري ٿو مون کي منهنجي فيصلي تي ثابت قدم رکي ٿو.

جيستائين ڪو ماڻهو پنهنجي خوشحالي □ پين جي پلائي
ڪي شامل نٿو ڪري، تيستائين هو آرامده زندگي جي معنيٰ ڪي
نه سمجهي سگهندو.
منهنجو مطلب آهي پين جي مدد ڪرڻ جي سچي خواهش
ته جيئن اهي پاڻ مدد ڪري سگهن پوءِ توهان ڪي هڪ اڻ ڪٽ
وسيلو ملندو.
سٺا ڪم توهان جي زندگي □ ڪم ڪن ٿا
توهان ڪهڙي به صورتحال مان گذري رهيا آهيو، اهو قانون
هميشه توهان لاءِ ڪم ڪندو □ توهان کي هر شيءِ فراهم ڪندو
جيڪا توهان کي گهرجي.
* * *
روحاني رستي تي گهري خلوص ضروري آهي چاڪاڻ ته
پاڪائي □ سچائي □ روح جو صبح نڪرندو آهي.
* * *
جڏهن توهان ڪنهن پياري جي ويجهو هوندا آهيو، ته توهان
انهن جا خيال محسوس ڪري سگهو ٿا، پر شايد توهان ڪنهن
پري جي خيالن کي محسوس نه ڪري سگهو.
اهو توهان کان ٻاهر آهي جيستائين توهان وٽ هڪ نفيس
حسي ميدان نه هجي.
جيڪي باقاعدي طور تي توجهه □ مراقبي جي طريقن جي
مشق ڪندا آهن اهي گهڻو پرسڪون محسوس ڪندا آهن □
نتيجي □ انهن جا خيال وڌيڪ سڌريل ٿي ويندا آهن.
انهن جي سائنسي مشق جي ڪري، اهي پين جي خيالن □
ارادن کي تمام پري کان به محسوس ڪري سگهن ٿا.
!
هو خالي هٿين موٽيو
ماسٽر پرمهانسا جي تعليمات تي ٻڌل هڪ ڪهاڻي
جڏهن هڪ بادشاهه جي ڌيءَ شادي جي عمر کي پهتي، ته
سندس پيءُ، بادشاهه، هڪ شرط رکي ته جيڪو به سندس هٿ
شادي □ چاهيندو، ان کي ملڻ گهرجي.
ان جي ڪاميابي شرط اها هئي ته هر امڪاني دعويدار
ڪنهن کي به خبر نه پوندي ته ڪجهه چوري ڪندو.
مقرر ڏينهن تي، خطيب هر طرف کان گڏ ٿيا، پاڻ سان گڏ
پنهنجون مختلف لُٽيل شيون کڻي آيا، هر هڪ نعرو هڻي رهيو
هو

انهن ۾ شرط پوري ڪندي مقصد حاصل ڪرڻ جي اميد
آهي
پوءِ هڪ نوجوان ظاهر ٿيو جنهن جو نالو ڪجهه به نه هو ۾
بادشاهه کي چيو:
" شهزادي، جيڪو توهان پڇيو آهي اهو حاصل ڪرڻ
ناممڪن آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن مان ڪا شيءِ چوري ڪريان
پر دنيا ۾ ڪنهن کي به منهنجي ڪم جي خبر نه پوي، پر
تڏهن به، مون کي ان بابت خبر پوندي، ۾ اهو ڪجهه آهي
جيڪو مان نٿو ڪري سگهان"
بادشاهه نوجوان جي ڳالهه تي تمام گهڻو خوش ٿيو ۾ جواب
ڏنو:
" تون ئي منهنجي ڌيءَ جي لائق آهين، ڇو ته تون شرط
پوري ڪئي آهي ۾ منهنجو داماد ۾ وارث ٿيڻ جي لائق آهين"
* * *
قبضي ۾ رهڻ نقصانڪار آهي جڏهن هڪ مڙس ڀئي کي
ڪنٽرول ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ته اهو خود ضابطي جي
کوٽ جي نشاني آهي.
پيار
پر جڏهن اهي پنهنجي پيار جو اظهار سچي، دوستانه خيال،
جذبات جي احتياط سان غور ۾ ڀئي کي خوش ڪرڻ جي مخلص
خواهش سان ڪن ٿا
محبت هڪ شاندار خوبي حاصل ڪري ٿي، ۾ اهڙي رشتي ۾
اسان کي الاهي محبت جي هڪ جهلڪ ملي ٿي.
* * *
خدا جو رستو سڀ کان سادو ۾ آسان رستو آهي، پر رسمن
جي باوجود ٿورا ماڻهو ان تي هلن ٿا.
ڪيتريون ئي رسمون ۾
بهتر آهي ته اسان پنهنجي دلين کي خدا ڏانهن ڦيرايون ۾
ان کان اهو گهرون جيڪو اسان لاءِ بهترين ۾ سڀ کان وڌيڪ
دائمي آهي.
حقيقت ۾، خدا اسان جو انتظار ڪري رهيو آهي ڇاڪاڻ ته
هو اسان کي برائي جي گرم هنڌن ۾ خطري جي خطرن کان
پري رکڻ چاهي ٿو.
هو اسان کي پنهنجي دلين ۾ ذهنن ۾ پاڻ سان گڏ چاهي ٿو
ڇاڪاڻ ته هن دنيا جون سستيون شيون انساني خواهشن کي

پورو نه ٿيون ڪري سگهن ۾ نه ئي روحاني خال کي پري سگهن ٿيون.
جيڪو هو اندر ۾ محسوس ڪري ٿو
خدا اسان سان مسلسل ڳالهائيندو آهي، پر ٿورا ماڻهو سندس آواز ٻڌندا آهن.
اهو خاموش آواز اڪثر شور مچائيندڙ خيالن ۾ واضح خواهشن جي گوڙ سان ٻڏي ويندو آهي.
پر جڏهن خيال گهٽجي ويندا آهن ۾ خواهشون پرسڪون ٿي وينديون آهن، ته اسان خدا جو آواز صاف ٻڌون ٿا، جيتوڻيڪ اهو خاموش ۾ بي هوش هجي.
سچ پچ، خدا انسانيت جي مدد لاءِ سڀ ڪجهه ڪري ٿو؛ هو دروازا کوليندو آهي ۾ رستا روشن ڪندو آهي ته جيئن اسان ڏسي سگهون ته اسان کي ڪٿي قدم رکڻ گهرجي.
هو نوڪر ڪائي ٿو، پر سندس پير نه ٿو لِڪي؛ پر گهٽا ماڻهو هن حقيقت کي نٿا سمجهن.
* * *
گم ٿيل ڏينهن اهو ڏينهن آهي جيڪو خدا بابت سوچڻ ۾ ان کي خوش ڪرڻ جي ڳولا ڪرڻ کان سواءِ گذري ٿو.
* * *
محبت بيشمار چشمن مان هڪ مسلسل وهندڙ چشمو آهي ۾ جڏهن دل جا دروازا بدسلوڪي سان بند ٿي ويندا آهن
اسين ان کي ٻئي دل مان وڌي پيماني تي نڪرندي ڏسون ٿا پر اهو خيال ته پيار ڪنهن به دل ۾ مري ويندو آهي.
اهو پيار جي عالمگير نوعيت جي جهالت آهي.
پيار جي رستن کي غلط ڪمن سان بند نه ڪيو وڃي.
۾ پوءِ ڪو به الاهي محبت جي پاڪ پاڻي جو ڍڪ پي سگهي ٿو
سيني سڻن دلين مان وهندڙ وهڪرو
* * *
جن ماڻهن جي آڱر ڪٽي وئي آهي، اهي اڪثر ائين محسوس ڪندا آهن جيئن اها اڃا تائين موجود آهي ۾ هر ڪو جيڪو هڪ عضوو وڃائي چڪو آهي
هي احساس مشهور آهي

جسم جي هر عضوي جو هڪ لڪيل، آفاقي هم منصب يا
هم منصب آهي جيڪو جسماني دل جي پويان هڪ لڪيل دل
آهي.
ان کان سواءِ، نظر ايندڙ دل ڌڙڪي نه سگهندي
انسانن ۾ نظر، ٻڌڻ، دماغ، هڏا ۾ آسماني اعصاب جهڙا
پوشيده عضوا هوندا آهن، اهي عضوا، جيڪي
روشني ۾ سرگرمي جي ٿشوز جي طور تي، اهي پوشيده
انسان جي گرهن جي جسم کي ٺاهيندا آهن.
گرھ يا آسماني جسم نظر ايندڙ جسماني جسم سان تمام
گهڻو ملندڙ جلندڙ آهي فرق اهو آهي ته ان جي چمڪندڙ، اهم
شڪل
تمام سٺو
* * *
جڏهن ڪو ماڻهو پڪ ڪري ٿو ته انهن وٽ خود مختياري
آهي، ته انهن جي فتح هڪ مطلق العنان حڪمران جي فتح کان
وڌيڪ آهي، چاڪاڻ ته اها هڪ فتح آهي.
هو ضمير جي عدالت ۾ بيٺو آهي
خيال جيوري آهن ۾ انسان مدعا عليه آهي.
هڪ شخص کي هر روز پاڻ کي جوابده سمجهڻ گهرجي، ۾
اهي ڏسندا ته جيترو وڌيڪ انهن جو ضمير انهن کي نظم و ضبط
۾ سزا ڏيندو، اوترو ئي اهي پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش
ڪندا.
جيترو وڌيڪ مثبت، ايماندار ۾ سڌو ماڻهو هوندو، اوترو ئي
وڌيڪ ڪامياب ۾ ڪامياب ماڻهو زندگي ۾ هوندو.
* * *
جيڪي ماڻهو ڪائناتي شعور جي ڳولا ۾ گهرائي سان
مشغول ٿين ٿا، اهي خود بخود اعليٰ روحاني صلاحيتون ۾ قوتن
تي ڪنٽرول پيدا ڪن ٿا.
قدرتي پر ڪو به ماڻهو جنهن خدا جي سچي آگاهي حاصل
ڪئي آهي، پنهنجين طاقتن کي فخر ۾ نمائش لاءِ استعمال نٿو
ڪري، بغير دانائي يا
معقول ٿيو
عقلمند سمجهن ٿا ته خدا ئي وجود ۾ واحد ايجنٽ آهي ۾
عاجزي سان، اهي ان کي غير معمولي تحفا ڏئي ٿو جيڪي انهن
عطا ڪيا آهن.

انهن کي اهو ڪرڻ گهرجي.
چا وجود ۾ موجود هر شيءِ معجزو ناهي؟ ۽ چا انسان، صرف پنهنجي وجود جي ڪري، هڪ معجزو ناهي؟
جيڪڏهن انسان خدا جي پيدا ڪيل سڀني عجائبات کان مطمئن نه آهن، ته پوءِ بزرگن کي وڌيڪ ڇو ڪرڻ گهرجي؟
معجزا؟
خدا جا نيڪ بزرگ ڪجھ به نه ڪندا آهن جيستائين خدا انهن کي ائين ڪرڻ لاءِ نه چوي، ۽ پراسرار ۽ پيچيده سببن جي ڪري
ڪڏهن ڪڏهن سمجهڻ اهم هوندو آهي
* * *
جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان کي جيڪي صلاحيتون گهرجن، ڇا اهي سوچڻ، ڳالهائڻ، محسوس ڪرڻ، يا عمل ڪرڻ لاءِ، سڀ خدا کان اينديون آهن، ۽ اهو
هو هميشه اسان سان گڏ آهي، اسان کي متاثر ڪري ٿو ۽ رهنمائي ڪري ٿو، ۽ اسان کي نفسياتي دٻاءُ کان فوري آزادي ملي ٿي.
هن احساس سان خوشي جا چمڪاٽ اچن ٿا، ۽ ڪڏهن ڪڏهن هڪ گهري، فوري طور تي ختم ٿيندڙ روشني ماڻهوءَ جي وجود کي ٻوڙائي ڇڏي ٿي.
خوف جا خيال
خدا جي قدرت سمنڊ وانگر آهي، جيڪا اُڀرندي ۽ اُڀرندي رهي ٿي، دل کي صاف ڪرڻ واري عمل ۾ گهليندي رهي ٿي، سڀني وهمي رڪاوٽن کي هٽائي ڇڏي ٿي.
۽ شڪ، گهٻراهٽ، ۽ خوف
۽ انسان سوچي ٿو ته هو صرف هڪ جسماني جسم آهي ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه، پر هي هڪ وهم آهي جيڪو انسان پنهنجي حقيقي خود کي ڇهڻ سان دور ڪري سگهي ٿو.
مراقبي ذريعي روحانيت پوءِ توهان کي احساس ٿيندو ته جسم سمنڊ جي مٿاڇري تي ترندڙ سرگرمي جي هڪ بلبل کان سواءِ ڪجهه به ناهي.
ڪائناتي
* * *
جنهن سمنڊ مان لهرون نڪرنديون آهن، ان کان سواءِ لهرون موجود نه هجن ها.

تنهن ڪري، اسان کي ان الاهي سمنڊ کي سجاڻڻ ۽ ڇهڻ گهرجي جيڪو ان مان نڪرندڙ اسان جي زندگين جي لهرن کي سهارو ڏئي ٿو.

* * *

سوچ بجلي وانگر هڪ قوت آهي، ۽ نفسياتي حالتون سوچ سوچڻ جي طريقي سان لاڳاپيل آهن ۽.

بجلي فائديمند ۽ نقصانڪار ٻئي آهي جيڪو به چاٽي ٿو ته ان کي صحيح طريقي سان ڪيئن استعمال ڪجي اهو ان کي پنهنجي خدمت ۾ پيش ڪري ٿو، ٻي صورت ۾ اهو انهن کي بجليءَ جو ڪرنٽ ڏئي سگهي ٿو.

ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن ڪنهن جا خيال صحيح طريقن سان هدايت ڪيا وڃن، ته اهي پنهنجي مالڪ لاءِ خوشي آڻين ٿا؛ ٻي صورت ۾، اهي ڪيس نقصان پهچائين ٿا.

مصيبت

سوچ هڪ جهنگلي گهوڙي وانگر آهي، پر ان کي قابو ڪرڻ ناممڪن ناهي، ۽ مثبت سوچ ان کي ڪنٽرول ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي.

سوچ سان

صحيح سوچ هڪ ويجهو دوست آهي، ۽ خراب سوچ هڪ مستقل دشمن آهي.

صحيح سوچ امن ۽ سلامتي کي راغب ڪري ٿي، جڏهن ته خراب سوچ موتمار تير چڙائي ٿي جيڪي پنهنجي مالڪ تي پيٽو حملو ڪن ٿا.

ڇيو ويندو آهي ته اجر عمل جي مطابق هوندو آهي.

جيستائين ڪو نيڪ ارادا موڪليندو، تيستائين سندس خيال مشعلن ۾ تبديل ٿيندا جيڪي روح جي ڪمرن کي روشن ڪنديون ۽ اونداهي کي ختم ڪنديون.

پوءِ هو هڪ گهري راحت محسوس ڪري ٿو

سندس اکيون اطمينان جي مسڪراهٽ سان چمڪي رهيون هيون!

* * *

اسان تي رحم ڪر، اي خداوند!

ته جيئن اسين هڪ ٻئي لاءِ پنهنجون دليون کولي سگهون

اچو ته پنهنجا ارادا واضح ڪريون.

شايد اسين توهان جي حفاظت ۾ سنڀال جا مستحق آهيون،
پاڻ کي اندروني ۾ ٻاهرين طور تي ظاهر ڪريو، اچو ته توهان
جو بابرڪت نالو ڳايون، پنهنجي پاڪ نور سان جهالت جي
اونداهي کي دور ڪريو، اسان جي ذهنن مان اونداهي کي ختم
ڪريو.
توهان جي موجودگيءَ جي چمڪندڙ، وسيع روشني سان
سچي دلين سان متحد
اسان جي هم آهنگ روحن جي آرزو ۾
اسين توهان جي اڳيان سجدو ڪريون ٿا، توهان کان مدد ۾
هدايت گهرون ٿا.
اسان جي روحن ۾ توهان جي موجودگي جي مسلسل ۾
آگاهي، اسان توهان کي پنهنجو سڀ پيار، عزت، ۾ خواهش پيش
ڪريون ٿا.
چاڪاڻ ته تون اسان جو پيارو آهين ۾ هن ڪائنات ۾ اسان
وٽ جيڪو ڪجهه آهي.
خدا اسان کي روحاني قانون ڏنا آهن جن کي "حڪم" سڏيو
ويندو آهي پر انهن حڪمن جي هر روز ۾ هر هنڌ ڀڃڪڙي ۾
ڀڃڪڙي ڪئي ويندي آهي.
جاءِ
جيستائين ماڻهو ان جي روحاني معنيٰ نه سمجهندا، اهي
هميشه ان بابت شڪايت ڪندا ۾ ان کان منهن موڙيندا.
اهي حڪم سڀني ابراهيمي مذهبن پاران منظور ڪيل
دائمي ضابطا اخلاق آهن جڏهن ته، متنن جي اڪثر تشريح نه
ڪئي ويندي آهي.
انهن حڪمن جو نفسياتي پهلو ۾ انهن کي لاڳو ڪرڻ سان
لاڳاپيل فائدا
ماڻهو عبادت جي جڳهن ۾ ان کي قبول ڪن ٿا پر انهن
جڳهن کان ٻاهر ان مطابق عمل نٿا ڪن، ان کي اهو چئي جائز
قرار ڏين ٿا ته اهي
فيصلا غير عملي، غير منطقي آهن، ۾ وقت جي روح سان
مطابقت نٿا رکن.
پر، انهن حڪمن جي ڀڃڪڙي دنيا جي سڀني مصيبتن جو
بنيادي سبب آهي.

ڪنهن به شخص کي ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه
ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، يا وقار کي
کسڻ گهرجي.
يا انهن جي ڪنهن به محسوس ۽ غير محسوس اثاثن مان
جيڪڏهن توهان کي اهو وٺڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي
جيڪا توهان جي ناهي، ته پوءِ جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا
خواهش آهي اها توهان وٽ ايندي.
چوري سڀ کان پهريان ذهن ۾ تڏهن پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو
ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو.
برائي خواهشن جا ٻج ذهن مان ڪڍڻ گهرجن.
روحاني پرهيزگاري اهو طريقو آهي جنهن سان ماڻهو
پاڻمرادو ڪثرت کي راغب ڪندو ۽ سڀني طرفن کان برڪتون
ان ڏانهن وهنديون.
هو ڄاڻي ٿو ۽ نه ٿو ڄاڻي
اهو هڪ بي عيب الاهي قانون آهي پر چور ۽ خود غرض
ماڻهو پنهنجي زندگي مادي مال جي پٺيان ڊوڙڻ ۾ گذاريندا آهن،
انهن جون نظرون هميشه
ٻين وٽ ڇا آهي، جيتوڻيڪ انهن جا خزانا سون سان پريل
هجن
جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا
خوشي کي نه ڄاڻي سگهي.
***
جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو ۽ سندس موجودگيءَ
جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پوءِ توهان کي پنهنجي ذهن ۽ جسم
کي سندس سڪون ۾ غرق ڪرڻ گهرجي، ۽ هو توهان تي
مسڪرائيندو.
زندگي ڪيترن ئي طريقن سان توهان جي لاءِ بهتر ٿي
رهي آهي.
هڪ پرسڪون ماڻهو ڪڏهن ڪڏهن غلطي ڪندو آهي، ۽
اتي ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ٻيا ناڪام ٿين ٿا.
جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين ۽ نه ئي سندس پرواهه ڪن
ٿا، اهي اداس ۽ بدبخت ٿي وڃن ٿا؛ اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا ۽
مشينن جهڙي شيءِ ۾ تبديل ٿي وڃن ٿا.
متحرڪ

دانائي □ امن جو سچ سکون جي آسمان □ اڀرندو □ توهان
جي وجود کي ان جي شفا بخش شعاعن □ غسل ڏيندو
جيستائين توهان ڪوشش ڪندا.
روحاني طور تي، □ پنهنجي دل □ خدا کي پهرين جڳهه ڏيو
* * *
ڪنهن به شخص کي ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه
ڪرڻ گهرجي، □ نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، يا وقار کي
ڪسڻ گهرجي.
يا انهن جي ڪنهن به محسوس □ غير محسوس اثاثن مان
جيڪڏهن توهان کي اهو ونڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي
جيڪا توهان جي ناهي، ته پوءِ جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا
خواهش آهي اها توهان وٽ ايندي.
چوري سڀ کان پهريان ذهن □ تڏهن پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو
ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو.
برائي خواهشن جا ٻج ذهن مان ڪڍڻ گهرجن.
روحاني پرهيزگاري اهو طريقو آهي جنهن سان ماڻهو
پاڻمرادو ڪثرت کي راغب ڪندو □ سڀني طرفن کان برڪتون
ان ڏانهن وهنديون.
هو ڄاڻي ٿو □ نه ٿو ڄاڻي
اهو هڪ بي عيب الاهي قانون آهي پر چور □ خود غرض
ماڻهو پنهنجي زندگي مادي مال جي پٺيان ڊوڙڻ □ گذاريندا آهن،
انهن جون نظرون هميشه
ٻين وٽ ڇا آهي، جيتوڻيڪ انهن جا خزانا سون سان ڀريل
هجن
جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا
خوشي کي نه ڄاڻي سگهي.
* * *
او، رب
منهنجي محبوب جي پتلي شمع جي روشنيءَ سان
پنهنجو سون جو ڪتاب پڙهو
منهنجي روح جي خزاني □ سنڀاليندڙ
□ دورن □ سڀني دورن
اي خدا، تنهنجي پاڪ محبت هئي □ هميشه رهندي
امن جي نظر نه ايندڙ شمع
جيڪو منهنجي اونداهي کي ختم ڪري ٿو

تون مون کي ڳجهيون لڪيرون ڏيکارين ٿو ۽.
منهنجي دل جي صفحن تي لکيل
* * *
منهنجي ذهن جي برتن کي پنهنجي الاهي حڪمت سان ڀريو.
منهنجي جذبات جي بوتل کي پنهنجي رحم سان ڀريو.
منهنجي روح جي ٽوڪري کي پنهنجي برڪت واري علم جي ميوي سان ڀريو.
منهنجي زندگي جي برتن کي پنهنجي پيار سان ڀرڻ لاءِ استعمال ڪريو.
ان کي ٻين جي روحن ۾ اُڇليو، منهنجي شعور کي هر هنڌ وهڻ ڏيو.
پنهنجي وڏي وجود ۾ ضم ٿيڻ لاءِ
هتي منهنجي پيار جي صبح جون ڪرڻيون آهن
تنهنجي لاءِ آرزو منهنجي ٿڌل دل جي دراڙن مان پيدا ٿئي ٿي.
پنهنجي وجود تي چمڪندڙ پيار جي سج سان ملڻ لاءِ
توهان جي چمڪندڙ پيار جي مهرباني ۾
منهنجو اوندهه روشني ۾ سڪون ۾ تبديل ٿي ويو آهي.
* * *
اي چمڪندڙ تارو
هم آهنگ خيالن جو وسوسا ڪندڙ ۾
عاشق هڪ مهربان دل مان ايندو آهي ۾
مان ڪجهه به نه ٿو گهران سواءِ تنهنجي پيار جي.
چاڪاڻ ته اهو منهنجو حق ۽ فرض آهي ته مان توکي پيار ڪريان.
تون منهنجي زندگي ۾ ڀهرين ترجيح آهين.
منهنجي دل ۾ ڀهرين خواهش توهان لاءِ آهي ۾.
مون کي تنهنجي ذريعي منهنجي خوشي ملي.
توکي خوش ڪرڻ منهنجي زندگي جي سڀ کان وڏي ڪاميابي آهي ۾.
الاهي محبت جي گيت مان
* * *

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني وائرليس ڊوائيس کي درست ڪري ٿو، ته پوءِ اهي سوچ جا پيغام منتقل ۽ وصول ڪري سگهن ٿا.

ذهني انتشار، شديد جذبات، ۽ حواسن ۽ انهن جي مطالبن جي ڪنٽرول ۾ اچي وڃڻ، اهي سڀ شيون نقصانڪار آهن.

اهو ذهن کي وائرليس طور تي خراب ڪري ٿو، جڏهن ته گهرو سڪون، خاموشي، ذهني توجهه، ۽ جسماني ورزش مڪمل هم آهنگي حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري عنصر آهن.

جيئن آواز آسمان مان گذرن ٿا، تيئن اسان جا خيال پڻ ڪائناتي شعور جي آسمان مان سفر ڪن ٿا جيڪو اسان ۾ ۽ ان ۾ موجود هر شيءِ جي چوڌاري آهي.

وجود سڀ ڪان پهرين، انسان کي خدا سان هم آهنگي ۾ هجڻ گهرجي، ۽ پهريون پيغام جيڪو پهچايو ويندو اهو هجڻ گهرجي:

"مان توسان پيار ڪريان ٿو، منهنجا رب، اهڙي پيار سان جنهن جو ڪو به مقابلو ناهي"

* * *

اي خدائي ڪنپار

زندگيءَ جي ڦيٿي تي، اربين منفرد ۽ مختلف انساني جسم ٺهيل آهن: نازڪ جسماني بناوتون

لافاني انساني روح لاءِ

توهان جي لڪيل تخليق جو ڪارخانو هر شيءِ پيدا ڪري ٿو: سڀ فرنيچر ۽ فرنيچر جيڪو توهان جي انساني ٻارن کي انهن جي گهرن لاءِ گهربل آهي.

جسماني، ذهني ۽ روحاني

توهان فطرت جي شين جا انهن جي موسمن ۾ خالق، پيدا ڪندڙ ۽ نمائش ڪندڙ آهيو!

توهان آسماني مالڪ آهيو جيڪو قيمتي روحاني ملڪيت حاصل ڪرڻ ۾ ڪيل ڪوشش جي تمام گهٽي قدر ڪري ٿو.

هڪ سٺي زندگي لاءِ ضروري آهي ۽

توهان جو تعاون وارو منصوبو اهو حڪم ڏئي ٿو ته انسان کي توهان جي نعمتن جي لائق ۽ لطف اندوز ٿيڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي؛ هن کي توهان جي نعمتن کي ڏيڻ گهرجي.

غذائي خوراڪ حاصل ڪرڻ لاءِ زمين □ پئسا يا ڪم ڪرڻ □
صحت برقرار رکڻ لاءِ احتياط □ اعتدال اختيار ڪرڻ
جيئن هن کي پنهنجي گهر لاءِ روشني □ طاقت جي ڪافي
وهڪري حاصل ڪرڻ لاءِ پڙهائي □ خود نظم و ضبط لاءِ پئسا
ڏيڻا پوندا آهن.
روحاني آرام
هن کي پنهنجي اندروني خود □ به محنت □ سرگرميءَ سان
کوٽائي ڪرڻ گهرجي ته جيئن الاهي محبت جا چشما ڳولي
سگهجن جيڪي هن جي اڄ کي بجائين □ هن کي صاف ڪن.
دنيا جي مٽي □ گندگي
مادي شيون خريد □ وڪرو ڪري سگهجن ٿيون، پر توهان
جون نعمتون انمول آهن.
اهو وڪري يا خريداري لاءِ ناهي!
اسان مان هر هڪ هڪ ڏينهن پنهنجي هوش □ ايندو □
پنهنجي الاهي ذات ڏانهن موٽندو، پنهنجي مقدس جاءِ کي
محسوس ڪندو جتي هو توهان جي نعمت □ ڊيڪيل هوندو.
اهو جنهن کي اهو دائمي سخاوت سان ڏنو ويو آهي!
بابا پرمهانسا يوگانند جي "وِسپر فرام اِٽرنٽي" مان
* * *
جڏهن اسان ٻين کي پنهنجي پيار جو قائل ڪري سگهون ٿا
□ جڏهن اسان وقت جي آزمائشن □ ٻين آزمائشن مان يقين
ڪريون ٿا
ڪو ماڻهو اسان کي سچ پچ دل سان پيار ڪري ٿو.
□ اسان ان شخص لاءِ ساڳيو ئي محسوس ڪريون ٿا
ذاتي فائدي لاءِ نه، پر صرف دوستي جي نبض کي محسوس
ڪرڻ لاءِ
اسين خدا جو عڪس ڏسون ٿا □ خدا جي موجودگي
محسوس ڪريون ٿا
□ اسين انهيءَ برڪت واري دوستي □ خدا جو آواز ٻڌون ٿا □.
* * *
ڪڏهن ڪڏهن سڀ ڪجهه نيڪ ٿي رهيو آهي، تنهنڪري
اسان سوچيون ٿا ته دنيا نيڪ آهي □ اسان جا معاملا ترتيب □
آهن.
پر، هڪ وقت اهڙو ايندو آهي جڏهن اسان محسوس ڪندا
آهيون ته سڀ ڪجهه اسان جي خلاف آهي، □ هي اسان جي

عزم کي مضبوط ڪرڻ ۽ اسان جي سُتل طاقتن کي آزاد ڪرڻ
جو سبق آهي.
ان جي لڪيل جڳهن کان
پر ان جي بدران، اسان ناراضگي محسوس ڪريون ٿا
چاڪاڻ ته ڪنهن شيءِ اسان جي خواهشن کي ناڪام بڻائي
ڇڏيو آهي اسان مايوس محسوس ڪريون ٿا چاڪاڻ ته اسان
انهن کي حاصل نه ڪيو آهي.
اسان جون خواهشون اسان کي ڪاوڙ جي حملي جو شڪار
بڻائين ٿيون، ۽ اسان جا ذهن پريشان ٿي وڃن ٿا، اسان پنهنجو
مقام وساري ڇڏيون ٿا ۽ پنهنجي سمجھ وڃائي ڇڏيون ٿا، ۽
جڏهن اسان عمل ڪريون ٿا
بنا ڪنهن فرق جي، نتيجو غلطيون ۽ مصيبت آهي.
جيڪڏهن اسين زندگيءَ جي ناڪامين يا انهن جي سببن
جي ڪري ڪاوڙ جو شڪار نه ٿيون، ته پوءِ اسين شين کي
وڌيڪ واضح طور تي ڏسي سگهون ٿا ۽ انهن سان وڌيڪ
اثرائتي طريقي سان ڊيل ڪري سگهون ٿا.
بهتر
* * *
خدا، پنهنجي لامحدود رحمت سان، اسان کي پنهنجي
خوشي ۽ الهام عطا ڪري ٿو.
اهو اسان کي حقيقي زندگي ڏئي ٿو ۽
سچي دانائي
سچي خوشي
سچي سمجھ
پر خدا جو جلال صرف روحاني سڪون ۽ ظاهر ٿئي ٿو
جيڪو روح محسوس ڪري ٿو ۽ ذهن جي ان سان هم آهنگ ٿيڻ
۽ جي سنجيده ڪوشش.
اتي اسين سچائي سان منهن ڏئي بيٺا آهيون ٻاهر، وهم
تمام گهڻا مضبوط آهن، ۽ تمام ٿورا انهن کي ٽوڙڻ جي قابل
آهن.
ٻاهرين ماحول جي اثر کي ختم ڪرڻ
دنيا پنهنجي لامحدود پيچيدگين ۽ بيشمار تجربن سان جاري
آهي.

زندگي جي ظاهر جي پويان خدا جو آواز لڪيل آهي، جيڪو هميشه اسان کي سڏيندو آهي ۾ گلن ۾ مقدس ڪتابن مان اسان سان ڳالهائيندو آهي ۾

اسان جا ضمير، ۾ انهن سڀني خوبصورت شين جي ذريعي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون

***

اسان جي ڌاتو کي پاڪ ڪر، اي آسماني ڪيميادان! اسان جي ڪمزوري کي طاقت ۾ تبديل ڪر.

۾ اسان جي غلط فهمين کي سچ جي حقيقي تصورن ۾ تبديل ڪريو اسان جي خود غرض خواهشن جي خوفناڪ شيطانن کي تبديل ڪريو.

بلند، پرن وارين خواهشن ۾ اسان جي ڏکوئيندڙ جهالت ڏانهن، مقدس حڪمت ۾ اسان جي سستي جي بنيادي خام مال ڏانهن

شاندار روحاني ڪاميابين مان خالص سون ڏانهن

هتان ۾ اتان کان

ايڪستيٽڪ جو گيت

جيئن استاد پرمهانسا يوگانند پاران بيان ڪيو ويو آهي

قديم زماني ۾، خدا جي دروازي تي هڪ ويڳاٽو رهندو هو، هو ڪنهن کي به تبليغ يا هدايت نه ڪندو هو، ۾ هو الاهي محبت کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه ڳالهائيندو هو، جيڪو هن جو واحد جنون هو.

هو جتي به ويو، هن اعلان ڪيو ته الاهي پيار هن جي اندر ۾ جلندو آهي. هو صرف ضرورت پوڻ تي ڳالهائيندو هو، ۾ سندس لفظ ڪڏهن به پن يا ٽن کان وڌيڪ نه هوندا هئا، تڏهن به هزارين ماڻهو هن جي پٺيان لڳا ته جيئن هن کي وڌيڪ خواهش ۾ تڙپ سان ڳائيندي ٻڌي سگهن.

اي منهنجا رب، تون منهنجو مقصد آهين، ۾ تو لاءِ منهنجي محبت منهنجو جهنڊو آهي.

منهنجي روح ۾ دل توهان لاءِ تڙپي رهيا آهن، اي منهنجي آخري خوشي!

هڪ موقعي تي، جڏهن هو ڳوٺن مان گذري رهيو هو ۾ پنهنجو سادو گيت ڳائي رهيو هو، مرد ۾ عورتون پنهنجو ڪم ڇڏي سندس پٺيان هليا، پر

هڪ ٻئي پٺيان پوئتي رهجي ويا، جيستائين هو انهن کي وڌيڪ نه ڏسي سگهيو.

پوءِ هو هڪ وسيع ميدان □ آيو جتي هن هڪ ماڻهوءَ کي اناج ڪٽيندي ڏٺو، □ هن کيس سلام ڪندي چيو، "اي فصل ڪندڙ، اي فصل ڪندڙ" فصل ڪندڙ جواب ڏنو، "مون کي اڪيلو ڇڏي ڏي، مون سان نه ڳالهايو، چاڪاڻ ته مان مصروف آهيان جيئن تون مون کي ڏسين ٿو، مون کان پري ٿي وڃ، اي چريو"

پر هن کيس چيو: "مان توکي مون سان ڳالهائڻ لاءِ نه ٿو چوان، مان صرف اهو چوان ٿو ته تون مون کي خوش ڪر □ مون سان گڏ ڳائڻ □ شامل ٿئين، ڇا تون مهرباني ڪري مون کي خوش ڪندين، منهنجي الاهي محبوب جو نالو ورجائيندي، □ پوءِ مان هليو ويندس؟!"

فصل لُٽائيندڙ هن سان گڏ ڳائڻ شروع ڪيو، "اي خداوند، تون منهنجو مقصد آهين... □ تو لاءِ منهنجو پيار منهنجو جهنڊو آهي..." هو خوش ٿي ويو، □ سندس هٿ مان ڏاٽو ڪري پيو، □ هو پاگل جي پٺيان هليو ويو، خوشي □ جوش سان ڳائڻ لڳو... □ پڪين به خوشي محسوس ڪئي □ رڙيون ڪرڻ لڳا □ خدا جي محبت جو ترانو ڳائڻ لڳا.

جيئن اهي اڳتي وڌندا رهيا، فصل جي هاريءَ جي زال آئي □ پنهنجي مڙس تي الزام هڻڻ لڳي، چوڻ لڳي: "توکي ڇا ٿيو آهي؟ توکي ڇا ٿيو آهي جو تون هن ديواني جي پٺيان لڳي رهي آهين؟" پر هن جواب ڏنو: "منهنجي باري □ جيڪو ڪجهه به چوڻ چاهين، پر مون سان گڏ ڳاءِ، جيتوڻيڪ صرف هڪ ڀيرو." تنهن ڪري هن ڳائڻ شروع ڪيو، □ انهن ٽنهي گڏجي جوش □ خوشي سان ڳايو.

جڏهن اهي ڳائي رهيا هئا، ڪجهه ڳوٺاڻا اتان گذريا □ منظر تي مذاق ڪندي چيو، "هن وقت تمام گهڻا ديوانا آهن!" راهب انهن کي چيو، "ماڻهو، اسان جي فيصلي ڪرڻ □ صبر ڪريو جيستائين توهان اهو چکو جيڪو اسان محسوس ڪريون ٿا، مان توهان کي عرض ڪريان ٿو، اسان سان ڳائڻ □ شامل ٿيو، □ پوءِ فيصلو ڏيو."

اهي ماڻهو انهن سان گڏ مناجات □ شامل ٿيا، □ اهي الاهي محبت سان متاثر ٿيا، □ انهن پنهنجي دلين جي گهراين مان □ انتهائي خواهش سان بابرڪت گيت ڳائڻ شروع ڪيو.

انهن جي خبر سڄي علائقي ۾ پکڙجي وئي، ۽ هڪ سؤ، ٻه سؤ، ٽي سؤ، ۽ پنج سؤ انهن جي پٺيان لڳا، انهن کي روڪڻ ۽ پڇائڻ جي ڪوشش ڪئي، پر سيني جي دل ۾ زبردست خوشي ۽ وڌندڙ خواهش گونجندي هئي:

اي منهنجا رب، تون منهنجو مقصد آهين، ۽ تو لاءِ منهنجي محبت منهنجو جهنڊو آهي.

منهنجي روح ۾ دل توهان لاءِ تڙپي رهيا آهن، اي منهنجي آخري خوشي!

خدا توهان کي برڪت ڏئي ۽ توهان جي دلين کي خوش ڪري

توهان تي سلام هجي

انسان تي ستن فلسفين جو بحث

پهرين فلسفي چيو:

انسان تاريخ جو عروج آهي، شاعري جو آخري مقصد آهي، ۽ زنده، آزاد رشتو آهي جيڪو فطرت کي خدا سان ڳنڍي ٿو.

ٻئي فلسفي چيو:

اڇو ته انسان کي گهٽ نه سمجهون يا سندس وقار کي گهٽ نه سمجهون، چاڪاڻ ته جيتوڻيڪ هو ادراڪ جي اعليٰ ترين دائرن کان هيٺين گهرائيءَ تائين لهي آيو آهي، پر هو اڃا تائين پنهنجي روح ۾ ان ابتدائي شان ۾ اعليٰ شان جا نشان رکي ٿو - چاڪاڻ ته جيتوڻيڪ هو هڪ قديم مندر جي ٽٽل ٿنڀن وانگر آهي، مندر جي شان ان جي باقي کنڊرن ۾ به واضح آهي.

ٽئين فلسفي چيو:

ڪيترو غريب ۽ ڪيترو امير ماڻهو!

هو ڪيترو بدبخت ۽ ڪيترو شاندار آهي!

اهو ڪيترو ناقابل يقين حد تائين پيچيده آهي، ۽ ڪيترو شاندار سادو آهي!

چوٿين فلسفي چيو:

انسان انتشار، تضادن □ مخالف قوتن جو ميڙ آهن جيتوڻيڪ اهي سچ جا ذخيرا □ دائمي حڪمت جا محافظ آهن، اهي شڪ □ ڏڪيل آهن □ انهن جي نظر مونجهاري سان ڍڪيل آهي ان کان علاوه، اهي هميشه نامعلوم کان ڊڄندا آهن اهي هڪ ئي وقت ڪائنات جو فخر □ شرم آهن.

پنجين فلسفي چيو:

انساني خواهشن جي ڪا حد ناهي، □ دولت ڪيتري به وڏي هجي، انهن کي پورو نٿي ڪري سگهي. هڪ شخص کي استحڪام يا ذهني سڪون نه ملندو جيستائين هو پنهنجي مقصد کي محسوس نه ڪري، جيڪو پنهنجي خالق سان هم آهنگ ٿيڻ □ پنهنجي زندگي جي هر لمحي □ سندس قربت حاصل ڪرڻ آهي.

ڇهين فلسفي چيو:

هڪ شخص جي تعريف سندس خواهشن سان نه، پر انهن مان بهترين حاصل ڪرڻ لاءِ انهن جي محنت سان ٿيندي آهي. انهن جي گهٽين خواهشن سان نه، پر سٺي □ خراب □ فرق ڪرڻ □ اهو حاصل ڪرڻ سان جيڪو پاڻ □ پنهنجي برادري لاءِ سٺو □ فائديمند آهي.

ستين فلسفي چيو:

انسان خدا جي زمين تي هميشه وهندڙ ڪائناتي درياهه جي مٿاڇري تي ترندڙ هڪ بلبلو آهي. ڪجهه بلبل ٻين کان وڌيڪ روشن آهن، پر اهي سڀئي آخرڪار ڦاٽي پوندا □ درياهه □ ڳري ويندا جيڪو هميشه لاءِ ڪائناتي سمنڊ ڏانهن وهي رهيو آهي جنهن جو ڪو به ڪنارو ناهي.

توهان تي سلام هجي

نئين سال لاءِ منهنجو تحفو

ڇا توهان جي اندر ڪا اهڙي خواهش آهي جيڪا توهان حاصل ڪرڻ جي اميد رکو ٿا؟

جيڪڏهن توهان کي اڄ ٻيهر زندگي شروع ڪرڻ جو موقعو ڏنو وڃي ته توهان ڇا ڪندا؟

زندگي توهان کي هي انتخاب ڏئي ٿي، ۾ وقت جو نهيل سيرامڪ آٿو توهان جي هٿن ۾ آهي ته جيئن توهان چاهيو شڪل ڏيو.

ڪاميابيون جيڪي مشڪل لڳن ٿيون اهي اڪثر منطقي ۾ حقيقت پسند ٿيڻ جي ويجهو هونديون آهن جيڪو توهان سوچيو هو ته توهان نٿا ڪري سگهو هاڻي اهو ڪرڻ شروع ڪريو! عادتن جي پابندين کي هڪ طرف ڇڏيو جيڪي توهان پاڻ تي لاڳو ڪيون آهن، ۾ پنهنجي اندروني آواز جي وسوسن کي ٻڌو.

زندگي انهن لاءِ خوشگوار حيرانيون رکي ٿي جيڪي پاڻ جي کوهه ۾ کوٽائي ڪن ٿا.

ڪو به مقصد هڪ ڏينهن ۾ حاصل نٿو ڪري سگهجي، اهم ڳالهه اها آهي ته هاڻي شروع ڪيو وڃي، سڀاڻي نه.

خدا جي برڪت سان شروع ڪريو! هي جادوئي لمحو خزانن سان ڀريل موقعن جي غار جي ڪنجي آهي.

پنهنجي تخليقيت جي ذخيري کي کوليو، جيڪو هميشه ۾ هميشه لاءِ لامحدود ذريعن مان ڪارايو ويندو آهي جن جو سرچشمو ڪڏهن به سڪي نه ٿو ۾ جن جي فراهمي ڪڏهن به گهٽ نه ٿيندي آهي.

قابليت جو مطلب ذميواري آهي، ۾ لڪيل قابليت هڪ ميويدار ٻج آهي جيڪو زندگي توهان جي سنڀال ۾ سونپيو آهي ان کي دير جي بنجر مٽي ۾ سڪي وڃڻ ۾ مرڻ نه ڏيو.

زندگي توهان کي چوي ٿي ته ايمانداري سان اهو لٽو جيڪو هن پنهنجي ميدان ۾ پوکيو آهي سڀ اوزار جيڪي توهان کي گهربل آهن توهان جي اختيار ۾ آهن تنهن ڪري، خدا توهان کي هدايت ڪري، انهن اوزارن کي هڪ سمجهدار نظر سان سمجهو.

حاصل ڪرڻ جي خواهش سان پريل سخت ڪوشش سان ڪم نه ڪريو، پر ان جي بدران پرسڪون، آرام سان، ۾ خوشيءَ سان ڪم ڪريو.

توهان مقصد جي خواهش ان کان وڌيڪ نٿا ڪريو جيترو توهان ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ جي خواهش رکو ٿا.

هڪ متحرڪ ذهن ۾ پيار سان هلندڙ هٿن سان، ڪاميابي جا نمونا موجوده جي سونهن تارن سان ٻُڻو.

پر جيڪڏهن توهان پنهنجي ڪوشش □ ناڪام ٿيو ته مايوس نه ٿيو □ مايوسي کي پاڻ □ نه اچڻ ڏيو.

پر سمجهه سان مالا مال دل سان

لچڪدار هٿ سان گڏ چست □

هڪ صاف اک جنهن □ روشن نظر هجي □

پيهر شروع ڪريو □ ايمان رکو

گل ٻج جي دل □ هوندو آهي، پر ڇا ٻج پنهنجي شروعات کي ڄاڻي ٿو يا ان جي پڇاڙي کي؟

پر جيئن ته اهو ممڪن حد تائين گرمي □ نمي گڏ ڪري ٿو

سندس وجود جو دل هڪ متحرڪ گل ظاهر ڪرڻ لاءِ پڪڙجي ٿو

سج ڏانهن مُسڪرايو □ ان کي زندگي جي خوشي □ ڪاميابي جي خوشي سان سلام ڪريو.

هتي زندگي توهان کي دوستي ڪندي سڏي رهي آهي □ توهان کي □ ڪم ڪرڻ جي ترغيب ڏئي رهي آهي.

ڇا توهان سندس سڏ ٻڌندؤ □ سندس حوصلا افزائي جو جواب ڏيندا؟

هاڻي تون پنهنجو منهن روشنيءَ ڏانهن ڦيراءِ □.

خدا توهان جو چهرو پنهنجي نور سان روشن ڪري

نئين سال □ پنهنجا خواب سچا ڪريو

نئون سال مبارڪ!

ايسٽ-ويسٽ ميگزين

ترجمو: محمود عباس مسعود

اهو ڪنهن چيو؟

منهنجي دل □ خواهش پيدا ٿئي ٿي، پر مان ان کي لڪائي رکان ٿو

□ جيڪڏهن مان پري آهيان، ته مان هن سان يادگيري ذريعي رابطو ڪريان ٿو.

دل ڌڙڪي ٿي، □ خواهشون ان کي حڪم ڏين ٿيون

مون کي اهي آيتون منهنجي هڪ نوٽ بڪ □ مليون.

مون کي ياد ناهي ته اهو ڪنهن چيو هو، مون آن لائن ڳولا ڪئي ته اهو ڪير هو.

مان ان کي هن سان منسوب ڪرڻ چاهيان ٿو، پر مون کي اهو آن لائن به نه ملي سگهيو.

ان □ موجود سچي محبت جي ڪري منهنجو ڌيان ڇڪايو.

□ هڪ خاص خواهش □ هڪ واضح وفاداري

هڪ گهري احساس اسان جي شاعر جي دل کي ضرور پڙڪايو هوندو.

ان جي روشني سندس روح جي گهراين کي روشن ڪيو

ان جو وهڪرو نرمي □ لڙڪندڙ انداز □ وهندو هو

سندس روح جي حساس رستن □

هن ڪيس جهليو، خوش ڪيو، □ غمگين ڪيو

پوءِ هن پاڻ کي تيز ڪيو □ سڌريل جذبن جو هڪ خالص، صاف وهڪرو وهائي ڇڏيو.

□ اهو لفظن □ تبديل ٿي ويو جيئن چراگاهه جي هوائن وانگر نازڪ.

□ هڪ سريلي، آفاقي گيت جيڪو احساس جي ڪوتائي کي اُڀاري ٿو

هتي اسان شدت سان مرڪوز خيالن جا دلڪش رنگ ڏسون ٿا.

□ اسين سندس پرجوش، تڙپندڙ وجود □ چمڪندڙ مشعلون ڏسندا آهيون

□ نه ئي اسان کي هن سان گڏ ڪجهه تلخ غم جو مزو چکڻ □ ناڪام ٿيڻ گهرجي

پر، هو ان غم کي محسوس ڪرڻ لڳي ٿو.

جنهن کي هن پنهنجي جذبات جي جوهر مان ملهايو □ ٺاهيو

□ هتي اسين پنهنجي نامعلوم شاعر جي تجربي بابت ڳالهائي رهيا آهيون.

سندس آيتن اسان جو ڌيان ڇڪايو چاڪاڻ ته هن انهن □ رکيو

سندس دل مان، جوهر

هن سندس لفظن □ پاڻ جو هڪ نشان ڇڏي ڏنو □.

دليون هميشه پيار سان پريل □ وفاداري سان ڌڙڪن.

توهان تي سلام هجي

هڪ پٽ □ سندس پيءُ جي وچ □ هڪ ڳالهه ٻولهه

پٽ پنهنجي پيءُ کان پڇيو: "مون کي تنهنجي اکين □ مسڪراهٽ نظر اچي ٿي، بابا، ان جو راز ڇا آهي؟"

هن جواب ڏنو: ڇاڪاڻ ته مان تمام گهڻو آرام محسوس ڪريان ٿو

هن چيو: ڳالهايو! اصل □ ڇا ٿي رهيو آهي؟

هن جواب ڏنو: منهنجي دل □ سڪون جو احساس پيدا ٿئي ٿو، □ منهنجي چهري تي اڇڻ کان اڳ منهنجي اکين □ مسڪراهٽ ظاهر ٿئي ٿي.

هن چيو: ڇا اهو سڀ ڪجهه آهي؟

هن جواب ڏنو: يادون جاڳنديون آهن

هن پڇيو: اهي ڪهڙي قسم جون يادون آهن؟

هن جواب ڏنو: اهو مٺو آهي □ سيلن کي متحرڪ ڪري ٿو.

هن چيو: اهو ڪيئن ٿيندو؟

هن جواب ڏنو: سوچ، منهنجا پٽ، بجلي وانگر هڪ قوت آهي، □ نفسياتي حالتون سوچ □ سوچڻ جي طريقي جي ڪري آهن.

هن چيو: "بجلي وانگر بجلي" چوڻ مان توهان جو ڇا مطلب آهي؟

هن جواب ڏنو: بجلي فائديمند ۽ نقصانڪار ٻئي آهي جيڪو به ان کي صحيح طريقي سان استعمال ڪندو اهو ان کي مفيد سمجهندو، ٻي صورت ۾ اهو ان کي بجليءَ سان ٽڪرائي سگهي ٿو.

هن چيو: مقابلي جو بنياد ڇا آهي؟

هن جواب ڏنو: خيال به، جيڪڏهن توهان ان کي صحيح طريقن سان هدايت ڪندا، ته توهان کي خوش ڪندو، ٻي صورت ۾ اهو توهان کي مصيبت آڻيندو.

هن چيو: جڏهن ته هو جهنگلي گهوڙي وانگر آهي ته مان ان کي ڪيئن هدايت ڪري سگهان ٿو؟

هن جواب ڏنو: اهو ناممڪن ناهي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان گهوڙن جي فطرت سان تجربو حاصل ڪيو، ته پوءِ توهان انهن جي انتظام کي بهتر بڻائي سگهندا جيتوڻيڪ اهي جهنگلي ۽ بي رحم هجن.

هن چيو: چوندا آهن ته دوست انسان جي ويجهن ماڻهن مان هڪ هوندو آهي، ڇا اهو سچ آهي؟

هن جواب ڏنو: بلڪل

هن چيو: تنهنڪري سوچ هڪ دوست آهي ڇاڪاڻ ته اهو انسان جي تمام ويجهو آهي.

هن جواب ڏنو: ها ۽ نه

هن چيو: اهو ڪيئن آهي؟

هن جواب ڏنو: صحيح سوچ هڪ ويجهو دوست آهي، ۽ خراب سوچ هڪ مستقل دشمن آهي.

هن چيو: اهو ڪيئن؟

هن جواب ڏنو: صحيح سوچ امن ۽ سلامتي کي راغب ڪري ٿي، جڏهن ته غير صحتمند سوچ موتمار تير فائر ڪري ٿي جيڪي پنهنجي مالڪ تي پيٽو ڪري ڇڏيندا آهن - خدا توهان جي نيڪ عملن کي وڌائي - ۽ اهو ئي سبب آهي ته اهو چيو ويندو آهي ته اجر ساڳئي قسم جو آهي جيئن عمل.

هن چيو: □ ان کان ڪيئن بچي سگهجي ٿو؟

هن جواب ڏنو: جيستائين توهان ٻين لاءِ ڀلائي چاهيو ٿا □ خدا کان انهن لاءِ مدد □ هدايت گهرو ٿا، توهان جا خيال مشعلن □ تبديل ٿيندا جيڪي روح جي ڪمرن کي روشن ڪن ٿا □ اونداهين جي ڍير کي پڇائي چڙهيندا آهن.

هن چيو: □ پوءِ ڇا ٿيندو؟

هن جواب ڏنو: پوءِ توهان کي تمام گهٽي سڪون محسوس ٿيندي □ توهان جون اکيون مسڪرائينديون!

منهنجا دوستو، توهان جي اکين □ □ توهان جي چهري تي مسڪراهٽ هميشه لاءِ قائم رهي.

توهان تي سلام هجي

پليڪار مهمان

هي سٺو مهمان

اک ان کي ڏسي نٿي سگهي، پر دل ان کي محسوس ڪري ٿي

خوشي يا راحت وانگر جيڪا مونجهاري کي ختم ڪري ٿي

هو ٽٽل دلين کي تسلي ڏئي ٿو □

اهو نازڪ حالتن سان صحيح طريقي سان ڊيل ڪرڻ جي سمجھ فراهم ڪري ٿو.

ان مهمان جو احساس ان لاءِ دروازو کولڻ □ ان کي اندر اچڻ جي دعوت ڏيڻ سان ڳنڍيل آهي.

دعوت مخلص هجڻ گهرجي □ حاصل ڪرڻ جي حقيقي خواهش مان نڪتل هجي

ان □ هڪ اهڙي خواهش آهي جيڪا هڪ مضبوط خواهش سان ملائي ٿي.

جيڪو "قصاد" يا جبل جي ڳائٽي محسوس ڪيو جڏهن هن ان کي جوش سان چيو:

هن مون کي ملاقات سان عزت ڏني □ روايت کي ٽوڙيو، منهنجي دل (اندران توهان لاءِ پنهنجو دروازو کوليو آهي)

سچي خوشي ذهن يا تخيل جي پيداوارِ ناهي.

اهو هڪ شفاف، آسماني عنصر آهي جنهن جو هڪ ذريعو آهي

اهو خود تجديد ٿيندڙ ذريعو ختم ٿيڻ جي تابع ناهي

ڪو به اهڙو ناهي جنهن گهٽ □ گهٽ ان جي هڪ ننڍڙي مقدار نه چکي هجي.

ان کي ڪيتري حد تائين محسوس ڪيو ويندو آهي اهو قبوليت جي طاقت □ سمجهڻ جي صلاحيت تي منحصر آهي.

اهو هڪ اهڙو سمنڊ آهي جنهن کي سڀئي مخلوق ڪائي نه ٿيون سگهن.

ڇاڪاڻ ته ان جو ذريعو محدود نه آهي پر مطلق □ لامحدود سان ڳنڍيل آهي.

انهن سخاوت □ سخي ماڻهن کي ان سان تشبيه ڏني.

هي مون کي ان غريب ماڻهوءَ جي ڪهاڻي ياد ڏياري ٿو جيڪو ڪجهه شاعرن جي پيروي ڪندو هو.

اهي مصر □ خليفي ڏانهن وڃي رهيا هئا، جنهن انهن کي تحفا ڏيڻ لاءِ سڏيو هو. غريب ماڻهوءَ وٽ هڪ ٿانو هو. جڏهن اهي خليفي جي محل □ داخل ٿيا □ سندس سامهون بيٺا، تڏهن هن انهن □ سخاوت جا تحفا ورهائڻ شروع ڪيا. پوءِ هن غريب ماڻهوءَ کي سندس قاتل ڪپڙن □ ڏٺو □ پڇيو:

□ توکي اسان وٽ ڇا آندو، □ توکي اسان جي ڪهڙي ضرورت آهي؟

هن جواب ڏنو:

جڏهن مون ماڻهن کي پنهنجو سامان پيڪ ڪندي ڏٺو

مان پنهنجي ٿانوَ سان گڏ تنهنجي پريل سمنڊ □ آيس.

خليفي چيو: ٿانو سون □ چاندي سان پريو.

اهو خليفي عالمگير سخاوت جي سمنڊ جي مقابلي □ ڪو سمنڊ نه هو، پر ان جو هڪ قطرو هو.

جيڪڏهن شاعري جي هڪ ست هن جي سخاوت کي اپاريو □ هن کي ايتري حد تائين متاثر ڪيو، □ هو صرف هڪ انسان آهي، ته پوءِ يقيني طور تي سخاوت جي سرچشمي □ الاهي فضل جي سمنڊ ڏانهن ڪا به مخلصانه اپيل قبول ڪئي ويندي □ پوري ڪئي ويندي □ ڏيڻ کي بار بار ڪيو ويندو جيستائين اطمينان حاصل نه ٿئي.

{ضرور توهان جو رب توهان کي ڏيندو □ توهان راضي ٿيندا □}

{ □ جيڪڏهن توهان الله جي نعمتن کي ڳڻيو ته انهن کي ڳڻي نه سگهندؤ}

خدا توهان جي دلين کي خوش ڪري

توهان تي سلام هجي

خاموش، صبر ڪندڙ ڪوريئڙي

منهنجي پياري دوست، شاندار پروفيسر فهمِي المشائخي، پروگرام "سيلف ليڊرشپ" جي پيشڪش ڪندڙ، مون کي عظيم آمريڪي شاعر والٽ وٽمين جي ڪجهه نظمن جو ترجمو ڪرڻ لاءِ چيو، سندس مهربان درخواست جي احترام □، مون هي نظم چونڊيو آهي □ مان هن ترجمي کي ڪيس □ سپني سڏريل ادب □ شاندار الهام جي عاشقن کي وقف ڪرڻ چاهيان ٿو.

سامونڊي ڪناري واري پٿر تي ننڍڙي نڪرندڙ ٽڪري سان

جتي مڪڙي پاڻ □ اڪيلي بيٺي هئي

مون ان جي جڳهه کي نشان لڳائڻ لاءِ هڪ مارڪر رکيو.

ان نشان جو مقصد

ان کي دريافت ڪرڻ جو طريقو چاڻڻ

خلا جي وسيع خالي پن جي وچ □ ان جو وسيع ماحول

پوءِ هن پاڻ کان هڪ پتلي تار ڇڏائي، ان کان پوءِ ٻيو تار، □ پوءِ ٻيو

هو حيرت انگيز رفتار سان پنهنجي سوٽ جي اسپول کي کولڻ جاري رکيو.

ٿڪاوٽ محسوس ڪرڻ کان سواءِ

□ تون، منهنجي روح، تون جيڪو هڪ لامحدود اونده □ گهريل آهين

هڪ وسيع، بي حد □ بي انتها جاءِ مان

.□ توهان سوچ □ بصيرت □ بغير ڪنهن رڪاوٽ جي غرق ٿي ويا آهيو

.مان توکي ايڊونچر تي نڪرندي ڏسان ٿو

توهان خيالن □ توانائين کي آزاد ڪيو ٿا

.توهان دنيا □ آسماني جسمن جي ڳولا ڪري رهيا آهيو

.توهان هن سان هڪ مضبوط رشتي سان ڳنڍيل رهو

ته جيئن توهان پنهنجي گهربل پل ٺاهي سگهو

.توهان جو جهاز لنگر سان محفوظ آهي

جيستائين توهان جو پتلي ڌاڳو توهان کان پري نه ٿئي

ڪنهن شيءِ کي رکڻ کان

ڪٿي

!اي منهنجا روح

والٽ وٽمن

ترجمو: محمود عباس مسعود

تارو

.اهو تارن جو هڪ گروپ آهي جنهن □ شاندار بناوتون آهن

اهو فلڪيات جي لحاظ کان مختلف نالن سان سڃاتو وڃي ٿو جهڙوڪ غول جو سر

اُڏامندڙ عقاب، ڪِرندڙ عقاب، □ بيٽلجيوس

مهندي سان رنگيل ڪجيءَ جو وڻ □ يمني تارو

وهيل □ طاقتور ماڻهو □ ٻيا جو وات

برج ڏيان چڪائي ٿو

شايد زمين کان ان جي مفاصلي جي ڪري

شايد ان جي چوڌاريءِ رازن ۾ اسرارن جي ڪري

شايد سندس دائمي خاموشي جي ڪري

اهو عجيب چمڪ آهي

شايد ۾

چاڪاڻ ته اهو ماڻهو کي زمين تان نظرون ڪٽڻ تي مجبور ڪري ٿو

ڪيس ان شيءِ جي خواهش ڪرڻ ڏيو جيڪا وڏيڪ اعليٰ ۾ مٿي آهي!

لفظ "نظم" هڪ خوبصورت لفظ آهي جيڪو ان جي مٿاس کي ظاهر ڪري ٿو.

انهيءَ نجومي واقعي کان

هڪ چمڪندڙ موجودگي ۾ چمڪندڙ خوبصورتي سان

اهڙا ئي آهيو، منهنجا دوستو ۾.

چمڪندڙ تارن جو هڪ برج

منهنجي زندگيءَ جي آسمان ۾

جتي به هجو، توهان کي سلام هجي.

پيار، ڪوٺائي کان افق تائين ۾

حرڪت هڪ نعمت يا آفت ٿي سگهي ٿي.

مون مشهور چوٽي ۾ "تباهي" لفظ شامل ڪيو، چاڪاڻ ته مون کي اهو لڳو ته سيئي عمل برڪت وارا نه آهن، ۾ انهن مان ڪجهه اهڙا نتيجا پيدا ڪن ٿا جيڪي نه رڳو برڪت وارا آهن پر هڪ کان وڏيڪ سطحن تي تباهي ڪندڙ اثر پڻ رکن ٿا.

انساني حرڪت پاڻمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، سواءِ ڪجهه حرڪتن جي جيڪي ننڊ دوران يا ننڊ ۾ هلڻ دوران ٿي سگهن ٿيون، لاشعوري جي هدايت

سان. ٻي صورت ۾، اهو هڪ خاص مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ارادي ۽ مرضي سان هلائي ويندي آهي.

هي حرڪت پاڻ ۾ غير جانبدار آهي ڇاڪاڻ ته اهو صرف هڪ لاشعوري اوزار آهي جيڪو انساني موٽر سسٽم جي حڪمن جي جواب ۾ ڪم ڪري ٿو، جيڪو موڙ ۾ ذهن مان حڪم حاصل ڪري ٿو ۽ انهن تي عمل ڪري ٿو.

جڏهن حرڪت ٻين جي مدد لاءِ استعمال ڪئي ويندي آهي

۽ انهن کان سندن بار لاهي ڇڏ.

حالتن کي بهتر بڻائڻ لاءِ حسي اوزارن جو استعمال

مادي ۽ اخلاقي ٻنهي سطحن تي

۽ هر شيءِ آڻڻ جيڪا روحن کي آرام ڏئي

۽ دلين ۾ امن

اهو زندگيءَ جون ضرورتون مهيا ڪري ٿو، ضروري ناهي ته آسائشون هجن.

اهو خدا، ملائڪن ۽ نبين جي طرفان هڪ نعمت آهي

پر جيڪڏهن حرڪت کي درد پهچائڻ لاءِ استعمال ڪيو وڃي

۽ نقصان ۽ دل ٽوڙڻ

ٻين جي ذهني يا مادي صلاحيتن جو استحصال ڪرڻ

سندس اجازت يا رضامندي کان سواءِ

نتيجو نعمت نه هوندو.

۽ پوءِ اسين چئي سگهون ٿا

"تحريڪ تباهي ڏانهن وٺي ٿي"

برڪت وارو آهي اهو جيڪو پنهنجي عملن کي پنهنجي خالق جي پلائي ۽ خوشنودي لاءِ استعمال ڪري ٿو:

پوءِ سندن پالڻهار انهن کي جواب ڏنو ته ”آئون توهان مان ڪنهن به ڪم ڪندڙ جي محنت کي ضايع نه ڪندس، چاهي مرد هجي يا عورت“ (آل عمران)

حديث شريف ۾ آهي:

"ٽي شيون مئل ماڻهوءَ سان گڏ هلنديون آهن؛ ٻه موٽي اينديون آهن، ۽ هڪ ساڻس گڏ رهندي آهي، سندس خاندان، سندس مال ۽ سندس عمل سندس پٺيان ايندا آهن؛ سندس خاندان ۽ سندس مال واپس ايندا آهن، ۽ سندس عمل باقي رهندا آهن."

امام علي، خدا سندس چهري کي عزت ڏئي، پنهنجي علم جي خزاني مان اسان سان حڪمت شيئر ڪندي چوي ٿو:

(*ٻن قسمن جي ڪم ۾ وڏو فرق آهي* : اهو ڪم جنهن جي خوشي عارضي آهي پر جنهن جا نتيجا باقي آهن، ۽ اهو ڪم جنهن جا خرچ ختم ٿي ويا آهن پر جنهن جو اجر باقي آهي)

منهنجا دوستو، خدا اسان جي نيڪ ڪمن کي قبول ڪري.

توهان تي سلام، رحمت ۽ خدا جون برڪتون هجن

بار ۾ تباهي جو گهر

هن چيو: هڪ معاملو آهي جيڪو مون کي پريشان ڪري رهيو آهي ۽ مان ان جي وضاحت چاهيان ٿو.

هن جواب ڏنو: اهو ڇا آهي؟

هن چيو: مان غلط رستن تي هلندڙ ماڻهن کي ڏسان ٿو جيڪي "عجيب" ۽ عيش عشرت وارا آهن، ۽ سٺا ماڻهو جن کي ڪاميابي جو ڪو به حصو نه ٿو ملي.

هن جواب ڏنو: ماڻهو اڪثر نيڪ ۽ بدڪار جو فيصلو ڪرڻ ۾ غلطي ڪندا آهن، ڇاڪاڻ ته اهي ظاهري طور تي فيصلو ڪندا آهن، ٻين جي دلين ۾ ڏسڻ جي قابل نه هوندا آهن ته جيئن هر شخص جي حقيقي فطرت کي ڄاڻي سگهن ۽ انهن جي لڪيل ارادن ۽ عملن کان واقف ٿي سگهن پر خدا ارادن جو جانچيندڙ ۽ رازن کي ظاهر ڪندڙ آهي. هو اڪيلو فيصلو ڪري ٿو

□ نيڪي □ بدي □ فرق ڪري ٿو. تنهن ڪري، اهو ممڪن ناهي ته ڪو ماڻهو جنهن کي ماڻهو بڇڙو سمجهن ٿا اهو نيڪ هجي، □ ڪو ماڻهو جنهن کي اهي بڇڙو سمجهن ٿا اهو بدڪار هجي.

هن چيو: ڇا انهن معاملن □ صحيح فرق ڪرڻ جو ڪو طريقو آهي؟

هن جواب ڏنو: خوشي □ ڏک جو اندازو لڳائڻ □، جيڪڏهن اسان صحيح طريقي سان عمل نه ٿا ڪريون، ته اسان فرض ڪريون ٿا ته خوش ماڻهو اهو آهي جيڪو دولت □ خوشحالي حاصل ڪري ٿو، عزت حاصل ڪري ٿو، ماڻهن جي عزت حاصل ڪري ٿو، □ زندگي جي خوشين □ لذتن □ شامل ٿئي ٿو. اسان ان اندروني انتشار تي غور ڪرڻ □ ناڪام آهيون جيڪو اهي پنهنجن گناهن، غلط ڪمن □ ٻين سان ناانصافين جي ڪري محسوس ڪري رهيا آهن. هي اندروني ناخوشي □ لاعلاج بيماريون انهن جي زندگي کي تلخ بڻائي سگهن ٿيون □ انهن جون اکيون انهن جي بيوقوف خواهشن □ خود غرضي جي نتيجي □ بيچين ٿي سگهن ٿيون. اهي شايد تباهي ڪندڙ آفتن □ ڪرشنگ بدقسمتين جو شڪار پڻ ٿين جيڪي واقعي ناقابل رشڪ آهن.

هن چيو: □ نيڪ ماڻهن جي خوشي ڪٿي آهي؟

هن جواب ڏنو: پهرين، نيڪ ماڻهو دنياوي شين جي پويان ڊوڙندو ناهي، هو پنهنجي اطمينان جي احساس، ماڻهن سان سندس انصاف واري سلوڪ، پنهنجي ضمير جي سڪون، □ پنهنجي روحاني خوشي سان مطمئن هوندو آهي جيڪا اندر مان نڪرندي آهي □ هميشه نئين ٿيندي آهي، خاص طور تي جڏهن هو سوچيندو آهي ته خدا ڪيس آخرت □ انعام ڏيندو □ ان جي بدلي □ ڪيس دائمي روشني ڏيندو جيڪو هن تباهي جي گهر □ وڃايو هو.

پاڻ فرمايائون: نيڪ ماڻهو، يا انهن مان ڪجهه، هن دنيا □ ڇو تڪليف □ تڪليف جو شڪار ٿين ٿا؟

هن جواب ڏنو: خدا ڪڏهن ڪڏهن پنهنجن پيارن کي مختلف قسمن جي درد □ مصيبتن سان آزمائيندو آهي، سزا جي طور تي نه، پر انهن کي سون وانگر آزمائش جي باهه □ صاف ڪرڻ لاءِ. انهن تي ايندڙ مصيبتون انهن کي مضبوط ڪن ٿيون، انهن جي اخلاقي قابليت کي ظاهر ڪن ٿيون، □ انهن جي پنهنجي رب □ ماڻهن لاءِ محبت کي پاڪ، واضح □ ثابت قدم بڻائين ٿيون.

خدا هن دنيا □ نيڪ □ نيڪ ماڻهن جو تعداد وڌائي.

منهنجا دوستو، توهان تي سلام هجي.

آرگنائيزڊ پرل

ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ اصولن جي قرباني نه ڏيڻ

هن چيو: مون ٻڌو آهي ته ٻين سان گڏ رهڻ ضروري آهي، ڇا ڪو استثنا آهي؟

هن جواب ڏنو: ٻين سان متفق ٿيڻ جو مطلب اهو ناهي ته انهن سان هر شيءِ تي متفق ٿيو، نه ئي انهن لاءِ پنهنجا اصول قربان ڪريو، ڇاڪاڻ ته اتفاق جو هي انداز ناپسنديده آهي صحيح جي مطابق ناهي.

هن چيو: ڇا توهان معاهدي جي بدران مقابلو پسند ڪندا آهيو؟

هن جواب ڏنو: ان جي ڪا ضرورت ناهي، توهان بغير ڪنهن پريشاني يا پريشاني جي انهن سان گڏ رهي سگهو ٿا. اصلاح پسند عظيم شخصيتون پنهنجي چوڌاري ڪيترن ئي ماڻهن سان گڏ نه رهيون، پر انهن پنهنجا نظريا برقرار رکيا ڇاڪاڻ ته انهن کي خبر هئي ته اهي جيڪو ڪري رهيا آهن اهو بلڪل صحيح هو.

هن چيو: ڪڏهن ڪڏهن حالتن مطابق نظرين کي موڙڻ بابت توهان جو ڇا خيال آهي؟

هن جواب ڏنو: ڪنهن کي به اصول تي سمجهوتو نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي ڪنهن مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ خفيه مقصدن جو سهارو وٺڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهڙو رويو انهن لاءِ نامناسب آهي جيڪي اصولن تي عمل ڪن ٿا. جيڪڏهن توهان اهڙي طريقي سان زندگي گذاري سگهو ٿا جيڪو خدا کي خوش ڪري ٻين کي نقصان نه پهچائي، ته پوءِ توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي.

هن چيو: ٻين سان گڏ رهڻ جو ڇا مطلب آهي؟

هن جواب ڏنو: اهو سڀ کان پهرين خدا سان هم آهنگ ٿيڻ آهي، پوءِ پنهنجي ضمير سان، پوءِ ماڻهن سان.

هن چيو: جيڪڏهن منهنجو طريقو ٻين کي مطمئن نه ڪري ته ڇا ٿيندو؟

هن جواب ڏنو: اهو ڪافي آهي ته توهان پاڻ □ سڪون □ هجو □ اندروني سڪون جو احساس محسوس ڪندا جيڪو توهان کي ٻين جي منظوري کان آزاد بڻائي ٿو، جيستائين اهو منظوري توهان جي فيصلن □ توهان جي يقين سان مطابقت نه رکي.

هن چيو: ڇا توهان مون کي صلاح ڏيو ٿا ته ٻين کي پنهنجي غلط طرز زندگي تبديل ڪرڻ لاءِ چوان؟

هن جواب ڏنو: ماڻهن کي توهان جي صحيح نقطه نظر کي قبول ڪرڻ لاءِ مجبور ڪرڻ جي ڪا ضرورت ناهي جيڪڏهن اهي توهان جو طريقو اختيار ڪرڻ نٿا چاهين، ته انهن کي ڇڏي ڏيو □ انهن جي نيڪ خواهشن جو اظهار ڪريو جيڪڏهن اهي توهان کي ڏکوئيندڙ □ ڪنور تبصرن سان پريشان ڪن ٿا، ته انهن کان پاڻ کي پري رکڻ بلڪل ٺيڪ آهي، گهٽ □ گهٽ عارضي طور تي پر هميشه انهن سان پنهنجي سمجهه □ تجربو شيئر ڪرڻ لاءِ تيار رهو □ جيڪڏهن توهان وٽ علم جو خزانو آهي، ته ان کي انهن کي ڏيو جيڪي ان جا پياسي آهن، ته جيئن اهي ان کي خوشي □ اطمينان سان پي سگهن، خدا تعاليٰ جي فضل سان، □ توهان جو اجر ان وٽ آهي.

توهان تي سلام هجي

مان توکي ڏينهن تي الزام لڳائيندي ڏسان ٿو.

مان توکي تقريباً ڏسي سگهان ٿو، منهنجا دوست.

توهان هڪ اهڙي نخلستان جي خواهش رکو ٿا جيڪو توهان جي اکين کي خوش ڪري.

□ هڪ آرام لاءِ جيڪو توهان جي ٿڪل دل کي ان جي باغن □ پرورش ڪندو

مان توکي ڏور، خاموش افق ڏانهن ڏسندي ڏسان ٿو.

اداسي □ پريشانين جي ڪوٺائي کان بچڻ جي ڪوشش ڪندي

صاف آسمان ڏانهن

توهان جي شفاف روح لاءِ وڌيڪ مناسب

□ مان توهان جي پرجوش روح جي خواهشن کي قابو ڪرڻ جي وڏيڪ قابل آهيان.

تخيل جي اڪ سان، مان توکي ڏينهن تي الزام لڳائيندي ڏسان ٿو □.

هن خوش قسمتي جي ڊگهي انتظار واري سياري بابت پڇيو.

اهو ائين آهي جيئن مان توهان جي اندر □ هڪ تڙپندڙ خواهش پڏي سگهان ٿو.

مان روح جي آسمان ذريعي ان جي گهنٽن جي گونج پڌندو آهيان.

مون ڏور ڪناري تي لنگر انداز ٿيندڙ تنهنجي آرزوئن جي ٻيڙي ڏٺي.

يادن جا ٻگهڙ سندس چوڌاريۓ ڦرن ٿا

سيارا هن ڏانهن دوستانه رجحان سان ڏسندا آهن □

مون کي تنهنجي خواهش محسوس ٿئي ٿي، منهنجا دوست، هڪ اهڙيۓ واپسي لاءِ جنهن جي تون خواهش ڪرين ٿو.

چا توهان ڪڪرن مان گذري سگهو ٿا

□ اهو هڪ دنيا □ داخل ٿئي ٿو جنهن جو نالو آهي

اهو نرم معنيٰ □ مٿين خواهشن سان پريل آهيۓ.

زندگي توهان جون خواهشون پوريون ڪيون آهن.

□ اڪيلائي جي ويراني توهان جي نازڪ روح مان ختم ٿي وئي

هن ان کي تمام خوبصورت ٽيسٽن سان مالا مال ڪيو □.

سپ ڪان مٿا نظارا □

منهنجا دوست، توهان تي سلام هجي!

محمود عباس مسعود

خريد ڪرڻ جو فلسفو □ لومڙي □ ڪانءَ جي ڪهاڻي

-

هن پڇيو، ۽ چيو: ڇا خريد ڪرڻ جو ڪو اهڙو فلسفو آهي جيڪو مان پنهنجي زندگي ۾ اختيار ڪري سگهان؟

هن جواب ڏنو: ڪجهه ماڻهو اهڙيون شيون خريد ڪرڻ جا عادي هوندا آهن جن جي انهن کي ضرورت نه هوندي آهي، ۽ ان ڪري اهي پنهنجا پئسا غير ضروري عيش عشرت تي ضايع ڪندا آهن.

هن چيو: توهان جو ڪهڙو مشورو آهي؟

هن جواب ڏنو: خريداري ڪندي محتاط ۽ عقلمند رهو جيڪڏهن توهان وٽ ڪجهه پئسا آهن، ته انهن کي بچايو ۽ انهن اشتهارن کي نظرانداز ڪريو جيڪي مسلسل توهان کي اهڙيون شيون خريد ڪرڻ لاءِ لالچائڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جيڪي توهان کي گهربل نه آهن ته جيئن توهان جي محنت سان ڪمايل پئسا نئين جدتن يا "گارنٽيڊ منافعي" سيڙپڪاري لاءِ ڇڏي ڏيو. جڏهن به ڪو توهان کي مٺي ڳالهين ۽ دلڪش آڇن سان فتح ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ته لومڙي ۽ ڪانءَ جي ڪهاڻي ياد رکو.

"هن چيو: "ڇا توهان مهرباني ڪري مون لاءِ اهو ورجائيندا؟

هن جواب ڏنو: هڪ دفعي، هڪ ڪانءُ پنهنجي چُونچ ۾ پنير جو ٽڪرو کڻي رهيو هو ته هڪ لومڙ جو لعاب ان تي ٽِپڪيو، ۽ هن ان کي پاڻ لاءِ چاهيو، هو چالاڪ ۽ نڀي جو ماهر هجڻ ڪري، لومڙ ڪانءُ کي چيو، "مان چاهيان ٿو ته توهان مون کي هڪ سُر ڳايو، مسٽر ڪانءُ، چاڪاڻ ته مون ٻڌو آهي ته توهان جو آواز سُريلي ۽ پنهنجي مناس لاءِ مشهور آهي." ڪانءُ، تعريف کان خوش ٿي، پنهنجي چُونچ ڳائڻ لاءِ کولي، پر جيئن ئي هن ائين ڪيو، پنير جو ٽڪرو سندس وات مان نڪري ويو ۽ زمين تي ڪري پيو. لومڙ جلدي ان کي کنيو ۽ پاڻ کي پنهنجي آسان انعام تي مبارڪباد ڏني، تنهن ڪري، انهن کان هوشيار رهو جيڪي توهان کي نفسياتي طور تي متاثر ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي توهان کان ڪجهه چاهين ٿا ۽ ڪنهن کي به توهان جي خوشامد ڪندي يا توهان جي تعريف ڪندي توهان جو استحصال ڪرڻ جي اجازت نه ڏيو ته جيئن توهان پنهنجي ڪاميابي ۽ سچي خوشي لاءِ ڪنهن غير ضروري شيءِ جي خواهش رکو.

هن چيو: ڇا خود ڪفيل ٿيڻ جو ڪو طريقو آهي؟

هن جواب ڏنو: پنهنجي زندگي کي سادو بڻايو ته جيئن توهان ضرورت کان وڌيڪ مال تي ڀروسو نه ڪريو. خودڪار ۽ مسلسل خواهشون پوريون ڪرڻ سان اطمينان ختم ٿي ويندو آهي ۽ ناخوشي ۽ مصيبت پيدا ٿيندي

آهي. جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي کي گهٽين شين سان پيچيده ڪندا، ته توهان انهن مان ڪنهن به شيءِ مان لطف اندوز نه ٿي سگهندا. پر جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي جو غور سان جائزو وٺندا، ته توهان کي محرومي محسوس ڪرڻ کان سواءِ پنهنجي عيش عشرت کي گهٽائڻ جا ڪيترائي طريقا ملندا.

هن چيو: قسطن ۽ خريد ڪرڻ بابت توهان جي ڇا راءِ آهي؟

هن جواب ڏنو: پهرين، جيڪو توهان کي گهرجي ان لاءِ بچت ڪريو ۽ جيڪو توهان کي گهرجي اهو نقد سان خريد ڪريو، قسطن جي تڪليف، وڏيڪ سود جي شرح، ۽ سر درد کان سواءِ. يقيناً، انهن سان معاملو ڪرڻ ۾ فائدو آهي جيڪي روزي ڪمائڻ لاءِ پنهنجو سامان وڪڻڻ چاهين ٿا، پر پاڻ کي پنهنجي وس کان ٻاهر رهڻ جي اجازت نه ڏيو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان ائين ڪيو، ته توهان سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيندؤ، خدا نه ڪري، جڏهن توهان ڪنهن سنگين بحران يا رستي ۾ تيز موڙ کي منهن ڏيندا، ۽ "لالچائيندڙ لالچ" انتظار ڪري رهيو هوندو.

هن پڇيو: بچت جي توهان جي تعريف ڇا آهي؟

هن جواب ڏنو: بچت هڪ فن آهي ۽ قرباني جي ضرورت آهي پر جيڪڏهن توهان خريداري تي بچت ڪندا ۽ سادگي سان زندگي گذاريندا، ته توهان باقاعدي بنيادن تي ڪجهه آمدني بچائي سگهندا، ۽ مشهور چوڻي کي ياد رکندا، "ٿوڙي ڦڙي، هڪ وهڪرو تلاءُ ٻڻجي ويندو،" قادر مطلق جي مدد سان.

منهنجا دوستو، خدا توهان کي پنهنجي فضل سان مالا مال ڪري.

توهان تي سلام هجي

خود غور ۽ ڪاميابي

هن چيو: ڇا اهو سچ آهي ته هڪ شخص پاڻ کان سوال پڇڻ هڪ قسم جو خود شناسي وارو عمل آهي؟

هن جواب ڏنو: اهو صحيح آهي.

هن چيو: جيڪڏهن مان اهڙي خود شناسي لاڳو ڪرڻ چاهيان ٿو، ته توهان مون کي پاڻ کان پڇڻ جي ڪهڙي صلاح ڏيندا؟

هن جواب ڏنو: پاڻ کان پنهنجي زندگيءَ جي مقصد بابت پڇو، توهان سڀ کان وڏيڪ ترقي يافته مخلوق آهيو، ۽ خدا توهان جي اندر هڪ عظيم روح رکيو آهي جيڪو توهان جو جوهر آهي.

هن چيو: جيڪڏهن مون کي هي حقيقت سمجهه ۾ اچي وڃي ته ڇا بدلجي ويندو؟

هن جواب ڏنو: توهان لامحدود ڪاميابي حاصل ڪندا، توهان کي خوشي جو مزو چکڻو پوندو، توهان جون سڀئي عظيم خواهشون پوريون ٿينديون، توهان پنهنجين سڀني مشڪلاتن تي قابو پائي سگهندا، ۽ دنيا توهان کي پنهنجن ڦندن ۾ ڦاسائي نه سگهندي يا توهان کي پنهنجن وهمن سان گمراهه نه ڪري سگهندي.

هن چيو: پر زندگي مسئلن سان ڀريل آهي ۽ ڏکوئيندڙ واقعن سان ڀريل آهي.

هن جواب ڏنو: ها، انساني زندگي مسئلن سان هڪ ڪليل ۽ مسلسل مقابلو آهي، ۽ هر ڪنهن جا پنهنجا مسئلا آهن. اربين ماڻهو ۽ اربين مسئلا آهن جن کي روزانو حل ڪرڻ گهرجي. ڪجهه دل جي مسئلن ۾ مبتلا آهن، ڪجهه زڪام جي شڪايت ڪن ٿا، ڪجهه پئسن سان ڀريل آهن، ڪجهه غربت کان مڪمل طور تي نفرت ڪن ٿا، ۽ ٻيا سوچڻ جي زحمت نه ٿا ڪن ۽ ان ڪري مسئلن کان گهٽ واقف آهن، ڇاڪاڻ ته جيستائين انهن جو پيٽ ڀريل آهي، دنيا انهن لاءِ بهترين آهي. پر زندگي ۾ سچا خوش ماڻهو ڪير آهن، ۽ ڪامياب ڪير آهن؟

هن چيو: شروع ڪرڻ لاءِ، ڪاميابي جو معيار ڇا آهي؟

هن جواب ڏنو: خوشي ڪاميابي جو اصل پيمانو آهي، نوڪري جي عنوان يا سماجي حيثيت کان سواءِ. ڪاميابي جو غالب تصور دولت، دوستن، ۽ خوبصورت ۽ عيش عشرت واري ملڪيت جو قبضو آهي - جنهن کي ڪجهه ماڻهو عيش عشرت جي زندگي سڏين ٿا پر مادي ڪاميابيون ضروري طور تي حقيقي ڪاميابي جي برابر نه آهن.

هن پڇيو: ڪهڙو سبب آهي؟

هن جواب ڏنو: ڇاڪاڻ ته شيون ۽ حالتون تبديل ٿيڻ جي تابع آهن اڄ هڪ شخص وٽ شيون ٿي سگهن ٿيون، ۽ سڀاڻي اهي ختم ٿي سگهن ٿيون تنهن ڪري، اهو نه سمجهو ته ڪروڙ پتي بڻجڻ ڪاميابي جي ضمانت ڏئي ٿو

هڪ شخص پنهنجي ميدان □ ڪاميابي جا انعام حاصل ڪرڻ لاءِ بيحد ڪوشش □ محنت ڪري سگهي ٿو، پر اهي حيران ٿي سگهن ٿا ته انهن جي زندگي □ توازن جي کوٽ آهي □ انهن کي انهن شين مان لطف اندوز ٿيڻ جي آزادي ناهي جيڪي اهي ڪرڻ چاهين ٿا. ان جي بدران، پريشانيون گڏ ٿي سگهن ٿيون، □ اهي دٻاءُ □ پريشاني □ مبتلا ٿي سگهن ٿا ايتري قدر جو انهن جي صحت خراب ٿي وڃي ٿي □ اهي ڊپريشن جو شڪار ٿي وڃن ٿا. اهڙيءَ طرح، وهمي ڪاميابي غائب ٿي ويندي آهي، □ اهي محسوس ڪندا آهن ته انهن پنهنجي زندگي ضايع ڪري ڇڏي آهي □ انهن جا سڀئي خواب غائب ٿي ويا آهن.

هن چيو: ڇا صحت جو مطلب ڪاميابي آهي؟

هن جواب ڏنو: هڪ شخص جو جسم مضبوط ٿي سگهي ٿو (گهوڙي وانگر) پر پاڻ کي برقرار رکڻ لاءِ ڪافي دولت نه هجي، □ ان ڪري زندگي جي ضرورتن □ بنيادي شين جي نه هجڻ تي ناراضگي □ تلخي محسوس ڪري سگهي ٿو يا هن وٽ صحت □ دولت هجي پر اطمينان جي کوٽ هجي جسم کي ڪارائڻ □ غرور کي مطمئن ڪرڻ نرم روح کي راضي نٿو ڪري □ هو سڀ ڪجهه رکي سگهي ٿو پر تڏهن به مڪمل طور تي غريب محسوس ڪري سگهي ٿو.

هن چيو: □ نتيجو؟

هن جواب ڏنو: جيستائين ڪنهن شخص جي دل □ خوشي نه هجي، ان کي ڪامياب نٿو سمجهي سگهجي.

هن چيو: ڇا وڌيڪ آهي؟

هن جواب ڏنو: اڄ لاءِ اهو ڪافي آهي، الله توهان جي علم □ اضافو ڪري □ توهان کي ٻنهي جهانن □ خوش رکي.

توهان تي سلام هجي

ٻين جا ڏک.

ڇا مون لاءِ ٻين جا ڳوڙها ڏسڻ جائز آهي؟

اداس ٿيڻ کان سواءِ؟

۽ ڇا مان انهن جي ڏک کي محسوس ڪري سگهان ٿو؟

ان کي گهٽائڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ؟

ڇا مون ۾ ڳوڙها وهندي ڏسڻ جي صلاحيت آهي؟

پنهنجي مالڪ سان احساس شيئر ڪرڻ کان سواءِ؟

ڇا پيءُ پنهنجي پٽ جي روئڻ ٻڌي سگهي ٿو؟

ساڻس همدردي ڪرڻ کان سواءِ؟

ڇا ڪا ماءُ پنهنجي ٻار جي روئڻ ٻڌي سگهي ٿي؟

۽ خوف جو احساس جيڪو ڪيس پريشان ڪري ٿو

متاثر ٿيڻ کان سواءِ؟

نه نه هي ناممڪن آهي!

ڪڏهن به نه، اهو ناممڪن ناهي!

خدا کي بي خبر نه سمجهو.

هڪ ساهه جي باري ۾ اسين ساهه کڻون ٿا

اهو نه سوچيو ته اسان هڪ به ڳوڙهو وهايو

اسان جي خالق جي ڏسڻ کان سواءِ

خدا اسان کي خوشي ڏئي ٿو.

شايد ائين ڪرڻ سان، اسان جي مصيبت ختم ٿي ويندي.

هو اسان سان گڏ پنهنجي رحم ۽ نرمي سان گڏ آهي

جيستائين اسان جي مصيبت ختم نه ٿئي

اسان جا ڏک ختم ٿي ويندا

اي منهنجا مالڪ، مون کي پنهنجو پيغام ڏيکاريو، جيڪو منهنجي دل جي صفحن تي روشني جي اکرن ۾ لکيل آهي، ۽ مون کي پنهنجي ضمير جي مندر ۾ توهان جي وسوسن کي ٻڌڻ ڏيو، ۽ منهنجي ذهن جي برتن کي پنهنجي علم، پنهنجي رحمت ۽ پنهنجي امن سان ڀريو.

ڪم ضروري آهي ۽ انساني ذهانت ۽ تخليقيت لاءِ هڪ طاقتور محرڪ آهي بهرحال، جيڪڏهن ڪم جو مقصد صرف دولت گڏ ڪرڻ آهي، ته اهو پنهنجي قدر ۽ اهميت وڃائي ٿو ڪم بنيادي طور تي خدمت لاءِ وقف هجڻ گهرجي، ۽ وڪرو ٿيندڙ پيداوار اعليٰ معيار جي ۽ ٻين لاءِ فائديمند هجڻ گهرجي.

* * *

خدا مون کي روشني، زندگي، طاقت، دانائي، عقل ۽ روحاني خوشي عطا ڪري ٿو. مان غور و فڪر جي نعمت ذريعي پاڻ کي الاهي محبت جي سمنڊ ۾ غرق ڪندس ۽ مان زندگي جي مشڪلاتن کي حل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ذهن ۾ الاهي موجودگي آڻيندس (2)

اي خداوند، منهنجي پيار جي پتلي شمع جي روشني سان، مان توهان جي سونهن ڪتاب کي پڙهندس جيڪا ازل کان منهنجي اندر آهي. توهان جي محبت، اي خداوند، امن جي روشني آهي جيڪا منهنجي اونداهي کي ختم ڪري ٿي ۽ منهنجي رستي کي روشن ڪري ٿي (2)

* * *

روحاني سڪون جو زبردست سيلاب روح مان گڏ ٿيل خوف ۽ پريشانين جي ڍير کي لوڏي ٿو.

مان پنهنجي روح جي اڪيلائي □ خدا کي ڳوليندس □ دل سان دعا ڪندس جيستائين منهنجي دل سندس پيار سان ڌڙڪي □ مون کي سندس جواب نه ملي.

اي منهنجا مالڪ، مان عرض ٿو ڪريان ته تون منهنجي روح جي روشني کي پنهنجي ڪائناتي روشني سان ملايو، مون کي خبر ڏي ته تنهنجي حڪمت منهنجي ذهن کي روشن ڪري ٿي، تنهنجي طاقت مون کي برقرار رکي ٿي، □ منهنجي رڳن □ وهندي آهي.

* * *

مان پنهنجي ذهن کي ايمان □ يقين جي طاقت سان پريندس ته مون کي ڪجهه به نقصان نه پهچائي سگهندو ڇاڪاڻ ته مان هميشه الاهي حفاظت سان گهريل آهيان.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي خواهشن جا شعلا هميشه تنهنجي برڪت واري موجودگي سان روشن ٿين، تنهنجي حڪمت مون کي رهنمائي ڪري □ تنهنجي موجودگي منهنجي زندگي □ سڀ کان وڏي خوشي هجي.

* * *

سچو سائنسدان هڪ قابل ذڪر خوبي سان ممتاز هوندو آهي: ڪليل ذهن □ هڪ وسيع نقطه نظر هو سادي، بنيادي معلومات سان شروع ڪندو آهي، بتدريج فطرت جي قانونن □ انهن جي ڪم ڪرڻ جي طريقي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ پنهنجو رستو اختيار ڪندو آهي. پوءِ هو پنهنجي تحقيق جا نتيجا دنيا کي پيش ڪندو آهي، هميشه شين جي فطرت □ جوهر کي ڳولڻ لاءِ تيار هوندو آهي. اهو انهن سائنسدانن جون ڪوششون آهن جن قدرتي قانونن جي دريافت جو سبب بڻيون آهن، جن انسانيت جي فائدن کي وڌايو آهي. بتدريج، اسان سڪندا آهيون ته انهن قانونن کي متنوع □ وسيع طريقن سان ڪيئن لاڳو ڪجي، جيئن اسان روزاني زندگي □ استعمال ٿيندڙ سهولتن □ ڏنو وڃي ٿو.

* * *

جيڪا خوشي خدا عطا ڪري ٿو اها ڪنهن به دنياوي خوشي سان بي مثال آهي. روحاني خوشي لامحدود آهي، □ جڏهن ٻيو سڀ ڪجهه ختم ٿي ويندو آهي □ غائب ٿي ويندو آهي، ته اها خوشي برقرار رهندي آهي. جيڪو به اها خوشي حاصل ڪرڻ چاهي ٿو ان کي غور و فڪر، خدا تي غور و فڪر □ ان سان هم آهنگي لاءِ وقت وقف ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته خدا سان روحاني هم آهنگي سچي خوشي ڏئي ٿي.

نئين سال جو باغ

گذريل سال جون گونجون، ان جي غمن ۽ ڪلڻ سان گڏ، ختم ٿي ويون آهن ۽ هاڻي نئين سال جي تراني جي گونج حوصلا افزائيءَ سان ڳائي ٿي، اميد جي تبليغ ڪري ٿي، ۽ سرگوشي ڪري ٿي:

"پنهنجي زندگي کي مڪمل طور تي نئين شڪل ڏيو، پراڻن خوفن جي ٻوٽن کي چڙي ڏيو"

ماضي جي ويران باغ مان، هر نئين ڏينهن جي تازي مٽي ۾ صرف خوشي، ڪاميابين، اميدن، سٺن خيالن ۽ عملن، ۽ عظيم خواهشن جا ٻج گڏ ڪريو ۽ ذخيرو ڪريو، اهي طاقتور ٻج پوکيو، انهن کي پاڻي ڏيو، ۽ انهن جي پرورش ڪريو جيستائين اهي وڌن ۽ توهان جي زندگي گلجڻ جي نادر خوبين سان گل نه ٿئي.

نئون سال چوي ٿو:

"روح کي جاڳايو، عادتن جي قيد ۾، ۽ ان کي نئين، فائديمند ڪوششون ڪرڻ لاءِ ترغيب ڏيو ڪڏهن به ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪريو ۽ ڪڏهن به آرام نه ڪريو جيستائين توهان دائمي آزادي حاصل نه ڪريو ۽ ڪرما (گذريل عملن جي هميشه تعاقب ۽ پيروي ڪندڙ نتيجن) تي قابو نه پايو."

هڪ تازگي ۾ هميشه نئين خوشي سان مست، اچو ته گڏجي خوش ٿيون ۽ هٿ ۾ هٿ ڏئي آسماني گهر ڏانهن هلون جتان اسين ٻيهر ڪڏهن به ٻاهر نه نڪرنداسين.

* * *

جيڪڏهن توهان خدا کي ياد ڪندا ۽ ان کي پنهنجي زندگي جو مرڪز بڻائيندا، ۽ جيڪڏهن توهان هن کي جوش ۽ جذبي سان دعا ڪندا، ته توهان کي ضرور هن کان جواب ملندو، ڇاڪاڻ ته پرجوش ۽ مخلص دعائون خدا جي دل کي ڇهنديون آهن RE-123

اهو حڪمت ۽ الهام جو چمڪندڙ چشمو آهي، پيار ڪندڙ ۽ مهربان دلين جي باغن مان نڪرندڙ خوشبودار خوشبو، آسماني گلابن ۽ ڦٽندڙ خيالن

جي خوشبو، اهو پيار جيڪو اسان جي پيار کي متاثر ڪري ٿو ۽ اسان جي دلين مان وهندو آهي.

* * *

توهان جو بهترين دوست اهو آهي جيڪو عاجزي سان مشورو ڏئي ٿو ته توهان پاڻ کي ڪيئن بهتر بڻائي سگهو ٿا، چاڪاڻ ته مسلسل خوشامد ڪندڙن ۽ خوشامدين سان پاڻ کي گهيرو ڪرڻ توهان جي روحاني ترقي کي روڪي ٿو. اسان کي انهن جي صحبت جي قدر ڪرڻ گهرجي جيڪي سچ ڳالهائين ٿا ۽ بهترين طريقي سان اسان جي مدد ڪن ٿا.

* * *

والدين اڪثر پنهنجن ٻارن جي خامين کي نظرانداز ڪندا آهن ۽ انهن کي نظرانداز ڪرڻ جو انتخاب ڪندا آهن جيڪڏهن اهي پنهنجن ٻارن جي خامين کي نه ڏسي سگهن ٿا، ته يقيناً انهن جي پيار ۾ ڪجهه خرابي آهي والدين کي غير مشروط پيار سکڻ گهرجي ته جيئن اهي پنهنجن ٻارن جي غلطين کي ڏسي سگهن ۽ انهن کي درست ڪرڻ ۾ صحيح رستي تي هلڻ ۾ مدد ڪري سگهن.

* * *

جيڪڏهن توهان هر وقت خوش رهڻ چاهيو ٿا، ته پاڻ کي مطمئن يا سست نه رهڻ ڏيو، ۽ انهن مادي رڪاوٽن کي نظرانداز نه ڪريو جيڪي توهان جي خوشي جي رستي ۾ بيٺا آهن. انهن رڪاوٽن کي دور ڪرڻ لاءِ پنهنجي پوري ڪوشش ڪريو ۽ سڀني ڪمن کي پورو ڪريو جيڪي توهان کي رضامند دل ۽ مرڪوز ذهن سان انجام ڏيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اچو ته نيڪي کي خوف ۽ خوف سان نه، پر پيار ۽ احترام سان ڏسون. اچو ته سمجهون ته توهان جي اخلاقي قانونن تي عمل ڪرڻ اسان کي توهان جي فضل جي شان سان تاج پارائيندو. توهان اسان جي خوشي جي حفاظت لاءِ تقويٰ جي اصولن جو حڪم ڏنو آهي. اچو ته گناهه جي رستن کي ڇڏي ڏيون، جيڪي هميشه درد ۽ مصيبت ڏانهن وٺي ويندا آهن، ۽ اچو ته اهو تسليم ڪريون ته نيڪي برائي کان بيشمار وڌيڪ جادوئي آهي. اسان کي اهو سمجهڻ ۾ مدد ڪريو ته برائي، جيڪا پهرين ۾ خوشگوار ۽ لذت بخش لڳي ٿي، آهستي آهستي هڪ موتمار زهر ۾ تبديل ٿي ويندي آهي، ۽ اها نيڪي، جيڪا پهرين ۾ ڪڙي لڳي ٿي، آخرڪار هڪ مٺو امرت بڻجي ويندي آهي!

* * *

پريشانيون بيڪار آهن؛ اهي صرف دل تي وڌيڪ پريشانين جو بار وجهن ٿيون جڏهن توهان پنهنجا روزاني ڪم مڪمل ڪري وٺو، انهن تي ڌيان ڏيڻ يا

انهن ڪي گهر ڪٽي وڃڻ کان پاسو ڪريو پريشانيون توهان جي ذهن جي چوڌاري اونداهي، ڪڪرن جي هڪ ٿلهي پرت ناهينديون آهن، جيڪي توهان جي رستي ڪي صاف ۽ آساني سان ڏسڻ جي صلاحيت ڪي روڪينديون آهن. اسان ڪي وڌيڪ کان وڌيڪ خدا تي ڀروسو ڪرڻ سکڻ گهرجي.

زندگي خدمت تي مرڪوز هجڻ گهرجي، چاڪاڻ ته هن انساني مثال کان سواءِ، خدا پاران انسانيت ڪي عطا ڪيل شعور پنهنجي مڪمل صلاحيت تائين نه پهچي سگهندو. جڏهن اسان ٻين جي خدمت ڪنداسين ۽ پنهنجي ننڍڙي انا ڪي وساريندا سين، ته اسان خدا جي موجودگي محسوس ڪنداسين.

* * *

هن دنيا ۾ نيڪي برائي کان وڌيڪ آهي چاڪاڻ ته خدا آخري طاقت آهي پر جڏهن برائي اسان تي اچي ٿي، ته اسان اڪثر ان ڪي ڪنٽرول ڪرڻ يا ان تي قابو پائڻ لاءِ بي وس محسوس ڪندا آهيون برائي جا طوفان ناگزير آهن، پر اسان انهن جي اثرن تي قابو پائي سگهون ٿا ۽ انهن کان مٿي اٿي سگهون ٿا.

جڏهن شاگرد الاهي محبت جي مٺاس جو مزو چکي ٿو، ته هو محسوس ڪري ٿو ته هن ڪي وجد جون لامحدود لهرون گهيري رهيون آهن، ۽ هو خدا لاءِ هڪ زبردست ۽ ٻرندڙ خواهش محسوس ڪري ٿو، تنهن ڪري هو گهري توجه سان دعا ڪري ٿو ۽ پنهنجي دل جي گهراين مان خدا کان دعا گهري ٿو جيستائين هو هن ڪي جواب نه ڏئي.

* * *

جڏهن بورنگ معمول، جنسي جنون، مادي لڳاءُ، جذباتي بيچيني، استحصال، ۽ ويجهڙائي کان نفرت ۽ اوچتو تبديلي محبت جي جاءِ وٺي ٿي، تڏهن پيار دلين مان غائب ٿي ويندو آهي ۽ ماضي جي ڳالهه بڻجي ويندو آهي.

* * *

وائلن جي ماتم ۾ بانسري جي وڄ ۾، عضون جي سر ۾ اوبِ جي ٽڙڪڻ ۾، مان خدا جو آواز ٻڌان ٿو روح جي دل ۾ اها خوشي آهي جيڪا منهنجي روح ڳولي ٿي مون اوچتو سندس خوشي محسوس ڪئي آهي، منهنجي خاموشي جي چت ۾ محفوظ ڪئي وئي آهي مان چت ڪي نچوڙيندس ۽ دائمي خوشي جي امرت جو مزو چکندس.

خدا جي خواهش جو مطلب آهي ته ان سان پيار ڪرڻ. خدا جي خواهش مخلص، پاڪ، گهري ۽ روشن هجڻ گهرجي جيڪڏهن اسان چاهيون

ٿا ته ان کان جواب حاصل ڪريون، ته اسان کي پنهنجون دليون ان جي حوالي ڪرڻ گهرجن پنهنجي دلين جي گهراين مان ان کان دعا گهرڻ گهرجي جيستائين اسان کي اهو برڪت وارو جواب نه ملي.

الاهي محبت موت کان وڌيڪ مضبوط عارضي زندگي جي ڪنهن به اظهار کان وڌيڪ دائمي آهي.

* * *

زندگيءَ جي رستن تي بيحد ثابت قدمي سان هلو جيڪو پوئتي هٽڻ يا پوئتي هٽڻ کي نٿو ڄاڻي، پڪي ايمان سان ته خدا جي تخليقي لامحدود طاقت هميشه توهان سان گڏ آهي توهان جي مدد ڪري ٿي.

خدا ان مخلص شاگرد جي دلي التجا جو جواب ڏئي ٿو جيڪو پنهنجي آرزو تڙپ جو اظهار ڪري ٿو اعتماد اميد سان ان کان مدد گهري ٿو، هو ضرور ان کي بچائڻ ان جي مشڪلاتن مان نجات ڏيارڻ لاءِ ان وٽ ايندو.

ترندڙ ڪمبل، جيئن بابا پرمهانس پاران بيان ڪيو ويو آهي:

هڪ ڀيري، ٻ دوست درياهه جي ڪناري سان هلي رهيا هئا ته انهن هڪ ترندڙ ڪمبل ڏٺو، انهن مان هڪ پاڻ کي درياهه اڇلائي ڇڏيو تري "ڪبل" تائين پهتو. بهرحال، هو ڪناري تي واپس اچڻ گهڻو وقت وٺي رهيو هو. سندس دوست ڏٺو ته کيس "ڪبل" سان ڏکيائي ٿي رهي هئي اهو ئي سندس دير جو سبب هو، تنهن ڪري هن کيس سڏ ڪيو:

"تون هن کي ڇڏي واپس ڇو نه ٿو وڃين؟"

سندس دوست جواب ڏنو:

"اهو ئي آهي جيڪو مان ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان، پر ڪمبل مون سان چمڪي رهيو آهي مون کي وڃڻ واپس اچڻ نٿو ڏئي."

هن کي تمام گهڻي حيرت ٿي، هن کي تمام دير سان احساس ٿيو ته جنهن کي هو ڪمبل سمجهي رهيو هو اهو ڪجهه به نه پر هڪ ترڻ وارو رڇ هو.

[قدم کڻڻ کان اڳ پنهنجي پير جي پوزيشن تي غور ڪريو!]

گهڻا ماڻهو عزم ڪن ٿا پر انهن تي عمل ڪرڻ ناڪام ٿين ٿا، نتيجي طور، اهي ڪاميابي جي چوٽي تان ڪري پون ٿا جيتوڻيڪ اهي چوٽي تي چڙهڻ جا خواب ڏسندا آهن جيڪي پنهنجي ارادي کي ضايع ڪن ٿا اهي ڏسندا آهن ته جيترو وڌيڪ اهي ڪاميابي لاءِ ڪوشش ڪندا آهن، اوترو ئي اهي ناڪامي جي دلدل ٻڏي ويندا آهن پر مضبوط ارادي وارن ماڻهن جي

ڪوشش ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي، پلي انهن جون ڪوششون ڪيتريون به پيرا ناڪام ٿين، جيستائين اهي پنهنجن جائز مقصدن تائين نه پهچي وڃن.
* * *

اي عالمگير طبيب، مون کي پيئڻ ڏي جيستائين مان تنهنجي امن جي مني، شفا بخش پاڻيءَ مان نه ٿڪجي وڃان، ته جيئن مان تنهنجي تازگي واري خوشي ۽ تنهنجي توانائي محسوس ڪري سگهان جيڪا ڪمزوري ۽ ٿڪاوٽ کان بي نياز آهي.
* * *

الاهي آواز سيني مخلص دلين سان ڳالهائي ٿو جيڪي اعليٰ وائبريشن سان گونجندا آهن دانائي جو آواز امن، خوشي ۽ مقدس علم جي ڳولا ۾ هم آهنگ خيالن جي ڳولا ۾ آسمان مان گذري ٿو.
* * *

انسان اسان کي پنهنجون صلاحون ڏئي ٿو ۽ پوءِ اسان کي اسان جي عملن جو ميوو کائڻ لاءِ ڇڏي ٿو ڏئي [جيڪو شايد سندس غلط صلاح جو نتيجو هجي] پر خدا اسان کي هدايت ڏئي ٿو ۽ سندس رستو هميشه خوشي ۽ نيڪي ڏانهن وٺي ٿو وڃي.

اڇو ته خدا جي روشني ۾ رهون ۽ اهو سمجهون ته هن دنياوي خوفناڪ خواب جي پويان هڪ دائمي جاڳرتا آهي اڇو ته هر اونداهي پاڇي جي پويان خدائي موجودگي محسوس ڪريون.
* * *

جيئن مکي هميشه مٺي گلن جي ڳولا ۾ هوندي آهي، تيئن الاهي پيار اسان جي زندگين ۾ تڏهن ايندو جڏهن اهي سٺن خيالن ۽ سٺن ارادن سان پريل هوندا.
* * *

جڏهن توهان ٻين کي خوش ڪرڻ، انهن سان مهرباني ڪرڻ ۽ انهن کي محفوظ ۽ پرسڪون محسوس ڪرائڻ جي خوشي سان پريل آهيو، ته توهان خدا کي خوش ڪيو ٿا ۽ زندگي ۾ ڪامياب سمجهيو ويندو آهي.
* * *

جڏهن اسان کي پنهنجن دوستن يا پيارن سان مسئلا درپيش اچن ٿا، ته اسان کي جلد کان جلد صورتحال کي حل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. الزام، دليلن ۽ رڙيون ڪرڻ سان صورتحال کي وڌائڻ بيڪار ۽ غير دانشمندي آهي، جيتوڻيڪ ٻيو شخص غلطي تي هجي. اسان پنهنجن پيارن کي سخت مذمت ۽ ڏکوئيندڙ لفظن جو سهارو وٺڻ بدران پنهنجي مثبت مثال

ذريعي انهن جي رويي کي بهتر بڻائڻ □ انهن جي غلطين کي درست ڪرڻ □ مدد ڪري سگهون ٿا.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مان دعا ٿو ڪريان ته منهنجي روح کي سڪون ملي □ بي حسي جي ڪکرن جي پويان اميد جون ڪرڻيون نظر اچن. منهنجي دل جي آسمان □ يقين جو چنڊ اڀري، ته جيئن مان سڪون □ ذهني سڪون محسوس ڪري سگهان.

هاڻي مان توهان کي پنهنجي ذهن جي افق تي چمڪندي محسوس ڪريان ٿو، □ توهان جي برڪت واري روشني □ توهان جي تسلي بخش □ برڪت واري موجودگي جي مهرباني جهالت جا ڪڪر ٽٽي رهيا آهن.

* * *

هڪ مخلص سالڪ جي دل مسلسل گونجندي آهي:

"منهنجا خدا □ منهنجا محبوب، مان هن دنيا جي ڦندن □ وهمن □ ڦاسي نه ٿو چاهيان، □ مان صرف ماڻهن جي روحن □ تنهنجي محبت کي جاڳائڻ چاهيان ٿو. منهنجو دل، منهنجو روح، منهنجو جسم، منهنجو ذهن، □ جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي اهو سڀ ڪجهه تنهنجو آهي" اهڙي محبت خدا تائين پنهنجو رستو ڳولي ٿي، □ اهڙو ڳوليندڙ خدا کي سچاڻي ٿو.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته تون هر هنڌ موجود آهين جيئن قيمتي تيل نه چُپيل زيتون □ لڪيل آهي، تيئن ئي تنهنجي بابرڪت موجودگيءَ جو تيل به تو تي غور و فڪر □ تنهنجي لاءِ وڌندڙ خواهش جي دٻن □ پريل آهي.

* * *

آزمائش خوشي جو هڪ فريب ڏيندڙ، متضاد، □ اڳڪٿي لائق مجبوري خيال آهي. هن خيال مان پيدا ٿيندڙ توانائي کي سچائي جي ڳولا □ استعمال ڪرڻ گهرجي جيڪا خوشي آڻيندي آهي، بجاءِ گمراهه ڪندڙ ڪمن □ جيڪي پريشاني □ مصيبت جو سبب بڻجن ٿا.

تجربي، خود نظم و ضبط، □ دانائي ذريعي، اسان هن دنيا جي معمولي، ڪوڙي دلڪشي □ خدا جي عظيم □ لامحدود خوبصورتي □ خوشين جي وچ □ فرق ڪرڻ سکي ٿا.

* * *

* منهنجي دل □ ايمان وجداني ادراڪ مان پيدا ٿيو آهي، اهو مون کي زور ڏئي ٿو □ مون کي وسوسا ڏئي ٿو ته منهنجي اندر الاهي محبت جي خزاني کي ڳوليان.

خدا بابت سوچڻ هن دنيا جي پريشانين جو سڀ کان وڏو ترياق آهي، ۽ تنهن ڪري مان ان تي خلوص، دل سان ۽ مسلسل عمل ڪندس.

* اي خداوند، منهنجي غور فڪر جي اک کي ڇُهيو ته جيئن اهو اندر ڏانهن مُڙي ۽ منهنجي دل ۾ روحاني خوشي جو سج چمڪندو ڏسي.

۽ مون کي مدد ڪر ته مان سڪون جا دروازا کولي سگهان ته جيئن توهان جي برڪت واري روشني جي شفا بخش شعاعن کي حاصل ڪري سگهان.

مان مايوسي کي دور ڪندس ۽ غور و فڪر ۾ تنهنجي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس، اي خداوند، ۽ مان توکي پنهنجي پوري دل ۽ عضون سان ڳوليندس جيستائين تون پاڻ کي مون تي ظاهر نه ڪندين.

پنهنجن خيالن کي عارضي ۽ بدلجندڙ حالتن ۾ حالتن تائين محدود ڪرڻ سان خارجي معاملن جي آگاهي محدود ٿي ويندي. ان جي بدران، انسان کي دائمي، غير تبديل ٿيندڙ تي ڌيان ڏيڻ گهرجي، ۽ ان کي ڌيان ۾ سوچ جو مرڪز بڻائڻ گهرجي. جيڪي ماڻهو ائين ڪندا آهن اهي روحاني مقناطيسيت سان ڍڪيل هوندا ۽ الاهي روشني سان روشن ٿيندا.

* * *

اي خداوند، تنهنجي خوشبو منهنجي روح جي گل مان نڪرندي ۽ روحن کي پنهنجي موجودگي جي مندر ڏانهن ڇڪيندي.

تنهنجي محبت منهنجي دل ۾ ڌڙڪي، ته جيئن اهو سڀني سان هم آهنگي ۽ اتفاق سان ڌڙڪي.

اي خداوند، منهنجي خيالن کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح جي اجايل کي تنهنجي امن جي چشمي تائين پهچائي سگهان، منهنجو دائمي مهمان بڻجو ۽ منهنجي سڪون ۽ خوشي جي مندر ۾ رهو.

مان توکي ڪڏهن به نه وساريندس، ۽ مان توکان سواءِ زندگيءَ جي رستن تي ڪڏهن به نه هلندس.

مون کي زبردست دلي خواهشون عطا ڪر، ۽ توهان جي عقيدت جي زنده گونج ۾، مون کي توهان جي بابرڪت آوازِ ٻڌڻ ڏيو.

هر روز مان پنهنجي ذهن ۾ خوشي وڌيڪ کان وڌيڪ ڳوليندس ۽ مادي خواهشن ذريعي گهٽ کان گهٽ.

اي منهنجا مالڪ، مان شڪرگذاري ۾ شڪرگذاري سان تنهنجي اڳيان سجدو ڪريان ٿو، ڇو ته تنهنجي فضل سان، منهنجا روحاني رجحان ۽ مثبت رجحان زندگي جي منفي ۽ برائين تي غالب ايندا. مون کي نقصانڪار عادتن کي ڇڏڻ ۽ فائديمند عادتن کي پيدا ڪرڻ جي منهنجي عزم کي مضبوط ڪرڻ ۾ مدد ڪريو جيڪي خراب نتيجا آڻين ٿيون ۽ سٺا نتيجا آڻين ٿيون ۽ مون کي منهنجي دل ۾ اميد جي شعله کي ٻرندي رکڻ ۾ مدد ڪريو جيئن مان توهان ڏانهن سفر ڪريان.

* * *

انساني مرضي کي خواهشن، خواهشن ۽ نقصانڪار عادتن جو غلام نه بڻايو وڃي. ان جو مطلب مرضي کي استعمال ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ ناهي، پر ان جي استعمال ۾ سمجهداري جو استعمال ڪرڻ آهي ته جيئن اهو خدائي مرضي سان مطابقت رکي.

جيڪو به خوشي ۽ ڪاميابي چاهي ٿو، ان کي خدا تي پختو يقين رکڻ گهرجي، پنهنجي شعور کي اندروني سڪون ۽ سڪون جي سطح تائين بلند ڪرڻ گهرجي، همت ۽ دليري تي ڌيان ڏيڻ گهرجي، قوت ارادي ۽ عزم جو مالڪ هجڻ گهرجي، ۽ پنهنجا فرض پرسڪون ۽ اعتماد سان ادا ڪرڻ گهرجن.

* * *

مان پنهنجي سچي زندگي هڪ مخلص ماڻهو کي ڏيڻ لاءِ تيار آهيان، پر مان منافقن ۽ بي وفا ماڻهن کان پري رهان ٿو. مان نه ڪنهن جي خوشامد ڪريان ٿو ۽ نه ئي ڪنهن کي نڳيان ٿو، ۽ هن دنيا ۾ اسان کي اهڙي طرح رهڻ گهرجي.

* * *

اسان کي همت هجڻ گهرجي، مخلص هجڻ گهرجي، ۽ پاڻ کي نه رڳو انهن سان گڏ رکڻ گهرجي جيڪي اسان متاثر ڪري سگهون ٿا، پر انهن سان پڻ جيڪي اسان کي متاثر ڪري سگهن ٿا.

* * *

مان پنهنجا سڀ فرض صرف خدا کان پنهنجي طاقت قرض وٺڻ سان ئي پورا ڪري سگهان ٿو. تنهن ڪري، منهنجي پهرين خواهش کيس خوش ڪرڻ آهي. خدا منهنجي دل ۾ پهريون پيار آهي، منهنجي اندر سڀ کان وڏي تمنا آهي، ۽ منهنجي مرضي ۽ ذهن جو آخري مقصد آهي.

توازن خوبصورت آهي ۽ اسان جي جذبات ۽ سوچن جو بنياد هجڻ گهرجي.
* * *
پرهيزگار ماڻهو، بي غرضي جو عاشق، خود غرضي کي پاڻ تي مسلط ٿيڻ نٿو ڏئي، ڇاڪاڻ ته خالص خوشي جو تجربو ڪرڻ ناممڪن آهي جيستائين ڪو وسيع ذهن ۽ مهربان نه هجي، ٻين لاءِ ۽ پاڻ لاءِ خوشي جي ڳولا ۽ خواهش نه ڪري. هي هڪ عالمگير ۽ نه بدلجندڙ اصول آهي.
* * *
مون کي اڃا تائين ياد آهي جڏهن مون کي هڪ غير متوقع تجربو ٿيو؛ غور و فڪر جي ڪڪرن جي پويان، روحاني خوشي جو صبح اوچتو اڀريو ۽ منهنجي وجود کي پنهنجي لپيٽ ۾ وٺي ويو.
اهو برڪت وارو تجربو سپني اميدن کان وڌي ويو، مون هڪ ناقابل بيان خوشي محسوس ڪئي، ۽ خوشي جي روشني منهنجي شعور جي هر اونداهي ڪنڊ کي روشن ڪيو، مونجهاري ۽ سوالن جي ڇاڇي کي ختم ڪيو. اها روشني - ايڪس ري وانگر - ڪچي سطحن مان ڇِري وئي ۽ اهڙيون شيون ظاهر ڪيون جيڪي عام نظر جي افق کان ٻاهر هيون.
* * *
توهان جي دل جي بي انتها ڌڙڪڻ توهان جي علم جي دروازن کان ٻاهر لامحدود طاقت جي موجودگي جو اعلان ڪري ٿي. هر شيءَ سان ڀريل زندگي جون نرم ڌڙڪنون توهان کي سرگوشيون ڪن ٿيون:
"منهنجي زندگيءَ جو صرف هڪ ننڍڙو وهڪرو نه وٺو، پر پنهنجي حواسن جي دائري کي وڌايو ۽ مون کي توهان جو رت، جسم، ذهن، حواس ۽ روح منهنجي ڪائناتي زندگيءَ جي نبض ۾ غرق ڪرڻ ڏيو."
* * *
اي منهنجا مالڪ، مون کي هر عمل ۾ پنهنجي موجودگي محسوس ڪرڻ ڏي، مون کي خوف جي ڇاڇي کي ختم ڪرڻ ۾ مدد ڪر جيڪو تنهنجي هدايت جي روشني کي ڍڪي ٿو ۽ منهنجي خواهشن جي گلن کي منهنجي دل جي باغ ۾ ڦٽڻ ڏي جيئن مان تنهنجي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.
* * *
ناڪامي جي خيالن کي ڪاميابي جي مثبت خيالن سان ختم ڪريو ۽ پراميد رهو، ۽ انهن بابت نه سوچيندي خوفن کان نجات حاصل ڪريو.
غم کي خوشي جي روشني سان دور ڪريو، ۽ بيڪار ڳالهين کي پيار ۽ شائستگي سان تبديل ڪريو.
صحت جي تخت تان بيڪار خيالن کي هٽايو ۽ انهن کي صحيح خيالن ۽ صحتمند جذبات سان تبديل ڪريو.

پنهنجي دل مان پريشاني □ پريشاني کي ختم ڪريو، □ پنهنجي زندگي جي افقِ تان جهالت جي ڪڪرن کي هٽائي ڇڏيو.

* * *

جيڪو ماڻهو زندگي جي جنگ □ فتح حاصل ڪري ٿو، اهو پنهنجي ڏک کي پنهنجي سيني تي عزت جي بيج طور ڪٽي ٿو وڃي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان صرف سٺو ڏسان، صرف سٺو سوچيان، □ صرف نيڪ □ نيڪ ماڻهن سان گڏ رهان □ مون کي توهان تي غور ڪرڻ ڏي، اي تون جيڪو سڀني نيڪي □ نيڪي جو ذريعو آهين.

اوندهه جي پوتن کي مون کان پري رک، □ مون کي آسمان جي دل مان □ منهنجي دل □ منهنجي احساسن جي دروازن مان ڏس، □ مون کي تنهنجي لاءِ منهنجي پيار جي مندر □ ظاهر ڪر.

* * *

اسان کي هر وقت پنهنجن جذبات کي قابو □ رکڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ته جيئن جڏهن به اسان خراب ڪردار وارن ماڻهن سان ملون ٿا جيڪي ٻين جي امن کي خراب ڪرڻ □ انهن جي چوڌاري ماحول کي خراب ڪرڻ پسند ڪن ٿا ته اسان پنهنجن جذبات کي قابو □ رکي سگهون □ پاڻ کي قابو □ رکي سگهون.

ڪنهن به شخص جي رويي □ پهريون خيال خود سڌارو آهي. هڪ سٺو ماڻهو، پنهنجي نيڪ اخلاق ذريعي، پنهنجي آس پاس جي ماڻهن کي بهتري لاءِ تبديل ڪرڻ □ مدد ڪري سگهي ٿو.

* * *

خواهشن جو جنون ذهن کي انڌو ڪري ٿو، □ جڏهن خواهشن جو ڏنڊ ڪنهن شخص جي عقل تي ڇانيل هوندو آهي، ته اهي پنهنجو اندروني توازن وڃائي ڇڏيندا آهن □ بغير ڪنهن سمجهه جي ڪم ڪندا آهن، اهو ڄاڻندي ته فطريءِ سمجهه هر صحيح عمل □ سڌي رويي جي پويان محرڪ قوت آهي. جڏهن ڪنهن شخص جي ذهني صلاحيتن جو اسٽيئرنگ ويل ٽٽي پوندو آهي، ته اهيءِ ناگزير طور تي درد □ مصيبت جي اوندهه □ ختم ٿي ويندا آهن.

* * *

جلد يا دير سان، زندگيءَ جا وهم ختم ٿي ويندا، □ ان جو مقصد واضح ٿي ويندو جڏهن نئڊپڻ □ جوانيءَ جا وهم ختم ٿي ويندا، ته پوءِ باقي ڇا بچيو؟ اسان صرف خدا جي ويجهو ٿيڻ □ سندس موجودگيءَ کي محسوس ڪرڻ □

سچي خوشي ڳولي سگهون ٿا، جيڪا روح کي سڪون ۽ سڪون سان پري ٿي.

* * *

اسان کي پنهنجي اميدن ۾ حقيقت پسند هجڻ گهرجي ۽ خدا کان صرف اسان جي ضروري ضرورتن کي پورو ڪرڻ جي درخواست ڪرڻ گهرجي، ۽ حقيقي ضرورتن ۽ غير ضروري خواهشن جي وچ ۾ فرق ڄاڻڻ گهرجي. ضروري ۽ غير ضروري جي وچ ۾ فرق ڪرڻ جو بهترين طريقو منطق ۽ دليل جو سهارو وٺڻ آهي ۽ انهن شين کي حاصل ڪرڻ جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي جيڪي اسان کي فائدو نه ڏين ۽ بغير بهتر هجن.

* * *

مان شايد پري پري سيارن ۽ تارن کان به اڳتي سفر ڪري سگهان ٿو
پر مان هميشه توکي پيار ڪندس.
توهان جا پوئلڳ اچي سگهن ٿا، يا اهي پنهنجي رستي تي وڃي سگهن ٿا.
پر مان هميشه توسان گڏ هوندس ۽ توسان پيار ڪندس.
مون کي ڪيترن ئي اوتارن جي لهرن ۾ اڇلايو وڃي سگهي ٿو
مان اڪيلو ۽ اڪيلائي محسوس ڪريان ٿو.
تڏهن به، مان هميشه توهان سان پيار ڪندس.
پريشان دنيا شايد توکي وساري ڇڏي
پر مان توکي هميشه ياد رکندس.
منهنجو آواز شايد گهٽجي وڃي ۽ مون کي ناڪام ڪري ڇڏي.
پر مان پنهنجي روح جي لفظن ۾ سرگوشي ڪندس:
"مان توهان کي هميشه پيار ڪندس"
آزمائشون، بيماريون، ۽ موت شايد مون کي ٽوڙي ڇڏين.
منهنجو جسم ڇٽيو ويو، پر جيستائين اهو منهنجي ياد ۾ رهي ٿو
اميد جي هڪ چمڪ باقي آهي؛ منهنجي مرنڌڙ اکين ۾ ڏسو
انهن جي ذريعي مان توهان کي ٻڌائيندس:
مان توکي هميشه لاءِ پيار ڪندس.
۽ مان هميشه توهان سان وفادارِ رهندس!

* * *

جڏهن توهان چئو ٿا ته "خدا مون سان گڏ آهي"، ته ٻين جي خيالن مان توهان کي صرف چڱائي ايندي. پاڻ کي خدا سان گڏ گهيرو ڪريو، ڄاڪاڻ ته سندس سڀ کان پاڪ نالو هڪ اعليٰ طاقت آهي، هڪ ناقابل تسخير ڍال جنهن جي خلاف سڀئي منفي وائبريشن ۽ خيال موڙيندا ۽ ڦيرائيندا.

روحاني خوشي خدا جي مسلسل غور ۽ سندس لاءِ مسلسل وڏنڌڙ خواهش ۾ آهي، ۽ هڪ وقت ايندو جڏهن ذهن هاڻي نه ڏکهو ٿيندو ۽ نه ئي پريشاني سان ڏکهو ٿيندو. پوءِ، ڪو به جسماني مصيبت يا نفسياتي بحران شعور کي زنده خدا جي موجودگي کان هٽائي نه سگهندو.

خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ، سندس باري ۾ سوچڻ، ۽ سندس موجودگي کي مسلسل محسوس ڪرڻ ڪيترو شاندار آهي!

* * *

توهان کي پنهنجي جائز مقصد کي اميد ۽ خوشي سان حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ صرف ان کي حاصل ڪرڻ جي اميد توهان جي روح ۾ خوشي آڻڻ گهرجي. توهان کي اهو مقصد حاصل ڪرڻ تي پڻ خوش ٿيڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اهو هڪ ڪاميابي آهي جيڪا توهان جي خوشي جي لائق آهي.

* * *

چيو ويندو آهي ته مکي کي ڪنول جي خوشبوءِ سان ايترو ته پيار آهي جو اها گهٽي وقت تائين گل جي دل ۾ رهي ٿي، امرت چوسيندي رهي ٿي. ائين ڪرڻ سان، ڪنول جون پنکڙيون ان تي بند ٿي وينديون آهن، ۽ اهو ڪنول جي اندر پنهنجي موت سان ملندو آهي. پوءِ اتر وارن علائقن جو هرڻ آهي، جيڪو بانسري جي سرن ۾ مست آهي. جڏهن شڪاري بانسري وڄائيندو آهي، ته هرڻ هن وٽ اچي ٿو ۽ پنهنجي موتمار قسمت سان ملندو آهي. ڪجهه پالتو هاٿي پڻ آهن؛ مادي هاٿي کي ٻين هاٿين کي لالچائڻ ۽ پڪڙڻ لاءِ استعمال ڪيو ويندو آهي. هن حوالي سان، هڪ عظيم فلسفي ڪجهه چيو ته:

مکي خوشبوءِ کان متاثر ٿيندي آهي
۽ هرڻ سيٽي وڄائي ٿو.
قيد ۾ هاٿي ڪري ٿو
جذباتي ڇُهڻ جي ڪري

پر ان انسان بابت ڇا جنهن وٽ اهي سڀئي حواس آهن؟ فلسفي جي صلاح آهي ته: "پنهنجن حواسن جا غلام نه بڻجو، ۽ ڪنهن به شيءِ يا ڪنهن کي به توهان تي ڪنٽرول ڪرڻ نه ڏيو"

منهنجي لاءِ، مان چوان ٿو: "ياد رکو ته توهان جا سڀئي حواس توهان جي خدمت ۾ رکيا ويا آهن ۽ توهان جا حڪم پڌڻ گهرجن ۽ توهان جي شعوري مرضي جي تعميل ڪرڻ گهرجي"

* * *

پاڻي ۽ برف ٻن پوشيده عنصرن، آڪسيجن ۽ هائيڊروجن جا مظهر آهن، ۽ انهن جو وجود صرف هڪ بي شڪل ۾ عارضي آهي. ساڳئي طرح، انساني ذهن ۽ مادو عالمگير ذهن جا مظهر آهن، جن وٽ صرف هڪ محدود، نسبتي وجود آهي، ڇاڪاڻ ته حقيقت ۾، صرف عالمگير ذهن واقعي مڪمل طور تي موجود آهي.

* * *

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي ڪنهن تي به اعتبار نٿا ڪن ۽ سچا دوست ڳولڻ جي امڪان تي شڪ ڪن ٿا؛ ڪجهه ته دوستن کان سواءِ رهڻ جي صلاحيت تي فخر ڪن ٿا پر جيڪي ٻين سان پيار ۽ دوستي ڏيکارڻ جي قابل نه آهن اهي روحاني توسيع جي قانون کي نظرانداز ڪن ٿا، جنهن ذريعي روح پنهنجي افق کي وسيع ڪري ٿو ۽ الاهي روح جي آغوش ۾ واپس اچي ٿو.

* * *

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ جو تجزيو ڪري ٿو، ته ان ۾ هڪ مضبوط خواهش هجڻ گهرجي ته هو پنهنجين ڪمزورين کي ختم ڪري ۽ پاڻ کي اهو بڻائي جيڪو هن کي هجڻ گهرجي، ۽ انهن خامين کي سڃاڻڻ وقت مايوسي کي پنهنجي عزم کي ڪمزور نه ٿيڻ ڏئي، جن تي ايماندار خود تجزيو روشني وجهي ٿو.

* * *

خوشيءَ جا به شرط: سادگي سان رهڻ ۽ اعليٰ سوچڻ

جڏهن مان ٻار هئس، مون خدا کي هڪ خط لکيو هو، جڏهن مان ننڍو هوس ۽ مشڪل سان لکندو هوس، پر مون ڪيس ڪيتريون ئي ڳالهيون ٻڌايون هيون، مون پاڻ لاءِ ڪجهه به نه گهريو هو، پر مون ڪيس چيو هو ته مون کي پاڻ بابت ڪجهه سيکاري، ۽ هر روز مان پوسٽ مين جي انتظار ۾ هوس ته هو منهنجي خط جو جواب آڻي.

مون ڪڏهن به پنهنجي دل ۾ شڪ نه ڪيو ۽ هڪ ڏينهن مون کي خواب ۾ جواب مليو، جڏهن مون هڪ برڪت واري پيغام جا اکر سونهري روشني سان چمڪندي ڏٺا ته مان ان کي چڱي طرح پڙهي نه سگهيس، پر مون پيغام کي هن ريت سمجهيو: "مان زندگي آهيان ۽ مان پيار آهيان، ۽

مان توهان جي والدين جي ذريعي توهان جي پرواهه ڪريان ٿو!" پوءِ مون خدائي موجودگي کي سمجهيو ۽ محسوس ڪيو.

* * *

مان پنهنجين ماضي جي مشڪلاتن کي وسارڻ تي ڪم ڪندس، مان حال کي همت سان منهن ڏيندس، ۽ مان خدا تي مڪمل اعتماد سان مستقبل جو انتظار ڪندس.

مون کي خبر آهي ته منهنجي دل ۾ جيڪي به نيڪ خواهشون آهن اهي خدا جي مدد سان پوريون ٿينديون.

مان زندگيءَ جي معنيٰ کي وڌيڪ سمجهڻ لاءِ پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي پوري ڪوشش ڪندس، ۽ مان حڪمت حاصل ڪرڻ، روح جي بصيرت کي جاڳائڻ، ۽ آخري سچائي سان متحد ٿيڻ جي پوري ڪوشش ڪندس.

* * *

اي خداوند، مان تنهنجي فضل ۽ فضل جي روشني ۾ پيار ۾ خوش ٿيندس، ۽ مان تنهنجي مهرباني جي اعتراف ۽ شڪرگذاري ۾ شڪرگذاري جون آيتون بلند ڪندس.

مان سوچ، قول ۽ عمل ۾ اخلاص اختيار ڪندس، ۽ ٻين کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ڇاڪاڻ ته منهنجي خوشي انهن جي خوشي مان ايندي آهي، ۽ مان پنهنجي ننڍڙي خود کي پوري آفاقي خود ۾ ضم ڪندس.

پيار سڄي تخليق جي نبض آهي.

پيار ٻن دلين جي وچ ۾ هڪ خاموش گفتگو آهي.

محبت خدا جي سڀني مخلوقات لاءِ سڏ آهي.

ته جيئن اهو پنهنجي آسماني گهر ڏانهن موٽي سگهي، ڪائناتي اتحاد جو گهر.

پيار ڦٽندڙ روحن جي باغن ۾ پيدا ٿيندو آهي، اهو سڀ کان پراڻو ۽ منو امرت آهي، جيڪو وفادار ۽ سچي دلين جي شيشي ۾ محفوظ ٿيل آهي.

جيڪي پاڻ کي سڃاڻن ٿا اهي سمجهن ٿا ته ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ ضروري سڀ طاقت خدا کان وهندي آهي جيڪي روحاني سڪون (ذهني سڪون) حاصل ڪن ٿا اهي هڪ نئين اندروني خوشي جو تجربو ڪن ٿا، قطع نظر هن زمين تي انهن جي ڪردار جي. اهڙو ماڻهو پنهنجي زندگي خدا جي مرضي مطابق گذاري ٿو ۽ هلائي ٿو.

* * *

ذهني پريشانيون ذهن کي خلل ۽ پريشان ڪن ٿيون، هڪ غير مستحڪم موڊ واضح نظر کي ڍڪي ٿو، ۽ جذباتي ڌماڪا غلط فهمي جو سبب بڻجن ٿا گهڻا ماڻهو سمجهه ۽ غور سان ڪم نٿا ڪن، پر انهن جي مزاج مطابق. ان کان علاوه، تعصب ۽ تعصبات سمجهه جي عينڪ کي ڍڪيندا آهن،

سمجھ کي بگاڙيندا آهن، ۽ واضح ۽ غير واضح تصور کي روڪيندا آهن تنهن ڪري، بصيرت کي مونجهاري، بيچيني ۽ تعصب جي سپني ذريعن کان پاڪ ڪيو وڃي جيڪي صحيح فيصلي ۽ صحيح تصور کي روڪيندا آهن.

* * *

هن ڪائنات جو هڪ اهڙو رب آهي جنهن انسان کي آزادي، صلاحيت ۽ عقل عطا ڪئي آهي. انسان عقل جي تحفي ذريعي خدا کي ڳولي سگهن ٿا، پر جيڪڏهن اهي زندگي جي معنيٰ ڳولڻ ۽ پنهنجي خالق کي ڄاڻڻ جي ضروري ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ فضول ڪمن ۽ پنهنجو وقت ضايع ڪن ٿا، ته اهي خدا پاران ڏنل قيمتي توانائيون ضايع ڪن ٿا ۽ ڪڏهن به سچي خوشي نه ڳولي سگهندا.

جيتوڻيڪ مان ڪيترين ئي شيون ڪريان ٿو، پر مان جيڪو ڪريان ٿو ان ۾ مون کي پابندي محسوس نه ٿيندي آهي، ڇاڪاڻ ته مون کي احساس آهي ته هي دنيا منهنجو گهر ناهي.

* * *

خدا جي ڳولا اسان کي زندگي جي جدوجهد ۽ اسان جي مادي، ذهني ۽ سماجي فرضن کي نظرانداز ڪرڻ کان معافي نٿي ڏئي. ٻئي طرف، حقيقي روحاني ڳولا ڪنڌڙ زندگي جي مندر کي جهالت جي اونداهي کان آزاد ڪرڻ لاءِ خود نظم و ضبط ۽ پنهنجن جذبات، عادتن ۽ خواهشن تي ضابطو رکڻ سکي ٿو ته جيئن اهي خدائي موجودگي کي محسوس ڪري سگهن. جيئن هڪ اونداهي گهر ۾ جواهر نظر نه ٿا اچن، تيئن روحاني شعور به تجربو نه ٿو ڪري سگهجي جيستائين جهالت ۽ نفسياتي عدم توازن جون قوتون هڪ شخص تي حاوي رهن ٿيون.

* * *

سمنڊ شايد پاڻ کي پيالي ۾ وجهڻ چاهي، پر پيالو صرف پنهنجو پاڻ کي رکي سگهي ٿو ساڳي طرح، سچ هر ڪنهن لاءِ آهي، پر جيڪي محدود شعور رکن ٿا اهي ڳولڻ ۽ جستجو ڪرڻ لاءِ ڪافي گهرائي ۾ نه ٿا وڃن، ۽ نه ئي اهي مٿاڇري هيٺان غوطا هڻڻ جي ڪوشش ڪن ٿا؛ تنهن ڪري، اهي سچ ڳولي نه ٿا سگهن. اسان کي گهري تحقيق ڪرڻ ۽ خزانن کي دريافت ڪرڻ لاءِ پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

* * *

هو ڪنهن به منفي سوچ کي رد ڪرڻ پسند ڪندو آهي جيڪو هن جي شعور تي اثر انداز ٿيڻ جي ڪوشش ڪري ٿو جڏهن هو ڪنهن سنجيده

معاملي يا اهم مسئلي تي ڌيان ڏئي رهيو هوندو آهي گهٽا ماڻهو ٻين شين بابت سوچيندا آهن جڏهن اهي اهم ڪم ڪري رهيا هوندا آهن مثال طور، جڏهن جج ڪنهن ٻئي شخص لاءِ زندگي يا موت جي نازڪ معاملي تي پنهنجو آخري فيصلو ڏئي رهيو هو، هو ساڳئي وقت پنهنجي زال ڪان ان ئي ڏينهن تي حاصل ڪيل خراب سلوڪ بابت سوچي رهيو هو، ۽ هو پريشان هو ته گهر ۾ سندس فيصلو لاڳو نه ٿي رهيو هو.

جيڪڏهن هي جج غلط فيصلو ڪري ٿو ۽ ڪنهن بيگناهه شخص ڪي توجهه جي کوٽ سبب موت جي سزا ڏئي ٿو، ته پوءِ هو بدلي ۾ سڀ ڪان وڏي جج جي سامهون ملزم ۽ مجرم قرار ڏنو ويندو، جيڪو عالمگير قانون آهي جيڪو ڪنهن به طرفداري يا اقربا پروري ڪي نٿو چاهي.

* * *

تنهنجي الهام جي هوا سپني ککرن ڪي هٽائي ڇڏيو آهي، ۽ منهنجي خيالن جو آسمان هاڻي صاف ۽ پاڪ آهي، ۽ پاڪ اکين سان مان توکي هر هنڌ ڏسان ٿو. تنهنجي بابرڪت سج جون ڪرڻيون منهنجي وجود جي کوٺائي ۾ داخل ٿين ٿيون، ۽ نسلن جي بک سان مان تنهنجي بابرڪت روشني سان پرورش پائي رهيو آهيان.

* * *

هن چست، خطرناڪ ۽ غير يقيني دنيا ۾، توهان بلڪل اڪيلو محسوس ڪندا آهيو صرف خدا توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو يا توهان جي اميدن کي مايوس نه ڪندو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته جيئن مان پنهنجي اندر روحاني طاقت ۽ ڪاميابي جا ٻج پوکي سگهان، ۽ ته جيئن مان ان طاقت کي اهڙن طريقن سان استعمال ڪري سگهان جيڪي توکي خوش ڪن.

* * *

اي منهنجا مالڪ، منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي آواز کي ٻڌڻ لاءِ تڙپي رهيو آهيان، منهنجي ياد ۾ رهندڙ دنياوي آوازن کي مون کان پري ڪر، مان توهان جي پرسکون آواز کي ٻڌڻ لاءِ تڙپي رهيو آهيان، منهنجي روح جي گهرائي ۾ گونجندي، منهنجي وجود کي پڪڙيو ۽ مون کي پنهنجي اندر ۽ منهنجي چوڌاري پنهنجي برڪت واري موجودگي محسوس ڪرڻ ڏيو.

* * *

اهو ٻڌائڻ آسان آهي ته ڪو ماڻهو ذهني طور تي پرامن يا جهڳڙالو ماحول مان پرورش پائي ٿو.

* * *

اندروني خوف، نفسياتي پريشاني، يا غلط قسم جي دوستن □ مائٽن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿيندڙ پريشاني، سڀ هڪ پريشان ذهن □ پريشان مزاج □ حصو وٺندا آهن. ٻئي طرف، پرسڪون □ پرامن مزاج وارا، هڪ صحتمند □ مقناطيسي ذهنيت پيدا ڪرڻ □ مدد ڪندا آهن.

* * *

خدا اسان کي آزمائي ٿو ته جيئن اسان جو عزم مضبوط ٿئي، اسان کي ٽوڙڻ لاءِ نه. جيڪڏهن اسان پنهنجو سچو پروسو جسم تي رکون ٿا ته جهالت اسان کي تباهه ڪري ٿي جيڪي سچ جي ڳولا □ ثابت قدم رهن ٿا اهي دائمي زندگي ڳولين ٿا. هي دنيا هڪ ٻرندڙ ڀٺي آهي جنهن □ اسان جا روح ٺهندا آهن، حڪمت □ روحاني طاقت جي فولاد وانگر اڀرندا آهن.

انسانن □ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي - سڀ طاقت جيڪا انهن کي گهربل آهي خدا انهن کي عقل جي طاقت سان نوازيو آهي ته جيئن اهي پاڻ کي دنياوي پابندين کان آزاد ڪري سگهن جيڪي انهن کي جڪڙينديون آهن □ انهن کي عادتن □ خواهشن جو قيدي بڻائينديون آهن جيڪي اڄ عزم ڪن ٿا ته زندگي جي چئلينجن کي انهن جي مرضي کي ٽوڙڻ □ انهن جي ترقي □ رڪاوٽ نه بڻجڻ ڏيندا انهن کي انهن تي قابو پائڻ جي صلاحيت ڏني ويندي.

* * *

ايمانداري جي نالي تي پنهنجا سڀ راز ٻين کي ظاهر نه ڪريو جيڪڏهن توهان پنهنجون ڪمزوريون انهن ماڻهن جي سامهون ظاهر ڪندا جيڪي لاپرواهه آهن، ته اهي موقعي جو فائدو وٺندي توهان جو مذاق اڏائيندا جڏهن اهي توهان کي نقصان پهچائڻ چاهيندا ته انهن کي ڪجهه چو ڏيو جيڪو اهي توهان جي خلاف استعمال ڪري سگهن □ توهان کي تڪليف ڏئي سگهن؟

* * *

اي منهنجي دل جي تازگي ڏيندڙ مشروب، مان توکي بار بار پيئان ٿو، پر منهنجي شعور جي بوتل هميشه ڀريل رهندي آهي، مون کي هن برڪت واري مشروب جو نالو خبر ناهي، پر مون کي خبر آهي ته اهو الاهي پيار جو امرت آهي جيڪو مون کي نئين روحاني خوشي ڏئي ٿو.

روحاني خوشي هميشه نئين ٿيندي آهي چاڪاڻ ته اها عارضي خواهشن مان پيدا نه ٿيندي آهي. اها تڙپيل روح □ انهن لمحن □ ظاهر ٿيندي آهي جڏهن ذهني پريشانيون ختم ٿي وينديون آهن □ نقصانڪار عادتون □

پريشان ڪندڙ رجحانات روح جي بصيرت جي ڪوتائي مان نڪرندڙ اندروني سڪون جي لمس هيٺ غائب ٿي ويندا آهن.

* * *

زمين جي امير ۽ روحاني امير جي وچ ۾ ڪو به مقابلو ناهي، ڇاڪاڻ ته روحاني امير خدا جي نظر ۾ اميرن مان سڀ کان وڏيڪ امير آهن.

اڄ، مان عزم ڪريان ٿو ته وڃايل اميدن ۽ اڻپورن خوابن تي مايوسي، مايوسي ۽ پشيماني جو شڪار نه ٿيندس. پاڻ کي محدود ۽ محدود رهڻ جي بدران، مان دانائي جي اشارن مطابق زندگي گذاريندس، اهو ڄاڻندي ته ائين ڪرڻ سان، مون کي اها خوشي ملندي جيڪا مان ڳولي رهيو آهيان.

* * *

مهرباني، اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه ياد رکڻ لاءِ، جيتوڻيڪ جڏهن مان توکي ياد نه ڪريان، ۽ مون کي انهن نعمتن جي شڪرگذاري سان پرڻ لاءِ جيڪي تو مون تي ڪيون آهن، مون کي برڪت ڏي ته جيئن مان تنهنجي مسلسل ياد سان جيئرو رهي سگهان.

* * *

جڏهن شعور تعصب کان پاڪ ۽ وهمن کان آزاد ٿيندو، ته اسان وٽ هڪ اهڙي سمجهه هوندي جيڪا اسان کي نه رڳو مخصوص وقتن تي پر اسان جي زندگي جي هر ڏينهن تي متاثر ڪندي اسان جي جسمن جي جوش ۽ جوانيءَ کي تازو ڪندي، اسان جي خيالن کي مضبوط ڪندي، ۽ اسان جي روحن کي دانائي ۽ خوشي جي وهڪرن سان چارج ڪندي.

* * *

سچ ڳالهائڻ جي عادت پيدا ڪريو بغير غير ضروري ڳالهه ڇوڻ جي، ۽ اهڙي ڪنهن به ڳالهه کان پاسو ڪريو جيڪا ٻين کي نقصان پهچائي سگهي يا جيڪا سچ جي خدمت نه ڪري.

* * *

گهڻا ڪاروباري ماڻهو نه ته پئسا ڪمائڻ ۾ ڪارآمد هوندا آهن، نه ئي پنهنجي ڪاروبار کي منظم ڪرڻ ۾ ڪامياب هوندا آهن، ۽ نه ئي اهي عقلمند مڙس هوندا آهن، ڇاڪاڻ ته جڏهن اهي پنهنجن آفيسن ۾ هوندا آهن ته اهي پنهنجين زالن سان گڏ پنهنجن گهريلو مسئلن ۾ مصروف هوندا آهن، ۽ جڏهن اهي گهر ۾ هوندا آهن ته انهن جا ذهن انهن جي ڪم جي مسئلن ۾ مبتلا هوندا آهن. هڪ وقت ۾ هڪ کان وڌيڪ شين تي ڌيان ڏيڻ جي ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو جيڪو غلط آهي، اهو پاڻ کي سڌارڻ ۽ سٺن ماڻهن سان گڏ رهڻ سان پنهنجي حالت کي بهتر بڻائڻ جو فيصلو ڪري ٿو،

ته هو بهتري لاءِ بدلجي ويندو، جڏهن ته هڪ روحاني ماڻهو پنهنجي روحانيت وڃائي ٿو ۽ غلط مقصدن ۽ بڇڙن رجحانن وارن ماڻهن جي صحبت ۾ پوئتي هٽي ٿو.

* * *

ياد رکو ته خدا جي ويجهو ٿيڻ جي خواهش ارادي جو سڀ کان وڏو ۽ بهترين استعمال آهي، ڇاڪاڻ ته صرف خدا ئي دائمي ۽ دائمي آهي، ۽ ان کان ئي سڀ نيڪي ايندي آهي. پنهنجي ارادي کي پيدا ڪريو ۽ نقصانڪار خواهشن کان پاسو ڪريو؛ انهن کي پورو ڪرڻ لاءِ پنهنجي ارادي کي استعمال نه ڪريو، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ بيڪار ڪوشش ۽ توانائي جو ضايع آهي. هن زندگي ۾ پنهنجا فرض پنهنجي بهترين صلاحيت سان پورا ڪريو، جڏهن ته ساڳئي وقت زندگي کي هڪ عارضي خواب جي طور تي ڏسو. پنهنجي عزم کي تيز ڪريو ۽ پنهنجي ارادي کي خدا جي ڄاڻ ۾ بنياد بڻايو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي زندگي عقل ۽ بصيرت سان گذاريندو، ته هو ڏسندو ته موت هڪ انعام آهي ۽ هڪ بهتر دنيا ۾ هڪ بهتر حالت ڏانهن منتقلي آهي.

* * *

ماسٽر پرمهانس پنهنجي هڪ شاگرد کي هيٺ ڏنل صلاح ڏني:

هڪ طرفو نه ٿيو؛ ان جي بدران، پنهنجي فرضن کي ترجيح ڏيندي، ترتيب ۽ توازن جي زندگي گذاريو فرض اهو ڪم آهي جيڪو رضامندي ۽ سچي خواهش سان ڪيو وڃي، نه ته ناراضگي يا فرض جي احساس سان جڏهن ته روحاني ۽ اخلاقي شعور سڀ کان اهم هجڻ گهرجي، مادي فرض کي نظرانداز نه ڪيو وڃي، ڇاڪاڻ ته اهو انتهائي اهم آهي ۽ سماجي، قومي ۽ بين الاقوامي ذميدارين سان ان کي مضبوط ڪيو وڃي.

* * *

"۽ سڀ کان وڌيڪ، پاڻ سان ايماندار رهو"

هي جملو شيڪسپيئر جي هيمليٽ ۾ پولونيس کي ڏنل مشهور صلاحن جي فهرست جو تاج آهي، ۽ ان جو مطلب آهي، ٻين شين سان گڏ، پاڻ سان سچو هجڻ ۽ اهو نه ڪرڻ جيڪو ماڻهو اندر ۾ محسوس ڪري ٿو غلط آهي. حقيقت ۾، هڪ صاف ۽ زنده ضمير پنهنجي مالڪ کي هڪ خوشي ۽ طاقت عطا ڪري ٿو جيڪا قدر ۽ اهميت ۾ ڪائنات جي سڀني خزانن کان وڌيڪ آهي.

* * *

اعليٰ توجهه جي طاقت پريشاني جي طوفانن کي پرسڪون ڪري ٿي، پريشانين جي رفتار کي گهٽائي ٿي، بي قابو خواهشن کي روڪي ٿي، ۽

الاهي حڪمت کي راغب ڪري ٿي جيڪا نه تبديل ٿئي ٿي ۽ نه ئي تبديل ٿئي ٿي.

* * *

ڪاميابي قسمت يا قسمت تي منحصر ناهي، پر ڪائنات جي قانونن سان غور و فڪر ذريعي پاڻ کي ترتيب ڏيڻ تي منحصر آهي.

* * *

ڪنهن به شيءِ کي ۽ ڪنهن کي به دل جي تخت تي قبضو ڪرڻ جي اجازت نه هجڻ گهرجي، جيڪو صرف خدا لاءِ وقف هجڻ گهرجي.

* * *

هڪ شخص جو مزاج انهن جي جذبات کي ٿڌو ۽ انهن جي سمجهه کي ڪمزور بڻائي ٿو، جنهن جي ڪري انهن لاءِ ٻين سان گڏ رهڻ ناممڪن ٿي ويندو آهي.

* * *

گهريلو زندگي جنت هجڻ گهرجي، پر خراب مزاج ان کي دوزخ ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو. هڪ مڙس ڪم کان گهر اچي پنهنجي زال کي اداس ۽ پريشان ڏسي سگهي ٿو، جنهن جي ڪري هن لاءِ هن سان رابطو ڪرڻ ناممڪن ٿي وڃي ٿو يا هو خراب موڊ ۾ گهر واپس اچي سگهي ٿو، جنهن جي ڪري هن لاءِ هن سان رابطو ڪرڻ ناممڪن ٿي وڃي ٿو. اهڙي طرح، غير صحتمند مزاج جي ڪري ٻين تي ڪيترين ئي مسئلا پيدا ٿين ٿا.

جڏهن ڪو خانداني ميمبر ڪاوڙ ۾ ٻڌل هوندو آهي يا لاتعلق هوندو آهي، ته توهان فوري طور تي انهن جي مزاج کان متاثر ٿيندا آهيو يا توهان ڪنهن سان خوش مزاجي سان رابطو ڪري سگهو ٿا، پر انهن کي موڊي ۽ بحث ڪندڙ ڏسندا آهيو، ۽ اهي ڏکوئيندڙ لفظ ڳالهائيندا آهن جيڪي فوري طور تي توهان جي خوشي کي ختم ڪري ڇڏيندا آهن، جنهن جي ڪري توهان پاڻ کان پري رهڻ چاهيندا آهيو.

ٻين جي شخصيتن تي ڌيان نه ڏيو ۽ انهن کي پاڻ تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيو.

* * *

مون زندگيءَ ۾ ڪيترين ئي آزمائشون ڏنيون آهن، ۽ انهن مان سڀ کان وڌيڪ ڏکيائي انهن ماڻهن سان هئي جن مون کي غلط سمجهيو. مون اهڙن ماڻهن کي ڏنو آهي جن سان مون پيار ڪيو ۽ مون کي غلط سمجهڻ ۽ منهنجي خلاف ٿيڻ لاءِ پنهنجو دل ڏنو پر ان منهنجي روح ۾ ڪڙڪات پيدا نه ڪيو ڇاڪاڻ ته ڪڪڙين جي سمجهه تي بادل ڇانيل آهن.

مان ٻين جي غلط فهمين جي ڪري پاڻ کي ڏکوئيندڙ ٿيڻ جي اجازت
نٿو ڏيان، پر ان جي بدران مان انهن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو
جيڪڏهن اهي قبول ڪندڙ آهن ۽ انهن کي نيڪ نيت ۽ نيڪ خواهشون
موڪليان ٿو.

* * *

نيڪ عمل نيڪيءَ جي مٺي، خوشگوار امرت کي پيئڻ وانگر آهن،
جڏهن ته برائيون هڪ مخالف نوعيت جون آهن، جهڙوڪ زهر آلود ماڪي
پيئڻ. اهڙيون حرڪتون ۽ رويا جيڪي صحت کي نقصان پهچائين ٿا ۽
نفسياتي پريشاني ۽ جهالت جو سبب بڻجن ٿا، انهن کان مڪمل طور تي
پاسو ڪرڻ گهرجي. هر قسم جي نقصانڪار شين ۽ بي انصافي سان
مشغول رهڻ اهو دروازو آهي جنهن ذريعي نفسياتي مشڪلاتون، بيماريون ۽
جسماني درد داخل ٿين ٿا.

* * *

اي منهنجا خدائي محبوب
تون دوستي جي دل مان وهندڙ پيار جو سرچشمو آهين، ۽ گرمجوشي
جون لڪيل ڪرٽيون آهن جيڪي دوستن جي دلين ۽ جذبات جي ڪُنڊن کي
کولينديون آهن.
۽ جذباتي نظمون جيڪي شرافت، وفاداريءَ ۽ عقيدت جي تعريف ڪن
ٿيون

* * *

جيترو وڌيڪ مان ٻين ڏانهن پنهنجي رحم ۽ نيڪ خواهش موڪليان ٿو،
اوترو ئي وڌيڪ مان روحاني چينل کوليندو آهيان جن ذريعي خدا جو پيار مون
ڏانهن وهندو آهي. الاهي پيار اهو مقناطيس آهي جيڪو سڀ کان وڏي پلائي
کي راغب ڪري ٿو ۽ آٽيندو آهي.

* * *

هڪ شخص لاءِ اهو ضروري آهي ته هو پنهنجي اندروني سڪون ۽
سڪون کي برقرار رکڻ جو عزم ڪري، جيتوڻيڪ اهي ڏکيا مائٽن سان گڏ
رهن ٿا، ڪنهن سخت ملازم لاءِ ڪم ڪن ٿا، انهن سان ڊيل ڪن ٿا جن کي
اهي مخالف سمجهن ٿا، يا زندگي جي ڪنهن به آزمائش کي منهن ڏين ٿا.
جيڪڏهن اهي پنهنجي روزاني زندگي ۾ هن عزم سان قائم رهن ٿا ۽ ڪجهه
ڏينهن جي اهڙن تجربن کان پوءِ مايوس نه ٿين ٿا، ته اهي اندروني توازن
حاصل ڪندا ۽ نفسياتي خوشي حاصل ڪندا.

* * *

برائي ۽ گناهه انساني فطرت ۾ شامل نه آهن، پر ٻاهر کان درآمد ٿيل
آهن ۽ خود اندر ئي اندر پوکيا ويا آهن.

* * *

مٽيءَ هيٺان دفن ٿيل سون پنهنجو جوهر نه وڃائيندو آهي؛ اهو مٽيءَ کي هٽائڻ کان پوءِ پنهنجي قدرتي پاڪيزگي سان چمڪندو آهي. ساڳي طرح، انساني روح ۾ نيڪي موجود آهي، جهالت جي تهن جي باوجود جيڪي ان کي ڍڪيندا ۽ لڪائيندا آهن. روح جو سون جهالت جي ٿلهي، سخت مٽيءَ سان ڪيترو به داغدار ٿي وڃي، اسان کي صرف ان مٽيءَ کي عقل جي پاڻي سان ڌوئڻ جي ضرورت آهي ته جيئن روح جي سچي سون جي خوبصورت چمڪ کي ظاهر ڪري سگهجي.

* * *

ماڻهو اڪثر هڪ ٻئي تي تنقيد ڪرڻ تي ڌيان ڏيندا آهن، ۽ اهو ئي سبب آهي جو اهي ٻئي ڌر ۾ موجود سٺين خوبين کي محسوس نه ڪندا آهن.

* * *

جهالت اوڀر ۽ اولهه ٻنهي ۾ برابر موجود آهي جڏهن اوڀر ۽ اولهه جا جاهل ملن ٿا، اهي تڪرار ڪن ٿا ۽ متفق نه ٿي سگهن ٿا، ٻين نقطه نظر کي ٻڌڻ يا احترام ڪرڻ کان سواءِ پنهنجي فخر ۽ خود صداقت جي تعريف جو مظاهرو ڪن ٿا، جيتوڻيڪ اهي صحيح هجن بهرحال، جڏهن اوڀر ۽ اولهه جا عقلمند ملن ٿا، اهي معاملن کي معروضي طور تي جانچيندا آهن ۽ هر ڪنهن کي فائدو ڏيندڙ مفيد تعاون جي طرف ڪم ڪندا آهن.

* * *

خدا اسان کي روح، ذهن ۽ جسم ڏنو آهي، ۽ اسان کي انهن نعمتن کي هڪ هم آهنگي ۽ متوازن طريقي سان پوکڻ گهرجي. اسان کي پاڻ کي پنهنجي ماحول جا غلام يا عادت جا قيدي نه بڻجڻ گهرجي.

* * *

روحاني طور تي ترقي يافته والدين ٻارن کي روحاني مزاج سان پرورش ڪندي ۽ غور ۽ خود نظم و ضبط سان گڏ هڪ معتدل طرز زندگي اختيار ڪندي دنيا جي مدد ڪري سگهن ٿا.

* * *

خواهش هڪ اهڙي خواهش آهي جنهن ۾ پوري ٿيڻ جي صلاحيت نه هوندي آهي، جڏهن ته ارادو خواهش کان وڌيڪ مضبوط هوندو آهي. ٻئي طرف، ارادو ان خواهش جي پويان محرڪ قوت آهي، ان کي پورو ڪرڻ لاءِ فعال توانائي سان گڏ. ان ۾ خواهش جي پوري ٿيڻ تائين مرڪوز ۽ مسلسل ڪوشش شامل آهي. ڪيترا ٿورا ماڻهو واقعي خواهش رکن ٿا ۽ حاصل ڪن ٿا جيڪي اهي حاصل ڪرڻ چاهين ٿا! يقيناً، ڪنهن کي به شرمناڪ ۽ قابل مذمت ڪم ڪرڻ لاءِ ارادي کي استعمال نه ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهو ارادي جي حقيقي مقصد جي خلاف ورزي ڪري ٿو ۽ خراب ۽ نقصانڪار

نتيجا آڻيندو آهي. انساني ارادي کي حڪمت ۽ فهم جي رهنمائي ڪرڻ گهرجي، جنهن سان روشن خيالي ۽ خدا جي ويجهو ٿيڻ گهرجي.

* * *

هن زندگي ۾ جيڪا به شيءِ خوبصورت ۽ قابل قدر آهي، اها اڪثر ڪري اسرار ۾ ڍڪيل ڪاٺين ۾ لڪيل هوندي آهي. ناياب جواهر آساني سان ڳولڻ مشڪل هوندا آهن ، ۽ قيمتي روحاني خزانن کي سمجھ ۽ دانائي جي اوزارن سان ڳولڻ ۽ کڊڻ گهرجي.

* * *

ٻين کي مٺن لفظن ۾ مخلص صلاحن ذريعي خوشي ڏيڻ سچي عظمت جون نشانيون آهن ان جي برعڪس، طنزيه تبصرن، منفي نظرن ۽ خود غرض تجويزن سان ٻين کي نقصان پهچائڻ بغض جي نشاني آهي هڪ ڏکوئيندڙ نظر ۾ ڪاوڙيل ساهه دردناڪ مُڪ يا ڌڪ کان وڌيڪ گهرا زخم آهن طنز ۽ ٺٺوليون ظالمن ۾ بغاوت ۽ ڪاوڙ جي جذبي کي ظاهر ڪن ٿيون، جڏهن ته دوستانه تجويزون پشيماني ۽ تعجب کي متاثر ڪن ٿيون.

* * *

ڪڏهن ڪڏهن خدا پاڻ کي پنهنجن پيارن تي هڪ عظيم روشني جي طور تي ظاهر ڪري ٿو، يا هڪ ڪائناتي آوازِ جي طور تي، يا لامحدود خوشي جي طور تي، يا انتهائي مٺاس جي محبت جي طور تي، يا سمجھ، حڪمت، ۽ علم جي طور تي سندس روشني دائمي طور تي ڪائناتي پرن وانگر پکڙيل ۽ پکڙيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن مان هن زمين کي ان روشني جي دل ۾ هڪ خواب وانگر ڏسان ٿو، ۽ اهڙيءَ طرح مون کي احساس ٿيو ته دنيا هڪ خواب آهي.

* * *

اسان کي پنهنجي دلين کي حڪمت سان پاڪ ڪرڻ ۽ انهن کي خدا جي محبت سان صاف ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو سمجهڻ گهرجي ته اسين سڀ پائر ۾ پينرون آهيون، گڏجي پنهنجي آسماني گهر ڏانهن هلي رهيا آهيون.

* * *

توهان جي سڀ کان وڏي خوشي توهان جي سکڻ ۾ صحيح طريقي سان عمل ڪرڻ جي مسلسل تياري ۾ آهي جيترو وڌيڪ توهان پاڻ کي بهتر بڻائيندا، اوترو ئي توهان پنهنجي چوڌاري ٻين کي بهتر بڻائڻ ۾ مدد ڪندا. جيڪو ماڻهو پاڻ کي بهتر بڻائيندو آهي اهو هميشه خوش هوندو آهي، ۽ توهان جيترو خوش هوندا آهيو، اوترو ئي توهان پنهنجي چوڌاري ٻين کي خوش ڪندا آهيو.

* * *

اڇو ته گڏجي بکايلن کي کاڌو کارايون، ضرورتمندن کي ڪپڙا □ دوائون ڏيون، غمگين کي تسلي ڏيون، محرومن جا ڳوڙها پوڻن، انهن جي روحن □ خوشي آڻيون، □ انهن جي چهري تي مسڪراهٽ آڻيون.

* * *

جيڪڏهن خدا پنهنجي محبت مائرن جي دلين □ نه رکي ها، ته اهي پنهنجن ٻارن سان پيار نه ڪري سگهن ها. الاهي محبت مائرن جي دلين مان وهندي آهي. گهر فضل سان پريل آهي ڇاڪاڻ ته عالمگير ماءُ هڪ انساني ماءُ جي صورت □ موجود آهي، □ اسان کي پنهنجي دلين □ ماءُ جي پيار جي شعله کي زنده رکڻ گهرجي.

* * *

هتي زندگي بيڪار □ بي ترتيب لڳي ٿي جيستائين اسان حفاظت جي ڪنارن تي نه پهچون. اسان کي پنهنجون اميدون عارضي دنياوي مقصدن □ نازڪ مادي وابستگين تي نه لڳائڻ گهرجن. اهڙا ڪمزور وابستگيون اسان کي لاشعوري طور تي اسان جي آخري مقصد کان پري ڪن ٿيون، جيئن اهي اسان کي اسان جي حقيقي ذات کان پري ڪن ٿيون.

* * *

خدا جو آواز زندگيءَ جي ظاهر ٿيڻ جي پويان آهي، جيڪو مسلسل اسان کي سڏيندو آهي □ گلن، مقدس ڪتابن □ اسان جي ضميرن مان اسان سان ڳالهائيندو آهي، □ انهن سڀني خوبصورت شين جي ذريعي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون، سندس شان روح جي روحاني سڪون □ □ ذهن جي هن سان هم آهنگ ٿيڻ جي سنجيده ڪوشش □ ظاهر ٿئي ٿو.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي روحاني ترقي جو عقاب بڻايو جيڪو تنگ نظري □ راءِ □ عقيدي جي مبالغي جي مٿيءَ واري گهٽين کان مٿي اڏامي.

مون کي زمين جي ڌڙڪن □ سچ جي روشنيءَ کي روڪڻ واري ڪڪرن کان پري، مٿانهين □ اوچي سطحن ڏانهن سڏ.

مون کي توازن جي پرن سان سواري ڪرڻ ڏيو انهن بلند تصورن جي بلند آسمانن ڏانهن.

سڀني طوفانن □ طوفانن کان مٿانهون، مان آسماني آڪيري جي ڳولا □ نڪرندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي روحاني ترقي جو عقاب بڻايو، هميشه توهان کي خواهش □ شوق سان ڳوليندو رهان.

اي خداوند، اسان کي پنهنجي حضور جي مٺي هوائن سان تازگي بخش، اسان کي پنهنجي شاندار حضور جي خواهش سان ڀريو، □ اسان جي

مخلوق ڪي پنهنجي الاهي حڪمت سان مالا مال ٿيڻ ڏيو اسان کي محسوس ڪرڻ ڏيو ته توهان جي پاڪ روشني اسان جي زندگي جي هر پهلو ۾ پکڙجي ٿي، اسان جي عزم کي مضبوط ڪري ٿي، اسان جي اونداهي کي ختم ڪري ٿي، اسان کي امن ۽ اميد سان پري ٿي، ۽ اسان کي سٺا ڪم ڪرڻ جي توانائي ڏئي ٿي.

* * *

جيڪو به ٻين کي ذهني ۽ مادي مدد ڏئي ٿو، رحم ۽ سخاوت سان پريل دل سان، اهو ڏسندو ته جيڪو ڏئي ٿو اهو ان ڏانهن واپس ايندو، ۽ اهو عمل جو قانون آهي جيڪو دلين تي لاڳو ٿئي ٿو.

* * *

جيڪو ماڻهو ٻين ڏانهن محسوس ڪري ٿو اهو آسمان ۾ مسلسل وائبريشن پيدا ڪري ٿو، ساڳئي مقدار ۾ همدردي ۽ مهرباني کي راغب ڪري ٿو. جيڪو ماڻهو انهن کي معاف ڪري ٿو جن هن تي ظلم ڪيو آهي، اهو پاڻ لاءِ معافي ۽ برداشت کي راغب ڪندو.

* * *

جيئن ڪو ماڻهو ٽٽل ٽيليفون ذريعي ڳالهائي نٿو سگهي، تيئن ئي ڪو به ماڻهو پريشاني، پريشاني، عدم اطمينان ۽ عارضي دنياوي شان و شوڪت سان وابستگي جي هٿوڙي جي ڌڪن ڪان معذور ذهن ذريعي دعا کي مؤثر طريقي سان نشر نٿو ڪري سگهي. ان جي بدران، اهو ذهن گ□ر□ سڪون ۽ سڪون ذريعي مرمت ڪري سگهجي ٿو، ان ڪري روحاني سڏن کي منتقل ڪرڻ ۽ برڪتون ۽ شاندار بصيرت حاصل ڪرڻ جي صلاحيت کي وڌائي سگهجي ٿو.

* * *

هن چست، خطرناڪ ۽ غير يقيني دنيا ۾، توهان بلڪل اڪيلو محسوس ڪندا آهيو صرف خدا توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو يا توهان جي اميدن کي مايوس نه ڪندو.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي پاڪائي سان شفاف ڪر ته جيئن مان تنهنجي شفا جي روشني کي پنهنجي اندر ظاهر ڪري سگهان.

منهنجي ذهن جي آئيني کي پرسڪون ڪر، جيڪو پريشاني سان ڌڙڪي رهيو آهي، ته جيئن اهو توهان جي لامحدود چهري کي ظاهر ڪري سگهي.

منهنجي روح ۾ ايمان جون دريون کوليو ته جيئن مان توهان جي امن جي خوشبوءِ ۾ ساهه کڻي سگهان.

اي تون جيڪو پاڻ ۾ روشن آهين! اي تون جنهن جي شان بيان کان ٻاهر آهي! منهنجي تڙپيل اکين ۾ ڏس، ته جيئن مان دنيا ۾ توکان سواءِ ڪجهه به نه ڏسي سگهان!

* * *

مختلف آوازن جا اعصابي نظام تي مختلف اثر پوندا آهن. بي ترتيب آوازن جو اعصاب تي تڪليف ڏيندڙ اثر پوندو آهي، جڏهن ته هارمونڪ آوازِ اعصابي نظام جي آرامده ۽ ايٽروفيءِ ٿيل بافتن کي ان جي حياتياتي قوت کي جاڳائي چالو ڪندا آهن.

تنهن ڪري، هڪ مهربان ۽ نرم لفظ، هڪ متاثر ڪندڙ گيت، ۽ روح جي حرم ۾ دانائي جي آواز جو سرگوشي، اهي سڀ انساني روح تي هڪ گهرو ۽ ناقابل تصور اثر رکن ٿا.

زندگي هڪ ننڍڙي سفر وانگر آهي [ٻيلي ۾] جيئن ئي ماني تيار ڪري ميز تي رکي ويندي آهي ته هڪ جانور اندر اچي ويندو آهي، جيڪو سڀني کي ڇڏڻ تي مجبور ڪندو آهي گهڻا ماڻهو هن طرح رهن ٿا اهي ڪجهه پئسا گڏ ڪرڻ ۽ ڪجهه خوشي ۽ سلامتي حاصل ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪندا آهن، صرف بيماري ۽ ٻين آفتن جي جانور جي هٿان ٿٽڻ تي، انهن جا دل بند ٿي ويندا آهن، ۽ اهي ڇڏڻ تي مجبور ٿي ويندا آهن ماڻهن کي هن طرح رهڻ جي ضرورت ناهي، لامحدود ڪمن کي انهن جو وقت چوري ڪرڻ ۽ انهن کي غلام بڻائڻ جي اجازت ڏيڻ سان ڪيترائي سال هن طرح گذري ويا آهن جيڪي مشڪلاتن کي انهن کي پوئتي نه رکڻ جو عزم ڪندا آهن انهن کي انهن تي قابو پائڻ جي طاقت ڏني ويندي.

* * *

عام اصول جي طور تي، لفظ "ڪاڌو" صرف جسماني غذائيت جي حوالي سان استعمال ٿيندو آهي، پر غذائيت جا ٽيا به قسم آهن، جهڙوڪ ذهنيءِ سرگرمي، ذهني توجه، ۽ روحاني حڪمت. پهريون قسم (ڪاڌو) جسم کي غذا ڏئي ٿو، ٻيو قسم (ذهنيءِ توجه) ذهن کي غذا ڏئي ٿو، ۽ ٽيون قسم (روحاني حڪمت) روح کي غذا ڏئي ٿو.

* * *

چا توهان ڪڏهن ان بي معنيٰ "بي شيءِ" کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي، جيڪا ريگستان ۾ هميشه بدلجندڙ ۽ غائب ٿيندڙ سراب آهي، جيڪا توهان کي پنهنجون سڀئي خواهشون پوريون ڪرڻ کان پوءِ به محسوس ٿئي ٿي؟ انسان ڪنهن شيءِ جي خواهش رکن ٿا جيستائين اهي ان کي حاصل نه ڪن، پر هڪ ڀيرو اهو انهن جي گرفت ۾ اچي وڃي، اهي لازمي طور تي ان کان ٿڪجي پون ٿا ۽ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪن ٿا جيتوڻيڪ زندگي هڪ شخص کي هر شيءِ ڏئي ٿي جيڪا انهن جي دل چاهي

ٿي - دولت، طاقت، دوست - اهي آخرڪار مطمئن نه ٿيندا □ وڌيڪ ڳولڻ شروع ڪندا پر هڪ شيءِ آهي جنهن کان ماڻهو ڪڏهن به نه ٿڪندو آهي، □ هڪ پيرو اهي ان کي ڳولي وٺندا آهن، اهي ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش نه ڪندا □ ڪڏهن به ان کي ڪنهن ٻئي شيءِ سان تبديل نه ڪندا: روح جي خالص خوشي، خود جي گهري ڪنڊ □ رهندي آهي.

* * *

دنيا سڄي تاريخ □ لرزجي □ غير مستحڪم ٿي چڪي آهي جنگ □، دنيا لکين ماڻهن لاءِ ڏک □ تڪليف جو هنڌ بڻجي ويندي آهي سچي □ دائمي خوشي خدائي موجودگي جو تجربو ڪرڻ □ آهي، □ ان خوشي حاصل ڪرڻ کان وڌي ڪا به خوشي يا فائدو ناهي.

* * *

ماڻهو اهڙا ڪم ڇو ڪندا آهن جيڪي ٿوري خوشي □ گهڻي تڪليف ڏين ٿا؟

جواب "عادت" آهي، جيڪو انساني قسمت □ فيصلو ڪندڙ عنصر آهي، ڪيترائي ماڻهو عادت جي لوهي گرفت جي ڪري، درد □ نقصان کي ڄاڻڻ جي باوجود نقصانڪار عملن تي قائم رهن ٿا. اُٺ ڪنڊيدار ٻوٽا کائيندو آهي جيتوڻيڪ اهو پنهنجي وات مان رت ڪڍندو آهي. خوشي ڳوليندڙ پنهنجي صحت کي نقصان پهچائڻ جي باوجود پنهنجي خوشين □ مبتلا رهي ٿو. شراب پيئندو آهي موت تائين، اندر جي روحاني خوشي کان بي خبر، جنهن جو مقابلو ڪنهن ٻئي خوشي سان نٿو ڪري سگهجي. لالچي ماڻهو مادي مالن جي پٺيان بي رحميءَ سان ڊوڙڻ سان پنهنجي خوشي کي تباهه ڪري ٿو، بي خبر ته جيڪڏهن هو ڪجهه دير لاءِ غور ڪري، ته هو اهڙي خوشي حاصل ڪندو جيڪا سون خريد نه ڪري سگهي.

* * *

تنهنجي پاڪ نور □ مان هميشه لاءِ جاڳندو رهندس، تنهنجي بابرڪت چهري جي نظر مان هميشه لطف اندوز ٿيندو رهندس.

مون عارضي جذبن ذريعي پيار جي ڳولا ڪئي، □ محدود انساني محبت جي ريگستانن □ گهمڻ کان پوءِ، آخرڪار مون کي الاهي محبت جو نخلستان مليو.

روحاني سوچون

عقلمند استاد پرامنسا يوگنندا لاءِ

خدا الاهي حڪمت جو خزانو آهي، جنهن جي وسعت لامحدود آهي □ جنهن جو مواد لازوال آهي، □ انساني روح اهي چينل آهن جن ذريعي اها حڪمت وهندي آهي.

ويڪرا، ڪليل نالا آهن ۽ تنگ، زنگ آلود نالا آهن. جيترو وڏو چينل هوندو، اوترو ئي وڏو ۽ وڌيڪ وسيع خدائي فضل وهندو.

* * *

درد ۽ ذهين ۽ سکڻ لاءِ تيار ماڻهن لاءِ مفيد سبق آهن، پر درد شڪايت ڪندڙ ۽ ناراض ماڻهن لاءِ ظالم ظالم ۾ تبديل ٿي ويندو آهي.

درد اسان کي تقريبن ڪجهه به سيکاري سگهي ٿو ان جا سبق اسان کي سمجهه، خود قابو، لاتعلقي، اخلاقيات، ۽ وڌيڪ شعور پيدا ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿا.

مثال طور، پيٽ جو سور اسان کي ٻڌائي ٿو ته گهڻو نه کائو ۽ جيڪو اسان کائو ٿا ان بابت محتاط رهو.

ملڪيت يا پيارن جي وڃائڻ سبب پيدا ٿيندڙ درد اسان کي هن وهم جي دنيا ۾ سڀني شين جي عارضي نوعيت جي ياد ڏياري ٿو.

غلط ڪمن جا نتيجا اسان کي صحيح ۽ غلط ۾ فرق ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿا.

پر ماڻهو حڪمت مان ڇو نه سکندا آهن؟ پوءِ اهي پاڻ کي درد جي ظالم کان ڏڪوئيندڙ ۽ غير ضروري نظم و ضبط جي تابع نه ڪندا!

* * *

اي منهنجا خدائي محبوب
تون ڪائنات جي هر ڪنڊ ۾ موجود آهين
هوءَ گلن ۽ گلابن جي دل ۾ لڪي ٿي
هوءَ چنڊ جي دريءَ مان مون ڏانهن ڏسي رهي آهي
فطرت جي پردي جي پويان
۽ وهم مون کان لڪيل هئا
اڪ چنيڻ لاءِ به مون کي نظرانداز نه ڪر.

* * *

ماڻهو سمجهن ٿا ته زاهد پاڻ کي محروم ڪرڻ بابت آهي، پر اهو مڪمل طور تي سچ ناهي. مون وجود ۾ سڀ کان وڏي خزاني لاءِ ننڍيون خواهشون ڇڏي ڏنيون.

* * *

خوشي جي مسلسل ڳولا ۾ - قابل مذمت يا نيڪ طريقن سان - انسان حقيقت ۾ روحاني خوشي جي ڳولا ۾ آهي.

خوشي جا به قسم آهن: ڪوڙي خوشي ۽ حقيقي خوشي.

ڪوڙي خوشي جي پنيان غم ۽ درد هوندو آهي، جڏهن ته حقيقي خوشي جو اختتام هميشه خوشيءَ وارو هوندو آهي، جيتوڻيڪ ان جي شروعات غمگين يا مايوس ڪندڙ هجي.

خدا دائمي خوشي آهي، □ جڏهن ڳوليندڙ ڪيس ڳوليندو، ته هو اها ئي شيءِ ڳوليندو جنهن جي هو ڳولا ڪري رهيو هو □ بغير ڪنهن رڪاوٽ جي ڳولي رهيو هو، جيتوڻيڪ انهن خواهشن کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ جيڪي هن سوچيو هو ته هن کي خوشي ملندي.

هن هميشه نئين ڳيندڙ خوشي □، ڳوليندڙ کي اها سڀ خوشي ملندي جيڪا هن ٻين سڀني شين □ ڳولي هئي.

* * *

سپاٽي اڄ سان ٽائي ٽيل آهي، تنهن ڪري مان پنهنجي زندگي جو تجزيو ڪندس □ سمجهندس ته اها ڇا آهي، □ پوءِ ان کي اهو بڻائڻ جا طريقا ڳوليندس جيڪو ان کي هجڻ گهرجي.

اڄ مان شروعات جو جذبو پيدا ڪندس، ڇاڪاڻ ته جيڪو شروعات ڪري ٿو اهو هڪ تيز ش□اب ثاقب وانگر آهي، جيڪو ڪجهه به نه مان ڪجهه پيدا ڪري ٿو.

اهو عظيم تخليقي روح جي طاقت ذريعي ناممڪن کي ممڪن بڻائي ٿو.

* * *

خدا جي قدرت منهنجي وجود جي هر ايٽم □، هر جاندار سيل □، هر اعصاب □، □ دماغ □ بافتن □ موجود آهي.

مان ٺيڪ آهيان ڇاڪاڻ ته اها برڪت واري طاقت منهنجي جسم جي هر حصي □ ڦهليل آهي.

* * *

جيڪو به پنهنجو امن برقرار رکڻ □ پنهنجا فرض پرسڪون طريقي سان انجام ڏيڻ جي قابل آهي، اهو پاڻ کي عالمگير روح سان ڳنڍي چڪو آهي جنهن جي امن وجود کي پريندي آهي.

زندگيءَ جا واقعا ڪيترا به سخت هجن، □ تجربا ڪيترا به ڏکيا ڇو نه هجن، نفسياتي حالت کي سڪون ظاهر ڪرڻ گهرجي □ ذهن کي پنهنجو توازن برقرار رکڻ گهرجي.

نه ته خوفناڪ ناڪامي روح جي بنيادن کي لوڏڻ گهرجي، □ نه ئي شاندار ڪاميابي ان کي پرجوش بڻائڻ گهرجي.

جيڪو به سڪون □ اطمينان ڏيکاري ٿو - سچ پچ، بناوٽي نه - اهو سچي سڪون □ امن جي ڪناري تي پهچي چڪو آهي جيڪو ٻاهرين اثرن کان متاثر نه ٿي سگهي ٿو.

جيڪو به بهتري لاءِ تبديلي چاهي ٿو، ان کي مضبوط، خاموش، پرسڪون ارادو پيدا ڪرڻ گهرجي □ سٺن فيصلن تي همت نه هارڻ گهرجي.

سرگرمي دوران خدا بابت سوچڻ ۽ هن عمل کي روزاني زندگي جو حصو بڻائڻ شاندار آهي.

* * *

ڪجھ ماڻهو جيڪي سکڻ جا شوقين آهن، ٿوري فاصلي تائين رستو هلن ٿا، پوءِ پنهنجو جوش وڃائي ڇڏيندا آهن، رخ بدلائيندا آهن، ۽ پنهنجا فيصلا وساري ڇڏيندا آهن.

بيا ڪڏهن ڪڏهن پراڻين عادتن جو شڪار ٿيڻ جي باوجود، سفر جاري رکڻ جي پوري ڪوشش ڪندا آهن، پر ان جي باوجود اهي هلڻ ۽ ڪوشش جاري رکندا آهن، تنهن ڪري انهن جا رجحان وڌيڪ سڌريل ٿيندا ويندا آهن، ۽ اهي ڏينهن گذرڻ سان گڏ مضبوط، صحتمند ۽ توانائي وارا ٿيندا ويندا آهن.

* * *

مثبت سوچ اڻ ڏٺل الاهي طاقت کي ڏسڻ جو سبب بڻجي ٿي جيڪا نندڙن ذهني ذريعن ۽ محدود حسي تصورن کي وڌائي سگهي ٿي، ۽ وڏي ۽ وڏي نيڪي جي چمڪ کي ڏسي سگهي ٿي، ۽ لامحدود ويڪر جي هڪ وڏي دري کولي ٿي جنهن ذريعي الاهي موجودگي کي ان جي سڀني شان ۽ شان ۾ هر هنڌ ڏسي سگهجي ٿو.

سڪون اهو آهي جيڪو سچي دنيا کي گهرجي، خاص طور تي اهي جيڪي غور و فڪر جي رستي تي هلن ٿا ۽ بلند روحاني افقن تائين پهچڻ چاهين ٿا.

روحاني ڪوششون جيڪي خاموشي ۽ پرامن طريقي سان ڪيون وينديون آهن اهي عام طور تي اثرائتو ۽ ثمر آور هونديون آهن، ڇاڪاڻ ته جڏهن جسماني حرڪتون بند ٿي وينديون آهن، ته خيال سرگرم ٿي ويندا آهن ۽ سُتل روحاني توانائيون جاڳي پونديون آهن.

* * *

اسان کي پنهنجين غلطين تي مايوس يا مايوس نه ٿيڻ گهرجي، پر اسان کي هميشه پنهنجي تجربن جي روشن پاسي کي ڏسڻ گهرجي ۽ انهن مان سکڻ گهرجي ۽ ڪجهه به ٿئي، اسان کي مدد ۽ هدايت لاءِ خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي.

* * *

هڪ نئين شاگرد سوچيو ته هو صرف نظرياتي مطالعي ذريعي روحاني تعليمات کي سمجهي سگهي ٿو، ۽ ان کان علاوه، هو ٻين کي سيکارڻ جو به خواهشمند هو، تنهن ڪري استاد پرمهانسا کيس چيو:

"روحاني شعور ڪا ٻاهرين پيمائش (ٻوٽي وانگر) نه آهي پر اندر کان واڌ ۽ ترقي آهي"

* * *

هيٺ ڏنل پيغام ماسٽر پرمهانسا يوگانند پاران جنوري 1944 □ پنهنجن شاگردن کي خطاب ڪيو ويو جڏهن هو پنهنجي ڪتاب، آٽو بايوگرافي آف اي يوگي لکي رهيو هو ، جيڪو 35 ٻولين □ ترجمو ڪيو ويو آهي □ 70 سال اڳ پنهنجي رليز کان وٺي چيپل □ مشهور آهي.

منهنجا پيارا دوستو:

پسند جي آزادي وڏي حد تائين هر قسم جي خواهشن، خواهشن، ارادن □ مرضي تي مشتمل آهي. تنهن هوندي به، پسند جي حقيقي آزادي □ ان جي گهٽ ظاهر جي وچ □ فرق ڪرڻ گهرجي.

اسان جون ڪوششون، اسان جي طاقت، □ اسان جا سيئي جسماني، اخلاقي □ روحاني عمل ارادي جي طاقت ذريعي شروع ٿين ٿا □ مسلسل ڪم ڪن ٿا.

قوت ارادي □ مسلسل چڪرن تي مشتمل آهي جيڪي اڻ ٽٽندڙ عزم □ خواهش جي چوڌاري سرگرمين جو مرڪز آهن، جيستائين اهو گهربل نتيجو حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي طاقت تائين پهچي وڃي.

مون جيڪو ڪتاب لکي رهيو آهيان ان مان مون هڪ بهترين سبق سکيو، ڇاڪاڻ ته مان جيڪو لکندو هوس ان جو جائزو وٺڻ کان سواءِ لکندو هوس، پر مون کي پنهنجي سوانح عمري جي هر پيراگراف جو جائزو وٺڻو پوندو هو □ مون کي ڪتاب کي ٻيهر برائوز ڪندي انهن شاندار تجربن ڏانهن واپس وڃڻ □ مزو آيو.

مون پنهنجي زندگيءَ □ ڪيترائي ايڊونچر ڏنا آهن، مون ليڪچر ڏنا آهن، عمارتون ٺاهيون آهن □ رنگ ڪيا آهن، □ منهنجي ڪاميابي جو راز هميشه قوت ارادي رهيو آهي.

مون جيڪو ڪجهه به ارادي سان ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، اهو حاصل ڪيو ويو آهي، □ مان توهان کي يقين ڏيان ٿو ته جيڪڏهن توهان ڪجهه ڪرڻ جو عزم ڪيو آهي، ته اهو خدا جي مدد سان حاصل ڪيو ويندو.

اسان کي ٻين سان خدائي خوشي شيئر ڪرڻ گهرجي. خدا بابت دل سان ڳالهائڻ کان وڌيڪ شاندار ڪجھ به ناهي.

جيڪڏهن توهان ڪنهن کي قائل ڪري سگهو ٿا ته گناهه جو رستو موت جي وادي ڏانهن وٺي ٿو □ مراقبي □ الاهي قانونن جي تعميل جو رستو دائمي زندگي ڏانهن وٺي ٿو، ته توهان انهن جي زندگي کي ان کان وڌيڪ امير بڻائي ڇڏيو هوندو جيترو توهان انهن کي هڪ ملين ڊالر ڏنا هئا.

پئسو ٿوري وقت لاءِ آهي، پر خدا جو علم اسان سان گڏ رهي ٿو □ اسان سان گڏ ايندڙ دنيا □ وڃي ٿو. تنهن ڪري، جڏهن به مان ڪنهن کي خدا کي ڄاڻڻ لاءِ ڪوشش ڪندي □ پوري ڪوشش ڪندي ڏسان ٿو ته مون کي تمام گهڻي خوشي محسوس ٿئي ٿي.

جيتوڻيڪ مان دنيا ۽ ڪيترين ئي شين منصوبابندي ڪريان ٿو ۽ ڪريان ٿو، پر مان اهو خدا کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪريان ٿو ڪم ۽ مطالبن جي هلچل جي وچ ۾ به، مان سرگوشي ڪريان ٿو، "تون ڪٿي آهين، خداوند؟" ۽ سڄي دنيا بدلجي ٿي ۽ مان هڪ عظيم روشني ڏسان ٿو.

مان انهيءَ روشن سمنڊ ۾ هڪ ننڍڙو بلبلو آهيان، ۽ ڪيتري وڏي خوشي آهي!

* * *

اسان کي پنهنجن خيالن کي هن زندگي ۾ اداس ۽ خوفناڪ شين تائين محدود نه رکڻ گهرجي حڪمت اسان کان مطالبو ڪري ٿي ته اسان پنهنجن خيالن ۽ جذبات کي دائمي الاهي طاقت ڏانهن هدايت ڪريون جيڪا تبديل يا تبديل نه ٿي ڪري.

پاڻ کي ڪمزور ۽ ڪمزور نه سمجهو، ڇو ته توهان جو دماغ هڪ وڏي شهر کي ٻن ڏينهن لاءِ بجلي ڏيڻ لاءِ ڪافي توانائي ذخيرو ڪري ٿو، ۽ تڏهن به توهان ڇئو ٿا ته توهان ٿڪجي پيا آهيو؟!

جڏهن توهان ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو ٿا، ته ٻين کي پريشان ڪرڻ کان سواءِ هر موجود موقعي جو فائدو وٺو.

هڪ ڀيري مان بوسٽن ۾ هڪ گهٽي تي هلي رهيو هوس ۽ گهٽي جو اهو پاسو جيڪو پيادلن لاءِ مخصوص ڪيو ويو هو، جنهن تي مان هلي رهيو هوس، اتي پيادلن سان ڀريل هو ۽ تقريبن سيئي منهنجي اڳيان هئا، تنهنڪري ڪنهن کي به لنگهڻ ڏکيو هو، تنهن هوندي به، مون پاڻ ۾ فيصلو ڪيو ته مان ڪنهن کي به ڌڪو ڏيڻ کان سواءِ ميڙ جي اڳيان هوندس.

مون موقعا ڳولڻ شروع ڪيا ۽ پيادلن جي وچ ۾ هتي ۽ اتي خال ڳولڻ شروع ڪيا، جن کي مون استعمال ڪيو جيستائين مون اهو حاصل نه ڪيو جيڪو مون چاهيو هو ۽ ڪنهن کي به گڏ ڪرڻ کان سواءِ ميڙ ۾ پهريون بڻجي ويس.

پوءِ مون چيو، "ٺيڪ آهي، هاڻي اهي مون کان اڳتي وڌي سگهن ٿا جڏهن مان پنهنجي ارادي کي حاصل ڪري وٺان ٿو"

* * *

خدا صحت، خوشحالي، حڪمت، ۽ دائمي خوشي جو ذريعو آهي.

جڏهن اسين هن سان ڳنڍجي وڃون ٿا، ته اسان جون زندگيون مڪمل ٿي وڃن ٿيون، ۽ هن کان سواءِ، زندگي اڻپوري رهي ٿي.

اچو ته پنهنجو ڌيان انهيءَ طاقتور الاهي قوت ڏانهن ڏيون جيڪا اسان کي زندگي، صلاحيت ۽ دانائي ڏئي ٿي.

اچو ته دعا ڪريون ته هي عظيم سچ اسان جي زندگين ۾ وهي.

۽ ته جيئن هي دائمي طاقت اسان جي جسمن ۾ وهي سگهي

۾ ته جيئن اسان جي دلين ۾ بي انتها خوشي اچي سگهي
* * *

بند اکين جي اونداهيءَ جي پويان ڪائنات جون عجيب قوتون، سڀئي برڪت وارا نيڪ روح، ۽ دائمي وجود لڪيل آهن جنهن جي ڪا حد يا انتها ناهي.

غور و فڪر ذريعي اسان کي مڪمل سچائي جي خبر پوي ٿي ۽ اسان جي زندگين ۾ تخليق جي سڀني عجائبات ۾ ان جي لڪيل ڪمن کي ڏٺو وڃي ٿو.

جيڪڏهن شاگرد کي خبر پوي ته هو پنهنجي مرضي مطابق ترقي نه ڪري رهيو آهي، ته کيس پاڻ سان گڏ بيهڻ گهرجي، پنهنجن خيالن جو جائزو وٺڻ گهرجي، ۽ انهن رڪاوٽن کي سڃاڻڻ گهرجي جيڪي سندس رستي ۾ آهن.

گهڻو ڪري، سبب حقيقي ڪوشش جي کوٽ ۾ پريشان ذهن هوندو آهي. اڪثر ڪري، رڪاوٽون گهڻي حد تائين جڙيل عادتن مان پيدا ٿين ٿيون جن کي زندگي جي باغ مان اُڇلڻ گهرجي ته جيئن خوشي جون پاڙون روح جي مٽيءَ ۾ وڏي ۾ پڪڙجي سگهن.

صرف ان ڪري وڏا ڪم ڪرڻ ۾ تڪڙ نه ڪريو جو توهان پنهنجي مرضي کي ترقي ڏيڻ چاهيو ٿا.

ڪامياب ٿيڻ لاءِ، توهان کي پهريان پنهنجي ارادي جي طاقت کي ڪجهه ننڍين شين سان آزمائڻو پوندو جيڪي توهان سوچيو هو ته توهان نٿا ڪري سگهو جيڪڏهن توهان ڪوشش ڪندا، ڪاميابي توهان جي هوندي.

مون کي اجا تائين اهي سڀئي مقصد ياد آهن جيڪي منهنجن دوستن ۾ ٻين مون کي ٻڌايو هو ته مان ڪڏهن به حاصل نه ڪري سگهندس، پر مون انهن کي حاصل ڪيو.

"نيڪ نيت" وارا هي ماڻهو پنهنجي راءِ سان وڏو نقصان پهچائي سگهن ٿا؛ خدا اسان کي انهن ۾ انهن جي صلاح کان بچائي.

صحبت جو اراديءَ تي سڀ کان وڏو اثر آهي سڪون جي حرم ۾ مراقبيءَ ڪرڻ بدران شور مچائيندڙ پارٽين ۾ وڃڻ ذهن کي دنياوي وهڪرن جي مٽي سان آلوده ڪري ٿو جيڪو ايترو ڳرو آهي جو انهن کان نجات حاصل ڪرڻ مشڪل آهي.

ڪنهن به شخص جي مرضي ناگزير طور تي سندس ساٿين جي اثر هيٺ مضبوط يا ڪمزور ٿيندي آهي.

صرف خود ڪوشش ذريعي قوت اراديءَ کي ترقي ڏيڻ انتهائي ڏکيو آهي توهان کي هڪ سٺي مثال جي ضرورت آهي جنهن جي توهان پيروي ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان مصور بڻجڻ چاهيو ٿا، سٺن مصور سان

گهريل رهو ۽ مصور سان گڏ رهو جيڪڏهن توهان هڪ روحاني ماڻهو بڻجڻ چاهيو ٿا، ته عظيم ڪردار جي روحاني ماڻهن سان دوستي ڪريو.

* * *

هڪ اعليٰ انسان جيڪو ڄاڻي ٿو ته پنهنجي شعور کي ڪيئن وڌايو وڃي ۽ ان کي لامحدود مطلق ۾ ڪيئن تبديل ڪجي، اهو تخليق کي هڪ ڪائناتي خواب جي طور تي سمجهي سگهي ٿو، جيئن هو ڪجهه ڄاڻ سان چئي سگهي ٿو ته مادو موجود ناهي.

خود نظم و ضبط جي ڏکهي مرحلن مان گذرڻ ۽ مراقبي جي رستي تي هلڻ يا روحاني احساس جي ٻين طريقن جهڙوڪ پيار، خدمت، پرهيزگاري، ۽ خود غرضي کان پري ٿيڻ سان، خدا جو سچو متلاشي دوئي کي ختم ڪري ٿو ۽ وجود جي دائمي اتحاد کي محسوس ڪري ٿو.

* * *

پيار صرف هڪ جذبو ناهي؛ اهو هڪ تمام حقيقي جوهر آهي ۽ جڏهن اهو شعوري طور تي هدايت ڪئي ويندي آهي، اهو پنهنجو رستو ڳولي وٺندو آهي - بغير ڪنهن غلطي جي - پنهنجي مقصد ڏانهن.

پيار پڻ هڪ وڏي طاقت آهي. ڳوليندڙ خدا کي ڳولڻ لاءِ ڪيترين ئي ڪوششون ڪري سگهي ٿو، پر هو ان کي نه ڳولي سگهندو جيستائين هو پنهنجي سڀ کان وڏي خواهش ۽ گهري خواهش جو اظهار نه ڪندو.

* * *

انسان اهو ئي بڻجي ٿو جيڪو سندس ذهن کيس قائل ڪري ٿو جيڪڏهن توهان جو ارادو مضبوط آهي ته توهان زندگي جي جنگ ۾ غالب ايندا.

جيترو وڌيڪ ذهن پنهنجو ڌيان عارضي شين تي مرڪوز ڪندو آهي، اوترو ئي ان جون طاقتون ڪمزور ٿينديون وينديون آهن، ۽ جيترو وڌيڪ اهو روح جي روحاني فطرت جي تصديق ڪندو آهي، اوترو ئي اهو روحاني ٿيندو ويندو آهي ۽ ان جون طاقتون تجديد ٿينديون آهن.

* * *

دنيا پنهنجا اُتار چڙهاءُ ۽ اُتار چڙهاءُ جاري رکندي، تنهن ڪري اسان هدايت ۾ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪنداسين؟ اسان جي جانبدار ۽ تعصب واري تصورن ڏانهن نه، پر اسان جي اندر سچائي ۾ هدايت جي آواز ڏانهن.

* * *

مادو ۾ ذهن، ڪائنات پنهنجي تارن ۽ سيارن سان، گهاٽي مٿاچري جون لهرون، مادي تخليق جون نازڪ شفاف هيٺيون وهڪريون، احساس، مرضي ۽ شعور جون انساني طاقتون، زندگي ۽ موت، ڏينهن ۽ رات، صحت ۽

بيماري، ڪاميابي ۽ ناڪامي، اضافيت جي قانون جي مطابق حقيقتون آهن جيڪو هن ڪائناتي خواب کي هلائي ٿو.
سڀ ڀٽيون جيڪي اضافيت جي قانون ذريعي ڏنيون وڃن ٿيون، اهي انساني خواب ڏسندڙ لاءِ حقيقي آهن جيڪو عظيم ڪائناتي خواب ۾ پنهنجو ننڍڙو ڪردار ادا ڪري ٿو.
انسان کي وهمن جي گرفت کان بچڻ لاءِ - اضافيت جو قانون - هن کي خواب مان دائمي جاڳڻ لاءِ جاڳڻو پوندو.
اسين خواب کي تخيل سان يا ان جي وجود کان انڪار ڪندي، يا "زندگي" کي قبول ڪندي پر "موت" کي رد ڪندي، يا صحت کي تسليم ڪندي پر بيماري کي نظرانداز ڪندي تبديل نٿا ڪري سگهون.
هر ڪيس پنهنجي مخالف جو هڪ لازمي حصو آهي، بلڪل هڪ ڪپڙي جي ٻنهي پاسن وانگر.
ٻئيون هڪ ئي سڪي جا ٻه پاسا آهن، ۽ سچ جو ڳولا ڪندڙ انهن کي پنهنجي ذهن ۾ الڳ ڪرڻ جي ڪوشش نٿو ڪري، پر انهن کان مٿي حڪمت ۽ يقيني علم سان مٿي اڀري ٿو.
* * *
خدا جي محبت اسان کي بلند ڪري ٿي ۽ اسان جي سمجهه کي وسيع ڪري ٿي. مان پاڻ کي صرف هن جسم تائين محدود نه ٿو سمجهي سگهان، ڇاڪاڻ ته مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مان سڀني جسمن ۾ موجود آهيان.
جيئن مان پنهنجي جسم جي هر حصي ۾ پنهنجي شعور کي محسوس ڪريان ٿو، تيئن مون کي محسوس ٿئي ٿو ته توهان سڀ منهنجو حصو آهيو، ۽ مون کي محسوس ٿئي ٿو ته سڀئي جاندار منهنجي ڪائناتي جسم اندر آهن، ۽ مان هر ڪنهن جي احساسن جو تجربو ڪريان ٿو.
هي ڪو تصور يا تخيل نه آهي، پر خود علم آهي. هي شعور ذهن پڙهڻ جي تبادلي کان وڌيڪ آهي؛ اهو هر ڪنهن جي احساسن جي شعوري شعور آهي، ۽ ان حالت کي ڪائناتي شعور سڏيو ويندو آهي.
جڏهن اها شعور توهان جي اندر اڀري ٿي، ته "پاڻ" جي شعور ختم ٿي ويندي آهي، ۽ توهان محسوس ڪندا آهيو ته سڀئي مخلوق هڪ الاهي زندگي سان ڀريل آهن.
* * *
هي دنيا عجيب آهي، ڇاڪاڻ ته ان ۾ هر شيءِ تبديلي ۽ تبديليءَ جي تابع آهي، ۽ انهيءَ ڪري، ڪنهن به شخص کي پنهنجي خوشي جي ٻيڙي کي هن دنيا جي ڪناري تي لنگر انداز نه ڪرڻ گهرجي.
ڇا توهان هن زندگي ۾ ڏک ۾ مبتلا آهيو يا خوشحالي ۽ طاقت مان لطف اندوز ٿي رهيا آهيو، توهان جي شعور کي تبديل نه ٿيڻ گهرجي

جيڪڏهن توهان ذهني توازن حاصل ڪري سگهو ٿا، ته ڪجهه به توهان کي نقصان نه پهچائي سگهندو.

سپني عظيم ماڻهن جون زندگيون ظاهر ڪن ٿيون ته انهن اهو برڪت وارو درجو حاصل ڪيو جيڪي دنياوي خوشي حاصل ڪرڻ تي پنهنجون اميدون لڳائين ٿا انهن کي ڪيتريون ئي مسئلا انتظار ۽ ملندا، چاڪاڻ ته خوفناڪ خواب اڪثر خوبصورت خوابن سان گڏ هوندا آهن.

جيڪڏهن توهان خواب کي صرف هڪ خواب سمجهو ٿا، وڏيڪ نه، چا اهو خوشگوار آهي يا خوفناڪ، توهان کي سڪون محسوس ٿيندو، ۽ جڏهن توهان کي احساس ٿيندو ته هي زندگي پڻ هڪ خواب آهي، ته توهان ان جي خوفناڪ خوابن کان آزاد ٿي ويندا.

* * *

هڪ شخص کي خوش ٿيڻ گهرجي چاڪاڻ ته هو زندگي جي معمولي ڳالهين ۽ منفيات کان مٿي ٿي سگهي ٿو، ۽ چاڪاڻ ته هو - مثبت سوچڻ سان - صحيح حالتون پيدا ڪري سگهي ٿو جيڪي ڪاميابي جي عنصرن کي راغب ڪن ٿيون.

سخت ۽ غير مستحڪم مزاج هڪ ڪينسر وانگر آهي جيڪو روح جي سڪون کي کائي ٿو، ۽ جيڪي ماڻهو اداس مزاج ۾ مبتلا آهن اهي پنهنجن مسئلن کان نجات حاصل ڪرڻ جي قابل نه هوندا آهن.

پر خراب عادتن ۽ مسئلن تي پرسڪون، عقلي سوچ سان قابو پائي سگهجي ٿو جڏهن ڪو نقصانڪار عادت وارو ان کي ظاهر ڪري ٿو، ته هو ناڪامي جو اعتراف ڪري رهيا آهن.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون دنياوي آزمائشن جو مقابلو تنهنجي الاهي محبت سان ڪيو آهي ۽ تنهنجي محبت کي ڪنهن به آزمائش يا لالچ کان وڌيڪ مضبوط ڏٺو آهي.

* * *

جيئن تيل باهه کي وڌيڪ تيز ڪري ٿو، تيئن ڪاوڙ ڪاوڙ کي وڌائي ٿي ۽ ان کي تيز ڪري ٿي، ۽ بدتميزي وارو سلوڪ ٻين کي پنهنجو سخت رويو جاري رکڻ جي ترغيب ڏئي ٿو ۽ انهن کي وڌيڪ ضدي ۽ سخت بڻائي ٿو.

هڪ پرسڪون ۽ نرم ماڻهو غصي تي قابو پائي ٿو، خاموشي اختيار ڪري اختلاف جي طوفان کي ٽڌو ڪري ٿو، ۽ مني، نرم لفظن ۾ ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ سان اختلاف ۽ تڪرار کي ختم ڪري ٿو.

* * *

استاد پرماهينس سچ بابت چيو:

"اهو موجود آهي جيتوڻيڪ ڪو به ان تي يقين نه رکي، جڏهن ته نظريات کي خيالن لفظن جي حمايت جي ضرورت آهي"

* * *

پيار کي دنيا جو مالڪ هجڻ گهرجي.

* * *

مان توهان وٽ پنهنجي خوشي جا گيت کڻي آيو آهيان.

 مان توهان لاءِ پنهنجي روح جي خزاني مان خزانو کڻي آيو آهيان.

 منهنجي دل جي ڪوٺائي ، مان توهان لاءِ الاهي خواهش جو امرت گڏ ڪريان ٿو.

ڪوڙي اميدن جي صحرا اُڃ سان سُڪي ويو آهيان

پر هاڻي منهنجون خواهشون هميشه لاءِ ختم ٿي ويون آهن.

ڇاڪاڻ ته اهو توهان جي پرپور چشمن مان نڪرندو آهي

تنهنجي پاڪ خوشبوءِ جا سُريٽ مون ڏانهن وهن ٿا

منهنجي خوشي جي شمع تنهنجي خوشي جي روشنيءَ سان چمڪي ٿي.

مان تقريبن دنياوي نخلستانن جي سراب جي وچ مري ويو هوس.

 هاڻي مان توهان جي روح جي لهرن کان متاثر آهيان.

او، ڪاش مان تنهنجي الهي سمنڊ ٻڏي سگهان هميشه لاءِ جيئرو رهي سگهان.

* * *

سچ جي ذهني افق الٽراوائليٽ شعاعون هونديون آهن جيڪي سپني نفسياتي بيڪٽيريا کي ختم ڪن ٿيون. انهن شعاعن کي تنگ محدود نقطه نظر جي شيشي جي رڪاوٽ سان نه روڪيو.

* * *

خدا جي گهر ڪا به ورهاست نه هجڻ گهرجي

* * *

پين لاءِ اسان جو پيار محبت جي احساس جي طاقت سان ممڪن آهي جيڪو اسان کي توهان جي سخي هٿ مان ملي ٿو، اي رب.

پوءِ، اسان کي متاثر ڪريو ته اسان توهان کي پنهنجي تمام گهٽي محبت ٻرندڙ خواهش پيش ڪريون!

توهان اسان کي پيءُ ماءُ، پائر پينرون، پٽ ڌيئرون، ڪزن زندگي جو ساٿي ڏنو آهي.

پارو دوستو، شايد اسان سکي سگهون ٿا ته توهان سان پيار ڪيئن ڪجي مختلف اظهارن هر قسم جي انساني رشتن لاءِ نازڪ قدرتي فرقن سان.

اي دائمي پيار ڪندڙ، اي سڀ کان اعليٰ ويجهو! مون کي سيکاريو ته انساني محبت جي سڀني گلن جو هڪ گلدستو بُنيان ۽ ان کي پنهنجي بابرڪت مندر ۾ نذراني طور رکان.
پر جيڪڏهن، منهنجي گهٽين وفادارين جي ڪري، مان توهان کي پورو گلدستو پيش نه ڪري سگهان ٿو، ته مان هڪ گل، بهترين ۽ تازو گل چونڊيندس، ۽ ان کي توهان جي پيرن تي رکيندس، اميد ته توهان ان کي مون کان قبول ڪندا!
* * *
جسماني شڪل، خاص طور تي اکيون، تقريبن ظاهر ڪن ٿيون ته هڪ شخص ماضي ۾ ڪيئن هو. اندروني خود ظاهري شڪل تي سخت اثر انداز ٿئي ٿو.
انسان جون اکيون سندس سڀ کان اهم جسماني خصوصيت آهن، ۽ انسان کي پنهنجين اکين کي خوبصورت بڻائڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. اهو ڪيئن ٿي سگهي ٿو؟
اسان جون اکيون اسان جي اندروني فطرت کي واضح طور تي ظاهر ڪن ٿيون، ۽ اکين جي ظاهر ۽ اظهار کي خوبصورت بڻائڻ جو هڪ طريقو خوبصورت اندروني خيالن ۽ جذبات کي فروغ ڏيڻ آهي.
ڪجھ اکيون تمام ظالم آهن، ۽ ڪجھ بغض يا خود غرضي کي ظاهر ڪن ٿيون.
ڪنهن به ماڻهوءَ جا لفظ ڪيترا به مٺا ۽ ڪارناما ڪيترا به شاندار ڇو نه هجن، توهان انهن جي اکين جي تاثرات ذريعي انهن جي اصل فطرت کي صحيح طور تي ڄاڻي سگهو ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي انهن ۾ ڪليل دريائن جي پويان لڪائي نٿا سگهن.
تنهن ڪري، هڪ شخص کي خوبصورت ۽ تخليقي سوچون سوچڻ گهرجن ۽ ڇاڪاڻ ته اهي خدا جي صورت تي پيدا ڪيا ويا آهن، انهن کي پنهنجي اندروني زندگي کي خراب ڪرڻ جو ڪو به حق ناهي.
خوبصورت اکيون جيڪي امن، سڪون ۽ سچي محبت جي عڪاسي ڪن ٿيون، انهن کي سڪون، پيار ۽ امن جي ترقي ذريعي پوکيو وڃي.
صرف هن طريقي سان هڪ روحاني مقناطيسيت پيدا ڪري سگهجي ٿي جيڪا جسماني ظاهر جي سڀني پابندين ۽ حدن کان وڌيڪ مضبوط هجي.
* * *
جڏهن اسان هڪ مضبوط فيصلو ڪريون ٿا، ڪنهن مسئلي جي مڪمل مطالعي کان پوءِ ۽ ان مسئلي سان لاڳاپيل فائدن ۽ نقصانن جي سڃاڻپ ڪرڻ کان پوءِ، ۽ جڏهن اسان پنهنجي مرضي کي ڇالو ڪريون ٿا، ته اسان

پنهنجي زندگين □ ڪيترين ئي تبديليون آڻي سگهون ٿا جيڪي تبديل ڪرڻ ناممڪن لڳي سگهن ٿيون.

آزاد مرضي موجود آهي، □ جيڪڏهن اها نه هوندي، ته ڪو به اندروني □ ٻاهرين ماحول جي اثرن کان بچي نه سگهندو، واڌ ويجهه محدود ٿي ويندي، تخليقي سرگرمين جو دائرو تنگ ٿي ويندو، □ انسان لاءِ ترقي ڪرڻ □ ابتدائي سطح کان مٿي اڀرڻ ناممڪن هوندو.

نئين سماجي نظامن جو تصور □ آزاد اداري جي ڪم سان لاڳاپيل ترقي پسند خيال، ترقي يافته سائنسي دريافتن □ استعمال ٿيندڙ طريقا، تحقيق □ مطالعي جا متنوع شعبا، □ تخليقي ادبي سرگرميون، سڀ انسان جي خدا جي مدد □ مرضي جي طاقت سان هر شعبي □ چونڊ جي آزادي استعمال ڪرڻ جي صلاحيت جي تصديق ڪن ٿا.

* * *

نظم و ضبط واري تقرير □ ڪاوڙ □ ناراضگي کان آزادي هڪ شخص کي پنهنجي گهر □ پاڻ تي ضابطو رکندڙ □ عزت وارو بڻائي ٿي. ان □ خانداني تڪرارن سان عقلمندي □ عقلمندي سان معاملو ڪرڻ يا مهربان لفظن سان ٻين کي پرسکون ڪرڻ شامل آهي.

اهو فتح □ بهادري جي نشاني آهي، جيتوڻيڪ مخالفن جي مطابق.

* * *

سمجهه زندگي جو سڀ کان قيمتي خزانو آهي. اهو هڪ اندروني نظر آهي، هڪ وجداني ادراڪ جنهن جي ذريعي اسان پاڻ □ ٻين بابت سچائي □ اسان جي رستي □ ايندڙ سڀني حالتن سان ڪيئن ڊيل ڪرڻ جي باري □ ڄاڻ حاصل ڪري سگهون ٿا، جيئن اهو اسان کي ضرورت مطابق اسان جي رويي □ عملن کي ترتيب ڏيڻ □ مدد ڪري ٿو.

هن دنيا □، اسان جي سمجهه اڪثر محدود هوندي آهي، □ جڏهن اسان جي ذهني نظر بادل □ هوندي آهي، ته شين جي اڳڪٿي ڪرڻ □ انهن جي نتيجن کي ڄاڻڻ ناممڪن ٿي ويندو آهي.

ڇاڪاڻ ته اسان پنهنجي عملن جي ممڪن نتيجن جو اندازو لڳائڻ کان قاصر آهيون، اسان اڪثر غلط فيصلا ڪندا آهيون.

هن دنيا □ امن سان رهڻ لاءِ، اسان کي پنهنجي ماحول □ آس پاس جي ماحول کان مڪمل طور تي واقف هجڻ گهرجي، □ اهو ڄاڻڻ گهرجي ته اسان ڪهڙي طرف وڃي رهيا آهيون.

اسان کي اهو اندروني احساس هجڻ گهرجي جيڪو اسان کي ٻڌائي ٿو ته اسان جي موجوده عملن جي بنياد تي اسان جي مستقبل جي زندگي ڪيئن هوندي.

* * *

ذهن کي صحيح ادراڪ جي هلت سان هلايو وڃي ڇاڪاڻ ته ان جي مٽي خشڪ ۽ سخت آهي، ۽ ان جي مٽي کي اميد ۽ ڪليل دل سان نم ڪيو وڃي، ۽ ان ۾ ايمان جا ٻج پوکيا وڃن ۽ ٻج کي نيڪ نيتي جي پاڻيءَ سان سيراب ڪيو وڃي، خدا جي مرضي سان هم آهنگي ۾.

* * *

هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کان هڪ اهڙي دعا بابت پڇيو جيڪا خدائي محبوب کي وڌي رفتار سان پاڻ وٽ آڻيندي، ۽ استاد چيو:

"خدا صرف توهان جي دل جي ڪاڻ ۾ لڪيل دعا جا جواهر چاهي ٿو."

* * *

اسان کي پيار ڪرڻ جي صلاحيت ڪنهن ڏني؟ خدا

پوءِ ڪير اسان جي پيار جو حقدار آهي ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ؟ خدا

خدا کان سواءِ ڪو به سچو پيار ناهي ڇو ته خدا پيار آهي.

* * *

اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته خدا اسان جو روزي ڏيندڙ آهي ۽ سچي خوشحالي اسان وٽ ڇا آهي ان سان نه پر ان سان ماپي ويندي آهي ته اسان پنهنجي مرضي سان ڇا حاصل ڪري سگهون ٿا.

خوشي لاءِ خواهشن کي گهٽائڻ ۽ ضروري ضرورتن کي پورو ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ جي ضرورت آهي، ۽ اميد رکڻ گهرجي ته خدا جي مدد سان حالتون سيني رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي باوجود بهتر ٿينديون، پلي اهي ڪيتريون به مشڪل ڇو نه هجن.

* * *

دانائي جو آواز سيني نيڪ دلين سان ڳالهائي ٿو جيڪي اعليٰ روحاني وهڪرن سان هم آهنگ آهن، ۽ امن، پيار، ۽ شاندار علم جي ڳولا ۾ هم آهنگ خيالن جي ڳولا ۾ هوا ۾ گهمي رهيا آهن.

* * *

اسان جون دليون موتي آهن، ۽ پيار الاهي تسبيح جي تار آهي جيڪا اسان جي دلين کي گڏ رکي ٿي.

* * *

پنهنجي ملڪيت کي پاڻ تي قبضو نه ڪرڻ ڏيو

* * *

مون کي اجا تائين ڪيترائي شاگرد ياد آهن جيڪي منهنجي استاد وٽ آيا ۽ پوءِ ڪيس بعد ۾ ڇڏي ويا ڇاڪاڻ ته انهن کي صحيح سمجهه نه هئي.

مون پاڻ کي چيو، "گهٽا اچن ۽ گهٽا وڃن، پر مان آخر تائين ثابت قدم رهندس"

منهنجو استاد هڪ سخت ۽ مهذب ماڻهو هو، ۽ ڪيترائي سندس شاندار دانائي جي چمڪ برداشت نه ڪري سگهيا ۽ خانقاه ڇڏي ويا، پر مون هڪ ڏينهن ڪيس چيو:

"ڪو اهڙو آهي جيڪو توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو، ۽ اهو شخص مان آهيان"

مون کي خوشي آهي ته مون پنهنجو واعدو پورو ڪيو ڇاڪاڻ ته سندس روحاني رهنمائي منهنجيون اکيون کوليون ۽ منهنجي ذهن کي خدا جي روشنيءَ سان روشن ڪيو.

* * *

ياد رکو ته خدا جي رضا سڀ کان وڏي شيءِ آهي جيڪڏهن سڄي دنيا توهان سان خوش آهي، پر توهان تي خدا جي مهرباني نه آهي، ته توهان هڪ اهڙي شخص وانگر آهيو جيڪو هوا کي پڪڙي رهيو آهي يا راهه تي ڦوڪي رهيو آهي پر جيڪڏهن سڄي دنيا توهان سان ناراض آهي يا توهان جي خلاف آهي، تڏهن به توهان تي خدا جي مهرباني آهي، ته پوءِ توهان ڪنٽرول ۾ آهيو ۽ هر شيءِ جا واقعي خوش مالڪ آهيو.

* * *

اسان جون زندگيون مڪمل طور تي خدا تي منحصر آهن، ۽ جيڪڏهن اسان هن ڏانهن رخ ڪريون ٿا ۽ سندس مدد تي ڀروسو ڪريون ٿا، ته هو اسان کي رستو ڏيکاريندو ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ ۽ اسان جي مشڪلاتن کان نجات حاصل ڪرڻ لاءِ صحيح رستو ڏيکاريندو.

* * *

ديواني مجسمه ساز
منهنجي دل جي هر ڌڙڪن کي
نظم ۾ هڪ نئون لفظ "منهنجو ابدي پيار توهان لاءِ"
۽ منهنجي ڇپن مان نڪرندڙ هر آواز کي پهچايو وڃي
توهان جي پاڪ آواز مان برڪت واري لرزش
منهنجو هر خيال توهان جي موجودگي جي خوشي سان ڀرجي وڃي.
منهنجي مرضي توهان جي الاهي توانائي سان چارج ٿئي
منهنجي سڀني خيالن، اظهارن ۽ اميدن کي پنهنجي فضل سان سينگاريو.
اي سڀ کان پاڪ ديوتا مجسمه ساز
منهنجي زندگي کي اهڙي طرح ٺاهيو جيئن توهان کي مناسب لڳي.
توهان جي منفرد ڊيزائن جي مطابق

* * *

جڏهن اسين ڪوشش ڪريون ٿا ته خدا اسان کي جواب ڏئي ٿو، ۽ پوءِ اسان کي احساس ٿيندو ته هو واقعي موجود آهي، اسان جون دعائون ٻڌي ٿو، ۽ اسان جون خواهشون پوريون ڪري ٿو. جيڪي مسلسل هن بابت سوچيندا ۽ هن تي غور ڪندا اهي هن جي پاڪ موجودگي محسوس ڪندا ۽ هن جي برڪت واري روشني ڏسندا.

جيڪو به سچي خواهش ۽ پختو عزم رکي ٿو، اهو ضرور پنهنجي مقصد تائين پهچي ويندو، ماضي جي غلطين جي باوجود، پر انهن غلطين کي جاري رکڻ پاڻ خلاف هڪ وڏو گناهه آهي، ڇاڪاڻ ته جيڪو به غلطي ڪري ٿو اهو پاڻ کي سچي خوشي کان محروم ڪري ٿو.

انسان کي پاڻ کي نقصان پهچائڻ يا فائدو پهچائڻ جي طاقت آهي، ۽ اهو سندس اختيار آهي ته جهالت جي ماڪوڙن کي پاڻ کان پري رکي ته جيئن اهي ڪيس نه کائين ۽ ڪيس تڪليف نه ڏين.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو خوش نه ٿيڻ چاهي ٿو، ته ڪو به ان کي خوش نٿو ڪري سگهي، ۽ ان کي پنهنجي ناخوشي جو الزام خدا تي نه لڳائڻ گهرجي.

جيڪڏهن خدا اسان کي پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ جي آزادي نه ڏئي ها، ته هو اسان جي مصيبت جو ذميوار هجي ها، پر هن اسان کي اها آزادي ڏني، ۽ اسين اهي آهيون جيڪي پنهنجي زندگين کي پنهنجي مرضي مطابق شڪل ڏيون ٿا.

* * *

خاموشي جي گهري معنيٰ:

جڏهن شاگرد تي خوف، بيماري ۽ ٻين مشڪلاتن جا راڪشس ڇڙڪن ٿا، ته هو پنهنجي اندر سڪون جي پناهه ڳولي ٿو.

روحاني طور تي جاڳندڙ ماڻهو ڏينهن رات هڪ اهڙي سڪون جي قلعي ۾ رهي ٿو جيڪو پريشانين ۽ غمن کان بي نياز آهي، ۽ دنيا جون وحشتون ان کي ٽوڙي نه ٿيون سگهن.

جيڪي خاموشيءَ جي حرم ۾ داخل ٿين ٿا، اهي ٻين روحن سان رابطو ڪري سگهن ٿا جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، جيئن اهي گلاب ۽ سڀني جاندارن جي ٻولي سمجهي سگهن ٿا.

شاگرد جي خاموشي جيتري گهري هوندي، اوتري ئي سندس خوشي وڌيڪ هوندي.

اها خوشي جيڪا سوچ جي درين جي پويان لڪيل آهي، جنهن کي خاموشي جي کوٽائي ۾ ڳولڻ ۽ پردو وجهڻ جي ضرورت آهي، اها هڪ وڏي خوشي آهي جيڪا بيان ڪرڻ کان قاصر آهي.

* * *

مان تهذيب کي هڪ باغ جي حيثيت سان ڏسان ٿو جتي مان هر قسم جي انساني خوبين کي ڦٽندي ۽ ڦُلندي ڏسان ٿو.

مکي وانگر، منهنجو ذهن سٺين خوبين جي گلن جي ڳولا ۾ آهي.

مکي صرف انهن گلن ڏانهن ويندي آهي جتان اها بهترين قسم جي ماکي گڏ ڪري سگهي ٿي.

ساڳي طرح، اسان کي مک جي نقل ڪرڻ گهرجي، جيڪا صرف مٺو امرت پيئي ٿي. ان جو مطلب آهي ته اسان کي ٻين ۾ نظر ايندڙ سٺيون خوبيون ۽ خوبيون جذب ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

خدا اهو بابرڪت ماکي آهي جيڪو قبول ڪندڙ روحن ۾ وهندو آهي ۽ انهن کي نيڪي ۾ مٺاس سان ڀريندو آهي.

* * *

جيڪو به پنهنجي افق کي وسيع ڪرڻ چاهي ٿو، ان کي فرقي، رنگ، نسل ۽ انڌي تعصب کان مٿانهون ٿي پاڻ تي ضابطو رکڻ گهرجي، مهربان ۽ دوستانه هجڻ گهرجي، ۽ کاڌي، پيئڻ ۽ ٻين خوشين ۾ اعتدال پسند هجڻ گهرجي.

کيس اهڙا ڪم ڪرڻ گهرجن جيڪي سندس ضمير کي منظور هجن ۽ جيڪي کيس ذهني سڪون ڏين، سچ ڳالهائڻ گهرجي، چوري نه ڪرڻ گهرجي، ٻين کي دوکو نه ڏيڻ گهرجي، اهڙين خوشين ۾ مبتلا نه ٿيڻ گهرجي جيڪي صحت کي نقصان پهچائين ۽ زندگي کي ختم ڪن، ۽ خوف، ڪاوڙ، لالچ، حسد ۽ پريشان ڪندڙ جنون کان پري رهڻ گهرجي.

۽ اهو ته هو پاڻ کي تربيت ڏئي ته هو گرمي، سردي ۽ ٻين مشڪلاتن کي برداشت ڪري بغير پريشان ٿيڻ جي ۽ اهو ته هو خدا تي پنهنجو ڀروسو مضبوط ڪري، جيڪو سڀني خوفن ۽ برائين کان سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

منهنجي استاد ۽ منهنجي وچ ۾ تعلق مڪمل ۽ شاندار هو روحاني رهنما ۽ شاگرد جي وچ ۾ تعلق پنهنجي اعليٰ ترين معنيٰ ۾ پيار آهي.

مون هڪ پيري خانقاه واري زندگي ڇڏي ڏني هئي ۽ سوچيو هو ته مان هماليه ۾ خدا جي ڳولا وڌيڪ ڪاميابي سان ڪري سگهندس، پر مان غلط هوس ۽ مون کي اهو محسوس ٿيو ته جيئن ئي مان هليو ويس

جڏهن مان ڪجهه ڏينهن کان پوءِ واپس آيس، ته منهنجي استاد مون سان اهڙو سلوڪ ڪيو جيئن مون کيس ڪڏهن به نه ڇڏيو هو. مون کي ڀاڻ بدران، هن هميشه وانگر مون کي سلام ڪيو ۽ آرام سان چيو، "ڏسو ته اڄ صبح جي ناشتي لاءِ ڇا تيار ڪري سگهون ٿا".

تنهنڪري مون کيس چيو، "پر ڇا توهان مون سان ناراض نه آهيو، سائين، منهنجي وڃڻ جي ڪري؟"
هن جواب ڏنو: "يقيناً نه، مان ڪڏهن به ڪا به اميد نٿو رکان، ۽ تنهن ڪري انهن جون خواهشون منهنجي سان ٽڪراءَ ۾ نه ٿيون اچن. مان ذاتي فائدي لاءِ توهان جو استحصال نه ڪندس، ۽ توهان جي خوشي کان وڌيڪ مون کي ڪجهه به خوش نٿو ڪري."
پهريون ڀيرو، مون محسوس ڪيو ته ڪو مون سان سچو پيار ڪري ٿو!
جيڪڏهن مان پنهنجي پيءُ جي ڪاروباري معاملن کي سنڀاليندي ۽ نوڪري ڇڏي ڏينديس ها، ته هو مون سان ناراض ٿئي ها مثال طور، جڏهن مون هڪ منافعي واري نوڪري جي آڇ کي رد ڪيو (هڪ ڪمپني ۾ جتي منهنجو پيءُ ايگزيڪيوٽو هو)، هن مون سان ست ڏينهن تائين نه ڳالهايو.
منهنجو پيءُ مون سان سچي پدراڻي محبت سان پيار ڪندو هو، پر اهو هڪ انڌو پيار هو، ڇاڪاڻ ته هن سوچيو هو ته پئسو مون کي خوش ڪندو، پر پئسو منهنجي خوشي کي تباهه ڪري ڇڏيندو.
ڪجهه وقت کان پوءِ، جڏهن مون مربوط تعليم لاءِ پنهنجو اسڪول قائم ڪيو، ته منهنجي پيءُ پنهنجو ذهن بدلايو ۽ چيو، "مون کي خوشي آهي ته توهان اها نوڪري قبول نه ڪئي".
ان جي ابتڙ، منهنجي استاد جو رويو بلڪل مختلف هو، ڇاڪاڻ ته منهنجي خانقاه ڇڏڻ جي باوجود، مون لاءِ سندس پيار نه بدليو، ۽ هن مون کي ملامت نه ڪئي.
* * *
اي پروردگار، مان تنهنجي تخليق جي ماضي، حال ۽ مستقبل جي بستري ۾ تمام گهڻو وقت سمهي رهيو آهيان، ۽ مان - دائمي ٻار - پريشان محسوس ڪيو آهي.
مون بار بار جدوجهد ڪئي، پر ڪو به فائدو نه ٿيو، پر آخرڪار، مان فريب ڏيندڙ اضافيت جي رڪاوٽن سان گهريل بستري مان ٽپو ڏئي ڪامياب ٿيس، ۽ توهان مون کي پنهنجي هٿن ۾ ورتو ۽ مون کي دائمي امن جي سُرن تي هلايو.
مان ابديت جو ٻار آهيان - تنهنجي ابديت، اي پروردگار
مان پنهنجو مٿو تنهنجي پوري وجود جي سيني تي رکان ٿو.
* * *
مان جنت جو پکي آهيان: تنهنجي بابرڪت هٿن سان نهيل جنت جو پکي.
هن مون کي فضل ۽ شاندار رنگن سان سينگاريو: نرمي جي هيٺان ۽ روحاني گلن جي سونهن پنن سان.

مان زندگيءَ جي اداس، پوائتي ماحول ۽ خوشي جي جنت جي ڳولا ۾ متي اڏامي ويس، ۽ منهنجا روشن پر مايوسي جي ڪارا داغن سان رنگيل هئا.

اي منهنجا خدا، اچو ۽ پنهنجي جنت جي پکيءَ کي دانائي جي ڪرڻن ۽ امن جي پاڪ، مٺي پاڻيءَ سان ڌوئو.

* * *

هڪ قسم جو بيڪٽيريا آهي جيڪو صرف ٻن ڪلاڪن ۾ پيدا ٿئي ٿو، وڌي ٿو ۽ مري ٿو.

هن قسم جو امتحان اڌ ڏينهن ۾ يا ان کان گهٽ ۾ ڪري سگهجي ٿو جيڪو هڪ انسان کي ڊگهي عرصي ۾ جانچڻ جي ضرورت آهي جيڪو اسي سالن تائين وڌي سگهي ٿو.

اسان جي زندگي جا ستر يا اسي سال ابديت ۾ صرف هڪ عارضي لمحو آهن هڪ نسبتي نقطه نظر کان، هر شيءِ جيڪا اسان سان ٿئي ٿي ساڳئي رفتار سان ٿئي ٿي جيئن مٿي ذڪر ڪيل بيڪٽيريا سان ٿئي ٿي ابديت جي هر عارضي لمحي ۾، ڪيترائي سال انساني حساب مطابق گذري ويندا آهن تنهن ڪري، وقت ضايع ڪرڻ لاءِ تمام گهڻو قيمتي آهي.

* * *

هڪ شخص کي اهو نه ڪرڻ گهرجي جيڪو سندس ضمير کي منظور نه آهي، ۽ ان کي پنهنجو مالڪ پاڻ هجڻ گهرجي جڏهن انهن کي احساس ٿئي ٿو ته اهي پنهنجن خيالن، احساسن ۽ عملن جا مالڪ آهن، ته ڪجهه به انهن کي ڪنٽرول يا متاثر نه ڪري سگهندو.

* * *

جيتوڻيڪ ذهن جو جسم تي وڏو اثر آهي، پر جسم کي نظرانداز ڪرڻ غير دانشمندي آهي.

هڪ شخص کي غير صحتمند کاڌي جي بدران مناسب صحتمند کاڌو کائڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان جون حالتون توهان کي اهڙن ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ضرورت ڏين ٿيون جيڪي توهان کي پريشان ڪن ٿا، ته پوءِ وقت بوقت پنهنجي ماحول کي تبديل ڪرڻ جي صلاح ڏني ويندي آهي پر ان کان به بهتر اهو آهي ته پنهنجي نفسياتي حالت کي تبديل ڪريو ته جيئن توهان ٻين جي عملن کان پريشان نه ٿيو. پاڻ کي تبديل ڪريو، ۽ پوءِ توهان ڪٿي به امن ۽ خوشي سان رهي سگهندا.

* * *

سچي دنيا هڪ ذهني پناهه گاهه وانگر آهي ڪجهه ماڻهو حسد □ حسد جو شڪار آهن، پيا ڪاوڙ، نفرت □ هوس جو شڪار آهن اهي پنهنجين عادتن □ جذبات جو شڪار آهن پر توهان پنهنجي ماحول □ امن پيدا ڪري سگهو ٿا.

* * *

جذبات جا ذهن □ جسم تي واضح اثر پون ٿا. حسد □ خوف چهرو پيلو ڪري ڇڏيندا آهن، جڏهن ته پيار ان کي چمڪائيندو آهي.

* * *

جڏهن توهان پرسڪون رهي سگهو ٿا، ته توهان هميشه خوش رهندا.

جڏهن توهان بهتري لاءِ تبديلي جو فيصلو ڪيو ٿا، ته ياد رکو ته سٺي صحبت □ عظيم اثر انتهائي اهم □ توهان جي مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ناگزير آهن.

ماحول جو اثر - سٺو يا خراب - مرضي کان وڌيڪ مضبوط آهي، تنهن ڪري پين سان پنهنجي معاملن □ رابطي □ ان کي ذهن □ رکو.

خود سڌاري لاءِ خود تجزيو پڻ ضروري آهي.

جيڪڏهن توهان پاڻ کي جرئت □ خوف کان سواءِ تجزيو ڪري سگهو ٿا، ته توهان ٻين جي تجزيي کي برداشت ڪري سگهندا □ انهن جي تنقيد توهان تي اثر انداز نه ٿيندي.

* * *

ڪو ماڻهو چئي سگهي ٿو: "مون کي خوشي يا خوشي جي پرواهه ناهي، مان ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪجهه حاصل ڪرڻ لاءِ جيئان ٿو، مثال طور"

ٻيو شايد چوي: "مان هن دنيا □ نيڪي ڪرڻ چاهيان ٿو، جيتوڻيڪ مان ڏک □ تڪليف جي وچ □ هجان"

پر جڏهن اسين انهن جي خيالن جو جائزو وٺون ٿا، ته اسان کي خبر پوي ٿي ته ٻئي خوشيءَ لاءِ ڪوشش ڪن ٿا ڇا پهريون خوشيءَ کان سواءِ ڪاميابي جي خواهش رکي ٿو؟ ڇا ٻيو دنيا لاءِ نيڪ خواهش رکي ٿو بغير نتيجي □ پاڻ خوشي محسوس ڪرڻ جي؟ يقيناً نه.

شايد انهن کي ٻين جي جسماني تڪليف □ نفسياتي تڪليف جي پرواهه نه هجي يا اهي ڪاميابي حاصل ڪرڻ يا ٻين جي مدد ڪرڻ □ شامل حالتن جي ڪري هجن، ڇاڪاڻ ته پهريون ڪاميابي □ وڏي خوشي حاصل ڪري ٿو □ ٻيو سڀني خراب حالتن جي باوجود ٻين جي مدد ڪرڻ □ پوري حد تائين لطف اندوز ٿئي ٿو.

جيتوڻيڪ گهڻا بي لوث مقصد □ مخلص انسانيت پسند رجحانات خوشي جي ويجهو وڃڻ جي ذاتي خواهش مان پيدا ٿيا آهن.

پر اها خوشي موقعي پرستن ۽ تنگ نظر ماڻهن لاءِ ناهي، پر اها هڪ سخي ۽ شريف ماڻهو جي خوشي آهي جنهن جو ذهن وسيع ۽ سخي ۽ عظيم روح آهي.

تنهن ڪري، پرهيزگار خود غرضي کي پاڻ تي مسلط ٿيڻ نٿو ڏئي، ڇاڪاڻ ته اهو خالص خوشي حاصل ڪرڻ ناممڪن آهي جيستائين ماڻهو وسيع ذهن ۽ مهربان نه هجي، ته جيئن هو ٻين لاءِ ۽ پاڻ لاءِ خوشي ڳولي ۽ چاهي.

اهو هڪ عالمگير اصول آهي جيڪو تبديل يا تبديل نٿو ڪري

* * *

اهو ضروري ناهي ته توهان سڀني ماڻهن کي ذاتي طور تي ڄاڻو ۽ انهن سان ويجهڙائي سان پيار ڪريو ته جيئن انهن ۾ دلچسپي ڏيکاري ۽ انهن جي خدمت ڪري سگهو.

ضرورت ان ڳالهه جي آهي ته هميشه هر ان شخص کي دوستانه خدمت پيش ڪرڻ لاءِ تيار رهو جيڪو توهان جي رستي مان گذري ٿو ۽ واقعي ان خدمت جي ضرورت ۾ آهي.

ان لاءِ ذهني ڪوشش ۽ شڪايت ڪرڻ کان سواءِ ان کي ڪرڻ لاءِ مخلصانه رضامندي جي ضرورت آهي ٻين لفظن ۾، ان لاءِ قرباني جي ضرورت آهي.

سچ هيري ۽ ڪوئلي جي ٽڪري تي هڪجهڙو چمڪي ٿو، پر هيري ۾ ڪجهه خاصيتون پيدا ۽ وڌيون آهن جيڪي ان کي سچ جي روشني حاصل ڪرڻ ۽ ان کي چمڪ ۽ چمڪ سان موٽائڻ جي قابل بڻائين ٿيون، جڏهن ته ڪوئلو ساڳئي روشني ڏيکارڻ جي قابل ناهي.

اسان کي ماڻهن سان پنهنجي معاملي ۾ هيري وانگر هجڻ گهرجي ۽ شان ۽ پاڪائي سان الاهي محبت جي روشني کي ظاهر ڪرڻ گهرجي.

* * *

پنهنجي شاگردن کي هڪ تقرير ۾، ماسٽر پرمهانس چيو:

توهان جي لفظن ۾ منهنجي لاءِ توهان جي جذبات جو اظهار ڪرڻ لاءِ منهنجي تعريف جي ڪوتائي کي مان لفظن ۾ بيان نٿو ڪري سگهان.

مان توهان جي خلوص، توهان جي روح جي طاقت، ۽ توهان جي دلين مان نڪرندڙ لفظن لاءِ تمام گهڻو شڪرگذار آهيان.

مون کي توهان جي وچ ۾ هجڻ جو اعزاز حاصل آهي، ۽ اهو خوشي جي ڳالهه آهي ته هن دنيا ۾ پنهنجن پائرن ۽ ڀينرن جي لاءِ پنهنجي عظيم فرض کي هميشه ياد رکان ٿو.

* * *

اهو ماڻهو جيڪو پنهنجن مالڪن کي ماريندو هو

جڏهن توهان ڪا نئين عادت قائم ڪرڻ □ ڪنهن خراب عادت کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پوءِ پنهنجي ذهن کي، پرسڪون □ بغير ڪنهن دٻاءُ جي، ابرو جي وچ □ پيشاني □ واقع ارادي □ روحاني شعور جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، □ ان سٺي عادت کي مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو جيڪا توهان قائم ڪرڻ چاهيو ٿا. ساڳئي طرح، جڏهن توهان ڪنهن خراب عادت کان نجات حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته ساڳئي نقطي تي ڌيان ڏيو □ مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته دماغ جا سڀئي اعصابي رستا جتي خراب عادت مرڪوز آهي، ختم ٿي ويا آهن.

مان توهان کي هڪ سچي ڪهاڻي ٻڌائيندس هڪ اهڙي ماڻهوءَ جي جيڪو ڪم تي پنهنجي باس کي ٿڦڙ هڻڻ □ ماهر هو جڏهن هو پنهنجو غصو وڃائيندو هو نتيجي طور، هن هڪ کان پوءِ نوڪري به وڃائي ڇڏي چاڪاڻ ته جڏهن هن کي ڪاوڙ ايندي هئي ته هو پاڻ تي مڪمل طور تي ڪنٽرول وڃائي ڇڏيندو هو، □ هو هر ڪنهن کي جيڪو به سندس هٿ □ ايندو هو ان سان ماريندو هو.

هو مدد لاءِ مون وٽ آيو، تنهن ڪري مون کيس چيو: "ايندڙ ڀيري جڏهن توکي ڪاوڙ اچي، ته ڪجهه به ڪرڻ کان اڳ هڪ کان سو تائين ڳڻيو".

هن طريقو آزمايو پر مون وٽ واپس آيو □ چيائين: "جڏهن مان اهو ڪريان ٿو ته منهنجو غصو وڌي ٿو، □ مان ڏڪهي انتظار جي ڪري ڳڻپ ڪندي ناراضگي □ انڌو ٿي وڃان ٿو" سندس حالت نااميد لڳي رهي هئي.

پوءِ هن کيس غور ڪرڻ □ محسوس ڪرڻ لاءِ چيو ته خدا جو نور سندس دماغ □ لهي رهيو آهي، سندس ڪاوڙ کي پرسڪون ڪري رهيو آهي، سندس اعصاب کي آرام ڏئي رهيو آهي، سندس جذبات کي نرم ڪري رهيو آهي، □ پاڻ مان ڪاوڙ جا سڀئي نشان ختم ڪري رهيو آهي، □ نتيجي طور هو هڪ ڏينهن پنهنجي ڪاوڙ جي دوري کان نجات حاصل ڪندو.

گهڻو وقت نه گذريو ته هو ٻيهر مون وٽ آيو، □ هن ڀيري هن مون کي چيو: "مون پاڻ کي ڪاوڙ جي عادت کان آزاد ڪيو آهي، □ مان ان لاءِ شڪرگذار آهيان"

مون کيس آزمائڻ جو فيصلو ڪيو، تنهن ڪري مون ڪجهه ڇوڪرن کي چيو ته هو کيس تنگ ڪرڻ جي ڪوشش ڪن، □ مان اهڙي جاءِ تي لڪي ويس جتي مان کيس ڏسي سگهان پر هو مون کي نه ڏسي سگهيو ڇوڪرن کيس بار بار پڙڪائڻ جي ڪوشش ڪئي، پر هو پرسڪون رهيو □ ڪو به جواب نه ڏنو.

* * *

دائميت جو واعدو اسان جي دلين □ ذهنن کي پري ڇڏي.

۽ زندگيءَ جا باب ۽ واقعا اسان کي ياد ڏيارين ته موت جو پاڇو روشني جي پارن کي نه ڍڪي ٿو جيڪي روح جي دائميت ۽ ان جي خالق سان ويجهي تعلق کان واقف آهن.

اچو ته اهو سمجهون ته زندگي ۽ موت خدا جي سمنڊ ۾ به لهرون آهن، ۽ روح، جيڪو ڪائناتي سمنڊ مان هڪ قطرو آهي، انهن ٻن لهرن کي پنهنجي ضروري فطرت کي تبديل ڪرڻ ۽ پنهنجي ابدي سرچشمي کان الڳ ٿيڻ کان سواءِ قبول ڪري ٿو.

اچو ته پنهنجي حقيقي فطرت کي جهالت جي ڪوهن مان ڪڍي روشني ۽ علم جي چوٽين تائين پهچائڻ لاءِ ڪم ڪريون.

جڏهن اسان پنهنجي شعور کي جسم جي پابندين، منفي خيالن ۽ غير صحت مند اثرن کان آزاد ڪنداسين، ته اسان پنهنجي روحاني فطرت کي چهنداسين ۽ محسوس ڪنداسين ته اسين الاهي سج جون دائمي شعاعون آهيون جيڪو ڪڏهن به غروب نه ٿيندو آهي.

* * *

جيڪي ماڻهو سماڌا يا ڪائناتي خوشيءَ جي حالت ۾ پهچن ٿا، اهي ڏسن ٿا ته نوس شيون مائع ۾ تبديل ٿي وڃن ٿيون.

مائع گيسن کان، گيسن کان توانائي، ۽ توانائي ڪائناتي شعور تائين، ۽ هو هڪ زبردست خوشي محسوس ڪري ٿو جيڪا وضاحت کان ٻاهر آهي ۽ نئين خوشي يا لامحدود حڪمت يا اعليٰ امن يا مڪمل موجودگي جو احساس يا ڪائناتي روح جي وچ ۾ پاڻ جي پگهلڻ کان شعور جي مختلف حالتن جو تجربو ڪري ٿو.

* * *

اعصاب جي بحالي

گ□ر□، خاموش مراقبي ۾، زندگي جي قوت دماغ کان سيني عضون ڏانهن وهندي آهي، ٽشوز مان روشني جا ڦڙا نڪرندا آهن، ۽ اهم وهڪرو ريڙهه جي هڏي مان وهندو آهي ۽ جسم جي سيني سيلن کي جذب ڪرڻ لاءِ ورهايو ويندو آهي، شفا بخش توانائي جي وهڪري سان سير ٿيندو آهي، ۽ نتيجي طور اعصاب تازگي حاصل ڪندا آهن.

* * *

مقناطيس جا قسم:

عام مقناطيس مان اسان ڏسي سگهون ٿا ته مقناطيس جي ڪشش جي طاقت مقناطيس جي معيار تي منحصر آهي.

هڪ ننڍڙو مقناطيس ننڍين شين کي ڇڪيندو آهي، ۽ هڪ مضبوط مقناطيس وڏين شين کي ڇڪيندو آهي.

اهڙيءَ طرح، هڪ انساني مقناطيس پنهنجي ڪشش واري قوت مطابق ڇڪيندو آهي.

انساني مقناطيسيت جا ٻه ڪيترائي قسم آهن؛ ڪجھ جسماني شين کي متوجه ڪن ٿا، ڪجھ نفسياتي قوتون، ۽ ڪجھ روحاني فائدن کي متوجه ڪن ٿا - فائدا جيڪي اڪثر لڪيل يا وساريل هوندا آهن.

روح جي ڪاڻ ۽ قيمتي جواهر ڳوليو، ۽ توهان فاتح ٿيندا پنهنجي گهربل مقصد جي پيروي ڪريو، ۽ يقين رکو ته مقدس مقناطيسيت خدا کي توهان ڏانهن ڇڪيندي - سڀني طاقت ۽ نيڪي جو ذريعو، ۽ زندگي ۾ سڀ کان وڏو فائدو.

تصديق: مان برڪت واري روحاني مقناطيسيت کي استعمال ڪندي سڀني سٺين شين ۽ سڀني علم جي شعاعن کي پاڻ ڏانهن متوجه ڪندس.

* * *

خدا منهنجي زندگي آهي هو منهنجو پيار آهي هو اهو مندر آهي جنهن ڏانهن منهنجو دل عبادت لاءِ سڏي ٿو.

خدا منهنجو مقصد آهي، ڇاڪاڻ ته مان سندس مدد کان سواءِ پنهنجا فرض پورا نٿو ڪري سگهان.

انهيءَ ڪري مون ڪيس دل ۽ جان سان ڳوليو جيستائين مون ڪيس نه مليو.

الاهي، ٻرندڙ پيار ۽ مڪمل عزم کان سواءِ، ڪائناتي محبوب کي ڳولڻ ڏکيو آهي.

* * *

هڪ ڏينهن ايندو جڏهن ڪو ماڻهو هن دنيا مان هليو ويندو، ڪجهه ڪيس پيار سان ياد ڪندا ۽ سندس لاءِ روئندا، ۽ ٻيا ڪيس خراب ياد ڪندا، پر سندس سڀئي خراب ۽ سٺا خيال ان سان گڏ هوندا.

تنهن ڪري، اهو هڪ شخص جو فرض آهي ته هو پنهنجي سوچن جي نگراني ڪري، پنهنجي عملن جي ڇنڊڇاڻ ڪري، پنهنجين غلطين کي درست ڪري، پنهنجو جائزو وٺي، ۽ پنهنجي بهترين ڪوشش ڪري.

جيستائين توهان صحيح ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو، ان تي ڌيان نه ڏيو ته ماڻهو توهان بابت ڇا چوندا آهن.

مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪريان ٿو ته ڪنهن سان ٻه دشمني نه ڪريان، ۽ دل جي گهراين سان مان چڱيءَ طرح ڄاڻان ٿو ته مون هر ڪنهن سان مهربان ۽ مخلص ٿيڻ جي پوري ڪوشش ڪئي آهي.

پر مون کي ماڻهن جي منهنجي باري ۾ راءِ جي پرواهه ناهي، چاهي تعريف هجي يا مذمت، ڇاڪاڻ ته خدا مون سان گڏ آهي ۽ مان هن سان گڏ آهيان، ۽ اهو ئي سڀ کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

جڏهن ٻن ماڻهن يا ماڻهن جي هڪ گروهه جي وچ ۾ دوستي خالص روحاني بنيادن تي پيدا ٿئي ٿي، ذاتي مقصدن ۽ مقصدن کان سواءِ، اها خالص دوستي انهن مان هر هڪ دوست جي روح کي پاڪ ڪري ٿي.

هڪ دل جيڪا دوستي سان پاڪ ٿئي ٿي، اها اتحاد ۽ ويجهڙائي جو ڪليل دروازو بڻجي ٿي.

هن دل جي ذريعي، وڏيڪ نيڪ روحن کي پائرن جي پيار جي جوڙجڪ ۾ داخل ٿيڻ ۽ سڪون ۽ امن مان لطف اندوز ٿيڻ ممڪن ٿي ويندو آهي.

* * *

مون کي پنهنجن کان وڌيڪ ٻين جي معاملن جي پرواهه آهي، ڇاڪاڻ ته مان جيڪو ڪجهه ڪريان ٿو اهو خدا جي واسطي ڪريان ٿو، ۽ مان اهو وڏيڪ خواهش ۽ جوش سان ڪريان ٿو جيڪڏهن اهي عمل منهنجا پنهنجا هجن.

جيڪڏهن نتيجا مخالف يا غير اطمينان بخش آهن، ته مون کي پرواه ناهي يا مون کي ڏک نه ٿيندو آهي ڇاڪاڻ ته مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مون خدا جي آڏو پنهنجو فرض ادا ڪيو آهي، جيڪو منهنجو مقصد آهي ۽ ارادي جي پويان آهي، ۽ ڇاڪاڻ ته مون پنهنجي پوري ڪوشش ڪئي آهي ۽ مان ڪوشش کي وڏي خوشي ۽ عزم سان ورجائيندس، پر ڪوشش يا نتيجي سان ڳنڍيل نه رهڻ جي.

جيڪڏهن مان صرف پنهنجي لاءِ ڪم ڪري رهيو هجان ها، ته مان هميشه پريشاني ۽ پريشاني جو شڪار هجان ها پر جيستائين منهنجو مقصد خدا کي خوش ڪرڻ آهي، نتيجا هن لاءِ آهن ۽ مون لاءِ نه. هي زندگي ڏانهن منهنجو طريقو آهي، ۽ ان ۾ مون کي پنهنجو آرام ۽ آزادي ملي ٿي.

ڪاميابي جي ڏاڪڻ تي قدم:

- سخت ڪم
- تخليقي صلاحيت

صحيح فيصلو

بچت ۽ ضايع ٿيڻ کان بچڻ

- ناڪامي کان پوءِ ٻيهر ڪوشش ڪرڻ ۽ ڪوشش ڪرڻ

خود نظم و ضبط ۽ خود سڌارو

- تخليقي توانائي کي چالو ڪرڻ

ٻين جي مدد ڪرڻ

- ان کان علاوه، اسان کي خدا تي غور ڪرڻ گهرجي، جيڪو سڀني نيڪين جو ذريعو ۽ سڀني ڪاميابي ۽ نعمت جو سرچشمو آهي.

* * *

مان توهان کي هڪ اهڙو گيت ڳايان ٿو جيڪو اڳ ڪڏهن به نه چيو ويو آهي، ۽ مان توهان کي پنهنجو مستند راڳ وقف ڪريان ٿو جيڪو منهنجو دل اندر ۽ ان جي تارن تي وڄندو آهي.

مون پنهنجو هي پهريون گيت لکيو آهي ۽ هتي مان توهان کي هڪ خالص نذراني جي طور تي پيش ڪريان ٿو.

مان توهان کي ٻين جي ترتيب ڏنل خشڪ، ذهني سرن يا سينگاريل سرن سان پيش نه ڪندس.

مان توکي ڪجهه به نه ڏيندس سواءِ منهنجي دل جي سادي، معصوم سرن جي.

مان توهان کي گرين هائوسز ۽ پوڪيل ۽ جذبات ۽ جذبن سان پريل گلاب پيش نه ڪندس، پر ان جي بدران مان توهان کي جهنگلي گل پيش ڪندس جيڪي منهنجي خواهشن جي ميدانن ۽ منهنجي زندگي جي چراگاهن ۾ صرف ڦٽي نڪتا آهن.

* * *

هڪ شخص لاءِ ٻين جو تجزيو ڪرڻ ۽ انهن جي مخصوص خاصيتن مطابق درجه بندي ڪرڻ آسان آهي.

پر ڪنهن به شخص لاءِ ايمانداري ۽ سچائي سان پاڻ تي روشني وجهڻ ڏکيو آهي پر اهو بلڪل اهو آهي جيڪو انهن کي ضروري سڌارن ۽ تبديلين کي سمجهڻ لاءِ ڪرڻ گهرجي جيڪي انهن کي گهربل آهن.

اسان جي ذاتي خاصيتن کي چاڻڻ جو مقصد اهو سمجهڻ آهي ته اسان ٻين تي ڪيئن اثر انداز ٿيون ٿا.

ماڻهو شعوري يا غير شعوري طور تي ڪنهن شخص جي فطرت جا تاثر پيدا ڪندا آهن، ۽ ان مان نڪرندڙ وائبريشنز تي انهن جو رد عمل لاڳاپيل ماڻهن لاءِ هڪ نازڪ سگنل هوندو آهي، ۽ عقلمند ان سگنل کي سمجهندا آهن.

* * *

نفسياتي ترقي ۾ رڪاوٽون آهن:

خود محبت (خود غرضي)، غرور، لالچ، ڪاوڙ، نفرت، حسد، ۽ ٻيون ڪارا خاصيتون جيڪي هڪ شخص کي ان کان وڌيڪ گهري جهالت ڏانهن وٺي وڃن ٿيون يا هلائين ٿيون.

ضرورت ان ڳالهه جي آهي ته ان رستي تي هلون جيڪو آزادي ڏانهن وٺي وڃي، چاڪاڻ ته انساني خواهشون عادتن جي ڪري هلن ٿيون جيڪي مسلسل تجديد ٿينديون رهن ٿيون ۽ ڪڏهن به ختم نه ٿينديون آهن يا ڪنهن حد تائين نه رڪنديون آهن.

اهي عادتون روح کي قيد ڪن ٿيون □ ان کي قيد □ رکن ٿيون، جنهن جي ڪري ان جي مالڪ لاءِ آزاديء □ آزاديءَ جي رستي تي هلڻ ناممڪن ٿي پوي ٿو.

* * *

زندگيءَ جو رستو هن ريت آهي:

هڪ پاسي جهالت جي اونداهي وادي آهي، □ ٻئي پاسي حڪمت جي روشن روشني آهي.

جڏهن اسين عقل سان ڪم ڪريون ٿا، ته اسين آزاديءَ جي رستي تي محفوظ قدم کڻون ٿا □ اهو حاصل ڪريون ٿا جيڪو اسان کي گهرجي.

* * *

سڄي ڪائنات خدائي مرضي جي تخليق آهي، □ جڏهن اسان پاڻ کي انهيءَ برڪت واري مرضي سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسان کي جيڪا ضرورت آهي اها اسان وٽ آساني سان اچي ٿي.

* * *

جڏهن ماڻهو انساني جذبات جي پيچيده مشينري سان معاملو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، بغير ڪنهن اڳواٽ تربيت جي، نتيجو اڪثر ڏکوئيندڙ هوندو آهي.

ٿورا ماڻهو سمجهن ٿا ته خوشي انساني رويي جي قانون کي سمجهڻ □ آهي.

اهو ئي سبب آهي جو ڪجهه ماڻهو اڪثر پنهنجن دوستن □ ڪٽنب جي ميمبرن سان جهيڙو ڪندا آهن؛ اهي ٻين کي نٿا سمجهن □ پنهنجون ذاتي خاميون نه ٿا ڏسن.

اهو ضروري آهي ته اسان پنهنجن پيارن جي غلط ڪمن سان تعاون نه ڪريون، پر خاموشي سان انهن ڪمن جي مزاحمت تعميري روحاني ڪمن سان ڪريون.

اهو پڻ ضروري آهي ته اسان پنهنجن پيارن جي غير معمولي رويي سان معاملو ڪرڻ □ سخت طريقا اختيار نه ڪريون.

* * *

اسان کي چالاڪ شڪاري ٺڳيو، اسين سيڪيورٽي جي ڪوڙي احساس لاءِ گهٽ پاڻيءَ □ ترندا آهيون جڏهن ته جهالت جو هڪ موتمار ڄار اسان تي بند ٿي ويندو آهي.

مڇي مارڻ جي جالن جي روزاني چڪر □، ڪيترائي پڪڙيا ويندا آهن □ صرف ڪجھ بچندا آهن.

اي لامحدود رحمت، اسان کي خواهشن جي موتمار ڦندن، بي لگام خواهشن، □ دم گهُٽائيندڙ دنياوي وابستگين کان بچايو!

اچو ته روح جي پرسڪون سمنڊ جي ڪوٺائي ۽ ٿيو ڏيون جتي الاهي اتحاد رهندو آهي، ۽ اچو ته قيد جي زنجيرن ۽ غلامي جي زنجيرن کان آزاد ٿيون!

* * *

ماسٽر پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي همٿائيندي چيو:

جيڪڏهن توهان پنهنجي ايمانداري، خلوص ۽ خدا سان پيار جي ذريعي پنهنجون دعائون هن تائين پهچائڻ جي قابل آهيو، ته پوءِ ڪو فرق نٿو پوي ته توهان جون غلطيون سمنڊ کان وڌيڪ اونهيون ۽ هماليه کان وڌيڪ بلند آهن.

خدا توهان جي رستي مان اهي رڪاوٽون هٽائي ڇڏيندو، توهان کي ماضي جي ڳري بارن کان آزاد ڪندو، ۽ توهان جي ماضي جي غلطين کي ورجائڻ جي خواهش ختم ٿي ويندي.

ڪڏهن ڪڏهن توهان پاڻ کي اونده جي ٿلهي پرت هيٺ ڳولي سگهو ٿا، پر توهان اڃا تائين دائمي شعلا جي چمڪ آهيو.

توهان چمڪ کي لڪائي سگهو ٿا، پر ان کي ختم نٿا ڪري سگهو.

* * *

نيڪ نيتن ۽ مخلص صلاح سان متاثر ٿيل مهربان لفظن ذريعي ٻين کي خوش ڪرڻ هڪ شاندار شيءِ آهي ۽ شرافت جي نشاني آهي جيڪا عظيم روحن جي خاصيت آهي.

جيئن ته ڪنهن ٻئي شخص کي ڪٽڻ، ڏکوئيندڙ لفظن، طنزيه نظرن، يا تيزابي تجويزن ذريعي نقصان پهچائڻ جو تعلق آهي، اهي ذلت آميز ۽ پريشان ڪندڙ طريقا آهن جيڪي مهربان ماڻهو استعمال نٿا ڪن.

طنز ظالم ۽ بغاوت ۽ ڪاوڙ جي جذبي کي ظاهر ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿو، جڏهن ته دوستانه لفظ هن ۾ پشيماني پيدا ڪن ٿا، جنهن جو مطلب آهي ته ماڻهو پنهنجين غلطين کي تسليم ڪري ٿو ۽ انهن کي ٻيهر نه ورجائي ٿو.

* * *

هڪ شاگرد چيو، "استاد، مون کي ڪڏهن به جنت تي يقين نه آيو آهي ڇا اها جاءِ واقعي موجود آهي؟"

استاد پرمهانسا جواب ڏنو:

"ها جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا ۽ ڀروسو ڪن ٿا، اهي ان جنت ۾ ويندا آهن جڏهن انهن تي موت ايندي آهي. ان فاني دنيا ۾، هڪ شخص وٽ اها صلاحيت هوندي آهي ته هو پنهنجي سوچ جي طاقت سان، فوري طور تي ڪنهن به شيءِ کي مادي ڪري سگهي ٿو."

آسماني جسم چمڪندڙ روشني مان ٺهيل آهي انهن عجيب جهانن ۾ اهڙا آواز ۽ روشنيون آهن جيڪي ڌرتيءَ جي رهاڪن لاءِ اڻڄاڻ آهن.

* * *

خوشي کي پاڻ ۽ وڌيڪ کان وڌيڪ ڳولڻ گهرجي، ۽ مادي شين ۽ گهٽ کان گهٽ.

پنهنجي ذهن ۾ خوش رهو ته جيئن ٻاهرين شيون توهان جي سڪون کي خراب نه ڪري سگهن ۽ توهان کي توازن کان ٻاهر نه اڇلائي سگهن.

اندروني خوشي صرف هڪ خواهش آهي جنهن لاءِ هن زندگي ۾ ڪوشش ڪرڻ جي قابل آهي، ۽ ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ثابت قدمي ۽ عزم ڪافي آهن.

خوشي انسان جي اندر خدا جو تخت آهي.

* * *

گهڻا ماڻهو سمجهن ٿا ته اهي جاڳيا آهن، پر اهي نه آهن

اهي گهڻو ڪري بي هوش هوندا آهن توهان ضرور اهڙن ماڻهن بابت ٻڌو هوندو جيڪي ننڊ ۾ هليا ويندا آهن ۽ "باهه! باهه!" رڙيون ڪندا آهن يا ڳالهائيندا ۽ ليڪچر ڏيندا آهن.

گهڻا ماڻهو اهڙا آهن يقيناً، منهنجو مطلب انهن سان نه آهي جيڪي خلوص دل سان پنهنجي شعور کي روحاني جهالت جي ننڊ مان جاڳائڻ چاهين ٿا.

اسان کي انهن کي جاڳائڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي پاڻ کي غلط رويي ۾ گمراهه ڪندڙ زندگي جي ملبي هيٺان دفن ڪري چڪا آهن.

اهو ڪرڻ لاءِ، اسان کي پهريان پنهنجي شعور کي جهالت جي تباهيءَ مان ڪڍي الاهي علم جي روشني ۾ آڻڻو پوندو.

* * *

دوستي خدا جي محبت آهي جيڪا اسان جي عاشقن جي اکين مان چمڪي رهي آهي، ۽ اهو سندس سڏ آهي ته اسان آسماني گهر ڏانهن موٽون ته جيئن آفاقي محبت سان دائمي اتحاد جي مٺاس جو مزو چکون.

دوستي هڪ مقدس آواز آهي جيڪا روحن کي انا ۽ خود غرضي جي شعور کان آزاد ٿيڻ جي دعوت ڏئي ٿي جيڪا اسان کي خدا ۽ انسانيت کان جدا ڪري ٿي.

سچي دوستي شعوري روحن جي وچ ۾ هڪ برڪت وارو رشتو آهي، جيڪي پنهنجي دوستي ذريعي، خدا جي خالص محبت ۽ ڪائناتي روح جي مقدس خوبين جو مظاهرو ڪن ٿا.

سچي دوستي وسيع ۽ جامع آهي.

ٻين کان سواءِ هڪ خاص شخص سان خود غرضي وارو پيار دوستيءَ ۾ هڪ وڏي رڪاوٽ آهي.

پيار جون حدون خاندان، پاڙيسرين ۽ سڄي دنيا کي شامل ڪرڻ لاءِ وسيع ٿيڻ گهرجن.

عالمگير دوست وسيع خيال وارو هوندو آهي، خدا جي مخلوق سان پيار ڪندو آهي، جتي به ويندو آهي جتي به موڙ ڪندو آهي، سخاوت سان پنهنجي محبت پکيڙيندو آهي.

انهن عظيم اصولن تي سڀني عظيم ماڻهن عمل ڪيو انهن جي حمايت ڪئي.

خانداني پيار روحاني دوستي جي بنياد رکڻ جي شروعاتي تربيت آهي.

سڀني نسلن جي سڀني ماڻهن جي رڳن ساڳيو رت ڊوڙندو آهي.

جيتوڻيڪ اسين مختلف قوميتن نسلن جا آهيون، پر اسان هڪ ئي الاهي سرچشمي سان تعلق رکڻ جي ڪري عالمي بندهن متحد آهيون.

* * *

روح کي انسان جي ناهيل سلاخن جي پويان قيد نٿو ڪري سگهجي چاڪاڻ ته اهو اصل عالمگير آهي تعلق عالمگير آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان ڪڏهن به زندگيءَ مان لطف اندوز ٿيڻ وارا آهيون، ته وقت هاڻي آهي، سڀاڻي يا ايندڙ سال نه.

ايندڙ سال بهتر زندگي لاءِ بهترين تياري هن سال هڪ هم آهنگ، متوازن خوش زندگي آهي.

خوشين مسرتن سان پريل مستقبل جي زندگي اسان جي طرز زندگي، اسان جي سوچڻ جي طريقي، هن زندگي اسان جي عمل رويي تي منحصر آهي.

اڄ اسان جي زندگين جو سڀ کان اهم بامعنيٰ ڏينهن هجڻ گهرجي.

* * *

مراقبو اهو اوزار آهي جنهن سان شعور جي ڇهري کي ڍڪيندڙ لڪائيندڙ ت۾ون هٽائي وينديون آهن، ان کي استعمال ڪندي الاهي خوشي جو هميشه وهندڙ چشمو ڦاٽندو آهي.

مراقبو مڪمل آرام، يا مونجهاري واري حواسن کان شعوري طور تي سوچ کي واپس وٺڻ، خدا کي ڄاڻڻ جو اصل اثرائتو طريقو آهي جيڪڏهن اسان مراقبي کان سواءِ سڀ ڪجهه ڪري سگهون ٿا، ته اسان کي ان خوشي جي برابر خوشي نه ملندي جيڪا تڏهن ملندي آهي جڏهن خيال خاموش هوندا آهن (ان توهان جي رب جو سڪون آهي) الاهي امن سان هم آهنگي (امن مان توهان لاءِ ڇڏي وڃان ٿو).

هي الاهي وجد توجه مراقبي جي صحيح طريقي کي استعمال ڪندي محسوس ڪري سگهجي ٿو.

* * *

جيڪڏهن توهان پنهنجي ڪمري جي ڇت □ دروازو ڳوليندا، ته توهان کي اهو نه ملندو جيتوڻيڪ توهان ڪيترن سالن تائين ڳوليندا رهو جيستائين توهان صحيح ڳولا جو طريقو استعمال نه ڪيو □ پٽ ڏانهن نه ڏسو.

* * *

اهو ڏينهن ايندو جڏهن مان هن دنيا کي الوداع چوندس، پر جيستائين مان هن ڌرتيءَ تي رهندس، منهنجي سڀ کان وڏي خوشي انهن ماڻهن کي خدا جي عجائبات جي باري □ ٻڌائڻ □ آهي۔ جيڪي مون تي ڀروسو ڪن ٿا، □ منهنجي خواهش ان الاهي روشني لاءِ انهن جي خواهش کي وڌائڻ □ آهي جنهن مون کي ناقابل بيان آرام، آزادي۔ □ سيڪيورٽي ڏني آهي.

* * *

ڪائنات جي تاريخ، ان جي سڀني ننڍڙن تفصيلن □، ابديت جي خزانن □ محفوظ آهي - اهو هڪ ٻيو طول و عرض آهي هتي هن محدود دنيا □، اسان ڊيگهه، ويڪر، ٿلهي □ اوچائي کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻيو سطح آهي جتي اهي طول و عرض۔ موجود نه آهن هر شيءِ ان آسماني جهاز □ شفاف آهي؛ هر شيءِ شعور □ شعور آهي ذائقي جو احساس هڪ احساس آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال □ جسم سڀ شعور آهن □ جيئن اسان خوابن □ ڏسي، ٻڌي، بوءِ، ذائقو □ ڇُهي سگهون ٿا، تيئن اسان انهن سڀني احساسن کي اعليٰ دائرن □ خالص، شفاف شعور يا احساس سان تجربو ڪري سگهون ٿا.

هي بلڪل اهو آهي جيڪو مان هن وقت ڏسي رهيو آهيان جيئن مان ڳالهائي رهيو آهيان، مان هن جسم □ نه آهيان، پر مان هر شيءِ جو حصو آهيان جيڪو موجود آهي □ جيڪي شيون مان ڏسان ٿو اهي مون لاءِ ايتريون ئي حقيقي آهن جيتريون توهان مون لاءِ آهيو.

انسان کي جاڳڻ گهرجي ته جيئن هو هر هنڌ خدا کي ڏسي سگهي □ خواب □ حقيقت □ فرق ڄاڻي سگهي.

مان اڪثر ان جاءِ تي لامحدود ڏسان ٿو جتي مان آهيان، □ مان ان جاءِ کي لامحدود □ ڏسان ٿو هر شيءِ ان ابدي سرچشمي کان زندگي قرض وٺي ٿي.

جڏهن مان ٻار هئس، ته ڏينهن رات ويٺي دعا گهرندو هوس، پر ڪو به جواب يا جواب نه ملندو هو.

هڪ پاسي مون انسانيت ڏٺي، □ ٻئي پاسي ابديت جيڪا مون سان نه ڳالهائي.

جيتوڻيڪ مون سوچيو ته مان اڪيلو آهيان □ سڀني مون کي ڇڏي ڏنو آهي، خدا مون کي نه ڇڏيو ڇاڪاڻ ته هو هميشه منهنجي خيالن □ احساسن جي پويان راز □ مون سان گڏ موجود هو.

۽ جڏهن مون پنهنجي اندر جي روشني ڏسڻ شروع ڪئي، ته منهنجو روح پراسرار طور تي برڪت واري الاهي خوشبوءِ سان پرجي ويو.

مان وٽن جي پاڙن ۽ انهن مان وهندڙ رس کي ڏسي سگهيس، ۽ مون خدا جي ويجهو محسوس ڪيو جنهن مون کي تسلي ڏني ۽ منهنجي دل کي سڪون ڏنو.

مون ڏينهن ۽ رات بار بار دعا ڪئي ۽ سڏ ڪيا، ۽ جڏهن شيون منهنجي لاءِ پنهنجي چمڪ ۽ معنيٰ وڃائي ويٺيون، ته مون دنيا ۽ ان ۾ موجود هر شيءِ کي، خوشي سميت، ان خوف کان ڇڏي ڏنو ته اهو شايد مادي خوشي هجي، ۽ مون خدا کي ڳولي لڌو جيڪو هاڻي هميشه مون سان گڏ آهي.

دنيا مونکي ڇڏي سگهي ٿي، پر خدا مونکي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو.

خدا سڀ ڪجهه آهي هي هال ۽ ان جي چوڌاري ڪائنات منهنجي شعور جي پردي تي هلندڙ تصويرن وانگر تري رهيا آهن.

مان ڏسان ٿو ۽ ڪجهه به نه ڏسان ٿو سواءِ پاڪ روح، شفاف روشني، ۽ نرم شعور جي.

منهنجو جسم، توهان جا جسم، ۽ دنيا جون سڀ شيون انهيءَ هڪ الاهي نور مان نڪرنديون آهن جڏهن مان اهو نور ڏسان ٿو، ته مون کي ٻيو ڪجهه به نظر نٿو اچي.

جڏهن توهان اسڪرين تي ڏسندا آهيو، توهان کي حرڪت ڪندڙ تصويرون نظر اينديون آهن، پر جڏهن توهان پوئتي ڏسندا آهيو (هڪ روايتي سينيما ۾)، توهان کي صرف اسڪرين تي چمڪندڙ روشني جو هڪ شعاع نظر ايندو آهي. اهو ناقابل يقين لڳي ٿو، پر اهو سچ آهي.

مان انهن شين بابت ڳالهائيندو هوس، پر هاڻي مان انهن سان نه ٿو ڳالهائيان جيڪي لاتعلق يا بي پرواهه آهن پر خدا مون کي هن پيري توهان سان ڳالهائڻ جي اجازت ڏني آهي هر شيءِ عارضي آهي ان لاءِ دعا ڪريو جيڪو دائمي آهي.

* * *

جيئن ته اسان هن دنيا ۾ آيا آهيون جتان اسان کي خبر ناهي، اهو قدرتي آهي ته اسان زندگي جي شروعات ۽ مقصد بابت حيران ٿيون.

اسين هن دنيا جي هڪ خالق بابت ٻڌون ٿا، اسين سندس باري ۾ پڙهون ٿا، ۽ سڄي ڪائنات سندس الاهي ذهن جي وجود جو اعلان ڪري ٿي.

جيئن ننڍڙي گهڙي جا ننڍا ۽ صحيح حصا ۽ اوزار اسان کي گهڙي ناهيندڙ جي تعريف ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿا.

جيئن وڏيون پيچيده ڪارخاني جون مشينون اسان کي حيران ڪن ٿيون انهن جي موجد جي تعريف ڪن ٿيون، تيئن ئي جڏهن اسان فطرت جا عجائب ڏسون ٿا، ته اسان انهن جي پويان لڪيل ذهانت تي حيران ٿي وڃون ٿا، اسان حيران ٿي وڃون ٿا:

"گل کي ان جي متحرڪ، سج جي سامهون شڪل ڪنهن ڏني؟"

ان جي خوشبو خوبصورتي ڪٿان آئي؟ ان جي پنکڙين کي اهڙي شاندار درستگيء سان ڪيئن ٺاهيو ويو اهڙن شاندار، خوشگوار رنگن سان رنگيو ويو؟

* * *

مان توکي پنهنجن خيالن جي گهراين محسوس ڪريان ٿو، مان تنهنجي موجودگي کي پنهنجن گهري احساسن محسوس ڪريان ٿو، مان توکي پنهنجي پيار جي باغ ڦٽندي ڏسان ٿو.

مون کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان پريو، ته جيئن مان توهان جي بابرڪت خوشبوءِ لطف اندوز ٿي سگهان.

آسمانن، تارن، خيالن احساسن کان ٻاهر مون وٽ اچو، مون کي پنهنجو سڀ کان پاڪ چهرو ڏيکاريو مون کي پنهنجي روح ، پنهنجي چوڌاري، هر هنڌ توهان جي موجودگي جو احساس ڏي.

مون توکي عمرن زمانن ، خواهشن تمنائن جي رستن تي ڳوليو آهي، هاڻي مون کي احساس ٿيو آهي ته تون منهنجي روح رهين ٿو منهنجي سڀ کان پاڪ جذبن کي متاثر ڪرين ٿو.

مون کان هاڻي جذبات، خيالن روح جي نبض جي گلن جي پويان نه لڪجو.

منهنجي روح کي پنهنجي حڪمت جي جواهرن سان سينگاريو، مون پنهنجي نعمت جي هوا ڦوڪيو، مون کان ان اونداهي کي هٽائي ڇڏيو جنهن توکي منهنجي نظر منهنجي بصيرت کان پردو ڪيو آهي.

اي تون جيڪو تارن نيرو آسمان کان ٻاهر آهين، فضا جي تن کان ٻاهر آهين سڀني مخلوقن وجودن کان ٻاهر آهين، منهنجي پيار جي وسوسن کي قبول ڪر منهنجي وجود کي پنهنجي پيار، پنهنجي روشني پنهنجي امن سان غرق ڪر.

* * *

جيڪڏهن توهان الاهيء محبت جو هڪ ذرو به محسوس ڪيو، ته توهان هڪ ناقابل بيان زبردست خوشي جو تجربو ڪندا جنهن جو مقابلو نٿو ڪري سگهجي.

ته جيئن توهان لاءِ ان کي رکڻ ڏکيو ٿي پوي

جڏهن اسين خدا سان هم آهنگ ٿي وڃون ٿا، ته اسان جو تصور لامحدود ٿي ويندو آهي □ مڪمل وجود جي سمنڊ جي ڪوٺائي □ ضم ٿي ويندو آهي.

اسان وڏي خوشي □ عظيم الاهي پيار جو تجربو ڪريون ٿا

* * *

ڪجهه ماڻهو ڏڪوئيندڙ ناول پڙهڻ جا عادي هوندا آهن □ انهن کي پنهنجو پسنديده پڙهڻ وارو مواد سمجهندا آهن، □ محسوس ڪندا آهن ته اهي پنهنجي زندگيءَ جي آخر تائين انهن مان لطف اندوز ٿيندا رهندا.

پر جيڪڏهن اهي پاڻ جو تجزيو ڪن ها ته اهي ڏسندا ته اهي اڪثر ڪري ان قسم جو ادب مسلسل پڙهڻ سان اداس □ چڙچڙا ٿي ويندا آهن.

هن ڊپريشن جي ڪري، اهي شايد ان عادت کي ٽوڙڻ چاهين ٿا □ ان جي بدران ڪتاب □ روحاني مواد پڙهڻ جي عادت پيدا ڪن ٿا جيڪي انهن جي خيالن کي متاثر ڪن ٿا □ انهن جي جذبات کي مضبوط، شاندار خيالن سان پرورش ڪن ٿا.

جيڪڏهن اهي اها تبديلي آڻيندا، ته اهي ڏسندا ته شعوري سمجهه □ مضبوط عزم جي ڪري انهن جي زندگين هڪ شاندار نئون موڙ ورتو آهي.

اهو سچ آهي ته جيڪڏهن اسان چاهيون ته اسان پاڻ کي تمام جلدي تبديل ڪري سگهون ٿا، پر سالن جي نمونن □ عادتن کي تبديل ڪرڻ لاءِ حقيقي ڪوشش □ مضبوط ارادي جي ضرورت آهي.

هڪ پراڻي □ گهري جڙيل عادت کي ختم ڪرڻ لاءِ، عزم جي سپني قوتن کي مخالف طرف چالو ڪرڻ گهرجي جيستائين خراب عادت کي بي اثر نه ڪيو وڃي □ ان جي طاقت مفلوج نه ٿي وڃي.

گهڻن ماڻهن □ ان لاءِ گهربل صبر □ برداشت جي کوٽ آهي پر انسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته جيڪو ڪجهه پيدا ڪيو آهي يا ڪيو آهي اهو ختم يا ختم ڪري سگهجي ٿو.

* * *

اچو ته انا جي حدن کي ڇڏي ڏيون □ روحاني ترقي جي وسيع، وسيع چراگاهن □ گهمون.

□ وقت جي قافلي وانگر، جيڪو هميشه زندگي جي رستن تي سفر ڪري ٿو، تنهن ڪري روح جي قافلي کي به الاهي روح جي ٻاهرين حصي ڏانهن سپ کان وڏي توسيع جي رستن تي سفر ڪرڻ گهرجي.

زندگيءَ جي اهم ترين فرضن کي انجام ڏيڻ لاءِ شروعات جو جذبو اڪثر انساني عادتن جي ملبي □ ڍير هيٺان دفن ٿيل رهندو آهي.

هڪ شخص کي انهن عادتن جي مايوس ڪندڙ اثر کان پاڻ کي آزاد ڪرڻ گهرجي □ پنهنجي زندگي جي مٿي □ ڪاميابي جا ٻج پوکڻ شروع ڪرڻ گهرجي جنهن جي هو خواهشمند آهي.

زندگي قدر □ اهميت حاصل ڪري ٿي جڏهن اسان سڀ ڪان ضروري □ ضروري ڪم پورو ڪريون ٿا: پنهنجي وجود جي صحيح معنيٰ □ قدر ڳولڻ.

انسانن کي اهو سمجهڻ گهرجي ته زندگي جون اهي متحرڪ ڪائناتي تصويرون بغير ڪنهن سبب جي ظاهر نه ٿيون ٿين.

هر روز اسان نوان نظارا ڏسون ٿا، □ هر روز نوان سبق آڻيندو آهي جيڪي اسان کي انساني وجود جي اعليٰ مقصد تي ڌيان ڏيڻ سان سکڻ گهرجن: زندگي جي پردي جي پويان لڪيل اعليٰ هستي کي سڃاڻڻ.

* * *

خدا □ توهان سڀني دلين جي محبت، خواهشن جي تڪميل، □ خواهشن جي تڪميل ڳوليندا. دنيا توهان کي جيڪا به شيءِ ڏئي ٿي □ پوءِ کڻي ٿي، توهان کي غم، درد، يا مايوسي □ ڇڏي ٿي، توهان خدا □ تمام گهٽي مقدار □ □ ان سان گڏ مايوسي □ غم کان سواءِ ڳوليندا.

* * *

ڪجھ ماڻهو چون ٿا ته اسان کي صرف عقل تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي پيا سمجهن ٿا ته اسان کي پنهنجن حواسن کي مطمئن ڪرڻ گهرجي ٻئي موقف انتهائي آهن

هڪ نظريي موجب، جسم جي صحت □ تندرستي کي يقيني بڻائڻ لاءِ باقاعده طبي معائنو ڪرائڻ جي صلاح ڏني وئي آهي، بلڪل ائين جيئن وقت بوقت توهان جي ڪار جو معائنو ڪيو ويندو آهي. اهو سمجهه □ اچي ٿو پر انسان مشينون نه آهن جيڪڏهن توهان جي ذهني صحت توهان جي جسماني حالت تي منحصر آهي، ته جلدي يا دير سان ذهن جسم جي مطالبن جو غلام بڻجي ويندو، هر قسم جي □ مقدار جي دوائن □ ٻين جسماني علاج کي بي اثر بڻائي ڇڏيندو. اهو وضاحت ڪري ٿو ته اسان لاعلاج بيمارين جو شڪار ڇو ٿيون جسماني ڪمزوري مضبوط ٿي وئي آهي ڇاڪاڻ ته ذهن جسم جو مالڪ ٿيڻ کان انڪار ڪري ڇڏيو آهي.

اعتدال سان شروع ڪرڻ بهتر آهي جيڪڏهن توهان کي معمولي ڪٽ لڳي ٿي، ته ٿوري آئيوڊين لڳايو، پر صرف دوائن تي ڀروسو نه ڪريو. مناسب احتياط ڪريو جيستائين توهان بتدريج عقل تي وڌيڪ □ وڌيڪ ڀروسو نه ڪري سگهو.

عظيم استاد پاڻ دوائون استعمال ڪندا هئا جيڪي اصل □ جڙي ٻوٽين □ ڪيميڪلز مان ٺهيل هيون جيڪي خدا پاران پيدا ڪيون ويون هيون.

هڪ روحاني استاد لاءِ دوائون ۽ دوائون ضروري نه آهن، پر اهو ڏيکارڻ لاءِ ته خدا جي طاقت بيشمار طريقن سان ڪم ڪري رهي آهي، هو ڪڏهن ڪڏهن ڪجهه طبي تياريون استعمال ڪرڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو.

ڪنهن به صورت ۾، فتح ذهن جي طاقت ۾ آهي. جڏهن توهان پڪي يقين تي پهچي ويندا آهيو ته توهان بغير ڪنهن به دوا جي بغير ڪنهن به خراب اثر جي ڪري سگهو ٿا، ته توهان فتح حاصل ڪندا آهيو ۽ پنهنجي جسم تي قبضو حاصل ڪندا آهيو.

* * *

جيڪا دوستي اسان ٻين کي ڏيون ٿا اها دل مان اچڻ گهرجي، ۽ پيار ۽ تعاون سطح تي نه ڏيکاريو وڃي جڏهن ته اندروني ڳالهه ٻي صورت ۾ هجي.

روحاني قانون انتهائي صحيح ۽ طاقتور آهي، ۽ روحاني اصولن جي خلاف ورزي نه ٿيڻ گهرجي.

تنهن ڪري، اهو ضروري آهي ته دوستن کي نڳيو يا خيانت نه ڪئي وڃي ۽ دوستي جي حدن کي پار نه ڪيو وڃي.

هڪ دوست کي اهو به ڄاڻڻ گهرجي ته ڪڏهن هن کي پنهنجي دوست سان تعاون ڪرڻ گهرجي ۽ ڪڏهن هن کي پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ ان سان تعاون ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

* * *

چمڙي جي مٿاڇري کي ڇهڻ جا احساس محسوس نه ٿيندا آهن؛ اهي احساس اصل ۾ دماغ ۾ محسوس ڪيا ويندا آهن، ۽ هڪ شخص ذائقو، ڇهڻ، بوءِ، ٻڌي يا ڏسي نٿو سگهي سواءِ ذهن جي ذريعي.

اسان پنهنجي زبان جي مٿاڇري تي ذائقو محسوس ڪري سگهون ٿا، پر حقيقت ۾، اهو دماغ آهي جيڪو ان ذائقي کي رجسٽر ڪري ٿو. ساڳي طرح، جڏهن جسم جو ڪو حصو زخمي ٿئي ٿو، ته درد بنيادي طور تي ذهن ۾ محسوس ٿئي ٿو، متاثر ٿيل عضوي ۾ نه.

اسان وٽ درد کي محسوس ڪرڻ جا ٻه طريقا آهن: اعصاب ۽ دماغي اسٽيم احساس تڏهن ٿيندو آهي جڏهن دماغ اعصاب ۽ دماغي اسٽيم جي وچ ۾ رابطي جي اجازت ڏيندو آهي جيستائين دماغ درد کي سڃاڻي نه ٿو، درد موجود ناهي.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪلوروفارم يا اينسٿيسيا جي اثر هيٺ هوندو آهي، ته ان کي درد محسوس نه ٿيندو آهي ڇاڪاڻ ته احساس دماغ تائين نه پهچندا آهن. اعصاب جي پڇاڙين تي، باريڪ وار هوندا آهن جن ذريعي درد جا سگنل دماغ ڏانهن منتقل ٿيندا آهن. اينسٿيسيا انهن درد جي سگنلن جي منتقلي کي روڪيندي آهي.

دماغ ذهن جو حسي عضوو آهي، ۽ سيئي جسماني حواس اعصاب ۽ دماغ ذريعي ذهن ڏانهن منتقل ٿين ٿا جيئن ته ذهن دماغ سان ڳنڍيل آهي، اهو انهن حواسن کي حاصل ڪري ٿو ۽ انهن جي تشريح ڪري ٿو.

هڪ ذهن جيڪو مثبت سوچ سان مضبوط ٿئي ٿو، خوشي ۽ درد جي احساسن کان گهٽ متاثر ٿئي ٿو. اهو انهن احساسن کان واقف آهي پر انهن سان ڳنڍيل ناهي.

* * *

آرڪائيوز - پاتال کان چوٽي تائين:

بابا پرمهانسا يوگانند جي ٻڌايل ڪاميابي جي ڪهاڻي

(هي هڪ سچي ڪهاڻي آهي جيڪا هڪ اهڙي شخص بابت ترجمو ڪئي وئي آهي جيڪو مسلسل ناڪام ٿي رهيو هو، پر تخليقي سوچ ۽ مثبت اثبات جي مشق ڪندي، هو آخرڪار پنهنجي ناڪامي جي سببن تي قابو پائڻ جي قابل ٿي ويو ۽ ڪاميابي کي پنهنجي مرضي مطابق استعمال ڪرڻ جي قابل ٿي ويو)

جيئن ڪجهه ماڻهو فطرتاً ڪامياب هوندا آهن، تيئن ڪجهه ماڻهو عادتاً ناڪام ٿيندا آهن.

منهنجو دوست ۽ شاگرد (س) پيدائش کان ئي ناڪام هو. اهو سچ آهي ته هو هڪ ذهين، محنتي ۽ پئسا ڪمائڻ جو شوقين ڇوڪرو هو، پر جيئن ئي هن نوڪري يا ڪيريئر بابت سوچيو، ناڪامي جا عنصر شروع کان ئي هن کي گهيرو ڪري ويا.

هڪ ڏينهن هو مون وٽ خالي هٿ آيو، قرضدارن جي پٺيان، دوستن جي ڇڏيل، مون کان صلاح گهري رهيو هو.

مون ڪانئس سندس پريشاني جو سبب پڇيو، ۽ هن چيو:

"سائين، مان ناڪام آهيان ڪنهن سبب جي ڪري مون کي خبر ناهي، جيئن ئي مان نوڪري شروع ڪريان ٿو، مان ان کي وڃائي ڇڏيان ٿو، ۽ جنهن جاءِ تي مان ڪم ڪريان ٿو ان کي به نقصان پهچندو آهي. آجر مون کي ملازمت ڏيڻ کان ٿوري دير بعد پنهنجو ڪاروبار وڃائي ٿو. تنهن ڪري، مون کي نوڪري ڳولڻ کان ڊپ ٿيڻ لڳو آهي ته مون کي ملازمت ڏيندڙن جي مفادن ۾ خلل پوي، منهنجي ناڪامي جي عدم استحڪام جي ڪري، مون کي پڪ آهي ته مان ناگزير طور تي پنهنجي نوڪري وڃائي ڇڏيندس ڇاڪاڻ ته جيڪا ڪمپني مون کي ملازمت ڏيندي اها ديوالي جو اعلان ڪندي ۽ پنهنجا دروازا بند ڪندي، ۽ نتيجي ۾ مون کي برطرف ڪندي. تنهن ڪري، مون کي ڪو به حق ناهي ته ٻين ماڻهن جي ڪاروبار جي تباهي جو سبب بڻجان صرف انهن سان منهنجي تعلق جي ڪري"

مون کيس هڪ ننڍڙي ڪمپني □ نوڪري ڳولڻ □ ڪامياب ٿيس □ کيس چيو ته هو هر شام سمهڻ کان اڳ □ جاڳڻ کان اڳ هيٺ ڏنل تصديق پاڻ سان ورجائي:

"ڏينهن کان پوءِ □ هر ڏينهن مان پنهنجي ڪم جي ميدان □ وڌيڪ ڪامياب ٿي رهيو آهيان"

هڪ مهينو گذري ويو، □ (S) مون کي خبردار ڪيو: "سائين، توهان جي ملازمت ڪيل ڪمپني غير مستحڪم ٿي رهي آهي □ ان جي صورتحال اميد افزا نه آهي. مان توهان کي گذارش ڪريان ٿو ته مون کي ان مان ڪڍي ڇڏيو ان کان اڳ جو اهو مڪمل طور تي تباهه ٿي وڃي، ڇاڪاڻ ته جڏهن ڪمپني ناڪام ٿيندي ته مان پنهنجي نوڪري وڃائي ڇڏيندس پر هاڻي منهنجي استعيفيٰ ڪمپني کي منهنجي بدقسمتي جي ڪري ناگزير □ منحوس قسمت کان بچائي سگهي ٿي"

مون ڪلڻ لڳو، (س) جي چوڻ تي ڪو به ڌيان نه ڏنو، □ ان جي بدران کيس چيو ته هو پنهنجي ڳالهه تي زور ڏئي □ پنهنجو ڪم جاري رکي. ڪجهه هفتن کان پوءِ، هو هڪ شام مون وٽ آيو □ هڪ ساهه کڻي چيو:

"مون کي جيڪو ڊپ هو، اهو بلڪل ٿيو"

هن کانئس پڇيو، "ڇا ٿيو؟"

هن چيو، "ڪمپني ائين ئي ڪري پئي جيئن مون توهان کي ٻڌايو هو □ جيئن مون اڳڪٿي ڪئي هئي"

مون کيس احتجاج ڪندي چيو: "ڇا اهو سچ ناهي ته جڏهن توهان پاڻ کي يقين ڏياري رهيا هئا ته، 'ڏينهن کان پوءِ □ هر ڏينهن مان پنهنجي ڪم جي ميدان □ وڌيڪ ڪامياب ٿي رهيو آهيان' ته توهان اصل □ اهي لفظ طوطي وانگر ورجائي رهيا هئا؟ □ اهو ته شڪ جو هڪ آڪٽوپس توهان جي دماغ جي ورقن کي پڪڙي رهيو هو ته جيئن توهان پاڻ کي چئي رهيا هئا: 'بيوقوف، توهان جي صورتحال خراب ٿي رهي آهي، جيتوڻيڪ توهان پاڻ کي ڪاميابي جو قائل ڪرڻ جي ڪيتري به ڪوشش ڪريو!'"

هن جواب ڏنو: "ها، واقعي اهو ئي آهي جيڪو اصل □ ٿي رهيو آهي"

(ص) صلاح ڏني ته جيئن ئي سندس ذهن □ وائبريشن □ ڳري منفي سوچون ظاهر ٿين، خاص طور تي مثبت اثبات جي ورجاءُ دوران، انهن کان نجات حاصل ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته هڪ مضبوط يقين سان شعوري ذهن لاشعوري يا لاشعوري ذهن تي اثر انداز ٿي سگهي ٿو، جيڪو موڙ □، مقناطيسي گونج جي قانون ذريعي، عادت جي طاقت سان شعوري ذهن تي اثر انداز ٿئي ٿو.

مون وڌيڪ چيو: "مثبت سوچن □ عادتن جو بار بار اثبات جيستائين اهي لاشعوري ذهن □ داخل نه ٿين □ جڙ وٺن، وراثت □ مليل يا حاصل ڪيل

لاشعوري ذهني رڪاوٽن کي ختم ڪرڻ لاءِ ڪافي آهي. ڪامياب ٿيڻ جو ڪو به طريقو ناهي جيستائين مايوسي □ مايوسي جا خيال □ جذبات شعوري يا لاشعوري ذهن □ جڙيل آهن. ڪاميابي جي حالتن □ تخليقي صلاحيت، سازگار حالتون □ فطري رجحانات شامل آهن جيڪڏهن توهان اعليٰ شعور کي ان جي لامحدود صلاحيتن سان ڇهڻ جي قابل آهيو، ته پوءِ توهان ان ڪاميابي لاءِ نوان موقعا پيدا ڪري سگهو ٿا جيڪا اڃا تائين توهان کان پري آهي □ جنهن کي توهان سمجهڻ کان قاصر آهيو"

□ مان (س) کي ٻي نوڪري حاصل ڪرڻ □ مدد ڪرڻ جي قابل ٿيس، پهرين کان وڏي پر ڇهن مهينن کان پوءِ (جيڪو اسان جي دوست ڪم ڪندي گذاريو سڀ کان ڊگهو عرصو هو)، هن هڪ ڏينهن مون کي چيو: "ڪمپني جي صورتحال تيزي سان خراب ٿي رهي آهي، تنهنڪري مهرباني ڪري مون کي جلدي هٽايو"

مون سندس خدشن تي ڪو به ڌيان نه ڏنو، پر کيس پنهنجو ڪم جاري رکڻ لاءِ چيو. ڪجهه هفتن کان پوءِ، (ص) مون کي مسڪرائيندي چيو: "سائين، توهان منهنجي لاءِ جيڪو ٻيو ڪم ترتيب ڏنو هو، اهو هوا سان گڏ هليو ويو!"

مون آرام سان چيو، "فڪر نه ڪر، مان توکي ٻي نوڪري ڳولي ڏيندس".

هن جواب ڏنو: "ٺيڪ آهي، سائين، جيستائين توهان پنهنجي ذميواري تي ٻي ڪمپني کي ان جي مالڪن سان منهنجي لاڳاپن جي ڪري تباهه ڪرڻ جو فيصلو ڪيو، مون کي ڪو اعتراض ناهي."

مسلسل ڪوشش سان، مون کي (S) لاءِ هڪ وڏي ڪمپني □ تمام سٺي نوڪري ملي وئي. هڪ سال گذري ويو □ ڪجهه به نه ٿيو، جيتوڻيڪ (S) هر هفتي ڪمپني ڇڏڻ جي ڪوشش ڪندو هو ڇاڪاڻ ته اهو ڊپ هو ته اهو اڳين وانگر تباهه ٿي ويندو.

آخرڪار، مون کيس چيو ته هو پنهنجا پئسا پنهنجي ڪاروبار □ سيڙپ ڪري، □ هو ڊڄي ويو □ حيرت □ مون ڏانهن ڏسندي چيائين: "ڇا توهان مون کي اهو ڪرڻ جي صلاح ڏيو ٿا؟ ڇا توهان کي نه ٿو لڳي ته جيڪڏهن مان ان □ سيڙپ ڪندس ته مان پنهنجي محنت سان گڏ ڪيل پئسا وڃائي ڇڏيندس؟"

هن کيس يقين ڏياريو: "توهان کي پنهنجو پئسو □ توانائي هڪ سٺي منصوبي □ لڳائڻ گهرجي، جهڙوڪ هڪ مقامي ڪيٽرنگ سينٽر جنهن کي وڏي سيڙپڪاري جي ضرورت ناهي، □ مون کي توهان جي ڪاميابي تي يقين آهي"

ڪجھ سالن اندر، (س) ڪيترين ئي ملڪيتن ۽ وڏن گودامن جو مالڪ بڻجي ويو.

هڪ پيرو هن کي پنهنجي ڪاميابي جو يقين ٿي ويو، تڏهن هن پاڻ کي هر ڪم ۾ ڪامياب ڏٺو، هڪ ڏينهن هن ڪلندي مون کي چيو: "خدا ۽ توهان جي مدد جو شڪر آهي، مان ناڪامي مان هڪ ڪامياب انسان ۾ تبديل ٿي چڪو آهيان. مون ناڪامي تي قابو پائي ورتو ۽ محسوس ڪيو ته منهنجي مسلسل ناڪامي واقعي منهنجي فرض جي سمجھ جي کوٽ جي ڪري هئي. پر مون کي خبر ناهي ته مان ڪيئن ڪامياب ٿيس جڏهن مون پنهنجي ناڪامي جي ڪري ٻين جي ڪم کي تباهه ڪيو"

تنهنڪري مون ڪيس وضاحت ڪئي: ”تون انهن مفادن جي تباهي جو سبب نه بڻيو جن لاءِ تون ڪم ڪري رهيو هئين. ڪشش جو قانون جيڪو ماڻهن تي حڪومت ڪري ٿو، ساڳين وائبريشن جي بنياد تي، منفي يا مثبت طور تي ڪم ڪري ٿو (جهڙوڪ ڪشش پسند)

توهان جي فطري طور تي خراب طبيعت توهان کي انهن ڪمپنين ڏانهن ڇڪيو جيڪي اڳ ۾ ئي تباهي جي ڪناري تي هيون، ۽ ان جي برعڪس، تنهن ڪري، توهان ناڪامي هئا، ۽ ڪمپنيون پڻ تباهي جي ڪناري تي هيون باهمي ڪشش جي قانون موجب، توهان ۽ اهي ڪمپنيون ناڪامي جي ٽڪريءَ تان هيٺ لهي ويا ۽ ساڳئي وقت پٿرن سان ٽڪرائجي ويا.

هن ڪهاڻي جو اخلاق اهو آهي ته سچي ڪاميابي ان ۾ آهي جيڪا ڪنهن کي ضرورت آهي اها پيدا ڪرڻ ۾ آهي اعليٰ شعور جي لامحدود طاقت کي جاڳائي ارادي جي ذريعي. هي طاقت صحت، ڪاميابي، حڪمت ۽ خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ مراقبي ۾ مثبت ۽ تخليقي طور تي سوچڻ جو صحيح طريقو سکڻ سان جاڳائي سگهجي ٿي.

* * *

روشني جي دري

ڏور ماضي ۾، مون وٽ هڪ ڳجهي ٽارچ هئي ۽ مان اندروني اونداهي جي خاموشي ۾ احتياط سان هلندو هوس.

۽ جڏهن مون اونده ۾ هڪ لڪيل شعاع موڪليو، مون چمڪندڙ روشني مان متاثر ڪندڙ خيالن جون ننڍيون مڇيون ظاهر ٿيون.

مون انهن مڇين کي پنهنجي وڏي شعور جي مڇي پڪڙڻ لاءِ چاري طور استعمال ڪيو، پر انهن مان ڪيترائي پڇي ويا ۽ روشنيءَ جي ننڍڙي دائري جي پويان غائب ٿي ويا.

۽ توهان جي وفادار ۽ مخلص پوئلڳن کان، جيڪي چانديءَ جي گيتن ۽ سونهري خوابن سان مالا مال آهن، مون پيار جي ڪرنسي سان روح جي احساسن جو هڪ روشن ڄار خريد ڪيو ۽ انهن کي پاڻ ۾ ڳنڍيو، مون توهان

جي دانائي جي سمنڊ کي وهايو □ ننڍيون مڇيون □ خوشيءَ جي احساسن جا جهنڊا □ مقدس يادن جا قيمتي جواهر پڪڙيا جيڪي مون ڏگهي عرصي کان وڃائي □ وڃائي ڇڏيا هئا، □ مون اهو پڻ حاصل ڪيو جيڪو دنيا جا خزانا برابر نٿا ڪري سگهن.

* * *

هن دنيا □ اسين مشڪلاتن جي سمنڊ □ غرق نظر اچون ٿا.

خدا اسان کي ڪيترن ئي طريقن سان آزمائي ٿو، هو اسان کي اسان جون ڪمزوريون ڏيکاري ٿو ته جيئن اسان انهن کي سچائون □ انهن کي طاقت □ تبديل ڪريون.

ڪڏهن ڪڏهن هو اسان تي اهڙيون سخت آزمائشون موڪليندو آهي جيڪي اسان جي برداشت ڪرڻ جي صلاحيت کان ٻاهر لڳنديون آهن، پر هوشيار شاگرد چوي ٿو:

"مان توکي چاهيان ٿو، اي خداوند، □ ڪجهه به توکي ڳولڻ □ رڪاوٽ نه بڻجندو. منهنجي دل جون دعائون آهن:

"مون کي پنهنجي موجودگي وساري □ توهان جو ذڪر ڪرڻ کان غفلت ڪري مون کي آزمايو نه."

پوءِ خدا اچي ٿو □ اسان کي هن پريشان ڪندڙ خواب مان جاڳائي ٿو، □ هر ڳوليندڙ کي جلد يا دير سان اهو شاندار امتحان ملندو.

* * *

هڪ شخص پاڻ کي مثبت تجويزون ڏئي سگهي ٿو جيڪي لاشعور ذهن تي مثبت اثر وجهنديون، جيڪو نتيجي □ شعور ذهن تي اثر انداز ٿيندو.

منفي تجويزون، چا اهي پاڻ پيدا ڪيون ويون آهن يا ڪنهن ٻئي شخص کان، دماغ لاءِ نقصانڪار آهن □ انهن کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

اتي اونداهي روح (ڀوت) آهن جيڪي ذهنن □ جسمن جي ڳولا □ خلا □ گهمي رهيا آهن جن کي اهي پنهنجين خواهشن □ مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري سگهن ٿا.

تنهن ڪري، ذهن کي مثبت □ سٺن خيالن سان مصروف رکي اهڙن روحن جي غلبي کان هوشيار رهڻ گهرجي.

ذهن کي خالي نه ڇڏڻ گهرجي، يقيناً، اهو ذهن کي مراقبي دوران الهام □ اعليٰ وائبريشن حاصل ڪرڻ لاءِ تيار ڪرڻ کان مختلف آهي.

* * *

جڏهن پئسي کي خوشي جو پيمانو سمجهيو ويندو آهي، ته اهو اصل □ ناخوشي آڻيندو آهي، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ ئي خاندان جي ميمبرن □ حسد، لالچ □ تڪرار پيدا ڪري ٿو.

جيڪڏهن زندگي سادي هجي ها ته سيني لاءِ بهتر هجي ها، اهو ئي سبب آهي جو استاد سادي زندگي گذارڻ جي حوصلا افزائي ڪن ٿا.

جيڪڏهن ممڪن هجي ته، وڏن شهرن کان پري رهڻ جي صلاح ڏني وڃي ٿي، ڇاڪاڻ ته شهر جا رهواسي اڪثر شور سان گهيريل هوندا آهن، جڏهن ته هڪ شخص ننڍن برادرين ۾ آزاد ۽ وڌيڪ توانائي محسوس ڪندو آهي.

بدقسمتي سان، ڪيترائي شهر جا رهواسي پنهنجي روحاني رجحانن کي وڌائڻ ۽ پرورش ڪرڻ لاءِ سخت محنت نٿا ڪن، ۽ ڪجهه تنگ نظر ٿي وڃن ٿا ۽ تقريبن مشيني زندگي گذارين ٿا. بهرحال، اهڙا ماڻهو آهن جيڪي شهري زندگي کي روحانيت سان ملائي سگهن ٿا جيڪڏهن اهي چاهين.

جيستائين ڪو ماڻهو خدا کي پنهنجي زندگيءَ ۾ نه آڻيندو ۽ هڪ اثرائتو توازن پيدا نه ڪندو، مسئلا انهن کي ايندا رهندا، چاهي انهن جي طرز زندگي ڪهڙي به هجي.

* * *

هڪ ماڻهو ننڍڙي جهوپڙي ۾ به خوشي حاصل ڪري سگهي ٿو، ۽ هڪ شاندار محل ۾ به پريشاني ۽ مصيبت جو شڪار ٿي سگهي ٿو.

مادي آسائشن ۽ حد کان وڌيڪ عيش ۽ لذت اڪثر ڪري خوشي کي روح کان پري ڪري ڇڏيندي آهي بجاءِ ان جي ته ان کي

جيڪو به پنهنجي خوشي لاءِ پنهنجين خواهشن جي تسڪين تي ڀاڙي ٿو، اهو اها خوشي حاصل نٿو ڪري سگهي، ڇاڪاڻ ته هن صورت ۾ خوشي ان شيءِ تي منحصر آهي جيڪا هو مستقبل ۾ حاصل ڪرڻ جي اميد رکي ٿو.

هو خوشي سان چمڪائيندو آهي ۽ ان کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي پر ڪڏهن به حاصل نه ڪندو آهي، جيئن ڪو ماڻهو ريگستان ۾ پاڻيءَ جي سراب جي پٺيان ڊوڙندو آهي.

* * *

مناسب ننڊ جسم کي توانائي فراهم ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي، جڏهن ته گهٽي ننڊ جسم کي ايتري قدر ٿڪائي ڇڏي ٿي جو ماڻهو سڄو ڏينهن ڪم ڪرڻ نٿو چاهي، پر ان جي بدران پاڻ کي ٿڪائي ڇڏي ٿو.

ٿڪاوٽ کان نجات حاصل ڪرڻ جو هڪ طريقو جسم کي آڪسيجن ڏيڻ آهي، يعني ان کي آڪسيجن فراهم ڪرڻ.

جڏهن توهان ٿڪل محسوس ڪريو ٿا، ته پوءِ ناشتي لاءِ باورچی خانه ڏانهن وڃڻ جي بدران، ڏهه يا پندرهن منٽن لاءِ ٻاهر وڃو ۽ ڏگهو ساهه کڻو، ساهه ڪڍو ۽ ساهه کڻو.

هن کي ڪيترائي پيرا ورجايو تيز يا زور سان ساهه نه کڻو، بلڪه آرامده، سست □ گهري انداز □ کليل هوا □ گذارڻ کان پوءِ، توهان توانائي محسوس ڪندا □ ڏسندا ته ٿڪاوٽ ختم ٿي وئي آهي.

* * *

زندگي جو باغ

مان خدا جي ڏنل سڀني طاقتن کي صحيح □ فائديمند طريقي سان استعمال ڪندس.

جيڪڏهن مان پاڻ کي مدد ڪريان ته خدا منهنجي مدد ڪندو، □ دعا ڪريان ٿو ته منهنجي ڪوشش کي ڪاميابي سان نوازي.

مون ڪالهه جي قبرستان □ ناڪامي کي دفن ڪيو □ دفن ڪيو آهي اڄ مان پنهنجي نئين تخليقي ڪوشش سان پنهنجي زندگي جي باغ کي آباد ڪندس، □ مان ان جي مٿي □ حڪمت، صحت، خوشحالي □ خوشي جا ٻج پوکيندس.

مان ٻج کي خدا تي ايمان □ خود اعتمادي جي پاڻيءَ سان پاڻي ڏيندس، □ مان سخي جي انتظار □ رهندس ته هو مون کي گهڻو فصل ڏيندو.

جيتوڻيڪ مان فصل نه لُڻيان، تڏهن به مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ سان حاصل ڪيل اطمينان لاءِ شڪرگذار رهندس.

مان خدا جو شڪر ادا ڪندس ته مان بار بار ڪوشش ڪرڻ جي قابل آهيان جيستائين مان سندس مدد سان ڪامياب نه ٿيان، □ مان سندس شڪر ادا ڪندس ته هن منهنجي پياري خواهشن □ عظيم خواهشن کي پورو ڪيو.

* * *

جيستائين مرد □ عورتون هڪ ٻئي جي فطرت کي نه سمجهندا، اهي هڪ ٻئي کي سخت نفسياتي درد سان عذاب ڏيندا.

انهن مان هر هڪ کي عقل □ جذبي جي وچ □ توازن پيدا ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي هڪ مڪمل انسان بڻجي سگهن.

* * *

انسانن کي جسم جي حفاظت لاءِ احساس ڏنو ويو هو. احساس کان سواءِ، ڪو ماڻهو بغير ڪنهن احساس جي سخت زخم يا ساڙي سگهي ٿو.

جانورن □ اها صلاحيت پيدا نه ٿي آهي جيڪا انسانن □ آهي، □ تنهن ڪري انهن جي درد جو احساس گهٽ آهي؛ ٻي صورت □، مارڻ □ ذبح ڪرڻ جي ڪجهه طريقن سان انهن تي ڪيل ظلم ناقابل برداشت هوندو. هڪ ڪيڪڙو کي ٿهڪندڙ پاڻي □ جيئرو اڇلايو ويندو آهي!

چاڪاڻ ته درد □ خوشي ٻئي ذهن جي تخليق آهن، جسماني درد کي ذهن تي ضابطو رکڻ جي مشق سان گهٽائي سگهجي ٿو. پوءِ هڪ شخص

درد محسوس ڪرڻ کان سواءِ، هڪ غير معمولي حالت جي اشاري جي طور تي هڪ احساس جو تجربو ڪري سگهي ٿو.

خوشي يا درد جي لاءِ انتهائي حساسيت انهن جي اثر کي مضبوط ڪري ٿي، جڏهن ته گهٽ حساسيت هڪ شخص کي درد کان گهٽ متاثر ۽ گهٽ تابعدار ۽ حسي خوشين جو غلام بڻائي ٿي.

مون پنهنجي جسم ۽ ذهن کي تربيت ڏني ته هو محرڪن جي مقابلي ۾ گهٽ حساس ٿين، ۽ مون پاڻ کي حسي خلفشار کان آزاد ڏٺو. هي تربيت حواسن جي گرفت ۽ انهن جي لامحدود مطالبن کان آزاديءَ جو رستو آهي.

هڪ ڊاڪٽر وٽ اهڙي ذهني طاقت هئي جو هو پاڻ تي هڪ خطرناڪ سرجري ڪرڻ جي قابل ٿي ويو!

يقيناً، جسماني وابستگين جي غلام ذهن لاءِ اهو ناممڪن آهي پر تربيت سان، ذهن طاقتور ۽ طاقتور ٿي سگهي ٿو جيترو وڏيڪ ماڻهو پنهنجي ذهن کي تربيت ۽ سڌاريندو، اوترو ئي هو ان کي ڪنٽرول ڪري سگهندو.

هڪ خراب ٿيل يا پيار ڪيل ڀار معمولي نقصان کان به تمام گهڻو پريشان ٿيندو آهي، جڏهن ته برداشت ۽ لچڪ ۾ تربيت يافته ڀار ڪڏهن ڪڏهن سخت زخمن جي منهن ۾ پوئتي هٽندو آهي يا درد ۾ پوئتي هٽندو آهي.

روح جي گهراين مان نڪرندڙ دعائون

استاد: پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

اي دائمي سڪون

مون کي سخت ڪاوڙ جي حملي کان بچايو جيڪي منهنجي اعصاب کي ڏڙڪائين ٿا ۽ منهنجي دماغ جي سيلن کي باهه ڏين ٿا.

مون کي ڪاوڙ جي عادت ڇڏڻ ڏيو، جيڪا مون ۽ منهنجي دوستن لاءِ ناخوشي آڻيندي آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي خود غرضي جي اشتعال ۾ مبتلا نه ٿيڻ ڏيو جيڪو مون کي پنهنجن پيارن جي پيار کان پري ڪري.

مون کي پنهنجي ڪاوڙ ۾ ناراضگي کي جان بوجھ ڪري انهن کي هر اها شيءِ فراهم ڪرڻ نه ڏيو جيڪا انهن جي شدت کي وڌائي ٿي.

اي پاڪ سڪون جا مالڪ، جڏهن مان غصي ۽ ڪاوڙ ۾ پڻ وڃان، ته منهنجي سامهون ملامت جو آئينو رک، جنهن ۾ مان پنهنجي بدصورتي ڏسي سگهان ٿو، جيڪا دم گهٽڻ واري، ڪاوڙ واري جذبي مان پيدا ٿي آهي!

مان پنهنجي سامهون بدصورت نظر نه ٿو اچڻ چاهيان، سخت ڪاوڙ سان منهن مسخ ٿيل هجي.

مان زندگيءَ جي مشڪلاتن کي نفرت ۽ ناراضگي سان نه پر پيار جي خيالن ۽ عملن سان حل ڪندس.

مون کي برڪت ڏيو ته جيئن مان پنهنجي اندر جي ڪاوڙ جي زخمن کي عزت نفس جي مرهم سان شفا ڏيان، ۽ پين ۾ ڪاوڙ جي زخمن کي نرمي، مهرباني ۽ سڪون جي مرهم سان شفا ڏيان.

شفافيت بحال ڪرڻ

اي خداوند، تنهنجي پيار جون ڪرڻيون تنهنجي ڪائناتي خاندان جي سڀني ميمبرن تي بنا ڪنهن استثنا جي برابر چمڪن.

انسانيت پنهنجي شفافيت وڃائي چڪي آهي، سمجهڻ ۾ سست ٿي رهي آهي، توهان جي روشني حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهي، ۽ اهو پنهنجي غلطي جي ڪري آهي اسان جي مدد ڪريو ته اسان جي سچي سمجھ جي آئيني مان غلطي جي ڌوڙ کي صاف ڪريون.

اسان جي روحاني مزاحمت ڪمزور آهي، تنهن ڪري، اي پروردگار، پنهنجي طاقت اسان جي عضون ۾ موڪليو ته جيئن اسان انهن ڳوڙهن، اونداهين بخارن کي ختم ڪري سگهون جيڪي اسان جي شفافيت کي ڍڪي چڪا آهن ۽ توهان جي شفا بخش روشني جي آزاد وهڪري کي روڪيو آهي.

او، ڪاش اسين صاف، روشن آئينا بڻجي سگهون جيڪي توهان جي پاڪ، روشن تصوير کي ظاهر ڪن!

مون کي هر ڪنهن ۾ پاڻ کي ڳولڻ ڏيو

مون کي اهو سمجهڻ ڏي ته توهان جي فضل ۽ دانائي کان سواءِ، مان معذور، ڪومڙ، يا انڌو ٿي سگهان ها ۽ جيتوڻيڪ اهو ئي منهنجو حق هو، پر مان شفا جي خواهش ڪريان ها ۽ ان کي جوش سان ڳوليان ها.

پاڪ ماءُ، جڏهن مان اهڙن ماڻهن کي ڏسان ٿو جن جا عضوا بگڙيل آهن يا جيڪي ڏکن سان ڀريل آهن، ته مون کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته اهو توهان جو سڀ موجود روح آهي جيڪو انهن جي جسمن روحن ڏکوئي رهيو آهي.

مون کي دعا ڏيو ته مان پنهنجن سڀني ڀائرن جي جذبات کي محسوس ڪري سگهان، جيئن مان انهن کي انهن جي مصيبت مان آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان جيئن مان پاڻ کي آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو.

جڏهن مان ٻين لاءِ تڙپيان ٿو، جدوجهد ڪريان ٿو، روئان ٿو، مسڪرايان ٿو، ته مون کي پاڻ کي هر ڪنهن ڳولڻ گهرجي.

منهنجي دانائي جو مظهر بڻجو

جيڪڏهن منهنجي ذهن جي ٻيڙي لالچي خواهشن جي خطرناڪ پٿرن جي ويجهو اچي وڃي، جيڪي جهالت جي طوفانن سان ڀريل آهن، ته پوءِ مون کي ڏيچار، اي خدائي حڪمت جا مشعل آهيو.

مان مسلسل توهان جي نيڪيءَ جي ڪنارن توهان جي سلامتي جي محفوظ پناهه جي ڳولا آهيان!

فرشتي راڳ

مراقبي جي جادوئي عصا سڀني آوازن کي ڇُهيو انهن کي تارن جي رستن، زمين جي پار پاٽيءَ جي وچ ڏوڙندڙ اوم جي اصلي آواز تبديل ڪري ڇڏيو.

اي روح، اوم جي آواز سان مون تي پاڻ کي ظاهر ڪر: ڪائنات جو عبادت غور و فڪر جو سڏ

منهنجي جسم جا سڀئي تشو منهنجي اعصاب جا سڀئي تار هم آهنگيءَ سان اوم جي ملائڪن جي سرن کي ڳائين ٿا.

پاڪ هدايت لاءِ روزاني دعا

اي منهنجا مالڪ، مان پنهنجي مرضي جو استعمال ڪندس ايمانداري خلوص سان ڪم ڪندس، پر پنهنجي بصيرت، مرضي عملن کي صحيح طرف هدايت ڪندس ته جيئن مان اهو سڀ ڪجهه ڪري سگهان جيڪو مون کي ڪرڻ گهرجي.

عزت جي خوشبوءِ

مان توهان وٽ هٿ جهلي، جهڪيل سر، ۽ احترام جي خوشبوءِ سان پريل دل سان پهچان ٿو.

مون تنهنجي عبادت ڪندڙن جي دلين مان خوشبودار خواهش جو جوهر ڪڍيو ۽ ان کي پنهنجين اکين مان شبنم جي قطرن سان ملايو.

انهيءَ پاڪ پاٽي سان مان توهان جا گلابي پير ڌوئيندس.

تون منهنجو پيءُ ۽ ماءُ آهين، ۽ مان تنهنجو ٻار آهيان.

تون ئي رهنمائي ڪندڙ مرشد آهين جنهن جا لفظ مان ٻڌندو آهيان ۽ جنهن جا حڪم مان خوشيءَ سان مڃيندو آهيان.

اچو، اي الاهي خوشي

اي عالمگير ماءُ، اسان جي دلين ۾ واحد شعلو ٻڌجو ۽ اسان جي روحن جي اونداهي کي ختم ڪريو.

۽ اسان جي پيار جي ڳوڙهن ۾، دنياوي شين لاءِ اسان جي محبت کي ڌوئي ڇڏيو.

۽ توهان سان اسان جي معاهدي جي خوشي ۾، اسان جي غم ۽ غم کي هڪ ڀيرو ۽ سڀني لاءِ ختم ڪريو.

اسان جي ننڍڙن دلين کي هڪ وڏو دل ٺاهيو جيڪو توهان جي مڪمل موجودگي کي ترتيب ڏئي سگهي.

۽ توهان جي برڪت واري فطرت جي آئيني ۾، اسان کي پاڻ کي مڪمل ۽ پاڪ ڏسڻ ڏيو.

اسان جي پيار جا شعلا توهان لاءِ دنياوي خواهشن جي باهه کان مٿي ٿين.

لڪين لالچون توهان جي روپ ۾ لڪيل آهن ۽ مسلسل اسان کي نڳينديون آهن.

اچو، اي خالص خوشي! منهنجي سيني پرجوش خواهشن کي توهان لاءِ اندر آٽيو

منهنجي جهالت جي اونداهين راتين ۾ پرسڪون ڏرتي ٻڌجو، ۽ منهنجو هٿ پڪڙي مون کي پنهنجي محفوظ پناهه گاهه ڏانهن واپس آڻيو!

شاگرد جو قسم

مان عاجزي سان غرور کي فتح ڪندس

۽ نفرت سان پيار

سڪون ذريعي جوش

خود غرضي سخاوت سان بدلجي ويندي آهي

۽ برائي سان گڏ چڱائي

علم جي بي خبريءَ،

۽ فڪر ڪر، غور جي سڪون ۾، تو تي، اي منهنجا خدا

مون کي برائي کان پري رک.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي حفاظت ڪر ته جيئن مان برائي نه ٻڌيان، نه برائي ڏسان، نه برائي ڳالهائيان، نه برائي ساهه کڻان، نه برائي کي ڇهان، ۽ نه برائي محسوس ڪريان.

مان ٻچڙو نه ٿو سوچيان، ۽ نه ئي ٻچڙا خواب ڏسان ٿو.

عظيم روشني لاءِ دعا

اي عظمت جا مالڪ، اي وجود جا جوهر ۽ ڪائنات جا روح، اي دوستن جا دوست! مون کي منهنجي وجود جا راز ظاهر ڪر، مون کي سيکاريو ته مان خاموشي، سڪون ۽ بيداري ۾ توهان جي عبادت ڪيئن ڪريان.

منهنجي روح جي سڪون ۾، مون کي غرق ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر ۾ پنهنجي چوڌاري توهان جي دائمي موجودگي کي محسوس ڪري سگهان.

مون کي توهان کي سڃاڻڻ جي تمام گهڻي خواهش آهي، اي توهان جنهن جو ڪو به برابري ناهي، اي توهان جيڪي بي مثال آهيو، اي منفرد ۽ شاندار جيڪو سڀني عزت ۽ تعريف جي لائق آهي!

نوسٽالجيا جون پاڻهون

تنهنجي آمد جي صبح سان، منهنجي خواهش جون ڪُليون تازن گلن ۽ ٽڙنديون.

اي خداوند، اهو ڏينهن جلدي ڪر جڏهن مان انهن گلن جو هڪ سائو گلدستو ٺاهيندس ۽ ان کي تنهنجي پيرن تي رکندس.

ڪائڻ کان اڳ دعا

اي منهنجا مالڪ، هن ڪاٺي کي قبول ڪر، ان کي پاڪ ڪر، ۽ پيٽ کي ان کي پليت نه ڪرڻ ڏي.

ڪاٺو اسان وٽ توهان کان اچي ٿو ۽ توهان جي جسماني جسم کي برقرار رکڻ لاءِ آهي، ان کي پنهنجي روح سان برڪت ڏيو ته جيئن اهو هڪ روح بڻجي سگهي جيڪو اسان کي برقرار رکي ۽ مضبوط ڪري.

تون مڪمل الاهي گلاب آهين، زندگي، فضل ۽ خوبصورتي سان پريل، ۽ اسين ان جون پنکڙيون آهيون، اسان جي روحن کي پنهنجي سخي موجودگي جي خوشبودار خوشبوءِ سان پريو.

اسان جي تڙپندڙ هوا

اسان جي دلين جي ڪُلن کي کوليو ۽ انهن جي خوشبوءِ کي گلابي پنن جي سلاخن جي پويان آزاد ڪريو ته جيئن اسان جي روحاني تصورن جون هوائون خوشبودار خوشبوءِ کٽي وڃن ۽ انهن کي توهان جي پاڪ مندر ڏانهن منتقل ڪن.

اي سپ عبادت ۽ تعظيم جا لائق!

اسين چاهيون ٿا ته اسان جي تڙپندڙ هوا توهان جي بابرڪت پيرن تي لهي.

ازل کان وسوسا

ابدي آوازِ مون کي نرم ۽ گهٽ لهجي ۾ مخاطب ڪندي چيو:

"مون توهان جي سڄي عمر جي ننڊ ۾ توهان جي ڪنن ۾ چيو آهي: 'جاڳو!' ۽ هاڻي توهان پنهنجي ننڊ ڇڏي ڏني آهي؛ مان توهان کي چوان ٿو: پنهنجن پائرن کي جاڳايو، مون سان گڏ ڪم ڪريو، ته جيئن سيئي منهنجو ڪلام ٻڌن."

تنهنڪري مون واعدو ڪيو، چيو:

مان توهان جي سڏ کي پکيڙڻ ۽ توهان جي پيغام کي ڦهلائڻ جي " پوري ڪوشش ڪندس، ۽ جڏهن مان پنهنجي دنياوي شڪل ڇڏيندس ته مان توهان جي موجوده آوازِ کي هم آهنگ دلين ۾ سرگوشي ڪرڻ لاءِ قرض وٺندس: روحاني تسلي جي سندس الاهي گيت ٻڌو، ڇاڪاڻ ته هو هميشه توهان کي سڏي رهيو آهي."

مان پنهنجن سڀني بيشمار پائرن ۽ پينرن جو انتظار ڪندس جيئن اهي آهستي آهستي هڪ ٻڳهي، ٻڳهي جلوس ۾ خود علم جي برڪت واري مقصد ڏانهن مارچ ڪندا، ۽ 'ابديت ڪان وسوسو' ذريعي مان انهن کي سرگوشي ڪندس: 'جاڳو، منهنجا پائرو ۽ پينرون، ۽ اچو ته سندس آوازِ جي پيروي ڪريون جيڪو اسان کي بنا ڪنهن وقفي جي سڏي ٿو، ۽ اچو ته گڏجي آسماني گهر ڏانهن موٽون'.

تون پيار جو سرچشمو آهين

تون آسماني ۽ زميني محبت جو سرچشمو آهين.

تون اهو پيءُ آهين جيڪو پنهنجن ٻارن کي تحفظ فراهم ڪري ٿو ۽ اها ماءُ جيڪا انهن تي بي انتها رحم جي بارش ڪري ٿي.

تون اُهو ننڍڙو ٻار آهين جيڪو پنهنجي ماءُ پيءُ کي پيار جا لفظ چوڻ وقت چپ ڪري ٿو.

تون پيار ڪندڙن جي وچ ۾ مڪمل هم آهنگي ۽ عقيدت آهين.

توهان نوڪر کي سندس مالڪ جي عزت ڪندي پاڪ ڪيو ٿا ۽ دوستن جي وچ ۾ پيار جي رشتن کي مضبوط ڪيو ٿا.

تو مون کي پيار جي پاٺيءَ سان ان جي سڀني شڪلن سان ڏوئي ڇڏيو آهي، تنهنڪري مان توکي پنهنجي روح جي سڀني احساسن سان ۽ پنهنجي دل جي سڀني پيار ۽ خواهش سان پيار ڪرڻ لڳو آهيان، اي تون جيڪو سڀني پيار، عبادت ۽ احترام جي لائق آهين!

دائمي پيار جو گانو

مان پنهنجي دل جي سرود جي تارن کي ٻيهر هڪ پراڻو گيت وڄائڻ لاءِ ترتيب ڏيان ٿو: منهنجي پهرين پيار جي ڪهاڻي

اي الاهي روح، مان توهان کي ڪنواري روح مان نوان راڳ پيش ڪريان ٿو: توهان لاءِ منهنجي دائمي پيار جي سُرن لاءِ مستند ميلاپ.

منهنجي گيتن جون لهرون توهان جي لامحدود سمنڊ جي ڪائناتي تال تي رقص ڪن ٿيون، □ مون ڪي توهان جي پري وارن ڪنارن ڏانهن زبردست خوشي جي لهرن تي ڌڪينديون آهن.

اي سمنڊن جا سُر، ايترا پرسڪون □ پرسڪون، مون ڪي آهستي آواز □ ابدي الاهي ماءُ جي آرزو جو گيت ڳاءِ.

اي دائمي پيار جا گيت! مون ڪي سرود جي بستري □ جهونگاري ڇڏ □ ننڊ ڪي منهنجي اکين ڪي سينگارڻ ڏي جيئن مان پنهنجي پياري الاهي ماءُ جي سيني تي امن جو مزو وٺان.

يادن جي خزاني مان، مون مقدس خزانو ڪڍيو، جنهن □ توهان جي ڏنل دستاويزن □ واعدن سميت، □ انهن ڪي پيار جي سون سان مٿايو، ان سان، مون پنهنجي روح جي هڪ وسيع پڪيڙ تي، هڪ شاندار محل ٺاهيو، جيڪو توهان جي شاندار تخت جي لائق هو □ هاڻي مان توهان جي آمد جو انتظار ڪري رهيو آهيان.

اي شاندار □ شاندار الاهي مهمان، هاڻي مان توهان جي دل جي تخت ڏانهن اچڻ ڪي محسوس ڪريان ٿو، جيڪو تمام گهڻي خوشي سان پريل آهي.

منهنجي ٽٽل هيرن جي خوابن جا ٽڪرا، جيڪي قديم اونداهين جي دڙن هيٺان دفن آهن، توهان جي دوري جي چمڪ مان چمڪي رهيا آهن.

منهنجي پرجوش وجود مان، شڪرگذاري جا خاموش گيت مسلسل وهندا رهن ٿا.

مهرباني ڪري پليڪار جي انهن هارن ڪي قبول ڪريو جيڪي مون خاص طور تي توهان لاءِ پنهنجي دائمي عقيدت جي گلن □ گلابن مان ٺاهيا آهن!

منهنجي دل جي باغ □

منهنجي ذهن جي مک منهنجي دل جي الڳ باغ ڏانهن اڏامي ٿي، منهنجي پيار جي هوا سان لڏندي □ توهان جي مٺي شبنم جي موتين سان سينگاريل.

مون توهان لاءِ روحاني بصيرت جا شاندار گل پيلا ڏافوڊيل پوکيا آهن ته جيئن منهنجا توبهه جا ڳوڙها روڪي سگهجن، عاجزي جا خواب ڏسندڙ نازڪ واڱڻائي، روح جي احساسن لاءِ وسيع گل.

منهنجي خيالن جا وڻ، توهان کي خوشبودار دعائن جا مزيدار ميوا پيش ڪن ٿا، نرم هٿن سان، شبنم سان ڀريل ٽاريون.

 منهنجي دل جي باغ ، منهنجي خيالن جي هڪ مکڙي، مست، توکي خالص امرت جي نذرانن جي وچ لنگهي رهي آهي.

دروازا کولڻ

اي منهنجا مالڪ، جڏهن مان اندر هوس ته مون کي هڪ به دروازو نه ملي سگهيو جيڪو توهان ڏانهن وڃي.

تو منهنجين اکين کي شفا ڏني آهي، هاڻي مون کي هر هنڌ کليل دروازا نظر اچن ٿا:

گلن جي دل ، دوستي جي آوازن جي وچ ، پيارن، عظيم آزمائشن جي يادن جي وچ ، منهنجي دعا جو هر سرگوشي توهان جي لامحدود موجودگي جي مندر ڏانهن هڪ نئون رستو کوليندو آهي!

منهنجي روح جو گانو

وائلن جي آهٽ، بربط جي گونج، منهنجي ابھرندڙ خيالن جي سرگوشي ، مون توهان جي سريلي آوازن جي گونج ٻڌي، تنهنڪري مون ڳري زميني آوازن جو پردو چڪيو مست ٿي، توهان جي آسماني آواز کي ٻڌو، اي الاهي ڳائٽو.

او، منهنجي جادوئي روح جو سر، مون آخرڪار توهان کي ٻڌو آهي.

تو مون کي منهنجي پراڻي ننڊ مان جاڳايو آهي.

 هتي مان توهان جي پاڪ قربانگاهه تي پنهنجين خواهشن جي سرن سرن جا گلدستا رکي رهيو آهيان جيڪي توهان لاءِ تڙپي رهيا آهن .

توهان تي سلام هجي

روحاني ڪاميابي شاندار

" توهان پنهنجي درسي ڪتابن ۾ فلسفي جي ڪورسن کي نظرانداز ڪري رهيا آهيو اهو لڳي ٿو ته توهان ضروري ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ امتحان پاس ڪرڻ ۾ مدد لاءِ 'بصيرت' تي ڀروسو ڪري رهيا آهيو پر جيستائين توهان عملي ۾ اثرائتي طريقي سان پڙهندا نه آهيو، مان ذاتي طور تي پڪ ڪندس ته توهان هن مضمون ۾ ناڪام ٿيو "

سيرامپور ڪاليج (پارٽ) جي پروفيسر، پروفيسر جوشال، مون کي انهن سخت لفظن سان مخاطب ڪيو. منهنجي آخري تحريري امتحان ۾ ناڪامي جو مطلب اهو هو ته مان ڪلڪتي يونيورسٽي ۾ آخري امتحان ۾ شرڪت نه ڪري سگهيس، جنهن سيرامپور ڪاليج کي پنهنجي شاخن مان هڪ طور شامل ڪيو هو. هندستاني يونيورسٽين ۾ قائم ڪيل قاعدو اهو آهي ته هڪ شاگرد جيڪو انسانيت جي آخري امتحانن ۾ ڪنهن به مضمون ۾ ناڪام ٿئي ٿو، ان کي ايندڙ سال سڀني مضمونن ۾ ٻيهر امتحان ڏيڻو پوندو.

سيرامپور ۾ منهنجا پروفيسر مون سان مهرباني ۾ مزاح جي لمس سان پيش ايندا هئا، چوندا هئا، "مڪندا (پرمهانسا) روحانيت ۾ ٿورو گهڻو مست آهي" ان مون کي ڪلاس ۾ سوالن جا جواب ڏيڻ جي شرمندگي کان بچايو، ڇاڪاڻ ته انهن کي يقين هو ته آخري تحريري امتحان منهنجو نالو انڊر گريجوئيٽ درخواست ڏيندڙن جي فهرست مان ڪڍڻ لاءِ ڪافي هوندا. ٻئي طرف، منهنجا ساٿي شاگرد مون کي صرف "خوش مزاج همت" جو لقب ڏيندا هئا.

مون پروفيسر جوشيل لي جي فلسفي ۾ ناڪام ٿيڻ جي ڌمڪي کي ناڪام ڪرڻ لاءِ هڪ هوشيار قدم کنيو. آخري نتيجن جي اعلان کان ٿورو اڳ، مون پنهنجي هڪ ساٿي کي پروفيسر جي آفيس ۾ مون سان گڏ وڃڻ لاءِ چيو، ۾ چيو:

" مون سان گڏ هلو، ڇو ته مون کي هڪ شاهد گهرجي، ۾ جيڪڏهن مون اصل ۾ پروفيسر کي شڪست نه ڏني آهي ته مان مايوس ٿيندس."

جڏهن مون ڪائنس پڇيو ته هن منهنجا جواب ڪهڙي گريڊ ۾ ڏنا آهن، تڏهن پروفيسر پنهنجو مٿو ڌوڻيو، ۾ پنهنجي ڊيسڪ تي رکيل ڪاغذن جي وڏي ڍير مان ڳولا ڪندي اعتماد واري ۾ فاتحانه لهجي ۾ چيو: "تون ڪامياب ماڻهن مان نه آهين، ڇاڪاڻ ته تنهنجو پيپر پيپرن مان نه آهي. ڪنهن به صورت ۾، تون ناڪام ٿي وئين ڇاڪاڻ ته تون امتحان ۾ شرڪت نه ڪئي هئين"

مون مسڪرائيندي چيو:

"سائين، مون امتحان ڏنو آهي، ڇا توهان مون کي پنهنجو پيپر پاڻ ڳولڻ جي اجازت ڏيندا؟"

پروفيسر، پريشان ٿي، مون کي اجازت ڏني، □ مون جلدي پنهنجو پيپر ڪڍيو، جنهن مان مون احتياط سان هر شيءِ کي ختم ڪري ڇڏيو هو جيڪا منهنجي سڃاڻپ ظاهر ڪري سگهي ٿي سواءِ پاسورڊ جي. جيئن ته پروفيسر منهنجو نالو نه ڏنو هو، هن منهنجا جواب اعليٰ نمبر ڏنا، جيتوڻيڪ انهن □ درسي ڪتاب جو مواد نه هو!

جيئن ئي هن کي منهنجي چال جو احساس ٿيو، هن چيو، "لعنت هجي هن بي رحم قسمت تي!" پوءِ هن اميد سان چيو، "تون ضرور پنهنجي آخري امتحانن □ ناڪام ٿيندين"

ٻين مضمونن جي امتحانن جي حوالي سان، مون کي ڪجهه مدد ملي، خاص طور تي منهنجي ڪزن □ پياري دوست پرڀاس کان. مون باقي فائنل امتحانن □ جدوجهد ڪئي، جيتوڻيڪ ڏڪوئيندڙ طور تي، □ گهٽ □ گهٽ پاسنگ گريڊ حاصل ڪيو.

هاڻي، ڪاليج جي ٽئن سالن کان پوءِ، مان پنهنجي بيچلر ڊگري جي امتحانن □ ويهڻ جي لائق ٿيس، هڪ اهڙو اعزاز جنهن جي مون کي شايد ئي توقع هئي. سيرامپور ڪاليج □ فائنل امتحان ڊگري لاءِ گهربل سخت ڪلڪتي يونيورسٽي جي داخلا امتحانن جي مقابلي □ قابل ذڪر طور تي آسان هئا. حقيقت □، منهنجي استاد، سري يُڪتيشور سان روزانو ملاقاتن، مون کي يونيورسٽي جي هالن □ حاضر ٿيڻ لاءِ ٿورو وقت ڏنو. منهنجي موجودگي منهنجي هم جماعتن لاءِ منهنجي غير موجودگي کان وڌيڪ حيران ڪندڙ هئي!

منهنجو روزانو معمول اهو هو ته صبح جو 9:30 وڳي سائيڪل تي پنهنجي استاد جي هيميٽيج ڏانهن ويندو هوس، سري يُڪتيشور لاءِ نذرانو کڻي: هاسٽل جي باغ مان ڪجهه گل. منهنجو استاد مون کي گرمجوشي سان سلام ڪندو هو □ مون کي لنچ جي دعوت ڏيندو هو، جيڪو مون خوشيءَ سان قبول ڪيو، يونيورسٽي □ منهنجي ڪورس ورڪ جي خيالن کان بچڻ لاءِ تيار هوس. سري يُڪتيشور سان ڪيترن ئي ڪلاڪن کان پوءِ، سندس نادر حڪمت ٻڌڻ يا هيميٽيج جي فرضن کي انجام ڏيڻ کان پوءِ، مان اڌ رات جي آس پاس بيچيني سان هليو ويندو هوس، پنهنجي ڪوارٽر ڏانهن موٽندو

هوس. ڪڏهن ڪڏهن مان سڄي رات پنهنجي استاد سان گذاريندو هوس، خوشيءَ سان سندس روشن خيال گفتگو ۾ مشغول هوندو هوس، گهٽ ئي اوندهه کان صبح تائين تبديلي کي محسوس ڪندو هوس.

هڪ رات جو يارهين وڳي، جڏهن مان ڪوٺڙيءَ مان نڪرڻ وارو هوس، استاد مون کان سنجيدگيءَ سان پڇيو:

"بيچلر جا امتحان ڪڏهن شروع ٿيندا؟"

مون جواب ڏنو: "هاڻي کان پنج ڏينهن پوءِ، سائين."

هن چيو، "مون کي اميد آهي ته توهان ان لاءِ تيار آهيو."

مون کي سخت پريشاني ۾ خوف محسوس ٿيو، تنهن ڪري مون احتجاج ڪيو:

"سائين، توهان کي چڱيءَ طرح خبر آهي ته مون پنهنجا ڏينهن توهان سان گڏ گذاريا، يونيورسٽي جي پروفيسرن سان نه، پوءِ مان پاڻ کي مشڪل فائنل امتحانن ۾ شرڪت ڪرڻ جي مذاق ۾ ڪيئن مبتلا ڪري سگهان ٿو؟"

سري يُڪتيشور مون تي تيز نظر وجهي ۾ ٿڌي پر مضبوطيءَ سان چيو: "توهان کي امتحانن ۾ شرڪت ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان توهان جي پيءُ ۾ ٻين کي يونيورسٽي تي خانقاه جي زندگي کي ترجيح ڏيڻ تي تنقيد ڪرڻ جو موقعو نه ڏيون. مون سان واعدو ڪريو ته توهان امتحانن ۾ شرڪت ڪندا ۾ سوالن جا جواب ڏيڻ جي پوري ڪوشش ڪندا."

ڳوڙها روڪي نه سگهيس ۾ منهنجي چهري تي وهي رهيا هئا، ۾ مون محسوس ڪيو ته استاد جي درخواست غير منطقي هئي ۾ سندس پريشاني تمام دير سان آئي. آهون ۾ سڙڻ جي وچ ۾، مون چيو:

"جيڪڏهن توهان جي خواهش آهي ته مان شرڪت ڪندس، پر صحيح تياري لاءِ ڪافي وقت نه بچيو آهي" ۾ مون پاڻ ۾ شامل ڪيو: "مان سوالن جي جوابن ۾ توهان جي تعليمات سان صفحا ڀريندس!"

جڏهن مان ٻئي ڏينهن معمول مطابق مقدس ۾ داخل ٿيس، مون گلابن جو گلدستو سنجيدگيءَ ۾ اداسيءَ سان پيش ڪيو، ۾ سري يُڪتيشور منهنجي بدبخت حالت تي کلندي چيو:

"چا خدا ڪڏهن توهان کي ڪنهن امتحان ۾ يا ڪنهن بئي شيءِ ۾ مايوس ڪيو آهي؟"

مون جوش سان جواب ڏنو، جيئن الاهي مدد جون خوشگوار يادون منهنجي ذهن ۾ چمڪي رهيون هيون: "نه، خدا جو قسم، صاحب"

استاد جاري رکيو: "اهو سستي نه هئي، پر هڪ پرندڙ الاهي خواهش هئي جيڪا توهان کي يونيورسٽي جي اعزاز حاصل ڪرڻ کان روڪيو"

هڪ لمحي جي خاموشي کان پوءِ، هن چيو: "جيڪو به خدا تي ڀروسو ڪندو، هو انهن لاءِ ڪافي هوندو" "پهرين خدا جي بادشاهي ۾ سندس مرضي جي ڳولا ڪريو، ۽ خدا توهان تي پنهنجون نعمتون وڌائيندو ۽ توهان کي هر شيءِ فراهم ڪندو جيڪا توهان کي گهرجي"

استاد جي موجودگيءَ ۾ مون کي پنهنجي ڪلهن تان پريشاني جو بار لهي ويو. جڏهن اسان پنهنجو صبح جو لنچ ختم ڪيو، ته استاد اسان کي سراءِ ڏانهن موٽڻ جو مشورو ڏنو، ۽ چيو:

"چا توهان جو دوست روميش اڃا تائين هاسٽل ۾ رهي ٿو؟"

مون چيو، "ها، سائين"

هن چيو، "هن سان رابطو ڪريو ۽ خدا هن کي امتحانن ۾ توهان جي مدد ڪرڻ لاءِ متاثر ڪندو"

مون جواب ڏنو، "مان ڪندس، سائين، پر روميش غير معمولي طور تي مصروف آهي. هو اسان جي گروپ ۾ اعزازي شاگرد آهي ۽ ٻين شاگردن جي پيٽ ۾ ان تي تعليمي بار وڌيڪ آهي."

استاد منهنجي اعتراض کي نظرانداز ڪيو ۽ چيو، "روميش توهان لاءِ وقت ڳوليندو هاڻي وڃو، خدا جي ڪرم سان"

مان پنهنجي سائيڪل تي چڙهي ويس ۽ واپس ويس. هاسٽل جي صحن ۾ پهريون ماڻهو جيڪو مون سان مليو، اهو هيڊ اسٽوڊنٽ روميش هو. جڏهن ته هن وٽ منهنجي مدد ڪرڻ جو وقت هو، هن منهنجي درخواست کي خوشيءَ سان قبول ڪندي چيو:

"يقين رک، مُڪندا، مان تنهنجي خدمت ۾ حاضر آهيان"

هن منجهند ڪيترائي ڪلاڪ گذاريا ۽ ايندڙ ڏينهن ۾ مون کي مختلف موضوعن تي تربيت ڏني، پوءِ مون کي صلاح ڏيندي چيو:

"مون کي لڳي ٿو ته هن سال انگريزي ادب ۾ ڪيترائي سوال چائلڊ هارولڊ بابت هوندا، ۽ اسان کي فوري طور تي هڪ ائٽلس حاصل ڪرڻ گهرجي"

مان جلدي ۾ پنهنجي چاچي جي گهر ويس ۽ هڪ ائٽلس قرض ورتو جتي روميش يورپ جي نقشي تي بائرن جي رومانوي مسافر جي گهمڻ وارن هنڌن کي نشان لڳايو هو.

ساڻين جو هڪ گروپ سبق ٻڌڻ لاءِ اسان جي چوڌاري گڏ ٿيو، ۽ انهن مان هڪ آخرڪار تبصرو ڪيو:

"روميش توهان کي غلط صلاح ڏئي رهيو آهي، چاڪاڻ ته صرف 50 سيڪڙو سوال عام طور تي ڪتابن بابت هوندا آهن، ۽ باقي اڌ ليکڪن جي زندگين بابت هوندا آهن"

پر جڏهن مان ٻئي ڏينهن انگريزي ادب جي امتحان لاءِ ويٺس ۽ پهريون پيرو سواليه پيپر تي نظر پيس، ته منهنجي اکين ۾ شڪرگذاريءَ جا ڳوڙها وهي آيا ۽ پيپر کي نم ڪري ڇڏيو. مبلغ مون وٽ آيو ۽ همدردي سان سبب پڇيو، تنهن ڪري مون وضاحت ڪئي:

"منهنجي عظيم استاد اڳڪٿي ڪئي هئي ته روميش منهنجي مدد ڪري سگهندو. ڏس، روميش جيڪي سوال مون کي تجويز ڪيا آهن اهي امتحان جي پيپر تي ساڳيا آهن. خوشقسمتيءَ سان منهنجي لاءِ، هن سال انگريزي ليکڪن بابت ڪجهه سوال آهن جن جون زندگيون مون لاءِ هڪ بند راز آهن!"

منهنجي واپسي تي، هاسٽل شور سان گونججي ويو، ۽ اهي ئي نوجوان جيڪي روميش جي طريقن جو مذاق اڏائيندا هئا هاڻي تقريبن ٻوڙيندڙ طور تي مون کي مبارڪون ڏئي رهيا هئا امتحانن جي هفتي دوران، مون روميش سان بيشمار ڪلاڪ گذاريا، جيڪو اهڙا سوال تيار ڪندو هو جيڪي پروفيسر شامل ڪرڻ جو امڪان هئا ڏينهن ڪان پوءِ، روميش جا سوال امتحان جي پيپرن تي ظاهر ٿيندا هئا، تقريبن ساڳيا لفظ استعمال ڪندي.

سڄي يونيورسٽي ۾ اها ڳالهه پکڙجي وئي ته معجزي جهڙي ڪا شيءِ ٿي رهي آهي، ۽ غير حاضر دماغ "خوش مزاج ويرگي" جي ڪاميابي هاڻي هڪ حقيقي امڪان هئي. مون سچ کي لڪائڻ جي ڪا به ڪوشش نه ڪئي،

۽ مقامي پروفيسر ڪلڪتي يونيورسٽي پاران مقرر ڪيل سوالن ڪي تبديل ڪرڻ جي طاقت نه هئا.

جڏهن مون پنهنجي انگريزي ادب جي امتحان تي غور ڪيو، ته هڪ صبح مون کي احساس ٿيو ته مون هڪ سنگين غلطي ڪئي آهي. سوالن مان هڪ جا ٻه حصا هئا: (الف) يا (ب) ۽ (ج) يا (د) هر حصي مان هڪ سوال جو جواب ڏيڻ بدران، مون پهرين حصي ۾ ٻنهي سوالن جا جواب ڏنا هئا، ٻئي کي مڪمل طور تي نظرانداز ڪيو هو. چاڪاڻ ته ان پيپر تي مون کي سڀ کان وڌيڪ نمبر 33 ملي سگهيا، جيڪو گهٽ ۾ گهٽ پاسنگ گريڊ 36 کان ٽي نمبر گهٽ هو، مان استاد ڏانهن ڊوڙي ويس، پنهنجي بدقسمتي تي افسوس ڪندي چيو:

" منهنجا مالڪ، مون هڪ ناقابل معافي گناهه ڪيو آهي، ۽ مان انهن الاهي نعمتن جي لائق نه آهيان جيڪي روميش ذريعي مون تي پهتيون."

استاد مون کي جواب ڏنو: "آرام ڪر، مُڪندا، ۽ آرام سان رهو"

سري يُڪتيشور جو لهجو خوش مزاج ۽ بي پرواهه هو. پوءِ هن پنهنجو هٿ آسمان ڏانهن وڌايو ۽ چيو، "سج ۽ چنڊ جو خلا ۾ پنهنجا رستا مٽائڻ، توهان جي يونيورسٽي جي ڊگري نه ملڻ کان وڌيڪ ممڪن آهي".

مون خانقاه مان وڌيڪ آرام سان ٻاهر نڪتس، جيتوڻيڪ ڪاميابي رياضي طور تي ناممڪن لڳي رهي هئي. هڪ کان وڌيڪ ڀيرا، مون آسمان ڏانهن خوفزده نظر سان ڏٺو ۽ ڏينهن جي عورت کي پنهنجي معمول جي مدار ۾ مضبوطيءَ سان اٽڪيل ڏٺو!

جڏهن مان هاسٽل پهتس، مون هڪ ساٿي کي چوندي ٻڌو، "مون کي فوري طور تي ٻڌايو ويو ته هن سال پهريون پيرو انگريزي ادب ۾ پاسنگ گريڊ گهٽايو ويو آهي".

مان بيچيني جي حالت ۾ نوجوان جي ڪمري ۾ ڊوڙيس ۽ وڏي جذبي سان معاملي جي حقيقت ڄاڻڻ جي درخواست ڪئي. هن مون کي جانچيو ۽ کلندي جواب ڏنو:

" او، ڏکهن وارن واري، تعليمي معاملن ۾ هي اوچتو دلچسپي ڇو؟ ۽ آخري وقت ۾ هي سڀ جوش ڇو؟ تڏهن به پاسنگ گريڊ اڳ ئي گهٽجي صرف 33 ٿي ويو آهي."

سار□ جي بي انتها توانائي مون کي منهنجي ڪمري ڏانهن واپس وٺي وئي، جتي مون گوڏن ڀر ڪري خدا جو شڪر ادا ڪيو سندس مڪمل حساب ڪتاب ۽ بي انتها فضل لاءِ مون کي هڪ روحاني قوت محسوس ٿي جيڪا مون کي روميش ذريعي واضح طور تي رهنمائي ڪري رهي هئي منهنجي بنگالي امتحان جي حوالي سان هڪ اهم اتفاق ٿيو روميش، جنهن مون کي ان مضمون ۾ مدد نه ڪئي هئي، مون کي هڪ صبح واپس اچڻ لاءِ چيو جڏهن مان هاسٽل مان امتحان هال لاءِ نڪرڻ وارو هوس.

منهنجي هڪ ساٿي مون کي رڙ ڪئي: "روميش توکي سڏي رهيو آهي، واپس نه اچ نه ته دير ٿي ويندي"

مون ان ساٿي جي صلاح کي نظرانداز ڪيو ۽ جلدي واپس روميش ڏانهن ويس، جنهن مون کي چيو:

"بنگالي جو امتحان عام طور تي بنگالي شاگرد آساني سان پاس ڪري وٺندا آهن، پر مون کي خيال آيو ته هن سال پروفيسر شاگردن کي مقرر ڪيل ڪتابن مان سوالن سان 'قتل' ڪرڻ جو ارادو رکن ٿا" پوءِ منهنجي دوست مون کي انيسوي صدي جي عظيم ۽ مشهور انسان دوست، بحرالعلوم وديا ساگر جي زندگي جا ٻه واقعا مختصر طور تي ٻڌايا.

مون روميش جو شڪريو ادا ڪيو ۽ پنهنجي سائيڪل تي ڪاليج جي صحن ڏانهن ويس. بنگالي امتحان جو پيپر بلڪل ائين هو جيئن هن بيان ڪيو هو، جنهن ۾ ٻه حصا هئا. پهرين حصي ۾ پڇيو ويو: "بحرالعلوم وديا ساگر سان منسوب ٻه احسان رڪارڊ ڪريو" (روميش کان) هن نئين جاڻ کي پيپر تي منتقل ڪرڻ کان پوءِ، مون خدا جو شڪر ادا ڪيو ته هن آخري وقت تي هن جي ڳالهه ٻڌي جيڪڏهن مان انسانيت لاءِ بحرالعلوم جي احسان کان بي خبر هجان ها (۽ يقيناً مان هاڻي انهن ۾ شامل آهيان!)، ته مان بنگالي امتحان پاس نه ڪري سگهان ها.

پيپر تي ٻيو سوال هو: "ان شخص جي زندگي بابت بنگالي ۾ هڪ مضمون لکو جنهن توهان کي سڀ کان وڌيڪ متاثر ڪيو" مون کي توهان کي ٻڌائڻ جي ضرورت ناهي، پيارا پڙهندڙ، مون پنهنجي مضمون لاءِ ڪير چونڊيو. جيئن مون پنهنجي استاد جي تعريف سان صفحا هڪ کان پوءِ صفحا ڀريا، مون مسڪرايو، پنهنجن لفظن جي سچائي کي محسوس ڪندي: "مان صفحا توهان جي تعليمات سان ڀريندس!"

مون کي فلسفي ۾ مدد لاءِ روميش کان پڇڻ جي ضرورت محسوس نه ٿي. سري يُڪتيشور جي اڳواٽي ۾ منهنجي وسيع تربيت تي يقين، مون درسي ڪتابن جي وضاحتن کي نظرانداز ڪيو، ۾ فلسفو مون کي حاصل ڪيل اعليٰ ترين گريڊ هو. ٻين مضمونن ۾ منهنجا گڏيل نمبر پاس ڪرڻ لاءِ ڪافي هئا.

هتي اهو ذڪر ڪندي خوشي ٿي رهي آهي ته منهنجي پياري دوست روميش امتحان امتياز سان پاس ڪيو.

منهنجي گريجوئيشن تي منهنجي پيءُ جو چهرو مُرڪ سان چمڪيو، ۾ هن اعتراف ڪيو، "مان شايد ئي توهان جي ڪاميابي جو تصور ڪري سگهان ها، منهنجا پٽ، توهان پنهنجي استاد سان ايترو وقت گذاريو ٿا" بيشڪ، منهنجو استاد منهنجي پيءُ جي بي زبان تنقيد کان واقف هو.

ڪيترن سالن تائين مون کي شڪ هو ته اهڙو ڏينهن ايندو جڏهن مان پنهنجي نالي سان بيچلر جو لقب شامل ڪندس. مون ڪڏهن ڪڏهن اهو لقب استعمال ڪيو بغير سوچڻ جي ته اهو هڪ مقدس تحفو هو جيڪو مون کي پراسرار سببن جي ڪري ڏنو ويو هو. ڪڏهن ڪڏهن مان يونيورسٽي جي گريجوئيٽس کي چوندي ٻڌندو آهيان ته انهن حاصل ڪيل علم جو صرف هڪ ننڍڙو حصو گريجوئيشن کان پوءِ انهن وٽ رهيو. انهن جو هي اعتراف مون کي منهنجي ناقابل ترديد تعليمي خامين لاءِ به تسلي ڏئي ٿو.

جون 1914ع ۾ ان ڏينهن تي، جڏهن مون ڪلڪتي يونيورسٽي مان پنهنجي ڊگري حاصل ڪئي، مون پنهنجي استاد جي اڳيان جهڪي سندس زندگي مان وهندڙ نعمتن جو شڪريو ادا ڪيو ۾ منهنجي روح کي ڊڪيو. هن راند ڪندي مون کي اٿاريو ۾ چيو:

"اٺ، مُڪندا، خدا توکي ڪاليج گريجوئيٽ بڻائڻ سج ۾ چنڊ جي رخ کي ٻيهر ترتيب ڏيڻ کان وڌيڪ آسان سمجهيو!"

جي ڊائري: هڪ آتم ڪهاڻي

استاد لاءِ چوٽيون، نظم ۾ ڪهاڻيون
پرمهانسا يوگانند

اها الهي طاقت

اهو توهان جي مدد ۽ مضبوطي ڪندو

جيئن هن هميشه مون کي سهارو ڏنو ۽ مون کي طاقت ڏني

مان اهي حقيقتون پنهنجي ذاتي تجربي مان پڌايان ٿو.

جيڪڏهن مون پنهنجي زندگي ۽ اهي شيون نه ڏنيون هجن ها

جڏهن مان ان بابت ڳالهائي سگهيس

مان خدا تي ايمان سان جيئان ٿو.

خدا منهنجي طاقت آهي.

مان خدا جي طاقت کان سواءِ ٻي ڪنهن به طاقت تي يقين نٿو رکان.

۽ جڏهن مان ان برڪت واري طاقت تي ڌيان ڏيان ٿو

تون مون سان مل ۽ مون ذريعي ڪم ڪر.

آسمان جو بُلبل

الائي

مان توهان جو بُلبل آهيان، توهان جي ڪائناتي موجودگي جي آسمانن ڏانهن چڙهندڙ

پنهنجي سچائي جي ڦڙن جي مسلسل ڳولا ۽

مون توکي وڏي اعتماد سان دعا ڪئي آهي.

ته جيئن تون خاموشيءَ جي سخت ڪڪرن مان پنهنجي رحمت جون برساتون موڪلين.

۽ جيئن ته مون کي تمام گهڻي اجايل هئي

مون توهان جي باري ۾ منهنجي شعور جي هر مقدس نقطي کي شوق سان قبول ڪيو.

او، مون کي ڪيتري خواهش هئي ته مان پنهنجي اندر ۾ پنهنجي چوڌاري تنهنجي موجودگي محسوس ڪريان!

منهنجي دائمي اڃ تڏهن ئي بجهي سگهي جڏهن تنهنجي لمس ان کي ٿڌو ڪيو.

منهنجو بيچين روح ۽ منهنجو وجود جوش سان پريل آهي

مايوسي ۽ نااميدي جو موسم گذري ويو آهي

توهان جي امن جي برسات سان مشڪلاتن جي خشڪي ختم ٿي وئي.

۽ هاڻي مان خاموشيءَ سان اڏامي رهيو آهيان ۽ اُڏامي رهيو آهيان، اطمينان ۽ اطمينان جا گيت ڳائي رهيو آهيان.

مان تنهنجو بلبل آهيان جيڪو صرف تنهنجي آرام جو پاڻي پيئي ٿو.

توهان جي وجود جي بلندين کان بي ترتيب نزول

* * *

هن زندگي ۾ گهڻن ماڻهن لاءِ اهم لفظ "مان" آهي.

روحاني مزاج ۽ رجحان رکندڙ ماڻهو ٻين بابت ائين سوچيندو آهي جيئن هو پاڻ بابت سوچيندو آهي.

جيڪي صرف پاڻ بابت سوچين ٿا، اهي ٻين جي دشمني ۽ ناراضگي پاڻ تي آڻين ٿا.

جيڪي پنهنجي آس پاس آهن پر جيڪي ٻين جي جذبات ۽ مفادن جو خيال رکن ٿا، اهي اهو ڳوليندا آهن ته

ٻيا انهن بابت سوچيندا آهن ۽ انهن جي جذبات جو خيال رکندا آهن.

جيڪڏهن ڪنهن شهر ۾ سو ماڻهو آهن، ۽ هر هڪ ان مان ڪجهه وٺڻ چاهي ٿو

ٻئي جا نوانوي مخالف هوندا پر جيڪڏهن هر هڪ

جيڪڏهن ڪو ٻئي جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو ته هر هڪ جا نوانوي دوست هوندا.

مون اهڙي طرح زندگي گذاري آهي ۽ جيڪو مون وٽ آهي اهو ٻين سان شيئر ڪري مون ڪجهه به نه وڃايو آهي.

بيشڪ، جيڪو ڪجهه مون ڏنو هو، اهو مون کي ٻيڻو واپس آيو آهي، خدا جي فضل سان ۽ هاڻي مون کي ڪا به خواهش ناهي.

ڪنهن به شيءِ لاءِ نه، ڇاڪاڻ ته جيڪو منهنجي اندر ۾ آهي اهو ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ۽ قيمتي آهي جيڪو مان ڪڏهن به تصور ڪري سگهان ٿو.

دنيا مون کي ڏئي ٿي، انسان خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪري ٿو.

هڪ ڀيرو خوشي حاصل ٿي ويندي آهي، ته ان جي طرف وڌڻ وارن حالتن جي ضرورت ختم ٿي ويندي آهي.

هن دنيا ۾ منهنجي واحد ضمانت ماڻهن جا مون ڏانهن سٺا جذبات آهن.

سچي دولت پيارن ۽ دوستن جي دلين ۾ رهڻ ۾ آهي.

اسان کي هن زندگي ۾ خدا سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. اسان کي انساني وجود، عقل ۽ آزاد مرضي ڏني وئي آهي، ۽ تنهن ڪري اسان کي انهن تحفن کي خدا کي ڳولڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين پرهيزگار آهيون، ته اسين خوش ٿينداسين ۽ جيڪڏهن اسين هن رستي تي هلنداسين، ته ٻيا متاثر ٿيندا.

اسان جي چوڌاري ٻيا اسان وانگر هلن ٿا ۽ اسان جي نقل ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا ان کي ختم ڪرڻ گهرجي.

خود غرضي سڀني انفرادي ۽ سماجي برائين جي جڙ آهي.

مسئلا ڪيئن ۽ ڇو شروع ٿين ٿا؟

هر انسان شعوري يا لاشعوري طور تي ڪوشش ڪري ٿو ته هڪ ذاتي يقين تائين پهچي ته هو ناقابل تسخير ۽ لافاني آهن انهن جي سڀني ٻاهرين خواهشن ۾، ڇا اهو سائنس، واپار، طب، يا زندگي جي ڪنهن ٻئي پهلو ذريعي، اهي امن ۽ سلامتي، ڏک کان آزادي، ۽ دائمي خوشي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.

اهو ٺيڪ آهي، حقيقت ۾ اهو سندس حق ۽ سندس قدرتي ورثو آهي جيڪو سندس خالق هن لاءِ چاهي ٿو، بشرطيڪه هو ٻين لاءِ به اهي ساڳيون نعمتون چاهي جيئن هو پاڻ لاءِ چاهي ٿو.

هڪ پاسي، گهڻا ماڻهو محدود ۽ محدود طريقن سان ان لامحدود ۽ لامحدود ورثي کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن.

جيڪڏهن دنيا کي دريافت ڪرڻ کان علاوه، انسان پنهنجي اندر روحاني صلاحيت ۽ طاقتن کي ڳولڻ جي لاءِ ضروري ڪوشش ڪري ته انساني ڪاميابيون وڌيڪ بهتر ۽ وڌيڪ قابل قدر ٿينديون!

ڪو شڪ ناهي ته مادي ترقي ساراهه جوڳي آهي، پر رڳو ٻاهرين ڪاميابي ڪنهن به شخص کي اندروني اطمينان ۽ سلامتي نه ڏيندي جيڪا هو ايتري سنجيدگي سان ڳولي ٿو.

سائنس ڪيترن ئي وبائي مرضن کي ختم ڪرڻ ۾ مدد ڪئي آهي جيڪي گذريل نسلن کي خطرو هئا ۽ پيداوار جا جديد طريقا ترقي ڪرڻ ۾ مدد ڪئي آهي جيڪي بک ۽ غربت کي ختم ڪرڻ جي قابل آهن جڏهن ته، صرف مادي ڪاميابين تي ٻڌل هن دنيا ۾ هڪ صحتمند توازن برقرار رکڻ ڏکيو آهي.

هڪ شخص ڪنهن خاص شعبي ۾ ترقي ڪري ٿو، پر صرف غير متوقع مسئلن جي اڀرڻ تي حيران ٿي ويندو آهي جيڪي سندس ڪاميابين کي متاثر ڪن ٿا.

ان جو مطلب اهو ناهي ته ڪو ماڻهو ٻاهرين ذريعن سان پنهنجن مسئلن جو حل ڳولڻ جي ڪوشش نه ڪري، پر ان جو مطلب توازن آهي ۽ هڪ پاسي ڏانهن ٻئي جي قيمت تي نه جهڪڻ آهي.

خدا انسان کي عقل ۽ ارادي جي طاقت ڏني آهي، ۽ انهن کي دنيا ۾ سندس حالتن کي بهتر بڻائڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي. جڏهن سڀئي ڪوششون ڪيون پيون وڃن، طاقت ۽ ذهانت جي اندروني سرچشمي کي سڃاڻڻ گهرجي ۽ ان سرچشمي سان هم آهنگ ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته هم آهنگ نه ٿيڻ انسان جي مسئلن ۽ غلطين جو سبب آهي.

توهان صرف ويهي نه ٿا سگهو ۽ ڪاميابي جي اميد نٿا ڪري سگهو جڏهن توهان پنهنجو رستو طئي ڪيو ۽ پنهنجي مرضي کي چالو ڪيو، توهان کي عملي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ توهان ڏسندا ته ڪاميابي لاءِ توهان کي گهربل هر شيءِ آهستي آهستي توهان وٽ ايندي، ۽ هر شيءِ توهان کي صحيح طرف وٺي ويندي. توهان جي مرضي، الاهي مرضي سان پريل، توهان جي دعائن جو جواب ڏيندي، ڇاڪاڻ ته جڏهن توهان ان مرضي کي استعمال ڪندا آهيو، ته توهان اهو دروازو کوليندا آهيو جنهن ذريعي توهان جون دعائون قبول ڪيون وينديون.

انسانيت سائنس، ٽيڪنالاجي، طب ۽ ٻين شعبن ۾ مهارت حاصل ڪئي آهي، جنهن جي ڪري اها آرام ۽ سهولت فراهم ڪري سگهي ٿي. بهرحال، ان جو مطلب اهو ناهي ته اها پنهنجي خالق کان محروم ٿي سگهي ٿي ٻي صورت ۾، اهي ڪاميابيون پنهنجي قدر وڃائي ويهنديون، ۽ سماجي، خانداني، سياسي ۽ ماحولياتي مسئلا اڀرڻ ۽ پکڙجڻ شروع ٿي ويندا. اهو ان ڪري آهي جو، مڪمل طور تي ٻاهرين عنصرن تي منحصر ٿيڻ سان، انسانيت سائنسي طريقن ۽ ذريعن ذريعي پيدا ڪيل وڏي صلاحيت کي منظم ڪرڻ جي عقل وڃائي ٿي. نتيجي طور، زندگي ايتري پيچيده ٿي ويندي آهي

جو ان سان مقابلو ڪرڻ ڏکيو ٿي ويندو آهي، ۽ پريشاني ۽ غير يقيني صورتحال جو ذريعو به بڻجي ويندو آهي.

* * *

هڪ شخص کي پنهنجن سڀني خيالن، احساسن ۽ بصيرت سان گڏ رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي چوڌاري هر شيءِ تي هوشيار ۽ ڌيان ڏيڻ گهرجي، بلڪل هڪ ماهر فوٽوگرافر وانگر جيڪو تمام گهٽين خوشگوار نظارن جون سڀ کان شاندار تصويرون ڪڍڻ لاءِ سڀ کان وڌيڪ مناسب موقعن کي استعمال ڪري ٿو.

سچي انساني خوشي هڪ شخص جي سڪڻ ۽ صحيح ۽ احترام واري انداز ۾ عمل ڪرڻ جي مسلسل تياري ۾ آهي. جيترو وڌيڪ ماڻهو پاڻ کي بهتر بڻائيندو، اوترو ئي هو پنهنجي آس پاس جي ماڻهن جي ترقي ۽ خوشي ۾ حصو وٺندو.

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي صورتحال جو تجزيو ڪن ٿا ۽ فيصلو ڪن ٿا ته اهي اڳتي وڌي رهيا آهن يا پوئتي.

انسانن جي حيثيت سان، جن کي سمجهه، دانائي ۽ سمجهه عطا ڪئي وئي آهي، اسان جو سڀ کان وڏو فرض اهو آهي ته انهن خوبين کي صحيح طريقي سان استعمال ڪريون ته جيئن اسان کي خبر پوي ته اسان اڳتي وڌي رهيا آهيون يا پوئتي، جيتوڻيڪ جيڪڏهن اسان کي بار بار ناڪامي جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ته اسان کي مايوس يا اميد نه ڇڏڻ گهرجي. ناڪامي اسان جي جسماني ۽ روحاني ترقي لاءِ هڪ اتپريرڪ جي حيثيت سان ڪم ڪرڻ گهرجي، نه ته رڪاوٽ جي.

* * *

مشڪلاتون ۽ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۽ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٽيءَ ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي نڪتيون آهن ۽ انهن خيالن ۽ ڪمن وانگر ئي ميوو ڏين ٿيون.

* * *

بهتر زندگي لاءِ بهترين تياري

جيڪڏهن اسان واقعي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ چاهيون ٿا، ته وقت هاڻي آهي - سڀاڻي نه، ايندڙ سال نه، ڪنهن آخرت ۾ به نه. ايندڙ سال بهتر زندگي لاءِ بهترين تياري هن سال هڪ پيداواري، هم آهنگي ۽ بامعني زندگي گذارڻ آهي. اسان جو يقين مستقبل جي زندگي ۾ وڌيڪ ڪاميابين ۽ وڌيڪ خوشين تي بيڪار آهي جيستائين اسان ان کي هاڻي عمل ۾ نه آڻيون. اڄ اسان جي زندگين جو سڀ کان اهم ۽ بامعني ڏينهن هجڻ گهرجي.

* * *

شادي ڪرڻ جي خواهشمندن کي پنهنجن جذبن ۽ خواهشن کي ڪنٽرول ڪرڻ سکڻ گهرجي، ۽ اسڪولن کي اهو مهارت سيکارڻ گهرجي، ان سان گڏ سڪون ۽ توجهه پيدا ڪرڻ گهرجي. ڪيترائي ناخوش گهر ۽ ٽٽل خاندان موجود آهن ڇاڪاڻ ته هن اهم پهلو کي نظرانداز ڪيو ويندو آهي، گهر ۽ اسڪولن ۾. به ماڻهو ڪيئن بي قابو خواهشن ۽ خواهشن سان گڏ امن ۽ سڪون ۾ گڏ رهي سگهن ٿا؟

شادي جي شروعات ۾، نئين شادي شده جوڙي ۾ جذبات ۽ جوش جي لهر هوندي آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، جيئن اهي جذبات ناگزير طور تي ختم ٿيڻ شروع ٿين ٿا، جوڙي جي اصل فطرت سامهون اچڻ شروع ٿئي ٿي، ان سان گڏ دليل، اختلاف، جهيڙو ۽ مايوسي. دل کي حقيقي پيار ۽ دوستي جي ضرورت آهي، ۽ سڀ کان وڌيڪ، ان کي سڪون ۽ سڪون جي ضرورت آهي. جڏهن امن شديد جذبات سان ٽٽي ويندو آهي، ته شادي جو هڪ اهم ستون ڪمزور ٿي ويندو آهي.

* * *

جسم جي عضون ۽ جذبات کي صحت، توانائي ۽ حساسيت برقرار رکڻ لاءِ هڪ صحتمند اعصابي نظام جي ضرورت آهي. اعصابي نظام کي سٺي حالت ۾ رکڻ لاءِ، اهو ضروري آهي ته پاڻ کي تباهي ڪندڙ جذبات جهڙوڪ خوف، ڪاوڙ، لالچ ۽ حسد کان آزاد ڪيو وڃي.

* * *

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهنڪري ڪنهن کي به توهان جي خوشي پاڻ کان نه کسڻ ڏيو.

پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان جوان هوس، مون کي انهن کان تمام گهڻو ناراض ڪيو ويندو هو جيڪي منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا، پر مون کي بعد ۾ احساس ٿيو ته منهنجو پنهنجو ضمير ماڻهن جي منهنجي منظوري کان وڌيڪ اهم آهي.

ضمير هڪ وجداني شعور آهي جيڪو ايمانداري ۽ صحيح طور تي هڪ شخص جي خيالن ۽ حوصلن کي رڪارڊ ڪري ٿو جڏهن ضمير صاف هوندو آهي ۽ هڪ شخص ڄاڻي ٿو ته اهي جيڪو صحيح ڪري رهيا آهن، ڪجهه به انهن کي ڊيڄاري نٿو سگهي هڪ صاف ضمير خدا جي فضل جو ثبوت آهي جيڪي صاف ضمير رکن ٿا اهي پنهنجي زندگين ۾ خوشي حاصل ڪن ٿا ۽ خدا جي نعمتن ۽ فضل حاصل ڪن ٿا.

* * *

هر لفظ جيڪو ماڻهو ڳالهائي ٿو، ان جي دماغ □ ذهن تي هڪ مستقل اثر ڇڏي ٿو جڏهن ڪنهن شخص جي روح موت تي پنهنجي جسم مان نڪرندي آهي، ته پوءِ ان جو ٻئي دائري □ داخل ٿيڻ ان جي ڪرم (انهن جي عملن جا نتيجا) جي فيصلي تي منحصر هوندو جيڪو سٺن يا برن لفظن جي نتيجي □ ٿيندو.

نيڪ ذهن مان نڪرندڙ سٺا لفظ روح لاءِ سٺا نتيجا ڏيندا، جڏهن ته خراب عادتن جي ڪري پيدا ٿيندڙ خراب لفظ روح لاءِ خراب ڪرم يا خراب نتيجا گڏ ڪندا.

هي لفظ ٽن ٿنڀن تي مشتمل آهي: هڪ سببي يا ذهني ٿنڀ، هڪ حرڪي يا گرهن جي ٿنڀ، □ هڪ جسماني يا ظاهري ٿنڀ.

لفظ "امن" جا ٽي الڳ الڳ لرزش آهن:

1 جڏهن لفظ "امن" چيو ويندو آهي ته سوچ يا مرضي جو ڍگهو ٿيڻ

2 جڏهن لفظ "امن" جو تلفظ ڪيو ويندو آهي ته دماغ، آواز جي تارن □ زبان □ توانائي جي وائبريشن، مرضي جي ذريعي هلائي ويندي آهي.

3 آواز جي تارن جي وائبريشن □ لفظ "امن" جي تلفظ جو جسماني اثر

تنهن ڪري، هر لفظ، سٺو يا خراب، پنهنجي وائبريشن ڇڏي ٿو - يعني ان جا اثر - جسم يا دماغ تي، □ زندگي جي توانائي □ عقل تي رجحانن □ خواهشن جي صورت □. هن بنياد تي، سيني تقريرن جا وائبريشن ذهن □ سٺا يا خراب رجحان ڇڏي وڃن ٿا.

جيڪو سچ کي ٽوڙڻ جي مقصد کان نجات حاصل ڪري ٿو، اهو پاڻ □ هڪ زبردست طاقت قائم ڪري ٿو ته جيئن هو ڪوڙي شاهدي نه ڏئي □ سندس سڀئي لفظ سچا هجن.

اي خداوند، مون کي طاقت عطا ڪر ته مان پنهنجي آواز کي سچ جي خدمت لاءِ مٺا، فائديمند □ تازگي بخش لفظ ڳالهائي سگهان، منهنجي زندگي جي بانسري تي پنهنجا لافاني راڳ وڄايان ته جيئن مان توهان جي پاڪ سرن جي وائبريشن کان برڪت حاصل ڪري سگهان.

* * *

ترندڙ ڪمبل

هڪ ڀيري، ٻ□ دوست درياءَ جي ڪناري سان هلي رهيا هئا ته انهن هڪ ترندڙ ڪمبل ڏٺو، انهن مان هڪ پاڻ کي درياءَ □ اڇلائي ڇڏيو □ ترڻ تائين "ڪبل" تائين پهتو.

پر هو بينڪ □ واپس اچڻ □ دير سان پهتو، □ سندس دوست ڏٺو ته کيس "ڪبل" سان معاملو ڪرڻ □ ڏکيائي ٿي رهي هئي □ اهو ئي سندس دير سان واپسي جو سبب هو، تنهن ڪري هن رڙ ڪندي چيو:

تون هن کي ڇڏي واپس ڇو نه ٿو وڃين؟
سندس دوست جواب ڏنو: اهو ئي آهي جيڪو مان ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان، پر ڪمبل مون سان چمڪي رهيو آهي ۽ مون کي وڃڻ ۽ واپس اچڻ نه ٿو ڏئي.
هن کي تمام گهڻي حيرت ٿي، هن کي تمام دير سان احساس ٿيو ته جنهن کي هو ڪمبل سمجهي رهيو هو اهو ڪجهه به نه پر هڪ ترڻ وارو رڇ هو.
مون کي هي ڪهاڻي بامعني لڳي ٿي ۽ انساني زندگيءَ جي ڪيترن ئي پهلوئن تي لاڳو ٿئي ٿي. مون کي يقين آهي ته ان جو پيغام هوشياري ۽ احتياط جو آهي، تڪڙ ۾ اهڙين ڪاررواين جي خلاف جن جا ناپسنديده نتيجا ٿي سگهن ٿا.
هي ڪمبل شايد سوچ جي درياءَ ۾ ترندڙ هڪ تصور هجي، جيڪو مڪمل ٿيڻ تي، هڪ زبردست جنون ۾ تبديل ٿي ويندو آهي جنهن کي ڪنٽرول ڪرڻ ڏکيو هوندو آهي.
يا شايد اها ڪا نقصانڪار عادت هجي جيڪا هڪ پيرو دماغ ۾ پاڙون هڻندي، ان جي بنيادن تي حملو ڪندي ۽ ان جون پاڙون وڌائيندي، هڪ شخص جي وجود جو هڪ لازمي حصو بڻجي ويندي، ايتري قدر جو هو ان جي گرفت ۾ قيدي بڻجي ويندو.
يا اهو هڪ مختلف قسم جي لالچ ٿي سگهي ٿو هڪ سيڙپڪاري جيڪا بروقت يا مناسب نه آهي ۽ مادي ۽ اخلاقي طور تي اهم نقصانن جو سبب بڻجي ٿي.
يا اهو هڪ اهڙو نظريو ٿي سگهي ٿو جيڪو منطقي ۽ عملي لڳي ٿو، تنهنڪري ماڻهو ان کي اختيار ڪري ٿو ۽ ان جي وجود ۾ داخل ٿيڻ کان پوءِ اهو محسوس ڪري ٿو ته ان جي حقيقت ان جي ظاهر کان تمام مختلف آهي.
يا اهو هڪ رجحان يا وهڪري ٿي سگهي ٿو جنهن جا غير متوقع نتيجا هوندا آهن.
يا اوندهه ۾ ٽپو
تنهن ڪري، چيو ويو هو: قدم کڻڻ کان اڳ پنهنجي پير جي پوزيشن تي غور ڪريو.
* * *
سفر جو اختتام
گهڻي وقت تائين مون شڪ جي گهمندڙ رستن تي نوڪر ڪاڏي
مون خيالي واديون پار ڪيون جيڪي مون کي عمرن تائين توهان کان جدا ڪنديون هيون.

مون بيشمار ريگستان پار ڪيا
مون ڪيترن ئي خواهشن جي پيروي ڪئي.
آخرڪار، مون پاڻ کي آزاد ڪيو
ڏک ۾ خوشي جي پونڪن مان
تنهنڪري مون پنهنجو سفر پورو ڪيو ۾ پنهنجي رستي جي آخر ۾ پهتو
۾ هاڻي مان پنهنجي گذريل ڏکن کي خوشيءَ سان ڏسان ٿو.
منهنجي قديم عذابن جي هر پٿر مان
هڪ اڪ خوشي جي ڦوڙهن سان تمثار ٿي وڃي ٿي
۾ انهن پاڪ پاڻيءَ ۾
تنهنجي پيار جي ڦوڙهن ذريعي، مان هر روز پاڻ کي پاڪ ڪريان ٿو
* * *
مون وٽ هڪ ڳجهو چراغ هوندو هو.
۾ شوق سان مان پنهنجي چوڌاري هڪ تيز روشني موڪلي رهيو هوس
اندروني اوندهه جي سڪون ۾
مون اڪثر ننڍين مڇين کي تخليقي خيالن جي طور تي ڏٺو.
اهو اوچتو روشنيءَ ۾ پڪڙجي ويو
مون هن کي چاري طور استعمال ڪيو.
منهنجي شعور جي کوٽائي ۾ وڏن مخلوقن کي پڪڙڻ لاءِ
پر انهن مان ڪيترائي پڇي ويا
روشني جي ننڍڙي دائري جي پويان
توهان جي وفادار پوئلڳن کان
چانديءَ جي گيتن ۾ سونهري خوابن سان مالا مال
پيار جي پئسن سان، مون روح جي احساسن لاءِ چمڪندڙ، چمڪندڙ
جال خريد ڪيا.
۾ ان مان هن چمڪندڙ ڪپڙي جو هڪ طاقتور نيٽ ورڪ ٺاهيو
مان تنهنجي ڳولا ۾ تنهنجي دانائي جو سمنڊ پار ڪري ويس.
مڇي تمام گهڻي ۾ قيمتي هئي!
مون کي سڻن ۾ خوش جذبن جا ڍير مليا.
۾ گم ٿيل مقدس يادن جا خزانا
وڌيڪ،
مون توکي ڳولي لڌو.
۾ مون توکي پڪڙيو آهي، اي خزانن جا خزانا!
* * *
زندگيءَ جي اونهاري جي ڏينهن ۾
مان جذبات جو امرت گڏ ڪريان ٿو

منهنجي خوبين جي گلن مان
جيڪو نيڪ روحن جي باغن ۾ وڌندو آهي
۽ مون ان کي پنهنجي دل ۾ محفوظ ڪيو
ڏسٽل جوس
برداشت جي بلند گلن مان
۽ عاجزي جون ڪُليون پنهنجي نرم خوشبوءِ سان
۽ نرم ڪنول جي خيالن جا نادر گل
۽ جڏهن اهو مون تي وسندو آهي
برفاني، ٿڌي سياري جا تجربا
۽ ڏکوئيندڙ زميني جدائي
مان گرمجوشي ۽ تسلي ڳوليان ٿو
منهنجي دل جي سيل ۾ ذخيرو ٿيل امرت ۽
انهيءَ برڪت واري ڪونڙيءَ ۾، تنهنجي موجودگيءَ ۾
مون کي اڪثر الاهي مک ملندي آهي
منهنجي پراڻين خواهشن جي مٺاس جو پيالو پيئو
مون کي اطمينان، خوشي، ۽ تسلي محسوس ٿئي ٿي
* * *

مان انسان ذات جي يڪجهتي، عالمگير محبت، سمجهه ۽ ماڻهن جي وچ ۾ تعاون تي يقين رکان ٿو ته جيئن هڪ ٻئي لاءِ زندگي جا بار گهٽجي سگهن.

هن دنيا ۾ عظيم عالمي مقصدن کي متعارف ڪرائڻ گهرجي، ۽ اهڙن نظرين کي اختيار ڪرڻ گهرجي جيڪي انسانيت کي اعليٰ سطحن تي پهچائين، ان جي خيالن کي بهتر بڻائين، ان جي خواهشن کي روڪين، ۽ ان جي عظيم صلاحيتن کي نکارين.

اهو روحاني مثال ۽ مضبوط اصولن ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو، وحشي طاقت ۽ تباهي وارين جنگين ذريعي نه. سياسي طاقت خطرناڪ آهي بغير روحاني اصولن جي رهنمائي ۽ حڪومت ڪرڻ جي.

جڏهن مان روحاني اصولن جو حوالو ڏيان ٿو، ته منهنجو مطلب مخصوص عقيدا، فرقا، يا عقيدي سان وابستگي ناهي، پر عالمگير قانون آهن: نيڪي ۽ نيڪي جا قانون جيڪي هر ڪنهن تي لاڳو ٿين ٿا ۽ انهن لاءِ نيڪي، ڀلائي ۽ امن آڻين ٿا.
* * *

جڏهن ته انسان پنهنجو وقت انساني محبت جي تڪرن ۾ مُنين پئسن ۾ هن شيءِ يا انهي جي ڳولا ۾ چو گذاريندو آهي، جڏهن ته هو خدا ۾ سڀ ڪجهه ڳولي سگهي ٿو جيڪو سڀني پيار ۽ طاقت جو سرچشمو آهي؟

اسان کي طاقت جي لالچ ۾ خدا کي نه ڳولڻ گهرجي، پر محبت جي خواهش ۾، پوءِ اسان کي وڏو خزانو ملندو جڏهن اسان خدا کي گهري، دل جي گهرائيءَ سان پيار ڪندا آهيون، ته هو اسان کي جواب ڏيندو آهي، ۽ اسان سندس پيار کي پنهنجي دلين ۾ ڌڙڪندي محسوس ڪندا آهيون.

زندگي وڏيڪ مني آهي جڏهن ڪو ماڻهو خدا تي غور ڪري ٿو ته جيترو وڏيڪ غور ڪري ٿو ۽ سرگرمي دوران روحاني حالت تي ڌيان ڏئي ٿو، اوترو ئي مسڪرائڻ جي صلاحيت وڏيڪ هوندي آهي. مان هاڻي ۾ هميشه انهيءَ دائري ۾ آهيان - خوشيءَ واري الاهي شعور ۾. مون کي ڪجهه به متاثر نٿو ڪري، اڪيلو هجي يا ٻين سان، خدا جي خوشي منهنجي اندر هميشه موجود رهي ٿي.

مان پنهنجي مُرڪ برقرار رکڻ ۾ ڪامياب ٿيس ۽ اهي ساڳيا مُرڪون توهان ۾ به موجود آهن، روح جي ساڳي خوشي ۽ مسرت توهان ۾ رهندي آهي. توهان کي انهن کي حاصل ڪرڻ جي ضرورت ناهي، صرف انهن کي واپس حاصل ڪرڻ لاءِ. توهان انهن کي حواسن سان خود شناسي ذريعي عارضي طور تي وڃائي ڇڏيو، ۽ توهان انهن کي ٻيهر حاصل ڪري سگهو ٿا.

ڪو به ماڻهو جيڪو اهو مڃي ٿو ته جسماني شيون، جيڪي ڏسڻ، ٻڌڻ، ذائقو، بوءِ ۽ ڇهڻ ذريعي لطف اندوز ٿي سگهن ٿيون، خالص خوشي آڻين ٿيون، اهو سخت غلطي آهي. حواس خوشي نه ٿا ڏين؛ بلڪه، اهي اسان کي ان کان محروم ڪن ٿا جيڪڏهن توهان پنهنجي خوشي لاءِ شرطون مقرر ڪندا، جهڙوڪ اهو چوڻ ته، "مان خوش نه ٿي سگهان جيستائين مان اهو ڇهرو نه ڏسان،" ته توهان ڪڏهن به خالص، بي ملاوٽ خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ڇاڪاڻ ته حسي خوشيون عارضي آهن.

ڏينهن ۽ سال جسماني خوبصورتي تي اثر انداز ٿين ٿا. مادي دنيا ۾ هر شيءِ تبديلي جي قانون جي تابع آهي. تنهن ڪري، جيتوڻيڪ ڪو ماڻهو دنيا جي هر سهڻي ڇهري کي ڏسي سگهي ٿو، هر آواز ٻڌي سگهي ٿو، ۽ هر شيءِ کي ڇهي سگهي ٿو جيڪا هو چاهي ٿو، تڏهن به انهن کي سچي خوشي نه ملندي. تڏهن به، اهي پاڻ کي اهو سوچيندي فريب ڏئي سگهن ٿا ته اهي خوش آهن.

ڪڏهن ڪڏهن، ڪجهه حاصل ڪرڻ لاءِ زبردست ڪوشش ڪرڻ کان پوءِ، ماڻهوءَ کي ان شيءِ ۾ ڪا به خوشي نه ملندي آهي، تنهن هوندي به، ماڻهو خرچ ڪيل ڪوشش مان ڪجهه اطمينان حاصل ڪري ٿو، ۽ تنهن ڪري اهو مڃي ٿو ته هو خوش آهي پر هن قسم جي اطمينان عارضي ۽ عارضي آهي.

تنهن ڪري حواسن ۾ خوشي ڳولڻ بيڪار آهي روحاني خوشي لفظن ۾ ڇهري جي تاثرات ۾ ڳولڻ ۽ اظهار ڪرڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو اهو

ڪندو آهي، ته هڪ ننڍڙي مسڪراهٽ به پنهنجي چوڌاري موجود هر ڪنهن
ڪي پنهنجي برڪت واري مقناطيسيت سان ڍڪيندي، ۽ پيا خوش محسوس
ڪندا.

پر صرف خدا ئي دلين ڪي بدلائي سگهي ٿو اسان ڪي نيڪي ڪرڻ جي صلاحيت پاڻ ڪي نه ڏيڻ گهرجي. وجود ۽ نيڪي جو واحد سچو ڪندڙ خدا آهي. هي دنيا سندس آهي جيڪڏهن توهان سندس موجودگي محسوس ڪندا ۽ سمجهندا ته هو هر شيءِ تي ڪنٽرول ۽ آهي، ۽ جيڪڏهن توهان هر شيءِ سندس حوالي ڪندا - سٺا ڪم ۽ خراب ڪم به - توهان اهو ڏسي حيران ٿي ويندا ته توهان جا سيئي عمل نيڪ ڪمن ۾ تبديل ٿي ويندا.

* *

جنهن لمحي اسان ڪنهن ٻئي شخص بابت مهرباني سان سوچيون ٿا، اسان جي شعور وسيع ٿئي ٿو ۽ اسان جا افق وسيع ٿين ٿا جڏهن اسان پنهنجي پاڙيسري بابت سوچيون ٿا ۽ انهن سان رحم ڪريون ٿا، ته اسان جي وجود جو هڪ حصو ان سوچ سان گڏ انهن ڏانهن نڪري ٿو، ۽ اهو صرف سوچ ئي ناهي جيڪا گهربل آهي، پر ان سوچ ڪي عمل ۾ آڻڻ جي تياري پڻ.

اسان ڪي پنهنجي پيار جي دائري مان ڪنهن ڪي به خارج نه ڪرڻ گهرجي {۽ توهان جو پاڙيسري توهان وانگر آهي} {توهان جو پاڙيسري پوءِ توهان جو پاڙيسري پوءِ توهان جو پاڙيسري}

شادي پرهيزگاري جو سبق آهي به ماڻهو هڪ ٻئي سان زندگي گذاريندا آهن، پوءِ ٻار گڏ ايندا آهن ۽ والدين انهن سان زندگي گذاريندا آهن پر صرف ويجهي خاندان بابت سوچڻ خود غرضي آهي ڇاڪاڻ ته پيارا هڪ ڏينهن اسان ڪي ڇڏي ويندا، ۽ هي هڪ ياد ڏياريندڙ آهي ته انساني رشتن جو مقصد پين لاءِ قرباني جي شعور ڪي وڌائڻ ۽ انهن سان مادي سامان ۽ دوستانه جذبات شيئر ڪرڻ آهي.

* * *

جڏهن توهان سمهندا آهيو، توهان غير فعال طور تي خيالن ۽ احساسن ڪي پرسڪون ڪندا آهيو، پر جڏهن توهان شعوري طور تي مراقبي ذريعي خيالن ۽ احساسن ڪي پرسڪون ڪندا آهيو، ته پهرين شيءِ جيڪا توهان محسوس ڪندا آهيو اها امن جي حالت آهي، ۽ چهري جا عضوا پاڻ هڪ مسڪراهٽ ناهيندا آهن جيڪا دل جي سڪون ڪي ظاهر ڪري ٿي.

پر توهان ڪي پنهنجي روح جي پاڪائي ڏسڻ لاءِ امن جي حالت ڪان ٻاهر ڏسڻ گهرجي.

اها پاڪائي، بي داغ ۽ حسي محرڪن يا خودڪار رد عملن ڪان بي عيب

نتيجو اهو آهي ته خيال حواسن سان لاڳاپيل آهن ۽ پوءِ توهان جيڪا حالت محسوس ڪندا آهيو اها هڪ مستقل طور تي نئين خوشي آهي.

پيغمبرن ۽ بزرگن جي دلين ۾ هي خوشي هميشه سلامتي ۽ سڪون محسوس ڪندي آهي، اهي ڪاوڙ جي طوفانن کان بي خوف ۽ ناقابل شڪست آهن، ۽ پريشانيون ۽ خوف انهن کي نه ڇهندا آهن عقل يا بصيرت جي چلڪي کي استعمال ڪندي، اهي پنهنجي سوچن يا ٻين جي خيالن کي ذهن جي آپريٽنگ ٽيبل تي چڪي سگهن ٿا جڏهن ته پنهنجو آرام ۽ سڪون برقرار رکندا آهن.

روح جي خوشي ۾، ڊپريشن مڪمل طور تي غائب ٿي ويندي آهي، ۽ خوش شاگرد جي وجود ۾ روحاني بصيرت اڀري ايندي آهي، جيڪا اعليٰ خود ۾ سندس مضبوطي وڌائيندي آهي.

* * *

هڪ سچي مسڪراهٽ روحاني خوشي جي مسڪراهٽ آهي جيڪا خدا جي باري ۾ غور ۽ فڪر ڪرڻ ۽ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿي.

منهنجي مُرڪ منهنجي اندر جي هڪ گهري خوشي مان نڪرندي آهي - هڪ خوشي جيڪا سڀني لاءِ دستياب آهي اها هڪ گلدار گلاب جي دل مان نڪرندڙ خوشبو وانگر آهي هي وڏي خوشي ٻين کي دعوت ڏئي ٿي ته پاڻ کي نعمت جي مقدس پاڻيءَ ۾ غرق ڪن.

چار حالتون آهن جن کان سراسري ماڻهو واقف آهي:

جڏهن ڪا خواهش پوري ٿئي ٿي ته هو خوش ٿئي ٿو

جيڪڏهن ڪيس حاصل ڪرڻ کان روڪيو وڃي ته هو ناخوش محسوس ڪندو آهي.

پر جڏهن هو نه خوش هوندو آهي ۽ نه اداس، ته هو بور محسوس ڪندو آهي.

خوشي، درد ۽ بوريت جي انهن جذبن يا نفسياتي حالتن تي قابو پائڻ سان، ماڻهو سڪون محسوس ڪري ٿو.

امن هڪ انتهائي گهربل حالت آهي جيڪا اداسي، خوشي ۽ بوريت جي غير موجودگيءَ مان پيدا ٿئي ٿي. اهي حالتون روح جي اندر مسلسل اتار چڙهاؤ ڪنديون آهن.

درد ۽ خوشي جي هڪ تيز، شور واري لهر تي سوار ٿيڻ کان پوءِ، جنهن ۾ بار بار بوريت جي ڪوتائي ۾ ٻڏڻ شامل آهي.

امن جي پرسڪون سمنڊ جي سيني تي ترڻ ۾ خوشي آهي.

پر امن کان وڌو روحاني سڪون آهي، روح جي خوشي، آخري خوشي، اها هڪ نئين خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي پر روح سان گڏ هميشه لاءِ گڏ رهندي آهي.

اها سڀ کان وڏي خوشي صرف خدائي موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان حاصل ٿي سگهي ٿي.

* * *

هر انسان ۾ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي انهن وٽ سڀ ضروري طاقتون آهن ذهن پاڻ هڪ اعليٰ طاقت آهي، ۽ ان کي پراڻين ۽ پابندين وارين عادتن ۽ تصورن کان آزاد ٿيڻ گهرجي.

انساني زندگي تي سيارن ۽ تارن جو اثر سيارن ۾ انساني جسمن جي وچ ۾ ڪشش ۽ رد ڪرڻ جي مداخلت ڪندڙ قوتن جي ڪري آهي.

بچڙا خيال پنهنجي مالڪ کي هڪ اهڙي بچڙي ماحول ڏانهن وٺي ويندا آهن جتي هو پنهنجي مرضي مطابق پاڻ کي ظاهر ڪري سگهن ٿا پر هڪ شخص پنهنجي سوچن ۽ شعور کي قوت ارادي ذريعي تبديل ڪري سگهي ٿو، ۽ اهڙي طرح پنهنجي ماحول کي تبديل ڪري سگهي ٿو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين نقصانڪار ماحول ۾ رهي ٿو، ته اهو ماحول انهن تي لاشعوري طور تي اثر انداز ٿيڻ شروع ڪري ٿو. وقت سان گڏ، اهي مڪمل طور تي هڪ صحتمند ۽ صحتمند ماحول چونڊڻ جي آزادي وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ ان نقصانڪار ماحول جي منفي اثرن جي تابع ٿي ويندا آهن.

مضبوط ارادي واري ماڻهوءَ جي حوالي سان، هو خدا سان هم آهنگ آهي ۽ سيارن ۽ تارن جي مسڪراهٽ جو انتظار نٿو ڪري، بلڪه، هو هڪ تيز ش۾اب ثاقب وانگر پنهنجو سفر جاري رکي ٿو، خدا جي رهنمائي ڪندڙ تاري کان سواءِ، جيڪو سچ جو سچ آهي ۽ قانون ۽ روحن جو مالڪ آهي، متاثر نه ٿئي ٿو.

ٻن اختيارن مان هڪ

ڪنهن زماني ۾، هڪ برڪت واري درياءَ جي ڪناري تي هڪ عقيدتمند زاهد رهندو هو. هن پنهنجي زندگيءَ جا ڪيترائي سال گهري غور فڪر ۾ گذاريا، پر بدقسمتي سان، سندس ڪوششون ڪامياب نه ٿيون، ۽ هو زندگي جي رازن ۽ خوشي جي ذريعن جي ڳولا ۽ جاچ ڪرڻ جي ڪوششن جي باوجود، امن جي ڀرپور فصل حاصل ڪرڻ ۾ خوش نه ٿيو.

جيتوڻيڪ اسان جو دوست هر وقت خوبصورت نظارن، مهربان روحن، قيمتي ڪتابن ۽ ياد جي بابرڪت حلقن جي لحاظ کان هڪ آسماني ماحول سان گهريل هو، پر ان جي باوجود سندس ذهن ماڻهن کي ڦرڻ ۽ انهن کي نقصان پهچائڻ جي مناسب طريقن بابت سوچيندو رهيو.

اها سوچ سندس قابو کان ٻاهر هئي □ قديم ڪرمڪ سببن مان پيدا ٿي لڳي. جيترو وڌيڪ هو انهن ناپسنديده خيالن کي ڪڍڻ جي ڪوشش ڪندو هو، اوترو ئي اهي سندس ذهن تي حملو ڪندا هئا، سندس سڪون کي خراب ڪندا هئا □ سندس سڪون کي ڦري ويندا هئا.

آخرڪار، هن پاڻ سان واعدو ڪيو، چيو: "مان دعا □ دعا گهرندو رهندس، □ مان ان وقت تائين نه روڪيندس جيستائين مان انهن پريشان ڪندڙ خيالن کان آزاد نه ٿي وڃان جيڪي منهنجي مراقبي دوران منهنجي سڪون جي پاسي تي وار ڪن ٿا".

هڪ ڪلاڪ گذريو، پوءِ به، □ بڇڙا خيال سندس ذهن □ طوفان وانگر آيا، جيڪي سندس غور فڪر جي بناوت کي ڏکيندا □ ان کي زور سان ڏُڏيندا رهيا.

آخرڪار، ٽن ڪلاڪن جي سخت ڪوشش کان پوءِ، اوچتو پريشان ڪندڙ خيال سندس ذهن مان غائب ٿي ويا، □ انهن جي جاءِ تي، هن هڪ خوبصورت خواب □ ڏٺو ته خدا جو هڪ بزرگ سندس سامهون گوشت □ رت □ بيٺو آهي.

روشن خيال بزرگ نه رڳو زنده نظر آيا پر انتهائي نرمي سان ڳالهائيندا رهيا، □ چيو:

"منهنجا پٽ، پنهنجي پوئين اوتار □ تون هڪ پيشه ور چور هئين جنهن کي ٻين کي ڦاسائڻ □ انهن جي ملڪيت لُٽڻ کان سواءِ ٻيو ڪو به خيال نه هو پر پنهنجي موت کان ٿورو اڳ توهان جو ضمير جاڳيو □ توهان پاڻ کي درست ڪرڻ جو عزم ڪيو □ پاڻ سان واعدو ڪيو ته توهان پنهنجي شرمناڪ رويي کي تبديل ڪندا □ نيڪي جي رستي تي هلندا انهي سبب لاءِ توهان هن زندگي □ هڪ سٺو انسان بڻجڻ جي مضبوط روحاني عزم سان پيدا ٿيا آهيو، پر ان جي باوجود توهان پنهنجي سان گڏ خراب خيال به کڻي آيا آهيو جيڪي توهان جي پوئين اوتار □ توهان جي زندگي جو مرڪز هئا."

"منهنجا پٽ، اها بدقسمتي آهي ته تون انهن برڪت واري وقتن □ رهين ٿو، سٺن دوستن، يادگيرين □ غور و فڪر جي دائرن سان گهريل، پر ان سڀ جي باوجود، تون نفسياتي پريشاني □ تباهي ڪندڙ، انتشار واري خيالن جي جهنم □ رهين ٿو."

هڪ لمحي جي خاموشي کان پوءِ، سرپرست پنهنجي تقرير جاري رکي:

"تنهن ڪري، عالمگير قانون جي مطابق، □ چاڪاڻ ته توهان هن اوتار □ موجود روحاني موقعن مان فائدو حاصل ڪرڻ جي پوري ڪوشش نه ڪئي آهي، جيستائين توهان هاڻي پنهنجي مراقبي ڪوشش کي ٻيڻو نه ڪندا، موت جي وقت توهان کي ٻن شين مان چونڊڻو پوندو:"

"يا ته ڏهه بيوقوفن سان جنت رهو يا هڪ عقلمند سان دوزخ رهو، توهان ڪهڙو پسند ڪندا؟"
شاگرد بنا ڪنهن هٻڪ جي جواب ڏنو:
"اي خدا جا دوست، مان هڪ عقلمند ماڻهو سان گڏ دوزخ رهڻ کي ترجيح ڏيان ٿو ڇاڪاڻ ته مان پنهنجي تجربي مان ڄاڻان ٿو ته ڏهه بيوقوف بهشت کي دوزخ بڻائين ٿا، جڏهن ته مان پنهنجي دل يقين رکان ٿو پڪ ڄاڻان ٿو ته جيڪڏهن مان هڪ عقلمند ماڻهو سان گڏ هجان، ته پاتال جي تري به هو مون کي دوزخ کي جنت تبديل ڪرڻ مدد ڪندو."
* * *
گهڻا ماڻهو تتلين وانگر هوندا آهن، اهي ڪنهن به مقصد کي حاصل ڪرڻ يا ڪنهن به مقصد تائين پهچڻ کان سواءِ هتي اتي لڙڪندا هلندا رهندا آهن. جيڪڏهن اهي رڪجن ٿا، ته اهو صرف هڪ مختصر لمحي لاءِ هوندو آهي، جنهن کان پوءِ اهي تفريح جي ڳولا   وقت گذارڻ لاءِ ٻئي تفريح ڏانهن ڇڪجي ويندا آهن. جيئن ته مکي لاءِ، اها سخت محنت ڪندي آهي مشڪل وقتن لاءِ تياري ڪندي آهي، جڏهن ته تتل صرف پنهنجي ڏينهن لاءِ جيئرو رهي ٿو.
جڏهن سيارو ايندو آهي، تتلي مري ويندي آهي، جڏهن ته مکي بهار اونهاري گڏ ڪيل فصل مان لطف اندوز ٿيندي آهي. ساڳئي طرح، اسان کي اندروني سڪون زندگي جي چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي طاقت پيدا ڪرڻ سکڻ گهرجي.
نفسياتي ڪيس
ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهرن سوار نه ٿو رهي سگهي، غم جي طوفاني پاڻيءَ هيٺان غرق ٿي سگهي ٿو، يا بوريت جي کوٽائي غرق ٿي سگهي ٿو.
هن دنيا ، جيڪا تڪراري ٻٽيون آهن، هڪ سراسري ماڻهو خوشي جي لهرن تي چڙهندڙ بي حسي جي کوٽائي غرق ٿيڻ، اداسي جي تيز لهرن قاتل رهڻ شعور جي ٻي حالت جو تجربو ڪرڻ گهٽ ئي هوندو آهي.
حالتن کي هن طريقي سان پنهنجي سوچن کي متاثر ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موهيندڙ هميشه بدلجندڙ قسمت جي حوالي ڪرڻ. هڪ ڪامياب پرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي، اهو صرف مرڪوز سوچ پنهنجي جذباتي صلاحيتن تي ڪنٽرول ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.
وقت سان گڏ سڀ کان ڳوڙها ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهن ڪري اسان جي زندگي جي هر ڏينهن غم تي ويهڻ جو ڪو به فائدو ناهي. ڪنهن

فوت ٿيل پياري لاءِ مسلسل غم ڪرڻ نه انهن کي مدد ڪندو آهي ۽ نه ئي اسان کي، ۽ اهو ڪجهه به تبديل نٿو ڪري.

ماضي جي غلطين يا ناڪامين جي ڪري پاڻ کي گهٽ محسوس ڪرڻ يا سزا ڏيڻ فائديمند ناهي؛ بلڪه، اهو زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ۽ ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ ۾ نه ڦاسڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ناهي، ڇاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ پوشيده صلاحيتن کي بي حسي جي پٺي ۾ ساڙي ٿي.

* * *

خدا اسان کي زندگي ۾ گهربل سبق موڪلي ٿو ته جيئن اسان انهن مان سکي سگهون ۽ سمجهه ۽ تجربو حاصل ڪري سگهون جيڪي انهن سبقن کان پاسو ڪن ٿا اهي آخرڪار انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندا، پلي ان ۾ ڪيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکيو، ۽ هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون ۽ ان کي شڪايت، ناراضگي ۽ خراب فيصلي سان غلط استعمال ڪريون.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه ۽ زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت ۽ پيچيدگين کان پاڪ ٿي ويندو آهي.

* * *

جيستائين مان پين جي سوچن ۽ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان، ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته مون وٽ پنهنجين صلاحيتن کي ڳولڻ ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي دريافت ڪرڻ جو هڪ لامحدود موقعو آهي، مان مادي وابستگي کي اعليٰ خواهشن سان تبديل ڪندس، ۽ مان ڄاڻندس ته وفادار روح هميشه مون سان گڏ آهي.

اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد جي هڪ مقدار سان چارج ڪندس، پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان الڳ ڪندس، ۽ مشق ڪندس جيڪو جسم، ذهن ۽ روح کي متوازن ۽ مسلسل طريقي سان ترقي ڪندو.

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ کي ٻيهر حاصل ڪندي پاڻ کي هميشه لاءِ آزاد ڪندس، ۽ جڏهن مون کي آزمائشن ۽ مصيبتن جي طوفانن جو منهن ڏسڻو پوندو، ته مان پنهنجي روحاني ٻيڙيءَ ۾ زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن سفر ڪندس.

جڏهن مان ڪم ڪندس ۽ تخليق ڪندس، مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي، هو ڪائنات جو رب آهي، ۽ مان هن سان گ□ر□ مراقبي ذريعي ڳنڍجي سگهان ٿو.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي ڏيندا، ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال مضبوط آهي تنهن ڪري، مان ياد رکڻ جي ڪوشش ڪندس ته توهان پنهنجو مدد جو هٿ وڌايو ۽ منهنجي ڪاميابي لاءِ رستو هموار ڪيو جڏهن مون تي آفتون ۽ مصيبتون اينديون، ته مان پنهنجي طاقت کي گڏ ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس.

مان سڀني سان پنهنجي معاملن ۾ رابطي ۾ خلوص ۽ ايمانداري اختيار ڪندس، ۽ مان پيار ڪندڙ خيال ۽ نيڪ خواهشون پکيڙيندس پوءِ خدا منهنجي مدد ڪندو پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان.

اي منهنجا مالڪ، مان پنهنجي مرضي ۽ عقل کي استعمال ڪندي پهرين نديون شيون حاصل ڪندس، ۽ پوءِ مان وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.

جيتوڻيڪ سڀئي مادي خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي اجا تائين صرف اڻپوري خوشي آڻين ٿيون.

خدا کي ڳولڻ سان، مان خوشين جا اڻ کُٽ ذخيرا ڳوليندس جيڪي روح جي سدا بهار باغن ۽ چراگاهن ۾ وهڻ ۽ وهڻ کان ڪڏهن به نه ٿا روڪين.

* * *

خدا منهنجي زندگي ۾ سڀ کان قيمتي شيءِ آهي؛ هو منهنجي ضمير جي تخت تي ويٺو آهي ۽ مون کي حڪمت جي لفظن سان متاثر ڪري ٿو.

هو مون کي ان رستي ڏانهن رهنمائي ڪري ٿو جيڪو مون کي وٺڻ گهرجي.

هڪ متوازن زندگي

جيڪو سڀني الاهي ۽ قدرتي قانونن کي نظر ۾ رکي ٿو

اهو سرگرمي ۽ سڪون کي گڏ ڪري ٿو.

اهو خوشي آڻيندو آهي ۽ انساني تقدير کي پورو ڪندو آهي.

جواهرن سان پريل گهر اوندهه ۾ نظر نٿو اچي، ۽ تنهن ڪري جيستائين جهالت جي رات آهي، خدا جي موجودگي محسوس نٿي ڪري سگهجي.

جيڪڏهن اسان جي خدا جي آگاهي ايتري حقيقي نه آهي جو اسين سندس بغير پنهنجا روزاني فرض پورا نه ٿا ڪري سگهون، ته پوءِ اهو واضح آهي ته اسان خدا ۽ زندگي جي وچ ۾ ڪو به تعلق محسوس نه ڪيو آهي.

جڏهن اسان □ خواهش هوندي آهي □ اسان ان کي ٻين جي خدمت ڪرڻ جي خيال سان سينگاريو ٿا، ته اسان ٻين جي مدد ڪندي پاڻ جي مدد ڪندا آهيون.

او، رب

اهم سچ جي روشني جي پکڙجڻ سان

مان غريبن □ بي گهر ماڻهن جي دلين □ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس.

عزم □ خود اعتمادي جا ڏيئا روشن ڪريو

انهن جي دلين □ جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن

جڏهن اسان کي احساس ٿئي ٿو ته زندگي سکڻ □ فرضن کي پورو ڪرڻ جو هڪ اسڪول آهي، □ ساڳئي وقت هڪ عارضي خواب آهي

پوءِ اسان کي خبر پوندي ته خدا اسان سان گڏ آهي

زندگي خدمت تي ٻڌل هجڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته انهيءَ عظيم مقصد کان سواءِ، خدا انسان کي جيڪو ذهن ڏنو آهي اهو ان مقصد کي حاصل نه ڪري سگهندو جنهن لاءِ هو پيدا ٿيو هو.

خدا جي آڏو سر تسليم خم ڪرڻ هڪ شخص کي پنهنجي سيني ڪمن کي خوشي □ خدا جي شڪرگذاري جي احساس سان پورو ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿو، ڇاڪاڻ ته صرف تسليم ڪرڻ سان ئي اسان کي سڪون محسوس ٿئي ٿو.

مان پنهنجين سيني ذهني □ اخلاقي ڪمزورين کي عزم جي باهه □ ساڙي ڇڏيندس، ڇاڪاڻ ته جيستائين مان انهن ڪمزورين کان نجات حاصل نه ڪندس، تيستائين مان الاهي شعلا ڏسي نه سگهندس.

او، رب

اڄ مان خاص ڪمن کي پورو ڪرڻ جو عزم ڪندس، □ پوءِ مان اهو ڪندس جيڪو مون منصوبو ناهيو آهي، مان پهريان پنهنجي ارادي جي صداقت کي يقيني بڻائيندس، □ پوءِ مان توهان جي طاقت محسوس ڪندس □، توهان جي مدد □ برڪت سان، اهو حاصل ڪندس جيڪو مان ڪرڻ جو ارادو رکان ٿو.

* * *

انجنيئرنگ □ وڏيڪ خود تصديقون

مون کي پڪ آهي ته خدا جي طاقت لامحدود آهي، □ جيئن ته هن منهنجي اندر پنهنجي نور جي چمڪ رکي آهي، مون وٽ پڻ طاقت آهي ته مان پنهنجي رستي □ ايندڙ سيني رڪاوٽن □ رڪاوٽن کي پار ڪري سگهان.

مان ذهانت □ خوبصورتي جي اظهار جو هڪ ذريعو آهيان، □ تنهن ڪري مان پنهنجا خيال □ حوصلا نيڪي ڪرڻ □ انسانيت جي خدمت لاءِ وقف ڪندس.

اڄ مان پنهنجن خيالن ۽ لفظن جي نگراني ڪندس.
ته جيئن اهو صرف اهو ئي راغب ڪري جيڪو خوبصورت ۽ عظيم هجي
مان نيڪي کي پنهنجي سرگرمين ۾ اوليت ڏيندس.
مان ڪامياب ٿيڻ لاءِ پنهنجي تخليقي سوچ استعمال ڪريان ٿو.
منهنجي هر سٺي ڪوشش ۾ فائدي واري ڪم ۾
اهو سمجهڻ ته جيڪڏهن مان پاڻ جي مدد ڪريان ته خدا منهنجي مدد ڪندو آهي
اڄ مان زندگي جي باغ کيڙيندس.
۽ ان ۾ حڪمت، صحت ۽ خوشي جا ٻج پوکيو.
جڏهن منهنجي ڪوششن کي ڪاميابي ملندي ته مان خدا جو شڪر ادا ڪندس.
۽ مون کي اهو ملندو جيڪو منهنجي دل چاهي ٿي

اڄ مان پنهنجي سٺين سوچن سان پنهنجي چوڌاري مشڪلاتون پيدا ڪندڙن جي مدد ڪندس، ۽ پنهنجي نيڪ خواهشن جي روشني سان تڪرار ۽ تڪرار جي اونداهيءَ کي ختم ڪندس، خاموش ۽ مسلسل مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪندس ۽ خدا جي ڏنل طاقتن کي اهڙيءَ طريقي سان استعمال ڪندس جيڪو مون کي ۽ ٻين کي فائدو ڏئي.

مان سڀ کان وڏي نيڪي جي طاقت تي مڪمل يقين سان نڪرندس ته جيئن مون کي جيڪا ضرورت آهي اها حاصل ڪري سگهان، يقين رکان ٿو ته خدا مدد جو هٿ وڌائيندو ۽ مون کي پنهنجو فضل عطا ڪندو.

جيئن ئي اونده جون قوتون منهنجي اندروني سڪون تي حملو ڪرڻ لاءِ گڏ ٿينديون، مان پنهنجي اندر روشني، سچائي ۽ خود قابو جي قوتن کي جاڳائيندس ته جيئن اونده جي قوتن جو مقابلو ڪري سگهان ۽ انهن کي مڪمل طور تي منتشر ڪري سگهان.

* * *

جڏهن توهان سج جي روشني کي هڪ ننڍڙي نقطي تي ميگنيفائنگ شيشي ذريعي مرڪوز ڪندا آهيو، ته اها گرمي پيدا ڪندي آهي، ۽ اها گرمي ڪاٺ، ڪپڙو، ڪاغذ ۽ ٻين مواد کي باهه ڏئي سگهي ٿي. ساڳئي طرح، جڏهن توهان ذهن کي صحيح طور تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته ان جي مرڪوز توانائي هر ناڪامي جي پويان شڪ جي برائي ۽ پاڙن کي ساڙي سگهي ٿي ۽ حڪمت جي روشنيءَ کي روشن ۽ شاندار طور تي چمڪائي سگهي ٿي.

جڏهن ذهن خدا سان هم آهنگ ٿي ويندو آهي، جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واريءَ طاقت جو سرچشمو آهي، اهو الاهيءَ موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهيءَ ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي

عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهي سان ڳنڍيل آهن، ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان موقعا پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

مقناطيسي کاڌو

جڏهن ماڻهو کاڌي يا غذائيت بابت ڳالهائيندا آهن، ته انهن جو مطلب عام طور تي جسم کي برقرار رکڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ جسماني کاڌو هوندو آهي جڏهن ته، غذائيت جا ٻيا به قسم آهن جيڪي جسماني کاڌي کان گهٽ اهم نه آهن، ۽ اڪثر ڪري ان کان به وڌيڪ اهم آهن. انهن ۾ ذهني يا روحاني غذائيت شامل آهي.

ذهني سرگرمي يا ذهن، حڪمت ۽ روحاني فهم جي توجهه

جسماني غذا جسم جي سيلن کي برقرار رکي ٿي، جڏهن ته ذهني غذا ذهن کي صحتمند خيالن سان پري ٿي، ۽ حڪمت جي غذا روح کي بحال ڪري ٿي ۽ ان جي صلاحيتن کي ترقي ڏئي ٿي. ذهني غذا عام طور تي انهن خيالن تي مشتمل هوندي آهي جيڪي هڪ شخص سوچيندو آهي ۽ جيڪي اهي ٻين کان رابطي ۽ رابطي ذريعي حاصل ڪندا آهن.

پرسڪون مزاج ۽ نيڪ طبيعت وارا ماڻهو اسان جي خيالن کي مقناطيسي ۽ صحتمند بڻائڻ ۾ مدد ڪندا آهن.

اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني ۽ مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چا اهي دوست هجن يا مائٽ، جيڪي پريشان ڪندڙ خيالن ۽ پريشان مزاج جو سبب بڻجن ٿا. جسم جسماني کاڌي مان توانائي ۽ زندگي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم ۽ ذهن ٻنهي کي توانائي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط ۽ مائع کاڌي جي پيٽ ۾ وڌيڪ آساني سان هضم ٿين ٿا، جيڪي آساني سان زنده توانائي ۾ تبديل نه ٿي سگهن.

* * *

جڏهن توهان جهالت کي دانائي ۾ تبديل ڪرڻ جي قابل آهيو

ڪمزوري ۾ ڪمزوري کان صحت ۾ زندگي تائين

زندگيءَ جي رستن تي اعتماد ۽ دليريءَ سان هلو - جيتوڻيڪ اڪيلا هجو -

۽ هڪ زنده ۽ بيدار ضمير جي اندروني خوشي

۽ خدا جي انصاف تي ۽ ڪوڙ تي سچ جي فتح ۾ وهم تي حقيقت تي بيحد ايمان.

۽ جڏهن توهان هر روز ڪوشش ڪندا آهيو ته پنهنجن خيالن کي اعليٰ ۽ وڌيڪ سڌريل سطحن ڏانهن آزاد ڪريو

هن وٽ هڪ پيار ڪندڙ ۽ شڪرگذار دل آهي.

۽ پين لاءِ نيڪ ارادا

توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي آهي.

۽ پوءِ اهو توهان ڏانهن هر شيءِ کي متوجه ڪندو جيڪا خوبصورت ۽ فائديمند آهي.

شين، ماڻهن ۽ حالتن کان

هن کي سلامتي ۽ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن سفر جاري رکڻ جي سخت ضرورت آهي.

۽ آخري پر گهٽ ۾ گهٽ نه

جڏهن توهان ڪوشش ڪندا آهيو ته جيڪو توهان کي گهرجي اهو حاصل ڪريو

جيڪو خدا توهان لاءِ آسان بڻائي ٿو ان تي راضي رهو، ۽ توهان روح ۾ امير ۽ وڌيڪ مطمئن ٿيندا.

جيڪي هن دنيا سان جنوني آهن ۽ ان جي مال غنيمت جا حريص آهن

* * *

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو سڀني دوستن کان وڌيڪ واحد دوست آهي، ته اهو ممڪن ٿي ويندو آهي ته سڀني انساني رشتن ۾ سچي دوستي قائم ڪئي وڃي: خانداني، پائراٽي، ازدواجي، ۽ روحاني.

ازدواجي رشتن ۾ دوستي هڪ اهم عنصر آهي، ۽ ذهني ۽ جذباتي مطابقت، اخلاقي ڪشش جو احساس، ۽ حقيقي پيار ۽ دوستي کي ترجيح ڏيڻ گهرجي. جيڪي ماڻهو سچي محبت ۽ جسماني ڪشش جي وچ ۾ فرق ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن ۽ باهمي احترام تي قائم ٿئي ٿي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ ۽ تعاون ڪندڙ روحن جي وچ ۾ هڪ خوشگوار ۽ ڪامياب اتحاد بڻجي ٿي جيڪي هڪ ٻئي جي زندگي جي بار کي گهٽ ڪن ٿا ۽ باهمي همدردي ۽ دوستانه سمجهه سان زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪن ٿا.

* * *

جيڪڏهن توهان مٽيءَ جي هڪ ٽڪري کي گلدان جي شڪل ۾ ناهيو ۽ ان کي سخت ٿيڻ تائين پچايو، ۽ پوءِ مٽيءَ کي ٽري ۾ نئين شڪل ڏيڻ چاهيو ٿا، ته توهان اهو نه ڪري سگهندا. بهرحال، توهان گلدان کي پيس ڪري سگهو ٿا ۽ پائوڊر کي تازي مٽيءَ ۾ شامل ڪري سگهو ٿا، ۽ پوءِ ان کي ٽري جي شڪل ڏيڻ لاءِ استعمال ڪري سگهو ٿا.

ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن دماغ ۾ ڪا خراب عادت پڪي ٿي وئي آهي ۽ اسان ان کي تبديل ڪرڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي پهريان ان عادت کي

پيسڻ لاءِ قوت ارادي کي استعمال ڪرڻو پوندو ان کي نرم، سڻن عملن تبديل ڪرڻو پوندو جيڪي خواهش مطابق پيهر شڪل ڏئي سگهجن ٿيون.

مضبوط ارادي جو مطلب آهي پڪو يقين جنهن لمحي ڪو ماڻهو پاڻ کي چوي ٿو، "مان ان عادت جو پابند نه آهيان،" ان جو مطلب اهو آهي ته هو جيڪو چوي ٿو، اها عادت تتي پوندي غائب ٿي ويندي جيئن اها ڪڏهن به موجود نه هئي.

* * *

مان ڪنهن تي به پنهنجي راءِ نه ٿو مڙهيان، نه ئي ڪنهن کي اجازت ڏيان ٿو ته هو مون تي پنهنجي راءِ مڙهي يا مون کي اهڙو ڪجهه ڪرڻ لاءِ مجبور ڪري جيڪو مون کي اندر کان خبر آهي ته مون کي نه ڪرڻ گهرجي.

مان جيڪو ڪرڻ جو ارادو رکان ٿو ان بابت احتياط سان سوچيان ٿو، جيڪو ڪجهه ڪريان ٿو ان مان حڪمت جي رهنمائي ڪريان ٿو، مان پنهنجن ڪمن جي ذميواري ڪٽان ٿو، مان پنهنجي ڪمن جي نتيجن لاءِ ڪنهن ٻئي کي الزام نه ٿو ڏيان. هي خود قابو مون پنهنجي استاد کان سکيو آهي، مون هميشه ان کي ساراهيو آهي، مان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندس.

اعليٰ مقناطيسي قوت

عيسيٰ چيو ت ”پهرين خدا جي بادشاهت جي ڳولا ڪريو، باقي سڀ ڪجهه توهان کي ڏنو ويندو“.

خدا سڀني ڪائناتي قوتن جي پويان سڀ کان وڏي مقناطيسي قوت آهي، هو سڀني پيار جي پويان پيار آهي، هو سڀني فن تخليق جي پويان ڪائناتي خالق الاهي فنڪار آهي.

جڏهن توهان پنهنجا خيال خدا تي مرڪوز ڪندا آهيو: وجود موجود اعليٰ مقناطيسي قوت، توهان پاڻ کي برڪت واري مقناطيسيت سان چارج ڪندا آهيو هر شيءِ کي پاڻ ڏانهن راغب ڪري سگهو ٿا جيڪا توهان کي گهربل آهي.

جيڪڏهن توهان خدا جي باري گهري غور سان سوچيو ٿا، پنهنجي پوري دل سان ان سان پيار ڪريو ٿا، ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش ڪرڻ کان سواءِ سندس حضور مڪمل سڪون محسوس ڪريو ٿا، ته پوءِ خدا جي برڪت واري مقناطيسيت توهان کي اهو سڀ ڪجهه آڻيندي جنهن جو توهان خواب ڏٺو آهي گهڻو ڪجهه.

"جنت خدا ڏانهن"

ڪاميابي، هڪ آرامده زندگي، لاعلاج بيمارين کان شفا، عادتن تي ضابطو - اهي سڀ حاصل ڪري سگهجن ٿا جيڪڏهن توهان سڀئي جسماني

طريقا ڪوششون ختم ڪري ڇڏيون آهن انهن کي بي اثر محسوس ڪيو آهي، ته پوءِ پنهنجو اندروني دروازو کوليو، روحاني طاقت ٻاهر نڪرندي، سڀني ڪمزورين، ناڪامين مايوسي کي ختم ڪندي.

جيڪڏهن توهان گر، خاموش مراقبي توجهه ذريعي خدا جي مدد طلب ڪندا، ته توهان روحاني طاقت جو هڪ اڻ ڪٿ ذخيرو ڳوليندا، خدا غير جانبدار آهي انهن سڀني کي جواب ڏئي ٿو جيڪي خلوص دل سان سندس مدد طلب ڪن ٿا.

جڏهن مون خدا کي پاڻ ڏٺو، مون کيس هر هنڌ ڳولي ورتو.

مون کي ٻاروتڻ کان وٺي هن لاءِ تمام گهڻي خواهش رهي آهي، هڪ ڀيري جڏهن مان ننڍڙو ڇوڪرو هوس ته مون هن کي هڪ خط لکيو هو. ها، مون خدا کي هڪ خط لکيو ان جو عنوان هن ريت رکيو:

"جنت خدا ڏانهن" مون ان کي ميل باڪس وجهي ڇڏيو

جڏهن اسان ڪنهن کي لکندا آهيون، اسان جواب جي اميد ڪندا آهيون جڏهن مون کي جواب نه مليو، ته مان ڳوڙها ڳاڙيندو هوس پر آخرڪار جواب مون تائين پهتو، ڪاغذ تي ڇپيل لفظن ذريعي نه، پر هڪ شاندار روشن خواب .

جيڪڏهن ڪوشش سنجيده هجي ڪوشش مسلسل هجي ته هر ڪو خدا کان جواب حاصل ڪري سگهي ٿو.

جيڪڏهن توهان پنهنجا سوال خدا ڏانهن هدايت ڪريو ٿا، انهن کي گهري احساس ويڙهيو ٿا، انهن کي غور و فڪر جي ميل ذريعي موڪليو ٿا، ته پوءِ ايمانداري يقيني طور تي توهان کي جواب ملندو.

* * *

اعصابي نظام جي اندر هڪ روحاني فزيالوجي آهي جيڪا منفرد طور تي انسانن کي شعوري ترقي جي اعليٰ ترين مرحلن تائين پهچڻ جي اجازت ڏئي ٿي. انساني دماغ، وهيل هاٿين کان سواءِ اڪثر جانورن جي دماغن کان وڏو آهي، وڌيڪ پيچيده آهي سوچڻ جي وڌيڪ صلاحيت رکي ٿو. اهو انساني دماغ کي انسانن لاءِ هڪ مناسب اوزار بڻائي ٿو، جيڪي ٻين مخلوقن جي ڀيٽ وڌيڪ ترقي يافته شعور رکن ٿا. دماغ جا پيچيده پيچيده ڪنوليشن انسانن کي گهري گهري سوچ مشغول ٿيڻ جي قابل بڻائين ٿا. تنهن ڪري، صرف انسان ئي فهم جي اعليٰ سطحن تائين پهچڻ جي قابل آهن نتيجي طور، پنهنجي خالق کي ڄاڻڻ جي قابل آهن. عقلمند ماڻهو اهو آهي جيڪو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي مادي، ذهني روحاني سطحن تي انسانيت جي خدمت فائدي استعمال ڪري ٿو.

* * *

مون توهان لاءِ هڪ گيت ڳايو.

اهو اڳ ڪڏهن به ڪنهن به انسان طرفان نه چيو ويو آهي.
۽ مان توهان کي پنهنجو اصلي راڳ وقف ڪريان ٿو
جيڪو منهنجي دل اندر ۽ ڪيڏندو آهي
۽ ان جي تارن تي
مون هي پهريون ترانو ٺاهيو آهي.
۽ هتي مان توهان کي هڪ خالص نذراني جي طور تي پيش ڪريان ٿو.
مان توهان کي خشڪ، دانشورانه ڌُنون پيش نه ڪندس.
يا پين پاران ترتيب ڏنل سينگاريل راڳ
۽ مان توکي ڪجهه به نه ڏيندس پر
منهنجي دل جون ساديون، معصوم ڌنون
مان توهان جي اڳيان ڪلچر ٿيل گلاب نه رکندس.
شيشي جي گهرن ۽
۽ جذبات ۽ جذبن سان پريل
ان جي بدران، مان توهان کي جهنگلي گل پيش ڪريان ٿو جيڪي تازو ئي ڦٽي نڪتا آهن.
منهنجي خواهشن جي ميدانن ۽
۽ منهنجي زندگي جو پروموٽر
* * *
ته جيئن مان توکي ٻڌي سگهان
نگهبان فرشتو
منهنجي اندروني نظر ريڊيو سان هم آهنگ ٿي وئي آهي.
نرم، پيار پرين چُپن سان
مان اڪثر مراقبي ۾ ٻڌندو هوس.
توهان جي ويجهو بزرگن جي مٺڙين سرن ڏانهن:
شاندار روحاني سمفوني لاءِ
۽ منهنجي دل جي تخليقن جي ٽڪرن لاءِ
۽ منهنجي پراڻي خواهش مان هڪ سُريلي سُر توهان لاءِ
صبر ۽ اطمينان سان، مون پنهنجن گهري احساسن جي اشاري کي ترتيب ڏنو.
۽ جڏهن ننڊ منهنجين پلڪن تي ڳري وئي
مون کي لڳ ڀڳ ننڊ اچي وئي.
توهان جو اصلي گيت منهنجي اندر وهي ويو.
۽ هاڻي مان خوشگوار گونج نشر ڪريان ٿو
توهان جي خوشي جي سرن مان

۽ مان توهان جي عبادت ڪندڙن جي ڪوئر ۾ پنهنجو آواز شامل ڪريان ٿو
گيت وڌيڪ بلند ٿين ٿا
آرزو ۽ تمنا مضبوط ٿي وينديون آهي
* * *

جيڪو به بچڙي خود غرضي جو رستو اختيار ڪندو، پيا ان کان سڀ ڪجهه وٺڻ جي ڪوشش ڪندا جيڪو ان وٽ آهي، پر جيڪڏهن هو ان کان مختلف آهي، ته پيا ان کي سخاوت ۽ همدردي ڏيکاريندا.

جيڪو هڪ فرد پين کي پيش ڪري ٿو يا موڪلي ٿو - لفظن، عملن ۽ سوچن ۾ - اهو ساڳئي قسم ۽ ساڳئي درجي تائين انهن ڏانهن واپس ڇڪيندو. انهن جي حقيقي فطرت انهن جي چهري جي تاثرات ۽ عملن ذريعي ظاهر ٿيندي. پيا انهن جي نفسياتي لرزش يا لهرن کي محسوس ڪندا، ۽ انهن جي رد عمل انهن لرزش جي نوعيت سان ملندڙ جلندڙ هوندا - منفي يا مثبت.

اسان سڀ ڪجهه پنهنجي ملڪيت نٿا رکي سگهون. اسان وٽ جيڪو ڪجهه آهي اهو خدا اسان کي هن زمين تي رهڻ دوران عارضي طور تي استعمال ڪرڻ لاءِ ڏنو آهي، ۽ جلد يا دير سان اسان کي پنهنجون شيون ڇڏڻيون پونديون، يا ته حادثن، چوري، تنڻ ۽ ڦاٽڻ، يا موت جي ڪري.

اهڙيءَ طرح، جڏهن اسين ڪنهن به شيءِ کي صرف ان جي ملڪيت جي خاطر جهلي رکڻ يا رکڻ جي ڪوشش ڪندا آهيون، ته اسين پاڻ کي ٺڳي رهيا آهيون.

اهي جسم به جن ۾ اسين ڪيترن سالن کان رهون ٿا، هڪ ڏينهن ڇڏي ڏنا ويندا تنهن ڪري، اهو هڪ غلطي آهي ته پاڻ کي اهو مڃڻ تي مجبور ڪيو وڃي ته اسان وٽ اهڙيون شيون آهن جيڪي، حقيقت ۾، بلڪل به حاصل نه ٿيون ڪري سگهجن.

جڏهن اسان کي ڪا شيءِ ڏني وڃي ٿي، ته اسان کي ڄاڻڻ گهرجي ته اها صرف هڪ خاص وقت لاءِ اسان جي آهي، ۽ اسان کي ان کي پين سان شيئر ڪرڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ضرورت کان وڌيڪ چاهيندو آهي، ته اهم مسئلا ان جي انتظار ۾ هوندا آهن، بلاشڪ، اسان کي بنيادي ضرورتون هجڻ گهرجن جهڙوڪ کاڌو، رهائش، ڪپڙا، ۽ ڪجهه مالي تحفظ، پر انهن شين جي حصول ۾، اسان کي غير ضروري ضرورتن کي ختم ڪرڻ گهرجي، جنهن مان منهنجو مطلب آهي بي لگام خواهشون ۽ ضرورت کان وڌيڪ حاصل ڪرڻ جي جلندڙ خواهش.
* * *

اسين دنيا ۾ انفرادي طور تي نٿا رهي سگهون، زندگي گذارڻ ۾ لطف اندوز ٿيڻ لاءِ اسان کي پنهنجن ساٿي انسانن تي ڀروسو ڪرڻ جي ضرورت آهي.

هي روحاني ۾ مادي ٻنهي لحاظ کان سچ آهي. اسان سامان ۾ خدمتن جي مٽاسٽا کان سواءِ زندگي جو هڪ سٺو معيار برقرار نٿا رکي سگهون.

اسان پنهنجن تجربن ۾ دريافتن کي شيئر ڪري پنهنجي ذهني ۾ روحاني ترقي کي تيز ڪري سگهون ٿا.

جڏهن اسين پنهنجن مشرقي، مغربي، اترين ۾ ڏاکڻي خيالن کي متحد ڪريون ٿا، ته اسين پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪري سگهون ٿا ۾ هڪ انساني خاندان جي حيثيت سان پنهنجون صلاحيتون ترقي ڪري سگهون ٿا.

* * *

منهنجي رات جي خوابن جي باغ ۾
ڪيترائي گل ٽڙيا آهن:
ناياب خيالي گل
اتي جتي گرم سيارو روشنيءَ چمڪي ٿو
دنياوي اميدن جون ڪُليون ڦٽي رهيون آهن
روشن پنکڙيون پکيڙڻ
جاچ ۾ اطمينان کان
انهن خوابن جي چمڪ ۾
مان وساريل محبوب جي چهري جا چشما ڏسان ٿو
۾ پيارا، دفن ٿيل جذبات
مان ڪافي وقت کان سمهي رهيو آهيان.
لاشعور جي مٿي
اهي سڀ چمڪندڙ گاؤن ۾ ايرن ٿا
خوابن جي ملائڪن جي سڏ جي جواب ۾
هن سپني گذريل آزمائشن جي قيامت ڏني
اي منهنجا مالڪ، توهان اسان کي آزاديءَ ڏني آهي.
اسان جي روزاني مشڪلاتن کي وسارڻ لاءِ
خوابن جي سرزمين تي رات جي وقت گهمڻ سان
اسان کي توهان سان گڏ جاڳڻ ۾ مدد ڪريو.
۾ اسين انساني غمن ۾ غمن کان هميشه لاءِ بچي وڃون ٿا

* * *

اي خدائي پناهه!
مان زندگيءَ جي سمنڊ ۾ تري رهيو آهيان.
مون کي مصيبت جي سخت طوفانن ۾ ڌڪيو پيو وڃي

چا توهان خوشي جي لهرن تي تري رهيا آهيو
يا، وقت بوقت، درد جي کوٺائي ۾ غرق ٿيڻ
مان ٻٽي کان بچڻ چاهيان ٿو
پنهنجن آسماني، اعليٰ ڪنارن تائين پهچڻ سان
۾ منهنجي دعا جي هر لهر سان
مان توهان جي ويجهو اچان ٿو، منهنجي واحد پناهه
مان ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪندس.
چاڪاڻ ته مون کي خبر آهي ته تون منهنجي اچڻ لاءِ بيتاب آهين.
هوءَ بي صبري سان منهنجي واپسيءَ جو انتظار ڪري رهي آهي!
مان جنت جو پکي آهيان: جنت جو پکي
جيڪو توهان جي بابرڪت هٿن سان ناهيو ويو هو
تو مون کي پنهنجي دلڪشي سان سينگاريو آهي.
۾ سهڻا رنگ
نرميءَ جي لهر ۾ روحاني ڦُل جي سونهن پنن سان
مان مٿي چڙهي ويس.
زندگيءَ جي اداس، اداس ماحول ۾
جنت جي ڳولا ۾
منهنجا چمڪندڙ پنکڙا داغدار ٿي ويا هئا.
مايوسي جي ڪارا داغن سان
اچو، منهنجا خدا
پنهنجي جنتي پکيءَ کي ڌوئو
دانائي جي شعاعن سان
۾ امن جا پاڪ، مٺا پاڻي
منهنجي امن جو محور ۾ منهنجي خوشي جو لنگر
جيتوڻيڪ مان توهان جي قانونن ۾ قاعدن تي عمل ڪندي توهان کي سڃاڻڻ لاءِ سخت ۾ محنت سان ڪم ڪريان ٿو، مون کي اهو سمجهڻ گهرجي ته، اي منهنجا مالڪ، توهان سڀني قانونن ۾ قاعدن کان مٿانهون آهيو.

عالمگير ماءُ، تون هر انساني ماءُ جي دل ۾ رهندي آهين، سڀني مائرن کي پنهنجي دانائي ۾ نرمي سان پريو ته جيئن اهي توهان جي بي انتها محبت کي وڌيڪ ڏيکاري سگهن.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته توهان جي پاڪ موجودگي هر هنڌ آهي جيئن خالص تيل اڻ ڇپيل زيتون ۾ لڪيل آهي، تيئن توهان جي شاندار موجودگي ڪائنات ۾ موجود آهي. برڪت وارا آهن اهي جيڪي توهان

جي باري ۾ سوچڻ ۽ توهان تي غور ڪرڻ جي دٻاءُ کي استعمال ڪندي توهان جي الاهي موجودگي جو بابرڪت تيل ڪڍن ٿا.

نيڪ ڪمن ۽ تخليقي مثبت سوچن ذريعي، مان خود علم جي ٻج کي پرورش ڪندس ۽ ان کي غور ۽ تمنا جي پاڻيءَ سان سينگاريندس جيستائين منهنجي زندگي جي باغ ۾ الاهي محبت جو گل نه ڦٽي.

دنيا منهنجي شعور کي شديد خواهشن جي مضبوط رسين سان روڪڻ جي ڪوشش ڪري رهي آهي، پر مان انهن رسين کي سمجهه ۽ سمجهه جي چاقو سان ڪٽڻ لاءِ ڪم ڪندس ته جيئن منهنجو شعور آزاد ٿي سگهي ۽ الاهي فضل ڏانهن روانو ٿي سگهي.

سوچ، ڳالهائڻ ۽ عمل جي طاقت توهان کان اچي ٿي، منهنجا خالق، مون کي هن طاقت کي صرف سٺن خيالن، مهربان لفظن ۽ فائديمند ڪمن لاءِ استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪريو مراقبي ذريعي، توهان لاءِ منهنجو پيار وڌندو آهي جيستائين اهو منهنجي پوري وجود کي پري نه ٿو ۽ منهنجي زندگي جي رستي مان سيئي رڪاوٽون ۽ رڪاوٽون هٽائي ٿو ۽ جيئن ته توهان هن خوابن واري دنيا جي دنيا جا خالق آهيو، منهنجو پهريون فرض توهان ڏانهن آهي، نه ته هن وهمي دنيا ڏانهن.

تڪرار ۽ انتشار مون کي پري ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا ۽ مون کي توهان جي برڪت واري موجودگي کي محسوس ڪرڻ کان روڪين ٿا، پر توهان هميشه رهندا، اي رب، منهنجي امن جو مرڪز ۽ منهنجي خوشي جو لنگر.

* * *

انسان جي اندر علم جون کاڻيون ۽ دانائي جا خزانا موجود آهن، جيڪي گهري غور ۽ فڪر ۽ سنجيده ڳولا ذريعي دريافت ٿيڻ ۽ ظاهر ٿيڻ جي انتظار ۾ آهن.

انسان پنهنجيون پوشيده توانائيون لاشعوري طور تي، يا لاشعوري طور تي، هر ڪم ۾ استعمال ڪن ٿا ۽ ڪجهه نتيجا حاصل ڪن ٿا، پر جيڪڏهن اهي ڄاڻن ٿا ته انهن توانائين کي ڪيئن سيڙپڪاري ڪجي ۽ انهن کي شعوري طور تي ڪنٽرول ڪجي، ته اهي ڪيترائي عظيم ڪم حاصل ڪندا.

جڏهن روح قدرتي حڪمت، قدرتي زندگي، نيڪي جي محبت ۽ نيڪ ارادي سان پرجي ويندو آهي، تڏهن، جيئن مکي گلن جي ڳولا ڪندي آهي، ڪاميابي، خوشحالي، علم، ۽ زندگي جون ٻيون سڀ نعمتون خدا جي فضل سان توهان کي ڳولينديون.

* * *

ھن زمين تي، خدا ماڻھن جي دلين □ پائيچاري جا جذبا پيدا ڪندي □ ھڪ ٻئي جي روحن □ ٻين لاءِ احترام □ تعريف پيدا ڪندي خوش رهڻ جي عالمگير فن کي حاصل ڪرڻ □ ترقي ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو.

تنھن ڪري، ھن - سندس شان ھجي - ڪنھن به قوم کي پاڻ □ ڪامل ٿيڻ نه ڏنو، بلڪه، ھن ھر قوم جي فردن کي انھن جي پنھنجي خاص صلاحيتن □ صلاحيتن سان نوازيو، □ انھن کي ھڪ منفرد ذھانت سان ممتاز ڪيو ته جيئن اھي عالمي تھذيب جي ترقي □ ھڪ نمايان حصو ڏئي سگھن.

زمين تي امن قومن جي وچ □ ھر ھڪ جي بھترين خوبين □ فائدن جي تعميري تبادلي ذريعي ڦٽندو □ ميوو ڏيندو.

جيتوڻيڪ اسان ٻين قومن جي خامين کي نظرانداز ڪري سگھون ٿا، اسان کي انھن جي خوبين کي واضح طور تي ڏسڻ گھرجي □ انھن جي نقل ڪرڻ گھرجي. اھو نوٽ ڪرڻ ضروري آھي ته اھي نظريا تاريخ □ نبين، رسولن □ بزرگن □ مجسم رهيا آھن، جيڪي اعليٰ ترين مقدس تعليمات جا زنده مثال ھئا - □ رھندا.

"پاڻ" جي تعريف

حواس، جيڪي خدا مان نڪرندڙ شعور □ توانائي مان پنھنجو وجود حاصل ڪن ٿا، اسان کي دنيا ڏيکارين ٿا □ روح کي ان جي ماخذ □ باقي تخليق کان ھڪ الڳ وجود جي طور تي پيش ڪن ٿا.

جسماني پنجري روح کي قيد ڪري ڇڏيو آھي، جيڪو عالمگير روح جو عڪس آھي، □ ان تي وسارڻ جو غلبو اچي ويو آھي، تنھن ڪري اھو ھاڻي پنھنجي الاھي جوھر کي ياد نٿو رکي، پر ان جي بدران پنھنجي جسماني پنجري کي پنھنجو سچو پاڻ سمجھي ٿو. تنھن ڪري، اھو جسم جي سڀني نجاستن □ حدن کي پاڻ ڏانھن منسوب ڪري ٿو.

اھڙي صورت □، روح کي "انا" سڏيو ويندو آھي، پر جڏھن ھي انا يا ھي نندڙو، محدود خود اھو محسوس ڪري ٿو ته جسم سان ان جو تعلق عارضي آھي □ ان □ ھڪ لافاني، لازوال جوھر آھي، ته پوءِ ان کي روح سڏيو وڃي ٿو □ جيترو وڌيڪ ان جي ضروري فطرت جي آگاھي قائم ٿيندي، □ جيترو وڌيڪ ان جو شعور اڀرندو □ پکڙندو، اوترو ئي اھو محسوس ڪندو ته اھو ڪائناتي شعور سان ويجھڙائي سان ڳنڍيل آھي □ سڄي انسانيت ان جو عالمي خاندان آھي.

* * *

اچو ته اھڙا تحفا ڏيون جيڪي ختم نه ٿين
اھو زوال کان متاثر نه ٿيندو آھي
نيڪ نيتن کان
خيرخواھي جون خدمتون

غير مشروط پيار
انسانيت جي وڻ هيٺان
ٻگهي شاخن سان
۽ ڪيتريون ئي شاخون
جيڪي نسلن جي نمائندگي ڪن ٿا.
انساني قوميتون
انهن جي اختلافن ۽ تنوع جي باوجود
خدا توهان جي نيڪ ڪمن کي قبول ڪري.
نيڪ نيتن سان هلندڙ
ٻي جاڳڻ

توهان سان گڏ، مون کي ائين محسوس ٿئي ٿو ڇڻ ته مان ڪنهن ٻي دنيا ۾ ٻئي جاڳرتا ۾ آهيان وقت بوقت، مان هن ڌرتيءَ جو خواب ڏسندو آهيان ۽ منهنجو جسم ان ۾ آهي، پر مان بي ترتيب خوشي ۾ جاڳندو آهيان، ۽ هن ڌرتيءَ جي زندگي جو منهنجو ڏينهن جو خواب گلاب جي پنکڙين وانگر ٽڙيل يادن جي خوشبوءِ سان خوشبودار آهي.

مان پاڻ کي زندگيءَ جي منظرنامي مان گذرندي ڏسان ٿو، خوابن سان سينگاريل ۽ مختلف قدرتي تجربن جي ڪيترن ئي منظرن سان سينگاريل، پنهنجي زميني خوابن جي لرزندڙ يادن کي آسمان جي دائمي جاڳڻ تائين ڪٽي وڃي رهيو آهيان.

مون پنهنجي زندگيءَ جي باغ مان خوفناڪ خوابن جا ڪندا ڪڍي ڇڏيا آهن ۽ ان ۾ الهام جا گلاب پوکيا آهن، جتي منهنجو ڪائناتي محبوب منهنجي دعوت قبول ڪندو، خواهش جي مشڪ سان خوشبوءِ ڪندو، ۽ مون کي پاڻ سان گڏ نئين خوشين ۽ لامحدود نعمتن سان پريل آسماني گهر ڏانهن وٺي ويندو.

* * *

خدا جو پيار قدرتي ۽ نرم آهي، ۽ هو يقيني طور تي هر ڪنهن کي جواب ڏئي ٿو جيڪو هن ڏانهن پنهنجي گهري خواهش ۽ مخلص خواهش جو اظهار ڪري ٿو.

ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي ڪاڏي سان رهن ٿا، خدا جي طاقت سان نه. ڪيترائي ڪيس ٿوري وقت لاءِ سوچن سان سڏين ٿا، جيئن هوا ۾ هڪ پر، غلطيءَ سان يقين رکن ٿا ته هو انهن جي دعا جو جواب نٿو ڏئي پر، هو انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي هن تي يقين رکن ٿا، جيتوڻيڪ انهن کي اهو احساس نه هجي ۽ اچا تائين، ڪيترائي هن کان بي خبر رهن ٿا، اهو سمجهن ٿا ته هو انهن کان پري آهي. جڏهن عزم ڪڏهن به نه ٻهندو آهي، عزم ڪڏهن به ڪمزور نه ٿيندو آهي، ۽ دل جي درخواست خاموشي ۾

اعتماد سان جاري رهندي آهي، ۽ خدائي مدد خلوص ۽ اميد سان طلب ڪئي ويندي آهي، جيتوڻيڪ ڪمزوري، پريشاني، غير صحت مند عادتن، يا پريشان خيالن جي رڪاوٽن سان منهن ڏيڻ تي، پوءِ مدد ايندي، ۽ ان سان گڏ، راحت.

خدا دل جي گهراين مان نڪرندڙ هر مخلص درخواست جو گهرو ۽ خاموش انداز ۾ جواب ڏئي ٿو.

انسان جي حقيقي قيمت

توهان جيڪو ڪرڻ چاهيو ٿا ان لاءِ ارادي جي طاقت ۽ مضبوط منصوبابندي ضروري آهي. جيڪڏهن توهان پرعزم آهيو ۽ پنهنجي رستي تي ٻرندڙ تير يا ٻرندڙ مشعل وانگر اڳتي وڌو ٿا، ته توهان جي رستي ۾ سڀ رڪاوٽون سڙي رک ٿي وينديون.

اهڙو ڪم چونڊيو جيڪو توهان کي نه لڳي ته توهان ڪري سگهو ٿا، ۽ پوءِ ان کي پورو ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪريو جڏهن توهان ڪامياب ٿيو، ته ڪنهن وڏي ۽ اهم شيءِ ڏانهن اڳتي وڌو، پنهنجي ارادي جي طاقت کي هن طريقي سان تربيت جاري رکو، ۽ توهان پاڻ لاءِ نتيجا ڏسندا جيڪڏهن مشڪل تمام گهڻي آهي، ته دل سان ۽ ايمان سان خدا کان دعا گهرو ته هو توهان کي ان تي قابو پائڻ جي طاقت ڏئي.

جيڪڏهن توهان ناڪامي کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا ته قوت ارادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، ۽ عزم هڪ طاقتور طوفان وانگر مضبوط هجڻ گهرجي - نيڪي جو طوفان - جنهن جي رستي ۾ ڪا به رڪاوٽ ناهي ۽ صرف برائي کي تباهه ڪري ٿو.

ڪو به فرق نٿو پوي ته ڪو ماڻهو ڪير آهي يا سندس سماجي حيثيت ڇا آهي. انهن جي حقيقي قدر ان نيڪ ارادي تي منحصر آهي جيڪا انهن وٽ آهي ۽ اهي ان ارادي کي نيڪ ڪم ڪرڻ ۽ ضرورتمندن جي مدد ڪرڻ لاءِ ڪيئن استعمال ڪن ٿا.

ارادو توهان جي اندر آهي، ۽ جيڪڏهن توهان ان کي صحيح طريقي سان استعمال ڪيو ته توهان ڪجهه به حاصل ڪري سگهندا.

اها خواهش آهي جيڪا انسان کي خواهش کان خواهش ڏانهن وٺي ٿي جيستائين هو آخرڪار ڪيس سڀ کان وڏي خواهش کي پورو ڪرڻ ۽ ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ڀرپور ڪوشش ڪرڻ تي مجبور ڪري ٿو: پاڻ کي ۽ خدا کي ڄاڻڻ.

انسان ۾ ارادي جي طاقت عام ۾ بتدريج وڌندي آهي، پر ان جي واڌ ويجهه صحيح سوچ ۽ صحيح عمل سان تيز ٿي سگهي ٿي.

ڪنهن خيال کي لوهه جي مرضيءَ سان جهلي رکڻ جو مطلب آهي ته ان خيال کي جلد يا دير سان حاصل ڪرڻ، بيحد عزم ۾ هڪ اهڙي عزم جي مهرباني جيڪو ڪنهن به ڪمزوري يا مايوسي کي نٿو ڄاڻي.

انساني مرضي جهالت جي ذريعي هلائي ويندي آهي ۽ اڪثر ڪري غلطي ۾ ناخوشي جو سبب بڻجندي آهي پر جڏهن مرضي حڪمت ۽ نيڪ عمل جي ذريعي هدايت ڪئي ويندي آهي، ۽ جڏهن اها خدائي مرضي سان هم آهنگ ٿيندي آهي، ته پوءِ اها انسان ذات جي فائدي ۽ خوشي لاءِ ڪم ڪندي آهي.

ارادي جي تربيت ضروري آهي ته جيئن ان کي خدائي ارادي سان هم آهنگ ڪري سگهجي جڏهن ارادو مسلسل هڪ خاص مقصد جي چوڌاري گهمي ٿو، ته اهو هڪ متحرڪ ۽ اثرائتو ارادو بڻجي وڃي ٿو. هي اها مرضي آهي جيڪا نبين، عظيم شخصيتن ۽ انهن ماڻهن وٽ آهي جن هن دنيا ۾ شاندار ڪاميابيون حاصل ڪيون آهن.

ڪنهن به ڪم تي شروع ڪرڻ کان اڳ، احتياط سان سوچيو ته توهان ڇا ڪرڻ وارا آهيو پڪ ڪريو ته توهان پنهنجي مرضي کي استعمال ڪندي اهڙيون شيون حاصل ڪندا جيڪي توهان جي ۽ ٻين جي فائدي ۾ هجن جيڪڏهن توهان پنهنجي مرضي جو غلط استعمال ڪندا، ته نتيجا يقيني طور تي توهان لاءِ نقصانڪار هوندا.

منفي نه ٿيو؛ خدا توهان کي ان کي استعمال ڪرڻ ۾ زندگي جي جنگ کٽڻ جي مرضي ڏني آهي ياد رکو ته خدا جي مرضي توهان جي پويان آهي.

قوت ارادي جسم ۾ جسماني تبديليون آڻي سگهي ٿي جيستائين توهان وٽ ڪافي قوت ارادي آهي، توهان کي ڪنهن گهري عادت کي ٽوڙڻ لاءِ وقت جي ضرورت ناهي.

جڏهن ماسٽر بده روحاني روشنيءَ جي ڳولا ڪئي، ته هو هڪ ٻڙ جي وڻ (هندستاني انجير) هيٺ ويٺو ۾ ڪجهه چيو ته:

هتي مان ٻڙ جي وڻ هيٺان ويٺو آهيان
۾ مان هي قسم سچائي سان ورجايان ٿو
جيڪڏهن مان وجود جو راز نه سمجهي سگهان
۾ مان پنهنجي تحقيق مان قيمتي خزانو حاصل ڪندس
مان پنهنجي عهدي تان نه هٽندس، ڪابه ڳالهه ناهي.
جيتوڻيڪ منهنجا هڏا ۾ جسم ڳري وڃن
مان هميشه ويٺو رهندس!

آخرڪار، روشن خيال گوتم بده پنهنجي الاهي درخواست ۾ ڪامياب ٿيو.

هن جيڪو چاهيو هو اهو حاصل ڪيو.

بيشڪ، اهڙي وصيت هڪ وصيت آهي

عالمگير مرضي سان متحد

توهان جي اندر ڪائناتي توانائي جو هڪ وهڪرو آهي جيڪو توهان جي جسم کي غير معين وقت تائين برقرار رکي ٿو پر جڏهن جسم کي ڪجهه ٿئي ٿو، توهان اهو توانائي وساري ڇڏيو ٿا پنهنجي مرضي کي غلط مقصدن لاءِ استعمال ڪرڻ جو مطلب آهي هن ڪائناتي توانائي سان پنهنجو تعلق وڃائڻ. انهي قوت ارادي جي تربيت جو مطلب آهي ان وڏي زندگي جي قوت سان ڳنڍڻ.

زندگيءَ ۾ نيڪ ڪمن ۾ فائديمند ۽ عظيم ڪاميابين ۾ ارادي کي زنده ۽ سرگرم رکڻ گهرجي.

* * *

عادتون خودڪار نفسياتي اوزار ۽ طريقا آهن جيڪي ضروري ڪمن کي آساني سان ۽ بنا ڪنهن ڪوشش جي مڪمل ڪرڻ ۾ مدد ڪن ٿيون.

ڪيترائي ماڻهو ڪمزوري ۽ ناڪامي جي عادتن کي غلام بڻائڻ جي اجازت ڏين ٿا، ۽ هڪ شخص پنهنجو پاڻ کي بچائي سگهي ٿو جيڪڏهن هو مختلف طريقي سان زندگي گذاري، بشرطيڪه هو نقصانڪار عادتن سان وڙهڻ لاءِ سنجيده هجي جيستائين هو حفاظت ۽ فتح جي ڪناري تي نه پهچي.

بي لگام خواهشون غير صحتمند عادتن کي هٿي ڏين ٿيون ۽ انهن کي غلط اميدن ۽ عارضي خوشي ۽ اطمينان جي واعدن سان جواز بڻائين ٿيون. ڪمزوري ۽ مونجهاري جي انهن لمحن ۾، جيڪي انهن بي لگام عادتن تي قابو پائڻ چاهين ٿا، انهن کي پنهنجي سمجهدار فيصلي کي طلب ڪرڻ گهرجي ته جيئن انهن جي حقيقي نوعيت کي سمجهي سگهجي ۽ انهن سان مؤثر طريقي سان ڪيئن ڊيل ڪجي.

خراب عادتن جا خراب نتيجا ۽ ڪڙا، زهريلا نتيجا نڪرندا آهن جيڪڏهن انهن کي نه روڪيو وڃي، ته اهي تباهي ڪندڙ عادتون وڌيڪ مضبوط ٿينديون، هڪ شخص کي پنهنجي طاقتور گرفت ۾ زبردست اثر ۾ رکنديون پر هڪ پيرو ذهن انهن عادتن جي بيڪار ۽ نقصان کي سڃاڻي ٿو، انهن جو اثر گهٽجي ويندو آهي ۽ اهي آخرڪار هڪ شخص جي زندگي مان غائب ٿي وينديون آهن.

* * *

صحيفا تصديق ڪن ٿا ته خدا عقل ۽ عقل جي گرفت کان مٿانهون آهي ڇاڪاڻ ته انهن جي طاقت جي باوجود، انهن جي صلاحيت ڪيس سمجهڻ يا گهيرو ڪرڻ لاءِ ڪافي ناهي تنهن ڪري، انساني ذهن خدا جو هڪ سچو

تصور ڪرڻ جي قابل ناهي، ۾ نه ئي اهو سمجهي سگهي ٿو جنهن جي ڪا شروعات ۾ نه ئي ڪا انتها آهي.

جڏهن توهان خلا ۾ لکين ميل پري سج کي ڏسو ٿا، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر اچي ٿو پر پوءِ به، ڌرتيءَ جو قطر لڳ ڀڳ 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر هڪ سئو ڀيرا وڏيڪ آهي جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڄو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو ان جي مقابلي ۾ ننڍڙو نظر ايندو ۾ جيڪڏهن اسان تصور ڪريون ته سج جو وسيع ميدان وڌندو پيو وڃي جيستائين ان جو وڏو مقدار سڄي نيري آسمان کي گهيرو نه ڪري، ته اسان جيڪو آسمان ڏسون ٿا اهو صرف هڪ ننڍڙو ٽڪرو آهي، صرف هڪ ٽڪرو، خلا جي لامحدود پکيڙ جو جيڪو ڪائنات ۾ پکڙيل آهي جيتوڻيڪ سج لامحدود طور تي وڌندو رهيو، اهو اڃا تائين لامحدود کي گهيرو نٿو ڪري سگهي.

ننڍي ۾ لامحدوديت جو ڪائناتي وهم ذهن کي ڪائنات جي وسعت کي سمجهڻ کان محدود ۾ روڪي ٿو. هي مطلق خالي ڪٿان آيو، ۾ ان جون حدون ڪٿي آهن؟

اهو جيڪو طول و عرض يا ماپن جي تابع ناهي، جنهن جي ڪا حد يا اصل ناهي، اهو خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي ۾ خلا جي تمام پري تائين موجود آهي. هو دور دراز تارن ۾ آهي، ۾ هو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪو هو قبضو ڪري ٿو، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو.

خدا ذهن ناهي ڇاڪاڻ ته هو ذهن جو خالق آهي ۾ ان جي طاقتن کان مٿانهون آهي؛ ٻي صورت ۾، اسان هن کي ذهن ذريعي سمجهي سگهون ٿا جڏهن ته، اسان صحيح ۾ صحيح طور تي هن کي الاهي شعور، الاهي نعمت، يا الاهي موجودگي سڏي سگهون ٿا؛ پر ذهن نه.

جيتوڻيڪ ذهن وجود جي مڪمل طور تي سمجهڻ جي قابل ناهي، پر ان جي باوجود اهو خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي قابل آهي. سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ ۾ ان کي ماپڻ به مڪمل طور تي مختلف تجربا آهن.

هڪ لهر پنهنجي چوڌاري ماحول کي ماپي نٿي سگهي، پر انهن جي وچ ۾ رابطي جو هڪ نقطو آهي ساڳئي طرح، هي نقطو اعليٰ شعور آهي هي شعور خدا کي محسوس ڪري سگهي ٿو، يعني سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ جڏهن اسان عام عقل جي دائري کي وڌايون ٿا جيستائين اهو اعليٰ شعور سان ويجهي سان ڳنڍجي وڃي، ته پوءِ اسان خدائي موجودگي کي محسوس ڪري سگهون ٿا.

اسان لامحدود مطلق کان محدود ۾ محدود يوگا ڏانهن لهي آيا آهيون، ذهن کي ٻاهرين شين کان پري ڪرڻ آهي ته جيئن ان کي سچائي جي

اندروني سرچشمي تي مرڪوز ڪري سگهجي. صرف هن طريقي سان اسان اهو طريقو ڳولي سگهون ٿا جيڪو خدا پنهنجي تخليق □ انهن ڪائناتن جي محدود تصويرن □ عالمگير شعور کي گڏ ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو.

انساني جسم خدا جي تخليقن مان سڀ کان وڌيڪ پيچيده □ پيچيده آهي. هڪ واحد ابتدائي سيل، جيڪو سپرم □ بيضي جي ميلاپ مان نهيل آهي، ورهائجي ٿو، □ هن تقسيم جي عمل جي ضرب ذريعي، اربين سيل ان جي چوڌاري ٺاهيا وڃن ٿا ته جيئن جسماني جوڙجڪ ٺاهي سگهجي جيڪا اسان جي روحاني شعور کي گهر ڪري ٿي.

توهان هڪ گرام گوشت □ به ذخيرو ٿيل توانائي جي مقدار کي نٿا ڄاڻي سگهو جيڪڏهن اها توانائي ڇڏي وڃي ها ته بيشمار اليڪٽران لامحدود خلا □ پکڙجي ويندا. جسم اندر رهندڙ شعور جي طاقت □ ميدان انساني سمجھ کان وڌيڪ آهي جيتوڻيڪ اسان جي ظاهري جوڙجڪ گوشت، رت □ هڏن تي مشتمل آهي، ان جي گهاٽي سيلن جي پويان اليڪٽرانڪ □ اهم وهڪرا آهن □ انهن نازڪ، پيچيده توانائي جي پويان خيال □ تصورات آهن.

سوچ اڻ کٽ آهي □ ان جو ڪو به خاتمو ناهي وقت جي شروعات کان وٺي، تخيل کان ٻاهر خيال هوا □ گردش ڪندا رهيا آهن بيشمار خيال ڳڻڻ ناممڪن آهن، پر جيڪڏهن توهان انهن خيالن □ احساسن تي غور ڪيو جيڪي توهان جي ذهن □ آيا آهن □ توهان جي سڄي زندگي □ ظاهر ٿيا آهن، ته توهان کي انهن لکين خيالن جو خيال ملندو جيڪي موجود آهن.

جيڪڏهن ممڪن هجي ته، هڪ سال □ يا صرف هڪ ڏينهن □ توهان جي سڀني خيالن کي ياد ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو، □ پوءِ تاريخ □ سڄي انسانيت پاران گڏ ڪيل خيالن جي وڏي تعداد تي غور ڪريو، اڄ تائين، خدا انهن سڀني کي ڄاڻي ٿو.

ذهن سڀ کان وڌيڪ نازڪ قدرتي واقعن کي به سمجهي نٿو سگهي، روشني جي بلبن مان وهندڙ بجلي □ گهمندڙ اليڪٽرانن جي وڏي تعداد تي غور ڪريو! انهن مان ڪروڙين گڏجي ناچ ڪن ٿا، روشني پيدا ڪن ٿا جيڪا اسان ڏسون ٿا اهي ذرڙا، خوردبيني کان به نظر نه ايندڙ، ڪائنات □ هڪ نقطي کان ٻئي نقطي تائين صرف سيڪنڊن □ سفر ڪن ٿا. سائنسي تجربا هن جي تصديق ڪن ٿا.

جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ □ پريل پروٽان □ اليڪٽرانن جو تعداد ڳڻڻ جي ڪوشش ڪندا، ته ذهن ٿوري دير لاءِ حساب جاري رکندو □ پوءِ بند ٿي ويندو. اهي شيون جيڪي محقق جي ذهن کي نظر اچن ٿيون اهي لامحدود لڳن ٿيون.

پر هڪ اهڙو نقطو اچي ٿو جتي خيال سمجهڻ لاءِ تمام گهٽا نازڪ ٿي ويندا آهن. انهيءَ سطح کان، ذهن لاءِ ناقابلِ تسخير، خدا پنهنجو ضروري نور

نازل ڪري ٿو: ذهين ڪائناتي وائبريشن جيڪو محدود تخليق کي ناهي ٿو ۽ برقرار رکي ٿو.

دوستي

ڇا دوستي هڪ برڪت وارو لباس آهي جيڪو دل جي تارن مان ٺهيل آهي؟

يا اهو ٻن ذهنن جو هڪ وسيع، وسيع ذهن ۾ ضم ٿيڻ آهي؟

ماءُ ۾ ڏيءَ، هڪ ئي سرچشمي مان نڪرندڙ پيار جا ٻه چشما

پيار جي وهڪري کي وڌائڻ ۾ سڪل روحن جي اڃ کي ختم ڪرڻ لاءِ؟

يا اهو دوستانه سمجهه جي جهنگ تي وڌندڙ ٻن شاخن جي وچ ۾ هڪ اڪيلو گلاب آهي؟

يا اهو ٻن جسمن ۾ هڪ خيال آهي؟

ڇا دوستي کي ٻن گهوڙن سان تشبيهه ڏئي سگهجي ٿي؟

پنهنجن مختلف رنگن جي باوجود، اهي زندگي جي گاڏي کي گڏ ڪن ٿا هڪ متحد نظر سان هڪ بلند مقصد ڏانهن؟

دوستي عدم مساوات تي ٻڌل آهي يا برابري تي؟

ڇا ان جون پنيون تضاد ۾ فرق جي پٿرن سان ٺهيل آهن؟

ڇا هوءَ انڌي طرح نيڪي ۾ بدي سان متفق آهي؟

۽ بي پرواهي ۾ بيوقوفي جي رستن تي جوش ۾ خوشي سان هلڻ لاءِ مايوسي جي اوندهه ۾ وهم جي خاتمي ڏانهن؟

دوستي هڪ عظيم، ميويدار ۽ مقدس ٻوٽو آهي!

جڏهن ٻه ماڻهو مستقل وفاداري جو عهد ڪن ٿا

اهي پنهنجي راءِ جي اختلاف جي باوجود زندگيءَ جي رستن تي هلن ٿا

جڏهن اهي اختلاف ڪن ٿا ۽ متفق ٿين ٿا، اهو پيار ۽ احترام سان آهي.

اهي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا ۽ هڪ ٻئي جي ڀلائي چاهين ٿا، جيئن اهي پاڻ لاءِ چاهين ٿا.

هو پنهنجي دوست جي ڪاميابي تي ايترو ئي خوش ٿئي ٿو جيترو پنهنجي ڪاميابي تي.

جتي عاشق محبوب جي خرچ تي خوشي يا آرام جي ڳولا نه ڪندو آهي.

پوءِ پرهيزگاري جي ان باغ ۾

دوستي ڦُلندي ۽ ڦُلندي آهي، ۽ پيار ۽ وفاداري جي خوشبوءِ سان پريل هوندي آهي.

ڇاڪاڻ ته دوستي هڪ هائبرڊ ٻوٽو آهي، جيڪو ٻن روحن مان پيدا ٿئي ٿو.

ان جي خوشبو ٻن مختلف گلابن مان نڪرندي آهي.

۽ بي لوث پيار جي هوائن کي جاري رکيو
جيڪو مصيبت کان بي خوف ۽ بي داغ آهي
دوستي هڪ ناقابل بيان محبت جي دل مان پيدا ٿيندي آهي.
۽ پاڪ جذبن جو هڪ خزانو وهندو آهي
اهو هم آهنگي ۽ اختلاف جي مٿيءَ ۾ وڌندو آهي
پر اهو ننڍ ۾ منجمد ٿي ويندو آهي ۽ پنهنجو وقت حد کان وڌيڪ واقفيت ۽ باهمي احترام جي ڪوٽ ۾ گذاريندو آهي.
اهو خود غرض خواهشن جي ڳُجهن ڍير هيٺان ساهه کڻندو آهي ۽ آخري ساهه کڻندو آهي.
پر سندس نرم دل صرف اميدن ۽ مطالبن سان غالب اچي سگهي ٿي.
فريب ۽ فريب
ها، اهي جيت دوستي جي ٻوٽي تي پنهنجو ڪم ڪري رهيا آهن ۽ ان جي گلابي دل کي چٻاڙي رهيا آهن.
اي دوستي، اي آسمان جي گلن واري، شبنم جهڙي ٻوٽي، توهان جو مثالي ماحول محبت سان مالا مال مٽي آهي جيڪا ڪنهن به مقصد ۽ خواهش کان خالي آهي، جتي دوست هڪ ٻئي کي ٿاهڻ ۽ سهارو ڏيڻ جي ڪوشش ڪن ٿا ۽ هڪ ٻئي لاءِ رستي تي رستو هموار ڪن ٿا.
ڪا به شيءِ تنهنجي اڄ نه ٿي لُٽي سگهي، دوستي
جذبات کي نظرانداز ڪرڻ ۽ انهن جو احترام ڪرڻ جن وٽ اهي آهن
ڪا به شيءِ توهان جي پنن کي مناس جي صاف، چِڙڪندڙ اسپري وانگر نم نه ڪري ٿي.
مخلص، پيار ڪندڙ دلين جي آسمانن مان
او، سچي دوستي
جتي به توهان جا گلاب جا پنکڙا ڌڙي پکڙي وڃن ٿا
اها جاءِ مقدس آهي
اهو هڪ برڪت وارو مندر بڻجي ويندو آهي
ان ۾ خدا ۽ زندگي جي تقدس ۾ هر ايمان رکندڙ اچي ٿو.
* * *
مان مُرڪون روشن ڪندس، منهنجي ڏک جي اونداهي ختم ٿي ويندي، ۽ مان پنهنجي روح کي پنهنجي مُرڪن جي روشنيءَ ۾ ڏسندس، جيڪي گڏ ٿيل زمانن جي گهاٽي اونداهيءَ پٺيان لڪيل آهن.
جڏهن مان پاڻ کي ڳوليندس، ته مان سپني دلين ۾ وهي ويندس، پنهنجي روح جي مسڪراهٽ جي مشعل کڻي.
منهنجو دل پهرين مسڪرائيندو، پوءِ منهنجون اکيون ۽ منهنجو چهرو منهنجي وجود جو هر ذرو مسڪراهٽ جي روشنيءَ سان چمڪندو.

مان اداس دلين جي گهراين □ داخل ٿيندس □ هڪ طاقتور باهه پاريندس جيڪا سڀني غمن کي ساڙي ڇڏيندي.

مان مُرڪن جو بي مثال شعلو آهيان، مان پاڻ کي الاهي خوشي جي هوا سان تازو ڪندس، □ مان ذهنن جي اونداهين □ پرندس □ جيڪي به مون سان ملندا، انهن کي منهنجي پاڪ خوشي جو ڦڙو ملندو.

مان پنهنجي مُرڪن جي شفا بخش مشعلون هر دل تائين ڪٽي ويندس، مان پهرين مُرڪندس، جيتوڻيڪ اهو ڏکيو هجي، □ مان ڏکايل □ روئندڙن کي مُرڪڻ لاءِ متاثر ڪندس.

سڀني دلين جي خوشي □، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي خدا، سڀني وفادارن جي دوستي □، مون کي تنهنجو پيار ملي ٿو، مان خوش آهيان □ منهنجو دل پنهنجن پائرن □ پيبرن جي ڪاميابي □ خوشحالي تي خوش آهي، جيئن مان پنهنجي آرام □ خوشحالي تي خوش آهيان □ خوش آهيان جيئن مان پين □ دانائي □ سمجهه کي متاثر ڪريان ٿو، مان پنهنجي دانائي □ علم جي خزانن کي وڌائيندو آهيان سڀني جي خوشي □، مان پنهنجي خوشي ڳوليان ٿو.

ڪجهه به منهنجي مُرڪ کي ختم نه ڪندو ناڪامي، بيماري، □ موت مون کي ڊيڄاري يا منهنجي حوصلي کي ڪمزور نٿا ڪري سگهن.

سچ پچ، آفتون □ آفتون مون کي نقصان نه ٿيون پهچائي سگهن چاڪاڻ ته منهنجي روح □ خدا جي دائمي، نئين خوشي آهي جيڪا نه بدلجي ٿي □ نه ئي شڪست کائي سگهجي ٿي.

اي پاڪ، خاموش الاهي مسڪراهٽ، منهنجي چهري تي تاج □ منهنجي روح □ مسڪراهٽ

مان خوشي جو ارب پتي ٿيڻ جي ڪوشش ڪندس، ڇاڪاڻ ته منهنجي سچي دولت توهان جي بابرڪت موجودگي جي خزانن □ آهي، رب، □ اهڙي طرح مان ساڳئي وقت روحاني ڪاميابي □ مادي خوشحالي جي پنهنجي ضرورت کي پورو ڪندس.

* * *

منهنجي دل مان امن وهندو آهي
اهو منهنجي وچ □ نرم هوا وانگر وهندو آهي
امن مون کي خوشبودار خوشبو وانگر ڍڪي ٿو
امن منهنجي وچ □ روشني جي لهرن وانگر وهندو آهي.

امن پريشاني □ پريشاني جي دل کي شفا ڏئي ٿو، □ خوف □ بي خوابي جي ڪنڊن کي ساڙي ٿو.

امن وڏي پيماني تي پکڙجي ٿو - هڪ باهه جي ميڙ وانگر - □ منهنجي سچي وجود کي پري ٿو.

امن هڪ سمنڊ وانگر آهي، جيڪو خلا □ ماحول کي پريندو آهي.
امن ڳاڙهي رت وانگر آهي؛ اهو منهنجي خيالن جي رڳن □ زندگي ڦوڪي ٿو.
امن، وسيع شفق وانگر، منهنجي لامحدود جسم کي گهيرو ڪري ٿو.
امن جي شعلا منهنجي جسم جي سوراخن مان □ سڄي ڪائنات مان نڪرندي آهي.
امن جي خوشبو گلاب جي باغن □ پکڙجي ٿي
امن جي شراب هر دل جي دٻن مان مسلسل ٽِپڪي رهي آهي.
امن پٿرن □ چنڊن، بزرگن □ نبين جي زندگي آهي.
امن روح جو چشمو پاڻي آهي
اهو مائع جيڪو خاموشي جي جار مان نڪرندو آهي
جنهن کي مان پنهنجي ايٿمن جي بيشمار سوراخن مان ڇٽيان ٿو
* * *
مان پرجوش دل سان دعا ڪندس جيستائين غور و فڪر جي اونداهي تنهنجي روشن موجودگيءَ سان روشن نه ٿئي، اي پروردگار، اڄ مان پنهنجي روح جي گيت کي گهري، دل جي گهراين سان هوا □ نشر ڪندس، اميد ته تون منهنجي سڪون جي وصول ڪندڙ ذريعي جواب ڏيندين.
اي هميشه موجود، هميشه تجديد ٿيندڙ نعمت!
منهنجي ذهن کي بي حسي □ وسارڻ جي بار کان آزاد ڪر
مون کي توهان جي موجودگي جي هميشه برڪت واري امرت جو مزو چکڻ ڏيو.
جيئن منهنجو اندروني □ ٻاهرين سڪون وڌندو آهي، توهان جو سڪون مون وٽ ايندو آهي.
مان هميشه توهان جي آسماني قدمن جي گونج ٻڌڻ جي ڪوشش ڪندس.
جيڪڏهن مان توکي گهري سوچ جي گهري خوشي طور قبول ڪريان ها
پوءِ مون کي خبر آهي ته سڀ شيون
مون کي خوشحالي، صحت □ دانائي ڏني ويندي.
مونکي ڳولڻ □ مدد ڪريو.
منهنجي روح جي پاڻي جي کوٽائي □، توهان جي پياسي پيار
پيار گلن جي گلن جي خوشبو آهي
□ خاموش گلابن جو ڪورس
فطرت جي خوبصورتي جو جشن ملهائڻ

پيار روح جو هڪ گيت آهي جيڪو زندگي لاءِ ڳائي ٿو.
□ سيارن جو متوازن تال وارو ناچ
گ□ر□ خلا □ پنهنجي دائمي سفر □
سچ جي روشني پيئڻ لاءِ گلن جي پياس آهي.
□ اهو وڌندو آهي □ زندگي جي امرت سان پرورش پاندو آهي
اها ڌرتيءَ جي آرزو آهي
پياسي پاڙن کي پنهنجي کير سان پرورش ڪرڻ لاءِ
□ زندگيءَ جي جوهر سان هر قسم جي زندگيءَ جي پرورش ڪرڻ
اهو سچ جي زبردست مرضي آهي
سڀني جاندار شين کي زنده □ سرگرم رکڻ لاءِ
اها زندگيءَ جي محرڪ قوت آهي
نابالغن کي تحفظ □ سار سنڀال فراهم ڪرڻ لاءِ
اها معصوميت جي مسڪراهٽ آهي جيڪا پيءُ جي پيار کي اپاري ٿي.
ٻار تي
□ عاشقن جي دلين □ خودڪار تسليم
مفت □ خدمت □ تعزيت فراهم ڪرڻ لاءِ
اها دوستي جي نبض آهي.
جيڪو ٽٽل دلين کي مضبوط ڪري ٿو □ زخمن کي مرهم ڪري ٿو
اهو دل لاءِ هڪ سڏ آهي جيڪو وضاحت کي رد ڪري ٿو
هو انسانيت جي محبت سان پريل شاعر آهي.
جيڪا سندس مصيبت □ مبتلا آهي
اهو هڪ ئي خاندان جي ميمبرن جي وچ □ ويجهڙائي جو دائرو آهي.
وڏين جڳهن ڏانهن مسلسل وڌندي □ وڌندي
□ وسيع ميدان
اِها زندگيءَ جي سُرخي آهي
ڪليل ذهنن جي افق □
□ دلين جو آسمان جيڪو نيڪ جذبن جي تارن سان پريل آهي
پيار روح جي خوشي آهي
جيڪو پيار ڪندڙ روحن جي خواهش آهي
□ هوءَ هن تائين پهچڻ □ هن سان رابطو ڪرڻ جي خواهشمند آهي.
آرڪائيوز مان: ڪاميابي □ ڪامياب ماڻهن بابت اقتباس
هڪ ٻار ڪاميابي کي ڪيترن ئي رانديڪن □ گڏين جي مالڪي سمجهي سگهي ٿو، □ شايد هڪ ننڍڙي ڪار به جنهن □ سواري ڪري سگهجي. هڪ غريب ٻار ڪاميابي کي ڪجهه پئسا هجڻ جي طور تي ڏسي سگهي ٿو جيڪو هو چاهي ٿو خريد ڪري سگهي ٿو، جڏهن ته هڪ امير ٻار پنهنجن رانديڪن

ڪان مطمئن نه ٿي سگهي ٿو ۽ اطمينان جي کوٽ جو شڪار ٿي سگهي ٿو. اهڙو ڀار، انهن وٽ موجود شين جي وڏي تعداد ڪان متاثر ٿي، خوش ڪرڻ ڏکيو ٿي سگهي ٿو.

جيئن جيئن اسين وڏا ٿيندا آهيون، اسين پنهنجي ڀاروتڻ جي خواهشن تي ڪلندا آهيون جيتوڻيڪ ڪيتريون ئي شيون جيڪي بالغ اچ ڪوشش ڪندا آهن سپاٽي يا پرسنٽ پنهنجي اپيل وڃائي چڏيندا آهن، انهن جي جاءِ تي نيون خواهشون ايندیون آهن.

هڪ شخص لاءِ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته هو ضروري ۽ غير ضروري جي وچ ۾ فرق استعمال ڪري.

ڪاميابي هڪ شخص لاءِ ضروري آهي ته هو زندگي جون ضرورتون حاصل ڪري: کاڌو، پناهه، صحت ۽ ڪپڙا. جيڪڏهن انهن وٽ انهن شين جو هڪ ننڍڙو حصو به نه آهي، ته اهي هڪ خراب صورتحال ۾ آهن.

ڪنهن کي گهٽ ۾ گهٽ آرام ۽ خوشي حاصل ڪرڻ جي قابل هجڻ گهرجي، چاهي ڪو ماڻهو روحاني هجي يا مادي، ان ۾ ڪو به اختلاف ناهي ته جسماني صحت ۽ تندرستي کي برقرار رکڻ لاءِ ڪجهه بنيادي ضرورتون پوريون ڪرڻ گهرجن. صحتمند ۽ صحتمند (گهٽ ۾ گهٽ نفسياتي طور تي) هجڻ کان سواءِ، ڪو به ڪاميابي حاصل نٿو ڪري سگهي.

پر سچي ڪاميابي ڇا آهي؟ جيڪڏهن ڪو ماڻهو زندگيءَ ۾ اهو سڀ ڪجهه حاصل ڪري ٿو جيڪو هو چاهي ٿو، تڏهن به هو خالي محسوس ڪندو ڇاڪاڻ ته هو هڪ روح آهي، ۽ مادي شيون ڪيس خوشي نه ٿيون ڏئي سگهن، جيڪا سڀ کان بهترين ۽ سڀ کان اهم هڪ نفسياتي حالت آهي.

اسان وٽ پاڻ کي خوش ڪرڻ جي طاقت آهي، جيئن اسان وٽ پاڻ کي بدبخت ڪرڻ جي طاقت آهي ڪاميابي ۽ خوشي جو راز توهان جي اندر آهي توهان شايد پنهنجي عاجز گهر ۾ بادشاهه جي شاندار محل کان وڌيڪ خوش هوندا جيڪي پاڻ کان ٻاهر ڪاميابي ۽ خوشحالي ڳوليندا آهن اهي نه ته واقعي ڪامياب آهن ۽ نه ئي خوش آهن ان جو مطلب اهو ناهي ته ڪروڙ پتي ناخوش آهن؛ بلڪه، ان جو مطلب اهو آهي ته جيڪڏهن توهان زندگي مان خوشي ڪڍي سگهو ٿا، چاهي توهان غريب آهيو يا امير، توهان ڪنهن به انداز ۾ ڪامياب آهيو.

هڪ عارضي خوشي جيڪا صرف افسوس ۽ پشيماني ڇڏي ٿي، اها سچي خوشي ناهي حقيقي ڪاميابي ۾، ان کي حاصل ڪرڻ جي يادگيري ڪاميابي جي شروعاتي خوشي ختم ٿيڻ کان پوءِ به زنده رهي ٿي سيئي سٺا ڪم جيڪي هڪ شخص پنهنجي زندگي ۾ ڪيا آهن ۽ ڪندا رهندا آهن، انهن جي يادگيري ۾ هميشه لاءِ دائمي خوشي جي طور تي زنده رهندا آهن. اها ئي سچي ڪاميابي آهي جيڪا هڪ شخص زندگي ۾ حاصل ڪري ٿو.

ڪاميابي ڪا سادي ڳالهه ناهي؛ ان کي ڪنهن به شخص جي دولت يا ملڪيت سان ماپي نٿو سگهجي ڪاميابي جو مطلب ان کان گهڻو گهرو آهي سچي ڪاميابي کي ڪنهن به شخص جي هر حالت ۾ خوش رهڻ جي صلاحيت سان ماپي سگهجي ٿو.

جڏهن توهان جو ضمير صاف ۽ پرسڪون هجي، ۽ توهان ڪنهن سان به جانبدار يا ناانصافي نه ڪريو ۽ جڏهن توهان جي مرضي ساڳئي وقت مضبوط ۽ لچڪدار هجي، ۽ توهان ۾ هڪ نازڪ احساس ۽ صحيح فهم هجي ۽ جڏهن توهان عزت ۽ جائز طريقن سان پنهنجي ضرورت کي حاصل ڪرڻ جي قابل هجو، ته پوءِ توهان ڪامياب ماڻهن مان آهيو.

هڪ ڀار اڪثر ڪري ڪجهه نندين شين سان مطمئن هوندو آهي، پر جڏهن هو وڏو ٿئي ٿو ته هو گهڻيون شيون رکڻ چاهيندو آهي، جهڙوڪ ولا ۽ ڪارون، جيتوڻيڪ هو ڄاڻي ٿو ته انهن شين جا مالڪ ضروري طور تي خوش نه هوندا آهن.

قناعت سادي زندگي ۽ بلند خيالن ۾ آهي. جيڪي ماڻهو پنهنجن ذهنن کي آدرشن جي دائري ۾ رکن ٿا - عظيم خيالن جي دائري ۾ - انهن کان وڌيڪ خوشي محسوس ڪن ٿا جيڪي پنهنجن خيالن کي صرف مادي شين تائين محدود رکن ٿا. اهي ماڻهو جيڪي مادي ملڪيتن ۽ ٻين ڪجهه به نه ۾ مصروف آهن، جيڪي عيش عشرت گڏ ڪرڻ ۾ جنوني آهن (اسراف ۽ ڏيکاري لاءِ)، اهي واقعي سڌريل نه آهن.

ڪنهن به شخص لاءِ بيڪار سرگرمين ۾ وقت ضايع ڪرڻ بدران مفيد ڪتاب ۽ مضمون پڙهڻ تمام گهڻو فائديمند آهي. پڙهڻ کان به وڌيڪ وڏو خدا تي غور ڪرڻ، سندس عظمت تي غور ڪرڻ، ۽ زندگي جي لامحدود ۽ لامحدود اسرار کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪرڻ آهي.

زندگيءَ جو مقصد اهو آهي ته ڪو ماڻهو پاڻ کي سڃاڻي، ڪائناتي ماحول کي پنهنجي دل ۾ ڌڙڪندي، پنهنجي رڳن ۾ وهندي محسوس ڪري، ۽ پنهنجي وجود کي امن، پيار، خوشي ۽ سکون سان پري ۽ اها ئي سڀ کان وڏي فتح آهي!

خوبصورتي

بصارت وارا ماڻهو هر هنڌ خوبصورتي جي تعريف ڪندا آهن پيا ماڻهو ائين ڪم ڪندا آهن جيئن انهن کي اکيون ئي نه آهن؛ اهي نه ڏسن ٿا ۽ نه ئي سمجهن ٿا چاڪاڻ ته اهي ڪجهه به ڏسي نٿا سگهن، خوبصورت جڳهن تي به.

سڀ کان وڌيڪ خوبصورت زميني رنگ سيارو يا آسماني دنيا جي شاندار رنگن جي مقابلي ۾ بدصورت ۽ گهاٽا نظر اچن ٿا.

جسماني سطح تي، انسان پنهنجي بصري تصور کي وڌائڻ جا مختلف طريقا ڳولي لڌا آهن. ننگي اک محدود رنگن جا تاثر حاصل ڪري ٿي؛ جڏهن ته، ڪجهه هلڪا پوري پٽر الٽراوائليٽ روشني هيٺ چمڪندڙ رنگن جي نمائش ڪن ٿا جڏهن هي روشني بند ٿي ويندي آهي، ته پٽر پنهنجي اصل ڪاري رنگ ڏانهن موٽندا آهن.

جسماني دنيا ۾ ڪيترائي رنگ، جهڙوڪ آسمان جو نيرو، مختلف قسمن جي ذرڙن تي روشني جي عڪاسي سان پيدا ٿيندڙ بصري وهم آهن جيئن ته اک صرف محدود حد تائين وائبريشن کي محسوس ڪري سگهي ٿي جيڪي ڪائنات ۾ هر شيءِ کي ناهين ٿا، انسان انهن جي چوڌاري لڪيل هر شيءِ ۾ لڪايل نفيس، آسماني تماشو نه ڏسي سگهن ٿا جيڪڏهن توهان انهن کي ڏسندا، ته توهان انهن جي شان ۾ خوبصورتي تي حيران ٿي ويندا.

اهڙيءَ طرح، نه ته اک ۾ نه ئي ڪن اهو سڀ ڪجهه ڏسي سگهن ٿا جيڪو محسوس ڪري سگهجي ٿو. انسان آسماني، خوشبودار خوشبوءِ کي ساهه کڻڻ يا آسمان جي وسعت مان وهندڙ بيشمار نازڪ شڪلن، تصويرن ۾ نازڪ تاثرن کي ڏسڻ جي قابل نه آهن.

انسان اڪثر ڪري انهن شين کي به سمجهڻ کان قاصر هوندا آهن جيڪي انهن جي حسي ادراڪ جي دائري ۾ اچن ٿيون.

جڏهن مون ميڪسيڪو جو دورو ڪيو ۾ زوڪيملڪو ڊنڊ جا "سچل باغ" ڏٺا، انهن جي خوبصورتي منهنجي دل کي پرجي وئي ۾ مون الاهي فنڪار جي عظمت ۾ عظمت کي محسوس ڪيو.

هڪ ٻيو ماڻهو به هو جيڪو انهن قدرتي خوبصورتين ۾ مگن نظر اچي رهيو هو، پر هڪ اندروني احساس مون کي اهو ٻڌايو ته هو اهو نه ڏسي رهيو آهي جيڪو مان ڏسي رهيو آهيان. مون ڪائنس انهن خوشگوار نظارن بابت سندس تاثر بابت پڇيو، ۾ هن جواب ڏنو: "مان وڏيڪ زمين کي پوکڻ لاءِ پاڻي ڪڍڻ جي هڪ اثرائتي طريقي بابت سوچي رهيو هوس"

هو ڊنڊ کي پنهنجي نقطه نظر کان ڏسي رهيو هو ۾ تنهن ڪري اسان سڀ شيون پنهنجن خيالن ۾ تعصبن مطابق ڏسون ٿا.

هر روح احساسن، خيالن ۾ احساسن جي مختلف وائبريشن يا ٻُڌَڻ ۾ ڍڪيل آهي - اهي سيئي عنصر جيڪي ڪنهن شخص جي شخصيت يا شعور کي ٺاهڻ ۾ مدد ڪن ٿا.

هر ماڻهوءَ جو هڪ مختلف ميڪ اپ هوندو آهي، هڪ مختلف وائبريشن هوندو آهي. ٻاروتڻ کان وٺي جيڪو ڪجهه به ماڻهو ڪيو آهي اهو اجا تائين دماغ ۾ رجحانن ۾ رجحانن جي ڊبل ڪيپسول جي طور تي محفوظ ٿيل آهي ۾ جيئن ته اسان انهن پوشيده ڪيپسولن کي ڏسي نٿا سگهون، اسان ماڻهن

جي عملن کان حيران ٿي ويندا آهيون، هر هڪ پنهنجي پنهنجي خواهش مطابق.

ڪجھ ماڻهو بغير ڪنهن ظاهري سبب جي خوشي ۽ آساني سان متاثر ٿي ويندا آهن، يا انهن جا موڊ اهڙي طرح خراب ٿي ويندا آهن جو وضاحت ڪي رد ڪن ٿا، جيتوڻيڪ پاڻ کان به. ٻيا مسلسل تنقيد، افواهون پکيڙڻ، ۽ ٻين کي بي نقاب ڪرڻ ۾ مصروف آهن، جڏهن ته انهن جي پنهنجي اندروني ذات کي ڌيان ۽ صفائي جي سخت ضرورت آهي.

اهي نفسياتي رجحان روح کي دفن ڪري ڇڏيندا آهن ۽ ماڻهوءَ کي پنهنجي اعليٰ خودي جي خوبين کي ڏيکارڻ کان روڪيندا آهن.

انسان ڪيترا پيچيده ۽ پاڻ کي محدود ڪندڙ آهن! هر ماڻهو هڪ گهڻ-باب ڪهاڻي آهي، جنهن ۾ هڪٻئي سان ڳنڍيل واقعا ۽ متنوع منظر آهن.

* * *

ناڪامي جي خيالن کي ڪاميابي ۽ اميد جي مثبت خيالن سان ختم ڪرڻ گهرجي خوفن کي گهٽ ڪرڻ گهرجي انهن کي وڌائي نه بيان ڪندي غمن کي خوشيءَ جي روشني سان ختم ڪرڻ گهرجي بدتميزي کي رحم ۽ غور سان ختم ڪرڻ گهرجي بيوقوفي کي پيار ۽ شائستگي سان ختم ڪرڻ گهرجي بيمار خيالن کي صحت جي تخت تان صحيح خيالن ۽ صحيح جذبات سان هٽائڻ گهرجي پريشاني ۽ پريشاني کي ايمان ۽ ذهن جي طاقتن کي چالو ڪرڻ سان ختم ڪرڻ گهرجي روح ۾ سڪون جي بادشاهت قائم ڪرڻ گهرجي ته جيئن برڪت واري موجودگي کي ڇهيو وڃي ۽ خدائي تحفظ محسوس ڪيو وڃي.

سخي روح ڏيو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي اهو سمجھڻ ڏي ته حواسن جون خوشيون سطحي ۽ مختصر مدت جون آهن.

جڏهن ته روح جي خوشي حقيقي ۽ هميشه تجديد ڪندڙ آهي

خدا هتي آهي هو صرف هڪ لفظ ناهي جيڪو اسان چئون ٿا، پر زندگي جو جوهر ۽ وجود جو راز آهي اسان شايد سندس لامحدود پهچ جي مڪمل حد کي نه ڄاڻون، پر اسان سندس موجودگي کي محسوس ڪري سگهون ٿا ۽ سندس وجود کي محسوس ڪري سگهون ٿا.

خدا ڪائناتي خاموشي آهي جنهن ۾ سڀ شيون ظاهر ٿين ٿيون ۽ جنهن مان سڀئي روشن خيال نڪرندا آهن تنهن ڪري، مان سندس خوشگوار موجودگي کي محسوس ڪرڻ لاءِ خاموشي جي مشق ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس.

اڄ مان سڪون جي مقدس جاءِ کي الاهي خواهشن جي گلن سان سينگاريان ٿو ۽ پيار ۽ خوشي جي خدا کي سڏيان ٿو.

مان خدا کان دعا ٿو گهران ته هو منهنجي روحاني اکين ذريعي پاڻ کي مون تي ظاهر ڪري ته جيئن مان سندس روشني ڪائنات جي سڀني حصن □ پکڙيل ڏسي سگهان.

مون کي خبر آهي ته خدا منهنجي خواهش جي هر سرگوشي ٻڌي ٿو، هو عالمگير پيار آهي، □ الاهي پيار ذريعي مان ڪيس ڳولي سگهان ٿو، ڇاڪاڻ ته پيار ذريعي ڳولا ڪندڙ خدا جي ويجهو اچي ٿو □ مقدس نعمت جي چشمن مان پيئندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي جسم کي پنهنجي ڪائناتي توانائي سان چارج ڪرڻ □ مدد ڪر، منهنجي ذهن کي توجه □ اميد سان شفا ڏيان، □ منهنجي روح کي مراقبي مان پيدا ٿيندڙ روحاني تصورن سان شفا ڏيان.

زندگي □ موت □، ڏکن □ آفتن □، اي خداوند، تو تي منهنجو ايمان مضبوط □ غير متزلزل، مضبوط □ اٽل رهي ٿو.

منهنجي خواهش □ دعا جو هر ساهه منهنجي روح □ دروازا □ دريون کوليندو آهي جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج مصروف ترين رستن تي چمڪي ٿو، تيئن مان الاهي محبت جي شعاعن کي محسوس ڪندس.

منهنجي روزاني سرگرمين جي سڀني مصروف جڳهن □، مون کي برڪت ڏي، اي منهنجا مالڪ، ته جيئن مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان □ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائي سگهان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي هڪ سخي روح عطا ڪر ته مان جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي ٻين سان شيئر ڪريان، □ مون کي منهنجي ذهن جي خاموش ڍنڍ □ منهنجي روح جي چنڊ جو عڪس ڏسڻ □ مدد ڪر جيڪو تنهنجي موجودگي جي روشني سان چمڪي رهيو آهي.

اڄ مان خدا تي غور □ فڪر جي سمنڊ □ غوطه هڻندس جيستائين مون کي حڪمت □ الاهي خوشي جا موتي نه ملن.

مان توکي پيار ڪندس، اي منهنجا مالڪ، ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ، ڇاڪاڻ ته توکان سواءِ مان ڪنهن به انسان يا ڪنهن به شيءِ سان پيار نٿو ڪري سگهان.

جبلن جي ڪوٺائي □ خاموش آسمانن □، □ منهنجي روح جي ڪوٺائي □ خاموشي جي غار □، مان خدا جي موجودگي کي محسوس ڪريان ٿو □ سندس مسلسل خوشي محسوس ڪريان ٿو، □ مان سندس پاڪ چشمن مان پيئندو آهيان جيڪي ڪڏهن به ختم نه ٿيندا آهن □ نه ئي هميشه لاءِ سڪندا آهن.

مان توهان جي عبادت ڪندس، رب
اي جنهن جو پيار برابر آهي

هر قسم □ پيار ڪندڙ دل جي تخت تي

* * *

پئسو ضروري ناهي ته سٺي ذائقي جو اشارو هجي ڪيترائي امير ماڻهو اهڙيون شيون خريد ڪندا آهن جن جي انهن کي ضرورت نه هوندي آهي، جيڪي پوءِ پنهنجن گهرن □ بدصورت □ بيڪار ڍير □ جمع ٿينديون آهن. گهر کي پرڪشش بڻائڻ لاءِ توهان کي گهڻي پئسن جي ضرورت ناهي؛ ذائقو اهم عنصر آهي. تنهن هوندي به، گهر کي خوبصورت بڻائڻ جو خيال ڪجهه ماڻهن کي جنوني بڻائي ٿو، جنهن جي ڪري اهي مادي شين تي مرڪوز ٿي وڃن ٿا □ انهن جي خود اعتمادي کي محدود ڪري ڇڏين ٿا.

ڪو به ماڻهو جيڪو وڏندڙ □ دٻاءُ وارن بلن جي بار هيٺ دٻيل هوندو آهي، اهو ضرور هڪ سادي زندگي □ مالي دٻاءُ کان آزادي جي خواهش ڪندو آهي پر اها آزادي سستي □ بي عمليءَ جي تابع ٿيڻ، يا بنا ڪنهن جواز يا منطق جي سڀ ڪجهه ڇڏڻ سان نه ايندي.

هڪ ڀيري ائين ٿيو ته هڪ ماڻهوءَ کي وڏو نقصان پهتو □ چيائين:

"او، افسوس آهي منهنجي! مون پنهنجو نصيب وڃائي ڇڏيو آهي □ منهنجي زال مون کي ڇڏي وئي آهي، تنهن ڪري مون سڀ ڪجهه ڇڏي هڪ ويرڳي ٿيڻ جو فيصلو ڪيو آهي."

هي ماڻهو، منهنجا دوستو، سڀ ڪجهه پوئتي نه ڇڏيو، پر هن سڀ ڪجهه پوئتي ڇڏي ڏنو!

خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ نفسياتي پلائي □ اطمينان جو احساس به اهم عنصر آهن سڀني خواهشن جي جانچ □ ترتيب ڏيڻ کان پوءِ، اهو چئي سگهجي ٿو: "ضروري مادي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ □ ڪا به ڏکيائي ناهي، □ انهن کي حاصل ڪرڻ جي ناڪامي ناانصافي آهي".

* * *

الاهي موجودگي تارن □، سٺي زمين □، دل جي ڌڙڪن □، □ جذبات جي نبض □ موجود آهي. جيڪو به برڪت واري مقصد ڏانهن رستي تي هلندو رهي ٿو □ خدا □ سندس عجائبات تي غور ڪندو، اهو ڪيس ڪائنات جي سون جي پوشاڪ □ ڏسندو - هڪ روشنيءَ جو پوشاڪ جيڪو لامحدود ابديت □ پکڙجي رهيو آهي - □ هر عظيم □ شاندار سوچ □ هر دل جي ڌڙڪن □ سندس متحرڪ موجودگي محسوس ڪندو.

گهڻن خدا بابت ڳالهايو آهي، گهڻن ڪيس ڳولهيو آهي، □ گهڻن سندس باري □ پڙهيو آهي، پر ٿورن ئي سندس موجودگي کي ڇُهيو آهي، جن سندس نعمت جو مزو چکيو آهي، اهي ئي آهن جيڪي ڪيس سڃاڻن ٿا.

جهالت تي ٻڌل ڪاروبار جا ٻج "پسم ڪرڻ"

انسان پنهنجي مرضي سان پنهنجي قسمت پاڻ ٺاهيندا آهن، پنهنجي ارادن ۽ عملن ذريعي پنهنجي قسمت جو تعين ڪندا آهن جيڪڏهن توهان اهو ڪرڻ چاهيو ٿا ته توهان پاڻ کي مصيبت کان آزاد ڪري سگهو ٿا خدا، جنهن جو جوهر محبت آهي، اهو نٿو چاهي ته سندس محبوب غلط ڪمن ۽ غلط سوچ جي نتيجي ۾ درد جي تباهي برداشت ڪري. هن انسانيت کي سمجهه جي طاقت ۽ چونڊ جي آزادي سان نوازيو آهي. تنهن هوندي به، غلط فيصلن ۽ غير دانشمندانه چونڊن جي ڪري، انسان پاڻ ۽ ٻين تي ڏک ۽ تڪليف آڻيندا آهن.

توهان کي آزاد هجڻ گهرجي ۽ ڪنهن کي به توهان جي فيصلن کي ڊڪٽيٽ ڪرڻ يا توهان تي غالب ٿيڻ جي اجازت نه ڏيو پنهنجي ماحول، رسمن، يا نقصانڪار روايتن کي توهان کي محدود ڪرڻ ۽ پنهنجي زندگي گذارڻ جي طريقي کي ڪنٽرول ڪرڻ نه ڏيو دانائي سان ڪم ڪريو، پنهنجي ضمير کي ٻڌو، ۽ ڪنهن به ڪوشش تي شروع ڪرڻ کان اڳ پنهنجي عملن جي نتيجن تي غور ڪريو پنهنجي نامناسب رويي ذريعي ٻين کي نقصان پهچائڻ کان پاسو ڪريو، ۽ خدا جي مدد ۽ هدايت حاصل ڪريو.

جيستائين ڪو ماٺهو ڪاوڙ، حسد ۽ حسد جو شڪار آهي، تيستائين اهي آزاد نه آهن. انهن کي پنهنجن جذبن ۽ عملن جو مالڪ بڻجڻ گهرجي، ۽ پاڻ کي تباهي ڪندڙ جبلتن، بي لگام جذبن ۽ غلط خواهشن کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان پاڻ سان مڪمل طور تي ايماندار آهيو، ته پوءِ دانائي توهان جي سوچ جي حمايت ڪندي، صداقت توهان جي فيصلي جي رهنمائي ڪندي، ۽ سمجهه توهان جي ذهن کي روشن ڪندي.

جهالت جي ڪري گذريل ڪمن جا ٻج غور ۽ دانائي جي باهه ۾ "پسم" ٿيڻ گهرجن ته جيئن اهي ٻيهر اُپرڻ ۽ وڌڻ جي قابل نه ٿي وڃن. هي فريب جي سخت حملن کي رد ڪرڻ ۽ ناڪام ڪرڻ جو طريقو آهي.

ڪائناتي وهم - يا شيطان - انسان کي ڪوڙن واعدن ۽ پرڪشش لالچن سان نڱي ٿو ته جيئن هو حسي خوشين جي سراب جي پيروي ڪري، ۽ سندس صلاحيتن کي ڪنٽرول ڪري ٿو چاڪاڻ ته هو هن کي دنياوي خوشي جو واعدو ڪري ٿو جنهن جي ڪا حقيقت ناهي، ۽ اهڙي طرح هن کي سچي خوشي جي ميوي جو مزو چکڻ کان روڪڻ لاءِ سخت محنت ڪري ٿو جيڪا روح جي باغن ۾ ڪثرت سان موجود آهي.

عقلمند سچ ۽ وهم جي وچ ۾ فرق کي ڄاڻن ٿا ۽ سمجهڻ ۾ ماهر هوندا آهن جيئن جيئن اهي غور و فڪر ۽ وڌيڪ گهرائي سان داخل ٿين ٿا، اهي آزاد مرضي جي اهميت ۽ صحيح ڪم ڪرڻ ۽ نقصانڪار نتيجن ۾

ناخوشگوار نتيجن سان ڪمن کان بچڻ جي ضرورت کان واقف ٿي ويندا آهن.

روزاني عڪاسي

اج مان جهالت جي تصوير کي ٽوڙي ڇڏيندس جيڪا منهنجي اندر روح جي حرم کي آلوده ڪري ٿي، مان ياد رکندس ته خدا جو سڀ کان پاڪ نور مسلسل منهنجي وجود تي چمڪي ٿو منهنجي ذهن روح مان وهم جي اونداهيءَ کي ختم ڪري ٿو، اهو ته جنهن مون کي پيدا ڪيو آهي اهو مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو آهي.

زندگي جي هر لهر هيٺان الاهي موجودگي جو وسيع سمنڊ آهي، دل جي هر ڌڙڪڻ جي پويان ڪائناتي احساس جو لامحدود سمنڊ آهي.

هر رات مان پاڻ کي يقين ڏياريندس ته مان جسم نه آهيان.

بلڪه، روح جيڪو جسم رهي ٿو

 منهنجو روحاني وجود دائمي طور تي لافاني آهي

جڏهن مان جاڳندس، ته مان ان جي پيهر تصديق ڪرڻ ياد رکندس.

ننڊ جي بناوت مان پنهنجي طاقت بحال ڪندس نئين سر پيدا ڪندس، پر اهو ڪافي ناهي مون کي خاموشي غور و فڪر جي هڪ پناهه گاهه جي ضرورت آهيءَ جتي مان هر روز پوئتي هٽي سگهان ٿو پنهنجي شعور جي افقن کي ڳولڻ پنهنجي روح جي رازن کي دريافت ڪرڻ لاءِ.

مون کي پڪ آهي ته خدا مون کي ڪڏهن به هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي، منهنجي مادي حالتون ڪهڙيون به هجن، مان خدا امير رهندو آهيان ڇاڪاڻ ته سندس فضل جي ڪثرت مون مسلسل وهندي رهي ٿي.

محبت خدا جو خاموش سڏ آهي جيڪو سڀني جاندارن بي جان مخلوقن کي سندس وحدانيت جي گهر ڏانهن موٽڻ لاءِ آهي.

پيار ترقي تجديد جي باغن پيدا ٿئي ٿو، تنهن ڪري مان هميشه پاڻ کي تجديد ڪرڻ پنهنجي روح کي ڪاميابي جي رستي تي اڳتي وڌڻ لاءِ متحرڪ ڪرڻ تي ڪم ڪندس.

اج مان پڻ انتهائن کان پاسو ڪندس: باطل منفي، مان ياد رکندس ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري ٿو جيڪڏهن مان سندس موجودگي کي هٽ لڳائيندس ته مان سڀني برائين کان محفوظ رهندس.

مون کي خبر آهي ته زندگيءَ جو مقصد خوشي آهي، نه ته خود غرض خوشي جيڪا ٻين کي خارج ڪري ٿي، پر اها خوشي جيڪا انهن کي شامل ڪري ٿي انهن کي خوش ڪري وڌيڪ مضبوط ٿئي ٿي.

چنڊ جي پويان سڀ کان وڏو پورو چنڊ آهي، سچ جي پويان خدا جي طاقت ۽ جان آهي، ۽ انساني ذهن جي پويان عالمگير ذهن آهي، تنهن ڪري، مان پاڻ کي نن‍ڍڙي خود تائين محدود نه ڪندس: "انا".

اي منهنجا مالڪ، جيڪڏهن اسين توکي پنهنجي پوري دل سان ڳوليون ٿا، ته تون اسان لاءِ دروازا کوليندين ۽ اسان کي هر شيءِ موڪليندين جيڪا اسان کي تنهنجي ويجهو ٿيڻ ۽ توکي سڃاڻڻ لاءِ گهربل آهي.

مان پنهنجي ذهن کي ڪليل ۽ قبول ڪندڙ رکندس، ۽ پوءِ مان خدا کي هر شيءِ ۾ ڏسندس جيڪا عظيم ۽ شاندار آهي، ۽ مون کي احساس ٿيندو ته مان سندس برڪت واري موجودگي سان اهم رابطي ۾ آهيان.

جڏهن مان غور و فڪر جي خوشي لاءِ اکيون کوليندس، ته اونداهي ختم ٿي ويندي ۽ ايمان جي روشني مون کي روشنين جي بادشاهت ڏانهن وٺي ويندي جتي خدا انتظار ڪري رهيو آهي.

مون کي ياد رهندو ته جهالت سڀني جسماني، ذهني ۽ روحاني بيمارين جو ذريعو آهي، تنهن ڪري، مان خدا جي روشني کي ڏسي جهالت جي اونداهي کي ختم ڪندس.

اڄ مان حڪمت جي دوستن سان انهن جي ڪتابن ۽ تعليمات ذريعي ڳنڍجي ويندس، مان سنجيده، غور فڪر واري مطالعي جي دروازن مان داخل ٿيندس.

سوچ جي عجيب ۽ حيرت انگيز دنيا ڏانهن، مان خدا بابت متاثر ڪندڙ ڪتاب ۽ مواد پڙهندس، جيڪو سڀني الهام ۽ عظيم خيالن جو ذريعو آهي.

خدا اسان مان هر هڪ کي هڪ منفرد طاقت ڏني آهي ته جيئن ڪجهه غير معمولي پيدا ڪري سگهون جيڪو ڪنهن ٻئي وٽ ناهي. اهو تخليقي شروعات جي طاقت آهي، ۽ تنهن ڪري مان ان طاقت کي وڌائڻ جي پوري ڪوشش ڪندس.

اي منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته مون ۾ الوهيت جي چمڪ آهي، ۽ تنهن ڪري مان پنهنجون سرگرميون بي صبري سان جاري رکندس، ۽ منهنجي زندگي جو قافلو پنهنجو سفر جاري رکندو، اهو چاهيندي ته توهان جون لامحدود تخليقي طاقتون مون کي مدد ڪن ٿيون، منهنجي خواهش کي بلند ڪن ٿيون، ۽ منهنجي عزم کي چارج ڪن ٿيون.

اڄ مان عمل ڪرڻ کان اڳ غور سان سوچيندس ته عادت مختلف عملن جو نتيجو آهي، ۽ عملن جو اندازو انهن جي نفسيات تي اثر سان لڳائي سگهجي ٿو، تنهن ڪري مان پاڻ کي خراب عادتن کان آزاد ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي منهنجي مرضي کي مضبوط ڪرڻ ۾ مدد ڪريو ۽ عادتن کي مون کي غلام بڻائڻ نه ڏيو مون کي هدايت ڪريو ته جيئن

مان اندروني پاهرين نظم و ضبط ذريعي روحاني طور تي ترقي ڪري سگهان.
خدا کان سواءِ ڪا به سلامتي ناهي، هن کان سواءِ ڪا به خوشي ناهي، هن کان سواءِ پيار ناهي، هن کان سواءِ امن ناهي، خدا کان سواءِ ڪا به زندگي ناهي.
منهنجا توهان کي سلام.
مون گيتن مان سُرَ ورتا
 نرم جذبات نظمن بندن مان نڪرندا هئا
امرت امرت مان ڪڍيو ويو هو
 هن گلن گلابن جي خوشبو گڏ ڪئي
مون سڀني ذهنن مان خيال ورتا.
 مون پنهنجي پيار مان روح آندو
 آسماني جسمن جي سمفني حاصل ڪئي وئي
 مون سچي زندگي مان طاقت حاصل ڪئي
مون پنهنجين سڀني دعائن مان تنهنجي رحمت ڪڍي ڇڏي آهي.
 مون تنهنجي محبت کي پنهنجي دل پيدا ڪيو
 مون خاموشي جي جوهر کي پڪڙيو
 مون پنهنجي عقيدت جي ٿانو مان آرزو تڙپ ڪڍي.
 مان اهي سڀ توهان وٽ کڻي آيس.
تون پنهنجي لڪڻ واري جاءِ مان ٻاهر ڇو نٿو اچين؟
 توهان منهنجي طرفان منهنجيون عاجزانه قربانيون قبول ڪيون؟
ماسٽر پرمهانسا يوگانند
ڪاري انگور جي ڪهاڻي
جيئن استاد پرمهانسا بيان ڪيو آهي
وڏا ثبوت ڪڏهن ننڍين خواهشن مان به ايندا آهن.
هڪ ڀيري، جڏهن مان بوسٽن هڪ دوست سان گڏ هوس، مون ڪارا انگورن جو هڪ وڏو ڍڳ ڏٺو ان کي خريد ڪرڻ چاهيان ٿو، پر ان جي قيمت 3 ڊالر هئي [ستر سال کان وڌيڪ اڳ]، مون ڪنهن کي چوندي ٻڌو، "ڇا هو فضول خرچ نه آهي؟!"
مون فيصلو ڪيو ته انگور نه خريد ڪريان، اندروني تصديق ملڻ کان پوءِ، مون پاڻ کي چيو: "خدا ڇاڻي ٿو ته مون کي اهي انگور گهرجن هو مون کي پيهر انگور ڏيندو"
تقريباً ڇهه مهينا پوءِ، هڪ شام جو مان هڪ ميوي جي دڪان ويس ڪجهه انگور خريد ڪيا جيڪي مون اڳ ڏٺا هئا، پر مان اهو واعدو وساري چڪو هوس ته مون پاڻ سان ڪيو هو ته مان انتظار ڪندس جيستائين خدا

مون کي انگور نه ڏئي. هڪدم مون پنهنجي اندر ۾ الاهي آواز ٻڌو جيڪو چوندو هو، "اهي انگور واپس ڪر".
مون مُڙيو ۽ دڪاندار کي چيو، "مون کي انگورن جي بدران هڪ شهد خنزير ڏيو" ماڻهو پريشان نظر آيو، پر هن منهنجي چوڻ مطابق ڪيو، ۽ مان خربوز۾ ڪٽي هليو ويس.
جڏهن مان گهر پهتس، ته مون کي هڪ ڏهو ڏسي حيرت ٿي، جنهن ۾ ڪارا انگورن جا ڀه گُچا هئا، جن تي ڪو به ليبل نه لڳل هو، جنهن منهنجي تجسس کي وڌايو ته مون کي ڪنهن ڏنو آهي. هڪ مهيني تائين، مون ڳولڻ جي ڪوشش ڪئي ته اهو ڪير هو، ۽ هڪ ڏينهن مون ٻيهر خدا جو آواز ٻڌو، مون کي يقين ڏياريو ته مون کي ٻڌايو ويندو. هڪ شام، جڏهن مان ليڪچر ڏئي رهيو هوس، سامعين مان هڪ شاگرد منهنجو ڌيان ڇڪايو، ۽ مون کيس چيو، "خدا مون کي ٻڌائي ٿو ته تون ئي آهين جنهن مون کي انگور ڏنا آهن".
هن انڪار ۾ جواب ڏنو، پر بعد ۾ هن مون کي اقرار ڪيو ته ڇا ٿيو هو، ڇاڪاڻ ته جڏهن هو مراقبو ڪري رهيو هو ته هن هڪ وڏي روشني ۾ هڪ هٿ ۾ ڪجهه ڪارا انگور جهليل ڏٺا، ۽ هن جي ذهن ۾ سپ ڪان مضبوط خيال اهو هو ته هن کي وڃي يوگنند لاءِ اهي انگور خريد ڪرڻ گهرجن.
هن چيو ته هن هڪ ٻج خريد ڪيو ۽ پوءِ ٻيو، جيتوڻيڪ هو اڃا تائين يقين رکي ٿو ته خواب صرف هڪ وهم هوندو. پوءِ هن [سچ ڄاڻڻ لاءِ] دعا ڪئي ۽ اهو هن تي واضح ٿي ويو ته خواب سچو هو ۽ اهو خدا جو هو جيڪو چاهيندو هو ته هو اهي انگور خريد ڪري ۽ مون کي ڏئي.
هڪ خال جيڪو پرڻ ڏکيو آهي
اهو وقت آهي ته انسان انهن طاقتن کي چالو ڪري جيڪي سندس اندر جي سچائي کي ظاهر ڪن ٿيون، ڇاڪاڻ ته خوشي ان وحي سان ڳنڍيل آهي جيڪي ماڻهو انهن ذاتي افقن تائين پهچڻ چاهين ٿا انهن کي بامقصد ڪوششون ڪرڻ گهرجن ۽ ذهن کي تخليقي خيالن سان پرورش ڪرڻ گهرجي ته جيئن خدا انهن جي اندر رکيل سچائي کي ڇهي سگهي ۽ انهن برڪت واري طاقتن مان فائدو حاصل ڪري سگهي جيڪي انهن جي وجود ۾ موجود آهن.
جيڪو به جسماني حواسن کي مطمئن ڪرڻ چاهي ٿو بغير روحاني خوشي جي امرت کي چکڻ جي، جيڪو سپني اطمينان ۽ خوشي جو ذريعو آهي، هڪ نقصان واري سيڙپڪاري ڪري ٿو ۽ سندس ذهني فصل گهٽ هوندو.
جيڪي ماڻهو خدا کي ڄاڻڻ چاهين ٿا، انهن جي خواهش خدا طرفان پوري ٿيندي ڇاڪاڻ ته هو سخي ۽ مهربان آهي، تنهن هوندي به، گهڻا ماڻهو دنياوي خواهشن جي پنيان ڊوڙندا آهن، پاڻ کي مادي خوشي سان تسلي

ڏيندا آهن جيڪا آخري نه هوندي آهي، ۽ اهي ان کي حاصل نه ڪرڻ يا ان کي حاصل ڪرڻ جي ڪري ڏک ۾ مبتلا هوندا آهن!

جيڪي مالي طور تي ڪامياب آهن، اهي به آخرڪار پنهنجي زندگي ۾ هڪ خال محسوس ڪندا جنهن کي پرڻ ڏکيو آهي، جڏهن ته جيڪي پنهنجي زندگي کي خدا سان ڳنڍيندا آهن، اهي امير، طاقتور ۽ اطمينان ۽ خوشحالي مان لطف اندوز ٿيندا آهن.

دانائي جي حڪمن کي نظرانداز ڪرڻ ۽ ضمير جي آواز کي نظرانداز ڪرڻ ٽيڙهو، لڙڪيل، خطرناڪ ۽ بدبخت رستو اختيار ڪري ٿو، جڏهن ته نيڪيءَ جي رستي تي هلڻ سان زنجيرن کان نجات ملي ٿي ۽ اهو ڪرڻ جي طاقت حاصل ٿئي ٿي جيڪو صحيح آهي، نه ته اهو جيڪو گمراهه جبلتن ۽ گمراهه ڪندڙ عادتن جي حڪم تي هجي.

جيڪي خوشي ڳولي رهيا آهن، اهي عقلمند ماڻهن جي تجربي مان فائدو حاصل ڪري سگهن ٿا جن زندگي جي مشڪلاتن کي منهن ڏنو آهي ۽ انهن جو حل ڳولي لڌو آهي.

بيشڪ، جيڪو به خدائي مقصدن سان مطابقت رکي ٿو، اهو اطمينان ۽ سڪون جي سمنڊ ۾ تري ٿو، ۽ هو واقعي خوش قسمت آهي.

جيڪو به خدا جي باري ۾ سوچي ٿو، خدا ان جي باري ۾ سوچي ٿو، سندس زندگي کي نعمتن سان پري ٿو ۽ ان کي نعمت جي امرت جو ذائقو عطا ڪري ٿو.

اچو ته خدا کان دعا گهرون ته هو اسان جي روحن ۾ اچي.

اهو اسان جي دلين ۾ روحاني خواهشن کي جاڳائي ٿو

بيشڪ، الاهي اتحاد هڪ اهڙي خوشي آهي جيڪا ٻين سڀني خوشين کان مٿانهون آهي.

برڪت وارو آهي اهو جيڪو ڪائناتي دل کي ڇُهي سگهي ٿو.

جڏهن شاگرد پنهنجي زندگي کي متحد ڪرڻ جي خواهش سان مغلوب ٿي ويندو آهي

اعليٰ شعور سان

هو مادي پابندين کان بچڻ جي اهميت محسوس ڪري ٿو.

شفاف ۽ شفا بخش وائبريشن سان ڳنڍڻ

۽ جڏهن سندس خواهش وڌيڪ تڪڙي ٿي ويندي آهي

خدا سندس روح ۾ هڪ رستو کوليندو آهي

هو آسماني خوشبوءِ ۾ ساهه کڻي ٿو

۽ ان ذريعي، هو الاهي روشني جي جهلڪ ڏسي ٿو

سستا لالچ پنهنجي اپيل وڃائي ڇڏيندا آهن

سندس روح شاندار مناس جي تصورن تي ڪارائي ٿو

۽ جيئن هو پنهنجي حواسن کي علم جي مٺي ميوي جي سرچشمي ڏانهن هدايت ڪري ٿو
۽ سڀ کان شاندار موجودگي جو واضح تصور
هو هن دنيا ۾ رهي ٿو بغير ڪنهن پابند جي.
سندس خوشي ان شخص کان وڌيڪ آهي جنهن کي قيمتي جواهرن جو خزانو مليو آهي.
پوءِ ڪير سندس تعلق بابت چاڻڻ لاءِ پرعزم آهي؟
اها زنده بهار
اهو زندگيءَ جي مقصد سان مڪمل هم آهنگ آهي.
سندس هر ڪوشش خدا جي بيشمار برڪتن ۽ مدد سان ملندي آهي.
جيڪو ڪڏهن به سوچڻ ۽ رازن جي راز جي ڳولا ڪرڻ کان نه ٿو روڪي.
هو ڪڏهن به گهربل مقصد کي نظر انداز نٿو ڪري.
خدا سندس ڪوششن جو بدلو ڏئي.
هو ڪيس سندس ڪوششن جو بدلو ڏئي ٿو
۽ ڪيس پڌري فتح ڏني ويندي.
مقناطيس: ان جي ترقي، رڪاوٽون، ۽ فائدا
هڪ شخص پنهنجي پسند جي مقناطيسيت کي ترقي ڪري سگهي ٿو، ڇا اهو خدا جي اعليٰ طاقت کي راغب ڪرڻ لاءِ، ذهني طاقتون حاصل ڪرڻ لاءِ، يا روزاني زندگي جي ضرورتن کي راغب ڪرڻ لاءِ.
خدا انسان کي هڪ جسم ڏنو آهي، ۽ اسان کي ان جو خيال رکڻ گهرجي جيڪي پنهنجي جسماني مقناطيسيت کي صرف مادي ملڪيت ۽ ذهني طاقت لاءِ پوکيندا ۽ استعمال ڪندا آهن اهي آخرڪار ٿڪجي ويندا جڏهن ته، جيڪي پنهنجي روحاني مقناطيسيت کي پوکيندا آهن اهي اهو برڪت وارو طاقت ڳوليندا جيڪي انهن جي ضرورتن کي پورو ڪندي ۽ انهن جي سڀني مادي خواهشن کي پورو ڪندي.
هڪ عالمگير قانون آهي جيڪو اثرائتي طور تي ڪم ڪري ٿو، ۽ مون ان کي پنهنجي زندگي ۾ تجربو ڪيو آهي ۽ تصديق ڪئي آهي ته اهو ڪم ڪري ٿو.
هڪ شخص لاءِ هڪ مضبوط، صحتمند جسم هجڻ ضروري آهي جيڪو ذهن جي حڪمن جو جواب ڏئي. تصور ڪريو ته هڪ سست، غير متحرڪ ماڻهو بغير خواهش يا توانائي جي ڪم تي وڃي رهيو آهي ۽ پوءِ تصور ڪريو ته هڪ گهوڙو ريس ٽريڪ تي ڊوڙڻ لاءِ تيار آهي جيئن ئي ان کي شروع ڪرڻ جو سگنل ملي ٿو ته جسم کي اهڙي طرح هجڻ گهرجي.

ڪڏهن ڪڏهن اسان ڪجهه بزرگ ماڻهن کي ڏسندا آهيون جيڪي سٺي صحت ۾ هوندا آهن ۽ انهن ۾ جوانيءَ جي توانائي هوندي آهي. انهن جا جسم جوان ۽ مقناطيسيت سان ڀريل نظر ايندا آهن، ۽ عمر جي باوجود، انهن ۾ پرڪشش شخصيتون هونديون آهن.

جهڪڻ ۽ جهڪڻ توانائي کي ختم ڪري ٿو ڏسو ته ماڻهو ڪيئن پنهنجين سيٽن تي ويٺا آهن؛ ڪجهه ڍلا ۽ ننڊ ۾ نظر اچن ٿا، ايتري قدر جو جڏهن توهان انهن کي ڏسندا آهيو، توهان ٿڪل محسوس ڪندا آهيو ٻيا سڌو ويهندا آهن، ۽ توهان کي خبر آهي ته انهن جي موجودگي هڪ متحرڪ آهي؛ جڏهن توهان انهن کي ڏسندا آهيو، توهان انهن سان ڳنڍيندا آهيو.

جيڪي پاڻ کي جهڪي ويهڻ جي اجازت ڏين ٿا ۽ لاپرواهي سان خراب پوزيشن جي ڪري ريڙهه جي هڏي جي وکر ۾ جهڪڻ ۾ حصو وٺن ٿا. هن قسم جي ويهڻ نفسياتي حالت کي به متاثر ڪري ٿي ۽ منفي سوچ کي فروغ ڏئي ٿي. جيڪي سڌو ۽ سٺي پوزيشن سان ويهندا آهن اهي وڌيڪ مثبت ۽ پراميد هوندا آهن.

جيڪي ماڻهو - خاص حالتن جي ڪري - سڌو نه ٿا ويهي سگهن، اهي پنهنجي اميد، مثبت نقطه نظر، ۽ مضبوط ذهني موجودگي سان ان جي تلافي ڪري سگهن ٿا.

هميشه پنهنجي ذهن کي ان تي مرڪوز ڪريو جيڪو توهان ڪري رهيا آهيو، پلي اهو ڪيترو به ننڍو يا غير اهم ڇو نه لڳي، جڏهن ته ساڳئي وقت پنهنجي ذهن کي لچڪدار رکو ته جيئن ضرورت پوڻ تي توهان ڪنهن ٻئي دلچسپي ڏانهن منتقل ٿي سگهو پر سڀ کان وڌيڪ، هر ڪم مڪمل توجهه سان ڪريو، ڇاڪاڻ ته اهو توهان جي ڪرشمي کي تمام گهڻو وڌائيندو.

ڪنهن به شعبي ۾ گهڻا ڪامياب ڪاروباري ماڻهو ڄاڻن ٿا ته مقناطيسي طاقت کي ڪيئن استعمال ڪجي خود ضابطو مقناطيسي اثر ڏئي ٿو، جيئن جذبات ۽ تسلسل کان متاثر نه ٿيندڙ متوازن ذهن رکڻ سان ٿئي ٿو. جذباتي تسلسل کي طاقت ۾ تبديل ٿيڻ گهرجي - ذهني سرگرمي ۾ - ۽ حڪمت کي جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ گهرجي ته جيئن هن مقناطيسي طاقت کي ظاهر ڪري سگهجي.

ذهانت جذبات سان گڏ مقناطيسيت پيدا ڪري ٿي مقناطيسيت وارو ماڻهو اعتماد سان ڳالهائيندو آهي اهي عقلي طور تي ڳالهائيندا آهن، پر پنهنجن لفظن کي احساس سان ڀريندا آهن اسان کي هر شيءِ ۾ ايماندار هجڻ گهرجي جيڪا اسان چئون ٿا ۽ ڪريون ٿا، پر ايمانداري جو مطلب ٻين کي پريشان ڪرڻ يا شرمسار ڪرڻ ناهي.

ڀاڄين ۽ ميون ۾ مقناطيسي خاصيتون هونديون آهن، خاص طور تي ميوا، جيڪي هاضمي ۾ رڪاوٽ يا رڪاوٽ نه ٿا بڻجن. ان جي ابتڙ، پروٽين ۽

نشاستي جو گهڻو استعمال جسم ۾ زهر جي جمع ٿيڻ ۾ مدد ڪري ٿو. ڪو به بيمار عضوو جسم ۾ عدم توازن پيدا ڪندو. خاص طور تي، معدي کي صحتمند رکڻ گهرجي ۽ صحيح طريقي سان ڪم ڪرڻ گهرجي. مثال طور، پيٽ ۾ گئس تڪليف جو سبب بڻجندي آهي ۽ ان ڪري ان جي مقناطيسي خاصيتن تي منفي اثر وجهندي آهي.

گهڻي مقدار ۾ ڪاڌو کائڻ سان ناپسنديده نتيجا نڪرندا آهن، جڏهن ته روزو رکڻ سان انسان جي ڪرشمي ۾ اضافو ٿي سگهي ٿو، جيئن ڪڏهن ڪڏهن ڪاڌو ڇڏڻ سان به ٿي سگهي ٿو. بهرحال، ان جو مطلب اهو ناهي ته پاڻ کي بکيو رکڻ سان پنهنجي صحت کي نقصان پهچي. جيڪي ماڻهو ڏينهن ۾ ٽي پيرا گوشت کائيندا آهن انهن جي نظر ڪمزور هوندي آهي ۽ ڪرشمو گهٽجي ويندو آهي. تنهن هوندي به، صرف مناسب غذائيت ڪافي ناهي؛ صحيح سوچ، نيڪ اخلاق، ۽ زندگي ۾ صحيح اخلاق پڻ ضروري آهن.

اميد ته مستقبل ۾ توهان سان پين تي مقناطيسيت جي اثر ۽ ان جي وڌيڪ رازن بابت ڳالهائيندس.

۽ مان توکي پنهنجي پيار جي باغ ۾ گل ڪندي ڏسان ٿو.
مان توکي پنهنجي سوچن جي گهرائي ۾ محسوس ڪريان ٿو.
مان پنهنجي گهري احساسن ۾ توهان جي موجودگي محسوس ڪريان ٿو.
۽ مان توکي پنهنجي پيار جي باغ ۾ گل ڪندي ڏسان ٿو.
مون کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان پريو
ڇا مان توهان جي بابرڪت خوشبوءِ ۾ لطف اندوز ٿي سگهان ٿو؟
آسمان ۾ تارن ڪان پري مون وٽ اچ.
۽ خيال ۽ جذبات
مونکي پنهنجو پاڪ ترين چهرو ڏيکاريو
مون کي پنهنجي روح ۾ پنهنجي موجودگي جو احساس ڏي.
۽ جيڪي منهنجي چوڌاري آهن
هر هنڌ
مون توکي عمر ۽ زمانن ۾ ڳوليو آهي.
خواهشن ۽ تمنائن جي رستن تي
۽ هاڻي مون کي خبر آهي ته تون منهنجي اندر رهين ٿو.
۽ اهو منهنجي تمام مقدس جذبات کي متاثر ڪري ٿو.
هاڻي مون ڪان نه لڪايو.
جذبات جي گلن جي پويان
خيال ۽ روح جي نبض
منهنجي روح کي پنهنجي حڪمت جي جواهرن سان سينگاريو

□ مون کي پنهنجي نعمتن جا جهوٽا عطا ڪر
مون کان اوندهه هٽائي ڇڏ جنهن توکي ڍڪيو آهي.
منهنجي نظر □ منهنجي بصيرت جي حوالي سان
اي تون جيڪو تارن □ نيرو آسمان کان پري آهين
□ فضا جي ت□ن کان ٻاهر □ سڀني مخلوقات □ مخلوقات کان ٻاهر
منهنجي پيار جي سُرخن کي قبول ڪر
منهنجي وجود کي پنهنجي پيار، پنهنجي روشنيءَ □ پنهنجي امن □ غرق ڪر.
اها روشني □ ابديت جا خزانا
اهو ڏينهن ايندو جڏهن مان هن دنيا کي الوداع چوندس، پر جيستائين مان هن ڌرتيءَ تي رهندس، منهنجي سڀ کان وڏي خوشي انهن ماڻهن کي خدا جي عجائبات جي باري □ ٻڌائڻ □ آهيءَ جيڪي مون تي ڀروسو ڪن ٿا، □ منهنجي خواهش ان الاهي روشني لاءِ انهن جي خواهش کي وڌائڻ □ آهي جنهن مون کي ناقابل بيان آرام، آزاديءَ □ سيڪيورٽي ڏني آهي.
ڪائنات جي تاريخ، ان جي سڀني ننڍڙن تفصيلن □، ابديت جي خزانن □ محفوظ آهي. اهو هڪ ٻيو طول و عرض آهي هتي هن محدود دنيا □، اسان ڊيگهه، ويڪر، ٿلهي □ اوچائي کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻيو سطح آهي جتي اهي طول و عرضہ موجود نه آهن. ان آسماني جهاز □ هر شيءِ شفاف آهي - هر شيءِ شعور □ شعور آهي. ذائقي جو احساس هڪ احساس آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي. اسان جا احساس، خيال □ جسم سڀ شعور آهن. □ جيئن اسان خوابن □ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آٽي، ذائقو ڪري □ ڇهي سگهون ٿا، تيئن اسان انهن سڀني احساسن کي اعليٰ دائرن □ خالص، شفاف شعور يا احساس سان تجربو ڪري سگهون ٿا. اهو بلڪل اهو آهي جيڪو مان هن وقت ڏسي رهيو آهيان جيئن مان هن وقت ڳالهائي رهيو آهيان. مان هن جسم □ نه آهيان؛ بلڪه، مان هر شيءِ جو حصو آهيان جيڪو موجود آهي □ جيڪي شيون مان ڏسان ٿو اهي مون لاءِ اوتريون ئي حقيقي آهن جيئن توهان مون لاءِ آهيو.
خدا کي هر هنڌ ڏسڻ □ خواب □ حقيقت جي وچ □ فرق ڄاڻڻ لاءِ ڄاڳڻ گهرجي، مان اڪثر ان جاءِ تي لامحدود ڏسان ٿو جتي مان آهيان، □ مان ان جاءِ کي لامحدود □ ڏسان ٿو، هر شيءِ ان ابدي سرچشمي کان زندگي قرض وٺي ٿي.
ٻار جي حيثيت □، مان ڏينهن رات وڏي دعا گهرندو هوس، پر ڪو به جواب نه هو هڪ پاسي، مون انسانيت ڏني، □ ٻئي پاسي، ابديت، جيڪا مون سان نه ڳالهائيندي هئي جيتوڻيڪ مون سوچيو ته مان اڪيلو آهيان □ سڀني مون کي ڇڏي ڏنو آهي، خدا مون کي نه ڇڏيو هو، چاڪاڻ ته هو هميشه

مون سان گڏ راز ۾ موجود هو - منهنجي خيالن ۾ احساسن جي پويان ۾
جڏهن مون پنهنجي اندر جي روشني ڏسڻ شروع ڪئي، منهنجو روح
پراسرار طور تي برڪت واري الاهي خوشبوءَ سان پرجي ويو.

مان وڻن جي پاڙن ۾ انهن مان وهندڙ رس کي ڏسي سگهيس، ۾ مون خدا جي ويجهو محسوس ڪيو، جنهن مون کي تسلي ڏني ۾ منهنجي دل کي آرام ڏنو. مون ڏينهن ۾ رات بار بار کيس دعا ڪئي ۾ سڏيو، ۾ جڏهن شيون منهنجي لاءِ پنهنجي چمڪ ۾ معنيٰ وڃائي ويٺيون، مون دنيا ۾ ان ۾ موجود هر شيءِ کي ڇڏي ڏنو، جنهن ۾ خوشي به شامل آهي، ڊڄندي ته اهو صرف مادي هجي. پوءِ مون خدا کي ڳولي لڌو، جيڪو هاڻي، هميشه مون سان گڏ آهي.

دنيا مونکي ڇڏي سگهي ٿي، پر خدا مون کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو خدا سڀ ڪجهه آهي هي هال ۾ ان جي چوڌاري ڪائنات منهنجي شعور جي اسڪرين تي هلندڙ تصويرن وانگر تري رهي آهي مان ڏسان ٿو ۾ ڪجهه به نه ڏسان ٿو سواءِ پاڪ روح، شفاف روشني، ۾ نرم شعور جي. منهنجي جسم جي تصوير، توهان جي جسمن جون تصويرون، ۾ دنيا ۾ سڀ شيون ان هڪ الاهي روشنيءَ مان نڪرنديون آهن ۾ جڏهن مان اهو روشني ڏسان ٿو، مون کي ٻيو ڪجهه به نظر نٿو اچي.

جڏهن توهان اسڪرين تي ڏسندا آهيو، توهان کي حرڪت ڪندڙ تصويرون نظر اينديون آهن، پر جڏهن توهان پوئتي ڏسندا آهيو (هڪ روايتي سينيما ۾)، توهان کي صرف اسڪرين تي چمڪندڙ روشني جو هڪ شعاع نظر ايندو آهي. اهو ناقابل يقين لڳي ٿو، پر اهو سچ آهي.

مان اڳ انهن شين بابت ڳالهائيندو هوس، پر هاڻي مان انهن سان نه ٿو ڳالهائيان جيڪي لاتعلق يا بي پرواهه آهن پر خدا مون کي هن پيري توهان سان ڳالهائڻ جي اجازت ڏني آهي ته جيئن توهان کي خبر پوي ته خدا کان سواءِ جيئڻ جي لائق ڪجهه به ناهي.

هر شيءِ فاني آهي، ان لاءِ دعا ڪريو جيڪو باقي رهي ۾ ختم نه ٿئي.
هتي پيار جي گلن جو گلدستو آهي.
ٻين لاءِ اسان جي محبت حاصل ڪرڻ جي قابل آهي
توهان جي سخي هٿ جي مهرباني
پيار جي احساس جي زور تي
پوءِ، اسان کي متاثر ڪريو ته توهان جي اڳيان پيش ڪريون
اسان جي بيحد محبت ۾ ٻرندڙ خواهش!
توهان اسان کي پيءُ ۾ ماءُ ڏني آهي.
پائرو ۾ پينرون
سوٽ پائر

ساٿي
يار ۽ دوست
شايد اسان سکي ويندا سين ته توهان سان ڪيئن پيار ڪجي.
مختلف اظهارن ۽ نازڪ قدرتي فرقن سان
هر قسم جي انساني رشتن لاءِ
اي دائمي پيار ڪندڙ،
اي سڀ کان اعليٰ پاڙيسري!
مون کي گلدستي جي چوٽي سيکار.
انساني پيار جي سيني گلن مان
۽ مان ان کي توهان جي بابرڪت مندر ۾ نذراني طور رکان ٿو.
پر جيڪڏهن مان قابل نه آهيان
توهان کي پورو پيڪيج پيش ڪرڻ کان
وفادارين جي ڪثرت ۽ اوورليپ جي ڪري
مان هڪ گل چونڊيندس.
بهترين ۽ تازا گلن مان هڪ
۽ مان ان کي توهان جي برڪت واري حد تي رکان ٿو
مون کي اميد آهي ته توهان مون کان اهو قبول ڪندا!
زندگيءَ جا ڏنگ ۽ اوچتو ڏک
اي عالمگير قانون جا پالڻهار
منهنجا زخم ۽ زخم برداشت ڪرڻ ۾ مون کي مدد ڪر
آفتن ۽ مشڪلاتن مان پيدا ٿيو
نظم و ضبط جا سينگار ۽ تمغا
توهان جي خدائي انصاف جي هٿ سان مون کي عطا ڪيو ويو
جيڪو جانبداري نٿو ڄاڻي
منهنجي روزاني جدوجهد کي وهم ۽ فريب جي ترياق طور ڪم ڪرڻ ڏيو
۽ مون کي ڪوڙي دنياوي خوشي جي ڪوڙي اميدن کان نجات ڏيارڻ لاءِ
جيڪڏهن رڳو اهي ڳوڙها جيڪي مان پين جي بدتميزي جي ڪري وهايان ٿو
منهنجي ذهن مان لڪيل داغ ۽ داغ ڌوئي ڇڏ.
۽ خلل جي ڇِت جي هر تيز ڏک کي ڪُلي وڃڻ ڏيو
منهنجي اندر ۾ دانائي ۽ سمجهه جون نيون ڪوٺائيون
ڪاش هن ڳري مادي وجود جي اونداهي مون کي ٻڌاري ڇڏي

ته جيئن مان توهان جي پاڪائي ۽ توهان جي شفا بخش روشني جي افق جي ڳولا ۾ جلدي ڪري سگهان.

زندگيءَ جا ڏنگ ۽ اوچتو ڏک مون کي مجبور ڪن ٿا
ته جيئن مان رڙيون ڪري، تنهنجي مدد لاءِ التجا ڪري سگهان
۽ منهنجي زندگي جي مٿيءَ ۾ اُڪريل ڏکوئيندڙ حالتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ

توهان جي تسلي جي هميشه وهندڙ، گهٽائي چشمن بابت
جيڪڏهن رڳو بدصورتي جي بدصورتي پين ۽ هجي ها
اهو مون کي مجبور ڪري ٿو ته پاڻ کي نرمي ۽ مهرباني سان سينگاريان.

۽ منهنجن ساٿين جا ڏکوئيندڙ لفظ مون کي ياد ڏيارين ته صرف مٺا لفظ استعمال ڪيان.

جيتوڻيڪ بڇڙا ذهن مون تي پٿر اڇلائين
تنهنڪري مون کي نيڪ نيت جي دوستانه ميزائلن سان جواب ڏيڻ ڏيو.
جيئن چنبيلي جو وڻ پنهنجا خوشبودار گل پکيڙيندو آهي
جيڪو هٿ ڪُهڙو پنهنجي سُنڌ تي لاهي ٿو
تنهنڪري، مون کي برداشت جي گلاب جي پنکڙين کي چڙوچڙ ڪرڻ ڏيو.

هر ڪنهن کي جيڪو مون سان سرديءَ ۽ دشمنيءَ سان پيش اچي ٿو
هن دنيا ۾ امن ۽ سڪون سان ڪيئن رهجي

هي دنياوي زندگي اهڙي ناهي جيئن لڳي ٿي، ان تي ڀروسو نه ڪريو، چاڪاڻ ته اها چست، فريب ڏيندڙ، ۽ مايوسين ۽ ٽٽل اميدن سان ڀريل آهي هتي ڪمال نه ٿو ملي سگهي مان توهان کي زندگي جي غير حقيقي تصوير ڏيڻ نٿو چاهيان هي دنيا جنت ناهي اهو هڪ الاهي ليبارٽري آهي جتي خدا روحن کي آزمائي ٿو ته ڇا اهي نيڪي سان برائي خواهشن تي غالب ايندا ۽ ڪيس - يعني خدا کي - پنهنجي سڀ کان وڏي خواهش بڻائيندا، ته جيئن اهي سندس بادشاهت ڏانهن واپس اچي سگهن.

زندگي هر قسم جي الميي ۽ مزاح، آفتن ۽ مزاح سان ڀريل آهي. اهو هڪ وسيع، هميشه بدلجندڙ، ۽ گهٽن رخن وارو تماشو آهي جنهن جون بيشمار شڪلون آهن. ڪابه ٻه شيون بلڪل هڪجهڙيون نه آهن. هر شخص جي زندگي منفرد آهي. هر هڪ جون مختلف خوبيون، هڪ مختلف ذهنيت، ۽ مختلف خواهشون آهن.

جيڪڏهن اسان کي هر روز ساڳين آزمائشن کي منهن ڏيڻو پوي، ته اسان زندگي کان بيزار ۽ ٿڪجي پونداسين جيتوڻيڪ جنت، جيڪڏهن اها هميشه ساڳي هجي ها، ته اسان ان جي خواهش نه ڪنداسين اسان کي

تنوع ۾ تنوع پسند آهي جيڪڏهن جنت هڪجهڙائي هجي ها، خدا جا بزرگ ۽ پاڪ ماڻهو پنهنجي تفريح لاءِ زمين تي واپس اچڻ جي دعا ڪن ها! جنت مسلسل تمام گهڻي خوشگوار طريقي سان تجديد ڪئي ويندي آهي، جڏهن ته زمين اڪثر مسلسل تجديد ڪئي ويندي آهي، پر هڪ ٿڪائيندڙ ۽ ناخوشگوار انداز ۾.

جيتوڻيڪ، ان حقيقت جي باوجود ته زندگي ٿڪائيندڙ ۽ ڏکي آهي، گهڻا ماڻهو ان جا عادي ٿي ويندا آهن، اهو يقين رکندا آهن ته جيئڻ جو ڪو ٻيو طريقو ناهي. هن زندگي جو روحاني زندگي سان مقابلو ڪرڻ کان قاصر، اهي هن دنيا جي پردن ۾ لڪيل درد ۽ ٿڪاوٽ جي حد کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا.

حقيقت ۾، زندگي حقيقي ناهي جيئن پراڻيون فلمون بار بار رليز ٿينديون آهن، تيئن ساڳيا پراڻا واقعا پاڻ کي مختلف شڪلن ۾ ورجائيندا آهن.

زندگي غير معين مدت تائين جاري رهڻ جي باوجود، گذريل فلمن ۾ پيش ڪيل ساڳين موضوعن کي هڪ ٻئي پٺيان ٻيهر ڏنو ويندو آهي. حقيقت ۾، تاريخ پاڻ کي ورجائي ٿي، ۽ ماڻهو وقت جي عجائب گهرن ۾ صرف شيون آهن.

زندگيءَ جي حيرانين کي مڪمل طور تي قبول ڪرڻ لاءِ، انهن کي معروضي ۽ غير جانبداري سان قبول ڪريو. زندگيءَ جي چئلينجن کي همت ۽ خود اعتمادي سان منهن ڏيڻ لاءِ خوشين ۽ غمن، حاصلات ۽ نقصانن، فتحن ۽ ناڪامين ۾ توازن برقرار رکڻ گهرجي.

سڀني واقعن جي باوجود اندروني سڪون برقرار رکڻ فريب واري خواهشن تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو آهي. اهو مون انهن عظيم شخصيتن کان سکيو جيڪي وقت جي تبديلين کان متاثر نه ٿيا، آخر تائين ثابت قدم ۽ غير تبديل ٿيندڙ رهيا. ايستائين جو نبين، جڏهن ظلم ڪيا ويا، تڏهن به پنهنجو مقدس شعور نه وڃائيو، ۽ نه ئي انهن ڪنهن کي به انهن کان خدا جي محبت چوري ڪرڻ جي اجازت ڏني.

روحاني خوشي پاڻ ۾ هڪ برڪت وارو تحفظ ۽ سڀني کان وڏو قلعو آهي آزمائشن ۽ مصيبتن جي وچ ۾، انهن نعمتن کي ياد رکو جيڪي خدا توهان تي عطا ڪيون آهن.

توهان جو روح خدا جو هڪ مقدس مندر آهي جهالت جي اونداهي کي ان پاڪ جاءِ کي آلوده ڪرڻ جي اجازت نه هجڻ گهرجي روح جي شعور ۾ هجڻ ڪيترو شاندار آهي، عزت وارو، باوقار، محفوظ، ۽ امن ۾! ڪنهن کان به نه ڊڄو ۽ ڪنهن کان به نفرت نه ڪريو.

سڀني کي پنهنجو پيار ڏيو خدا جي محبت کي محسوس ڪريو ۽ سڀني ماڻهن ۾ سندس موجودگي ڏسو، ۽ توهان جي مضبوط خواهش کي پنهنجي

دل ۽ سندس مسلسل موجودگي هجڻ ڏيو. هي هن دنيا ۽ امن ۽ سکون سان رهڻ جو طريقو آهي پر هن اندروني اطمينان جو مزو چکڻ ڏکيو آهي جيستائين خواهش جون تيز هوائون دل جي نخلستان ۽ تيزيءَ سان هلنديون آهن ۽ ان جي وڻن کي زور سان هلائينديون آهن.

خواهشون هڪ شخص جي ماحول جي شڪل ۽ هونديون آهن. اهي اسان جي حسي تصورن مان پيدا ٿينديون آهن ۽ انهن تصورن جي حدن کان محدود هونديون آهن. ڳوٺاڻي ميلي ۾ شرکت ڪرڻ سان ڪجهه جوش جي خواهش پوري ٿيندي آهي، پر هڪ عالمي معيار جي نمائش ڏسڻ ۽ سيني مختلف نمائشن کي ڏسڻ کان پوءِ، ننڍڙو ميلو پنهنجو دلڪش ۽ اپيل وڃائي ڇڏيندو آهي. تنهن ڪري، اسان کي پهريان خدا سان رابطي جي خوشي جو تجربو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ان خوشي جو مقابلو گهٽ دنياوي خوشين سان ڪري سگهون. پوءِ، خواهشون اعليٰ نوعيت جون هونديون. خواهش لامحدود آهي؛ جيترو جلدي هڪ پوري ٿيندي آهي ٻي ان جي جاءِ وٺندي آهي. پر جڏهن توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، توهان جون سيئي خواهشون پوريون ٿينديون آهن ته پوءِ ڇو نه پهرين ان عظيم خواهش جي پوري ٿيڻ جي ڪوشش ڪريو ۽ خدا جي سخي هٿ کان بهترين ۽ دائمي انعام حاصل ڪريو؟

جڏهن خدا پاڻ کي چاهڻ لاءِ ڳوليندڙ جي دعا جو جواب ڏيندو آهي، ته سندس ٻيون سڀ خواهشون فوري طور تي ۽ هميشه لاءِ پوريون ٿينديون.

دانائي جو سون ۽ طاقت جو فولاد

هي دنيا ڪامل کان پري آهي، اها آزمائشن ۽ مصيبتن جو هڪ اسڪول آهي، ۽ انهن آزمائشن ذريعي اسان زندگي جا سبق سکندا آهيون. آزمائشن جو مقصد اسان کي چيپاٽڻ نه آهي، پر اسان جي طاقتن کي ترقي ڏيڻ آهي. اهي ارتقا ۽ ترقي جي قدرتي قانون جو نتيجو آهن؛ اسان لاءِ ضروري آهي ته اسين هيئين کان اعليٰ سطح تائين اڳتي وڌون ۽ چڙهون.

خدا اسان کي هر طرح سان آزمائي ٿو ته جيئن اسان جو عزم مضبوط ٿئي، اسان کي ٽوڙڻ لاءِ نه. جيڪڏهن اسان پنهنجو سچو ڀروسو جسم تي رکون ٿا ته جهالت اسان کي تباهه ڪري ٿي جيڪي سچائي جي ڳولا ۾ ثابت قدم رهن ٿا اهي دائمي زندگي حاصل ڪن ٿا.

ڏک جو مقصد ڇا آهي؟ ته جيئن اسان ٻيهر ڪڏهن به ڏک نه ڀوڳيون هي دنيا هڪ ٻرندڙ ڀٽي آهي جنهن ۾ اسان جا روح پگهلجي ويندا آهن جيستائين حڪمت جو سون ۽ طاقت ۽ ثابت قدمي جو فولاد ظاهر نه ٿئي.

زندگي اڪثر ڪري هڪ مشڪل راند وانگر لڳي ٿي ۽ ان جو واحد جواز اهو آهي ته اهو صرف هڪ ڪائناتي خواب آهي جنهن ۾ ڪا به مستقليت ناهي.

اهو ئي سبب آهي جو دنيا تفاوتن ۽ عدم مساوات سان ڀريل آهي. ڪجهه ماڻهو غريب آهن ۽ ڪجهه امير آهن.

انهن مان ڪجهه صحتمند آهن، ڪجهه بيمار آهن وغيره.

انسان ماضي ۾ گهڻو ڪجهه تجربو ڪيو آهي ۽ مستقبل ۾ گهڻو ڪجهه تجربو ڪندو، پر هن حقيقت کي هن کي خوفزده نه ڪرڻ گهرجي.

زندگي هڪ ڪائناتي راند آهي، ۽ خدا اسان کي اهڙا ڪردار ڏنا آهن جيڪي اسان کي سٺي نموني سان ادا ڪرڻ گهرجن، پڪ آهي ته جيستائين اسان اطمينان سان عمل ڪنداسين ۽ وضاحت سان سوچينداسين، اسان پنهنجي خالق سان هم آهنگ آهيون ۽ ڊڄڻ جي ڪا به ڳالهه ناهي. هي اهو وڏو آرام آهي جيڪو حڪمت اسان کي ڏئي ٿي.

ڪڏهن ڪڏهن اهو چوڻ آسان آهي ته هي ڪائنات هڪ خواب آهي، پر جڏهن سخت حقيقتن سان منهن ڏيڻو پوي ٿو، ته اهو سوچڻ ڏکيو ٿي ويندو آهي ته هي زندگي هڪ خواب آهي. اسان جي سوچ جي طاقت کي وڌائڻ ضروري آهي ته جيئن اسان اهو تسليم ڪريون ته هي ڪائنات خدا جي ذهن ۽ مرضي مان پيدا ٿي آهي.

ذهن ۽ مادي جي وچ ۾ تعلق تمام گهڻو شفاف آهي، ۽ زندگي جي آزمائشن کي ڪاميابي سان منهن ڏيڻ لاءِ، اسان کي جسماني ۽ ذهني طور تي پاڻ کي ٻيهر جوان ڪرڻ گهرجي. اسان کي ذهني لچڪ پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ قبوليت جي صلاحيت کي وڌائڻ گهرجي. جيڪي ماڻهو زندگي جي چئلينجن کي برداشت نٿا ڪري سگهن، اهي بيوس هوندا جڏهن مصيبت جا طوفان ايندا ۽ آفت جا طوفان ايندا.

خوشي، طاقت ۽ صحت جي ڪنجي اسان جي اندر آهي پر اڪثر اهو ٿيندو آهي: ڪو ماڻهو جيڪو ڪيترن سالن تائين سٺي صحت مان لطف اندوز ٿيو آهي ۽ پوءِ ڇهن مهينن تائين بيمار رهي ٿو اهو شايد يقين ڪري ته هو ڪڏهن به صحتياب نه ٿيندو. جسم کي ذهن کي هن بابت قائل ڪرڻ جي قابل نه هجڻ گهرجي. ذهن کي جسم کي قائل ڪرڻ گهرجي. ذهن کي جسم جي حالت کان متاثر نه ٿيڻ گهرجي، ۽ اسان کي سمجهڻ گهرجي ته جسم روح جو رهائشگاهه آهي، ۽ روح ان کان متاثر نه ٿيڻ گهرجي.

خدا اسان کي پنهنجي سوچن ۽ جسمن کي ڪنٽرول ڪرڻ ۽ درد ۽ غم کان آزاد ٿيڻ جي طاقت ڏني آهي ذهن سڀني مسئلن جو ذريعو ۽ خوشي جو سرچشمو آهي حقيقت ۾، انسان پنهنجي سڀني تجربن کان وڌيڪ مضبوط آهي، ۽ جيتوڻيڪ اسان ان کي هاڻي محسوس نه ڪيو، اسان بعد ۾ ڪنداسين.

ڪڏهن به نه چئو ته "منهنجو ڪم ختم ٿي ويو آهي،" ڇاڪاڻ ته هي هڪ منفي سوچ آهي جيڪا ذهن کي زهر ڏئي ٿي. ڪجهه ماڻهو سوچين ٿا ته

جيڪڏهن اهي ٿورو هلن ٿا ته اهي ٿڪجي پوندا، يا جيڪڏهن اهي ڪجهه کاڌو نه کائي سگهن ته انهن کي تڪليف ٿيندي وغيره.

اسان کي پنهنجي ذهنن کي بيماري يا حدن تي رهڻ نه ڏيڻ گهرجي، ۽ پوءِ اسان ڏسنداسين ته اسان جا جسم بهتر لاءِ تبديل ٿيندا آهن ياد رکو ته ذهن جسم جي پويان محرڪ قوت آهي جيڪڏهن ذهن ڪمزور آهي، ته جسم ڪمزور هوندو اسان کي دنيا لاءِ مايوس يا غم نه ڪرڻ گهرجي، ۽ خدا هميشه اسان سان گڏ آهي.

مٺايون ۽ قوت ارادي جي مشق سان منهنجي ڪهاڻي

مان توهان کي هڪ تجربي بابت ٻڌائيندس جيڪو مون سان تڏهن ٿيو جڏهن مان اڃا ننڍڙو ٻار هوس.

شروعات ۾، ٻار جي مرضي کي جسماني يا جسماني سڏيو ويندو آهي؛ جڏهن ڪو ٻار روئي ٿو، اهو هڪ اشارو آهي ته هو ڪجهه چاهي ٿو. اهي جسماني حالت جي ڪري روئن ٿا، تنهنڪري مرضي جي پهرين شڪل جسماني آهي.

پوءِ، جڏهن ٻار وڏو ٿئي ٿو ۽ پنهنجي ماءُ جي مرضي جي تابع ٿئي ٿو، تڏهن چيو ويندو آهي ته ٻار جي هڪ "خودڪار مرضي" آهي چاڪاڻ ته هن مرحلي تي ٻار جي مرضي ماءُ جي مرضي جي هدايت ڪئي ويندي آهي.

مون کي ياد آهي ته جڏهن مان خودڪار مرضي جي مرحلي ۾ هوس، ته مان هر اهو ڪم ڪندو هوس جيڪو منهنجي ماءُ مون کان گهرندي هئي، ۽ ان وقت منهنجو لقب "فرشتو" هو. پر هڪ ڏينهن منهنجي نيني مون کي گاڏي ۾ دڪان تي وٺي وئي، ۽ اتي مون نارنگي رنگ جي مٺائي جا ٽڪرا ڏٺا، ۽ انهن منهنجو ڌيان ڇڪايو ۽ مون کي عجيب انداز ۾ متوجه ڪيو.

مون پنهنجي نيني کي ڪجهه خريد ڪرڻ لاءِ چيو، پر هن انڪار ڪيو، تنهن ڪري مون هڪ لفظ به نه چيو ۽ اسان گهر واپس هليا وياسين.

مون پنهنجو رات جو کاڌو کائي ورتو، ۽ پوءِ مون ٻيهر مٺائي بابت سوچيو، تنهن ڪري مون پنهنجي ماءُ کي چيو ته مون کي ڪجهه نارنگي رنگ جون مٺايون گهرجن، ۽ هن چيو، "نه پنهنجي بستري تي وڃو"

ٿوري دير کان پوءِ، مون درخواست ورجائي، چيو، "ماءُ، مون کي نارنگي مٺائي جا ٽڪرا گهرجن" منهنجي ماءُ مضبوط ۽ فيصلي واري لهجي ۾ جواب ڏنو، "توهان کي اهي نه ملندا، ۽ توهان کي سمهڻ گهرجي"

پوءِ مون پنهنجي آواز جي بلنديءَ تي رڙ ڪئي، "مون کي منهنجي نارنگي مٺائي گهرجي!" ۽ مان پنهنجي درخواست تي قائم رهيس ۽ تيستائين اصرار ڪندو رهيس جيستائين منهنجي ماءُ وڃي دڪاندار کي جاڳايو ته مون کي مٺائي جا ٽڪرا آڻي ڏي.

۽ مون کي بيحد خوشي محسوس ٿي چو؟ چاڪاڻ ته مون پنهنجي مرضي استعمال ڪئي ۾ ڪامياب ٿيس! ها، مون کي حيرت انگيز محسوس ٿيو چاڪاڻ ته مون پهريون ڀيرو پنهنجي مرضي استعمال ڪئي پر ٻئي ڏينهن، منهنجو لقب "فرشتو" کان "شرارتي" ٿي ويو چاڪاڻ ته مون پنهنجي آزادي استعمال ڪئي ۽ هڪ ڀيرو لاءِ پنهنجو رستو چونڊيو.

جڏهن به مان ڪا بي ضرر شيءِ چاهيندو هوس، منهنجو خاندان ان جي اطاعت ڪندو هو، پر مان هميشه دليل ڏيندو هوس، ۽ جڏهن مان غلط هوندو هوس، ته مان هميشه پاڻ کي درست ڪرڻ لاءِ تيار هوندو هوس پر جڏهن مان صحيح هوندو هوس، ته مان نه هٽندو هوس، جيستائين ڪ باقي خاندان متفق نه هجي.

مائرن کي پنهنجن ٻارن جي ارادي جي طاقت کي تربيت ڏيڻ گهرجي ۽ صرف ان ڪري انهن جي خواهشن کي رد ڪري ان کي نه دٻائڻ گهرجي ته اهي ٻار آهن جيڪڏهن ٻار پنهنجي ارادي جي طاقت کي صحتمند ۽ مناسب طريقي سان استعمال ڪرڻ چاهين ٿا، ته انهن کي شرارتي نه سڏيو وڃي انهن جي آزادي کي محدود نه ڪيو وڃي، ۽ انهن کي پنهنجن ننڍن خواهشن بابت پنهنجن والدين کان پيار ۽ سمجهه واريون صلاحون ملڻ گهرجن جيڪڏهن والدين سوچين ٿا ته اهي پنهنجن ٻارن کي مارڻ سان وقت بچائي سگهن ٿا، ته اهي صرف وقت ضايع ڪندا انهن کي ٻار سان معاملن تي بحث ڪرڻ گهرجي ۽ پوءِ وڌيڪ ڪجهه نه ڪرڻ گهرجي ٻارن کي ڪجهه ننڍڙا، مضبوط تقڙ هٽڻ جي ضرورت آهي؛ اهو انهن کي وڌيڪ جلدي سکڻ ۾ مدد ڪندو.

والدين اڪثر ڪري پنهنجي مرضي پنهنجن ٻارن تي مڙهيندا آهن ٻار جي مرضي جي پرورش ڪرڻ گهرجي، ۽ انهن سان پيار، سمجهه ۽ صبر سان پيش اچڻ گهرجي.

ٻار جي خودڪار ارادي جي پنيان نوجوانيءَ جو "انڌو ارادو" اچي ٿو هي ارادو بندوق وانگر آهي جيڪو هوا ۾ گوليون هلائي ٿو، صرف پريشان ڪندڙ پاپ پيدا ڪري ٿو نوجوان پنهنجي ارادي جي بارود کي ڪنهن به ڪم ۾ ضايع نٿا ڪن.

پوءِ "ڏماڪيدار مرضي" اچي ٿي، جيئن جڏهن ڪو ٻار جوانيءَ ۾ پهچي ٿو، ته اهي پنهنجي مرضي کي بي ترتيب خواهشن ۽ بي پرواهه رويي ذريعي آزاد ڪن ٿا. اهي اڪثر ڪري ڪجهه ڏکوئيندڙ جهٽڪن ۽ ڏکن جو تجربو ڪرڻ کان پوءِ ئي پنهنجو سبق سکندا آهن.

چيو ويندو آهي ته مکي کي ڪنول جي خوشبوءِ سان ايترو ته پيار ٿيندو آهي جو اها گهٽي وقت تائين گل جي دل ۾ رهي ٿي، امرت چوسيندي رهي

ٿي. ائين ڪندي، ڪنول جون پنکڙيون ان تي ويڙهي ويندريون آهن، □ اها ڪنول جي اندر پنهنجي موت سان ملندي آهي.

پوءِ اُتر وارن علائقن جو هرڻ آهي، جيڪو بانسري جي سُرن □ مست آهي. جڏهن شڪاري بانسري وڄائي ٿو، ته هرڻ هن وٽ اچي ٿو □ پنهنجي موتمار قسمت کي منهن ڏئي ٿو.

ڪجھ پالتو هاٿي (مادي هاٿي) پڻ آهن جيڪي بين هاٿين کي راغب ڪرڻ □ شڪار ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيا ويندا آهن.

هن حوالي سان، هڪ عظيم فلسفي ڪجهه هن طرح چيو آهي:

مکي خوشبوءِ کان متاثر ٿيندي آهي

□ هرڻ سيٽي وڄائي ٿو.

قيد □ هاٿي ڪري ٿو

جذباتي ڇُهڻ جي ڪري

پر ان انسان بابت ڇا جنهن وٽ اهي سڀ حواس آهن؟ فلسفي جي صلاح هن ڪي آهي:

"پنهنجن حواسن جا غلام نه ٿيو، □ ڪنهن به شيءِ يا ڪنهن کي به پاڻ تي ضابطو نه ڪرڻ ڏيو"

منهنجي لاءِ، مان چوان ٿو:

ياد رکو ته توهان جا سڀئي حواس توهان جي خدمت □ رکيا ويا آهن □ توهان جا حڪم ٻڌڻ □ توهان جي شعوري مرضي جي تعميل ڪرڻ گهرجي.

ڪاوڙ □ هاٿي جي يادگيري

اندروني سڪون جي ڳولا □ رهندڙن کي سمجهڻ گهرجي ته ڪاوڙ ڪيئن پيدا ٿئي ٿي □ اهو اڪثر ڪري ڪيئن خراب نتيجن جو سبب بڻجي ٿو. ڪاوڙ جي ڪري پيدا ٿيندڙ اندروني عدم توازن جي ڪري، ڪيترائي ماڻهو پنهنجي مرضي جي خلاف مجرمن □ قاتلن □ تبديل ٿي ويا آهن.

خواهشن کي روڪڻ ذهن کي انڌو ڪري ٿو جڏهن خواهشن جو ڌنڌ ڪنهن شخص جي ذهن تي قبضو ڪري ٿو، ته هو پنهنجا هوش وڃائي ٿو □ اهڙي طريقي سان پيش اچي ٿو جيڪو هڪ شريف انسان جي لاءِ مناسب نه هجي.

عقل جي ڪوت، فطري بصيرت کي پريشان ڪري ٿي جيڪا سڀني صحيح عمل □ نيڪ نيت جي پويان محرڪ قوت آهي.

جڏهن انساني زندگيءَ جي ذهني گاڏي جو اسٽيئرنگ ويل ٽٽي پوندو، ته هو ناگزير طور تي حادثو برداشت ڪندو □ پاڻ کي درد □ مصيبت جي هڪ ڪڏ □ ڳولي سگهندو.

مثال طور: مڙس خوشيءَ سان گاڏي هلائي رهيو آهي، پارڪ ڏانهن ويندي، سندس زال کيس پارڪ جي بدران پنهنجي والدين جي گهر وڃڻ لاءِ رخ تبديل ڪرڻ لاءِ چيو، هتي سندس خوشي ڪاوڙ بدلجي وڃي ٿي.

مون هي مثال چونڊيو آهي ڇاڪاڻ ته اهو هڪ عام واقعو آهي عام حالتن ، نتيجو يا ته مڙس پنهنجي زال جي درخواست کي رد ڪري ٿو يا ناراضگي ناراضگي سان متفق ٿئي ٿو، اهو عام طور تي ٿئي ٿو ٻنهي صورتن ، ڪاوڙ غالب اچي ٿي، ماحول تنگ ٿي وڃي ٿو، امن خراب ٿي وڃي ٿو.

ڪجهه حالتن ، ڪاوڙ انهن لاءِ الميي تبديل ٿي سگهي ٿي جيڪي سخت مزاج رکن ٿا. ڪاوڙ ياداشت کي متاثر ڪري سگهي ٿي، يا ڊرائيور احتياط ڌيان سان گاڏي هلائڻ وساري سگهي ٿو، يا ٽرئفڪ سگنلن تي عمل ڪرڻ غفلت ڪري سگهي ٿو، جنهن جي نتيجي ٽڪراءُ يا، خدا نه ڪري، موت واقع ٿئي ٿو.

نتيجي ، ڪاوڙ زندگيءَ جي گاڏي مرضيءَ جي اسٽيئرنگ ويل کي بند ڪري ڇڏي ٿي ان کي پنهنجي مادي روحاني مقصدن تائين پهچڻ کان روڪي ٿي.

هاٿي جي يادگيري

"ياداشت" نالي صلاحيت خدا جي طرفان انسان ذات لاءِ هڪ تحفو آهي، اها ڪيتري وڏي نعمت آهي! ياداشت جانورن کي به عطا ڪئي وئي آهي؛ ان کان سواءِ، اهي پنهنجن ٻارن کي سڃاڻڻ جي قابل نه هوندا. ڪجهه جانورن بهترين ياداشتون هونديون آهن، جيئن هيٺ ڏنل ڪهاڻي هاٿي بابت بيان ڪري ٿي.

جڏهن هڪ وڏو هاٿي ڪاٺ ڪٽي رهيو هو، جيئن اوپر ڪيترائي تربيت يافته هاٿي ڪندا آهن، هڪ ڇوڪرو ان جي ويجهو آيو، ان جي سُنڊ تي سُئي سان ڇيڙ لڳو، ڀڄي ويو.

ان واقعي کان هڪ سال گذري ويو، ساڳئي هاٿي ساڳئي ڇوڪرو سان ملي، هن هاٿي کي بدلو وٺڻ لاءِ هڪ نسبتاً مناسب موقعو ڏنو، ان صرف پنهنجي سونڊ ڇوڪرو جي ڇوڏاري ويڙهي زور سان ان کي رستي جي ٻئي پاسي اڇلائي ڇڏيو. تنهن ڪري، جانورن کي يادون هونديون آهن.

* * *

مون ڪيترائي خواب ڏٺا آهن، هاڻي مان جاڳي رهيو آهيان، منهنجي روح جي قربانگاهه تي، مان تنهنجي ياد جي باهه ٻاري رهيو آهيان، منهنجا خدا، انهن اکين سان جيڪي ننڊ جي ننڊ کي ڇڏي چڪا آهن، مان تنهنجي سهڻي چهري تي نظر وجهان ٿو ان جي پاڪ روشني کي ڏسڻ خوش آهيان.

۽ توهان جي فضل سان مون کي اهو احساس ٿيو آهي ته صحت، بيماري، زندگي ۽ موت سڀ قسم جا خواب آهن.

مون وهمن جي چمڪندڙ پردي تي متحرڪ رنگن ۽ رنگيل خوابن جو ناول مڪمل ڪيو آهي.

۽ هاڻي مان توکي وجود ۾ واحد سچائي طور ڏسان ٿو.

خدا مون کي انهيءَ خواب ۾ ڏيکاريو

فطرت جي هر شيءِ غير حقيقي آهي، جيڪو فطرت کان ٻاهر آهي اهو ئي سچو جوهر آهي.

هڪ ڏينهن مان مقدس جاءِ جي ميدان ۾ گهمي رهيو هوس ۽ پنهنجي چوڌاري سج جي روشني ڏسي رهيو هوس جيئن ئي مان ساحل ڏانهن ويندڙ ڏاڪڻين تان هيٺ لهي رهيو هوس، مون رڪجي ويو ۽ ڏاڪڻين جي بجليءَ جي بتين ڏانهن ڏٺو، جيڪي اجا تائين روشن هيون، پر مان انهن کي فرق نه ڪري سگهيس ڇاڪاڻ ته خدا جو نور مون وٽ آيو ۽ مون تي اهڙو ڇانئجي ويو جو مان ان ۾ پين گهٽ روشن بتين ۾ فرق نه ڪري سگهيس.

{الله آسمانن ۽ زمين جو نور آهي}

{۽ روشني اوندهه ۾ چمڪي ٿي، ۽ اوندهه ان کي سمجهي نه سگهي آهي}

مان ڪڏهن به سج کي ڏسي نه سگهيس ۽ پوءِ مون کي خبر پئي ته سج جي روشني ۽ بجلي جون بتيون بلڪل به حقيقي نه آهن، جڏهن ته سچي روشني خدا جي روشني آهي.

انهيءَ عظيم خواب ۾، خدا مون کي دنيا تي دنيا ڏيکاري - سندس الاهي نور جا لامحدود مظهر - ۽ مون محسوس ڪيو ته جيڪي شيون مون ڏٺيون اهي صرف سندس ڪائناتي شعور جا اظهار هئا جيڪڏهن اسان پاڻ کي هن سان هم آهنگ ڪريون، ته اسان جتي به وڃون سندس روشني ۾ هلنداسين ۽ جتي به موڙيون سندس موجودگي محسوس ڪنداسين.

جڏهن اسين ڪائناتي روح کي ڄاڻون ٿا ۽ اهو سمجهون ٿا ته اسين، اصل ۾، روح آهيون، تڏهن زمين، مٽي، جبل، سمنڊ ۽ آسمان ڳري وڃن ٿا، ۽ خدا کان سواءِ ڪجهه به باقي نه ٿو رهي.

۽ تون جبلن کي ڏسين ٿو ۽ انهن کي بي ترتيب سمجهن ٿا، جڏهن ته اهي ڪڪرن جي هلڻ وانگر هلندا آهن.

هر شيءِ جو الاهي ذات ۾ ضم ٿيڻ هڪ اهڙي حالت آهي جيڪا لفظن ۾ بيان نٿي ڪري سگهجي هڪ عظيم نعمت جيڪا محبت، خوشي ۽ علم جي مڪمل اطمينان سان چڪي ويندي آهي (مومن جي پنهنجي رب سان ملڻ جي خوشي)

اهڙي روحاني خوشي عملي زندگي □ خدا جي غور و فڪر جي وچ □ صحيح توازن پيدا ڪرڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿي.

نفسياتي گودام جي صفائي

رستي □ خود تجزيو اهم آهي ڪو ماڻهو نفرت انگيز، چڙچڙو، يا جلدي ڪاوڙجي سگهي ٿو جيڪڏهن ائين آهي، ته اهي خاصيتون ڪنهن جي شعور □ محفوظ ٿيل آهن جيڪي گذريل ڪمن جو نتيجو آهن.

ان بي ترتيب، سڙيل فرنيچر جي نفسياتي ذخيري کي صاف ڪرڻ لاءِ، اسان کي مثبت، تعميري عملن سان شروعات ڪرڻ گهرجي □ ٻين لاءِ پيار جو احساس پيدا ڪرڻ گهرجي. جيترو وڌيڪ اسان ماڻهن سان پيار ڪنداسين، اوترو ئي اهي اسان سان پيار ڪندا، □ اسان انهن جي محبت محسوس ڪنداسين پر جيڪڏهن اسان انهن تي تنقيد ڪنداسين، پاڻ ڏانهن به، اهي ان تنقيد کي محسوس ڪندا □ ان کي اسان ڏانهن وڏائي موٽائيندا!

فرض ڪريو ته توهان جو ڪو پراڻو دشمن مري ويو آهي، پر توهان اڃا تائين ان لاءِ ناراضگي □ نفرت رکو ٿا، توهان کي هن تلخي جو نتيجو ڀوڳڻو پوندو، □ ان جا نقصانڪار اثر توهان جي جسم □ ذهن □ ظاهر ٿيندا. خدا جي واسطي، ان کي معاف ڪرڻ بهتر آهي، ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان توهان پاڻ کي بدلي جي بڇڙي خواهشن کان آزاد ڪندا جيڪي توهان جي ذهني سڪون کي تباهه ڪن ٿا □ توهان جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن. نفرت تي نفرت جو ڍير لڳائڻ، يا دشمني جو جواب نفرت سان ڏيڻ، نه رڳو توهان جي دشمن جي توهان جي دشمني کي تيز ڪري ٿو پر نتيجي طور توهان جي پنهنجي جسم □ جذبات کي به زهر ڏئي ٿو [تنهن ڪري هڪ خوبصورت معافي سان معاف ڪريو]

(جڏهن مون ڪنهن کي معاف ڪيو □ ڪنهن سان به دشمني نه رکي)

مون پاڻ کي دشمني جي پريشاني کان آزاد ڪيو

وقت بوقت، هڪ شخص کي زندگي جي مقصد تي غور ڪرڻ لاءِ پاڻ سان گڏ اڪيلو رهڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيڻ گهرجي. گهڻا ماڻهو روايتن □ فيشن جي وهڪري □ ڦاٿل آهن. حقيقت □، انهن ڪڏهن به پنهنجي زندگي نه گذاري آهي، پر دنيا جي زندگي گذاري آهي. انهن ڇا حاصل ڪيو آهي، □ اهي ڪٿي ختم ٿيا آهن؟

تنهن ڪري، اهو عقلمندي آهي ته هڪ شخص ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کي روزاني مصروفيتن □ "فرض" کان پري ڪري ته جيئن هو پنهنجي ذهن جي انتشار کي پرسڪون ڪري □ ان جي جوهر کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪري □ اهو مقصد طئي ڪري جيڪو هو حاصل ڪرڻ چاهي ٿو.

ياد رکو ته سڀ کان وڏي شاهدي جيڪا توهان حاصل ڪري سگهو ٿا اها توهان جي ضمير جي آهي: توهان جي روح جي بي عيب □ بي عيب آواز.

توهان جو ضمير توهان کي جيڪو ٻڌائي ٿو اهو آهي ته توهان اصل ۾ ڪير آهيو، بغير ڪنهن زينت يا پردي جي.

عيسيٰ مسيح جي طاقت تي غور ڪريو جنهن چيو، "اي بابا، انهن کي معاف ڪر، ڇاڪاڻ ته اهي اهو نٿا ڄاڻن ته اهو ڪيئن ڪن جيڪو اهي نٿا ڄاڻن"

پنهنجي روشن ضمير جي آوازِ کي ٻڌڻ سان توهان جي رستي تي روشني ۽ توهان جي زندگي ۾ برڪت ايندي. جڏهن توهان پنهنجي دل ۾ ڪنهن خواهش کي پورو ڪرڻ جي سخت خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته پنهنجي سمجھ کي استعمال ڪريو ۽ پاڻ کان پڇو: "ڇا اها سٺي خواهش آهي يا خراب جيڪا مان پوري ڪرڻ چاهيان ٿو؟"

ڪيترائي عنصر انساني خواهشن کي باهه ڏين ٿا جڏهن ڪو ماڻهو نئين ماڊل جي ڪار ڏسي ٿو، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو جڏهن هو هڪ نئين انداز جو گهر ڏسن ٿا، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو هڪ نئون فيشن رجحان مشهور ٿي وڃي ٿو، ۽ ماڻهو ان انداز کي خريد ڪرڻ ۽ پائڻ لاءِ تڙپيندا آهن!

خواهشون ڪٿان اينديون آهن؟ مون ڪيترائي ڪلاڪ ان تي غور ڪرڻ ۾ گذاريا ڇا توهان پنهنجين سڀني خواهشن کي درجه بندي ڪري سگهو ٿا؟ مون پنهنجين سڀني خواهشن کي ترتيب ڏيڻ ۾ ڪامياب ٿيس ۽ صرف سٺيون رکيون ۽ جڏهن مون کي الاهي اتحاد مليو، مون ڏٺو ته منهنجون سڀئي سٺيون خواهشون هڪ ئي وقت پوريون ٿي ويون آهن اڄ هڪ شخص هڪ شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ۽ سڀاڻي سندس روح ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪندو آهي.

خدا تعاليٰ مان نڪرندڙ ذهن هن دنيا جي سامان سان مطمئن نٿو ٿي سگهي، خدا روح جو سڀ کان پيارو ۽ قيمتي خزانو آهي، ۽ هو اڪيلو ئي دل جي خواهش کي پورو ڪرڻ ۽ روح جي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي.

نيڪيءَ سان ڀريل ڪائناتي ذخيري تائين رسائي

خدا سڀني ذهني صلاحيت جو سرچشمو ۽ سرچشمو آهي، امن جو خالق آهي، ۽ سڀني خوشحالي ۽ ڪثرت جو ذخيرو آهي. خدائي فضل سان هم آهنگ ٿيڻ لاءِ جيڪو مسلسل نيڪي سان ڀريل آهي، اسان کي پنهنجي روحن مان، هڪ ڀيرو ۽ هميشه لاءِ، ضرورت ۽ ضرورت جي خيالن کي ختم ڪرڻ گهرجي.

عالمگير ذهن مڪمل ۽ ڪامل آهي، ڪنهن به شيءِ جي کوٽ ناهي. هر قسم جي نعمتن سان ڀريل هن ڪائناتي ذخيري تائين رسائي حاصل ڪرڻ لاءِ، ڪنهن کي پنهنجي اندر ڪثرت جي شعور پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ هميشه

پراميد رهڻ گهرجي، جيتوڻيڪ ڪنهن کي ايندڙ ليرا، پائونڊ، دينار، يا ڊالر جو ذريعو نه معلوم هجي!

خدائي سخاوت کي هڪ تازگي بخش، گهڻي مينهن جيان سمجهو، جيڪو توهان ڪنهن به ٿانو ۾ حاصل ڪري سگهو ٿا جيڪو توهان کڻندا آهيو! جيڪڏهن توهان پيالو کڻندا آهيو، ته توهان ان کي ڀريندؤ؛ جيڪڏهن ٿانو وڏو آهي، ته توهان ان کي به ڀريندؤ. توهان ڪهڙي قسم جو ٿانو هن آسماني فضل کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري رهيا آهيو؟ توهان جو ٿانو خراب ٿي سگهي ٿو - شايد نفسياتي ۽ ذهني سوراخن سان ڀريل هجي انهي صورت ۾، توهان کي ان کي پاڻ کي خوف، نفرت، شڪ ۽ حسد کان نجات ڏياري، ۽ ان کي امن، سڪون، خلوص ۽ خالص محبت جي پاڻي سان ڌوئڻ ۽ صاف ڪرڻ سان، سخي کان گهڻي فضل حاصل ڪرڻ جي تياري ۾.

خدائي ڪثرت خدمت ۽ ڏيڻ جي قانونن مطابق هلندي آهي ڀهرين ڏيو، پوءِ وصول ڪريو ماڻهن کي پنهنجو بهترين ڏيو، ۽ توهان کي موٽ ۾ بهترين ملندو هر ڀهرين ڪوشش تي ڪاميابي جي اميد نه رکو ڪجهه ڪوششون ناڪام ٿي سگهن ٿيون، پر ڪجهه ڪامياب به ٿينديون.

ڪاميابي ۽ ناڪامي هڪٻئي سان ڳنڍيل آهن هڪ ٻئي کان سواءِ موجود نه ٿو رهي سگهي، ۽ سڀ کان وڌيڪ دٻاءُ واري مسئلن يا فرضن کي مرڪوز سرگرمي سان منهن ڏيڻ گهرجي ۽ جيڪو حاصل ڪرڻ جي ضرورت آهي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

پاڻ کي طاقت ۽ جوش سان محنت ڪريو جيستائين توهان آخري حد تائين نه پهچو. ڊڪڻ يا پوئتي هٽڻ جي ڪا ضرورت ناهي.

جيڪڏهن توهان رستو نه ڳولي سگهو ٿا، ان جو مطلب اهو ناهي ته توهان کي ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان مقصد وڃائي ڇڏيو ٿا، ڀچو ته اتي ڪيئن پهچجي، پر ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪريو ڪيترائي ماڻهو مشڪلاتن سان منهن ڏيڻ سان ئي ناڪامي کي تسليم ڪندا آهن جيڪي ناڪام ٿين ٿا انهن کي ڪامياب ماڻهن سان صلاح ڪرڻ گهرجي، نه ته ٻين سان جيڪي پاڻ وانگر ناڪام ٿيا آهن اڃو ته ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ پرعزم ٿيون ۽ هن اصول کي پنهنجي زندگي جو فلسفو بڻايون.

خوشي جو گيت

جڏهن منهنجو وقت ايندو
موت منهنجا ڪن ٻوڙا ڪري ٿو
مان پنهنجي الاهي محبوب جي آواز ٻڌندس
۽ جڏهن آخري سڏيندڙ منهنجي ساهه کي ڪٽيندو آهي
مان سندس الاهي موجودگيءَ جي خوشبوءِ ۾ ساهه کڻندس.
۽ جڏهن موت منهنجي زبان کي خاموش ڪري ٿي

مان سندس پيار جو امرت چکندس.
۽ جڏهن موت منهنجي نظر کي انڌو ڪري ٿو
مان سندس سڀ موجود روشني ڏسندس
هر هنڌ تاج پوشي ڪئي وئي
۽ جڏهن موت منهنجو رت ۽ منهنجو لمس ڇمائي ڇڏيو
مان پنهنجي ڪائناتي محبوب جي سيني ۽ گرمي ڳوليندس.
۽ جڏهن منهنجون اکيون فرش ڏسڻ بند ڪري ڇڏينديون آهن
منهنجي نظر جي شعاع اندر داخل ٿيندي
هو هر شيءِ کي الٽو ڪري ٿو ۽ ان جا لڪيل راز ظاهر ڪري ٿو.
۽ جڏهن منهنجا ڪن هاٽي ٻڌڻ جي قابل نه رهيا آهن
مان ماضي ۽ حال جي سڀني شين جي وسوسن کي ٻڌندس.
۽ جيڪي ايندڙ ڏينهن ۾ ٿيندا
۽ جڏهن منهنجو نڪ مٽيءَ جي خوشبوءَ مان لطف اندوز ٿيڻ جي قابل نه هوندو آهي
مان هر طرف روح جي رازن کي ڳوليندس.
جڏهن زبان چکڻ کان قاصر هجي
مون کي اهي سڀ سٺيون ۽ برڪت واريون شيون ياد رهنديون جيڪي مون چکيون آهن.
۽ جڏهن منهنجي هن جسم جو احساس ختم ٿي ويندو آهي
منهنجو ڪائناتي جسم محسوس ڪندو
هتي ۽ اتي هر شيءِ جو ڳجهو، جادوئي رابطو
مان سمنڊ جي مٿاڇري تي ناچندڙ لهرن کي محسوس ڪندس.
۽ ڪائناتي بلبلن سان لامحدود خلا ۾ ڊوڙندا
جسم جا سيل ختم ٿي ويندا
ان جون عارضي پابنديون حل ڪيون وينديون
پر هوءَ ابديت جي باهه ۾ جيئري جيئري ڪئي ويندي.
تون خوشي ڏسندين ۽ خوشي ٻڌندين
توهان خوشي جو مزو چکندؤ ۽ خوشي جي خوشبوءِ ۾ ساهه کڻندؤ.
۽ توهان هڪ مستقل، نئين خوشي محسوس ڪندا
۽ هوءَ الاهي نعمتن جي سُرن تي ناچي ٿي
حواسن کي درد ۽ موت لاءِ پوتن جي رقص کي ڇڏي ڏيڻ ڏيو
۽ دائمي خوشي جي احساسن ۾ تبديل ٿيڻ لاءِ
روشني، خوشي ۽ خوشي جي بادشاهي ۾
زندگيءَ جو رستو هن ريت آهي:

نفسياتي ترقي ۽ رڪاوٽن ۽ خود محبت، غرور، لالچ، ڪاوڙ، نفرت، حسد، ۽ ٻيون اونداهي خاصيتون شامل آهن جيڪي هڪ شخص کي جهالت جي گهري حالت ۾ وٺي وڃن ٿيون يا ڏکي چڙين ٿيون. جنهن جي فوري ضرورت آهي اها آهي ته ان رستي تي هلجي جيڪو آزادي ڏانهن وٺي وڃي ٿو، چاڪاڻ ته انساني خواهشون عادتن جي تابع آهن جيڪي مسلسل تجديد ٿينديون رهن ٿيون ۽ لامحدود نظر اچن ٿيون. اهي عادتون روح کي قيد ڪن ٿيون ۽ ان کي قيد ۾ رکن ٿيون، جنهن جي ڪري ان جي مالڪ لاءِ آزادي ۽ آزاديءَ جي رستي تي هلڻ ناممڪن ٿي وڃي ٿو.

زندگيءَ جو رستو هن ريت آهي: هڪ پاسي جهالت جي اونداهي وادي آهي، ۽ ٻئي پاسي، حڪمت جي روشن روشني جڏهن اسان حڪمت مطابق عمل ڪريون ٿا، ته اسان آزاديءَ جي رستي تي محفوظ طور تي هلون ٿا ۽ اهو حاصل ڪريون ٿا جيڪو اسان کي گهرجي.

سڄي ڪائنات خدائي مرضي جي تخليق آهي، ۽ جڏهن اسان پاڻ کي انهيءَ برڪت واري مرضي سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسان کي جيڪا ضرورت آهي اها اسان وٽ آساني سان اچي ٿي.

مان هاڻي پنهنجي لاءِ ڪجهه به نٿو چاهيان ڇاڪاڻ ته مون کي خبر آهي ته جيڪو مان سوچيان ٿو اهو ضرور سچ ٿيندو.

الاهي حڪمت ۽ الاهي محبت جو مالڪ دل جي سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو، ۽ اها ڪهڙي عجيب ۽ عجيب حالت آهي جنهن کي لفظ بيان نٿا ڪري سگهن جڏهن توهان کي احساس ٿئي ٿو ته توهان پاڻ ۾ پنهنجي قسمت جا مالڪ آهيو، امن ۽ سڪون جا بادشاهه آهيو، ته توهان ڪنهن به شيءِ کان نه ڊڄو بلڪه، سڄي دنيا خدا جي مرضي ۾ مدد سان جيڪو توهان چاهيو ٿا اهو حاصل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي.

جيئن ته خدا انسان کي پنهنجي صورت تي پيدا ڪيو آهي، جيڪي ڪيس ڳوليندا آهن اهي ڏسندا ته هو انهن جي هر درخواست پوري ڪندو آهي ۽ انهن کي اهو ڏيندو آهي جيڪو اهي چاهين ٿا پر جيستائين انسان ٻين تي غالب اچڻ يا پنهنجي طاقت ڏيکارڻ جي ٿوري به خواهش رکي ٿو، اهو خدا ۽ آزادي نه ڳولي سگهندو.

خدا کي ڄاڻڻ عاجزي، پيار ۽ روحاني خوشي سان شروع ٿئي ٿو سچي طاقت خدا کي ڄاڻڻ سان ايندي آهي.

جيڪڏهن ننڍڙي لهر کي خبر هجي ته ان جي پويان وسيع سمنڊ ان کي سهارو ڏئي ٿو، ته اهو چئي سگهي ٿو، "مان سمنڊ سان هڪ آهيان" اسان کي يقين سان سمجهڻ گهرجي ته خدا جو سمنڊ اسان جي شعور کان ٻاهر آهي ۽ اسان جي ويجهو آهي، تنهنڪري خوف يا پريشاني جي ڪا ضرورت ناهي.

الاهي فطرت امن، عاجزي، محبت، شعور جي وسعت، ۽ جامع علم آهي جيڪو به خدا سان هم آهنگ آهي، ان کي پاڻ کي يا ٻين کي انهن طاقتن کي ثابت ڪرڻ جي ضرورت ناهي جيڪي هن وٽ آهن، ڇاڪاڻ ته سندس روح ڄاڻي ٿو ته قادر مطلق هن کي سنڀاليندو آهي ۽ خدا هن جي نگراني ۽ حفاظت ڪندو آهي جتي به ۽ جڏهن به هو هجي.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي پنهنجي روحاني فطرت ۽ جاڳندا آهن ۽ پنهنجي مادي فطرت ۽ سمهندا آهن، اهي ڄاڻن ٿا ته اهي سندس فضل مان ڪجهه به حاصل ڪري سگهن ٿا.

تنهن ڪري، اسان کي پاڻ سان ايماندار هجڻ گهرجي ۽ ان خود مختياري لاءِ ڪوشش ڪرڻ گهرجي، دنيا جي ڦندن ۽ ان جي فريب ڏيندڙ آزمائشن کان بچڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ پنهنجو وقت مثبت ۽ مفيد سوچڻ ۽ هن دنيا جي مٿيءَ ۽ نيڪيءَ جا ٻج پوکڻ ۽ صرف ڪرڻ گهرجي، ته جيئن اسان ان کي ان کان بهتر ڇڏي سگهون جيڪو اسان ان کي مليو آهي.

اسان لاءِ دروازا کُلي ويندا ۽ اسان جي اڳيان رستا کُلي ويندا.

زندگي کي پرهيزگاري جي خدمت جي ڇوڏاري گهمڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته هن مثال کان سواءِ، خدا جيڪو شعور انسانيت کي عطا ڪيو آهي اهو پنهنجي مڪمل صلاحيت تائين نه پهچي سگهندو. جڏهن اسان ٻين جي خدمت ڪنداسين ۽ پنهنجي انا کي وساريندا‌سين، ته اسان عظيم خود - الاهي روح جو تجربو ڪنداسين.

ڪم ضروري آهي ۽ انساني ذهانت ۽ تخليقيت لاءِ هڪ طاقتور محرڪ آهي. بهرحال، جيڪڏهن ڪم جو واحد مقصد دولت گڏ ڪرڻ آهي، ته اهو پنهنجي قيمت وڃائي ٿو ۽ بي معنيٰ ٿي وڃي ٿو.

ڪم خدمت آهي، ۽ هڪ پيداوار جيڪا وڪڻڻ جي قابل هجي، معيار جي هجڻ گهرجي ۽ ٻين لاءِ حقيقي طور تي فائديمند هجي. جڏهن اسان ٻين جي خدمت ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي ساڳئي حد تائين مدد ڪريون ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي اسان جو هڪ واڌارو آهن جيئن اسان انهن جو هڪ واڌارو آهيون.

هڪ بالغ ماڻهو احتياط سان غور ڪرڻ کان سواءِ ڪم نٿو ڪري جڏهن اسان ڪا خدمت ڏيون ٿا، ته اسان کي به هڪ خدمت ملي ٿي، جيتوڻيڪ غير مادي طريقي سان.

تنهن ڪري، ٻين جي مالي، نفسياتي، يا اخلاقي مدد ڏئي انهن جي خدمت ڪرڻ جو مطلب آهي بدلي ۽ نفسياتي اطمينان حاصل ڪرڻ.

اسان جي ساٿي انسانن لاءِ پيش ڪيل هر خدمت اسان کي عالمگير شعور جي هڪ قدم ويجهو آڻيندي آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين لاءِ حقيقي ڳڻتي ڏيکاري ٿو، ته انهن جو شعور انهن سان ضم ٿي ويندو آهي، جڏهن ته غير

مشروط محبت شعور جي حدن کي ڪائناتي شعور جي حد تائين وڌائيندي آهي.

جيڪڏهن اسين پنهنجن پائرن جي خوشي بابت سوچيون ٿا، ته اسان جي خوشي گهٽي ٿيندي، ۽ جيڪڏهن اسين ٻين کي پنهنجو پيار ڏيون ٿا، ته اهي ان جي طاقت محسوس ڪندا ۽ بهتري لاءِ تبديل ٿيندا.

انڌي لڳاءُ ۽ غير معقول نفرت ٻئي شعور جي اعليٰ مرحلن تائين پهچڻ ۾ نقصانڪار رڪاوٽون آهن اسان کي سڀني سان پيار ڪرڻ سکڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اسين سڀ خدا جا ٻار آهيون.

اسان جيڪو ڪجهه ڪريون ٿا اهو خوشيءَ سان ڪرڻ گهرجي، ۽ اسان کي پنهنجي ڪوشش ۾ پرعزم هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو ٿڪاوٽ يا بوريت کان سواءِ پيار ۽ اطمينان سان ڪم ڪرڻ جي مخلص خواهش ۽ اعليٰ جذبو رکي ٿو، ته ڪائناتي توانائي مسلسل سندس جسم، ذهن ۽ مرضي ۾ وهندي رهي ٿي.

جيڪو ماڻهو ڪمزوري ۽ ٿڪاوٽ جي خيال کي پنهنجي شعور ۾ داخل ٿيڻ نٿو ڏئي، اهو نرم توانائي جي چارجز ۽ اهم سرگرمين جي وهڪرن لاءِ جاءِ ٺاهي ٿو ته جيئن هو پنهنجي اعصاب کي چارج ڪري ۽ پنهنجي جسم جي سيلز ۽ بافتن کي تازگي ڏئي سگهي.

جڏهن ڪنهن ماڻهوءَ ۾ ڪجهه ڪرڻ جي خواهش نه هوندي آهي، ته هو شروع کان ئي ٿڪاوٽ محسوس ڪندا آهن، پر جڏهن انهن ۾ خواهش هوندي آهي، ته انهن جو وجود توانائي ۽ جوش سان ڀريل هوندو آهي جيڪي ماڻهو پنهنجا فرض جوش ۽ اطمينان سان انجام ڏيندا آهن، اهي ڏسندا آهن ته لازوال الاهي طاقت انهن کي برقرار رکي ٿي ۽ سهارو ڏئي ٿي.

ڪجھ ماڻهو ڪم ۾ ايترا مصروف هوندا آهن جو انهن وٽ خود شناسي يا زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ وقت نه هوندو آهي جڏهن اسان ڪم ڪندا آهيون ۽ ساڳئي وقت پنهنجي ذهنن کي مثبت شين سان مصروف رکون ٿا، ته اسان کي هڪ لڪيل طاقت محسوس ٿيندي آهي جيڪا اسان جي مدد ڪندي آهي ۽ اسان کي وڌيڪ توانائي ڏيندي آهي.

جيڪڏهن دل فرضن جي انجام ڏيڻ ۾ مخلص ۽ ايماندار آهي، ته اسان لاءِ دروازا کُلي ويندا ۽ اسان جي اڳيان رستا کُلي ويندا.

اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي برڪت ڏئي ته جيئن اسين زندگي جي ڪارخاني ۾ خوشي ۽ اطمينان سان پنهنجو ڪم پورو ڪري سگهون.

۽ سندس حڪمت اسان جي سوچ کي متاثر ڪري.

۽ سندس طاقت جون لهرون اسان جي روزاني سرگرمين جي دريائن تي ناچ ڪن ٿيون.

ذبح ٿيل ڪڪڙ وانگر صاف ڏسڻ کان قاصر!

ڪنهن به صورتحال يا صورتحال ۽ صحيح چونڊ ڪرڻ لاءِ، اسان کي پنهنجي فيصلي کي بصيرت جي طاقت سان رهنمائي ڪرڻ گهرجي.

اسان سڀني کي ڇهين حس عطا ڪئي وئي آهي، پر گهٽا ماڻهو ان کي استعمال نٿا ڪن. ان جي بدران، اهي پنجن گهٽ ۽ گهٽ قابل اعتماد حواسن جي رپورٽن تي پروسو ڪن ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي پنج حواس هميشه اسان کي قطعي معلومات فراهم نه ڪندا آهن جنهن تي اسان صحيح فيصلا ڪرڻ لاءِ پروسو ڪري سگهون ٿا.

پنهنجي محدود دائري ۽ طاقت کان علاوه، حواس - ۽ انهن سان گڏ، خود غرض ذهن - شين جي تشريح ان جي پسند ۽ ناپسند جي مطابق ڪري ٿو، نه ته ان جي سچائي جي مطابق ۽ آخرڪار انسان جي بهترين مفادن جي خدمت ڪري ٿو.

ڇاڪاڻ ته هڪ شخص پنهنجا فيصلا پنهنجي حواسن پاران مهيا ڪيل رپورٽن ۽ پنهنجي ذهن پاران ٻڌايل نتيجن تي ٻڌل ڪندو آهي، جيڪو حواسن سان ڳنڍيل آهي، هو اڪثر پاڻ کي ناقابلِ رشڪ حالتن ۾ قاتل محسوس ڪندو آهي.

مون کي اميد آهي ته اهو ڏينهن ايندو جڏهن سڄي دنيا هر روز ڪجهه وقت لاءِ اندر ڏانهن رخ ڪرڻ، هدايت ڳولڻ ۽ خدا کان مدد گهرڻ جي اهميت کي محسوس ڪندي. جڏهن ڪو ماڻهو اهو ڪندو آهي، ته اهي وڌيڪ متوازن، پرسڪون ۽ وڌيڪ سمجهدار ٿي ويندا آهن، جيئن انهن جي بصيرت کلي ٿي، انهن کي شين کي واضح طور تي ڏسڻ ۽ صحيح فيصلا ڪرڻ جي اجازت ڏئي ٿي. اهي پابندي واري عادتن، بي قابو خواهشن، ڏکوئيندڙ جذبات، ۽ ذاتي وابستگين کان پڻ آزاد ٿي ويندا آهن جيڪي انهن کي بي صبري ۽ بغير سوچ ويچار جي ڪم ڪرڻ لاءِ مجبور ڪن ٿا.

بصيرت وانگر، سمجهه، روح جي هڪ خوبي آهي جيڪا ڪنهن کي اهو ڄاڻڻ ۾ مدد ڪري ٿي ته ضرورت پوڻ تي ڇا ڪجي. اهڙيون روحاني خوبيون صحيح دليل ۽ خدا جي غور و فڪر ذريعي پيدا ڪري سگهجن ٿيون.

جڏهن خواهشون ۽ جذبات ڪنهن جي فيصلي تي ڇانيل هوندا آهن، ته بصيرت نفسياتي ۽ روحاني طور تي انڌي ٿي ويندي آهي. جڏهن جذبات ماڻهن تي غالب ايندا آهن، ته اهي مونجهاري ۽ مونجهاري جو شڪار ٿيندا آهن، لرزندا آهن ۽ صاف ڏسڻ جي قابل نه هوندا آهن، جيئن ڪو ڪڪڙ ذبح ڪيو ويو هجي!

جذبات هڪ شخص کي ٻين جي راءِ ۽ نظر ۾ جانبدار بڻائين ٿا، ۽ واضح طور تي سوچڻ ۽ صورتحال کي عقلمندي ۽ عقلي طور تي منهن ڏيڻ جي صلاحيت کي مفلوج ڪن ٿا.

جڏهن اسان حقيقتن کي پنهنجن ذاتي راين کان الڳ ڪرڻ سکي وٺون ٿا، ته اسان جو فيصلو هاڻي اسان جي ذاتي خواهشن کان تمام گهڻو متاثر نه ٿيندو. جيڪڏهن هر ڪو اهو سکي وڃي ها، ته دنيا هاڻي کان وڌيڪ سمجهدار ۽ پرامن جڳهه هجي ها.

بصيرت عام طور تي دل ۾ پيدا ٿيندي آهي جڏهن دل بيچيني محسوس ڪري ٿي، ته اهو هڪ شخص کي ڪجهه غلط سوچڻ ۽ ڪجهه ماڻهن ۽ حالتن سان معاملو ڪرڻ ۾ محتاط رهڻ تي مجبور ڪري ٿو جيڪڏهن توهان ڪنهن شيءِ بابت پريشان محسوس ڪيو ٿا، يا ڄاڻڻ چاهيو ٿا ته ڪهڙو رستو اختيار ڪجي، ته پنهنجي دل تي ڌيان ڏيو.

جڏهن به پريشانيون توهان تي حاوي ٿين ۽ مسئلا توهان کي گهيرو ڪن، ته پنهنجا خيال پنهنجي دل تي مرڪوز ڪريو ۽ ان مان نڪرندڙ احساسن کان واقف ٿيڻ جي ڪوشش ڪريو. پرسڪون رهو، ۽ اوچتو هڪ گهرو احساس توهان تي ڇانئجي ويندو، ۽ خدا توهان کي، توهان جي اندروني نظر ذريعي، ايندڙ قدم ڏيکاريندو جيڪو توهان کي ان وقت کڻڻ گهرجي.

دماغي سيلن جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ

عام روحاني شفا ڏيندڙن يا پادرين وٽ گناهن کي معاف ڪرڻ يا آزاد ڪيل گنهگارن کي معاف ڪرڻ جي ڪا طاقت ناهي جيڪي انهن وٽ صلاح وٺڻ لاءِ اچن ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي صرف انهن کي روحاني نسخا ڏئي سگهن ٿا، وڌيڪ ڪجهه به نه پر جيڪي خدا کي ڄاڻن ٿا اهي تمام ترقي يافته روحاني مرحلن تي پهچي ويا آهن، تنهن ڪري اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان پري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

سيئي سٺا ۽ خراب عمل دماغ جي سيلن ۾ لڪيل آهن ۽ سوچ ۾ سٺيون يا خراب عادتون يا رجحانات جي طور تي ظاهر ٿين ٿا.

هڪ شخص جيڪو غير صحتمند عادتن جو شڪار آهي ڇاڪاڻ ته سندس دماغي خليا انهن عادتن جي طاقت سان چارج ٿيل آهن، اهو پاڻ کي قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت اثبات ذريعي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين سندس سيئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي سٺين عادتن ۾ تبديل نه ٿين.

اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح هدايت ڪيل زندگي جي قوت دماغ جي سيلن جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندي آهي ته جيئن اهي سيل هر شيءِ سان پريل هجن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

ان جو مطلب اهو آهي ته غلط خيالن سان پريل دماغي سيل اهم سرگرمي ذريعي ساڙيا ويندا آهن جڏهن اهو دماغ ۽ مضبوطيءَ سان گڏ ڪيو ويندو آهي ۽ نيڪ ۽ فائديمند مقصدن لاءِ استعمال ڪيو ويندو آهي.

هڪ شخص جيڪو پنهنجي جسماني جسم سان مضبوطيءَ سان ڳنڍيل هوندو آهي، اهو پنهنجي اهم سرگرمي کي پنهنجي عضون ۽ حواسن سان مصروف رکندو آهي، جڏهن ته غور فڪر ڪندڙ، روحاني رجحان رکندڙ شخص پنهنجي عضون ۽ جسم کي فعال آرام جي حالت ۾ رکندو آهي، ۽ سندس ذهن حواسن کان الڳ رهندو آهي، ته جيئن زندگي جي قوت اعصابي نظام ۾ رهڻ بند ڪري ۽ دماغ ۾ مرڪوز ٿئي. انهي ڪري، مراقبو دماغي سيلن کي روحاني بڻائڻ ۽ ذهن مان ڪنهن به ناپسنديده عادت جي پاڙ کي ختم ڪرڻ جو سڀ کان مؤثر ذريعو آهي.

عادت طاقت آهي، ۽ ماڻهو ان طاقت کي نيڪ ڪمن ۾ استعمال ڪرڻ بدران بچڙا ڪم ڪري غلط استعمال ڪندا آهن.

جهالت، غور و فڪر جي کوٽ، سٺي صحبت جي چونڊ ۾ ناڪامي، ۽ نيڪ ڪمن کان غفلت اڪثر ڪري انسان کي خراب عادتن جي ڦند ۾ ڦندي جو وجهي ڇڏيندي آهي، جيڪي تيز ريتي وانگر آهن جيڪي ان تي هلڻ واري شخص کي سندس مرضي جي خلاف نگلينديون آهن.

صحبت جو اثر ارادي ۽ صحيح فيصلي کان وڌيڪ مضبوط آهي:

[ڪنهن به بد اخلاق ماڻهو سان دوستي نه ڪريو، ڇاڪاڻ ته بد اخلاق ماڻهو توهان جي ڪردار کي خراب ڪري سگهي ٿو]

عقلمند ماڻهو ڪوشش ڪان سواءِ نيڪيءَ سان ڪم ڪندا آهن، جڏهن ته جيڪي نقصان سان پيار ڪندا آهن اهي عادت جي زور سان نقصانڪار ۽ نفرت انگيز ڪم ڪرڻ تي مجبور نظر اچن ٿا جيڪا انهن کي گناهه ۽ برائي ڪرڻ تي مجبور ڪري ٿي.

اسين الله تعاليٰ کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي سٺن خيالن سان متاثر ڪري.

ته جيئن اسين نيڪي ۽ خوبصورتي ڏسي سگهون
اسان فرق ڪريون ٿا ته ڇا فائديمند آهي ۽ ڇا نقصانڪار آهي
۽ ته جيئن اسين سندس طرف رجوع ڪريون
۽ اسان کي اميد آهي ته
سڀني چڱاين جو ذريعو
۽ سڀني نيڪين جو سرچشمو
"اي جبل، ڪو به هوا توکي نه ٿو هٽائي سگهي"

هڪ متوازن ماڻهو پنهنجا فرض سرانجام ڏيندي پرسڪون ۽ مطمئن رهندو آهي، قطع نظر ته اهي ڪاميابي حاصل ڪن ٿا يا ناڪامي. ڪاميابي ۽

ناڪامي ناگزير طور تي مختلف وقتن تي ٿيندي، جسم، ذهن ۽ دنيا جي موروثي دوئي جي مطابق. هڪ ماڻهو جيڪو مسلسل پاڻ کي پنهنجي فطرت جي ياد ڏياريندو آهي اهو تضادن لاءِ گهٽ حساس هوندو آهي ۽ دنيا جي وهم کان گهٽ متاثر ٿيندو آهي.

جيڪي ماڻهو اندروني توازن حاصل ڪرڻ چاهين ٿا، انهن کي پاڻ کي جسم ۾ موجود هٿي شعور سان آلوده نه ٿيڻ گهرجي. اهڙو عمل بلاشبہ ڏکيو آهي ڇاڪاڻ ته روح، جڏهن اهو حساس جسم سان همدردي ڪري ٿو، ته ان جي سٺين ۽ خراب خوبين کي اختيار ڪري ٿو. جسم جي اتار چڙهاؤ وارين حالتن سان وابستگي کان آزاد ٿيڻ لاءِ، انسان کي جسماني شعور کان اڳتي وڌڻ گهرجي، جيڪو سڀني مصيبتن جو ذريعو آهي.

جيڪي حالتن جي رحم ڪرم تي رهن ٿا، اهي خوشين ۾ خوشين ۾ خوش ٿين ٿا ۽ درد ۽ مشڪلاتن تي غمگين ٿين ٿا پر جيڪي وڌندڙ بصيرت وارا آهن، اهي پرسڪون ۽ مطمئن رهن ٿا، انهن پريشانين ۽ انتشار کان بي خوف جيڪي عام زندگي جو بنيادي ڍانچو آهن [جهڙوڪ هڪ جبل جيڪو هوا کان بي حرڪت آهي]۔

هڪ متوازن ماڻهو، ڏک ۽ تڪليف جي وقت ۾ به، سٺي ۽ خراب ٻنهي حالتن ۾ اندروني سڪون برقرار رکي ٿو. ان کان علاوه، انهن ۾ ٻين سان همدردي ڪرڻ، انهن جي جذبات کي سمجهڻ ۽ انهن جي مدد ڪرڻ جي صلاحيت هوندي آهي بغير انهن جي پنهنجي پريشانين کان متاثر ٿيڻ جي. اهڙي طرح، پنهنجي اندروني طاقت ذريعي، اهي ٻين کي تسلي ڏئي سگهن ٿا ۽ انهن جي غم کي گهٽائي سگهن ٿا ۽ پنهنجي آرام ۽ توازن ذريعي، اهي ٻين کي تباهي واري جذباتي ڇڪتاڻ جي آڏو نه جهڪڻ جو هڪ قيمتي سبق سيکاريندا آهن.

عقلمند ماڻهو هر ڪنهن ۾ الاهي روح ڏسي ٿو، ۽ جيئن هو خود غرض خواهشن کان آزاد ٿئي ٿو، هو جسم، ذهن ۽ روح جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ خدا کان جيڪو ڪجهه هن وٽ اچي ٿو ان کي يقين ۽ اطمينان سان قبول ڪري ٿو. هو انا جي پابندين کان آزاد ٿئي ٿو ۽ ٻين سان دشمني محسوس نٿو ڪري، ۽ نه ئي هو پنهنجي نظرن ۽ لفظن کي نقصانڪار وائبريشن سان بار ڪري ٿو جيڪي ماڻهن جي امن ۽ سڪون کي خراب ڪن ٿا، ڇاڪاڻ ته هو الاهي روح کي ڏسي ٿو جيڪو هو هر ڪنهن ۾ لڪيل ڳولي رهيو آهي.

جڏهن هو آخري مقصد تي پهچي ٿو، ڪاميابي ۽ ناڪامي هن لاءِ هڪجهڙا ٿي وڃن ٿا، جيئن هن جو ٻٽي احساس ختم ٿي ويندو آهي جيئن هو عالمگير اتحاد جو جوهر ڳولي ٿو.

جڏهن ته هو خدا جي محبت ۽ انسانيت جي خدمت ۽ پنهنجو ڪم ڪري ٿو، هو هميشه لاءِ بي تعلق رهي ٿو.

خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ

خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ، انسان کي خود نظم و ضبط سان زندگي گذارڻ گهرجي جيڪي پنهنجي حالتن کي زندگي جي اعليٰ قانونن مطابق ڪنٽرول ڪرڻ جو عزم ڪن ٿا اهي ڏسندا ته انهن جون حالتون پاڻمرادو ان مطابق ترتيب ڏين ٿيون هن زندگي ۽ اسان کي جيڪي مشڪلاتون درپيش آهن اهي اسان کي متاثر ڪن ٿيون ۽ اسان کي وڌيڪ ڪوشش ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون ته جيئن اسان اعليٰ سطحن تائين پهچي سگهون.

جيڪڏهن توهان اهو ڳولي رهيا آهيو، ته پوءِ انهن رستن تي هلو جيڪي ان ڏانهن وٺي وڃن ٿا، ۽ ڪو به توهان کي ان کان روڪي نه سگهندو ۽ نه ئي توهان کي ان کان محروم ڪري سگهندو.

خدا اسان کي عقل ڏنو آهي، ۽ اسان کي ان ۽ ايمان، اميد ۽ خوشي جي روشني کي روشن ڪرڻ گهرجي، ۽ ان کي سيني ڏکوئيندڙ آزمائشن کان جيترو ٿي سگهي آزاد ڪرڻ گهرجي. اسان کي قوت ارادي کي به پيدا ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان پنهنجن حالتن کي انهن جي ڪنٽرول ۾ اچڻ بدران ڪنٽرول ڪري سگهون.

اسان جي زندگين لاءِ منطقي ۽ صحيح منصوبا ناهڻ ضروري آهي ته جيئن اسان اهي سڀئي سٺيون شيون حاصل ڪري سگهون جيڪي اسان حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ۽ اسان کي خبر آهي ته اسان کي ڪرڻ گهرجي جيئن اسان منصوبابندي ڪريون ٿا، ڪوشش ڪريون ٿا ۽ ڪم ڪريون ٿا، اچو ته ياد رکون ته اهو خدا، سخي آهي، جيڪو اسان کي مدد فراهم ڪري ٿو ۽ اسان کي صحيح جي طرف هدايت ڪري ٿو. ائين ڪرڻ سان، اسان ۾ عزم، صبر، لچڪ ۽ بصيرت جي وضاحت هوندي.

اسان توهان جي ڪاميابي ۽ خوشي جي خواهش ڪريون ٿا، توهان خدا جي وسيع زمين ۾ جتي به هجو.

اهي سڀ لڳاتار تماشا ۽ تصويرون آهن
گلاب جا باغ
ڳوڙهن جون واديون
۽ شبنم جا ڦڙا نرم ڪُلن سان چنبڙيل آهن
۽ ننڍپڻ جون خوشيون
۽ بي لگام جذبا
۽ انهن جي لهر ۽ وهڪري ۾ زبردست خوشيون
۽ دلين تي ڳرا ڏک
۽ آسمان جون موم بتيون تمثار ٿيون ۽ غائب ٿي وڃن ٿيون

سحر جو سراب اسان کي لالچائي ٿو
وهم کان وهم تائين
خواهشون شوق سان
ضدي آڪٽوپس جهڙي گرفت
نئين چاول پار جو روئڻ
موت جو شور
صحت جي ڦُلڪڻ جي خوشي
ٽڪڙا لمحا
اهي سڀئي لڳاتار اسپيڪٽرا تصويرون آهن
شعور جي اسڪرين تي
اي منهنجا مالڪ، منهنجي مدد ڪر.
پاڻ نيڪ خوبيون خوبيون پيدا ڪرڻ لاءِ
پنهنجي اندر جي سڪون خود قابو جي سپاهين کي تربيت ڏيڻ لاءِ
ان جو خدائي هدايت يافته اڳواڻ بڻجو
فيصلي واري جنگ
جهالت انڪار جي خلاف
پنهنجو بابرڪت جهنڊو شيون بلند ڪرڻ لاءِ
سچائي جو جهنڊو نيڪي نيڪي جا اصول
منهنجي روح جي يادگارن جي مٿان لڙڪندڙ
منهنجي زندگي جا علائقا
* * *

خوف تي احتياط غالب هجڻ گهرجي احتياطي اپاءَ وٺڻ گهرجن، بيماري جي سببن کي ختم ڪرڻ خوف کان آزاد ٿيڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي. جراثيم هر هنڌ تمام گهڻا آهن جو جيڪڏهن ماڻهو انهن کان ڊڄي وڃن ته اهي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ جي قابل نه هوندا. سڀني ضروري صحت جي احتياطن جي باوجود به، جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي گهر کي خوردبيني هيٺ جانچي سگهي ٿو، ته انهن جي بک کائڻ جي خواهش ختم ٿي ويندي.

جيڪو به ڊڄو ٿا، پنهنجن خيالن کي ان کان پري ڪريو ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو ان تي پنهنجو ڀروسو مضبوط ڪريو گهٽو ڪري ڏک عام طور تي پريشاني جي ڪري ٿيندو آهي ڇو ڏک برداشت ڪيو جڏهن بيماري اڃا تائين نه آئي آهي؟ جيئن ته گهڻن ماڻهن جون بيماريون خوف مان پيدا ٿين ٿيون، خوف کي ڇڏڻ انهن کي فوري طور تي آزاد ڪندو، شفا فوري طور تي ٿيندي هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو: "خدا مون سان گڏ آهي، جنهن وٽ خدا آهي ان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي" ذهني

طور تي پاڻ کي خدا جي روح ۾ سندس ڪائناتي توانائي سان گهيرو ڪريو، اهو يقين رکو ته ڪو به جراثيم جيڪو توهان تي حملو ڪندو اهو ماريو ويندو "اي خدا، قادر مطلق" يا "اي رب، مددگار" کي مڪمل اعتماد سان ورجائڻ توهان جي حفاظت ڪندو، توهان کي مضبوط ڪندو، ۽ توهان کي آرامده ۽ صحتمند محسوس ڪندو جڏهن توهان خدا سان هم آهنگ هوندا، ته سندس سچائي توهان ۾ وهندي، ۽ توهان کي خبر پوندي ته توهان جي دل ۾، توهان هڪ روح آهيو جيڪو ڏکيائي کان بي خبر ۽ لافاني آهي.

جڏهن به توهان کي ڊپ محسوس ٿئي، پنهنجي هٿ جي تري کي پنهنجي دل تي رکو، ان کي کاٻي کان ساڄي طرف رگڙيندي چئو: "اي خداوند، مون کان هي خوف هٽائي ڇڏيو ۽ منهنجي ذهن ۾ خيالن کي ڪنهن به پريشاني کان آزاد ڪريو" جيئن ريڊيو مداخلت کان نجات حاصل ڪرڻ جا طريقا آهن، تيئن ئي، جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي دل کي کاٻي کان ساڄي طرف رگڙيو، ۽ جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي دل مان خوف کي ختم ڪرڻ جي خيال تي ڌيان ڏيو، ته خوف خدا جي مدد سان غائب ٿي ويندو، ۽ توهان پنهنجي سچي وجود کي الاهي خوشي محسوس ڪندا.

خوف هميشه انسان سان گڏ هوندو آهي، ۽ ان کان نجات حاصل ڪرڻ خدا بابت سوچڻ ۾ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان ممڪن آهي.

خدا تي ڀروسو ڪريو ۽ هر ڪم ۾ سچو رهو ڪيترائي نقل ڪندڙ آهن؛ انهن جي ڊگهي فهرست ۾ پنهنجو نالو شامل نه ڪريو جيڪو توهان ڪريو ٿا ان ۾ مهارت حاصل ڪريو ۽ ان کي هڪ منفرد طريقي سان ڪريو جيڪو اڳ ڪنهن به نه ڪيو آهي تخليقيت لاءِ ميدان کليل آهي جيستائين خواهش مخلص هجي ۽ مرضي هجي جڏهن توهان خدا سان هم آهنگيءَ ۾ آهيو ته سڀ فطرت توهان کي جواب ڏئي ٿي.

ماڻهو اڪثر پاڻ کي اوليت ڏيندا آهن، پر اسان کي ٻين بابت سوچڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ گهرجي جيئن اسان پاڻ چاهيون ٿا، انهن لاءِ نيڪ خواهشن جو اظهار ڪرڻ گهرجي. جڏهن اسان اهو رضامندي ۽ پوري دل سان ڪندا آهيون، ته اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان جي همدردي جو دائرو وڌندو آهي ۽ اسان ۽ ٻين جي وچ ۾ پيار جا رشتا وڌيڪ گهرا ۽ مضبوط ٿيندا آهن.

هڪ هزار ماڻهن جي آبادي واري ماحول ۾، جيڪڏهن هر ڪو دوستانه سلوڪ ڪري، ته هر ماڻهو جا 999 دوست هوندا پر جيڪڏهن ان ماحول ۾ هر ڪو ٻين سان دشمن وانگر سلوڪ ڪري، ته هر ماڻهو جا 999 دشمن هوندا.

چنڊ جي روشنيءَ ۾ خوش ڏورانهين زمينون

جڏهن شام ٿئي ٿي، پنهنجن خيالن کي چنڊ جي روشني سان ملايو

پنهنجن غمن کي ان جي شعاعن سان ڌوئي ڇڏ
مون کي عجيب روشني توهان جي جسم تي نرمي سان پکڙجندي محسوس ٿئي ٿي.
 وڻن ڏورانهن علائقن جي مٿان
وڏي وسعت بينو پرسڪون اکين سان ڏس
چنڊ جي شعاع ان جي شاندار نظارن ڏانهن
چمڪندڙ افق جي پردي وارن ڪنارن کي ڏسو
پنهنجن غور فڪر وارن خيالن کي نقطه نظر جي حدن کان اڳتي وڌڻ ڏيو
سونهن خوابن جي سرزمين ڏانهن
چنڊ جي شعاعن پاران ڏيکاريل شڪلن کان پنهنجو ڌيان هٽائي ڇڏيو.
پري تارن پري آسمان ڏانهن
زنده آسمان کان ٻاهر دائمي خاموشي
جتي هر شيءِ پيار زندگي سان ڌڙڪي ٿي
چنڊ جي شعاعن کي ٻاهر نڪرندي ڏسو
رڳو ڌرتيءَ تي نه
بلڪه، توهان جي شاندار ذهن جي لامحدود دائرن جي هر ڪنڊ
غور ڪريو ته جيئن توهان ڏورانهن، خوش زمينن تائين پهچي سگهو.
گهري روحاني شعور جا طول و عرض
 ڪائنات کي چانديءَ جي روشني طور ڏٺو وڃي ٿو
ان جي ڪا حد ڪا انتها ناهي
* * *
انسان غير صحتمند عادتن جڪڙيل آهن، اهي عادتون مسلسل پرورش پائي رهيون آهن جڏهن ته سٺيون عادتون مري ختم ٿي وڃن ٿيون.
ناپسنديده مهمان هڪ شخص جي زندگي پهرين جڳهه تي قبضو ڪري وٺندا آهن، جڏهن ته معزز مهمانن کي هن کان سواءِ ڪجهه به نه ملندو آهي صرف غفلت بي عزتي، اهي سندس دروازي کان ذليل دل شڪسته ٿي ڦري ويندا آهن.
سٺين عادتن کي سٺن ڪمن سان پرورش ڪرڻ جي ضرورت آهي،
اهو سٺي صحبت متاثر ڪندڙ لڪٽين سان يقيني بڻايو ويندو آهي، چاڪاڻ ته ماحول جو اثر مرضي کان وڌيڪ مضبوط هوندو آهي.
انسان ماديت جي ڪري هلايا وڃن ٿا، عقل جي روشنيءَ مسلسل اندروني بدران ٻاهر ڏانهن هدايت ڪئي ويندي آهي ماڻهو هتي اتي ڀوڙندا

آهن، پر دنيا □ ڪا به اهڙي جاءِ ناهي جيڪا انهن کي پاڻ □ انهن جي ضمير کان بچائي سگهي؛ خود غور جو هڪ لمحو ضروري آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪاميابي لاءِ دعا گهري ٿو جڏهن ته سندس خيال هڪ ئي وقت ناڪامي، انتشار □ بي حسي جي خيالن سان ڀريل هجن، ته اهي ڪنهن اهڙي شخص وانگر آهن جيڪو ڪنهن کي مشن تي موڪلي ٿو ته رستي □ انهن تي ڌاڙيلن حملو ڪن. ڌاڙيل جيڪي ڪنهن شخص جي ڪاميابي چوري ڪن ٿا اهي انهن جون خراب عادتون آهن. هڪ ماڻهو پنهنجون دعائون خدا ڏانهن غير محفوظ موڪلي ٿو، □ پريشاني □ پريشاني جا ڌاڙيل انهن تي خدا تائين پهچڻ کان اڳ حملو ڪن ٿا. يقيناً، خدا دعائون ٻڌندو آهي چاڪاڻ ته هو هر هنڌ □ سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ آهي، پر ڪجهه حالتن □، دعائون جواب نه ملنديون آهن. ڪڏهن ڪڏهن انهن جو جواب ڇو نه ڏنو ويندو آهي؟ جواب لاشعور ذهن جي مٽي □ لڪيل منفي ٻج □ آهي. اهي خراب عادتون، جيڪي دور □ تازي ماضي □ پيدا ٿيون آهن، هڪ شخص □ خدا جي وچ □ هڪ رڪاوٽ جي طور تي بيٺيون آهن. مثبت سوچون روح جي مٽي □ پوکيون وڃن ته جيئن اهي صحيح حالتن □ اپرن □ وڌن □ ميوا ڏين. ڪو به صرف صحت، خوشحالي □ سازگار حالتن تي ڀروسو نٿو ڪري سگهي، ڇاڪاڻ ته اهي عارضي □ عارضي آهن. روح جي دائري □ سيڙپڪاري ڪرڻ عقلمندي آهي.

انسان جي زندگي □ روح □ تباهي ڪندڙ قوتون مسلسل ڪم ڪري رهيون آهن، جيڪي ماضي جي غلطين مان پيدا ٿين ٿيون. تنهن ڪري، انهن طاقتور قوتن کي منهن ڏيڻ □ انهن سان ڊيل ڪرڻ □ هوشيار □ محتاط رهڻ گهرجي.

جيڪو به ڪاميابي لاءِ دعا گهري ٿو □ ساڳئي وقت پاڻ □ سوچي ٿو ته، "مون کي نه ٿو لڳي ته مان ڪامياب ٿيندس،" اهو ڪامياب نه ٿيندو، دعا کي مضبوط ايمان □ عاجز دل سان ادا ڪرڻ گهرجي ته جيئن الاهي روشني چمڪي □ آسماني نعمتون نازل ٿين.

جيئن ٽٽل فون ذريعي ڳالهائڻ ناممڪن آهي، تيئن ئي پريشانين، پريشانين، عدم اطمينان □ عارضي شين سان وابستگي جي بار هيٺ ذهن ذريعي دعا کي مؤثر طريقي سان نشر ڪرڻ ناممڪن آهي. گ□ر□ سڪون □ پرسڪون هم آهنگي سان بهتر، تعميري وائبريشن ذريعي، ذهن کي مرمت □ حساب ڪري سگهجي ٿو، ان جي روحاني قبوليت کي وڌايو وڃي ٿو، خدا ڏانهن دل جي پيغامن جي موثر □ اثرائتي منتقلي □ سندس برڪت واري جواب جي وصولي کي فعال بڻائي ٿو.

اي منهنجا پروردگار، منهنجا هٿ منهنجي سيني سان جڪڙيل آهن، مان پنهنجو سڄو وجود توکي پيش ڪريان ٿو، □ مان پنهنجين دعائن کي گهري

محبت سان سرشار ڪريان ٿو، مون کي تنهنجي لاءِ ٻارن جي معصوم محبت عطا ڪر، ۽ مون کي منهنجي دعائن جي لفظن جي پويان تنهنجي ويجهو محسوس ڪرڻ ۾ مدد ڪر، مون کي منهنجي سڀني احساسن ۾ تنهنجي موجودگي محسوس ڪرڻ ڏي، ۽ مون کي اهو احساس ڏي ته تنهنجي حڪمت منهنجي سمجھ کي برقرار رکي ٿي ۽ منهنجي زندگي تنهنجي روشني جي چمڪ ۽ تنهنجي آفاقي زندگي جو مظهر آهي.

اهي عام طور تي سڀ کان خوش ماڻهو آهن.

سچي انساني خوشي هڪ شخص جي سکڻ جي صحيح ۽ احترام واري انداز ۾ عمل ڪرڻ جي مسلسل تياري ۾ آهي. جيترو وڌيڪ ماڻهو پاڻ کي بهتر بڻائيندو، اوترو ئي هو پنهنجي آس پاس جي ماڻهن جي ترقي ۽ خوشي ۾ حصو وٺندو.

درد جو بنيادي سبب

روحاني خود جو جسم ۽ ذهن سان تعلق، ۽ انهن جي ذريعي ان جو احساس، اسان جي سڀني دردن، حدن، پابندين، خامين ۽ خامين جو جڙ آهي. هن تعلق جي ڪري، اسان کي درد ۽ خوشي جيتري ئي جوش ۽ جذبو محسوس ٿئي ٿو، ايتري حد تائين جو اسان الاهي خوشي يا شعور جو تجربو ڪرڻ جي قابل نه آهيون.

مذهب، پنهنجي جوهر ۾، درد کان مستقل طور تي بچڻ ۽ خالص خوشي، يا خدا جي حاصلات شامل آهي.

جيئن سج جي اصل تصوير طوفاني پاڻيءَ جي مٿاڇري تي واضح طور تي نه ٿي ڏسي سگهجي، تيئن روحاني روح جي سچي، برڪت واري فطرت (سچي روح جو عڪس) کي سمجهي نه ٿو سگهجي ۽ ان جي جوهر کي جسم ۽ ذهن جي اتار چڙهاؤ ۽ بدلجندڙ حالتن سان روح جي سڃاڻپ مان نڪرندڙ انتشار ۽ پريشاني جي لهرن ذريعي سمجهي نه ٿو سگهجي.

جيئن متئين پاڻي سج جي حقيقي تصوير کي بگاڙي ٿو، تيئن ئي هڪ پريشان ذهن روح جي هميشه خوشيءَ واري اندروني فطرت کي ان سڃاڻپ يا صحبت ذريعي بگاڙي ٿو.

مشرقي حڪمت جي ڪتابن ۾ چيو ويو آهي:

"جيڪڏهن توهان جسم کان مٿي اٿي سگهو ٿا ۽ اهو محسوس ڪري سگهو ٿا ته توهان هڪ روح آهيو، ته توهان دائمي خوشي حاصل ڪندا ۽ سڀني دردن کان آزاد ٿي ويندا" {۽ چئو، "منهنجا پالڻهار، مون کي علم وڌايو"}

{۽ اوهان کي سچ معلوم ٿيندو، ۽ سچ اوهان کي آزاد ڪندو}

آزادي خود حڪمراني مان ايندي آهي، سٺي عادت سڀ کان وڏي دوست آهي.

منهنجي استاد، سري يُڪتسوارجي جا سپ ڪان وڏيڪ اثرائتا لفظ تي لفظ هئا جيڪي هو هميشه مون کي ورجائيندا هئا: " رويو ڪرڻ سکو " مان واقعي ان لاءِ سندس شڪرگذاري جو اظهار ڪرڻ کان قاصر آهيان، اهو ڄاڻندي ته صحيح طريقي سان رويو رکڻ هميشه آسان نه هو.

جڏهن توهان کي ڪنهن شيءِ تي قابو پائڻو آهي، ته توهان کي سمجهڻ گهرجي ته توهان کي ان تي ڇو قابو پائڻو آهي توهان کي نه رڳو ان کي ڇڏڻ گهرجي □ ان کان پاڻ کي پري رکڻ گهرجي، پر توهان کي ان بابت سوچڻ □ ان کي پنهنجي سوچن مان ڪڍڻ گهرجي. منفي سوچ هڪ زبردست دشمن آهي جنهن کي فتح ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان پنهنجو ڌيان حسي شعور کان روحاني شعور ڏانهن منتقل ڪندا، ته توهان فتح حاصل ڪندا □ پاڻ □ خوشي آڻيندا. ڪاميابيون ذهن □ هونديون آهن. هڪ کي پاڻ کان پڇڻ گهرجي: "ڇا مان پنهنجن حواسن جو غلام آهيان يا انهن جي مالڪ جو؟ ڇا مان امن سان مالا مال آهيان يا روحاني طور تي غريب آهيان؟"

ڪنهن کي به زيادتي جو شڪار نه ٿيڻ گهرجي شين مان لطف اندوز ٿيو، پر انهن کي توهان کي غلام بڻائڻ جي اجازت نه ڏيو آزاد رهو مهربان، دوستانه، خوش مزاج □ خوش مزاج رهو، □ هر حالت □ پنهنجو مالڪ رهو. ڪنهن کي صرف حواسن جو غلام نه هجڻ گهرجي، پر صحيح عقيدن مطابق عمل ڪرڻ گهرجي. جيڪو به دوئي کان اڳتي وڌڻ □ ڪائناتي شعور حاصل ڪرڻ چاهي ٿو، ان کي پاڻ تي ضابطو رکڻ گهرجي □ پاڻ کي تربيت ڏيڻ گهرجي ته جيئن نفسياتي پريشاني يا بيچيني کان سواءِ سپني شين □ سپني حالتن کي برداشت ڪري سگهجي.

جيڪو به چاهي اهو ڪرڻ آزادي نه آهي، پر آزادي جو غلط استعمال آهي آزادي خود ضابطي جي قانون تي عمل ڪرڻ سان ايندي آهي، يعني خود نظم و ضبط سچي آزادي جو مطلب آهي هر شيءِ حڪمت جي رهنمائي □ ڪرڻ آزادي خدا □ سندس قانونن جي تعميل کان سواءِ گهٽ □ گهٽ آهي.

گهڻن ماڻهن جون زندگيون خواهشن، جذبن، مزاجن، عادتن، □ ماحولياتي □ سماجي اثرن جي تابع آهن.

جڏهن جسماني عادتون ذهن کي ڪنٽرول ڪرڻ شروع ڪن ٿيون، ته جسم لاءِ مرضي جي حڪمن جي تعميل ڪرڻ ڏکيو ٿي ويندو آهي. اهو ئي سبب آهي جو ٿلها ماڻهو وزن گهٽائڻ لاءِ جدوجهد ڪندا آهن، جيتوڻيڪ غذا تي عمل ڪندي. شعوري سيلز پنهنجون عادتون ٺاهي چڪا آهن □ ذهن جي حڪمن جو جلدي جواب نه ڏيندا آهن. تنهن هوندي به، جيڪڏهن صحيح تربيت ڏني وڃي، ته اهي اعليٰ ذهني طاقتن جي معمولي تضاد کان سواءِ

رضاڪارانه طور تي ذهن جي هدايتن تي عمل ڪندا - اهي طاقتون جيڪي جسم کي ڪنٽرول ڪرڻ جي قابل آهن جيڪڏهن صحيح تربيت ۽ ورزش ڪئي وڃي.

هڪ سٺي عادت توهان جو سڀ کان وڏو دوست آهي، جڏهن ته هڪ خراب عادت لاءِ دشمن آهي. تنهن ڪري، ڪنهن عادت يا عمل کي ورجائڻ کان هوشيار رهڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته ورجاءُ ڪنهن عمل کي احساس ٿيڻ کان اڳ ئي عادت ۾ تبديل ڪري ڇڏيندو آهي، ۽ عادت ٻي فطرت بڻجي ويندي آهي. بهرحال، ان کي مسلسل نيڪ ڪمن ۽ مثبت، تخليقي سوچ ذريعي تبديل ڪري سگهجي ٿو.

هر هنڌ ترتيب ۽ مستقل مزاجي جا نشان

ابتدائي مفڪرن پنهنجي مشاهدي مان دليل ڏنو ته هر انسان مادي ۽ ذهن جو ميلاپ آهي، ۽ هن مشاهدي جي نتيجي ۾ اهي ٻن آزاد قوتن جي وجود تي يقين رکندا هئا: فطرت ۽ ذهن.

پوءِ اهي سوچڻ لڳا: "فطرت ۾ هر شيءِ هڪ خاص طريقي سان ڇو ترتيب ڏنل آهي؟ هڪ شخص جي هٿن مان هڪ ٻئي کان ڊگهو ڇو نه آهي؟ ۽ تارا ۽ سيارا خلا ۾ ڇو نه ٽڪرائجن ٿا؟ اسان ڪائنات ۾ جتي به ڏسون ٿا اتي ترتيب ۽ تسلسل جا نشان ڏسون ٿا"

هن بنياد کان، انهن اهو نتيجو ڪڍيو ته ذهن ۽ مادو الڳ نه ٿا ٿي سگهن ۽ ساڳئي وقت انهن مان هر هڪ تي مڪمل خودمختياري رکي سگهن ٿا، ڇاڪاڻ ته هڪ ذهن هجڻ گهرجي جيڪو هر شيءِ کي ڪنٽرول ڪري.

هي نتيجو قدرتي طور تي هڪ خدا جي خيال ڏانهن وٺي ٿو جيڪو مادي ۽ ذهن ٻنهي جو سبب ۽ اصل آهي، انهن جي ذريعي ۽ انهن کان ٻاهر موجود آهي جيڪو مڪمل حڪمت حاصل ڪري ٿو اهو سمجهي ٿو ته هر شيءِ، پنهنجي جوهر ۾، روح آهي، جيتوڻيڪ اهو روح ظاهر ۾ ڍڪيل آهي ۽ نظر کان لڪيل آهي.

جيڪي روحاني علم رکن ٿا، اهي خدا جي روشني کي هر هنڌ ظاهر ٿيندي ڏسن ٿا.

سوال اهو آهي ته: محقق پهرين جاءِ تي ان کي ڪيئن ڳولي سگهيا؟

پهرين قدم جي طور تي، انهن دنيا ۽ مادي سان سڌو رابطو ختم ڪرڻ لاءِ پنهنجون اکيون بند ڪيون، ته جيئن اهي پنهنجو ڌيان مڪمل طور تي عالمگير ذهن کي ڄاڻڻ تي مرڪوز ڪري سگهن جيڪو دنيا ۽ مادي ٻنهي جي پويان آهي.

انهن وجداني طور تي سمجهي ورتو ته اهي فطرت ۾ خدائي موجودگي کي پنجن حواسن جي عام تصورن ذريعي محسوس نٿا ڪري

سگهن. تنهن ڪري، انهن ان تي گهري ۾ صحيح طور تي ڌيان ڏئي پنهنجي اندر ان جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جو طريقو ڳوليو.

آخرڪار، اهي پنجن حواسن جا سڀئي دروازا ۽ رستا بند ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا، عارضي طور تي مادي شعور کان مڪمل طور تي آزاد ٿي ويا. پوءِ روح جي اندروني دنيا انهن تي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ ۾ انهن جي اڳيان کولڻ شروع ڪيو. انهن عظيم شخصيتن لاءِ جيڪي بي صبري سان پنهنجي باطني تحقيق جي پيروي ڪندا رهيا، خدا آخرڪار پاڻ کي ظاهر ڪيو.

پنهنجي ڪوششن جي پويان خدا جي طاقت رکو.

تعميري ۽ فائديمند مقصدن لاءِ پنهنجي اندروني طاقت کي آزاد ڪريو، ۽ توهان وڏيک حاصل ڪندا ڪاميابي جي هر عنصر کي استعمال ڪندي، غير متزلزل عزم سان اڳتي وڌو، پنهنجي تخليقي روح جي طاقت سان پاڻ کي هم آهنگ ڪريو، ۽ توهان لامحدود ذهن سان ڳنڍجي ويندا جيڪو توهان کي متاثر ڪرڻ ۾ توهان جي سڀني مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. طاقت توهان جي روحاني وجود جي طاقتور ذريعن کان مسلسل توهان ڏانهن وهندي، توهان کي زندگي جي هر شعبي ۾ قابل ذڪر ڪاميابيون ۽ جدتون حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

ڪو به اهم فيصلو ڪرڻ کان اڳ، خاموشي سان ويهو ۾ خدا جي مدد ۽ برڪت حاصل ڪريو پوءِ توهان کي احساس ٿيندو ته توهان جي طاقت جي پويان خدا جي طاقت آهي، توهان جي ذهن جي پويان خدا جو ذهن آهي، ۽ توهان جي مرضي جي پويان خدا جي مرضي آهي. جيستائين خدا توهان سان ڪم ڪري رهيو آهي، توهان جون ڪوششون بيڪار نه ٿينديون، ۽ نه ئي توهان ناڪام ٿيندا؛ بلڪه، توهان جي طاقت وڌندي ويندي ۽ توهان جون صلاحيتون وڌنديون ۾ جڏهن توهان خدا جي خدمت ۾ پنهنجا ڪم پورا ڪندا، ته توهان کي سندس برڪتون ملنديون.

جيڪڏهن زندگي ۾ توهان جو ڪم عاجز آهي، ته ان لاءِ معافي نه وٺو ان تي فخر ڪريو ته توهان اهي فرض پورا ڪري رهيا آهيو جيڪي خدا توهان کي سونپيا آهن هو چاهي ٿو ته توهان پنهنجي قابليت جي مطابق پنهنجو ڪردار ادا ڪريو هر ڪو اهو ساڳيو ڪردار ادا نٿو ڪري سگهي جيڪو توهان ڪندا آهيو جيستائين توهان خدا کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندا، ڪائنات جون سڀئي قوتون توهان جي خوشي ۽ ڀلائي لاءِ هم آهنگي ۾ ڪم ڪنديون.

جڏهن توهان خدا کي اقرار ڪندا آهيو ته توهان کيس سڀني کان مٿي چاهيو ٿا، ته توهان پاڻ کي سندس مرضي سان هم آهنگ ڪندا ۾ جڏهن توهان کيس بيحد ڳوليندا آهيو، بغير ڪنهن رڪاوٽ جي جيڪي توهان جي رستي ۾ اچن ٿيون، ته توهان پنهنجي انساني مرضي جو بهترين استعمال

ڪري رهيا آهيو، ۽ توهان ڪاميابي جي قانون کي پڻ استعمال ڪري رهيا آهيو جيڪو قديم بابا ۽ انهن سڀني کي معلوم آهي جن سچي ڪاميابي حاصل ڪئي آهي.

جيستائين توهان صحت، خوشي ۽ امن حاصل ڪرڻ لاءِ ان برڪت واري طاقت کي استعمال ڪرڻ جي سچي ڪوشش ڪندا، مقدس ڪائناتي طاقت توهان جي خدمت ۾ آهي. انهن عظيم مقصدن کي حاصل ڪرڻ سان، توهان خدا ۽ پنهنجي سچي گهر ڏانهن خود علم جي رستي تي هلندا.

خوشي ڪاميابي جو معيار آهي

پهرين، توهان کي پڪ ڪرڻ گهرجي ته جيڪو مقصد توهان حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا اهو ڪوشش جي لائق آهي ۽ ان تائين پهچڻ کي حقيقي ڪاميابي سمجهيو وڃي.

ڪاميابي ڇا آهي؟ جيڪڏهن توهان وٽ صحت ۽ دولت آهي پر سڀني سان مسئلا آهن (۽ پاڻ سان پڻ)، ته توهان جي زندگي ڪامياب نه آهي. جيڪڏهن توهان کي خوشي نه ملي ته دنيا اونداهي ۽ زندگي بيڪار ٿي ويندي آهي. جڏهن توهان پئسا وڃائي ڇڏيو ٿا، توهان ڪجهه نه وڃائي ڇڏيو ٿا. جڏهن توهان صحت وڃائي ڇڏيو ٿا، توهان ڪجهه وڌيڪ اهم وڃائي ڇڏيو ٿا. پر جڏهن توهان امن ۽ سڪون وڃائي ڇڏيو ٿا، توهان زندگي جا سڀ کان قيمتي خزانا وڃائي ڇڏيو ٿا.

تنهن ڪري، ڪاميابي کي خوشي جي معيار سان ماپڻ گهرجي، عالمگير قانونن سان مطابقت ۾ هم آهنگي ڪرڻ جي صلاحيت سان. ڪاميابي کي دنياوي معيارن جهڙوڪ صحت، حيثيت ۽ طاقت سان نه ماپيو ويندو آهي. اهي شيون پاڻ ۾ خوشي نه آڻينديون آهن جيستائين صحيح طريقي سان استعمال نه ڪيون وڃن. ان لاءِ، انسان کي خدا ۽ انسانيت لاءِ دانائي ۽ پيار هجڻ گهرجي.

خدا توهان کي پنهنجي ذهن ۽ مرضي جي استعمال يا غلط استعمال ذريعي پاڻ کي انعام ڏيڻ يا سزا ڏيڻ جي طاقت ڏني آهي جيڪڏهن توهان صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي پڃڪڙي ڪندا، ته توهان لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا. تنهن ڪري، توهان کي پنهنجي ذهن کي مضبوط ڪرڻ گهرجي ۽ گذريل سالن جي جمع ٿيل نفسياتي ۽ اخلاقي بار کڻڻ کان انڪار ڪرڻ گهرجي. انهن ٿڪل ڍير کي پنهنجي موجوده برڪت واري فيصلن ۽ تعميري سرگرمين جي باهه ۾ ساڙيو، ۽ توهان آزادي جي افق تي پهچي ويندا.

خوشي ڪجهه حد تائين ٻاهرين حالتن تي منحصر آهي، پر اهو بنيادي طور تي ڪنهن جي ذهني حالت تي منحصر آهي. خوش رهڻ لاءِ، هڪ

شخص کي سٺي صحت، متوازن ذهن، خوشحال زندگي، مناسب ڪم، شڪرگذار دل، ۽ سڀ کان وڌيڪ، خدا جي حڪمت ۽ علم هجڻ گهرجي.

خوش رهڻ جو مضبوط عزم توهان جي تمام گهڻي مدد ڪندو، پنهنجين حالتن جي تبديليءَ جي اميد نه رکو، غلطي سان اهو سمجهو ته توهان جون مشڪلاتون ڪٿي آهن. ناخوشي کي هڪ گهري عادت نه بڻجڻ ڏيو جنهن کي ٽوڙڻ ڏکيو هجي، جيڪو توهان کي ۽ توهان جي آس پاس وارن کي نفسياتي تڪليف پهچائيندو.

توهان ۽ ٻين لاءِ سڀ کان وڏي نعمتن مان هڪ آهي خوش ۽ پراميد رهڻ جيڪڏهن توهان وٽ خوشي آهي، ته توهان سڀ ڪجهه حاصل ڪري ورتو آهي خوشي جو مطلب آهي خدا سان هم آهنگيءَ ۾ هجڻ، ۽ مراقبو خوشي حاصل ڪرڻ جي صلاحيت ڏئي ٿو.

ذهنيءَ عادتون: ڪاميابي کي تيز ڪرڻ يا دير ڪرڻ

ڪنهن به شخص جون عادتون ان جي ڪاميابي کي تيز ڪرڻ يا دير ڪرڻ جي طاقت رکن ٿيون. اهو عارضي الهام يا شاندار خيال نه آهن، پر هڪ شخص جون روزاني ذهني عادتون جيڪي ان جي زندگي جو رخ طئي ڪن ٿيون.

ذهنيءَ عادتون هڪ ذهني مقناطيس وانگر آهن، جيڪي ڪجهه شين، ماڻهن ۽ حالتن کي پاڻ ڏانهن ڇڪينديون آهن. سٺيون ذهني عادتون توهان کي سازگار ۽ فائديمند موقعن کي راغب ڪرڻ جي قابل بڻائينديون آهن، جڏهن ته خراب ذهنيءَ عادتون توهان کي دنياوي رجحانن ۽ ناپسنديده حالتن وارن ماڻهن جي ويجهو آڻينديون آهن.

توهان خراب عادتن کي بي اثر ڪري سگهو ٿا ۽ انهن جي طاقت کي ڪمزور ڪري سگهو ٿا ڪنهن به شيءِ کان پاسو ڪندي جيڪا انهن کي متحرڪ يا بحال ڪري سگهي ٿي، انهن تي مسلسل ڌيان ڏيڻ کان سواءِ. پوءِ، پنهنجن خيالن کي هڪ سٺي عادت ڏانهن هدايت ڪريو ۽ ان کي مسلسل ترقي ڪرڻ تي ڪم ڪريو جيستائين اهو توهان جي زندگي جو هڪ لازمي حصو نه بڻجي وڃي جنهن تي توهان ڀروسو ۽ ڀروسو ڪري سگهو ٿا.

اسان جي اندر، ٻ۽ مخالف قوتون مسلسل تڪرار ۾ آهن: هڪ جيڪا اسان کي اهو ڪرڻ لاءِ مجبور ڪري ٿي جيڪو اسان کي نه ڪرڻ گهرجي، ۽ ٻي جيڪا اسان کي اهو ڪرڻ لاءِ متاثر ڪري ٿي جيڪو اسان کي ڪرڻ گهرجي، جيتوڻيڪ اهو وڌيڪ ڏکيو لڳي ٿو. پهرين آواز برائي جو آواز آهي، ٻيو سٺو جو آواز، يا خدا جو.

سخت روزاني سبقن ذريعي توهان واضح طور تي ڏسندا ته خراب عادتون لامحدود مادي خواهشن جي وڻ کي ڪارائين ٿيون، جڏهن ته سٺيون عادتون بلند روحاني اميدن ۽ اميدن جي وڻ کي ڪارائين ٿيون.

توهان کي پنهنجي ڪوشش ڪي وڌيڪ ڪان وڌيڪ برڪت واري روحاني وڻ جي صحيح ترقي تي مرڪوز ڪرڻ گهرجي ته جيئن هڪ ڏينهن توهان خود علم جا مزيدار، پڪل ميوا حاصل ڪري سگهو.

جيڪڏهن توهان پاڻ کي هر قسم جي خراب عادتن کان آزاد ڪري سگهو ٿا، ۽ جيڪڏهن توهان اهو سڀ ڪجهه ڪري سگهو ٿا جيڪو سٺو ۽ شريف آهي، شرافت ۽ مهرباني جي محبت مان، نه ته ان ڪري جو برائي اداسي ۽ افسوس آڻيندي آهي، ته پوءِ توهان روح ۾ وڌندا ۽ رستي تي اڳتي وڌندا.

توهان آزاد هوندا جڏهن توهان رضامندي ۽ جان بوجھ ڪري پنهنجون خراب عادتون ڇڏي ڏيندا. توهان صرف تڏهن آزاد هوندا جڏهن توهان مالڪ بڻجي ويندا، پنهنجي جذبات، سوچن ۽ مرضي کي اهو ڪرڻ لاءِ حڪم ڏئي سگهندا جيڪو ڪرڻ گهرجي، جيتوڻيڪ اهو توهان جي خواهشن جي خلاف هجي. خود ضابطي ۽ خود ضابطي جي طاقت ۾ دائمي آزاديءَ جا ٻج موجود آهن.

مون هاڻي تائين ڪاميابي جي ڪيترن ئي اهم خاصيتن جو ذڪر ڪيو آهي: مثبت سوچ، قوت ارادي، نفسياتي تجزيو، شروعات، ۽ خود نظم و ضبط ڪيتريون ئي ڪتاب انهن مان هڪ يا وڌيڪ خاصيتن تي زور ڏين ٿيون پر انهن عنصرن جي بنياد تي الاهي طاقت کي تسليم ڪرڻ ۾ ناڪام آهن. ڪاميابي حاصل ڪرڻ ۾ الاهي مرضي سان مطابقت سڀ کان اهم عنصر آهي.

الاهي مرضي اها قوت آهي جيڪا زمين ۽ ان تي موجود هر شيءِ کي، ۽ ڪائنات ۽ ان ۾ موجود هر شيءِ کي هلائي ٿي. اهو خدا جي مرضي آهي جيڪا خلا ۾ تارن کي هلائي ٿي، ۽ اها سندس مرضي آهي جيڪا سيارن کي انهن جي مدار ۾ رکي ٿي ۽ سڀني زندگي جي شڪلن جي پيدائش، واڌ ۽ زوال جي چڪر کي منظم ڪري ٿي.

آرزو جا انگ اکر

او، رب

منهنجي خواهشن جا انگارا توهان جي بابرڪت حضور ۾ هميشه لاءِ جلندا رهن.

منهنجا پيارا خدا، منهنجي پيار جي ڪنول کي دنياوي غفلت جي دلدل مان ڪڍ، ۽ ان سان پنهنجي هميشه جاڳندڙ يادگيري جي سيني کي سينگاريو.

آسمان جي حرم ۾، مان توهان جي اڳيان سجدو ڪريان ٿو، منهنجا خدا
مون گلاب جي خوشبوءِ ۾ تنهنجو آوازُ ٻڌو.
۽ مون کي للي جي لذت ۾ توهان جي نرمي محسوس ٿي.

□ منهنجي خواهشن جي سرگوشي □، توهان جو پيار جواب هو.
مون کي خبر آهي ته خدا کي غور □ فڪر ذريعي سڃاڻي سگهجي ٿو، پر هڪ پريشان □ پريشان ذهن ذريعي نه.
مان غور و فڪر جي نعمت لاءِ پنهنجون اکيون کوليندس □ ڏسندس ته سڀ اونداهيون ختم ٿي ويون آهن. مان مراقبي جي پٿرن جي پويان لڪيل الاهي امن جي تلاءَ □ پاڻ کي غرق ڪندس، □ مان پنهنجي اندروني وجود کي غور و فڪر ذريعي پاڪ ڪندس ته جيئن اهو ٻاهرين اثرن جي مخالفت ڪندي خراب نه ٿئي. □ مان هر ڏينهن کي قادر مطلق جي غور سان سلام ڪندس.
خاموشيءَ جي حرم □، مان توهان جي امن جي قربانگاهه کي ڳوليان ٿو.
□ امن جي قربانگاهه تي مون کي توهان جي هميشه نئين خوشي ملندي آهي.
مون کي مراقبي جي غار □ پنهنجو آواز ٻڌڻ ڏي، □ پوءِ مان پاڻ □ دائمي آسماني خوشي ڳوليندس. امن منهنجي دل کي پريندو □ منهنجي وجود □ شامل ٿيندو، ڇا خاموشي □ يا ڪم دوران.
آسمان جي گنبد □ هر روشن، چمڪندڙ تارو، □ هر پاڪ، پاڪ خيال،
هر نيڪ عمل □ سهڻو ڪارنامو هڪ دري هوندو جنهن مان مان توکي ڏسندو آهيان، منهنجا پيارا خدا.
مڪمل ذهني توجه □ لامحدود خواهش سان، مان پنهنجي شعور کي روحاني اک (ابرو جي وچ □) ذريعي ابديت جي بادشاهت ڏانهن موڪليندس.
مان پنهنجي روح کي جسم جي قيد مان آزاد ڪندس □ ان کي روح جي وڏي سمنڊ سان ملائي ڇڏيندس.
نفسياتي تجزيي جي ضرورت
ڪاميابي جو ٻيو راز نفسياتي تجزيو آهي. خود شناسي هڪ آئينو آهي جنهن □ توهان پنهنجي ذهن جي لڪيل ڪوٺائي کي ڏسي سگهو ٿا جيڪي ٻي صورت □ توهان کان لڪيل رهندا.
پنهنجي ناڪامي جي نقطن کي سڃاڻو □ پنهنجي سٺن □ خراب رجحانن □ رجحانن کي ترتيب ڏيو.
پاڻ تجزيو استعمال ڪريو اهو سمجهڻ لاءِ ته توهان هاڻي ڪٿي آهيو، توهان ڇا حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، □ ڪهڙيون رڪاوٽون توهان جي رستي □ آهن پنهنجي اصل ڪم کي بيان ڪريو □ زندگي □ پنهنجي مقصد کي سمجهو.
هڪ حقيقي □ عظيم ڪردار جون سڀئي خوبيون پيدا ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو، خواهشن □ خواهشن کان آزاد پنهنجي ذهن کي خدا سان هم آهنگ □ هم آهنگ رکڻ سان، توهان پنهنجي گهربل مقصد جي رستي تي

تيزي سان، محفوظ ۽ اعتماد سان اڳتي وڌندا. توهان جو آخري مقصد خدا تائين پنهنجو رستو ڳولڻ آهي پر هن دنيا ۾ فرض ۽ ذميواريون پڻ آهن جن کي پورو ڪرڻو آهي.

هن ڌرتيءَ تي اسين اجنبي نظر اچون ٿا، ۽ صرف جڏهن اسين خدا سان پيار ڪندا آهيون ته اسين پائر ۾ پينرون بڻجي ويندا آهيون.

عزم ۽ شروعات سان گڏ توهان کي توهان جي وابستگين کي بيان ڪرڻ ۽ انهن کي مڪمل طور تي پورو ڪرڻ ۾ مدد ڪندي شروعات ڇا آهي؟ اهو توهان جي اندر هڪ تخليقي صلاحيت آهي: لامحدود خالق جي هڪ چنگاري جيڪا توهان کي اهڙي شيءِ ٺاهڻ جي طاقت ڏئي سگهي ٿي جيڪا اڳ ڪڏهن به ڪنهن نه ناهي آهي. اهو توهان کي نئين ۽ تخليقي طريقن سان شيون ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو. هڪ شروعات ڪندڙ ذهن واري شخص جون ڪاميابيون هڪ شوٽنگ اسٽار وانگر شاندار ۽ حيران ڪندڙ ٿي سگهن ٿيون. ڪجهه به نه مان ظاهري طور تي ڪجهه ٺاهڻ سان، اهي اهو ظاهر ڪن ٿا ته جيڪو ناممڪن نظر اچي ٿو اهو واقعي ممڪن آهي جڏهن انسان اعليٰ تخليقي روح جي طاقت کي استعمال ڪري ٿو. شروعات ۽ جدت توهان کي پنهنجن پيرن تي بيهڻ جي قابل بڻائي ٿي، آزاد ۽ آزاد، ۽ ڪاميابي جي نشانين مان آهن.

ڪاميابي جي خيالن جي خبرداري

فرض ڪريو ته توهان هاٽي تائين ناڪام ٿي ويا آهيو، ته پوءِ وڙهڻ بند ڪرڻ ۽ ناڪامي کي قسمت سمجهڻ بيوقوفي آهي.

جيستائين ڪو وڏيڪ حاصل ڪري سگهي ٿو، ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ کان وڙهندي مرڻ بهتر آهي، ڇاڪاڻ ته موت کان پوءِ به سندس ڪوششون نئين زندگي ۾ جاري رهنديون.

ڪاميابي ۽ ناڪامي توهان جي ماضي ۾ ڪيل ڪمن ۽ هاٽي ڪيل ڪمن جا نتيجا آهن. تنهن ڪري، توهان کي ماضي جي تجربن مان ڪاميابي جي خيالن کي پرورش ڪرڻ گهرجي ۽ انهن کي توانائي ڏيڻ گهرجي ته جيئن توهان پنهنجي موجوده زندگي ۾ ناڪامي جي خيالن کي ڪنٽرول ڪري سگهو.

هڪ ڪامياب ماڻهو کي درپيش مشڪلاتون ۽ پريشانيون هڪ ناڪام ماڻهو کي درپيش مشڪلاتن کان وڏيڪ ٿي سگهن ٿيون، تنهن هوندي به، اڳوڻن پاڻ کي تربيت ڏني ته ناڪامي جي خيال کي مڪمل طور تي ۽ مستقل طور تي رد ڪن.

توهان کي پنهنجي ذهن کي مايوسي ۽ مايوسي کان فتح ڏانهن؛ پريشاني کان سڪون ڏانهن؛ ذهني مونجهاري ۽ پريشاني کان ذهني توجه ڏانهن؛ انتشار ۽ انتشار کان امن ڏانهن؛ ۽ امن کان مقدس روحاني خوشي

ڏانهن منتقل ڪرڻ گهرجي جڏهن توهان وٽ هي خود علم هوندو، ته توهان جي زندگي جو مقصد ڪاميابي سان تاج پوشي ڪيو ويندو شاندار طور تي حاصل ڪيو ويندو، خدا جي مدد سان.

سوچ جي طاقت

توهان پنهنجي معمولي سوچ جي معيار نوعيت جي مطابق ڪاميابي يا ناڪامي جو مظاهرو ڪيو ٿا.

توهان جي زندگي ڪهڙو وڌيڪ طاقتور آهي: ڪاميابي جا خيال يا ناڪامي جا خيال؟

جيڪڏهن توهان جي سوچ گهڻو ڪري منفي آهي، ته ڪڏهن ڪڏهن مثبت خيال ڪاميابي کي راغب ڪرڻ لاءِ ڪافي نه هوندا پر جيڪڏهن توهان ايمانداري سان سوچيو ٿا، ته توهان اهو ڳوليندا جيڪو توهان ڳولي رهيا آهيو پنهنجي مقصد تائين پهچندا، جيتوڻيڪ توهان اوندهه گهريل محسوس ڪندا.

توهان اڪيلو پاڻ لاءِ ذميوار آهيو قيامت جي ڏينهن ٻيو ڪو به توهان جو جواب نه ڏيندو نه ئي حساب ڪتاب ڏيندو. دنيا توهان جو ڪم، جتي توهان جي عملن توهان کي رکيو آهي (توهان جي گذريل عملن جا نتيجا)، صرف هڪ شخص ڪري سگهي ٿو: توهان توهان جو ڪم صرف تڏهن ڪامياب سمجهيو ويندو آهي جڏهن اهو ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان توهان جي ساٿي انسان جي خدمت ڪري.

ڪنهن به مسئلي تي نه رهو نه ئي ان بابت سوچيندا رهو، شين کي ڪجهه دير لاءِ آرام ڪرڻ ڏيو، اهي پاڻ حل ٿي سگهن ٿيون پر انهن کي ايترو ڊگهو آرام نه ڏيو جو توهان پنهنجي سمجهڻ جي صلاحيت وڃائي ڇڏيو ان جي بدران، آرام جي انهن دورن کي پنهنجي سوچ کي گہرا ڪرڻ پنهنجي اندر پرسڪون افقن تائين پهچڻ لاءِ استعمال ڪريو جڏهن توهان پاڻ سان هم آهنگ هوندا، ته توهان پنهنجي هر ڪم بابت واضح طور تي سوچڻ جي قابل هوندا جيتوڻيڪ توهان جا خيال پڄندا هجن، توهان انهن کي گڏ ڪري انهن کي ٻيهر ترتيب ڏئي سگهندا هم آهنگي رهڻ جي هي برڪت واري صلاحيت ڪوشش مشق ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي.

ماءُ، استاد پرمهانسا جي مطابق

ماءُ جي ڏينهن تي هن جو هڪ ليڪچر

اڄ ته هن ڏينهن کي انهن سڀني سنين مائرن لاءِ هڪ سني سوچ طور تي ڪٽي هلون جن پنهنجن ٻارن کي مهرباني پيار سان پاليو آهي.

ماءُ جي محبت اسان کي نرمي لاتعلقي سان خراب ڪرڻ لاءِ نه ڏني وئي هئي، پر اسان جي دلين نرمي پيدا ڪرڻ لاءِ ڏني وئي هئي ته جيئن اسان ٻين جي دلين کي مهرباني سان نرم ڪري سگهون ٽڪل روحن کي

دنيا جي پريشانين ۾ پابندين کان آزاد ڪري سگهون. جيڪي ماڻهو الميي ۾ غم ۾ غرق آهن، ڪيترن ئي بدقسمتين ۾ مشڪلاتن ۾ مبتلا آهن، انهن کي اسان جي نرم سمجهه ۾ رحمدل همدردي جي ضرورت آهي.

مون کي پنهنجي روحاني روشني منهنجي ماءُ لاءِ منهنجي وڏي محبت ذريعي ملي؛ منهنجي ماءُ لاءِ منهنجي مخلص محبت خدا لاءِ منهنجي وڌندڙ محبت جو بنيادي سبب هئي، ڇاڪاڻ ته ان محبت مون کي ان جي خالص سرچشمي جي ڳولا ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪيو، ۾ مون ان کي خدا ۾ ڳولي لڌو، جيڪو سڀني نيڪي ۾ نيڪي جو سرچشمو آهي.

ماءُ پيءُ کان وڌيڪ نرم ۾ معاف ڪندڙ هوندي آهي ماءُ خدا جي غير مشروط محبت جو بهترين مثال آهي خدا مائرن کي اسان لاءِ پنهنجي محبت جو اظهار ڪرڻ لاءِ پيدا ڪيو آهي، بنا ڪنهن سبب جي يا بغير ڪنهن سبب جي.

مان عورت کي عالمگير ماءُ جي انساني مظهر سمجهان ٿو، ۾ جيڪا شيءِ مون کي هن جي سڀ کان وڌيڪ تعريف آهي اها آهي سندس حقيقي ماءُ جي محبت جيڪي عورت ۾ روحاني خوبصورتي ۾ شاندار معنيٰ محسوس ڪن ٿا، اهي عظيم جذبن سان جاڳندا آهن ۾ پاڻ کي الهام جي وسيع دائرن لاءِ ڪليل ڏسندا آهن. عالمگير محبت هر ان شخص جي دل ۾ ڦهلجي ويندي آهي جيڪو عورت کي قدر ۾ احترام سان ڏسندو آهي ۾ ان سان مهرباني ۾ عزت سان پيش ايندو آهي.

جيڪڏهن خدا پنهنجي محبت مائرن جي دلين ۾ نه وجهي ها، ته اهي پنهنجن ٻارن سان پيار نه ڪري سگهن ها پر، ڪريڊٽ انهن ذريعن جي ڪري پڻ آهي جن ذريعي اهو پيار وهندو آهي سڀني عظيم ماڻهن پنهنجين مائرن کي هڪ عظيم پيار ڏيکاريو آهي.

ماءُ جي موجودگيءَ جي ڪري گهر روشني، خوشي ۾ برڪتن سان پرجي ويندو آهي اچو ته هميشه پنهنجي دلين ۾ ماءُ جي پيار جي شعله کي روشن رکون.

۾ دنيا جي سڀني نيڪ مائرن کي سلام.

۾ انهن سڀني کي جيڪي انهن سان مهرباني سان پيش اچن ٿا انهن جي عزت ۾ انهن جي قابليت جي اعتراف ۾

ڪوٺائي جون وسوسا

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود مسعود

مان توهان جي تخليق جي بستري ۽ گهڻو وقت رهيو آهيان، ماضي، حال ۽ مستقبل، ۽ مان - دائمي ٻار - پريشان ۽ پريشان محسوس ڪيو مون بار بار جدوجهد ڪئي، پر بيڪار، جيستائين آخرڪار مان فريب واري اضافيت جي رڪاوٽن سان گهريل بستري تان ٽپڻ ۾ ڪامياب ٿي ويس. توهان مون کي پنهنجي هٿن ۾ ورتو ۽ مون کي دائمي امن جي سرن سان سينو ڪيو. مان دائمي ٻار آهيان - توهان جي دائمي - ۽ مان پنهنجو سر توهان جي سڀني کي شامل ڪندڙ وجود جي سيني تي رکيان ٿو.

پريشان نه ٿيو منهنجا پٽ

هڪ ڏکئي وقت ۾، مون توهان جو آواز ٻڌو ته: "منهنجي حفاظت جو سج توهان جي روشن ترين ۽ اونداهي ڪلاڪن تي هڪجهڙائي سان چمڪي ٿو"

منهنجا پٽ، پريشان نه ٿيو، پر ايمان ۽ مسڪراهٽ رکو! چاڪاڻ ته اداسي روح جي بابرڪت فطرت سان ناانصافي آهي، منهنجي شفا بخش روشني کي توهان جي چمڪندڙ مسڪراهٽن ذريعي چمڪڻ ڏيو، توهان جي خوشي، منهنجا پٽ، مون کي خوشي ۽ اطمينان آڻيندي آهي.

توهان سان مزو ڪريو.

بيشمار زندگين ۾، مون توهان سان ڪيڏيو آهي ۽ بيشمار راڳ ڳايا آهن، جڏهن به مان صدين جي غير موجودگي کان پوءِ گهر موٽندو آهيان ته مون کي اچا تائين توهان جي گرم آغوش ياد آهي - توهان ڏانهن - مون تي جدائي جو هڪ لرزش چانئجي ويندو هو ۽ هتي مان ٻيهر آهيان، توهان جي دائمي موجودگي ۾، توهان سان گڏ ڪيڏندي ۽ کلندي، توهان کي پنهنجي دائمي پيار جا گيت ڳائيندي.

منهنجي مرضي جي خلاف نه، اي موت

مون کي زبردستي زمين تان منهنجي مرضي جي خلاف نه ڇڪيو ويندو جيئن ڪو ٻچي ويل ٻار پنهنجي ساٿين کان ڇڪيو ويندو آهي. مان خدا سان پيار ڪريان ٿو، ۽ هو مون سان پيار ڪري ٿو؛ ۽ جڏهن مان آخري وقت لاءِ هليو ويندس، ته مان وقت جي اسٽيج تي هي ڪردار مڪمل ڪري چڪو هوندو - هي عمل جيڪو خدا مون کي سندس ڪائناتي ڊرامي جي تسلسل طور ادا ڪرڻ جو ارادو ڪيو هو. زندگي جي ڊرامي ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪندي، مان مسڪرائيندس ۽ مان روئندس: خواهشن جي پوري ٿيڻ تي خوش ۽ اميدن جي ٽٽڻ تي پريشان پر پنهنجو ڪردار مڪمل ڪرڻ تي،

ڪيترو به ڏکيو ۾ ٿڪائيندڙ هجي، مان مسڪرائيندڙ دل سان زميني اسٽيج ڇڏيندس. مان ڪجهه وقت لاءِ ڪائناتي ماءُ جي آغوش ۾ آرام ڪندس، سندس خوشي ۾ ويهندس، ۽ پوءِ مان زمين تي واپس ايندس، هاٽي پراڻين خواهشن کان ڇڪيل نه آهيان جيڪي لاپرواهيءَ سان فريب جي باغ ۾ پوکيا ويا آهن، پر ان جي نرم ۽ مهربان درخواست جي جواب ۾.

پيار ڪندڙ لوٽس

منهنجي ذهن جي مک تنهنجي پياري دل جي ڪنول ۾ مگن آهي، اي خداوند، جنهن مان مان تنهنجي نرم محبت جو امرت پيئندو آهيان. منهنجي هي روحاني مک رڳو اهي گل گڏ ڪري ٿي جيڪي تنهنجي مٺي خوشبوءِ ڪڍن ٿا. مون پاڻ کي حسي خوشين جي ماکي کان محروم ڪيو ۾ تخيل جي بنجر باغن کان گهٽو مٺي اڏامي ويو جيستائين مون آخرڪار تنهنجي پاڪ نور جو ڪنول نه ڳولي لڌو. مان تنهنجي مک هئي جيڪا اوتارن جي ميدانن ۾ گهمندي رهي هئي، گلن جي خوشبوءِ سان بيشمار تجربن ڏانهن ڇڪجي وئي هئي پر هاٽي مون پنهنجو سفر بند ڪري ڇڏيو آهي، ڇاڪاڻ ته تنهنجي بابرڪت خوشبوءِ منهنجي روح جي پياس کي ختم ڪري ڇڏيو آهي ۽ ڪنهن به خوشبوءِ يا مٺي خوشبوءَ لاءِ منهنجي جلندڙ خواهش کي پورو ڪيو آهي.

فريب جو پيلو ٻري رهيو آهي

مون وهم ۾ فريب جي جهنگل ۾ اڪيلو ۽ اداس محسوس ڪيو، تنهن ڪري مون خود ضبط جا ٻج ٻاريا، پر ٻاهه آهستي آهستي ۾ ٻاهه کان سواءِ ٻرندي رهي، مون پنهنجي دل جي گهراين مان دعا گهري، ۽ تون مون وٽ آيو، اي رب، ۽ منهنجي ڪجهه ڪمزورين کي ٻاهه ڏني، ۽ ٻاهه سڪل جهنگلي ۾ غلطي جي ٻوٽن ذريعي تيزي سان پکڙجي وئي. پوءِ اهي خواهشن جي ڪنڊيدار ٻوٽن تائين پهتا ۾ غرور ۽ وڏائي جي بلند وڻن کي ڇهيو. تنهنجي نور جي زبانن منهنجي جهالت جي وسيع جهنگلن کي ساڙي ڇڏيو ۽ انهن کي خاڪ ۾ تبديل ڪري ڇڏيو. اي الاهي ساڙيندڙ، مان تنهنجو شڪرگذار آهيان! ۾ تنهنجا ٻانها فوري مدد ۽ جلدي شفا لاءِ دعا ۾ دعا ۾ تو ڏانهن رجوع ڪن.

توهان جو اصل گانو

توکي ٻڌڻ لاءِ، گارجين اينجل، مون پنهنجي اندروني نظر جي ريڊيو کي پيار جي نرم لمس سان ترتيب ڏنو آهي، اڪثر مراقبيءَ ۾، مون تنهنجي ويجهو موجود تنهنجي بزرگن جي مٺي ترين سرن کي ٻڌو آهي: شاندار

روحاني سمفوني، منهنجي دل مان پيدا ٿيندڙ نظمن، □ تنهنجي لاءِ منهنجي قديم خواهش جي سريلي گيت کي صبر □ اطمينان سان، مون پنهنجن گهري احساسن جي ساز کي ترتيب ڏنو آهي، □ جڏهن ننڊ منهنجي پلڪن تي وزن ڪري رهي هئي □ مان سمهڻ وارو هوس، ته تنهنجو مستند گيت مون مان وهندو هو □ هاڻي مان تنهنجي خوشيءَ جي سريلي گونج کي نشر ڪريان ٿو □ پنهنجي آواز کي تنهنجي عقيدتمندن جي ڪوئر □ شامل ڪريان ٿو، ته جيئن گيت وڌيڪ تيز ٿين □ خواهش □ تڙپ تيز ٿي سگهي.

مان روحن جي سمنڊ □ ترندس

توهان سان اتحاد □، سڀ ڪجهه شامل ڪندڙ روح، مان ڪائناتي زندگي جي نبض بڻجي ويندس، مان روحن جي سمنڊ □ ترندس، مان مقدس انساني جذبن جي لهرن تي ناچ ڪندس □ سيني تي برڪت واري خوشي سان برسات ڪندس، آسماني هماليه مان، مان بلند اميدن جو هڪ عالمگير وهڪرو وهائيندس، مان ٻين لاءِ رحم □ وهندڙ هر آنسو هوندس، مان بزرگن جي سونهن خاموشي □ گلابي ذهنن جي اُڀرندڙ اميدن □ موجود هوندس، اي خواهشن جي وفادار پوري ڪندڙ!

جڏهن منهنجي دائمي چمڪ توهان جي لامحدود روشني سان ملي ويندي، ته مان هر اک □ چمڪيندس.

توهان تي سلام هجي

نوان وسوسا □ بصيرت

زندگيءَ جي اونهاري جي ڏينهن □
مان جذبات جو امرت گڏ ڪريان ٿو
مٺي خوبين جي گلن مان
نيڪ روحن جي باغن □ وڌڻ
□ مون پنهنجي دل □ پريل جوهر محفوظ ڪيو
برداشت جي بلند گلن مان
□ عاجزي جون ڪُليون پنهنجي نرم خوشبوءِ سان
□ نرم ڪنول جي خيالن جا نادر گل
□ جڏهن سرد سياري جي تجربن جون برفون منهنجي چوڌاري پونديون آهن
□ ڏکوئيندڙ زميني جدائي
مان گرمجوشي □ تسلي ڳوليان ٿو
منهنجي دل جي سيل □ ذخيرو ٿيل امرت □

انهيءَ برڪت واري ڪونڙيءَ □، تنهنجي موجودگيءَ □
مون کي اڪثر الاهي مک ملندي آهي
منهنجي پراڻين خواهشن جي مٺاس جو پيالو پيئو
مون کي اطمينان، خوشي، □ تسلي محسوس ٿئي ٿي
مان خوشين جا آبشار ڏيندس
منهنجي خوشي مسلسل وهڪري □ گونجي ٿي
جتي زبردست طوفان وهي ويندو آهي
پين جي ڏک □ پريشانين جا ڳرا بار
مان هڪ ناقابل يقين رفتار سان ڊوڙندس.
بيشمار جڳهن تي
ڏڪايل روحن کان
سندس خوف کي ختم ڪرڻ لاءِ
□ مان سندس مشڪلاتون ختم ڪندس
مان بجليءَ جو چمڪو ڏيندس
اونداهي رات □
شاندار ڏسڻ لاءِ
توهان جي خوبصورتي، قديم زماني کان لڪيل آهي.
اڻ ڏٺل اکين جي اونداهي پويان
مان چمڪندڙ چنڊ جون ڪرڻيون هوندس
ڌرتيءَ جي چهري تان اونده ختم ڪرڻ
مان روشني جون ڪرڻيون ڏيندس.
لڪيل اونداهي کي ختم ڪندڙ
انساني سوچ جي ڪنڊن □
تنهنجي فضل سان، اي رب
سيلاشي، دانائي جي اوچتو چمڪ
زماني □ زمانن □ گڏ ٿيل غلطيون
محبت روح □ جيڪا اطمينان پيدا ڪري ٿي، اها احساس □ نه آهي.
پر ان خوشي □ جيڪو اهو احساس آڻيندو آهي
چاڪاڻ ته پيار خوشي آڻيندو آهي
اسان پيار کي ان ڪري پسند ڪريون ٿا جو اهو اسان کي تمام گهڻي
خوشي ڏئي ٿو.
پيار مقصد نه آهي؛ خوشي مقصد آهي.
خدا دائمي □ هميشه تجديد ڏيندڙ نعمت آهي
□ روح جي فطرت به اهڙي ئي آهي، انهيءَ ڪري صوفين گيت ڳايا

جن هن سچائي جو تجربو ڪيو آهي □ ان روحاني خوشي جو مزو چکيو آهي:

"اسين خوشيءَ مان آيا آهيون، خوشي □ اسين جيئون ٿا □ اسان جو وجود ٽري ٿو"

□ اسين ڪائناتي خوشي ڏانهن موٽنداسين، هڪ ڏينهن انهيءَ خوشي □ ڳرڻ لاءِ"

سڀ نيڪ جذبات جهڙوڪ پيار □ رحم
خوشي ڪانسواءِ همت، قرباني □ عاجزي بي معنيٰ آهن.
خوشي جو مطلب آهي خوشي، □ اهو اعليٰ خوشي جو اظهار آهي.
يا سڀ کان وڏي اطمينان

{□ توهان جو رب ضرور توهان کي ڏيندو، □ توهان مطمئن ٿيندؤ} {خوش ٿيو □ خوش ٿيو}

جيتوڻيڪ خوشي ڪجهه ٻاهرين حالتن جي نتيجي □ پيدا ٿي سگهي ٿي
پر پنهنجي خالص جوهر □، اهو حالتن جو پابند ناهي.
اهو اڪثر ڪري مادي حالتن کان سواءِ ظاهر ٿئي ٿو.
ڪڏهن ڪڏهن توهان صبح جو جاڳي سگهو ٿا
توهان کي ائين محسوس ٿئي ٿو ته توهان خوشي سان اڏامڻ وارا آهيو.

□ جڏهن توهان مراقبي جي سڪون □ ويهو ٿا، ته خوشي توهان جي اندر □ ڌڙڪي ٿي.

ڪنهن به ٻاهرين الارم کان سواءِ ڪيس جاڳائڻ
اها روح جي خوشي آهي جيڪا بي مثال آهي.
پر جڏهن خوشي ڪجهه حالتن سان ڳنڍيل هجي
اهو انهن ساڳين حالتن مان پيدا نٿو ٿئي
حقيقت □، اهي حالتون خوشي محسوس ڪرڻ جو هڪ ذريعو هيون
جيڪو اصل □ روح □ لڪيل هو، مون روح جي مٿيءَ □ ڪُلهي وانگر کوٽيو.

□ انسان جي اندر لڪيل خوشي جي ذخيري مان خوشي جو هڪ چشمو جاري ٿيو.

تنهن ڪري، انساني تجربي □، ضرورت عام طور تي پيدا ٿيندي آهي
ڪجهه واقعن لاءِ ته جيئن اندر □ لڪيل خوشي ٻاهر اچي سگهي
پيار به روح جي فطرت آهي، پر اهو خوشي تي منحصر آهي.
خوشي کان سواءِ پيار ناهي.
ڇا ڪو ماڻهو خوشي کان سواءِ پيار جو تصور ڪري سگهي ٿو؟ يقيناً نه.

جڏهن اسين ان درد جي باري ۾ ڳالهايون ٿا جيڪو بي جواب پيار آڻيندو آهي
اسين هڪ اهڙي خواهش جي ڳالهه ڪري رهيا آهيون جيڪا پوري نه ٿي آهي.

پر پيار جو اصل تجربو هميشه خوشي سان گڏ هوندو آهي.
منهنجو ذهن هڪ مک آهي، اهو اڏامي ٿو.
منهنجي دل جي الڳ باغ ڏانهن
جيڪو منهنجي پيار جي هوا سان لڏي ٿو
شبنم جي موتين سان سينگاريل، تنهنجي مٺاس
مون توهان لاءِ شاندار گل پوکيا آهن.
روحاني امتياز کان
۾ پيلا ڊافوڊيل
منهنجي توبهه جا ڳوڙها جذب ڪرڻ لاءِ
۾ نازڪ واڱڻائي، عاجزي جا خواب ڏسندڙ
۾ منهنجو دل روح جي تصورن لاءِ ڪليل آهي.
مان توهان کي پنهنجن خيالن جا وڻ پيش ڪريان ٿو
خوشبودار دعائن جا لذيذ ميوا
نرم ۾ شبنم ٿاريون مان نهيل عاجز هٿن سان
۾ منهنجي دل جي باغ ۾
منهنجا خيال منهنجي چوڌاري مکي وانگر گونجندا آهن.
توهان لاءِ خالص امرت جي نذرانن جي وچ ۾ مست
سڄي دنيا "محبت" لفظ جي صحيح معنيٰ وساري ڇڏي آهي.
پيار جو غلط استعمال ڪيو ويو آهي ۾ ان جي دل کي ايترا ته ماٺهن ڦاڙي ڇڏيو آهي جو صرف چند ماڻهو ئي پيار جي معنيٰ کي ڄاڻن ٿا.

جيئن تيل زيتون جي هر حصي ۾ ملي ٿو، تيئن پيار تخليق جي هر ڪنڊ ۾ پکڙيل آهي پر پيار کي بيان ڪرڻ تمام ڏکيو آهي، ساڳئي سبب لاءِ ته لفظ نارنگي جي ذائقي کي بيان نٿا ڪري سگهن؛ ان جي ذائقي کي ڄاڻڻ لاءِ ميوي جو ذائقو چکڻ گهرجي. ساڳيو ئي پيار تي لاڳو ٿئي ٿو.

اوهان سڀني پنهنجي دلين ۾ ڪنهن نه ڪنهن طرح پيار جو تجربو ڪيو آهي، ۾ تنهنڪري اوهان کي ان جي نوعيت جو اندازو آهي پر مجموعي طور تي ماڻهو نٿا ڄاڻن ته الهامي پيار تائين پهچڻ لاءِ پيار کي ڪيئن پوکيو وڃي، پاڪ ڪيو وڃي ۾ وڌايو وڃي.

زندگيءَ جي شروعات ۾ گهڻن دلين ۾ الاهي محبت جي چمڪ موجود هوندي آهي، پر اها عام طور تي گم ٿي ويندي آهي ڇاڪاڻ ته ماڻهو کي خبر ناهي ته ان کي ڪيئن پرورش ڪجي.

گهڻا ماڻهو مڃين ٿا ته پيار جي نوعيت جو تجزيو ڪرڻ جي ڪا ضرورت ناهي. اهي پيار کي هڪ احساس جي طور تي ڄاڻن ٿا جيڪو اهي پنهنجن مائٽن، دوستن □ ٻين ڏانهن تجربو ڪندا آهن جن ڏانهن اهي تمام گهڻو متوجه ٿين ٿا. پر پيار ان کان گهڻو وڌيڪ آهي.

سچي محبت کي بيان ڪرڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته ان جي اثر کي بيان ڪجي جيڪڏهن ڪو ماڻهو الاهي محبت جو هڪ ذرو به محسوس ڪري سگهي.

هو خوشيءَ جي هڪ اهڙي ٻوڏ □ ٻڏي ويو جيڪو ان کي روڪڻ جي سندس صلاحيت کان وڌيڪ هو.

اسان کي نيڪي ڪرڻ □ ٻين جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش □ مضبوط هجڻ گهرجي، هڪ شخص جيڪو صرف پنهنجي □ پنهنجي خاندان جي پرواهه ڪري ٿو، ان کي گهٽي خوشي نه ملندي، □ جيڪڏهن هو ڪنهن ٻئي بابت نه سوچيندو جيڪو شايد ڏک □ هجي، ته هو پاڻ کي ان خوشي کان محروم ڪري ٿو جيڪا ضرورتمندن جي مدد ڪرڻ سان روح □ پيدا ٿئي ٿي. نتيجي طور، سندس خوشي جو برتن نندو رهندو □ ان جو مواد اٿپورو رهندو.

منهنجي لاءِ پئسو هڪ شيءِ جو مطلب آهي: ان کي نيڪي ڪرڻ □ ٻين جي مدد ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ.

جيڪي مخلص، ايماندار، □ توهان جي عزت جي ڪري □ ڪنهن ٻئي مقصد لاءِ نه، توهان سان دوستي ڪرڻ لاءِ تيار آهن، اهي هن دنيا □ ٿورا آهن.

اهي وفادار دوست دنيا جي خوشي آهن، □ سچي دوستي هن دنيا جي ڪنهن به دولت کان وڏي آهي.

جيڪو ماڻهن سان پنهنجي معاملي □ مخلص هوندو، اهو خدا کي ڳوليندو □ جيڪو پنهنجي دل □ پيار رکندو، اهو ٻين کي سچ پچ سڃاڻندو، جيئن ڪو ماڻهو هڪ صاف شيشي مان ڏسندو آهي □ اندر ڇا آهي اهو محسوس ڪندو آهي. ٻين جي هن قسم جي ڄاڻ خدا سان پيار ڪرڻ □ ساڳئي پيار سان ٻين سان پيار ڪرڻ مان ايندي آهي.

لکين ماڻهو ننڊ دوران ظاهر ٿيندڙ لاشعوري ذهن جي عجائبات کان متاثر ٿين ٿا پر هڪ اعليٰ حالت □، توهان تصور ذريعي نه پر حقيقت ذريعي ڏسي يا ڇاٽي سگهو ٿا جيڪو توهان چاهيو ٿا.

مان هن ڪرسي تي ويهي سگهان ٿو □ پنهنجو ذهن ڪٿي به موڙي سگهان ٿو □ بلڪل ڏسي سگهان ٿو ته ان جاءِ تي ڇا ٿي رهيو آهي.

ڪڏهن ڪڏهن شاگرد لاشعور □ رهن ٿا، □ ڪڏهن ڪڏهن اهي اعليٰ شعور ڏانهن چڙهندا آهن □ ڪجهه چونديل آهن جيڪي اعليٰ شعور کان اڳتي

وڌڻ ۾ ڪائناتي شعور حاصل ڪرڻ جي قابل آهن: الاهي روح جو دائرو، جنهن جو ڪو به اصل يا سبب ناهي.

خالص روحاني شعور جي حالت ۾، ڳولا ڪندڙ کي شين کي تجربو ڪرڻ لاءِ اڳ ۾ ئي تصور ڪرڻ جي ضرورت ناهي جڏهن اهي ڪائناتي شعور سان متحد ٿين ٿا، انهن جي شعور وجود جي هر ايٽم سان وڌي ٿي ۽ ضم ٿي وڃي ٿي، ۽ اهي شعوري طور تي پوري ڪائنات ۾ سڀني مخلوقن کان واقف ٿي وڃن ٿا. هي تجربو شعور جي هڪ لامحدود واڌ آهي.

جيڪو به انهيءَ شعور جو تجربو ڪري ٿو، اهو محسوس ڪري ٿو ته اهو گاهه جي ريشائن ۾ جبلن جي چوٽين تي موجود آهي، ۽ پنهنجي جسم جي هر سيل ۾ خلا جي هر ايٽم کي محسوس ڪري ٿو.

ڇا توهان سوچيو ٿا ته توهان هڪ ننڍڙو جسم آهيو، جڏهن ته توهان جي اندر وڏي دنيا سمايل آهي؟!

پر ڪائناتي شعور ان کان به اڳتي آهي جڏهن ڳوليندڙ سڄي وجود ۾ پنهنجي موجودگي کي محسوس ڪري سگهي ٿو، ته اهي لامحدود خوشي ۽ سڀ کان وڏي الاهيءَ محبت جو تجربو ڪن ٿا.

{۽ تنهنجي پيار سان منهنجا حواس مصروف آهن، جيئن تنهنجي خوبصورتي سان منهنجا سڀ وجود پرجي ويا آهن}

اهو الاهي شعور جي هر جاءِ تي موجودگي سان متحد ٿئي ٿو.

تنهن ڪري خدا کان سٺيون اميدون رکو ۽ سندس فضل جي اميد رکو، پنهنجي مقصد تائين پهچڻ کان نااميد نه ٿيو!

ڪو به ماڻهو صرف اهو سوچي خدا سان گڏ نه ٿو ٿي سگهي ته هن روحاني روشني حاصل ڪئي آهي.

اعليٰ درجن تائين پهچڻ لاءِ خود سڌارو ۽ اخلاقي اصلاح ضروري گهرجون آهن.

خدا کي ممڪن طريقي سان ڄاڻڻ ۽ سچي طريقي سان ڄاڻڻ ۾ وڏو فرق آهي. ان کي صرف عاجزي، دانائي، خلوص، نيڪ ڪردار ۽ دلي خواهش ذريعي ڄاڻڻ ممڪن آهي.

عاجز اهو آهي جيڪو خدا کي سڃاڻي ٿو ۽ خدا ان کي سڃاڻي ٿو.

جيڪي ماڻهو ڪائناتي شعور ۾ گهرائي سان داخل ٿين ٿا، اهي قدرتي طور تي غير معمولي روحاني صلاحيتون ۽ قدرتي قوتن تي ڪنٽرول پيدا ڪن ٿا، جڏهن ته، ڪو به ماڻهو جيڪو سچو الاهي شعور حاصل ڪري ٿو، پنهنجين طاقتن کي فخر ڪرڻ ۽ ڏيکارڻ لاءِ استعمال نٿو ڪري، بغير دانائي يا هوشياري جي.

عقلمند ماڻهو اهو سمجهن ٿا ته خدا وجود □ واحد ايجنٽ آهي □ عاجزي سان ان کي غير معمولي تحفا واپس ڪن ٿا جن سان هن انهن تي فضل ڪيو آهي.

ڇا وجود □ موجود هر شيءِ معجزو ناهي؟ □ ڇا انسان، صرف پنهنجي وجود جي ڪري، هڪ معجزو ناهي؟

جيڪڏهن انسان خدا جي پيدا ڪيل سڀني عجائبات سان مطمئن نه آهن، ته پوءِ بزرگن کي وڌيڪ معجزا ڇو ڪرڻ گهرجن؟

خدا جا نيڪ بزرگ ڪجھ به نه ڪندا آهن جيستائين خدا انهن کي اهو ڪرڻ لاءِ نه چوي، □ ڪڏهن ڪڏهن اهڙن سببن جي ڪري جيڪي غير واضح □ سمجهڻ □ مشڪل هوندا آهن.

مان هڪ مثال سان بيان ڪندس ته اعليٰ شعور لاشعوري شعور کان ڪيئن مختلف آهي.

اعليٰ شعور اها حالت آهي جنهن □ توهان - جاڳندي □ سمهندي □ مڪمل طور تي هوش □ - جسم □ ڪنهن به احساس کي پنهنجي مرضي سان □ بغير ڪنهن ٻاهرين محرڪ جي پيدا ڪري سگهو ٿا.

لاشعوري تخيل جي دنيا □ (خوابن جي دنيا □)، توهان گرم کير جو پيالو پي سگهو ٿا.

پر هي امتحان توهان تي لاڳو ڪيو ويو آهي اعليٰ شعور □، تنهن هوندي به، توهان شعوري □ جان بوجھ ڪري ساڳي شيءِ يا پيو ڪجهه به تجربو ڪري سگهو ٿا.

رستو ڊگهو لڳي سگهي ٿو، پر هزار ميلن جو سفر هڪ قدم سان شروع ٿئي ٿو □ جيستائين ڪو پراميد رهي ٿو، ڪا به رڪاوٽ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ کان روڪي نٿي سگهي.

مون کي اڃا تائين گذريل زندگيون ياد آهن.
اُتي مون توکي ڳوليو هو.
□ مون کي ڪيتريون ئي راتيون ياد آهن
چمڪندڙ تارن سان سينگاريل
□ صبح جو نظارو
اُهو جنهن □ شبنم جهڙي معصوميت آهي
□ هم آهنگ شفق جا ڪلاڪ
رڍ جي گهنٽين جي تال سان
□ ڪيترائي جواهر سان جڙيل سال
بهار جي گلن □ گلن سان
اونهاري جون هوائون
شفاف برساتي ڪوٽ

هيرن جي برف جا ٽڪرا

سياري ۾

آ، مون ڪيترا پيرا توهان جي اچڻ جو انتظار ڪيو.

خوشي سان ناچندڙ دل سان

منهنجو روح تنهنجي خواهش سان لڳ ڀڳ اڏامي ٿو!

هر رات، اسان جي پرسڪون ۽ آرامده ننڊ دوران، اسان امن ۽ خوشي جو مزو چکڻ جو مزو وٺون ٿا.

جڏهن اسين گهري ننڊ ۾ پئجي وڃون ٿا، ته خدا اسان کي هڪ شاندار، پرسڪون شعور ۾ جيئاري ٿو، جنهن ۾ اسين هن وجود جا سڀ خوف ۽ پريشانيون وساري ڇڏيون ٿا.

مراقبي ۾ اسين جاڳڻ جي ڪلاڪن دوران به ان برڪت واري نفسياتي حالت جو تجربو ڪري سگهون ٿا، ۽ ٻين سطحن کان امن جو مزو چکي سگهون ٿا.

جڏهن الاهي خوشي لهندي آهي، منهنجو ساهه پرسڪون ٿي ويندو آهي، ۽ منهنجو روح اُڏامي ويندو آهي، هڪ ئي وقت هزارين ننڊن جي خوشي جو تجربو ڪندي، تڏهن به مان پنهنجا عام حواس نه وڃايان ٿو. هي ڪائناتي تجربو انهن لاءِ مخصوص آهي جيڪي شعور جي اعليٰ ترين حالت حاصل ڪرڻ لاءِ گهري ڪوشش ڪن ٿا.

جڏهن ڪنهن جو وجود خدا جي زبردست خوشي سان پرجي ويندو آهي، ته جسم مڪمل طور تي خاموش ٿي ويندو آهي، ساهه وهڻ بند ٿي ويندو آهي، خيال پرسڪون ٿي ويندا آهن، ۽ آهستي آهستي ختم ٿي ويندا آهن. مراقبو ڪندڙ پنهنجي روح جي حقيقت ۽ خالق سان پنهنجي قربت کي محسوس ڪندو آهي، تنهن ڪري هو الاهي نعمت مان پيئندو آهي ۽ خوشي جي خوشي جو مزو چکندو آهي جيڪو شراب جا هزارين دوز فراهم نٿا ڪري سگهن.

سراسري ماڻهو جاڳڻ ۽ ننڊ جي وچ واري حد تي اوندهه محسوس ڪندو آهي، ٿوري وقت لاءِ خوشحالي جو احساس محسوس ڪندو آهي، پر اهو احساس جلدي ختم ٿي ويندو آهي جيئن اهي گهري ننڊ ۾ هليا ويندا آهن. ننڊ مڪمل طور تي شعور جي نقصان نه آهي چاڪاڻ ته، جاڳڻ دوران، توهان کي خبر پوندي آهي ته توهان جي ننڊ آرامده هئي يا نه.

ننڊ جون ڪيتريون ئي حالتون آهن - ڪجهه هلڪيون، ڪجهه گهريون پر روحاني تجربا جيڪي هڪ شخص کي شعوري حالت ۾ خدا سان حاصل ٿين ٿا، اهي ننڊ يا ننڊ جي وڏي ۾ وڏي خوشي (ننڊ پوڻ کان اڳ جي ننڊ يا ننڊ کان وڌيڪ خوشگوار ۽ تازگي ڏيندڙ آهن.

(جيتوڻيڪ تون مون لاءِ منهنجي ٻڌڻ ۾ ڏسڻ جيترو نه آهين،

منهنجي اکين کجهه نه ڏٺو، ۽ منهنجي ڪنن کجهه نه ٻڌو
ڇو ته تون منهنجي پلڪن لاءِ ننڊ کان وڌيڪ مٺو آهين.
۽ منهنجي دل کي سلامتي کان وڌيڪ مٺو
ننڊ جي اسرارن ۽ اسرارن کان ٻاهر اهي مقدس خوشيون لڪيل آهن.
اسان سيني کي خوش نٿا ڪري سگهون ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي
مان ڪوشش ڪريان ٿو ته ڪنهن کي به ناراض نه ڪريان مان پنهنجي پوري ڪوشش ڪريان ٿو.
بس اهو ئي مان ڪري سگهان ٿو.
اسان کي پهريان خدا جي رضا ڳولڻ گهرجي منهنجو واحد مقصد خدا کي خوش ڪرڻ آهي مان پنهنجا هٿ عاجزي سان سندس اڳيان دعا ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو، منهنجا پير ڪيس هر هنڌ ڳولڻ لاءِ، ۽ منهنجو ذهن ڪيس سوچڻ ۽ سندس عجائبات تي غور ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو.
خدا کي اسان جي دلين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ڪيس امن، پيار، سمجهه، مهرباني، رحم ۽ دانائي جي طور تي محسوس ڪري سگهون.
هي، ۽ ٻيو ڪجهه به نه، اهو آهي جيڪو مان ڏسڻ ۽ ڳالهائڻ لاءِ آيو آهيان. غور ڪرڻ کان علاوه، سٺي صحبت برقرار رکڻ گهرجي.
اسان کي ماڻهن جي پنيان نه، پر خدا جي پنيان ڊوڙڻ گهرجي.
جيڪڏهن توهان کي اهي خيال فائديمند لڳن ٿا، ته انهن کي خدا جي طرفان هڪ نعمت سمجهو، ڇو ته سڀ ڪريڊٽ ان کي وڃي ٿو.
ٻين کي ان بابت ٻڌايو؛ شايد اهي ان ۾ اهو ڳوليندا جيڪو توهان ڳوليندا. اسان کي هر روز ضرورتمندن کي پنهنجي بهترين صلاحيت سان مدد ڪرڻ نه وسارڻ گهرجي جيستائين منهنجي ڪيسي ۾ پئسا آهن، مان ڏيڻ بند نه ڪندس، ڇاڪاڻ ته منهنجو اڻ ڪٽ ۽ اڻ ڪٽ ذريعو خدا آهي.
اسان کي خدا کي ائين ڄاڻڻ گهرجي جيئن وڌن ماڻهن کي ڄاڻڻ گهرجي. اهو غور ۽ ذاتي ڪوشش ذريعي ممڪن آهي.
هڪ پيري مان پنهنجي عظيم استاد، سري يُڪتيشور بابت سوچيندي، آشرم کان ٻاهر گهمي رهيو هوس، جيڪو ڪجهه سال اڳ گذاري ويو هو.
مون کي هن لاءِ بيحد خواهش محسوس ٿي ۽ ڏک ٿيو ته هو مون سان گڏ نه هو ته جيئن عبادتگاهه جي خوبصورتي ۽ ماحول مان لطف اندوز ٿي سگهان، ۽ اوچتو هو آسمان مان مون تي ظاهر ٿيو ۽ چيو:
"ڇا توهان سوچيو ٿا ته توهان اڪيلو آهيو جيڪو هن خوبصورت جڳهه مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي؟ مان به توهان وانگر ان مان لطف اندوز ٿي رهيو آهيان!"

جيڪو طالب خدا سان اتحاد چاهي ٿو، ان کي روزاني مراقبي ۽ ان لاءِ محبت جي مشق ذريعي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

۽ انهيءَ پيار سان سيني سان پيار ڪريو

جنگين کان بچڻ جو هي واحد طريقو آهي روحاني تعاون ضروري آهي، ڇاڪاڻ ته سچي روحانيت کان سواءِ ڪا به انفرادي يا عالمگير خوشي ناهي. مقدس هم آهنگي سڀني جسماني، مالي، ازدواجي، اخلاقي ۽ روحاني مسئلن جو واحد حل آهي.

خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ سان ايندي آهي انسانيت پاڻ کي جهالت جي سلاخن جي پويان قيد ڪري ڇڏيو آهي، ۽ هاڻي وقت آهي ته هن ذلت واري قيد مان آزاد ٿئي ذهن کي هميشه خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، حالتون ڪهڙيون به هجن.

پوءِ توهان کي وڏو سڪون ۽ خوشي محسوس ٿيندي.

جيڪي خدا جي لاءِ تڙپي رهيا آهن، پنهنجي وجود کي ان لاءِ وقف ڪن ٿا، هڪ ٻئي کي همٿائين ٿا ۽ روشن ڪن ٿا، ۽ مسلسل خدا کي ياد رکن ٿا، اهي ئي هن دنيا ۾ خوش نصيب آهن ۽ آخرت جي نعمتن جا فاتح آهن.

وجود ۾ هر شيءِ هڪ لهر جهڙي ارتعاش آهي جيڪا خدا جي ذهن جي هدايت سان هلي ٿي. هي ذهين ارتعاش پاڪ روح آهي، يا وفادار روح، جنهن سان ڪو به دعا ۽ مراقبي ذريعي رابطو ڪري سگهي ٿو.

توهان جي روح جي خاموشي ۾ توهان جي ذهني توجه جي جهنگ ۾، لامحدود مطلق سان پيار جي ڪهاڻي جي ڪا به پڄاڻي ناهي.

پر جيڪڏهن اسان پهريان پئسا ڳوليون ته خدا کي حاصل ڪرڻ ڏکيو آهي.

اسان کي خدا کي پنهنجي زندگي جو هڪ لازمي حصو بڻائڻ گهرجي، ۽ پوءِ اسان کي هن زندگي ۾ هر شيءِ جي ضرورت هوندي.

جيڪو به پنهنجي دل ۾ خدا لاءِ مستقل جاءِ ناهيندو، خدا ان کي زمين ۽ آسمان جي نيڪين مان گهٽو ڪجهه ڏيندو، ۽ ان جي اڳيان وسيع افق کوليندو جنهن ۾ حڪمت جا سج چمڪندا، سندس رستا روشن ڪندا ۽ سندس چوڌاري اونداهي کي ختم ڪندا.

خدا دائمي عاشق آهي، ۽ انسان لاءِ ڪا به خوشي ناهي سواءِ ان جي جڏهن هو خدا سان پيار ڪري جيئن هو پيار ڪري ٿو - گهٽ ۾ گهٽ - پنهنجن پيارن ماڻهن سان، ڇاڪاڻ ته خدا کان سواءِ اسان محبت جي نوعيت کي نه ڄاڻنداسين ۽ نه ئي ان جو ذائقو چکي سگهنداسين.

اسان کي پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ ۽ پنهنجي ذهنن کي مرڪوز ڪرڻ سکڻ گهرجي ته جيئن خدا کي پنهنجي پوري دل سان ڳولي سگهون.

انساني عمل خواهشن جي تابع آهن، ۽ اهي عادتون هميشه هن کي اهو ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿيون جيڪو هو ڪرڻ نٿو چاهي.

سچ پچ، انسان پنهنجو بدترين دشمن آهي، جيتوڻيڪ هن کي اهو احساس ناهي ته هو خاموش ڪيئن ويهجي يا خدا کي وقت وقف ڪري، پر هو خوشي حاصل ڪرڻ ۽ جنت ۾ پنهنجي فوري داخلا جي ضمانت ڏيڻ جي اميد رکي ٿو!

پاڪ تجربو صرف ڪتاب پڙهڻ يا وعظ ٻڌڻ سان حاصل نٿو ڪري سگهجي.

يا صرف سٺا ڪم ڪرڻ اهي سڀ مددگار آهن، ڪو شڪ ناهي، پر اهي ڪافي نه آهن خدا سان ڳنڍڻ لاءِ محتاط ڌيان ۽ گهري سوچ ويچار جي ضرورت آهي.

زندگي هڪ وڏو خواب آهي.

تصور ڪريو! ڏهاڪن کان پوءِ، اسان جو وجود هڪ خواب هوندو، ۽ هاڻي جيڪو ڪجهه اسين ڪريون ٿا اهو ان خواب جو حصو هوندو.

انسانيت جون عظيم ترين شخصيتون به صرف انساني شعور جون شڪليون بڻجي ويون آهن پر اهي عظيم شخصيتون پنهنجو آخري مقصد حاصل ڪري ويون چاڪاڻ ته اهي اعليٰ ترين سطح تي پهچي ويا ۽ روح ۾ زنده رهن ٿا، هر شيءِ جي روشن ۽ شعوري آگاهي سان، چاڪاڻ ته اهي الاهي شعور ۾ متحد آهن.

جيڪو به انهن جي خيالن ۽ تعليمات ذريعي انهن سان هم آهنگ ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، اهو ناگزير طور تي انهن جي موجودگي محسوس ڪندو، انهن جي برڪتن کي راغب ڪندو، ۽ گهرائي سان ڄاڻيندو ته اهي انهن سان اصل رابطي ۾ آهن.

زندگي هڪ عظيم خواب آهي تڏهن به، جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي جسم کي ڏسندو آهي ۽ ان کي زندگي سان متحرڪ ڏسي ٿو، ته هو هن خواب جي حقيقت ۾ هڪ پختو يقين پيدا ڪري ٿو. اهي يقين رکن ٿا ته انهن کي خوش رهڻ لاءِ هي يا اها شيءِ حاصل ڪرڻ گهرجي.

پر هو ڪيترين به خواهشون پوريون ڪري، پر انهن ذريعي ڪيس خوشي نه ملندي. جيترو وڌيڪ ماڻهو حاصل ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ خواهشون. جيڪڏهن ڪو ماڻهو آرام، سڪون ۽ اندروني اطمينان سان رهڻ چاهي ٿو ته خواهشن کي بهتر ۽ زندگي کي آسان بڻائڻ گهرجي.

صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته اهو ماڻهو جنهن جون خواهشون هميشه اندر (پنهنجي روح ڏانهن) وهنديون آهن، اهو اعليٰ اندروني سڪون جو ماڻهو آهي. ان ۾، اهي سمنڊ وانگر آهن، جيڪو ڪڏهن به تبديل يا گهٽ نه ٿيندو آهي، پر پاڻي سان ڀريل رهندو آهي جيڪو ان ۾ مسلسل وهندو آهي. پر اهو

ماڻهو جيڪو پنهنجي سڪون جي ذخيري ۾ خواهشن جا سوراخ ٺاهيندو آهي ۽ اهم پاڻي کي وهڻ ۽ ضايع ٿيڻ ڏيندو آهي، ان کي روحاني سڪون ۽ اندروني خوشي جي ڪا به خبر ناهي.

اسان کي انهن ماڻهن جي رهنمائي جي ضرورت آهي جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، جن ۾ هن سان رابطو ڪرڻ ۽ شعوري طور تي هن جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي صلاحيت آهي.

نبين اسان کي اندروني سڪون ۾ خدا جي ڳولا ڪرڻ لاءِ چيو آهي.

روح جي اڪيلائي ۾، جتي وفادار روح ۾ اعليٰ روحاني خوشي رهي ٿي.

روشن خيال پڻ انهن خيالن جي حمايت ڪن ٿا.

اهي گهري غور فڪر جي اهميت تي زور ڏين ٿا

روح جي کوٺائي ۾ اعليٰ خود کي محسوس ڪرڻ لاءِ

مان نٿو چاهيان ته ماڻهو اهو سوچين ته اهي صرف ٻين کي ٻڌڻ يا ڪتاب پڙهڻ سان علم حاصل ڪري سگهن ٿا. انهن کي جيڪو پڙهن ۽ ٻڌن ٿا ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

عبادت جي جڳهن تي وڃڻ بي مقصد گفتگو ۾ مشغول ٿيڻ کان بهتر آهي.

پر عبادت جي جڳهن ۾ به، انسان کي پنهنجي دل ۾ خدا جي موجودگي کي ڇهڻ ۽ محسوس ڪرڻ گهرجي.

جذباتي جوش ۽ عقلي تجزيا اسان کي اهو الاهي علم نٿا ڏئي سگهن جيڪو اسان جا روح حاصل ڪرڻ جي خواهش رکن ٿا.

جڏهن اسين پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريون ٿا ۽ خود غرض خواهشن کي الوداع ڪريون ٿا ۽ جڏهن اسان کي پڪ آهي ته خدا هميشه اسان سان گڏ آهي

اهو اسان جي روحن ۾ رهندو آهي ۽ اسان کي نيڪ ۽ عظيم خيالن ۽ احساسن سان متاثر ڪندو آهي اسان کي خوشي ۽ آزادي حاصل ٿيندي، ۽ اسان روح جي افق تي حڪمت جي سج اڀرڻ جا شاهد هونداسين.

اهو ڪُوڙو جيڪو شينهن ٻڌجي ويو

جيئن بابا پرمهانسا يوگانند پاران بيان ڪيو ويو آهي

گهڻو وقت اڳ، هڪ ٻيلي جي گهيري ۾، هڪ پاڪدامن رهندو هو جيڪو خدا کي سڃاڻندو هو. هي بابرڪت ماڻهو وڏي حڪمت ۽ مافوق الفطرت طاقتن جو مالڪ هو، ۽ هڪ ننڍڙي، پالتو ڪُوئي ڪانسواءِ ٻيو ڪو به سندس ويجهو نه رهندو هو.

ڪيترائي شاگرد ۽ ٻيا جيڪي بزرگ کي ڏسڻ جي خواهشمند هئا، انهن وحشي شينهن ۽ ٻين جهنگلي جانورن جي موجودگي جي باوجود، سندس زيارت ڪرڻ جي همت ڪئي، جيڪي سندس پيار ۾ مبتلا هئا. اهي گل ۽ ميوا

نذراني طور آڻيندا هئا. جيڪي به بزرگ وٽ ايندا هئا اهي سندس ۾ ڪوئي جي وچ ۾ ويجهڙائي واري رشتي کان حيران ٿي ويندا هئا، ۽ اهي ڪجهه ٽڪرا سندس پاليل ڪوئي ڏانهن اڇليندا هئا.

هڪ ڏينهن، جڏهن شاگردن جو هڪ گروهه پنهنجي استاد سان سندس ويران رهائشگاهه ۾ ملاقات ڪري رهيو هو، هڪ ٻلي هڪ ڪوئي جو پيڇو ڪيو جيڪو عقلمند ماڻهوءَ جي پيرن تي رڙ ڪري آيو، حفاظت جي طلب ۾. ان وقت، شاگردن جي حيران ٿيل اکين جي سامهون، بزرگ خوفزده ڪوئي کي هڪ وڏي، خوفناڪ ٻلي ۾ تبديل ڪري ڇڏيو! ڪنهن معجزي سان، ڪوئي هاٽي ٻلين جي وچ ۾ آزادانه طور تي گهمي رهيو هو، بغير ڪنهن نقصان جي. هو هن تبديلي کان تمام گهڻو خوش هو، ۽ صرف هڪ شيءِ جيڪا هن جي امن کي خراب ڪيو اها شاگردن جي سرگوشي هئي، جيڪي اک ڇنڀڻ ۾ هن ڏانهن اشارو ڪندي، هن کي ڪوئي مان پيدا ٿيل ٻلي سڏيندا هئا.

ڪجهه وقت کان پوءِ، ساڳيا شاگرد ٻيهر پنهنجي استاد سان ملڻ ويا، ۽ بگهڙن جو هڪ ٽولو ٻلي-مائو جو پيڇو ڪري رهيو هو، جيڪو زور سان ميانو ڪري رهيو هو، بزرگ جي پيرن تي حفاظت لاءِ درخواست ڪري رهيو هو. بزرگ ڪيس چيو، "بگهڙ بڻجي وڃ" فوري طور تي، حيران ٿيل شاگردن پنهنجي اکين جي سامهون ٻلي-مائو کي بگهڙ ۾ تبديل ٿيندي ڏٺو. بگهڙ پڻ پنهنجي شڪار جي هن فوري تبديلي تي حيران ٿي ويا، پر اهي مايوس ٿي ويا ۽ بکيا واپس هليا ويا. آخرڪار، بگهڙ-مائو ٻين بگهڙن سان گڏ آزاديءَ سان گهمڻ لڳو، انهن سان گڏ کائيندو رهيو ۽ ننڍن جانورن کي گهٽ ڏسندو رهيو.

هڪ ٻئي موقعي تي، اهي شاگرد جيڪي اڳ ۾ به معجزا ڏٺا هئا، پنهنجي استاد سان گڏ سبق جي وچ ۾ پڙهندا رهيا، اهي هڪ وڏي بنگال ٽائيگر کي بگهڙ-مائوس جو پيڇو ڪندي ڏسي حيران ٿي ويا، جيڪو معمول وانگر، استاد جي پيرن ڏانهن مڪمل رفتار سان پڄي رهيو هو. استاد، هڪ ڀيرو ٻيهر پنهنجي معجزاتي طاقتن کي استعمال ڪندي، ٽائيگر کي ان جي رستي تي روڪيو ۽ پنهنجي پالتو بگهڙ کي مخاطب ڪندي چيو، "منهنجا پيارا مايو، هن وقت کان وٺي، مان چاهيان ٿو ته توهان کي توهان جي دشمنن کان بچائيندو رهان، مان بيوقوفي ڪريان ٿو ته توهان هڪ ٽائيگر بڻجي وڃو." جيئن ئي شاگرد پرسڪون ٿيا، اهي ڪلڻ لڳا ۽ هڪ ٻئي کي چوڻ لڳا، "خدا حافظ! بزرگ جي خوفناڪ ٽائيگر کي ڏسو! اهو صرف هڪ مايو آهي جيڪو بزرگ هڪ ٽائيگر ۾ تبديل ٿي ويو آهي!"

جيئن جيئن وقت گذرندو ويو، هيميتيج ۾ ايندڙن کي احساس ٿيو ته اهو خوفناڪ شينهن جيڪو هن جاءِ جي حفاظت ڪري رهيو هو اصل ۾ صرف هڪ ننڍڙو ڪوئو هو جنهن کي استاد هڪ شينهن جي حيثيت سان بلند ڪيو

هو. وڏا شاگرد هيميشه ۾ نون ايندڙن کي يقين ڏياريندا هئا، انهن کي چوندا هئا: "شير کان نه ڊڄو، اهو اصل ۾ شينهن نه آهي، پر هڪ ڪوئو آهي جنهن کي استاد هڪ شينهن جي تصوير ڏني آهي".

هي بدمعاش ڪوئو آخرڪار عوامي بي عزتي کان ٿڪجي پيو ۽ پاڻ سان سوچيو: "او، جيڪڏهن مان پاڻ بزرگ کي ماري سگهان ها، ته پوءِ مان پنهنجي مصيبت جي سبب کان نجات حاصل ڪري سگهان ها"

جيئن ئي اهو خيال سندس ذهن مان گذريو، هن عقلمند ماڻهوءَ تي حملو ڪيو، ان کي مارڻ جو ارادو ڪيو پر عقلمند ماڻهو سندس انتظار ۾ ويٺو هو، ڇاڪاڻ ته هو سندس سوچ جي عمل تي عمل ڪري رهيو هو ۽ سندس ارادن کي ڄاڻي رهيو هو، تنهن ڪري هن کي فوري طور تي خبر پئي ته سندس نافرمان شينهن جي ذهن ۾ ڇا گذري رهيو آهي، ۽ هن رڙ ڪندي چيو: "جيئن هئين تيئن موٽي وڃ".

۽ اهو ئي ٿيو، جيئن اک چنڀڻ ۾ مغرور شينهن هڪ پيرو ڀيهر هڪ خوفناڪ ڪُوهه ۾ تبديل ٿي ويو!

هر ڪو ٻئي کان وڌيڪ پئسا چاهيندو آهي ۽ جڏهن انهن کي اهو ملندو آهي، ته اهي مطمئن نه رهندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن کي خبر پوندي آهي ته ڪو ٻيو انهن کان وڌيڪ امير آهي.

ماڻهو پنهنجي پيدا ڪيل مصيبت ۾ پنهنجين خواهشن جي تخليق جي هڪ دائري ۾ رهن ٿا.

اسان کي جيڪو ڪجهه آهي ان تي مطمئن رهڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته مادي شيون خوشي نه ٿيون آڻين، پر اڪثر ڪري هڪ شخص جي پريشانين کي وڌائين ٿيون ۽ سندس پريشاني ۽ خوف کي وڌائين ٿيون.

خدا جو رستو سڀ کان سادو ۽ آسان رستو آهي، پر ڪيترن ئي مذهبي رسمن ۽ رسمن جي باوجود ٿورا ماڻهو ان تي هلن ٿا.

بهتر آهي ته اسان پنهنجي دلين کي خدا ڏانهن ڦيرايون ۽ ان کان اهو گهرون جيڪو اسان لاءِ بهترين ۽ سڀ کان وڌيڪ دائمي آهي.

حقيقت ۾، خدا اسان جو انتظار ڪري رهيو آهي ڇاڪاڻ ته هو اسان کي برائي ۽ خطري کان پري رکڻ چاهي ٿو، هو اسان کي پنهنجي دلين ۽ ذهنن ۾ پاڻ سان گڏ چاهي ٿو ڇاڪاڻ ته هن دنيا جون سستيون شيون انساني خواهشن کي پورو نه ٿيون ڪري سگهن ۽ نه ئي روحاني خال کي پري سگهن ٿيون.

جيڪو هو اندر ۾ محسوس ڪري ٿو

خدا اسان سان مسلسل ڳالهائيندو آهي، پر ٿورا ماڻهو سندس آوازِ ٻڌندا آهن.

اهو خاموش آواز اڪثر شور مچائيندڙ خيالن ۽ واضح خواهشن جي گوڙ سان ٻڏي ويندو آهي.

پر جڏهن خيال گهٽجي ويندا آهن ۽ خواهشون پرسڪون ٿي ويندیون آهن، ته اسان خدا جو آواز صاف ٻڌون ٿا، جيتوڻيڪ اهو خاموش ۽ بي هوش هجي.

سچ پچ، خدا انسانيت جي مدد لاءِ سڀ ڪجهه ڪري ٿو؛ هو انهن لاءِ دروازا کوليندو آهي ۽ انهن جي رستن کي روشن ڪندو آهي.

ته جيئن هو پنهنجي قدمن جي جاءِ ڏسي سگهي، ته جيئن هو ٺوڪر نه کائي يا سندس پير نه لڙڪي، پر گهٽا ماڻهو هن حقيقت کي نٿا سمجهن.

سڄي دنيا خود غرض، لالچي خواهشن جي ڪري مونجهاري ۽ انتشار ۾ ڦاٿل آهي جيڪي جنگيون پيدا ڪن ٿيون پيو ڪجهه به جنگيون پيدا نٿو ڪري.

زندگي جي جنگ ۾ سڀ کان وڏو هيرو اهو آهي جيڪو پاڻ کي فتح ڪري ٿو ۽ پنهنجي جذبن تي غالب اچي ٿو.

پئسو، شهرت، خواهشون، ۽ هر شيءِ جيڪا هن اصول جي خلاف آهي، اسان جي امن ۽ خوشي لاءِ نقصانڪار آهي.

جيڪڏهن ماڻهو هميشه زندگي جي حقيقي قدرن بابت سوچڻ سکي وڃن، ته انهن کي اها خوشي ملندي جيڪا اهي ڳولي رهيا آهن.

پر اهي پنهنجي ارادي کان هٽي ويندا آهن ۽ دنياوي خواهشن جي وهڪري ۾ وهي ويندا آهن.

مون ڏٺو آهي ته ڪو به لالچ مون کي ان رستي کان پري نٿو ڪري سگهي جيڪو مون چونڊيو آهي ۽ جيڪو رستو مون پاڻ لاءِ اختيار ڪيو آهي.

مان خدا جي ڏنل طاقت سان هزارين ماڻهن کي موهي سگهان ٿو، پر اهو عمل مون لاءِ نقصانڪار هوندو.

ڪنهن به صورت ۾، مان هزارين ماڻهن کي موهيندڙ ۽ انهن جي ذهنن کي موهيندڙ نٿو چاهيان.

مون کي صرف اهڙا مخلص شاگرد ڏسڻ پسند آهن جيڪي خدا ۾ مضبوطيءَ سان جڙيل آهن.

جيڪي خدا سان پيار ڪندا آهن اهي انهن خيالن جو مزو وٺندا، ۽ جن جو جوش برقرار رهندو اهي خدا جي نعمتن کي محسوس ڪندا.

سندس موجودگي انهن تعليمات ذريعي واضح آهي

ڪنهن به شخص لاءِ خدا کي ٺڳي ڪرڻ ناممڪن آهي چاڪاڻ ته هو سڌو سنئون پنهنجي خيالن جي پويان آهي ۽ ڄاڻي ٿو ته سندس ذهن ۾ ڇا ٿي رهيو آهي ۽ هو ڇا چاهي ٿو.

جڏهن هو دنيا کي ڇڏي ڏيندو ۽ روحاني هم آهنگي چاهيندو، ته خدا هن وٽ ايندو.

جڏهن اها خواهش خواهش ڪندڙ جي دل ۾ پاڙون پٽي ٿي، ته خدا ان دل ۾ اچي ٿو ۽ ان کي نيڪي ۽ برڪتن سان پري ٿو.

مادي شيون صرف امن ۽ عارضي اطمينان جو ڪوڙو احساس پيش ڪن ٿيون. هڪ شخص جي زندگي گذارڻ جو واحد سچو مقصد پنهنجي خالق سان هم آهنگيۦ ۾ رهڻ ۽ سندس فضل حاصل ڪرڻ آهي.

اهو معاهدو هڪ دائمي عهد ۽ هڪ اڻ ٽٽندڙ معاهدو هجڻ گهرجي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي پاڪائي سان شفاف ڪر ته جيئن مان تنهنجي شفا جي روشني کي پنهنجي اندر ظاهر ڪري سگهان.

منهنجي ذهن جي آئيني کي پرسڪون ڪر، جيڪو پريشاني سان ڌڙڪي رهيو آهي، ته جيئن اهو توهان جي لامحدود چهري کي ظاهر ڪري سگهي.

منهنجي روح ۾ ايمان جون دريون کوليو ته جيئن مان توهان جي امن جي خوشبوءِ ۾ ساهه کڻي سگهان.

مون کي احساس ٿيو آهي ته زندگيءَ جو واحد مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي.

اهڙا ماڻهو آهن جيڪي شايد يقين نه رکندا هجن ته خدا کي ڄاڻڻ زندگي جو آخري مقصد آهي پر ڪو به انڪار نٿو ڪري سگهي ته زندگي جو مقصد خوشي ڳولڻ آهي ۽ مان مڪمل اعتماد ۽ يقين سان چوان ٿو ته خدا آخري خوشي آهي.

اها سڀ کان وڏي خوشي آهيۦ

اهو مطلق آفاقي پيار آهي. اهو دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به انهن جي روحن کي نه ڇڏيندي آهي جيڪي ان سان هم آهنگ آهن. پوءِ اسان ان آخري خوشي کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڇو نه ڪريون؟

ٻيو ڪو به اسان کي اهو نٿو ڏئي سگهي. اسان کي مسلسل ان کي پاڻ ۾ پرورش ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي.

دنيا مسلسل ماڻهن کي پنهنجون خوشيون پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿي، پر اهڙيون عارضي خوشيون آخرڪار افسوس، تلخي ۽ پشيماني جو سبب بڻجن ٿيون جيتوڻيڪ سڀ کان وڌيڪ خوش نصيب، جيڪي سڀ ڪجهه رکندا آهن، اهي اڃا تائين واقعي خوش نه هوندا ۽ ڏکهي عرصي تائين دنياوي شين سان مطمئن نه هوندا، ڇاڪاڻ ته اهي نه ته پنهنجي حقيقي اڃ کي بجائيندا آهن ۽ نه ئي پنهنجي روحاني بک کي پورو ڪندا آهن.

جيترو وڌيڪ اسين ٻاهرين شين تي ڌيان ڏينداسين، اوترو ئي گهٽ اسين اندروني شان محسوس ڪري سگهنداسين.

جيڪو اسان الاهي روح جي دائمي نعمت کي چکڻ سان تجربو ڪري سگهون ٿا.

جيترو وڌيڪ اسين اندر ڏانهن رخ ڪندا آهيون، اوترو ئي گهٽ ٻاهرين مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پوندو آهي. اهو هڪ مستقل مساوات آهي، پر گهڻا ماڻهو دنياوي صحبت جي اثر، سماج جنهن ۾ اهي رهن ٿا، ۽ غير صحتمند عادتن جي ڪري هن سچائي کي محسوس نٿا ڪن.

سماج هڪ شخص کي گهري سچائي بابت سوچڻ جي اجازت ڏيڻ کان سواءِ سطحي معاملن ۾ غرق ۽ مصروف رکي ٿو.

ڪجهه ماڻهو روحاني جڳهن جو دورو ڪن ٿا بغير انهن جي برڪت واري ماحول مان فائدو حاصل ڪرڻ جي حقيقي خواهش جي.

انهن دورن مان انهن کي عملي طور تي ڪجهه به حاصل نه ٿيندو آهي.

جيڪي خدا کي ڏسڻ چاهين ٿا، اهي ڪيس هر هنڌ ڳوليندا، انساني عادتون تباهي ڪندڙ ۽ نقصانڪار آهن.

هڪ وحشي شڪاري جيڪو تباهه ڪري ٿو، نقصان پهچائي ٿو، ختم ڪري ٿو ۽ فنا ڪري ٿو.

هي وقت آهي ته ماڻهو سکن ته ڪيئن خوش ۽ مطمئن رهن جيڪي انهن وٽ آهن.

اسان کي ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه گهرجي جيڪو اسان جي رستي ۾ اچي ٿو خدا سخي آهي؛ هو ڄاڻي ٿو ته اسان کي ڇا گهرجي ۽ اهو وقت تي فراهم ڪري ٿو ان جو مطلب اهو ناهي ته اسان کي ڪا به ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ خدا تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي - بلڪل به نه ان جو مطلب اهو آهي ته اسان کي پنهنجي قابليت جي بهترين طريقي سان پنهنجو حصو ڏيڻ گهرجي ۽ باقي خدا تي ڇڏڻ گهرجي، جيڪو اسان کي ڪڏهن به ان کان محروم نه ڪندو جيڪو اسان کي گهرجي ۽ مستحق آهيون.

هميشه خوش رهڻ جو بهترين طريقو خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ آهي اسان جي سڀ کان وڏي خواهش خدا کي ڄاڻڻ ۽ ان سان گڏ رهڻ جو عزم ڪرڻ گهرجي.

خدا کي اسان جي سوچن ۽ احساسن ۾ پهريون ۽ اعليٰ مقام حاصل هجڻ گهرجي، ۽ اسان کي هن کي پنهنجي زندگين ۾ سڀ کان مضبوط ۽ مضبوط ستون سمجهڻ گهرجي.

خدا، پنهنجي مڪمل رحمت ۾
هو اسان کي خوشي ۽ الهام ڏئي ٿو
۽ اهو اسان کي حقيقي زندگي ڏئي ٿو
سچي دانائي
۽ سچي خوشي

سچي سمجھ ذريعي
اسان جي زندگين جا سڀ متنوع تجربا
پر خدا جو شان ظاهر نه ٿيو آهي
سواءِ روحاني سڪون جي جيڪو روح محسوس ڪري ٿو
□ ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي سنجيده ڪوشش □
اتي اسين سچائي سان منهن ڏئي بيٺا آهيون
پرڏيهه □، وهم انتهائي مضبوط آهن.
تمام ٿورا ماڻهو ان مان نجات حاصل ڪري سگهن ٿا
ٻاهرين ماحول جو اثر
دنيا پنهنجي لامحدود پيچيدگين سان جاري آهي
□ سندس بيشمار تجربا
زندگي جي ظاهر ٿيڻ جي پويان خدا جو آواز لڪيل آهي.
هو هميشه اسان کي سڏيندو آهي □ اسان سان ڳالهائيندو آهي
گلن □ پاڪ ڪتابن ذريعي
اسان جي ضميرن کان
□ سپني خوبصورت شين جي ذريعي
جيڪو زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائي ٿو
آسمان جو بُلبل

مان توهان جو بُلبل آهيان، توهان جي ڪائناتي موجودگي جي آسمانن ڏانهن چڙهندي، توهان جي سچائي جي مينهن جي ڦڙن جي مسلسل ڳولا □.

مون توهان کي وڏي اعتماد سان دعا ڪئي آهي ته خاموشي جي سخت ڪڪرن مان توهان جي رحمت جي بارش نازل ڪر.

□ انتهائي پياسي هجڻ ڪري، مون توهان جي باري □ منهنجي شعور جي هر مقدس نقطي کي شوق سان حاصل ڪيو.

او، مون کي ڪيتري خواهش هئي ته مان پنهنجي اندر □ پنهنجي چوڌاري تنهنجي موجودگي محسوس ڪريان!

منهنجي دائمي اڃ تڏهن ئي بجهي سگهي جڏهن توهان جي لمس منهنجي جلندڙ روح □ منهنجي وجود کي آرزو □ تڙپ سان ٿڌو ڪيو. مايوسي □ نااميدي جو موسم گذري ويو آهي، □ منهنجي مصيبتن جي خشڪي توهان جي امن جي برسات سان غائب ٿي وئي آهي.

□ هاڻي مان خاموشيءَ سان اڏامي رهيو آهيان □ اُڏامي رهيو آهيان، اطمينان □ اطمينان جا گيت ڳائي رهيو آهيان.

مان تنهنجو بُلبل آهيان جيڪو صرف تنهنجي تسلي جو پاڻي پيئي ٿو جيڪو تنهنجي وجود جي بلندين مان مسلسل وهندو رهي ٿو.

انفرادي، صنعتي ۽ سياسي خود غرضي، هڪ نسل جي ٻئي نسل تي برتري جي وهم مان پيدا ٿيندڙ ڀڙڪندڙ جذبات، ۽ عقيدن ۽ عقيدن جي واپار، سڀني ماڻهن ۽ نسلن جي وچ ۾ ورهاست ۽ دوري پيدا ڪئي آهي، ۽ جنگين سان زمين کي ٽڪرا ٽڪرا ڪري ڇڏيو آهي، نتيجي طور، معاشي تباهي، روحاني جهالت، ۽ اجتماعي بدحالي پيدا ٿي رهي آهي.

روحاني خوبين، مادي ڪارڪردگي، ۽ عظيم انساني خوبين جو ميلاپ پيدا ڪرڻ - جيڪو اسان ڪامياب ماڻهن جي زندگين ۾ ظاهر ٿئي ٿو - هڪ خوش زندگي جو جوهر آهي ۽ بهترين انسان پيدا ڪندو.

ڪنهن به وقت، ڪٿي به

اسان کي ٻين لاءِ صحيح سوچ، سٺي رويي، ۽ حقيقي جذباتي همدردي جا مثال اپنائڻ گهرجن.

يقيناً، انسانيت انصاف، رحم، ۽ مادي پهلوئن جي برابر ۾ متوازن ترقي ذريعي بلند ٿئي ٿي.

سندس شخصيت جا ذهني، روحاني ۽ اخلاقي پهلو

سڀني انسان ذات جو آخري مقصد امن، اطمينان، سلامتي، علم ۽ امرت حاصل ڪرڻ آهي.

۽ اسان جي اندر لڪيل ڪمال جي هن خواهش ۾ خدا جي تصوير موجود آهي.

هي برڪت وارو تصوير انهن انسانن جي ذريعي پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو جيڪي پنهنجي اعليٰ فطرت سان هم آهنگ آهن.

ڪثرت فطرت جو قانون آهي، ۽ اتحاد مطلق ڏانهن وٺي ٿو وڃي.

علحدگي ۽ ورهاڱي سان، دنيا جنگين ۽ موت جي باهه تي درد ۽ مصيبت سان اُبلندڙ ۽ اُبلندڙ ديڳڙي بڻجي ويندي آهي.

مثالي زندگي جيڪا دلين کي متحد ڪري ٿي، روحن کي ويجهو آڻي ٿي، ۽ انهن کي سچائي سان گڏ ڪري ٿي.

اهو خوشي، امن ۽ ابديت جو رستو آهي

ڪجھ به اسان کي اطمينان نٿو ڏئي سگهي ۽ اسان جي اکين مان ڏک جا ڳوڙها پونچي نٿو سگهي سواءِ خدا جي.

انساني روح ڪُل ڪان الڳ حصو آهي ۽ ڪُل ڏانهن موٽڻ گهرجي ته جيئن ڪُل مڪمل ٿي سگهي. اسان جي خوشي جي ڳولا اسان کي خدا ڏانهن وٺي وڃي، جيڪو سڀني خوشين جو ذريعو آهي.

اسان جي علم جي اڄ کي الاهي حڪمت جي سرچشمن مان ختم ڪرڻ گهرجي. اسان جو امن صرف تڏهن مڪمل ٿيندو جڏهن اهو خدا جي ناقابل بيان امن سان متحد هوندو.

اسان جي وجود کي دائمي ٿيڻ لاءِ خدا جي وجود جي ضرورت آهي، □ اسان جو شعور هميشه وسيع □ وسيع ٿيندو جڏهن اهو ڪائناتي شعور سان ڇهندو □ متحد ٿيندو اسان جي خوشي لامحدود هوندي □ لڪين پيرا وڌي ويندي جڏهن اها الاهي خوشي سان گڏ ٿيندي.

اهو پيٽ جيڪو لالچ جي ڪري ماريو ويو هو

هڪ ڀيري، هڪ عقلمند ماڻهو هڪ پيٽو ماڻهو سان گڏ کاڌو کائيندو هو، □ عقلمند ماڻهو چيو: "مون کي هي سٺو کاڌو پسند آهي"

پر هن گهٽو نه کاڌو، پيٽو ماڻهوءَ جي حوالي سان، هن پنهنجي زندگيءَ □ ڪڏهن به اهڙو لذيذ کاڌو نه چکيو هو.

هو کائيندو رهيو جيستائين پيٽ پرجي نه ويو □ گهٽو کائڻ سان مري ويو. توهان جون زندگيون ڊگهيون هجن.

عقلمند، ارادي وارو ماڻهو کاڌي مان لطف اندوز ٿيو، پر ان حسي وابستگي کان سواءِ جيڪو پيٽو کي تباهه ڪري ڇڏيو. عقلمند ماڻهو شفاف روحاني توانائين سان هم آهنگ هو جيڪي هن جي روح کي پرورش ڏين ٿيون □ هن جي جسم جي سيلن کي متحرڪ ڪن ٿيون، □ جڏهن هو کائيندو هو، ته هو اهو اعتدال سان ڪندو هو ته جيئن ڪائناتي توانائي جي وهڪري □ رڪاوٽ يا رڪاوٽ نه بڻجي جيڪا هن کي شعوري طور تي خبر هئي ته هو هن تائين پهچي رهيو آهي.

روحاني زندگي گذارڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيڻ □ سخت زندگي گذارڻ ضروري ناهي، پر اهو ياد رکڻ ضروري آهي ته انسان صرف ماني سان نه ٿو جيئرو رهي.

پيار جي جنت □ خوشي جي جنت

تنهنجي بابرڪت نور جي روشنيءَ □، مان پنهنجي روح جون دعائون پيش ڪريان ٿو.

□ مان توهان کي عرض ڪريان ٿو ته منهنجي دل جي عاجزانه قرباني قبول ڪريو.

اوندهه جي پوتن کي مون کان پري رک.

آسمان جي اک کان مون کي ڏس.

منهنجي دل □ احساسن جي ٻاهريان مان

مون کي مندر □ ڏيکاريو ته منهنجو پيار توهان لاءِ آهي.

مون کي برڪت ڏي ته مان نيڪي ڏسي سگهان.

مان سٺين شين بابت سوچيان ٿو.

□ نيڪ □ نيڪ ماڻهن سان دوستي رکو

□ ته جيئن مان توهان تي غور ڪري سگهان

اي تون جيڪو سڀني نيڪي □ نيڪيءَ جو سرچشمو آهين

توهان جي فضل سان، مون کي پنهنجي روح جي حرم مان ڪڍيو ويندو.
سڀ اختلافي خيال
□ مان پنهنجي اندر تنهنجي برڪت واري موجودگي سان گونجندو آهيان
ڇا مان خوشي جي جنت □ رهي سگهان ٿو؟
مون کي عظيم □ شاندار خيال اچن ٿا
مون کي پنهنجي خوشي جي خوشبوءِ سان ڇُلاءِ
توهان جي پاڪ محبت هميشه مون کي ڏڪيندي رهي.
مون کي برڪت ڏيو ته مان محبت جي جنت □ رهان.
توهان جي خدائي موجودگي مان لطف اندوز ٿيڻ
□ توهان جو آسماني امن
□ انهي ڪري ته مان محسوس ڪري سگهان ته مان هڪ لافاني روح آهيان
□ مان تنهنجي روشني سان جيئان ٿو
□ مان توهان جي نعمت سان جيئان ٿو
منهنجا پيارا خدا
صبح جي باغ مان
مان توهان لاءِ روشني جا گل چونڊيندس.
ان کي هڪ عاجزانه نذراني طور پيش ڪرڻ لاءِ
پنهنجن پيرن تي
منهنجي پيار جو چمڪندڙ تارو توهان لاءِ چمڪيو
اهو وڌندڙ طاقت سان اڳتي وڌي ٿو
حيرت جي ماحول ذريعي
□ منهنجي توکي وسارڻ
□ اهو پنهنجي اونداهي کي ختم ڪري ٿو
مون کي نه وسارجانءِ
جيتوڻيڪ مان توکي وساري ڇڏيان
مونکي ياد ڪيو
جيتوڻيڪ مان توهان جو ذڪر نه ڪريان
خدا منهنجي زندگي □ سڀ کان قيمتي شيءِ آهي.
هو منهنجي ضمير □ اعليٰ حڪمراني ڪري ٿو
□ حڪمت جا لفظ مون کي متاثر ڪن ٿا
هو مون کي صحيح رستي ڏانهن رهنمائي ڪري ٿو
جيڪو مون کي اپنائڻ گهرجي
هڪ متوازن زندگي

جيڪو سپني الاهي ۽ قدرتي قانونن کي نظر ۾ رکي ٿو
اهو سرگرمي ۽ سکون کي گڏ ڪري ٿو.
اهو خوشي آڻيندو آهي ۽ انساني تقدير کي پورو ڪندو آهي.
جواهرن سان پريل گهر اوندهه ۾ نظر نٿو اچي.
تنهن ڪري، خدا جي موجودگي محسوس نه ٿي ڪري سگهجي.
جيستائين جهالت جي رات غالب رهندي
جيڪڏهن خدا جي باري ۾ اسان جي سمجهه حقيقي نه آهي
ته جيئن اسان ان کان سواءِ پنهنجا روزاني ڪم پورا نه ڪري سگهون
واضح طور تي، اسان خدا ۽ زندگي جي وچ ۾ ڪو به تعلق محسوس نه ڪيو.
جڏهن اسان ۾ خواهش هجي ۽ اسان ان کي ٻين جي خدمت ڪرڻ جي خيال سان سينگاريون
اسين ٻين جي مدد ڪري پاڻ جي مدد ڪندا آهيون
او، رب
اهم سچ جي روشني جي پکڙجڻ سان
مان غريبن ۾ بي گهر ماڻهن جي دلين ۾ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس.
عزم ۽ خود اعتمادي جا ڏيئا روشن ڪريو
انهن جي دلين ۾ جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن
جڏهن اسان کي احساس ٿئي ٿو ته زندگي سکڻ ۽ فرضن کي پورو ڪرڻ جو هڪ اسڪول آهي
ساڳئي وقت، اهو هڪ عارضي خواب آهي
پوءِ اسان کي خبر پوندي ته خدا اسان سان گڏ آهي
زندگي خدمت تي ٻڌل هجڻ گهرجي
انهيءَ عظيم مقصد کان سواءِ
خدا جيڪو ذهن انسان کي ڏنو آهي اهو حاصل نه ٿيندو
جنهن مقصد لاءِ اهو ٺاهيو ويو هو
خدا جي آڏو سر تسليم خم ڪرڻ انسان کي پنهنجا سڀ ڪم مڪمل ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿو.
خوشي ۽ خدا جي شڪرگذاري جي احساس سان
صرف هٿيار ڦٽا ڪرڻ سان ئي اسان امن ڳولي سگهون ٿا.
مان سڀ ذهني ۽ اخلاقي ڪمزوريون ساڙي ڇڏيندس.
ڊيزائن جي باهه ۾
چاڪاڻ ته جيستائين مان انهن ڪمزورين کان نجات حاصل نه ڪندس
مان الاهي شعلا ڏسي نه سگهندس
او، رب

اج مان خاص ڪمن کي پورو ڪرڻ جو عزم ڪندس.
پوءِ مان اهو ڪندس جيڪو مون منصوبو ڪيو هو.
مان پهريان پڪ ڪندس ته منهنجو ارادو صحيح آهي.
۽ پوءِ مان توهان جي طاقت محسوس ڪندس.
۽ توهان جي مدد ۽ برڪت سان، مان جيڪو ڪرڻ جو ارادو رکان ٿو اهو پورو ڪندس.

وسوسا ۽ هوائون

ماسٽر پرمهانسا يوگانند

ترجمو: محمود عباس مسعود

ننڍڙو انا شايد گهمنڊ ۽ وڏائي سان چوي ٿو: مان تون آهيان!

پر مان پنهنجي سچي خود کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪندس، جيڪو هر قسم جي مهرباني ۽ عاجزي جي گلن سان خوشبودار آهي.

اي خدا، منهنجي سچي سڃاڻپ مون تي ظاهر ڪر، ۽ مون کي توکي منهنجي گهرائيءَ ۾ سرگوشي ڪندي ٻڌڻ ڏي، اهو چوندي: مان تنهنجو مثال آهيان ۽ تون منهنجي تصوير آهين!

رات جي خوابن جي باغ ۾

منهنجي رات جي خوابن جي باغ ۾، ڪيترائي گل ٽڙن ٿا: منهنجي تخيل جا نادر گل اتي، جتي گرم سيارو روشني چمڪي ٿو، دنياوي اميدن جون ڪُليون ڦٽن ٿيون، اطمينان ۽ اطمينان جون روشن پنکڙيون پکيڙين ٿيون.

انهن خوابن جي چمڪ ۾، مان وساريل پيارن جي چهرن جي چشمن ۾ بي هوش جي مٽيءَ ۾ گهڻو وقت اڳ دفن ٿيل پيارن جذبن جي نجمي کي ڏسان ٿو - سڀ چمڪندڙ لباس ۾ اڀري رهيا آهن ۽ خوابن جي فرشتن جي سڏ جي جواب ۾، مان سپني گذريل آزمائشن جي جيئري ٿيڻ جو مشاهدو ڪريان ٿو.

اي منهنجا مالڪ، تو اسان کي خوابن جي سرزمين تي رات جو گهمڻ سان پنهنجي روزاني مشڪلاتن کي وسارڻ جي آزادي ڏني آهي. اسان کي توهان ڏانهن جاڳڻ ۽ انساني غمن کان هميشه لاءِ بچڻ ۾ مدد ڪريو.

تون منهنجي واپسي جو انتظار ڪري رهيو آهين.

اي خدائي پناهه! مان زندگي جي سمنڊ ۾ ٻڏي رهيو
آهيان، مصيبت جي طوفانن ۾ ڦاٿل آهيان، ڇا خوشي جي
لهرن تي تري رهيو آهيان يا ڪڏهن ڪڏهن غم جي کوٽائي ۾
ٻڏي رهيو آهيان، مان توهان جي ماورائي، آسماني ڪنارن
تائين پهچي هن دوئي کان بچڻ جي خواهشمند آهيان.
منهنجي دعا جي هر آه سان، مان توهان جي ويجهو ٿيان ٿو،
منهنجي واحد پناهه.
مان ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪندس ڇو ته مون کي خبر
آهي ته توهان منهنجي اچڻ لاءِ بيتاب آهيو ۾ منهنجي واپسي
لاءِ ترسي رهيا آهيو!
جنت جو پکي
مان جنت جو پکي آهيان: تنهنجي بابرڪت هٿن سان
ٺهيل جنت جو پکي.
هن مون کي فضل ۾ شاندار رنگن سان سينگاريو: نرمي
جي هيٺان ۾ روحاني گلن جي سونهن پنن سان.
مان زندگيءَ جي اداس، پوائنٽي ماحول ۾ خوشي جي
جنت جي ڳولا ۾ مٿي اڏامي ويس، ۾ منهنجا روشن پر
مايوسي جي ڪارا داغن سان رنگيل هئا.
اي منهنجا خدا، اچو ۾ پنهنجي جنت جي پکيءَ کي دانائي
جي ڪرڻن ۾ امن جي پاڪ، مٺي پاڻيءَ سان ڌوئو.
ديواني مجسمه ساز
منهنجي دل جي هر ڌڙڪن کي منهنجي دائمي پيار جي
نظم ۾ هڪ نئون لفظ بڻجڻ ڏيو.
منهنجا هر چپ توهان جي پاڪ آواز مان برڪت واري
لرزش پهچائين.
منهنجو هر خيال توهان جي موجودگي جي خوشي سان
پرجي وڃي.
منهنجي مرضي توهان جي الاهي توانائي سان چارج ٿئي
منهنجي سپني خيالن، اظهارن ۾ اميدن کي پنهنجي
فضل سان سينگاريو.
اي سڀ کان پاڪ ديوتا مجسمه ساز، منهنجي زندگي کي
پنهنجي منفرد ڊيزائن مطابق شڪل ڏيو جيئن توهان مناسب
سمجهو.
تون منهنجو محافظ آهين.

اي منهنجا مالڪ، مون کي مدد ڪر ته مان غضب ۾ جذبي جي جانورن کي غير صاف روحن ۾ نه جاڳايان پر جيڪڏهن اهي مون تي حملو ڪن ٿا، ته مان پنهنجي روح ۾ تنهنجي حفاظت جي پٿريلي غار ۾ پناهه وٺندس.

اي خدائي محافظ! توهان کان سواءِ، مون کي ڪا به حفاظت يا سلامتي نه ملندي، جيتوڻيڪ سڀ کان وڏيڪ ناقابل تسخير انساني قلعن ۾ به، منهنجي حفاظتي ڍڪ ۾ مصيبت جي ڌماڪيدار منصوبن جي خلاف منهنجي مضبوط ڍال بڻجو ۾ مون کي برڪت ڏيو، ته مان - پاڪ سرجري ذريعي - انهن سيني کي شفا ڏيان جيڪي زندگي جي زخمن ۾ چرين کان متاثر آهن.

پاڪ ايڪسٽيسي

جڏهن توهان جا پوئلڳ دعا ۾ هوندا آهن، ته مان انهن جي اکين مان پاڪ وجد جون ڪرٽيون گڏ ڪريان ٿو ۾ انهن کي پنهنجي روحاني جوش سان ملائي پنهنجي اجايل خيالن کي تازگي بخشيندڙ مشروب طور پيش ڪريان ٿو؛ ته جيئن اهي پيئندا رهن جيستائين اهي آرام نه ڪن، ۾ انهن جا درد ۾ خوف غائب ٿي وڃن.

۾ انهن کي جيڪي تسلي ۾ آرام جي ڳولا ۾ آهن، مان هي جادوئي مشروب شفاف پيالن ۾ دل جي خلوص ۾ نيڪ نيتن سان پيش ڪريان ٿو.

جيڪو به هن بابرڪت امرت کي پيئندو آهي، اهو هڪ دائمي خوشي جو تجربو ڪري، پنهنجيون مشڪلاتون وساري ۾ پنهنجيون تڪليفون ختم ڪري!

مون کي آفتن جي پٺي ۾ پاڪ ڪر

منهنجي زندگيءَ جو خام ڌاتو آفتن ۾ آزمائشن جي پٺي ۾ ڳري ويو آهي، ۾ سڀ ڪوڙ مقدس تجربن ۾ خواهشن جي باهه ۾ صاف ڪيو ويو آهي.

الاهي خالق، مون کي انساني ڪمزوري کان نجات ڏي ۾ مون کي لوهه وانگر مضبوط ارادو ۾ سخت فولاد وانگر روحاني عزم عطا ڪر، مون کي پنهنجي سڌريل جوهر کي خود نظم و ضبط ۾ سچي عزم جي اثرائتي اوزارن ۾ تبديل ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

۾ ذهني توازن جي تلوار سان، مان پنهنجن اندروني دشمنن کي تباهه ڪندس - منهنجون سخت عادتون - جيڪي

منهنجي انتظار ۾ آهن ۽ مون کي مسلسل توهان جي باري ۾ سوچڻ کان روڪڻ جي ڪوشش ڪن ٿيون.

منهنجو سج ۽ منهنجو چنڊ ٿيو

اي خداوند، منهنجي ڪاميابين جي خوشين وارن ڏينهن ۾ منهنجي رهنمائي ڪرڻ لاءِ پنهنجي حڪمت جون ڪرڻيون موڪليو، ۽ پنهنجي رحمدل چنڊ جي روشني منهنجي غم جي اونداهين راتين ۾ منهنجي رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ.

مون وٽ اچ

ڇا ان ڏينهن جو صبح ٿيندو، جڏهن توهان جي بابرڪت نالي جي تلاوت ڪرڻ سان ڳوڙهن جو هڪ سيلاب ايندو جيڪو منهنجي جهالت جي ڪنارن کي ڊڪي ڇڏيندو ۽ منهنجي دل کي نم ڪندو؟

پوءِ، منهنجي گڏ ٿيل ڳوڙهن جي ڊنڊ ۾، مقدس حڪمت جا گل ڦٽندا، ۽ انهن جي روشني منهنجي اونداهي کي هميشه لاءِ ختم ڪري ڇڏيندي.

اي عالمگير ماءُ جيڪا سچي وجود ۽ سمايل آهي، مون وٽ اچ، ڇو ته ڪا به شيءِ منهنجي غم کي ختم نه ٿي ڪري سگهي ۽ منهنجي اونداهي کي ختم نه ٿي ڪري سگهي سواءِ تنهنجي سموري رحمت ۽ تنهنجي لامحدود رحم جي ڇهري جي.

اڻ ٽٽندڙ رشتا

اي منهنجا مالڪ، مون کي سيکاريو ته مان اندروني سڪون ۾ دنيا جي شور ۾ توسان منهنجي وحدانيت ڳوليان، اهو فرق نٿو پوي ته مان خاموشي ۾ گهريل آهيان يا شور ۾، جيستائين مان هر هنڌ ۽ هر وقت تنهنجي پرپور موجودگي کي محسوس ڪري سگهان ٿو.

تنهنڪري مون کي پنهنجو ڪم خوشيءَ سان ڪرڻ ڏيو.

توهان بي صبري سان ڪم ڪندا آهيو ۽ لکين خوش دلين ۾ مسڪراهٽون آڻيندا آهيو، مون کي دعا ڏيو ته جيئن مون وٽ - توهان وانگر - هڪ اڻ ڪٽندڙ مسڪراهٽ هجي جڏهن مان زندگي جي ڪارخاني ۾ ڪم ڪريان.

منهنجي روزاني سرگرمين جي درياءَ تي توهان جي طاقت جون لهرون هميشه رقص ڪنديون رهن.

الاهي ماءُ، جيئن توهان کي ايثم، گل ۾ ڪائنات ڏاهڻ ۾ مزو ايندو آهي، تيئن مون کي هڪ متوازن ذهن ۾ مطمئن روح سان ڪم ڪرڻ ۾ تخليق ڪرڻ جو راز سيکاريو.

ذهني، نفسياتي، ۾ جسماني شفا

اي ڪائناتي روح، اسان جي مدد ڪر ته اسان پنهنجي ڪائناتي توانائي سان جسم کي شفا ڏيون، ذهن کي خوشيءَ ۾ ذهني توجه سان شفا ڏيون، ۾ روح کي سڀني سببن جي جڙ - جهالت - کان شفا ڏيون، سڀ کان وڌيڪ اثرائتي دوا استعمال ڪندي: خدا تي روزانو پاڪ مراقبو.

شفا جي تصديق

اي الاهي روح، تو منهنجو جسم پيدا ڪيو، ۾ تنهن ڪري اهو صحتمند ۾ صحتمند آهي ڇاڪاڻ ته تون ان ۾ موجود آهين، تون پاڻ ڪمال آهين، ۾ مان تنهنجي صورت ۾ پيدا ٿيو آهيان؛ تنهن ڪري، مان ٺيڪ آهيان ۾ بهترين حالتن ۾ آهيان!

ٻين جي شفا لاءِ تصديق

توهان خدا جي صورت آهيو، ۾ سندس دائمي زندگي توهان جي جسم جي هر سيل ۾ بافت ۾ ڦهليل آهي، توهان جو سڄو وجود سندس الاهي موجودگي سان ڌڙڪي ٿو؛ توهان سندس فضل سان صحتمند آهيو.

منهنجي ٻيڙي جو ڪپتان ٿيو

اي منهنجا مالڪ، منهنجي روزاني سرگرمين جي ٻيڙي جو ڪپتان بڻجو، ۾ ان کي پنهنجي پاڪ ڪناري ڏانهن رهنمائي ڪريو، جيڪو ٽڪل ماڻهن لاءِ محفوظ پناهه ۾ آرام آهي.

گمراهه حماقت جون باهيون

غلطين جي رات ۾، اسان گمراهه ڪندڙ حسي خوشي جي سراب جو پيڇو ڪيو؛ ۾ جيئن اسان روحاني ترقي جي رستي کان پٽڪياسين، اسان مايوسي ۾ نقصان جي دلدل ۾ ڦاسي پيا.

اي منهنجا مالڪ، تون جيڪو هميشه هوشيار ۾ ڌيان ڏيندڙ آهين، خواهشن ۾ وهمن جي گهٽ پاٽيءَ مٿان بيوقوفي جي شعلن کي اسان کي گهٽ خوشين جي دلدل ۾ ڳِرڻ ۾ ڦاسائڻ نه ڏي.

اسين اوهان جا ٻار آهيون، پنهنجي آسماني گهر تائين پهچڻ جي تمنا رکون ٿا، اسان کي برڪت ڏيو ته جيئن اسين روح جي بصيرت جي اندروني روشني تي عمل ڪندي پنهنجو

مقصد حاصل ڪري سگهون، جيڪو اوهان جو پاڪ مشعل
آهي، جيڪو اسان کي اوهان جي بابرڪت ڪناري ڏانهن هلڻ
لاءِ هدايت □ سڏي ٿو!
مون توهان جو آواز ٻڌو.
ڪيترين ئي زندگين □ مون توهان جي نرم سرگوشي
ٻڌي آهي: گهر اچو!
پر اهو غائب ٿي ويو □ بيڪار خواهشن جي شور جي وچ
□ غائب ٿي ويو.
مون خواهشن جي پريل قطارن کي چڏي ڏنو آهي □ مان
توهان کي پنهنجي دل جي ڪنوارين آرامگاهن □ دعوت
ڏيندس.
جڏهن مان توهان تي غور ڪرڻ لاءِ ويهندس، ڇا توهان
انهن دنياوي آزمائشن کي ختم ڪندا جيڪي اجا تائين
منهنجي يادگيري جي ڪنڊن □ لڪيل آهن؟
منهنجي روح جي خاموشي □، مان پنهنجي پوري دل
سان توهان جي بابرڪت آواز ٻڌڻ لاءِ تڙپي رهيو آهيان.
يادگار شمع
مان شايد پنهنجو رستو وڃائي ڇڏيان □ اونداهي رستن □
اونداهي ڀولن □ ڀٽڪان، پر اي ڪائناتي ماءُ، پنهنجي لاءِ ياد
جي پتلي شمع جي حفاظت ڪر ته جيئن شڪ □ غير يقيني
جي هوائون ان کي نه وسائي ڇڏين.
مون سڀ دنياوي شيون گهريون آهن □ آخرڪار اهو
معلوم ڪرڻ لاءِ ته مان توهان جي لاءِ اڪيلو آهيان، ماءُ! اچو
□ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيو!
توهان جي روشني کان اڳ اوندهه ختم ٿي ويندي آهي
اي خدائي استاد، مون کي اهو سمجهڻ ڏي ته جيتوڻيڪ
منهنجي جهالت جي اونداهي وقت جيتري پراڻي آهي، توهان
جي روشني جي صبح سان اونداهي اهڙي طرح ختم ٿي
ويندي ڄڻ ته اهو ڪڏهن به موجود نه هو!
منهنجي زندگيءَ جي بانسري وڄاءِ.
اي پيارا رب، منهنجي هٿن سان پنهنجن ٻارن جي مدد
ڪر.
منهنجي آواز سان ڳالهايو، □ منهنجي ذهن کي ٻين کي
متاثر ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريو.

منهنجي ساهه سان ساهه ڪٽو، ڇو ته تون ئي واحد آهين جيڪو منهنجي زندگي جي بانسري تي پنهنجا ابدي راڳ وڄائي سگهي ٿو.

مان توهان جي ڪائناتي باهه مان هڪ چنگاري آهيان.

تخليق جي شروعات ۾، جڏهن تخليق جون چمڪون توهان جي پرندڙ سيني مان اڏامي رهيون هيون، مون گرهن جي روشنين جي ڪوئر سان گڏ ڳايو جيڪو توهان جي دنيا جي ظهور جي خوشخبري جو اعلان ڪري رهيو هو.

مان توهان جي ڌرتيءَ جي باهه مان هڪ دائمي چنگاري آهيان.

اي پيار ڪندڙ ۽ صبر ڪندڙ الاهي دل! مون کي مراقبي ذريعي اسان جي وچ ۾ پيار ۽ رفاقت جي عهد کي تجديد ڪرڻ ۾ مدد ڪريو مون کي اهو احساس ڏي ته منهنجي پاڪ توسيع جي برڪت واري سفر ۾ - زندگي کان پوءِ زندگي - توهان ۾ منهنجو روحاني رهنما منهنجا ابدي ۽ دائمي دوست رهيا آهيو، ۽ هميشه رهندا.

خوشي جي آگاهي

يقيناً، جڏهن مان چوان ٿو ته خدا خوشي آهي، منهنجو مطلب اهو به آهي ته هو دائمي طور تي موجود آهي ۽ شعوري طور تي پنهنجي برڪت واري وجود کان واقف آهي ۽ جڏهن اسان دائمي خوشي يا الاهي موجودگي جو تجربو ڪرڻ جي خواهش رکون ٿا، ته اسان يقيني طور تي هڪ دائمي، نه بدلجندڙ وجود ۾ ان خوشي جي مسلسل آگاهي يا احساس جي خواهش رکون ٿا.

اسان پوئين ليڪچرن ۾، عقلي دليلن ذريعي ڏيکاريو آهي ته اسان سڀ - اعليٰ کان هيٺين تائين - خوشي ڳوليندا آهيون، ۽ اهو معاملو ماڻهن جي عملن ۽ مقصدن تي غور ڪرڻ وقت هڪ قبول ٿيل حقيقت بڻجي چڪو آهي.

اڇو ته هن دليل کي ٿورو ٻيهر بيان ڪريون: فرض ڪريو ته هڪ اعليٰ هستي اسان وٽ اچي ۽ زمين جي سڀني ماڻهن کي چوي، "اي انسانو، مان توهان کي دائمي ڏک ۽ نه ختم ٿيندڙ درد هڪ دائمي وجود سان ڏيندس، ڇا توهان انهن کي قبول ڪندا؟" يقيناً، ڪو به اهڙي آڇ قبول نه ڪندو، ڇاڪاڻ ته هر ڪو دائمي

وجود سان دائمي خوشي چاهي ٿو. انساني حوصلن کي ڏسڻ سان ظاهر ٿئي ٿو ته هر انسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهي ٿو.

ساڳيءَ طرح، ڪو به فنا يا خود فنا نٿو چاهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي صرف تجويز به دهشت ۽ خوف کي جنم ڏئي ٿي. هر ڪو مستقل رهڻ چاهي ٿو، پر جيڪڏهن ان وجود جي شعور يا شعور کان سواءِ هڪ دائمي وجود پيش ڪيو وڃي، ته اسان ان کي رد ڪنداسين. ڪو به لاشعوري وجود نٿو چاهي. اسان سڀ هڪ شعوري وجود چاهيون ٿا جيڪو آخر تائين نه هجي.

هاڻي، خدا ڇا آهي؟ جيڪڏهن خدا خوشي يا اعليٰ خوشي کان سواءِ ڪجهه ٻيو هجي ها، جيڪڏهن هن سان رابطو اسان کي خوشي نه ڏئي ها، يا جيڪڏهن اهو اسان جي درد کي گهٽ نه ڪري ها، ته اسان هن جي خواهش نه ڪريون ها، ۽ نه ئي اسان هن ڏانهن رخ ڪريون ها جيڪڏهن خدا اسان لاءِ ڪا بيڪار شيءِ هجي ها، ته اسان هن جي ويجهو وڃڻ جي پرواهه نه ڪريون ها. هڪ اهڙي رب جو خيال ڪيترو سٺو آهي جيڪو اسان لاءِ اڻڄاتل رهي ٿو، جنهن جي موجودگي اسان پاڻ ۾ يا گهٽ ۾ گهٽ پنهنجي زندگي جي ڪجهه پهلوئن ۾ محسوس نٿا ڪري سگهون؟

خدا بابت اسان جو ذهني تصور جيڪو به هجي، جهڙوڪ: (هو اعليٰ آهي يا هو اسان جي اندر ۾ اسان جي چوڌاري موجود آهي)، اهو تصور ابهام ۾ اسرار ۾ گهريل ۾ ڍڪيل رهي ٿو جيستائين اسان سندس وجود کي محسوس نه ڪريون.

خدا جي باري ۾ اسان جي سمجهه ۾ سندس تجربي ۾ هن مونجهاري ۾ ابهام جي ڪري، اسان پاڻ کي سندس اهميت ۾ مذهب لاءِ سندس عملي قدر سمجهڻ کان قاصر محسوس ڪريون ٿا. هي غير واضح نقطه نظر اسان جي اندر ڪافي يقين پيدا ڪرڻ ۾ ناڪام ٿئي ٿو، ۽ تنهن ڪري اهو نه ته اسان جي زندگين کي تبديل ڪري ٿو ۽ نه ئي اسان جي رويي کي محسوس ڪري ٿو، ۽ نه ئي اهو اسان کي خدا کي ڄاڻڻ لاءِ ضروري ڪوشش ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿو.

۽ دنيا جو مذهب خدا بابت ڇا ٿو چوي؟ اهو چوي ٿو ته خدا جي وجود جو ثبوت اسان جي اندر آهي. اهو هڪ اندروني تجربو آهي. توهان کي پنهنجي زندگي ۾ گهٽ ۾ گهٽ هڪ لمحو ياد رکڻ گهرجي، دعا يا دعا ۾، جڏهن توهان محسوس ڪيو ته جسماني حدون ۽ رڪاوٽون ختم ٿي ويون آهن يا تقريبن ختم

ٿي ويون آهن، ۽ اهو نندڙو پيار ۽ نفرت، خوشي ۽ درد سڀ توهان جي ذهن ۾ گهٽجي ويا آهن، ۽ توهان جي دل مان خالص خوشي ۽ امن وهي رهيو آهي، ۽ توهان هڪ اهڙي سڪون مان لطف اندوز ٿي رهيا آهيو جيڪو ڪنهن به خوشي ۽ اطمينان کان سواءِ آهي.

جڏهن ته اهڙو شاندار تجربو عام طور تي هر ڪنهن کي نه ملندو آهي، ان ۾ ڪو شڪ ناهي ته اسان مان هر هڪ، ڪنهن نه ڪنهن وقت تي، دعا، عبادت، يا مراقبي ۾، روحاني خوشي ۽ خالص امن جا ڪجهه لمحا محسوس ڪيا آهن. ڇا هي خدا جي وجود جو ثبوت ناهي؟ اسان خدا جي وجود ۽ فطرت جو ٻيو ڪهڙو سڌو ثبوت پيش ڪري سگهون ٿا ان خالص خوشي کان سواءِ جيڪو اسان پنهنجي اندر مخلص دعا يا دل جي گهراين سان عبادت دوران محسوس ڪريون ٿا؟

خدا جي وجود لاءِ ڪائناتي ثبوتن جي موجودگيءِ جي باوجود - اثر کان سبب تائين، دنيا کان دنيا جي خالق تائين - ٽيليولوجيڪل دليل پڻ آهي (فطرت جي مقصد جي ڳولا سان لاڳاپيل)، ڪائناتي منصوبن ۽ انهن منصوبن کان وٺي عالمگير عقل تائين، سڀني منصوبن ۽ موافقتن جو خالق. اخلاقي دليل پڻ آهي: ضمير ۽ ڪمال جي احساس کان وٺي ان معصوم وجود تائين جنهن جي سامهون اسين بيٺا آهيون، اسان جي فرضن ۽ ذميوارين لاءِ جوابده آهيون. بهرحال، اهو تسليم ڪرڻ گهرجي ته اهي دليل دانشورانه دليل جي پيداوار آهن، درجي ۾ مختلف آهن، ڇاڪاڻ ته اسان ذهن جي محدود طاقتن ذريعي خدا جو مڪمل يا سڌو علم حاصل نٿا ڪري سگهون.

سوچ جي صلاحيت، يا عقل، شين جو هڪ ٽڪرا ٽڪرا ۽ اڻ سڌي طرح نظارو فراهم ڪري ٿي. ڪنهن شيءِ کي ذهني طور تي سمجهڻ جو مطلب آهي ته ان کي ان سان متحد نه ڏسڻ، پر ان کي ان کان الڳ ڏسڻ. بهرحال، وجدان سچائي کي سمجهڻ جو سڌو ذريعو آهي هن وجدان ذريعي، ڪو به خوشيءَ وارو شعور يا الاهي شعور حاصل ڪري سگهي ٿو.

خوشيءَ واري شعور جي مطلق وجود ۽ خدا جي شعور بابت ڪو به اختلاف ناهي، ڇاڪاڻ ته جڏهن اسان خوشيءَ وارو شعور حاصل ڪندا آهيون، ته اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان جي انفراديت يا اسان جي محدود شخصيت تبديل ۾ تبديل ٿي وئي آهي، ۽ اسان پيار ۽ نفرت، خوشي ۽ درد جي ٻٽي کي

پار ڪري چڪا آهيون، هڪ اهڙي سطح تي پهچي چڪا آهيون
جتي عام شعور جون محدود حالتون واضح طور تي ظاهر ٿين
ٿيون. اسان کي سپني شين لاءِ اندروني توسيع ۾ جامع همدردي
جو تجربو پڻ ٿئي ٿو. هن حالت ۾، دنيا جو شور ختم ٿي ويندو
آهي، جوش غائب ٿي ويندو آهي، ۾ اسان جي اندر وجود جي
اتحاد ۾ ڪائناتي روشني جي واضح نظر جو احساس پيدا ٿيندو
آهي. سپئي نجاست ۾ انحراف ڪجهه به نه ٿي ويندا آهن، ۾
اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان ٻئي دائري ۾ هليا ويا
آهيون: دائمي خوشي ۾ لامحدود خوشيءَ جي ابديت جي
سرچشمي ڏانهن. پوءِ، خوشيءَ وارو شعور خدا جو شعور نه
آهي جنهن ذريعي علم جون سپ مٿي ذڪر ڪيل حالتون ظاهر
ٿين ٿيون؟

پوءِ اهو واضح آهي ته خدا کي صرف تڏهن ئي نعمت طور
تصور ڪري سگهجي ٿو جڏهن اسان ڪيس پرامن ۾ خوشگوار
انساني تجربي جي دائري ۾ آڻيون ٿا. پوءِ خدا هاڻي صرف هڪ
مفروضو نه رهندو جيڪو دانشورانه نظرين جي تابع آهي. ڇا
خدا جو هي خيال پين سپني ڪان مٿانهون ناهي؟ هو اسان جي
دلين ۾ غور و فڪر جي نعمت جي طور تي پاڻ کي ظاهر ڪري
ٿو، گهري دعا ۾ مخلص عبادت ۾. برڪت وارو آهي اهو جنهن
جي روح کي سڪون ملي!

جيڪڏهن اسين خدا کي هن طرح سمجهون ٿا - يعني،
خوشي جي مجسم طور - ته پوءِ اسين مذهب کي هڪ عالمگير
ضرورت بڻائي سگهون ٿا، ڇاڪاڻ ته ڪو به انڪار نٿو ڪري ته
اهي خوشي حاصل ڪرڻ جي خواهش رکن ٿا ۾ جيڪڏهن ڪو
ماڻهو صحيح طريقن سان ان کي حاصل ڪرڻ چاهي ٿو، ته انهن
کي خدا سان ويجهڙائي ۾ ان جي شعور جي ڪري مذهبي
سمجهيو ويندو آهي، جيئن اسان خدا کي خوشي جي مجسم ۾
دل جي ويجهو هجڻ جي طور تي بيان ڪيو آهي.

خوشي جو هي احساس، يا الاهي شعور، اسان جي سپني
عملن ۾ ڪردار ۾ شامل ٿي سگهي ٿو جيڪڏهن اسان ان کي
اجازت ڏيون ۾ جيڪڏهن اسان ان کي برقرار رکڻ جي قابل
آهيون، ته اسان هن زمين تي هر شخص جي عملن ۾ مقصدن
جي نسبتي مذهبي قدر جو اندازو لڳائي سگهون ٿا.

جيڪڏهن اسان کي اهو احساس ٿئي، صرف هڪ پيرو به،
ته خوشيءَ وارو شعور حاصل ڪرڻ اسان جو مذهب، اسان جو

مقصد، ۽ اسان جو آخري مقصد آهي، ته پوءِ دنيا جي مختلف مذهبن جي مختلف تعليمات، سفارشن ۽ پابندين جي معنيٰ بابت سڀ شڪ ختم ٿي ويندا. هر شيءِ جي تشريح ترقي جي ان مرحلي جي روشني ۾ ڪئي ويندي جنهن لاءِ اهي تعليمات مقرر ۽ مقرر ڪيون ويون هيون. سچائي جي روشني چمڪندي، وجود جا اسرار ظاهر ٿيندا، ۽ اسان جي زندگين جا تفصيل، انهن جي مختلف عملن ۽ محرڪن سان، روشن ٿي ويندا. اسان حقيقت ۽ وهم، جاڳ ۽ خوابن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ جي قابل ٿينداسين. اسان رسمن ۽ روايتن جي بيڪار ڪي به ڏسندا جيڪي اڪثر انسانيت کي گمراهه ڪندا آهن ۽ ماڻهن جي وچ ۾ رڪاوٽون پيدا ڪندا آهن. ان کان علاوه، جيڪڏهن مذهب کي هن طريقي سان سمجهيو وڃي ها، ته هن دنيا ۾ ڪو به ماڻهو - نوجوان هجي يا پوڙهو - ان تي عمل ڪرڻ جي قابل نه هوندو، ڇا اهي شاگرد هجن، مزدور هجن، وڪيل هجن، ڊاڪٽر هجن، انجنيئر هجن، ڪاريگر هجن، استاد هجن، مزدور هجن، انسان دوست هجن، يا زندگي ۾ انهن جو ڪو به مقام هجي.

جيڪڏهن مذهب ضرورت جي احساس کان نجات حاصل ڪرڻ ۽ خوشي حاصل ڪرڻ بابت آهي، ته پوءِ ڪير مذهبي نه ٿيڻ چاهيندو، يا ڪير صحيح طريقن ۽ طريقن سان متعارف ڪرائڻ تي وڏيڪ حد تائين مذهبي ٿيڻ جي ڪوشش نه ڪندو؟

۽ نه ئي هتي ڏيان مذهبن جي ڪثرت تي هجڻ گهرجي. دنيا ۾ هر ڪو پنهنجي طريقي سان مذهبي ٿي سگهي ٿو، ۽ اثرائتي ذريعن کي استعمال ڪندي وڏيڪ ڪاميابي سان ڪري سگهي ٿو. هتي، طبقي يا عقيدي، فرقي يا فرقي، لباس يا موسم، عمر يا جنس، پيشي يا حيثيت جي بنياد تي ڪو به امتياز ناهي، ڇاڪاڻ ته هي هڪ عالمگير مذهب آهي جيئن خدا سڀني مذهبن ۾ عقيدن جو بنيادي ستون آهي، ان کي خوشي سان سڃاڻڻ سڀني مذهبن جي نبين جي شعور ۾ عام ڏاڍو آهي. اهو فرض نه ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هي خيال تجريدي آهي يا اسان جي روحاني اميدن ۽ اميدن سان لاڳاپيل ناهي.

خدا اسان وانگر هڪ وجود ناهي، اسان جي محدود افق ۽ محدود انساني نظر سان. اسان جو وجود، شعور، جذبات، ۽ تخليقي صلاحيتون صرف سندس شعور ۾ نعمت جا پاڇا آهن. هو هڪ مطلق ۽ ماورائي موجودگي آهي، جڏهن ته اسان جو وجود،

شعور، ۽ جذبات محدود ۽ عام آهن. اهي شيون خدا جي وجود ۾ لامحدود آهن. يقيناً، اهي ماورائي ۽ لامحدود آهن.

اسان خدا کي مڪمل امن ۾ محسوس ڪريون ٿا، ۽ اسان کيس خوشيءَ واري شعور ذريعي سڃاڻون ٿا. سندس وجود جو ٻيو ڪهڙو ثبوت آهي؟ خوشي جي هن حالت ۾، اسان جون روحاني اميدون ۽ تمناون خدا ۾ پوريون ۽ احساس حاصل ڪن ٿيون، جيئن اسان جون خواهشون عبادت جي ڪا شيءِ يا شيءِ ڳولين ٿيون.

خوشي جي شعور ۾ اسين دنيا جي خوشين ۽ غمن کان مٿي ٿي وڃون ٿا، پر اسان پنهنجن فرضن ۽ ذميدارين کي پورو ڪرڻ جي ضرورت کان مٿي نه ٿا وڃون.

جيڪو پاڻ کي سڃاڻي ٿو، اهو يقين سان ڄاڻي ٿو ته خدا وجود ۾ واحد ايجنٽ آهي، ڇاڪاڻ ته ڪاميابي جي سموري طاقت اسان وٽ ان کان اچي ٿي. لاتعلقي جي پرورش سان، ننڍي انا ختم ٿي ويندي آهي ۽ اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان دنيا جي اسٽيج تي پنهنجا مقرر ڪيل ڪردار ادا ڪري رهيا آهيون بغير مثبت يا منفي حالتن کان نفسياتي طور تي متاثر ٿيڻ جي، انهن ڪردارن سان لاڳاپيل پيار يا نفرت کان. زندگي جي هن راند جي ڪا شروعات يا انتها ناهي. اسان مان هر هڪ کي اسٽيج جي عظيم ڊائريڪٽر پاران اسان کي مقرر ڪيل ڪردار ادا ڪرڻ گهرجي بغير شڪايت يا ناراضگي جي، ڊرامي جي محبت ۽ ڊائريڪٽر جي احترام مان. جيڪي ماڻهو خوشي جو شعور حاصل ڪندا آهن اهي محسوس ڪندا ته دنيا هڪ اسٽيج آهي ۽ پنهنجو ڪردار پنهنجي صلاحيتن ۽ فنڪارانه صلاحيتن جي بهترين طريقي سان ادا ڪندا، هميشه ياد رکندا ته اهي اسٽيج جي عظيم ڊائريڪٽر جي هدايت ۽ رهنمائي هيٺ ڪم ڪري رهيا آهن: خدا قادر مطلق، وجود ۾ سڀني نيڪي ۽ خوشي جو ذريعو.

توهان تي سلام هجي

ڪائناتي شعور جون جهلڪيون

انسان هڪ اجنبي وانگر نظر اچي ٿو جيڪو هن دنيا ۾ اڪيلو سفر ڪري ٿو.

جن ماڻهن کي هو پنهنجا سمجهي ٿو، اهي اصل ۾ نه آهن.

اسان جون تقديرون اسان مان هر هڪ جي انفرادي رستن جو تعين ڪن ٿيون، ۽ ڪو به ٻئي انسان ڪي ڪنٽرول يا مالڪ نٿو ڪري سگهي.

تڏهن به، اسين هن دنيا ۾ اڪيلا نه آهيون، چاڪاڻ ته ڪجهه ويجها رشتا آهن جن جون پاڙون گهٽيون ۽ پائيدار آهن، جن مان اسان ڪي سهارو ۽ خوشي ملي ٿي.

اسان جي ويجهو اهي ماڻهو ڪير آهن؟

اهي هميشه اسان جي خاندان جا ميمبر نه هوندا آهن، پر اهي هوندا آهن جن سان اسان دوستي جو مضبوط رشتو محسوس ڪندا آهيون.

مثال طور، اهڙا ماڻهو آهن جن ۾ اهي اصول آهن جن تي مان يقين رکان ٿو، انهن جي پرورش ڪئي وئي آهي ۽ اهي وڌيا آهن. اهي منهنجي تعريف ڪن ٿا، ۽ مان انهن جي پيار ۽ احترام جو جواب ڏيان ٿو، ۽ مون ڪي محسوس ٿئي ٿو ته برڪت وارا بند اسان ڪي نيڪي، پيار ۽ امن ۾ متحد ڪن ٿا.

هڪ مرد ۽ هڪ عورت جيڪي هڪ ٻئي جي مدد ڪرڻ ۾ هڪ ٻئي ڪي عظيم قدرن ۽ آدرشن سان متاثر ڪرڻ لاءِ پنهنجي زندگين ڪي متحد ڪن ٿا، پنهنجي شادي ڪي غير مشروط محبت جي بنيادن تي تعمير ڪن ٿا.

مڙس ۽ زال، والدين ۽ ٻارن، دوست ۽ دوست، ڀاڻ ۽ ڀين سڀني جي وچ ۾ خالص ۽ غير مشروط پيار پيدا ڪرڻ هڪ سبق آهي جيڪو اسان هن دنيا ۾ سکڻ لاءِ آيا آهيون.

سچي شادي هڪ اهڙي ليبارٽري آهي جتي خود غرضي، خراب مزاج ۽ خراب رويي جا زهر صبر جي ٽيسٽ ٽيوب ۾ وجهيا ويندا آهن ته جيئن محبت جي متحرڪ طاقت ۽ شرافت ۽ وقار سان ڪم ڪرڻ جي مسلسل ڪوشش سان انهن مصيبتن ڪي بي اثر ۾ تبديل ڪري سگهجي.

جيڪڏهن ساٿي (الف) ۾ ڪا خاص خاصيت آهي جيڪا ساٿي (ب) ۾ هڪ ناپسنديده خاصيت ڪي اڀاري ٿي، ته پوءِ ساٿي (ب) ڪي سمجهڻ گهرجي ته ان جو هڪ سبب آهي، جيڪو هن جي اندر لڪيل زهر ڪي ظاهر ڪرڻ آهي ته جيئن هو انهن ڪي سڃاڻي ۽ انهن کان نجات حاصل ڪري سگهي، ۽ اهڙي طرح پنهنجي ڪردار ۽ فطرت ڪي پاڪ ڪري.

مڙس ۽ زال هڪ ٻئي لاءِ سڀ کان وڌي خواهش روحاني ڪليل هجڻ آهي، جيڪا سمجهه، صبر، فڪر ۽ پيار جون سٺيون خوبيون آڻيندي آهي.

پر انهن ڪي ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته روحاني واڌ ويجهه ڪنهن ٻئي تي زبردستي نه ٿي مسلط ڪري سگهجي.

جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ ۾ پيار محسوس ڪري ٿو ۽ ان ڪي پنهنجي عملن جي ٻولي ۾ ترجمو ڪري ٿو، ته سندس پيارا سندس سٺو اثر محسوس ڪندا ۽ پيار ۽ احترام سان ان جو جواب ڏيندا.

جيستائين شادي شده جوڙا شادي جي اعليٰ مقصد کي نه سمجهن، تيستائين اهي خوشگوار شادي شده زندگي مان لطف اندوز نه ٿي سگهن.

حد کان وڌيڪ جنسي خواهش، حد کان وڌيڪ واقفيت، ڏکوئيندڙ سختي، خراب شڪ، توهين آميز لفظ ۽ عمل، ٻارن جي سامهون جهيڙو ڪرڻ، ڪاوڙ ڪڍڻ، ۽ ٻئي ساٿي تي مسئلا وجهڻ، اهي اهڙيون شيون آهن جن کي شادي جي بنيادن کي ڪمزور ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

مڙس ۽ زال کي هڪ ٻئي سان وفادار هجڻ گهرجي ۽ هر ممڪن طريقي سان ٻئي کي خوش ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

زندگي جي ساٿين کي هڪ ٻئي کي ان ڪري نه ڇڏڻ گهرجي جو هڪ ساٿي ۾ روحاني رجحان نه آهي، پر هر هڪ کي ممڪن حد تائين ٻئي تي مثبت اثر وجهڻ گهرجي.

شادي نرم جذبات ۽ باهمي احترام کي ترقي ڏيڻ لاءِ هڪ بهترين ليبارٽري آهي.

اهو نيڪ نيتي پيدا ڪرڻ، پيار کي نجاست کان پاڪ ڪرڻ، ۽ ٻين جي خدمت ڪرڻ ۽ خوش ڪرڻ لاءِ خود غرض خيالن کي قربان ڪرڻ جو هڪ اسڪول پڻ آهي.

شادي شده زندگيءَ ۾، ٻئي شخص جي نقطه نظر جو احترام ڪرڻ ۽ معمولي معاملن تي جهيڙو ڪرڻ ۽ جهيڙو ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ ضروري آهي. باهمي احترام خوشي پيدا ڪري ٿو، جڏهن ته ٻئي شخص جي راءِ کي گهٽ سمجهڻ جذباتي ڇڪتاڻ، ناراضگي ۽ ماحول کي زهر ڏيڻ جو سبب بڻجي ٿو.

هڪ ڪامياب شادي اعليٰ روحاني ۽ ذهني خوبين تي ٻڌل هوندي آهي جهڙوڪ چمڪندڙ پيار، مهرباني، رواداري، همدردي، دوستانه سمجهه، ڪليل ذهن، ۽ نازڪ جذبات.

مڙسن ۽ زالن کي هڪ ٻئي لاءِ پيار محسوس ڪرڻ گهرجي ۽ ان احساس کي ڪجهه لمحن تائين محدود نه رکڻ گهرجي، ٻي صورت ۾ اهي پاڻ کي بوريت، ناراضگي، يا باهمي نفرت جي لهرن ڏانهن وڌندا ۽ شايد طلاق به.

محبت جسماني يا ذهني ڪمزوري کان وڌيڪ طاقتور آهي، ۽ تنهن ڪري ان کي حالتن سان جڙيل نه هجڻ گهرجي.

پيار ڪنهن ٻئي کان زبردستي نه ٿو ڪسي سگهجي، پر صرف دل کان دل تائين هڪ بي ساخته تحفي جي طور تي قبول ڪري سگهجي ٿو.

محبت برداشت ۽ اعتماد جي ماحول ۾ وڌندي ۽ وڌندي آهي، ۽ حسد ۽ حسد جي ماحول ۾ مري ويندي آهي.

پيار ويجهڙائي ۽ پري ۽ رهندو آهي ۽ گمراهه واقفيت ۽ مري ويندو آهي.

۽ سندس نشانين مان هي آهي ته هن توهان لاءِ توهان مان زالون پيدا ڪيون ته جيئن توهان انهن سان سڪون حاصل ڪريو ۽ توهان جي وچ ۾ پيار ۽ رحمت پيدا ڪئي، بيشڪ ان ۾ غور و فڪر ڪندڙ قوم لاءِ نشانيون آهن.

{۽ ٻئي هڪ جسم ٿي ويندا}

خوش شادي لاءِ پهرين ۽ سڀ کان اهم ضرورت روح جي اتحاد آهي - روحاني رجحانن ۾ مقصدن ۾ هڪجهڙائي، ۽ مطالعي، ڪوشش ۽ خود نظم و ضبط ذريعي انهن مقصدن کي حاصل ڪرڻ جي حقيقي خواهش.

جيڪي جوڙا روح جي اتحاد کي حصيداري ڪن ٿا، اهي پنهنجي شادي کي ڪامياب بڻائي سگهندا، جيتوڻيڪ ٻيا عنصر موجود نه هجن.

ڪامياب شادي لاءِ ٻي ضرورت ذهني، سماجي، ماحولياتي ۽ ٻين مفادن جي هڪجهڙائي آهي.

ٽيون ۽ گهٽ ۾ گهٽ اهم ضرورت، جيتوڻيڪ اهو عام طور تي غير روشن خيال ماڻهن ۾ ترجيح رکي ٿو، جسماني ڪشش آهي.

جيڪڏهن پهرين يا ٻي ضرورت پوري نه ٿئي ته جسماني ڪشش جلدي پنهنجي اپيل ۽ طاقت وڃائي ڇڏيندي آهي.

* * *

اسان کي هن دنيا ۾ سرگرم رهڻ گهرجي، ۽ مفيد ۽ تعميري ڪم ڪرڻ گهرجي.

پر جڏهن اسان پنهنجا فرض پورا ڪريون ٿا، ته اسان کي پاڻ کي آرام ڪرڻ گهرجي ۽ پاڻ ۾ سڪون ڳولڻ گهرجي.

اسان کي اهو به ياد رکڻ گهرجي ته اسان جي اعصابن کي آرام ۽ سڪون جي ضرورت آهي ته جيئن زندگي بحال ٿئي ۽ توانائي بحال ٿئي.

جيڪڏهن اسان وٽ هڪ پرسڪون اعصابي نظام آهي، ته اسان هر ڪم ۾ ڪامياب ٿينداسين، ۽ ان کان علاوه، اسان پاڻ سان ۽ خدا سان هم آهنگ هونداسين.

* * *

هن پوئلڳن جي هڪ ٽولي کي چيو:

توهان جي زندگي جو پيالو خدائي موجودگي سان ڀريل ۽ ڀريل آهي، پر توهان جي بي پرواهي جي ڪري توهان ان برڪت واري موجودگي کي محسوس نٿا ڪريو.

جڏهن توهان ريڊيو نشريات سان هم آهنگ آهيو، ته پوءِ توهان محسوس ڪندا آهيو ته توهان خدا سان ويجهي رابطي ۾ آهيو.

جيڪڏهن توهان بوتل کي سمنڊ جي پاڻي سان ڀريو ٿا، ان کي ڪارڪ سان مضبوطيءَ سان بند ڪريو ٿا، ۽ پوءِ ان کي سمنڊ ۾ اڇلائي ڇڏيو ٿا، ته بوتل اندر پاڻي ۽ سمنڊ جو پاڻي نه ملندا پر، جيڪڏهن توهان ڪارڪ کي هٽايو ٿا، ته اهي فوري طور تي ملائي ويندا.

تنهن ڪري، اسان کي خدائي موجودگي کي ڇهڻ کان اڳ پنهنجي شعور جي بوتل مان غفلت ۽ بي پرواهي جو پلگ هٽائڻ گهرجي.

جنت ۽ خوشي جي ڪنجي

خوشقسمتيءَ سان، اسان ڪنهن به وقت ۾ ڪٿي به شروع ڪري سگهون ٿا، انهن مثبت خوبين کي ترقي ڪرڻ تي ڌيان ڏيڻ جيڪي اسان ۾ نه آهن.

جيڪڏهن اسان ۾ ارادي جي کوٽ آهي، ته اڇو ته ان پهلوءَ کي حل ڪرڻ تي ڌيان ڏيون، ۽ شعوري ڪوشش ذريعي، اسان خدا جي مدد سان پنهنجي ارادي کي مضبوط ڪري سگهنداسين.

جيڪڏهن اسان پاڻ کي خوف کان آزاد ڪرڻ چاهيون ٿا، ته اسان کي جرئت بابت سوچڻ گهرجي، ۽ اهو وقت ايندو جڏهن اسان خوف جي گرفت کان آزاد ٿينداسين.

سادي لفظن ۾، اسان کي صرف اهو ڪرڻو آهي ته پريشان ڪندڙ خيالن کي تبديل ڪريون جيڪي اسان ختم ڪرڻ چاهيون ٿا مثبت، تعميري خيالن سان. هي خوشي ۽ ڪاميابي جي جنت جي ڪنجي آهي، ۽ اهو هر ڪنهن لاءِ دستياب آهي جيڪو ان کي استعمال ڪرڻ چاهي ٿو.

* * *

ڪجھ شايد اهو سوچين ته نفرت تي قابو پائڻ ۽ انسانيت کي الاهي پيار سان متاثر ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ ناممڪن آهي جيڪو عقلمندن تجربو ڪيو آهي ۽ اعلان ڪيو آهي، پر رستو تبديل ڪرڻ ۽ نفرت کي پيار سان تبديل ڪرڻ جي تمام گهڻي ضرورت آهي.

الحادي نظريا آسماني قانونن جي خلاف وڙهندا آهن ۽ ماڻهن جي روحن مان روحاني تصورات کي ڪڍڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، ۽ دنيا هڪ نامعلوم منزل ڏانهن تيزيءَ سان ڊوڙي رهي آهي.

تيز طوفان کي روڪڻ جي ڪوشش ۾، اسان ڪڏهن سمنڊ ۾ ترندڙ ننڍڙن ماڪوڙن وانگر نظر اچي سگهون ٿا، پر اسان کي نيڪي جي قوتن کي گهٽ نه سمجهڻ گهرجي جيڪي خدا انسان ۾ رکيون آهن، ۽ نه ئي اسان کي ان کي گهٽ سمجهڻ گهرجي جيڪو اسان ڪري سگهون ٿا.

صرف هڪ ئي شيءِ جيڪا دنيا جي مصيبت کي ختم ڪندي - پئسي يا ڪنهن ٻئي مادي ذريعن کان وڌيڪ - مراقبو ۽ مراقبي ڪندڙن پاران محسوس ڪيل روحاني شعور جي لهرن کي موڪلڻ آهي.

اسان کي دنيا □ نيڪ نيتي □ نيڪ خواهشن جا پيغام پکيڙڻ گهرجن، انسانيت لاءِ خدا جي منصوبي کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، □ سنڌس دانشمندانه عالمگير مرضي سان هم آهنگيءِ □ ڪم ڪرڻ گهرجي.

مون کيس چيو: "اٺ"

جيڪڏهن توهان پنهنجن سڀني تجربن مان مسڪرائيندي □ خدا تي ڀروسو ڪندي گذريو، بغير ڪنهن شڪ جي توهان جي ذهن □، توهان ڏسندا ته الاهيءِ قانون ڪيئن ڪم ڪندو آهي.

[1920ع جي ڏهاڪي □]، جڏهن مان سان فرانسسڪو □ ليڪچر ٽور جي منصوبابندي ڪري رهيو هوس، ته مون وٽ بينڪ □ صرف 200 ڊالر هئا، جيڪي ٽور شروع ڪرڻ لاءِ ڪافي نه هئا، □ ادا ڪرڻ لاءِ وڏا بل هئا، تنهن ڪري مون چيو:

"خدا مون سان گڏ آهي، هن مون کي هي ڪم سونپيو آهي □ ان کي پورو ڪرڻ □ منهنجي مدد ڪندو، چاڪاڻ ته مان جيڪو ڪم ڪريان ٿو اهو سنڌس لاءِ آهي □ هو ضرور منهنجي مدد ڪندو □ منهنجي لاءِ شيون آسان ڪندو."

جيتوڻيڪ سڄي دنيا توهان کي ڇڏي ڏئي، □ توهان کي پڪ آهي ته خدا توهان سان گڏ آهي، سنڌس قانون توهان لاءِ عجيب ڪم ڪندا.

جڏهن منهنجو سيڪريٽري مون وٽ آيو □ مون کيس بينڪ □ منهنجي پئسن جي رقم بابت ٻڌايو، ته هو حيران ٿي ويو □ اصل □ زمين تي ڪري پيو.

مون کيس چيو: "اٺ"

هن ڏڪندي جواب ڏنو: "اسين جيل وينداسين ڇو ته اسان پنهنجا بل ادا نٿا ڪري سگهون!"

مون چيو، "اسين جيل نه وينداسين، ستن ڏينهن □ اسان کي هن ليڪچر ٽور لاءِ گهربل سڀ پئسا ملي ويندا"

سنڌس اندر شڪ پيدا ٿي رهيا هئا، جڏهن ته منهنجو ايمان مضبوط رهيو.

مون کي ڪنهن به ذاتي فائدي يا مقصد لاءِ پئسن جي ضرورت نه هئي، پر هڪ الاهي پيغام پکيڙڻ لاءِ. منهنجي ڪيترين ئي مشڪلاتن جي باوجود خوف منهنجي دل □ داخل نه ٿيو، □ مان چئي سگهان ٿو ته خوف مون کان ڊڄندو آهي.

توهان کي ڪهڙي ڳالهه جو ڊپ آهي؟ ڪنهن به شيءِ کي توهان کي ڊڄڻ نه گهرجي، خدا تي بيحد ايمان سان سڀني مسئلن کي منهن ڏيو، □ فتح توهان جي ٿيندي.

جڏهن دل خدا □ جذب ٿي ويندي آهي، ته انسان خدا جي مدد □ برڪتن سان سپني رڪاوٽن □ رڪاوٽن کي پار ڪري سگهي ٿو.

انهيءَ هفتي دوران، جڏهن مان پيلس هوٽل جي سامهون هلي رهيو هوس، هڪ بزرگ عورت منهنجي ويجهو آئي □ چيو، "ڇا مان توهان سان ڳالهائي سگهان ٿي؟"

اسان ڪجھ لفظ مٽايا، □ هن بنا ڪنهن تمثيل جي چيو، "مون وٽ تمام گهٽا پئسا آهن، ڇا مان توهان جي مدد ڪري سگهان ٿي؟"

مون جواب ڏنو، "مون کي توهان جي پئسن جي ضرورت ناهي، □ جڏهن توهان مون کي سڃاڻو به نٿا ته مون کي پئسا ڇو ڏئي رهيا آهيو؟"

هن جواب ڏنو، "پر مان توکي سڃاڻان ٿي، مون تنهنجي باري □ گهڻو ڪجهه پڙهو آهي"

مون فوري طور تي 27,000 ڊالرن جو چيڪ لکيو (انهن ڏينهن □ هڪ وڏي رقم)، □ مون ان جي پويان خدا جو هٿ ڏٺو.

* * *

جيستائين ڪو ماڻهو وجدان يا وجدان جي صلاحيت پيدا نٿو ڪري، هو غلط فيصلا ڪندو، نامناسب ڪاروباري پائيوار چوندبندو، □ غلط ذاتي رشتن □ ملوث ٿيندو.

جيئن ته حسي ادراڪ جو فيصلو بنيادي طور تي ذهن پاران حواسن ذريعي حاصل ڪيل معلومات تي ٻڌل آهي، جيڪڏهن حواس ظاهري طور تي نڳيا وڃن ٿا، ته ڪو ماڻهو اهو يقين ڪري سگهي ٿو ته ڪو ماڻهو هڪ شاندار شخص آهي بغير اهو ڄاڻڻ جي ته انهن جي اندر ڇا آهي.

يا هو سوچي سگهي ٿو ته هن کي هڪ ساٿي - يا زندگي جو ساٿي - مليو آهي □ هڪ اهڙي ازدواجي رشتي □ داخل ٿئي ٿو جيڪو يا ته هڪ ناخوش زندگي ڏانهن وني سگهي ٿو يا طلاق تي ختم ٿي سگهي ٿو.

پر وجدان ڪڏهن به اهڙيون غلطيون نه ڪندو آهي؛ اهو اڪين □ مقناطيسي طاقت يا ڪنهن جي پرڪشش چهري کي نه ڏسندو آهي، پر اهو صحيح طور تي محسوس ڪندو آهي □ دل جي ڪوٺائي □ ان شخص جي حقيقي فطرت کي محسوس ڪندو آهي.

روحاني خواهش

مان ڪڏهن به اهي لفظ نه وساريندس جيڪي هڪ وڏي دڪان □ هڪ سيلز ڪلارڪ مون سان ڳالهايو هو جتي مان پاڻ لاءِ ڪوٽ خريد ڪرڻ ويو هوس.

هن چيو، "سائين، مان توهان کي ڪجهه به وڪڻڻ نٿو چاهيان، مان صرف اهو ڳولڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهيان ته توهان کي ڪهڙي ضرورت آهي".

انهيءَ مهربان ماڻهوءَ مون کي پنهنجو سڀ کان مهانگو ڪوٽ وڪڻڻ جي ڪوشش نه ڪئي، پر مون کي هڪ گهٽ مهانگو ڪوٽ ڏيکاريو جيڪو هر طرح سان مون کي مناسب هو.

مون کي مناسب قيمت تي گهربل شيءِ ملڻ تي راحت ملي.

ائين ڪندي، هن مون کي پنهنجي ڪمپني لاءِ هڪ باقاعده گراهڪ طور محفوظ ڪيو.

ماڻهن کي پنهنجي عملي خواهشن ۾ هڪ روحاني عنصر شامل ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجن ساٿي انسانن جي ضرورتن کي پورو ڪرڻ تي غور ڪرڻ گهرجي.

ڪنهن به شخص لاءِ اهو ڪافي ناهي ته هو خدمتون فراهم ڪري ۽ ان جي بدلي ۾ پئسا وصول ڪري پئسا ڪمائي، پر اهو پئسا ڪمائڻ لاءِ ڪم ڪري ۽ ان کي سهولتون ۽ ادارا قائم ڪرڻ لاءِ استعمال ڪري جيڪي عوامي ضرورتن کي پورو ڪن.

جڏهن ڪو ماڻهو وڏي پئماني تي پئسا ڪمائي ٿو ۽ ساڳئي وقت پنهنجي ساٿين ۽ ملازمن جي مدد ڪري ٿو، ته سندس دولت ۾ خوشحالي وڌي ٿي، ۽ اهڙي طرح هو پنهنجي دولت کي ٻين جي مدد لاءِ استعمال ڪري ٿو ته جيئن اهي پاڻ کي مدد ڪري سگهن. اهو ئي آهي جنهن کي مان "عزم جي روحانيت" چوان ٿو.

امير والدين جيڪي پنهنجن ٻارن لاءِ وڏي پئماني تي پئسا ڇڏيندا آهن، اهي خود نااهل ڪاميابي جي بنياد تي انهن جي ترقياتي واڌ کي روڪيندا آهن ۽ انهن کي خود انحصاري ۽ ڪاميابي جي خوشي کان محروم ڪندا آهن.

* * *

خدا پنهنجي سچائي کي آزاد تهذيبن، قوميتن ۽ انفرادي ذهنيت جي اندر مختلف اظهارن ۾ ظاهر ڪيو آهي.

هن عظيم تنوع ذريعي، خدا اسان جي سامهون انسان جي پوشيده صلاحيت جي هڪ بدلجندڙ ۽ متنوع تصوير رکي آهي، ۽ اهو انسان جو فرض آهي ته انهن ڪيترن ئي قسمن مان اعليٰ ۽ بهترين خوبيون ڪڍي ۽ انهن کي پاڻ ۾، پنهنجي وطن ۾، ۽ پنهنجي دنيا ۾ پيدا ڪري.

اهو ئي آهي جيڪو روشن خيال ماڻهو هر وقت ۽ جڳهه تي ڪندا آهن.

اهي پنهنجي وقت کان سوين سال اڳتي آهن، ۽ پنهنجي ڪليل ذهن وارن خيالن ۽ وڌندڙ شعور ذريعي، اهي سچائي جي عالمگير بنيادن کي ظاهر ڪن ٿا، جيڪي ابدي ۽ بي وقت آهن.

اهي اصول خوش زندگي جي حقيقي فن جو نچوڙ آهن، اهي هر انسان جي ڪاميابي ۽ خوشي لاءِ اهم، قابل اطلاق ۽ ناگزير اصول آهن.

ماڻهن، قومن، نسلن ۽ مختلف عقيدن جي وچ ۾ فرق ماڻهن ۾ ورهاست کي برقرار نه رکڻ گهرجي، بلڪه انهن جي مقابلي ۾ بهترين خاصيتن ۽ طريقن جي چونڊ لاءِ هڪ بنيادي ماڊل طور ڪم ڪن جيڪي مثالي انسان ۽ سماج جي ترقي ۾ حصو وٺن ٿيون.

خود اعتمادي جو فن

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي مال کان سواءِ خوش رهي سگهن ٿا، يا گهٽ ۾ گهٽ ڪافي پئسن ۽ صحت کان سواءِ.

گهڻن ماڻهن کي خوش رهڻ لاءِ ڪجهه شين جي ضرورت هوندي آهي، ۽ انهن جي خوشي ٻاهرين حالتن تي منحصر هوندي آهي ڇاڪاڻ ته ذهن کي غير مشروط اندروني خوشي مان لطف اندوز ٿيڻ جي تربيت نه ڏني وئي آهي.

ڪو ماڻهو شايد سوچي سگهي ٿو ته هو خوش ٿيندو - خدا توهان کي برڪت ڏئي - جيڪڏهن انهن کي اهو سڀ ڪجهه ملي وڃي جيڪو انهن کي يقين آهي ته انهن کي گهرجي پر خواهش خواهش کي جنم ڏئي ٿي، ۽ جيڪو به پنهنجي خواهشن کي وڌائڻ جاري رکي ٿو اهو انهن کان ايترو پري اطمينان حاصل ڪندو جيترو پليئڊس زمين کان آهن.

ڪا شيءِ خريد ڪرڻ کان اڳ، توهان کي محسوس ٿيندو آهي ته توهان ان کان سواءِ رهي نٿا سگهو ۽ توهان وٽ اها ضرور هجڻ گهرجي، قيمت ڪيتري به هجي پر هڪ ڀيرو توهان وٽ اها هوندي آهي، توهان جي ان جي خواهش آهستي آهستي گهٽجي ويندي آهي، ۽ توهان ڪنهن بهتر شيءِ بابت سوچڻ شروع ڪندا آهيو، وغيره.

ڪاميابي خود اطمينان جو فن آهي: جيڪو توهان کي واقعي گهرجي اهو حاصل ڪريو ۽ پوءِ جيڪو توهان وٽ آهي ان تي مطمئن رهو.

ڪيترائي مزدور ۽ ملازم پنهنجا پئسا غير ضروري شين تي خرچ ڪن ٿا ۽ نتيجي طور اهي قرض ۾ ٻڏي وڃن ٿا.

مان هڪ ماڻهو ۽ سندس زال کي سڃاڻندو هوس جيڪي شهر ۾ هڪ خوبصورت گهر ۾ رهندا هئا جڏهن به اهي ڪا خواهش ڏسندا هئا ته ان کي فوري طور تي خريد ڪندا هئا، جيتوڻيڪ قسطن تي پر آخرڪار، انهن جو خوبصورت گهر انهن لاءِ خوف جو سبب بڻجي ويو.

اهي پنهنجي گهر ۾ ڍير ٿيل شين جون قسطون ادا ڪرڻ جي قابل نه هئا، تنهن ڪري مون هڪ ڀيرو انهن کي چيو: "هي شيون توهان جون نه آهن ۽ توهان انهن جا مالڪ نه آهيو، توهان انهن کي قسطن ۾ قرض ورتو آهي، تنهنڪري توهان انهن مسلسل پريشانين کان سواءِ پنهنجي زندگي کي آسان ڇو نه ٿا بڻايو جيڪي توهان جي سيني امن ۽ لطف کي تباهه ڪن ٿيون؟"

قرضن جي ڪري جيڪي اهي قاتل هئا، آخرڪار انهن سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيو، جنهن جي ڪري انهن کي هڪ سادي زندگي ڏانهن موٽڻ ۽ نئين سر شروعات ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويو.

صحتمند خواهشون ۽ بي ثمر خواهشون آهن. صحتمند، قيمتي خواهشون هڪ مضبوط گهوڙي وانگر آهن، جيڪا توهان کي اونداهي جي وادي ۾ وٺي وڃڻ جي بدران، توهان کي خوشي ۽ اطمينان جي روشن افقن ڏانهن وٺي ويندي آهي. خواهشن جو تجزيو ڪرڻ اهو طئي ڪرڻ لاءِ فرض آهي ته اهي خوشي ۾ حصو وٺنديون يا ان کان پري ڪنديون.

ڪا به شيءِ جيڪا توهان کي ماديت کان آزاد ڪري ٿي ۽ توهان کي سچي خوشي جي ويجهو آڻي ٿي اها هڪ صحتمند خواهش آهي ڇاڪاڻ ته سچي ڪاميابي صحتمند خواهشن تي منحصر آهي، نه ته ٻين جي خرچ تي شيون حاصل ڪرڻ تي.

قابلِ مذمت طريقن سان حاصل ڪيل دولت ظاهري طور تي ڪامياب نظر اچي سگهي ٿي، پر اهڙي گهٽي دولت روح کي عذاب ڏئي ٿي ۽ ان کي سڪون کان محروم ڪري ٿي. هڪ پريشان ضمير - اظهار کي معاف ڪريو - هڪ تنگ جوتي وانگر آهي جيڪو خوبصورت نظر اچي سگهي ٿو پر هر قدم تي پير کي چنبڙي ٿو.

هڪ صاف ضمير وارو ماڻهو پاڻ سان، ٻين سان ۽ خدا سان امن ۾ هوندو آهي جيڪڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، ته توهان عالمي عوامي راءِ جي خلاف اڪيلو بيهي سگهو ٿا، ۽ توهان جي چوڌاري اونداهي ڪيتري به گهاٽي هجي، خدا جي مدد سان، توهان پنهنجي روشن ضمير جي روشني سان اونداهي کي چيري سگهندا.

* * *

اسان کي انسانن جي تعريف ۽ تعريف جي ضرورت ناهي ڇو ته انساني فطرت چست آهي ۽ انساني ياداشت مختصر مدت جي آهي.

خدا جي تعريف ۽ منظوري اها آهي جيڪا اسان کي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ۽ محنت سان ڳولڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته هڪ شخص جي قيمت ان قبوليت تي منحصر آهي جيڪا ڪيس دلين جي جانچ ڪندڙ ۽ رازن جي ڄاڻندڙ کان ملي ٿي.

جيڪڏهن اسين خدا جي نظر ۾ پاڪ ۽ پرهيزگار آهيون، ته پوءِ اهو ئي سڀ کان وڌيڪ اهم آهي.

جڏهن اسين سٺا ڪم ڪندا آهيون، ته اسان کي ڪڏهن ڪڏهن ڏک برداشت ڪرڻو پوندو آهي، پر ٿڪاوٽ، تڪليف، خود نظم و ضبط، ۽ ذهني تربيت روحاني خوشي جي مقابلي ۾ ڪجهه به ناهي جنهن جي ڪا به دنياوي شان برابر نه ٿي سگهي.

جيڪي ايندا آهن انهن جي خوشي عظيم ۽ نئين هوندي آهي، ۽ زندگيءَ جو مقصد ان دائمي نعمت تائين پهچڻ آهي ۽ هر عظيم خيال اسان کي اسان جي آخري مقصد جي ويجهو هڪ قدم آڻيندو آهي.

اهڙا خيال هڪ درياهه وانگر آهن جيڪو روح جي سمنڊ ڏانهن وٺي ويندو آهي، جتي امن، اطمينان ۽ اندروني خوشي هوندي آهي.

ڪاميابي

مون جهالت جي گهاٽي ٻيلي کي ٽوڙيو آهي

۽ مون ان ۾ روشنيءَ جو رستو ٺاهيو

مون پهريون ڀيرو ڪجهه ڪمزورين ۽ ڪمزورين کي اجاگر ڪيو

مان ان جي پنيان ڪنڊيدار خواهشن جي جهاڙي سان گڏ ويس

باهه اچا به وڌيڪ تيز ٿي وئي

شعلا اُڀريا

۽ اهو مغرور غرور کي نگلڻ لاءِ وڌايو ويو

۽ ظاهري جهالت

۽ هوس جا وحشي ۽ وحشي جانور ساڙيا ويا

جيئن مان پنهنجو رستو ٺاهيان ٿو

پراڻين انساني غلطين جي خاڪ جي وچ ۾

مان انهن سڀني لاءِ رستو ٺاهيندس جيڪي جهالت جي ٻيلي کي پار ڪرڻ چاهين ٿا.

* * *

ٻين سان اسان جي لاڳاپن ۾، اهو تمام ضروري آهي ته انهن اندروني خوبين کي ڏٺو وڃي ۽ انهن جي تعريف ڪئي وڃي جيڪي انهن پنهنجي زندگي مان پيدا ڪيون آهن.

جيڪڏهن توهان ٻين جو ڪليل ذهن سان مطالعو ڪندا، ته توهان انهن کي سمجهي سگهندا ۽ انهن سان بهتر نموني سان گڏ هلي سگهندا، ۽ توهان کي خبر پوندي ته اهو شخص ڪير آهي جنهن سان توهان ڊيل ڪري رهيا آهيو ۽ ان سان ڪيئن ڊيل ڪجي.

ڪنهن فلسفي سان گهوڙي جي ڊوڙ بابت نه ڳالهايو، ۽ نه ئي ڪنهن سائنسدان سان گهر جي سنڀال بابت.

اسان کي اهو ڳولڻ گهرجي ته ٻئي شخص لاءِ ڇا اهم آهي ۽ ان بابت ان سان ڳالهائڻ گهرجي، ضروري ناهي ته اسان بابت.

مردن ۽ عورتن جي وچ ۾ مقابلو

اهو لڳي ٿو ته مقابلو هميشه مردن ۽ عورتن جي وچ ۾ موجود رهيو آهي، پر اهي بنيادي طور تي برابر آهن، ۽ ٻنهي مان ڪو به ٻئي کان برتر ناهي.

هڪ شخص ڪي پنهنجي اندروني قدر □ اخلاقي طاقتن □ ضروري خوبين تي فخر ڪرڻ گهرجي جيڪي خدا هن □ رکيا آهن.

مرد دليل ڏئي ٿو ته عورتون جذباتي □ جذباتي هونديون آهن □ عقل □ دانائي سان شيون سنڀالي نه سگهنديون آهن.

عورت شڪايت ڪري ٿي ته مرد ڪيس سمجهي نٿو سگهي □ سندس جذبات جي تعريف نٿو ڪري سگهي.

پر عورتون صحيح منطقي سوچ جي قابل آهن، جيتوڻيڪ جذبات انهن جي فطرت □ سڀ کان مضبوط قوت آهي.

□ انسان محسوس ڪرڻ جي قابل آهي جيتوڻيڪ عقل سندس زندگي □ غالب آهي.

مقصد دليل □ جذبات جي وچ □ توازن پيدا ڪرڻ آهي ته جيئن ڪو به ٻئي تي غالب نه اچي يا ان جي ڪردار کي رد نه ڪري.

هي توازن ٻنهي جنسن جي دوستيءَ □ سمجهه ذريعي هڪ ٻئي کان سکڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿو.

روشن خيال ماڻهن □، اسان کي مرد □ عورت جي خوبين جو هڪ شاندار ميلاپ ملندو آهي □ جڏهن اسان عقل □ جذبات جي وچ □ مڪمل توازن جي حالت تي پهچون ٿا، ته اسان اهي عظيم سبق سکيا آهن جن لاءِ اسان هن ڌرتيءَ تي آيا آهيون.

* * *

روحاني ڌڙڪن
مان ڪائناتي روشنيءَ جو هڪ چمڪ آهيان.
منهنجو ضروري نفس رت □ هڏي نه آهي.
بلڪه، اهو الاهي سچ جي هڪ شعاع آهي
مان ذهن کي مرڪوز ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪندس.
مان سٺا ڪتاب □ مواد پڙهندس.
□ مان سوچ □ وڌيڪ گهرائي سان وڃان ٿو
□ هر شيءِ جي مٿان
مان پنهنجي روح جي سمنڊ □ ٽپي پوندس
□ مان انهن رازن تي غور ڪريان ٿو جيڪي خدا ان □ رکيا آهن
مان توکان پڇان ٿو، اي خداوند
منهنجي سرگرمي □ عڪس ڳولڻ لاءِ
□ منهنجي غور فڪر □ هڪ سرگرمي
ته جيئن منهنجي سچي زندگي
توهان لاءِ پيار □ وفاداري جو تحفو
ڇا مان توکي ڳولي سگهان ٿو؟

منهنجي دل جي حرم کان سواءِ؟
مان پائراٽي پيار جا گلاب پوکيندس.
دوستي ۽ وفاداري جي مٽيءَ ۾
اي منهنجا مالڪ، اسان کي اسان جي دائمي ننڊ مان جاڳايو
اچو ته عقل جي روشني ۾ ظاهر ٿيندڙ توهان جي موجودگي کي سڃاڻون.
۽ دانائي جي مشعلن ۾ چمڪندڙ
مان الاهي پيار جي تلاءَ ۾ ٺڏو ٿيندس.
غور فڪر جي پٽين جي پويان لڪيل
هي ڪهڙي زندگي آهي جيڪا منهنجي رڳن ۾ وهي ٿي؟
ڇا اهو جائز آهي ته ان جو ڪو الاهي ذريعو نه هجي؟
اخراج جو تصور
سوچ جي ڪا حد يا انتها ناهي!
هر قسم جو لفظ هڪ عالمگير نوعيت جي تصور جي نمائندگي ڪري ٿو، ڇاڪاڻ ته قسم جا لفظ ۽ پاڪ خيال هڪ الاهي ذريعو آهن.
سچائي جي سمنڊ جي سيني تي عظيم خيالن جون ڪيتريون ئي لهرون ناچنديون آهن.
اسان جي اتفاق راءِ جا ذهني اظهار سمجهه ۽ علم جي سمنڊ ۾ لهرون آهن.
اخراج جي معنيٰ ڇا آهي؟
اهو زندگيءَ جي تجديد ۽ اعليٰ سطحن تي عروج آهي.
بلند ڇا آهي ۽ اهو ڪيئن بلند ڪيو ويندو آهي؟
اسان کي زندگيءَ جي تجديد جي معنيٰ سمجهڻ گهرجي. وجود ۾ هر شيءِ تبديلي ۽ تبديليءَ جي عمل مان گذري ٿي.
اهي تبديليون يا ته نقصانڪار آهن يا ان شيءِ لاءِ فائديمند آهن جيڪا تبديل ٿي رهي آهي.
مثال طور، جيڪڏهن مان هڪ گندو شيشو کڻان ۽ ان کي زمين تي زور سان ماريان، ته اهو بدلجي ويندو، نه؟
پر اهڙي تبديلي فائديمند نه آهي؛ بلڪه، ان ۾ تباهه ٿيل شيءِ کي نقصان پهچندو آهي.
پر جيڪڏهن توهان شيشي کي ڌوئو ۽ ان کي صاف ۽ چمڪندڙ بڻايو، ته پوءِ تبديلي فائديمند ٿيندي.
تنهن ڪري، خارج ٿيڻ جو مطلب آهي ڪا به فائديمند تبديلي، ڇا اها جسماني شين ۾ هجي يا انسانن ۾.
تخليقي سرگرمي

تخليقي جذبي رڪندڙ ماڻهن جا ٽي درجا آهن:
غير معمولي ڪيٽيگري - غير معمولي
وچولو طبقو
۽ عام درجو
ڪيترائي اهڙا آهن جيڪي انهن مان ڪنهن به درجي ۾ نه ٿا اچن.
هڪ ماڻهو پاڻ کان پڇڻ پسند ڪندو آهي:
"ڇا مون کا نئين ۽ منفرد شيءِ ٺاهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي، جيڪا مون کي ۽ ٻين کي فائدو ڏئي؟"
اهو تخليقي سرگرمي ۾ مشغول ٿيڻ جو شروعاتي نقطو آهي.
جيڪڏهن هن اهو نه سوچيو آهي، ته پوءِ هو انهن مان هڪ آهي جيڪي سمجهن ٿا ته انهن ۾ تخليقي ٿيڻ جي صلاحيت ناهي جيتوڻيڪ انهن وٽ ان جا جزا آهن، پر انهن جي لاشعور مان انهن ۾ داخل ٿيندڙ تجويزن انهن کي يقين ڏياريو آهي ته انهن ۾ تخليقيت جي وچ ۾ تمام وڏا فاصلا آهن.
جيڪو ننڊ ۾ هلندڙ وانگر زندگيءَ مان گذري ٿو، ان کي پاڻ کي جاڳائڻ گهرجي، پاڻ کي تصديق ڪندي:
"مون وٽ سڀ کان وڏو انساني تحفو آهي، تخليقيت جو جذبو"
هر ماڻهو ۾ صلاحيت ۾ شروعات جي چمڪ هوندي آهي، جيڪا انهن کي ڪجهه منفرد ٺاهڻ جي قابل بڻائي ٿي، تنهن هوندي به، ماحول جو اثر هيپناٽزم وانگر آهي، ۽ محدود انساني شعور آساني سان ٺڳي سگهجي ٿو جيڪڏهن ڪو ماڻهو منفي ماحولياتي اثرن جي خلاف هوشيار ۽ لچڪدار نه هجي.
جيڪو به پاڻ کي چوي ٿو، "سڀئي رستا چڱي طرح سان پريل ۽ پريل آهن، تنهنڪري ڪوشش ڪرڻ جو ڪهڙو فائدو؟" پاڻ کي هڪ دنياوي شعور جي hypnotic اثر هيٺ اچڻ جي اجازت ڏئي ٿو جيڪو عزم کي روڪي ٿو، ۽ اهو وضاحت ڪري ٿو ته ڪيترائي ماڻهو زندگي جي سيني پهلوئن ۾ ڪامياب ڇو نٿا ٿين ڇاڪاڻ ته انهن ۾ تخليقيت جو جذبو نه آهي.
هڪ شخص کي زندگيءَ جي تجربن سان مطابقت پيدا ڪرڻ گهرجي، جيئن سندس ضمير چوي ٿو ۽ جيڪو سندس دل کيس صلاح ڏئي ٿو، ۽ احتياط سان غور ڪرڻ کان سواءِ عمل نه ڪري.
جيڪو به پنهنجي اندر ۾ مضبوط ايمان رکي ٿو، خدا سندس ايمان، طاقت ۽ عزم کي وڌائيندو ته جيئن هو زندگيءَ ۾ جيڪو چاهي ٿو اهو حاصل ڪري سگهي.
مون کي خدا تي پڪو ڀروسو آهي ۽ سندس مدد تي مضبوط يقين آهي، تنهن ڪري هن مون کي هڪ برڪت واري روحاني طاقت ۽ هڪ ناقابل تسخير ارادي سان نوازيو آهي جنهن هميشه منهنجي لاءِ موقعا پيدا

ڪيا آهن، منهنجي لاءِ دروازا کوليا آهن، ۽ منهنجي اڳيان بيشمار رستا کولي ڇڏيا آهن، پنهنجي فضل سان.

سچي ۽ دائمي خوشي صرف خدا ۾ آهي

الاهي علم هڪ خزانو آهي؛ جيڪو به ان کي ڳولي ٿو اهو پيو ڪجهه به نٿو چاهي.

خدا ۾، ۽ ڪنهن ٻئي ۾، سيڪيورٽي ناهي، هو ئي واحد پناهه ۽ سڀني خوفن ۽ پريشانين کان نجات آهي.

ٻي صورت ۾، هن دنيا ۾ ڪا به حقيقي حفاظت ناهي.

تنهن ڪري، صبح ۽ رات، ۽ اسان جي سڀني ڪمن ۽ فرضن ۾، ڪيس سڃاڻڻ ۽ ساڻس رابطو ڪرڻ جي هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

جتي به خدا آهي، اتي ڪو به خوف يا غم ناهي.

جيڪي ڪيس سڃاڻن ٿا، اهي دنياوي واقعن کان نه ڊڄن ٿا ۽ نه ئي مختلف آفتن کان ڊڄن ٿا، ڇاڪاڻ ته اهي خدا جي موجودگي ۾ انهن جي حفاظت جي ڪري محفوظ ۽ سلامت آهن.

دعا

او، رب

جيتوڻيڪ توهان جي پيار جي روشني ڪڏهن ڪڏهن دنيا جي برائين جي ڪري مدهم ٿي ويندي آهي

پر اسان توهان کي روشني ڏيکارڻ لاءِ سخت محنت ڪري رهيا آهيون.

توهان جي برڪت واري روشني جي چمڪ جاري رهي.

اهو اوندهه جي وچ ۾ چمڪي ٿو ۽ ان کي مڪمل طور تي ختم ڪري ٿو.

مون کي توهان جي شاندار طاقت منهنجي وجود ۾ سمايل محسوس ٿئي ٿي.

توهان جي مدد ۽ برڪتن سان، جيڪي نيڪي سان پيار ڪن ٿا

دنيا جي برائين تي قابو پائڻ

۽ توهان جو پيار سڀ کان وڏي طاقت رهي ٿو.

جيڪو ذهنن ۽ دلين ۾ داخل ٿيڻ گهرجي

جنگين کي ختم ڪرڻ لاءِ

پريشانيون ۽ بيچيني

مان انسانيت جو درد محسوس ڪريان ٿو.

مان انساني ڏک کي گهٽائڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ چاهيان ٿو.

اي منهنجا مالڪ، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسين تنهنجي پيار ۽ تنهنجي روشنيءَ جي مشعلون بلند ڪريون.

جتي به اسين مُڙيون ٿا ۽ جتي به وڃون ٿا

مان انهن سان گڏ رهڻ چاهيان ٿو جيڪي توهان سان پيار ڪن ٿا.
۽ مان توهان جو سڀ ڪان پاڪ نالو ٻڌڻ جو مزو وٺڻ چاهيان ٿو.
تون منهنجي دل ۽ پهريون ۽ آخري پيار آهين.
سڀني کي برڪت ڏيو ته جيئن اهي توهان جي پيار ۽ شان کي محسوس ڪن.
اچو ته بيڪار خواهشن ۽ خيالي خوابن کي ڇڏي ڏيون.
اسين توهان جي شاندار پيار سان پريل آهيون.
مان پين کي توهان جي پيار ۽ توهان جي عجائبات بابت ٻڌائڻ چاهيان ٿو.
اسان ۾ پنهنجي پيار جي مسلسل آگاهي پيدا ڪر
۽ توهان جي الاهي موجودگي کي ڇهڻ جي تڪڙي خواهش
اچو ته هر ان شيءِ کي ڇڏي ڏيون جيڪا اسان کي توهان کان پري ڪري ٿي ۽ اسان کي توهان کان پري رکي ٿي.
تون ئي ابدي، دائمي ۽ مڪمل سچ آهين.
توهان کان سواءِ ڪا به زندگي ناهي.
سڀني کي آزاد ڪر جيئن تو مون کي آزاد ڪيو.
۽ مان پنهنجي روح جي گهراين مان توهان جو شڪريو ادا ڪريان ٿو.
مون کي هي برڪت واري خوشي ڏيڻ لاءِ
جيڪو ڏينهن رات مون سان گڏ آهي
خاموش سرگرمي ۽ سرگرم خاموشي
هڪ شخص کي پنهنجو وقت صرف پئسا ڪمائڻ تي نه صرف ڪرڻ گهرجي، پر ورزش، پڙهڻ، مراقبي، خدا سان پيار ڪرڻ، ۽ پرسڪون ۽ بي پرواهه طريقي سان عمل ڪرڻ تي پڻ.
اسان کي سکڻ گهرجي ته ڪيئن خاموشي سان سرگرم ۽ خاموشي سان سرگرم رهڻو آهي، ۽ پنهنجي روزاني سرگرمين کي خدا بابت سوچڻ ۽ خود شناسي مان حاصل ٿيندڙ سڪون سان چارج ڪرڻ گهرجي.
اسان کي فرض جي محبت مان پنهنجو ڪم پورو ڪرڻ گهرجي، ۽ نتيجن کي ذهني توازن سان قبول ڪرڻ گهرجي، ڪاميابي کي گهٽ سمجهڻ يا ناڪامي کان مايوس ٿيڻ کان سواءِ.
اسان توهان کان دعا گهرون ٿا ته اسان کي اهڙي دنيا ۾ امن سان رهڻ ۾ مدد ڪريو جتي توهان جي سچائي اسان جو رهنما، اڳواڻ ۽ سرپرست هجي، ته جيئن اسان پائيچاري جي محبت ۾ رهي سگهون ۽ پنهنجي جسم، ذهن ۽ روح کي متوازن طريقي سان ترقي ڪري سگهون، ته جيئن توهان جو آسماني امن اسان جي زندگين ۽ روزاني سرگرمين ذريعي ظاهر ٿئي.

صحت، قابليت، ڪارڪردگي ۽ دانائي سان برڪت سان، اسان پنهنجن ساٿي انسانن کي انهن جي سڌريل فطرت ۽ عظيم خوبين کي ٻاهر ڪڍڻ جي ترغيب ڏيون ٿا.

توهان جي پيار جي روشني اسان جي توهان جي خواهش جي قربانگاهه تي چمڪي.

۽ اسان ۾ اها صلاحيت هجي ته هر دل ۾ توهان جي محبت کي جاڳايون.

* * *

هڪ شاگرد اندروني سڪون حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو پڇيو، ۽ استاد چيو:

ٻاهر نڪرندڙ پريشان خيالن کي پرسڪون ڪرڻ تي ڪم ڪريو ۽ سوچ کي اندر جي طرف هدايت ڪريو.

پنهنجي سوچن ۽ خواهشن کي ڪافي ۽ مڪمل حقيقتن سان هم آهنگ ڪرڻ تي ڪم ڪريو جيڪي توهان جي اندر اڳ ۾ ئي موجود آهن.

پوءِ توهان هڪ مٺي هم آهنگي محسوس ڪندا جيڪا توهان جي وجود ۾ ڦهلجي ويندي ۽ توهان جي زندگي ۾ سچي فطرت کي ڏيکاريندي.

جيڪڏهن توهان جون اميدون ۽ اميدون هن فطري هم آهنگي سان هم آهنگ آهن، ته پوءِ توهان زندگي جي رستن تي آساني سان ۽ آساني سان هلندا ۽ امن جي پرن تي اڏامندا.

۽ انهيءَ ۾ روح جي زندگيءَ جي ڪوتائي ۽ خوبصورتي آهي.

* * *

ڪڏهن ڪڏهن خيال لفظن کان وڌيڪ اثرائتو هوندا آهن.

انساني ذهن سيني کان وڌيڪ طاقتور ٽرانسميٽر ۽ وصول ڪندڙ آهي.

جيڪڏهن توهان مسلسل مثبت سوچن کي نشر ڪندا ۽ انهن کي پيار جي توانائي سان چارج ڪندا، ته اهي خيال ٻين تي سٺو تاثر ڇڏيندا.

ساڳيءَ طرح، جيڪڏهن توهان حسد يا نفرت سان ڀريل خيالن کي آزاد ڪندا، ته ٻيا به انهن خيالن کي حاصل ڪندا ۽ انهن کي ساڳين خيالن سان جواب ڏيندا.

مان خدا کان دعا گهران ٿو ته هو پنهنجي طاقت ۽ برڪتن سان توهان جي ڪوششن جي حمايت ڪري.

مثال طور، جيڪڏهن مڙس صحيح رستي کان هٽي رهيو آهي، ته زال کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو پنهنجي مڙس جي مدد ڪري ۽ سندس دل مان حسد ۽ ناراضگي جا جذبا ختم ڪري، ۽ سندس مڙس کي پنهنجي غلطي جو احساس ڏياري ۽ صحيح رستي تي واپس آڻي.

جيڪڏهن دعا سچي هجي ۽ نيت صاف هجي ته خدا جي مدد سان گهربل تبديلي ايندي.

* * *

مون اڪثر ڪري هڪ عادت تي قابو پائڻ لاءِ قوت ارادي جو استعمال ڪيو آهي جيڪا مون کي پڪڙڻ جي ڪوشش ڪري رهي هئي.

جڏهن مان ڪجهه قسمن جا کاڌو کائي رهيو هوس ۽ پاڻ کي انهن قسمن جي خواهش ۾ محدود محسوس ڪندو هوس، ته مون انهن کاڌي کان پرهيز ڪئي جيستائين انهن جي خواهش ختم نه ٿي وئي.

جڏهن مان سنگاپور ويس، مون کي اتي هڪ لذيذ ميوو مليو، پر مون پاڻ کي ان جي خواهش پيدا نه ڪرڻ جو خيال رکيو، چاڪاڻ ته مون محسوس ڪيو ته جيڪڏهن مان ڌيان نه ڏيندس ۽ احتياط نه ڪندس، ته مان پاڻ کي صبح، منجهند ۽ رات ان جي خواهش ۾ ڏسندس، ۽ هن طريقي سان اسان پاڻ کي محدود ڪريون ٿا.

جيتوڻيڪ مون ان ڏينهن ميوو تمام گهڻو پسند ڪيو، پر مون ان کي نه وڃايو ۽ ايندڙ ڏينهن ان جي غير موجودگي تي مون کي افسوس نه ٿيو.

جيڪڏهن اسان انهن شين تي ڌيان ڏيون ٿا جيڪي اسان مزو وٺون ٿا، ته اسان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي اسان کي پنهنجي آزادي کي سڀني کان مٿانهون رکڻ گهرجي.

جيڪڏهن مان چوان ته مان ڪجهه نه ڪندس، ته فيصلو آخري ۽ اٽل هوندو آهي. ڇا اها آزادي ناهي؟

ڪيترو شاندار آهي ته عادت کان ٻاهر يا ٻين جي جواب ۾ عمل نه ڪيو وڃي جيڪي اسان کي فتح ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهن، پر ڇاڪاڻ ته حڪمت ان کي حڪم ڏئي ٿي!

جڏهن دانائي اسان کي ڪجهه ڪرڻ لاءِ قائل ڪري ٿي، ته ڪا به شيءِ اسان کي اهو ڪرڻ کان نه روڪي، بشرطيڪه اسان کي دانائي جي رهنمائي حاصل هجي.

هڪ فائديمند عادت ارادي ۽ دانائي ذريعي قائم ڪري سگهجي ٿي مون وٽ صلاحيت آهي ته جيڪو به دانائي مشورو ڏئي ان کي پسند ڪريان.

گهڻن انسانن جا اصل نمونا يا آرڪيٽائپس ايترا پڪا ٿي ويا آهن جو اهي انهن کي تبديل نٿا ڪري سگهن، پر جيڪي ماڻهو شائستگي ۽ خود ضابطي ذريعي پنهنجن خيالن کي لچڪدار رکن ٿا، اهي آساني سان بهتري لاءِ تبديل ٿي سگهن ٿا.

ذهن کي مٽيءَ وانگر لچڪدار هجڻ گهرجي دانائي اها لچڪ ڏئي ٿي، ۽ اها آزادي آهي جيڪا مان چاهيان ٿو ته ٻيا به لطف اندوز ٿين.

جڏهن ڪو ماڻهو عادت جي غلاميءَ کان آزاد ٿيندو آهي، ته هو ڏسندو ته آزاد ٿيڻ ۽ خود يقين جي روشنيءَ ۾ عمل ڪرڻ کان وڏي ڪا به خوشي ناهي.

هڪ شخص کي حالتن کي مُڪون ۽ ٿڦڙ هڻڻ ۽ شڪست ڏيڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، پر ان جي بدران ڪيس حالتن تي قابو پائڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

جيڪو به مضبوط ارادو رکي ٿو، اهو خدا جي مدد سان سڀني مشڪلاتن تي قابو پائي وٺندو.

* * *

هر جسماني عمل جو هڪ ذهني مقابلو هوندو آهي

اسين ڪجهه عملن کي انجام ڏيڻ لاءِ پنهنجي جسماني طاقت استعمال ڪندا آهيون، پر عمل جو هڪ ذريعو سوچ ۾ هوندو آهي، ۽ اهو هڪ ذهني رهنمائي ڪندڙ طرفان هدايت ڪيو ويندو آهي.

چوري بڇڙي آهي؛ پر سڀ کان وڏي بڇڙائي چوري جو ذهني عمل آهي، جيڪو جسماني چوري لاءِ رستو هموار ڪري ٿو، ڇاڪاڻ ته ذهن ئي سچو ماسٽر مائينڊ آهي.

ڪو به غلط ڪم جيڪو ماڻهو بڇڻ چاهي ٿو، ان کي پهريان پنهنجي ذهن مان ڪڍي ڇڏڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان صرف جسماني عمل تي ڌيان ڏيو ٿا، ته پوءِ ڪنٽرول حاصل ڪرڻ تمام ڏکيو آهي.

ڌيان ذهن تي ۽ غلط فهمين کي درست ڪرڻ تي هجڻ گهرجي، ۽ پوءِ عمل پاڻمرادو ۽ آساني سان ۽ ڪاميابي سان حل ٿي ويندو.

* * *

جڏهن توهان سڪون محسوس ڪندا آهيو
هر حرڪت ۾
توهان جي جسم جي حرڪتن کان
۽ توهان پنهنجن خيالن ۾ سڪون محسوس ڪندا آهيو.
۽ توهان جي مرضي ۾
۽ تنهنجي پيار ۾
۽ هوءَ سڪون محسوس ڪري ٿي
۽ خدا جي حضور ۾
توهان جي خواهشن ۾
ياد رکو ته توهان
توهان جي زندگي خدا تائين پهچي وئي آهي.
تعريف، تنقيد، ۽ چاپلوسي

خوشامد سٺي ٿي سگهي ٿي جڏهن اها ڪنهن کي نيڪي ڪرڻ جي ترغيب ڏئي ٿي، پر اها بدنيتي آهي جڏهن اها روحاني زخمن کي لڪائڻ لاءِ استعمال ڪئي وڃي ٿي، انهن کي سڙڻ جو سبب بڻجي ٿي ۽ اهڙي طرح روح کي جهالت جي بيماري سان زهر ڏئي ٿي.

گهڻا ماڻهو چاپلوسي پسند ڪندا آهن، بلڪل ائين جيئن گهڻا ماڻهو ماکي کائڻ ۾ مزو وٺندا آهن بغير اهو سمجهڻ جي ته ان مان ڪجهه زهريلو ٿي سگهي ٿو.

ٻين جي خوشامد وارين لفظن کان علاوه، اسان جا پنهنجا خيال اڪثر ڪري اسان جي نقصانڪار خامين کي جائز قرار ڏين ٿا ۽ وڏين نفسياتي ڦقڙن کي لڪائيندا آهن جيڪي ڦاٽڻ ۾ ڪنهن جي پوري روحاني زندگي کي زهر ڏئي سگهن ٿا.

انهيءَ ڪري، ٻين جي اسان ڏانهن خوشامد ۾ اسان جي آرامده خيالن جا وسوسا ٻڌڻ جي حس کي خوش ڪن ٿا، ۽ اسان جي عقل خوشامد جي زهريلي لفظن جي هٿن ۾ قيد ٿي وڃي ٿي.

ڪيترائي اهڙا آهن جيڪي جعلي دوستن جي ٺڳيندڙ لفظن جي ڪري رضامندي ۾ جان بوجهه ڪري پئسا، وقت، صحت، ۽ اخلاقيات به ضايع ڪن ٿا.

ڪيتريون ئي روحون برباد ٿي ويون آهن چاڪاڻ ته انهن عقلمندي جي صلاح تي ڌيان نه ڏنو ۽ چاڪاڻ ته اهي مٺي ڳالهين جي لالچ ۾ اچي ويا جنهن ۾ چالاڪ ۽ بغض شامل هو.

هڪ ايماندار، سڌي سنئين ماڻهوءَ سان جهنم ۾ رهڻ، ڏهه مٺيون ڳالهيون ڪندڙ، بد نيت ماڻهن سان جنت ۾ رهڻ کان بهتر آهي. خوشامد ڪندڙ جنت کي دوزخ ۾ تبديل ڪري ڇڏيندا آهن، جڏهن ته سٺا، وفادار دوست دوزخ کي جنت ۾ تبديل ڪري ڇڏيندا آهن.

اسان کي هميشه سچ ڳالهائڻ گهرجي، ۽ ساڳئي وقت اسان کي ٻين کي اهڙن لفظن سان ڏک ڏيڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي جيڪي سچا هجن پر سخت هجن ۽ مثبت نتيجا نه ڏين.

مثال طور، جيڪڏهن توهان ڪنهن انڌي ماڻهوءَ کي "تون انڌو ماڻهو" چئي مخاطب ڪيو ٿا، ته توهان جيڪو چئي رهيا آهيو اهو سچ ٿي سگهي ٿو، پر هن قسم جي تقرير ناپسنديده آهي ۽ جذبات کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿي، تنهن ڪري اهڙي ڏکوئيندڙ انداز کان پاسو ڪرڻ گهرجي.

ڪنهن اهڙي شخص تي تنقيد ڪرڻ مناسب ناهي جيڪو تنقيد نه ٿو چاهي، پر مهربان تنقيد ٻڌڻ مددگار آهي، ۽ سخت پر صحيح تنقيد کي مسڪراهٽ ۽ دوستانه تعريف سان قبول ڪرڻ شاندار آهي.

هڪ عقلمند ماڻهوءَ جو هڪ دوست هو جيڪو هن تي تمام گهڻو تنقيد ڪندو هو، ۽ عقلمند ماڻهوءَ جا پوئلڳ هن تنقيد کان ناراض ٿيا. هڪ ڏينهن، هڪ شاگرد خوشيءَ سان پنهنجي استاد وٽ آيو ۽ کيس چيو: "خوش ٿيو، استاد، ڇو ته توهان جو دشمن، غلطي ڳوليندڙ، مري ويو آهي."

عقلمند ماڻهو روئي پيو ۽ چيو، "او، ڪهڙو وڏو نقصان! منهنجو بهترين روحاني نقاد فوت ٿي ويو آهي، ۽ مون کي محسوس ٿئي ٿو ته منهنجو دل ٽٽي پيو آهي"

گهڻا ماڻهو تعميري، بصيرت واري تنقيد کي پسند نٿا ڪن ۽ ان جي بدران چاپلوسي لاءِ سڀ ڪجهه قربان ڪرڻ ۽ عقلمند ماڻهن جي صاف گوئي ۽ انهن جي صحيح دور انديشي کان منهن موڙڻ کي ترجيح ڏين ٿا.

انسان کي وقت بوقت پاڻ کان پڇڻ گهرجي:

"ڇا مون کي مٺين لفظن سان ننڍيو ويو آهي ۽ خود غرض چاپلوسي جي هٿن کي منهنجي دانائي کي محدود ڪرڻ ۽ منهنجي بصيرت کي انڌو ڪرڻ جي اجازت ڏني آهي؟!"

بزرگ جي ڪهاڻي ۽ ڇيڇڪ جو روح

جڏهن خدا جي هڪ نيڪ بزرگ رات جو دير سان مراقبو ڪري رهيو هو، ته ڇيڇڪ جو خوفناڪ پوت هن کي ان ڳوٺ ۾ داخل ٿيندي نظر آيو جتي هو رهندو هو، تنهن ڪري هن ان تي رڙ ڪئي:

"جتي آهين اتي رهو، پوت، ۽ جتان آيا آهيو اتان موٽي وڃو، توکي ان شهر جي رهواسين کي نقصان نه پهچائڻ گهرجي جتي مان خدا جي عبادت ڪريان ٿو."

پوت جواب ڏنو، "مان صرف ٽن ماڻهن کي وٺندس، وڌيڪ نه، ڪرم جي قانون جي مطابق ۽ پنهنجي ڪائناتي فرض جي پورائي ۾."

سرپرست بي پرواهي سان وضاحت قبول ڪئي.

ٻئي ڏينهن ٽي ماڻهو ڇيڇڪ جي ڪري مري ويا، ۽ ٽئين ڏينهن ڪيترائي وڌيڪ مري ويا، ۽ ان کان پوءِ هر روز ڪجهه ڳوٺاڻا ان خوفناڪ بيماري جو شڪار ٿيندا رهيا.

اهو يقين ڪندي ته هو هڪ وڏي فريب جو شڪار ٿي ويو آهي، بزرگ تمام گهڻي غور ڪيو ۽ پوت کي سڏ ڪيو. جڏهن اهو ظاهر ٿيو، ته بزرگ ان کي ملامت ڪندي چيو:

"تو مون کي ٺڳيو، گهوسٽ، ۽ جڏهن تو مون کي چيو ته تون صرف ٽن ماڻهن کي وٺي ويندين ته سچ نه ٻڌايو."

پوت جواب ڏنو، "مان اعليٰ روح جو قسم کڻان ٿو ته مون سچ ڳالهايو آهي"

نگهبان چيو، "توهان مون سان واعدو ڪيو هو ته توهان ٽن ماڻهن کي ڪٽندؤ، پر بيماري درجنين زندگيون ڪسي ورتيون آهن"

پوت جواب ڏنو: "اي خدا جا دوست، مون صرف ٽي ڪنيا، باقي ڊڄ کان مري ويا"

منهنجا دوستو، ڇاڻو - خدا توهان جي ڇاڻ □ واڌارو ڪري - ته خوف هڪ شخص جي اندر هڪ منفي وائبريشن پيدا ڪري ٿو، ان کي ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان گهيرو ڪري ٿو، ان کي پوشيده رسين □ ويڙهي ٿو جن مان نجات حاصل ڪرڻ ڏکيو آهي، □ ان کي پنهنجي چوڌاري پين □ هر منفي شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ وڌيڪ حساس بڻائي ٿو، تنهنڪري هو غير صحتمند لهرن سان گهريل ٿي وڃي ٿو.

اهڙي صورت □، هو پاڻ تي بيماري، مايوسي، نااميدي، شڪ، مصيبت، غم، □ شايد موت به آڻيندو آهي.

قوت ارادي: ڪائناتي ايڪٽيويٽر

جسم □ هر حرڪت مرضي جي تحريڪ جي نشاندهي ڪري ٿي.

قوت ارادي جي نظام ذريعي، دماغ □ ذخيرو ٿيل توانائي □ جسم جي چوڌاري ذهين ڪائناتي توانائي استعمال ڪندي توانائي وائرليس طور تي جسم ڏانهن موڪلي ويندي آهي.

جڏهن توهان ٿڪل آهيو، ته توهان ڪائڻ، آڪسيجن ساهه ڪڻ، پاڻي پيئڻ يا ٻين مايعات ذريعي جسم کي توانائي فراهم ڪري سگهو ٿا.

پر جڏهن توهان ڳرو وزن کڻڻ لاءِ پنهنجن هٿن □ جسم کي تنگ ڪندا آهيو، ته توهان اڻ ڏٺل ارادي جي طاقت ذريعي پنهنجي جسم □ توانائي آڻيندا آهيو.

جڏهن توهان جسم کي شعوري ڌيان سان مضبوط ڪندا آهيو (جيستائين اهو بغير ڪنهن دٻاءُ جي وائبريٽ نه ٿئي)، توهان ذهانت سان مالامال خدا جي ڪائناتي توانائي کي ڇهندا آهيو.

هن طريقي سان اسان جسم □ توانائي يا سرگرمي پيدا ڪري سگهون ٿا، جسم کان ٻاهر مادي ذريعن مان نه، پر خدائي ذريعو مان جيڪو لڪيل آهي □ جسم جي اندر □ ٻاهر موجود آهي.

ڪائناتي توانائي تائين رسائي حاصل ڪرڻ □ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ لاءِ، سڀ کان پهريان شعور □ مادي جي وچ □، جسم □ روح جي وچ □ گم ٿيل ڪڙي کي ڳولڻ گهرجي. هي ڪڙي پاڻ جي حقيقي نوعيت □ خدائي شعور سان ان جي تعلق کي ڌيان ڏيڻ، مراقبي ڪرڻ □ محسوس ڪرڻ سان ڳولي سگهجي ٿي.

زندگي هڪ قافلو آهي.

ڪيترائي جيڪي گذريل سال اسان سان گڏ هئا هاڻي اسان سان گڏ نه آهن، □ ڪير ڄاڻي ٿو ته ايندڙ سال ڪير هتي هوندو؟

اها زندگي آهي، □ ان جو سفر جاري آهي اهو هڪ قافلو آهي جنهن سان اسين ٿوري وقت لاءِ سفر ڪندا آهيون.

اسان جا ڪجھ ساٿي نقصان جي ڪڏ □ ڪري پيا آهن، پر جڏهن اهي ڏک انهن تي غالب ايندا، ته اهي قافلي جي پالڻهار کان هدايت □ هدايت ڳولڻ شروع ڪندا، جيڪو هن زمين جو مالڪ پڻ آهي: خدا تعاليٰ.

جيتوڻيڪ اسين هن قافلي □ الڳ الڳ آهيون، □ راز شروعات □ آخر جي چوڏاري آهي، زندگي اڃا تائين هڪ گهرو مطلب رکي ٿي: اسان کي خدا جي خلوص سان ڳولا جي اهميت جي ياد ڏياريندي.

هن دنيا کي هڪ راند سان به تشبيهه ڏئي سگهجي ٿي:

"هي زندگي هڪ ڪردار جي ٻڌايل ڪهاڻي آهي، رات هڪ ڍڪ آهي □ ڏينهن راند جو ميدان آهي"

اداڪار ڪجهه به نه ٿا اچن، هڪ پس منظر آهي، □ انهن جا ڪردار ختم ٿيڻ کان پوءِ، اداڪار جيئڻ بند نه ڪندا آهن، پر آرام جي ڳولا □ آسمان جي پردي جي پويان غائب ٿي ويندا آهن.

اسين هتي ديوائن ٿيٽر ڊائريڪٽر جي منصوبي جي تعميل □ آهيون ته زندگي جي هن مرحلي تي ڪجهه وقت لاءِ پنهنجا ڪردار ادا ڪريون □ پوءِ منظر ڇڏي ڏيون.

اسين موت جي روايتي معنيٰ □ نه مرون ٿا، پر اسين وقت جي پردي پويان غائب ٿي وڃون ٿا، ڪاسمڪ ٿيٽر جي ڊائريڪٽر جي هدايت مطابق.

اسين زندگيءَ جي اسٽيج تي وقت بوقت ظاهر ٿيندا رهنداسين جيستائين اسين ڪارڪردگي □ مهارت حاصل نه ڪريون □ خدا جي مرضي مطابق پنهنجا ڪردار صحيح طرح سان ادا نه ڪريون.

جڏهن اسين پنهنجي ڪارڪردگي کي بهتر بڻائينداسين، □ سپريم مئنيجر □ پلانر جي مرضي جي تعميل ڪنداسين بغير همت هارائڻ يا خدا جي مقرر ڪيل منصوبي جي تفصيلن □ مداخلت ڪرڻ جي، اسان کي هاڻي پيهر ڪوشش ڪرڻ جي ضرورت نه پوندي، پر دائمي وجود جي جوڙجڪ □ امر ٿنڀ بڻجي ويندا سين، آسمان جي بادشاهت □ مستقل رهائشي.

اهي هميشه ان □ رهندا۔

{جيڪو به غالب ايندو، مان ان کي پنهنجي الاهي مندر □ هڪ ٿنڀو بڻائيندس، □ هو ڪڏهن به پيهر ٻاهر نه نڪرندو}

* * *

شروع □ مون کي استاد بڻجڻ □ ڏک ٿيو، چاڪاڻ ته گهرجون □ نتيجا تمام وڏا □ خوفناڪ آهن، چاڪاڻ ته هڪ استاد کي صدمو سهندڙ هجڻ

گهرجي، □ جنهن لمحي هو پريشان □ پريشان ٿي ويندو آهي، هو انهن جي مدد نٿو ڪري سگهي جيڪي هن کان مدد گهريندا آهن.

هڪ سچي استاد کي هر ڪنهن سان پيار ڪرڻ گهرجي، انسانيت کي سمجهڻ گهرجي، □ خدا کي ڄاڻڻ گهرجي.

جڏهن منهنجي استاد (سري يوڪتيسور) مون کي ٻڌايو ته هن زندگي □ منهنجو ڪردار هڪ روحاني استاد جو آهي، مون خدا جي لامحدود طاقت کي منهنجي مدد ڪرڻ لاءِ سڏيو.

جڏهن مون ليڪچر ڏيڻ شروع ڪيو، ته مون ارادو ڪيو ته مان نظرياتي مطالعي مان حاصل ڪيل ڪتابن جي ڄاڻ مان نه ڳالهائيندس، پر اندروني الهام مان، مڪمل طور تي ڄاڻان ٿو ته تخليقي طاقت جنهن جا چشما ڪڏهن به سڪي نه ٿا وڃن □ جنهن جو ذريعو ڪڏهن به ختم نه ٿيندو آهي، منهنجي سپني لفظن جي پويان آهي.

اها طاقت پين علائقن □ پڻ استعمال ڪئي وئي آهي ته جيئن پين کي انهن جي ڪم □ □ ڪيترن ئي مختلف طريقن سان مدد ڪري سگهجي.

مون انساني ذهن کي امرت کي اجاگر ڪرڻ لاءِ استعمال ڪيو آهي.

مون اهو نه چيو، "اهو منهنجي لاءِ ڪر، خداوند،" پر ان جي بدران، "مان اهو ڪرڻ چاهيان ٿو، خداوند، □ مان توهان کي عرض ڪريان ٿو ته منهنجي رهنمائي ڪريو، مون کي متاثر ڪريو، □ مون کي هٿ کان پڪڙيو"

ڪو به ماڻهو ننڍڙا ڪم هڪ غير معمولي منفرد انداز □ ڪري سگهي ٿو.

هن کي پنهنجي ڪم جي ميدان □ بهترين هجڻ گهرجي، □ پنهنجي زندگي کي عام طريقي سان اڳتي وڌڻ نه ڏيڻ گهرجي.

□ ڪجهه اهڙو ڪارآمد ڪم ڪرڻ لاءِ جيڪو اڳ ڪنهن به نه ڪيو آهي، ڪجهه اهڙو جيڪو دنيا کي حيران ڪري ڇڏي.

□ اهو ظاهر ڪرڻ لاءِ ته تخليقي، جديد الاهي عنصر هن جي ذريعي □ هن جي ذريعي ڪم ڪري ٿو

انسان کي زندگيءَ جي رستن تي هلڻ لاءِ بيحد عزم □ عزم هجڻ گهرجي، ناڪامي □ ماضي جي غلطين جي خيالن کي رستي □ رڪاوٽ بڻجڻ کان سواءِ.

زندگي اونداهي ٿي سگهي ٿي، مشڪلاتون اچي سگهن ٿيون □ موقعا ضايع ٿي سگهن ٿا بغير هٿ ڪٽڻ جي، پر شاگرد کي پاڻ کي اهو نه چوڻ گهرجي ته، "خدا مون کي ڇڏي ڏنو آهي □ منهنجي قسمت تي مهر لڳل آهي".

اهڙي شخص کي ڪير مدد ڪري سگهي ٿو؟

ڪنهن شخص جو خاندان ڪيس رد ڪري سگهي ٿو، خوش قسمتي ڪيس ڇڏي سگهي ٿي - سنڌس تصور مطابق - □ انساني □ قدرتي قوتون سنڌس خلاف سازش ڪري سگهن ٿيون، پر هو، خدا جي فضل □ پنهنجي اندر تخليقيت جي روح سان، سڀني مخالف حملي کي رد ڪري سگهي ٿو □ حقيقي ڪاميابي جي جنت ڏانهن فتح منديءَ سان مارچ ڪري سگهي ٿو.

جيتوڻيڪ توهان کي سئو ڀيرا شڪست ملي وڃي، پنهنجو ذهن ٺاهيو ته توهان مشڪلاتن تي غالب ايندا □ شان جو تاج ڪٽيندا.

مايوسي هميشه لاءِ نه رهندي آهي، □ مايوسي هڪ عارضي آزمائش آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان زندگي □ فتح حاصل ڪريون □ پنهنجي اندر مڪمل طاقت ڏيکاريون، ته جيئن اسان زندگي جي اسٽيج تي پنهنجو اعليٰ ڪردار ڪاميابي سان ادا ڪري سگهون.

هڪ ساج سان دوزخ □

ڪنهن زماني □، هڪ برڪت واري درياءَ جي ڪناري تي هڪ عقيدتمند زاهد رهندو هو. هن پنهنجي زندگيءَ جا ڪيترائي سال گهري غور فڪر □ گذاريا، پر بدقسمتي سان، سندس ڪوششون ڪامياب نه ٿيون، □ هو زندگي جي رازن □ خوشي جي ذريعن جي ڳولا □ جاچ ڪرڻ جي ڪوشش جي باوجود، امن جي ڀرپور فصل حاصل ڪرڻ □ خوش نه ٿيو.

جيتوڻيڪ اسان جو دوست هر وقت خوبصورت نظارن، مهربان روحن، قيمتي ڪتابن □ ياد جي بابرڪت حلقن جي لحاظ کان هڪ آسماني ماحول سان گهريل هو، پر ان جي باوجود سندس ذهن ماڻهن کي ڦرڻ □ انهن کي نقصان پهچائڻ جي مناسب طريقن بابت سوچيندو رهيو.

اها سوچ سندس قابو کان ٻاهر هئي □ قديم ڪرمڪ سببن مان پيدا ٿي لڳي. جيترو وڌيڪ هو انهن ناپسنديده خيالن کي ڪڍڻ جي ڪوشش ڪندو هو، اوترو ئي اهي سندس ذهن تي حملو ڪندا هئا، سندس سڪون کي خراب ڪندا هئا □ سندس سڪون کي ڦري ويندا هئا.

آخرڪار، هن پاڻ سان واعدو ڪيو، چيو: "مان دعا □ دعا گهرندو رهندس، □ مان ان وقت تائين نه روڪيندس جيستائين مان انهن پريشان ڪندڙ خيالن کان آزاد نه ٿي وڃان جيڪي منهنجي مراقبي دوران منهنجي سڪون جي پاسي تي وار ڪن ٿا".

هڪ ڪلاڪ گذريو، پوءِ ٻه، □ بڇڙا خيال سندس ذهن □ طوفان وانگر آيا، جيڪي سندس غور فڪر جي بناوت کي ڏڪيندا □ ان کي زور سان ڌُڏيندا رهيا.

آخرڪار، ٽن ڪلاڪن جي سخت ڪوشش کان پوءِ، اوچتو پريشان ڪندڙ خيال سندس ذهن مان غائب ٿي ويا، □ انهن جي جاءِ تي، هن هڪ

خوبصورت خواب ڏٺو ته خدا جو هڪ بزرگ سندس سامهون گوشت رت ٻيٺو آهي.

روشن خيال بزرگ نه رڳو زنده نظر آيا پر انتهائي نرمي سان ڳالهائيندا رهيا، چيو:

"منهنجا پٽ، پنهنجي پوئين اوتار تون هڪ پيشه ور چور هئين جنهن کي ٻين کي قاسائڻ انهن جي ملڪيت لُٽڻ کان سواءِ ٻيو ڪو به خيال نه هو پر پنهنجي موت کان ٿورو اڳ توهان جو ضمير جاڳيو توهان پاڻ کي درست ڪرڻ جو عزم ڪيو پاڻ سان واعدو ڪيو ته توهان پنهنجي شرمناڪ رويي کي تبديل ڪندا نيڪي جي رستي تي هلندا انهي سبب لاءِ توهان هن زندگي هڪ سٺو انسان بڻجڻ جي مضبوط روحاني عزم سان پيدا ٿيا آهيو، پر ان جي باوجود توهان پنهنجي سان گڏ خراب خيال به کڻي آيا آهيو جيڪي توهان جي پوئين اوتار توهان جي زندگي جو مرڪز هئا."

"منهنجا پٽ، اها بدقسمتي آهي ته تون انهن برڪت واري وقتن رهين ٿو، سٺن دوستن، يادگيرين غور و فڪر جي دائرن سان گهريل، پر ان سڀ جي باوجود، تون نفسياتي پريشاني تباهي ڪندڙ، انتشار واري خيالن جي جهنم رهين ٿو."

هڪ لمحي جي خاموشي کان پوءِ، سرپرست پنهنجي تقرير جاري رکي:

"تنهن ڪري، عالمگير قانون جي مطابق، چاڪاڻ ته توهان هن اوتار موجود روحاني موقعن مان فائدو حاصل ڪرڻ جي پوري ڪوشش نه ڪئي آهي، جيستائين توهان هاٹي پنهنجي مراقبي ڪوششن کي ٻيڻو نه ڪندا، موت جي وقت توهان کي ٻن شين مان چونڊڻو پوندو:"

"يا ته ڏهه بيوقوفن سان جنت رهو يا هڪ عقلمند سان دوزخ رهو، توهان ڪهڙو پسند ڪندا؟"

شاگرد بنا ڪنهن هٻڪ جي جواب ڏنو:

"اي خدا جا دوست، مان هڪ عقلمند ماڻهو سان گڏ دوزخ رهڻ کي ترجيح ڏيان ٿو ڇاڪاڻ ته مان پنهنجي تجربي مان ڄاڻان ٿو ته ڏهه بيوقوف بهشت کي دوزخ بڻائين ٿا، جڏهن ته مان پنهنجي دل يقين رکان ٿو پڪ ڄاڻان ٿو ته جيڪڏهن مان هڪ عقلمند ماڻهو سان گڏ هجان، ته پاتال جي تري به هو مون کي دوزخ کي جنت تبديل ڪرڻ مدد ڪندو."

خواهش جي آزادي

ڪيترائي ماڻهو سمجهن ٿا ته انهن کي ڏينهن ٽي ڀيرا گوشت کائڻ گهرجي، جڏهن ته ٻيا يقين رکن ٿا ته انهن کي صرف ڀاڄيون ميون کائڻ گهرجن جيڪڏهن اهي پنهنجي غذا ٿورو تنوع آڻين ته اهي بيمار ٿي پوندا!

اهڙا عقيدا غلامي جي هڪ صورت آهن هڪ شخص کي زندگي جي ڪنهن به عادت کي پاڻ کي محدود ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، بلڪه ان اها صلاحيت هجڻ گهرجي ته هو پنهنجي عادتن کي حڪمت جي مطابق تبديل ڪري جيڪو صحيح آهي ان کي پڌائي.

اسان کي آزاد چونڊ جي طاقت کي استعمال ڪندي، صحيح علم جي رهنمائي هدايت سان، سڌي طرح زندگي گذارڻ سکڻ گهرجي.

هڪ شخص کي هڪ رات نرم گدي تي سمهڻ گهرجي، ٻي رات فرش تي، ساڳئي آرام سان.

عادت جي پابندين کان اهو شاندار فرار اهو آزادي آهي جنهن کي عقلمند سڏين ٿا

ڪجھ ماڻهو سمجهن ٿا ته آزادي اهو ڪرڻ آهي جيڪو هڪ شخص ڪرڻ پسند ڪري ٿو، اهو ئي آهي جنهن کي مان خواهش خواهش جي آزادي چوان ٿو.

آزادي جي حقيقي نوعيت بابت غلط فهمي جي ڪري، ڪجهه والدين پنهنجن ٻارن کي عادتن جو غلام بڻائين ٿا انهن جي خواهشن جي فرمانبرداري ڪندي بغير ڪنهن سمجھ جي.

انهيءَ بنياد تي، ٻار اهو يقين سان وڏو ٿئي ٿو ته جيستائين سندس خواهشون پوريون ٿينديون، هو خوش رهندو زندگيءَ جو مقصد خواهشن کي پورو ڪرڻ آهي.

پر بعد کيس احساس ٿئي ٿو ته کيس نڳيو ويو آهي. گهر کان ٻاهر جي دنيا ان کان بلڪل مختلف آهي جيڪا هن گهر جي اندر ڏٺي ان جي عادت بڻجي وئي.

زندگيءَ هر خواهش کي پورو ڪرڻ آسان ناهي! ٻيا شايد کيس پنهنجي بيوقوفيءَ جي ڪوشش هڪ طرف ڌڪي ڇڏين ته جيئن هو جيڪو چاهي ٿو، هو، موت ، پنهنجين خواهشن کي پورو ڪرڻ پنهنجين خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ بيوقوف، سخت دل به ٿي ويندو آهي، اهو يقين رکندي ته جسماني خواهشن کي پورو ڪرڻ انسان جو آخري مقصد آهي، يقين آهي ته هي دنيا سڀ ڪجهه آهي.

والدين کي پنهنجن ٻارن کي مضبوط ارادي صحيح فيصلي سان ليس ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي دنيا خراب عادتن کان متاثر ٿيڻ کان سواءِ پنهنجو رستو ناهي سگهن.

* * *

اسين هر نئين سال جي تحفي اميدن واعدن جي پوري ٿيڻ لاءِ خدا جي تعريف شڪرگذار آهيون جيڪي اهو اسان کي آڻيندو آهي.

خدا سان ڳنڍڻ، ماڻهن جي زندگين □ دنيا جي حالتن □ شاندار تبديليون آڻڻ، □ امن □ انساني پائيچاري حاصل ڪرڻ لاءِ مخلص □ دلي دعا کان وڏي ڪا به طاقت ناهي.

اسين خدا کان دعا گهرون ٿا ته مخلص انفرادي دعائون، بلند تصور، □ وڏندڙ علم هڪ برڪت واري روحاني قوت □ تبديل ٿي وڃن جيڪا زمين تي حقيقي تبديلي آڻيندي.

اي منهنجا پروردگار، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسان تنهنجي نور جي رهنمائي ڪريون □ رستن تي روشنيءَ جا ڏيئا روشن ڪريون، □ ته جيئن اسان پنهنجي دلين □ □ ٻين جي دلين □ تنهنجي محبت کي جاڳايون، □ جيئري روشني جا مشعل ڪٽي هلون □ پنهنجين صلاحيتن کي ان □ استعمال ڪريون جيڪو توکي خوش ڪري □ ماڻهن کي فائدو ڏئي.

اسان کي پاڻ کي اهڙا لنگهه بڻائڻ □ مدد ڪريو جن ذريعي توهان جي ڪائناتي توانائي □ رهنمائي جي روشني ٻين جي مدد ڪرڻ □ انهن جي ڏک □ تڪليف کي گهٽائڻ لاءِ وهي سگهي ، ڇو ته توهان جي مهرباني سان اسان وٽ انسانيت □ پاڻ جي مدد ڪرڻ جي طاقت آهي.

اسان کي برڪت آهي ته جيئن اسان ڏکايل ماڻهن سان همدردي ڪري سگهون.

اسين سڄي دنيا □ سٺا خيال □ ارادا پکيڙيون ٿا.

امن □ پائيچارو هڪ زنده تجربو بڻجي وڃي.

استاد پرمهانسا يوگانند جي چوٽين مان

ماڻهو زندگي □ ڪجهه شين کي ڇڏي ڏيڻ جي خيال بابت شڪايت ڪندا آهن، جيتوڻيڪ حقيقت □ اهي ڪيترين ئي قيمتي شيون ڇڏي ڏيندا آهن، جن مان گهٽ □ گهٽ ذهني سڪون آهي، □ ڪڏهن ڪڏهن اهي پاڻ کي پئسن لاءِ به قربان ڪري ڇڏيندا آهن، جيڪو نقصان □ نقصان جي تابع هوندو آهي.

پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريو □ توهان ڏسندا ته توهان جي زندگي هڪ خوبصورت تال واري سر وانگر بڻجي وئي آهي.

پنهنجو ڌيان هن دنيا کان ٻاهر ڪڍي خدا جي وسيع بادشاهت ڏانهن موڙيو جيڪو توهان جي اندر آهي.

سڪون جي ٻيڙيءَ ۾ توهان اسان جي خوابن کان ٻاهر ان دنيا ڏانهن سفر ڪري سگهو ٿا جتي الاهي چشمو دل ۾ روح جي گهراين مان بغير ڪنهن وقفي جي وهندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي زندگي جي راند ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪرڻ ۾ مدد ڪر اهڙي طريقي سان جيڪو توکي خوش ڪري، چا مان ڪمزور آهيان يا مضبوط، بيمار آهيان يا صحتمند، مشهور آهيان يا نامعلوم، امير آهيان يا غريب، اهو ڄاڻڻ ته تون مون سان پيار ڪرين ٿو ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندين.

دولت ڪنهن شخص کان ڪسي سگهجي ٿي، يا ان کان ڪسي سگهجي ٿي، جڏهن هو هن دنيا مان هليو ويندو آهي، ۽ اهي ان کي پاڻ سان گڏ کڻي نٿا سگهن. ان جي اصل قيمت ان کي فائديمند ڪمن ۾ خرچ ڪرڻ ۽ پاڻ ۽ ٻين کي اهڙي طريقي سان خوشي ڏيڻ ۾ آهي جيڪو خدا ۽ پنهنجي ضمير کي خوش ڪري.

جيڪي ماڻهو صرف پنهنجي سلامتي ۽ آرام جو سوچين ٿا، ٻين جي ضرورتن کي وسارين ٿا يا نظرانداز ڪن ٿا، حقيقت ۾ غربت جي پرواهه ڪري رهيا آهن جيڪا هڪ ڏينهن انهن جو مقدر بڻجندي. جيڪي پنهنجي دولت کي نيڪ ڪمن لاءِ استعمال ڪرڻ بدران ان سان چنبڙيل آهن، اهي پنهنجي آخرت ۾ خوشحالي نه ٿا آڻين پر غريب پيدا ٿين ٿا، اميرن جي خواهشن ۽ خواهشن سان. پر جيڪي پنهنجي دولت ۽ خوشحالي کي ٻين سان شيئر ڪن ٿا، اهي جتي به وڃن ٿا، نيڪي ۽ فراوانيءَ کي راغب ڪن ٿا.

جڏهن توهان انهن کي ڏيو ٿا جيڪي ان جي لائق آهن، ته توهان ڏسندا ته خدا هميشه توهان سان گڏ آهي ۽ توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي ضرورت نه پوندي. اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته اسان جون زندگيون سڌو سنئون خدا جي طرفان برقرار آهن ۽ جڏهن اسان اهو محسوس ڪريون ٿا ته اسان جا ذهن، اسان جون مرضيون ۽ اسان جون سرگرميون سڀ خدا تي منحصر آهن ۽ هن کان پنهنجي طاقت حاصل ڪن ٿا، تڏهن اسان کي هن کان سڌي هدايت ملندي ۽ اسان کي احساس ٿيندو ته اسان جي زندگي هن جي لامحدود زندگي سان هڪ آهي.

مراقبو خدا جي وجود جو ثبوت فراهم ڪري ٿو جڏهن احساس جون لهرون ذهن جي تلاءَ مان صاف ٿي وينديون آهن، ته روح مان الاهي خوشي نڪرندي آهي. هي خوشي اڳ ۾ ئي روح ۾ موجود آهي، پر اهو ڍڪيل آهي.

او، رب مان پنهنجي مرضي ۽ عقل کي استعمال ڪندي پهرين نديون شيون حاصل ڪندس ۽ پوءِ وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.

جيتوڻيڪ سڀئي مادي خواهشون حاصل ٿي وڃن پر اهو صرف اٿپوري خوشي ڏئي ٿو - ۽ خدا کي ڳولڻ سان مان خوشي جا اڻ کٽ ذخيرا ڳوليندس ۽ اهو ڪڏهن به وهڻ ۽ وهڻ بند نه ٿيندو آهي روح جي باغن ۾ سدا بهار چراگاهن ۾.

گهر: فتح اسڪوائر

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي زندگي هڪ ڪان پوءِ ٻئي جوش جي ڳولا ۾ گذاريندو آهي، ته هو ڪڏهن به سچي خوشي جو ذائقو نه چاٽي سگهندو. هڪ کي سادگي سان زندگي گذارڻ گهرجي ۽ آساني سان زندگي گذارڻ گهرجي. هڪ شخص لاءِ صلاح ڏني وئي آهي ته هو اڪيلو وقت گذاري، وقت بوقت پنهنجن ڪمن تي غور ڪري، ۽ اندروني سڪون جي مشق ڪري، جيڪو شفا، تازگي، ۽ نئين طاقت آڻيندو آهي.

جيڪڏهن پريشانيون مسلسل موجود هجن ۽ ٻيا محرڪ حواسن تي بمباري ڪن، ته نتيجي ۾ اعصاب متاثر ٿيندا، اهم توانائي جو وڏو مقدار ضايع ٿيندو، ۽ روح پريشان ۽ پريشان محسوس ڪندو. ان کان علاوه، ڪنهن کي ٻين کي درست ڪرڻ جي باري ۾ تمام گهڻو پريشان نه ٿيڻ گهرجي ؛ بلڪه، ڪنهن کي ٻين کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان اڳ پاڻ کي درست ڪرڻ گهرجي.

اهو چاٽڻ ڏيو ته گهر سڀ کان وڏو جنگ جو ميدان آهي جيڪو ماڻهو پنهنجي گهر ۾ فرشتو هوندو آهي اهو ڪٿي به فرشتو هوندو.

آواز جي مٺاس ۽ نيڪ رويي مان ظاهر ٿيندڙ امن جي گهر ۾ ڪنهن ٻئي هنڌ کان وڌيڪ ضرورت آهي.

جيئن اوندهه اتي رهي نه ٿي سگهي جتي روشني چمڪي ٿي، تيئن بيماري جي اوندهه به ختم ٿي ويندي جڏهن خدا جو نور جسم جي سيلن ۾ چمڪي ٿو، ۽ ٿورا ماڻهو آهن جيڪي هن سچائي کي سمجهن ٿا.

جڏهن ماڻهن ۾ شفا جي سخت خواهش محسوس ٿئي ٿي، ته اهي پريشان دلين سان يا مايوسي جي احساس سان دعا ڪن ٿا، اهو فرض ڪندي ته خدا انهن جي دعا نه ٻڌندو يا اهي دعا ڪن ٿا پر انتظار نٿا ڪن ته جيئن انهن کي خبر پوي ته انهن جون دعائون خدا تائين پهتيون آهن يا نه.

جيئن ڪو ماڻهو خراب رسيور استعمال ڪندي هوا ۾ نشر ٿيندڙ موسيقي نه ٿو ٻڌي سگهي، تيئن ئي ڪو به ماڻهو خوف، پريشانين، ۽ هر قسم جي پريشاني، شڪ ۽ غير يقيني صورتحال سان خراب ٿيل نفسياتي نظام سان خدا کان نڪرندڙ صحت، طاقت ۽ حڪمت جي وائبريشن کي نه ٿو ٻڌي سگهي.

اي منهنجا مالڪ، ضرورت ۽ خوشحالي جي وقت ۾، بيماري ۽ صحت ۾، اونداهي ۽ روشني ۾، ۽ سپني حالتن ۾، اچو ته شڪرگذاري سان ياد ڪريون انهن خوشحالي جي ڏينهن کي جيڪي توهان اسان کي عطا ڪيا آهن. اسان کي ايمان جون اکيون کولڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن اسان توهان جي برڪت واري روشني کي ڏسي سگهون، جيڪا سپني بيمارين ۽ بيمارين کي شفا ڏئي ٿي.

مان پنهنجي سٺن خيالن، پنهنجي نيڪ ارادي، ۽ پنهنجي ثمر آور، فائديمند سرگرمي جي ٻيڙي جو ڪپتان آهيان، مان پنهنجي زندگي جي ٻيڙي کي هلائيندس، هميشه پنهنجون اکيون پنهنجي گهري غور و فڪر جي آسمان ۾ امن جي چمڪندڙ ڌرتيءَ تي رکيندس.

مان پنهنجي تخليقي سوچ جي صلاحيتن کي هر ڪم ۾ ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندس جيڪڏهن مان پاڻ کي به مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ته خدا منهنجي مدد ڪندو.

اڄ مان نئين ڪوشش سان زندگي جي باغ کي آباد ڪندس ۽ ان ۾ دانائي، صحت، اطمينان ۽ خوشي جا ٻج پوکيندس. مان ايمان ۽ خود اعتمادي سان ٻج کي پاڻي ڏيندس، ۽ مان الله تعاليٰ جي فضل جو انتظار ڪندس ته هو مون کي انصاف وارو فصل ڏئي. جيتوڻيڪ مان متوقع فصل نه لڻيندس، مان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪرڻ سان حاصل ٿيندڙ ذهني سڪون لاءِ شڪرگذار رهندس.

مان خدا جو شڪر ادا ڪندس ته مان ڪوشش جاري رکي سگهان ٿو جيستائين مان ڪامياب نه ٿيان، سندس فضل سان ۽ مان سندس شڪر ادا ڪندس جڏهن مان پنهنجي دل جي سپ کان وڏي خواهش حاصل ڪندس ته مان صرف نيڪ ۽ لائق ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس، خدا جي رضا حاصل ڪرڻ لاءِ.

دنيا قدرتي ۽ انساني طوفانن سان ڀريل آهي، ۽ خدا هن دنيا جي طوفانن، طوفانن ۽ برائين کان مضبوط ڍال ۽ محفوظ پناهه گاهه آهي. جتي به خدا آهي، اتي ڪو به خوف يا غم ناهي. سچو مومن زندگي جي جنگ ۾ واقعن جي جدوجهد ۾ مضبوط ۽ فخر سان بيٺو آهي، يقين رکي ٿو ته خدا هن سان گڏ آهي، هن کي نقصان کان بچائيندو آهي ۽ هڪ لمحي لاءِ به هن کي نه ڇڏيندو آهي. اهڙي طرح، خوف هن جي دل مان ختم ٿي ويندو آهي ۽ يقين قبضو ڪري وٺندو آهي، هڪ اهڙو تحفظ جيڪو لاڳو نٿو ڪري سگهجي.

ڊڄڻ نه گهرجي، مطلب ته خدا ۾ سندس حفاظت تي ايمان رکڻ، ۽ سندس انصاف، حڪمت، رحم، محبت ۽ هر هنڌ موجودگي تي ايمان رکڻ.

خوف انسان کي نفسياتي طاقت کان محروم ڪري ٿو، سندس ذهن کي ڊڪي ٿو، ۽ دل جي قدرتي تال کي خراب ڪري ٿو. ان کان علاوه، خوف جسماني پريشاني ۽ نفسياتي بيماريون پيدا ڪري سگهي ٿو. پريشاني ۽ نفسياتي قيد ۾ مبتلا ٿيڻ جي بدران، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته هو خدا جي حفاظت ۾ محفوظ آهي، جيڪو سڀ ڪجهه ڏسندڙ ۽ سڀ ڪجهه ٻڌندڙ آهي، سندس ناقابل تسخير قلعي ۾ محفوظ آهي، ۽ سندس رحمت ۾ سنڀال سان گهيريل آهي.

چا آفريقي جهنگل ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪنهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ ڪنهن به خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا. تحفظ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو ذريعو ناهي. يقيناً، ڪنهن کي واقعن سان منهن ڏيڻ ۾ عقل استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل يقين رکڻ گهرجي. ايمان جو مطلب ڪڏهن به مصيبت جي منهن ۾ لاپرواهي يا غير دانشمندي سان ڪم ڪرڻ نه آهي. بلڪه، قطع نظر ته ڪجهه به ٿئي ٿو، ڪنهن کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته خدا اڪيلو ئي مشڪل ۽ آزمائشي حالتن ۾ مدد ڪرڻ جي قابل آهي جيڪڏهن ڪو پنهنجي دل، روح ۽ حواسن سان هن ڏانهن رخ ڪري ٿو.

جڏهن مشڪلاتون برفاني طوفان وانگر لهنديون آهن، اسان کي انهن کي اسان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ يا اسان جي واضح نظر ۽ دانشمندي، منطقي طريقي کي مبهم ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. بلڪه، اسان کي خدا تي پنهنجي ايمان ۽ صحيح ۽ غلط جي پنهنجي فطري احساس کي برقرار رکڻ گهرجي، ۽ هڪ رستو ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. خدا جي مدد سان، اسان ان کي ڳوليندا سين. آخرڪار، شيون بهتر ٿينديون ڇاڪاڻ ته خدا جي طاقت ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن. جيڪي ماڻهو حالتن جي ناگزيريت کي قبول نٿا ڪن ۽ ان جي بدران پنهنجي عقل ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر نڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، انهن لاءِ دروازو کليل ملندو - هڪ دروازو جنهن تي هر ايمان وارو هٿ دستڪ ڏيندو آهي.

زندگي اوندهه ۾ ڊڪيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن اسين ٿوڪر کائيندا آهيون ۽ اڳتي وڌڻ کان هٻڪندا آهيون. اسان کي خدا جي روشني کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهين رستن تي هلون ٿا. خدا جهالت ۽ اونداهي جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾

روشني جو سچ آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمندن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ رهنمائي ڪندڙ تارو آهي.

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آوازِ کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آوازِ جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

ذهنيءَ غور ۽ روحاني خود شناسي ۾ فرق

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو، ته هو هڪ هلندڙ رڪارڊر وانگر بڻجي ويندو آهي، محاورا ۽ بلند جملا ورجائيندو آهي، ۽ ٻيا انهن کي عالم ۽ ڄاڻو سمجهندا آهن پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي. هن قسم جي دانشوري يا دانشوري "پاڻ" کي حسي ذهن سان ڳنڍي رکي ٿي، جيڪو پاڻ جسماني حواسن سان محدود آهي. نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي، ۽ اهو مشورو ڏنو ويو آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي ضايع نه ڪيو وڃي جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، نه ته ڪو ماڻهو پاڻ کي هڪ گهاتي دانشورانه جهنگ ۾ گم ٿيل ڏسي، نظريي جي دائري کان ٻاهر نه نڪري سگهي.

هي عمل سچ کي ڄاڻڻ جو سبب نه بڻجندو ڇاڪاڻ ته سچ راءِ ۽ نظرين کان ٻاهر آهي، ۽ ڪيترائي جيڪي هن طريقي تي عمل ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل ٿي ويندا آهن.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي صرف پئسو ۽ مادي ملڪيت حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندو آهي، ته ان جو شعور مادي دنيا ۾ ڇڪجي ويندو ۽ لامحدود پيچيدگين ۾ ڦاسي پوندو، تنهن ڪري، عقلمند ماڻهو چون ٿا ته هڪ شخص کي خدا پاران عطا ڪيل سيني ذهنيءَ صلاحيتن کي وقتيءَ شين جي ڳولا ۾ وقف نه ڪرڻ گهرجي، نه ته هو پاڻ کي ماديت جي ڀولڀليا ۾ وڃائي ڇڏي ۽ پاڻ لاءِ غير ضروري حدون ۽ پابنديون پيدا ڪري ان جي بدران، انهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ صحيح ۽ غلط جي وچ ۾ فرق ڪرڻ لاءِ پنهنجي اخلاقيءَ صلاحيتن کي ترقي ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ ڇا نقصانڪار آهي ۽ ڇا فائديمند آهي جڏهن اهي پنهنجي روحاني

بصيرت کي ترقي ڪندا، ته اهي پاڻ ۾ خدا کي محسوس ڪرڻ ۾ ماديت جي گهاٽي پردن جي پويان لڪيل روحاني سچائي کي معلوم ڪرڻ جي قابل هوندا. هن حالت کي روحاني خود شناسي سڏيو ويندو آهي.

اسان جون پريشانيون ڪهڙيون به هجن، خدا کي هميشه اسان جي زندگين ۾ ترجيح ڏيڻ گهرجي. روحاني واڌ ويجهه جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ خدا سان مسلسل، دل سان تعلق آهي، جنهن جي ذريعي توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار، مثبت تبديلي جو مشاهدو ڪندا جيڪا توهان کي تمام گهڻي متاثر ڪندي.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪو شو ڏسڻ چاهي ٿو، يا نوان ڪپڙا يا نئين ڪار خريد ڪرڻ چاهي ٿو، ڇا اهو سچ ناهي ته سندس ذهن هر وقت مصروف رهندو آهي؟ انهن معاملن جي حوالي سان ۾ انهن کي ڪيئن حاصل ڪجي يا حاصل ڪجي؟ هو آرام نه ڪندو جيستائين هو پنهنجين خواهشن کي پورو نه ڪندو، ۽ هو انهن خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪندو رهندو.

انهيءَ ڪري، انساني ذهن کي خدا بابت سوچڻ ۾ مصروف رهڻ گهرجي ۽ پوءِ سڀئي ننڍيون ننڍيون خواهشون خدا کي محسوس ڪرڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ جي مضبوط خواهش ۾ تبديل ٿي وينديون.

جڏهن ذهن خدا کي هڪ دل سان پريل، پرجوش سرگوشي ڪري ٿو جيڪو هڪ خواهشمند روح جي گهرائي مان نڪرندو آهي

روح جو سڏ ڪائناتي دل کي ڇُهندو، ۽ جواب ايندو، ان سان گڏ وڏي خوشي آڻيندو.

ذهني وسوسا قوت ارادي کي وڌائين ٿا، جيستائين توهان وٽ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي طاقت نه هجي.

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن ۽ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندا آهن، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي ممڪن بڻائڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ۾ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب

ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۾ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

واڌ جو راز

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۾ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۾ مقصد آهي.

آزمائشن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، مضبوط ۾ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي. تجربي جي ٻرندڙ شعلن مان اسان جيڪا حڪمت حاصل ڪريون ٿا اها واقعي قابل ذڪر آهي. زندگي اسان کي پاڪ ڪري ٿي، اسان جي بنيادي فطرت کي قيمتي عنصرن ۾ تبديل ڪري ٿي، اسان کي روحن سان گڏ رهڻ جي اجازت ڏئي ٿي جيئن جواهرن وانگر پاڪ، فولاد وانگر مضبوط، پر لچڪدار ۾ لچڪدار، مصيبت ۾ سختي جي دٻاءُ هيٺ ٽٽڻ کان سواءِ جهڪي ٿي.

جڏهن اسين ڪاوڙ سان مسخ ٿيل، ظلم سان متاثر ٿيل چهرا ڏسون ٿا، ته انهن جو نظارو اسان کي پنهنجي روحن مان بدصورتي کي ختم ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿو - هڪ روح جيڪو ڪنهن به شيءِ کان بي خبر آهي سواءِ بچڙن ارادن ۾ گهري رنجش جي جيڪو اسان جي اندر برڪت واري الاهي تصوير کي مبهم ڪري ٿو، جيئن ڪاجل هڪ آئيني کي ماريندو آهي. ٻين جا ڏکوئيندڙ عمل اسان ۾ پنهنجي رويي کي بهتر بڻائڻ ۾ پاڻ تي ضابطو رکڻ جي خواهش کي جاڳائڻ گهرجن، ته جيئن اسان پنهنجن بي قابو جذبن جا مالڪ بڻجي سگهون، نه ته انهن جا غلام.

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ لاءِ گهڻيون برڪتون ۾ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي ڪثرت سان ڀريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته اهو وهڪرو ان جي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هميشه وهندڙ ۾ مسلسل روحن تائين ان سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي. اهي پوءِ خوشي جي هن وهڪري کي امن جي خواهشمند روحن ڏانهن منتقل ڪرڻ جي قابل هوندا.

هر روز، هڪ ماڻهو آئيني ۽ پنهنجو چهرو ڏسڻ لاءِ ڏسندو آهي چاڪاڻ ته هو ٻين کي پنهنجو بهترين ڏيکارڻ چاهين ٿا. پوءِ، اهو ڪيترو وڌيڪ اهم آهي ته انهن لاءِ روزانو پاڻ سان گڏ ويهڻ ۽ اندروني تجزيي جي آئيني ۾ ڏسڻ ته جيئن چمڪندڙ سطح جي هيٺان ڇا آهي اهو ڳولي سگهجي! چاڪاڻ ته هر شيءِ جيڪا ظاهري طور تي پرڪشش آهي اها پنهنجي اندروني خود مان راغب ٿئي ٿي ۽ روح جي خالص آئيني کي ڪابه شيءِ خراب نه ڪري ٿي جيئن نفسياتي بگاڙ جهڙوڪ ڪاوڙ، ناراضگي، حسد ۽ نفرت جيڪو به پاڻ کي انهن مرڪبن کان آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، روح جي فطرت کان اجنبي، اندروني خوبصورتي جي روشني کي اندر مان نڪرڻ ڏيندو.

تجزيي ذريعي، اسان کي خبر پوي ٿي ته انساني مسئلا ٽي پيرا آهن: اهڙا مسئلا ۽ خرابيون آهن جيڪي انساني جسم تي حملو ڪن ٿيون، ٻيا جيڪي ذهن تي حملو ڪن ٿيون، ۽ ٽيون درجو جيڪو روح جي رستن کي روڪي ٿو.

بيماري، پوڙهو ٿيڻ ۽ موت اهي مشڪلاتون ۽ رڪاوٽون آهن جن کي جسم منهن ڏئي ٿو. نفسياتي بيماريون، بهرحال، اداسي، خوف، ڪاوڙ، ڏٻيل خواهشن، ناراضگي، نفرت، جذباتي جنون، بخار واري اعصابي بيچيني، ۽ نفسياتي ڪينسر ذريعي ذهن تي حملو ڪن ٿيون جيڪو ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو. بهرحال، سڀ کان خطرناڪ بيماري روح جي بيماري آهي، جيڪا جهالت ۾ ظاهر ٿئي ٿي، جنهن مان ٻيون سڀئي بيماريون جنم وٺن ٿيون ۽ پکڙجن ٿيون.

دنيا ۾ برائي کان وڌيڪ چڱائي آهي.

جڏهن شڪ پيدا ٿين ٿا، ته اسان کي عظيم ماڻهن جي زندگين کي ياد رکڻ گهرجي. اهو سچ آهي ته اسان انسان آهيون، پر خدا اسان کي غير معمولي طاقتن سان نوازيو آهي جيڪي اسان گهٽ ئي استعمال ڪندا آهيون. پوءِ پوڙهائپ، بيماري ۽ غم جي خوف ۾ ڇو ٻڏون؟ اسان کي پنهنجي جسمن جي سنڀال لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خوفن جي اڳيان نه جهڪڻ گهرجي ۽ نه ئي پاڻ کي جهالت جي ڍير هيٺ دفن ڪرڻ گهرجي.

جسم سچو ماڻهو نه آهي

هن دنيا □ نيڪي برائي کان وڌيڪ آهي چاڪاڻ ته خدا آخري طاقت آهي پر جڏهن برائي اسان تي اچي ٿي، اسان سمجهون ٿا ته اسان وٽ ان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا ان جي گرفت کان بچڻ جي ڪا طاقت ناهي.

برائي جا طوفان ضرور ايندا، پر اسان انهن جي اثرن تي غالب اچي سگهون ٿا □ انهن کان مٿي اٿي سگهون ٿا.

اسان کي زندگي ان جي ذريعي تباهه ٿيڻ لاءِ نه ڏني وئي هئي، پر اسان □ ابديت جي شعور پيدا ڪرڻ لاءِ، □ اسان کي هي سچ ياد رکڻ گهرجي.

سوچ جي آزاديءَ کانسواءِ، ڪو به پاڻ کي خالص، خود بخود □ قدرتي انداز □ ظاهر نٿو ڪري سگهي. ياد رکو ته توهان بنيادي طور تي آزاد آهيو. مرضي جي طاقت هميشه آزاد آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي مرضي کي صحيح طريقي سان استعمال ڪندا، ته اهو توهان لاءِ سٺا ڪرم پيدا ڪندو، پر گهڻا ماڻهو تبديل ٿيڻ نٿا چاهين □ ڪوشش نٿا ڪرڻ چاهين، تنهن ڪري اهي مشڪلاتن جي منهن □ ٽٽي پون ٿا □ چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي قابل نه آهن.

جيڪو به چاهي اهو ڪرڻ آزاديءَ ناهي، چاڪاڻ ته انسان پنهنجي خواهشن سان جڙيل آهن، □ تنهن ڪري انهن جي عملن کي بلڪل به آزاديءَ نه ٿو چئي سگهجي. سچي آزادي جو مطلب آهي هر شيءِ حڪمت جي هدايت سان ڪرڻ هڪ شخص پنهنجي گذريل عملن جي نتيجن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو، جيڪي لازمي طور تي انهن جي پيروي ڪندا، جيڪڏهن اهي پنهنجي مرضي کي چالو ڪن □ ان کي سٺن □ فائديمند ڪمن لاءِ استعمال ڪن جيڪڏهن توهان پنهنجا عمل عقل □ اراديءَ سان ڪندا، ته توهان جي پوئين غلط ڪمن جون قوتون ڪمزور ٿي وينديون □ توهان جي سٺن ڪمن مان پيدا ٿيندڙ عادتون مضبوط ٿينديون.

اسان مسلسل اها خواهش رکون ٿا جيڪا اسان □ نه آهيءَ □ انهن شين سان ڳنڍيل رهون ٿا جيڪي ضروري نه آهن هڪ پيرو ڪا شيءِ اسان تي قبضو ڪري ٿي، اسان عارضي طور تي پنهنجي آزاد مرضي وڃائي ڇڏيون ٿا جيئن مشرقي ماڻهو قديم رسمن جي غلامي □ آهن، تيئن مغربي ماڻهو به جديد رسمن جي غلامي □ آهن اسان پنهنجي قسمت پاڻ ٺاهيندا آهيون □ ان سان جڙيل ٿي ويندا آهيون.

ڇو هڪ ٻار هڪ خراب خاندان ۾ پيدا ٿئي ٿو جڏهن ته ٻيو هڪ سٺي خاندان ۾ پيدا ٿئي ٿو؟ انهن مان هر هڪ پنهنجي آزادي کي ماضي ۾ (اڳئين جنم ۾) هڪ خاص طريقي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪيو ۽ اهڙي طرح هن زندگيءَ ۾ اهي حالتون پاڻ تي آنديون.

خدا کان سواءِ ڪا به سچي آزادي ناهي، اسان کي مسلسل سنڌس باري ۾ سوچڻ گهرجي، اسان جون پريشانيون ۾ خيال جيڪي به هجن، خدا کي اسان جي دلين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي، ۽ جڏهن اسان واقعي هن سان گڏ هوندا آهيون، ته اسان کي اهو ڪرڻ جي صلاحيت ڏني ويندي جيڪا اسان کي ڪرڻ گهرجي، ڪنهن به وقت، سنڌس الاهي مدد سان.

شاگرد لاءِ صلاح

هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کان پڇيو ته ڪيس پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي صلاح ڏيو، هن چيو: جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته پيار ڪيو وڃي ته ٻين سان پيار ڪرڻ شروع ڪريو جن کي توهان جي پيار جي ضرورت آهي.

۽ جيڪڏهن توهان ٻين کان اميد رکو ٿا ته انهن سان وفادار ۽ وفادار رهو ته جيئن اهي توهان سان سچا هجن.

جيڪڏهن توهان ٻين کي بدڪاري ۽ چالاڪيءَ سان ڪم ڪرڻ کان روڪڻ چاهيو ٿا، ته پوءِ نڪيءَ کي پنهنجن خيالن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو، ۽ اهڙي طريقي سان ڪم نه ڪريو جيڪو ٻين کي نقصان پهچائي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان سان همدردي ڪن ته انهن سان همدردي ڏيکارڻ سان شروع ڪريو، خاص طور تي جيڪي توهان جي ڇوڏاري آهن.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان جي عزت ڪن، ته توهان کي ننڍن ۾ وڏن ٻنهي جو احترام ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان ٻين کان امن چاهيو ٿا، ته توهان کي هم آهنگيءَ جي زندگي گذارڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ماڻهو مذهبي هجن، روحاني طبيعت جا هجن ۽ ٻين کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته توهان هڪ سٺو رول ماڊل آهيو ۽ اهي توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا ۽ توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا.

مختصر ۾، هر شيءِ جيڪا توهان پين کان ڏيکارڻ چاهيو ٿا، هڪ سٺي خوبي اها آهي ته ان کي پهرين پنهنجي زندگي ۾ ظاهر ڪريو، ۽ توهان ڏسندا ته ماڻهو توهان سان ساڳئي طرح رد عمل ڪندا.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگيءَ ۾ انهن شعبن جي سڃاڻپ ڪري سگهو ٿا جن کي بهتري جي ضرورت آهي بغير مايوس ٿيڻ يا احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ جي، ۽ جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي ڪردار کي بهتر بڻائڻ تي ڪم ڪندا، ته پوءِ توهان ان تي خرچ ڪيل وقت ان کان گهڻو وڌيڪ پيداواري هوندو جيڪڏهن توهان پين کي بهتر بڻائڻ جي خواهش ۾ ضايع ڪرڻ چاهيو ٿا. توهان جي مثبت مثال ۽ صحيح رويي ۾ پين کي تبديل ڪرڻ جي طاقت صرف توهان جي خواهشن، ڪاوڙ ۽ لفظن کان وڌيڪ آهي.

اي منهنجا مالڪ، تون سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني طاقتن جو سرچشمو آهين، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسين پنهنجي صحت، پنهنجي ذهني خواهشن ۽ پنهنجي روحاني اظهار ۾ توهان جي نعمتن کي ظاهر ڪري سگهون، تون تارن ۾ روشني، ايٽمن ۾ توانائي، دلين ۾ مهرباني، ۽ سچائي ۾ خوبصورتي آهين، اسان کي پنهنجي اعليٰ طاقت، پنهنجي لامحدود حڪمت ۽ پنهنجي لامحدود صداقت سان پرڻ ۾ مدد ڪر.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي اهو تسليم ڪرڻ ڏيو ته تون صحت جو سرچشمو آهين، زندگي جو سمنڊ آهين، ۽ سڀني سمجهه ۽ علم جو سرچشمو آهين، اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان، خوفن ۽ پريشانين کان آزاد ڪر، ۽ تنهنجي حڪمت جي پوڙ کي اسان جي زندگين مان سڀ ملب□ ۽ ملب□ لوڙي ڇڏي.

اي خداوند، اهي پردا جيڪي اسان کان تنهنجو چهرو لڪائين ٿا، اسان کي توکي هڪ روشن روشني جي طور تي ڏسڻ ڏيو، جيئن اسان جي زندگين جي افق تي بيشمار سج، اسان کي توکي هڪ هميشه تجديد ٿيندڙ طاقت جي طور تي محسوس ڪرڻ ڏيو جيڪا اسان جي خيالن کي متاثر ڪري ٿي، اسان جي روحن کي پرورش ڪري ٿي، اسان جي جسمن کي سنڀالي ٿي، ۽ اسان جي خوابن کي پورو ڪري ٿي.

آمين

گهڻا ماڻهو نٿا ڄاڻن ته ڇو هن ڌرتيءَ تي پنهنجي وجود کان، اهي يقين رکن ٿا ته زندگيءَ جو مقصد خواهشن جي پوري ٿيڻ آهي، زندگيءَ جون

ضرورتون حاصل ڪرڻ، خوشي ۽ انساني پيار جي ڳولا ڪرڻ، ۽ آخرڪار آخري سڏيندڙ جي آڏو هتيار ڦٽا ڪرڻ.

ماڻهو پنهنجي زندگي پروگرامر مخصوص رجحانن ۽ خواهشن سان شروع ڪندا آهن جيڪي اڳ ۾ پوريون نه ٿيون هيون ۽ اهي ڪوشش ڪندا آهن - انهن وٽ جيڪا ٿوري آزاد مرضي بچي آهي ان سان - ٻين جي خواهشن ۽ عملن جي نقل ڪندي، جيڪڏهن اهي ڪاروباري ماڻهن سان گڏ هجن ٿا، ته اهي انهن وانگر ٿيڻ چاهين ٿا، ۽ جيڪڏهن اهي فنڪارن سان گڏ هجن ٿا، ته فن انهن لاءِ سڀ ڪجهه بڻجي ويندو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان هن دنيا ۾ عملي هجون، هن اسان کي بک ڏني آهي جنهن جي ڪري اسان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻو پوندو آهي، پر صرف ڪاڌو، پناهه، پئسو ۽ ملڪيت جي ڳولا جو مطلب آهي ته انسان پنهنجي خوشي جو ذريعو وساري ڇڏيندو آهي.

اهو سچ آهي ته اسان کي پنهنجي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجن جائز مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پر سڀ کان پهرين، اسان کي پنهنجي دل خدا لاءِ کولڻ گهرجي ۽ هر ڪم ۾ سندس هدايت ۽ منظوري حاصل ڪرڻ گهرجي، پوءِ اسان ضرور زندگي جي اسڪول ۾ ڪامياب ٿينداسين، ڇاڪاڻ ته اسان کي سپريم مئنيجر ۽ فراهم ڪندڙ کان هدايت ملندي، جيڪو ڄاڻي ٿو ته اسان کي ڇا گهرجي ۽ اسان لاءِ ڇا بهتر آهي. تنهن ڪري، اسان کي هن تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي ۽ هن جي حڪمت واري مرضي جي تابع ٿيڻ گهرجي.

استاد پرماهينس جي ليڪچرن مان

جڏهن روح جي اندروني خوشي عارضي حسي خوشين جي هڪ ٿلهي پرت سان ڍڪيل هوندي آهي، ته روح جي سونهن جي چمڪ ختم ٿي ويندي آهي، ۽ روح جون شفاف صلاحيتون مادي جي ڪثافت جي پويان لڪيل هونديون آهن. جڏهن ڪنهن جو ذهن حسد ۽ حسد ڏانهن ڇڪجي ويندو آهي، ۽ خوف ۽ پريشاني جي ڪڪرن ۾ ڍڪيل هوندو آهي، ته ماڻهو بدبخت، بدبخت ۽ شڪست کائي ويندو آهي. پر جڏهن ڪو ساڳيو ڏيان پيار، امن ۽ هم آهنگيءَ ڏانهن موڪليندو آهي، ته هو گهري خوشي محسوس ڪندو آهي.

روح خوشي محسوس ڪندو آهيءَ جڏهن اهو جسماني خواهشن کي ڏک ۽ مصيبت سان ملايو روح جي شفاف خوبين ڏانهن موٽندو آهي، شاندار نعمتن سان ڀريل.

جيڪڏهن روح مڪمل طور تي سخت دنياوي خوشين □ غرق ٿي وڃي ٿو، ته اهو اعليٰ خوشين جي ڳولا کان لاتعلق ٿي ويندو آهي □ روحاني خوشين جو تجربو ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي. ڪيترائي شايد اهو دليل ڏين ته مادي خوشين کي ڇڏي ڏيڻ هن دنيا □ يا انهن ماڻهن □ رهڻ دوران تقريبن ناممڪن آهي جن جا خيال صرف مادي معاملن جي چوڌاري گهمندا آهن. بهرحال، اهو ضروري ناهي ته هڪ سراسري ماڻهو دنيا کي ڇڏي ڏئي □ جبلن □ پيلن ڏانهن واپس وڃي ته جيئن سڪون □ سڪون حاصل ڪري سگهي. بلڪه، انهن کي هن دنيا □ رهڻ گهرجي بغير ان جي طاقتور وهڪرن کي انهن کي وهڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، نه ته اهي هن زندگي جي انتشار واري لهرن □ غرق ٿي وڃن.

هڪ شخص کي پنهنجي آس پاس جي ماحول بابت منفي نه هجڻ گهرجي، □ ساڳئي وقت هن کي ماديت کي پنهنجي نظر کي انڌو ڪرڻ نه ڏيڻ گهرجي، نه ته هو پنهنجي روحاني فطرت سان رابطو وڃائي ڇڏي □ نعمت جي خوشين جو مزو چکڻ □ الاهي روشنين کي ڏسڻ جي قابل نه ٿي وڃي.

زندگي، پنهنجي جوهر، جزن □ مقصدن سان، سمجهڻ □ هڪ ڏکيو معما آهي پر حل ڪرڻ ناممڪن ناهي، □ پنهنجي ترقي پسند سوچ سان، اسان هر روز ان جا ڪجهه راز حل ڪندا آهيون.

هن دور □ صحيح سائنسي اصولن تي ٻڌل ڊوائيسز يقيني طور تي متاثر ڪندڙ آهن، □ سائنس جيڪي دريافتون آڻيندي آهي اهي اسان کي زندگي کي بهتر بڻائڻ جي طريقن جو هڪ واضح تصور ڏين ٿيون پر اسان وٽ موجود سڀني سامان، ايجادن □ حڪمت عملين جي باوجود، اسان اڃا تائين قسمت جي هٿن □ ڪٺ پتلي وانگر نظر اچن ٿا، □ اڳتي جو رستو اڃا ڊگهو آهي ان کان اڳ جو اسان فطرت جي ڪنٽرول کان آزاد ٿي وڃون.

يقيناً، فطرت جي رحم ڪرم تي رهڻ آزادي ناهي، اسان جا پرجوش ذهن بيوسيءَ جي احساس سان پريل □ زنجيرن □ جڪڙيل هوندا آهن جڏهن اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان ٻوڏ، طوفان، يا زلزلي جو شڪار آهيون، يا جڏهن واقعا اسان کان - بغير ڪنهن منطقي سبب جي - اسان جي دلين جي ويجهو اسان جي پيارن کي ڪسي وٺندا آهن، تڏهن اسان کي احساس ٿيندو آهي ته اسان گهٽيون فتحون حاصل نه ڪيون آهن، □ اسان خراب حالتن تي قابو نه پائي سگهيا آهيون چاڪاڻ ته زندگي کي جيئن اسان چاهيون ٿا ناهڻ جي اسان جي سڀني ڪوشش جي باوجود، ڪجهه حالتون هميشه هن زميني اسٽيج تي ظاهر ٿينديون، □ واقعا هڪ طاقتور ذهن جي

هدايت ۾ هوندا، جنهن بابت اسان ٿورو ڄاڻون ٿا، اسان جي راءِ ۾ مرضي کان مڪمل طور تي آزاد ڪم ڪندي. اسان جيڪو ڪري سگهون ٿا اهو آهي ڪم ڪرڻ ۾ ڪجهه بهتري آڻڻ.

اسين ڪٽڪ پوکيون ٿا ۾ اٽو ٺاهيون ٿا، پر ڦهريون ٻج ڪنهن پيدا ڪيو؟ اسين اٽي مان ٺهيل ماني کائيندا آهيون، پر اسان جي جسمن کي ان کي هضم ڪرڻ جي صلاحيت ڪنهن ڏني؟ ۾ کاڌي کي غذائيت ۾ ڪيئن بدلجي؟

زندگيءَ جي هر ڪنڊ ۾ هڪ لازمي الاهي هٿ نظر اچي ٿو، اسان ان کان سواءِ پنهنجا معاملا سنڀالي نٿا سگهون، ۾ اسان وٽ موجود سڀني يقينن سان، اسان کي خبر ناهي ته دل ڪڏهن ڪم ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندي، تنهن ڪري اعليٰ الاهي طاقت تي جرئتمندانه ڀروسو ۾ پنهنجي اعليٰ خود تي ڀروسو ڪرڻ جي ضرورت آهي، جيڪا ان قادر مطلق مان نڪرندي آهي جنهن جي اسان کي ماڊل ڪيو ويو آهي.

اسان کي غرور کان پاڪ ايمان رکڻ گهرجي، ۾ زندگي جي رستن تي اعتماد سان هلڻ گهرجي.

بغير ڪنهن خوف ۾ ڏڪٽي جي، ۾ بغير ڪنهن پريشاني ۾ قيد جي

الرجي سان ڊيل ڪرڻ

حساسيت تي قابو پائڻ هڪ نازڪ فن آهي، ۾ هڪ متوازن ۾ سٺي شخصيت جي ترقي لاءِ رد عمل جي تيز رفتاري کي ڪنٽرول ڪرڻ ضروري آهي.

حساسيت غلط فهمي، احساس ڪمتري، وڏيل غرور، ۾ وڏايل انا مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ڪو ماڻهو سوچيندو آهي ته سندس جذبات کي نقصان پهتو آهي، ته اهو خيال سندس ذهن ۾ جڙندو آهي، سندس اعصاب کي اُڀاريندو آهي، جيڪي پوءِ تنگ ۾ باغي ٿي ويندا آهن. زخمي جذبات جي ڪري سندن دل ۾ غصو پڙڪي ٿو. بهرحال، ڪجهه ماڻهن ۾ پنهنجن جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ جي صلاحيت هوندي آهي، تنهن ڪري انهن جا ظاهري نشان انهن جي اندر شديد غصي جي باوجود ظاهر نه ٿيندا آهن. ٻيا پنهنجي ڪاوڙ جو اظهار فوري رد عمل ذريعي ڪندا آهن، جيڪي انهن جي اکين جي عضون ۾ چهري جي تاثرات ۾ ظاهر ٿيندا آهن، ۾ تيز، ڪوڊ ٿيل زباني جوابن ذريعي.

گهٽي جذباتيت جا سنگين نتيجا آهن؛ اهو صورتحال کي پيچيده ڪري ٿو ۽ هڪ ناپسنديده عدم استحڪام پيدا ڪري ٿو جيڪو پين تي منفي اثر وجهندو آهي.

ڪوششون ڪرڻ گهرجن ته پاڻ تي ضابطو ۽ اطمينان استعمال ڪيو وڃي، سمجهه ۽ هم آهنگي جي ماحول کي فروغ ڏنو وڃي جيڪو تڪرار جي بدران امن کي فروغ ڏئي ۽ دٻاءُ جي دونهين کي ختم ڪري. جيڪي ماڻهو ائين ڪندا آهن اهي پنهنجي قسمت جا پاڻ مالڪ هوندا ۽ انهن جي آس پاس وارن طرفان انهن کي تعريف ۽ احترام سان نوازيو ويندو.

حد کان وڌيڪ حساسيت هڪ خاصيت آهي جيڪا گهڻن ماڻهن ۾ شيئر ڪئي ويندي آهي، ۽ جڏهن هي غير معقول جذبو پڙڪي ٿو، ته اهو بصيرت کي انڌو ڪري ٿو ۽ عقل جي اکين کي ڍڪي ٿو. ان کان به بدتر، حد کان وڌيڪ حساس ماڻهو يقين رکي ٿو ته هو سوچي رهيو آهي، محسوس ڪري رهيو آهي ۽ مڪمل طور تي عمل ڪري رهيو آهي، جڏهن ته حقيقت ۾ انهن جو رويو مڪمل طور تي غلط ٿي سگهي ٿو!

ڪيترائي ماڻهو سمجهن ٿا ته تنقيد ٿيڻ تي انهن کي پاڻ تي رحم ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو خود رحم انهن کي ڪجهه راحت فراهم ڪري ٿو پر منشيات جي عادين وانگر، جيترو وڌيڪ اهي وٺندا آهن، انهن جي لت اوترو ئي مضبوط ٿيندي ويندي آهي.

هڪ انتهائي حساس ماڻهو اڪثر ڪري بيڪار تڪليف برداشت ڪندو آهي گهڻو ڪري، ڪو به پنهنجي پريشاني جو سبب يا پنهنجي شڪايت جي نوعيت کي نٿو ڄاڻي، جنهن جي ڪري انهن جي خود ساخته اڪيلائي ۽ پريشاني وڌي ويندي آهي. خاموشي سان سمجهيل توهين يا تنقيد تي غور ڪرڻ سان ڪجهه به حاصل نٿو ڪري سگهجي. اهڙي حساسيت جي بنيادي سببن کي مقصدي تجزيي ۽ خود ضابطي ذريعي حل ڪرڻ تمام بهتر آهي.

هن قسم جي غير صحتمند الرجي جا سنگين نتيجا آهن؛ اها دل کي باهه وانگر کائي ٿي ۽ امن جي بافتن کي تباهه ڪري ٿي، تنهن ڪري، ان سان عقلمندي، منطقي ۽ مضبوط ارادي سان معاملو ڪرڻ گهرجي.

***

مان سپني جي خدمت ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪريان ٿو، پر جڏهن مان غور و فڪر لاءِ پنهنجي اڪيلائي ۾ واپس وڃان ٿو، ته مان ڪنهن کي به منهنجي غور فڪر ۾ خلل وجهڻ جي اجازت نه ٿو ڏيان. ٻيا معاملا انتظار

ڪري سگهن ٿا، پر خدا سان منهنجي روزاني ملاقات کي نظرانداز يا نظرانداز نه ڪيو وڃي.

ڪنهن به عمل کي ڪرڻ کان اڳ، رڪجي وڃو ۽ احتياط سان غور ڪريو ته نتيجن ۽ انهن جي اثرن جو توهان جي ذهن، جسم ۽ روح تي اثر پوندو. مجبوري جي ڪري ٿيندڙ عمل آزادي نه آهن، ڇاڪاڻ ته هم آهنگي ۽ ترقي جي قانونن جي برخلاف عمل فرد کي محدود ڪندا. ان جي برعڪس، فهم ۽ ضمير جي مطابق منظور ڪيل عمل نيڪ آهن ۽ آزادي آڻين ٿا.

جڏهن توهان ڪجهه سٺو ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ٿا، يا ڪجهه خراب ڪرڻ کان پاسو ڪيو ٿا، ۽ توهان ان فيصلي تي قائم رهو ٿا ۽ ان مطابق عمل ڪريو ٿا، ته پوءِ ڄاڻو ته توهان جي آزاديءَ جو حصو تمام گهڻو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان کي پسند جي آزاديءَ استعمال ڪريون جيڪا اسان کي ڏني وئي آهي ته جيئن ڪيس ڳوليون ۽ ڳوليون، پر هو پاڻ کي اسان تي مسلط ڪرڻ نٿو چاهي.

خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش پاڻمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، پر ان کي ڇالو ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي. ان خواهش کان سواءِ، زندگي جي ڪا به قيمت يا ذائقو ناهي.

پنهنجي روحاني بصيرت کي پنهنجي سوچ جي رهنمائي ڪرڻ ڏيو ۽ ڪاميابي توهان جي پٺيان ايندي جتي به توهان ويندا.

خدا کي مان پنهنجو آواز، پنهنجا هٿ، پنهنجا پير، منهنجو دل، منهنجو جسم، منهنجا احساس، منهنجي مرضي ۽ سڀ ڪجهه وقف ڪريان ٿو.

پيار اهو روحاني هٿيار آهي جيڪو سڀني جنگين کي ختم ڪري ٿو.

هن ڌرتيءَ کان ٻاهر لامحدود دنياون آهن جتي اسان ٻيهر ملنداسين انهن سان جن کي اسان سوچيو هو ته اهي اسان کي هميشه لاءِ ڇڏي ويا آهن.

هي دنياوي زندگي هميشه بدلجندڙ آهيءَ غم غم جي پٺيان وهم تي وهم آهن هي سراب جيڪو اسان جي شعور جي ريگستان تي ظاهر ٿئي ٿو اهو غائب ٿيڻ گهرجي، ۽ اسان کي مادي جي ڳري پردن هيٺان پنهنجي سچي ذات کي جاڳائڻ گهرجي.

هن زندگي تي پنهنجون اميدون قائم ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪريو توهان جي ضمانت ڪٿي آهي؟ توهان صرف تڏهن محفوظ آهيو جڏهن توهان خدا جي علم □ پناهه وٺندا آهيو.

روح جو جوهر مٽيءَ هيٺان دفن ٿيل قديم سون وانگر آهي جڏهن سون مان مٽي ڪڍي ويندي آهي □ ان کي غور و فڪر جي پاڻي سان ڌوئي ويندي آهي، ته اهو مڪمل پاڪائي □ وضاحت سان ٻيهر چمڪندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي ڏسڻ ڏيو ته ڇا سٺو آهي، صحيح خيال سوچيو، □ سٺي ڪردار وارن سان گڏ رهو، اسان کي توهان جي باري □ سوچڻ □ توهان تي غور ڪرڻ □ مدد ڪريو، اي تون جيڪو سڀني نيڪي جو ذريعو □ سڀني نيڪي جو اصل آهين.

ڪمزوري کان آزادي

ڪمزوري تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته ان بابت سوچڻ بند ڪيو وڃي؛ ٻي صورت □، ڪمزوري جو خيال توهان جي شعور تي غالب اچي ويندو □ توهان جي اندروني خود تي حاوي ٿي ويندو جڏهن اسان ٻاڻ □ روشني آڻينداسين، اونداهي اهڙي طرح ختم ٿي ويندي ڄڻ ته اها ڪڏهن به موجود نه هئي.

اهو خيال مون کي شاندار الهام ڏئي ٿو.

جڏهن روشني هڪ غار □ داخل ٿئي ٿي جيڪا هزارين سالن کان اونده□ ڍڪيل آهي، ته اوندهه فوري طور تي ختم ٿي ويندي آهي. ساڳي طرح، ڪمزوريون □ غلطيون ختم ٿي وينديون آهن جڏهن اسان خدا جي روشني کي پنهنجي شعور □ داخل ٿيڻ ڏيون ٿا، □ جهالت جو اوندهه رهي نه ٿو سگهي. هي اهو فلسفو آهي جنهن سان اسان کي رهڻ گهرجي.

دير بيڪار آهي زندگي جو ڦيٿو ڪڏهن به ڦرڻ بند نه ٿيندو آهي، □ اسان جي زندگين جا ڏينهن تيزي سان گذري ويندا آهن هر منٽ جيڪو اسان صاف سوچڻ □ عقلمندي سان ڪم ڪرڻ □ گذاريون ٿا اهو اسان جي خوشي □ هڪ ڪامياب □ منافعي بخش سيڙپڪاري آهي.

گهڻا ماڻهو پنهنجي سڄي زندگي پئسي، جنس □ شهرت بابت سوچيندا گذاريندا آهن، □ گهٽ ئي انهن ضروري شين تي ڌيان ڏيندا آهن جيڪي انهن کي ذهني سڪون ڏين ٿيون □ انهن جي شعور کي اعليٰ سطح تي پهچائين ٿيون.

ڪنهن به شخص جو ڪردار ڪيترو به عاجز هجي، پر جيڪڏهن هو چاڻي ٿو ته پنهنجو وقت ڪيئن عقلمندي سان گذاريو ۽ پنهنجي سوچن کي صحيح طرف هدايت ڪئي ته هو خدا جي نظر ۾ ڪامياب سمجهيو ويندو آهي.

جڏهن خدا جو نور ڪنهن شخص تي چمڪي ٿو، ته هو اهو محسوس نٿو ڪري ته ڪيس ڪنهن به شيءِ جي ضرورت آهي چاڪاڻ ته جيڪا خوشي هن تي حاوي ٿي وڃي ٿي اها سندس سڀني خوابن کي پورو ڪري ٿي ۽ هن کي اهو احساس ڏياري ٿي ته هو هن زندگي ۾ اميرن کان امير ترين ۽ خوشن کان خوش آهي.

روشني جي سرنگ

جن جي روحاني شعور روشن خيال خيالن، نيڪ عملن، مهربان احساسن ۽ گهري غور فڪر سان جاڳي ٿي، اهي روحاني اک ذريعي روانگي جي آخري وقت تي جسم کان پنهنجي روانگي کي محسوس ڪري سگهن ٿا. پنهنجي زميني رهائش دوران، يوگي مادي ۽ روح جي وچ ۾ حد تي روحاني اک جي سرنگ کي ڏسڻ جي مشق ڪري ٿو، ۽ زمين ڇڏڻ جي وقت، اهي هن روشن سرنگ ۾ داخل ٿي سگهن ٿا ۽ هن دنيا مان خدا جي روشني، خوشي، امن ۽ مڪمل آزادي جي لامحدود دائري ۾ منتقل ٿي سگهن ٿا.

{روشني تي روشني

جسم جو چراغ [روحاني] اک آهي

جيڪڏهن توهان جي اک اڪيلي آهي

پوءِ توهان جو سڄو جسم روشني سان پرجي ويندو.

{۽ روشني اوندهه ۾ چمڪي ٿي، ۽ اوندهه ان کي نه ڄاتو.}

پرهيزگاري ٻين جي ڏک کي محسوس ڪرڻ، انهن جي ويجهو وڃڻ، انهن سان رابطو ڪرڻ، انهن جي مصيبت ۾ انهن کي تسلي ڏيڻ جي خلوص دل سان ڪوشش ڪرڻ، انهن جي خوشي ۾ خوش ٿيڻ، ۽ انهن کان خوف، ضرورت ۽ پريشاني جي پوت کي پري رکڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ آهي.

جيڪو انسان دوستي جو جذبو رکي ٿو، اهو محدود حسابن ۽ اميدن جي مطابق ڪم نٿو ڪري، پر پنهنجي بصيرت ۽ صحيح فيصلي کي استعمال ڪري ٿو ۽ پاڻ ۾ ٻين جي مدد لاءِ اڳتي وڌي ٿو، خدا جو شڪر ادا ڪري ٿو

جيڪو هن حاصل ڪيو آهي. جيڪڏهن هو هڪ يا ڪيترائي ڀيرا ناڪام ٿئي ٿو، ته هو مايوس نه ٿيندو آهي، پر وڌيڪ پرعزم ٿي ويندو آهي، پنهنجي ڪوششن کي ٻيڻو ڪندو آهي ۽ ڪوشش کي ورجائيندو آهي، نوان خيال ۽ چينل ڳوليندو آهي، عقل جي روشني سان رهنمائي ڪندو آهي، ۽ خدا جي مدد طلب ڪندو آهي جيستائين هو پنهنجو مقصد حاصل نه ڪري ۽ پنهنجي عظيم مقصد تائين پهچي.

جيڪو ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو، ان کي خدا نفسياتي تسلي جي اندروني احساس سان خوش ڪري ٿو ۽ جيڪڏهن هو انهن جي خاطر ڪجهه وڃائي ٿو جن جي هو مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي، ته هو ان کي نقصان نٿو سمجهي ڇاڪاڻ ته بدلي ۾ هو خدا جي رضا ۽ ذهني سڪون حاصل ڪري ٿو. هو انسانيت جي ميدانن ۾ پيار ڪرڻ، ڪم ڪرڻ، ڏيڻ ۽ نيڪي ۽ امن جا ٻج پوکڻ لاءِ جيئرو رهي ٿو.

جيڪو به پنهنجي ذاتي دنيا کي پنهنجن خيالن ۽ احساسن ۾ پار ڪري ٿو، اهو پنهنجي شعور کي وڌائي ٿو، پنهنجي همدردي وڌائي ٿو، ۽ محسوس ڪري ٿو ته دنيا سندس گهر آهي ۽ انسانيت سندس خاندان آهي. هو سمجهي ٿو ته هن ڌرتيءَ تي سندس وجود جو مقصد ٻين کي سڌارڻ کان اڳ پاڻ کي سڌارڻ آهي، ڇاڪاڻ ته جيڪو به پاڻ کي سڌاري ٿو، اهو پنهنجي زندگيءَ جي مثال ذريعي ٻين کي پاڻ کي سڌارڻ ۾ مدد ڪري ٿو، ان جا عمل ٻين جي روحن تي لفظن کان وڌيڪ گهرو ۽ گهرو اثر رکن ٿا.

مختصر اسٽاپ

اخلاص جي چمڪ:

ڪجھ ماڻهو مسڪرائي پنهنجن مسئلن کان بچڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر هن قسم جي فرار لاءِ هڪ پاڪ ضمير جي ضرورت هوندي آهي، جيڪو منافقت ۽ نڱي کان پاڪ هجي جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان ۽ ٻين سان ايمانداري سان پيش اچي ٿو، ۽ شرافت ۽ ايمانداري سان ڪم ڪري ٿو، ته انهن جون اکيون صاف ٿي وينديون آهن، ۽ انهن مان هڪ منفرد چمڪ نڪرندي آهي - خلوص جي بي مثال چمڪ.

ايمانداري:

ڪجھ ماڻهو ايمانداري جي نالي تي ڪيتريون ئي ڳالهيون چون ٿا، پر توهان هر ڪنهن سان هر شيءِ بابت ڳالهائي نٿا سگهو جڏهن توهان صلاح ۽ هدايت ڏيو ٿا، ڪجهه ماڻهو توهان جي لفظن کي غلط سمجهن ٿا ۽ توهان

جي چوڻ مان ڪجهه به حاصل نٿا ڪن؛ هي هڪ ضايع ڪوشش □ هڪ بي قدر ڪوشش آهي اهڙن ڪيسن □ خاموشي سون جي ڳالهه آهي، پر ان جو مطلب ڪنهن به طرح غلط ڪم بابت خاموش رهڻ ناهي.

خود هم آهنگي:

خود هم آهنگي واقعي شاندار آهي گهڻا ماڻهو ڄاڻن ٿا ته ٻين سان هم آهنگي □ رهڻ ڪيترو ڏکيو آهي، پر ڇا توهان ڪڏهن پاڻ سان هم آهنگي □ رهڻ بابت سوچيو آهي؟ اهو ناقابل يقين حد تائين ڏکيو آهي، پر ممڪن آهي جيڪڏهن توهان پاڻ جو تجزيو ڪندا، توهان کي معلوم ٿيندو ته توهان مسلسل پاڻ سان اختلاف □ آهيو جيڪڏهن توهان پاڻ سان پيار نه ڪندا، ته توهان ڪنهن ٻئي سان پيار نه ڪندا □ جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان هم آهنگي □ نه آهي، ته اهي ٻين سان ڪيئن هم آهنگي □ ٿي سگهن ٿا؟

دنيا سان هم آهنگي لاءِ پاڻ □ هم آهنگي ضروري آهي تنهن ڪري، پاڻ کي قدر ڪرڻ □ پيار ڪرڻ ضروري آهي، ڇاڪاڻ ته توهان ان پيار جا مستحق آهيو. هڪ کي پاڻ سان پيار ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته خدا اسان کي پيدا ڪيو □ اسان کي عظيم صلاحيت سان نوازيو. هن اندروني خود سان پيار ڪرڻ، هي جوهر نيڪ خوبين سان ڀريل، عظيم اخلاق کي متاثر ڪري ٿو □ ذهن کي نجاست کان □ دل کي بغض □ ناراضگي کان پاڪ ڪري ٿو.

ادبي قطب نما جي حساب ڪرڻ:

ڪو به ماڻهو پنهنجي ضمير کي دوکو نٿو ڏئي سگهي، غلط ڪم کي جائز قرار نٿو ڏئي سگهي، يا غلط رويي جي نتيجن کان بچي نٿو سگهي، جيتوڻيڪ ڪو ٻئي ڌرتيءَ تي سفر ڪري. ڪنهن جي عملن جا نتيجا هڪ سان گڏ هوندا آهن، □ هڪ کي پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ گهرجي □ پنهنجي اخلاقي قطب نما کي ترتيب ڏيڻ گهرجي ته جيئن ان جي سوئي هميشه صحيح طرف اشارو ڪري.

ڪجهه ماڻهو بدترين حالتن □ رهن ٿا □ اجا تائين پاڻ سان گڏ رهن ٿا، جڏهن ته ٻين وٽ هر موقعو □ هر شيءِ آهي جنهن جي انهن کي ضرورت آهي پر پوءِ به اهي پاڻ سان مسلسل تڪرار □ آهن تنهن ڪري، ڪنهن کي حالتن جي تبديليءَ جو انتظار نه ڪرڻ گهرجي پاڻ کي قائل ڪريو ته توهان پنهنجي ماحول جي باوجود ٺيڪ آهيو، جيڪو شايد توهان جي خواهش کان مختلف هجي.

جيڪو به پاڻ کي حالتن جي رحم ڪرم تي ڇڏي ٿو، اهو شين جي تبديليءَ جو انتظار ڪري ٿو، ۽ سندس انتظار ڊگهو ٿيندو.

چيو ويندو آهي ته هڪ ماڻهو ارڙهن ٻوليون ڳالهائيندو هو، پر هو ايترو غريب هو جو پڙهڻ لاءِ ڏيئو به خريد نه ڪري سگهيو، تنهن ڪري هو هڪ ڪنڊ ۾ ويندو هو ۽ گهٽي جي بتي هيٺان ويهي پڙهندو هو. سچ پچ، ارادو وسيلا پيدا ڪري ٿو، موقعا پيدا ڪري ٿو، اميد کي تازو ڪري ٿو، ڪم پورا ڪري ٿو، ۽ خواهشن ۽ خوابن کي پورو ڪري ٿو.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، انهن سان اصل رابطو انهن سان ذاتي رابطي، انهن جي لکڻين جي غور سان پڙهڻ، يا انهن تي گهري ۽ دوستانه غور فڪر ذريعي ٿي سگهي ٿو. ياد رکڻ لاءِ اهم نقطو اهو انهن جي شعور سان هم آهنگ آهي، جيڪو خدا سان هم آهنگ آهي.

جڏهن اسين پنهنجي شعور کي خدا سان پيار ڪندڙ عظيم روحن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته هي هم آهنگي آهستي آهستي اسان جي زندگين کي هڪ تمام شاندار طريقي سان تبديل ڪري ٿي. هي هم آهنگي مرضي کي غلام نه بڻائي ٿي پر ان جي دائري کي وڌائي ٿي ۽ ان جي طاقت کي مضبوط ڪري ٿي. هي فرق آهي انهن ماڻهن سان هم آهنگي ۾ رهڻ جي وچ ۾ جيڪي انا سان پريل آهن ۽ جيڪي اهي حاصل ڪري سگهن ٿا ان ۾ مصروف آهن، ۽ خدا ۽ انسانيت جي عاشقن سان هم آهنگي ۾ رهڻ جي وچ ۾ جن جو مقصد انهن جي روحن ۾ الاهي محبت ڏيڻ ۽ جاڳائڻ آهي جيڪي انهن سان هم آهنگ آهن. انهن برڪت وارن ماڻهن جي مقناطيسيت اسان کي الاهي مقناطيسيت سان ويجهي رابطي ۾ آڻي ٿي.

اسان کي اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته جڏهن اسان پنهنجون ضرورتون پوريون ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا، ته اسان کي ٻين جي مدد ڪرڻ گهرجي جيڪي انهن کي گهرجن ۽ گهٽ خوش قسمت ماڻهن سان زندگي ۾ سٺيون شيون شيئر ڪرڻ گهرجن جيڪي اسان جي رستي ۾ اچن ٿيون. اچو ته ياد رکون ته اسان عالمي خاندان جو هڪ لازمي حصو آهيون ۽ اسان هن وڏي خاندان کان سواءِ رهي نٿا سگهون.

ڪاريگرن، موجدن، هارين ۽ ٻين کان سواءِ زندگي ڪيئن هوندي؟ ڏيڻ ۽ وٺڻ، ۽ خدمتن جي تبادلي ذريعي، خدا چاهي ٿو ته اسان ٻين بابت سوچيون ۽ انهن سان همدردي ڪريون. ٻين تي غور ڪرڻ کان سواءِ صرف پنهنجي لاءِ جيئڻ هڪ وڏي غلطي آهي. جڏهن اسان پنهنجي خوشي بابت سوچيون ٿا، ته اسان کي ٻين جي خوشي بابت به سوچڻ گهرجي. اسان کي

عالمي خاندان جي ڀلائي لاءِ اسان وٽ موجود هر شيءِ ڏيڻ جي ضرورت ناهي، ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي. بلڪه، اسان کي ٻين سان همدردي ڪرڻ گهرجي □ انهن جي مدد ڪرڻ □ انهن جي بار کي گهٽائڻ لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي.

ڪاميابي □ روح جي اطمينان جي وچ □ هڪ تعلق آهي، ان ماحول جي تناظر □ جنهن □ فرد رهي ٿو.

سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن سان مطابقت رکندڙ رويي جو نتيجو آهي، □ ان □ ٻين جي خوشي □ ڀلائي کي ذاتي اطمينان جو هڪ لازمي حصو طور شامل ڪيو ويو آهي. جيڪو به هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي □ روحاني زندگي تي لاڳو ڪندو، اهو ڪاميابي جي هن تعريف کي مڪمل □ جامع ڳوليندو.

ماڻهو زندگي □ پنهنجن مقصدن جي لحاظ کان ڪاميابي بابت مختلف طريقن سان سوچيندا آهن ڪڏهن ڪڏهن، ڪجهه ماڻهو ان کي چوري سان برابر سمجهندا آهن، اهڙيون ڳالهيون چوندا آهن، "هو هڪ ڪامياب چور آهي!" اهو ڏيکاري ٿو ته سڀ ڪاميابي گهربل ناهي؛ اسان جي ڪاميابي ٻين کي نقصان نه پهچائڻ گهرجي.

ڪاميابي جي هڪ ٻي قابليت هم آهنگي □ مثبت نتيجا آڻڻ آهي، نه رڳو پاڻ لاءِ، پر اسان کي انهن فائدن کي ٻين سان به شيئر ڪرڻ گهرجي.

مالي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جو مطلب صرف اهو ناهي ته اسان ان مان لطف اندوز ٿيون جيڪو اسان مستحق آهيون؛ ان جو مطلب اهو پڻ آهي ته ٻين کي پنهنجي لاءِ بهتر زندگي ٺاهڻ □ مدد ڪرڻ جي اخلاقي ذميواري هجي. ڪو به ماڻهو جيڪو عقلمند آهي اهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو، پر جيڪڏهن انهن جي دل □ پيار آهي، ته اهي ان پئسن کي خود غرضي سان استعمال نه ڪري سگهندا؛ ان جي بدران، اهي جيڪو انهن وٽ آهي اهو ٻين سان شيئر ڪندا.

پئسو ڪنجوس □ ڪنجوس ماڻهن جي هٿن □ لعنت بڻجي ويندو آهي، پر اهو انهن لاءِ هڪ نعمت □ تحفو آهي جن جا هٿ سخي □ مهربان آهن.

سٺا روح سٺا روحن کي متوجه ڪن ٿا □ انهن ڏانهن متوجه ٿين ٿا.

اسان کي پنهنجي پاڙيسري کي پاڻ وانگر پيار ڪرڻ سکڻ گهرجي □ ياد رکڻ گهرجي ته اسان هتي هن زندگي □ ٿوري وقت لاءِ آهيون، جنهن کان

پوءِ اسان بي دنيا ڏانهن روانا ٿينداسين جنهن جي سطح اسان جي سوچ جي سطح ۽ هن دنياوي رهائش دوران اسان جي عملن جي معيار تي منحصر آهي.

اسان جا سچا مائٽ ڪير آهن؟ عقلمند ماڻهوءَ لاءِ، هر ڪو هڪ مائٽ آهي، ۽ هر ڪو هڪ "پاڙيسري" آهي. يقيناً، عقلمند ماڻهو سمجهڻ جي قابل هوندو آهي ۽ سمجهي ٿو ته جيتوڻيڪ سج ڪوئلي ۽ هيري جي ٽڪري تي پنهنجي روشني چمڪي ٿو، هيرو، ڪوئلي جي برعڪس، روشنيءَ کي شاندار طريقي سان حاصل ڪرڻ ۽ ان کي ظاهر ڪرڻ جي منفرد صلاحيت رکي ٿو. ڪنهن کي انهن ماڻهن جي صحبت ڳولڻ گهرجي جن جا خيال ۽ جذبات هيري وانگر خالص آهن ۽ مخلص دوست ڳولڻ لاءِ وقت وقف ڪرڻ گهرجي. جيڪي صاف ۽ ايماندار زندگي گذارين ٿا اهي دوستن کي راغب ڪندا جيڪي صفائي ۽ ايمانداري سان نمايان هوندا آهن، جڏهن ته جيڪي سمجهه کان سواءِ بنيادي جبلت سان رهن ٿا اهي ساڳئي قسم جي دوستن کي راغب ڪندا.

جيڪڏهن توهان اعليٰ آدرشن ۽ بلند اصولن جي قدر ڪريو ٿا، ته پوءِ اهو مشورو ڏنو وڃي ٿو ته انهن ماڻهن سان گڏ رهڻ کان پاسو ڪريو جيڪي انهن آدرشن ۽ اصولن تي يقين نٿا رکن ۽ جيڪي خيالن کي مونجهارو ڏين ٿا ۽ موڊ کي خراب ڪن ٿا، ته جيئن انهن جا وائبريشن توهان جي وائبريشن جي سطح کي گهٽ نه ڪن. ساڳئي وقت، ڪنهن کي به پنهنجي پيار جي دائري مان خارج نه ڪريو.

ان کان علاوه، هڪ شخص کي نه رڳو پيار ڏيڻ گهرجي، پر امن پڻ ڪرڻ گهرجي، ته جيئن اهي جتي به وڃن، اهي هم آهنگي ۽ سڪون پيدا ڪن، پنهنجي مهربان موجودگي سان پنهنجي چوڌاري ماڻهن کي تازگي ڏين، ڪو به بدبودار اسڪڪ جي ويجهو وڃڻ نٿو چاهي - اظهار کي معاف ڪريو - هر ڪو ان کان پاسو ڪري ٿو ساڳئي طرح، هڪ نروس، جذباتي، ۽ بحث ڪندڙ ماڻهو ٻين کي تنگ ڪري ٿو ۽ ڌڪي ٿو اسان گلن جي گلابن وانگر ٿيڻ چاهيون ٿا جيڪي هڪ مٺي خوشبوءِ خارج ڪن ٿا جيڪا دل کي خوش ڪري ٿي اچو ته ڪوشش ڪريون ته امن جي خوشبو ۽ نيڪي جي هوائون پکيڙيون جتي به وڃون ۽ جتي به رهون.

خدا جي بادشاهت ڪڪرن جي وچ ۾ يا خلا ۾ ڪنهن خاص جاءِ تي ناهي، اهو اونداهي کان ٻاهر آهي جيڪو اسان ڏسون ٿا جڏهن اسان پنهنجون اکيون بند ڪريون ٿا، ۽ جڏهن اسان مراقبو ۽ دعا ڪريون ٿا، ته پيشاني ۾ واقع روح جي اک اسان جي اندر کُلي ٿي، ۽ اسان هڪ برڪت واري روشني

ڏسون ٿا ۽ جسم جي هر سيل ۾ خوشي محسوس ڪريون ٿا، ۽ اسان محسوس ڪريون ٿا ته پردو هٽي ويو آهي ۽ خدا جي بادشاهت لاءِ هڪ ڳجهو دروازو کوليو ويو آهي.

خدا هڪ هميشه تجديد ٿيندڙ خوشي آهي، هڪ خوشي جيڪا سيني کي شامل ڪري ٿي اسان کي ان خوشي سان هڪ محسوس ڪرڻ گهرجي جيڪا اسان جي اندر رهي ٿي ۽ لامحدوديت جي چوڙاري آهي.

ڳري مادي جي ڌڙڪن جي حدن کان ٻاهر لامحدود، سيني کي گهيريل شعور آهي، جيڪو پنهنجي سپني شان، وسعت ۽ لامحدوديت ۾ بيان کان ٻاهر آهي. هي آسمان جي بادشاهي آهي، هڪ دائمي، بي حد، ۽ لامحدود شعوري نعمت.

جڏهن روح جا تصور وسيع ٿين ٿا، ۽ اهو هر هنڌ پنهنجي موجودگي محسوس ڪري ٿو، تڏهن اهو الاهي روح سان متحد ٿي وڃي ٿو.

آسمان ۾ سمنڊ جي وچ ۾ موجود مطلق لامحدود جي شان، ۽ اسان جي اندر جي امن تي ويٺل اعليٰ لامحدود جي شان؛ اندر جي لامحدود تي ڌيان ڏيڻ سان، اسان ان جي لامحدود طاقت حاصل ڪري سگهون ٿا.

ڪتابن جي مطالعي يا ماڻهن کان حاصل ڪيل علم محدود علم آهي، جڏهن ته خدا کان سڌو سنئون حاصل ڪيل علم حڪمت جي طاقت، يقين جي شان، دل جي سڪون ۽ روح جي سڪون عطا ڪري ٿو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي گهري توجهه سان دعا ڪرڻ ۽ دل جي خواهشن سان مراقبي ڪي ملائڻ سيکاريو ۽ منهنجي دل کي روزانو توهان لاءِ منهنجي خالص محبت سان صاف ڪرڻ ڏيو.

ڪرم جي پابندين کان آزاد ٿيڻ

ذهني هجي يا جسماني، شعوري هجي يا لاشعوري، ان جو انسان جي زندگيءَ تي هڪ خاص اثر پوندو آهي. گذريل عمل صرف اهي نه آهن جيڪي ڏينهن، مهينا يا سال اڳ ڪيا ويا هئا، پر گذريل زندگيءَ جا عمل پڻ آهن.

اوهين مُئل هئا، پوءِ اوهان کي جيارِيائين، پوءِ اوهان کي ماريندو، پوءِ اوهان کي جياريندو، وري سندس طرف موٽايا ويندؤ.

ڪنهن جي عملن جا سٺا ۽ خراب اثر سندس موجوده زندگيءَ ۾، اهي نشان لاشعور يا لاشعور ۾ محفوظ رهندا آهن، ۽ هڪ شخص جيڪي اثر

ڪٽندو آهي (يا جيڪو سندس روح ڪٽندو آهي)۔ پوئين اوتارن مان لاشعور ۾ پچ وانگر غير فعال هوندا آهن، صحيح حالتن جي انتظار ۾ هڪ مخصوص ڪرمڪ وقت تي ڦُرڻ ۽ وڌڻ لاءِ ڪرم جو قانون، جيڪو شين کي متوازن ڪري ٿو، ان ۾ عمل ۽ رد عمل، سبب ۽ اثر، پوک ۽ لڻ شامل آهن.

هر ماڻهو پنهنجي سوچن ۽ عملن ذريعي پنهنجي تقدير پاڻ ٺاهيندو آهي، ۽ اهي توانائيون جيڪي اهي ڇڏيندا آهن، چاهي عقلمندي سان هجن يا بيوقوفي سان، ناگزير طور تي انهن ڏانهن پنهنجي شروعاتي نقطي طور تي واپس اينديون آهن، جيئن هڪ دائرو مڪمل درستگي سان پاڻ کي مڪمل ڪري ٿو [سوال اهو آهي ته] ڇا رضامند ڳولا ڪندڙ کي پنهنجي مرضي جي خلاف منهن ڏيڻ گهرجي - پنهنجي ماضي جي عملن جي ناگزير نتيجن، يا جنهن کي اڳڪٿي چيو ويندو آهي؟ جواب نه آهي۔ خدا قانون ۽ محبت آهي، ۽ جيڪو ڳوليندڙ مخلص خواهش ۽ مڪمل ايمان سان هن ڏانهن رخ ڪري ٿو، پنهنجن عملن کي خدائي قانون سان ترتيب ڏئي ٿو، ۽ خدا جي غير مشروط محبت جي ڳولا ڪري ٿو، اهو بلاشبہ خدائي نعمت حاصل ڪندو جيڪو ڳري بار کي هلڪو ڪري ٿو ۽ حالتن کي بهتر بڻائي ٿو.

خدا اسان کي هن وهمن سان ڀريل دنيا ۾ رکيو آهي، ۽ هو اسان جي ڏکن ۽ آزمائشن ۾ مصيبتن کي ڇاٽي ٿو جيڪي اسان برداشت ڪريون ٿا. انسان روحاني جهالت جي اندروني اونداهي کي وڌيڪ گهرو ڪري ٿو جڏهن اهي پاڻ کي گناهه ۾ ٻڌل ۽ ان جي ڪوتائي کان بچڻ لاءِ بي وس سمجهن ٿا. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪن، خدائي رحمت جي دل مان مدد ۽ رحم طلب ڪن، پيار ڪندڙ، رحمدل ۽ معاف ڪندڙ خدا کان معافي جي اميد رکن.

جڏهن اسان خدا سان پنهنجي ويجهي تعلق کي محسوس ڪريون ٿا، ته ڪهڙو ڪرم اسان کي پابند ڪري سگهي ٿو؟ ڪنهن کي به توهان کي قائل نه ڪرڻ ڏيو ته توهان جا درد ۽ مشڪلاتون توهان جي ڪرم جو نتيجو آهن توهان جي ذات ۾ هڪ روح جي حيثيت سان، توهان وٽ ڪو به ڪرم ناهي بلڪه، توهان کي هن سچائي کي پاڻ سان تصديق ڪندي محسوس ڪرڻ گهرجي ته توهان زندگي، روشني ۽ ڪائناتي قوتن جي جوهر سان هڪ آهيو جيڪڏهن توهان هن حقيقت کي محسوس ڪيو، ته توهان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي، ۽ خدا توهان لاءِ ڪيترائي دروازا کوليندو ۽ توهان کي ڪيترائي موقعا فراهم ڪندو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي جي طريقي سان بي آرام آهيو، ته پنهنجي ذهنيت کي تبديل ڪريو □ پنهنجي حواسن کي مثبت توانائي سان چارج ڪريو □ توهان پاڻ فرق محسوس ڪندا.

ماڻهن کي ڪا به ضرورت ناهي ته اهي جيڪو وڃايو آهي ان تي ماتم ڪن، يا پنهنجي ناخوشگوار حالتن کي هن زندگي □ يا ماضي □ ڪيل غلطين سان منسوب ڪن، ڇاڪاڻ ته اهو روحاني غفلت جو هڪ روپ آهي، انهن کي عمل ڪرڻ گهرجي □ زندگي جي باغ مان گاهه کي اُڇلائڻ گهرجي، □ پوءِ سڀ کان مٺا □ متحرڪ گل ڦٽندا □ سڀ کان وڌيڪ لذيذ □ گهربل ميوا ڏيندا، سندس فضل سان، سڀ کان اعليٰ.

خدا جي آڏو سر تسليم خم ڪرڻ جو مطلب اهو ناهي ته اسان پنهنجي معاملن کي بهتر بڻائڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال نه ڪريون □ انتظار ڪريون ته خدا اسان جي حالتن کي اسان جي طرفان ڪنهن به ڪوشش کان سواءِ حل ڪري، ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي پاڻ جي مدد ڪن ٿا.

ڳالهه اها آهي ته اسان سکيو ته خدا ڏانهن ڪيئن وڃون ته جيئن اسان جي مرضي جي رهنمائي ڪري □ اسان جي صحيح ڪوشش کي برڪت □ مضبوط ڪري جڏهن اسان هٿيار ڦٽا ڪرڻ جي خواهش جي رڪاوٽ کي پار ڪريون ٿا، ته اسان خدا □ اهو تحفظ ڳوليون ٿا جيڪو هن دنيا □ ڪو به اسان کي نٿو ڏئي سگهي، □ اسان کي هڪ اهڙي طاقت پڻ ملي ٿي جيڪا ڪا به آزمائش اسان کي پار نٿي ڪري سگهي.

هر ڪو خدا سان هڪ خاص تعلق قائم ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي ڄاڻن ٿا ته ڪيئن پنهنجي دل خدا ڏانهن کولجي □ سندس الاهي موجودگي جي خواهش ڪجي، جيڪا خوشي □ يقين آڻيندي آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا جي گهري ضرورت محسوس ڪري ٿو، اهو ڄاڻندي ته هو ان کان سواءِ رهي نه ٿو سگهي، ته هو ڏسندو ته خدا ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان جواب ڏئي ٿو پر انهن کي پهريان اهو مضبوط احساس پيدا ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جواب ٻاٽمرادو نه ايندو.

جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين □ خدا کي پهرين جڳهه نه ڏينداسين، ته اسان جي شعور جي حالت پريشان □ مونجهاري □ هوندي، □ اسان زندگي جي لامحدود مطالبن سان منطقي □ صحيح طريقي سان معاملو نه ڪري سگهنداسين.

۽ اها خواهش پيدا ڪرڻ جو طريقو ڇا آهي؟ هر پيري جڏهن اسان ڪي مصيبت يا تڪليف جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ۽ هر پيري جڏهن اسان پنهنجي دلين ۾ ڳري محسوس ڪريون ٿا، اسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ سندس مدد گهرڻ گهرجي، اهو ڄاڻڻ گهرجي ته جيڪو به خدا سان پيار ڪري ٿو ۽ ان کي پنهنجي ذهن ۾ دل ۾ محفوظ ڪري ٿو، سندس حالت بهتر ٿيندي، سندس حالت بهتري لاءِ بدلجي رهي آهي.

جڏهن اسين پنهنجي دلي دعائن ۾ مخلص اپيلن سان آسمان کي هلايون ٿا ۽ ڇُهايون ٿا ته اسان الاهي جواب جو جوهر ڪڍنداسين جنهن ۾ ڪاڌو، شفا ۽ خوشي شامل آهي.

انهن لاءِ جيڪي روحاني غذا جي خواهش رکن ٿا، ماضي جون مايوسيون ۽ ناڪاميون غير اهم آهن. انهن مان سبق سکي سگهجن ٿا، ۽ ڪو ٻيهر ڪوشش ڪري سگهي ٿو، شروعات کان ڪوشش کي ورجائڻ سان ڪاميابي جي ضمانت ڏني ويندي، خدا جي مدد سان، انهن سڀني لاءِ جيڪي ناڪامي کان مايوس نه ٿيا آهن، جن جو عزم المين کان ڪمزور نه ٿيو آهي، ۽ جيڪي بيحد ايمان سان يقين رکن ٿا ته خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي ثابت قدم رهن ٿا جيڪي صحيح رستي تي آهن، ۽ هو انهن کي اميد، طاقت ۽ اميد فراهم ڪري ٿو، جيستائين اهي پنهنجي آخري مقصد تائين نه پهچن ۽ زندگي جو مقصد حاصل نه ڪن.

سوچ بجلي وانگر هڪ قوت آهي، ۽ نفسياتي حالتون اهو سوچ ۽ سوچڻ جي طريقي ڏانهن واپس وڃي ٿو.

بجلي فائديمند ۽ نقصانڪار ٻئي آهي؛ جيڪو به ان کي عقلمندي سان استعمال ڪري ٿو اهو ان کي پنهنجي خدمت ۾ رکي ٿو ٻي صورت ۾، اهو ان کي بجليءَ سان ٽڪرائي سگهي ٿو ۽ اهو پڻ سوچيو جيڪڏهن اهو صحيح رستن تي هدايت ڪئي وڃي ته اهو ان جي مالڪ لاءِ خوشي آڻيندو آهي، ٻي صورت ۾ اهو ان لاءِ مصيبت آڻيندو آهي.

سوچ هڪ جهنگلي گهوڙي وانگر آهي، پر ان کي قابو ڪرڻ ناممڪن ناهي، ۽ مثبت سوچ سوچ کي ڪنٽرول ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي.

صحيح سوچ هڪ ويجهو دوست آهي ۽ هڪ بيمار ذهن هڪ مستقل دشمن آهي.

صحيح سوچ امن ۽ سلامتي کي راغب ڪري ٿي، جڏهن ته غير صحتمند سوچ موتمار تير فائر ڪري ٿي جيڪي پنهنجي مالڪ تي به پيرا حملو ڪن ٿا،

تنهن ڪري ڇوٽي آهي ته، "انعام عمل جي برابر آهي" جيستائين ڪو نيڪ ارادا موڪليندو، سندس خيال مشعلن ۾ تبديل ٿي ويندا، روح جي ڪمرن کي روشن ڪندا ۾ اونداهي جي ڊير کي پڄائي ڇڏيندا، ته جيئن هو گهري سڪون محسوس ڪري، ۾ سندس اکيون اطمينان جي مسڪراهٽ سان چمڪيون! مسڪراهٽ توهان جي اکين ۾ رهي ۾ توهان تي سلامتي هجي.

زندگي هڪ چڪي وانگر آهي جيڪا زندگي جي ماني ٺاهڻ لاءِ، ميويدار آزمائش ۾ تجربن جا ٻج پيسيندي آهي. اهو هڪ گهمندڙ روڊ وانگر آهي، جنهن جي ٻنهي پاسن تي سرسبز گل آهن، روشن تتليون ۾ انهن جي شاخن تي مزيدار ميوا آهن، پر اسان ڪڏهن به نه ٿا روڪيون. اڇو ته ان جي نظاري مان لطف اندوز ٿيون ۾ ان جي مٺاس جو مزو وٺون؛ حقيقت ۾، اسان اڪثر ڪري ٽنگرن تي هوندا آهيون وسيع علائقن تائين پهچڻ لاءِ، اسان سوچيو ٿا ته اسان جيڪو ڏٺو ان کان وڌيڪ خوشگوار نظارا آهن پر جيئن اسين آهستي آهستي پري ٿيندا وڃون ٿا، گلن واري، ميويدار رستن تي، اسان کي وڻ ملن ٿا جيڪي تازن کان وڌيڪ اونداها آهن، ۾ پوءِ گل غائب ٿي ويندا آهن ۾ ان سان گڏ، تتليون ۾ ميوا پڻ، صرف پاڻ کي بنجر ريگستان ۾ ڳولڻ لاءِ.

انساني زندگي سمنڊ جي پاڻيءَ وانگر آهي، جيڪي صاف ٿين ٿا ۾ تازو ٿي وڃن ٿا صرف تڏهن جڏهن توهان مٿين فضا ڏانهن چڙهندا آهيو. اهو صبح جي خواب وانگر آهي، عمر سان گڏ روشن ٿيندو ويندو آهي، چاڪاڻ ته شيون پوءِ صاف ۾ وڌيڪ واضح نظر اينديون آهن. اهو هڪ سفر وانگر آهي جنهن ۾ منظر بدلجي ويندا آهن جيئن اسان فاصلن جو سفر ڪندا آهيون. پوءِ ساڳيو منظر بدلجي ويندو آهي جيئن اسان ان جي ويجهو وڃون ٿا، وغيره.

زندگي عقلمندن کي مايوس نه ڪندي آهي، چاڪاڻ ته اهي ان سان مهارت سان ڊيل ڪندا آهن ۾ ان مان لطف اندوز ٿيندا آهن بغير ان کي انهن تي ضابطو آڻڻ ۾ انهن جي آزادي کان محروم ڪرڻ جي مثال طور، اهي پاڻي مان لطف اندوز ٿيندا آهن اهي ان ۾ غسل ڪندا آهن ۾ ان ۾ غسل ڪندا آهن، پر اهي پاڻ کي ان ۾ ٻڏڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن اهي پنهنجي پسند جي ڪپڙن مان لطف اندوز ٿيندا آهن رسمن ۾ رسمن جي ضرورت کان وڌيڪ پيروي ڪرڻ کان سواءِ جيڪي سطحي سمجهيا وڃن ٿا اهي کائڻ ۾ مزو وٺندا آهن بغير پيٽ کي انهن کي کائڻ جي، چاڪاڻ ته گهٽو کائڻ جسم کي ڪمزور ڪري ٿو ۾ اهو تصورن کي نگلائي ٿو ۾ هو ان کي مڪمل

طور تي تباهه ڪري ڇڏيندو آهي ۽ تنهن ڪري، هڪ شخص کي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي پر غرق ٿيڻ ذريعي حواس کي ٿڪائڻ کان سواءِ.

ٻين سان گڏ رهڻ جو مطلب اهو ناهي ته انهن سان هر شيءِ تي متفق ٿيو وڃي، يا انهن جي خاطر نظرين کي قربان ڪيو وڃي، ڇاڪاڻ ته مطابقت جو هي انداز ناپسنديده آهي ۽ سچائي سان مطابقت نٿو رکي. اصلاح پسند ۽ عظيم ماڻهو متفق نه هئا انهن جي چوڌاري ڪيترن ئي ماڻهن سان، انهن ان جي باوجود پنهنجي نظريي تي مضبوطي سان قائم رهيا، ڇاڪاڻ ته انهن کي احساس ٿيو ته اهي جيڪو ڪري رهيا آهن اهو بلڪل صحيح هو.

سڀ کان پهرين، انسان کي خدا سان هم آهنگ هجڻ گهرجي، پوءِ پنهنجي ضمير سان، ۽ پوءِ ماڻهن سان.

اصول سان سمجهوتو نه ڪرڻ گهرجي ۽ ڪنهن خاص مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ خفيه مقصدن جو سهارو نه وٺڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهو اصول پسند ماڻهن لاءِ مناسب ناهي.

ڪير اهڙي طريقي سان زندگي گذاري سگهي ٿو جيڪو خدا کي خوش ڪري؟ ٻين کي نقصان نه پهچايو، ڇاڪاڻ ته انهن کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي جيڪڏهن هي طريقو ٻين کي مطمئن نٿو ڪري، ته هڪ شخص لاءِ اهو ڪافي آهي ته هو اندر آرامده هجي ۽ اندروني سڪون جو احساس محسوس ڪري جيڪو ڪيس ماڻهن جي منظوري کان آزاد بڻائي ٿو.

روح جي طاقت ۽ خواهش خدا ڏانهن رجوع ڪرڻ ۽ ان کي روحاني مقناطيسيت سڏيو ويندو آهي ۽ هن مقناطيسيت سان روح پاڻ ڏانهن نعمتن ۽ نفيس وائبريشنز کي راغب ڪري ٿو ۽ سڀئي سٺا انساني تجربا جيڪي هن کي نيڪي ۽ صداقت جي ياد ڏيارين ٿا.

روحاني مقناطيسيت اها طاقت آهي جنهن سان اها انسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪي ٿي ۽ ڇڪي ٿي سٺا دوست ۽ ضروري ۽ اهم شيون ۽ شين جي وجداني سمجهه هي طاقت خدا جي پرڪشش مقناطيسي قوت مان حاصل ٿئي ٿي.

امن جي شمع

هڪ ذهني ٽانو وٺو، ان کي پنهنجي امن سان ڀريو.

منهنجي جذبات جي بوتل ڪٽي وڃ، ان کي پنهنجي رحمت سان ڀري ڇڏ.

منهنجي خالي روح جي ٽوڪري ڪٽو، ان کي پنهنجي حڪمت جي ميوي سان ڀريو.

منهنجي روح □ پنهنجي پيار جو پاڻي وجهو، مان ان کي اجايل روح جي پيالن □ وجهندس.

انا جي پٿين کي ٽوڙي ڇڏ، مون کي پنهنجي مڪمل موجودگي □ غرق ڪر.

پيار جي صبح جو ڪرڻ

ڪيس منهنجي دل جي کولين مان ٻاهر ڏسڻ ڏيو

اهو مون کي توهان جي پيار جي سج جي روشني جي ياد ڏياري ٿو.

منهنجي زندگيءَ جي آسمان تي پکڙجي رهيو آهي

تنهنجي پيار جي چمڪندڙ روشني چمڪي آهي

پاڻ تي، □ اهو روشن ٿي ويو

توهان جي روشني منهنجي روحاني جاءِ کي ڀريو.

تون زندگي آهين جيڪا منهنجي جسم کي برقرار رکي ٿي.

□ اهو ذهن جيڪو منهنجي خيالن کي متاثر ڪري ٿو

□ اها حڪمت جيڪا منهنجي جهالت کي دور ڪري ٿي

مان پنهنجي پيار جي پتلي شمع روشن ڪريان ٿو

سون جو ڪتاب پڙهڻ لاءِ

قديم زماني کان منهنجي اندر محفوظ آهي

توهان جو پيار هو □ اجا تائين آهي.

امن جي نظر نه ايندڙ شمع

جيڪو اونداهي کي ختم ڪري ٿو □ مون کي توهان جا پيغام ڏيکاري ٿو.

بلاگ دلين جي صفحن تي آهي

اي خداوند، تنهنجو جلال ظاهر ٿئي.

توهان جي حڪمت جي روشنيءَ ختم ٿي وڃي

جهالت، اختلاف، ۽ حسد

ڌرتيءَ جي ڪنارن کان هميشه لاءِ

اسان جي ڪمزوري کي طاقت ۾ تبديل ڪريو

۽ اسان ڪمزور ٿي وياسين عزم ۾

اسان جي جسمن کي اهم بجلي سان چارج ڪريو

۽ ذهن ۽ روح کي پنهنجي شفا بخش روشني سان ڀريو

اسان جو هٿ پڪڙيو ته جيئن اسين تنهنجي غفلت جي پاڻيءَ ۾ نه ٻڏي وڃون، ۽ اسان جي وجود کي پنهنجي پيار ۽ حڪمت سان ڀريو، اسان کي اهو محسوس ڪرايو ته اسين تنهنجي تمام ويجهو آهيون ۽ توهان جي رحمت جو سج اسان تي مسلسل چمڪي ٿو.

مان پنهنجي سرگوشي، متحرڪ خيالن جا گل رکيان ٿو

خاموشي جي بناوت ۾

سندس خاموش خوشبوءِ ڳائي ٿي

۽ هو توهان جي شان جا گيت ڳائي ٿو

۽ توهان جي پاڪ نور جي چمڪ سان

مان تنهنجي وجود جي خوبصورتي ڏسان ٿو.

منهنجا خوشگوار خواب سچا ٿين ٿا.

جڏهن تنهنجي روشنيءَ منهنجي روح ۾ چمڪي ٿي

پردا حڪمت جي باهه سان سڙي رهيا آهن

مان توهان جو شان ڏسان ٿو، ۽ منهنجي خوشي وڌي ٿي

خدا توهان کي پنهنجي نور سان روشن ڪري

۽ روح کان توهان کي سلام

ڪيتريون ئي گهرجون ۽ گهرجون آهن جيڪي دنيا اسان تي لاڳو ڪري ٿي ۽ اسان کي انهن جي انتهائي اهميت ۽ انهن کان سواءِ جيئڻ يا انهن کان سواءِ ڪم ڪرڻ جي ناممڪن هجڻ جو قائل ڪري ٿي پر بنيادي ضرورت خدا جي امن حاصل ڪرڻ جي هجڻ گهرجي، جنهن جا ذريعا ڪڏهن به سڪي نه ٿا وڃن ۽ جنهن جو سرچشمو ڪڏهن به سڪي نه ٿو، ۽ جيڪو زندگي ۾ هر شيءِ کي ذائقو ۽ معنيٰ ڏئي ٿو.

اچو ته ياد رکون ته خدا اسان جي وجود جو جوهر آهي، ۽ اهو پيار اهو دري آهي جنهن مان اسان سندس شاندار چهري کي ڏسندا آهيون. جيڪو به خدائي موجودگي کي محسوس ڪرڻ چاهي ٿو ۽ سوچ ۽ عمل ۾ ان شاندار خواهش کي پرورش ڪري ٿو، خدا انهن جي درخواست قبول ڪندو ۽ انهن پردن کي ٽوڙڻ ۾ مدد ڪندو جيڪي انهن کي برڪت واري روشنين کي ڏسڻ کان روڪيندا آهن.

جيڪو به رستي تي اڳتي وڌڻ جو عزم رکي ٿو، ان کي ڪنهن به شيءِ کان نه روڪيو ويندو، ۽ نه ئي ڪا رڪاوٽ ان کي روڪيندي جيستائين هو پنهنجي مقصد تائين نه پهچي ۽ پنهنجي دل جي خواهش کي حاصل نه ڪري.

روحاني موتي ۽ جواهر

جيڪي پين جي ڪمزورين کي ظاهر ڪن ٿا ۽ انهن کي شرمندگي ۽ ناراضگي جو سبب بڻجن ٿا، اهي عقل ۽ صحيح فيصلي کان پري آهن. اسان کي گناهه کان نفرت ڪرڻ گهرجي، گنهگار کي نه، چاڪاڻ ته هو روح ۾ اسان جو ڀاءُ آهي، جهالت جي اونداهي جي باوجود جيڪا هن کي گهيرو ڪري ٿي. مذمت جو مقصد شفا هجڻ گهرجي، خوش ٿيڻ ۽ زخمي ڪرڻ نه اسان کي پنهنجي گنهگار ڀاءُ سان اهڙو سلوڪ ڪرڻ گهرجي جيئن اسان چاهيون ٿا ته جيڪڏهن اسان سندس جاءِ ۾ صورتحال ۾ هجون ها ته ان سان سلوڪ ڪيو وڃي.

جيڪو ماڻهو دنيا ۾ پنهنجي ڀاءُ جي عيب کي لڪائي ٿو، خدا آخرت ۾ ان جي عيب کي لڪائيندو.

جيئن اسين پين جو فيصلو ڪريون ٿا، روحاني قانون اسان جو به ساڳئي حد تائين فيصلو ڪري ٿو اسان کي پين کان تمام گهٽي اميد نه رکڻ گهرجي، ۽ نه ئي اسان کي هميشه ڪنهن کان سٺن نتيجن جي اميد رکڻ گهرجي، جيتوڻيڪ اهي پنهنجو بهترين ڪم ڪري رهيا هجن.

ڪو ماڻهو ڪري سگهي ٿو □ نوڪر ڪائي سگهي ٿو، پر هو محفوظ رهندو جيستائين هو نيڪي □ صداقت جي ڏاڪڻ تي پيهر چڙهڻ جي پوري ڪوشش ڪندو.

هر روز اسان کي پنهنجي ماحول □ مريض جي جسماني، نفسياتي، يا روحاني طور تي حوصلا افزائي ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، جيئن اسان پاڻ کي يا پنهنجي خاندان جي ميمبرن جي مدد ڪندا آهيون.

جيڪو به اڄ ڪان خدائي قانونن مطابق زندگي گذارڻ جي ڪوشش ڪندو - پراڻي خود غرض زندگي جي بدران جيڪا ڏکيائي □ مصيبت آڻيندي آهي - اهو ڏسندو ته زندگي □ هو ڪيترو به عاجز ڪردار ادا ڪري، اهو هڪ اهم ڪردار رهي ٿو جيستائين هو ڪائناتي راند جي هدايتڪار □ اسان جي سڀني تقديرن جي مالڪ جي هدايت مطابق مڪمل حد تائين پنهنجو فرض ادا ڪري ٿو: خدا تعاليٰ.

جڏهن اسين پين سان سچي خلوص، سچي محبت، □ جذبات جي خيال سان رابطو ڪندا آهيون، ته اسان پنهنجي زندگين □ سٺا دوست آڻينداسين بغير ڪنهن ذاتي مفاد يا خود غرضي جي حساب ڪتاب جي؛ ٻي صورت □، اسان پنهنجن سچن دوستن کي سڃاڻي نه سگهنداسين.

منافقت □ بناوتي ڪان نجات حاصل ڪرڻ □ اهڙي طريقي سان ڪم ڪرڻ ضروري آهي جيڪو ٻين کي جان بوجھ ڪري نقصان نه پهچائي.

دوستن کي ناراض، گهٽ نه سمجهڻ، يا دشمني نه ڪرڻ گهرجي، □ نه ئي انهن کي اسان جي خلاف غير دوستانه جذبات رکڻ جو ڪو سبب ڏنو وڃي دوستن سان بدسلوڪي، استحصال، يا غير گهربل صلاح نه ڏني وڃي جيستائين ان لاءِ نه پڇيو وڃي جڏهن صلاح جي درخواست ڪئي وڃي ٿي، ته اها خلوص □ مهرباني سان ڏني وڃي، نتيجن جي خوف ڪان سواءِ دوست تعميري، برادرانه تنقيد ذريعي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا

ڏکيا زندگي جا تجربا اسان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ □ اسان کي شڪست ڏيڻ لاءِ نه ايندا آهن، پر اسان جي عزم کي تيز ڪرڻ □ خدا □ اسان جي خود اعتمادي تي اسان جي ايمان کي مضبوط ڪرڻ لاءِ ايندا آهن. ڪجهه ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي تجربا □ چئلينج ناقابل تسخير تباهي ڪندڙ قوتون آهن، □ تنهن ڪري اهي هار مڃيندا آهن. زندگي □ ان جي آزمائشن کي مؤثر طريقي سان منهن ڏيڻ لاءِ اسان جي اندروني طاقت کي چالو ڪرڻ لاءِ هڪ صحتمند ذهنيت ضروري آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کان وڏيڪ طاقتور سان مقابلو نه ڪندو، ته هو مضبوط نه ٿيندو. ساڳي طرح، جڏهن اسان پنهنجين مشڪلاتن کي همت ۽ ذهني پختگي سان منهن ڏيون ٿا، ته اسان وڌيڪ مضبوط ۽ لچڪدار ٿي وڃون ٿا.

اسان جا ذهن خدا جي جامع شعور جو هڪ لازمي حصو آهن. اسان جي شعور جي لهر هيٺان سندس لامحدود شعور جو سمنڊ آهي. جڏهن لهر وساري ٿي ته اهو وڏي سمنڊ جو حصو آهي، ته اهو پاڻ کي ان ساموندي طاقت کان الڳ ڪري ٿي. نتيجي طور، ماڻهن جا ذهن مادي حدن جي ڪري ڪمزور ٿي ويندا آهن ۽ هاڻي اهي ثمر آور ڪم ۽ گهٽي پيداوار جي قابل نه رهندا آهن. جڏهن ذهن جهالت جي مٽي کي چڪيندا آهن ۽ انهن زنجيرن کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن جيڪي انهن جي طاقتن کي جڪڙينديون آهن، ته اهي تخليقيت ۽ زندگي سان مثبت رابطي جي وڌيڪ قابل ٿي ويندا.

جڏهن توهان ڪنهن خاص خيال کي مضبوطيءَ سان جهليو ٿا ۽ ان کي مضبوط ارادي سان پريندا آهيو، ته اهو خيال هڪ متحرڪ قوت ۾ تبديل ٿي ويندو آهي۔ جڏهن سوچ متحرڪ ٿي ويندي آهي، ته اهو ذهن ۾ نهيل اڻ ڏٺل نقشي جي مطابق ڪاميابي لاءِ صحيح ماحول پيدا ڪري سگهي ٿو.

ماڻهو ناڪام ٿين ٿا ڇاڪاڻ ته اهي سخت زندگي جي حالتن ۾ مزاحمت ڪرڻ کان سواءِ، انهن جي مزاحمت ڪرڻ بدران، انهن کي هارائڻ کان سواءِ مزاحمت ڪرڻ کان سواءِ تسليم ڪن ٿا.

قوت ارادي کي استعمال ڪرڻ ۽ چالو ڪرڻ ضروري آهي۔

جيڪي ماڻهو سڪون جي پناهه ۾ داخل ٿين ٿا، اهي روحاني طور تي ٻين روحن سان رابطو ڪري سگهن ٿا جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، ۽ اهي گلاب ۽ سيني جاندارن جي ٻولي سمجهي سگهن ٿا.

اي خداوند، منهنجي پيار ۽ خواهش تي اڪيلو بادشاهه ٿيءُ.

جيڪي مراقبو ڪن ٿا، انهن کي سڪون جو هڪ گهرو احساس ٿئي ٿو، ۽ هي اندروني سڪون ٻين جي صحبت ۾ به برقرار رکڻ گهرجي. مراقبي ۾ جيڪو ڪجهه سکيو وڃي ٿو ان کي روزاني سرگرمين ۾ ٻين سان رابطي ۾ عمل ڪرڻ گهرجي، بغير ڪنهن کي به پنهنجي امن يا سڪون کي خراب ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جي.

جڏهن توهان ڪا سٺي عادت پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا يا ڪا خراب عادت ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته دماغ جي سيلن تي ڌيان ڏيو جتي مختلف عادتن جا طريقا موجود آهن.

هڪ سٺي عادت قائم ڪرڻ لاءِ، پهريان خاموشي سان ويهو ۽ مراقبو ڪريو، الاهي مدد طلب ڪريو پنهنجي ذهن کي ارادي جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، جيڪو توهان جي ابرو جي وچ ۾ پيشاني ۾ واقع آهي، ۽ مضبوطيءَ سان ان عادت جي تصديق ڪريو جيڪا توهان پنهنجي دماغ ۾ پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان خراب عادتن کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو ڌيان ارادي جي هن مرڪز تي بڻ مرڪوز ڪريو ۽ مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته اهي سيئي دراڙ جتي اهي عادتون جڙيل آهن، ختم ٿي رهيون آهن. ڌيان ۽ ارادي جي طاقت سان، توهان گهٽي جڙيل، پراڻين عادتن جي گهري دراڙ کي به ختم ڪري سگهو ٿا. پاڻ کي بار بار يقين ڏياريو ته توهان وٽ دماغ جي علائقي مان غير صحت مند عادتن کي اُڇلائڻ لاءِ ڪافي ارادو آهي.

اهڙي تصديق لاءِ سڀ کان مناسب وقت صبح جو سوير آهي جڏهن ارادو ۽ ڌيان هوشيار هوندو آهي.

پاڻ سان اهو اقرار ڪندا رهو ته توهان سيني حڪمن کان آزاد آهيو ۽ هڪ ڏينهن توهان ڏسندا ته - خدا جي مدد سان - توهان اڳ ۾ ئي پاڻ کي ان عادت کان آزاد ڪري ڇڏيو آهي جنهن کان توهان نجات حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا.

جيڪو به توهان کي ڊپ هجي، ان مان پنهنجا خيال ڪڍي ڇڏيو ۽ ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو ۽ يقين رکو ته هو توهان جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

گهٽي تڪليف پريشاني ۽ پريشاني مان پيدا ٿئي ٿي جڏهن توهان کي جيڪو ڊڄي ٿو اهو اچا تائين نه ٿيو آهي ته توهان کي ڇو ڏک برداشت ڪرڻ گهرجي؟ تصور ڪريو ته خدا جو حفاظتي نور توهان جي چوڌاري سيني پاسن کان آهي، ۽ توهان سندس شاندار حفاظت محسوس ڪندا.

جيئن ته اسان جون گهٽيون پريشانيون خوف مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگي مان خوف کي ختم ڪريون ٿا، ته اسان آزاد محسوس ڪنداسين ۽ شفا فوري طور تي ملندي هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، توهان جي حفاظت ۽ نگراني ڪري رهيو آهي.

هن ڪائناتي ڊرامي ۾، سيني نسلن جا انسان وقت جي اسٽيج تي زندگي جي ڪهاڻي کي پيش ڪن ٿا. اسان کي پنهنجي عارضي ڪردارن ۾ تمام گهڻو مصروف يا جنون ۾ مبتلا ٿيڻ کان سواءِ زندگي جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي.

زندگي بابت اسان جو تصور اڪثر ڪري بگڙيل ۽ منحرف هوندو آهي ڇاڪاڻ ته اسان خود غرضي ۽ محدود افق جي اکين سان ڏسندا آهيون جيڪڏهن اسان روح جي اک سان ڏسندا، ته اسان شين کي بلڪل مختلف نقطه نظر کان ڏسندا.

جڏهن اسين حڪمت جي اک کوليندا آهيون، ته اسين خدا جي سموري روشني ڏسون ٿا، ۽ انهيءَ روشني ۾ اسان پنهنجي روحاني فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، جيڪا عالمگير شعور جي فطرت جو عڪس آهي جيڪا ڪائنات جي سيني ذرڙن ۾ حسن ۾ پکڙيل آهي.

روحاني سچائيون اسان جي چوڌاري گهيرو ڪن ٿيون، اسان جي بند اکين جي دروازن تي دستڪ ڏين ٿيون، اسان کي اوندهه جي بدران روشني ڏسڻ، جهالت جي بدران عقل سان عمل ڪرڻ، پنهنجي دلين کي نفرت جي بدران پيار سان پرڻ، ۽ امن قائم ڪرڻ ۾ پنهنجي دنيا ۾ ڪثرت ۾ سلامتي آڻڻ ۾ تعاون ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون. جڏهن اسان اهو ڪنداسين، جهالت ختم ٿي ويندي، حالتن جا فرق ختم ٿي ويندا، اسان مردم شماري ۾ اتحاد ڏسنداسين، ۽ اسان خدا جي مرضي سان وڌيڪ هم آهنگ ٿينداسين.

خدا سان اسان جو تعلق ٿڌو يا پيار کان خالي نه آهي، جيئن هڪ آجر ۽ ملازم جي وچ ۾ آهي. اسان سندس خاندان آهيون، اسان لاءِ سندس خيال مسلسل آهي، ۽ هو هميشه اسان جي بڏي ٿو. اسان سندس وجود جو هڪ لازمي حصو آهيون، ۽ اسان جو سندس سان تعلق زنده ۽ متحرڪ آهي.

اسان جي خالق اسان کي پيار، سمجهه، بصيرت، نيڪ نيتي ۽ روحاني طاقت جي هڪ لامحدود دولت سان نوازيو آهي، پر اسان مان گهڻن هن دولت کي ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي جيڪو خدا چاهي ٿو ته اسان سيڪيورٽي، امن ۽ دوستانه تعاون ۾ رهون، جيئن هڪ عظيم ۽ پيار ڪندڙ خاندان لاءِ مناسب آهي، پر لالچ ۽ خود غرض حساب ڪتاب اسان جي دلين ۾ پاڙون ڄمائي ڇڏيون آهن ۽ اسان ۾ اختلاف پيدا ڪري ڇڏيو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان مالڪ هجون، پر اسان غلام ٿيڻ جو انتخاب ڪيو آهي.

انسان پنهنجي آسماني گهر کان تمام گهڻو پري ڀٽڪي ويو آهي □ خدا □ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ جي اندروني جنت وڃائي چڪو آهي، □ هو ذاتي ڪوشش کان سواءِ اها جنت ٻيهر حاصل نه ڪري سگهندو.

خدا اسان کي پنهنجي صورت □ پيدا ڪيو، پر هي سچ اسان جي ذهنن کان پڇي ويو آهي. اسان ان وهم □ مبتلا ٿي ويا آهيون ته اسان جي تقدير ڏکيائي آهي□ اسان جي تقدير فنا آهي. اسان کي دانائي جي خنجر سان وهم جو پردو ڦاڙي ان جي پويان چمڪندڙ سچائي ڏسڻ گهرجي.

اسين ڪير آهيون □ اسان جي اصل فطرت ڇا آهي؟

انسانن □ واضح فرق آهن، ڇا اهو انهن جي نفسياتي يا جذباتي بناوت □، زندگي □ اهي جيڪي ڪردار ادا ڪن ٿا، ڪم □ سرگرميون جيڪي اهي پيروي ڪن ٿا، يا خواهشون جيڪي اهي محسوس ڪن ٿا پر انهن سڀني فرقن جي پويان ٻه شيون آهن جيڪي هر انسان چاهي ٿو □ ضرورت آهي بغير ڪنهن استثنا جي هڪ آهي هر قسم جي درد □ خواهش کان آزادي ٻيو آهي مڪمل □ دائمي خوشي - مڪمل اطمينان، جتي امن، پيار، حڪمت □ خوشي رهن ٿا.

حقيقت □، انسان جيڪو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو اهو خدا آهي، چاهي اهي اهو نالو استعمال ڪن يا نه. عقلمند چون ٿا ته خدا خوشي جو جوهر □ خوشي جو روح آهي□ ڪو به مڪمل اطمينان محسوس نه ڪندو جيستائين ڪو سڌو سنئون ڪائناتي ذريعن مان نه ڪڍندو. هي انساني حالت کي سمجهڻ لاءِ هڪ اهم نقطو آهي.

پر ماڻهو ڪٿي ڳوليندا آهن جيڪو اهي ڳوليندا آهن؟

اهي ان کي صرف دنياوي شين □ ڳوليندا آهن: ملڪيتن □، ٻاهرين حالتن □، □ ٻين ماڻهن سان لاڳاپن □ پر تخليق جي فطرت کي ڏسندي، هن دنيا □ ڪنهن به شيءِ، ڪنهن به شخص يا ڪنهن به حالت □ ان کي ڳولڻ ناممڪن آهي.

تخليق دوئي جي اصول تي ٻڌل آهي. صرف هڪ رنگ □ تصوير هجڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته ان جي مخالف کان سواءِ ڪو به طريقو ناهي. ساڳئي طرح، وجود جي ڪنهن به پهلوءَ جو دوئي کان الڳ ٿي وجود □ رهڻ ناممڪن آهي. تنهن هوندي به، ماڻهن کي متحرڪ ڪندڙ خواهشن جي جانچ ڪرڻ تي، اسان کي معلوم ٿئي ٿو ته اسان مان هر هڪ صرف سٺي، خوشگوار، خوبصورت □ مثبت شين جي خواهش رکي ٿو، بغير ڪنهن به

ناپسنديده يا ناپسنديده شيءِ سان معاملو ڪرڻ جي معمولي خواهش جي. پر اهو ناممڪن آهي.

هن پٽي دنيا ۾، درد کان سواءِ ڪا به خوشي ناهي، اونده کان سواءِ ڪا به روشني ناهي، برائي کان سواءِ ڪا به چڱائي ناهي، موت کان سواءِ ڪا به زندگي ناهي. سکي جا ٻئي پاسا الڳ نه ٿي سگهن ٿا. ان جو مطلب اهو آهي ته جيڪو اسان پنهنجي اندر ۾ چاهيون ٿا اهو هن دنيا مان حاصل نٿو ڪري سگهجي.

ماڻهو ڳولا ڪندا آهن - ها، اهي پنهنجي پوري طاقت سان ڳولا ڪندا آهن - پر اهي اهو نه ڳولي سگهندا آهن جيڪو اهي ڳوليندا آهن، جيڪو مايوسي ۽ نااميدي کي جنم ڏيندو آهي اهو نه رڳو مايوسي ڏانهن وٺي ويندو آهي پر وڏي ناراضگي ۽ شديد ڪاوڙ جو سبب پڻ بڻجندو آهي، ۽ نتيجي طور تي تشدد جي عملن جو سبب بڻجندو آهي. اهو سڀ ڪجهه ان ڪري ٿئي ٿو جو اهي اهو نه ڳولي رهيا آهن جيڪو اهي صحيح جاءِ تي ڳولي رهيا آهن، ۽ نتيجي طور، انهن کي اهو نه ملندو آهي جيڪو انهن جي دل چاهي ٿي.

اسان جي زماني ۾ ماڻهو زندگيءَ جي معنيٰ ۽ مقصد بابت گهٽو ڪجهه نٿا ڄاڻن، ۽ تنهن ڪري اهي مونجهاري ۽ مونجهاري جو شڪار آهن.

فطرتاً، انسان مقصد تي هلندڙ مخلوق آهن جيڪڏهن انهن جي زندگي ۾ ڪو مقصد نه آهي، ۽ جيڪڏهن انهن جا ذهن، توانائيون، مرضي ۽ جذبات مثبت ۽ تعميري طريقي سان هدايت نه ڪيا وڃن، ته اهي تباهي واري رستن ڏانهن رخ ڪندا جهڙوڪ شراب ۽ منشيات جو استعمال، تشدد جو رستو اختيار ڪرڻ، وغيره. زندگي جو آخري مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي ۽ اهو فردن تي فرض آهي ته اهي نيڪ عملن، صحيح نقطه نظر، مثبت روين، ۽ پنهنجن جذبات جي فائديمند چينلنگ ذريعي پنهنجن ڪردارن ۾ ٻاهرين سرگرمين کي هم آهنگ ڪن.

اسان جي فطرت جا اهي ٻه پهلو - اندروني يا روحاني پهلو ۽ ٻاهرين پهلو - جيڪڏهن صحيح طرح سان سمجهيا وڃن ته متضاد نه آهن، بلڪه، اهي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا ۾ اسان جي جسماني، نفسياتي، جذباتي، ۽ روحاني صلاحيتن ۾ صلاحيت جي ترقي ۽ وڌائڻ ۾ مدد ڪن ٿا.

ماڻهو هڪ وڏي خالي جاءِ ۾ رهن ٿا، ذهني محرڪ يا نفسياتي محرڪ کان خالي. اهي مقصد جي کوٽ ۽ ڪنهن به اهڙي شيءِ جي غير موجودگيءَ جي ڪري بور محسوس ڪن ٿا جيڪا انهن جي زندگين کي قدر ۽ معنيٰ ڏئي

سگهي ٿي. سراسري ماڻهو شايد ڪم ڪرڻ ۽ رويي ڪرڻ جي قابل هجي جيئن اهي نفسياتي ۽ ذهني طور تي صحتمند هجن، پر ڇا اهي خوش آهن؟

زندگيءَ جو بنيادي مقصد اهو ڄاڻڻ آهي ته اسين ڪير آهيون ۽ اسان جي اصل فطرت ڇا آهي جيڪڏهن اسان زندگيءَ جي گهري پهلوئن کي اهو ڌيان ڏينداسين جيڪو اهي مستحق آهن، ته اسان ناگزير طور تي خوشي محسوس ڪنداسين، ڇاڪاڻ ته انساني خوشي پنهنجي روحاني خود سان ڳنڍڻ سان ڳنڍيل آهي، جنهن کان سواءِ انسان جو ڪو به وجود يا وجود ناهي.

ناڪامي يا بيماري جو خوف ان بابت مسلسل سوچڻ سان پرورش پاتا آهي جيستائين ناڪامي جو خيال شعوري ذهن مان لاشعور ۾ داخل ٿئي ٿو ۽ آخرڪار اعليٰ شعور تائين پهچي ٿو. پوءِ، لاشعور ۽ اعليٰ شعور ۾ جڙيل خوف، وڌڻ ۽ وڌڻ شروع ڪري ٿو جيستائين اهو شعوري ذهن کي خوف جي بوٽن سان نه پريندو آهي جيڪي شروعاتي سوچ جيتري آساني سان ختم نه ٿيندا آهن جڏهن اهو اُپرندو آهي. اهي نقصانڪار بوٽا آخرڪار زهريلا ۽ موتمار ميوا ڏين ٿا. خوشقسمتيءَ سان، ان جون پاڙون اندر مان جرئت تي مضبوط ڌيان ڏيڻ ۽ خدا تي مڪمل ايمان جي شعور کي پيدا ڪرڻ سان ختم ڪري سگهجن ٿيون ۽ اهو ته هو انهن جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي پاڻ کي مدد ڪرڻ ۽ انهن کي نقصان کان بچائڻ چاهين ٿا.

هڪ دفعي، هڪ ننڍڙو بلبلو سمنڊ جي مٿاڇري تي تري رهيو هو، طوفانن ۽ بجليءَ کان هوشيار، جڏهن هن هڪ آواز ٻڌو جيڪو هن کي سرگوشي ڪري رهيو هو: "زندگيءَ جو ننڍڙو بلبلو، توکي ڇا ٿيو آهي؟"

ڇا توهان کي خبر ناهي ته توهان زندگي جي سمنڊ جو حصو آهيو؟ ننڍڙي بلبل ڇوڌاري ڏٺو ۽ ان حقيقت کي محسوس ڪيو.

انساني شعور هڪ ننڍڙي بلبل وانگر تري ٿو ڪائناتي شعور جي سمنڊ جي مٿاڇري تي، ان کي هڪ عارضي بلبلو سمجهي، بيماري، غربت ۽ موت جي خوف کان ٿڙڪي رهيو آهي او بلبلو، ڇا توهان سمنڊ کان ٻڌو ٿا؟ پنهنجي ڇوڌاري غور سان ڏسو، پنهنجي نقطه نظر کي پنهنجي فوري ماحول کان خدا جي لامحدود دائري ڏانهن منتقل ڪريو، وڏيڪ ڳولهيو، پنهنجي سمجهه کي وسيع ڪريو، ته جيئن توهان ڄاڻو ۽ پڪ ڪريو ته توهان سندس وسيع سمنڊ سان هڪ آهيو، ۽ خدا توهان سان گڏ آهي، هو توهان جي حفاظت ڪري ٿو، هو توهان کي هاڻي ۽ هميشه لاءِ برقرار رکي ٿو.

قند □ قند کان بچڻ

جڏهن به توهان پنهنجي دل □ ڪا مضبوط خواهش محسوس ڪندا آهيو جيڪا توهان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ مجبور ڪندي آهي، ته سمجهداري استعمال ڪريو □ پاڻ کان پڇو، "ڇا هي هڪ سٺي خواهش آهي جيڪا پوري ٿي سگهي ٿي، يا هڪ خراب خواهش جنهن جو احترام نه ڪيو وڃي؟" غير صحتمند مادي خواهشون اسان کي غلط اميدون □ وهمي خوشي ڏئي اسان جي خراب عادتن کي همٿائين ٿيون. اهڙين حالتن □، سچائي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ سمجهداري جي طاقت کي استعمال ڪرڻ گهرجي. خراب عادتون آخرڪار ناخوشي جو سبب بڻجن ٿيون جڏهن انهن جي حقيقي فطرت ظاهر ٿئي ٿي، اهي ڪنهن شخص کي ڏک جي قند □ مصيبت جي قند □ ڦاسائڻ لاءِ بي وس ٿي وڃن ٿيون.

غور □ ڪهاڻيون

زندگي □ موت □، ڏکن □ آفتن □، اي خداوند، تو تي منهنجو ايمان مضبوط □ غير متزلزل، مضبوط □ غير متزلزل رهي ٿو.

منهنجي خواهش □ دعا جو هر ساهه منهنجي روح □ دروازا □ دريون کوليندو آهي جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج تمام گهٽين پريل جڳهن تي چمڪي ٿو، تيئن مان پنهنجي زندگي جي سيني شعبن □ روزاني سرگرمين □ الاهي محبت جون ڪرڻيون ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان □ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائيان.

مشڪ هرڻ جي ڪهاڻي

مشڪ هڪ قيمتي مادو آهي جنهن جي خوشبو تيز هوندي آهي، جيڪا هماليه جي بلند جبلن □ رهندڙ مشڪ هرڻ جي ناف □ ملندي آهي.

هڪ پيرو هرڻ هڪ خاص عمر تائين پهچي ٿو، دلڪش مشڪ پنهنجي ناف مان چپ چاپ ٿمتار ٿيڻ شروع ڪري ٿي، □ هرڻ ان پرڪشش خوشبوءَ کان بيزار ٿي وڃي ٿو □ ناچڻ شروع ڪري ٿو □ ان خوشگوار خوشبوءَ جي سرچشمي جي ڳولا ڪري ٿو.

اهو هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ منتقل ٿئي ٿو، پٿرن جي وچ □ □ وٽن هيٺان سونگهي ٿو، هر هنڌ ان دلچسپ خوشبوءَ جي سرچشمي جي ڳولا ڪري ٿو.

آخرڪار، هو ناراض □ وڌيڪ پريشان □ پريشان ٿي ويندو آهي جڏهن هن وٽ لفظن جي کوٽ هوندي آهي □ هو اهو نه ڳولي سگهندو آهي جيڪو هو خواهش □ جذبي سان ڳولي رهيو آهي.

مشڪ جي سرچشمي تائين پهچڻ جي آخري ڪوشش □، اهو پنهنجي قسمت کي منهن ڏيڻ □ پنهنجي موت کي منهن ڏيڻ لاءِ اوچي پٿريلي ٽڪرين مان اونهي وادي □ ٽپو ڏئي ٿو، جنهن موقعي تي شڪاري ان کي پڪڙڻ □ ان مان مشڪ جي ٿلهي يا غدود ڪڍڻ جي قابل ٿي ويندا آهن.

انهيءَ سلسلي □، هڪ روشن خيال شاعر ڪجهه هن طرح پڙهيو:

اي بيوقوف مشڪ هرڻ!

توهان ڇو ڏک □ آهيو؟ توهان کي ننڊ ڇو نه آئي آهي؟

هي مشڪ موجود آهي.

پنهنجي پيٽ جي ٿلهي سان، اي بيوقوف!

جيتوڻيڪ توهان پنهنجي نڪ سان ڇُهيو

توهان کان خفيه خوشبو اچي ٿي

توهان اهو ڪٿيو هوندو جيڪو توهان اميد ڪيو هو

□ توهان خرچ ڪرڻ کان سواءِ رهندا هئا

ڇا توهان نٿا سمجهو، منهنجا دوستو، ته گهڻا ماڻهو مشڪ هرڻ وانگر هلن ٿا؟ اهي هميشه □ هميشه لاءِ پاڻ کان ٻاهر هر هنڌ خوشي ڳولي رهيا آهن.

ها، اهي راند □ خوشي ڳوليندا آهن، □ خواهشن □ خواهشن □ پاڻ کي ٽڪائي ڇڏيندا آهن. اهي دولت جي لڙڪندڙ رستن تي چڙهندا آهن جيستائين اهي آخرڪار وڏين اميدن جي ٽڪرين مان ٽپو ڏئي مايوسي □ ناڪامي جي پٿرن ڏانهن ويندا آهن جڏهن اهي پنهنجي روح جي گهري کوهن □ محفوظ ٿيل سچي خوشي ڳولڻ جي قابل نه هوندا آهن.

جيڪڏهن اسين پنهنجن خيالن کي اندر ڏانهن موڙينداسين، □ گهري سوچ ويچار ڪنداسين، ته اسان روح جي سڪون □ سچي □ دائمي خوشي جو ذريعو ڳولينداسين جيڪا اسان ڳولي رهيا آهيون.

اسان کي مشڪ هرڻ وانگر نه ٿيڻ گهرجي، غلط هنڌن تي خوشي جي ڳولا □ مري وڃڻ گهرجي، بلڪه، اسان کي هوشيار رهڻ گهرجي □ پنهنجي اندر خوشي ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ٻاڻ کان ٻاهر نه.

بٽڻ جي ڪهاڻي

هڪ ڀيري هڪ ماڻهو مون وٽ آيو □ چيو ته هو دل جي دائمي بيماري □ مبتلا آهي، □ وڌيڪ چيو:

"مون ڪيترين ئي ڪوششون ڪيون آهن، پر مان دل جي درد کان نجات حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهيان"

آرام سان سوچڻ کان پوءِ، مون کيس قينچي آڻڻ لاءِ چيو. هن ڏکندي مون ڏانهن ڏٺو □ چيو:

"ڇا توهان منهنجي دل کي چيري کولڻ جو ارادو ڪيو ٿا، سائين؟"

مون کلندي جواب ڏنو، "مان ڊاڪٽر نه آهيان ڇا توهان ڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ کي سرجري ڪرڻ لاءِ قينچي استعمال ڪندي ڏٺو آهي؟!"

آخرڪار، هو بيزاريءَ سان قينچي کڻي آيو، تنهن ڪري مون سندس ڪوٽ جو هڪ بٽڻ ڪٽي ڇڏيو □ کيس چيو ته ان جي جاءِ تي ٻيو بٽڻ نه سلائي، □ جتي بٽڻ غائب آهي اتي پنهنجو هٿ نه رکي. مون کيس اهو به چيو ته ٻن هفتن کان پوءِ مون وٽ واپس اچي، □ مون کي اميد هئي ته هو ان دوران صحتياب ٿي ويندو.

ماڻهو کلندي چيو، "مان توهان جي چوڻ تي عمل ڪندس ڇو ته مون کي توهان تي ڀروسو آهي، پر مون کي لڳي ٿو ته اها سڀ کان عجيب دوا آهي جيڪا مون کي ڪڏهن به ڏني وئي آهي!"

ٻن هفتن کان پوءِ هو ڊوڙندو مون وٽ آيو □ حيران ٿيندي چيو:

"ماهرن مون کي يقين ڏياريو ته مان دل جي بيماري کان شفاياب ٿي چڪو آهيان. تنهن ڪري، خدا جي واسطي، توهان ڇا ڪيو؟ ڇا توهان هڪ بٽڻ مان هڪ جن ڪڍيو؟"

مون مسڪرائيندي جواب ڏنو: "ها! توهان جو هٿ مسلسل بٽڻ سان ڪيڏي رهيو هو، ۽ بٽڻ دل سان ڳنڍيل هو"

اهو بٽڻ اهو جن هو جيڪو توهان جي دل ۾ درد پيدا ڪري رهيو هو، تنهن ڪري مون بٽڻ ڪٽي ڇڏيو ۽ توهان کي چيو ته ان کي نه بدلايو يا پنهنجي دل تي هٿ نه رکو، انهي طريقي سان، توهان جي دل دٻاءُ کان آزاد ٿي وئي ۽ توهان کي تڪليف ڏيڻ بند ٿي وئي!

هر شيءِ تيزي سان هلي رهي آهي، ۽ ماڻهو ڪيترن ئي شين ۾ مصروف آهن قدرتي طور تي، وقت ضايع ڪرڻ، موسم کي توهان کي ڇڏي ڏيڻ ۽ خالي هٿين ختم ٿيڻ کان بهتر آهي ته دنيا جي فضل حاصل ڪريو پر جيڪو حاصل ڪرڻ گهرجي اهو زندگي جو سڀ کان امير ترين فصل آهي: خدا جي ويجهو ٿيڻ ۾ ان کي چاٽڻ سچي خوشي حاصل ڪرڻ جو واحد طريقو هن دنيا ۾ ڪجهه حاصل ڪرڻ ۽ روحاني ڪاميابي حاصل ڪرڻ آهي.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي پنهنجي روزاني فرضن کي خدا تي غور ڪرڻ ۽ پنهنجي ذهن ۽ جسم کي برڪت واري الاهي توانائي سان چارج ڪرڻ کان اڳ شروع نٿا ڪن.

دنيا جون ڪيتريون ئي گهرجون انهن کي روڪي سگهن ٿيون جيڪي پنهنجن روحاني مقصدن جي ڳولا ۾ آهن ۽ انهن کي انهن جي چونڊيل رستي کان هٽائي سگهن ٿيون پر جيڪي غير متزلزل عزم رکن ٿا اهي ڪنهن به شيءِ کي انهن کي رستي کان پري ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن؛ اهي مشڪل يا خراب حالتن جي باوجود عزم سان ثابت قدم رهندا آهن.

دنيا اسان کي ڇا به ڏئي، اهو اسان جي دلين جي خواهش کي پورو نه ڪندو، جيڪي ڪنهن وڌيڪ مستحڪم، اهميت ۾ وڌيڪ، ۽ دنيا جي خزانن ۽ دولت کان وڌيڪ قيمتي شيءِ جي خواهش رکن ٿا.

جڏهن ڪو ماڻهو مري ٿو - توهان جي عمر ڊگهي هجي - دنيا جي ڪا به طاقت ان لاءِ ڪجهه به نٿي ڪري سگهي. اسان جي هن دنيا مان نڪرڻ کان پوءِ ڪير اسان جي مدد ڪري سگهي ٿو؟ خدا تنهن ڪري، اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته هي دنيا اسان جي آسماني گهر جي سفر ۾ صرف هڪ عارضي رڪاوٽ آهي، جتي اسان هميشه لاءِ رحمدل جي حضور ۾ رهنداسين.

گهڻي دولت صحت، امن ۽ اثرائتي جي ضمانت نٿي ڏئي، پر امن ۽ اثرائتي حاصل ڪرڻ روحاني ۽ مادي ٻنهي سطحن تي متوازن ڪاميابي جو سبب بڻجندو.

گهڻا ماڻهو ذهني ڪارڪردگي صرف مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ترقي ڪندا آهن پر جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ تي ضابطو رکي ٿو ۽ پنهنجي نفسياتي طاقتن کي منظم ڪري ٿو ۽ خدائي منصوبي جي مطابق عمل ڪري ٿو، ته سندس زندگي برڪت واري ٿيندي، ۽ هو روح جي امرت جو مزو چکندو جڏهن ته هن زمين تي هو هاڻي عادتن ۽ خواهشن جو قيدي نه رهندو، پر سندس شعور خدائي موجودگي جي دل ۾ تبديل ٿي ويندو، ۽ هو اتي رهندو ۽ نئين خوشين مان لطف اندوز ٿيندو جيڪي وضاحت جي خلاف آهن.

جسم سڀ کان وڏو دواسازي آهي

طبي محققن اهو دريافت ڪيو آهي ته جڏهن اسان گهڻي خوشي محسوس ڪندا آهيون، ته جسم اينٽي ڊپريسنٽس ۽ ٻيون دٻاءُ گهٽائڻ واريون دوائون پيدا ڪندو آهي جيڪي ڊاڪٽرن جي تجويز ڪيل دوائن جيتريون طاقتور ۽ اثرائتي هونديون آهن. جسم ڌرتيءَ تي سڀ کان وڏو فارميسي آهي، جيڪو صحيح وقت تي صحيح شيءِ پيدا ڪرڻ جي قابل هوندو آهي جڏهن اسان روحاني توازن سان هم آهنگ هوندا آهيون جيڪو خدا اسان ۾ رکيو آهي.

سڀ دٻاءُ نقصانڪار نه هوندو آهي؛ دٻاءُ اسان جي جسمن ۾ وهندڙ اهم توانائي کي جاڳائيندو آهي ۽ سرگرمي ۽ حرڪت کي متحرڪ ڪندو آهي مطالعي مان ظاهر ٿيو آهي ته مناسب مقدار ۾ دٻاءُ فائديمند آهي.

پر مسئلو تڏهن پيدا ٿئي ٿو جڏهن دٻاءُ هڪ صحتمند سطح کان وڌي وڃي ٿو.

اسان مان هر هڪ جي دٻاءُ جي هڪ ذاتي حد آهي، ۽ جڏهن اها حد وڌي ويندي آهي، ته اسان کي گهرجي ته ان کان وڌيڪ دٻاءُ ۾ پئجي ويندا آهيون، ۽ اسان کي شايد ان جي خبر نه هوندي جيستائين جسم، جذبات ۽ ذهن ۾ مسئلا ظاهر ٿيڻ شروع نه ٿين.

خدا سان گڏ زندگي خوشي ۽ مسرت آهي، جڏهن ته خدا کان سواءِ پريشاني، انتشار، ڏکيائي ۽ آفت به آهي. پوءِ اسان ڪيئن امن ۽ سڪون

حاصل ڪري سگھون ٿا ھڪ اھڙي زندگي ۽ جيڪا آفتن ۽ المين جي غلبي ۽ ھجي، ۽ ھن ڌرتيءَ تي ڪجھه خوشي آڻي سگھون ٿا؟

پھرين ضرورت اھا آھي ته جڏھن اسان انھن جي اثر ھيٺ ھجون ته زندگيءَ جي دٻاءُ کان آگاھه رھون.

خدا سڀ ڪجھه حڪمت وارو ۽ سڀ ڪجھه ڄاڻندڙ آھي، ۽ ھن اسان جي جسمن کي آرام، تڪليف، سڪون ۽ پريشاني جھڙا سگنل ڏنا آھن، ۽ اسان کي انھن سگنلن تي ڌيان ڏيڻ گھرجي. اسان جي جسمن ۾ ھڪ الاھي ذھانت آھي جيڪا اسان کي ڪجھه ٻڌائڻ جي ڪوشش ڪري ٿي، ۽ اسان کي دٻاءُ يا آرام جي وقت ۾ انھن پيغامن کي ٻڌڻ گھرجي. جڏھن توھان دٻاءُ محسوس ڪريو ٿا، ته پنھنجي ذھن کي پنھنجي جسم جي ان حصي تي مرڪوز ڪريو جيڪو دٻاءُ جو تجربو ڪري رھيو آھي، پوءِ ھڪ ڊگھو ساھه وٺو ۽ ساڳئي وقت، ان حصي کي نرميءَ سان تنگ ڪريو جيستائين اھو وائبريٽ نه ٿئي. پوءِ آرام ڪريو ۽ دٻاءُ کي آزاد ڪريو. ھي جسم ۾ توانائي ۾ اھم توازن برقرار رکڻ ۾ مدد ڪندو ۽ ان کي دٻاءُ جي نقصانڪار اثرن کان بچائيندو.

اسان سانس ذريعي جذباتي دٻاءُ کي به منظم ڪري سگھون ٿا جڏھن توھان خوف يا ڪو ٻيو نقصانڪار جذبو محسوس ڪندا آھيو، ته آھستي آھستي، گوڙھا ۽ تال سان ڪيترائي پيرا سانس اندر ۽ ٻاھر ڪڍو، ھر ساھه سان توھان جي جسم کي آرام ڪرڻ جي اجازت ڏيو. ھي توھان جي تيز دل جي ڌڙڪن کي سست ڪرڻ، عام رت جي گردش کي بحال ڪرڻ، توھان جي اعصاب ذريعي اھم توانائي جي وھڪري کي آسان بڻائڻ، ۽ توھان جي ذھن کي پرسڪون ڪرڻ ۽ توھان جي خيالن کي صاف ڪرڻ ۾ مدد ڪندو.

زندگي ڪا ھنگامي صورتحال ناھي؛ اھا ھڪ خوبصورت الاھي اظھار آھي، ۽ اسان کي ان مان لطف اندوز ٿيڻ گھرجي اچو ته ياد رکون ته مسڪراھٽ ھڪ طاقت آھي؛ جيڪڏھن اسان ان کي استعمال نه ڪندا آھيون، ته اسان زندگي جو ھڪ اھم پھلو وڃائي ڇڏيندا آھيون.

انسان جذبات ۽ احساسن سان گڏ روح آھن، ۽ انھن جو ھڪ جسم آھي جيڪو اھي لباس يا ٻاھرين ڪوٽ وانگر پائيندا آھن پر جيستائين اسان صرف جسم ۽ جذبات جي سطح تي رھنداسين، اسان دٻاءُ ۽ ٽينشن جي منفي اثر ھيٺ ايندا رھنداسين۔

جڏهن اسين پنهنجي بنيادي فطرت سان هم آهنگ ٿي وڃون ٿا، جيڪو روح آهي، ته روح جي خوشي دل ۾ وهندي آهي ۽ پيار ۾ تبديل ٿي ويندي آهي. هن پيار کي محسوس ڪرڻ، روح جي سڪون ۽ سڪون سان ڳنڍيل، ۽ ان جي هم آهنگ اثر هيٺ عمل ڪرڻ ۽ رابطو ڪرڻ، ٽينشن ۽ تضادن سان ڀريل دنيا ۾ قدرتي طور تي رهڻ جو سڀ کان مناسب طريقو آهي. هن خوشي سان هم آهنگ ٿيڻ زندگي جي مسئلن جو حل آهي.

نوٽ: بيان جي حوالي سان: "جسم هڪ اينٽي ڊيپريسننٽ ۾ پيا مادا پيدا ڪري ٿو جيڪي دٻاءُ ۽ ٽينشن کي گهٽ ڪن ٿا، جيڪي ڊاڪٽرن جي تجويز ڪيل کان گهڻ طاقتور ۽ اثرائتو نه آهن،" هي طبي صلاح ۽ نسخن کان سواءِ صلاح نه آهي، تنهن ڪري وضاحت جي ضرورت آهي.

مقناطيسي مساواتون

هڪ مضبوط موجودگي ۽ بڇڙي رجحانن وارو ماڻهو + هڪ مهربان پر ڪمزور ارادي وارو ماڻهو = بڇڙو مقناطيسيت مهرباني تي غالب آهي

هڪ ڪمزور ارادي وارو ماڻهو جنهن ۾ بڇڙا رجحان هجن + هڪ مضبوط ارادي وارو ماڻهو جنهن ۾ سٺي رجحان هجن = سٺو مقناطيسيت برائي تي غالب اچي ٿو.

ڪمزور روحاني مقناطيس + برائي حياتياتي مقناطيس = مضبوط برائي مقناطيس

مضبوط اخلاقي طاقت + ڪمزور اخلاقي طاقت = وڏيڪ اخلاقي طاقت

هڪ ماڻهو جيڪو ڪاوڙيل ۽ تشدد ڪندڙ آهي + هڪ ماڻهو جيڪو نرم ۽ مهربان آهي = ڪاوڙ جي مقناطيسيت نرمي تي غالب آهي.

مضبوط، متوازن، ۽ پرسڪون مزاج + مزاج جيڪو ڪڏهن ڪڏهن عدم اطمينان ڏانهن مائل ٿئي ٿو = سڪون جي مقناطيسيت غالب آهي

دائمي جڙيل ناڪامي + گهٽ جڙيل ناڪامي = مضبوط ناڪامي مقناطيسيت

مضبوط مثبت ڪاميابي + گهٽ مثبت ڪاميابي = وڌندڙ ڪاميابي

مضبوط ناڪامي وائبريشن + مضبوط ڪاميابي وائبريشن = يا ته مضبوط ناڪامي مقناطيس يا مضبوط ڪاميابي مقناطيس، ماحول □ حالتن تي منحصر آهي.

هڪ مضبوط، صحتمند ذهن + مڪمل جهالت = يا ته هوشياري □ مهارت يا جهالت □ بيوقوفي

شاندار روحاني طاقت + شاندار عملي طاقت = روحاني مقناطيسيت - هڪ واقعي شاندار عملي طاقت

جيڪڏهن ماڻهو آسمان □ ڪيترن ئي گرهن جي مخلوق کي ڏسي سگهن جيڪي انهن جي چوڌاري آهن، ته شايد ڪجهه پنهنجن فوت ٿيل پيارن کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندا. خدا منهنجي روحاني اکيون کولي ڇڏيون آهن، □ مان انهن مان ڪيترن ئي روحن کي ڏسان ٿو جيڪي زميني دائري کي ڇڏي ويا آهن. روحاني اک (متي جو مرڪز) تي ڌيان ڏيڻ سان، ڪو به اندروني نظر سان روشن دنيا کي ڏسي سگهي ٿو جتي اهي سيئي نيڪ روح آباد آهن جيڪي آسماني جهاز تي رحم ڪندڙ جي حضور □ چڙهندا آهن.

انسانن □، دل هڪ وائرليس رسيور □ روحاني اک هڪ ٽرانسميٽر طور ڪم ڪري ٿي جيتوڻيڪ توهان پنهنجن پيارن کي نه ڏسي سگهو ٿا، جيڪڏهن توهان خاموشيءَ سان پنهنجي جذبات کي دل تي مرڪوز ڪريو ٿا، ته توهان انهن پيارن جي موجودگي محسوس ڪري سگهو ٿا جيڪي هاڻي آسماني جسمن □ رهن ٿا، خدا جي امن □ سلامتي مان لطف اندوز ٿي رهيا آهن □ جسم جي پابندين کان پنهنجي آزاديءِ □ خوش ٿي رهيا آهن، تنهنڪري توهان انهن جي امن □ آرام حاصل ڪندا آهيو □ توهان جو دل انهن بابت اطمينان حاصل ڪندو آهي.

جڏهن مان خدا جو نالو ڪٽان ٿو، منهنجو سڄو وجود وڏي خوشي □ ڳري ويندو آهي پر هي حالت مون کي صرف وڏي ڪوشش کان پوءِ آئي. پهرين، مان تڙپ لاءِ نه هوس، ڇاڪاڻ ته منهنجو ذهن تڏهن گم ٿي ويو هو پر هاڻي، جيئن ئي مان پنهنجن خيالن □ شعور کي روحاني مرڪز تي مرڪوز ڪريان ٿو - ابرو جي وچ واري جاءِ - سڀ خيال غائب ٿي وڃن ٿا، ساهه ڪٽڻ ٻاٽمرادو بند ٿي وڃي ٿو، دل ڌڙڪڻ بند ٿي وڃي ٿي، ذهن جي انتشار گهٽجي وڃي ٿي، □ روح تي هجڻ جون حالتون نازل ٿين ٿيون، ته جيئن مان روحاني خوشي محسوس ڪريان □ الاهي نعمت □ ڏڪيل آهيان.

سونهري چوٽيون

خوشي منهنجو حق آهي، منهنجو ورثو آهي، ۽ منهنجو لڪيل الاهي خزانو آهي مون کي پنهنجي اندر اهي خزانا ڳولڻ جي هدايت ڪريو جيڪي بادشاهن جي خوابن کان به وڌيڪ هجن.

* * *

زندگي هڪ ذهين حرڪت آهي جنهن جو هڪ باقاعده تال آهي. اهو پاڻ کي بي جان شين ۾ شڪل ڏئي ٿو، يا هڪ زنده ۽ متحرڪ شڪل اختيار ڪري ٿو. زندگي سڀني کي گهيرو ڪري ٿي ۽ هر شيءِ ۾ شامل آهي.

* * *

اي سڀ کان وڏو عاشق، تون زندگي آهين، تون منهنجو مقصد ۽ منهنجي تمنا آهين.

* * *

مون کي پنهنجي آسماني باغ ۾ هڪ ٽڙيل گلاب بڻاءِ، يا پنهنجي چمڪندڙ پيار جي هار ۾ هڪ چمڪندڙ موتي بڻاءِ، يا مون کي سڀ کان وڏو اعزاز ڏي: پنهنجي دل ۾ سڀ کان ننڍي جاءِ.

* * *

جتي ٻيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

* * *

اچو ته خوابن جو هڪ سونهري قالين ٺُٽيون، منين يادن ۾ سڌريل خيالن جي ريشمي تارن سان.

* * *

پيار سينڊ پيپر وانگر آهي جيڪو ذهن کي پالش ڪري ٿو ۽ ڪردار مان ڪنائي ختم ڪري ٿو.

* * *

وبائي مرض، آفتون، ۽ فطرت ۾ پرتشدد تبديليون جيڪي تباهي، تباهي ۽ وسيع نقصان آڻين ٿيون، اهي "الهي حڪم" نه آهن. اهي آفتون انساني سوچن ۽ عملن مان پيدا ٿين ٿيون. جتي به دنيا جي نيڪي ۽ بدي جي نازڪ توازن کي انساني خراب ارادن ۽ غلط ڪمن جي ڪري نقصانڪار لهرن ۽ وائبريشن جي جمع ٿيڻ سان خلل پوي ٿو، اتي افراتفري جو راڄ آهي ۽ وڏي تباهي اچي ٿي.

* * *

مان هر ڪنهن قوم کان بهترين وٺندس، ۽ سڀني قوميتن جي خامين تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ انهن جي سٺين خوبين جي تعريف ڪندس.

* * *

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ لاءِ گهٽيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي هڪ گهري احساس سان پريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته هي وهڪرو پنهنجي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هڪ مسلسل وهڪرو جيڪو روحن تائين ان ذريعو سان هم آهنگي ۽ پهچندو آهي، انهن کي انهن ماڻهن تائين خوشي منتقل ڪرڻ جي قابل بڻائيندو آهي جيڪي امن جي خواهشمند آهن.

* * *

دل مان نڪتل ڪيترا مهربان لفظ ڪيترن ئي غمن کي دور ڪري چڪا آهن ۽ ڪيترا عقلمند آواز اونداهي رستن کي خوشي ۽ سڪون جي ڏيئن سان روشن ڪري چڪا آهن!

* * *

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۽ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۽ مقصد آهي.

* * *

تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ان کي خوبصورت، پائيدار ۽ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي.

* * *

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۽ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

* * *

جڏهن ذهن هڪ تڙپيل روح جي گهراين مان هڪ دلدار، پرجوش سرگوشي خدا ڏانهن ڪندو آهي، ته روح جو سڏ عالمگير دل کي ڇهندو، ۽ جواب ايندو، ان سان گڏ بيحد خوشي آڻيندو. هي ذهني سرگوشي مرضي

کي تيستائين ترقي ڪري ٿي جيستائين ان ۾ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري طاقت نه هجي.

* * *

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن ۾ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندي آهي، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ۾ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

* * *

ڪنهن به شخص کي خدا جي عطا ڪيل سيني ذهني صلاحيتن کي ٿوري وقت جي شين جي ڳولا ۾ وقف نه ڪرڻ گهرجي، نه ته هو پاڻ کيماديت جي چڪر ۾ وجائي ڇڏين ۾ پاڻ لاءِ غير ضروري حدون ۾ پابنديون پيدا ڪري ڇڏين. ان جي بدران، انهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۾ پنهنجي اخلاقي صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن صحيح ۾ غلط جي وچ ۾ فرق ڪري سگهجي، ۾ ڇا نقصانڪار آهي ۾ ڇا فائديمند آهي.

* * *

سچائي راين ۾ نظرين کان ٻاهر آهي، ۾ ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل آهن.

* * *

اي خداوند، سڪون جا دروازا کوليو ۾ منهنجي روحاني خيالن جي پناهه گاهه کي برائي وسوسن جي حملي کان بچايو ۾ منهنجي دل جي باغ ۾ منهنجي خواهشن جا گلاب ڦُلڻ ڏيو جيئن مان توهان جي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

* * *

نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي، ۾ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي نه گذاريو جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، ٻي صورت ۾ ماڻهو پاڻ کي گهاٽي ذهني جهنگلن جي وچ ۾ ڳوليندو ۾ نظرين جي دائري کان ٻاهر نه نڪري سگهندو.

* * *

خوشي زندگي جي غير مستحڪم حالتن تي نفسياتي فتح جو ميوو آهي.

* * *

جنهن کي خدا سڃاڻي ٿو اهو دنيا لاءِ اڻڄاڻ ٿي سگهي ٿو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو [حقيقي جانچ کان سواءِ]، ته هو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس وانگر بڻجي ويندو جيڪو محاورا ورجائيندو آهي ۽ بلند جملن کي گونجائيندو آهي، ۽ ٻيا هن کي هڪ عالم سمجهندا، پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي.

* * *

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

* * *

پنهنجي دلين کي خدائي برسات لاءِ کوليو ته جيئن اهو توهان ۾ وهي ۽ توهان جي زندگين کي روحاني نعمتن ۽ نيڪي سان پري چڙهي.

* * *

توهان ڪهڙو به ڪم ڪريو ۽ ڪهڙي به ڪاميابي حاصل ڪري سگهو ٿا، هميشه ياد رکو ته خدا اهو ذريعو آهي جيڪو توهان کي ڪم ڪرڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ گهربل طاقت فراهم ڪري ٿو.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي توهان کي غربت ۽ خوشحالي ۾، بيماري ۽ صحت ۾، جهالت ۽ دانائي ۾ ياد ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو جيڪا هڪ پل ۾ تندرستي ۽ شفا عطا ڪري ٿي.

* * *

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي بابرڪت آواز کي ٻڌڻ لاءِ بي چين آهيان، منهنجي يادن جي پردن ۾ لڪيل سخت، زميني آوازن کي مون کان پري ڪريو، مان توهان جي پرسڪون، سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.

* * *

زندگي اونده ۾ ڍڪيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن اسين ٺوڪر کائيندا آهيون ۽ اڳتي وڌڻ کان هٻڪندا آهيون. اسان کي خدا جي روشنيءَ کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهين رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اونداهي جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ رهنمائي ڪندڙ تارو آهي.

* * *

اهو وقت آهي ته انسان پنهنجي شعور کي وسارڻ جي ننڊ مان روح جي جاڳڻ تائين جاڳايو.

* * *

اسان توهان کان دعا گهرون ٿا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي شعور کي جهالت ۽ تنگ، محدود خيالن جي کوٽائي مان ڪڍي امن، روشني، پيار، ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين پهچايو.

* * *

آخرڪار حالتون بهتر ٿينديون چو ته خدا جون طاقتون ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن، ۽ جيڪو به صورتحال جي ناگزير هجڻ جو قائل ناهي ۽ پنهنجي ذهن ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر جي شيءِ ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، ان لاءِ دروازو کوليو ويندو جيڪو [هر ايمان واري هٿ پاران کڙڪايو ويندو].

* * *

ايمان جو مطلب ڪڏهن به لاپرواهي يا حالتن سان عقلمندي سان معاملو نه ڪرڻ ناهي، بلڪه، ڪجهه به ٿئي، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن هو پنهنجي پوري دل، روح ۽ جذبات سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو صرف ڏکيو ۽ ڏباءُ واري حالتن ۾ سندس مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان جا حواس اسان تائين سڄي سچائي پهچائين ها، ته اسان زمين کي اليڪٽرانن جي دريائن وانگر ڏسنداسين، ۽ اسان مٽيءَ جي هر ذرڙي کي روشني جي ڦرندڙ ميڙ وانگر ڏسنداسين.

* * *

جيڪي ماڻهو مادي کان روح تائين پنهنجي بصيرت سان داخل ٿين ٿا، اهي وهم جي نوعيت کي سمجهن ٿا ۽ سچ جي جوهر کي ڄاڻن ٿا.

* * *

چا ڪو ماڻهو آفريڪا جي جهنگلن ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، کيس پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا.

پاڻ کي بچائڻ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو طريقو ناهي يقيناً، واقعن سان معاملو ڪرڻ □ منطق استعمال ڪرڻ گهرجي □ ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل يقين رکڻ گهرجي.

* * *

اهو پيار جيڪو سڀني مخلوقن جي دلين □ رهندو آهي - سڀني مائرن، پيءُ، دوستن □ پيارن جي محبت - الاهي محبت مان نڪتل آهي.

* * *

وڏن □ معمولي فرضن جي وچ □ فرق ڪرڻ گهرجي، صرف اهم تي سڀ کان اهم کي ترجيح ڏيندي ان کان علاوه، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان ٽڪراءُ ڪري ٿو، اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي.

* * *

جيئن سج جون اهم ڪرڻيون پکڙجن ٿيون، مان غريبن □ لاوارثن [جن کي سماج ڇڏي ڏنو آهي] جي دلين □ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، □ مان انهن جي دلين □ نئون عزم پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

* * *

استاد پرمهانس پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو: "ڪنهن کي به پنهنجي پيار جي دائري مان ٻاهر نه ڪڍو، سڀني کي پنهنجي دل □ رکو □ اهي توهان کي پنهنجي دل □ رکندا."

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه فائديمند □ نيڪ ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ □ مدد ڪر.

مون کي توهان جي مرضي مطابق هلڻ □ مدد ڪريو ته جيئن منهنجا سڀئي خيال توهان جي مقصدن جي مطابق هجن □ توهان جي مرضي سان هم آهنگ هجن.

هن منهنجي اندر لڪيل، برڪت واري طاقت کي جاڳائڻ □ مدد ڪئي ته جيئن مان سڀني مشڪلاتن □ آزمائشن تي قابو پائي سگهان.

* * *

ان بهادر □ عاجز روحاني شخصيت ڏانهن جاڳو - هڪ اهڙي شخصيت جيڪا شينهن جي طاقت کي ڪبوترن جي نرمي سان گڏ ڪري ٿي.

* * *

مون کي ڪڙي، ڪوڙي تنقيد، □ نه ئي شاندار تعريف □ چاپلوسي سان پريشان ڪيو ويندو. منهنجي صرف خواهش آهي ته توهان جي مرضي پوري ڪريان، اي رب، □ توهان جي مهرباني حاصل ڪريان.

* * *

توهان تصور به نٿا ڪري سگهو ته اها زبردست خوشي توهان کي پريندي جڏهن توهان خدا جي موجودگي محسوس ڪندا. توهان جو روح بوء خدا جي لامحدود محبت مست ٿي ويندو. اهو هڪ اهڙو پيار آهي جيڪو ڪنهن به انساني پيار کان لڪين پيرا وڌيڪ آهي - هڪ اهڙو پيار جيڪو توهان جي سيني خواهشن کي پورو ڪري ٿو توهان جي دل کي خوشي اطمينان سان پري ٿو.

* * *

اندروني توجهه ذريعي، توهان سڌو سنئون پنهنجي اندر پنهنجي چوڌاري روحاني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان هن شعور کي پيدا ڪندا، ته توهان جي شخصيت هم آهنگي سان وڌندي، توهان ماڻهن ٻين مخلوقن لاءِ هڪ پرڪشش مقناطيسيت حاصل ڪندا.

* * *

اي عظيم محافظ، مون کي پرواه ناهي ته مان پنهنجي قسمت جي ڪري سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيان، جيڪا منهنجي پنهنجي ٺاهيل آهي، پر مان توهان کان پڇان ٿو، منهنجي واحد پناهه، ته منهنجي پيار جي شمع کي غفلت وسارڻ جي هوائن کان بچايو.

* * *

اچو ته اسان کي سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي خالص، تازگي واري پاڻيءَ مان پيٽ ڀرڻ لاءِ پيئون، جيڪو مثبت سوچڻ هڪ پراميد نقطه نظر رکڻ جي اسان جي پختي عزم سان وڌي ٿو.

* * *

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

* * *

ڪوشش ڪريو جرئتمند خوشگوار ڪم ڪرڻ جيڪي گهٽا ماڻهو نٿا ڪن، انهن کي پيار امن ڏيو جن کي ٻيا نظرانداز ڪن ٿا.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"جيڪڏهن توهان ذهن جي پرورش وقت نه گذاريو، ته ڪابه به مادي خوشحالي توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي پرورش اذيت نه آهي پر شعور

جي تربيت آهي ته جيئن انهن خيالن ۽ عملن کي پرورش ڪري سگهجي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا."

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان پار هئس، جڏهن ڪجهه ماڻهو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا ته مان پنهنجو صبر وڃائي ڇڏيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ بيو ڪو به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

* * *

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي ذهني ۽ روحاني طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ دلچسپي رکن ٿا.

* * *

پاڻ کي دير جي تري ۾ پڏڻ نه ڏيو، بورنگ عام حقيقت جي ننڊ مان اٿيو ۽ هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن روانو ٿيو جتي ڪاميابي، خوشي ۽ امن آهي.

* * *

توهان جي اندر زبردست صلاحيتون آهن جيڪي سيڙپڪاري جي انتظار ۾ آهن، ۽ توهان ئي ان کي چالو ڪرڻ ۽ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ جي قابل آهيو.

* * *

خراب عادتن ۽ غير صحتمند جذبن جي حڪمن کان آزادي مادي ڪاميابي کان تمام گهڻي خوشي آڻيندي آهي.

ادبي ڪاميابي هڪ نفسياتي خوشي آڻيندي آهي جيڪا ٻاهرين حالتون توهان کان ڪسي نه ٿيون سگهن.

* * *

توهان پنهنجو سڄو وقت پئسا گڏ ڪرڻ ۾ گذاري سگهو ٿا، پر اهو پئسو توهان کي اهو دائمي امن ۽ سلامتي نه ڏيندو جيڪو توهان ڳولي رهيا آهيو، ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ ناخوشي آڻيندو ڇاڪاڻ ته خوشي ۽ سڪون ذهن ۾ رهندو آهي، شين ۾ نه.

* * *

ڪمزوري کي پنهنجي ذهن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو، ۽ منفي سوچن ۽ مايوسي واري سوچ رکندڙ ماڻهن سان صحبت ۾ محتاط رهو، ائين نه ٿئي ته انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن ۾ داخل ٿين، جيستائين توهان جو ذهن اهڙي طاقت جي درجي تي نه پهچي جو ٻين جا خيال ان کي ڪمزور نه ڪري سگهن، پر ان جي برعڪس، اهو ٻين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ ۽ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ جي قابل هجي.

* * *

خدا ڀرين اڇي ٿو، ۽ اسان کي پنهنجو ڌيئهن ان جي باري ۾ سوچڻ کان سواءِ شروع يا ختم نه ڪرڻ گهرجي اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا کان حاصل ٿيندڙ طاقت ۽ توانائي کانسواءِ، اسان پنهنجو ڪو به ڪم پورو نه ڪري سگهنداسين. هي سندس طرف اسان جو سڀ کان وڏو فرض آهي.

* * *

رسمن ۽ روايتن جو جائزو وٺڻ ۽ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي شروعات ۾، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين صحيح آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب ۾ فائدو آهي جڏهن ته، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي اسان کي ڇاڻڻ گهرجي ته ڇا صحيح آهي ۽ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته ڇا اسان کي خوشي ڏئي سگهي ٿو ۽ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

* * *

جڏهن توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خوشي يا ڪاميابي کان محروم آهن، اهو نه سمجهو ته اهو انهن جي قسمت آهي توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ناهي سگهو ٿا توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا توهان کي واقعي ڪامياب بڻائي ٿي.

* * *

جيڪڏهن توهان وٽ پاڻ ۾ ڪجهه به ناهي، ته توهان خوش نه هوندا پر جيڪڏهن توهان جي چوڌاري ڪجهه به ناهي ۽ توهان پاڻ ۾ خوش آهيو، ته توهان بلاشب□ ڪامياب آهيو، تنهن ڪري، ماڻهن کي انهن جي ٻاهرين حالتن جي بنياد تي فيصلو ڪرڻ ناممڪن آهي.

* * *

وڏي ميڙ □، ڪو اهڙو ماڻهو به ٿي سگهي ٿو جيڪو روحاني بلندي جي حالت تي پهچي چڪو هجي □ اندروني سڪون □ اعليٰ روحاني خوشي حاصل ڪري.

* * *

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، □ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري □ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، چاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي □ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم □ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

* * *

چا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٽائي □ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان □ هو مون سان گڏ آهي، □ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان □ گهري خوشي ڏني آهي.

* * *

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، □ توهان شايد ان □ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو □ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

* * *

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي □ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن □ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ کان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، □ ٻين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان ٻين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، □ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي □ توهان کي ڪنهن به شيءِ کان محروم نه ڪيو ويندو.

* * *

سڀني دلين جي خوشي □، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي پروردگار، □ سڀني وفادارن جي دوستيءِ □، مان تنهنجي محبت محسوس ڪريان ٿو، مان خوش ٿيان ٿو □ منهنجو دل پنهنجن دوستن جي ڪاميابي □ خوشحالي تي خوش ٿئي ٿو، جيئن مان پنهنجي پلائي □ آساني □ خوش ٿيندو

آهيان، جيئن مان پين ۽ حڪمت ڪي متاثر ڪندو آهيان، مان پنهنجي حڪمت جي خزانن کي وڌائيندو آهيان، ۽ سپني جي خوشي ۾، مان پنهنجي حڪمت ڳوليندو آهيان.

* * *

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش ٿئا ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ان جي عارضي خوشي جي باوجود جيڪا ان سان ايندي آهي دنياوي خوشي جي سراب جي پٺيان ڊوڙڻ جو ڇا مقصد آهي جيڪو صرف ٽٽڻ جو واعدو ڪري ٿو؟ ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي، بغير ڪيترن ئي ملڪيتن جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت هجي.

* * *

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڌي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ خوشيون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

* * *

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۽ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۽ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۽ موتمار جراثيم کي مؤثر طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي پين ۾ گهٽ آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، ڇاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن ۾ پين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ ۾ مشڪل ۽ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون ۽ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

* * *

اسين انهيءَ شعور جو هڪ لازمي حصو آهيون جنهن مان هي عظيم ڪائنات پيدا ٿي.

* * *

ڇا توهان ڪڏهن رڍن جو ڌڻ ڏٺو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڌڻ بغير ڪنهن هڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهڻا ماڻهو

اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٿي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، ۽ پيا فوري طور تي بيند ويگن تي ٽپو ڏيندا ۽ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن کان جاري آهي۔ هر قوم جا پنهنجا رواج ۽ روايتون آهن، ۽ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير ڄاڻي ٿو؟ شايد انهن مان ڪجهه رسمون ۽ روايتون بي معنيٰ ۽ بي مقصد آهن.

* * *

جڏهن خيالن جو طوفاني طوفان گهٽجي ويندو آهي، اسان امن جي بادشاهت ۾ داخل ٿيندا آهيون ۽ خدائي موجودگي کي ڇهندا آهيون.

* * *

خدا بابت سوچيو، يا هڪ خوبصورت نظارو جيڪو امن کي متاثر ڪري ٿو، يا هڪ خوشگوار ۽ خوشگوار تجربو مثبت، پرسڪون ذهني سرگرمي توانائي ڏيندڙ ۽ تازگي ڏيندڙ آهي.

* * *

اسين هڪ افراتفري ۽ انتشار واري دنيا ۾ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪيو ٿا، ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪريو ۽ - خدا نه ڪري - پنهنجي صحت وڃائي ڇڏيو يا توهان کي سٺي صحت هجي ۽ توهان پنهنجا پئسا وڃائي ڇڏيو يا توهان وٽ دولت ۽ صحت ٻئي هجن پر پين سان ڪيترين ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ صرف ناراضگي ۽ نفرت سان ملندو خدا کان سواءِ، هن زندگي ۾ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

* * *

زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي کان بي خبر رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۽ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۽ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۽ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

* * *

اتي، غير اونداهي، بي آواز خاموشي، ۽ غير تخليق ٿيل ڪجهه به نه هجڻ کان ٻاهر، ابدي جوهر آهي، جيڪو وجود جو اصل ۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو آهي، نظر ايندڙ ۽ پوشيده.

* * *

خدا هن زمين کي اسان جي ڪائنٽ، سمهڻ ۽ مرڻ لاءِ نه بڻايو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۽ پنهنجي وجود جي مقصد

ڪي سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ ڪي سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا آهن □ ان مقصد کان بي خبر آهن.

* * *

زندگي □ پئسا ڪڏهن به منهنجو مقصد نه هو؛ منهنجو مقصد انسانيت □ پنهنجن ڀائرن □ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ هو تنهن ڪري، خدا مون لاءِ موقعن جا ڪيترائي دروازا کوليا ته جيئن پاڻ کي سهارو ڏئي سگهان □ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان.

* * *

خدا هن ڪائنات کي هڪ مقرر □ نه بدلجندڙ قانون مطابق هلائڻ لاءِ پيدا ڪيو آهي جيڪڏهن اسان انهن عالمگير قانونن مان ڪنهن جي به خلاف ورزي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا. ڪو ماڻهو جيڪو ڪنهن وڏي عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جون هڏيون ٽوڙي ڇڏيندو. تنهن ڪري، اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نه ٿا ڪري سگهون بغير نتيجن کي برداشت ڪرڻ جي.

* * *

جڏهن اسين دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا □ قديم تهذيبن جي لڪيل رازن کي ڳوليون ٿا، ته هڪ وڏي تصوير سامهون اچي ٿي، جنهن □ هڪٻئي سان ڳنڍيل لائينون، مختلف باب، □ صحيح تفصيل شامل آهن، □ اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت □ انفرادي □ سماجي آهي.

* * *

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور □ رهون، ته پوءِ اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن □ دنياوي طريقن سان مطمئن هجون ها.

* * *

خوابن کان ٻاهر پاڪائي، امن □ خوشي جون ڪرڻيون اسان جي ضروري ڪوتائي □ تمثار □ ناچ ڪنديون آهن.

* * *

اسان جي هن زميني سفر دوران اسان جي زندگين جي آسمان □ ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان، اسان کي سکڻ گهرجي ته اسان جي شعور کي ڪيئن وڌايو وڃي □ اسان جي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان اسان گذري رهيا آهيون انهن کي وڌيڪ ڪيئن سمجهون، □ پوءِ اسان بهتر هم آهنگي □ رهڻ □ ماڻهن □ زندگي سان وڌيڪ آساني سان □ محفوظ طريقي سان ڊيل ڪرڻ جي قابل ٿينداسين.

* * *

گهڻا ماڻهو ٻين جي نقل ڪن ٿا هڪ شخص کي اصل □ تخليقي هجڻ گهرجي، □ هر ڪم □ مهارت حاصل ڪرڻ گهرجي.

اوير □، بنيادي ڌيان روحاني خوشي کي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن کي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه □، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ □ توازن، چاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن □ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

* * *

سڀ کان وڏي خوشي - الاهي خوشي کان پوءِ - اها آهي ته هڪ شخص پنهنجي ويجهي مائٽن سان امن □ هجي جن سان هن کي سال جو هر ڏينهن گذارڻو پوندو آهي.

* * *

ماڻهو گهڻو وقت تڪڙ □ □ بي صبري سان ڪم ڪرڻ □ ضايع ڪن ٿا بغير ڪنهن ڪم جي. سوچڻ لاءِ ٿورو وقفو □ سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ته زندگي ڇا پيش ڪري ٿي.

* * *

اسان کي امن جي باغن □ حڪمت جي اندروني عمارتن جي تعمير لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي شاندار روحاني خوبين جي بيشمار گلن سان ٿمثار □ چمڪندا آهن.

* * *

اندروني هم آهنگي، طاقت جو هڪ امير ذريعو آهي □ قابل تجديد توانائي پيدا ڪري ٿي.

* * *

زندگيءَ کي ڏسندي، ڪو به اهو ڏسي ٿو ته ڪاميابي آسان ناهي زندگي اڪثر سخت □ معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، □ اسان کي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ □ ان کي صحتمند □ بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوششن بابت سوچيو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان هن □ ڪامياب ٿي وڃو ٿا، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم - توهان ڊگهي عرصي تائين جيئرو رهو - آخرڪار آرام □ رکيو ويندو ضرورت گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني □ ٻاهرين ڪيترن ئي قوتن سان وڙهڻ جو حڪم ڏئي ٿي اهي قوتون توهان کي ڪنهن به واقعي اهم ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون.

* * *

هر حالت ۾ پرسڪون رهڻ جي ڪوشش ڪريو، ۾ پنهنجي امن جي ٻج ڪي خوشيءَ ۾ اطمينان جي مسڪراهٽن سان ڦُلڻ ڏيو.

* * *

وڏا وڏا بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي ٻين سان شيئر نه ڪن، يعني پنهنجا روحاني تجربا ۾ اعليٰ علم، انهن کي پاڪ علم حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪندي.

* * *

انهيءَ ڪري، جيڪي انهن مرحلن تي پهچن ٿا ۾ انهن حالتن کي حاصل ڪن ٿا، اهي انهن ماڻهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي ذاتي خوشي کي يقيني بڻائيندا پر ٻين جي خوشي کي پڻ يقيني بڻائيندا.

* * *

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض ۾ ڪنجوس جي هٿن ۾ لعنت ۾ بدبختي آهي، ۾ مهربان دل ۾ سخي روح وارن جي هٿن ۾ هڪ نعمت ۾ تحفو آهي.

* * *

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، ان دوران پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص نتيجي ۾ ڪجهه اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض ۾ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي ڪاميابي مان فائدو حاصل نه ڪن.

* * *

ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ نه رڳو اسان جو حق آهي ته اسان پاڻ خوشحالي مان لطف اندوز ٿيون، پر ٻين جي حوالي سان اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ آهي ته جيئن انهن جي مادي حالتن ۾ رهڻ ڪهڻي جي حالتن کي بهتر بڻائي سگهجي.

* * *

مان پنهنجي صاف ضمير جي پٺين جي پويان محفوظ آهيان، مون اونداهي ماضي کي ساڙي ڇڏيو آهي ۾ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي.

* * *

اڄ مون کي احساس ٿيو آهي ته مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشني سان هڪ آهيان ۽ مان انهن لاءِ هڪ مشعل آهيان جيڪي ڏک جي سمنڊ جي لهرن جي خلاف جدوجهد ڪن ٿا.

* * *

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۾ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سيني شڪلن ۾ قسمن ۾ گهربل ۽ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي کي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

* * *

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ ۽ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي ۾ شامل ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

* * *

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۾ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

* * *

هتي هن محدود دنيا ۾، اسان ڊيگهه، ويڪر ۽ ڪثافت کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻي سطح آهي جتي طول و عرض موجود نه آهن؛ هر شيءِ صاف ۽ شفاف آهي - هر شيءِ شعور ۽ ادراڪ آهي ذائقي جو احساس ادراڪ آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال ۽ جسم شعور جون حالتون آهن جيئن اسان خوابن ۾ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آڻي، ذائقو ڪري ۽ ڇهي سگهون ٿا، تيئن ئي، ان اعليٰ سطح تي، ڇا اسان انهن سيني احساسن کي خالص شعور ذريعي تجربو ڪريون ٿا؟

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪندي خوش ڪر، اسان کي خواهشن جي زنجيرن کان آزاد ڪر، ۽ اسان کي هڪ اندروني خوشي عطا ڪر جيڪا زندگي جي تجربن ۾ ان جي بدلجندڙ واقعن کان متاثر نه ٿئي.

* * *

جڏهن اسان جا ذهن اعليٰ تصورن سان هم آهنگ هوندا آهن، ته اسان جي اندر روحاني شعور جاڳي پوندو آهي ۽ اسان الاهي حڪمت ۽ پيار جي شاندار عجائبات جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

جيڪڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ۽ پنهنجن سڀني خيالن ۽ دلين سان سندس طرف رجوع ڪريون، ته اسان سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ اسان ڏسنداسين ته هو زندگي ۽ سلامتي جو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

ظاهري طور تي خالي ۽ خالي جاءِ ۾، هڪ ڪائناتي تعلق ۽ دائمي زندگي آهي جيڪا اسان کي ڪائنات ۾ سڀني جاندار ۽ بي جان شين سان متحد ڪري ٿي. عظيم زندگي جي هڪ لهر وجود ۾ موجود هر شيءِ ۾ وهندي آهي.

* * *

ابديت اسان جو سچو گهر ۽ مستقل رهائش آهي، ۽ انهن جسمن ۾ اسان جو وجود هڪ عارضي وجود آهي، جيئن ريگستان ۾ سفر ڪندڙ قافلي لاءِ هڪ مختصر آرام.

* * *

جڏهن اسين پاڻ کي روح جي تخليقي قوتن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسين عالمگير ۽ لامحدود ذهن سان ڳنڍجي وينداسين جيڪو اسان جي رهنمائي ڪرڻ ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. تخليقي طاقت اسان جي وجود جي عظيم ترين ذريعن کان اسان ڏانهن بي ترتيب وهندي، اسان کي اسان جي سرگرمي جي ڪنهن به شعبي ۾ تخليقي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

* * *

پيار اعتماد، رواداري، ۽ باهمي احترام جي ماحول ۾ وڌندو ۽ وڌندو آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ خيالن ۽ سٺين عادتن جي روشني سان نواز، ته جيئن جيڪڏهن خراب عادتن ۽ منحرف خيالن جو اونده اسان جي ويجهو اچي، ته اهو فوري طور تي ختم ٿي وڃي ۽ اسان کي توهان سان اهڙي گهري محبت ڪرڻ ۾ مدد ڪر جو نه ته مادي وهم ۽ نه ئي دنياوي لالچ اسان کي ڦاسائي سگهن ۽ نه ئي اسان جي ذهنن ۽ دلين تي قبضو ڪري سگهن.

* * *

شيون جيڪي آساني سان حاصل ٿين ٿيون اهي تمام گهٽ قيمتي هونديون آهن. اسان اهو عظيم مردن ۽ عورتن جي زندگين جي مطالعي مان ڄاڻون ٿا ۽ اهي ڪيئن پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪندي، پنهنجا فرض پورا ڪندي، پنهنجي اخلاقي قدرن کي تعمير ڪندي، گهري مطالعي ۾ مشغول ٿي، ۽ خود غرضي کان پاسو ڪندي عظيم ٿيا. پر انهن جيڪي نتيجا حاصل ڪيا ۽ جيڪي ڪاميابيون حاصل ڪيون اهي انهن جي ڪوششن کان بيشمار وڏيون هيون.

* * *

سچي آزادي چونڊ جي آزادي ۾ آهي جيڪا حڪمت جي رهنمائي ۾ سمجهه، درستگي ۽ پختي ارادي جي حمايت سان هجي.

* * *

جڏهن توهان پنهنجي مرضي، عزم ۽ شعوري بصيرت کي جاڳائيندا آهيو، ته پوءِ اڻ ڏٺل قوتون اعليٰ شعور مان نڪرنديون آهن - روح جي بصيرت ذريعي - توهان جي مدد ڪرڻ ۾ نفسياتي آرام ۾ خوشي ڏانهن ويندڙ رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ، خدا جي مدد سان.

* * *

انسان کي پنهنجي ڪوشش سان روح جا رستا کولڻ گهرجن ڪو به ماڻهو خوشي ۽ امن جي بدران ڏک ۾ مصيبت کي نٿو چونڊي جهالت ڏک جي جڙ آهي ۽ رڪاوٽ جنهن کي هٽائڻ ۾ ختم ڪرڻ گهرجي جهالت هڪ نقصانڪار ٻوٽو آهي، جيڪو تمام گهٽي جڙيل آهي، جيڪو انسانيت جي باغ ۾ وڌندو آهي ۽ سٺن ۽ فائديمند ٻوٽن کي ختم ڪري ڇڏيندو آهي.

* * *

جهالت کي غير متزلزل ارادي ۽ پختي عزم سان ختم ڪرڻ گهرجي ذهن جي مٽي کي [مثبت تي] مرڪوز ڏيان سان پوکيو وڃي، ۽ سٺا ٻج ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪيا وڃن جڏهن پيار جون اهم ۽ گرم ڪرڻيون چمڪنديون، ته نيڪي جو ٻج اُپرندو ۽ گاهه ۽ پرجيتي ٻوٽن تي غالب ايندو، ڇاڪاڻ ته روشني جي موجودگي ۾ اوندهه موجود نه ٿي سگهي.

* * *

مادي شين جون خوشيون ختم ۽ غائب ٿي وينديون آهن، پر الاهي خوشي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي اها هڪ الاهي خوشي آهي جيڪا لامحدود ۽ بيان کان ٻاهر آهي.

* * *

اسان کي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪڏهن به غلط طريقا استعمال نه ڪرڻ گهرجن، ۽ نه ئي اسان کي پنهنجي اندر موجود امن ۽ روحاني دولت کي وهمي آرام ۽ هڪ چمڪندڙ زندگي جي ڳولا ۾ ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي اڳيان تباهي ڪندڙ اثرن سان جهنم جي عملن ۽ رويي سان لٽڪيل هجي.

* * *

سڪون خدائي موجودگي کي محفوظ ڪرڻ لاءِ بهترين ڪئميرا آهي خالص ۽ صحيح طور تي مرڪوز سڪون جي لينس ذريعي، برڪت واري تصوير مڪمل وضاحت سان ظاهر ٿيندي.

* * *

حقيقت ۾، سڀ دانائي توهان جي اندر آهي ۽ توهان کي صرف ان کان شعوري طور تي واقف ٿيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

سچي اطمينان پاڻ ۾ سڌاري ۾ آهي، ته جيئن ٻيا توهان کي ڳولين بجاءِ توهان انهن کي ڳولين پيار ۽ دوستي آزاديءَ سان ڏني وڃي، بغير ڪنهن اميد يا طلب جي اميد صرف ڏک ۽ ناخوشي پيدا ڪري ٿي جيتوڻيڪ جڏهن پاڻ ۾ سڌاري لاءِ ڪوشش ڪئي وڃي ٿي، ته به ماڻهوءَ کي پنهنجي خوبين ۽ خود قدر جي قلعي اندر اڪيلو، محفوظ ۽ امن سان ويهڻ گهرجي.

* * *

منهنجي دل مان خوشي ۽ اميد جا آبشار هميشه وهن ٿا، ۽ انهن جو تازگي وارو ڦڙو انهن سڀني کي ڇهي ٿو جن سان مان ملندو آهيان.

* * *

روحاني خوشي روح ۾ ٻين جي هر طرح سان مدد ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿي، ۽ انهن سڌريل اخلاقي خوشين جي تعريف ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪري ٿي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿيون، اهڙي طرح خام خوشين ڏانهن رجحان گهٽجي ٿو.

* * *

توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو هجي، اهو ڪائناتي راند جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان عظيم ڪردارن جيترو اهم رهي ٿو جيڪو روح زندگي جي اسٽيج تي ادا ڪن ٿا.

* * *

مڪمل شعور هڪ مطلق، لامحدود شعور آهي، جيڪو مسلسل پاڻ کي تازو ڪندو رهي ٿو ۽ ان جي تخليق ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي، ۽ توهان جي ذريعي اهو پاڻ جي هڪ منفرد پهلو کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي.

* * *

جيڪڏهن توهان هڪ ڀيرو به الاهي محبت جو مزو چکيو، ته توهان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا ڇو ته پوري ڪائنات ۽ ان جهڙو ٻيو ڪجهه به ناهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهڻي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙي طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي عملن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

* * *

سڀئي سٺا ۽ خراب عمل دماغ جي سيلن ۾ لڪيل آهن ۽ سوچ ۽ سٺيون يا خراب عادتون يا رجحانات جي طور تي ظاهر ٿين ٿا.

* * *

هڪ ماڻهو جيڪو غير صحتمند عادتن جو شڪار آهي ڇاڪاڻ ته انهن جي دماغي خليا انهن عادتن جي طاقت سان چارج ٿي ويندا آهن، اهو قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت اثبات ذريعي پاڻ کي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين انهن جون سڀئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي سٺين عادتن ۾ تبديل نه ٿين. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح هدايت واري زندگي جي قوت دماغي خلين جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي، ته جيئن اهي خليا هر شيءِ سان پرجي وڃن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

* * *

سمجھ اندروني اک، روح جو نظارو، ۽ دل جو دوربين آهي. اهو ذهن جي سڪون ۽ ضمير جي پاڪيزگي جي وچ ۾ توازن آهي.

* * *

هر روز اسان مختلف منظر ڏسون ٿا، ۽ هر ڏينهن سکڻ لاءِ هڪ نئون سبق آڻيندو آهي. اميد آهي ته انسان پنهنجي وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏئي سبق سکندو: پنهنجي وجود جي سرچشمي ۽ پنهنجي زندگي جي بنياد کي سڃاڻڻ.

* * *

اچو ته ماضي جي غمن کي وسارڻ لاءِ ڪم ڪريون ۽ انهن تي نه رهڻ جو عزم ڪريون، غير متزلزل عزم ۽ سرگرم ارادي سان، اچو ته پنهنجي زندگين کي تازو ڪريون، پنهنجي ڪاميابين کي وڌايون، ۽ پاڻ ۾ سٺيون عادتون ۽ عظيم خوبيون پيدا ڪريون.

* * *

جيڪو به پين جي ڪمزوري کي ظاهر ڪري ٿو ۽ انهن کي شرمندگي ۽ ناراضگي جو سبب بڻجي ٿو، اهو عقلمندي ۽ صحيح فيصلي کان پري آهي.

* * *

سڀني وقتن ۽ هنڌن لاءِ چوٽيون

جيڪي خدا سان هم آهنگ آهن اهي دلڪش خوبصورتي ڏسندا آهن ۽ ان عظيم مناس جو مزو چکندا آهن جيڪو ڪنهن ٻئي طريقي سان تجربو نٿو ڪري سگهجي.

جڏهن منهنجي روح توکي پڪاريو، اي خدا، تنهنجي خاموشيءَ جا ڪڪر ڦاٽي پيا، ۽ تنهنجي رحمت جو مينهن زور سان وسڻ لڳو، جيستائين اهو تنهنجي فضل جو هڪ تيز وهندڙ سيلاب بڻجي ويو، تنهنجي برڪت واري ندي منهنجي وجود جي ڪنارن کي ڍڪي ڇڏيو، ۽ منهنجي روح ابديت جي پاڻيءَ ۾ ٻڏي وئي، ۽ منهنجي ننڍڙي زندگي جو بلبلو تنهنجي سموري وجود جي سمنڊ ۾ ڦري ويو.

منهنجي مرشد مون کي سيکاريو ته ڪيئن حڪمت جي چني کي استعمال ڪندي پاڻ کي الاهي موجودگي جي لائق مندر بڻايو وڃي.

جيڪڏهن توهان هڪ عظيم مقصد حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته ان لاءِ هڪ ذهني ماڊل ناهڻ سان شروع ڪريو جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهن ۾ هڪ مضبوط خيال پوکيو ٿا ته هاڻي توهان پنهنجي شعور ۾ ڪنهن به هدايت کي مضبوطيءَ سان قائم ڪري سگهو ٿا؛ پوءِ توهان جو سڄو وجود ان خيال جي مطابق هوندو، ۽ توهان جا عمل ان سان هم آهنگ هوندا.

جڏهن توهان الاهي دل کي ڇُهندا آهيو، ته توهان جون مشڪلاتون ختم ٿي وينديون، پيار توهان جي دل کي پري ڇڏيندو، ۽ شاندار روحاني تجربا توهان جي ذهن جي باغن ۾ پاڪ چشمن وانگر ناچندا.

ڪيترائي ڪڪر توکي لڪائڻ ۾ مون کان لڪائڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، پر خواهش جي ڳوڙهن جي وس مان، تنهنجو بابرڪت نالو مون کي سڀني پردن ۾ پردن جي پويان روشن سونهري اکرن ۾ چمڪندو نظر اچي ٿو.

ضمير جي پاڪائي جو مطلب آهي سچائي سان شفافيت سان معاملو ڪرڻ.

ڪجهه ضروري ضرورتون آهن ۽ جيڪي ڪجهه "ضرورتون" سمجهن ٿا اهي اصل ۾ غير ضروري ۽ ضرورت کان وڌيڪ آهن. زندگي کي بنيادي ضرورتن تي ڌيان ڏيڻ ۽ غير ضروري آسائشن کي ختم ڪندي آسان بڻايو وڃي.

اي دوستي، تون ڪيتري بلند آهين، □ تنهنجي مٽي ڪيتري زرخيز □ مقدس آهي! پيار تنهنجي غذا آهي □ وفاداري تنهنجو مشروب آهي.

جڏهن به ماڻهو پنهنجن اختلافن جي باوجود هم آهنگي □ اتفاق سان هلن ٿا، ته اهي هڪ مقصد سان متحد ٿين ٿا: خالص محبت □ باهمي وفاداريءَ □ روح جي سڪون □ سڪون ڳولڻ □ جتي عاشق محبوب جي خرچ تي خوشي نه ڳوليندو آهي، تڏهن، پرهيزگاري جي باغ □، دوستي جا خوشبودار گل ٽڙن ٿا □ پنهنجي مٺي خوشبو پکيڙين ٿا.

دنيا اسان جي ذهنن کي هڪ مختلف طريقي سان تربيت ڏئي ٿي، اسان کي ايترين شين جي عادت بڻائي ٿي جو اسان سوچڻ شروع ڪريون ٿا ته خوشي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهي پر زندگي، □ خاص طور تي ٻارن جي زندگين کي آسان بڻائڻ گهرجي؛ ٻي صورت □، زندگي انهن کي تلخ مايوسين ذريعي سيکاريندي.

سچ صرف خيال يا تخيل کان وڌيڪ صحيح □ حقيقي آهي، پر جيڪو اسان سوچيون ٿا يا تصور ڪريون ٿا اهو ڪڏهن ڪڏهن سچ ٿي سگهي ٿو.

تخليقي سوچ جي عمل □ تخيل هڪ اهم عنصر آهي، تنهن هوندي به، تخيل کي پختو ٿيڻ گهرجي □ هڪ مضبوط يقين □ تبديل ٿيڻ گهرجي، □ اهو مضبوط ارادي جي طاقت کان سواءِ ناممڪن آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي پوري ارادي سان ڪنهن شيءِ جو تصور ڪندا آهيو، ته توهان جو تخيل هڪ ذاتي يقين □ تبديل ٿي ويندو، □ جڏهن توهان ان يقين کي برقرار رکي سگهو ٿا

سيني مخالف راين جي باوجود، توهان جو يقين حقيقت □ ظاهر ٿيندو.

انسان کي پنهنجي خوبين □ خود اعتمادي جي مدد سان پاڻ تي ڀيهڻ سکڻ گهرجي.

روحاني خوشي هڪ نئين خوشي آهي □ انهن □ وڌيڪ ظاهر ٿئي ٿي جيڪي خدا بابت گهري سوچ رکن ٿا. اها هڪ خوشي آهي جيڪا صحيح فيصلا ڪرڻ □ صحيح ڪم ڪرڻ □ مدد ڪري ٿي، □ جڏهن اها ملي ٿي، ته غير صحتمند خواهشون □ خواهشون ختم ٿي وڃن ٿيون ڇاڪاڻ ته اهي روحاني خوشي جي مقابلي □ پنهنجي اپيل وڃائي ڇڏين ٿيون.

اسان جي قادر مطلق خالق اسان کي زندگي، طاقت □ دانائي ڏني آهي، □ اهو اسان جو فرض آهي ته اسان هن ڏانهن پنهنجو ڌيان ڏيون □ پنهنجي دل کي پيار، شڪرگذاري، □ سندس احسان □ مهرباني جي سڃاڻپ □ بلند ڪريون.

اي خدا، مون کي مدد ڪر ته ڪاوڙ جي باهه نه ٻاريان، نه ته مان ناراضگي جي شعلن سان ساڙي ڇڏيندس، پاڻ □ □ ٻين □ امن جا سائي

نخلستان، منهنجي پيار جي مسلسل وهندڙ مينهن سان ڪاوڙ جي باهه کي وسائڻ ۾ منهنجي مدد ڪر.

منهنجي نرمي ۽ امن جي ڍنڍ پرسڪون ۽ خاموش رهي، بي اطميناني جي طوفانن کان بي پرواهه رهي جيڪي صرف مصيبت آڻين ٿا.

فرض جي احساس سان متاثر ٿي ڪم ڪرڻ، يا ڪنهن ٻئي شخص جي خدمت ۽ پيار ۾ ذاتي خواهشن کي قربان ڪرڻ، خوف کان ائين ڪرڻ کان گهڻو بهتر آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خدائي قانونن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ بند ڪري ٿو، تڏهن به ڪيس خدا جي محبت ۾ ائين ڪرڻ گهرجي، نه ته سندس سزا جي خوف کان.

جيڪو به ڏچو ٿا، پنهنجا خيال ان کان پري ڪريو، ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو ۽ ان تي پنهنجو ڀروسو مضبوط ڪريو.

خوف هميشه انسان سان گڏ هوندو آهي، ۽ ان کان نجات حاصل ڪرڻ خدا بابت سوچڻ ۽ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان ممڪن آهي.

شروع ۾ نيڪي جي رستن تي هلڻ ڏکيو ٿي سگهي ٿو، پر اهي برڪت وارا رستا آهن جيڪي ذهني سڪون ۽ سچي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا.

خدا جو جلال اسان جي زندگين جي هر ڪنڊ تي چمڪي، سندس پيار اسان جي دلين ۾ رهي، ۽ سندس روشني اسان جي شعور کي ڀري.

اي منهنجا خدائي محبوب، گل ٽڙن ٿا ۽ موسمون بدلجن ٿيون، ۽ سڀ تنهنجي باري ۾ ڳالهائين ٿا. پورو چنڊ تنهنجي مُرڪ جي خصوصيتن کي ظاهر ڪري ٿو، ۽ سج تنهنجي آسماني چراغ کي ڪٽي ٿو. مان ڳوڙهن جي سمنڊ ۾ تران ٿو، تنهنجي لاءِ خواهش سان ڀريل آهيان. وڻن جي پنن ۾ انسان ذات جي رڳن ۾ تنهنجي زندگي ۽ توانائي وهندي آهي، ۽ مان تنهنجي ڪائناتي دل جي ڌڙڪن کي پنهنجي اندر ڌڙڪندي محسوس ڪريان ٿو.

جڏهن مان توهان جي موجودگي محسوس ڪريان ٿو، مون کي ائين محسوس ٿئي ٿو ڄڻ ته مان ڪنهن ٻي دنيا ۾ جاڳي رهيو آهيان، ۽ وقت بوقت مان هن زمين ۾ هن ننڍڙي جسم جا خواب ڏسندو آهيان - منهنجو پنهنجو مان لامحدود خوشي ۾ جاڳي رهيو آهيان، ۽ منهنجي دنياوي زندگي جو خواب توهان سان گڏ منهنجي جاڳڻ جي لمحن جي خوشگوار يادن سان خوشبودار آهي. مون پنهنجن خوابن جي باغ مان خوفناڪ خوابن جا ٻوٽا اُڇلي ڇڏيا آهن ۽ انهن جي جاءِ تي پنهنجي الهام جا گلاب پوکيا آهن، جتي منهنجي خواهش جي خوشبو توهان کي اندر ڇڪيندي، ۽ توهان مون کي دائمي خوشي جي افق ڏانهن پاڻ سان گڏ وٺي وڃڻ لاءِ ايندا.

اي خدا، مون کي پاڪائي ۽ صفائي سان شفاف ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر تنهنجي شفا جي روشني پيدا ڪري سگهان.

منهنجي ذهن جي ٿرٿلي واري آئيني کي خاموش ڪر ته جيئن اهو تنهنجي لامحدود چهري کي ظاهر ڪري سگهي.

ايمان جون دريون کولي ڇڏ ته جيئن مان تنهنجي امن جي خوشبوءِ □ ساهه کڻي سگهان.

اي تون جيڪو پاڻ □ روشن آهين، اي عظمت جيڪا وضاحت کي رد ڪري ٿي، منهنجي اکين سان ڏس جيڪي توکي چاهين ٿيون، ته جيئن مان توکان سواءِ وجود □ ڪجهه به نه ڏسي سگهان.

زندگيءَ جي سيني واقعن □ ظهور جي پويان خدا جي خاموش آواز آهي، جيڪو مسلسل اسان کي گلن، پاڪ ڪتابن، اسان جي ضميرن، □ سيني خوبصورت شين ذريعي سڏيندو آهي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون.

روحاني بلندين تائين پهچڻ لاءِ سالڪ جي هر ڪوشش خدا طرفان ان لاءِ شمار ڪئي ويندي آهي □ ان جو سٺو بدلو ڏنو ويندو آهي.

اي خداوند، اسين توکان دعا ٿا گهرون ته اسان جي ذهنن کي پنهنجي سچائي جي روشني سان روشن ڪري، اسان جي دلين کي پنهنجي پيار سان ڏڙڪائي، □ اسان جي روحن کي پنهنجي خوشي □ پنهنجي فضل جي ڪثرت سان پري.

انهيءَ شفاف افق مان، جنهن □ ذهن داخل نه ٿي سگهي، خدا پنهنجو ابدي نور نازل ڪري ٿو □ ڪائناتي ذهن مان شاندار الهام □ برڪت واريون طاقتون نڪرنديون آهن، □ تخليقي سرگرمي ڪليل □ هم آهنگ ذهنن □ وهندي آهي.

جڏهن توهان ڏسندا ته توهان جو روح، توهان جو دل، الهام جي هر چمڪ، نيرو آسمان، چمڪندڙ تارا، جبل، زمين، پکي □ گل سڀ ڪائناتي تال، روحاني خوشي، □ عالمگير اتحاد جي هڪ ئي ڌاڳي سان ڳنڍيل آهن ته پوءِ توهان کي احساس ٿيندو ته اهي سڀ الهي سمنڊ جي سيني تي لهرون آهن جنهن جو ڪو به ڪنارو ناهي.

جيڪڏهن اسان پنهنجي خالق کي وساري ڇڏيون ٿا، ته اسان ڏک جا مستحق آهيون. اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته خدا اسان جو پيارو آهي □ اسان سان پيار ڪري ٿو، □ هي علم اسان کي اسان جي مسئلن □ ڏکن کان آزاد ڪندو.

خدا جو سچو عاشق ڪڏهن به سندس ڳولا بند نه ڪندو آهي، جيتوڻيڪ هو ڪيترين ئي ڪوششن کان پوءِ به کيس ڳولڻ □ ناڪام ٿئي جيئن طوفان جي ٿڌ کان پوءِ هڪ لهر کي سمنڊ جي دل ڏانهن موٽڻو پوندو آهي، تيئن ئي هڪ سنجيده ڳولا ڪندڙ به آهي؛ هن کي هڪ غير يقيني يقين آهي ته رڪاوٽون ٽٽي پونديون □ هو جلد يا دير سان ڪائناتي سمنڊ سان ناگزير طور

تي متحد ٿي ويندو - اهو لامحدود سمنڊ جنهن مان هو آيو هو جنهن ڏانهن هو واپس ويندو آهي.

جڏهن ذهن مسلسل الاهي محبوب جي باري سوچيندو آهي، ته دل خوشي مسرت جا گيت ڳائيندو آهي.

روحاني اُپار انسان جو هاڻي جي حالت مان نڪرڻ آهي جيڪو هو مستقبل هوندو.

ڪو به ماڻهو پنهنجي اصل فطرت کي پين کان لڪائي نٿو سگهي، انهن جي خيالن جي لهر ڪنهن نه ڪنهن طرح انهن جي رويي ظاهر ٿيندي انهن جي عملن ذريعي ظاهر ٿيندي.

ڪيترائي اهڙا آهن جن کي آزادي بابت غلط فهمي آهي؛ اهي سمجهن ٿا ته آزادي اهو ڪرڻ آهي جيڪو ڪو ماڻهو ڪرڻ چاهي ٿو، مان هن آزادي کي خواهشن جي آزادي چوان ٿو.

آزاديءَ جي حقيقي نوعيت جي غلط فهمي جي ڪري، ڪجهه والدين پنهنجن ٻارن کي فوري طور تي انهن جي خواهشن کي پورو ڪندي روايتن جو غلام بڻائي ڇڏيندا آهن. ٻار بوءِ اهو يقين ڪندي وڏو ٿئي ٿو ته جيستائين انهن جون خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي خوش آهن، زندگي جو مقصد هر خواهش کي پورو ڪرڻ آهي. بهرحال، اهي بعد دريافت ڪن ٿا ته اهي غلط هئا ، ڇاڪاڻ ته ٻاهرئين دنيا گهريلو زندگي کان مڪمل طور تي مختلف آهي، اهي سکن ٿا ته هر خواهش کي پورو ڪرڻ آسان ناهي! ٻيا شايد انهن کي هڪ طرف ڌڪي ڇڏين انهن کي پنهنجي خواهشن جي پيروي نظرانداز ڪن نتيجي طور، ٻار پنهنجي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي زبردست خواهش جي ڪري سخت جذباتي طور تي بي حس ٿي ويندو آهي. تنهن ڪري، والدين کي پنهنجن ٻارن کي پنهنجي مرضي سمجھ کي ترقي ڪرڻ مدد ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي دنيا ان جي ڦند نقصانن ڦاسي پوڻ کان سواءِ رهي سگهن.

ماءُ چوي ٿي، "هن کي پيار سان سيکار" يقيناً، ٻارن سان پيار سان پيش اچڻ عام طور تي سٺو آهي، پر تمام گهڻي مٺاس ڏندن کي خراب ڪري ٿي، ساڳئي طرح، تمام گهڻي پيار ٻارن کي خراب ڪري ٿي هڪ حد تائين مضبوطي عزم ضروري آهي، پر جيڪڏهن ڪنهن ٻار سان سلوڪ ڪيو وڃي غلطي جي ڪري سخت سزا ڏني وڃي، ته نتيجا خراب هوندا. ٻارن سان سلوڪ توازن هجڻ گهرجي ؛ هر پيءُ کي پنهنجي مزاج کي پيار نرمي سان نرم ڪرڻ گهرجي، هر ماءُ کي پنهنجي پيار کي دانائي عقلمندي سان سينگارڻ گهرجي.

هڪ شخص کي خدا جي محبت خواهش جي هڪ مستحڪم نفسياتي حالت برقرار رکڻ گهرجي. مون ڪيتريون ئي نوڪريون آزمايون آهن، پر

منهنجي ڪم جي نوعيت ڪهڙي به هجي، منهنجا خيال هميشه خدا سان گڏ رهن ٿا.

اسان کي هن تخليق مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي، پر ان کي اسان کي غلام بڻائڻ جي اجازت ڏيڻ کان سواءِ تجربي مون کي سيکاريو آهي ته خدا کي ڳولڻ جي خوشي بي مثال آهي.

وڏن ڪمن تي عمل ڪرڻ کان اڳ، انسان کي خاموشي سان ويهڻ گهرجي، حواسن خيالن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، گهري غور ڪرڻ گهرجي، روحاني هدايت صحيح هدايت حاصل ڪرڻ لاءِ الاهي مدد حاصل ڪرڻ گهرجي.

مون کي اهو سمجهڻ ڏيو ته صبح جي چهري تي، گلن جي چپن تي، شريف مردن عورتن جي چهري تي مسڪراهٽ توهان جي مسڪراهٽ آهي.

مون کي بدقسمتي، بدقسمتي، بيماري، يا ڪنهن به غير متوقع رڪاوٽن جي مسلسل تصويرن کان متاثر نه ٿيندو ڇاڪاڻ ته مون کي خبر آهي ته هڪ نظم و ضبط شعور جيڪو ڪائناتي شعور سان ويجهي سان لاڳاپيل آهي، اهو ناڪامين تڪليفن جو شڪار نه ٿيندو آهي.

آزادي جو مطلب آهي عقل مطابق عمل ڪرڻ جي صلاحيت، نه ته جذبن، عادتن خواهشن جي حڪمن مطابق. انا جي فرمانبرداري غلامي ڏانهن وٺي ويندي آهي، جڏهن ته روح جي ترغيبن جي اڳيان جهڪڻ پابندين کان آزادي ڏانهن وٺي ويندو آهي.

جيستائين خدا مون سان گڏ آهي، مون کي ڪو به فرق نٿو پوي ته مان ڪنهن عيش عشرت واري محل رهان يا ڪنهن معمولي جهوپڙي ،

مان پنهنجي ايمانداري سان ڪمايل پئسن کي سادگي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪندس، فضول خرچي کي ڇڏي.

خدا تي ايمان ارادي جي طاقت جي استعمال سان، هڪ شخص بيماري، ناڪامي جهالت تي قابو پائي سگهي ٿو، جيستائين ارادي جا ارتعاش جسماني يا نفسياتي بيمارين جي ارتعاش کان وڌيڪ مضبوط آهن. بيماري جيتري دائمي هوندي، ارادي جيتري مضبوط وڌيڪ پرعزم هوندي، ايمان جيتري ئي گهري وڌيڪ مضبوط هوندي، گهربل نتيجو حاصل ڪرڻ لاءِ.

اي منهنجا مالڪ، مون کي متاثر ڪر ته مان صرف تو تي پروسو ڪريان، انساني تحفظ جي ذريعن تي نه، مون کي خوف پريشاني کي منهنجي لامحدود طاقت کي زندگي جي ڪنهن به آزمائش کي منهن ڏيڻ لاءِ مفلوج نه ٿيڻ ڏي، مون کي حادثن، آفتن بدقسمتين جو تصور نه ڪرڻ ڏي ڇاڪاڻ ته اهي سوچ تخيل ذريعي ظاهر ٿين ٿا مون کي اهو احساس

ڏي، اي منهنجا مالڪ، ته ڇا مان جاڳيل آهيان يا سمهيل آهيان، جاڳيل آهيان يا ڏينهن جي خوابن ۾ گم آهيان، جيئرو آهيان يا مرندو آهيان، توهان جي حفاظتي موجودگي اڃا تائين مون کي گهيرو ڪري ٿي ۽ منهنجي حفاظت ڪري ٿي.

عقلمند چون ٿا: خدا جي محبت ۽ نيڪي سان متاثر ٿيندڙ نيڪ عملن جو ميوو هم آهنگي ۽ پاڪيزگي آهي. خود غرض خواهشن ۽ خواهشن سان متاثر ٿيندڙ عملن جو ميوو درد ۽ تڪليف آهي. بڇڙن ڪمن جو ميوو جهالت ۽ بيوقوفي آهي.

سٺا ڪم خوشي آڻيندا آهن، جڏهن ته خود محبت جي ڪري دنياوي عمل ڏک ۽ درد جو سبب بڻجن ٿا. بهرحال، مسلسل برائي ڪم، هڪ شخص جي سمجهه ۽ سمجهه جي صلاحيت کي تباهه ڪري ڇڏيندا آهن.

جيڪڏهن توهان امن ۽ هم آهنگي سان رهڻ چاهيو ٿا، ته توهان جا ارادا سٺا هجڻ گهرجن، ۽ توهان کي مهرباني ۽ محبت جا خيال پکيڙڻ گهرجن. جيڪڏهن توهان نيڪ زندگي گذاريندا آهيو، ته توهان پنهنجي مثال ۽ سٺي اخلاق ذريعي ٻين جي مدد ڪندا.

جڏهن به مون کي پريشاني ۽ ذهني طور تي مونجهارو محسوس ٿيندو، تڏهن مان خاموشي ۾ غور و فڪر ۾ پئجي ويندس جيستائين مون کي پنهنجو سڪون نه ملي، ۽ مان هر ڏينهن خدا بابت سوچڻ ۽ سندس مدد ۽ هدايت جي طلب ڪندي شروع ڪندس.

عزم ڪريو ته نفرت جي دم گهاس کي پنهنجي زندگي جي باغ ۾ وڌڻ ۽ گهڙڻ نه ڏيو، هڪ باغ جيڪو هڪ عظيم روح جي خوبين سان ڀريل آهي ۽ جيترو وڌيڪ توهان انهن خوشبودار، گلاب جهڙين خوبين کي پوکيندا، اوترو ئي خدا توهان تي توهان جي اندر جي وجود جو سڀ کان وڏو راز ظاهر ڪندو.

زندگيءَ جو مقصد امن، اطمينان، امرتا، حفاظت، ۽ سچائي جو علم حاصل ڪرڻ آهي، ۽ انهن خواهشن جي دل ۾ جيڪي اسان جي اندر اُڀرن ٿيون، اسان جي اندر جي اونهائي ۾ الاهي جوهر موجود آهي.

اي خداوند، مون کي پنهنجي آزادي توهان ۾ ملي سگهي ٿي، ۽ اهو محسوس ٿئي ته منهنجو سچو گهر توهان جو مڪمل وجود آهي ۽ مان توهان جي ڪائناتي شعور جو هڪ لازمي حصو آهيان.

اي وسيع، الاهي سمنڊ، منهنجي خواهشن جي دريائن کي، رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي ريگستانن مان وهندي، آخرڪار توهان جي وڏي ڪوٺائي ۾ ضم ٿيڻ ڏيو.

صرف خدائي قلعي ۽ اسان کي تحفظ ۽ سلامتي ملندي آهي، ۽ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ ۽ سندس موجودگي کي ڇهڻ کان وڌيڪ محفوظ ڪا به پناهه ناهي.

جيئن ته انسان عادتن جي تابع آهن جيڪي انهن جي رجحانن، رجحانن، ڪردار ۽ خواهشن کي شڪل ڏين ٿيون، جيڪڏهن اهي عادتون خراب آهن، ته ڪردار نقصانڪار ٿي ويندو آهي ۽ عمل بڇڙا ٿي ويندا آهن. تنهن ڪري، اهو مشورو ڏنو ويو آهي ته سٺين عادتن کي ترجيح ڏني وڃي، ڇاڪاڻ ته اهي پوءِ اسان جي عملن ۽ سوچن کي عظيم مقصدن ڏانهن رهنمائي ڪن ٿيون ۽ اسان کي صحت ۽ خوشي آڻين ٿيون.

جتي به غمگين ۽ ڏکايل روحون آهن، مون کي انهن جي خدمت ڪرڻ ۽ تسلي ڏيڻ ۾ پنهنجو آرام ملندو آهي. مان ٻين کي خوشي ڏيڻ جي پوري ڪوشش ڪندس ۽ انهن جي جذبات سان همدردي ڪندس جيئن اهي منهنجا پنهنجا هجن.

ذهني صلاحيتون انسانن ۾ موجود آهن، پر گهڻن ماڻهن ۾ اهي ترقي يافته نه رهنديون آهن، ۽ انهن صلاحيتن کي پيدا ڪرڻ ۾ ناڪامي سنگين نتيجن کي جنم ڏئي ٿي جسم وانگر، ذهن کي صحت ۽ زندگي لاءِ مناسب غذا ۽ ورزش جي ضرورت آهي.

هڪ هيرو روشني حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، ۽ ائين ئي پاڪ، شفاف روحون به ڪن ٿيون جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿيون ۽ سندس موجودگي سان چمڪنديون آهن.

اي منهنجا مالڪ، تون زندگي ۽ سچي دولت آهين، ۽ ڀرين توکي ڳولڻ سان مان تو ۾ اهو سڀ ڪجهه ڳولي سگهندس جنهن جي مون کي ضرورت آهي.

ماڻهو عام طور تي سٺي صحت برقرار رکڻ لاءِ صرف کاڌي، هوا ۽ سج جي روشني تي ڌيان ڏيندا آهن، پر هڪ وقت اهڙو به اچي سگهي ٿو جڏهن زندگي جي انهن ٻاهرين ذريعن جي گهٽائي جي باوجود صحت خراب ٿي وڃي. ان وقت جسم جي توانائي جي ذخيرن کي اندر کان ري چارج ڪرڻ جي ضرورت پيدا ٿئي ٿي.

جيڪڏهن منهنجي ذهن جي ٻيڙي لالچي خواهشن جي ٻٽرن جي ويجهو پهچي ٿي، جن ۾ خطرا ۽ خطرا شامل آهن، جهالت جي سخت طوفانن جي ڪري، ته پوءِ اي منهنجا خدا، منهنجو مشعل رهو ۽ هميشه مون کي پنهنجي نيڪي ۽ نيڪيءَ جي ڪنارن ڏانهن رهنمائي ڪريو.

سوچ هڪ ٻاهه وانگر آهي جنهن جي مرڪوز طاقت کي ڪاميابي کي روڪڻ واري رڪاوٽن کي ساڙڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي.

خدا کي مسلسل الاهي محبت ذريعي ڳولي سگهجي ٿو جڏهن اسين خدا کي سندس تحفن کان وڌيڪ پيار ڪندا آهيون، ته هو اسان وٽ ايندو هن اسان کي آزاد مرضي □ پسند جي طاقت ڏني آهي ته جيئن اسين دنيا جي عارضي □ غير معمولي تحفن □ سندس ويجهو ٿيڻ جي تحفي □ سندس برڪت واري موجودگي جي خوشي □ فرق ڪري سگهون.

اسان کي ياداشت ڏني وئي ته جيئن اسين سڀني شين کي ياد رکڻ جي مشق ڪري سگهون جيستائين اسان آخرڪار سڀ کان وڏي سڀني کي ياد ڪري سگهون: خدا

اي خداوند، تنهنجي پيار جي هوا منهنجي وچ □ وهندي آهي! □ منهنجي زندگي جا پن تنهنجي اچڻ تي خوشي سان ناچندا آهن، انهن جي خوشگوار سرسراهٽ هوا □ اڏامي ٿي، ٿڪل ماڻهن کي منهنجي روحاني سڪون جي ڇانوَ □ آرام ڪرڻ جي دعوت ڏئي ٿي.

زندگي جون مشڪلاتون اسان کي نقصان پهچائڻ لاءِ نه آهن؛ بلڪه، مسئلا □ بيماريون اسان کي سبق ڏين ٿيون. اسان جا ڏکوئيندڙ تجربا اسان کي تباهه ڪرڻ لاءِ نه آهن، پر اسان کي پاڪ ڪرڻ □ اسان جي پاڪ ذريعو - خدا - ڏانهن اسان جي واپسي کي تيز ڪرڻ لاءِ آهن جيڪو اسان جي مدد ڪرڻ □ اسان کي اسان جي آسماني گهر ڏانهن واپس آڻڻ لاءِ هر طرح سان ڪم ڪري ٿو.

لامحدوديت اسان جو سچو گهر آهي، □ هن ڌرتيءَ □ انهن جسماني جسمن □ اسان جو سفر هڪ مختصر مدت جي ويزا سفر وانگر آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي خبر آهي ته تعريف مون کي بلند نٿي ڪري، □ نه ئي تنقيد مون کي گهٽائي ٿي. مان جيئن آهيان، پنهنجي ضمير □ توهان جي سامهون، مان هن رستي تي هلندو رهندس، هر ڪنهن جي خدمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس □ توهان جي مهرباني حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس - انهي □ منهنجي خوشي آهي.

تون هڪ منفرد مخلوق آهين □ تنهنجو جوهر شاندار آهي، تنهن ڪري پنهنجي سچي پاڻ کي سڃاڻو.

تنهنجي آمد جي صبح سان، منهنجي خواهش جون ڪُليون خوشبودار، متحرڪ گلن □ ڦُلنديون.

اي خداوند، ان ڏينهن جي اچڻ کي جلدي ڪر جڏهن مان انهن شبنم گلن جو هار ٺاهيندس □ ان کي تنهنجي بابرڪت چوڪ تي رکندس.

مسلسل پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ بدران، هن کي ٻين کي خوشي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جڏهن هو ٻين کي روحاني، ذهني، يا مادي مدد پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، ته هو ڏسندو ته هن

جون پنهنجون ضرورتون پوريون ٿي ويون آهن ۽ هن جي زندگي جو پيالو خوشي سان ڀريل آهي.

جيڪي زمين تي اونداهي تي شاندار فتح حاصل ڪن ٿا، انهن کي جلال جي روشنيءَ سندن حصو هوندي ۽ اهي اندروني سڪون ۽ خوشي مان لطف اندوز ٿيندا.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي دل جي مٿيءَ ۾ پنهنجي نعمتن جا ٻج مسلسل ڇٽيندا رهو، جيڪا دعا سان ڀريل آهي، ته جيئن اهي ڇانوَ وارا وڻ ٿي وڃن جن جون شاخون خود شناسي جا سڀ کان وڌيڪ لذيذ ۽ مٺا ميوا ڏين ٿيون.

اسان اڪثر ڪري تبديلي جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ درد ۾ رهندا آهيون، ۽ اهو ئي سبب آهي جو اسان کي دائمي سڪون ۽ اطمينان نه ملندو آهي جيڪڏهن اسان ثابت قدم رهون ۽ ڪوشش ڪريون، ته يقيني طور تي اسان سيني مشڪلاتن تي قابو پائي سگهون ٿا. اسان کي ڏک کان خوشي ۽ مايوسي کان جرئت ڏانهن منتقل ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

اي الاهي پيار، منهنجي پيار کي پنهنجي پيار سان ملائي ڇڏ، منهنجي زندگي کي پنهنجي خوشي سان ملائي ڇڏ، منهنجي ذهن کي پنهنجي ڪائناتي شعور سان ملائي ڇڏ، ۽ پنهنجي دائمي خوشي جي چشمي مان منهنجي پياس کي بجائي ڇڏ.

سچي سالڪ جو دل هميشه وسوسا پريندو آهي: "اي منهنجا خدا ۽ منهنجا محبوب، مان هن وهمي دنيا جي انتشار ۾ غرق ٿيڻ نٿو چاهيان، ۽ مان صرف اهو چاهيان ٿو ته ماڻهن جي دلين ۾ تنهنجي محبت کي جاڳايان. منهنجو دل، منهنجو روح، منهنجو جسم، منهنجو ذهن، ۽ جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي اهو سڀ ڪجهه تنهنجو آهي، اي خداوند." اهو سالڪ خدا تائين پهچي ٿو ۽ ان کي سڃاڻي ٿو.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پائيچاري جي نئين ۽ سچي سمجهه عطا ڪر، اچو ته جنگيون ڇڏي ڏيون ۽ قومن جي زخمن کي پيار جي بام ۽ رحمدل سمجهه جي دائمي آرام سان مرهم ڪريون.

اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسان لالچ جي اثر، فريب جي غلبي ۽ وهم جي ڪنٽرول کان آزاد ٿي سگهون، ۽ اسان کي هڪ نئين دنيا ناهڻ ۾ مدد ڪريون جنهن ۾ بيماري، جهالت ۽ ڏڪار هڪ اونداهي ۽ ڏڪوئيندڙ ماضي جي خوابن کان سواءِ ڪجهه به نه آهن.

اچو ته سڀئي مسئلا جهنگ جي منطق سان نه، پر سمجهه، سچائي، ۽ توهان ۾ توهان جي الاهي انصاف تي بيحد ايمان سان حل ڪريون.

زندگي اسان کي هتي ڪجهه وقت لاءِ گڏ ڪيو آهي، جنهن کان پوءِ اسين پنهنجا الڳ الڳ رستا هلائيندا‌سين پر جيڪڏهن خدا جو پيار اسان جي

اندر رهي ٿو، ته ڪو فرق نٿو پوي ته اسين ڪٿي وڃون، ڇاڪاڻ ته اسان ڪيترو به پري ڇو نه وڃون، اسين الاهي پيار جي دائري ۾ رهنداسين ۽ ڪڏهن به سچ پچ الڳ نه ٿينداسين.

اي منهنجا مالڪ، مون کي روحاني ترقي جو عقاب بڻايو جيڪو تنگ نظري ۽ انتها پسندي جي گهٽين کان مٿي اڏامي.

مون کي بلند کان بلند افق ڏانهن سڏ، زمين جي شديد ڏڙڪن ۽ ڪڪرن کان پري جيڪي سچ جي روشني کي روڪين ٿا.

مون کي صحيح زندگي گذارڻ لاءِ توازن جا پر ڪٽڻ ڏيو، ۽ مون کي سيني طوفانن ۽ طوفانن کان مٿانهون انهن بلند آسمانن ڏانهن اڏامڻ ڏيو، جتي وسيع افق ۽ شاندار تصورات آهن.

امن تڏهن ايندو آهي جڏهن اسان پنهنجيون دليون پيار ۽ مهرباني لاءِ کوليندا آهيون جيڪي پيار ڪندڙ دليون آهن ۽ نيڪ ڪمن ۾ سرگرم آهن اهي امن جو تجربو ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته اهو انهن جي اندر رهندو آهي امن جنت جو پناهه گاهه ۽ خوش زندگي جو بنياد آهي.

اسان کي هميشه گلن جي پويان الاهي خوبصورتي، سچ جي پويان ڪائناتي روشني، ۽ هر اک ۾ چمڪندڙ عظيم زندگي بابت سوچڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو سچ پچ ۾ مهربان هوندو آهي ۽ ٻين سان احترام ڏيکاريندو آهي، ۽ تعريفن جو جواب قسم سان ڏيندو آهي، ته ان سان هميشه تعريف ۽ احترام سان سلوڪ ڪيو ويندو.

مان پنهنجي محبت ٻين تائين پهچائيندس ته جيئن مان خدا جي محبت لاءِ هڪ دروازو کولي سگهان ته جيئن مون وٽ اچي ۽ منهنجي دل ۾ رهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي غم جي کوٺائي ۾ ٻڏندڙن لاءِ هڪ مشعل بڻاءِ، مون کي ٻين کي خوشي ڏيڻ ۾ مدد ڪر ته جيئن توهان مون کي عطا ڪيل روحاني خوشي جي شڪرگذاري ڪري سگهان.

مان پنهنجي پيار جي باهه ۾ نفرت کي ڳاري ڇڏيندس، ۽ ٻين کي معاف ڪندس ۽ سيني پياسي دلين کي پيار ڏيندس.

سچو پيار اهو پيار آهي جيڪو محبوب جي آرام ۾ خوش ٿئي ٿو.

اي خداوند، تنهنجي روشني اسان تي چمڪي، ۽ تنهنجي محبت اسان جي دلين کي هميشه لاءِ پري ڇڏي.

شروعات جو جذبو هجڻ جو مطلب آهي تخليقي تخيل جي طاقت جيڪا هڪ شخص کي اهڙي شيءِ ايجاد ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي جيڪا اڳ ڪنهن به نه ڪئي آهي. هر ماڻهو خدا جي طرفان عطا ڪيل هن تحفي سان پيدا ٿئي ٿو.

سڀ کان وڏو پيار الاهي پيار آهي، جيڪو زندگي کي لفظن کان ٻاهر خوبصورت بڻائي ٿو جڏهن توهان خدا کي پاڻ سان گڏ محسوس ڪندا آهيو،

توهان وٽ جتي به آهيو ۾ توهان جي قدمن جي رهنمائي ڪندا آهيو، الاهي پيار شروع ٿي چڪو آهي.

سچ جي طاقت هوا جي خلاف هلي ٿي

اي منهنجا مالڪ، جڏهن مون کي عارضي مشڪلاتن جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ته مون کي ماضي ۾ مون تي توهان جي بيشمار نعمتن کي ياد ڪرڻ ڏيو، اهو ڄاڻڻ ته توهان جي مدد مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي ۾ توهان جي سنڀال هميشه مون سان گڏ آهي. مان توهان جي سخي هٿ مان مون کي مليل هر نعمت لاءِ دل جي گهراين سان شڪرگذار آهيان.

پيار جا ڦڙا نيڪ روحن ۾ چمڪندا آهن، ۾ خدا صرف پيار جي سمنڊ ۾ ئي ملي سگهي ٿو.

سمجھ اهو چراغ آهي جيڪو انسان جي رستي کي روشن ڪري ٿو ۾ انهن کي ڪاميابي ڏياري ٿو.

بهار ۾، خدا فطرت کي خوبصورت گلابن ۾ گلن سان شاندار لباس ۾ روشن رنگن سان سينگاريو آهي.

امن پهريون پيغام ڏيندڙ آهي جيڪو خدائي حضور تائين پهچڻ جو اعلان ڪري ٿو ان کان پوءِ، امن لامحدود خوشي کان وڌيڪ روشن روشنين ۾ تبديل ٿي ويندو آهي.

جڏهن مان مراقبي جي سمنڊ ۾ گهيرو ڪريان ٿو، ته مان پنهنجي وجود ۾ هڪ برڪت واري لهر محسوس ڪريان ٿو ۾ هڪ سرگوشي ڪندڙ آواز ٻڌان ٿو، "مان ويجهو آهيان".

انسان کي اندر ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي، جتي روح پاڻ کي ظاهر ڪري ٿو روح جي ڪوٺائي مان اندروني زندگي جا سڀئي تجربا جنم وٺن ٿا.

جڏهن روح پاڻ کي الاهي شعور سان محسوس ڪري ٿو، ته اهو لامحدود خلا ۾ وڏي خوشي ۾ واڌ محسوس ڪري ٿو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي قدرتي صلاحيتن کان علاوه، سڀني موجود ٻاهرين ذريعن ۾ وسيلن کي استعمال ڪندا ته جيئن توهان جي رستي ۾ ايندڙ سڀني رڪاوٽن کي دور ڪري سگهو، ته پوءِ توهان اهي طاقتون پيدا ڪندا جيڪي خدا توهان کي ڏنيون آهن: اهي لامحدود طاقتون جيڪي توهان جي وجود جي گهري ڪوٺائي مان نڪرنديون آهن.

محبت سونهري رستي تي هلي ٿي جيڪا خدا ڏانهن وٺي وڃي ٿي.

جتي به غلط فهمي جي اونداهي داخل ٿي آهي، اتي مان نيڪ خواهشن ۾ نيڪ ارادن جي روشني پکيڙيندس.

جڏهن مشڪلاتون توهان تي حملو ڪن ٿيون، پر توهان سڀني رڪاوٽن ۾ رڪاوٽن جي باوجود ڪوشش ڪرڻ ۾ ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ کان انڪار

ڪريو ٿا، ته پوءِ خدا توهان کي جواب ڏيندو ۽ توهان جي ڪوششن کي ڪاميابي سان نوازيندو.

اي خداوند، مان پنهنجي دل جي باغ مان خواهشن جو گل چڪيندس ۽ ان کي تنهنجي پاڪ چوڪ تي پيار جي نذراني طور رکندس.

جيئن ته اسان جا خيال ۽ لفظ اهي ٻج آهن جيڪي اسان کي مستقبل جو فصل ڏيندا، مان اڄ کان پنهنجي شعور کي سٺن، مثبت خيالن سان پرڻ شروع ڪندس.

مان پنهنجي شعور جي جهاز ۾ مٿي ۽ هيٺ، اتر ۽ ساڄي، اندر ۽ ٻاهر ۽ هر هنڌ اُڏامي ٿو ۽ اُڏامي ٿو ته جيئن ڏسان ته خلا جي هر ڪنڊ ۾ مان خدا جي حضور ۾ هوس ۽ اڃا تائين آهيان.

هر لمحي کي لامحدود مطلق سان پنهنجي تعلق جي شعور ۾ گذاريو. توهان جي شعور جي ڪا به انتها ناهي، ۽ سڀ شيون توهان جي وجود جي آسمان ۾ تارن وانگر ٽمٽار ۽ چمڪنديون آهن.

لاتعلقي، يا غير لاتعلقي، اهو دانشمندانه رستو آهي جيڪو ڳوليندڙ هلائي ٿو، وڏين شين جي خاطر رضامندي سان معمولي شين کان مٿي اٿي ٿو. هو هڪ نئين اندروني خوشي جي ڳولا ۾ پاڻ کي عارضي حسي خوشين سان پابند نٿو ڪري. لاتعلقي پاڻ ۾ هڪ مقصد ناهي، پر اهو روح جي خوبين ۽ روحاني طاقتن جي ظهور لاءِ رستو هموار ڪري ٿو.

روحاني فاتح زندگي جي رستن تي دلير قدمن سان اڳتي وڌندو آهي

انسان کي پنهنجي موجوده زندگي مان وڌ کان وڌ فائدو حاصل ڪرڻ گهرجي، ۽ پنهنجي دل جون دريون کولي پنهنجي روح جي سُتل صلاحيتن کي جاڳائڻ ۽ بحال ڪرڻ گهرجي.

تبديلي ۽ تبديلي جي نقابن جي پويان الاهي موجودگي لڪيل آهي ۽ جيڪو به پنهنجي ذهن جي آئيني کي مستحڪم ڪري سگهي ٿو ۽ ان کي لڏڻ کان روڪي سگهي ٿو، اهو ان صاف آئيني ۾ ڪائناتي محبوب جو چهرو ڏسي سگهندو.

محبت موت ۽ وقت جي تباهي کان وڌيڪ طاقتور آهي.

خود تجزيو ڪاميابي جي ڪنجي آهي، ۽ غور هڪ آئينو آهي جنهن ذريعي اسان اندروني ڪندن کي ڏسون ٿا جيڪي ٻي صورت ۾ اسان جي نظر کان لڪيل رهندا. اسان کي پنهنجين خامين جي تشخيص ڪرڻ گهرجي، مثبت ۽ منفي رجحانن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، ۽ ترقي ۽ ڪاميابي جي راهه ۾ رڪاوٽن جي سڃاڻپ ڪرڻ گهرجي.

اي دوستي، تون ڪيتري شاندار آهين! تون جيڪا مخلص، دوستانه ڳٽتي جي پاٽيءَ مان پاٽي ڪڍندي آهين، ۽ جنهن جا پن مخلص ۽ وفادار دلين جي ڪوتائي مان نڪرندڙ اندروني ۽ ٻاهرين مٺاس جي شبنم سان نم ٿين ٿا.

مون هڪ پيري هڪ ننڍڙي چيل کي ريتي جي ڍير تي چڙهڻ جي ڪوشش ڪندي ڏٺو، ۽ مون پاڻ ۾ سوچيو: چيل ضرور سوچي رهي هوندي ته اها هماليه تي چڙهائي ڪري رهي آهي! ريتي جو ڍير شايد ماڪوڙي کي تمام وڏو لڳي ها، پر منهنجي نظر ۾ نه. ساڳي طرح، اسان جا لکين شمسي سال خدا جي ذهن ۾ هڪ منٽ کان به گهٽ ٿي سگهن ٿا.

اسان کي پاڻ کي عظيم شين جهڙوڪ ابديت ۽ لامحدوديت بابت سوچڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي.

مون لامحدود دنيا ۾ گهميو ۽ روشني جي زمين ۾ چمڪندڙ ڏند ڏٺو، ۽ ان زنده چمڪ ۾ مون وقت جي صفحن تي لکيل رازن جي معنيٰ پڙهي.

جڏهن توهان سمهندا آهيو، توهان غير فعال طور تي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو پر جڏهن توهان شعوري طور تي مراقبي ذريعي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو، ته پهرين شيءِ جيڪا توهان محسوس ڪندا آهيو اها امن جي حالت آهي، ۽ توهان جي چهري جا عضوا قدرتي طور تي هڪ مسڪراهٽ ٺاهيندا آهن جيڪا اندروني امن کي ظاهر ڪري ٿي پر توهان کي پنهنجي روح جي پاڪائي کي محسوس ڪرڻ لاءِ امن جي هن حالت کان ٻاهر ڏسڻ گهرجي - هڪ پاڪائي جيڪا حسي محرڪن کان بي داغ هجي يا حواسن سان لاڳاپيل خيالن جي خودڪار رد عمل کان پوءِ جيڪا حالت توهان تجربو ڪندا آهيو اها دائمي، هميشه تجديد ٿيندڙ خوشين مان هڪ آهي.

جيڪڏهن توهان چنڊ جي روشني هيٺ پاڻيءَ جو پيالو رکو ۽ پوءِ ان کي هلايو، ته توهان چنڊ جي هڪ بگڙيل تصوير ٺاهيندا. جڏهن پاڻي پيالي ۾ اچي ٿو، ته ان جو عڪس صاف ٿي ويندو آهي. اهي لمحا جڏهن پيالي ۾ پاڻي بيهڻ ۽ چنڊ جي چهري کي مڪمل وضاحت سان ظاهر ڪرڻ جي برابر آهن. غور فڪر جي سڪون ۾، احساسن ۽ خيالن جون سيئي لهرون ذهن مان وهڻ بند ٿي وڃن ٿيون ۽ امن جي هن گهري حالت ۾، غور فڪر ڪندڙ شخص، ان سڪون ۾، روح جي ڍنڍ ۾ عڪاسي ٿيل الاهي موجودگي جي پوري چنڊ کي ڏسي ٿو.

چار حالتون آهن جن کان هڪ سراسري ماڻهو واقف آهي: خواهش پوري ٿيڻ تي خوشي، انڪار ڪرڻ تي ناخوشي، جڏهن نه خوش هجي ۽ نه اداس هجي ته بوريت، ۽ جڏهن خوشي، درد ۽ بوريت جي انهن جذبات يا نفسياتي حالتن تي قابو پائي ته سڪون.

امن هڪ انتهائي گهربل حالت آهي، جيڪا غم ۽ خوشي ٻنهي جي غير موجودگي ۽ بوريت جي غير موجودگي مان پيدا ٿئي ٿي. اهي حالتون روح جي مٿاڇري تي مسلسل تبديل ٿينديون ۽ لهنديون آهن. درد ۽ خوشي جي انتشار واري لهرن تي سوار ٿيڻ کان پوءِ، جنهن ۾ بار بار ٽڪاوٽ جي ڪوتائي

۾ پڌڻ شامل آهي، امن جي پرسڪون سمنڊ تي ترڻ ۾ خوشي آهي پر امن کان وڌيڪ روحاني خوشي آهي - روح جي خوشي - آخري خوشي اها هڪ دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي پر هميشه لاءِ روح سان گڏ رهندي آهي. هي عظيم خوشي صرف الاهي موجودگي جي شعور ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي.

هڪ سچي مسڪراهٽ روحاني خوشي جي مسڪراهٽ آهي جيڪا خدا جي باري ۾ غور ۽ فڪر ڪرڻ ۾ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿي.

منهنجي مُرڪ منهنجي اندر جي هڪ گهري خوشي مان نڪرندي آهي - هڪ خوشي جيڪا سيني لاءِ دستياب آهي اها هڪ گلدار گلاب جي دل مان نڪرندڙ خوشبو وانگر آهي هي وڏي خوشي ٻين کي دعوت ڏئي ٿي ته پاڻ کي نعمت جي مقدس پاڻيءَ ۾ غرق ڪن.

برڪت واري بخشش جي روشني ۾، ڪيترن سالن کان گڏ ٿيل نفرت جي اونداهي ختم ٿي ويندي آهي.

خدا پنهنجن عبادت ڪندڙن جي ڪنهن به ضرورت کي جلدي پورو ڪري ٿو ڇاڪاڻ ته انهن پاڻ کي خود غرضي جي مقصدن کان آزاد ڪيو آهي جيڪي ڪوشش کي مايوس ڪن ٿا ۽ اميدن کي مايوس ڪن ٿا.

جنهن کي خدا بچائي ٿو، ان کي ڪا به شيءِ تباهه نٿي ڪري سگهي.

اسين هن دنيا ۾ اڪيلا نه آهيون، ڇاڪاڻ ته خدا اسان سان گڏ آهي، ۽ اهڙا مستقل، ويجها ۽ دوستانه رشتا آهن جن مان اسان کي سهارو ۽ خوشي ملي ٿي.

اي حڪمت جي آسمان ۾ هدايت جي چمڪندڙ تارو، توهان جي شاندار چمڪ مون کي توهان جي برڪت واري افق کي ڳولڻ جي دعوت ڏئي ٿي، ۽ منهنجو خواهشمند پکي وڏي رفتار سان ڊوڙندو آهي، گهاٽي، اداس ماحول کي ڇڪيندو آهي، توهان جي خواهش کان متاثر ٿي ۽ توهان جي سڀ کان پاڪ روشني ۾ سينگارڻ لاءِ.

جڏهن ڪو ماڻهو اندروني، وجداني احساس ذريعي محسوس ڪرڻ جي قابل هوندو آهي ته اهو مضبوط جسماني جسم نه پر جسم جي اندر دائمي روحاني وهڪرو آهي، تڏهن سندس شخصيت ترقي ڪرڻ ۾ ڦُلڻ شروع ٿئي ٿي.

جڏهن شاگرد جو دل خدا جي محبت سان پريل هوندو، ته سندس چهرو امن ۽ دانائي جي مسڪراهٽ سان چمڪندو، ۽ جهالت جا پرت جيڪي سندس روح کي ڍڪيندا هئا، ٽٽي پوندا ۽ مڪمل طور تي غائب ٿي ويندا.

جڏهن توهان ڪنهن گل يا وڻ کي ڏسندا آهيو، ته توهان کي خبر پوندي ته زندگي جون اهي خوبصورت صورتون پاڻمرادو وجود ۾ نه آيون آهن. خدا

اهو آهي جنهن انهن کي شڪل ڏني ۽ انهن کي خوشبو ۽ شاندار خوبصورتي سان نوازيو.

هميشه پنهنجا فرض، ننڍا هجن يا وڏا، وڏي ڌيان سان ادا ڪريو، ياد رکو ته خدا توهان جي قدمن جي رهنمائي ڪري ٿو ۽ توهان جي عظيم خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ توهان جي ڪوششن کي مضبوط ڪري ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي روحاني جوهر سان ڳنڍجي ٿو، ته گهڻو وقت اڳ وساريل، گذري ويل دور ۾ روح جون لافاني طاقتون پنهنجي شعور ڏانهن موٽنديون آهن مراقبي ۾، ڪو ماڻهو ياد رکي ٿو ته اهي هڪ لافاني روح آهن، فاني جسم نه.

اسان کي هر هنڌ ماڻهو ملن ٿا، سٺا ۽ خراب، پنهنجي طريقي سان خوشي ڳولي رهيا آهن ڪو به پاڻ کي نقصان پهچائڻ نٿو چاهي ته پوءِ ڪجهه ماڻهو اهڙي طريقي سان ڇو عمل ڪن ٿا جيڪي ناگزير طور تي انهن لاءِ درد ۽ غم جو سبب بڻجن ٿا؟ ڇاڪاڻ ته اهي عمل جهالت ۽ وهم جي ڪري ٿين ٿا.

اي منهنجا مالڪ، اسين توکان دعا گهرون ٿا ته پنهنجي حڪمت جي روشني سان اسان تي چمڪيو ۽ اسان کان جهالت ۽ وهم جي اونداهي کي هٽائي ڇڏيو.

هڪ باشعور شخص کي ڏڪڻ جي بدران محتاط رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي اندر بي پرواهي ۽ تڪڙ کان سواءِ جرئت جو احساس پيدا ڪرڻ گهرجي ته جيئن پاڻ کي اهڙين حالتن ۾ نه وجهي جيڪي خوف ۽ پريشاني کي جنم ڏئي سگهن.

دانائي ٻاهرين معلومات جي داخل ٿيڻ تي منحصر ناهي، پر اندروني قبوليت جي طاقت تي منحصر آهي، جيڪا حقيقي علم جي مقدار جو تعين ڪري ٿي جيڪا حاصل ڪري سگهجي ٿي ۽ اها رفتار جنهن تي اهو علم حاصل ڪري سگهجي ٿو.

هي دنيا صرف هڪ اسٽيج آهي جنهن تي اسين خدائي هدايتڪار جي هدايت هيٺ پنهنجا ڪردار ادا ڪريون ٿا. اسان کي مقرر ڪيل ڪردارن جي نوعيت کان سواءِ چڱي طرح انجام ڏيڻ گهرجي، هميشه ياد رکو ته اسان جي بنيادي فطرت دائمي خوشي آهي.

عقلمندن مان سڀ کان وڏيڪ عقلمند اهو آهي جيڪو خدا کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ۽ ڪامياٻن مان سڀ کان وڏيڪ ڪامياب اهو آهي جيڪو خدا کي ڳولي ورتو آهي.

اي خدائي محبوب، تون اسان جي زندگين ۾ ٻهرين جڳهه رکين، تنهنجي شفا بخش محبت اسان جي دلين کي ڀري ڇڏي، ۽ تنهنجي برڪت واري روشني اسان جي روحن مان پريشانين جي اونداهي کي ختم ڪري.

آزادي جو مطلب آهي ضمير مطابق عمل ڪرڻ، عادت ۽ خواهش جي حڪمن موجب نه. انا ۽ ان جي خواهشن جي فرمانبرداري پابنديون پيدا ڪري ٿي، جڏهن ته دانائي جي اشارن تي عمل ڪرڻ سان انهن پابندين کان آزادي ملندي آهي.

ذهني سڪون سٺين خوبين جي شعوري ۽ عمدي ترقي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو، جيڪي مڪمل طور تي بالغ ٿيڻ کان پوءِ انهن جي مالڪ کان ڪسي نه ٿيون سگهجن جيستائين هو پنهنجي مرضي سان انهن کي ڇڏڻ جو انتخاب نه ڪري.

گهڻا ماڻهو غلط طريقن سان خوشي ڳوليندا آهن ڪجھ ماڻهو يقين رکن ٿا ته اهي غلط رويي ۽ غير صحت مند عملن کي اختيار ڪندي پنهنجي خوشي کي پيٽو ڪري سگهن ٿا جيڪي ظاهر ڪن ٿا ته زبردست ۽ دائمي خوشي جا چمڪندڙ واعدا پيش ڪن ٿا، ۽ اهي انهن ڪوڙن واعدن سان ٺڳيا وڃن ٿا، ڇاڪاڻ ته سچي خوشي جو ذائقو ڪوڙن وهمن ۽ غلط ڪمن جي دوزخ ۾ چکي نٿو سگهجي.

هر منٽ ابديت آهي ڇاڪاڻ ته ان منٽ ۾ ابديت جو تجربو ڪري سگهجي ٿو ڏينهن، منٽ ۽ ڪلاڪ دريون آهن جن مان اسان ابديت کي ڏسي سگهون ٿا زندگي مختصر آهي، پر ساڳئي وقت لامحدود ۽ لامحدود آهي روح لافاني آهي، ۽ انساني زندگي جي هن مختصر باب دوران، اسان کي هر موجود صلاحيت ۽ موقعي مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي.

روحاني لفظ ٻج وانگر آهن جن کي ڦُٽڻ، وڌڻ، ڦُلڻ ۽ ميوو ڏيڻ لاءِ زرخيز مٽي جي ضرورت هوندي آهي.

روحاني واڌ ويجهه لاءِ خود غور ڪرڻ، زندگيءَ جي ترجيحن کي ٻيهر ترتيب ڏيڻ، نقصانڪار عادتن جي سڃاڻپ ۽ ان کي ختم ڪرڻ، ۽ ترقي پذير روحاني سمجھ ۽ وڌندڙ ذهني طاقت جي مطابق صحت جي ضابطن ۽ قانونن جي پيروي ڪرڻ جي ضرورت آهي.

جڏهن شاگرد الاهي خوشي جو مزو چکندو، ته هو ڏسندو ته خدا هن لاءِ ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ حقيقي ٿي ويو آهي، ۽ هو محسوس ڪندو ته الاهي موجودگي کي ڇهڻ هڪ اهڙي خوشي آهي جنهن جي ڪا به حسي خوشي برابر نه ٿي سگهي.

خدا انسان جي روحاني شعور کي جاڳائڻ ۽ نيڪي جي خوبصورتي، برداشت جي عظمت، حڪمت جي عظمت، ۽ روحاني خوشي جي شان و شوڪت ذريعي سندس مرضي کي صحيح رخ ۾ هدايت ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو.

مان ٻين کي اجنبي نه سمجهندس ڇاڪاڻ ته مون کي لڳي ٿو ته هر ڪو منهنجو ڀاءُ يا ڀيڻ آهي مان پنهنجي زندگي کي ڪامياب ۽ پورو ڪندڙ

بڻائيندس ته جيئن مان پين کي ڪامياب ٿيڻ ۽ حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪري سگهان. مان پين سان همدردي ڪندس ۽ انهن کي رحم ڏيکاريندس جيئن مان پاڻ کي ڏيکاريان ٿو. مان خدا سان پيار ڪندس جيئن نبين ۽ اوليائن ان سان پيار ڪيو، ۽ مان پين لاءِ پنهنجي محبت جي ڪوهه ۾ خود غرضي وجهي ڇڏيندس.

هن عارضي، دنياوي زندگي کان ٻاهر، موت جي تابع، هڪ دائمي، نه بدلجندڙ زندگي آهي. جسم ڪيميائي عنصرن مان ٺهيل آهي جيڪي سڙي ۽ ختم ٿي ويندا آهن، پر هن عارضي وجود کان ٻاهر خدا جي موجودگي ۾ هڪ دائمي، آسماني زندگي آهي. تنهن ڪري، اسان کي پنهنجو سچو ڌيان هن غير مستقل جسم تي محدود نه رکڻ گهرجي، ۽ جيڪي ان جي خواهش رکن ٿا انهن کي ان جي آزمائشن کي برداشت ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا مالڪ بڻجڻ گهرجن.

اڄ مان ضرورتمندن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ۽ جيڪو ڪري سگهان ٿو بکايلن کي ڏيندس.

مان خدا جي حفاظت ۾ محفوظ ۽ سلامت آهيان ۽ پنهنجي صاف ضمير جي پٺين جي پويان، مان نيڪيءَ جي روشني سان هڪ آهيان جيڪا مونجهاري ۽ پريشاني جي سمنڊ ۾ غم جي لهرن سان اُڏل روحن جي ٻيڙين جي رهنمائي ڪري ٿي.

اڄ مان خدا کي امن جي ڦڙڪندڙ لهر ۾ محسوس ڪريان ٿو جيڪو منهنجي اندر ۾ ڏڪي ٿو ۽ منهنجي دل جي تارن کي ڇڪي ٿو.

مان پين کي خوش ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪندس، جيئن مان پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، ۽ پنهنجي روحاني خوشي ذريعي مان الاهي محبت جي گهر ۾ هر ڪنهن جي خدمت ڪندس ۽ جيڪڏهن مان پنهنجي ضمير کي دوکو ڏيڻ جي ڪوشش ڪندس ته مان پاڻ کان سواءِ ڪنهن کان به نه ٻڄندس.

روح جي باغن مان

توهان ڪٿي وڃڻ جو ارادو ڪيو ٿا، ۽ توهان جلدي اتي پهچڻ لاءِ پاڻ کي جلدي ڪريو ٿا جڏهن توهان پهچندا آهيو، توهان ڏسندا آهيو ته توهان کي اها جاءِ پسند نه آهي چاڪاڻ ته توهان کي بي صبري، پريشاني، ۽ شايد انتشار محسوس ٿئي ٿو ان جي بدران، پرسڪون، وڌيڪ متوازن ۽ وڌيڪ متوازن ٿيڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪڏهن توهان جا خيال پريشاني ۽ بيچيني ڏانهن مائل ٿين ٿا، ته انهن کي زور سان دٻايو جيستائين اهي پنهنجو آرام حاصل نه ڪن.

جوش اعصابي نظام جي توازن تي منفي اثر وجهندو آهي چاڪاڻ ته اهو جسم جي ڪجهه حصن ڏانهن وڌي مقدار ۾ توانائي موڪليندو آهي جڏهن ته ٻين کي انهن جي قدرتي حصي کان محروم ڪندو آهي. توانائي جي ورڇ ۾ هي عدم توازن اعصابي جو سبب آهي. هڪ پرسڪون ۽ آرامده جسم اعصاب کي آرام ڏئي ٿو ۽ نفسياتي خوشحالي کي فروغ ڏئي ٿو.

خدا سان هم آهنگي ۾، اندروني نظر بتدريج ظاهر ٿيڻ شروع ٿئي ٿي. ڪنهن کي مڪمل يقين هجڻ گهرجي ته خدا هر دل جي دعا جو جواب ڏيندو. جيڪو به روشني جي ڳولا ۾ هن ڏانهن رخ ڪندو، ان جي نظر کليل هوندي ۽ ان جو ذهن ۽ دل روشن ٿيندي.

جڏهن بصيرت کلي ٿي، ته اها هڪ اهڙي احساس جي طور تي ظاهر ٿئي ٿي جيڪا دل مان نڪرندي آهي، هڪ گهري وضاحت ۽ درستگيءَ جو احساس هن احساس ذريعي، ڳوليندڙ کي صحيح رستي تي هلڻ لاءِ بيحد يقين ۽ مضبوط هدايت ملي ٿي، ۽ آهستي آهستي هن احساس کي سڃاڻڻ ۽ ان تي ڀروسو ڪرڻ شروع ٿئي ٿو.

ان جو مطلب اهو ناهي ته سوچڻ کي مڪمل طور تي ڇڏي ڏيو؛ پرسڪون، غير جانبدار سوچ بصيرت ڏانهن به وٺي ٿي جذباتي سوچ، جيڪا بيوقوفي ۽ خود اهميت جي ڪري هلي ٿي، غلط فهمين ۽ غلط نتيجن ڏانهن وٺي ٿي.

تباهي ڪندڙ شڪ ۽ غلط عقيدن کي پوري دل سان رد ڪريو، ۽ پنهنجي دل ۽ روح کي ايمان جي دائري ۾ خدا تي مڪمل ڀروسو ڏانهن موڙيو. غور و فڪر جي خاموشي ۾، توهان جو شعور سچائي ۽ صحيح سمجهه تي ڌيان ڏيڻ جي قابل هوندو. هن تجربي ۾، ايمان کُلندو ۽ ظاهر ٿيندو آهي، ۽ بصيرت ذريعي، توهان اهو تجربو ڪندا جيڪو ڪنهن اک نه ڏٺو آهي، ڪنهن ڪن نه ٻڌو آهي، ۽ ڪنهن به انساني ذهن تصور نه ڪيو آهي.

منهنجي خواهش ۽ دعا جو هر ساهه منهنجي روح ۾ دروازا ۽ دريون کوليندو آهيءَ جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج مصروف ترين رستن تي چمڪي ٿو، تيئن مان پنهنجي روزاني سرگرمين جي سيني ڀريل جڳهن تي الاهي محبت جون ڪرڻيون ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائيان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي هڪ سخي روح عطا ڪر ته مان جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي ٻين سان شيئر ڪريان، ۽ مون کي منهنجي ذهن جي خاموش ڍنڍ ۾ منهنجي روح جي چنڊ جو عڪس ڏسڻ ۾ مدد ڪر جيڪو تنهنجي موجودگي جي روشني سان چمڪي رهيو آهي.

اڄ مان خدا تي غور □ فڪر جي سمنڊ □ غوطه هڻندس جيستائين مون کي حڪمت □ الاهي خوشي جا موتي نه ملن.

مان توکي پيار ڪندس، اي منهنجا مالڪ، ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ، ڇاڪاڻ ته توکان سواءِ مان ڪنهن به انسان يا ڪنهن به شيءِ سان پيار نٿو ڪري سگهان.

جبلن جي ڪوٺائي □ خاموش آسمانن □، □ منهنجي روح جي ڪوٺائي □ خاموشي جي غار □، مان خدا جي موجودگي کي محسوس ڪريان ٿو □ سندس مسلسل خوشي محسوس ڪريان ٿو، □ مان سندس پاڪ چشمن مان پيئندو آهيان جيڪي ڪڏهن به ختم نه ٿيندا آهن □ نه ئي هميشه لاءِ سڪندا آهن.

مان توکي پيار ڪريان ٿو □ عبادت ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، جنهن جي محبت هر قسم □ پيار ڪندڙ دل □ اعليٰ آهي.

ڪنهن استاد پرماهينس کان پڇيو ته ڪيس هڪ مقناطيسي □ پرڪشش شخصيت پيدا ڪرڻ جو طريقو ڏيکاريو، □ هن چيو: ٻين سان لهه وچڙ □ اچڻ وقت توهان کي ذهني طور تي موجود هجڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته غير حاضري ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ڪردار لاءِ نقصانڪار آهي. يقيناً، مان عظيم ماڻهن جي غير حاضري جو ذڪر نه ڪري رهيو آهيان، جن جا خيال عام طور تي گ□ر□ معاملن □ جذب هوندا آهن.

هميشه هوشيار □ باخبر رهو، □ توهان هڪ پرڪشش مقناطيس بڻجي ويندا.

ڪو به ماڻهو نظرانداز ٿيڻ پسند نٿو ڪري. اسان سڀ چاهيون ٿا ته اسان جي جذبات تي غور ڪيو وڃي □ انهن کي نظر □ رکيو وڃي، □ ساڳئي طرح، اسان کي ٻين جي جذبات تي غور ڪرڻ گهرجي □ هم آهنگيءَ □ سمجهه حاصل ڪرڻ لاءِ انهن تي غور ڪرڻ گهرجي. اهو ڪرڻ لاءِ، توهان کي پنهنجي چوڌاريءَ هر ڪنهن لاءِ هوشيار، ادراڪ رکندڙ □ ڌيان ڏيڻ گهرجي.

مئلن کي ٻين جي بي عزتي ڪرڻ جي طاقت ناهي، پر جيڪو انهن تي ڌيان نٿو ڏئي اهو ڪندو آهي.

جڏهن توهان ٻين جي صحبت □ هجو، ته انهن سان ڌيان، توانائي □ دلچسپي سان رابطو ڪريو، پر پنهنجي باري □ ڳالهائڻ کان پاسو ڪريو.

هر ڪو ڳالهه ٻولهه بابت ڳالهائڻ چاهي ٿو، پر اهو هڪ ڪمزور طريقو آهي ٻين کي جيڪڏهن اهي چاهين ته پاڻ بابت ڳالهائڻ ڏيو؛ انهن کي جيڪو ڇوڻو آهيءَ اهو ٻڌو انهن کي پنهنجن مسئلن، انهن جي ڪاميابين □ انهن جي تاثرن بابت ڳالهائڻ ڏيو، پر توهان جي مقناطيسيت کي توهان لاءِ ڳالهائڻ ڏيو چراغ جي روشني پاڻ لاءِ واضح طور تي ڳالهائي ٿي؛ توهان جي خاموش وائبريشن کي توهان لاءِ برابر وضاحت سان ڳالهائڻ ڏيو.

خدا مون کي هڪ خواب ۾ ڏيکاريو ته جيڪي جنگ ۾ مرن ٿا اهي موت جو هڪ خوفناڪ خواب ڏسندا آهن، پر جيئن ئي نيڪ ماڻهو جسم مان جيئرو ٿين ٿا ته اهي هڪ پريشان ڪندڙ خوفناڪ خواب مان جاڳندا آهن ۽ ان کان آزاد ٿيڻ تي خوش ٿيندا آهن.

اسان جا سڀ زندگي جا تجربا ڪائناتي خواب جو حصو آهن جيڪو انسانيت جنگ جو خوفناڪ خواب پيدا ڪيو، پر جڏهن هن خوفناڪ خواب جا متاثرين پنهنجا جسم ڇڏي ويندا آهن، انهن کي احساس ٿيندو آهي ته اهو هڪ خوفناڪ خواب هو جنهن مان اهي جاڳيا آهن، ۽ اهي سمجهندا آهن ته اهي مئل نه آهن. هي هڪ گهرو مابعدالطبعي سچائي آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو چاٽي ٿو ته اهي خواب ڏسي رهيا آهن، ته هو پريشان ڪندڙ خوابن جي تجربن کان متاثر نه ٿيندو پر جيڪڏهن اهي خواب اندر خود شناسي حاصل ڪن ٿا ۽ ڪو ماڻهو هڪ موتمار ڌڪ ڏئي ٿو، ته اهو خواب موت هڪ حقيقي ۽ خوفناڪ آزمائش وانگر لڳي ٿو جيستائين اهي جاڳندا ۽ محسوس ڪندا ته اهو حقيقي نه هو.

هي موت کان پوءِ جي حالت تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن اسان پنهنجي جسمن کي ڇڏي ڏيون ٿا، اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان جو شعور مري نه ويو آهي، پر اسان جسم ۽ ان جي مادي پابندين ۽ حدن کان آزاد ٿي ويا آهيون، ۽ ان آزادي ۾ هڪ وڏي آزادي آهي.

اسان کي ڪڏهن به موت جي طلب نه ڪرڻ گهرجي، پر ان جي بدران خدا سان هم آهنگي ۾ ان تي غور ڪندي پنهنجي شعور کي تيار ڪرڻ گهرجي، ته جيئن جڏهن موت پنهنجي وقت تي اچي ته اسان ان کي هڪ خواب کان وڌيڪ ڪجهه به نه ڏسي سگهون.

مان جڏهن به چاهيان ٿو زندگي ۽ موت جي خوابن واري فطرت کي ڏسي سگهان ٿو. تنهن ڪري، مان هن جسم کي گهڻي اهميت نٿو ڏيان.

اعصابي نظام جي اندر هڪ روحاني فزيالوجي آهي جيڪا منفرد طور تي انسان کي شعور جي ترقي جي اعليٰ ترين مرحلن تائين پهچڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

انساني دماغ، وهيل ۽ هاٿين کان سواءِ ٻين ڪيترن ئي جانورن جي دماغن کان وڏو آهي، وڌيڪ پيچيده آهي ۽ سوچڻ جي وڌيڪ صلاحيت رکي ٿو. اهو انساني دماغ کي انسانن لاءِ هڪ مناسب اوزار بڻائي ٿو، جيڪي ٻين مخلوقن جي پيٽ ۾ وڌيڪ ترقي يافته شعور رکن ٿا. دماغ جا پيچيده ۽ پيچيده ڪنوليشن انسانن کي گهرائي ۾ گهري سوچ سان سوچڻ جي قابل بڻائين ٿا. تنهن ڪري، صرف انسان ئي فهم جي اعليٰ سطحن تائين پهچڻ جي قابل آهي، ۽ نتيجي طور، پنهنجي خالق کي ڄاڻڻ جي قابل آهي. عقلمند

ماڻهو اهو آهي جيڪو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي مادي، ذهني □ روحاني سطحن تي انسانيت جي خدمت □ فائدي □ استعمال ڪري ٿو.

سيارو پنهنجي ٿڌي، اڇي، للي جهڙي چادر □ آيو.

اونهاري جي خوشين لاءِ منهنجون خواهشون ختم ٿي ويون آهن.

مون کي چيو ويو هو ته توهان جي مهربان دل جي گرمجوشي ڳوليان.

□ جيئن بهار ظاهر ٿيو، ناچ ڪندي، هر قسم جي گلن سان سينگاريل

ٻنين □ ٽڪرين جي خوشبوءِ سان خوشبوءِ، مون کي چيو ويو ته توسان پيار ڪريان، منهنجا خدا

□ اونهارو آيو، نرم پنن □ پنهنجا سائي راڳ ڳائيندي، چنار جي سرسراهٽ، □ صنوبر جي وڻن جي سرسراهٽ.

هن زور پريو ته مان توکي پڙهي ٻڌايان.

نرم، نرم مٽي به منهنجن تڪڙن پيرن کي چُهي رهي هئي

□ هن انهن کي توهان جي سڀ موجود مقدس جاءِ ڏانهن وجڻ لاءِ چيو.

نرم خوشبوءَ مون کي چيو ته ان جي رستي تي هلان.

لڏندڙ گلاب □ تلسي جي دل □ توهان جي پاڪ مندر ڏانهن

□ پکين مون کي چيو ته توکي انهن وانگر ڳائيندس.

□ ندين □ ندين تي لڙڪندڙ هوا

مون تنهنجي لاءِ پنهنجي پيار جي بلبلن کي جاڳايو، □ اهي تنهنجي وڏي سيني جي مٿان ڪلڻ لڳا.

□ گاهه جي مڙيل ريشائن سان، مون سکيو ته ڪيئن موڙجي

مان توکي سجدو ڪيان ٿو، اي خداوند

□ بخور مون کي توهان جي عطر جي شاندار خوشبو بابت پڻ ٻڌايو.

□ مان ڪيئن پنهنجي دل کي تنهنجي لامحدود تخت جي اڳيان تنهنجي پاڪ خوشبوءَ سان پري رکان؟

□ ننڍڙن، خاموش، صبر ڪندڙ پٿرن مون کي ٻڌايو ته جيئن مان توکي انهن □ به ڏسي سگهان جيڪي منهنجي خوشي چوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.

وساريل سالن مون کي چيو ته مان پنهنجن ساٿي انسانن کي هر منٽ □ سيڪنڊ □ پيار □ پيار جو پيغام موڪليان.

□ هر خيال مون کي چيو ته توکي سندس دل □ ڳوليان.

منهنجي پيار مون کي متاثر ڪيو ته مان توهان جي ذريعي موجود هر شيءِ سان پيار ڪريان.

□ منهنجي پيار مون کي سرگوشي ڪئي، "مون کي پنهنجي سموري طاقت سان پيار ڪر، اي منهنجا خدا"

هڪ ڀيري مان گاهه □ گلن جي بستري تي ليٽي پيو هوس □ خواب □ ڏٺم ته وجود □ هر شيءِ خوبصورت □ خوشيءَ واري آهي.

منهنجو مٿو ٻڪهن، سائي □ گهاٽي گاهه تي ٽيڪ ڏئي رهيو هو، جيڪي مون کي مٺي خوشبوءِ ڪٽي ايندڙ هوائن سان اڏائي رهيا هئا.

پوءِ مون کي پنهنجي هٿ □ پنهنجي جسم کي ڇهڻ لاءِ مجبور ڪيو ويو، □ مان ان جي خالق جي عظمت کان حيران تي ويس ها، مون کي حيرت ٿي ته مان، جيڪو پنهنجي جسم جي حقيقت جو يقين رکان ٿو، هڪ ڏينهن ان کي زمين □ آرام ڪرڻ لاءِ ڇڏي ويندس هي جسم جيڪو موت جي وقت ٿڌو، پيلو □ بي حرڪت ٿي ويندو، جڏهن ته هاڻي اهو زندگي سان متحرڪ نظر اچي ٿو □ سوين احساسن، لکين خيالن، □ اربين تصورن □ تصورن کي پناهه ڏئي ٿو.

هي جسم اهو مرحلو آهي جنهن تي زندگيءَ جا باب کُليندا آهن، جتي مُرڪن جا ڪُل ڦٽندا آهن، صرف موت جي ناگزير آمد کان پوءِ هٽي، گوشت، هڏين □ رت جي وچ □، □ چمڙي جي خوبصورت نقاب جي پويان، بيماري جا بگهڙ □ خواهش جا جانور لڪيل آهن. □ هٽي، پڻ، جسم جي هيٺان، روشني جي بادشاهت ڏانهن هڪ ڳجهو رستو آهي. هي جسم سڪي ويندو □ ختم ٿي ويندو جڏهن ان جو مالڪ - روح - ان کي ناقابلِ واپسي طور تي ڇڏي ويندو □ ڇو نه؟ ڇاڪاڻ ته جڏهن جسماني رهائش جو روشن خيال مالڪ مادي جي مٽيءَ واري، ٽٽل جهوپڙي □ رهڻ کان ٿڪجي پوندو آهي، اعصاب جي تارن سان جڙيل هوندو آهي جيڪي مسلسل خيال جي ضرورت رکن ٿا، ته هو خدا جي زمين جي ڪنهن ڪنڊ □ ٻئي گهر □ تسلي ڳوليندو آهي - مڪمل وجود جي هڪ ٻئي دائري □ جتي خوشي جي خوشبو هر هنڌ □ مسلسل طور تي پکڙجي ٿي.

لافاني روح هڪ دائمي مسڪراهٽ سان زندگي □ موت جو ڪردار ادا ڪري ٿو، پوءِ پنهنجي ابدي گهر ڏانهن روانو ٿئي ٿو.

ڇا فلم ڏسندڙن کي شو ختم ٿيڻ کان پوءِ هميشه لاءِ سينيما □ رهڻ جي ضرورت آهي؟ يقيناً نه ماڻهن کي گهر واپس وڃڻ گهرجي ساڳي طرح، روح هتي زندگي جي سينيما جي تماشي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ ايندا آهن، پوءِ هليا ويندا آهن □ ٻيهر واپس ايندا آهن. اهي فلمون □ ڊراما ڏسڻ پسند ڪندا آهن، □ جڏهن اهي انهن پرفارمنس کان ٿڪجي پوندا آهن جن جا اهي خواب ڏسندا هئا، □ انهن سبقن تي عبور حاصل ڪري وٺندا آهن جيڪي خدا انهن کي سکڻ چاهيندو آهي، ته اهي هڪ ڀيرو □ هميشه لاءِ دائمي نعمت جي گهر ڏانهن موٽندا آهن.

جڏهن قدر انصاف تي ٻڌل نه هوندا آهن، ته خلا کُلي ويندا آهن جن مان مصيبت □ مصيبت ڦُٽي پوندي آهي جيڪڏهن قدر خود غرضي، موتمار

تڪرار □ سخت مقابلي تي پڌل آهن، ته نتيجا خراب ٿيندا ڇاڪاڻ ته مقصد ناپاڪ آهن، □ اهڙي صورت □ پئسي تي برڪت نه هوندي.

هڪ شخص کي پنهنجي ضمير کي خود غرضي کان پاڪ ڪرڻ گهرجي □ ٻين جي خرچ تي پاڻ کي امير ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي. سچي اطمينان روحاني آهي، مادي نه، □ زندگي □ اصل فائدو حڪمت، علم □ خدا جي محبت جي خزانن کي حاصل ڪرڻ آهي.

اسان کي سادگي سان رهڻ گهرجي □ هميشه ٻين جي مدد ڪرڻ □ انهن جي حالتن کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي پر هي عظيم مقصد ٻين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ خود غرضي □ لالچ سان مطابقت نٿو رکي.

جيڪي دنياوي آهن اهي غير متوازن آهن □ ان ڪري ڪامياب نه سمجهيا وڃن ٿا هڪ سادي، متوازن زندگي هڪ شاندار فن آهي □ ڪاميابي جي نشاني آهي جن جو واحد مقصد پئسا حاصل ڪرڻ آهي اهي خدا جي مهرباني نه ڳولي سگهندا.

اهو سچ آهي ته خدا اسان □ بک جو احساس پيدا ڪيو ته جيئن اسين ڪم ڪري سگهون □ پنهنجي جسمن جي سار سنڀال ڪري سگهون، پر جسم جي سار سنڀال ڪرڻ ئي زندگيءَ جو واحد مقصد ناهي. مقصد ڪنهن به مادي يا وقتي خيال کان تمام وڏو آهي، ڪيترو به شاندار، شاندار □ شاندار ڇو نه لڳي.

هڪ شاگرد ماسٽر پرمهانس کان پڇيو ته الاهي موجودگي جو تجربو ڪيئن ڪجي، هن جواب ڏنو، "هر رات، سمهڻ کان اڳ، مراقبو ڪريو جيستائين توهان محسوس نه ڪريو ته توهان جو شعور خيالن جي دنيا کي ڇهي ويو آهي □ ٻئي طول و عرض □ داخل ٿي ويو آهي، پر، اهو سڀ ڪجهه ناهي ذهن کي اندر ڏانهن موڙڻ کان پوءِ، خواهشون اڀرڻ گهرجن، □ خواهشون خدا ڏانهن پوڏ وانگر دوڙڻ گهرجن. جڏهن شاگرد پاڻ کي مڪمل طور تي خدا جي حوالي ڪري ٿو، ته هو اوچتو محسوس ڪري ٿو ته هن سندس برڪت واري موجودگي کي ڇهيو آهي □ ڪيس سڃاڻي ورتو آهي. هو هڪ وڏي روشني ڏسندو، □ هو ملائڪن □ مهربان روحن کي ڏسي سگهي ٿو يا هو هڪ نشي آور آسماني خوشبوءِ کي محسوس ڪري سگهي ٿو، □ پوءِ هو چاڻيندو ته خدا هن کي جواب ڏنو آهي، □ سندس بصيرت ڪليل هوندي، □ خدا هن کي زندگي جا راز ظاهر ڪندو يا هو مراقبي دوران وڏي امن □ دڪيل هجي جيڪڏهن هو مراقبو جاري رکي □ خدا هن تي پنهنجو عظيم پيار عطا ڪري، ته هو بيان کان ٻاهر هڪ الاهي خوشي محسوس ڪندو. برڪت وارو آهي اهو جنهن کي هي خوشگوار تجربو ڏنو ويو آهي"

الاهي محبت جنت جو دروازو کوليندي آهي، جنهن ذريعي ڳوليندڙ خدا جي حضور □ داخل ٿئي ٿو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو خدا کان، جيڪو مهربان □ عقلمند آهي، دائمي زندگي جي ماني گهري ٿو، ته هو انهن کي مادي جهالت جو پٿر نه ڏيندو جيڪڏهن ڪو عبادت ڪندڙ حڪمت جي ڪاڏي جي ڳولا ڪري ٿو، ته خدا انهن کي ٺڳي جو نانگ نه ڏيندو جيڪڏهن ڪو عبادت ڪندڙ خدا کان الاهي نعمت جي جوهر لاءِ پڇي ٿو جيڪو سڀني اچ کي ختم ڪري ٿو، ته هو انهن کي پريشاني □ نفسياتي پريشاني جو وڇوڙو نه ڏيندو جيڪڏهن ٺڳيل انسان ڄاڻن ٿا ته پنهنجن ٻارن کي سٺا تحفا ڪيئن ڏيڻا آهن، ته پوءِ رب - سڀني نيڪي □ خوشي جو ذريعو - ڪيترو وڌيڪ انهن کي روحاني علم □ روشني ڏيندو جيڪي هن سان پيار ڪن ٿا!

خدا انهن کي اعليٰ ترين حڪمت □ عظيم ترين علم عطا ڪري ٿو جيڪي انهن کي ڳولين ٿا، □ هو ٻاڻ کي ان سچي ڳولا ڪندڙ کي عطا ڪري ٿو جيڪو ڪنهن به متبادل کي قبول نٿو ڪري. جيڪو پنهنجي پوري دل □ جان سان خدا کي ڳولي ٿو اهو سڀ کان وڌيڪ عقلمند □ خدا جي پيارو آهي. □ جڏهن عبادت ڪندڙ جي خواهش تيز ٿي ويندي آهي، ته هو خدا کان هڪ نادر □ پيارو جواب حاصل ڪري ٿو □ محبت جي منفرد خوشي جو تجربو ڪري ٿو جيڪو محبوب سان پيار ڪندڙ ماڻهن پاران تجربو ڪيو ويندو آهي.

عقلمند ماڻهو جيڪو روحاني شعور □ وڌندڙ الاهي خواهش سان هن ڪائناتي خواب □ پنهنجو ڪردار ادا ڪري ٿو، اهو خدا جي ويجهو □ ڪيس پيارو آهي، هو خالص محبت رکي ٿو □ خدا سان پيار ڪري ٿو بغير ڪنهن خود غرضي جي □ بغير ڪنهن شرط جي، جهڙوڪ چوڻ، مثال طور، "اي خداوند، مان توهان جي عبادت ڪندس ان شرط تي ته توهان مون کي صحت، پئسا □ هڪ آرامده زندگي ڏيو".

عقلمند □ خدا جي وچ □ هڪ گهرو، باهمي پيار آهي جيڪو لامحدود □ لامحدود آهي جيڪڏهن ڪو خدا کان ڪجهه خاص گهري ٿو، ته خدا مڪمل طور تي واقف آهي ته اهو شخص هن جي تحفن □ وڌيڪ دلچسپي رکي ٿو.

ڪنهن به شخص لاءِ پنهنجين ضرورتن جي پوري ٿيڻ لاءِ دعا ڪرڻ غلط ناهي، پر جڏهن اهي خدا کي ڄاڻڻ □ سندس شاندار چهري جي روشني ڏسڻ لاءِ دعا ڪن ٿا، ته انهن کي ان مان ڪنهن به ذاتي فائدي جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي، □ نه ئي انهن جا خيال تحفن تائين محدود هجڻ گهرجن، پر خود ڏيڻ واري ڏانهن. جڏهن طلب ڪندڙ اهو ڪم خلوص سان ڪري سگهي ٿو، ته انهن کي سخاوت جي سرچشمي □ فضل جي سمنڊ مان پاڻمرادو ٻيا سڀ تحفا ملندا.

هڪ شاگرد استاد پرماهينس کان ڪجهه حالتن ۾ برتاءُ ڪرڻ ۾ ٻين سان ڪيئن پيش اچڻ جي صلاح گهري، ۽ هن چيو:

سچ جي پيروي ڪريو ۽ ان کان نه هٽو، ۽ اهڙي ڪنهن به ڳالهه کان پاسو ڪريو جيڪا توهان کي يا ٻين کي نقصان پهچائي سگهي، جيتوڻيڪ اها سچ هجي ، جيستائين توهان سچ جي روح کان نه هٽو. ساڳئي وقت، توهان کي مخالف انتها تي نه وڃڻ گهرجي ۽ ڏکوئيندڙ سچ بيان ڪرڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ جو سهارو نه وٺڻ گهرجي.

پاڻ سان ۽ ٻين سان ايماندار رهو بغير غير ضروري تي ڌيان ڏيڻ جي سچ ڳالهايو ۽ اهڙيون ڳالهيون ڪرڻ کان پاسو ڪريو جيڪي ڪنهن کي ڏک ڏين يا نقصان پهچائين. ايمانداري ۽ شفافيت جي نالي تي پنهنجا سڀ راز ظاهر نه ڪريو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان پنهنجون ڪمزوريون ظاهر ڪندا، ته اهي جڏهن به محسوس ڪندا ته توهان کي ڏک ڏيڻ يا طنز ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا. انهن کي اهڙو هٿيار ڇو ڏيو جيڪو اهي توهان جي خلاف استعمال ڪري سگهن؟

اهڙي طرح ڳالهايو ۽ عمل ڪريو جيڪو پاڻ ۽ ٻين لاءِ خوشي ۽ سڪون آڻي.

روحاني بصيرت پيدا ڪرڻ ضروري آهي ته جيئن سچائي جيڪا سڃي آڻيندي آهي ۽ حقيقتن کي بيان ڪرڻ جي وچ ۾ فرق کي چاڻڻ لاءِ انهن جي نتيجن تي غور ڪرڻ کان سواءِ، ڇاڪاڻ ته شيون انهن جي انجام سان پرکيون وينديون آهن. اهو مناسب ناهي ته توهان جيڪو ڄاڻو ٿا اهو سڀ ڪجهه چئو، ۽ نه ئي اهو مناسب آهي ته انهن معاملن بابت لڪايو ۽ ڳجهو رهو جيڪي ٻين کي پنهنجي فائدي لاءِ ڄاڻڻ گهرجن.

جڏهن توهان کي مڪمل سمجھ نه هجي، ته بهتر آهي ته ڳالهائڻ ۽ خاموش رهو جيستائين توهان کي سچائي جي سڌي سمجهه نه ملي جنهن جا نتيجا سڀني لاءِ منصفانه هجن.

خدا بابت سوچيندا رهو ۽ سندس مدد ۽ هدايت لاءِ دعا گهرو، ۽ توهان جي بصيرت کلي ويندي ته جيئن توهان شين کي واضح طور تي ڏسي سگهو ۽ پوءِ توهان بهتر طور تي فرق ڪري سگهو.

جسم جي سيلن کي جوانيءَ جي توانائي سان چارج ڪرڻ

ڪائناتي توانائي جسم ۾ مسلسل ۽ بغير ڪنهن رڪاوٽ جي وهندي رهي ٿي، پر گهڻا ماڻهو هن پرپور توانائي کان بي خبر آهن جيڪي ان کي محسوس ڪن ٿا انهن جي سيلن ۾ توانائي جي هڪ لهر ۽ هڪ تازگي وارو وهڪرو محسوس ٿئي ٿو جيڪو انهن کي نئين طاقت فراهم ڪري ٿو.

سچي فطرت ڪائنات جي بالٽهار جي احترام ۾ جهڪي ٿي، ۽ سندس طاقت انسانيت ۾ وهندي آهي مسئلو انسانيت ۾ سڀني طاقت جي

سرچشمي جي وچ □ مضبوط تعلق پيدا ڪرڻ □ ناڪامي □ آهي. اسان سڌو سنئون الاهي طاقت سان رهون ٿا، □ بيون سيئي طاقتون خدا جي برقرار رکڻ واري طاقت کان سواءِ بيڪار آهن.

ڪاڏو، آڪسيجن، □ سج جي روشني - اهي عنصر اسان کي ڪجهه حد تائين صحت فراهم ڪري سگهن ٿا، پر اسان کي اهو سمجهڻ جي ضرورت آهي ته لامحدود ذريعن مان مڪمل صحت ڪيئن حاصل ڪجي. مادي ذريعا ننڊين بيٽرين وانگر آهن جيڪي آخرڪار چارج ختم ٿي ويندا آهن، جڏهن ته لامحدود ذريعو هڪ طاقتور جنريٽر آهي جنهن جي طاقت ڪڏهن به گهٽ نه ٿيندي آهي، مسلسل روح کي زندگي، خوشي □ طاقت فراهم ڪندي آهي. تنهن ڪري، اهو تمام ضروري آهي ته لامحدود ذريعن تي جيترو ٿي سگهي ڀروسو ڪيو وڃي.

جيڪو ماڻهو چاهي ٿو، ان کي ان اهم فراهمي مان سڌو سنئون ان جي ذريعن مان فائدو حاصل ڪرڻ جو صحيح طريقو سکڻ گهرجي، □ اهو سمجهڻ گهرجي ته سوچ حقيقت آهي، ڇاڪاڻ ته سيئي قدرتي واقعا الاهي سوچ جو هڪ مجسم آهن ڇاڪاڻ ته خدا هن زمين کي پيدا ڪرڻ کان اڳ ان بابت سوچيو هو.

ڪيترائي ماڻهو اهو سمجهن ٿا ته سوچ جسم جي پيداوار آهي، پر جسم جي انتهائي صحيح بناوت، □ ان جي حصن □ عضون جي وچ □ شاندار هم آهنگي، واضح طور تي ظاهر ڪري ٿي ته جسم هڪ انتهائي شاندار ڪائناتي ذهن جي تخليق آهي.

ذهن اهو مکيه عنصر آهي جيڪو جسم کي ڪنٽرول ڪري ٿو، □ هڪ شخص لاءِ اهو تمام ضروري آهي ته هو بيماري، ڪمزوري، عمر □ مايوسي جهڙين انساني خامين جي ذهني تجويزن کان پاسو ڪري، □ پاڻ کي يقين ڏياري ته هڪ ناقابلِ برداشت سرگرمي هن جي ذريعي وهندي آهي، □ هي سرگرمي ذهانت سان مالا مال آهي □ جسم جي سيلن کي تندرستي □ جوانيءَ جي توانائي سان چارج ڪرڻ جي قابل آهي.

سوچ هر زنده سيل جو دماغ، جذبات □ احساس آهي؛ ان □ جسم کي سرگرم □ هوشيار رکڻ جي طاقت آهي يا ته سست □ سست سوچ مالڪ آهي، □ جسم جا سيل ان جا تابع آهن، بنهنجي اعليٰ مالڪ جي حڪمن □ منعن جي اطاعت ڪن ٿا: سوچ.

اسين روزانو کاڌي جي معيار تي تمام گهڻو ڌيان ڏيون ٿا، □ ساڳئي طرح اسان کي ذهني □ نفسياتي کاڌي جي معيار تي ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪو اسين بنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

مابعدالطبيعي سائنسدان چوي ٿو ته جسم هڪ برقي مقناطيسي لهر نه آهي پر شعور جي لهر آهي جيڪا الاهي شعور جي سمنڊ ۾ تري رهي آهي.

هر روز اسان کي پنهنجي جسماني طاقت کي مضبوط ڪرڻ گهرجي، پنهنجي ذهني طاقت کي وڌائڻ گهرجي، ۽ مراقبي، صحيح سوچ، ۽ مثبت، پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي حقيقي پاڻ کي جاڳڻ گهرجي جيڪو جسم، ذهن ۽ روح کي گڏجي فائدو ڏئي ٿو.

خدا مون کي منهنجي زندگي جي انهن ڏکهن سالن ۾ خوشين سان نوازيو آهي، ڇا ماڻهو منهنجي چهري تي اطمينان جي مسڪراهٽ ڏسن يا نه، الاهي خوشي هميشه مون سان گڏ آهي ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي. خوشي جو وڏو درياءُ منهنجي شعور جي ريتي هيٺان مسلسل وهندو آهي ۽ برڪت واري چشمن وانگر ڦاٽي پوندو آهي جيڪي منهنجي زندگي جي باغن کي پاڻي ڏيندا آهن.

نه ته زندگيءَ جا اوچتو اُٿل پٿل منهنجي سڪون کي خراب ڪري سگهن ٿا، ۽ نه ئي موت جو پوت منهنجي روحاني خوشي کي ڪسي سگهي ٿو.

انهيءَ حالت کي مستقل ۽ اڻ مٽ بڻائڻ ڏکيو هو، پر روح جا ميوا جيڪي مان هاڻي مزو وٺان ٿو ۽ ٻين سان شيئر ڪريان ٿو، اهي منهنجي ان ڪوشش جي لائق هئا جيڪا مون ان ۾ ڪئي.

مان سمجهان ٿو ۽ خدائي روح جي هدايت سان عمل ڪريان ٿو. پئسو ڪڏهن به منهنجي زندگي جو مقصد نه رهيو آهي، پر انسانيت ۽ پنهنجن پائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ آهي. تنهن ڪري، خدا مون لاءِ نيڪي جا ڪيترائي دروازا کوليا آهن ته جيئن پاڻ کي برقرار رکي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان ۽ جڏهن به مون کي مدد جي ضرورت هوندي آهي، خدا فوري طور تي فراهم ڪندو آهي.

منهنجي رڳو خواهش آهي ته مان توهان جي خدمت ڪريان، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مان هتي آهيان.

خدا جي قدرت توهان جي زندگين ۾ پڻ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان جو ايمان مضبوط ٿيندو ۽ توهان کي احساس ٿيندو ته سچي دولت مادي ڪاميابي مان نه پر قادر مطلق کان ايندي آهي. توهان پاڻ هن سچائي جو تجربو ڪندا.

جيتوڻيڪ زندگي غير متوقع، عجيب ۽ پراسرار لڳي ٿي، شڪ ۽ هر قسم جي مسئلن ۽ اُٿل پٿل سان ڀريل آهي، پر اسان خدا جي مسلسل حفاظت هيٺ رهون ٿا. اسان کي واقعن کي وڌائي پيش نه ڪرڻ گهرجي ۽ نه ئي پنهنجو حوصلو وڃائڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان خوف کي

پاڻ تي حاوي ٿيڻ ڏيون ٿا، ته اسان برائي کي طاقت ڏيون ٿا ۽ ان جون پاڙون مضبوط ڪريون ٿا، جيڪي خوف ۽ پريشاني جي مٽيءَ ۾ وڌن ٿيون ۽ وڌن ٿيون.

اسان کي زندگي جي آزمائشن ۾ دائمي خوشي ۽ سڪون ڳولڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي انهن کي پاڻ ۾ ڳولڻ ۽ دريافت ڪرڻ گهرجي. پوءِ، اسان جيڪي به تجربا ڪريون ٿا، اسان انهن سان اهڙي طرح ڊيل ڪنداسين جيئن اسان ڪنهن ٻئي جا تجربا فلم ۾ ڏسندا آهيون، چاهي خوشگوار هجي يا ڏکوئيندڙ.

هڪ ماڻهو پنهنجن سيني تجربن کي ڏکوئيندڙ ۽ ناخوش آزمائشن ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي پنهنجي ذهن کي ائين ڪرڻ ڏين. اهي سٺي صحت مان لطف اندوز ٿي سگهن ٿا پر ان جي قدر کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي سگهن ٿا پر جيڪڏهن اهي بيمار ٿي پون ٿا، ته پوءِ اهي پاڻ کي عاجز ڪندا ۽ خوشحالي جي نعمت جي تعريف ڪندا. اسان کي خدا جي احسان کي تسليم ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي جيڪي هو اسان تي عطا ڪري ٿو بغير ڪنهن خراب حالتن جي انتظار ڪرڻ جي ته جيئن اسان شڪرگذار ٿي سگهون ۽ سندس فضل کي تسليم ڪري سگهون.

زندگي غور ۽ عمل جو ميلاپ هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو نفسياتي توازن وڃائي ٿو، ته هو پريشانين جي حملي، غم جي بادلن ۽ درد جي تڪليفن جو شڪار ٿي وڃي ٿو ۽ جيڪڏهن اهي صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي پيڇڪڙي ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ته اهي لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا.

اسان کي پنهنجا ارادا صاف رکڻ گهرجن، پنهنجا مقصد صاف رکڻ گهرجن، ۽ اهڙي طريقي سان عمل ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان کي ذهني سڪون ڏئي، ۽ زندگي جي حالتن کي اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ ۽ اسان جي خوشي کي تباهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي.

به مضبوط ڪريون ۽ سالن ۽ نسلن کان ورثي ۾ مليل ذهني ۽ اخلاقي ڪمزوري جي بار کي رد ڪريون. انهن نجاستن کي نئين عزم ۽ پيداواري عمل جي باهه ۾ ساڙيو وڃي. هن تعميري طريقي سان، هڪ سچو پرعزم فرد آزادي ۽ آزادي جي افق تائين پهچي سگهي ٿو.

خوشي جا دائمي قانون

چيو ويندو هو ته هندستان جي هڪ نيڪ حڪمران جي سونهري دور ۾، ڪو به واقعو، وقت کان اڳ موت، يا قدرتي آفتون نه ٿيون جيڪي سندس بادشاهت جي امن ۽ مڪمل هم آهنگي کي خراب ڪن.

جڏهن خاندان جا ميمبر وڏيک ايمانداري سان رهن ٿا، ته هر گهر ۾ وڏيک هم آهنگي، صحت ۽ پيار جو تجربو ٿيندو پر جڏهن خاندان جا ميمبر هک ٻئي سان بدصورت خود غرضي سان پيش ايندا آهن، ته گهر پاڻمرادو تڪرار ۽ نفرت سان ڀرجي ويندو آهي. اهو قومن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن ماڻهو ايمانداري ۽ ايمانداري سان رهن ٿا، ته اهي زمين تي خدا جي بادشاهي کي ڏسندا.

وقت گهٽ آهي اڄ اسين هتي آهيون، سڀاڻي اسين هليا وينداسين خدا جي ڳولا انسان ذات جو سڀ کان وڏو اعزاز آهي اسان کي هن زندگي ۾ خدا جي ڏنل آزاديءَ مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي ۽ ان کي عقلمندي سان استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ذاتي طور تي دائمي روحاني سچائي جو تجربو ڪري سگهون.

گناهه هر اها شيءِ آهي جيڪا ڪنهن به شخص لاءِ ڏک ۽ تڪليف جو سبب بڻجي ٿي نيڪي اها آهي جيڪا انهن کي هميشه لاءِ خوش رکي ٿي جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي سوچن ۾ روحاني هم آهنگيءَ ۽ پاڻ ۾ امن نه رکي ٿو، ته هک نئون گهر، هک نئين ڪار، يا ڪا ٻي نئين شيءِ انهن جي روح ۾ خوشي ۽ سڪون نه آڻي سگهندي؛ بلڪه، انهن جي اندروني اذيت انهن نئين شين جي حاصلات ۾ وڏيک سان به رهندي.

سچي خوشي حالتن کي منهن ڏيڻ ۽ سڀني ٻاهرين آزمائشن کي برداشت ڪرڻ جي صلاحيت ۾ آهي. اهو تڏهن ملندو آهي جڏهن توهان ٻين جي تعصب ۽ بدسلوڪي ڪوششن جي ڪري پيدا ٿيندڙ ڏکوئيندڙ درد ۽ سخت مشڪلاتن کي برداشت ڪري سگهو ٿا جيڪي توهان کي نقصان پهچائڻ ۽ ڦاسائڻ لاءِ آهن، ۽ توهان انهن جي غلطين جو جواب پيار ۽ معافي سان ڏيو ٿا. جڏهن توهان ٻاهرين حالتن جي ڏکوئيندڙ ڏنگن جي باوجود پنهنجي ذهنيءَ سڪون کي برقرار رکڻ جي قابل آهيو، ته پوءِ توهان خوشي جو مزو چکندا.

پاڪ صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته جيڪي ماڻهو خدائي حڪمن کي نظرانداز ڪن ٿا ۽ پنهنجي بيوقوف خواهشن ۽ خواهشن جي پيروي ڪن ٿا، اهي نه ته خوشي حاصل ڪندا ۽ نه ئي پنهنجو آخري مقصد حاصل ڪندا. اهي سچ جي ڳولا ڪندڙ کي زور ڏين ٿا ته پاڪ ڪتابن کي پنهنجو رهنمائي ڪندڙ نور بڻائين ۽ فيصلو ڪن ته ڇا ڪرڻ گهرجي ۽ ڇا کان بچڻ گهرجي، ۽ معاملن کي سمجهڻ ۽ حڪمت مطابق عمل ڪرڻ.

جيڪي خود اعتمادي رکن ٿا اهي اهي آهن جيڪي ايمانداري سان ڪم ڪن ٿا خوشي صرف پاڪ خيالن ۽ صحيح عملن مان ايندي آهي جيڪڏهن توهان هاڻي خوش آهيو، ته توهان مستقبل ۾ خوش رهندا، هتي ۽ ايندڙ دنيا ۾.

اسان کي دانائي جا ميوا گڏ ڪندي سٺي قسمت جو فصل گڏ ڪرڻ گهرجي جڏهن ته موجود موقعن جو سج چمڪي رهيو آهي پين لفظن ۾، اسان کي موقعن کي ضبط ڪرڻ گهرجي ان کان اڳ جو تمام گهڻي دير ٿي وڃي.

(موقعي کي استعمال ڪريو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان موقعو نه ڪٽندؤ ته اهو افسوس جو سبب بڻجي ويندو)

خدا اسان کي روحاني قانون ڏنا آهن جن کي حڪم چيو ويندو آهي پر انهن حڪمن کي هر روز ۽ هر هنڌ نظرانداز ڪيو ويندو آهي ۽ ٽوڙيو ويندو آهي جيستائين ماڻهو انهن جي روحاني معنيٰ کي نه سمجهندا، اهي هميشه انهن بابت شڪايت ڪندا ۽ انهن کان منهن موڙيندا اهي حڪم سڀني ابراهيمي مذهبن پاران منظور ڪيل وقتي ضابطا اخلاق آهن جڏهن ته، متن اڪثر ڪري انهن حڪمن جي نفسياتي پهلوئن ۽ انهن تي عمل ڪرڻ سان لاڳاپيل فائدن کي بيان ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا ماڻهو عبادت جي جڳهن ۾ انهن حڪمن کي قبول ڪن ٿا پر انهن کان ٻاهر انهن تي عمل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، ان کي اهو دعويٰ ڪندي جواز پيش ڪن ٿا ته اهي قاعدا غير عملي، غير منطقي ۽ وقت سان گڏ قدم کان ٻاهر آهن. تنهن هوندي به، انهن حڪمن جي خلاف ورزي دنيا ۾ سڀني مصيبتن جو بنيادي سبب آهي.

پر انهن حڪمن جو ڪهڙو فائدو آهي ۽ انهن جا فائدا ڪٿي آهن؟

پاڪ ڪتاب انسان کي صلاح ڏين ٿا ته خدا تي غور ڪري، پنهنجو ذهن ان ۾ غرق ڪري، سڀ معاملا ان جي حوالي ڪري، ۽ ان جي عبادت سچي دل سان ڪري، منافقت کان سواءِ ۽ بناوٽي کان پاڪ.

خدا کي ڄاڻڻ زندگيءَ جو آخري مقصد هجڻ گهرجي دنياوي فرض ان طاقت کان سواءِ پورا نٿا ٿي سگهن جيڪا خدا انسان کي عطا ڪئي آهي. عام فرض انجام ڏيڻ جڏهن ته خدا کي وساري ڇڏڻ هڪ غلطي ۽ گناهه آهي.

گناهه جو مطلب آهي جهالت: اهڙي طريقي سان ڪم ڪرڻ جيڪو انسان جي سڀ کان وڏي ڀلائي جي خلاف هجي.

ماڻهو غم ۽ افسوس ڇو محسوس ڪن ٿا؟ ڇاڪاڻ ته انهن نيڪي سان ڪم نه ڪيو ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي دلين ۾ پهرين نه هو.

ڪنهن به شخص جي زندگيءَ ۾ ڪنهن به شيءِ کي خدا کان وڌيڪ اهم نه سمجهڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو شخص واقعي خدا جي پرواهه ڪري ٿو ۽ سندس آڏو پنهنجو روحاني فرض پورو ڪري ٿو، ته سندس حالتون هر طرح سان بهتر ٿينديون، ۽ هو ڇوڏاري سڀني حالتن جي باوجود محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪندا.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان سواءِ مال، پئسو، شهرت، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته پوءِ ناخوشي انهن جو مقدر بڻجي ويندي آهي جيڪي پنهنجو سڄو ڌيان انهن شين تي مرڪوز ڪن ٿا، حقيقت ۾ انهن جي پوڄا ڪري رهيا آهن، ۽ تنهن ڪري اهي خدا جي ويجهو نه ٿا اچن پر ان کان پري ٿي وڃن ٿا پر جيڪي خدا کي سوچين ٿا، ان تي غور ڪن ٿا، ۽ پنهنجي دلين ۾ ان سان رابطو ڪن ٿا، اهي ان جي ويجهو ٿين ٿا ۽ ان سان پنهنجي خاموش رابطي ۾ اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا.

خدا ئي انساني خوابن ۽ دائمي خوشي جي اميدن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي تنهن ڪري، ڪنهن به شيءِ کي دل ۾ خدا جي جاءِ وٺڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

ڪجهه مقدس نشانيون آهن جيڪي ڳوليندڙ کي خدا کي ياد ڪرڻ ۽ ان جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون. بهرحال، جيڪڏهن ڪو ماڻهو انهن علامتن جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته انهن جو نقصان انهن جي فائدي کان وڌيڪ هوندو. عبادت صرف خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته ٻيو ڪجهه به عبادت جي لائق ناهي.

رسم پرست عبادت جي نوعيت ڪهڙي به هجي، اها خدا کي قبول آهي جيستائين عبادت ڪندڙ ان کي روحاني شعور ۾ سندس لاءِ خواهش سان انجام ڏئي ٿو. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو عبادت جي جوهر کي نٿا سمجهن، ۽ انهن جا خيال ۽ دليون خدا کان رسمن ڏانهن هٽي وينديون آهن، ان ڪري انهن کي پنهنجي عبادت مان گهٽو فائدو نه ملندو آهي.

سچا عبادت ڪندڙ پنهنجي شعور کي ڪنهن به تصوير يا شڪل تائين محدود نه ٿا ڪن، پر اهي تمام گهٽي محبت ۽ مڪمل ڌيان سان سڀني تصويرن ۽ شڪلن جي پويان الاهي روح تي ڌيان ڏين ٿا.

خدا مطلق ۽ لامحدود آهي، ۽ ڪا به تصوير يا مجسمو ڪيس سمائي نٿو سگهي.

اهو چئي سگهجي ٿو ته خدا پاڻ کي هر ان شخص ۾ ظاهر ڪري ٿو جيڪو هن سان سچي محبت ڪري ٿو ۽ ان سان هم آهنگي ۾ آهي، ڇاڪاڻ ته هو هر هنڌ موجود آهي ۽ تنهن ڪري هر ڪنهن ۾ موجود آهي. بهرحال، هر ڪنهن وٽ الاهي موجودگي کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت ناهي. سج ڪوئلي ۽ هيري ٻنهي تي برابر چمڪي ٿو، پر هيرو سج جي روشني کي حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، جڏهن ته ڪوئلو نٿو ڪري سگهي. ساڳئي طرح، سڀئي ماڻهو خدا جي روشني ۾ غرق آهن، پر صرف ٿورا ئي ان روشني کي حاصل ڪرڻ جي قابل آهن ۽ ان کي پنهنجن خيالن ۽ عملن ۾ ظاهر ڪري سگهن ٿا. ائين ڪرڻ لاءِ، انهن کي مراقبي ذريعي ۽ الاهي تعليمات ۽ حڪمن تي عمل ڪندي پاڻ کي پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جو نالو ڪٽون ٿا، ته اسان کي ان بابت دل سان ۽ خلوص سان آگاهي هجڻ گهرجي ته اسين ڇا چئي رهيا آهيون جيڪڏهن توهان دعا دوران ماڻهن جي خيالن ۾ ڏسي سگهو ٿا، ته توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خدا کان سواءِ هر شيءِ بابت سوچي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اهي سندس نالو وٺي رهيا آهن! اهڙي دعا بيڪار ۽ بيڪار آهي.

جڏهن اسين دعا گهرون ٿا، ته اسان کي پنهنجي سچي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، بجاءِ ان جي ته صرف سندس بابرڪت نالو ورجايو وڃي ۽ اسان جي خيالن کي پٽڪڻ ڏيو. منهنجي هڪ ماسي دعا جي مالا تي دعا پڙهندي هئي، جيڪي ڪڏهن سندس هٿ مان نڪرنديون هيون پر هن هڪ ڏينهن مون کي اعتراف ڪيو ته چاليهه سالن تائين هن دعا جي عادت تي عمل ڪرڻ جي باوجود، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏنو، ڪو به تعجب ناهي! سندس "دعا" هڪ اعصابي عادت کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئا.

جڏهن اسان دعا گهرون ٿا، ته اسان کي خدا کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه سوچڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي عبادت ۾ مخلص ۽ پنهنجي دعائن ۾ وقف رهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. دعا جي مالا استعمال ڪرڻ ۽ مسلسل خدا جو نالو وٺڻ مڪمل طور تي قابل قبول آهي جڏهن اهو عمل دل مان نڪرندو آهي ۽ خلوص ۽ مرڪوز ذهن جي مدد سان هوندو آهي. بهرحال، هي عمل وقت سان گڏ خودڪار ٿي سگهي ٿو.

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خدا جو نالو وسوسا ڏيڻ گهرجي، خواهش ۽ الاهي محبت جي تسبيح تي؛ هي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي. خدا جو نالو سرديءَ ۾ پٽڪندڙ ذهن سان چوڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي جڏهن ڪو دعا ڪري ٿو، ته سندس دل ۽ دماغ خدا جي محبت سان پرجي وڃن. اعليٰ يوگڪ مشقن ذريعي ذهني توجه جي مشق اسان کي خدا جي ويجهو وڃڻ ۾ مدد ڪري ٿي، جيڪو شان ۽ شوڪت جو اعليٰ ذريعو آهي، ۽ اسان کي ان سان غور ڪرڻ ۽ رابطو ڪرڻ ۾ پڻ مدد ڪري ٿو.

اهو ضروري آهي ته هفتي ۾ هڪ ڏينهن روحاني اعتڪاف لاءِ وقف ڪيو وڃي (جيڪڏهن ممڪن هجي) خدا جي غور و فڪر لاءِ سڪون، سڪون ۽ اندروني سڪون جو تجربو ڪرڻ لاءِ. هن طريقي سان گذاريل وقت هفتي جي باقي ڏينهن دوران توهان کي درپيش مشڪلاتن ۽ پريشانين لاءِ هڪ آرامده مرهم هوندو.

هر ڪنهن کي هفتي ۾ هڪ ڏينهن اڪيلائي ۾ يا "روحاني آرام" ۾ گذارڻ جي ضرورت آهي ته جيئن اهي پنهنجي جذباتي زخمن ۽ دردن کي شفا ڏئي سگهن. جڏهن اهو ڏينهن امن، خوشي ۽ اطمينان جو ڏينهن بڻجي ويندو، ته توهان هفتي کان پوءِ هفتي ان جو بي صبري سان انتظار ڪندا.

اڪيلائي عظمت جي قيمت آهي، توهان حيران ٿي ويندا ته هن روحاني پسپائي ۾ توهان جي روح ۽ خدا سان تعلق ذريعي توهان جي ذهن، جسم ۽ روح لاءِ ڪهڙا شاندار نتيجا حاصل ٿيندا. جيڪڏهن توهان سچي خوشي جي خواهش رکو ٿا، ته توهان کي صبح سوير جاڳڻ کان پوءِ ۽ رات جو سمهڻ کان اڳ پاڻ کي الاهي امن جي سمنڊ ۾ غرق ڪرڻ گهرجي.

هندستان جا عالم صرف هڪ ڏينهن جي اڪيلائي جو مشورو نه ڏين ٿا، پر هر ڏينهن چار مخصوص وقتن دوران خاموش مراقبي جي ضرورت تي زور ڏين ٿا. صبح جو، اٿڻ ۽ ڪنهن کي ڏسڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي سڪون ۽ امن جو احساس حاصل ڪرڻ گهرجي. منجهند جو، ماڻهوءَ کي لنچ کان اڳ ذهن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، ۽ ٻيهر رات جي ماني کان اڳ امن جي عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي. آخرڪار، رات جو سمهڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي هڪ ڀيرو ٻيهر امن جي حالت ۾ داخل ٿيڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو اڪيلائي ۾ ۽ انهن چئن روزاني دورن ۾ خاموشي سان مشاهدو ڪن ٿا، اهي خدا سان هم آهنگي محسوس ڪرڻ جا پابند آهن. جيڪي ماڻهو انهن سيني دورن جو مشاهدو نٿا ڪري سگهن، انهن کي گهٽ ۾ گهٽ صبح ۽ شام جا ڪلاڪ وقف ڪرڻ گهرجن. ائين ڪرڻ سان، انهن جي زندگي بهتري لاءِ تبديل ٿي ويندي، ۽ اهي خوشي جو تجربو ڪندا؛ تجربو بهترين ثبوت آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ کي ڀرڻ لاءِ ڪافي فنڊ جمع ڪرڻ کان سواءِ چيڪ لکندا ۽ دستخط ڪندا رهو ٿا، ته توهان جا پئسا ختم ٿي ويندا. اهو ئي توهان جي زندگي تي لاڳو ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان جي زندگي جي اڪائونٽ ۾ امن جي باقاعده جمع نه ٿيندي، توهان جي توانائي ختم ٿي ويندي، توهان جو سڪون ختم ٿي ويندو، ۽ توهان جي خوشي ختم ٿي ويندي. مختصر ۾، توهان آخرڪار جذباتي، ذهني، جسماني ۽ روحاني ديوالي جو شڪار ٿيندا پر خدا تي روزانو گهري مراقبو توهان جي روح ۾ موجود خامين کي پورو ڪندو.

هڪ متقي سالڪ روزانو مراقبو ڪندو آهي، پنهنجي دل ۾ پوري محبت ۽ خواهش سان خدا سان رابطو ڪندو آهي، ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي درخواست ڪندو آهي جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو ۽ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي پنهنجي ذهن ۽ جسم کي سندس امن ۾ غرق ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي توهان تي مسڪراهٽ ايندي، ۽ توهان جا معاملا ڪيترن ئي طريقن سان بهتر ٿيندا هڪ پرسڪون ماڻهو گهٽ ئي غلطيون ڪندو آهي ۽ ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ناڪام ٿين ٿا.

جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين ۽ نه ئي سندس پرواهه ڪن ٿا، اهي اداس ۽ بدبخت ٿي وڃن ٿا. اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا ۽ هلڻ واري مشين ۾ تبديل ٿي وڃن ٿا.

حڪمت ۽ امن جو سج سڪون جي آسمان ۾ ايرندو ۽ توهان جي وجود کي پنهنجي شفا بخش شعاعن سان ڍڪيندو جيستائين توهان روحاني ڪوشش ڪندا ۽ پنهنجي دل ۾ خدا کي بهرين جڳهه ڏيندا.

غور و فڪر جو ڏينهن ذهني ۽ جسماني آرام ۽ اندروني سڪون جي پرورش جو ڏينهن پڻ هجڻ گهرجي ڇا به سرگرمي جيڪا حڪمت ۽ سڪون پيدا ڪري ٿي، ان ڏينهن تي هڪ برڪت واري سرگرمي آهي.

والدين جي عزت ڪرڻ جي حوالي سان، پاڪ ڪتابن ۾ انهن سان سٺو سلوڪ ڪرڻ جي سفارش ڪئي وئي آهي: "پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ جي عزت ڪريو" ۽ "والدين سان مهربان ٿيو".

انساني پيءُ ۽ ماءُ کي خدا جي نمائندن جي حيثيت سان عزت ڏيڻ گهرجي، جنهن انهن کي انسان ذات جي تخليق جي تحفي سان نوازيو آهي هڪ ماءُ خدا جي پاڪ محبت جو مجسم آهي، ڇاڪاڻ ته هڪ پيار ڪندڙ ماءُ معاف ڪري ٿي جتي پيو ڪو به معاف نه ڪندو پيءُ پنهنجي ٻارن لاءِ خدا جي حڪمت ۽ حفاظت جو مظهر آهي.

هڪ شخص کي خدا کان سواءِ پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ سان پيار نه ڪرڻ گهرجي، پر ان پيار جي اظهار طور. محافظ ۽ عقلمند. اعليٰ الاهي روح ٻار جي مدد لاءِ پيءُ ۽ ماءُ بڻجي ٿو، تنهن ڪري ان کي والدين ۾ عزت ڏيڻ گهرجي.

صحيفا اسان کي قتل جي خاطر قتل ڪرڻ جي خلاف پڻ صلاح ڏين ٿا، ڇاڪاڻ ته پوءِ ڪو ماڻهو قاتل بڻجي ويندو آهي. هڪ شخص کي شديد جذبات جي لمحي ۾ ٻئي جي جان نه وٺڻ گهرجي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن پيارن کي خطرو آهي، ته هڪ کي انهن جي حفاظت لاءِ وڙهڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي سونپيا آهن، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ مقدس فرض آهي ته پنهنجي خاندان ۽ ملڪ جو دفاع ڪري.

زنا جي خلاف پابندي جي حوالي سان، جنسي اتحاد جو مثالي مقصد خدا جي صورت ۾ پيدا ڪيل ٻارن جي پيدائش ۽ پاڪ محبت جو اظهار هجڻ گهرجي جيڪو زالون محسوس ڪن ٿيون جيڪي هڪ ٻئي ۾ خدا کي ڏسن ٿيون جيڪي صرف جسماني سطح تي رهن ٿا، سچي محبت يا ان اعليٰ مقصد جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ جنهن لاءِ جنسي خواهش پيدا ڪئي وئي هئي، هن حڪم جي مطابق زنا ڪن ٿا. هن صورت ۾، اهي جانورن کان مختلف نه آهن جيڪي پنهنجي جنسي خواهش کي پورو ڪن ٿا ۽ پوءِ پنهنجي رستي تي هلن ٿا.

خدا مردن ۽ عورتن ۾ هي تخليقي ڊرائيو پيدا ڪئي ته جيئن شادي شده زندگي ۾ سچي باهمي محبت پيدا ٿئي ۽ ان جو اظهار ٿئي، ۽ ان کي بي صورت ۾ غلط استعمال نه ڪيو وڃي، بلڪه هڪ مقدس سرگرمي ۾ علم ۾ تبديل ڪيو وڃي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجود ۾ جنسي طاقت کي ڪنٽرول ۽ ورهائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان لکڻ، ڊرائنگ، يا بيشمار ٻين طريقن سان پوشيده صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ عظيم ذهني صلاحيتون پيدا ڪري سگهندا.

۽ جڏهن توهان آخرڪار تخليقي سرگرمي کي ڪنٽرول ڪرڻ ۽ روحاني طور تي تبديل ڪرڻ جي قابل ٿي ويندا، ته توهان کي وڏي امن، وڏي محبت، ۽ وڏندڙ روحاني خوشي جو تجربو ٿيندو.

بزرگ ۽ روحاني اڳواڻ جن پنهنجي جنسي سرگرمي کي روحاني طور تي تبديل ڪيو آهي اهي ديو آهن جيڪي دنيا ۾ ۽ سچائي جي باطني ڳولا ۾ حيرت انگيز ۽ حيرت انگيز ڪارناما انجام ڏيڻ جي قابل آهن.

تنهن ڪري، جنسي خواهش جو سڀ کان وڏو استعمال ان جي طاقت کي بلند ڪرڻ آهي، يعني، ان جي توانائي کي هڪ اعليٰ مقصد ڏانهن منتقل ڪرڻ لاءِ ته جيئن حڪمت، بلند خيالن ۽ روحاني آدرشن کي ظاهر ڪري سگهجي. ڪنهن کي به جنسي خيالن مان خوشي حاصل نه ڪرڻ گهرجي يا منع ڪيل شين جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي. جڏهن هن قسم جو خود قابو حاصل ڪيو ويندو آهي، ته پوءِ جنسي جماع ۾ ان جي اعليٰ مقصد تي هڪ مضبوط نقطه نظر هوندو.

جنسي معاملن جي غلامي ۾ رهڻ جو مطلب آهي صحت، خود ضابطو، ۽ ذهني سڪون وڃائڻ، ۽ مختصر ۾، خوشي جا اهي سڀئي عنصر جيڪي هڪ شخص کي گهربل آهن.

پاڪ ڪتاب اسان کي چوري نه ڪرڻ جي تلقين ڪن ٿا جيڪڏهن هڪ هزار ماڻهن جو هڪ گروهه هڪ ٻئي کان چوري ڪري، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا تنهن ڪري، ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا روحاني ملڪيت تي قبضو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو وٺڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن ۾ پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيتي جي خواهشن جا ٻج ذهن مان اُڇلڻ گهرجن. روحاني پرهيزگاري جو طريقو آهي پوءِ، هڪ شخص قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، ۽ برڪتون انهن ذريعن کان وهنديون جيڪي اهي ڄاڻن ٿا ۽ اهي ذريعا جيڪي اهي نه ڄاڻن ٿا. اهو هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور ۽ خود غرض ماڻهن

لاءِ، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پنيان ڊوڙڻ □ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ ڇا آهي تي هونديون آهن، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.

جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي کي نه ڇاٽي سگهي.

خوشي صرف روحاني تعاون ذريعي ايندي آهي. اهو تڏهن ايندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي ضرورتن کي پنهنجي وانگر محسوس ڪندو آهي □ ٻين لاءِ ائين ڪم ڪندو آهي جيئن اهي پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهن.

ٻيو اهم حڪم اهو آهي ته ڪوڙي شاهدي ڏيڻ کان پاسو ڪيو وڃي سچ کي ٽوڙي مروڙي پيش ڪري ڪنهن کي به نقصان پهچائڻ سماجي هم آهنگي کي خراب ڪرڻ جو هڪ ٻيو طريقو آهي جيڪڏهن ڪو چاهي ٿو ته ان سان سٺو سلوڪ ڪيو وڃي ته ان کي ٻين سان ان مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي.

سچ هميشه ٻڌايو وڃي، پر سچ بيان ڪرڻ □ صرف حقيقتون بيان ڪرڻ □ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪنهن کي لنگڙو يا انڌو قرار ڏيڻ ڏکوئيندڙ □ بيڪار آهي. ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ گهرجي □ انهن کي شرمسار ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي. ساڳيءَ طرح، اهڙو سچ ظاهر ڪرڻ جيڪو ڪنهن نيڪ مقصد کان سواءِ ڪنهن کي خيانت ڏئي سگهي ٿو، اهو به غلط آهي. ٻئي طرف، سچ ڳالهائڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي. بلڪه، ڪجهه حالتن □ خاموش رهي سگهجي ٿو ته جيئن ٻين کي شرمسار يا نقصان نه پهچي.

حسد کان هوشيار رهڻ گهرجي، هڪ تباهي ڪندڙ بيماري جيڪا روح جي سڪون کي کائي ٿي. جيترو وڌيڪ ماڻهو ٻين جي ملڪيت جي خواهش ڪندو، اوترو ئي سندس ناخوشي □ مصيبت وڌندي ويندي. حسد ڪندڙ ماڻهو هڪ پريشان زندگي گذاريندو آهي، ڪڏهن به سڪون جو ذائقو نه چاکيندو آهي. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ جو احترام ڪن، پاڻ تي ڀروسو ڪن، □ اندروني روحاني دولت جي ڳولا ڪن.

ڪنهن به شخص جي عزت □ اندروني قدر ان کان تمام گهٽي آهي جيڪا هو چاهي ٿو يا چاهي ٿو ته هو حاصل ڪري. خدا هر انسان □ اهڙي طرح ظاهر ٿئي ٿو جيڪو ڪنهن ٻئي انسان □ ظاهر نه ٿئي. انهن جو چهرو ڪنهن ٻئي انسان وانگر ناهي، □ انهن جو روح ڪنهن ٻئي انسان وانگر ناهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي اندر سڀني تخليقن جو سڀ کان وڏو خزانو آهي - □ اهو سڀ کان وڏو خزانو خدا آهي.

اسان ماضيءَ □ جڪڙيل نه آهيون

جڏهن ڪو ماڻهو صحيح ايمان رکي ٿو ۽ ان مطابق عمل ڪري ٿو، ته هو انهن کان وڌيڪ خوش هوندو آهي جيڪي ايمان جي کوٽ رکن ٿا ۽ زندگي جي جنگ ۾ پنهنجا فرض ادا نٿا ڪن.

مضبوط ايمان ۽ نيڪ عمل (نيڪ مقصدن ۽ نيڪ نيتن جي مدد سان) هميشه اتي موجود آهن جتي خوشي موجود آهي، ۽ جتي خوشي غير حاضر آهي اتي گم ٿي ويندا آهن ان ڪري، اسان اهو نتيجو ڪڍي سگهون ٿا ته اهي خوشي لاءِ به ضروري شرط آهن، جيڪي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهن جيڪي خوشي جي خواهش رکن ٿا انهن کي صرف اهي به بنيادي عنصر هجڻ گهرجن، جيڪي ان جا بنياد ۽ ٿنيا آهن.

انسان ڪائنات جي لامحدود حصن کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي - پنهنجي مرضي سان - ۽ نه ئي انهن کي تبديل يا ختم ڪري سگهي ٿو. اهي جزا انساني زندگي جي بناوت سان پيچيده طور تي ڳنڍيل آهن، ۽ انسان انهن کان الڳ ٿي ڪم نٿا ڪري سگهن. تنهن هوندي به، اهي پنهنجن ذهنن کي ڪنٽرول ڪري سگهن ٿا ته جيئن انهن حصن سان مطابقت پيدا ڪري سگهن.

ڪيس نقصان نه پهچايو.

اسان جا ابا ڏاڏا اسان کان وڌيڪ خوش هئا ان ڪري نه ته انهن وٽ هاڻي اسان کان وڌيڪ دنياوي شيون ۽ خوشيون هيون، يا ان ڪري جو اهي زندگي جي مسئلن سان گهٽ متاثر ٿيا هئا، پر ان ڪري جو انهن وٽ نفسياتي توازن هو جيڪو انهن کي آرام، سڪون، اطمينان ۽ مختصر خوشي ڏيندو هو.

انهن پنهنجي خوشي لاءِ ٻاهرين حالتن تي انحصار نه ڪيو، ۽ نه ئي اهي ٻاهرين حالتن جي تابع ٿيا جيڪي انهن کان اها ڪسي وٺندا. انهن جي آرام، امن، خوشي ۽ اطمينان جا احساس قدرتي، عام، صحتمند ۽ دائمي هئا. جيڪڏهن اسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ته اسان کي به انهن جذبن کي پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ اسان مان ڪير نٿو ڪري؟

قسمت آزاد مرضي يا پسند جي آزادي جي ماضي جي مشق جو نتيجو آهي اسان جي آزاد مرضي جي ماضي جي طريقن ذريعي، اسان پاڻ تي قسمت ۽ تقدير آندي آهي ۽ جاري رکون ٿا. بهرحال، اسان ماضي سان ڳنڍيل نه آهيون، ۽ نه ئي اسان هميشه لاءِ پنهنجن عملن جي نتيجن کان مجبور آهيون. جيڪڏهن اسان چاهيون ٿا ۽ پنهنجي طريقي کي درست ڪرڻ ۽ پنهنجي فصل جي معيار کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان جيڪو پوکيو آهي ان کي رد ڪري سگهون ٿا ۽ جيڪو اسان لکيو آهي ان کي ختم ڪري سگهون ٿا. جيڪڏهن اسان ڏڪوئيندڙ نتيجن سان عملن جي ٻج کي ختم ڪريون ٿا ۽ انهن جي جاءِ تي روح جي فطرت لاءِ وڌيڪ مناسب ٻج

پوکيون ٿا، ته اسان ضرور روح جي مٽي ۾ پوکيل انهن سٺن ٻج مان خوشي جا ميوا حاصل ڪنداسين. اسان کي آزاد مرضي هاٽي استعمال ڪرڻ گهرجي، هاٽي ۽ سپاٽي نه، جيڪڏهن اسان وڌيڪ خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا يا ڏک ۽ درد کي گهٽائڻ چاهيون ٿا.

تنهن ڪري، خوشي جون حالتون انسان جي اندر آهن، ۽ هن کي صرف ان مساوات سان سنجيدگيءَ سان معاملو ڪرڻو آهي جيڪو غلطي نه ڪري، ۽ نتيجا هن جي حق ۾ هوندا جيڪڏهن هو بهترين جائزو وٺندو ۽ ان سان معاملو ڪندو. پر مضبوط اراديءَ وارو ماڻهو خدا سان هم آهنگ آهي.

مرڪوز ذهن جي توانائي

جڏهن توهان سج جي روشني کي مرڪوز ڪندا آهيو ته هڪ ننڍڙي نقطي تي هڪ ميگنيفائنگ لينس کي مرڪوز ڪندي، اهو گرمي پيدا ڪري ٿو، ۽ اها گرمي ڪاٺ کي باهه ڏئي سگهي ٿي ڪپڙو، ڪاغذ، ۽ انهي وانگر ساڳئي طرح، جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي شدت سان مرڪوز ڪندا آهيو ته ان جي مرڪوز توانائي شڪ جي برائي ۽ باڙن کي ساڙڻ لاءِ، سيني ناڪامي جو سبب، ۽ حڪمت جي روشني کي چمڪ ۽ چمڪ سان چمڪائڻ لاءِ.

جڏهن سوچ خدا سان هم آهنگ ٿئي ٿي جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واريءَ طاقتن جو سرچشمو آهي، ته هو خدا جي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهيءِ ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن، جيڪي ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان سبب پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

الله پاڪ نيڪ ڪوشش ۽ نيڪ ڪوشش کي ڪاميابي سان نوازي

مشڪلاتون ۽ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۽ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٽي ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي پون ٿا ۽ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن ۽ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

جڏهن توهان سج کي ڪروڙين ميل پري خلا ۾ ڏسو ٿا، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر اچي ٿو پر پوءِ به، ڌرتيءَ جو قطر لڳ ڀڳ 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر سئو ڀيرا وڌيڪ آهي جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڌو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو ان جي مقابلي ۾ هڪ ننڍڙي نقطي وانگر نظر ايندو تصور ڪريو ته سج جو وسيع پکيڙ وڏي رهيو آهي جيستائين ان جو وڏو مقدار سڄي نيرو آسمان کي گهيرو ڪري نه ٿو. اسان ڏسون ٿا ته آسمان صرف

هڪ ننڍڙو ٽڪرو آهي، صرف هڪ ذرو، لامحدود خلا جو جيڪو ڪائنات ۾ پکڙيل آهي جيتوڻيڪ سچ لامحدوديت ۾ پنهنجي واڌ جاري رکي، اهو اجا تائين لامحدوديت کي گهيرو نه ڪري سگهيو. ننڍي ۾ محدوديت جو هي ڪائناتي وهم ذهن جي ڪائنات جي وسعت، ان جي شروعات ۽ ان جي حدن کي سمجهڻ جي صلاحيت کي محدود ڪري ٿو.

هو جيڪو طول و عرض ۾ ماپن جي تابع ناهي، جنهن جي ڪا حد ناهي ۽ ڪا به اصل ناهي، خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي ۽ خلا جي تمام پري تائين موجود آهي. هو ڏورانهن، ڏورانهن تارن ۾ آهي، جيئن هو توهان جي اندر ۽ منهنجي اندر آهي، ۽ هو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪو هو قبضو ڪري ٿو، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو ڪتاب "انسان جو آخري مقصد" مان.

دعائون

او، رب

منهنجو هٿ اونده کان روشني ڏانهن وٺي وڃ.

اي ڪائناتي خاموشي

مان توهان جو آواز ندين جي گونج ۾ بلبلن جي گونج ۾ ٻڌان ٿو.

واءُ جي گوڙ ۾، لهرن جي گجگوڙ ۾، ۽ لرزش جي گجگوڙ ۾

اي پيارا رب!

مان توکي لفظن سان نه پر تنهنجي لاءِ تڙپ سان پرندڙ دل جي تمنا سان پوڇيان ٿو.

مون کي توهان جي وسيع پکيڙ ڏسڻ ڏيو

هر شيءِ جي پويان توهان جي مسلسل موجودگي

شايد مون کي احساس ٿيندو ته مان هميشه لاءِ تنهنجي نه بدلجندڙ وجود جو حصو آهيان.

اي پريل سمنڊ

جيڪڏهن منهنجي خواهشن جا وهندڙ درياءَ رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي ريگستانن مان وهي سگهن ها

آخرڪار، توهان جو سپ کان وڏو انتشار گڏ ٿي ويو آهي

مون کي توهان جي آواز ٻڌڻ ۾ مدد ڪريو، اي خداوند!

ڪائناتي آواز جنهن مان ڪائنات جي ارتعاش پيدا ٿي.

مون کي برڪت واري آواز ذريعي توهان جي موجودگي جو احساس ڏي (اوم - آمين)

سيني برڪت واري آوازن لاءِ پاڪ راڳ

جيئن مان وجود جي سمفني ٻڌندو آهيان، منهنجي شعور کي وڌايو.

مون کي ڪائناتي سمنڊ وانگر محسوس ڪرڻ ڏيو

۾ جسم جون لرزندڙ حرڪتون سندس سيني تي ناچ ڪنديون آهن
منهنجي اندر ۾ سپ ڪان پاڪ آوازِ گونجڻ ڏيو
منهنجي شعور کي جسم کان ڪائنات تائين وڌائڻ
ڇا مان دائمي، مڪمل خوشي محسوس ڪري سگهان ٿو؟
روشنيءَ جي سمنڊ مان ڦاٽي پيو
اي لامحدود طاقت
اي ابدي حڪمت
منهنجي روح کي پنهنجي روحاني وهڪرن سان چارج ڪر
اي برڪت واري ڪائناتي لفظ جي آواز
منهنجون غلطيون درست ڪريو.
مونکهي گهرجي
منهنجو هٿ اوندهه کان روشني ڏانهن وٺي وڃ.

جڏهن به مان توکي سوچيان ٿو، اي خداوند، منهنجي اندر ۾ پرندڙ خواهش جو هڪ سيلاب پيدا ٿئي ٿو، منهنجي جذبات کي ڇڪي ٿو ۾ منهنجي دل کان منهنجي جسم جي هر سيل ڏانهن وهندو آهي، ان کي الاهي پيار سان چارج ڪندو آهي.

منهنجي سڀ کان وڏي خواهش آهي ته مان توهان جي وجود جي بنيادي حصي تائين پهچان ۾ توهان جي موجودگي ۾ لطف اندوز ٿيان.

۾ اوچتو روح جو دروازو کلي ٿو، ۾ مان توهان جي چمڪندڙ روشني کي ڏسي خوشي سان پرجي وڃان ٿو!

ماضي گهٽو ڪري انسانيت لاءِ اڻڄاڻ آهي، سواءِ ڪجهه چونديل روشن خيال ماڻهن جي، پر ماضي بابت اسان جي اڻڄاڻائي پڻ اسان جي فائدي لاءِ آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان کي اهو سڀ ڪجهه معلوم هجي ها جيڪو اسان هن زندگي ۾ گذريل زندگي ۾ ڪيو آهي، ته اسان پنهنجي عملن جي وڏي مقدار کان مغلوب ٿي وڃون ها ۾ مڪمل طور تي حيران ٿي وڃون ها. حقيقت ۾، اسان جي مرضي شايد صدمي کان مفلوج ٿي وڃي ها، اسان کي اسان جي ڳولا جاري رکڻ جي قابل نه بڻائي ۾ اسان کي مايوسي جو شڪار ڇڏي وڃي ها. هن دنياوي زندگي ۾ به، وسارڻ خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، جيڪا ماضي جي يادن کي، خاص طور تي تلخ ۾ ڏکوئيندڙ يادن کي، اسان جي سوچن ۾ جذبات تي غالب ٿيڻ کان روڪي ٿي.

پر شڪر آهي ته، اسان جي اندر ۾ الاهي چمڪ هميشه اميد ۾ زندگي جي نه ختم ٿيندڙ سفر کي جاري رکڻ جي خواهش سان چمڪندي آهي. اسان کي انهن ٻن نعمتن لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي: ماضي کي وسارڻ ۾ مستقبل جي اميد رکڻ.

اسان کي اهو نتيجو نه ڪڍڻ گهرجي ته قسمت آزاد مرضي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي، تنهن هوندي به، اسان کي انهن منفي اثرن جي مزاحمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪي گهڻا ماڻهو قسمت ۽ تقدير سان منسوب ڪن ٿا، ۽ پنهنجي اندروني عقيدن جي مطابق پنهنجي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، بشرطيڪ اهي عقيدا مضبوط ايمان تي ٻڌل هجن ۽ خدائي قانونن تي ٻڌل هجن، جن کان سواءِ ڪو به ماڻهو سچي خوشي جو مزو نه ٿو وٺي سگهي.

جڏهن اسان ڪنهن ڪم تي شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي خراب حالتن کان ڊڄڻ نه گهرجي، بلڪه انتهائي حد تائين پراميد هجڻ گهرجي، مڪمل يقين سان ته اسان جي مرضي کي استعمال ڪرڻ ۾ اسان جي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ جي رستي ۾ ڪجهه به رڪاوٽ نه ٿو بڻجي سگهي.

جيڪڏهن اسان پنهنجو مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيون ٿا، ته اهو قابل قبول آهي ته اهو تسليم ڪيو وڃي ته اسان جي پنهنجي نااهيل رڪاوٽون هيون جيڪي اسان کي ان تائين پهچڻ کان روڪي رهيون هيون. اسان کي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ڪوششن کي ثابت قدم رهڻ گهرجي ۽ ٻيڻو ڪرڻ گهرجي. اسان کي پاڻ سان اهو به اقرار ڪرڻ گهرجي ته رڪاوٽون ۽ چئلينج ڪيترا به مضبوط ۽ خوفناڪ هجن، اسان وٽ اڃا تائين انهن کي هٽائڻ ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ ڪافي طاقت آهي جيتوڻيڪ اسان پنهنجي سڀني ڪوششن جي باوجود ناڪام ٿيون، مايوسي ۽ مايوسي جي ڪا ضرورت ناهي، جيستائين اسان سمجهون ٿا ته انساني مرضي تقدير کان وڌيڪ مضبوط آهي، جيڪا اسان جي پنهنجي نااهيل آهي. تنهن ڪري، اسان کي ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪرڻ گهرجي، ڀلي ڪيترا ڀيرا اسان ناڪام ٿيون، ڇاڪاڻ ته دروازا هميشه کليل آهن. اسان کي صرف ڪوشش جاري رکڻ گهرجي ۽ ڪوشش کي ورجائڻ گهرجي جيستائين ڪاميابي اسان کي نه ملي. خدا اسان کي مدد فراهم ڪندو جيستائين اسان هن تي ڀروسو ڪندا آهيون ۽ پنهنجي ڪوشش ڪندا آهيون. جيڪو رستو هلائيندو آهي اهو پنهنجي منزل تائين پهچندو، ۽ جيڪو خدا تي ڀروسو ڪندو آهي اهو مايوس نه ٿيندو.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ۽ اها خواهش مضبوط ۽ فوري هوندي آهي، ته اها خواهش ڪڏهن به انهن جي شعور کي نه ڇڏيندي آهي، اهي ڪٿي به وڃن ۽ ڪٿي به رخ ڪن، ۽ انهن جا مشغول ۽ خدشا ڪهڙا به هجن، پنهنجي مسلسل ۽ مسلسل سرگرمي ذريعي، اها خواهش زبردست عزم ۽ توانائي رکي ٿي. هي ذهني وسوسا ميڪانڪي دعا کان وڌيڪ مضبوط ۽ اثرائتو آهي، جيڪو چپن کي حرڪت ڏيڻ کان ٻاهر نه

ٿو وڃي. اهو ئي آهي جيڪو خدا جا عاشق ڪندا آهن؛ اهي خدا لاءِ پنهنجي محبت کي مسلسل سرگوشي ڪندا آهن، ۽ انهن جا وسوسا دل سان ۾ اڻ ٻڌڻ ۾ ايندا آهن، انهن جي سيني روزاني سرگرمين ۾. هي دل سان وسوسا انهن کي پريشان نٿو ڪري، ۽ نه ئي اهو انهن جي ٻين فرضن سان ٽڪراءُ ڪري ٿو. جيئن جيئن خدا لاءِ انهن جي خواهش وڌندي آهي، انهن جي محبت مضبوط ۽ گهري ٿيندي آهي، جيستائين اهي هن جي موجودگي کي ڇُهي نه ٿا سگهن ۽ روح جي اک سان سندس روشني کي نه ٿا ڏسن، زبردست خوشي جو مزو چکن ٿا ۽ بيان کان ٻاهر امن محسوس ڪن ٿا.

خدا اسان کي اهي سبق موڪلي ٿو جيڪي اسان کي زندگي ۾ گهربل آهن ته جيئن اسان انهن مان فائدو حاصل ڪري سگهون ۽ سمجھ ۽ تجربو حاصل ڪري سگهون. جيڪو به انهن سبقن کان پاسو ڪندو اهو انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندو، پلي ان ۾ ڪيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکي وٺون ٿا، ۽ هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون ٿا ۽ شڪايت، ناراضگي ۽ خراب فيصلي ذريعي ان جو غلط استعمال ڪريون ٿا.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه ۾ زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت ٿي ويندو آهي. ۽ پيچيدگين کان پاڪ

نفسياتي ڪيس

ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهر ۾ نه ٿو رهي سگهي، نه غم جي طوفاني پاڻيءَ هيٺان ٻڏي سگهي ٿو، نه ئي بوريت جي کوٽائي ۾ ٻڏي سگهي ٿو. هن دنيا ۾، جيڪا تڪراري ٻنيون آهن، هڪ عام ماڻهو مٿانهين ۽ هيٺاهين جو شڪار آهي. هو خوشي جي لهر تي اڀري ٿو ۽ بي پرواهي جي کوٽائي ۾ ٻڏي ٿو، ۽ اداسي جي تيز لهرن ۾ ڦاسي پوي ٿو. ۽ هو شعور جي کنهن ٻئي حالت بابت گهٽ ئي ڄاڻي ٿو. حالتن کي هن طرح سوچڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موجي ۽ غير مستحڪم قسمت جي حوالي ڪرڻ.

هڪ ڪامياب ۽ پرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي.

اهو صرف ذهن کي مرڪوز ڪرڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿو نفسياتي صلاحيتن کي ڪنٽرول ڪرڻ

وقت سان گڏ وڏا وڏا ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهنڪري غم تي ويهڻ جو ڪو به فائدو ناهي اسان جي زندگي جو هر هڪ ڏينهن ڪنهن فوت ٿيل پياري تي ڏگهو غم نه ته ڪيس ۾ نه ئي اسان کي مدد ڏيندو آهي، ۽ اهو حقيقت ۾ ڪجهه به تبديل نٿو ڪري. احساس ڪمتري يا خود سزا پيدا ڪرڻ

ماضي جي غلطين يا ناڪامين تي غور ڪرڻ بيڪار آهي اهو صرف زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ۽ ذهني صلاحيتن کي گهٽائي ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ ۾ نه ڦاسڻ گهرجي، چاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ڪان پري آهي، چاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ بي حسي جي پٺي ۾ لڪيل صلاحيتن کي ساڙي ڇڏي ٿي.

ناڪامي کي پاڙن کان ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي جي ہنين کي محنت ۽ عزم سان جوتڻ گهرجي ۽ نيڪي جا ٻج پوکڻ گهرجن ته جيئن خدا جي مدد سان ڀرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.

سلور جوبلي ۽ لوهه

مون کي هڪ پيري هڪ جوڙي جي سلور جوبلي جي تقريب ۾ دعوت ڏني وئي هئي جيڪا خوش ترين جوڙن مان هڪ لڳي رهي هئي، پر جڏهن مان انهن جي گهر ۾ داخل ٿيس ته مون کي ڪجهه غلط محسوس ٿيو، مون پنهنجن ٻن شاگردن کي چيو ته اهي مشاهدو ڪن ته اهي شام جو هڪ ٻئي سان ڪيئن سلوڪ ڪن ٿا، ۽ انهن بعد ۾ مون کي ٻڌايو ته مڙس ۽ زال ٻين جي سامهون هڪ ٻئي تي مسڪرائيندا آهن ۽ هڪ ٻئي کي "ها، منهنجا پيارا" ۽ "يقيناً، منهنجا پيارا" ۽ ٻين اهڙن دوستانه جملن سان مخاطب ڪندا آهن پر جيئن ئي اهي سوچيندا آهن ته اهي اڪيلا آهن، اهي هڪ ٻئي تي جهڳڙو ڪندا آهن ۽ ڏکوئيندڙ لفظ ٻڌائيندا آهن.

مون انهن سان ڳالهايو ۽ چيو: توهان مون کي پنهنجي پارٽي ۾ شرڪت جي دعوت ڏني، پر ماحول سخت آهي ۽ مون کي لڳي ٿو ته هن گهر ۾ تمام گهڻو تڪرار آهي، ۽ مون کي لڳي ٿو ته هن سلور جوبلي ۾ تمام گهڻو لوهه آهي.

پهرين ته، اهي ناراض ٿيا، پر بعد ۾ انهن تسليم ڪيو ته مان صحيح آهيان ۽ معافي گهري. هن جاري رکندي چيو: هر وقت بحث ۽ جهڳڙو ڪرڻ مان توهان کي ڇا حاصل ٿيندو؟

اهو لڳي ٿو ته توهان هڪ مڪمل جوڙي جي حيثيت سان پنهنجي شهرت برقرار رکڻ لاءِ گڏ رهي رهيا آهيو، پر توهان کي هڪ ٻئي سان ائين ئي رهڻ گهرجي ۽ پنهنجي خوشي ۽ ذهني سڪون لاءِ امن ۽ هم آهنگيءَ سان رهڻ گهرجي.

مقناطيسي ڪاڌو

جڏهن ماڻهو ڪاڌي يا غذائيت بابت ڳالهائيندا آهن، ته انهن جو مطلب عام طور تي جسم کي برقرارِ رکڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ جسماني ڪاڌو هوندو آهي جڏهن ته، غذائيت جا ٻيا به قسم آهن جيڪي جسماني ڪاڌي کان گهٽ

اهم نه آهن، □ اڪثر ڪري ان ڪان به وڌيڪ اهم آهن، جهڙوڪ ذهني يا روحاني غذا ذهني سرگرمي يا ذهن جي توجه، حڪمت □ روحاني سمجهه.

جسماني کاڌو جسم جي سيلن کي برقرار رکي ٿو، جڏهن ته ذهني کاڌو ذهن کي صحتمند خيالن سان پري ٿو، □ حڪمت جو کاڌو روح کي بحال ڪري ٿو □ ان جي صلاحيتن کي ترقي ڏئي ٿو.

ذهني پرورش عام طور تي انهن خيالن تي مشتمل هوندي آهي جيڪي هڪ شخص سوچيندو آهي □ جيڪي هو ٻين کان انهن سان رابطي □ رابطي ذريعي حاصل ڪندو آهي.

پرسڪون مزاج □ نيڪ طبيعت وارا ماڻهو اسان جي خيالن کي مقناطيسي □ صحتمند بڻائڻ □ مدد ڪندا آهن.

اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني □ مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ. هي پريشان ڪندڙ خيالن □ خراب موڊ جو سبب بڻجندو آهي.

جسم جسماني کاڌي مان توانائي □ زندگي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم □ ذهن ٻنهي کي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط □ مائع کاڌي جي پيٽ □ وڌيڪ آساني سان هضم ٿين ٿا، جيڪي آساني سان زنده توانائي □ تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي □، ڪمزوري □ ڪمزوري کي صحت □ توانائي □ تبديل ڪري سگهو ٿا، □ زندگي جي رستن تي اعتماد □ دليريءَ سان - اڪيلو به - هلو، □ هڪ زنده □ بيدار ضمير رکڻ □ اندروني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا، □ خدا جي انصاف تي بيحد ايمان □ غلط تي حق □ وهم تي سچ جي فتح.

□ جڏهن توهان هر روز پنهنجن خيالن کي اعليٰ □ وڌيڪ بهتر سطحن ڏانهن آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، □ توهان وٽ هڪ پيار ڪندڙ □ شڪرگذار دل، □ ٻين لاءِ نيڪ ارادا هوندا، ته توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي هوندي، □ پوءِ توهان شين، ماڻهن □ حالتن مان هر شيءِ کي پاڻ ڏانهن متوجهه ڪندا، جيڪا حفاظت □ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن سفر جاري رکڻ لاءِ گهربل آهي.

جڏهن توهان پنهنجي ضرورت جي شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪندا، □ خدا جي ڏنل شين تي مطمئن هوندا، ته توهان روح □ امير □ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنياوي مالن سان جنون □ مبتلا آهن □ ان جي عارضي خوشين جي لالچ □ آهن.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو سڀني دوستن کان ٻاهر واحد سچو دوست آهي، ته پوءِ سڀني انساني رشتن □ حقيقي دوستي قائم ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي: خانداني، پائپي، ازدواجي، □ روحاني.

ازدواجي رشتن □ دوستي هڪ اهم عنصر آهي، □ ذهني □ جذباتي ويجهڙائي، اخلاقيہ ڪشش جي احساس، □ حقيقي پيار □ دوستي کي ترجيح ڏني وڃي.

جيڪي سچي محبت □ حسي ڪشش □ فرق نٿا ڪري سگهن، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن □ باهمي احترام تي ٻڌل هوندي آهي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ روحن جي وچ □ هڪ خوشگوار □ ڪامياب اتحاد بڻجي ويندي آهي □ اهي هڪ ٻئي لاءِ زندگي جي بار کي گهٽائڻ لاءِ تعاون ڪندا آهن، □ رحم □ باهمي، دوستانه سمجهه ذريعي زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪندا آهن.

ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي، جيستائين مان پين جي خيالن □ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته منهنجي اڳيان هڪ لامحدود موقعو آهي ته مان پنهنجين صلاحيتن کي ڳوليان □ پنهنجي روحاني صلاحيت کي ڳوليان، مان مادي وابستگي کي اعليٰ اميدن سان تبديل ڪندس. □ مون کي احساس ٿيندو ته وفادار روح هميشه مون سان گڏ آهي.

اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد جي هڪ دوز سان پريندس، مان پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان پري رکندس، □ مان اهڙين شين تي عمل ڪندس جيڪي جسم، ذهن □ روح جي پرورش ڪنديون، متوازن □ مستقل انداز □.

زندگي □ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ جي حفاظت ڪندي پاڻ کي هميشه لاءِ آزاد ڪندس □ جڏهن آزمائشن □ مصيبتن جا طوفان مون کي منهن ڏيندا، مان پنهنجي روح جي ٻيڙي □ سفر ڪندس زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن.

جڏهن مان ڪم ڪندس □ تخليق ڪندس ته مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري ٿو؛ هو ڪائنات جو رب آهي □ مان هن تي غور ڪرڻ سان هن سان ڳنڍجي سگهان ٿو.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، اهو ان تي منحصر آهيہ ته منهنجي زندگي □ ڪهڙو خيال سڀ کان وڌيڪ مضبوط آهي. تنهن ڪري، مان ياد رکڻ جي ڪوشش

ڪندس ته توهان مون ڏانهن مدد جو هٿ وڌائي رهيا آهيو □ اهو مون کي ڪاميابي جي سببن لاءِ تيار ڪري ٿو.

جڏهن مون تي آفتون □ مصيبتون ايندديون آهن، ته مان پنهنجا حوصلا بلند ڪندس □ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس، مان هر ڪنهن سان پنهنجي معاملن □ رابطي □ خلوص □ ايمانداري اختيار ڪندس، □ مان محبت □ نيڪ خواهشن جا خيال پيدا ڪندس، پوءِ خدا پنهنجي طاقت □ حڪمت سان منهنجي مدد ڪندو.

اي منهنجا مالڪ، مان پنهنجي مرضي □ عقل کي استعمال ڪندي پهرين ننڍيون شيون حاصل ڪندس، □ پوءِ وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.

جيتوڻيڪ سڀئي مادي خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي اجا تائين صرف اڻپوري خوشي آڻين ٿيون، □ خدا کي ڳولڻ ئي واحد سچي خوشي آهي، مان خوشي جا اڻ کٽ ذخيرا ڳوليندس □ اهو ڪڏهن به وهڻ □ ٻوڙڻ بند نٿو ٿئي، روح جي باغن □ ان جي سدا بهار چراگاهن □.

سونهري چوٽيون

خوشي منهنجو حق آهي، منهنجو ورثو آهي، □ منهنجو لڪيل الاهي خزانو آهي، اي منهنجا مالڪ، مون کي هدايت ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر اهي خزانا ڳولي سگهان جيڪي بادشاهن جي خوابن کان به وڌيڪ آهن.

* * *

دلين جو خدائي باشندو پنهنجي شاگردن □ روشن ٿئي ٿو - پنهنجي رحمت □ رحم مان - حڪمت جا چمڪندڙ چراغ جيڪي جهالت جي اونداهي کي ختم ڪن ٿا.

* * *

زندگي هڪ ذهين حرڪت آهي جنهن جو هڪ باقاعده تال آهي. اهو پاڻ کي بي جان شين □ شڪل ڏئي ٿو، يا هڪ زنده □ متحرڪ شڪل اختيار ڪري ٿو. زندگي سڀني کي گهيرو ڪري ٿي □ هر شيءِ □ شامل آهي.

* * *

اي عظيم ترين عاشق، تون پاڻ زندگي آهين، تون منهنجو مقصد □ منهنجي تمنا آهين، مون کي پنهنجي آسماني باغ □ هڪ گلدار گلاب بڻائي، يا پنهنجي چمڪندڙ پيار جي هار □ هڪ چمڪندڙ موتي بڻائي، يا مون کي سڀ کان وڏو اعزاز عطا ڪر: پنهنجي دل □ سڀ کان ننڍو جڳهه.

* * *

جتي پيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

* * *

اڇو ته خوابن جو هڪ سونهري قالين بُڻيون، مٺين يادن ۽ سڌريل خيالن جي ريشمي تارن سان.

* * *

خالي ذهن [مثبت، تعميري خيالن کان خالي] مصيبت، پريشاني، مايوسي ۽ نااميدي جو ڪارخانو آهي.

***

جيڪڏهن آفاقي پيار توهان جي دل ۾ آباد ٿي وڃي، ته اهو توهان کي دائمي ۽ نئين خوشي آڻيندو جيڪا پيو ڪجهه به توهان کي نه ٿو ڏئي سگهي.

***

دنياوي وجود جي باغ ۾ ٽڙيل زندگيءَ جا گل شاندار طور تي خوبصورت ۽ ڏسڻ ۾ خوشگوار آهن پر ان کان به وڌيڪ شاندار ۽ خوبصورتي ۽ دانائي جو سرچشمو آهي جيڪو ڪٿي موجود آهي، جتان اسان آيا آهيون ۽ جتي اسان واپس موٽنداسين ۽ هڪ ڀيرو ٻيهر ملائينداسين.

***

جڏهن شاگرد صبح جو جاڳندو آهي، ته هو پاڻ کي تصديق ڪندو آهي: "مان جسم نه آهيان، مان هڪ نظر نه ايندڙ روح آهيان... مان خوشي آهيان... مان روشني آهيان... مان دانائي آهيان... مان پيار آهيان ۽ جيتوڻيڪ مان هن جسم ۾ رهندو آهيان، منهنجو روح لافاني آهي ۽ زوال کان متاثر نه ٿيو آهي"

***

جيئن شبنم جا ڦڙا گلن کي ڦلڻ ۽ وڌڻ ۾ مدد ڪن ٿا، تيئن مهرباني دوستي کي پرورش ڪري ٿي ۽ ان جي واڌ ويجهه کي وڌائي ٿي.

* * *

سمنڊ جي مٿاڇري تي لهرون ظاهر ٿين ٿيون ۽ لهرون جيڪي ان جي ڪوٺائي ۾ غائب ٿي وڃن ٿيون؛ ٻنهي صورتن ۾، اهي سمنڊ اندر آهن ۽ ان سان گڏ هڪجهڙائي، انسان جيڪي ڪائناتي سمنڊ جي مٿاڇري تي "زندگي" دوران ترندا آهن يا جيڪي "موت" تي ان ۾ غائب ٿي ويندا آهن، اهي ابديت جي سمنڊ اندر برابر آهن.

* * *

طوفاني پاڻيءَ ۾ چنڊ جو عڪس واضح طور تي نظر نٿو اچي، پر هڪ ڀيرو پاڻيءَ جي مٿاڇري تي سڪون اچي ٿو، ته چنڊ جو عڪس بلڪل صاف ٿي ويندو آهي. ذهن سان به ساڳيو ئي سچ آهي: جڏهن اهو سڪون هوندو آهي، ته توهان پنهنجي روح جو چهرو مڪمل وضاحت ۽ درستگي سان ڏسي سگهو ٿا.

***

اي خداوند، پنهنجي حڪمت جي سج جون ڪرڻيون موڪليو ته جيئن منهنجي ڪاميابين جي خوشين وارن ڏينهن ۾ منهنجي رهنمائي ڪري، ۽ جڏهن مان غم جي اونداهين راتين مان هلان ته پنهنجي رحمت جي پوري چنڊ جي روشني موڪلي.

***

مراقبو اهو ذريعو آهي جنهن سان توهان عالمگير ذهن سان ڳنڍيندا آهيو، ۽ جڏهن توهان ان لامحدود شعور سان هم آهنگ ٿيندا ته توهان تخليق جا سڀ راز ڄاڻڻ جي قابل هوندا.

***

خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش ٻاٽمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، پر ان کي پيدا ڪرڻ گهرجي، ۽ ان خواهش کان سواءِ زندگي جي ڪا به قيمت ناهي.

***

دنياوي زندگي هڪ عارضي رڪاوٽ آهي، ۽ انسانيت جو بنيادي فرض هن سفر جي مقصد ۽ مقصد کي سمجهڻ آهي. اهو مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي، ۽ اهو پيو ڪجهه به نه ٿي سگهي.

***

توهان جو امن توهان جو قيمتي خزانو آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به اهو خزانو توهان کان وٺڻ جي اجازت نه ڏيو.

* * *

پنهنجي خوبين ۽ خود اعتمادي جي قلعي ۾ اڪيلو، محفوظ ۽ محفوظ رهڻ سکو.

* * *

هر شيءِ موجود آهي ڇاڪاڻ ته خدا موجود آهي ۽ ڇاڪاڻ ته هو موجود آهي، توهان به موجود آهيو سندس وجود جي مهرباني، توهان زندگي جي آرام ۽ خوشين مان لطف اندوز ٿيو ٿا تنهن ڪري، خدا جي توهان جي شڪرگذاري گهري هجڻ گهرجي.

***

سٺيون ڪتابون خاموش، مهذب ۽ عزتدار دوست ٿي سگهن ٿيون. پنهنجي ڏکين لمحن ۾ انهن ڪتابن کي نه ڇڏيو، ڇاڪاڻ ته اهي توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا، جسماني دوستن جي برعڪس جيڪي توهان کي ڇڏي سگهن ٿا.

***

جيڪو به سٺي صحت، آرامده زندگي، ۽ وڏي ذهني صلاحيت رکي ٿو، پر خوشي جي کوٽ آهي، اهو اجا تائين زندگي ۾ ڪامياب نه ٿيو آهي جڏهن توهان سچ پچ چئي سگهو ٿا، "مان خوش آهيان، ۽ ڪو به منهنجي خوشي کي نه ٿو کسي سگهي،" توهان پنهنجي اندر خدا جي تصوير ڳولي ورتي آهي.

***

سڪون ۽ امن تي زور ڏيو، ۽ جيڪڏهن توهان امن ۽ هم آهنگيءَ ۾ رهڻ چاهيو ٿا ته صرف پيارا خيال ۽ نيڪ ارادا موڪليو. نيڪي ۽ تقويٰ تي ٻڌل زندگي گذاريو، ۽ اهي سڀئي جن جون زندگيون توهان سان ڳنڍيل آهن، صرف توهان سان گڏ رهڻ مان فائدو حاصل ڪندا.

***

جيڪڏهن توهان جا ڪو به دوست نه آهن، يا جيڪڏهن توهان جا دوست توهان جو وقت ضايع ڪري رهيا آهن، يا جيڪڏهن توهان انهن سان گڏ نه ٿا رهو، ته پوءِ ڪتابن [۽ مواد] کي پنهنجا دوست بڻايو جيڪي دانائي رکن ٿا، جيئن توهان انهن جي صفحن جي دروازن مان حيرت انگيز ۽ دلچسپ خيالن جي دنيا ۾ داخل ٿي سگهو ٿا.

***

خدا کي ڳولڻ جو مطلب آهي اهو سڀ ڪجهه حاصل ڪرڻ جيڪو دل چاهي ٿي، ۽ روحاني هجڻ جو مطلب آهي صحت، خوشي ۽ ڪاميابي جا دروازا کولڻ.

***

اسان جي اندر الاهي طاقت جي هڪ چنگاري آهي جيڪا سڄي زندگي کي پيدا ڪري ٿي ۽ برقرار رکي ٿي ۽ اها ٻرڻ جي انتظار ۾ آهي.

***

پڙهڻ هڪ تمام گهٽي فائديمند ذهني سرگرمي آهي؛ اهو ذهن کي ورزش ڪري ٿو ۽ ان کي لچڪدار رکي ٿو روزانو هڪ يا ٻه ڪلاڪ پڙهڻ ڪنهن کي به ڪجهه سالن اندر هڪ متنوع علم جو بنياد ڏيندو، بشرطيڪ اهي قابل قدر ڪتاب چونڊين. سستا ناول يا معمولي ڪتاب پڙهڻ سان وقت ضايع نه ڪريو يا پنهنجي ذهني صلاحيتن کي نقصان نه پهچايو جن جو ڪو به مقصد يا مطلب ناهي.

***

سماجي رجحان رکندڙ ماڻهو قيمتي ڪتابن ۾ هڪ نئين توانائي ڳوليندا ته جيئن عظيم، باصلاحيت مردن ۽ عورتن پاران لکيل ڪتابن ۾ موجود سبقن ذريعي انسانيت جي مدد ڪري سگهن.

* * *

پڙهڻ هڪ تمام گهڻي فائديمند ذهني سرگرمي آهي؛ اهو ذهن کي ورزش ڪري ٿو ۽ ان کي لچڪدار رکي ٿو روزانو هڪ يا ٻه ڪلاڪ پڙهڻ ڪنهن کي ٻه ڪجهه سالن اندر هڪ متنوع علم جو بنياد ڏيندو، بشرطيڪ اهي قابل قدر ڪتاب چونڊين. سستا ناول يا معمولي ڪتاب پڙهڻ سان وقت ضايع نه ڪريو يا پنهنجي ذهني صلاحيتن کي نقصان نه پهچايو جن جو ڪو به مقصد يا مطلب ناهي.

* * *

<u>خود غرضي ۽ غرور کي ختم ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اهي روحاني علم ۾ سڀ کان وڏيون رڪاوٽون آهن.</u>

* * *

خدا جي احساس کان سواءِ، هي دنيا تڪرار، تشدد ۽ تلخ مايوسين سان ڀريل لڳي ٿي. خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ ۾ آهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا انهن جي دلين ۾ مسلسل خوشي ۽ مسرت رهي ٿي ڇاڪاڻ ته اهي برڪت واري سلامتي ۽ سڪون محسوس ڪن ٿا، ڪاوڙ جا طوفان انهن کي نه ڊاهي سگهن ٿا، ۽ نه ئي خوف انهن جي دلين ۾ داخل ٿي سگهي ٿو.

* * *

سٺيون ڪتابون توهان جا بهترين دوست آهن؛ انهن جي ذريعي، توهان عظيم ذهنن کي توهان سان نرمي سان ڳالهائيندي، توهان کي تسلي ڏيندي ۽ بهترين صلاح ڏيندي ٻڌي سگهو ٿا. سٺيون ڪتاب پڙهڻ جي حقيقي خواهش پيدا نه ڪرڻ جو مطلب آهي نسلن جي ورثي کي وڃائڻ.

* * *

خدا جي مدد کان سواءِ، ماڻهو ناڪام ٿيڻ تي مجبور آهن، ڇاڪاڻ ته زندگي جي جنگ ۾ ڪامياب ٿيڻ لاءِ گهربل طاقت ۽ دانائي هڪ لامحدود ذريعو کان ايندي آهي جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي نظرانداز ڪري ٿو، ته اهي زندگي جي لڪير کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن جيڪا انهن کي ڪاميابي لاءِ ضروري مدد ۽ سهارو فراهم ڪري ٿي.

جيڪي ڳولينديڙ روحاني موقعن جو دروازو کڙڪائيندا آهن، اهي ڏسندا ته دروازو انهن لاءِ کليل آهي ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي مدد ڪندو آهي جيڪي پاڻ جي مدد ڪندا آهن.

جڏهن توهان خدا سان هم آهنگيءَ ۾ آهيو، ته سڄي فطرت توهان سان هم آهنگيءَ ۾ آهي.

* * *

پيار سينڊ پيپر وانگر آهي جيڪو ذهن کي پالش ڪري ٿو ۽ ڪردار مان ڪنائي ختم ڪري ٿو.

* * *

جڏهن توهان اوچتو خدا کي هر هنڌ ڳوليندا آهيو، ۽ جڏهن هو توهان وٽ ايندو آهي، توهان کي متاثر ڪندو آهي، ۽ توهان جي رهنمائي ڪندو آهي، ته الاهي محبت جي ڪهاڻي شروع ٿي چڪي هوندي آهي.

* * *

دلين ۾ پيار جي روشني ڦهلجي ۽ پين کي شفا بخش ڪرڻيون موڪلي.

* * *

جوان ۽ مضبوط هجڻ دوران خدا کي سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪريو، ڇاڪاڻ ته پوڙهائپ ۽ بيماري ۾ توهان شايد ڪيس ڳولڻ جي قابل نه هوندا، جنهن عمر ۾ ماڻهو زندگيءَ جي حقيقي معنيٰ کي سمجهڻ شروع ڪندا آهن، جسم ڪمزور ٿي ويندو آهي، ۽ اهي پنهنجي باقي زندگي سچائي جي ڳولا ڪرڻ بدران پنهنجي ڪمزور جسماني صلاحيتن جي سنڀال ۾ گذاريندا آهن.

* * *

مان هر قوم کان بهترين وٺندس، ۽ سڀني قوميتن جي خامين تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ انهن جي سٺين خوبين جي تعريف ڪندس.

* * *

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ لاءِ گهڻيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي هڪ گهري احساس سان پرپل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته هي وهڪرو پنهنجي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هڪ مسلسل وهڪرو جيڪو روحن تائين ان ذريعو سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي، انهن کي انهن ماڻهن تائين خوشي منتقل ڪرڻ جي قابل بڻائيندو آهي جيڪي امن جي خواهشمند آهن.

* * *

دل مان نڪتل ڪيترا مهربان لفظ ڪيترن ئي غمن کي دور ڪري چڪا آهن ۽ ڪيترا عقلمند آواز اونداهي رستن کي خوشي ۽ سڪون جي ڏيئن سان روشن ڪري چڪا آهن!

* * *

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون، جيستائين اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد مصيبت جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ مقصد آهي انهن تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، مضبوط ورسٽائل فولاد تبديل ڪري ٿي.

* * *

منهنجي زندگي سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي پوءِ حقيقت ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

* * *

جڏهن ذهن هڪ تڙپيل روح جي گهراين مان هڪ دلدار، پرجوش سرگوشي خدا ڏانهن ڪندو آهي، ته روح جو سڏ عالمگير دل کي ڇهندو، جواب ايندو، ان سان گڏ بيحد خوشي آڻيندو. هي ذهني سرگوشي مرضي کي تيستائين ترقي ڪري ٿي جيستائين ان گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري طاقت نه هجي.

* * *

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن مرضي خدا سان هم آهنگ هوندي آهي، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

* * *

اسان جون پريشانيون ڪهڙيون به هجن، خدا کي اسان جي زندگين بهترين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي. روحاني واڌ ويجهه جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ آهي خدا سان مسلسل دل سان سرگوشي ڪرڻ، جتي توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار مثبت تبديلي جو تجربو ڪندا جيڪا توهان کي تمام گهڻو متاثر ڪندي.

* * *

انسان کي اهي سڀئي ذهني صلاحيتون جيڪي خدا کيس ڏنيون آهن، ٿوري وقت لاءِ ڳولڻ وقف نه ڪرڻ گهرجن، ٻي صورت هو پاڻ کي ماديت جي چڪر وڃائي ڇڏيندو پنهنجي لاءِ پابنديون حدون پيدا ڪندو جن جي کيس ضرورت ناهي. ان جي بدران، هن کي پنهنجي ذهني طاقتن

کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي روحاني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن صحيح ۽ غلط، ۽ نقصانڪار ۽ فائديمند جي وچ ۾ فرق ڪري سگهجي.

* * *

سچائي راين ۽ نظرين کان ٻاهر آهي، ۽ ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل آهن.

* * *

اي خداوند، سڪون جا دروازا کوليو ۽ منهنجي روحاني خيالن جي پناهه گاهه کي برائي وسوسن جي حملي کان بچايو ۽ منهنجي دل جي باغ ۾ منهنجي خواهشن جا گلاب ڦُلڻ ڏيو جيئن مان توهان جي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

* * *

* نظرياتي علم الاهي علم حاصل ڪرڻ جي قابل ناهي، ۽ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي ضايع نه ڪيو وڃي جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، ٻي صورت ۾ ماڻهو پاڻ کي گهاٽي ذهني جهنگلن جي وچ ۾ ڳوليندو ۽ نظرين جي دائري کان ٻاهر نڪرڻ جي قابل نه هوندو.

* * *

خوشي زندگي جي غير مستحڪم حالتن تي نفسياتي فتح جو ميوو آهي.

* * *

جنهن کي خدا سڃاڻي ٿو اهو دنيا لاءِ اڻڄاڻ ٿي سگهي ٿو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو [حقيقي جانچ کان سواءِ]، ته هو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس وانگر بڻجي ويندو جيڪو محاورا ورجائيندو آهي ۽ بلند جملن کي گونجائيندو آهي، ۽ ٻيا هن کي هڪ عالم سمجهندا، پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي.

* * *

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

* * *

پنهنجي دلين کي خدائي برسات لاءِ کوليو ته جيئن اهو توهان ۽ وهي توهان جي زندگين کي روحاني نعمتن ۽ نيڪي سان پري ڇڏي.

* * *

توهان کهڙو به ڪم ڪريو ۽ جيڪي به ڪاميابيون حاصل ڪري سگهو ٿا، هميشه ياد رکو ته خدا اهو ذريعو آهي جيڪو توهان کي ڪم ڪرڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ گهربل طاقت فراهم ڪري ٿو.

* * *

* اي منهنجا مالڪ، مون کي توهان کي غربت ۽ خوشحالي ۾، بيماري ۽ صحت ۾، جهالت ۽ دانائي ۾ ياد ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو جيڪا هڪ لمحي ۾ تندرستي ۽ شفا ڏئي ٿي.

* * *

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي بابرڪت آواز کي ٻڌڻ لاءِ بي چين آهيان، منهنجي يادن جي پردن ۾ لڪيل سخت، زميني آوازن کي مون کان پري ڪريو، مان توهان جي پرسڪون، سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.

* * *

زندگي اوندهه ۾ ڍڪيل آهي، ۽ اسان کي خدا جي روشنيءَ کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين ان جي اونداهيءَ رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اوندهه جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ اتر تارو آهي.

* * *

هي وقت آهي ته انسانيت پنهنجي وسارڻ جي ننڊ مان روحاني جاڳرتا ڏانهن جاڳي. اي خداوند، اسان توهان کان دعا گهرون ٿا ته اسان جي شعور کي غفلت ۽ تنگ، محدود سوچ جي کوٽائي مان امن، روشني، پيار ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين بلند ڪريو.

* * *

آخرڪار حالتون بهتر ٿينديون ڇو ته خدا جون طاقتون ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن، ۽ جيڪو به صورتحال جي ناگزير هجڻ جو قائل ناهي ۽ پنهنجي ذهن ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر جي شيءِ ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، ان لاءِ دروازو کوليو ويندو.

* * *

ايمان جو مطلب ڪڏهن به لاپرواهيءَ يا حالتن سان عقلمندي سان معاملو نه ڪرڻ ناهي، بلڪه، ڪجهه به ٿئي، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين

ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن هو پنهنجي پوري دل، روح ۾ جذبات سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو صرف ڏکيو ۾ آزمائشي حالتن ۾ سندس مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان جا حواس اسان تائين سچي سچائي پهچائي سگهن ٿا، ته اسان زمين کي اليڪٽرانن جي دريائن وانگر ۾ متيءَ جي هر ذري کي روشني جي لڙڪندڙ ميڙ وانگر ڏسنداسين. جيڪي مادي جي دائري ۾ داخل ٿي روحانيت تائين پهچن ٿا، اهي وهم جي نوعيت کي سمجهن ٿا ۾ سچائي جي جوهر کي ڇاڻن ٿا.

* * *

ڇا آفريقي جهنگل ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪنهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ ڪنهن به خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۾ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا. تحفظ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو ذريعو ناهي. يقيناً، واقعن سان معاملو ڪرڻ ۾ عقل استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل ڀروسو رکڻ گهرجي.

* * *

اهو پيار جيڪو سڀني مخلوقن جي دلين ۾ رهندو آهي - سڀني مائرن، پيءُ، دوستن ۾ پيارن جي محبت - الاهي محبت مان نڪتل آهي.

* * *

وڏن ۾ معمولي فرضن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، صرف اهم تي سڀ کان اهم کي ترجيح ڏيندي ان کان علاوه، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان ٽڪراءُ ڪري ٿو، اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي.

* * *

جيئن سج جون اهم ڪرڻيون پکڙجن ٿيون، مان غريبن ۾ لاوارثن [جن کي سماج ڇڏي ڏنو آهي] جي دلين ۾ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، ۾ مان انهن جي دلين ۾ نئون عزم پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"پنهنجي پيار جي دائري مان ڪنهن کي به ٻاهر نه ڪڍو، سڀني کي پنهنجي دل ۾ رکو ۾ اهي توهان کي پنهنجي دل ۾ رکندا."

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه فائديمند ۽ نيڪ ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

مون کي توهان جي مرضي مطابق هلڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن منهنجا سڀئي خيال توهان جي مقصدن جي مطابق هجن ۽ توهان جي مرضي سان هم آهنگ هجن.

هن منهنجي اندر لڪيل، برڪت واري طاقت کي جاڳائڻ ۾ مدد ڪئي ته جيئن مان سڀني مشڪلاتن ۽ آزمائشن تي قابو پائي سگهان.

* * *

ان بهادر ۽ عاجز روحاني شخصيت ڏانهن جاڳو - هڪ اهڙي شخصيت جيڪا شينهن جي طاقت کي ڪبوترن جي نرمي سان گڏ ڪري ٿي.

* * *

مون کي ڪا به ڪڙي، ڪوڙي تنقيد جي پرواهه نه هوندي، ۽ نه ئي وڏي تعريف ۽ چاپلوسي جي. منهنجي صرف خواهش آهي ته مان تنهنجي مرضي پوري ڪريان، اي پروردگار، ۽ تنهنجي مهرباني حاصل ڪريان.

* * *

توهان تصور به نٿا ڪري سگهو ته ڪهڙي وڏي خوشي توهان کي پريندي جڏهن توهان خدا جي موجودگي محسوس ڪندا ته توهان جو روح پوءِ خدا جي لامحدود محبت ۾ مست ٿي ويندو. اهو ڪنهن به انساني محبت کان لکين ڀيرا وڌو پيار آهي - هڪ اهڙو پيار جيڪو توهان جي سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو ۽ توهان جي دل کي خوشي ۽ اطمينان سان ڀري ٿو.

* * *

اندروني توجهه ذريعي، توهان سڌو سنئون پنهنجي اندر ۾ پنهنجي چوڌاري روحاني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان هن شعور کي پيدا ڪندا، ته توهان جي شخصيت هم آهنگي سان وڌندي، ۽ توهان ماڻهن ۽ ٻين مخلوقن لاءِ هڪ پرڪشش مقناطيسيت حاصل ڪندا.

* * *

اي عظيم محافظ، مون کي پرواه ناهي ته مان پنهنجي قسمت جي ڪري سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيان، جيڪا منهنجي پنهنجي نااهيل آهي، پر مان توهان کان پڇان ٿو، منهنجي واحد پناهه، ته منهنجي پيار جي شمع کي غفلت ۽ وسارڻ جي هوائن کان بچايو.

* * *

اچو ته اسان کي سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي خالص، تازگي واري پاڻيءَ مان پيٽ ڀرڻ لاءِ پيئون، جيڪو مثبت سوچڻ ۽ هڪ پراميد نقطه نظر رکڻ جي اسان جي پختي عزم سان وڌي ٿو.

* * *

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت ۽ مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، ۽ توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت ۾ بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ ۽ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

* * *

ڪوشش ڪريو جرئتمند ۽ خوشگوار ڪم ڪرڻ جيڪي گهٽا ماڻهو نٿا ڪن، ۽ انهن کي پيار ۽ امن ڏيو جن کي ٻيا نظرانداز ڪن ٿا.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"جيڪڏهن توهان ذهن جي پرورش ۾ وقت نه گذاريو، ته ڪابه به مادي خوشحالي توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي پرورش اذيت نه آهي پر شعور جي تربيت آهي ته جيئن انهن خيالن ۽ عملن کي پرورش ڪري سگهجي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا."

***

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان ٻار هئس، جڏهن ڪجهه ماڻهو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا ته مان پنهنجو صبر وڃائي ڇڏيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ ٻيو ڪو به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

* * *

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي ذهني ۽ روحاني طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ دلچسپي رکن ٿا.

* * *

پاڻ کي دير جي تري ۽ پڏڻ نه ڏيو، بورنگ عام حقيقت جي ننڊ مان اٿيو ۽ هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن روانو ٿيو جتي ڪاميابي، خوشي ۽ امن آهي.

* * *

توهان جي اندر زبردست صلاحيتون آهن جيڪي سيڙپڪاري جي انتظار ۾ آهن، ۽ توهان ئي ان کي چالو ڪرڻ ۽ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ جي قابل آهيو.

* * *

خراب عادتن ۽ غير صحتمند خواهشن جي حڪمن کان آزادي مادي ڪاميابي کان وڌيڪ خوشي آڻيندي آهي. ذهني ڪاميابي ۽ هڪ نفسياتي خوشحالي آهي جيڪا ٻاهرين حالتن کان نه ٿي ڪسي سگهي. توهان پنهنجو سڄو وقت دولت گڏ ڪرڻ ۾ گذاري سگهو ٿا، پر اها دولت توهان کي اهو دائمي امن ۽ سلامتي نه ڏيندي جيڪا توهان ڳولي رهيا آهيو. ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ غم آڻيندو ڇاڪاڻ ته سچي خوشي ۽ امن ذهن ۾ رهندو آهي، مادي ملڪيتن ۾ نه.

جڏهن توهان پنهنجي سچي ذات ۾ مضبوطيءَ سان قائم ٿي ويندا آهيو، ته توهان هر ڪم کي پورو ڪندا آهيو ۽ الاهي خوشي سان سڀني سٺين شين مان لطف اندوز ٿيندا آهيو.

* * *

ڪمزوري کي پنهنجي ذهن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو، ۽ منفي سوچن ۽ مايوسي واري سوچ رکندڙ ماڻهن سان صحبت ۾ محتاط رهو، ائين نه ٿئي ته انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن ۾ داخل ٿين، جيستائين توهان جو ذهن اهڙي طاقت جي درجي تي نه پهچي جو ٻين جا خيال ان کي ڪمزور نه ڪري سگهن، پر ان جي برعڪس، اهو ٻين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ ۽ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ جي قابل هجي.

* * *

خدا ٻهرين اڇي ٿو، ۽ اسان کي پنهنجو ڏينهن ان جي باري ۾ سوچڻ کان سواءِ شروع يا ختم نه ڪرڻ گهرجي. اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا کان حاصل ٿيندڙ طاقت ۽ توانائي کانسواءِ، اسان ڪجهه به حاصل نه ڪري سگهنداسين. تنهن ڪري، اسان جو سڀ کان وڏو فرض سندس طرف آهي.

* * *

رسمن ۽ روايتن جو جائزو وٺڻ ۽ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي شروعات ۾، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين موجود آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب ۽ فائدو آهي جڏهن ته، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي اسان کي سچ کي ڄاڻڻ

گهرجي ۽ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان کي کھڙي شيءِ خوشي ڏئي سگهي ٿي ۽ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

* * *

جڏهن توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خوشي يا ڪاميابي کان محروم آهن، اهو نه سمجهو ته اهو انهن جي قسمت آهي توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ناهي سگهو ٿا توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا توهان کي واقعي ڪامياب بڻائي ٿي.

* * *

جيڪڏهن توهان وٽ پاڻ ۾ ڪجهه به ناهي، ته توهان خوش نه هوندا پر جيڪڏهن توهان جي چوڌاري ڪجهه به ناهي ۽ توهان پاڻ ۾ خوش آهيو، ته توهان بلاشبہ ڪامياب آهيو، تنهن ڪري، ماڻهن کي انهن جي ٻاهرين حالتن جي بنياد تي فيصلو ڪرڻ ناممڪن آهي.

* * *

وڏي ميڙ ۾، ڪو اهڙو ماڻهو به ٿي سگهي ٿو جيڪو روحاني بلندي جي حالت تي پهچي چڪو هجي ۽ اندروني سڪون ۽ اعليٰ روحاني خوشي حاصل ڪري.

* * *

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، ۽ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري ۾ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، چاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي ۾ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم ۾ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

* * *

ڇا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٺائي ۾ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان ۽ هو مون سان گڏ آهي، ۽ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان ۽ گهري خوشي ڏني آهي.

* * *

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، ۽ توهان شايد ان ۾ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو ۽ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

* * *

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي ۽ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن ۽ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ کان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، ۽ ٻين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان ٻين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ کان محروم نه ڪيو ويندو.

* * *

سيني دلين جي خوشي ۽، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي پروردگار، ۽ سڀني وفادارن جي دوستي ۽، مان تنهنجي محبت محسوس ڪريان ٿو، مان خوش ٿيان ٿو ۽ منهنجو دل پنهنجن دوستن جي ڪاميابي ۽ خوشحالي تي خوش ٿئي ٿو، جيئن مان پنهنجي پلائي ۽ آساني ۽ خوش ٿيندو آهيان، جيئن مان ٻين ۾ حڪمت کي متاثر ڪندو آهيان، مان پنهنجي حڪمت جي خزانن کي وڌائيندو آهيان، ۽ سڀني جي خوشي ۾، مان پنهنجي حڪمت ڳوليندو آهيان.

* * *

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش ٿيا ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ان جي عارضي خوشي جي باوجود جيڪا ان سان ايندي آهي دنياوي خوشي جي سراب جي پٺيان ڊوڙڻ جو ڇا مقصد آهي جيڪو صرف ٿڪ جو واعدو ڪري ٿو؟ ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي، بغير ڪيترن ئي ملڪيتن جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت هجي.

* * *

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڌي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ لذتون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

* * *

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۽ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۽ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۽ موتمار جراثيم کي مؤثر

طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي پين □ گهٽا آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، چاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن □ پين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ □ مشڪل □ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون □ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

* * *

اسين انهيءَ شعور جو هڪ لازمي حصو آهيون جنهن مان هي عظيم ڪائنات پيدا ٿي.

* * *

ڇا توهان ڪڏهن رڍن جو ڌڻ ڏٺو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڌڻ بغير ڪنهن هٻڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهٽا ماڻهو اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٿي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، □ پيا فوري طور تي بيند ويگن تي ٽپو ڏيندا □ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن کان جاري آهي. هر قوم جا پنهنجا رواج □ روايتون آهن، □ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير ڄاڻي ٿو؟ شايد انهن مان ڪجهه رسمون □ روايتون بي معنيٰ □ بي مقصد آهن.

* * *

جڏهن خيالن جو طوفاني طوفان گهٽجي ويندو آهي، اسان امن جي بادشاهت □ داخل ٿيندا آهيون □ خدائي موجودگي کي ڇهندا آهيون.

* * *

خدا بابت سوچيو، يا هڪ خوبصورت نظارو جيڪو امن کي متاثر ڪري ٿو، يا هڪ خوشگوار □ خوشگوار تجربو مثبت، پرسڪون ذهني سرگرمي توانائي ڏيندڙ □ تازگي ڏيندڙ آهي.

* * *

اسين هڪ افراتفري □ انتشار واري دنيا □ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪندا آهيو، توهان ڏسندا آهيو ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪري سگهو ٿا □ پنهنجي صحت وڃائي سگهو ٿا (خدا نه ڪري) يا توهان کي سٺي صحت هجي □ توهان پنهنجا پئسا وڃائي سگهو ٿا يا توهان وٽ دولت □ صحت ٻئي هجن پر ٻين سان ڪيتريون ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ جي بدلي □ صرف نفرت □ ناراضگي سان ملاقات ڪئي ويندي. خدا کان سواءِ، هن زندگي □ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

* * *

زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي کان بي خبر رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۽ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۽ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۽ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

* * *

اتي، غير اونداهي، بي آواز خاموشي، ۽ غير تخليق ٿيل ڪجهه به نه هجڻ کان ٻاهر، ابدي جوهر آهي، جيڪو وجود جو اصل ۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو آهي، نظر ايندڙ ۾ پوشيده.

* * *

خدا هن زمين کي اسان جي ڪائڻ، سمهڻ ۽ مرڻ لاءِ نه بڻايو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۽ پنهنجي وجود جي مقصد کي سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ کي سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا آهن ۽ ان مقصد کان بي خبر آهن.

* * *

زندگي ۾ پئسا ڪڏهن به منهنجو مقصد نه هو؛ منهنجو مقصد انسانيت ۽ پنهنجن ڀائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ هو تنهن ڪري، خدا مون لاءِ موقعن جا ڪيترائي دروازا کوليا ته جيئن پاڻ کي سهارو ڏئي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان.

* * *

خدا هن ڪائنات کي هڪ مقرر ۽ نه بدلجندڙ قانون مطابق هلائڻ لاءِ پيدا ڪيو آهي جيڪڏهن اسان انهن عالمگير قانونن مان ڪنهن جي به خلاف ورزي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا. ڪو ماڻهو جيڪو ڪنهن وڏي عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جون هڏيون ٽوڙي ڇڏيندو. تنهن ڪري، اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نه ٿا ڪري سگهون بغير نتيجن کي برداشت ڪرڻ جي.

* * *

جڏهن اسين دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا ۽ قديم تهذيبن جي لڪيل رازن کي کوليون ٿا، ته هڪ وڏي تصوير سامهون اچي ٿي، جنهن ۾ هڪٻئي سان ڳنڍيل لائينون، مختلف باب، ۽ صحيح تفصيل شامل آهن، ۽ اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت ۾ انفرادي ۽ سماجي آهي.

* * *

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور □ رهون، ته پوءِ اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن □ دنياوي طريقن سان مطمئن هجون ها.

* * *

خوابن کان ٻاهر پاڪائي، امن □ خوشي جون ڪرڻيون اسان جي ضروري ڪوتائي □ ٿمتار □ ناچ ڪنديون آهن.

* * *

اسان جي هن زميني سفر دوران اسان جي زندگين جي آسمان □ ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان، اسان کي سکڻ گهرجي ته اسان جي شعور کي ڪيئن وڌايو وڃي □ اسان جي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان اسان گذري رهيا آهيون انهن کي وڌيڪ ڪيئن سمجهون، □ پوءِ اسان بهتر هم آهنگي □ رهڻ □ ماڻهن □ زندگي سان وڌيڪ آساني سان ڊيل ڪرڻ جي قابل ٿينداسين.

* * *

گهڻا ماڻهو ٻين جي نقل ڪن ٿا هڪ شخص کي اصل □ تخليقي هجڻ گهرجي، □ هر ڪم □ مهارت حاصل ڪرڻ گهرجي.

اوپر □، بنيادي ڌيان روحاني خوشي کي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن کي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه □، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ □ توازن، چاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن □ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

* * *

سڀ کان وڏي خوشي - الاهي خوشي کان پوءِ - اها آهي ته هڪ شخص پنهنجي ويجهي مائٽن سان امن □ هجي جن سان هن کي سال جو هر ڏينهن گذارڻو پوندو آهي.

ماڻهو گهڻو وقت تڪڙ □ □ بي صبري سان ڪم ڪرڻ □ ضايع ڪن ٿا بغير گهڻو ڪجهه حاصل ڪرڻ جي. سوچڻ لاءِ ٿورو وقفو □ سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ته زندگي ڇا پيش ڪري ٿي.

* * *

اسان کي امن جي باغن □ حڪمت جون اندروني عمارتون تعمير ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي شاندار روحاني خوبين جي بيشمار گلن سان ٿمتار □ چمڪندا آهن.

* * *

اندروني هم آهنگيءَ طاقت جو هڪ امير ذريعو آهي □ قابل تجديد توانائي پيدا ڪري ٿي.

* * *

زندگيءَ کي ڏسندي، ڪو به اهو ڏسي ٿو ته ڪاميابي آسان ناهي زندگي اڪثر سخت □ معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، □ اسان کي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ □ ان کي صحتمند □ بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوشش بابت سوچيو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان هن □ ڪامياب ٿي وڃو ٿا، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم - توهان ڊگهي عرصي تائين جيئرو رهو - آخرڪار آرام □ رکيو ويندو ضرورت گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني □ ٻاهرين ڪيترن ئي قوتن سان وڙهڻ جو حڪم ڏئي ٿي اهي قوتون توهان کي ڪنهن به واقعي اهم ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون.

* * *

هر حالت □ پرسڪون رهڻ جي ڪوشش ڪريو، □ پنهنجي امن جي ٻج کي خوشيءَ □ اطمينان جي مسڪراهٽن سان ڦُلڻ ڏيو.

* * *

عظيم ترين بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪري سگهن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي - پنهنجن روحاني تجربن □ اعليٰ علم - کي ٻين سان شيئر نه ڪن □ انهن کي روحاني سمجهه تائين پهچڻ □ مدد ڪن. اهو ئي سبب آهي ته جيڪي اهڙين منزلن تي پهتا آهن □ اهڙين حالتن کي حاصل ڪيو آهي اهي انهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي خوشي کي محفوظ ڪندا پر ٻين جي خوشي کي پڻ محفوظ ڪندا.

* * *

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل □ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض □ ڪنجوس جي هٿن □ لعنت □ بدبختي آهي، □ مهربان دل □ سخي روح وارن جي هٿن □ هڪ نعمت □ تحفو آهي.

* * *

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، پنهنجي خاندان سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض □ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي

ڪاميابين مان فائدو حاصل نه ڪن. ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ صرف خوشحالي مان لطف اندوز ٿيڻ جو اسان جو حق ناهي؛ اهو ٻين جي لاءِ اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ شامل آهي ته انهن جي مالي ۽ رهائشي حالتن کي بهتر بڻائڻ ۾ مدد ڪريون.

* * *

مان پنهنجي صاف ضمير جي پتين جي پويان محفوظ آهيان، مون اونداهي ماضي کي ساڙي ڇڏيو آهي ۽ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي.

* * *

اڄ مون کي احساس ٿيو آهي ته مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشني سان هڪ آهيان ۽ مان انهن لاءِ هڪ مشعل آهيان جيڪي ڏک جي سمنڊ جي لهرن جي خلاف جدوجهد ڪن ٿا.

* * *

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۾ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سڀني شڪلن ۾ قسمن ۾ گهربل ۾ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي کي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ ۽ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي ۾ شامل ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۾ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

* * *

هتي هن محدود دنيا ۾، اسان ڏيگهه، ويڪر ۽ ڪثافت کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻي سطح آهي جتي طول و عرض موجود نه آهن؛ هر شيءِ صاف ۽ شفاف آهي - هر شيءِ شعور ۽ ادراڪ آهي ذائقي جو احساس ادراڪ آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال ۽ جسم شعور جون حالتون آهن جيئن اسان خوابن ۾ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آڻي، ذائقو ڪري ۽ ڇهي سگهون ٿا، تيئن ئي، ان اعليٰ سطح تي، ڇا اسان انهن سڀني احساسن کي خالص شعور ذريعي تجربو ڪريون ٿا؟

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪندي خوش ڪر، اسان کي خواهشن جي زنجيرن کان آزاد ڪر، ۽ اسان کي هڪ اندروني خوشي عطا ڪر جيڪا زندگي جي تجربن ۽ ان جي بدلجندڙ واقعن کان متاثر نه ٿئي.

* * *

جڏهن اسان جا ذهن اعليٰ تصورن سان هم آهنگ هوندا آهن، ته اسان جي اندر روحاني شعور جاڳي پوندو آهي ۽ اسان الاهي حڪمت ۽ پيار جي شاندار عجائبات جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

جيڪڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ۽ پنهنجن سڀني خيالن ۽ دلين سان سندس طرف رجوع ڪريون، ته اسان سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ اسان ڏسنداسين ته هو زندگي ۾ سلامتي جو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

خلا جي ظاهري طور تي خالي، وسيع پکيڙ ۾، هڪ ڪائناتي تعلق ۽ هڪ دائمي زندگي آهي جيڪا اسان کي ڪائنات ۾ سڀني جاندار ۽ بي جان شين سان متحد ڪري ٿي - سڀني وجودن ۾ وهندڙ عظيم زندگي جي هڪ لهر ابديت اسان جو سچو گهر ۽ مستقل رهائش آهي، ۽ انهن جسمن ۾ اسان جو وجود عارضي آهي، جيئن ريگستان ۾ سفر ڪندڙ قافلي لاءِ هڪ مختصر مهلت.

* * *

جڏهن اسين پاڻ کي روح جي تخليقي قوتن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسين عالمگير ۽ لامحدود ذهن سان ڳنڍجي وينداسين جيڪو اسان جي رهنمائي ڪرڻ ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. تخليقي طاقت اسان جي وجود جي عظيم ترين ذريعن کان اسان ڏانهن بي ترتيب وهندي، اسان کي اسان جي سرگرمي جي ڪنهن به شعبي ۾ تخليقي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

* * *

پيار اعتماد، رواداري، ۽ باهمي احترام جي ماحول ۾ وڌندو ۽ وڌندو آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ خيالن ۽ سٺين عادتن جي روشني سان نواز، ته جيئن جيڪڏهن خراب عادتن ۽ منحرف خيالن جو اوندهه اسان جي ويجهو اچي، ته اهو فوري طور تي ختم ٿي وڃي ۽ اسان کي توهان

سان اهڙيءَ گهري محبت ڪرڻ ۽ مدد ڪر جو نه ته مادي وهم ۽ نه ئي دنياوي لالچ اسان کي ڦاسائي سگهن ۽ نه ئي اسان جي ذهنن ۽ دلين تي قبضو ڪري سگهن.

* * *

اهي شيون جيڪي آساني سان حاصل ٿين ٿيون، اهي تمام گهٽ قيمتي هونديون آهن. اسان اهو عظيم مردن ۽ عورتن جي زندگين جي مطالعي مان ڄاڻون ٿا ۽ اهي ڪيئن پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪندي، پنهنجي فرض کي پورو ڪندي، پنهنجي اخلاقي قدرن کي تعمير ڪندي، پنهنجي گهري مطالعي ۽ خود غرضي کان بچڻ سان عظيم ٿيا. انهن حاصل ڪيل نتيجا ۽ ڪاميابيون جيڪي انهن حاصل ڪيون اهي انهن جي ڪوشش کان بيشمار وڏيون هيون.

* * *

سچي آزادي چوندڊ جي آزاديءَ ۾ آهيءَ جيڪا حڪمت جي رهنمائي ۽ سمجهه، درستگي ۽ پختي اراديءَ جي حمايت سان هجي.

* * *

جڏهن توهان پنهنجي مرضي، عزم ۽ شعوري بصيرت کي جاڳائيندا آهيو، ته پوءِ اڻ ڏٺل قوتون اعليٰ شعور مان نڪرنديون آهن - روح جي بصيرت ذريعي - توهان جي مدد ڪرڻ ۽ نفسياتي آرام ۽ خوشي ڏانهن ويندڙ رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ، خدا جي مدد سان.

* * *

انسان کي پنهنجي ڪوشش سان روح جا رستا کولڻ گهرجن ڪو به ماڻهو خوشي ۽ امن تي مصيبت ۽ مصيبت کي پسند نٿو ڪري جهالت ڏک جي جڙ آهيءَ ۽ اها رڪاوٽ جنهن کي هٽائڻ ۽ ختم ڪرڻ گهرجي جهالت هڪ نقصانڪار ٻوٽو آهي، جيڪو تمام گهٽي جڙيل آهي، جيڪو انسانيت جي باغ ۾ وڌندو آهي، سٺن ۽ فائديمند ٻوٽن کي گڏ ڪري ٿو جهالت کي غير متزلزل اراديءَ ۽ پختي عزم سان ختم ڪرڻ گهرجي ذهن جي مٽي کي صحيح ذهني توجه سان پوکيو وڃي [مثبت تي] ۽ سٺا ٻج ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪيا وڃن جڏهن محبت جون اهم ۽ گرم ڪرڻيون چمڪنديون آهن، ته نيڪي جو ٻج وڌندو ۽ پرجيتي ٻوٽن ۽ گاهه تي غالب ايندو، ڇاڪاڻ ته اونداهي روشني جي موجودگي ۾ موجود نه ٿي سگهي.

* * *

مادي شين جون خوشيون ختم ۽ غائب ٿي وينديون آهن، پر الاهي خوشي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي اها هڪ الاهيءَ خوشي آهي جيڪا لامحدود ۽ بيان کان ٻاهر آهي.

* * *

اسان کي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪڏهن به غلط طريقا استعمال نه ڪرڻ گهرجن، ۽ نه ئي اسان کي پنهنجي اندر موجود امن ۽ روحاني دولت کي وهمي آرام ۽ هڪ چمڪندڙ زندگي جي ڳولا ۾ ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي اڳيان تباهي ڪندڙ اثرن سان جهنم جي عملن ۽ رويي سان لٽڪيل هجي.

* * *

سڪون خدائي موجودگي کي محفوظ ڪرڻ لاءِ بهترين ڪئميرا آهي خالص ۽ صحيح طور تي مرڪوز سڪون جي لينس ذريعي، برڪت واري تصوير مڪمل وضاحت سان ظاهر ٿيندي.

* * *

حقيقت ۾، سڀ دانائي توهان جي اندر آهي ۽ توهان کي صرف ان کان شعوري طور تي واقف ٿيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

قناعت پاڻ کي بهتر ڪرڻ ۾ آهي، ته جيئن ٻيا توهان کي ڳولين بجاءِ توهان انهن کي ڳولين پيار ۽ دوستي بغير ڪنهن اميد يا طلب جي ڏني وڃي، ڇاڪاڻ ته اميد ناراضگي ۽ تلخي پيدا ڪري ٿي جيتوڻيڪ جڏهن پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو، ته انسان کي پنهنجي خوبين ۽ خود قدر جي قلعي اندر اڪيلو، محفوظ ۽ امن سان ويهڻ گهرجي.

* * *

منهنجي دل مان خوشي ۽ اميد جا آبشار هميشه وهن ٿا، ۽ انهن جو تازگي وارو ڦڙو انهن سڀني کي ڇهي ٿو جن سان مان ملندو آهيان.

* * *

روحاني خوشي روح ۾ ٻين جي هر طرح سان مدد ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿي، ۽ انهن سڌريل اخلاقي خوشين جي تعريف ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪري ٿي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿيون، اهڙي طرح خام خوشين ڏانهن رجحان گهٽجي ٿو.

* * *

توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو هجي، اهو ڪائناتي راند جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان عظيم ڪردارن جيترو اهم رهي ٿو جيڪو روح زندگي جي اسٽيج تي ادا ڪن ٿا.

* * *

عالمگير شعور هڪ مطلق، لامحدود شعور آهي، جيڪو مسلسل پاڻ کي تازو ڪندو رهي ٿو ۽ پنهنجي تخليقيت ۾ ناقابل تسخير آهي، ۽ توهان جي ذريعي اهو پاڻ جي هڪ منفرد پهلوءَ کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

* * *

جيڪڏهن توهان هڪ پيرو به الاهي محبت جو مزو چکيو، ته توهان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا ڇو ته پوري ڪائنات □ ان جهڙو ٻيو ڪجهه به ناهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهٽي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙي طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر اهي - خدا جي فضل □ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

* * *

سيئي سنا □ خراب عمل دماغي سيلن □ رهن ٿا □ سوچ □ نيڪي يا بدي عادتن يا رجحانن جي طور تي ظاهر ٿين ٿا. هڪ شخص جيڪو غير صحتمند عادتن □ مبتلا آهي ڇاڪاڻ ته انهن جي دماغي سيلن کي انهن عادتن جي طاقت سان چارج ڪيو ويندو آهي، اهو پاڻ کي قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، □ مسلسل مثبت تصديق ذريعي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين انهن جون سيئي ناپسنديده عادتون امن □ سڪون جي نيڪ عادتن □ تبديل نه ٿين. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح طور تي هدايت ڪيل زندگي جي قوت دماغي سيلن جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي، ته جيئن اهي سيل هر شيءِ سان پرجي وڃن جيڪا سٺي، نيڪ □ خوبصورت آهي.

* * *

سمجھ اندروني اک، روح جو نظارو، □ دل جو دوربين آهي. اهو ذهن جي سڪون □ ضمير جي پاڪيزگي جي وچ □ توازن آهي.

* * *

هر روز اسان مختلف منظر ڏسون ٿا، □ هر ڏينهن سکڻ لاءِ هڪ نئون سبق آڻيندو آهي. اميد آهي ته هڪ شخص پنهنجي وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏئي سبق سکندو: پنهنجي وجود جي سرچشمي □ پنهنجي زندگي جي بنياد کي سڃاڻڻ.

اچو ته ماضي جي غمن کي وسارڻ لاءِ ڪم ڪريون □ انهن تي نه رهڻ جو عزم ڪريون، غير متزلزل عزم □ سرگرم ارادي سان، اچو ته پنهنجي زندگين کي تازو ڪريون، پنهنجي ڪاميابين کي وڌايون، □ پاڻ □ سٺيون عادتون □ عظيم خوبيون پيدا ڪريون.

خدا منهنجي طاقت آهي □ مان ڪنهن ٻي طاقت تي يقين نٿو رکان.

زندگي جي جنگين سان وڙهو □ آخر تائين ثابت قدم رهو، ڪڏهن به همت نه هاريو ڪڏهن به نه چئو، "مون کي رستو نه ٿو ملي، تنهن ڪري مان

ڪوشش ڪرڻ ڇڏي ڏيندس" جيڪڏهن توهان غلطيون ڪيون آهن ته هدايت لاءِ پڇو، پر ڪوشش ڪرڻ ڪڏهن به نه روڪيو ڪيترائي رڪاوٽن کي منهن ڏيڻ تي شڪست قبول ڪن ٿا جيڪي ناڪام ٿين ٿا انهن کي ناڪامين سان نه پر ڪامياب ماڻهن سان گڏ رهڻ گهرجي ڪامياب ٿيڻ لاءِ پرعزم رهو؛ اهو زندگي ۽ توهان جو فلسفو بڻجڻ ڏيو

هر روز اسان کي پنهنجي جسماني طاقت کي مضبوط ڪرڻ گهرجي، پنهنجي ذهني طاقت کي وڌائڻ گهرجي، ۽ مراقبي، صحيح سوچ، ۽ مثبت، پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي حقيقي پاڻ کي ڄاڻڻ گهرجي جيڪو جسم، ذهن ۽ روح کي گڏجي فائدو ڏئي ٿو.

جڏهن توهان ڪا سٺي عادت قائم ڪرڻ چاهيو ٿا يا ڪا خراب عادت ٽوڙڻ چاهيو ٿا، ته دماغ جي انهن سيلن تي ڌيان ڏيو جتي مختلف عادتن جا طريقا رهن ٿا. هڪ سٺي عادت قائم ڪرڻ لاءِ، پهريان خاموشي سان ويهو ۽ غور ڪريو، الاهي هدايت جي ڳولا ڪريو.

پنهنجي ذهن کي پنهنجي پيشاني ۾، پنهنجي ابرو جي وچ ۾، ارادي جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، ۽ مضبوطيءَ سان ان عادت جي تصديق ڪريو جيڪا توهان پنهنجي دماغ ۾ پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان خراب عادتن کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو ڌيان ارادي جي مرڪز تي به مرڪوز ڪريو ۽ مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته اهي سڀئي دراڙ جتي اهي عادتون جڙيل آهن، ختم ٿي رهيون آهن.

ڌيان ۽ ارادي جي طاقت سان، توهان پراڻين عادتن جي ڳُجهن دڙن کي به ختم ڪري سگهو ٿا.

پاڻ کي بار بار يقين ڏياريو ته توهان وٽ پنهنجي دماغ مان غير صحتمند عادتن کي ٻاڙ کان ٻٽڻ جي قوت ارادي آهي. هن تصديق لاءِ بهترين وقت صبح جو سوير آهي جڏهن توهان جي قوت ارادي ۽ توجهه پنهنجي عروج تي هوندي آهي. پاڻ کي يقين ڏياريو ته توهان سڀني حڪمن کان آزاد آهيو، ۽ هڪ ڏينهن توهان کي ملندو - خدا جي مدد سان - ته توهان واقعي پاڻ کي ان عادت کان آزاد ڪيو آهي جنهن کي توهان ٽوڙڻ چاهيو ٿا.

جيڪو به توهان کي ڊپ آهي، ان کي پنهنجي سوچن مان ڪڍي ڇڏيو ۽ ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو ۽ يقين رکو ته هو توهان جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي، ۽ ڄاڻو ته گهڻي تڪليف پريشاني ۽ پريشاني مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ته توهان کي هاڻي ڇو ڏک ٿئي ٿو جڏهن ته جيڪو توهان کي ڊڄي ٿو اهو اڃا تائين نه ٿيو آهي؟ جيئن ته اسان جون گهڻيون پريشانيون

خوف مان ايندڙ آهن، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين مان خوف کي ختم ڪري ڇڏينداسين ته اسان آزاد محسوس ڪنداسين ۽ شفا فوري طور تي ملندي.

هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، توهان جي حفاظت ڪري رهيو آهي ۽ توهان تي نظر رکي رهيو آهي. سندس حفاظتي روشني کي هر طرف کان توهان جي چوڌاري تصور ڪريو، ۽ توهان سندس شاندار حفاظت محسوس ڪندا.

هن ڪائناتي راند ۾، سڀني نسلن جا انسان وقت جي اسٽيج تي زندگي جي ڊرامي کي پيش ڪن ٿا.

اسان کي زندگيءَ جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي بغير ڪنهن پريشاني جي يا پنهنجي عارضي ڪردارن تي گهڻو ڌيان ڏيڻ جي. زندگيءَ جي اسان جي سمجھ اڪثر ڪري بگڙيل ۽ گمراهه ڪندڙ هوندي آهي ڇاڪاڻ ته اسان ان کي خود غرضي ۽ محدود نقطه نظر جي نظر سان ڏسندا آهيون؛ جيڪڏهن اسان روح جي اکين سان ڏسندا سين، ته اسان شين کي مڪمل طور تي مختلف نقطه نظر کان ڏسندا.

جڏهن اسين حڪمت جي اک کوليندا آهيون، ته اسين خدا جي سموري روشني ڏسون ٿا، ۽ انهيءَ روشني ۾ اسان پنهنجي روحاني فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، جيڪا عالمگير شعور جي فطرت جو عڪس آهي جيڪا ڪائنات جي سڀني ذرڙن ۾ حصن ۾ پکڙيل آهي.

روحاني سچائيون اسان جي چوڌاري گهيرو ڪن ٿيون، اسان جي بند اکين جي دروازن تي دستڪ ڏين ٿيون، اسان کي اوندهه جي بدران روشني ڏسڻ، جهالت جي بدران عقل سان عمل ڪرڻ، پنهنجي دلين کي نفرت جي بدران پيار سان پرڻ، ۽ امن قائم ڪرڻ ۽ پنهنجي دنيا ۾ ڪثرت ۾ سلامتي آڻڻ ۽ تعاون ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون. جڏهن اسان اهو ڪنداسين، جهالت ختم ٿي ويندي، دنياوي فرق ختم ٿي ويندا، اسان تنوع ۾ اتحاد ڏسنداسين، ۽ اسان خدا جي مرضي سان وڌيڪ هم آهنگ ٿينداسين.

خدا سان اسان جو تعلق ٺڏو يا پيار کان خالي نه آهي، جيئن هڪ آجر ۽ ملازم جي وچ ۾ هوندو آهي. اسان سندس ٻار آهيون، ۽ اسان لاءِ سندس خيال مسلسل آهي. هو هميشه اسان جي ڀڏي ٿو. اسان سندس وجود جو هڪ لازمي حصو آهيون، ۽ اسان جو سندس سان تعلق زنده ۽ متحرڪ آهي. هن اسان کي پيار، سمجھ، بصيرت، نيڪ نيتي ۽ روحاني طاقت جي هڪ لامحدود دولت عطا ڪئي آهي، پر اسان مان گهڻن هن دولت کي ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان سلامتي، امن ۽ دوستانه تعاون سان رهون، جيئن هڪ عظيم ۽ پيار ڪندڙ خاندان جي ميمبرن لاءِ مناسب آهي، پر لالچ ۽ خود غرضي وارا حساب ڪتاب ماڻهن جي روحن ۾ پاڙون پٽي چڪا آهن ۽ خاندان ۾ ورهاست پيدا ڪري چڪا آهن.

خدا چاهي ٿو ته اسان مالڪ هجون، پر اسان غلام بڻجڻ جو انتخاب ڪيو آهي انسانيت پنهنجي آسماني گهر کان پري ڀٽڪي وئي آهي ۽ خدا ۽ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ جي اندروني جنت کي وڃائي ڇڏيو آهي، ۽ اهو جنت ذاتي ڪوشش کان سواءِ حاصل نه ڪري سگهندو خدا اسان کي پنهنجي شڪل ۾ پيدا ڪيو، پر هي سچ اسان جي ذهنن کان بچي ويو آهي.

اسان انهيءَ وهم جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪري ڇڏيا آهن ته اسان جي تقدير ڏکيائي آهي ۽ اسان جي تقدير فنا آهي، ۽ اسان کي پردي جي پويان روشن سچائي ڏسڻ لاءِ دانائي جي خنجر سان وهم جو پردو ڦاڙي ڇڏڻ گهرجي.

خدا مون کي منهنجي زندگي جي انهن ڏکهن سالن ۾ خوشين سان نوازيو آهي، ڇا ماڻهو منهنجي چهري تي اطمينان جي مسڪراهٽ ڏسن يا نه، الاهي خوشي هميشه مون سان گڏ آهي ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي. خوشي جو وڏو درياءُ منهنجي شعور جي ريتي هيٺان مسلسل وهندو رهي ٿو ۽ برڪت واري چشمن وانگر ڦاٽي ٿو جيڪي منهنجي زندگي جي باغن کي پاڻي ڏين ٿا.

نه ته زندگيءَ جا اوچتو اُٿل پٿل منهنجي سڪون کي خراب ڪري سگهن ٿا، ۽ نه ئي موت جو پوت منهنجي روحاني خوشي کي کسي سگهي ٿو.

انهيءَ حالت کي مستقل ۽ اڻ مٽ بڻائڻ ڏکيو هو، پر روح جا ميوا جيڪي مان هاڻي مزو وٺان ٿو ۽ ٻين سان شيئر ڪريان ٿو، اهي منهنجي ان ڪوشش جي لائق هئا جيڪا مون ان ۾ ڪئي.

مان سمجهان ٿو ۽ خدائي روح جي هدايت سان عمل ڪريان ٿو. پئسو ڪڏهن به منهنجي زندگي جو مقصد نه رهيو آهي، پر انسانيت ۾ پنهنجن ڀائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ آهي. تنهن ڪري، خدا مون لاءِ نيڪي جا ڪيترائي دروازا کوليا آهن ته جيئن پاڻ کي برقرار رکي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان ۽ جڏهن به مون کي مدد جي ضرورت هوندي آهي، خدا فوري طور تي فراهم ڪندو آهي.

منهنجي رڳو خواهش آهي ته مان توهان جي خدمت ڪريان، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مان هتي آهيان.

خدا جي قدرت توهان جي زندگين ۾ پڻ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان جو ايمان مضبوط ٿيندو ۽ توهان کي احساس ٿيندو ته سچي دولت

مادي ڪاميابي مان نه پر قادر مطلق کان ايندي آهي. توهان پاڻ هن سچائي جو تجربو ڪندا.

هر لمحو جيڪو توهان خدا سان گذاريو اهو توهان جي آخري فائدي لاءِ هوندو، ۽ جيڪو ڪجهه توهان محبت ۽ خدا کي خوش ڪرڻ لاءِ حاصل ڪندا آهيو اهو توهان جي لاءِ ابديت جي ڪتاب ۾ لکيو ويندو.

پنهنجن گهري خيالن جي اڪيلائي ۾ آرام ڪريو ۽ خاموشي جي چشمي مان وهندڙ امن جو مزو وٺو.

جيڪڏهن اسين چڱا ڪم پوکيون ٿا، ته اسين خوشي ۽ برڪت حاصل ڪريون ٿا، ۽ جيڪڏهن اسين بڇڙا ڪم پوکيون ٿا، ته اسين مختلف قسمن ۽ درجن جي بحرانن ۽ مسئلن جو فصل لُٽيون ٿا.

هر نيڪ عمل هڪ ڪُلهي وانگر آهي جنهن سان اسين شعور جي مٽيءَ ۾ کوٽائي ڪريون ٿا ته جيئن الاهي خوشي جو سرچشمو ڳولي سگهون.

سٺن ڪتابن، عقيدن، مسئلن، فلسفي، يا اندروني خوشي جي حوالي سان، خود شناسي ۽ جستجو جي سمنڊ ۾ غوطا هڻڻ سکو، اهو تسليم ڪندي ته عام [غور و فڪر] اڪيلائي سچي خوشي جي قيمت آهي.

جيتوڻيڪ زندگي غير متوقع، عجيب ۽ پراسرار لڳي ٿي، شڪ ۽ هر قسم جي مسئلن ۾ اُٿل پٿل سان پريل آهي، پر اسان خدا جي مسلسل حفاظت هيٺ رهون ٿا. اسان کي واقعن کي وڏائي پيش نه ڪرڻ گهرجي ۽ نه ئي پنهنجو حوصلو وڃائڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان خوف کي پاڻ تي حاوي ٿيڻ ڏيون ٿا، ته اسان برائي کي طاقت ڏيون ٿا ۽ ان جون پاڙون مضبوط ڪريون ٿا، جيڪي خوف ۽ پريشاني جي مٽيءَ ۾ وڌن ٿيون ۽ وڌن ٿيون.

هر رات پاڻ کان پڇو: توهان خدا سان ڪيترو وقت گذاريو آهي، توهان ڪيترو غور ڪيو آهي، توهان ڪيترو ڪم ڪيو آهي، توهان ٻين لاءِ ڪيترو ڪيو آهي، ۽ توهان پنهنجي خواهشن تي ڪيترو ڪنٽرول ڪيو آهي؟

اسان کي زندگي جي آزمائشن ۾ دائمي خوشي ۽ سڪون ڳولڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي انهن کي پاڻ ۾ ڳولڻ ۽ دريافت ڪرڻ گهرجي. پوءِ، اسان جيڪي به تجربا ڪريون ٿا، اسان انهن سان اهڙي طرح ڊيل ڪنداسين جيئن اسان ڪنهن ٻئي جا تجربا فلم ۾ ڏسندا آهيون، چاهي خوشگوار هجي يا ڏکوئيندڙ.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهن کي ائين ڪرڻ ڏئي ته هو پنهنجن سڀني تجربن کي ڏکوئيندڙ ۽ ڏکوئيندڙ آزمائشن ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو. اهي سٺي صحت مان لطف اندوز ٿي سگهن ٿا پر ان جي قدر کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي سگهن ٿا. پر جيڪڏهن اهي بيمار ٿي پون ٿا، ته پوءِ اهي پاڻ کي عاجز ڪندا ۽ خوشحالي جي نعمت جي تعريف ڪندا. اسان کي خدا جي

احسان کي تسليم ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي جيڪي هو اسان تي عطا ڪري ٿو بغير ڪنهن خراب حالتن جي انتظار ڪرڻ جي ته جيئن اسان شڪرگذار ٿي سگهون ۽ سندس فضل کي تسليم ڪري سگهون.

زندگي غور ۽ عمل جو ميلاپ هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو نفسياتي توازن وڃائي ٿو، ته هو پريشانين جي حملي، غم جي بادلن ۽ درد جي تڪليفن جو شڪار ٿي وڃي ٿو ۽ جيڪڏهن اهي صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي پيڪڙي ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ته اهي لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا.

اسان کي پنهنجا ارادا صاف رکڻ گهرجن، پنهنجا مقصد صاف رکڻ گهرجن، ۽ اهڙي طريقي سان عمل ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان کي ذهنيءَ سڪون ڏئي، ۽ زندگي جي حالتن کي اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ ۽ اسان جي خوشي کي تباهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي.

اداسِ دليون ۽ ٽٽل خيال مون کي چڪيندا آهن، پلي اهي ڪيترا به پري ڇو نه هجن.

پنهنجي پيار جي چمڪندڙ بادشاهت جي حدن کي وڌايو ته جيئن آهستي آهستي پنهنجو خاندان، پنهنجا پاڙيسري، پنهنجو برادري، پنهنجو ملڪ، ۽ سيئي باشعور ملڪ ۽ مخلوق شامل ٿي سگهن.

اسان کي پنهنجي عقل کي به مضبوط ڪرڻ گهرجي ۽ سالن ۽ نسلن کان ورثي ۾ مليل ذهنيءَ ۽ اخلاقي ڪمزوري جي بار کي رد ڪرڻ گهرجي. انهن نجاستن کي نئين عزم ۽ پيداواريءَ عمل جي باهه ۾ ساڙي ڇڏڻ گهرجي. هن تعميري طريقي سان، هڪ سچو پرعزم فرد آزاديءَ ۽ آزاديءَ جي افقِ تائين پهچي سگهي ٿو.

پنهنجي اندر جي لامحدود طاقت کي چالو ڪريو ته جيئن توهان زندگي جي اسٽيج تي پنهنجو معزز ڪردار ادا ڪري سگهو.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان سواءِ مال، پئسو، شهرت، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته پوءِ ناخوشي انهن جو مقدر بڻجي ويندي آهيءَ جيڪي پنهنجو سڄو ڌيان انهن شين تي مرڪوز ڪن ٿا، حقيقت ۾ انهن جي پوڄا ڪري رهيا آهن، ۽ تنهن ڪري اهي خدا جي ويجهو نه ٿا اچن پر ان کان پري ٿي وڃن ٿا پر جيڪي خدا کي سوچين ٿا، ان تي غور ڪن ٿا، ۽ پنهنجي دلين ۾ ان سان رابطو ڪن ٿا، اهي ان جي ويجهو ٿين ٿا ۽ ان سان پنهنجي خاموش رابطي ۾ اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا.

خدا ئي انساني خوابن ۽ دائمي خوشي جي اميدن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي تنهن ڪري، ڪنهن به شيءِ کي دل ۾ خدا جي جاءِ وٺڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

ڪجهه مقدس نشانيون آهن جيڪي ڳولينڌڙ کي خدا کي ياد ڪرڻ ۽ ان جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون. بهرحال، جيڪڏهن ڪو ماڻهو انهن علامتن جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته انهن جو نقصان انهن جي فائدي کان وڌيڪ هوندو. عبادت صرف خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته ٻيو ڪجهه به عبادت جي لائق ناهي.

رسم پرست عبادت جي نوعيت ڪهڙي به هجي، اها خدا کي قبول آهي جيستائين عبادت ڪندڙ ان کي روحاني شعور ۾ سندس لاءِ خواهش سان انجام ڏئي ٿو. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو عبادت جي جوهر کي نٿا سمجهن، ۽ انهن جا خيال ۽ دليون خدا کان رسمن ڏانهن هٽي وينديون آهن، ان ڪري انهن کي پنهنجي عبادت مان گهڻو فائدو نه ملندو آهي.

سچا عبادت ڪندڙ پنهنجي شعور کي ڪنهن به تصوير يا شڪل تائين محدود نه ٿا ڪن، پر اهي تمام گهڻي محبت ۽ مڪمل ڌيان سان سڀني تصويرن ۽ شڪلن جي پويان الاهي روح تي ڌيان ڏين ٿا.

خدا مطلق ۽ لامحدود آهي، ۽ ڪا به تصوير يا مجسمو ڪيس سمائي نٿو سگهي.

اهو چئي سگهجي ٿو ته خدا پاڻ کي هر ان شخص ۾ ظاهر ڪري ٿو جيڪو هن سان سچي محبت ڪري ٿو ۽ هن سان هم آهنگي ۾ آهي، ڇاڪاڻ ته هو هر هنڌ موجود آهي ۽ تنهن ڪري هر ڪنهن ۾ موجود آهي، پر هر ڪنهن ۾ خدائي موجودگي کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت ناهي. سج ڪوئلي ۽ هيري ٻنهي تي برابر چمڪي ٿو، پر هيرو سج جي روشني حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، جڏهن ته ڪوئلو نٿو ڪري سگهي.

ساڳئي طرح، سڀئي ماڻهو خدا جي روشني ۾ غرق آهن، پر صرف ٿورا ئي ان روشني کي حاصل ڪرڻ ۽ ان کي پنهنجي سوچن ۽ عملن ۾ ظاهر ڪرڻ جي قابل آهن. ائين ڪرڻ لاءِ، انهن کي مراقبي ذريعي ۽ الاهي تعليمات ۽ حڪمن تي عمل ڪندي پاڻ کي پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جو نالو ڪٺون ٿا، ته اسان کي ان بابت دل سان ۽ خلوص سان آگاهي هجڻ گهرجي ته اسين ڇا چئي رهيا آهيون جيڪڏهن توهان دعا دوران ماڻهن جي خيالن ۾ ڏسي سگهو ٿا، ته توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خدا کان سواءِ هر شيءِ بابت سوچي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اهي سندس نالو وٺي رهيا آهن! اهڙي دعا بيڪار ۽ بيڪار آهي.

جڏهن اسين دعا گهرون ٿا، ته اسان کي پنهنجي سچي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، بجاءِ ان جي ته صرف سندس

بابرڪت نالو ورجايو وڃي ۽ اسان جي خيالن کي پٽڪڻ ڏيو. منهنجي هڪ ماسي دعا جي مالا تي دعا پڙهندي هئي، جيڪي ڪڏهن ڪڏهن سندس هٿ مان نڪرنديون هيون پر هن هڪ ڏينهن مون کي اعتراف ڪيو ته چاليهه سالن تائين هن دعا جي عادت تي عمل ڪرڻ جي باوجود، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏنو، ڪو به تعجب ناهي! سندس "دعا" هڪ اعصابي عادت کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئا.

جڏهن اسان دعا گهرون ٿا، ته اسان کي خدا کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه سوچڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي عبادت ۾ مخلص ۽ پنهنجي دعائن ۾ وقف رهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. دعا جي مالا استعمال ڪرڻ ۽ مسلسل خدا جو نالو وٺڻ مڪمل طور تي قابل قبول آهي جڏهن اهو عمل دل مان نڪرندو آهي ۽ خلوص ۽ مرڪوز ذهن جي مدد سان هوندو آهي. بهرحال، هي عمل وقت سان گڏ خودڪار ٿي سگهي ٿو.

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خدا جو نالو، خواهش ۽ الاهي محبت سان وسوسا ڪرڻ گهرجي؛ هي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي. خدا جو نالو سرديءَ ۾ پٽڪندڙ ذهن سان چوڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي. جڏهن ڪو دعا گهري ٿو، ته سندس دل ۽ ذهن خدا جي محبت سان پرجي وڃن.

اي خداوند، تون الاهي اتر تارو آهين جنهن جي ذريعي منهنجا پٽڪندڙ خيال آزمائشن ۽ مصيبتن جي انتشار واري سمنڊ ۾ رهنمائي ڪن ٿا.

اعليٰ يوگڪ مشقن ذريعي ذهن جي توجهه جي مشق ڪرڻ سان خدا جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ملندي آهي، جيڪو شان ۽ شوڪت جو اعليٰ ذريعو آهي، جيئن اهو خدا بابت سوچڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ ۾ مدد ڪندو آهي.

اهو ضروري آهي ته هفتي ۾ هڪ ڏينهن روحاني اعتڪاف لاءِ وقف ڪيو وڃي (جيڪڏهن ممڪن هجي) خدا جي غور و فڪر لاءِ ۽ سڪون، سڪون ۽ اندروني سڪون جو تجربو ڪرڻ لاءِ. هن طريقي سان گذاريل وقت هفتي جي باقي ڏينهن دوران توهان کي درپيش مشڪلاتن ۽ پريشانين لاءِ هڪ آرامده مرهم هوندو.

هر ڪنهن کي هفتي ۾ هڪ ڏينهن اڪيلائي ۾ يا "روحاني آرام" ۾ گذارڻ جي ضرورت آهي ته جيئن اهي پنهنجي جذباتي زخمن ۽ دردن کي شفا ڏئي سگهن. جڏهن اهو ڏينهن امن، خوشي ۽ اطمينان جو ڏينهن بڻجي ويندو، ته توهان هفتي کان پوءِ هفتي ان جو بي صبري سان انتظار ڪندا.

اڪيلائي عظمت جي قيمت آهي، توهان حيران ٿي ويندا ته هن روحاني پسپائي ۾ توهان جي روح ۾ خدا سان تعلق ذريعي توهان جي ذهن، جسم ۽ روح لاءِ ڪهڙا شاندار نتيجا حاصل ٿيندا. جيڪڏهن توهان سچي خوشي جي

خواهش رکو ٿا، ته توهان کي صبح سوير جاڳڻ کان پوءِ □ رات جو سمهڻ کان اڳ پاڻ کي الاهي امن جي سمنڊ □ غرق ڪرڻ گهرجي.

هندستان جا عالم صرف هڪ ڏينهن جي اڪيلائي جو مشورو نه ڏين ٿا، پر هر ڏينهن چار مخصوص وقتن دوران خاموش مراقبي جي ضرورت تي زور ڏين ٿا. صبح جو، اٿڻ □ ڪنهن کي ڏسڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي سڪون □ امن جو احساس حاصل ڪرڻ گهرجي. منجهند جو، ماڻهوءَ کي لنچ کان اڳ ذهن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، □ پيهر رات جي ماني کان اڳ امن جي عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي. آخرڪار، رات جو سمهڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي هڪ ڀيرو ٻيهر امن جي حالت □ داخل ٿيڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو اڪيلائي □ □ انهن چئن روزاني دورن □ خاموشي سان گذارين ٿا، اهي خدا سان هم آهنگي جو تجربو ڪرڻ جا پابند آهن. جيڪي ماڻهو انهن سڀني دورن جو مشاهدو نٿا ڪري سگهن، انهن کي گهٽ □ گهٽ صبح □ شام جا ڪلاڪ ان لاءِ وقف ڪرڻ گهرجن. ائين ڪرڻ سان، انهن جي زندگي بهتري لاءِ تبديل ٿي ويندي، □ اهي سچي خوشي جو تجربو ڪندا؛ تجربو بهترين ثبوت آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ کي ڊڪڻ لاءِ ڪافي فنڊ جمع ڪرائڻ کان سواءِ چيڪ لکندا □ دستخط ڪندا رهو ٿا، ته توهان جا پئسا ختم ٿي ويندا. اهو ئي توهان جي زندگي تي لاڳو ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان جي زندگي جي اڪائونٽ □ امن جي باقاعده جمع نه ٿيندي، توهان جي توانائي ختم ٿي ويندي، توهان جو سڪون ختم ٿي ويندو، □ توهان جي خوشي ختم ٿي ويندي. مختصر □، توهان آخرڪار جذباتي، ذهني، جسماني □ روحاني ديوالي جو شڪار ٿيندا پر خدا تي روزانو گهري مراقبو توهان جي جذباتي اڪائونٽ کي ڀيهر ڀريندو.

هڪ متقي سالڪ روزانو مراقبو ڪندو آهي، پنهنجي دل □ پوري محبت □ خواهش سان خدا سان رابطو ڪندو آهي، ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي درخواست ڪندو آهي جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو □ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي پنهنجي ذهن □ جسم کي سندس امن □ غرق ڪرڻ گهرجي، □ زندگي توهان تي مسڪراهٽ ايندي، □ توهان جا معاملا ڪيترن ئي طريقن سان بهتر ٿيندا.

هڪ پرسڪون ماڻهو ڪڏهن ڪڏهن غلطي ڪندو آهي، □ اتي ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ٻيا ناڪام ٿين ٿا.

جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين □ نه ئي سندس پرواهه ڪن ٿا، اهي اداس □ بدبخت ٿي وڃن ٿا. اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا □ هلڻ واري مشين □ تبديل ٿي وڃن ٿا.

حڪمت ۽ امن جو سڄ سڪون جي آسمان ۾ اپرندو ۽ توهان جي وجود کي ان جي شفا بخش شعاعن ۾ غسل ڏيندو جيستائين توهان روحاني ڪوشش ڪندا ۽ پنهنجي دل ۾ خدا کي پهرين جڳهه ڏيندا.

هڪ چنڊ سپني تارن کان وڌيڪ روشن چمڪي ٿو سڄ، جيڪو ننڍو نظر اچي ٿو، پاڻ کان لکين ڀيرا وڏي علائقي مان اونداهه کي ختم ڪري ٿو ساڳي طرح، هڪ سٺو ماڻهو، صرف دنيا ۾ رهڻ سان، اهڙيون وائبريشنز خارج ڪري ٿو جيڪي برائي ماڻهن پاران خارج ٿيندڙ وائبريشنز جي هڪ وڏي انگ کي رد ۽ بي اثر ڪري ٿي.

غور و فڪر جو ڏينهن ذهني ۽ جسماني آرام ۽ اندروني سڪون جي پرورش جو ڏينهن پڻ هجڻ گهرجي ڪا به سرگرمي جيڪا حڪمت ۽ سڪون پيدا ڪري ٿي، ان ڏينهن تي هڪ برڪت واري سرگرمي آهي.

والدين جي عزت ڪرڻ جي حوالي سان، پاڪ ڪتابن ۾ انهن سان سٺو سلوڪ ڪرڻ جي سفارش ڪئي وئي آهي: "پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ جي عزت ڪريو" ۽ "والدين سان مهربان ٿيو".

انساني والدين کي خدا جي نمائندن جي حيثيت سان عزت ڏيڻ گهرجي، جنهن انهن کي انسان ذات جي تخليق جي تحفي سان نوازيو آهي. ماءُ خدا جي پاڪ محبت جو مجسمو آهي، ڇاڪاڻ ته هڪ پيار ڪندڙ ماءُ معاف ڪري ٿي جتي پيو ڪو به معاف نه ڪندو. پيءُ خدا جي حڪمت جو مظهر ۽ سندس ٻارن جو محافظ آهي.

ڪنهن کي به خدا کان سواءِ پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ سان پيار نه ڪرڻ گهرجي، پر سندس حفاظتي ۽ حڪمت واري محبت جي اظهار جي طور تي. اعليٰ الاهي روح ٻار جي مدد لاءِ پيءُ ۽ ماءُ بڻجي ٿو؛ تنهن ڪري، ان کي والدين ۾ عزت ڏيڻ گهرجي.

صحيفا اسان کي قتل جي خاطر قتل ڪرڻ جي خلاف پڻ صلاح ڏين ٿا، ڇاڪاڻ ته پوءِ ڪو ماڻهو قاتل بڻجي ويندو آهي. هڪ شخص کي شديد جذبات جي لمحي ۾ ٻئي جي جان نه وٺڻ گهرجي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن پيارن کي خطرو آهي، ته هڪ کي انهن جي حفاظت لاءِ وڙهڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي سونپيا آهن، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ مقدس فرض آهي ته پنهنجي خاندان ۽ ملڪ جو دفاع ڪري.

زنا جي خلاف پابندي جي حوالي سان، جنسي اتحاد جو مثالي مقصد خدا جي صورت ۾ پيدا ڪيل ٻارن جي پيدائش ۾ پاڪ محبت جو اظهار هجڻ گهرجي جيڪو زالون محسوس ڪن ٿيون جيڪي هڪ ٻئي ۾ خدا کي ڏسن ٿيون جيڪي صرف جسماني سطح تي رهن ٿا، سچي محبت يا ان اعليٰ مقصد جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ جنهن لاءِ جنسي خواهش پيدا ڪئي وئي هئي، هن حڪم جي مطابق زنا ڪن ٿا. هن صورت ۾، اهي جانورن کان

مختلف نه آهن جيڪي پنهنجي جنسي خواهش کي پورو ڪن ٿا □ پوءِ پنهنجي رستي تي هلن ٿا.

خدا مردن □ عورتن □ هي تخليقي ڊرائيو پيدا ڪئي ته جيئن شادي شده زندگي □ سچي باهمي محبت پيدا ٿئي □ ان جو اظهار ٿئي، □ ان کي ٻي صورت □ غلط استعمال نه ڪيو وڃي، بلڪه هڪ مقدس سرگرمي □ علم □ تبديل ڪيو وڃي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجود □ جنسي طاقت کي ڪنٽرول □ ورهائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان لکڻ، ڊرائنگ، يا بيشمار ٻين طريقن سان پوشيده صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ عظيم ذهني صلاحيتون پيدا ڪري سگهندا.

□ جڏهن توهان آخرڪار تخليقي سرگرمي کي ڪنٽرول ڪرڻ □ روحاني طور تي تبديل ڪرڻ جي قابل ٿي ويندا، ته توهان کي وڏي امن، وڏي محبت، □ وڌندڙ روحاني خوشي جو تجربو ٿيندو.

بزرگ □ روحاني اڳواڻ جن پنهنجي جنسي سرگرمي کي روحاني طور تي تبديل ڪيو آهي اهي ديو آهن جيڪي دنيا □ □ سچائي جي باطني ڳولا □ حيرت انگيز □ حيرت انگيز ڪارناما انجام ڏيڻ جي قابل آهن.

تنهن ڪري، جنسي خواهش جو سڀ کان وڏو استعمال ان جي طاقت کي بلند ڪرڻ آهي، يعني، ان جي توانائي کي هڪ اعليٰ مقصد ڏانهن منتقل ڪرڻ لاءِ ته جيئن حڪمت، بلند آدرش □ روحاني اصول ظاهر ڪري سگهجن. ڪنهن کي به جنسي خيالن مان خوشي حاصل نه ڪرڻ گهرجي يا منع ڪيل شين جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي. جڏهن هن قسم جو خود قابو حاصل ڪيو ويندو آهي، ته پوءِ جنسي جماع □ ان جي اعليٰ مقصد تي هڪ مضبوط نقطه نظر هوندو.

جنسي معاملن جي غلامي □ رهڻ جو مطلب آهي صحت، خود ضابطو، □ ذهني سڪون وڃائڻ، □ مختصر □، خوشي جا اهي سڀئي عنصر جيڪي هڪ شخص کي گهربل آهن.

پاڪ ڪتاب اسان کي چوري نه ڪرڻ جي تلقين ڪن ٿا جيڪڏهن هڪ هزار ماڻهن جو هڪ گروهه هڪ ٻئي کان چوري ڪري، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا تنهن ڪري، ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا روحاني ملڪيت تي قبضو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو وٽڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن □ پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيتي جي خواهشن جا ٻج ذهن مان اُڇلڻ گهرجن. روحاني پرهيزگاري جو طريقو آهي پوءِ، هڪ شخص قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، □ برڪتون

انهن ذريعن ڪان وهنديون جيڪي اهيءِ ڄاڻن ٿا □ ذريعن ڪان جيڪي اهيءِ نه ڄاڻن ٿا. هي هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور □ خود غرض ماڻهن لاءِ، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پٺيان ڀوڙڻ □ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ ڇا آهي، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.

جيستائين مادي خود غرضي ڪي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي ڪي نه ڄاڻي سگهي.

خوشي صرف روحاني تعاون ذريعي ايندي آهي. اهو تڏهن ايندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي ضرورتن ڪي پنهنجي وانگر محسوس ڪندو آهي □ ٻين لاءِ ائين ڪم ڪندو آهيءِ جيئن اهيءِ پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهن.

ٻيو اهم حڪم اهو آهي ته ڪوڙي شاهدي ڏيڻ ڪان پاسو ڪيو وڃي سچ ڪي ٿوڙي مروڙي پيش ڪرڻ سان ڪنهن ڪي نقصان پهچائڻ سماجي هم آهنگي ڪي خراب ڪرڻ جو هڪ ٻيو طريقو آهي جيڪڏهن ڪو چاهي ٿو ته ان سان سٺو سلوڪ ڪيو وڃي، ته ان ڪي ٻين سان ان مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي. سچ هميشه ٻڌايو وڃي، پر سچ بيان ڪرڻ □ صرف حقيقتون بيان ڪرڻ □ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪنهن ڪي لنگڙو يا انڌو قرار ڏيڻ ڏکوئيندڙ □ نقصانڪار آهي. ڪنهن ڪي ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ گهرجي □ انهن ڪي شرمسار ڪرڻ ڪان پاسو ڪرڻ گهرجي. ساڳيءَ طرح، اهڙو سچ ظاهر ڪرڻ جيڪو ڪنهن ڪي نيڪ مقصد ڪان سواءِ خيانت ڪري، اهو پڻ غلط آهي. ٻئي طرف، سچ ٻڌائڻ ڪان بچڻ لاءِ ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي؛ بلڪه، ڪو ماڻهو ڪجهه حالتن □ خاموش رهي سگهي ٿو ته جيئن ٻين ڪي شرمسار يا نقصان نه پهچي.

حسد ڪان هوشيار رهڻ گهرجي، هڪ تباهي ڪندڙ بيماري جيڪا روح جي سڪون ڪي ڪائي ٿي. جيترو وڌيڪ ماڻهو ٻين جي ملڪيت جي خواهش ڪندو، اوترو ئي سندس ناخوشي □ مصيبت وڌندي ويندي. حسد ڪندڙ ماڻهو هڪ پريشان زندگي گذاريندو آهي، ڪڏهن به سڪون جو ذائقو نه ڄاڻندو آهي. انهن لاءِ بهتر آهيءِ ته اهيءِ پاڻ جو احترامِ ڪن، پاڻ تي ڀروسو ڪن، □ اندروني روحاني دولت جي ڳولا ڪن.

ڪنهن به شخص جي عزت □ اندروني قدر ان ڪان تمام گهڻي آهي جيڪا هو چاهي ٿو يا چاهي ٿو ته هو حاصل ڪري. خدا هر انسان □ اهڙيءِ طرح ظاهر ٿئي ٿو جيڪو ڪنهن ٻئي انسان □ ظاهر نٿو ٿئي. انهن جو چهرو ڪنهن ٻئي جهڙو ناهي، □ انهن جو روح ڪنهن ٻئي جهڙو ناهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي اندر سيني تخليقن جو سڀ ڪان وڏو خزانو آهي - □ اهو سڀ ڪان وڏو خزانو خدا آهي.

اسين چاهيون ٿا ته اسان جون زندگيون نيڪ ڪمن سان چمڪنديون ۽ ڦُلنديون رهن، خوشي ۽ مسرت سان خوشبودار هجن، ۽ انهن جي ياد ۽ هميشه لاءِ زنده رهن جيڪي اسان جي تعريف ڪن ٿا.

جڏهن ڪو ماڻهو صحيح ايمان رکي ٿو ۽ ان مطابق عمل ڪري ٿو، ته هو انهن کان وڌيڪ خوش هوندو آهي جيڪي ايمان جي کوٽ رکن ٿا ۽ زندگي جي جنگ ۾ پنهنجا فرض ادا نٿا ڪن.

مضبوط ايمان ۽ نيڪ عمل (نيڪ مقصدن ۽ نيڪ نيتن جي مدد سان) هميشه اتي موجود آهن جتي خوشي موجود آهي، ۽ جتي خوشي غير حاضر آهي اتي گم ٿي ويندا آهن ان مان، اسان اهو نتيجو ڪڍي سگهون ٿا ته اهي خوشي لاءِ به ضروري شرط آهن، جيڪي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهن جيڪي خوشي جي خواهش رکن ٿا انهن کي صرف اهي به بنيادي عنصر هجڻ گهرجن، جيڪي ان جا بنياد ۽ ٿنيا آهن.

انسان ڪائنات جي لامحدود حصن کي پنهنجي مرضي سان ڪنٽرول، تبديل يا ختم نٿو ڪري سگهي. اهي جزا انساني زندگي جي بناوت سان پيچيده طور تي ڳنڍيل آهن، ۽ انسان انهن کان الڳ ٿي ڪم نٿا ڪري سگهن. تنهن هوندي به، انسان پنهنجن ذهنن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو ته جيئن انهن حصن سان مطابقت پيدا ڪري سگهجي ۽ انهن کان نقصان پهچڻ کان بچي سگهجي.

اسان جا ابا ڏاڏا اسان کان وڌيڪ خوش هئا ان ڪري نه ته انهن وٽ هاڻي اسان کان وڌيڪ دنياوي شيون ۽ خوشيون هيون، يا ان ڪري جو اهي زندگي جي مسئلن سان گهٽ متاثر ٿيا هئا، پر ان ڪري جو انهن وٽ نفسياتي توازن هو جيڪو انهن کي آرام، سڪون، اطمينان ۽ مختصر خوشي ڏيندو هو.

انهن پنهنجي خوشي لاءِ ٻاهرين حالتن تي انحصار نه ڪيو، ۽ نه ئي اهي ٻاهرين حالتن جي تابع ٿيا جيڪي انهن کان اها کسي وٺندا. انهن جي آرام، امن، خوشي ۽ اطمينان جا احساس قدرتي، عام، صحتمند ۽ دائمي هئا. جيڪڏهن اسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ته اسان کي به انهن جذبن کي پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ اسان مان ڪير نٿو ڪري؟

قسمت آزاد مرضي يا پسند جي آزادي جي ماضي جي مشق جو نتيجو آهي اسان جي آزاد مرضي جي ماضي جي طريقن ذريعي، اسان پاڻ تي قسمت ۽ تقدير آندي آهي ۽ آئيندا رهندا آهيون تنهن هوندي به، اسان ماضي

سان پابند نه آهيون، ۽ نه ئي اسان هميشه لاءِ پنهنجن عملن جي نتيجن کان مجبور آهيون جيڪڏهن اسان چاهيون ٿا ۽ پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ ۽ پنهنجي فصل جي معيار کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان جيڪو پوکيو آهي ان کي رد ڪري سگهون ٿا ۽ جيڪو اسان لکيو آهي ان کي ختم ڪري سگهون ٿا.

جيڪڏهن اسان ڏکوئيندڙ نتيجن وارن عملن جي ٻج کي ختم ڪريون ۽ انهن جي جاءِ تي روح جي فطرت لاءِ وڌيڪ مناسب ٻج پوکيون، ته پوءِ اسان ضرور روح جي مٿيءَ ۾ پوکيل انهن سٺن ٻجن مان خوشي جا ميوا حاصل ڪنداسين. جيڪڏهن اسان وڌيڪ خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا يا ڏک ۽ درد کي گهٽائڻ چاهيون ٿا ته اسان کي هاٽي، هاٽي نه پر سپاٽي آزاد مرضي جو استعمال ڪرڻ گهرجي.

تنهن ڪري، خوشي جون حالتون انسان جي اندر آهن، ۽ هن کي صرف ان مساوات سان سنجيدگيءَ سان معاملو ڪرڻو آهي جيڪو غلطي نه ڪري، ۽ نتيجا هن جي حق ۾ هوندا جيڪڏهن هو بهترين جائزو وٺندو ۽ ان سان معاملو ڪندو.

اي خداوند، منهنجو وجود تنهنجي جانداريءَ سان پرجي وڃي، منهنجو دل تنهنجي تسلي ۽ رحمدل موجودگيءَ سان، منهنجو ذهن تنهنجي حڪمت سان، ۽ منهنجو روح تنهنجي الاهيءَ آگاهي سان پرجي وڃي.

توهان جي دلين جي مٽيءَ ۾، پيار جا ٻج اُپرن ٿا، انهن ٻجن کي آفاقي پيار ۽ آفاقي رحم جي پاڻيءَ سان سيراب ڪريو.

ذهن جي طاقت لامحدود آهي ۽ ان مطابق، جيڪڏهن توهان ڪنهن به موضوع تي ڪافي غور ڪيو ٿا، ته توهان کي ان موضوع سان لاڳاپيل ڪنهن به سوال جو جواب ملندو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو سڀ ڪم ۽ سرگرميون ٻين جي خدمت لاءِ وقف ڪري ٿو ۽ انهن کي مطمئن ذهنيت سان پورو ڪري ٿو، ته پوءِ هو واقعيءَ غور ۽ شڪرگذاري جا مستحق آهن.

اسان کي هڪ طرفو نه هجڻ گهرجي بلڪه، اسان کي پنهنجي سرگرمين کي متوازن ڪرڻ گهرجي ۽ هر هڪ جي اهميت مطابق پنهنجي ڪم ۽ فرضن کي ترجيح ڏيڻ گهرجي.

فرض اهو عمل آهي جيڪو هڪ شخص خوشي سان ڪري ٿو ۽ مادي فائدي لاءِ نه، ۽ روحاني ۽ اخلاقي فرض زندگي ۾ پهرين نمبر تي اچڻ گهرجي.

هر انسان ۾ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي انهن وٽ سڀ ضروري طاقتون آهن ذهن پاڻ هڪ اعليٰ طاقت آهي، ۽ ان کي پراڻين ۽ پابندين وارين عادتن ۽ تصورن کان آزاد ٿيڻ گهرجي.

انساني زندگي تي سيارن ۽ تارن جو اثر سيارن ۽ انساني جسمن جي وچ ۾ ڪشش ۽ رد ڪرڻ جي مداخلت ڪندڙ قوتن جي ڪري آهي.

بچڙا خيال انسان کي هڪ نقصانڪار ماحول ڏانهن وٺي ويندا آهن جتي هو پنهنجي خواهشن مطابق پاڻ کي ظاهر ڪري سگهي ٿو جڏهن ته، هڪ شخص پنهنجي سوچن ۽ شعور کي ارادي جي طاقت ذريعي تبديل ڪري سگهي ٿو، ۽ نتيجي طور، پنهنجو ماحول جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڊگهي وقت تائين نقصانڪار ماحول ۾ رهي ٿو، ته اهو ماحول انهن تي لاشعوري طور تي اثر انداز ٿيڻ شروع ڪري ٿو. وقت سان گڏ، اهي هڪ صحتمند ۽ صحتمند ماحول چونڊڻ جي پنهنجي آزادي کي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ ان نقصانڪار ماحول جي منفي اثرن جي تابع ٿي ويندا آهن. ٻئي طرف، مضبوط ارادي وارا ماڻهو خدا سان هم آهنگ آهن.

مرڪوز ذهن جي توانائي

جڏهن توهان سج جي روشني کي ميگنيفائنگ شيشي ذريعي هڪ ننڍڙي نقطي تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته اها گرمي پيدا ڪندي آهي، ۽ اها گرمي ڪاٺ، ڪپڙو، ڪاغذ ۽ ٻين شين کي باهه ڏئي سگهي ٿي. ساڳئي طرح، جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي صحيح طور تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته ان جي مرڪوز توانائي هر ناڪامي جي پويان شڪ جي پاڙن کي ساڙي سگهي ٿي ۽ حڪمت جي روشني کي روشنيءَ سان چمڪائڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

جڏهن ذهن خدا سان هم آهنگ ٿي ويندو آهي، جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واري طاقت جو سرچشمو آهي، اهو الاهي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهي ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهي سان ڳنڊيل آهن، ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان موقعا پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

مشڪلاتون ۽ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۽ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٽي ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي پون ٿا ۽ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن ۽ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

آزمائشون ۽ مصيبتون ڪنهن به شخص کي ٽوڙڻ يا ان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ نه اينديون آهن، پر انهن کي خدا جي عظمت جي تعريف ڪرڻ ۽ سندس قانونن جو احترام ڪرڻ لاءِ اينديون آهن، جن جي ذريعي

اهي سچي خوشي حاصل ڪري سگهن ٿا. خدا اهي سخت آزمائشون نه موڪليندو آهي ڇاڪاڻ ته اهي بنيادي طور تي انساني تخليق جون آهن. انسانيت کان جيڪو ڪجهه گهربل آهي اهو آهي ته ان جي شعور کي غفلت جي ننڊ مان جاڳايو وڃي ۽ جهالت جي اونداهي مان علم جي روشنيءَ ۾ اچي.

گهڻو ڪري، اسان جا حواس اسان کي عارضي خوشين جو واعدو ڪن ٿا پر آخرڪار اسان کي ڏکھي تڪليف ۽ ڏک ڏين ٿا سچي نيڪي ۽ خوشي، جيتوڻيڪ، ٿورو واعدو ڪن ٿا، پر آخرڪار اسان کي خالص ۽ دائمي خوشي ڏين ٿا اهو ئي سبب آهي جو مان اندروني، دائمي خوشي کي سچي خوشي سمجهان ٿو، ۽ عارضي حسي خوشين کي صرف لطف اندوزي سمجهان ٿو.

جڏهن توهان خلا ۾ لکين ميل پري سج کي ڏسندا آهيو، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر ايندو آهي.

جڏهن ته، زمين جو قطر تقريباً 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر ڌرتيءَ کان سؤ ڀيرا وڏيڪ آهي. جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڌو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو سج جي مقابلي ۾ هڪ ننڍڙي نقطي وانگر نظر ايندو.

فرض ڪريو ته طاقتور شمسي ميدان وڌندو ۽ وڌندو پيو وڃي جيستائين ان جو تمام وڏو مقدار سڄي نيري آسمان کي نگل نه وڃي. اسان جيڪو آسمان ڏسون ٿا اهو صرف هڪ ننڍڙو حصو آهي، حقيقت ۾ هڪ ننڍڙو ٽڪرو، ان خلا جو جيڪو لامحدود ڪائنات ۾ پکڙيل آهي.

جيتوڻيڪ سج لامحدود طور تي خلا ۾ ڦهلندو ۽ پکڙجي ويندو رهي، تڏهن به اهو لامحدوديت کي گهيرو نه ڪري سگهندو.

ننڍي ۾ محدود هجڻ جو ڪائناتي وهم ذهن کي محدود ڪري ٿو ۽ ان ڪائناتي وسعت کي سمجهڻ کان روڪي ٿو.

هي مڪمل خالي ڪٿان آيو، ۽ ان جون حدون ڪٿي آهن؟

جيڪو طول و عرض يا ماپ جو تابع نه آهي، جنهن جي ڪا حد يا اصل ناهي، اهو خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي ۽ خلا جي سڀ کان پري تائين موجود آهي. هو ڏورانهن، ڏورانهن تارن ۾ آهي جيئن اهو توهان ۾ منهنجي اندر موجود آهي، اهو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪا ان تي قبضو ڪري ٿي، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو.

ماضي گهڻو ڪري انسانيت لاءِ اڻڄاڻ آهي، سواءِ ڪجهه چونديل روشن خيال ماڻهن جي، پر ماضي جي اسان جي اڻڄاڻائي پڻ اسان جي فائدي لاءِ آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان کي اهو سڀ ڪجهه معلوم هجي جيڪو اسان هن زندگي ۾ گذريل زندگي ۾ ڪيو آهي، ته اسان پنهنجي عملن جي وڏي مقدار کان مغلوب ۾ مڪمل طور تي حيران ٿي وڃون ها. اسان جي مرضي شايد صدمي کان مفلوج ٿي وڃي، اسان کي اسان جي تعاقب کي جاري رکڻ جي قابل نه بڻائي ۾ اسان کي مايوسي جو شڪار ڇڏي. هن دنياوي زندگي ۾ به، وسارڻ خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، جيڪا اسان جي سوچن ۾ جذبات کي ماضي جي يادن، خاص طور تي تلخ ۾ ڏکوئيندڙ يادن، سان پريل ٿيڻ کان روڪي ٿي. خوشقسمتيءَ سان، اسان جي اندر الاهي چمڪ مسلسل اميد ۾ زندگي جي لامتناھی سفر کي جاري رکڻ جي خواهش سان چمڪي ٿي. اسان کي انهن ٻن نعمتن لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي: ماضي کي وسارڻ جي صلاحيت ۾ مستقبل لاءِ اميد.

اسان کي اهو نتيجو نه ڪڍڻ گهرجي ته قسمت آزاد مرضي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي، تنهن هوندي به، اسان کي انهن منفي اثرن جي مزاحمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪي گهڻا ماڻهو قسمت ۾ تقدير سان منسوب ڪن ٿا، ۾ پنهنجي اندروني عقيدن جي مطابق پنهنجي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، بشرطيڪ اهي عقيدا مضبوط ايمان تي ٻڌل هجن ۾ خدائي قانونن تي ٻڌل هجن، جن کان سواءِ ڪو به ماڻهو سچي خوشي جو مزو نه ٿو وٺي سگهي.

جڏهن اسان ڪو ڪم شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي خراب حالتن کان ڊڄڻ نه گهرجي، پر ان جي بدران پوري يقين سان پراميد رهڻ گهرجي ته مرضي جي استعمال ۾ پسند جي آزادي جي استعمال جي رستي ۾ ڪجهه به رڪاوٽ نه ٿو بڻجي سگهي.

انسان اڪثر ڪري درياءَ جي مٿاڇري تي ترندڙ پن وانگر هوندا آهن، ۾ انهن کي پاڻ کي خودڪار عادتن جي وهڪري مان ڪڍڻو پوندو آهي جيڪو

انهن کي وهم ۾ تباهي جي آبشارن ڏانهن وٺي ويندو آهي. گهٽا ماٺهو لاتعلق نظر اچن ٿا ۾ پاڻ کي وهڪري ۾ وهڻ جي اجازت ڏين ٿا.

جيڪڏهن اسان پنهنجو مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيون ٿا، ته اهو قابل قبول آهي ته اهو تسليم ڪيو وڃي ته اسان جي پنهنجي ٺاهيل رڪاوٽون هيون جيڪي اسان کي ان ٺائين پهچڻ کان روڪي رهيون هيون. اسان کي پنهنجي گهربل نتيجي حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ڪوشش کي ثابت قدم رهڻ گهرجي ۾ بيٺو ڪرڻ گهرجي. اسان کي پاڻ کي اهو به يقين ڏيارڻ گهرجي ته رڪاوٽون ۾ چئلينج ڪيترا به مضبوط ۾ خوفناڪ هجن، اسان وٽ اجا ٺائين انهن تي قابو پائڻ جي طاقت آهي جيتوڻيڪ اسان پنهنجي سڀني ڪوشش جي باوجود ناڪام ٿيون، مايوسي يا مايوسي جي ڪا ضرورت ناهي، جيستائين اسان سمجهون ٿا ته انساني مرضي تقدير کان وڌيڪ مضبوط آهي، جيڪا اسان جي پنهنجي ٺاهيل آهي. تنهن ڪري، اسان کي ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪرڻ گهرجي، پلي ڪيترا پيرا اسان ناڪام ٿيون، چاڪاڻ ته هميشه دروازا کليل آهن. اسان کي صرف ڪوشش جاري رکڻ گهرجي ۾ ڪوشش کي ورجائڻ گهرجي جيستائين ڪاميابي اسان کي نه ملي. خدا اسان کي مدد فراهم ڪندو جيستائين اسان هن تي پروسو ڪندا آهيون ۾ ضروري ڪوشش ڪندا آهيون [جيڪو رستو تي هلندو آهي اهو منزل تي پهچندو، ۾ جيڪو خدا تي پروسو ڪندو آهي اهو مايوس نه ٿيندو]

جڏهن ڪو ماٺهو شدت ۾ مسلسل ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ته اها خواهش ڪڏهن به انهن جي شعور کي نه ڇڏيندي آهي، اهي ڪٿي به وڃن ۾ انهن جا ڪهڙا به ڪم هجن، پنهنجي مسلسل ۾ بي صبري واري سرگرمي ذريعي، اها خواهش وڌي عزم ۾ توانائي رکي ٿي. هي اندروني وسوسو مشيني دعا کان وڌيڪ طاقتور ۾ اثرائتو آهي، جيڪو صرف چپن کي هلائي ٿو. اهڙي طرح جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا اهي عمل ڪن ٿا. اهي سندس لاءِ پنهنجي محبت کي مسلسل سرگوشي ڪندا آهن، انهن جا دل جا وسوسا انهن جي روزاني سرگرمين دوران بڌڻ ۾ نه ايندا آهن. هي دل جا وسوسا انهن کي پريشان نه ڪندا آهن يا انهن جي بين فرضن سان ٽڪراءُ نه ڪندا آهن جيئن جيئن خدا لاءِ انهن جي خواهش وڌندي آهي، انهن جي محبت ان لاءِ گهري ۾ تيز ٿيندي ويندي آهي، جيستائين اهي سندس موجودگي جو تجربو نه ڪندا آهن ۾ روح جي اک سان سندس روشني کي ڏسندا آهن. اهي زبردست خوشي جو مزو چکندا آهن ۾ بيان کان ٻاهر امن محسوس ڪندا آهن.

خدا اسان کي زندگي □ گهربل سبق موڪلي ٿو ته جيئن اسان انهن مان فائدو حاصل ڪري سگهون □ سمجهه □ تجربو حاصل ڪري سگهون. جيڪو به انهن سبقن کان پاسو ڪندو اهو انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندو، پلي ان □ ڪيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکيو، □ هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون □ ان کي شڪايت، ناراضگي □ خراب فيصلي سان غلط استعمال ڪريون.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه □ زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت □ پيچيدگين کان پاڪ ٿي ويندو آهي.

-

نفسياتي ڪيس

ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهرن تي سوار نه ٿو رهي سگهي، غم جي طوفاني پاڻيءَ □ غرق، يا بوريت جي کوٺائي □ غرق، هن تڪراري ٻتي دنيا □، عام ماڻهو اُتل پتل جو شڪار رهي ٿو - خوشي جي لهرن تي اڀرندو، بي حسي جي اوندهه □ ٻڏي ويندو، □ اداسي جي تيز لهرن □ ڦاٿل - شعور جي ڪنهن ٻئي حالت جو تجربو گهٽ ئي ڪندو آهي.

حالتن کي هن طريقي سان پنهنجي سوچن کي متاثر ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موهيندڙ □ هميشه بدلجندڙ قسمت جي حوالي ڪرڻ. هڪ ڪامياب □ ڀرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي، □ اهو صرف مرڪوز سوچ □ پنهنجي جذباتي صلاحيتن تي ڪنٽرول ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.

وقت سان گڏ سڀ ڪان ڳُجها ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهن ڪري اسان جي زندگي جي هر ڏينهن غم تي ويهڻ جو ڪو به مطلب ناهي ڪنهن پياري جي نقصان تي مسلسل غم ڪرڻ نه انهن کي نه ئي اسان کي مدد ڏيندو آهي، اهو ڪجهه به تبديل نٿو ڪري. ساڳي طرح، احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ يا ماضي جي غلطين يا ناڪامين جي سزا ڏيڻ غير پيداواري آهي؛ اهو صرف زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ذهني صلاحيتن کي دٻائي ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ نه ڦاسڻ گهرجي، چاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ناهي، چاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي پوشيده صلاحيتن کي بي حسي جي پٽي ساڙي ٿي.

ناڪامي کي پاڙن کان ختم ڪرڻ گهرجي، زندگي جي ٻنين کي محنت عزم سان جوتڻ گهرجي نيڪي جا ٻج پوکڻ گهرجن ته جيئن خدا جي مدد سان ڀرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.

اهڙو ڪم ڪريو جيڪو اڳ ڪنهن نه ڪيو هجي - اهڙو ڪم جيڪو دنيا کي حيران ڪري ڇڏي ڏيکاريو ته خدا جي تخليقي طاقت توهان جي ذريعي ڪم ڪري رهي آهي.

پرسڪون نيڪ مزاج ماڻهو اسان جي سوچن کي مقناطيسي صحتمند بڻائڻ مدد ڪن ٿا. اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ، جيڪي پريشان ڪندڙ خيالن پريشان مزاج جو سبب بڻجن ٿا.

جسم جسماني کاڌي مان توانائي سرگرمي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم ذهن ٻنهي کي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط مائع کاڌي جي پيٽ هضم ڪرڻ آسان آهن جيڪي آساني سان زنده توانائي تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي ۽، ڪمزوري ۽ ڪمزوري کي صحت ۽ جوش ۾ تبديل ڪري سگهو ٿا، ۽ اعتماد ۽ دليري سان - جيتوڻيڪ اڪيلو - زندگي جي رستن تي هلندا، ۽ هڪ زنده ۽ بيدار ضمير رکڻ ۽ اندروني خوشي ڳوليندا، ۽ خدا جي انصاف تي بيحد ايمان ۽ غلط تي حق ۽ وهم تي سچ جي فتح، ۽ جڏهن توهان روزانو پنهنجي خيالن کي اعليٰ ۽ وڌيڪ سڌريل سطحن تائين بلند ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا، ۽ هڪ پيار ڪندڙ ۽ شڪرگذار دل ۽ ٻين لاءِ نيڪ ارادا رکندا، ته توهان جي ذهنيءَ پرورش مقناطيسي ٿي ويندي، ۽ توهان پاڻ ڏانهن اهيءَ سڀ ڪجهه متوجه ڪندا جيڪي خوبصورت ۽ فائديمند آهن - شيون، ماڻهو، ۽ حالتون - جيڪي سيڪيورٽي ۽ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن توهان جي سفر کي جاري رکڻ لاءِ ضروري آهن. ۽ آخر ۾، جڏهن توهان ڪوشش ڪندا ته جيڪو توهان کي گهربل آهي اهو حاصل ڪريو ۽ جيڪو خدا مهيا ڪري ٿو ان سان مطمئن آهيو، توهان روح ۾ امير ۽ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنياوي خواهشن ۾ مبتلا آهن ۽ ان جي عارضي خوشين لاءِ لالچي آهن.

رحم اهو پل آهي جيڪو هر روح کي ٻين روحن سان ڳنڍي ٿو رحم هر دل جو دروازو آهي

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو ٻين سڀني کان وڌيڪ واحد سچو دوست آهي، ته سڀني انساني رشتن ۾ حقيقي دوستيءَ قائم ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي - خانداني، پائپي، ازدواجيءَ ۽ روحاني دوستيءَ ازدواجي رشتن ۾ هڪ اهم عنصر آهي، ۽ ذهنيءَ ۽ جذباتي ويجهڙائي، روحاني ڪشش جو احساس، ۽ سچو پيار ترجيح هجڻ گهرجي. جيڪي سچي محبت ۽ جسماني ڪشش جي وچ ۾ فرق ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن ۽ باهمي احترام تي قائم ٿئي ٿي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ ۽ تعاون ڪندڙ روحن جي وچ ۾ هڪ خوشگوار ۽ ڪامياب اتحاد بڻجي ٿي جيڪي هڪ ٻئي جي زندگي جي بار کي گهٽ ڪن ٿا ۽ باهمي همدردي ۽ دوستانه سمجهه سان زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪن ٿا.

جيستائين مان پين جي سوچن ۽ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان، ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي.
جيڪڏهن توهان پنهنجي سوچ کي مادي تائين محدود رکو ٿا، ته توهان هر شيءِ کي مادي نقطه نظر کان ڏسندا پر هڪ ڀيرو توهان پنهنجي شعور کي روحاني شعور جي حالت تائين بلند ڪيو ٿا، ته توهان خدا جي روشني جي وسيع وهڪري کي سڀني مادي کان ٻاهر وهندي ڏسندا، ۽ توهان هر شيءِ کي روحاني نقطه نظر کان ڏسندا.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته مون وٽ پنهنجين صلاحيتن کي ڳولڻ ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي دريافت ڪرڻ جو هڪ لامحدود موقعو آهي اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد سان ڀريندس ۽ پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان الڳ ڪندس مان اهو مشق ڪندس جيڪو منهنجي جسم، ذهن ۽ روح کي متوازن ۽ هم آهنگ طريقي سان پرورش ڪندو.

مان مادي وابستگين کي اعليٰ خواهشن سان تبديل ڪندس.
۽ مون کي احساس ٿيندو ته وفادار روح هميشه مون سان گڏ آهي.

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ کي بچائيندي هميشه لاءِ پاڻ کي آزاد ڪندس ۽ جڏهن مان آزمائشن ۽ مصيبتن جي طوفانن کي منهن ڏيندس، ته مان پنهنجي روحاني ٻيڙيءَ ۾ زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن سفر ڪندس.

جڏهن مان ڪم ڪندس ۽ تخليق ڪندس، مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي، هو ڪائنات جو رب آهي، ۽ مان هن سان ڳنڍجي سگهان ٿو ان جي گهري غور ذريعي.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، اهو ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال

مضبوط آهي ۽ مان ياد رکڻ جي ڪوشش ڪندس ته توهان پنهنجو مدد جو هٿ وڌائي رهيا آهيو ۽ منهنجي ڪاميابي لاءِ رستو تيار ڪري رهيا آهيو.

جڏهن مون تي آفتون ۽ مصيبتون اينديون آهن، ته مان پنهنجي طاقت کي استعمال ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس، مان هر ڪنهن سان پنهنجي معاملي ۾ مخلص ۽ ايماندار رهندس، ۽ مان پيار ۽ نيڪ خواهشن جا خيال پکيڙيندس، پوءِ خدا پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان منهنجي مدد ڪندو.

روحاني بيماريون ۽ انهن جو علاج
ماسٽر پرمهانسا يوگانند

انساني شخصيتن جي هڪ اهڙي گروهه جو تصور ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪي غير متناسب ۽ بي ترتيب آهن:

هڪ جنهن جو مٿو چٽا جي سائيز جيترو ننڍو ۽ جسم اُٺ جي سائيز جيترو وڏو!

ٻئي جو هٿ سامسن يا هرڪيولس جهڙو طاقتور آهي ۽ جسم هڪ ٻوني جي جسم جهڙو آهي!

۽ ٽئين جو مٿو هڪ وڏي هاٿي جو ۽ جسم هڪ ڏٻري مائوس جو آهي!

ڇا اهو منظر توهان لاءِ حيران ڪندڙ ۽ حيران ڪندڙ نه هوندو، يا اداس ۽ افسوسناڪ نه هوندو، جيڪڏهن توهان اوچتو انهن مخلوقن جو هڪ ميڙ ڏٺو جنهن ۾ هڪ عجيب ۽ متضاد ساخت هئي؟

هاڻي تصور ڪريو ماڻهن جي هڪ ٻي گروهه جي جيڪي شڪل ۽ صورت ۾ عام آهن، پر ذهني طور تي غير متوازن ۽ نفسياتي طور تي بگڙيل آهن.

جيئن ڪيڙا زخمن، ناسورن ۽ ٻين جسماني خرابين کي لڪائين ٿا، تيئن هڪ مضبوط، صحتمند جسم ۽ هڪ خوبصورت، چمڪندڙ چهرو ڪيترن ئي سنگين ذهني بيمارين ۽ پيدائشي نقصن کي به لڪائي ٿو.

جيڪڏهن توهان عام ماڻهن جي هڪ وڏي ميڙ سان ملن ٿا جيڪي پنهنجي خوبصورت ظاهر ۾ سٺي صحت جي ڪري ممتاز آهن، ۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي روحاني نظر سان انهن جي ذهني جسمن ۾ داخل ٿيڻ جي قابل ٿي ويا، ته حيرت انگيز هوندي، ۽ توهان جيڪو دريافت ڪندا ان تي گهري اداسي سان ڀريل هوندا.

توهان انهن جي ذهني جسمن جو مشاهدو هن ريت ڪري سگهو ٿا:
ذهن ڪي سر، حواس ۽ احساسن ڪي ڏڙ، ۽ مرضي ڪي هٿ ۽ پير ڏيکارين ٿا، جيڪي سڀئي غير معمولي، بيمار ۽ بگڙيل آهن.
توهان ڏسندا ته ڪجهه ماڻهن جو سر ننڍڙو آهي ۽ انهن جي عقل ترقي يافته نه آهي، ۽ اهي هڪ ٿڪل جسم تي سوار آهن جيڪي خود غرض خواهشن ۽ جنسي خواهشن سان ڀريل آهن.
توهان اهو به ڏسندا ته ڪجهه ماڻهن جو جسم احساس ۽ توانائي کان خالي هوندو آهي، جيتوڻيڪ انهن وٽ هڪ تمام گهڻي ترقي يافته، ڪم ڪندڙ هٿ هوندو آهي.
ٻيا شايد وڏو، تخليقي دماغ رکن ٿا، پر انهن جي همدردي ۽ جذباتي صلاحيت گهٽجي وئي آهي ۽ ڪمزور ٿي وئي آهي ۽ ماڻهن جو هڪ ٻيو درجو آهي جن جو جسماني ۽ ذهني ڍانچو عام آهي، پر جن جي قوت ارادي ۽ خود ضابطو يا ته ڪمزور آهي يا مفلوج آهي.
۽ مشاهدن جي فهرست جاري آهي ۽ جاري آهي توهان ڊگهي عمر ماڻيو!
ذهني جسمن ۾ اهڙيون بيشمار نفسياتي خرابيون جيڪي ڪجهه پهلوئن ۾ ترقي يافته نه آهن ۽ ڪجهه ۾ وڌيڪ ترقي يافته آهن، حقيقت ۾ انسانن ۾ موجود آهن - جيتوڻيڪ لڪيل آهن - اهي انهن کي نفسياتي تڪليف ڏين ٿا ۽ انهن کي پنهنجين صلاحيتن ۽ صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ کان روڪين ٿا جيئن انهن کي ڏيکارڻ گهرجي.
هتي ڪجهه نفسياتي بيمارين کي حل ڪرڻ سان سڀني انساني مسئلن جي بنيادي سببن کي سڃاڻڻ ۾ مدد ملي سگهي ٿي، ته جيئن اهي گهٽ ۾ گهٽ انهن سڀني کي معلوم ٿين جيڪي انهن کان متاثر آهن، لاشعوري طور تي به، ته جيئن اهي انهن خامين جي نوعيت، انهن جي علامتن ۽ نفسيات ۾ انهن جي خاموش دخول کي سمجهي سگهن، ته جيئن اهي امن ۽ خوشي جي پنهنجي تباهي کي رد ڪري سگهن.
روحاني اداسي
هي بيماري انهن ماڻهن ۾ عام آهي جيڪي روحاني معاملن ۾ تمام گهڻي مشغول هجڻ جي بهاني ذهني ۽ جسماني طور تي غير فعال آهن. اهي متاثر ٿيل ماڻهو خدا جي خدمت جي آڙ ۾ مادي زندگي جي وڏن ۽ معمولي فرضن کي نظرانداز ڪن ٿا، اهڙي طرح پاڻ کي شيطان جي سامهون کوليندا آهن، جيڪو انهن تي سخت نقصان پهچائي سگهي ٿو. اهي مايوسي ۾ پنهنجي چوڌاري ڪنهن به فائديمند يا خوبصورت شيءِ جي تعريف جي گهٽتائي جو شڪار آهن. هي هڪ متعدي بيماري آهي، ۽ روحاني خواهشن وارن سڀني کي ان کان هوشيار رهڻ گهرجي ۽ مثبت سوچ، هڪ

اميد مند نقطه نظر، ۽ صحتمند، پيداواري ڪم ذريعي مسلسل پنهنجي توانائي کي زنده ۽ پنهنجي قوت مدافعت کي مضبوط رکي پاڻ کي ان کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

روحاني بد هضمي

اهو بي ترتيب (گُزنگ) جي نتيجي ۾ ٿئي ٿو، يعني، چمڪندڙ نالن سان رجسٽر ٿيل تيار ٿيل نفسياتي دوائن جي وڏي مقدار جو تيزيءَ سان استعمال، ۽ جعلي روحاني ڪتابن ۽ سبقن جي صورت ۾ پيش ڪيل "روحاني ڊاڪٽرن" پاران جيڪي خيانت ۽ جادو جي فن ۾ تجربيڪار آهن.

هي بيماري نه رڳو سچ ڄاڻڻ جي روحاني بک کي ماري ٿي، پر سٺي ۽ خراب، فائديمند ۽ نقصانڪار ۾ فرق ڪرڻ جي صلاحيت کي به تباهه ڪري ٿي.

جيڪو مسلسل مذهبي خيالن کي کائي ٿو ۽ هر شيءِ کي کائي ٿو جيڪو سندس هٿن ۾ اچي ٿو، اهو نه رڳو گهٽتو کائيندو پر مفيد خيالن سان گڏ زهريلي خيالن کي به کائيندو، جنهن سان پاڻ تي ذهني بد هضمي ايندي ۽ اهڙي طرح سست روحاني موت ايندي.

مختلف روحاني ۽ فلسفياتي خيالن جو حد کان وڌيڪ ۽ مسلسل مطالعو، بغير ڪنهن سمجهه يا ڪوشش جي انهن کي هضم ڪرڻ ۽ ذاتي تجربي ذريعي جانچڻ جي ته جيئن انهن جي صحيحيت کي يقيني بڻائي سگهجي، آخرڪار سڀني روحاني اصولن ۽ قانونن ۾ شڪ، بي حسي ۽ بي اعتمادي پيدا ڪري ٿو.

شوق ۽ جنون

جيڪي هن بيماري ۾ مبتلا آهن اهي هڪ ضايع ۽ بي معنيٰ زندگي گذاريندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن وٽ تمام گهٽو پئسو ۽ وقت آهي، ۽ ڇاڪاڻ ته انهن وٽ مقصد ۽ زندگي جي صحيح سمجهه جي کوٽ آهي.

اهي ماڻهو پنهنجن خواهشن کان متاثر آهن؛ اهي جيڪو ذهن ۾ اچي ٿو ۽ انهن کي خوش ڪن ٿا اهي پنهنجي زندگين کي سستي، معمولي ناولن، سنسني خيز فلمن، ۽ سطحي، بي مقصد تفريح سان ڀريندا آهن انهن کي اهو احساس ناهي ته اهي هن خطرناڪ بيماري ۾ مبتلا آهن جيستائين انهن کي سخت جهٽڪو يا اعصابي خرابي جو تجربو نه ٿئي - يعني نقصان ٿيڻ کان پوءِ.

ذهني ٿڌ

هن حالت جو پيو نالو آهي: مايوسي هڪ شخص ڪڏهن به نٿو چاهي ته اهو ڪڏهن حملو ڪندو ۽ ان جي پريشان ڪندڙ علامتن جو شڪار ٿيندو، جهڙوڪ نااميدي، عدم برداشت، پريشاني، ۽ بي صبري. اڃا به بدتر، اهو

اڪثر ڏکيو هوندو آهي، ۽ ان جا متاثر اڪثر آساني سان ٻيهر ٺي ويندا آهن، جيتوڻيڪ اهي يقين رکندا آهن ته انهن تيزي سان صحتيابي ٿي وئي آهي.

نفسياتي بيماري

هي بيماري دائمي دنياوي پريشانين تي رهڻ سبب پيدا ٿئي ٿي جيڪي ماڻهو ان ۾ مبتلا آهن اهي عام طور تي پنهنجي ارادي جي هٿيار کي استعمال ڪرڻ کان غفلت ڪندا آهن ۽ اهڙي طرح غير فعال ۽ فرمانبرداريءَ سان پنهنجن مسلسل خوفن کي جرئت سان منهن ڏيڻ ۽ انهن کي پنهنجي ٻاروتڻ ۾ ختم ڪرڻ جي بدران تسليم ڪندا آهن.

غير معمولي نفسياتي وابستگي

هن بيماري جا شڪار خوشيءَ جي ڳولا ۾ هڪ طرفا ٿي ويندا آهن اهو يقين ڪندي ته خوشي دولت گڏ ڪرڻ، شهرت حاصل ڪرڻ، يا صحت يا طاقت حاصل ڪرڻ ۾ آهي، اهي پنهنجي جلندڙ خواهش جي قربانگاهه تي سڀ ڪجهه قربان ڪري ڇڏيندا آهن - صحت، سٺي شهرت، ذهني سڪون، عزت ۽ وقار - تمام دير سان، انهن کي احساس ٿيو ته صرف هڪ متوازن زندگي، جيڪا فطرت جي قانونن ۽ خدا جي حڪمن جو احترام ڪري ٿي، ۽ سرگرمي کي سڪون سان هم آهنگ ڪري ٿي، سچي خوشي آڻي سگهي ٿي ۽ هڪ عظيم زندگي جو مقصد پورو ڪري سگهي ٿي.

جيڪي ماڻهو غير صحتمند وابستگي جي خرابين ۾ مبتلا آهن، اهي بي لگام خواهشن جي خيالن ۾ مبتلا ٿي ويندا آهن، جنهن جي ڪري زندگي جو هڪ مسخ ٿيل ۽ بگڙيل نظريو پيدا ٿئي ٿو. مثال طور، هڪ واپاري وڏي ڪاميابي حاصل ڪئي ۽ دولت گڏ ڪئي، پر ان کان اڳ جو هو پنهنجي دولت مان لطف اندوز ٿي سگهي، هو گهڻي پريشانين ۽ خوفن جي ڪري نروس بريڪ ڊائون جو شڪار ٿيو، ۽ دل ٽٽي پئي.

ٻيا يقين رکن ٿا ته مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ هر شيءِ جائز آهي. هن مونجهاري جي ڪري، اهي پنهنجو اصل مقصد وڃائي ويهندا آهن ۽ ٿوري به اطمينان حاصل ڪرڻ جي قابل نه هوندا آهن، جيتوڻيڪ انهن وٽ اهي شيون آهن جن جي انهن خواهش ڪئي آهي، ڇاڪاڻ ته انساني فطرت وسيع ۽ گهڻ رخي آهي ۽ ان کي هر سطح تي متوازن ترقي جي ضرورت آهي.

انڌي روحاني چڪتاڻ

ڪجهه عقيدن لاءِ هي غير معمولي جنونيت مخصوص راين ۽ خيالن سان چنبڙيل رهڻ کان پيدا ٿئي ٿي بغير ڪنهن سوال ڪرڻ يا انهن جي جانچ ڪرڻ جي، اهڙي طرح هن بيماري ۾ مبتلا ماڻهن ۾ ڪنهن به صحيح روحاني خيال يا ڪليل ۽ آزاد سوچ جي خلاف ڪاوڙ ۽ دشمني پيدا ڪري ٿي. هي

اڪيلائي خدا جي قانونن جي خلاف بغاوت جو سبب بڻجي ٿي، جيڪي ذهني ڪارڪردگي، مادي ڀلائي، ذهني ۽ جسماني صحت، ۽ سڀني پس منظر جي ماڻهن لاءِ پيار ۽ احترام ۾ ظاهر ٿين ٿا.

روحاني اصولن ڪي اُڀارڻ

چاڪاڻ ته جسماني بيماريون محسوس، ڏکوئيندڙ ۽ ناخوشگوار هونديون آهن، اهي اسان کي انهن جي مزاحمت ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪنديون آهن، جنهن جي ڪري اسان کي مختلف علاج جي طريقن، ورزش ۽ صحتمند غذائيت کان وٺي مختلف دوائن ۽ دوائن ذريعي انهن تي قابو پائڻ جي ڪوشش ڪرڻي پوندي آهي. بهرحال، نفسياتي بيماريون، سڀني انساني درد ۽ خوف جي جڙ هجڻ جي باوجود، انهن کي روڪڻ يا علاج ڪرڻ جي ضرورت ناهي، ۽ انهن کي اسان جي زندگين تي تباهي ۽ تباهي مچائڻ جي اجازت ڏني ويندي آهي.

استاد، جسماني تعليم جا استاد، واعظ، سڌارڪ، طبيب ۽ قانون ساز ترقي کي اڳتي وڌائي سگهندا جڏهن اهي ٻهريان پاڻ کان شروعات ڪندا، ۽ پوءِ ٻين کي زندگي جي قانونن ۽ صحتمند وجود جي اصولن جي مطابق متوازن ۽ هم آهنگ انداز ۾ انساني فطرت کي پالڻ جا صحيح طريقا سيکاريندا. هي واقعي اثرائتي تعليم ۽ جامع انساني ثقافت آهي جنهن جي دنيا ۾ هر هنڌ ماڻهن کي ضرورت آهي.

تعليمي ادارا سرڪاري اسڪولن ۾ روحاني بنيادي اصولن کي سيکارڻ ناممڪن سمجهن ٿا ڇاڪاڻ ته انهن اصولن ۾ مختلف مذهبي عقيدن جي وچ ۾ مونجهارو آهي، تنهن هوندي به، جيڪڏهن اهي ادارا امن، محبت، خدمت، ايمان، ڪليل ذهن، ۽ ٻين جي قبوليت جي عالمگير اصولن تي ڌيان ڏين - جيڪي مضبوطي سان قائم روحاني مستقل آهن - ۽ انهن اصولن کي ٻارن جي ذهنن ۾ روحن جي زرخيز زمين ۾ داخل ڪرڻ لاءِ عملي طريقا تيار ڪن، ته پوءِ هن مفروضي ۽ تصوراتي مشڪل جو هڪ معقول ۽ قابل قبول حل ڳولي سگهجي ٿو. هن مسئلي کي صرف ان سان لاڳاپيل ظاهري مشڪلاتن جي ڪري نظرانداز ڪرڻ هڪ وڏي غلطي آهي.

گهڻا ڪاليج گريجوئيٽ يونيورسٽي ڇڏي ويندا آهن جڏهن انهن جو مٿو ڪتابن جي مواد کان ابترو ڳرو ۽ سُڄيل هوندو آهي جو اهي زندگيءَ جي رستن تي هلڻ مشڪل سان ڪري سگهندا آهن، ڇاڪاڻ ته انهن جي قوت ارادي ۽ خود ضابطي کي غفلت ۽ بي استعمال جي ڪري تقريبن مفلوج ڪيو ويو آهي. تنهن ڪري، توهان انهن کي لاپرواهي ۽ خراب ٿيندي ڏسندا آهيو، غير مساوي شادين جي اوندهه ۾ تيز ڊوڙندا، پنهنجي جنسيت جو غلط استعمال ڪندا، پئسن جي پويان ڊوڙندا، ۽ پنهنجي ڪيريئر ۾ ناڪام ٿيندا ڇاڪاڻ ته انهن پنهنجي علمي طور تي اعليٰ عقل جي تيز چاقو کي صحيح

طريقي سان هلائڻ نه سکيو آهي. نتيجي طور، اهي پاڻ کي ڪٽيندا آهن □ پاڻ کي نقصان پهچائيندا آهن.

عجيب ڳالهه اها آهي ته ڪيترائي نوجوان اهڙين سرگرمين □ مشغول ٿيڻ □ مزو وٺندا آهن جيڪي آخرڪار انهن کي نقصان □ تڪليف ڏين ٿيون. ڪجهه چوري □ ٻين غلط ڪمن، حتي مجرمانه ڪمن جو سهارو وٺندا آهن، بغير ڪنهن پابندي يا روڪٽام جي. جيڪي سماج □ برائي جي پکيڙ کي روڪڻ □ ناڪام ٿين ٿا، ڪجهه جي گمراهه ڪندڙ رويي جي حوصلا افزائي ڪن ٿا. هر ضمير □ سچي ايمان واري شخص کي سالميت، ايمانداري، وقار □ خود اعتمادي جي لحاظ کان ٻين لاءِ هڪ سٺو مثال هجڻ گهرجي. اسڪول، ڪاليج، يونيورسٽيون □ سماجي ادارا جرم کي گهٽائڻ لاءِ ڪافي سائنسي طريقا فراهم نٿا ڪن ته جيئن ان جي بنيادي سببن کي حل ڪري سگهجي، جيڪي بنيادي طور تي ذهن □ مليا آهن.

خوش □ ڪامياب زندگي گذارڻ جو فن سيکارڻ، ڪنهن جي صلاحيت کي وڌائڻ □ پنهنجي صلاحيتن کي وڌائڻ لاءِ خاص اسڪول پڻ قائم ڪرڻ گهرجن.

اهڙا اسڪول باغن □ پارڪن وانگر هوندا جتي نوجوان ذهن وڌندا □ وڌندا آهن استادن کي احتياط سان چونڊيو وڃي □ والدين □ برادري جي تعاون کي يقيني بڻايو وڃي اهي اسڪول فردن کي وڌيڪ اثرائتي انداز □ شڪل ڏيڻ □ مدد ڪندا اهو ذهن □ رکڻ گهرجي ته هڪ شخص جي روحاني پرورش ان جي شروعاتي مرحلن □ ان جي صحت □ بعد □ وڌڻ جي صلاحيت جو تعين ڪري ٿي.

جديد اسڪولن □ استعمال ٿيندڙ ذهني □ جسماني تربيت جا طريقا بلاشبہ فائديمند آهن، پر انهن □ روحاني بنياد جي کوٽ آهي نيڪ ڪردار جي ترقي کان سواءِ، ترقي اڻپوري هوندي.

جسماني، ذهني □ روحاني ترقي جا علم اهڙن نوجوانن کي سيکارڻ گهرجن جن جا ذهن اڃا تائين نرم □ لچڪدار آهن □ جن جون طاقتون اڃا تائين ڪجهه طريقن سان منتقل نه ٿيون آهن.

جامع تربيت کان پوءِ، انهن اسڪولن جي شاگردن کي مسلسل غور طلب امتحانن مان گذرڻ گهرجي، □ حاصل ڪيل سرٽيفڪيٽ سٺي صحت، سٺي شهرت، اثرائتي، مادي □ روحاني دولت، خوشي، ڪاميابي، □ خود اعتمادي هوندا.

هن دنياوي سفر جي آخر □ آخري امتحان جا نتيجا ذهني □ روحاني ڪاميابين جي مجموعي مجموعن □ ذيلي امتحانن دوران حاصل ڪيل سرٽيفڪيٽن جي مطابق طئي ڪيا ويندا.

جيڪي هن آخري، عظيم ترين امتحان ۽ بهترين ثابت ٿيندا، انهن کي خود ڪفالت جو هڪ مقدس سرٽيفڪيٽ ۽ هڪ آزاد، پاڪ ۽ خوش ضمير ملندو.

۽ روح جي صفحي تي هميشه لاءِ لکيل نعمتون
هي ناياب انعام پتنگا هٿ نه لڳائيندا.
۽ چورن جا هٿ ان تائين نه پهچندا
يا وقت ان کي ختم ڪري ڇڏيندو.
اهو پاسپورٽ طور ڪم ڪندو
رائيٽيئس گروپ ۾ اعزازي ميمبرشپ لاءِ

خوشي ڪٿي لکيل آهي؟

خدا، پنهنجي مڪمل رحمت سان، اسان کي پنهنجي خوشي تو الهام عطا ڪري ٿو ۽.

اهو اسان کي حقيقي زندگي ڏئي ٿو ۽
سچي دانائي
سچي خوشي ۽

سچي سمجهه اسان جي زندگين جي سڀني متنوع تجربن ذريعي ايندي آهي.

پر خدا جو جلال صرف ان روحاني سڪون ۾ ظاهر ٿئي ٿو جيڪو روح تجربو ڪري ٿو ۽ ذهن جي ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي سنجيده ڪوشش ۾ اتي، اسان سچائي سان منهن ڏيڻ لاءِ بيٺا آهيون ٻاهر، وهم ناقابل يقين حد تائين طاقتور آهن، ۽ تمام گهڻ ماڻهو ٻاهرين ماحول جي اثر کان بچي سگهن ٿا دنيا پنهنجي لامحدود پيچيدگين ۾ بيشمار آزمائشن سان جاري آهي خدا جي آواز زندگي جي ظاهر ٿيڻ جي پويان آهي، مسلسل اسان کي سڏيندي ۽ گلن، صحيفن، اسان جي ضمير، ۽ انهن سڀني خوبصورت شين ذريعي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون.

جيترو وڌيڪ اسين ٻاهرين شين تي ڌيان ڏيندا آهيون، اوترو ۽ ئي گهٽ اسين اندروني شان جو تجربو ڪري سگهنداسين؛ ۽ جيترو وڌيڪ اسين اندروني طرف رخ ڪندا آهيون، اوترو ئي گهٽ ٻاهرين مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پوندو آهي. اهو هڪ مستقل مساوات آهي پر گهڻا ماڻهو دنياوي صحبت، سماج جنهن ۾ اهي رهن ٿا، ۽ غير صحتمند عادتن جي اثر جي ڪري هن ۽

سچائي کي محسوس نٿا ڪن. سماج هڪ شخص کي سطحي معاملن ۾ غرق ۾ مصروف رکي ٿو، انهن کي گهري سچائي تي غور ڪرڻ کان روڪي ٿو.

ڪجھ ماڻهو روحاني جڳهن جو دورو ڪن ٿا بغير انهن جي برڪت واري ماحول مان فائدو حاصل ڪرڻ جي حقيقي خواهش جي، تنهن ڪري انهن کي انهن زيارتن مان ڪجهه به قابل ذڪر حاصل نه ٿيندو.

جيڪو به خدا کي ڏسڻ چاهيندو، اهو ڪيس هر هنڌ ڳوليندو، انساني عادتون تباهي ڪندڙ، شڪاري ۾ لُٽ مار آهن؛ اهي تباهه ڪن ٿيون، برباد ڪن ٿيون ۾ تباهه ڪن ٿيون. اهو وقت آهي ته انسانيت سکي ته ان وٽ جيڪو آهي ان سان ڪيئن خوش ۾ مطمئن رهي. اسان کي ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه گهرجي جيڪو اسان وٽ اڇي ٿو. خدا سخي آهي. هو ڄاڻي ٿو ته اسان کي ڪهڙي ضرورت آهي ۾ اهو وقت تي فراهم ڪري ٿو. ان جو مطلب اهو ناهي ته اسان کي ڪا به ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ خدا تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي. بلڪل به نه. ان جو مطلب اهو آهي ته اسان کي پنهنجي قابليت جي بهترين طريقي سان پنهنجو حصو ادا ڪرڻ گهرجي ۾ باقي خدا تي ڇڏڻ گهرجي، جيڪو اسان کي ڪڏهن به ان کان محروم نه ڪندو جيڪو اسان کي گهرجي ۾ مستحق آهيون.

هميشه لاءِ خوش رهڻ جو بهترين طريقو خدا جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ آهي. اسان جي سڀ کان وڏي خواهش خدا کي ڄاڻڻ ۾ ان سان گڏ رهڻ جو عزم ڪرڻ گهرجي. خدا اسان جي سوچن ۾ احساسن ۾ سڀ کان پهرين ۾ اهم هجڻ گهرجي، ۾ اسان کي ان کي پنهنجي زندگين ۾ سڀ کان مضبوط ۾ مضبوط ستون سمجهڻ گهرجي.

(تنهنڪري خدا جي رسي کي مضبوطيءَ سان پڪڙيو ۾ ان ۾ پناهه وٺو)

ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن ٻيا سڀ ستون توهان کي ناڪام ڪن ٿا ته هو ستون آهي.

مون کي احساس ٿيو آهي ته زندگي جو واحد مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي، ڪجهه اهڙا ماڻهو آهن جيڪي شايد اهو يقين نه رکندا هجن ته خدا کي ڳولڻ زندگي جو آخري مقصد آهي پر ڪو به انڪار نٿو ڪري سگهي ته زندگي جو مقصد خوشي ڳولڻ آهي ۾ مان مڪمل يقين ۾ يقين سان چوان ٿو ته خدا آخري

خوشي آهي هو اعليٰ نعمت آهي هو مطلق، آفاقي پيار آهي هو دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به انهن جي روحن کي نه ڇڏيندي آهي جيڪي هن سان هم آهنگ آهن ته پوءِ اسان ان مڪمل خوشي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڇو نه ڪريون؟ ٻيو ڪو به اسان کي اهو نٿو ڏئي سگهي اسان کي مسلسل ان کي پنهنجي اندر پوکي ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي فطرت جون قوتون ماڻهن کي دنياوي خوشيون ڏيڻ لاءِ بيحد ڪوشش ڪن ٿيون، پر اهڙيون عارضي خوشيون آخرڪار افسوس، تلخي ۽ پشيماني جو سبب بڻجن ٿيون جيتوڻيڪ سڀ کان وڏيڪ خوش نصيب ماڻهو، جنهن وٽ سڀ ڪجهه نظر اچي ٿو، اجا تائين واقعي خوش نه ٿي سگهي ٿو اهي ڊگهي عرصي تائين دنياوي شين سان مطمئن نه هوندا چاڪاڻ ته اهي شيون انهن جي حقيقي اڃ کي نه ٿا بجائين ۽ نه ئي انهن جي روحاني بک کي پورو ڪن ٿيون.

مادي ملڪيتون صرف امن ۽ عارضي اطمينان جو ڪوڙو احساس پيش ڪن ٿيون. سڄي دنيا مونجهاري ۽ انتشار ۽ قاتل آهي، خود غرض ۽ لالچي خواهشن سان ڀريل آهي جيڪي جنگ کي جنم ڏين ٿيون. ٻيو ڪجهه به جنگ پيدا نٿو ڪري.

زندگي جي جنگ ۾ سچو هيرو اهو آهي جيڪو پاڻ کي فتح ڪري ٿو ۽ پنهنجي خواهشن تي غالب اچي ٿو. پئسا، شهرت، هوس، ۽ هر شيءِ جيڪا هن اصول جي خلاف آهي، اسان جي امن ۽ خوشي لاءِ نقصانڪار آهن. جيڪڏهن ماڻهو هميشه زندگي جي حقيقي قدرن جي لحاظ کان سوچڻ سگهي وٺن، ته انهن کي اها خوشي ملندي جيڪا اهي ڳوليندا آهن، پر اهي پنهنجي مقصد کان ڀٽڪي ويندا آهن ۽ دنياوي خواهشن جي وهڪري ۾ وهي ويندا آهن. مون ڏٺو آهي ته ڪو به لالچ مون کي ان رستي کان نه ٿو هٽائي سگهي جيڪو مون پنهنجي لاءِ چونڊيو آهي ۽ پيروي ڪئي آهي.

مان هزارين ماڻهن کي خدا جي ڏنل طاقت سان موهي سگهان ٿو، پر اهو رستو مون لاءِ نقصانڪار هوندو ڪنهن به صورت ۾، مان هزارين ماڻهن کي موهي ۽ انهن جي ذهنن کي موهي نه ٿو سگهان، مان صرف مخلص شاگردن کي خدا ۾ ثابت قدم ڏسڻ چاهيان ٿو جيڪي خدا سان پيار ڪندا آهن اهي انهن خيالن جو مزو وٺندا، ۽ جن جو جوش جاري رهندو اهي انهن تعليمات ذريعي خدا جي نعمتن ۽ موجودگي کي محسوس ڪندا.

ڪنهن به شخص لاءِ خدا کي دوکو ڏيڻ ناممڪن آهي،
چاڪاڻ ته هو هميشه موجود آهي، اهو ڄاڻي ٿو ته انهن جي
ذهن ۾ ڇا آهي ۽ اهي ڇا چاهين ٿا جڏهن اهي دنيا کي ڇڏي ڏين
ٿا ۽ روحاني هم آهنگي جي خواهش رکن ٿا، خدا انهن وٽ ايندو
جڏهن اها خواهش ان جي دل ۾ جڙي ٿي جيڪا ان کي ڳولي
ٿي، خدا ان دل ۾ اچي ٿو ۽ ان کي نيڪي ۽ نعمت سان پري ٿو.
جيئڻ جي لائق واحد شيءِ خدا سان هم آهنگي ۾ رهڻ ۽ سندس
احسان حاصل ڪرڻ آهي. اها هم آهنگي هڪ دائمي عهد ۽ هڪ
اڻ ٽٽندڙ عهد هجڻ گهرجي (جيڪي خدا جو عهد رکن ٿا ۽ ان کي
نه ٽوڙيندا آهن).

هر ڪو ٻين کان وڌيڪ دولت جي خواهش رکي ٿو جيتوڻيڪ
جڏهن اهي ان کي حاصل ڪن ٿا، اهي مطمئن نه رهن ٿا، اهو
ڳوليندا آهن ته ڪو ٻيو امير آهي ماڻهو پنهنجي خواهشن جي
ڪري خود پيدا ٿيل مصيبت جي دلدل ۾ رهن ٿا اسان کي ان تي
مطمئن رهڻ گهرجي جيڪو اسان وٽ آهي مادي شيون خوشي
نه ٿيون آڻين؛ بلڪه، اهي اڪثر پريشانيون، پريشانيون ۽ خدشا
وڌائين ٿيون.

خدا جو رستو سڀ کان سادو ۽ آسان رستو آهي، پر ٿورا
ماڻهو ان تي هلن ٿا جيتوڻيڪ ڪيتريون ئي مذهبي رسمون ۽
رسمون آهن، اهو بهتر آهي ته اسان پنهنجي دلين کي خدا
ڏانهن ڦيرايون ۽ ڪائنٽس اهو پڇون جيڪو اسان لاءِ بهترين ۽
سڀ کان وڌيڪ مستقل آهي سچ پچ، خدا اسان جو انتظار ڪري
رهيو آهي ڇاڪاڻ ته هو اسان کي برائي ۽ خطري کان پري رکڻ
چاهي ٿو، هو اسان کي پنهنجي دلين ۽ ذهنن ۾ چاهي ٿو ڇاڪاڻ
ته هن دنيا جون سستيون شيون انساني خواهشن کي پورو نه
ٿيون ڪري سگهن يا روحاني خال کي ڀرائي نه ٿيون سگهن
جيڪي اسان اندر محسوس ڪريون ٿا. خدا هميشه اسان سان
ڳالهائي رهيو آهي، پر ٿورا ماڻهو سندس آواز ٻڌن ٿا. اهو
خاموش آواز اڪثر شور مچائيندڙ خيالن ۽ واضح خواهشن جي
گوڙ سان ٻڏي ويندو آهي پر جڏهن خيال گهٽجي ويندا آهن ۽
سڪون جي خواهش ڪندا آهن، ته اسان خدا جي آواز کي صاف
ٻڌون ٿا، جيتوڻيڪ اهو خاموش ۽ بي هوش آهي. سچ پچ، خدا
انسانيت جي مدد لاءِ سڀ ڪجهه ڪري ٿو، دروازا کوليندو آهي ۽
رستا روشن ڪندو آهي ته جيئن اسان ڏسي سگهون ته اسان

کي ڪٿي قدم رکڻ گھرجي، نه ته اسان نوڪر ڪائي يا لڙھي
وڃون پر گھڻا ماڻھو ھن سچائي کي نٿا سمجھن.
مان نٿو چاھيان ته ماڻھو اھو سوچين ته اھي صرف ٻين کي
ٻڌڻ يا ڪتاب پڙھڻ سان علم حاصل ڪري سگھن ٿا. انھن کي
جيڪو پڙھن ٿا ۽ ٻڌن ٿا ان تي عمل ڪرڻ گھرجي. عبادت جي
جڳھن تي وڃڻ گھر ۾ رھڻ ۽ بيڪار گپ شپ ٻڌڻ کان بھتر
آھي. پر عبادت جي جڳھن تي به، ڪنھن کي پنھنجي دل ۾ خدا
جي موجودگي محسوس ڪرڻ گھرجي ۽ ان کي ڪيئن تجربو
ڪجي. جذباتي ڊراما ۽ عقلي تجزيا اسان کي اھو علم نٿا ڏئي
سگھن جيڪو اسان جي روح حاصل ڪرڻ جي خواھشمند آھي.
جڏھن اسين پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريون ٿا ۽ خود غرض
خواھشن کي الوداع ڪريون ٿا، ۽ جڏھن اسان کي پڪ آھي ته
خدا ھميشه اسان سان گڏ آھي، اسان جي روحن ۾ رھي ٿو ۽
اسان کي نيڪ ۽ عظيم خيالن ۽ احساسن سان متاثر ڪري ٿو،
ته اسان خوشي ۽ آزادي حاصل ڪنداسين، ۽ اسان روح جي افق
تي حڪمت جي سج اڀرندي ڏسندا سين.
تصور ڪريو! ڏھاڪن کان پوءِ، اسان جو وجود ھڪ خواب
ھوندو، ۽ جيڪو ڪجھه اسين ھاڻي ڪريون ٿا اھو ان خواب جو
حصو بڻجي ويندو جيتوڻيڪ انسانيت جون عظيم شخصيتون
صرف انساني شعور جون تصويرون بڻجي ونديون پر اھي
عظيم شخصيتون پنھنجو آخري مقصد حاصل ڪري ورتو چاڪاڻ
ته اھي اعليٰ ترين سطح تي پھچي ويا ۽ روح ۾ زنده رھيا،
مڪمل طور تي باخبر ۽ ھر شيءِ کان باخبر جيڪي ٿي رھيو
آھي، چاڪاڻ ته اھي الاھي شعور ۾ متحد آھن. جيڪو به انھن
سان انھن جي سوچن ۽ تعليمات ذريعي ھم آھنگ ٿيڻ جي
ڪوشش ڪندو اھو ناگزير طور تي انھن جي موجودگي
محسوس ڪندو، انھن جون برڪتون حاصل ڪندو، ۽ گھرائي
سان ڄاڻندو ته اھي واقعي انھن سان گڏ آھن.
زندگي ھڪ عظيم خواب آھي تڏھن به، جڏھن توھان ھاڻي
پنھنجي جسم کي ڏسندا آھيو ۽ ان کي زندگي سان متحرڪ
ڏسندا آھيو، ته توھان ھن خواب جي حقيقت تي مڪمل طور تي
قائل ٿي ويندا آھيو. توھان سوچيو ٿا ته توھان کي خوش رھڻ
لاءِ ھي يا اھا شيءِ حاصل ڪرڻ گھرجي پر توھان ڪيتريون به
خواھشون پوريون ڪريو، توھان انھن ذريعي خوشي نه ڳوليندا.
جيترو وڌيڪ ماڻھو حاصل ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ خواھشون.

خواهشن کي فلٽر ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي کي آسان بڻائڻ
گهرجي جيڪڏهن ڪو آرام، سڪون ۽ اندروني اطمينان سان
رهڻ چاهي ٿو.
صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته اهو ماڻهو جنهن جون خواهشون
هميشه اندر (پنهنجي روح ڏانهن) وهنديون آهن، اهو اعليٰ
اندروني سڪون جو ماڻهو آهي. ان ۾، اهي سمنڊ وانگر آهن،
جيڪو ڪڏهن به تبديل يا گهٽ نه ٿيندو آهي، پر پاڻي سان پريل
رهندو آهي جيڪو ان ۾ مسلسل وهندو آهي. پر اهو ماڻهو جيڪو
پنهنجي سڪون جي ذخيري ۾ خواهشن جا سوراخ ٺاهيندو آهي
۽ اهم پاڻي کي وهڻ ۾ ضايع ٿيڻ ڏيندو آهي، ان کي روحاني
سڪون ۽ اندروني خوشي جي ڪا به خبر ناهي.
اسان کي انهن ماڻهن جي رهنمائي جي ضرورت آهي
جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، جن وٽ هن سان رابطو ڪرڻ ۽
شعوري طور تي سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي
صلاحيت آهي. نبين اسان کي چيو آهي ته خدا کي اندروني
سڪون ۾، روح جي اڪيلائي ۾ ڳوليو جتي وفادار روح ۽ اعليٰ
روحاني خوشي رهي ٿي. هندستان جا روشن خيال استاد پڻ
انهن خيالن جي تائيد ڪن ٿا ۽ روح جي ڪوتائي ۾ الاهي خود کي
سمجهڻ لاءِ گهري مراقبي جي اهميت تي زور ڏين ٿا.
وجود ۾ هر شيءِ هڪ لهر جهڙي ارتعاش آهي جيڪا خدا
جي ذهن جي هدايت سان هلي ٿي. هي ذهين ارتعاش پاڪ روح
آهي، يا وفادار روح، جنهن سان ڪو به دعا ۽ مراقبي ذريعي
رابطو ڪري سگهي ٿو.
توهان جي روح جي خاموشي ۾ توهان جي مرڪوز ذهن
جي جهنگ ۾، مطلق ۽ لامحدود سان پيار جو لاڳاپو لامحدود آهي
پر جيڪڏهن اسان پهريان پئسا ڳوليون ته خدا کي ڳولڻ ڏکيو
آهي اسان کي خدا کي پنهنجي زندگين جو هڪ لازمي حصو
بڻائڻ گهرجي، ۽ پوءِ اسان وٽ هن زندگي ۾ هر شيءِ هوندي
جيڪا اسان کي گهرجي. جيڪو به خدا کي پنهنجي دل ۾ مستقل
جاءِ ڏيندو، خدا انهن کي زمين ۽ آسمان جي نعمتن جو هڪ وڏو
حصو ڏيندو، ۽ انهن جي اڳيان وسيع افق کوليندو جتي حڪمت
جا سج چمڪندا آهن، انهن جي رستن کي روشن ڪندا آهن ۽
انهن جي چوڌاري اونداهي کي ختم ڪندا آهن. خدا دائمي عاشق
آهي، ۽ انسان ذات لاءِ ڪا به خوشي ناهي سواءِ ان جي جڏهن
- اهي خدا سان پيار ڪن ٿا جيئن اهي پيار ڪن ٿا - گهٽ ۾ گهٽ

پنهنجن پيارن سان، چاڪاڻ ته خدا کان سواءِ، اسان پيار جي جوهر کي نه ڄاڻندا سين، نه ئي ان جي مناس جو مزو چکي سگهنداسين.

اسان کي پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ پنهنجي ذهنن کي پوري دل سان خدا جي ڳولا لاءِ مرڪوز ڪرڻ سکڻ گهرجي. انساني عمل خواهشن جي تابع آهن، اهي عادتون مسلسل اسان کي اهو ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿيون جيڪو اسان ڪرڻ نٿا چاهيون. سچ پچ، انسان پنهنجو دشمن آهي، ان کان بي خبر هو نه ٿو ڄاڻي ته ڪيئن خاموش ويهجي، نه ئي هو خدا لاءِ وقت وقف ڪري ٿو، پر هو خوشي جنت دير کان سواءِ داخلا جي ضمانت چاهي ٿو. مقدس تجربو صرف ڪتابن پڙهڻ، وعظ ٻڌڻ، يا نيڪ ڪم ڪرڻ سان حاصل نٿو ڪري سگهجي. اهي سڀ بلاشبہ فائديمند آهن، پر اهي ڪافي نه آهن. خدا تائين پهچڻ لاءِ محتاط توجهه گهري غور و فڪر جي ضرورت آهي.

اسان کي پهرين خدا جي رضا حاصل ڪرڻ گهرجي اسان سڀني کي خوش نٿا ڪري سگهون، ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي مان ڪوشش ڪريان ٿو ته ڪنهن کي به ناراض نه ڪريان مان جيڪو ڪري سگهان ٿو اهو ڪريان ٿو، اهو ئي آهي جيڪو مان ڪري سگهان ٿو منهنجو واحد مقصد خدا کي خوش ڪرڻ آهي مان پنهنجا هٿ عاجزي سان سندس اڳيان دعا ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو، منهنجا پير هر هنڌ ڪيس ڳولڻ لاءِ، منهنجو ذهن ان بابت سوچڻ سندس عجائبات تي غور ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو خدا کي اسان جي دلين پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان هن کي امن، پيار، سمجهه، مهرباني، رحم دانائي جي طور تي تجربو ڪري سگهون. هي، پيو ڪجهه به نه، اهو آهي جنهن جي شاهدي ڏيڻ توهان سان ڳالهائڻ لاءِ آيو آهيان.

غور و فڪر کان علاوه، سٺي صحبت برقرار رکڻ گهرجي.
اسان کي ماڻهن جي پنيان نه پڇڻ گهرجي، پر خدا جي پنيان جيڪڏهن توهان انهن خيالن فائدو ڳوليندا آهيو، ته ان کي خدا جي نعمت سمجهو، ڇاڪاڻ ته سڀ ڪريڊٽ سندس آهي. انهن کي ٻين سان شيئر ڪريو ته جيئن اهي انهن اهو ڳولي سگهن جيڪو توهان ڳوليندا آهيو (پنهنجي رب جي فضل جي حوالي سان، ان جي باري ڳالهايو) هر روز ڪنهن جي مدد ڪرڻ نه

وساريو جيئن توهان جي قابليت مطابق، جيستائين منهنجي ڪيسي ۾ پئسا آهن، مان ڏيڻ بند نه ڪندس، ڇاڪاڻ ته منهنجو اڻ ڪٿ ۽ هميشه وهندڙ ذريعو خدا آهي.

آخرڪار، اسان کي خدا کي ڇاڻڻ گهرجي جيئن وڏن ماڻهن ڪيو هو. اهو غور ۽ ذاتي ڪوشش ذريعي ممڪن آهي.

هڪ ڀيري، مان هيرميٽيج کان ٻاهر گهمي رهيو هوس، پنهنجي عظيم استاد، سري يُڪتيشور بابت سوچي رهيو هوس، جيڪو ڪجهه سال اڳ گذاري ويو هو، مون کي هن لاءِ تمام گهٽي خواهش محسوس ٿي ۽ ڏک ٿيو ته هو هيرميٽيج جي خوبصورتي ۽ ماحول مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ مون سان گڏ نه هو. اوچتو، هو آسمان مان مون کي ظاهر ٿيو ۽ چيو، "ڇا توهان سوچيو ٿا ته توهان اڪيلو آهيو جيڪو هن خوبصورت جڳهه مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي؟ مان توهان وانگر ان مان لطف اندوز ٿي رهيو آهيان!"

جيڪو طالب خدا سان اتحاد چاهي ٿو، ان کي روزاني مراقبي ۾ ان سان پيار ڪرڻ جي مشق ذريعي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو پيار سڀني تائين پهچائڻ گهرجي تڪرار کان بچڻ جو هي واحد طريقو آهي روحاني تعاون ضروري آهي سچي روحانيت کان سواءِ، ڪو به انفرادي يا عالمگير خوشي ناهي. مقدس هم آهنگي سڀني جسماني، مالي، ازدواجي، اخلاقي ۽ روحاني مسئلن جو واحد حل آهي.

خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ سان ايندي آهي انسانيت پاڻ کي جهالت جي سلاخن جي پويان قيد ڪري ڇڏيو آهي، ۽ هاڻي وقت آهي ته هن ذلت واري قيد مان آزاد ٿئي ذهن کي هميشه خدا ڏانهن رخ رکڻ گهرجي، حالتون ڪهڙيون به هجن، ۽ پوءِ توهان وڏي امن ۽ خوشي جو تجربو ڪندا.

جيڪي خدا جي لاءِ تڙپيندا آهن ۽ پنهنجو وجود ان لاءِ وقف ڪندا آهن، هڪ ٻئي کي همٿائيندا ۽ روشن ڪندا آهن، ۽ مسلسل خدا کي ياد ڪندا آهن، اهي هن دنيا ۾ خوش نصيب آهن ۽ آخرت جي نعمتن جا فاتح آهن ۽.

توهان تي سلام هجي

پردو ڪڇي ويندو ۽ صاف ٿي ويندو

اسان مان هر هڪ خدا جي صورت تي ٺهيل آهي، اسان سندس الاهي روح مان پيدا ٿيا آهيون، ۽ سندس ذات اسان جي اندر پنهنجي پوري پاڪائي، شان ۽ شاندار نعمت ۾ رهي ٿي. هي مقدس ورثو هڪ ناقابل تسخير قلعو آهي. ڪنهن شخص لاءِ پاڻ کي گنهگار قرار ڏيڻ، گناهه جي رستن ۾ پٽڪڻ، سڀني کان وڏو گناهه آهي. ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان، اهي پاڻ کي لاچاري، مايوسي، ۽ مٿي چڙهڻ ۾ چڙهڻ جي ناڪامي جي سزا ڏين ٿا. اهو سچ آهي ته ڪو شخص قدرتي ۽ الاهي قانونن جي خلاف ڪم ڪري سگهي ٿو، پر انهن کي فوري طور تي رستو تبديل ڪرڻ گهرجي ۽ صحيح رستي ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي. انهن جي پاڪ فطرت ۾، هڪ شخص هڪ مقدس مندر آهي، ۽ الاهي روح انهن جي اندر رهندو آهي.

اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته خدا اسان سان خالص ۽ غير مشروط پيار ڪري ٿو پر جيئن ته هن اسان کي مڪمل اختيار ڏنو آهي ته اسين سندس ويجهو وڃون يا ان کان منهن موڙيون، هو اسان وٽ اچڻ کان اڳ اسان جي پيار جي خواهش جو اظهار ڪرڻ جو انتظار ڪري ٿو.

هڪ ڀيري مون مراقبي دوران سندس آواز ٻڌو جيڪو سرگوشي ڪري رهيو هو: "تون چوين ٿو ته مان توسان گڏ نه آهيان، پر تو اندر نه ڏنو آهي، مان توکي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندس، روح جي مندر ۾ داخل ٿيو ۽ تون مون کي ڏسندين، ڇاڪاڻ ته مان هميشه هتي آهيان، توکي حاصل ڪرڻ لاءِ ۽ الاهي پيار جي سلام سان توهان جو استقبال ڪرڻ لاءِ."

روحاني رستي تي گهري خلوص ضروري آهي پاڪائي ۽ سچائي ۾، روح جو صبح اڀري ٿو.

اسان جي انساني دانائي خدا جي مقابلي ۾ ڪجهه به ناهي، اسان سندس ويجهو ٿيڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته ڪيس ساڳيو پاڪ پيار ڏيو جيڪو هو اسان کي ڏئي ٿو.

هر ڪو آخرڪار نجات حاصل ڪندو، پر جيڪي رستي ۾ ٿڪجي پون ٿا اهي بي حسي جي اوندهه ۾ ڪري پون ٿا. بي پرواهي اسان کي هن ئي لمحي ۾ خدا کي ڳولڻ جي اهم اهميت کي سمجهڻ کان روڪي ٿي. اسان جو عظيم سيارو، خلا ۾ ترندو، ۽ اسان جي انساني سڃاڻپ، اسان کي ڪجهه سال هتي گذارڻ ۾ پوءِ ڪجهه به نه هجڻ لاءِ نه ڏنو ويو آهي. بلڪه، اسان کي وجود جي راز کي سمجهڻ ۽ سمجهڻ لاءِ ڏنو ويو آهي. زندگي جي مقصد کي سمجهڻ کان سواءِ جيئڻ بيوقوفي، بيوقوف ۽ وقت جو ضايع آهي. زندگي جا اسرار اسان کي هر طرف کان گهيرو ڪن ٿا، ۽ خدا اسان کي انهن جا حل ڳولڻ لاءِ عقل سان نوازيو آهي.

دائمي پيار جي ڳولا □، مون کي احساس ٿيو ته خدا مون کي هر طرح سان پيار ڪيو جيڪو تصور ڪري سگهجي ٿو، هن مون کي ماءُ، پيءُ □ دوست جي حيثيت سان پيار ڪيو.

مون سڀني دوستن کان وڌيڪ ان دائمي دوست جي ڳولا ڪئي، □ انهيءَ عظيم عاشق بابت، جنهن کي هاٽي مان هر قسم جي □ پيار ڪندڙ چهري □ چمڪندي ڏسان ٿو، انهيءَ الاهي دوست مون کي ڪڏهن به مايوس نه ڪيو آهي، □ نه ئي ڪڏهن مون کي مايوس ڪيو آهي.

خدا هر شيءِ جي پويان آهي جيڪو موجود آهي اسان کي پنهنجي والدين جي عزت ڪرڻ گهرجي □ انهن سان مهربان سلوڪ ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خدا کي پنهنجي سڀني دل □ روح سان پيار ڪرڻ گهرجي اسان کي وڌيڪ وقت ضايع ڪرڻ کان سواءِ، هن سان هڪ اهم تعلق جي اهميت کي سمجهڻ گهرجي.

جڏهن اسين سمهون ٿا، اسان کي خبر ناهي ته اسين جاڳنداسين يا نه، اسين هڪ هڪ ڪري هن ڌرتيءَ کي ڇڏي وڃون ٿا پر هي سوچ پريشاني جو سبب نه بڻجڻ گهرجي جڏهن اسين مرون ٿا، اسان کي ڌرتيءَ تي پيهر جنم وٺڻ لاءِ سڏيو ويندو آهي، هڪ نئين زندگي شروع ڪرڻ لاءِ جتان اسان هن زندگيءَ □ ڇڏي هئي.

مان زندگي کي سمنڊ جي مٿاڇري تي لهرن جي ٺهڻ □ ڦهلجڻ جي طور تي ڏسان ٿو. انساني لهر پنهنجي پيدائش تي الاهي سمنڊ جي مٿاڇري کان اڀري ٿي، □ موت تي، اها خدا جي دل □ رهي ٿي. مون هن سچ کي سمجهيو آهي □ ڄاڻان ٿو ته مان ڪڏهن به واقعي نه مرندس، جسم جي موت جي باوجود ڇو ته مان الاهي روح جي سمنڊ □ آرام ڪري رهيو آهيان يا جسماني جسم □ جاڳندو آهيان، مان ڪائناتي سمنڊ سان هڪ آهيان. اها عظيم خوشي دنيا □ نه ٿي سگهي. ساڳئي وقت، اسان کي مقصد جي ڳولا □ ٻيلي □ پڄڻ جي ڪا ضرورت ناهي. اسان خدا کي روزاني زندگي جي هن جهنگ □ ڳولي سگهون ٿا - خاموشي جي غار جي کوٽائي □.

انسان ڪيترين ئي غلطيون ڪري سگهن ٿا، پر اهي خدائي روح جي شڪل □ نهيل آهن. خدا هن دنياوي خوشين جي خيالي دنيا کي صرف هڪ مقصد لاءِ پيدا ڪيو: ته جيئن انسانيت کي اهو احساس ٿئي ته اهو صرف هڪ ڪائناتي ڊرامو آهي، وهم کي ڇڏي ڏيو، □ صرف خدا سان پيار ڪريو. هي سچ آهي، □ اهو ٻي صورت □ نه ٿي سگهي. خدا اسان کي پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان پيار ڪرڻ لاءِ ڇو پيدا ڪيو صرف انهن کي اسان کان هڪ هڪ ڪري جدا ٿيندي ڏسڻ لاءِ؟ اهي واقعا اسان کي اهو احساس ڏيارڻ لاءِ ٿين ٿا ته اهو خدا آهي جيڪو اسان سان سچو پيار ڪري ٿو، انهن سڀني کان وڌيڪ جن کي اسين پيار ڪريون ٿا.

زندگي متحرڪ تصويرن جو هڪ سلسلو آهي، پر هن سچ کي سمجهڻ ڏکيو آهي. ڇاڪاڻ ته وهم حقيقي لڳن ٿا ۽ حقيقتون وهم وانگر لڳن ٿيون. دنيا هر رات اسان جي شعور مان غائب ٿي ويندي آهي جڏهن اسان سمهون ٿا، شايد ان ڪري ته اسان سمجهي سگهون ته جسماني ڪائنات حقيقي ناهي.

ننڊ جو هي سبق اسان کي ڊيڄارڻ لاءِ نه، پر اسان کي خدا جي سچائي لاءِ تڙپائڻ لاءِ اچي ٿو. خدا ۽ سندس پيار کان سواءِ روح کي ڪجھ به مطمئن نٿو ڪري سگهي. خدا جو روح بي مثال سچ آهي. غير حقيقي ڪا به شيءِ ناهي، ۽ جيڪو حقيقي آهي اهو غير حقيقي نٿو ٿي سگهي. عقلمند هن روشن سچ کي سمجهن ٿا.

اسان جي زندگين جا ڪيترائي سال گذري ويا آهن، ۽ صرف سال، هفتا، ڏينهن ۽ ڪلاڪ باقي آهن ڇو انهن شين تي وقت ضايع ڪجي جيڪي فائديمند نه آهن؟ اسان کي ڏينهن رات خدا سان ڳنڍڻ جي خواهش ڪرڻ گهرجي، ۽ هن خواهش ۾ مڪمل طور تي مخلص هجڻ گهرجي ان کان اڳ جو زندگي جو مقرر ڪيل وقت ختم ٿي وڃي ۽ اسان هن زمين کي ڇڏي ڏيون بغير ڪنهن به قابل ذڪر ڪم جي.

انهيءَ ئي وقت، مون خدا جي عظيم روشني کي سڄي مخلوق تي چانيل ڏٺو، ڪيتري زبردست خوشي! ڪيتري عجيب روشني!

منهنجا خدا، مان توهان جو شڪريو ادا ڪريان ٿو ۽ توهان جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي انهن بيشمار نعمتن لاءِ توهان جي اڳيان سجدو ڪريان ٿو.

سيني تي ساڳئي طرح برڪت هجي، ته جيئن اسان کي اهو احساس ٿئي ته تون ڪائنات ۾ آخري سچ آهين ۽ تون اسان جو آخري مقصد آهين، جنهن کان سواءِ ٻيو ڪو به مقصد ناهي.

اسان کي هن سان پيار ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي زندگي جي هر سيڪنڊ ۾ هن سان ڳالهائڻ گهرجي - ڪم تي ۽ آرام تي، حرڪت ۽ خاموشي ۾ - گهري دعا ۽ پرندڙ خواهش سان پوءِ اسان ڏسنداسين ته وهم جو پردو اپرندو ۽ ختم ٿيندو. خدا اسان جي زندگي جي هر لمحي ۾ اسان سان گڏ آهي جيڪي هن سان غور ۾ هم آهنگ آهن اهي هن کي گلن جي خوبصورتي، مهربان روحن جي عظمت، شاندار ۽ عظيم جذبات ۽ خوبصورت خوابن ۾ ڏسندا آهن. آخرڪار، هو هر مخلص ڳولا ڪندڙ کي چوڻ لاءِ ٿلهي پردي جي پويان نڪرندو:

"اسين گهڻي وقت کان الڳ آهيون ڇو ته مان چاهيان ٿي ته تون مون کي پنهنجي مرضي سان پنهنجو پيار ڏي، مون توکي پنهنجي صورت ۾ پيدا

ڪيو، ۽ مون انتظار ڪيو جيستائين تون پنهنجي آزاديءَ استعمال ڪئي ۽ مون کي پنهنجي مرضي سان پنهنجو پيار ڏنو."

اسان کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو اسان کي سندس الاهي محبت جو دائمي ۽ دائمي تحفو عطا ڪري پر ڪير هن پيار ڪندڙ خدا کي ڪوشش کان سواءِ ڳولي سگهي ٿو؟ جيڪڏهن توهان ڪوشش جو 25 سيڪڙو ڪم ڪيو، باقي خدا ۽ توهان جي روحاني رهنما تي منحصر آهي. مان پنهنجي لاءِ ڪجهه به نه ٿو گهران، ڇاڪاڻ ته سڀ ڪريڊٽ خدا جو آهي، جيڪو سڀني نيڪي ۽ فضل جو ذريعو آهي. سندس فضل توهان سان گڏ هجي، سندس شعور توهان سان گڏ هجي، ۽ توهان پنهنجي اندر ۽ پنهنجي چوڌاري سندس موجودگي جي ڪثرت کي محسوس ڪريو.

خدا اسان کي فوري طور تي جواب نٿو ڏئي ڇاڪاڻ ته اسان اهو ظاهر ڪرڻ ۾ هڪون ٿا ته اسان ڪيس ڪيترو چاهيون ٿا. اسان کي سندس ويجهو وڃڻ کان نه ڊڄڻ گهرجي، پر ان کي پنهنجو، پنهنجو پيارو سمجهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي سوچن، عملن، دلين ۽ ذهنن سان ان کي مسلسل ڳولڻ گهرجي، ۽ اسان هن کي هن وجود ۾ سلامتي ۽ امن جي سڀ کان وڏي پناهه ڳوليندا سين.

اي خداوند، مان توکي نيڪ روحن جو هي گلدستو پيش ڪريان ٿو، ته جيئن اهي تنهنجي موجودگيءَ جي مندر کي سينگارين. انهن روحن سان گڏ رهو، جيڪي تنهنجو خاندان ۽ تنهنجو پيارا آهن. اسان تنهنجو بابرڪت نالو ڳايون ٿا. پنهنجي پاڪ نور سان جهالت جي اونداهي کي اسان جي ذهنن مان پنهنجي وجود جي روشن، لامحدود روشني سان اونداهي کي ختم ڪريو. اسان تنهنجا آهيون، اسان جي حالتن جي ڪهڙي به هجي، پاڻ کي اسان تي ظاهر ڪر، اي عظمت ۽ فضل جا مالڪ. اسان مان هر هڪ تي رحم ڪر. اسان جي خواهشن جي خيالن جي وسوسن ۽ اسان جي پياري دلين جي خواهشن جي ڌڙڪن کي قبول ڪر. اسان توکي سڀ پيار، عزت ۽ خواهش پيش ڪريون ٿا، ڇاڪاڻ ته تون اسان جو پيارو آهين ۽ هن ڪائنات ۾ اسان وٽ سڀ ڪجهه آهي.

اسان کي پنهنجي فضل سان نواز، خواهشن جي پتين کي ٽوڙي ڇڏ جيڪي اسان کي پاڻ کان جدا ڪن ٿيون، اسان جي سڀني خواهشن تي تخت نشين ٿيو، خدائي بادشاهه بڻجو، توهان جي شان جي روشني سڄي دنيا ۾ پکڙجي وڃي، اسان سڀني کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان ڀريو ۽ اسان کي وڏيڪ احساس ڏياريو ته توهان هميشه اسان سان گڏ رهيا آهيو، هاڻي به اسان سان گڏ آهيو، ۽ هميشه لاءِ اسان سان گڏ رهندا.

اسين توهان جي فضل ۽ پيار لاءِ شڪرگذار آهيون جيڪو توهان پنهنجن وفادار پوئلڳن تي ڪيو آهي جيڪي توهان جي قربت جي خواهشمند آهن ۽

توهان جي موجودگي جو بي صبري سان انتظار ڪن ٿا. اسان کي اميد آهي ته توهان جي شاگردن جو دائرو وڌندو ته جيئن اسان توهان جي بابرڪت موجودگي جو جشن ملهائي سگهون □ توهان جي ويجهو خوش ٿي سگهون.

اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسين پنهنجيون دليون هڪ ٻئي لاءِ کولي سگهون □ پنهنجي نيتن کي پاڪ ڪري سگهون، ته جيئن اسين توهان جي حفاظت □ سنڀال جا لائق ٿي سگهون، اندروني □ ٻاهرين طور تي پاڻ کي ظاهر ڪريو اسان سڀني کي متحد ڪريو، □ ان اتحاد جي روشني □، اچو ته اسان توهان جي منفرد وجود کي سڃاڻون.

اسان جي گڏيل دلين جي خلوص □ اسان جي هم آهنگ روحن جي خواهش سان، اسان توهان جي اڳيان سجدو ڪريون ٿا، توهان جي مدد، هدايت، □ اسان جي روحن □ توهان جي موجودگي جي مسلسل آگاهي جي طلب ڪريون ٿا.

اسان جي دلين □ پيار جي ابدي باهه روشن ٿئي، □ اسان توهان جي ويجهو هاٿي □ هميشه لاءِ محسوس ڪريون، اي اسان جا رب، اي اسان جا پيارا!

اعليٰ خواهش □ ذهني ڪيپسول

خدا جو شان عظيم آهي هو سچائي جو جوهر آهي □ هن زندگي □ ڳولي سگهجي ٿو ماڻهن جي دلين □ ڪيترييون ئي دعائون □ منٿون آهن: پئسو، شهرت، صحت لاءِ - هر قسم جون دعائون پر دعا جيڪا هر دل □ پهرين □ اهم هجڻ گهرجي اها خدا جي موجودگي جي احساس لاءِ آهي جيئن اسين خاموشي □ يقين سان زندگي جي رستن تي هلون ٿا، اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته خدا آخري مقصد آهي جيڪو اسان کي مطمئن ڪري سگهي ٿو □ اسان جي خواهشن کي پورو ڪري سگهي ٿو، چاڪاڻ ته خدا □ دل جي هر خواهش جو جواب آهي.

جڏهن توهان پنهنجي ڪوشش سان ڪا خواهش پوري نٿا ڪري سگهو، ته توهان دعا □ خدا ڏانهن رخ ڪندا آهيو. اهڙيءَ طرح، هر دعا جيڪا توهان چئو ٿا اها اندر □ لڪيل خواهش کي ظاهر ڪري ٿي پر جڏهن توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، ته سڀئي خواهشون ختم ٿي وينديون آهن، □ سڀئي خواهشون پوريون ٿينديون آهن.

دنياوي خواهشون زندگي جي مقصد بابت غلط فهمين مان پيدا ٿين ٿيون. هي زمين اسان جو سچو گهر ناهي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته اسان خدا جا آهيون، ته اسان سندس صورت □

پيدا ٿيا آهيون، سندس مرضي آهي ته اسان پنهنجي الاهي اصليت ڏانهن موٽون. انسانيت اهو سمجهڻ ناڪام ٿي رهي آهي ته جيستائين اهو پنهنجي الاهي سرچشمي ڏانهن نه موٽي، ان کي بيشمار خواهشون پوريون ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويندو. تصور ڪريو! اهو سچ آهي ته انسان خواهشون رکڻ کان سواءِ رهي نٿا سگهن، انهن کي حاصل ڪرڻ ڪو به حرج ناهي. تنهن هوندي به، گهڻيون انساني خواهشون خدا ڏانهن موٽڻ جي آخري خواهش جي پوري ٿيڻ رڪاوٽ بڻجن ٿيون. اهڙيءَ طرح، اهي انساني خوشي لاءِ نقصانڪار آهن جيستائين انسانيت خدا کي نه چاهيندي ڪيس نه ڳوليندي، اهو ان خواهش سان سڙيندو رهندو جيڪو ڪجهه به اهو سوچيندو آهي ته ان لاءِ خوشي آڻيندو پر سيني خواهشن جي فوري پوري ٿيڻ خود بخود انهن لاءِ اچي ٿي جيڪي خدا کي ڳوليندا آهن.

خواهشن جا ٻه درجا آهن: اهي جيڪي اسان کي خدا کي ڳولڻ مدد ڪن ٿيون، اهي جيڪي اسان کي ڪيس ڳولڻ کان روڪين ٿيون مثال طور، جيڪڏهن ڪو توهان تي ظلم ڪري ٿو، ته توهان کي بدلو وٺڻ جي خواهش محسوس ٿي سگهي ٿي، تنهن هوندي به، جيڪڏهن توهان محبت جي اعليٰ وڌيڪ قابل قبول طاقت کي استعمال ڪندي هن خواهش تي قابو پائي وٺو ٿا، ته توهان اهو اوزار استعمال ڪيو هوندو جيڪو توهان کي خدا کي ڳولڻ مدد ڪندو. سڀئي خواهشون هڪ عظيم طريقي سان پوريون ٿيڻ گهرجن، چاڪاڻ ته جڏهن اهي دنياوي طريقن سان پوريون ٿين ٿيون، خواهشون مشڪلاتن مصيبتن سان گڏ وڌنديون آهن جيڪڏهن اسان پنهنجون سڀئي خواهشون خدا کي پيش ڪرڻ سگهي وٺون ٿا، ته هو اسان جي سٺين خواهشن کي پورو ڪرڻ اسان جي نقصانڪار تباهي ڪندڙ خواهشن کي ختم ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندو. هڪ صاف ضمير کان وڏو ڪو به تحفظ ناهي، زندگي جي ڏکن جي خلاف ڪو به بهتر دفاع عظيم عظيم خواهشن کان بهتر ناهي.

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته خدا جي مڪمل تصوير اسان جي اندر رهي ٿي، ته اسان جون سڀئي خواهشون پوريون ٿين ٿيون انهيءَ پاڪ شعور ، جيڪا سڀني زميني خزانن دولت کان مٿانهون آهي، ته توهان کي سڄي دنيا ڏني وڃي به نه ڌاهيو ويندو، نه ئي تعريف توهان فخر پيدا ڪندي، نه ئي

الزام توهان کي نقصان پهچائيندو، چاڪاڻ ته توهان پنهنجي اندر خدا جي خوشي جو مزو چکندا، اهو توهان جي زندگي سپ کان اهم خيال هوندو.

اسان کي پنهنجي جائز خواهشن کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش سڀ کان پهرين سڀ کان پهرين خدا کان هدايت گهرڻ گهرجي، اهو اسان جي سڀني دعائن جا جواب حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو آهي پر دعا کي دعا مان هٽائڻ گهرجي دعا جو پراڻو طريقو تبديل ٿيڻ گهرجي، اسان کي مڪمل ڀروسو بي لوث ايمان سان خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ته هو اسان کي ٻڌندو آهي اسان جون درخواستون پوريون ڪندو خدا نٿو چاهي ته اسان پنهنجي مرضي کي ڇڏي ڏيون - جيتوڻيڪ جڏهن اسان هن کان دعا گهرون ٿا - ڇاڪاڻ ته اها مرضي سڀ کان قيمتي تحفو آهي جيڪو اسان کي سندس مهربان هٿ مان مليو آهي، هڪ مقدس حق جيڪو هن اسان جي تخليق جي وقت کان اسان لاءِ ارادو ڪيو هو.

قدرتي طور تي، ڪنهن کي معقول غير معقول دعائن خواهشن فرق ڪرڻ گهرجي ياد رکو ته خواهش طاقت آهي؛ جيڪڏهن توهان ڪنهن خواهش سان جنبڙيل رهندا - ڀلي سٺي هجي يا خراب، فائديمند هجي يا نقصانڪار - ڏينهن رات ان تي غور ڪندا رهو، ته اهو آخرڪار پورو ٿيندو. تنهن ڪري، ڪنهن کي محتاط رهڻ گهرجي نقصانڪار خواهشن کي رکڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهي پوريون ٿينديون پاڻ سان گڏ تمام گهڻو نقصان ناقابلِ رشڪ مصيبت آڻينديون.

وقت سان گڏ، توهان ڏسندا ته جيتوڻيڪ توهان جون خواهشون پوريون ٿين ٿيون، توهان جو دل خالي رهي ٿو، توهان اندروني بغاوت جو تجربو ڪندا تصور ڪريو ته توهان جو هاضمي جو نظام ڪمزور آهي، پر توهان تريل ڪاڌي جي خواهش ڪندا آهيو يقيناً، توهان کي هر ڀيري درد محسوس ٿيندو جڏهن توهان انهن کي کائيندا آهيو، ان جي باوجود ته توهان کي خوشي محسوس ٿيندي آهي جڏهن توهان ان کي کائي رهيا آهيو تنهن ڪري، توهان محسوس ڪندا ته توهان کا غلطي ڪئي آهي دانائي سٺي خراب خواهشن جي وچ فرق ڪرڻ لاءِ فهم کي استعمال ڪرڻ جو حڪم ڏئي ٿي، هڪ ڀيرو اهو حاصل ٿي وڃي ٿو، اهي غلط خواهشون پوريون نه ٿيڻ گهرجن انسانن وٽ فهم جي اندروني طاقت آهي انهن کي

هميشه ان کي استعمال ڪرڻ گهرجي، ضمير جي حڪمن مطابق پنهنجي زندگي جي رهنمائي ڪرڻ گهرجي، جيڪو خدا جي آواز آهي.

اڻ پوريون خواهشون دل ۾ رهنديون آهن انهن کي اتي رکڻ ۾ ڪهڙو نقصان آهي؟ هتي جواب آهي:

هر خواهش مخصوص قوتن تي مشتمل هوندي آهي: يا ته سٺي يا بڇڙي، يا بئي جڏهن ڪو ماڻهو مري ويندو آهي - خدا ان تي رحم ڪري - اهي قوتون جسم جي سڙڻ ۽ سڙڻ جي باوجود نه مرنديون آهن بلڪه، اهي روح سان گڏ جتي به وڃي ٿي مرڪوز روحاني ڪيپسول جي صورت ۾ گڏ ٿينديون آهن جڏهن ماڻهو هڪ نئين اوتار ۾ ٻيهر جنم وٺندو آهي، اهي ڪيپسول يا نفسياتي ٽيبليٽ رويي جي رجحانن جي طور تي ظاهر ٿيندا آهن. اهڙيءَ طرح، هڪ شخص جيڪو شرابي طور تي مري ويو آهي، ٻيهر جنم وٺڻ تي شراب جي طرف رجحان پاڻ سان گڏ آڻيندو آهي، ۽ هي رجحان برقرار رهندو آهي جيستائين اهي شراب جي خواهش تي قابو نه پائين. اهو ٻين شين تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو.

ننڍا ٻار به گذريل زندگيءَ مان حاصل ڪيل خوبيون ڏيکارين ٿا ڪجهه ٻار سخت غصي جو شڪار ٿين ٿا ٻيا خراب مزاج رکن ٿا يقيناً، خدا انهن کي هن طرح پيدا نه ڪيو آهي گذريل زندگيءَ مان اڻپوريون خواهشون انهن نفسياتي رجحانن کي شڪل ڏنيون آهن، ۽ انهن جي ڪري، روح ڪجهه عجيب نظر اچي ٿو، جيتوڻيڪ اهو خدا جي پاڪ تصوير ۾ پيدا ٿيو آهي جيڪڏهن هن زندگي ۾ ڪنهن شخص جي اندر خدا جي تصوير کي بگاڙيو وڃي ٿو، چاهي ڪاوڙ، خوف، يا خواهش سان، ۽ اهي خاصيتون هاڻي قابو نه ڪيون وڃن، ته پوءِ اهي انهن سان گڏ ٻيهر پيدا ٿيندا (يا اهي انهن سان گڏ ٻيهر پيدا ٿيندا)، انهن بدبخت رجحانن جو بار کڻندا جيستائين اهي هن يا مستقبل جي اوتارن ۾ انهن تي قابو نه ڪن. انهن کان ڪو به فرار ناهي جيستائين اهي قابو نه ٿين.

تنهن ڪري، بهتر آهي ته هاڻي سيني خواهشن کي پورو ڪيو وڃي يا انهن کي فتح ڪيو وڃي.

اهڙين خواهشن کان هميشه لاءِ نجات حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو آهي اعليٰ الاهي خوشي جو تجربو ڪرڻ، ٻي صورت ۾، اهي دبايل خواهشون ۽ اڻپوريون خواهشون روح کي پريشان ۽ اذيت ڏينديون.

هڪ شخص کي سمجهه □ حڪمت ذريعي سمجهڻ گهرجي ته صرف خدا ئي پاڪ □ دائمي خوشي ڏيڻ جي قابل آهي.

گهڻو ڪري، خواهشون لاشعور □ لڪيل رهنديون آهن توهان شايد سوچيو ته اهي ختم ٿي ويون آهن، پر اهي ختم نه ٿيون آهن؛ هي زندگي جي رازن مان هڪ آهي، جيڪو پاڻ □ هڪ وڏو راز آهي.

پر جڏهن اسان زندگي جو تجزيو ڪريون ٿا □ ان جي معنيٰ تي غور ڪريون ٿا ته راز ختم ٿي ويندو آهي جيڪڏهن توهان هر روز ٿوري وقت لاءِ خاموشي سان ويهو □ پاڻ کي جانچيو، ته توهان ڏسندا ته توهان □ ڪيتريون ئي اڻ پوريون خواهشون آهن اهي خواهشون موتمار جراثيم وانگر آهن جيڪي هڪ شخص جتي به وڃي ٿو، هن زندگي □ □ بئي □ پاڻ سان گڏ ڪٽي وڃي ٿو.

□ اڳتي وڌڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته هن زندگي نقصانڪار خواهشن کي سمجهو - عقلمندي سان چونڊ ڪندي - پنهنجي ڪوشش کي پنهنجين سڀني خواهشن کي پورو ڪرڻ □ تي مرڪوز ڪريو جيڪڏهن توهان خودڪشي ڪرڻ يا ڪجهه غلط ڪرڻ جي خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته توهان کي هاڻي ان خواهش کي ختم ڪرڻ گهرجي. پاڻ کي، سوچ □ عمل □، قائل ڪريو ته توهان جي روح □ ديوتا جي چمڪ آهي، □ ياد رکو ته توهان قادر مطلق جي شڪل □ پيدا ڪيا ويا آهيو، □ تنهن ڪري توهان وٽ پنهنجي جسماني فطرت □ عادتن کان اڳتي وڌڻ جي طاقت آهي.

عيش عشرت سان گهٽ لڳاءُ □ خواهشن کان وڌيڪ لاتعلق رهو، □ توهان زندگي جي جنگ کٽي ويندا جيڪڏهن توهان ناقابل برداشت درد □ مبتلا آهيو، ته ممڪن حد تائين پاڻ کي جسماني شعور کان الڳ ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو سمجهداري ذريعي، توهان حواسن تي قابو پائي سگهو ٿا عقلمند سمجهداري اها باهه آهي جيڪا نقصانڪار خواهشن □ تباهي ڪندڙ خواهشن کي ساڙي ڇڏيندي آهي، انهن کي خاڪ □ تبديل ڪري ڇڏيندي آهي.

□ ماڻهن لاءِ اهو عام رواج آهي ته اهي گهر جي ڪنڊ پراڻيون، سڙيل □ غير ضروري شيون رکندا آهن، □ وقت بوقت گهر کي صاف □ صاف ڪندا آهن. ساڳئي طرح، توهان جي لاشعور ذهن جي ڪنڊ □ ڪيتريون ئي خواهشون لڪيل نقصان

سان گڏ هونديون آهن، جيڪي هڪ ڏينهن توهان کي وڏي مصيبت ۾ وجهي سگهن ٿيون جيڪڏهن توهان انهن سان صحيح طريقي سان معاملو نه ڪيو.

روحاني رستي تي خود تجزيو اهم آهي توهان نفرت ڪندڙ، چڙچڙا، يا جلدي ڪاوڙيل ٿي سگهو ٿا جيڪڏهن ائين آهي، ته اهي خاصيتون توهان جي شعور ۾ محفوظ آهن توهان جي گذريل عملن جو نتيجو آهن پنهنجي نفسيات کي هن بي ترتيب، سڙيل فرنيچر کان صاف ڪرڻ لاءِ، توهان کي مثبت، تعميري عملن سان شروعات ڪرڻ گهرجي ۽ ٻين لاءِ پيار پيدا ڪرڻ گهرجي جيترو وڌيڪ توهان ماڻهن سان پيار ڪندا، اوترو وڌيڪ اهي توهان سان پيار ڪندا، ۽ توهان انهن جي محبت محسوس ڪندا پر جيڪڏهن توهان انهن تي تنقيد ڪندا، پاڻ ڏانهن به، اهي ان تنقيد کي محسوس ڪندا ۽ ان کي توهان ڏانهن موٽائيندا!

فرض ڪريو ته ڪو پراڻو دشمن مري ويو آهي، پر توهان اڃا تائين ان لاءِ ناراضگي ۽ نفرت رکو ٿا، توهان کي هن تلخي جي نتيجي ۾ ڏک ٿيندو، ۽ ان جا نقصانڪار اثر توهان جي جسم ۽ ذهن ۾ ظاهر ٿيندا. خدا جي واسطي ان کي معاف ڪرڻ بهتر آهي، چاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان، توهان پاڻ کي بدلي جي بچڙي خواهشن کان آزاد ڪندا جيڪي توهان جي ذهني سڪون کي تباهه ڪن ٿا ۽ توهان جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن. نفرت تي نفرت جو ڍير لڳائڻ، يا دشمني جو جواب نفرت سان ڏيڻ، نه رڳو توهان جي دشمن جي توهان جي دشمني کي تيز ڪري ٿو پر نتيجي طور توهان جي پنهنجي جسم ۾ جذبات کي به زهر ڏئي ٿو. تنهن ڪري هڪ خوبصورت معافي سان معاف ڪريو.

وقت بوقت، هڪ شخص کي زندگي جي مقصد تي غور ڪرڻ لاءِ پاڻ سان گڏ اڪيلو رهڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيڻ گهرجي. گهڻا ماڻهو روايتن ۽ فيشن جي وهڪري ۾ قاتل آهن. حقيقت ۾، انهن ڪڏهن به پنهنجي زندگي نه گذاري آهي، پر دنيا جي زندگي گذاري آهي. انهن ڇا حاصل ڪيو آهي، ۽ اهي ڪٿي ختم ٿيا آهن؟

تنهن ڪري، اهو عقلمندي آهي ته هڪ شخص ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کي روزاني مصروفيتن ۽ "فرضن" کان پري ڪري ته جيئن هو پنهنجي ذهن جي انتشار کي پرسڪون ڪري ۽ ان جي

جوهر کي سمجھڻ جي ڪوشش ڪري اهو مقصد طئي ڪري جيڪو هو حاصل ڪرڻ چاهي ٿو.

ياد رکو ته سڀ ڪان وڏي شاهدي جيڪا توهان حاصل ڪري سگهو ٿا اها توهان جي ضمير جي آهي: توهان جي روح جي بي عيب بي عيب آواز. توهان جو ضمير توهان کي جيڪو ٻڌائي ٿو اهو آهي ته توهان اصل ڪير آهيو، بغير ڪنهن زينت يا پردي جي.

عيسيٰ مسيح جي طاقت تي غور ڪريو جنهن چيو، "اي بابا، انهن کي معاف ڪر، ڇاڪاڻ ته اهي اهو نٿا ڄاڻن ته اهو ڪيئن ڪن جيڪو اهي نٿا ڄاڻن"

 عظيم پيغمبر بابت سوچيو جنهن چيو: "ڇا مان توهان کي اهو نه ٻڌايان جيڪو ڪنهن جو درجو بلند ڪري ٿو؟" انهن چيو: "ها، اي الله جا رسول" پاڻ فرمايو: "ان سان صبر ڪر جيڪو توهان سان بي خبر آهي، ان کي ڏي جيڪو توهان کان روڪي ٿو، ان سان تعلق قائم ڪر جيڪو توهان سان تعلق ٽوڙي ٿو، ان کي معاف ڪر جيڪو توهان تي ظلم ڪري ٿو".

پنهنجي روشن ضمير جي آواز کي ٻڌڻ سان توهان جي رستي تي روشني توهان جي زندگي برڪت ايندي. جڏهن توهان پنهنجي دل ڪنهن خواهش کي پورو ڪرڻ جي سخت خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته پنهنجي سمجھ کي استعمال ڪريو پاڻ کان پڇو: "ڇا اها سٺي خواهش آهي يا خراب جيڪا مان پوري ڪرڻ چاهيان ٿو؟"

ڪيترائي عنصر انساني خواهشن کي باهه ڏين ٿا جڏهن ڪو ماڻهو نئين ماڊل جي ڪار ڏسي ٿو، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو جڏهن هو هڪ نئين انداز جو گهر ڏسن ٿا، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو هڪ نئون فيشن رجحان مشهور ٿي وڃي ٿو، ماڻهو ان انداز کي خريد ڪرڻ پائڻ لاءِ تڙپيندا آهن!

خواهشون ڪٿان اينديون آهن؟ مون ڪلاڪن جا ڪلاڪ ان تي غور ڪندي گذاريا ڇا توهان پنهنجين سڀني خواهشن کي درجه بندي ڪري سگهو ٿا؟ مان انهن سڀني کي ترتيب ڏيڻ ڪامياب ٿيس صرف سٺيون رکيم جڏهن مون کي الاهي صحبت ملي، مون ڏٺو ته منهنجون سڀئي سٺيون خواهشون هڪ ئي وقت پوريون ٿي ويون آهن اڄ توهان ڪجهه چاهيو ٿا، سياڻي توهان جو روح ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش ڪري ٿو توهان جو ذهن، جيڪو قادر مطلق خدا کان نڪرندو آهي، هن

<u>دنيا جي سامان سان مطمئن نه ٿي سگهي ٿو، اهو ڪڏهن به نه ٿيندو، ڇاڪاڻ ته، منهنجا پيارا دوست، توهان پنهنجي روح جو سڀ کان قيمتي قيمتي خزانو وڃائي ڇڏيو آهي، جيڪو اڪيلو توهان جي خواهش کي پورو ڪرڻ توهان جي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي طاقت رکي ٿو اهو گم ٿيل خزانو خدا آهي.</u>

اهو سچ آهي ته ڪجهه سنيون يا ضروري خواهشون آهن، توهان کي انهن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي پر جڏهن توهان پنهنجي ننڍين خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ته پهريان خدا ڏانهن پنهنجي وڏي خواهش کي پورو ڪرڻ نه وساريو. اهو يقين ته ننڍيون خواهشون فرض پهرين پورا ٿيڻ گهرجن، هڪ وهم فريب آهي، مون کي اجا تائين ياد آهي ته مان پنهنجي روحاني سفر جي شروعات ته مان دير ڪندڙ هوس باقاعدي مراقبو نه ڪندو هوس، جيتوڻيڪ مان پاڻ کي چوندو رهيس ته مان ان لاءِ وقت ڪڍندس. هڪ پورو سال اهڙي طرح گذري ويو جڏهن مون کي احساس ٿيو ته مون جيڪو واعدو ڪيو هو اهو پورو نه ڪيو آهي. مون فوري طور تي پاڻ سان واعدو ڪيو ته صبح جو پهريون ڪم جيڪو مان ڪندس اهو آهي ڏوئڻ پوءِ خدا تي غور ڪرڻ. ان وقت روزاني ڪم گهٽا هئا، انهن کان بچڻ آسان نه هو، ٿوري دير لاءِ به، تنهن ڪري، مون فيصلو ڪيو ته پهريان پنهنجا روحاني فرض ادا ڪيان اهڙي طرح، مون هڪ وڏو سبق سکيو: خدا ڏانهن منهنجو فرض پهرين اچي ٿو، پوءِ ئي مان پين، گهٽ اهم فرضن تي ڌيان ڏيان ٿو.

جيڪڏهن انسانيت خدا کان وڌيڪ پين فرضن خيالن کي ترجيح ڏئي ٿي ته خدا انسانيت لاءِ ابديت جا دروازا ڇو کوليندو؟ خدا اسان جي اندر روحاني پر رکيا آهن اسان کان توقع رکي ٿو ته اسان روح جي دائرن اڏامون. اهي پر اسان جون روحاني خواهشون، اسان جا بلند خيال، اسان جي الاهي سرچشمي لاءِ اسان جي مخلص خواهش آهن.

اچو ته پهرين خدا کي ڳوليون. دنياوي فرضن کي تمام گهٽي اهميت ڏيڻ غير دانشمندي آهي، ڇاڪاڻ ته عزرائيل ڪنهن به وقت روح کي سڏي سگهي ٿو، پوءِ سڀئي فرض، وابستگيون، خدشا ذميداريون هڪ پيرو هميشه لاءِ ختم ٿي وينديون. پوءِ زندگي سان ايترو مضبوطيءَ سان ڇو چنبڙيل رهو؟

هڪ ماڻهو سوچي ٿو ته هو سلامتي ۽ ذهني سڪون مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي، پوءِ اوچتو ڪنهن پياري کي وڃائي ٿو، يا پنهنجي صحت يا نوڪري وڃائي ٿو، ۽ سلامتي ۽ ذهني سڪون ضايع ٿي وڃي ٿو!

منهنجي ماءُ لاءِ منهنجو پيار ڪيترو عظيم هو! مون سوچيو هو ته هوءَ هميشه مون سان گڏ هوندي، پر اوچتو مون کي خبر پئي ته هوءَ مون کي ٻار هئڻ وقت ڇڏي وئي هئي! اسان کي موت کان نه ڊڄڻ گهرجي، پر ان لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

زندگي اهڙي ناهي جيڪا نظر اچي ٿي ان تي ڀروسو نه ڪريو، چاڪاڻ ته اها چست، فريب ڏيندڙ، ۽ مايوسين ۽ ٽٽل اميدن سان ڀريل آهي هتي ڪمال نه ٿو ملي سگهي مان توهان کي زندگي جي غير حقيقي تصوير ڏيڻ نٿو چاهيان هي دنيا جنت ناهي اهو هڪ الاهي ليبارٽري آهي جتي خدا روحن کي آزمائي ٿو ته ڇا اهي نيڪي سان برائي خواهشن تي غالب ايندا ۽ ڪيس - يعني خدا کي - پنهنجي سڀ کان وڏي خواهش بڻائيندا، ته جيئن اهي سندس بادشاهت ڏانهن واپس اچي سگهن.

زندگي هر قسم جي الميي ۽ مزاح، آفتن ۽ خوشين سان ڀريل آهي، اهو هڪ وسيع، هميشه بدلجندڙ، ۽ متحرڪ ٽيپسٽري آهي جنهن ۾ بيشمار شڪلون آهن ڪابه ٻه شيون بلڪل هڪجهڙيون نه آهن هر شخص جي زندگي منفرد آهي هر فرد جون مختلف خاصيتون، هڪ مختلف ذهنيت، ۽ مختلف خواهشون آهن جيڪڏهن اسان کي هر روز ساڳين آزمائشن جو شڪار ڪيو وڃي، ته اسان ٿڪل ۽ بيزار ٿي وينداسين جيتوڻيڪ جنت، جيڪڏهن اها هميشه ساڳي هجي ها، ته ان جي اپيل وڃائي ڇڏيندي اسان کي تنوع ۽ تنوع پسند آهي جنت جو روايتي تصور مڪمل طور تي غلط آهي جيڪڏهن اهو واقعي ٿڪائيندڙ هجي ها، ته خدا جا بزرگ ۽ پاڪ ماڻهو پاڻ کي تفريح لاءِ زمين تي واپس اچڻ جي دعا ڪن ها! جنت مسلسل تمام گهڻي خوشگوار طريقي سان تجديد ڪئي ويندي آهي، جڏهن ته زمين اڪثر مسلسل تجديد ڪئي ويندي آهي، پر ٿڪائيندڙ ۽ ناخوشگوار انداز ۾

جيتوڻيڪ، ان حقيقت جي باوجود ته زندگي ٿڪائيندڙ ۽ ڏکي آهي، گهڻا ماڻهو ان جا عادي ٿي ويندا آهن، اهو يقين رکندا آهن ته جيئڻ جو ڪو ٻيو طريقو ناهي. هن زندگي جو روحاني زندگي

سان مقابلو ڪرڻ ڪان قاصر، اهي هن دنيا جي پردن لڪيل درد ٽڪاوٽ جي حد کي سمجهڻ ناڪام ٿين ٿا.

سچ ، زندگي حقيقي ناهي، اهو صرف تفريح آهي، ٻيو ڪجهه به نه جيئن پراڻيون فلمون بار بار ٻيهر رليز ٿينديون آهن، تيئن ساڳيا پراڻا واقعا پاڻ کي مختلف شڪلن ورجائيندا آهن زندگي جي لامحدود تسلسل جي باوجود، گذريل فلمن پيش ڪيل ساڳيا موضوع هڪ ٻئي پٺيان ورجايا ويندا آهن. سچ پچ، تاريخ پاڻ کي ورجائي ٿي، ماڻهو وقت جي عجائب گهرن صرف شيون آهن.

زندگي کي پنهنجن حيرانين کي آزاد ڪرڻ ڏيو، انهن کي خوشي، معروضي لاتعلقي سان قبول ڪريو، جذبات کان متاثر نه ٿيو، جيئن فلم ڏسي رهيو هجي. هڪ دل سان کلڻ سڀني انساني بيمارين لاءِ هڪ بهترين علاج آهي.

توهان کي زندگي کي آساني آرام سان ڏسڻ گهرجي. هي اهو آهي جيڪو مون پنهنجي استاد کان سکيو آهي. سندس آشرم منهنجي روحاني تربيت جي شروعات ، مون پنهنجا فرض اداس چهري سان انجام ڏنا، ڪڏهن به مسڪرايو نه. هڪ ڏينهن منهنجي استاد اهو محسوس ڪيو چيو، "خدا جي مرضي، سڀ ٺيڪ آهي! ڇا توهان جنازي تي آهيو؟ ڇا توهان کي خبر ناهي ته خدا کي ڳولڻ جو مطلب آهي پريشانين کي دفن سڀني غمن کي دفن ڪرڻ؟ زندگي کي ايترو سنجيده نه وٺو"

هن مون کي سيکاريو ته انسان جو فرض آهي ته هو پنهنجي ذهن کي سڀني دنياوي پريشانين مشڪلاتن کان مٿانهون ڪري ته جيئن هو خدا مڪمل آزادي حاصل ڪري سگهي.

زندگيءَ جي چئلينجن کي همت خود اعتمادي سان منهن ڏيڻ لاءِ خوشين غمن، نفعي نقصان، فتح ناڪامي توازن برقرار رکڻ گهرجي.

سڀني واقعن جي باوجود اندروني سڪون برقرار رکڻ فريب واري خواهشن تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو آهي. اهو مون انهن عظيم ماڻهن کان سکيو آهي جيڪي وقت جي تبديلين کان متاثر نه ٿيا هئا، پر آخر تائين ثابت قدم غير تبديل ٿيندڙ رهيا. نبين به، جڏهن انهن کي اذيت ڏني وئي، تڏهن به پنهنجو پاڪ شعور نه وڃايو، نه ئي انهن ڪنهن کي به انهن کان خدا جي محبت چوري ڪرڻ جي اجازت ڏني. روحاني خوشي پاڻ

هڪ برڪت وارو تحفظ سيني کان وڏو قلعو آهي. آزمائشن
مصيبتن جي وچ ، انهن نعمتن کي ياد رکو جيڪي خدا توهان
تي عطا ڪيون آهن. توهان جي روح خدا جو هڪ مقدس مندر
آهي. توهان کي جهالت جي اونداهي کي ان پاڪ جڳهه کي
آلوده ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. روحاني شعور جي حالت
 هجڻ ڪيترو شاندار آهي، عزت وارو، باوقار، محفوظ، امن
! ڪنهن کان به نه ڊڄو ڪنهن کان به نفرت نه ڪريو. هر
ڪنهن کي پنهنجو پيار ڏيو. خدا جي محبت کي محسوس ڪريو
سيني ماڻهن سندس موجودگي ڏسو، پنهنجي مضبوط
خواهش کي پنهنجي دل سندس مسلسل موجودگي هجڻ ڏيو.
هي هن دنيا امن سڪون سان رهڻ جو طريقو آهي پر هن
خود اطمينان جو مزو چکڻ ڏکيو آهي جيستائين خواهشن جون
تيز هوائون دل جي نخلستان مان وهي رهيون آهن ان جي
وڻن کي تشدد سان هلائي رهيون آهن.

خواهشون هڪ شخص جي ماحول جي ڪري ٿهنديون آهن.
اهي اسان جي حسي تصورن مان پيدا ٿينديون آهن انهن
تصورن جي حدن کان محدود هونديون آهن. ڳوٺاڻي ميلي
شرڪت ڪرڻ سان ڪجهه جوش جي خواهش پوري ٿيندي آهي،
پر هڪ عالمي معيار جي نمائش ڏسڻ سيني مختلف نمائشن
کي ڏسڻ کان پوءِ، ننڍڙو ميلو پنهنجو دلڪش اپيل وڃائي
ڇڏيندو آهي. تنهن ڪري، اسان کي پهريان خدا سان رابطي جي
خوشي جو تجربو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ان خوشي جو
مقابلو گهٽ زميني خوشين سان ڪري سگهون. پوءِ، خواهشون
اعليٰ نوعيت جون هونديون. خواهش لامحدود آهي؛ هڪ
خواهش پوري ٿيڻ کان پوءِ ٻي ان جي جاءِ وٺندي آهي. پر جڏهن
توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، ته توهان جون سڀئي خواهشون
پوريون ٿينديون آهن "پهرين خدا جي بادشاهت سندس
صداقت جي ڳولا ڪريو، اهي سڀ شيون توهان کي ڏنيون
وينديون (جيڪو خدا وٽ آهي اهو بهتر وڌيڪ پائيدار آهي)"
پوءِ ڇو نه پهرين ان عظيم خواهش جي پوري ٿيڻ جي ڪوشش
ڪريو خدا جي سخي هٿ مان بهترين سڀ کان وڌيڪ پائيدار
حاصل ڪريو؟

جڏهن خدا پاڻ کي ڄاڻڻ لاءِ ڳوليندڙ جي دعا جو جواب ڏيندو
آهي، ته سندس پيون سڀ خواهشون فوري طور تي هميشه
لاءِ پوريون ٿينديون.

ڪجھ ماڻهو سمجهن ٿا ته انهن جون ڪا به خواهشون ناهن، ٺيڪ!

مون ڏٺو آهي ته جڏهن ماڻهو بازار ويندا آهن ته اڪثر ڇا ٿيندو آهي. انهن کي خريد ڪرڻ جي ڪا خاص خواهش نه هوندي، پر اوچتو ڪجهه انهن جي نظر ۾ اچي ويندو آهي ۽ اهي سوچيندا آهن، "ها، مون کي اهو خريد ڪرڻو پوندو!"

جيتوڻيڪ اهي ان کي فوري طور تي نه خريد ڪن، اهو ڏينهن رات انهن جي سوچن ۾ رهي ٿو جيستائين اهي آخرڪار خريد نه ڪن، جيتوڻيڪ انهن کي پئسا قرض وٺڻا پون. اهي ڪجهه وقت لاءِ ان مان لطف اندوز ٿين ٿا، پر آهستي آهستي ان جي رغبت ختم ٿي ويندي آهي ۽ ان جي مالڪي جي خوشي گهٽجي ويندي آهي، تنهن ڪري اهي ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش رکن ٿا، وغيره.

ڪڏهن ڪڏهن اسان ڪنهن اهڙي شخص سان ملون ٿا جيڪو چوي ٿو: "ها، ڪاش مون وٽ ايترو ۽ ايترو پئسو هجي ها (يا هڪ خاص ماڊل ڪار يا سوئمنگ پول يا يا)" ۽ جيئن ئي اها خواهش پوري ٿئي ٿي، ته هڪ ٻي خواهش پيدا ٿئي ٿي ڪنهن نئين شيءِ لاءِ.

انساني خواهشون فطري طور تي نامڪمل آهن، ۽ تنهن ڪري اهي پنهنجن مالڪن لاءِ مڪمل خوشي حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهن.

دنيا توهان کي اهو ياد رکڻ کان هٽائڻ جي ڪوشش ڪندي ته صرف سچي قيمتي خواهش خدا کي ڳولڻ آهي پر توهان کي هر روز پاڻ کي اهو ياد ڏيارڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو سگريٽ نوشي ڇڏڻ، گهٽو کائڻ بند ڪرڻ، ڪوڙ ڳالهائڻ بند ڪرڻ، يا ٺڳي بند ڪرڻ جو فيصلو ڪري ٿو، ته انهن کي پنهنجي فيصلي ۾ پختو هجڻ گهرجي ۽ نه ڊهڻ گهرجي. خراب ماحول ارادي کي ختم ڪري ٿو ۽ ڪمزور ڪري ٿو، هڪ شخص جي اندر غلط خواهشون پيدا ڪري ٿو. اهو انهن کان بهترين وٺندو آهي ۽ انهن کي بدترين ڏئي ٿو جيڪي چورن سان گڏ رهن ٿا اهي يقين رکن ٿا ته اهو زندگي گذارڻ جو واحد طريقو آهي پر سٺن ماڻهن سان گڏ رهڻ ذهن کي اعليٰ شين ڏانهن هدايت ڪري ٿو، ته جيئن غلط خواهشون هاٽي ڪنهن شخص کي لالچ نه ڏئي سگهن. هن زندگي ۾ هر شيءِ تبديلي ۽ اتار چڙهاؤ جي تابع آهي پر ڪجهه لمحن جي گهري غور و فڪر يا خالص روحاني

موضوعن تي مطالعي □ غور و فڪر الهام جو ذريعو هوندو، جيڪو مخلص ڳوليندڙ کي فريب □ وهم جي سمنڊ پار ڪري الاهي ڪنارن ڏانهن وٺي ويندو جتي "انهن کي ان □ ڪا به ٽڪاوٽ نه ڇهندي، نه ئي انهن کي ان مان ڪڍيو ويندو".

سڀ کان وڏو آرام انهن لاءِ تيار ڪيو ويو آهي جن محنت) □ جنهن سچ جي ڳولا □ ڪا به ڪوشش نه ڇڏي، اهو ڪئي، ڪٿيو آهي(

سچي خوشي خدا جي خواهش □ مسلسل ان بابت سوچڻ □ آهي. ثابت قدمي سان، هڪ وقت ايندو آهي جڏهن اهو خيال ايترو مضبوط □ بي خوف ٿي ويندو آهي جو ڪو به جسماني، ذهني يا جذباتي مصيبت توهان جي شعور کي خدا کان نه هٽائي سگهي؟ ڇا اهو عجيب ناهي ته خدا جي شعور سان گڏ رهو، ان بابت سوچيو □ هر وقت ان کي محسوس ڪريو، □ سندس بي عيب موجودگي جي حرم □ رهو، جتي نه موت □ نه ئي ڪا ٻي شيءِ توهان جي اندروني سڪون کي چوري ڪري سگهي ٿي؟ (جيڪي ايمان رکن ٿا □ جن جي دلين کي خدا جي ياد □ آرام ملي ٿو، يقيناً، خدا جي ياد □ دل کي آرام ملندو آهي)

جڏهن توهان سڀني خواهشن کان محفوظ ٿي ويندا آهيو، ته توهان دائمي موجودگي مان لطف اندوز ٿيندا آهيو.

زندگي واقعي عجيب آهي، ڇاڪاڻ ته هر شيءِ تبديليءَ جي تابع آهي تنهن ڪري، ڪنهن کي به هن زندگي جي لڏندڙ ريتي تي خوشي جي ٻيڙي کي لنگر انداز نه ڪرڻ گهرجي. اسان جو وقت گذري ويندو، □ جيڪو اسان هاڻي ڏسون ٿا اهو هڪ ڏينهن ختم ٿي ويندو. تبديلي قابل قبول آهي جيستائين توهان ان کي توهان کي نقصان پهچائڻ نه ڏيو □ جڏهن اهو توهان کي نقصان پهچائي ٿو، ته اندروني انتشار جيڪو توهان تجربو ڪيو ٿا اهو توهان لاءِ هڪ پيغام آهي ته خواهشن جي قبضي □ نه رهو. جڏهن توهان الاهي روح □ محفوظ آهيو، توهان هر شيءِ کي وابستگي يا انحصار کان سواءِ لطف اندوز ٿيو ٿا. تنهن ڪري، ان کي ڄاڻڻ جي ڪوشش انهن لاءِ انتهائي اهم آهي جيڪي پرواهه ڪن ٿا؛ ٻي صورت □، زندگي هڪ تباهي ڪندڙ مايوسي هوندي، اميدن کي خوفناڪ طريقي سان چيپاٽيندي.

جڏهن مان 1935ع □ هندستان واپس آيس، ته مون کي اميد هئي ته اهي جڳهيون گهمڻ لاءِ جيڪي مون کي ٻار وانگر پسند هيون، پر پهچڻ تي، مون ڏٺو ته هر شيءِ بدلجي چڪي هئي.

زندگي جو مرحلو هڪ مختلف طريقي سان ترتيب ڏنو ويو هو. سڀ کان وڏي مايوسي ۽ صدمو تڏهن آيو جڏهن مان ايڪاپور ۾ پنهنجي پراڻي گهر جو دورو ڪيو، جتي مان ڪيڏندو هوس ۽ پکي ڏسندو هوس. مون کي ياد ايندڙ سپني مان صرف هڪ وڻ بچيو اهڙي زندگي آهي! واقف ۽ پياريون شيون هڪ هڪ ڪري اسان جي نظرن کان غائب ٿي ويون. مان پنهنجي گهر کي ڏسڻ لاءِ ڪجهه به ڏيڻ لاءِ تيار هوس جيئن اهو منهنجي ٻاروتڻ ۾ هو ۽ تڏهن به، خدا منهنجي خواهش پوري ڪئي، ڇاڪاڻ ته مون بعد ۾ گهر کي هڪ خواب ۾ ڏٺو، جتي اسان تلاءَ ۾ ترندا هئاسين، ۽ پوءِ مان مٿي چڙهي ويس، بستري تي ليٽيس، ۽ آم کائيندو هوس، جيئن مون ڪيترائي سال اڳ ڪيو هو.

خواهشن کي هاڻي تمام احتياط سان جانچڻ ۽ جانچڻ گهرجي، چڱي طرح ترتيب ڏيڻ گهرجي، ۽ صرف سٺيون ئي برقرار رکڻ گهرجن، ۽ انهن سٺين خواهشن کي به خدا جي لاءِ سڀ کان اهم خواهش کي دٻائڻ جي اجازت نه ڏني وڃي.

اها خواهش زنده ۽ ٻرندڙ رهڻ گهرجي، ۽ ان کي ختم ٿيڻ يا ختم ٿيڻ نه گهرجي جڏهن انسان خدا کان پنهنجي دنياوي خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ پڇي ٿو پر ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ لاءِ نٿو چوي ته اهو هڪ وڏي وهم ۾ آهي. تصور ڪريو هڪ ٻار جيڪو مسلسل مطالبو ڪري ٿو ته سندس والدين سندس درخواستون پوريون ڪن، ۽ ٻي صورت ۾ نه انهن بابت پڇن ٿا ۽ نه ئي انهن بابت سوچين ٿا. اها ناشڪري ۽ انهن جي مهرباني جو انڪار آهي، ۽ ان ۾ انهن لاءِ هڪ سبق آهي جيڪي غور ڪن ٿا.

جڏهن زندگي جي هن ڪتاب کي لاڳو ڪيو ويندو، ته انسان سان گڏ صرف روحاني علم هوندو جيڪو ڪنهن جي دنياوي سفر دوران حاصل ڪيو ويندو. تنهن ڪري، خدا کي هميشه پنهنجي ذهن ۾ موجود رهڻ گهرجي، مسلسل کيس سڏيندو رهڻ گهرجي ۽ کيس ڪڏهن به نه وساريندو جيڪڏهن ڪو واقعي پنهنجي روحاني مستقبل بابت پريشان آهي. جڏهن اسان خدا سان رابطي ۾ هوندا آهيون، ته اسان ڏسنداسين ته سڀئي خواهشون هڪ پراسرار طريقي سان پوريون ٿين ٿيون. پر اسان کي پهريان خدا کي ڳولڻ گهرجي. هو سخي آهي ۽ اسان کي سڀ ڪجهه ڏنو آهي، پر اسان کيس صرف تڏهن ڳوليندا سين جڏهن اسان سندس تحفن سان مطمئن نه آهيون

پر پاڻ ڏيڻ واري ڏانهن رخ ڪندا آهيون. اسان ڪيس سچائي سگهنداسين جيستائين اسان پنهنجي ڳولا ۾ مخلص آهيون، سندس ويجهو ٿيڻ جي خواهش ۾ مخلص آهيون ۾ سندس برڪت واري موجودگي جو تجربو ڪندا آهيون.

جڏهن ماڻهو خاموشي سان ويهڻ ۾ روحاني معاملن تي غور ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي ته اوچتو دنياوي خيال اڀرندا آهن، جيڪي انهن کي پريشان ڪندا آهن ۾ انهن کي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ کان روڪيندا آهن. انهن کي پنهنجي سوچن ۾ جسمن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي، ۾ ائين ڪرڻ سان، اهي پنهنجي روح ۾ هڪ پورٽيبل جنت ڪٽندا زندگي ۾ يا موت ۾، جنت ۾ يا دوزخ ۾، اها عظيم خوشي انهن سان گڏ هوندي.

اسان کي دل جي گهراين سان خدا کان دعا گهرڻ گهرجي، پنهنجي وڏي خواهش کي ظاهر ڪندي، دل جي ٻولي ۾، روح جي تڙپ ۾، ۾ ضمير جي وسوسن ۾ ڪائنس پڇڻ گهرجي، ته جيئن هو اسان کي ٻڌي ۾ اسان کي جواب ڏئي، پر جيڪڏهن ڪو ماڻهو اڌ دل سان دعا ڪري ٿو ۾ ساڳئي وقت ڪنهن ٻئي شيءِ بابت سوچي ٿو - ڪجهه اهڙو جيڪو خدا چاڻي ٿو اهو ان شخص جي بنيادي ڳڻتي ناهي - ته هو جواب نه ڏيندو.

اسان کي پهريان خدا هجڻ گهرجي وقت هاڻي آهي اسان کي انتظار نه ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته وهم تمام طاقتور آهن زندگي جلدي گذري ٿي، ۾ زندگي جي مقصد کي ڄاڻڻ کان سواءِ هن دنيا مان نڪرڻ شرم جي ڳالهه آهي اسان کي جڏهن به فارغ وقت جو لمحو ملي ته غور ڪرڻ گهرجي جيتوڻيڪ توهان جون دعائون شروع ۾ جواب نه ڏنيون وڃن، خدا جي رحمت کان مايوس نه ٿيو، پر دعا ڪندا رهو خلوص سان دعا ڪريو ۾ يقين رکو ته توهان جي دعا قبول ڪئي ويندي.

مون پنهنجي زندگي ۾ دعا جي جواب ڏيڻ جي خدا جي سپ کان وڏي ثبوت ڏٺي آهي پر اهڙي جواب لاءِ ڪوشش جي ضرورت آهي، چاڪاڻ ته ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ ڪا به اهميت نٿي ملي. زندگي جي اسرار کي ظاهر ڪرڻ ۾ خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿيڻ لاءِ مراقبو ضروري آهي.

خراب عادتون ۾ ٻيون پريشانيون توهان جي ڪوششن کي ڪمزور ڪرڻ ۾ توهان جي عزم کي ڪمزور ڪرڻ جي ڪوشش

ڪنديون پر جيڪڏهن توهان خوش رهڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجا خيال خدا ڏانهن رکو، توهان ان کي پنهنجي ويجهو پائيندا.

دنياوي خوشين جون خواهشون هڪ مقناطيسي ڇڪ پيدا ڪن ٿيون جيڪو انسان کي هن زمين ڏانهن ڇڪي ٿو، زندگي کان پوءِ زندگي جسماني طور تي واپس اچڻ انهن لاءِ غير ضروري ٿي ويندو آهي جن پنهنجي خواهشن کي خدا ڳولي ورتو آهي جڏهن به اهي ڪنهن به خواهش کي پورو ڪرڻ چاهين ٿا، اهي ان بابت سوچين ٿا، اهو انهن جي سامهون ظاهر ٿئي ٿو منهنجي ماءُ هن جي موت کان پوءِ مون تي ظاهر ٿي، مون کي هن کي ڏسي تسلي ملي هن جي نيڪي لاءِ خدا جو شڪريو ادا ڪيو. سچ پچ، هو سڀ کان وڌيڪ سخي رحمدل آهي، هو اسان جي خواهشن کي پورو ڪري ٿو ته جيئن اسان سان پنهنجي پيار شڪرگذاري جو مظاهرو ڪري سگهون جڏهن اسان هن کي پنهنجي دلين پهرين جڳهه ڏيون ٿا.

<u> جڏهن ڪو ماڻهو خدا تائين پهچي ٿو، ته اهي زندگي تقدير جا مالڪ بڻجي وڃن ٿا.</u> اسان کي آرام نه ڪرڻ گهرجي جيستائين خدائي موجودگي اسان جي زندگين مضبوطي سان قائم نه ٿئي. هو اسان کي اهو سڀ ڪجهه ڏيندو جيڪو اسان چاهيون ٿا اسان کي آزمائيندو.

روحاني رستي تي آزمائشون رڪاوٽون ڪيتريون ئي وڏيون آهن، پر جيئن اسين انهن آزمائشن مان گذري رهيا آهيون انهن رڪاوٽن تي قابو پائي رهيا آهيون، اسان کي چوڻ گهرجي: "اي خداوند، توهان منهنجي دعا جو جواب ڏنو آهي منهنجيون وڏيون خواهشون پوريون ڪيون آهن، تنهنڪري منهنجو دل توهان جي موجودگي سان امير ٿي ويو آهي منهنجي روح توهان جي روشني سان روشن آهي".

توهان تي سلام هجي

استاد پرمهانسا يوگانند جي چوڻين مان

ماڻهو زندگي ڪجهه شين کي ڇڏي ڏيڻ جي خيال بابت شڪايت ڪندا آهن، جيتوڻيڪ حقيقت اهي ڪيتريون ئي قيمتي شيون ڇڏي ڏيندا

آهن، جن مان گهٽ □ گهٽ ذهني سڪون آهي، □ ڪڏهن اهي پاڻ کي پئسن لاءِ به قربان ڪري ڇڏيندا آهن، جيڪو نقصان □ نقصان جي تابع هوندو آهي.

پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريو □ توهان ڏسندا ته توهان جي زندگي هڪ خوبصورت تال واري سر وانگر بڻجي وئي آهي.

پنهنجو ڌيان هن دنيا کان ٻاهر ڪڍي خدا جي وسيع بادشاهت ڏانهن موڙيو جيڪو توهان جي اندر آهي.

سڪون جي ٻيڙيءَ □ توهان اسان جي خوابن کان ٻاهر ان دنيا ڏانهن سفر ڪري سگهو ٿا جتي الاهي چشمو دل □ روح جي گهراين مان بغير ڪنهن وقفي جي وهندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي زندگي جي راند □ پنهنجو ڪردار ادا ڪرڻ □ مدد ڪر اهڙي طريقي سان جيڪو توکي خوش ڪري، ڇا مان ڪمزور آهيان يا مضبوط، بيمار آهيان يا صحتمند، مشهور آهيان يا نامعلوم، امير آهيان يا غريب، اهو ڄاڻڻ ته تون مون سان پيار ڪرين ٿو □ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندين.

دولت ڪنهن شخص کان ڪسي سگهجي ٿي، يا ان کان ڪسي سگهجي ٿي، جڏهن هو هن دنيا مان هليو ويندو آهي، □ اهي ان کي پاڻ سان گڏ ڪٽي نٿا سگهن. ان جي اصل قيمت ان کي فائديمند ڪمن □ خرچ ڪرڻ □ پاڻ □ ٻين کي اهڙي طريقي سان خوشي ڏيڻ □ آهي جيڪو خدا □ پنهنجي ضمير کي خوش ڪري.

جيڪي ماڻهو صرف پنهنجي سلامتي □ آرام جو سوچين ٿا، ٻين جي ضرورتن کي وسارين ٿا يا نظرانداز ڪن ٿا، حقيقت □ غربت جي پرواهه ڪري رهيا آهن جيڪا هڪ ڏينهن انهن جو مقدر بڻجندي. جيڪي پنهنجي دولت کي نيڪ ڪمن لاءِ استعمال ڪرڻ بدران ان سان چنبڙيل آهن، اهي پنهنجي آخرت □ خوشحالي نه ٿا آڻين پر غريب پيدا ٿين ٿا، اميرن جي خواهشن □ خواهشن سان. پر جيڪي پنهنجي دولت □ خوشحالي کي ٻين سان شيئر ڪن ٿا، اهي جتي به وڃن ٿا، نيڪي □ فراواني کي راغب ڪن ٿا.

جڏهن توهان انهن کي ڏيو ٿا جيڪي ان جي لائق آهن، ته توهان ڏسندا ته خدا هميشه توهان سان گڏ آهي □ توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو □ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي ضرورت نه پوندي. اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته اسان جون زندگيون سڌو سنئون خدا جي طرفان برقرار آهن □

جڏهن اسان اهو محسوس ڪريون ٿا ته اسان جا ذهن، اسان جون مرضيون ۽ اسان جون سرگرميون سڀ خدا تي منحصر آهن ۽ هن کان پنهنجي طاقت حاصل ڪن ٿا، تڏهن اسان کي هن کان سڌي هدايت ملندي ۽ اسان کي احساس ٿيندو ته اسان جي زندگي هن جي لامحدود زندگي سان هڪ آهي.

مراقبو خدا جي وجود جو ثبوت فراهم ڪري ٿو جڏهن احساس جون لهرون ذهن جي تلاءَ مان صاف ٿي وينديون آهن، ته روح مان الاهي خوشي نڪرندي آهي. هي خوشي اڳ ۾ ئي روح ۾ موجود آهي، پر اهو ڍڪيل آهي.

او، رب مان پنهنجي مرضي ۽ عقل کي استعمال ڪندي پهرين ننڍيون شيون حاصل ڪندس ۽ پوءِ وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.

جيتوڻيڪ سيئي مادي خواهشون حاصل ٿي وڃن پر اهو صرف اٽپوري خوشي ڏئي ٿو - ۽ خدا کي ڳولڻ سان مان خوشي جا اڻ کٽ ذخيرا ڳوليندس ۽ اهو ڪڏهن به وهڻ ۽ وهڻ بند نه ٿيندو آهي روح جي باغن ۾ سدا بهار چراگاهن ۾.

گهر: فتح اسڪوائر

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي زندگي هڪ ڪان پوءِ بئي جوش جي ڳولا ۾ گذاريندو آهي، ته هو ڪڏهن به سچي خوشي جو ذائقو نه چاٽي سگهندو. هڪ کي سادگي سان زندگي گذارڻ گهرجي ۽ آساني سان زندگي گذارڻ گهرجي. هڪ شخص لاءِ صلاح ڏني وئي آهي ته هو اڪيلو وقت گذاري، وقت بوقت پنهنجن ڪمن تي غور ڪري، ۽ اندروني سڪون جي مشق ڪري، جيڪو شفا، تازگي، ۽ نئين طاقت آڻيندو آهي.

جيڪڏهن پريشانيون مسلسل موجود هجن ۽ پيا محرڪ حواسن تي بمباري ڪن، ته نتيجي ۾ اعصاب متاثر ٿيندا، اهم توانائي جو وڏو مقدار ضايع ٿيندو، ۽ روح پريشان ۽ پريشان محسوس ڪندو. ان کان علاوه، ڪنهن کي ٻين کي درست ڪرڻ جي باري ۾ تمام گهڻو پريشان نه ٿيڻ گهرجي؛ بلڪه، ڪنهن کي ٻين کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان اڳ پاڻ کي درست ڪرڻ گهرجي.

اهو چاڻڻ ڏيو ته گهر سڀ کان وڏو جنگ جو ميدان آهي جيڪو ماڻهو پنهنجي گهر ۾ فرشتو هوندو آهي اهو ڪٿي به فرشتو هوندو.

آواز جي مٺاس ۽ نيڪ رويي مان ظاهر ٿيندڙ امن جي گهر ۾ ڪنهن بئي هنڌ کان وڌيڪ ضرورت آهي.

جيئن اوندهه اتي رهي نه ٿي سگهي جتي روشني چمڪي ٿي، تيئن بيماري جي اوندهه به ختم ٿي ويندي جڏهن خدا جو نور جسم جي سيلن ۾ چمڪي ٿو، ۽ ٿورا ماڻهو آهن جيڪي هن سچائي کي سمجهن ٿا.

جڏهن ماڻهن شفا جي سخت خواهش محسوس ٿئي ٿي، ته اهي پريشان دلين سان يا مايوسي جي احساس سان دعا ڪن ٿا، اهو فرض ڪندي ته خدا انهن جي دعا نه ٻڌندو يا اهي دعا ڪن ٿا پر انتظار نٿا ڪن ته جيئن انهن کي خبر پوي ته انهن جون دعائون خدا تائين پهتيون آهن يا نه.

جيئن ڪو ماڻهو خراب رسيور استعمال ڪندي هوا نشر ٿيندڙ موسيقي نه ٻڌي سگهي، تيئن ئي ڪو به ماڻهو خوف، پريشانين، هر قسم جي پريشاني، شڪ غير يقيني صورتحال سان خراب ٿيل نفسياتي نظام سان خدا کان نڪرندڙ صحت، طاقت حڪمت جي وائبريشن کي نه ٻڌي سگهي.

اي منهنجا مالڪ، ضرورت خوشحالي جي وقت ، بيماري صحت ، اونداهي روشني ، سپني حالتن ، اڄو ته شڪرگذاري سان ياد ڪريون انهن خوشحالي جي ڏينهن کي جيڪي توهان اسان کي عطا ڪيا آهن. اسان کي ايمان جون اکيون کولڻ مدد ڪريو ته جيئن اسان توهان جي برڪت واري روشني کي ڏسي سگهون، جيڪا سپني بيمارين بيمارين کي شفا ڏئي ٿي.

مان پنهنجي سٺن خيالن، پنهنجي نيڪ ارادي، پنهنجي ثمر آور، فائديمند سرگرمي جي ٻيڙي جو ڪپتان آهيان، مان پنهنجي زندگي جي ٻيڙي کي هلائيندس، هميشه پنهنجون اکيون پنهنجي گهري غور و فڪر جي آسمان امن جي چمڪندڙ ڌرتيءَ تي رکيندس.

مان پنهنجي تخليقي سوچ جي صلاحيتن کي هر ڪم ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندس جيڪڏهن مان پاڻ کي به مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ته خدا منهنجي مدد ڪندو.

اڄ مان نئين ڪوشش سان زندگي جي باغ کي آباد ڪندس ان دانائي، صحت، اطمينان خوشي جا ٻج پوکيندس. مان ايمان خود اعتمادي سان ٻج کي پاڻي ڏيندس، مان الله تعاليٰ جي فضل جو انتظار ڪندس ته هو مون کي انصاف وارو فصل ڏئي. جيتوڻيڪ مان متوقع فصل نه لڻيندس، مان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪرڻ سان حاصل ٿيندڙ ذهني سڪون لاءِ شڪرگذار رهندس.

مان خدا جو شڪر ادا ڪندس ته مان ڪوشش جاري رکي سگهان ٿو جيستائين مان ڪامياب نه ٿيان، سندس فضل سان مان سندس شڪر ادا ڪندس جڏهن مان پنهنجي دل جي سپ کان وڏي خواهش حاصل ڪندس ته مان صرف نيڪ لائق ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس، خدا جي رضا حاصل ڪرڻ لاءِ.

دنيا قدرتي انساني طوفانن سان ڀريل آهي، خدا هن دنيا جي طوفانن، طوفانن برائين کان مضبوط ڍال محفوظ پناهه گاهه آهي. جتي

به خدا آهي، اتي ڪو به خوف يا غم ناهي. سچو مومن زندگي جي جنگ ۾ واقعن جي جدوجهد ۾ مضبوط ۽ فخر سان بيٺو آهي، يقين رکي ٿو ته خدا هن سان گڏ آهي، هن کي نقصان کان بچائيندو آهي ۽ هڪ لمحي لاءِ به هن کي نه ڇڏيندو آهي. اهڙي طرح، خوف هن جي دل مان ختم ٿي ويندو آهي ۽ يقين قبضو ڪري وٺندو آهي، هڪ اهڙو تحفظ جيڪو لاڳو نٿو ڪري سگهجي.

<u>ڊڄڻ نه گهرجي، مطلب ته خدا ۽ سندس حفاظت تي ايمان رکڻ، ۽ سندس انصاف، حڪمت، رحم، محبت ۽ هر هنڌ موجودگي تي ايمان رکڻ.</u>

خوف انسان کي نفسياتي طاقت کان محروم ڪري ٿو، سندس ذهن کي ڊڪي ٿو، ۽ دل جي قدرتي تال کي خراب ڪري ٿو. ان کان علاوه، خوف جسماني پريشاني ۽ نفسياتي بيماريون پيدا ڪري سگهي ٿو. پريشاني ۽ نفسياتي قيد ۾ مبتلا ٿيڻ جي بدران، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته هو خدا جي حفاظت ۾ محفوظ آهي، جيڪو سڀ ڪجهه ڏسندڙ ۽ سڀ ڪجهه ٻڌندڙ آهي، سندس ناقابل تسخير قلعي ۾ محفوظ آهي، ۽ سندس رحمت ۽ سنڀال سان گهيريل آهي.

چا آفريقي جهنگل ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪنهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ ڪنهن به خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا. تحفظ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو ذريعو ناهي. يقيناً، ڪنهن کي واقعن سان منهن ڏيڻ ۾ عقل استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل يقين رکڻ گهرجي. ايمان جو مطلب ڪڏهن به مصيبت جي منهن ۾ لاپرواهي يا غير دانشمندي سان ڪم ڪرڻ نه آهي. بلڪه، قطع نظر ته ڪجهه به ٿئي ٿو، ڪنهن کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته خدا اڪيلو ئي مشڪل ۽ آزمائشي حالتن ۾ مدد ڪرڻ جي قابل آهي جيڪڏهن ڪو پنهنجي دل، روح ۽ حواسن سان هن ڏانهن رخ ڪري ٿو.

جڏهن مشڪلاتون برفاني طوفان وانگر لهنديون آهن، اسان کي انهن کي اسان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ يا اسان جي واضح نظر ۽ دانشمندي، منطقي طريقي کي مبهم ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. بلڪه، اسان کي خدا تي پنهنجي ايمان ۽ صحيح ۽ غلط جي پنهنجي فطري احساس کي برقرار رکڻ گهرجي، ۽ هڪ رستو ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. خدا جي مدد سان، اسان ان کي ڳوليندا سين. آخرڪار، شيون بهتر ٿينديون ڇاڪاڻ ته خدا جي طاقت ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن. جيڪي ماڻهو حالتن جي ناگزيريت کي قبول نٿا ڪن ۽ ان جي بدران پنهنجي عقل ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر نڪرڻ جي ڪوشش

ڪندا آهن، انهن لاءِ دروازو ڪليل ملندو - هڪ دروازو جنهن تي هر ايمان وارو هٿ دستڪ ڏيندو آهي.

زندگي اونده ۽ ڏکيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن اسين ٿوڪر ڪائيندا آهيون ۽ اڳتي وڌڻ کان هٻڪندا آهيون. اسان کي خدا جي روشنيءَ کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهين رستن تي هلون ٿا. خدا جهالت ۽ اونداهيءَ جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ رهنمائي ڪندڙ تارو آهي.

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوتائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آوازَ کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آوازَ جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

ذهنيءَ غور ۽ روحاني خود شناسي ۾ فرق

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو، ته هو هڪ هلندڙ رڪارڊر وانگر بڻجي ويندو آهي، محاورا ۽ بلند جملا ورجائيندو آهي، ۽ ٻيا انهن کي عالم ۽ ڄاڻو سمجهندا آهن پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي. هن قسم جي دانشوري يا دانشوري "پاڻ" کي حسي ذهن سان ڳنڍي رکي ٿي، جيڪو پاڻ جسماني حواسن سان محدود آهي. نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي، ۽ اهو مشورو ڏنو ويو آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي ضايع نه ڪيو وڃي جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، نه ته ڪو ماڻهو پاڻ کي هڪ گهاتي دانشورانه جهنگ ۾ گم ٿيل ڏسي، نظريي جي دائري کان ٻاهر نه نڪري سگهي.

هي عمل سچ کي ڄاڻڻ جو سبب نه بڻجندو ڇاڪاڻ ته سچ راءِ ۽ نظرين کان ٻاهر آهي، ۽ ڪيترائي جيڪي هن طريقي تي عمل ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل ٿي ويندا آهن.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي صرف پئسو ۽ مادي ملڪيت حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندو آهي، ته ان جو شعور مادي دنيا ۾ ڦڪجي ويندو ۽ لامحدود پيچيدگين ۾ ڦاسي پوندو، تنهن ڪري، عقلمند ماڻهو

چون ٿا ته هڪ شخص کي خدا پاران عطا ڪيل سيني ذهنيء صلاحيتن کي وقتيء شين جي ڳولا ۾ وقف نه ڪرڻ گهرجي، نه ته هو پاڻ کي ماديت جي بهولبليا ۾ وڃائي ڇڏي ۽ پاڻ لاءِ غير ضروري حدون ۽ پابنديون پيدا ڪري ان جي بدران، انهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ صحيح ۽ غلط جي وچ ۾ فرق ڪرڻ لاءِ پنهنجي اخلاقيء صلاحيتن کي ترقي ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ ڇا نقصانڪار آهي ۽ ڇا فائديمند آهي جڏهن اهي پنهنجي روحاني بصيرت کي ترقي ڪندا، ته اهيء پاڻ ۾ خدا کي محسوس ڪرڻ ۽ ماديت جي گهاٽي پردن جي پويان لڪيل روحاني سچائي کي معلوم ڪرڻ جي قابل هوندا. هن حالت کي روحاني خود شناسي سڏيو ويندو آهي.

اسان جون پريشانيون ڪهڙيون به هجن، خدا کي هميشه اسان جي زندگين ۾ ترجيح ڏيڻ گهرجي. روحاني واڌ ويجهه جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ خدا سان مسلسل، دل سان تعلق آهي، جنهن جي ذريعي توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار، مثبت تبديلي جو مشاهدو ڪندا جيڪا توهان کي تمام گهڻي متاثر ڪندي.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪو شو ڏسڻ چاهي ٿو، يا نوان ڪپڙا يا نئين ڪار خريد ڪرڻ چاهي ٿو، ڇا اهو سچ ناهي ته سندس ذهن هر وقت مصروف رهندو آهي؟ انهن معاملن جي حوالي سان ۽ انهن کي ڪيئن حاصل ڪجي يا حاصل ڪجي؟ هو آرام نه ڪندو جيستائين هو پنهنجين خواهشن کي پورو نه ڪندو، ۽ هو انهن خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪندو رهندو.

انهيءَ ڪري، انساني ذهن کي خدا بابت سوچڻ ۾ مصروف رهڻ گهرجي ۽ پوءِ سڀئي ننڍيون ننڍيون خواهشون خدا کي محسوس ڪرڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ جي مضبوط خواهش ۾ تبديل ٿي وينديون.

جڏهن ذهن خدا کي هڪ دل سان پريل، پرجوش سرگوشي ڪري ٿو جيڪو هڪ خواهشمند روح جي گهرائي مان نڪرندو آهيء

روح جو سڏ ڪائناتي دل کي ڇُهندو، ۽ جواب ايندو، ان سان گڏ وڏي خوشي آڻيندو.

ذهنيء وسوسا قوت ارادي کي وڌائين ٿا، جيستائين توهان وٽ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي طاقت نه هجي.

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن ۽ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندا آهن، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت

سوچڻ ئي ان کي ممڪن بڻائڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، چاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ۾ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۽ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

واڌ جو راز

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۽ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۽ مقصد آهي.

آزمائشن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، مضبوط ۽ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي. تجربي جي ٻرندڙ شعلن مان اسان جيڪا حڪمت حاصل ڪريون ٿا اها واقعي قابل ذڪر آهي. زندگي اسان کي پاڪ ڪري ٿي، اسان جي بنيادي فطرت کي قيمتي عنصرن ۾ تبديل ڪري ٿي، اسان کي روحن سان گڏ رهڻ جي اجازت ڏئي ٿي جيئن جواهرن وانگر پاڪ، فولاد وانگر مضبوط، پر لچڪدار ۽ لچڪدار، مصيبت ۽ سختي جي دٻاءُ هيٺ ٽٽڻ کان سواءِ جهڪي ٿي.

جڏهن اسين ڪاوڙ سان مسخ ٿيل، ظلم سان متاثر ٿيل چهرا ڏسون ٿا، ته انهن جو نظارو اسان کي پنهنجي روحن مان بدصورتي کي ختم ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿو - هڪ روح جيڪو ڪنهن به شيءِ کان بي خبر آهي سواءِ بچڙن ارادن ۽ گهري رنجش جي جيڪو اسان جي اندر برڪت واري الاهي تصوير کي مبهم ڪري ٿو، جيئن ڪاجل هڪ آئيني کي ماريندو آهي. ٻين جا ڏکوئيندڙ عمل اسان ۾ پنهنجي رويي کي بهتر بڻائڻ ۽ پاڻ تي ضابطو رکڻ جي خواهش کي جاڳائڻ گهرجن، ته جيئن اسان پنهنجن بي قابو جذبن جا مالڪ بڻجي سگهون، نه ته انهن جا غلام.

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ

لاءِ گهٽيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي ڪثرت سان پريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته اهو وهڪرو ان جي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هميشه وهندڙ ۽ مسلسل روحن تائين ان سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي. اهي پوءِ خوشي جي هن وهڪري کي امن جي خواهشمند روحن ڏانهن منتقل ڪرڻ جي قابل هوندا.

هر روز، هڪ ماڻهو آئيني ۾ پنهنجو چهرو ڏسڻ لاءِ ڏسندو آهي چاڪاڻ ته هو ٻين کي پنهنجو بهترين ڏيکارڻ چاهين ٿا. پوءِ، اهو ڪيترو وڌيڪ اهم آهي ته انهن لاءِ روزانو پاڻ سان گڏ ويهڻ ۽ اندروني تجزيي جي آئيني ۾ ڏسڻ ته جيئن چمڪندڙ سطح جي هيٺان ڇا آهي اهو ڳولي سگهجي! ڇاڪاڻ ته هر شيءِ جيڪا ظاهري طور تي پرڪشش آهي اها پنهنجي اندروني خود مان راغب ٿئي ٿي ۽ روح جي خالص آئيني کي ڪابه شيءِ خراب نه ڪري ٿي جيئن نفسياتي بگاڙ جهڙوڪ ڪاوڙ، ناراضگي، حسد ۽ نفرت جيڪو به پاڻ کي انهن مرڪبن کان آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، روح جي فطرت کان اجنبي، اندروني خوبصورتي جي روشني کي اندر مان نڪرڻ ڏيندو.

تجزيي ذريعي، اسان کي خبر پوي ٿي ته انساني مسئلا ٽي پيرا آهن: اهڙا مسئلا ۽ خرابيون آهن جيڪي انساني جسم تي حملو ڪن ٿيون، ٻيا جيڪي ذهن تي حملو ڪن ٿيون، ۽ ٽيون درجو جيڪو روح جي رستن کي روڪي ٿو.

بيماري، پوڙهو ٿيڻ ۽ موت اهي مشڪلاتون ۽ رڪاوٽون آهن جن کي جسم منهن ڏئي ٿو. نفسياتي بيماريون، بهرحال، اداسي، خوف، ڪاوڙ، دٻيل خواهشن، ناراضگي، نفرت، جذباتي جنون، بخار واري اعصابي بيچيني، ۽ نفسياتي ڪينسر ذريعي ذهن تي حملو ڪن ٿيون جيڪو ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو. بهرحال، سڀ کان خطرناڪ بيماري روح جي بيماري آهي، جيڪا جهالت ۾ ظاهر ٿئي ٿي، جنهن مان ٻيون سڀئي بيماريون جنم وٺن ٿيون ۽ پکڙجن ٿيون.

دنيا ۾ برائي کان وڌيڪ چڱائي آهي.

جڏهن شڪ پيدا ٿين ٿا، ته اسان کي عظيم ماڻهن جي زندگين کي ياد رکڻ گهرجي. اهو سچ آهي ته اسان انسان آهيون، پر خدا اسان کي غير معمولي طاقتن سان نوازيو آهي جيڪي اسان گهٽ ئي استعمال ڪندا آهيون. پوءِ پوڙهائپ، بيماري ۽ غم جي خوف ۾ ڇو ڊڄون؟ اسان کي پنهنجي

جسمن جي سنڀال لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خوفن جي اڳيان نه جهڪڻ گهرجي □ نه ئي پاڻ کي جهالت جي ڍير هيٺ دفن ڪرڻ گهرجي.

جسم سڄو ماڻهو نه آهي

هن دنيا □ نيڪي برائي کان وڌيڪ آهي ڇاڪاڻ ته خدا آخري طاقت آهي پر جڏهن برائي اسان تي اچي ٿي، اسان سمجهون ٿا ته اسان وٽ ان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا ان جي گرفت کان بچڻ جي ڪا طاقت ناهي.

برائي جا طوفان ضرور ايندا، پر اسان انهن جي اثرن تي غالب اچي سگهون ٿا □ انهن کان مٿي اٿي سگهون ٿا.

اسان کي زندگي ان جي ذريعي تباهه ٿيڻ لاءِ نه ڏني وئي هئي، پر اسان □ ابديت جي شعور پيدا ڪرڻ لاءِ، □ اسان کي هي سچ ياد رکڻ گهرجي.

سوچ جي آزادي ڪانسواءِ، ڪو به پاڻ کي خالص، خود بخود □ قدرتي انداز □ ظاهر نٿو ڪري سگهي. ياد رکو ته توهان بنيادي طور تي آزاد آهيو. مرضي جي طاقت هميشه آزاد آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي مرضي کي صحيح طريقي سان استعمال ڪندا، ته اهو توهان لاءِ سٺا ڪرم پيدا ڪندو، پر گهٽا ماڻهو تبديل ٿيڻ نٿا چاهين □ ڪوشش نٿا ڪرڻ چاهين، تنهن ڪري اهي مشڪلاتن جي منهن □ ٿٿي پون ٿا □ چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي قابل نه آهن.

جيڪو به چاهي اهو ڪرڻ آزادي ناهي، ڇاڪاڻ ته انسان پنهنجي خواهشن سان جڙيل آهن، □ تنهن ڪري انهن جي عملن کي بلڪل به آزادي نه ٿو چئي سگهجي. سچي آزادي جو مطلب آهي هر شيءِ حڪمت جي هدايت سان ڪرڻ هڪ شخص پنهنجي گذريل عملن جي نتيجن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو، جيڪي لازمي طور تي انهن جي پيروي ڪندا، جيڪڏهن اهي پنهنجي مرضي کي چالو ڪن □ ان کي سٺن □ فائديمند ڪمن لاءِ استعمال ڪن جيڪڏهن توهان پنهنجا عمل عقل □ ارادي سان ڪندا، ته توهان جي پوئين غلط ڪمن جون قوتون ڪمزور ٿي وينديون □ توهان جي سٺن ڪمن مان پيدا ٿيندڙ عادتون مضبوط ٿينديون.

اسان مسلسل اها خواهش رکون ٿا جيڪا اسان □ نه آهي □ انهن شين سان ڳنڍيل رهون ٿا جيڪي ضروري نه آهن هڪ پيرو ڪا شيءِ اسان تي

قبضو ڪري ٿي، اسان عارضي طور تي پنهنجي آزاد مرضي وڃائي ڇڏيون ٿا جيئن مشرقي ماڻهو قديم رسمن جي غلامي ۾ آهن، تيئن مغربي ماڻهو به جديد رسمن جي غلامي ۾ آهن اسان پنهنجي قسمت پاڻ ٺاهيندا آهيون ۾ ان سان جڙيل ٿي ويندا آهيون.

چو هڪ ڀار هڪ خراب خاندان ۾ پيدا ٿئي ٿو جڏهن ته ٻيو هڪ سٺي خاندان ۾ پيدا ٿئي ٿو؟ انهن مان هر هڪ پنهنجي آزادي کي ماضي ۾ (اڳئين جنم ۾) هڪ خاص طريقي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪيو ۾ اهڙي طرح هن زندگيءَ ۾ اهي حالتون پاڻ تي آنديون.

خدا کان سواءِ ڪا به سچي آزادي ناهي، اسان کي مسلسل سندس باري ۾ سوچڻ گهرجي، اسان جون پريشانيون ۾ خيال جيڪي به هجن، خدا کي اسان جي دلين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي، ۾ جڏهن اسان واقعي هن سان گڏ هوندا آهيون، ته اسان کي اهو ڪرڻ جي صلاحيت ڏني ويندي جيڪا اسان کي ڪرڻ گهرجي، ڪنهن به وقت، سندس الاهي مدد سان.

شاگرد لاءِ صلاح

هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کان پڇيو ته ڪيس پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي صلاح ڏيو، هن چيو: جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته پيار ڪيو وڃي ته پين سان پيار ڪرڻ شروع ڪريو جن کي توهان جي پيار جي ضرورت آهي.

۾ جيڪڏهن توهان ٻين کان اميد رکو ٿا ته انهن سان وفادار ۾ وفادار رهو ته جيئن اهي توهان سان سچا هجن.

جيڪڏهن توهان ٻين کي بدڪاري ۾ چالاڪيءَ سان ڪم ڪرڻ کان روڪڻ چاهيو ٿا، ته پوءِ نڳيءَ کي پنهنجن خيالن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو، ۾ اهڙي طريقي سان ڪم نه ڪريو جيڪو ٻين کي نقصان پهچائي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان سان همدردي ڪن ته انهن سان همدردي ڏيکارڻ سان شروع ڪريو، خاص طور تي جيڪي توهان جي چوڌاري آهن.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان جي عزت ڪن، ته توهان کي ننڍن ۾ وڏن ٻنهي جو احترام ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان ٻين کان امن چاهيو ٿا، ته توهان کي هم آهنگي جي زندگي گذارڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ماڻهو مذهبي هجن، روحاني طبيعت جا هجن ۽ پين کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته توهان هڪ سٺو رول ماڊل آهيو ۽ اهي توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا ۽ توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا.

مختصر ۾، هر شيءِ جيڪا توهان پين کان ڏيکارڻ چاهيو ٿا، هڪ سٺي خوبي اها آهي ته ان کي پهرين پنهنجي زندگي ۾ ظاهر ڪريو، ۽ توهان ڏسندا ته ماڻهو توهان سان ساڳئي طرح رد عمل ڪندا.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگيءَ ۾ انهن شعبن جي سڃاڻپ ڪري سگهو ٿا جن کي بهتري جي ضرورت آهي بغير مايوس ٿيڻ يا احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ جي، ۽ جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي ڪردار کي بهتر بڻائڻ تي ڪم ڪندا، ته پوءِ توهان ان تي خرچ ڪيل وقت ان کان گهڻو وڌيڪ پيداواري هوندو جيڪڏهن توهان پين کي بهتر بڻائڻ جي خواهش ۾ ضايع ڪرڻ چاهيو ٿا. توهان جي مثبت مثال ۽ صحيح رويي ۾ پين کي تبديل ڪرڻ جي طاقت صرف توهان جي خواهشن، ڪاوڙ ۽ لفظن کان وڌيڪ آهي.

اي منهنجا مالڪ، تون سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني طاقتن جو سرچشمو آهين، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسين پنهنجي صحت، پنهنجي ذهني خواهشن ۽ پنهنجي روحاني اظهار ۾ توهان جي نعمتن کي ظاهر ڪري سگهون، تون تارن ۾ روشني، ايٽمن ۾ توانائي، دلين ۾ مهرباني، ۽ سچائي ۾ خوبصورتي آهين، اسان کي پنهنجي اعليٰ طاقت، پنهنجي لامحدود حڪمت ۽ پنهنجي لامحدود صداقت سان پرڻ ۾ مدد ڪر.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي اهو تسليم ڪرڻ ڏيو ته تون صحت جو سرچشمو آهين، زندگي جو سمنڊ آهين، ۽ سڀني سمجهه ۽ علم جو سرچشمو آهين، اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان، خوفن ۽ پريشانين کان آزاد ڪر، ۽ تنهنجي حڪمت جي پوڙ کي اسان جي زندگين مان سڀ ملب□ ۽ ملب□ لوڏي ڇڏي.

اي خداوند، اهي پردا جيڪي اسان کان تنهنجو چهرو لڪائين ٿا، اسان کي توکي هڪ روشن روشني جي طور تي ڏسڻ ڏيو، جيئن اسان جي زندگين جي افق تي بيشمار سج، اسان کي توکي هڪ هميشه تجديد ٿيندڙ طاقت جي طور تي محسوس ڪرڻ ڏيو جيڪا اسان جي خيالن کي متاثر ڪري ٿي، اسان جي روحن کي پرورش ڪري ٿي، اسان جي جسمن کي سنڀالي ٿي، ۽ اسان جي خوابن کي پورو ڪري ٿي.

آمين

گھڻا ماڻھو نٿا ڄاڻن ته ڇو ھن ڌرتيءَ تي پنھنجي وجود ڪان، اھي يقين رکن ٿا ته زندگيءَ جو مقصد خواھشن جي پوري ٿيڻ آھي، زندگيءَ جون ضرورتون حاصل ڪرڻ، خوشي ۽ انساني پيار جي ڳولا ڪرڻ، ۽ آخرڪار آخري سڏيندڙ جي آڏو ھٿيار ڦٽا ڪرڻ.

ماڻھو پنھنجي زندگي پروگرامر مخصوص رجحانن ۽ خواھشن سان شروع ڪندا آھن جيڪي اڳ ۾ پوريون نه ٿيون ھيون ۽ اھي ڪوشش ڪندا آھن - انھن وٽ جيڪا ٿوري آزاد مرضي بچي آھي ان سان - پين جي خواھشن ۽ عملن جي نقل ڪندي، جيڪڏھن اھي ڪاروباري ماڻھن سان گڏ ھجن ٿا، ته اھي انھن وانگر ٿيڻ چاھين ٿا، ۽ جيڪڏھن اھي فنڪارن سان گڏ ھجن ٿا، ته فن انھن لاءِ سڀ ڪجھه بڻجي ويندو آھي.

خدا چاھي ٿو ته اسان ھن دنيا ۾ عملي ھجون، ھن اسان کي بک ڏني آھي جنھن جي ڪري اسان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻو پوندو آھي، پر صرف کاڌو، پناھه، پئسو ۽ ملڪيت جي ڳولا جو مطلب آھي ته انسان پنھنجي خوشي جو ذريعو وساري ڇڏيندو آھي.

اھو سچ آھي ته اسان کي پنھنجي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گھرجي ۽ پنھنجن جائز مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪرڻ گھرجي، پر سڀ کان پھرين، اسان کي پنھنجي دل خدا لاءِ کولڻ گھرجي ۽ ھر ڪم ۾ سندس ھدايت ۽ منظوري حاصل ڪرڻ گھرجي، پوءِ اسان ضرور زندگي جي اسڪول ۾ ڪامياب ٿينداسين، ڇاڪاڻ ته اسان کي سپريم مئنيجر ۾ فراھم ڪندڙ کان ھدايت ملندي، جيڪو ڄاڻي ٿو ته اسان کي ڇا گھرجي ۽ اسان لاءِ ڇا بھتر آھي. تنھن ڪري، اسان کي ھن تي ڀروسو ڪرڻ گھرجي ۽ ھن جي حڪمت واري مرضي جي تابع ٿيڻ گھرجي.

استاد پرماھينس جي ليڪچرن مان

جڏھن روح جي اندروني خوشي عارضي حسي خوشين جي ھڪ ٿلھي پرت سان ڍڪيل ھوندي آھي، ته روح جي سونھن جي چمڪ ختم ٿي ويندي آھي، ۽ روح جون شفاف صلاحيتون مادي جي ڪثافت جي پويان لڪيل ھونديون آھن. جڏھن ڪنھن جو ذھن حسد ۽ حسد ڏانھن ڇڪجي ويندو آھي، ۽ خوف ۽ پريشاني جي ڪڪرن ۾ ڍڪيل ھوندو آھي، ته ماڻھو بدبخت، بدبخت ۽ شڪست کائي ويندو آھي. پر جڏھن ڪو ساڳيو ڏيان پيار، امن ۽ ھم آھنگيءَ ڏانھن موڪليندو آھي، ته ھو گھري خوشي محسوس ڪندو آھي.

روح خوشي محسوس ڪندو آهي جڏهن اهو جسماني خواهشن کي ڏک ۾ مصيبت سان ملايو روح جي شفاف خوبين ڏانهن موٽندو آهي، شاندار نعمتن سان ڀريل.

جيڪڏهن روح مڪمل طور تي سخت دنياوي خوشين ۾ غرق ٿي وڃي ٿو، ته اهو اعليٰ خوشين جي ڳولا کان لاتعلق ٿي ويندو آهي ۽ روحاني خوشين جو تجربو ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي. ڪيترائي شايد اهو دليل ڏين ته مادي خوشين کي ڇڏي ڏيڻ هن دنيا ۾ يا انهن ماڻهن ۾ رهڻ دوران تقريبن ناممڪن آهي جن جا خيال صرف مادي معاملن جي چوڌاري گهمندا آهن. بهرحال، اهو ضروري ناهي ته هڪ سراسري ماڻهو دنيا کي ڇڏي ڏئي ۽ جبلن ۾ ٻيلن ڏانهن واپس وڃي ته جيئن سڪون ۾ سڪون حاصل ڪري سگهي. بلڪه، انهن کي هن دنيا ۾ رهڻ گهرجي بغير ان جي طاقتور وهڪرن کي انهن کي وهڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، نه ته اهي هن زندگي جي انتشار واري لهرن ۾ غرق ٿي وڃن.

هڪ شخص کي پنهنجي آس پاس جي ماحول بابت منفي نه هجڻ گهرجي، ۽ ساڳئي وقت هن کي ماديت کي پنهنجي نظر کي انڌو ڪرڻ نه ڏيڻ گهرجي، نه ته هو پنهنجي روحاني فطرت سان رابطو وڃائي ڇڏي ۽ نعمت جي خوشين جو مزو چکڻ ۾ الاهي روشنين کي ڏسڻ جي قابل نه ٿي وڃي.

زندگي، پنهنجي جوهر، جزن ۾ مقصدن سان، سمجهڻ ۾ هڪ ڏکيو معما آهي پر حل ڪرڻ ناممڪن ناهي، ۽ پنهنجي ترقي پسند سوچ سان، اسان هر روز ان جا ڪجهه راز حل ڪندا آهيون.

هن دور ۾ صحيح سائنسي اصولن تي ٻڌل ڊوائيسز يقيني طور تي متاثر ڪندڙ آهن، ۽ سائنس جيڪي دريافتون آڻيندي آهي اهي اسان کي زندگي کي بهتر بڻائڻ جي طريقن جو هڪ واضح تصور ڏين ٿيون پر اسان وٽ موجود سڀني سامان، ايجادن ۾ حڪمت عملين جي باوجود، اسان اڃا تائين قسمت جي هٿن ۾ ڪٺ پتلي وانگر نظر اچن ٿا، ۽ اڳتي جو رستو اڃا ڊگهو آهي ان کان اڳ جو اسان فطرت جي ڪنٽرول کان آزاد ٿي وڃون.

يقيناً، فطرت جي رحم ڪرم تي رهڻ آزادي ناهي، اسان جا پرجوش ذهن بيوسيءَ جي احساس سان ڀريل ۽ زنجيرن ۾ جڪڙيل هوندا آهن جڏهن اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان ٻوڏ، طوفان، يا زلزلي جو شڪار آهيون، يا جڏهن واقعا اسان کان - بغير ڪنهن منطقي سبب جي - اسان جي دلين جي ويجهو اسان جي پيارن کي ڪسي وٺندا آهن، تڏهن اسان کي احساس ٿيندو آهي ته اسان گهٽيون فتحون حاصل نه ڪيون آهن، ۽ اسان

خراب حالتن تي قابو نه پائي سگهيا آهيون ڇاڪاڻ ته زندگي کي جيئن اسان چاهيون ٿا ناهڻ جي اسان جي سڀني ڪوششن جي باوجود، ڪجهه حالتون هميشه هن زميني اسٽيج تي ظاهر ٿينديون، □ واقعا هڪ طاقتور ذهن جي هدايت □ هوندا، جنهن بابت اسان ٿورو ڄاڻون ٿا، اسان جي راءِ □ مرضي کان مڪمل طور تي آزاد ڪم ڪندي. اسان جيڪو ڪري سگهون ٿا اهو آهي ڪم ڪرڻ □ ڪجهه بهتري آڻڻ.

اسين ڪٽڪ پوکيون ٿا □ اٽو ناهيون ٿا، پر ڀريون ڇ ڪنهن پيدا ڪيو؟ اسين اٽي مان ٿيل ماني کائيندا آهيون، پر اسان جي جسمن کي ان کي هضم ڪرڻ جي صلاحيت ڪنهن ڏني؟ □ کاڌي کي غذائيت □ ڪيئن بدلجي؟

زندگيءَ جي هر ڪنڊ □ هڪ لازمي الاهي هٿ نظر اچي ٿو، اسان ان کان سواءِ پنهنجا معاملا سنڀالي نٿا سگهون، □ اسان وٽ موجود سڀني يقينن سان، اسان کي خبر ناهي ته دل ڪڏهن ڪم ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندي، تنهن ڪري اعليٰ الاهي طاقت تي جرئتمندانه ڀروسو □ پنهنجي اعليٰ خود تي ڀروسو ڪرڻ جي ضرورت آهي، جيڪا ان قادر مطلق مان نڪرندي آهي جنهن جي اسان کي ماڊل ڪيو ويو آهي.

اسان کي غرور کان پاڪ ايمان رکڻ گهرجي، □ زندگي جي رستن تي اعتماد سان هلڻ گهرجي.

بغير ڪنهن خوف □ ڏکٽي جي، □ بغير ڪنهن پريشاني □ قيد جي

الرجي سان ڊيل ڪرڻ

حساسيت تي قابو پائڻ هڪ نازڪ فن آهي، □ هڪ متوازن □ سٺي شخصيت جي ترقي لاءِ رد عمل جي تيز رفتاري کي ڪنٽرول ڪرڻ ضروري آهي.

حساسيت غلط فهمي، احساس ڪمتري، وڌيل غرور، □ وڌايل انا مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ڪو ماڻهو سوچيندو آهي ته سندس جذبات کي نقصان پهتو آهي، ته اهو خيال سندس ذهن □ جڙندو آهي، سندس اعصاب کي اُڀاريندو آهي، جيڪي پوءِ تنگ □ باغي ٿي ويندا آهن. زخمي جذبات جي ڪري سندن دل □ غصو پڙڪي ٿو. بهرحال، ڪجهه ماڻهن □ پنهنجن جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ جي صلاحيت هوندي آهي، تنهن ڪري انهن جا ظاهري نشان انهن جي اندر شديد غصي جي باوجود ظاهر نه ٿيندا آهن. ٻيا پنهنجي ڪاوڙ جو اظهار فوري

رد عمل ذريعي ڪندا آهن، جيڪي انهن جي اکين جي عضون ۽ چهري جي تاثرات ۽ ظاهر ٿيندا آهن، ۽ تيز، ڪوڙ ٿيل زباني جوابن ذريعي.

گهٽي جذباتيت جا سنگين نتيجا آهن؛ اهو صورتحال کي پيچيده ڪري ٿو ۽ هڪ ناپسنديده عدم استحڪام پيدا ڪري ٿو جيڪو پين تي منفي اثر وجهندو آهي.

ڪوششون ڪرڻ گهرجن ته پاڻ تي ضابطو ۽ اطمينان استعمال ڪيو وڃي، سمجهه ۽ هم آهنگي جي ماحول کي فروغ ڏنو وڃي جيڪو تڪرار جي بدران امن کي فروغ ڏئي ۽ دٻاءُ جي دونهين کي ختم ڪري. جيڪي ماڻهو ائين ڪندا آهن اهي پنهنجي قسمت جا پاڻ مالڪ هوندا ۽ انهن جي آس پاس وارن طرفان انهن کي تعريف ۽ احترام سان نوازيو ويندو.

حد کان وڌيڪ حساسيت هڪ خاصيت آهي جيڪا گهڻن ماڻهن ۾ شيئر ڪئي ويندي آهي، ۽ جڏهن هي غير معقول جذبو پڙڪي ٿو، ته اهو بصيرت کي انڌو ڪري ٿو ۽ عقل جي اکين کي ڍڪي ٿو. ان کان به بدتر، حد کان وڌيڪ حساس ماڻهو يقين رکي ٿو ته هو سوچي رهيو آهي، محسوس ڪري رهيو آهي ۽ مڪمل طور تي عمل ڪري رهيو آهي، جڏهن ته حقيقت ۾ انهن جو رويو مڪمل طور تي غلط ٿي سگهي ٿو!

ڪيترائي ماڻهو سمجهن ٿا ته تنقيد ٿيڻ تي انهن کي پاڻ تي رحم ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو خود رحم انهن کي ڪجهه راحت فراهم ڪري ٿو پر منشيات جي عادين وانگر، جيترو وڌيڪ اهي وٺندا آهن، انهن جي لت اوترو ئي مضبوط ٿيندي ويندي آهي.

هڪ انتهائي حساس ماڻهو اڪثر ڪري بيڪار تڪليف برداشت ڪندو آهي گهڻو ڪري، ڪو به پنهنجي پريشاني جو سبب يا پنهنجي شڪايت جي نوعيت کي نٿو ڄاڻي، جنهن جي ڪري انهن جي خود ساخته اڪيلائي ۽ پريشاني وڌي ويندي آهي. خاموشي سان سمجهيل توهين يا تنقيد تي غور ڪرڻ سان ڪجهه به حاصل نٿو ڪري سگهجي. اهڙي حساسيت جي بنيادي سببن کي مقصدي تجزيي ۽ خود ضابطي ذريعي حل ڪرڻ تمام بهتر آهي.

هن قسم جي غير صحتمند الرجي جا سنگين نتيجا آهن؛ اها دل کي باهه وانگر کائي ٿي ۽ امن جي بافتن کي تباهه ڪري ٿي، تنهن ڪري، ان سان عقلمندي، منطقي ۽ مضبوط ارادي سان معاملو ڪرڻ گهرجي.

***

مان سپني جي خدمت ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪريان ٿو، پر جڏهن مان غور و فڪر لاءِ پنهنجي اڪيلائي ۽ واپس وڃان ٿو، ته مان ڪنهن کي به منهنجي غور فڪر ۽ خلل وجهڻ جي اجازت نه ٿو ڏيان. ٻيا معاملا انتظار ڪري سگهن ٿا، پر خدا سان منهنجي روزاني ملاقات کي نظرانداز يا نظرانداز نه ڪيو وڃي.

ڪنهن به عمل کي ڪرڻ کان اڳ، رڪجي وڃو ۽ احتياط سان غور ڪريو ته نتيجن ۽ انهن جي اثرن جو توهان جي ذهن، جسم ۽ روح تي اثر پوندو. مجبوري جي ڪري ٿيندڙ عمل آزادي نه آهن، ڇاڪاڻ ته هم آهنگي ۽ ترقي جي قانونن جي برخلاف عمل فرد کي محدود ڪندا. ان جي برعڪس، فهم ۽ ضمير جي مطابق منظور ڪيل عمل نيڪ آهن ۽ آزادي آڻين ٿا.

جڏهن توهان ڪجهه سنو ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ٿا، يا ڪجهه خراب ڪرڻ کان پاسو ڪيو ٿا، ۽ توهان ان فيصلي تي قائم رهو ٿا ۽ ان مطابق عمل ڪريو ٿا، ته پوءِ ڄاڻو ته توهان جي آزاديءَ جو حصو تمام گهٽ آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان کي پسند جي آزاديءَ استعمال ڪريون جيڪا اسان کي ڏني وئي آهي ته جيئن ڪيس ڳوليون ۽ ڳوليون، پر هو پاڻ کي اسان تي مسلط ڪرڻ نٿو چاهي.

خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش پاڻمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، پر ان کي چالو ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي. ان خواهش کان سواءِ، زندگي جي ڪا به قيمت يا ذائقو ناهي.

پنهنجي روحاني بصيرت کي پنهنجي سوچ جي رهنمائي ڪرڻ ڏيو ۽ ڪاميابي توهان جي پنيان ايندي جتي به توهان ويندا.

خدا کي مان پنهنجو آواز، پنهنجا هٿ، پنهنجا پير، منهنجو دل، منهنجو جسم، منهنجا احساس، منهنجي مرضي ۽ سڀ ڪجهه وقف ڪريان ٿو.

پيار اهو روحاني هٿيار آهي جيڪو سڀني جنگين کي ختم ڪري ٿو.

هن ڌرتيءَ کان ٻاهر لامحدود دنياون آهن جتي اسان ٻيهر ملنداسين انهن سان جن کي اسان سوچيو هو ته اهي اسان کي هميشه لاءِ ڇڏي ويا آهن.

هي دنياوي زندگي هميشه بدلجندڙ آهي غم غم جي پنيان وهم تي وهم آهن هي سراب جيڪو اسان جي شعور جي ريگستان تي ظاهر ٿئي ٿو اهو

غائب ٿيڻ گهرجي، ۽ اسان کي مادي جي ڳري پردن هيٺان پنهنجي سچي ذات کي جاڳائڻ گهرجي.

هن زندگي تي پنهنجون اميدون قائم ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪريو توهان جي ضمانت ڪٿي آهي؟ توهان صرف تڏهن محفوظ آهيو جڏهن توهان خدا جي علم ۾ پناهه وٺندا آهيو.

روح جو جوهر مٽيءَ هيٺان دفن ٿيل قديم سون وانگر آهي جڏهن سون مان مٽي ڪڍي ويندي آهي ۽ ان کي غور و فڪر جي پاڻي سان ڌوئي ويندي آهي، ته اهو مڪمل پاڪائي ۽ وضاحت سان پيهر چمڪندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي ڏسڻ ڏيو ته ڇا سٺو آهي، صحيح خيال سوچيو، ۽ سٺي ڪردار وارن سان گڏ رهو، اسان کي توهان جي باري ۾ سوچڻ ۽ توهان تي غور ڪرڻ ۾ مدد ڪريو، اي تون جيڪو سڀني نيڪي جو ذريعو ۽ سڀني نيڪي جو اصل آهين.

ڪمزوري کان آزادي

ڪمزوري تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته ان بابت سوچڻ بند ڪيو وڃي؛ ٻي صورت ۾، ڪمزوري جو خيال توهان جي شعور تي غالب اچي ويندو ۽ توهان جي اندروني خود تي حاوي ٿي ويندو جڏهن اسان پاڻ ۾ روشني آڻينداسين، اونداهي اهڙي طرح ختم ٿي ويندي جڻ ته اها ڪڏهن به موجود نه هئي.

اهو خيال مون کي شاندار الهام ڏئي ٿو.

جڏهن روشني هڪ غار ۾ داخل ٿئي ٿي جيڪا هزارين سالن کان اونداهه ۾ ڍڪيل آهي، ته اونداهه فوري طور تي ختم ٿي ويندي آهي. ساڳي طرح، ڪمزوريون ۽ غلطيون ختم ٿي وينديون آهن جڏهن اسان خدا جي روشني کي پنهنجي شعور ۾ داخل ٿيڻ ڏيون ٿا، ۽ جهالت جو اونداهه رهي نه ٿو سگهي. هي اهو فلسفو آهي جنهن سان اسان کي رهڻ گهرجي.

دير بيڪار آهي زندگي جو ڦيٿو ڪڏهن به ڦرڻ بند نه ٿيندو آهي، ۽ اسان جي زندگين جا ڏينهن تيزي سان گذري ويندا آهن هر منٽ جيڪو اسان صاف سوچڻ ۽ عقلمندي سان ڪم ڪرڻ ۾ گذاريون ٿا اهو اسان جي خوشي ۾ هڪ ڪامياب ۽ منافعي بخش سيڙپڪاري آهي.

گهڻا ماڻهو پنهنجي سڄي زندگي پئسي، جنس ۽ شهرت بابت سوچيندا گذاريندا آهن، ۽ گهٽ ئي انهن ضروري شين تي ڌيان ڏيندا آهن جيڪي انهن

کي ذهني سڪون ڏين ٿيون □ انهن جي شعور کي اعليٰ سطح تي پهچائين ٿيون.

ڪنهن به شخص جو ڪردار ڪيترو به عاجز هجي، پر جيڪڏهن هو چاٽي ٿو ته پنهنجو وقت ڪيئن عقلمندي سان گذاريو □ پنهنجي سوچن کي صحيح طرف هدايت ڪئي ته هو خدا جي نظر □ ڪامياب سمجهيو ويندو آهي.

جڏهن خدا جو نور ڪنهن شخص تي چمڪي ٿو، ته هو اهو محسوس نٿو ڪري ته ڪيس ڪنهن به شيءِ جي ضرورت آهي چاڪاڻ ته جيڪا خوشي هن تي حاوي ٿي وڃي ٿي اها سندس سپني خوابن کي پورو ڪري ٿي □ هن کي اهو احساس ڏياري ٿي ته هو هن زندگي □ اميرن کان امير ترين □ خوشن کان خوش آهي.

روشني جي سرنگ

جن جي روحاني شعور روشن خيال خيالن، نيڪ عملن، مهربان احساسن □ گهري غور فڪر سان جاڳي ٿي، اهي روحاني اک ذريعي روانگي جي آخري وقت تي جسم کان پنهنجي روانگي کي محسوس ڪري سگهن ٿا. پنهنجي زميني رهائش دوران، يوگي مادي □ روح جي وچ □ حد تي روحاني اک جي سرنگ کي ڏسڻ جي مشق ڪري ٿو، □ زمين ڇڏڻ جي وقت، اهي هن روشن سرنگ □ داخل ٿي سگهن ٿا □ هن دنيا مان خدا جي روشني، خوشي، امن □ مڪمل آزادي جي لامحدود دائري □ منتقل ٿي سگهن ٿا.

{روشني تي روشني

جسم جو چراغ [روحاني] اک آهي

جيڪڏهن توهان جي اک اڪيلي آهي

پوءِ توهان جو سڄو جسم روشنيءَ سان پرجي ويندو.

{□ روشني اونده □ چمڪي ٿي، □ اونده ان کي نه ڇاتو.}

پرهيزگاري ٻين جي ڏک کي محسوس ڪرڻ، انهن جي ويجهو وڃڻ، انهن سان رابطو ڪرڻ، انهن جي مصيبت □ انهن کي تسلي ڏيڻ جي خلوص دل سان ڪوشش ڪرڻ، انهن جي خوشي □ خوش ٿيڻ، □ انهن کان خوف، ضرورت □ پريشاني جي پوت کي پري رکڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ آهي.

جيڪو انسان دوستي جو جذبو رکي ٿو، اهو محدود حسابن ۽ اميدن جي مطابق ڪم نٿو ڪري، پر پنهنجي بصيرت ۽ صحيح فيصلي کي استعمال ڪري ٿو ۽ پاڻ ۽ ٻين جي مدد لاءِ اڳتي وڌي ٿو، خدا جو شڪر ادا ڪري ٿو جيڪو هن حاصل ڪيو آهي. جيڪڏهن هو هڪ يا ڪيترائي ڀيرا ناڪام ٿئي ٿو، ته هو مايوس نه ٿيندو آهي، پر وڌيڪ پرعزم ٿي ويندو آهي، پنهنجي ڪوششن کي ڀيٽو ڪندو آهي ۽ ڪوشش کي ورجائيندو آهي، نوان خيال ۽ چينل ڳوليندو آهي، عقل جي روشني سان رهنمائي ڪندو آهي، ۽ خدا جي مدد طلب ڪندو آهي جيستائين هو پنهنجو مقصد حاصل نه ڪري ۽ پنهنجي عظيم مقصد تائين پهچي.

جيڪو ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو، ان کي خدا نفسياتي تسلي جي اندروني احساس سان خوش ڪري ٿو ۽ جيڪڏهن هو انهن جي خاطر ڪجهه وڃائي ٿو جن جي هو مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي، ته هو ان کي نقصان نٿو سمجهي ڇاڪاڻ ته بدلي ۾ هو خدا جي رضا ۽ ذهني سڪون حاصل ڪري ٿو. هو انسانيت جي ميدانن ۾ پيار ڪرڻ، ڪم ڪرڻ، ڏيڻ ۽ نيڪي ۽ امن جا ٻج پوکڻ لاءِ جيئرو رهي ٿو.

جيڪو به پنهنجي ذاتي دنيا کي پنهنجن خيالن ۽ احساسن ۾ پار ڪري ٿو، اهو پنهنجي شعور کي وڌائي ٿو، پنهنجي همدردي وڌائي ٿو، ۽ محسوس ڪري ٿو ته دنيا سندس گهر آهي ۽ انسانيت سندس خاندان آهي. هو سمجهي ٿو ته هن ڌرتيءَ تي سندس وجود جو مقصد ٻين کي سڌارڻ کان اڳ پاڻ کي سڌارڻ آهي، ڇاڪاڻ ته جيڪو به پاڻ کي سڌاري ٿو، اهو پنهنجي زندگيءَ جي مثال ذريعي ٻين کي پاڻ کي سڌارڻ ۾ مدد ڪري ٿو، ان جا عمل ٻين جي روحن تي لفظن کان وڌيڪ گهرو ۽ گهرو اثر رکن ٿا.

مختصر اسٽاپ

اخلاص جي چمڪ:

ڪجهه ماڻهو مسڪرائي پنهنجن مسئلن کان بچڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر هن قسم جي فرار لاءِ هڪ پاڪ ضمير جي ضرورت هوندي آهي، جيڪو منافقت ۽ نڀي کان پاڪ هجي جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان ۽ ٻين سان ايمانداري سان پيش اچي ٿو، ۽ شرافت ۽ ايمانداري سان ڪم ڪري ٿو، ته انهن جون اکيون صاف ٿي وينديون آهن، ۽ انهن مان هڪ منفرد چمڪ نڪرندي آهي - خلوص جي بي مثال چمڪ.

ايمانداري:

ڪجھ ماڻهو ايمانداري جي نالي تي ڪيترين ئي ڳالهين چون ٿا، پر توهان هر ڪنهن سان هر شيءِ بابت ڳالهائي نٿا سگهو جڏهن توهان صلاح ۽ هدايت ڏيو ٿا، ڪجهه ماڻهو توهان جي لفظن کي غلط سمجهن ٿا ۽ توهان جي چوڻ مان ڪجهه به حاصل نٿا ڪن؛ هي هڪ ضايع ڪوشش ۽ هڪ بي قدر ڪوشش آهي اهڙن ڪيسن ۾ خاموشي سون جي ڳالهه آهي، پر ان جو مطلب ڪنهن به طرح غلط ڪم بابت خاموش رهڻ ناهي.

خود هم آهنگي:

خود هم آهنگي واقعي شاندار آهي گهڻا ماڻهو ڄاڻن ٿا ته ٻين سان هم آهنگي ۾ رهڻ ڪيترو ڏکيو آهي، پر ڇا توهان ڪڏهن پاڻ سان هم آهنگيءَ ۾ رهڻ بابت سوچيو آهي؟ اهو ناقابل يقين حد تائين ڏکيو آهي، پر ممڪن آهي جيڪڏهن توهان پاڻ جو تجزيو ڪندا، توهان کي معلوم ٿيندو ته توهان مسلسل پاڻ سان اختلاف ۾ آهيو جيڪڏهن توهان پاڻ سان پيار نه ڪندا، ته توهان ڪنهن ٻئي سان پيار نه ڪندا ۽ جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان هم آهنگي ۾ نه آهي، ته اهي ٻين سان ڪيئن هم آهنگيءَ ۾ ٿي سگهن ٿا؟

دنيا سان هم آهنگيءَ لاءِ پاڻ ۾ هم آهنگيءَ ضروري آهي تنهن ڪري، پاڻ کي قدر ڪرڻ ۽ پيار ڪرڻ ضروري آهي، ڇاڪاڻ ته توهان ان پيار جا مستحق آهيو. هڪ کي پاڻ سان پيار ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته خدا اسان کي پيدا ڪيو ۽ اسان کي عظيم صلاحيت سان نوازيو. هن اندروني خود سان پيار ڪرڻ، هي جوهر نيڪ خوبين سان پريل، عظيم اخلاق کي متاثر ڪري ٿو ۽ ذهن کي نجاست کان ۽ دل کي بغض ۽ ناراضگي کان پاڪ ڪري ٿو.

ادبي قطب نما جي حساب ڪرڻ:

ڪو به ماڻهو پنهنجي ضمير کي دوکو نٿو ڏئي سگهي، غلط ڪم کي جائز قرار نٿو ڏئي سگهي، يا غلط رويي جي نتيجن کان بچي نٿو سگهي، جيتوڻيڪ ڪو ٻئي ڏرتيءَ تي سفر ڪري. ڪنهن جي عملن جا نتيجا هڪ سان گڏ هوندا آهن، ۽ هڪ کي پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي اخلاقيءَ قطب نما کي ترتيب ڏيڻ گهرجي ته جيئن ان جي سوئي هميشه صحيح طرف اشارو ڪري.

ڪجھ ماڻهو بدترين حالتن ۾ رهن ٿا ۽ اڃا تائين پاڻ سان گڏ رهن ٿا، جڏهن ته ٻين وٽ هر موقعو ۽ هر شيءِ آهيءَ جنهن جي انهن کي ضرورت آهي پر پوءِ به اهي پاڻ سان مسلسل تڪرار ۾ آهن تنهن ڪري، ڪنهن کي حالتن جي تبديليءَ جو انتظار نه ڪرڻ گهرجي پاڻ کي قائل ڪريو ته توهان

پنهنجي ماحول جي باوجود ٺيڪ آهيو، جيڪو شايد توهان جي خواهش کان مختلف هجي.

جيڪو به پاڻ کي حالتن جي رحم ڪرم تي ڇڏي ٿو، اهو شين جي تبديليءَ جو انتظار ڪري ٿو، □ سندس انتظار ڊگهو ٿيندو.

چيو ويندو آهي ته هڪ ماڻهو ارڙهن ٻوليون ڳالهائيندو هو، پر هو ايترو غريب هو جو پڙهڻ لاءِ ڏيئو به خريد نه ڪري سگهيو، تنهن ڪري هو هڪ ڪنڊ □ ويندو هو □ گهٽي جي بتي هيٺان ويهي پڙهندو هو. سچ پچ، ارادو وسيلا پيدا ڪري ٿو، موقعا پيدا ڪري ٿو، اميد کي تازو ڪري ٿو، ڪم پورا ڪري ٿو، □ خواهشن □ خوابن کي پورو ڪري ٿو.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، انهن سان اصل رابطو انهن سان ذاتي رابطي، انهن جي لکڻين جي غور سان پڙهڻ، يا انهن تي گهري □ دوستانه غور فڪر ذريعي ٿي سگهي ٿو. ياد رکڻ لاءِ اهم نقطو اهو انهن جي شعور سان هم آهنگ آهي، جيڪو خدا سان هم آهنگ آهي.

جڏهن اسين پنهنجي شعور کي خدا سان پيار ڪندڙ عظيم روحن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته هي هم آهنگي آهستي آهستي اسان جي زندگين کي هڪ تمام شاندار طريقي سان تبديل ڪري ٿي. هي هم آهنگي مرضي کي غلام نه بڻائي ٿي پر ان جي دائري کي وڌائي ٿي □ ان جي طاقت کي مضبوط ڪري ٿي. هي فرق آهي انهن ماڻهن سان هم آهنگيءَ □ رهڻ جي وچ □ جيڪي انا سان ڀريل آهن □ جيڪي اهي حاصل ڪري سگهن ٿا ان □ مصروف آهن، □ خدا □ انسانيت جي عاشقن سان هم آهنگيءَ □ رهڻ جي وچ □ جن جو مقصد انهن جي روحن □ الاهي محبت ڏيڻ □ جاڳائڻ آهي جيڪي انهن سان هم آهنگ آهن. انهن برڪت وارن ماڻهن جي مقناطيسيت اسان کي الاهي مقناطيسيت سان ويجهي رابطي □ آڻي ٿي.

اسان کي اهو ذهن □ رکڻ گهرجي ته جڏهن اسان پنهنجون ضرورتون پوريون ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا، ته اسان کي ٻين جي مدد ڪرڻ گهرجي جيڪي انهن کي گهرجن □ گهٽ خوش قسمت ماڻهن سان زندگي □ سٺيون شيون شيئر ڪرڻ گهرجن جيڪي اسان جي رستي □ اچن ٿيون. اچو ته ياد رکون ته اسان عالمي خاندان جو هڪ لازمي حصو آهيون □ اسان هن وڏي خاندان کان سواءِ رهي نٿا سگهون.

ڪاريگرن، موجدن، هارين □ ٻين کان سواءِ زندگي ڪيئن هوندي؟ ڏيڻ □ وٺڻ، □ خدمتن جي تبادلي ذريعي، خدا چاهي ٿو ته اسان ٻين بابت

سوچيون ۽ انهن سان همدردي ڪريون. ٻين تي غور ڪرڻ کان سواءِ صرف پنهنجي لاءِ جيئڻ هڪ وڏي غلطي آهي. جڏهن اسان پنهنجي خوشي بابت سوچيون ٿا، ته اسان کي ٻين جي خوشي بابت به سوچڻ گهرجي. اسان کي عالمي خاندان جي ڀلائي لاءِ اسان وٽ موجود هر شيءِ ڏيڻ جي ضرورت ناهي، ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي. بلڪه، اسان کي ٻين سان همدردي ڪرڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ ۽ انهن جي بار کي گهٽائڻ لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي.

ڪاميابي ۽ روح جي اطمينان جي وچ ۾ هڪ تعلق آهي، ان ماحول جي تناظر ۾ جنهن ۾ فرد رهي ٿو.

سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن سان مطابقت رکندڙ رويي جو نتيجو آهي، ۽ ان ۾ ٻين جي خوشي ۽ ڀلائي کي ذاتي اطمينان جو هڪ لازمي حصو طور شامل ڪيو ويو آهي. جيڪو به هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگي تي لاڳو ڪندو، اهو ڪاميابي جي هن تعريف کي مڪمل ۽ جامع ڳوليندو.

ماڻهو زندگي ۾ پنهنجن مقصدن جي لحاظ کان ڪاميابي بابت مختلف طريقن سان سوچيندا آهن ڪڏهن ڪڏهن، ڪجهه ماڻهو ان کي چوري سان برابر سمجهندا آهن، اهڙيون ڳالهيون چوندا آهن، "هو هڪ ڪامياب چور آهي!" اهو ڏيکاري ٿو ته سڀ ڪاميابي گهربل ناهي؛ اسان جي ڪاميابي ٻين کي نقصان نه پهچائڻ گهرجي.

ڪاميابي جي هڪ ٻي قابليت هم آهنگي ۽ مثبت نتيجا آڻڻ آهي، نه رڳو پاڻ لاءِ، پر اسان کي انهن فائدن کي ٻين سان به شيئر ڪرڻ گهرجي.

مالي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جو مطلب صرف اهو ناهي ته اسان ان مان لطف اندوز ٿيون جيڪو اسان مستحق آهيون؛ ان جو مطلب اهو پڻ آهي ته ٻين کي پنهنجي لاءِ بهتر زندگي ٺاهڻ ۾ مدد ڪرڻ جي اخلاقي ذميواري هجي. ڪو به ماڻهو جيڪو عقلمند آهي اهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو، پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ان پئسن کي خود غرضي سان استعمال نه ڪري سگهندا؛ ان جي بدران، اهي جيڪو انهن وٽ آهي اهو ٻين سان شيئر ڪندا.

پئسو ڪنجوس ۽ ڪنجوس ماڻهن جي هٿن ۾ لعنت بڻجي ويندو آهي، پر اهو انهن لاءِ هڪ نعمت ۽ تحفو آهي جن جا هٿ سخي ۽ مهربان آهن.

سٺا روح سٺا روحن کي متوجه ڪن ٿا ۽ انهن ڏانهن متوجه ٿين ٿا.

اسان کي پنهنجي پاڙيسري کي پاڻ وانگر پيار ڪرڻ سکڻ گهرجي ۽ ياد رکڻ گهرجي ته اسان هتي هن زندگي ۾ ٿوري وقت لاءِ آهيون، جنهن کان پوءِ اسان ٻي دنيا ڏانهن روانا ٿينداسين جنهن جي سطح اسان جي سوچ جي سطح ۽ هن دنياوي رهائش دوران اسان جي عملن جي معيار تي منحصر آهي.

اسان جا سچا مائٽ ڪير آهن؟ عقلمند ماڻهوءَ لاءِ، هر ڪو هڪ مائٽ آهي، ۽ هر ڪو هڪ "پاڙيسري" آهي. يقيناً، عقلمند ماڻهو سمجهڻ جي قابل هوندو آهي ۽ سمجهي ٿو ته جيتوڻيڪ سڄ ڪوئلي ۽ هيري جي ٽڪري تي پنهنجي روشني چمڪي ٿو، هيرو، ڪوئلي جي برعڪس، روشنيءَ کي شاندار طريقي سان حاصل ڪرڻ ۽ ان کي ظاهر ڪرڻ جي منفرد صلاحيت رکي ٿو. ڪنهن کي انهن ماڻهن جي صحبت جي ڳولڻ گهرجي جن جا خيال ۽ جذبات هيري وانگر خالص آهن ۽ مخلص دوست ڳولڻ لاءِ وقت وقف ڪرڻ گهرجي. جيڪي صاف ۽ ايماندار زندگي گذارين ٿا اهي دوستن کي راغب ڪندا جيڪي صفائي ۽ ايمانداري سان نمايان هوندا آهن، جڏهن ته جيڪي سمجهه کان سواءِ بنيادي جبلت سان رهن ٿا اهي ساڳئي قسم جي دوستن کي راغب ڪندا.

جيڪڏهن توهان اعليٰ آدرشن ۽ بلند اصولن جي قدر ڪريو ٿا، ته پوءِ اهو مشورو ڏنو وڃي ٿو ته انهن ماڻهن سان گڏ رهڻ کان پاسو ڪريو جيڪي انهن آدرشن ۽ اصولن تي يقين نٿا رکن ۽ جيڪي خيالن کي مونجهارو ڏين ٿا ۽ موڊ کي خراب ڪن ٿا، ته جيئن انهن جا وائبريشن توهان جي وائبريشن جي سطح کي گهٽ نه ڪن. ساڳئي وقت، ڪنهن کي به پنهنجي پيار جي دائري مان خارج نه ڪريو.

ان کان علاوه، هڪ شخص کي نه رڳو پيار ڏيڻ گهرجي، پر امن پڻ ڪرڻ گهرجي، ته جيئن اهي جتي به وڃن، اهي هم آهنگي ۽ سڪون پيدا ڪن، پنهنجي مهربان موجودگي سان پنهنجي چوڌاري ماڻهن کي تازگي ڏين، ڪو به بدبودار اسڪڪ جي ويجهو وڃڻ نٿو چاهي - اظهار کي معاف ڪريو - هر ڪو ان کان پاسو ڪري ٿو ساڳئي طرح، هڪ نروس، جذباتي، ۽ بحث ڪندڙ ماڻهو ٻين کي تنگ ڪري ٿو ۽ ڏڪي ٿو اسان گلن جي گلابن وانگر ٿيڻ چاهيون ٿا جيڪي هڪ مٺي خوشبوءِ خارج ڪن ٿا جيڪا دل کي خوش ڪري ٿي اچو ته ڪوشش ڪريون ته امن جي خوشبو ۽ نيڪي جي هوائون پکيڙيون جتي به وڃون ۽ جتي به رهون.

خدا جي بادشاهت ڪڪرن جي وچ ۾ يا خلا ۾ ڪنهن خاص جاءِ تي ناهي، اهو اونداهي کان ٻاهر آهي جيڪو اسان ڏسون ٿا جڏهن اسان پنهنجون

اکيون بند ڪريون ٿا، ۽ جڏهن اسان مراقبو ۽ دعا ڪريون ٿا، ته پيشاني ۽ واقع روح جي اک اسان جي اندر کُلي ٿي، ۽ اسان هڪ برڪت واري روشني ڏسون ٿا ۽ جسم جي هر سيل ۾ خوشي محسوس ڪريون ٿا، ۽ اسان محسوس ڪريون ٿا ته پردو هٽي ويو آهي ۽ خدا جي بادشاهت لاءِ هڪ ڳجهو دروازو کوليو ويو آهي.

خدا هڪ هميشه تجديد ٿيندڙ خوشي آهي، هڪ خوشي جيڪا سيني کي شامل ڪري ٿي اسان کي ان خوشي سان هڪ محسوس ڪرڻ گهرجي جيڪا اسان جي اندر رهي ٿي ۽ لامحدوديت جي چوڌاري آهي.

ڳري مادي جي ڌڙڪن جي حدن کان ٻاهر لامحدود، سيني کي گهيريل شعور آهي، جيڪو پنهنجي سيني شان، وسعت ۽ لامحدوديت ۾ بيان کان ٻاهر آهي. هي آسمان جي بادشاهي آهي، هڪ دائمي، بي حد، ۽ لامحدود شعوري نعمت.

جڏهن روح جا تصور وسيع ٿين ٿا، ۽ اهو هر هنڌ پنهنجي موجودگي محسوس ڪري ٿو، تڏهن اهو الاهي روح سان متحد ٿي وڃي ٿو.

آسمان ۽ سمنڊ جي وچ ۾ موجود مطلق لامحدود جي شان، ۽ اسان جي اندر جي امن تي ويٺل اعليٰ لامحدود جي شان؛ اندر جي لامحدود تي ڌيان ڏيڻ سان، اسان ان جي لامحدود طاقت حاصل ڪري سگهون ٿا.

ڪتابن جي مطالعي يا ماڻهن کان حاصل ڪيل علم محدود علم آهي، جڏهن ته خدا کان سڌو سنئون حاصل ڪيل علم حڪمت جي طاقت، يقين جي شان، دل جي سڪون ۽ روح جي سڪون عطا ڪري ٿو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي گهري توجهه سان دعا ڪرڻ ۽ دل جي خواهشن سان مراقبي کي ملائڻ سيکاريو ۽ منهنجي دل کي روزانو توهان لاءِ منهنجي خالص محبت سان صاف ڪرڻ ڏيو.

ڪرم جي پابندين کان آزاد ٿيڻ

ذهني هجي يا جسماني، شعوري هجي يا لاشعوري، ان جو انسان جي زندگيءَ تي هڪ خاص اثر پوندو آهي. گذريل عمل صرف اهي نه آهن جيڪي ڏينهن، مهينا يا سال اڳ ڪيا ويا هئا، پر گذريل زندگيءَ جا عمل پڻ آهن.

اوهين مُئل هئا، پوءِ اوهان کي جياريائين، پوءِ اوهان کي ماريندو، پوءِ اوهان کي جياريندو، وري سندس طرف موٽايا ويندؤ.

ڪنهن جي عملن جا سٺا □ خراب اثر سندس موجوده زندگيءَ □، اهي نشان لاشعور يا لاشعور □ محفوظ رهندا آهن، □ هڪ شخص جيڪي اثر ڪٽندو آهي (يا جيڪو سندس روح ڪٽندو آهي) پوئين اوتارن مان لاشعور □ ٻج وانگر غير فعال هوندا آهن، صحيح حالتن جي انتظار □ هڪ مخصوص ڪرمڪ وقت تي ڦُرڻ □ وڌڻ لاءِ ڪرم جو قانون، جيڪو شين کي متوازن ڪري ٿو، ان □ عمل □ رد عمل، سبب □ اثر، پوک □ لڻ شامل آهن.

هر ماڻهو پنهنجي سوچن □ عملن ذريعي پنهنجي تقدير پاڻ ٺاهيندو آهي، □ اهي توانائيون جيڪي اهي ڇڏيندا آهن، چاهي عقلمندي سان هجن يا بيوقوفي سان، ناگزير طور تي انهن ڏانهن پنهنجي شروعاتي نقطي طور تي واپس اينديون آهن، جيئن هڪ دائرو مڪمل درستگي سان پاڻ کي مڪمل ڪري ٿو [سوال اهو آهي ته] ڇا رضامند ڳولا ڪندڙ کي پنهنجي مرضي جي خلاف منهن ڏيڻ گهرجي - پنهنجي ماضي جي عملن جي ناگزير نتيجن، يا جنهن کي اڳڪٿي چيو ويندو آهي؟ جواب نه آهي. خدا قانون □ محبت آهي، □ جيڪو ڳوليندڙ مخلص خواهش □ مڪمل ايمان سان هن ڏانهن رخ ڪري ٿو، پنهنجن عملن کي خدائي قانون سان ترتيب ڏئي ٿو، □ خدا جي غير مشروط محبت جي ڳولا ڪري ٿو، اهو بلاشبہ خدائي نعمت حاصل ڪندو جيڪو ڳري بار کي هلڪو ڪري ٿو □ حالتن کي بهتر بڻائي ٿو.

خدا اسان کي هن وهمن سان ڀريل دنيا □ رکيو آهي، □ هو اسان جي ڏکن □ آزمائشن □ مصيبتن کي ڄاڻي ٿو جيڪي اسان برداشت ڪريون ٿا. انسان روحاني جهالت جي اندروني اونداهي کي وڌيڪ گهرو ڪري ٿو جڏهن اهي پاڻ کي گناهه □ بڌل □ ان جي ڪوتائي کان بچڻ لاءِ بي وس سمجهن ٿا. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪن، خدائي رحمت جي دل مان مدد □ رحم طلب ڪن، پيار ڪندڙ، رحمدل □ معاف ڪندڙ خدا کان معافي جي اميد رکن.

جڏهن اسان خدا سان پنهنجي ويجهي تعلق کي محسوس ڪريون ٿا، ته ڪهڙو ڪرم اسان کي پابند ڪري سگهي ٿو؟ ڪنهن کي به توهان کي قائل نه ڪرڻ ڏيو ته توهان جا درد □ مشڪلاتون توهان جي ڪرم جو نتيجو آهن توهان جي ذات □ هڪ روح جي حيثيت سان، توهان وٽ ڪو به ڪرم ناهي بلڪه، توهان کي هن سچائي کي پاڻ سان تصديق ڪندي محسوس ڪرڻ گهرجي ته توهان زندگي، روشني □ ڪائناتي قوتن جي جوهر سان هڪ آهيو جيڪڏهن توهان هن حقيقت کي محسوس ڪيو، ته توهان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي، □ خدا توهان لاءِ ڪيترائي دروازا کوليندو □ توهان کي ڪيترائي موقعا فراهم ڪندو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي جي طريقي سان بي آرام آهيو، ته پنهنجي ذهنيت کي تبديل ڪريو □ پنهنجي حواسن کي مثبت توانائي سان چارج ڪريو □ توهان پاڻ فرق محسوس ڪندا.

ماڻهن کي ڪا به ضرورت ناهي ته اهي جيڪو وڃايو آهي ان تي ماتم ڪن، يا پنهنجي ناخوشگوار حالتن کي هن زندگي □ يا ماضي □ ڪيل غلطين سان منسوب ڪن، ڇاڪاڻ ته اهو روحاني غفلت جو هڪ روپ آهي، انهن کي عمل ڪرڻ گهرجي □ زندگي جي باغ مان گاهه کي اُڇلائڻ گهرجي، □ پوءِ سڀ کان مٺا □ متحرڪ گل ڦٽندا □ سڀ کان وڌيڪ لذيذ □ گهربل ميوا ڏيندا، سندس فضل سان، سڀ کان اعليٰ.

خدا جي آڏو سر تسليم خم ڪرڻ جو مطلب اهو ناهي ته اسان پنهنجي معاملن کي بهتر بڻائڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال نه ڪريون □ انتظار ڪريون ته خدا اسان جي حالتن کي اسان جي طرفان ڪنهن به ڪوشش کان سواءِ حل ڪري، ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي پاڻ جي مدد ڪن ٿا.

ڳالهه اها آهي ته اسان سکيو ته خدا ڏانهن ڪيئن وڃون ته جيئن اسان جي مرضي جي رهنمائي ڪري □ اسان جي صحيح ڪوشش کي برڪت □ مضبوط ڪري جڏهن اسان هٿيار ڦٽا ڪرڻ جي خواهش جي رڪاوٽ کي پار ڪريون ٿا، ته اسان خدا □ اهو تحفظ ڳوليون ٿا جيڪو هن دنيا □ ڪو به اسان کي نٿو ڏئي سگهي، □ اسان کي هڪ اهڙي طاقت پڻ ملي ٿي جيڪا ڪا به آزمائش اسان کي پار نٿي ڪري سگهي.

هر ڪو خدا سان هڪ خاص تعلق قائم ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي ڄاڻن ٿا ته ڪيئن پنهنجي دل خدا ڏانهن کولجي □ سندس الاهي موجودگي جي خواهش ڪجي، جيڪا خوشي □ يقين آڻيندي آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا جي گهري ضرورت محسوس ڪري ٿو، اهو ڄاڻندي ته هو ان کان سواءِ رهي نه ٿو سگهي، ته هو ڏسندو ته خدا ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان جواب ڏئي ٿو پر انهن کي پهريان اهو مضبوط احساس پيدا ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جواب بامراد نه ايندو.

جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين □ خدا کي پهرين جڳهه نه ڏينداسين، ته اسان جي شعور جي حالت پريشان □ مونجهاري □ هوندي، □ اسان زندگي جي لامحدود مطالبن سان منطقي □ صحيح طريقي سان معاملو نه ڪري سگهنداسين.

۽ اها خواهش پيدا ڪرڻ جو طريقو ڇا آهي؟ هر ڀيري جڏهن اسان ڪي مصيبت يا تڪليف جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ۽ هر ڀيري جڏهن اسان پنهنجي دلين ۾ ڳري محسوس ڪريون ٿا، اسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ سندس مدد گهرڻ گهرجي، اهو ڄاڻڻ گهرجي ته جيڪو به خدا سان پيار ڪري ٿو ۽ ان کي پنهنجي ذهن ۾ دل ۾ محفوظ ڪري ٿو، سندس حالت بهتر ٿيندي، سندس حالت بهتري لاءِ بدلجي رهي آهي.

جڏهن اسين پنهنجي دلي دعائن ۾ مخلص اپيلن سان آسمان کي هلايون ٿا ۽ ڇُهايون ٿا ته اسان الاهي جواب جو جوهر ڪڍنداسين جنهن ۾ ڪاڻو، شفا ۽ خوشي شامل آهي.

انهن لاءِ جيڪي روحاني غذا جي خواهش رکن ٿا، ماضي جون مايوسيون ۽ ناڪاميون غير اهم آهن. انهن مان سبق سکي سگهجن ٿا، ۽ ڪو ٻيهر ڪوشش ڪري سگهي ٿو، شروعات کان ڪوشش کي ورجائڻ سان ڪاميابي جي ضمانت ڏني ويندي، خدا جي مدد سان، انهن سڀني لاءِ جيڪي ناڪامي کان مايوس نه ٿيا آهن، جن جو عزم المين کان ڪمزور نه ٿيو آهي، ۽ جيڪي بيحد ايمان سان يقين رکن ٿا ته خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي ثابت قدم رهن ٿا جيڪي صحيح رستي تي آهن، ۽ هو انهن کي اميد، طاقت ۽ اميد فراهم ڪري ٿو، جيستائين اهي پنهنجي آخري مقصد تائين نه پهچن ۽ زندگي جو مقصد حاصل نه ڪن.

سوچ بجلي وانگر هڪ قوت آهي، ۽ نفسياتي حالتون اهو سوچ ۽ سوچڻ جي طريقي ڏانهن واپس وڃي ٿو.

بجلي فائديمند ۽ نقصانڪار ٻئي آهي؛ جيڪو به ان کي عقلمندي سان استعمال ڪري ٿو اهو ان کي پنهنجي خدمت ۾ رکي ٿو ٻي صورت ۾، اهو ان کي بجليءَ سان ٽڪرائي سگهي ٿو ۽ اهو پڻ سوچيو جيڪڏهن اهو صحيح رستن تي هدايت ڪئي وڃي ته اهو ان جي مالڪ لاءِ خوشي آڻيندو آهي، ٻي صورت ۾ اهو ان لاءِ مصيبت آڻيندو آهي.

سوچ هڪ جهنگلي گهوڙي وانگر آهي، پر ان کي قابو ڪرڻ ناممڪن ناهي، ۽ مثبت سوچ سوچ کي ڪنٽرول ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي.

صحيح سوچ هڪ ويجهو دوست آهي ۽ هڪ بيمار ذهن هڪ مستقل دشمن آهي.

صحيح سوچ امن ۽ سلامتي کي راغب ڪري ٿي، جڏهن ته غير صحتمند سوچ موتمار تير فائر ڪري ٿي جيڪي پنهنجي مالڪ تي به پيرا حملو ڪن ٿا،

تنهن ڪري چوڻي آهي ته، "انعام عمل جي برابر آهي" جيستائين ڪو نيڪ ارادا موڪليندو، سندس خيال مشعلن ۾ تبديل ٿي ويندا، روح جي ڪمرن کي روشن ڪندا ۽ اونداهي جي ڊير کي پڇائي ڇڏيندا، ته جيئن هو گهري سڪون محسوس ڪري، ۽ سندس اکيون اطمينان جي مسڪراهٽ سان چمڪيون! مسڪراهٽ توهان جي اکين ۾ رهي ۽ توهان تي سلامتي هجي.

زندگي هڪ چڪي وانگر آهي جيڪا زندگي جي ماني ٺاهڻ لاءِ، ميويدار آزمائش ۽ تجربن جا ٻج پيسيندي آهي. اهو هڪ گهمندڙ روڊ وانگر آهي، جنهن جي ٻنهي پاسن تي سرسبز گل آهن، روشن تتليون ۽ انهن جي شاخن تي مزيدار ميوا آهن، پر اسان ڪڏهن به نه ٿا روڪيون. اڇو ته ان جي نظاري مان لطف اندوز ٿيون ۽ ان جي مٺاس جو مزو وٺون؛ حقيقت ۾، اسان اڪثر ڪري ٽنگرن تي هوندا آهيون وسيع علائقن تائين پهچڻ لاءِ، اسان سوچيو ٿا ته اسان جيڪو ڏٺو ان کان وڌيڪ خوشگوار نظارا آهن پر جيئن اسين آهستي آهستي پري ٿيندا وڃون ٿا، گلن واري، ميويدار رستن تي، اسان کي وڻ ملن ٿا جيڪي تازن کان وڌيڪ اونداها آهن، ۽ پوءِ گل غائب ٿي ويندا آهن ۽ ان سان گڏ، تتليون ۽ ميوا پڻ، صرف پاڻ کي بنجر ريگستان ۾ ڳولڻ لاءِ.

انساني زندگي سمنڊ جي پاڻيءَ وانگر آهي، جيڪي صاف ٿين ٿا ۽ تازو ٿي وڃن ٿا صرف تڏهن جڏهن توهان مٿين فضا ڏانهن چڙهندا آهيو. اهو صبح جي خواب وانگر آهي، عمر سان گڏ روشن ٿيندو ويندو آهي، چاڪاڻ ته شيون پوءِ صاف ۽ وڌيڪ واضح نظر اينديون آهن. اهو هڪ سفر وانگر آهي جنهن ۾ منظر بدلجي ويندا آهن جيئن اسان فاصلن جو سفر ڪندا آهيون. پوءِ ساڳيو منظر بدلجي ويندو آهي جيئن اسان ان جي ويجهو وڃون ٿا، وغيره.

زندگي عقلمندن کي مايوس نه ڪندي آهي، چاڪاڻ ته اهي ان سان مهارت سان ڊيل ڪندا آهن ۽ ان مان لطف اندوز ٿيندا آهن بغير ان کي انهن تي ضابطو آڻڻ ۽ انهن جي آزادي کان محروم ڪرڻ جي مثال طور، اهي پاڻي مان لطف اندوز ٿيندا آهن اهي ان ۾ غسل ڪندا آهن ۽ ان ۾ غسل ڪندا آهن، پر اهي پاڻ کي ان ۾ ٻڏڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن اهي پنهنجي پسند جي ڪپڙن مان لطف اندوز ٿيندا آهن رسمن ۽ رسمن جي ضرورت کان وڌيڪ پيروي ڪرڻ کان سواءِ جيڪي سطحي سمجهيا وڃن ٿا اهي کائڻ ۾ مزو وٺندا آهن بغير پيٽ کي انهن کي کائڻ جي، چاڪاڻ ته گهٽو کائڻ جسم کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ اهو تصورن کي نگلائي ٿو ۽ هو ان کي مڪمل

طور تي تباهه ڪري ڇڏيندو آهي ۽ تنهن ڪري، هڪ شخص کي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي پر غرق ٿيڻ ذريعي حواس کي ٿڪائڻ کان سواءِ.

ٻين سان گڏ رهڻ جو مطلب اهو ناهي ته انهن سان هر شيءِ تي متفق ٿيو وڃي، يا انهن جي خاطر نظرين کي قربان ڪيو وڃي، ڇاڪاڻ ته مطابقت جو هي انداز ناپسنديده آهي ۽ سچائي سان مطابقت نٿو رکي. اصلاح پسند ۽ عظيم ماڻهو متفق نه هئا انهن جي چوڌاري ڪيترن ئي ماڻهن سان، انهن ان جي باوجود پنهنجي نظريي تي مضبوطي سان قائم رهيا، ڇاڪاڻ ته انهن کي احساس ٿيو ته اهي جيڪو ڪري رهيا آهن اهو بلڪل صحيح هو.

سڀ کان پهرين، انسان کي خدا سان هم آهنگ هجڻ گهرجي، پوءِ پنهنجي ضمير سان، ۽ پوءِ ماڻهن سان.

اصول سان سمجهوتو نه ڪرڻ گهرجي ۽ ڪنهن خاص مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ خفيه مقصدن جو سهارو نه وٺڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهو اصول پسند ماڻهن لاءِ مناسب ناهي.

ڪير اهڙي طريقي سان زندگي گذاري سگهي ٿو جيڪو خدا کي خوش ڪري؟ ٻين کي نقصان نه پهچايو، ڇاڪاڻ ته انهن کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي جيڪڏهن هي طريقو ٻين کي مطمئن نٿو ڪري، ته هڪ شخص لاءِ اهو ڪافي آهي ته هو اندر آرامده هجي ۽ اندروني سڪون جو احساس محسوس ڪري جيڪو ڪيس ماڻهن جي منظوري کان آزاد بڻائي ٿو.

روح جي طاقت ۽ خواهش خدا ڏانهن رجوع ڪرڻ ۽ ان کي روحاني مقناطيسيت سڏيو ويندو آهي ۽ هن مقناطيسيت سان روح پاڻ ڏانهن نعمتن ۽ نفيس وائبريشنز کي راغب ڪري ٿو ۽ سٺيئي سٺا انساني تجربا جيڪي هن کي نيڪي ۽ صداقت جي ياد ڏيارين ٿا.

روحاني مقناطيسيت اها طاقت آهي جنهن سان اها انسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪي ٿي ۽ ڇڪي ٿي سٺا دوست ۽ ضروري ۽ اهم شيون ۽ شين جي وجداني سمجهه هي طاقت خدا جي پرڪشش مقناطيسي قوت مان حاصل ٿئي ٿي.

امن جي شمع

هڪ ذهني ٿانو ونو، ان کي پنهنجي امن سان ڀريو.

منهنجي جذبات جي بوتل کٽي وڃ، ان کي پنهنجي رحمت سان پري چڱ.

منهنجي خالي روح جي ٽوڪري کڻو، ان کي پنهنجي حڪمت جي ميوي سان ڀريو.

منهنجي روح ۾ پنهنجي پيار جو پاڻي وجهو، مان ان کي اجايل روح جي پيالن ۾ وجهندس.

انا جي پٿين کي ٽوڙي چڱ، مون کي پنهنجي مڪمل موجودگي ۾ غرق ڪر.

پيار جي صبح جو ڪرڻ

ڪيس منهنجي دل جي ڪولين مان ٻاهر ڏسڻ ڏيو

اهو مون کي توهان جي پيار جي سج جي روشني جي ياد ڏياري ٿو.

منهنجي زندگيءَ جي آسمان تي پکڙجي رهيو آهي

تنهنجي پيار جي چمڪندڙ روشني چمڪي آهي

پاڻ تي، ۽ اهو روشن ٿي ويو

توهان جي روشني منهنجي روحاني جاءِ کي ڀريو.

تون زندگي آهين جيڪا منهنجي جسم کي برقرار رکي ٿي.

۽ اهو ذهن جيڪو منهنجي خيالن کي متاثر ڪري ٿو

۽ اها حڪمت جيڪا منهنجي جهالت کي دور ڪري ٿي

مان پنهنجي پيار جي پتلي شمع روشن ڪريان ٿو

سون جو ڪتاب پڙهڻ لاءِ

قديم زماني کان منهنجي اندر محفوظ آهي

توهان جو پيار هو ۽ اجا تائين آهي.

امن جي نظر نه ايندڙ شمع

جيڪو اونداهي کي ختم ڪري ٿو ۽ مون کي توهان جا پيغام ڏيکاري ٿو.

بلاگ دلين جي صفحن تي آهي

اي خداوند، تنهنجو جلال ظاهر ٿئي.

توهان جي حڪمت جي روشنيءَ ختم ٿي وڃي

جهالت، اختلاف، ۽ حسد

ڌرتيءَ جي ڪنارن کان هميشه لاءِ

اسان جي ڪمزوري کي طاقت ۽ تبديل ڪريو

۽ اسان ڪمزور ٿي وياسين عزم ۽

اسان جي جسمن کي اهم بجلي سان چارج ڪريو

۽ ذهن ۽ روح کي پنهنجي شفا بخش روشني سان ڀريو

اسان جو هٿ پڪڙيو ته جيئن اسين تنهنجي غفلت جي پاڻيءَ ۾ نه ٻڏي وڃون، ۽ اسان جي وجود کي پنهنجي پيار ۽ حڪمت سان ڀريو، اسان کي اهو محسوس ڪرايو ته اسين تنهنجي تمام ويجهو آهيون ۽ توهان جي رحمت جو سج اسان تي مسلسل چمڪي ٿو.

مان پنهنجي سرگوشي، متحرڪ خيالن جا گل رکيان ٿو

خاموشي جي بناوت ۾

سندس خاموش خوشبوءِ ڳائي ٿي

۽ هو توهان جي شان جا گيت ڳائي ٿو

۽ توهان جي پاڪ نور جي چمڪ سان

مان تنهنجي وجود جي خوبصورتي ڏسان ٿو.

منهنجا خوشگوار خواب سچا ٿين ٿا.

جڏهن تنهنجي روشنيءَ منهنجي روح ۾ چمڪي ٿي

پردا حڪمت جي باهه سان سڙي رهيا آهن

مان توهان جو شان ڏسان ٿو، ۽ منهنجي خوشي وڌي ٿي

خدا توهان کي پنهنجي نور سان روشن ڪري

۽ روح کان توهان کي سلام

ڪيتريون ئي گهرجون ۽ گهرجون آهن جيڪي دنيا اسان تي لاڳو ڪري ٿي ۽ اسان کي انهن جي انتهائي اهميت ۽ انهن کان سواءِ جيئڻ يا انهن کان سواءِ ڪم ڪرڻ جي ناممڪن هجڻ جو قائل ڪري ٿي پر بنيادي ضرورت خدا جي امن حاصل ڪرڻ جي هجڻ گهرجي، جنهن جا ذريعا ڪڏهن به سڪي نه ٿا وڃن ۽ جنهن جو سرچشمو ڪڏهن به سڪي نه ٿو، ۽ جيڪو زندگي ۾ هر شيءِ کي ذائقو ۽ معنيٰ ڏئي ٿو.

اچو ته ياد رکون ته خدا اسان جي وجود جو جوهر آهي، ۽ اهو پيار اهو دري آهي جنهن مان اسان سندس شاندار چهري کي ڏسندا آهيون. جيڪو به خدائي موجودگي کي محسوس ڪرڻ چاهي ٿو ۽ سوچ ۽ عمل ۾ ان شاندار خواهش کي پرورش ڪري ٿو، خدا انهن جي درخواست قبول ڪندو ۽ انهن پردن کي ٽوڙڻ ۾ مدد ڪندو جيڪي انهن کي برڪت واري روشنين کي ڏسڻ کان روڪيندا آهن.

جيڪو به رستي تي اڳتي وڌڻ جو عزم رکي ٿو، ان کي ڪنهن به شيءِ کان نه روڪيو ويندو، ۽ نه ئي ڪا رڪاوٽ ان کي روڪيندي جيستائين هو پنهنجي مقصد تائين نه پهچي ۽ پنهنجي دل جي خواهش کي حاصل نه ڪري.

روحاني موتي ۽ جواهر

جيڪي ٻين جي ڪمزورين کي ظاهر ڪن ٿا ۽ انهن کي شرمندگي ۽ ناراضگي جو سبب بڻجن ٿا، اهي عقل ۽ صحيح فيصلي کان پري آهن. اسان کي گناهه کان نفرت ڪرڻ گهرجي، گنهگار کي نه، چاڪاڻ ته هو روح ۾ اسان جو ڀاءُ آهي، جهالت جي اونداهي جي باوجود جيڪا هن کي گهيرو ڪري ٿي. مذمت جو مقصد شفا هجڻ گهرجي، خوش ٿيڻ ۽ زخمي ڪرڻ نه اسان کي پنهنجي گنهگار ڀاءُ سان اهڙو سلوڪ ڪرڻ گهرجي جيئن اسان چاهيون ٿا ته جيڪڏهن اسان سندس جاءِ ۾ صورتحال ۾ هجون ها ته ان سان سلوڪ ڪيو وڃي.

جيڪو ماڻهو دنيا ۾ پنهنجي ڀاءُ جي عيب کي لڪائي ٿو، خدا آخرت ۾ ان جي عيب کي لڪائيندو.

جيئن اسين ٻين جو فيصلو ڪريون ٿا، روحاني قانون اسان جو به ساڳئي حد تائين فيصلو ڪري ٿو اسان کي ٻين کان تمام گهٽي اميد نه رکڻ گهرجي، ۽ نه ئي اسان کي هميشه ڪنهن کان سٺن نتيجن جي اميد رکڻ گهرجي، جيتوڻيڪ اهي پنهنجو بهترين ڪم ڪري رهيا هجن.

ڪو ماڻهو ڪري سگهي ٿو ۽ نوڪر ڪائي سگهي ٿو، پر هو محفوظ رهندو جيستائين هو نيڪي ۽ صداقت جي ڏاڪڻ تي ٻيهر چڙهڻ جي پوري ڪوشش ڪندو.

هر روز اسان کي پنهنجي ماحول ۾ مريض جي جسماني، نفسياتي، يا روحاني طور تي حوصلا افزائي ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، جيئن اسان پاڻ کي يا پنهنجي خاندان جي ميمبرن جي مدد ڪندا آهيون.

جيڪو به اڄ کان خدائي قانونن مطابق زندگي گذارڻ جي ڪوشش ڪندو - پراڻي خود غرض زندگي جي بدران جيڪا ڏکيائي ۾ مصيبت آڻيندي آهي - اهو ڏسندو ته زندگي ۾ هو ڪيترو به عاجز ڪردار ادا ڪري، اهو هڪ اهم ڪردار رهي ٿو جيستائين هو ڪائناتي راند جي هدايتڪار ۾ اسان جي سيني تقديرن جي مالڪ جي هدايت مطابق مڪمل حد تائين پنهنجو فرض ادا ڪري ٿو: خدا تعاليٰ.

جڏهن اسين ٻين سان سچي خلوص، سچي محبت، ۽ جذبات جي خيال سان رابطو ڪندا آهيون، ته اسان پنهنجي زندگين ۾ سٺا دوست آڻينداسين بغير ڪنهن ذاتي مفاد يا خود غرضي جي حساب ڪتاب جي؛ ٻي صورت ۾، اسان پنهنجن سچن دوستن کي سڃاڻي نه سگهنداسين.

منافقت ۽ بناوتي کان نجات حاصل ڪرڻ ۽ اهڙي طريقي سان ڪم ڪرڻ ضروري آهي جيڪو ٻين کي جان بوجھ ڪري نقصان نه پهچائي.

دوستن کي ناراض، گهٽ نه سمجهڻ، يا دشمني نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن کي اسان جي خلاف غير دوستانه جذبات رکڻ جو ڪو سبب ڏنو وڃي دوستن سان بدسلوڪي، استحصال، يا غير گهربل صلاح نه ڏني وڃي جيستائين ان لاءِ نه پڇيو وڃي جڏهن صلاح جي درخواست ڪئي وڃي ٿي، ته اها خلوص ۽ مهرباني سان ڏني وڃي، نتيجن جي خوف کان سواءِ دوست تعميري، برادرانه تنقيد ذريعي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا

ڏکيا زندگي جا تجربا اسان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ ۽ اسان کي شڪست ڏيڻ لاءِ نه ايندا آهن، پر اسان جي عزم کي تيز ڪرڻ ۾ خدا ۾ اسان جي خود اعتمادي تي اسان جي ايمان کي مضبوط ڪرڻ لاءِ ايندا آهن. ڪجهه ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي تجربا ۽ چئلينج ناقابل تسخير تباهي ڪندڙ قوتون آهن، ۽ تنهن ڪري اهي هار مڃيندا آهن. زندگي ۾ ان جي آزمائشن کي مؤثر طريقي سان منهن ڏيڻ لاءِ اسان جي اندروني طاقت کي چالو ڪرڻ لاءِ هڪ صحتمند ذهنيت ضروري آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کان وڏيڪ طاقتور سان مقابلو نه ڪندو، ته هو مضبوط نه ٿيندو. ساڳي طرح، جڏهن اسان پنهنجين مشڪلاتن کي همت ۽ ذهني پختگي سان منهن ڏيون ٿا، ته اسان وڌيڪ مضبوط ۽ لچڪدار ٿي وڃون ٿا.

اسان جا ذهن خدا جي جامع شعور جو هڪ لازمي حصو آهن. اسان جي شعور جي لهر هيٺان سندس لامحدود شعور جو سمنڊ آهي. جڏهن لهر وساري ٿي ته اهو وڏي سمنڊ جو حصو آهي، ته اهو پاڻ کي ان ساموندي طاقت کان الڳ ڪري ٿي. نتيجي طور، ماڻهن جا ذهن مادي حدن جي ڪري ڪمزور ٿي ويندا آهن ۽ هاٿي اهي ثمر آور ڪم ۽ گهٽي پيداوار جي قابل نه رهندا آهن. جڏهن ذهن جهالت جي مٽي کي چڪيندا آهن ۽ انهن زنجيرن کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن جيڪي انهن جي طاقتن کي جڪڙيندي‌ون آهن، ته اهي تخليقيت ۽ زندگي سان مثبت رابطي جي وڌيڪ قابل ٿي ويندا.

جڏهن توهان ڪنهن خاص خيال کي مضبوطيءَ سان جهليو ٿا ۽ ان کي مضبوط ارادي سان پريندا آهيو، ته اهو خيال هڪ متحرڪ قوت ۾ تبديل ٿي ويندو آهي۔ ۽ جڏهن سوچ متحرڪ ٿي ويندي آهي، ته اهو ذهن ۾ نهيل اڻ ڏٺل نقشي جي مطابق ڪاميابي لاءِ صحيح ماحول پيدا ڪري سگهي ٿو.

ماڻهو ناڪام ٿين ٿا ڇاڪاڻ ته اهي سخت زندگي جي حالتن ۾ مزاحمت ڪرڻ کان سواءِ، انهن جي مزاحمت ڪرڻ بدران، انهن کي هارائڻ کان سواءِ مزاحمت ڪرڻ کان سواءِ تسليم ڪن ٿا.

قوت ارادي کي استعمال ڪرڻ ۽ چالو ڪرڻ ضروري آهي۔

جيڪي ماڻهو سڪون جي پناهه ۾ داخل ٿين ٿا، اهي روحاني طور تي ٻين روحن سان رابطو ڪري سگهن ٿا جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، ۽ اهي گلاب ۾ سيني جاندارن جي بولي سمجهي سگهن ٿا.

اي خداوند، منهنجي پيار ۽ خواهش تي اڪيلو بادشاهه ٿيءُ.

جيڪي مراقبو ڪن ٿا، انهن کي سڪون جو هڪ گهرو احساس ٿئي ٿو، ۽ هي اندروني سڪون ٻين جي صحبت ۾ به برقرار رکڻ گهرجي. مراقبي ۾ جيڪو ڪجهه سکيو وڃي ٿو ان کي روزاني سرگرمين ۾ ٻين سان رابطي ۾ عمل ڪرڻ گهرجي، بغير ڪنهن کي به پنهنجي امن يا سڪون کي خراب ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جي.

جڏهن توهان ڪا سٺي عادت پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا يا ڪا خراب عادت ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته دماغ جي سيلن تي ڌيان ڏيو جتي مختلف عادتن جا طريقا موجود آهن.

هڪ سٺي عادت قائم ڪرڻ لاءِ، پهريان خاموشي سان ويهو ۽ مراقبو ڪريو، الاهي مدد طلب ڪريو پنهنجي ذهن کي ارادي جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، جيڪو توهان جي ابرو جي وچ ۾ پيشاني ۾ واقع آهي، ۽ مضبوطيءَ سان ان عادت جي تصديق ڪريو جيڪا توهان پنهنجي دماغ ۾ پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان خراب عادتن کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو ڌيان ارادي جي هن مرڪز تي بڻ مرڪوز ڪريو ۽ مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته اهي سڀئي دراڙ جتي اهي عادتون جڙيل آهن، ختم ٿي رهيون آهن. ڌيان ۽ ارادي جي طاقت سان، توهان گهٽي جڙيل، پراڻين عادتن جي گهري دراڙ کي به ختم ڪري سگهو ٿا. پاڻ کي بار بار يقين ڏياريو ته توهان وٽ دماغ جي علائقي مان غير صحت مند عادتن کي اُڇلائڻ لاءِ ڪافي ارادو آهي.

اهڙي تصديق لاءِ سڀ کان مناسب وقت صبح جو سوير آهي جڏهن ارادو ۽ ڌيان هوشيار هوندو آهي.

پاڻ سان اهو اقرار ڪندا رهو ته توهان سيني حڪمن کان آزاد آهيو ۽ هڪ ڏينهن توهان ڏسندا ته - خدا جي مدد سان - توهان اڳ ۾ ئي پاڻ کي ان عادت کان آزاد ڪري ڇڏيو آهي جنهن کان توهان نجات حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا.

جيڪو به توهان کي ڊپ هجي، ان مان پنهنجا خيال ڪڍي ڇڏيو ۽ ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو ۽ يقين رکو ته هو توهان جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

گهٽي تڪليف پريشاني ۽ پريشاني مان پيدا ٿئي ٿي جڏهن توهان کي جيڪو ڊچي ٿو اهو اچا ٿائين نه ٿيو آهي ته توهان کي ڇو ڏک برداشت ڪرڻ گهرجي؟ تصور ڪريو ته خدا جو حفاظتي نور توهان جي چوڌاري سيني پاسن کان آهي، ۽ توهان سندس شاندار حفاظت محسوس ڪندا.

جيئن ته اسان جون گهڻيون پريشانيون خوف مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگي مان خوف کي ختم ڪريون ٿا، ته اسان آزاد محسوس ڪنداسين ۽ شفا فوري طور تي ملندي هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، توهان جي حفاظت ۽ نگراني ڪري رهيو آهي.

هن ڪائناتي ڊرامي ، سيني نسلن جا انسان وقت جي اسٽيج تي زندگي جي ڪهاڻي کي پيش ڪن ٿا. اسان کي پنهنجي عارضي ڪردارن تمام گهڻو مصروف يا جنون مبتلا ٿيڻ کان سواءِ زندگي جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي.

زندگي بابت اسان جو تصور اڪثر ڪري بگڙيل منحرف هوندو آهي ڇاڪاڻ ته اسان خود غرضي محدود افق جي اکين سان ڏسندا آهيون جيڪڏهن اسان روح جي اک سان ڏسندا، ته اسان شين کي بلڪل مختلف نقطه نظر کان ڏسندا.

جڏهن اسين حڪمت جي اک کوليندا آهيون، ته اسين خدا جي سموري روشني ڏسون ٿا، انهيءَ روشني اسان پنهنجي روحاني فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، جيڪا عالمگير شعور جي فطرت جو عڪس آهي جيڪا ڪائنات جي سيني ذرڙن حصن پکڙيل آهي.

روحاني سچائيون اسان جي چوڌاري گهيرو ڪن ٿيون، اسان جي بند اکين جي دروازن تي دستڪ ڏين ٿيون، اسان کي اونده جي بدران روشني ڏسڻ، جهالت جي بدران عقل سان عمل ڪرڻ، پنهنجي دلين کي نفرت جي بدران پيار سان پرڻ، امن قائم ڪرڻ پنهنجي دنيا ڪثرت سلامتي آڻڻ تعاون ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون. جڏهن اسان اهو ڪنداسين، جهالت ختم ٿي ويندي، حالتن جا فرق ختم ٿي ويندا، اسان مردم شماري اتحاد ڏسنداسين، اسان خدا جي مرضي سان وڌيڪ هم آهنگ ٿينداسين.

خدا سان اسان جو تعلق ٿڌو يا پيار کان خالي نه آهي، جيئن هڪ آجر ملازم جي وچ آهي. اسان سندس خاندان آهيون، اسان لاءِ سندس خيال مسلسل آهي، هو هميشه اسان جي پڌي ٿو. اسان سندس وجود جو هڪ لازمي حصو آهيون، اسان جو سندس سان تعلق زنده متحرڪ آهي.

اسان جي خالق اسان کي پيار، سمجهه، بصيرت، نيڪ نيتي روحاني طاقت جي هڪ لامحدود دولت سان نوازيو آهي، پر اسان مان گهڻن هن دولت کي ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي جيڪو خدا چاهي ٿو ته اسان سيڪيورٽي، امن دوستانه تعاون رهون، جيئن هڪ عظيم پيار ڪندڙ خاندان لاءِ مناسب آهي، پر لالچ خود غرض حساب ڪتاب اسان جي دلين پاڙون جمائي ڇڏيون آهن اسان اختلاف پيدا ڪري ڇڏيو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان مالڪ هجون، پر اسان غلام ٿيڻ جو انتخاب ڪيو آهي.

انسان پنهنجي آسماني گهر کان تمام گهڻو پري ڀٽڪي ويو آهي ۽ خدا ۾ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ جي اندروني جنت وڃائي چڪو آهي، ۽ هو ذاتي ڪوشش کان سواءِ اها جنت ٻيهر حاصل نه ڪري سگهندو.

خدا اسان کي پنهنجي صورت ۾ پيدا ڪيو، پر هي سچ اسان جي ذهنن کان پڇي ويو آهي. اسان ان وهم ۾ مبتلا ٿي ويا آهيون ته اسان جي تقدير ذڪيائي آهي ۽ اسان جي تقدير فنا آهي. اسان کي دانائي جي خنجر سان وهم جو پردو ڦاڙي ان جي پويان چمڪندڙ سچائي ڏسڻ گهرجي.

اسين ڪير آهيون ۽ اسان جي اصل فطرت ڇا آهي؟

انسانن ۾ واضح فرق آهن، ڇا اهو انهن جي نفسياتي يا جذباتي بناوت ۾، زندگي ۾ اهي جيڪي ڪردار ادا ڪن ٿا، ڪم ۾ سرگرميون جيڪي اهي پيروي ڪن ٿا، يا خواهشون جيڪي اهي محسوس ڪن ٿا پر انهن سڀني فرقن جي پويان ٻه شيون آهن جيڪي هر انسان چاهي ٿو ۽ ضرورت آهي بغير ڪنهن استثنا جي هڪ آهي هر قسم جي درد ۽ خواهش کان آزادي ٻيو آهي مڪمل ۽ دائمي خوشي - مڪمل اطمينان، جتي امن، پيار، حڪمت ۽ خوشي رهن ٿا.

حقيقت ۾، انسان جيڪو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو اهو خدا آهي، چاهي اهي اهو نالو استعمال ڪن يا نه. عقلمند چون ٿا ته خدا خوشي جو جوهر ۽ خوشي جو روح آهي ۽ ڪو به مڪمل اطمينان محسوس نه ڪندو جيستائين ڪو سڌو سنئون ڪائناتي ذريعن مان نه ڪڍندو. هي انساني حالت کي سمجهڻ لاءِ هڪ اهم نقطو آهي.

پر ماڻهو ڪٿي ڳوليندا آهن جيڪو اهي ڳوليندا آهن؟

اهي ان کي صرف دنياوي شين ۾ ڳوليندا آهن: ملڪيتن ۾، ٻاهرين حالتن ۾، ۽ ٻين ماڻهن سان لاڳاپن ۾ پر تخليق جي فطرت کي ڏسندي، هن دنيا ۾ ڪنهن به شيءِ، ڪنهن به شخص يا ڪنهن به حالت ۾ ان کي ڳولڻ ناممڪن آهي.

تخليق دوئي جي اصول تي ٻڌل آهي. صرف هڪ رنگ ۾ تصوير هجڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته ان جي مخالف کان سواءِ ڪو به طريقو ناهي. ساڳئي طرح، وجود جي ڪنهن به پهلوءَ جو دوئي کان الڳ ٿي وجود ۾ رهڻ ناممڪن آهي. تنهن هوندي به، ماڻهن کي متحرڪ ڪندڙ خواهشن جي جانچ ڪرڻ تي، اسان کي معلوم ٿئي ٿو ته اسان مان هر هڪ صرف سٺي، خوشگوار، خوبصورت ۽ مثبت شين جي خواهش رکي ٿو، بغير ڪنهن به

ناپسنديده يا ناپسنديده شيءِ سان معاملو ڪرڻ جي معمولي خواهش جي. پر اهو ناممڪن آهي.

هن ٻٽي دنيا ۾، درد کان سواءِ ڪا به خوشي ناهي، اونده کان سواءِ ڪا به روشني ناهي، برائي کان سواءِ ڪا به چڱائي ناهي، موت کان سواءِ ڪا به زندگي ناهي. سڪي جا ٻئي پاسا الڳ نه ٿي سگهن ٿا. ان جو مطلب اهو آهي ته جيڪو اسان پنهنجي اندر ۾ چاهيون ٿا اهو هن دنيا مان حاصل نٿو ڪري سگهجي.

ماڻهو ڳولا ڪندا آهن - ها، اهي پنهنجي پوري طاقت سان ڳولا ڪندا آهن - پر اهي اهو نه ڳولي سگهندا آهن جيڪو اهي ڳوليندا آهن، جيڪو مايوسي ۽ نااميدي کي جنم ڏيندو آهي اهو نه رڳو مايوسي ڏانهن وٺي ويندو آهي پر وڏي ناراضگي ۽ شديد ڪاوڙ جو سبب پڻ بڻجندو آهي، ۽ نتيجي طور تي تشدد جي عملن جو سبب بڻجندو آهي. اهو سڀ ڪجهه ان ڪري ٿئي ٿو جو اهي اهو نه ڳولي رهيا آهن جيڪو اهي صحيح جاءِ تي ڳولي رهيا آهن، ۽ نتيجي طور، انهن کي اهو نه ملندو آهي جيڪو انهن جي دل چاهي ٿي.

اسان جي زماني ۾ ماڻهو زندگيءَ جي معنيٰ ۽ مقصد بابت گهٽو ڪجهه نٿا ڄاڻن، ۽ تنهن ڪري اهي مونجهاري ۽ مونجهاري جو شڪار آهن.

فطرتاً، انسان مقصد تي هلندڙ مخلوق آهن جيڪڏهن انهن جي زندگي ۾ ڪو مقصد نه آهي، ۽ جيڪڏهن انهن جا ذهن، توانائيون، مرضي ۽ جذبات مثبت ۽ تعميري طريقي سان هدايت نه ڪيا وڃن، ته اهي تباهي واري رستن ڏانهن رخ ڪندا جهڙوڪ شراب ۽ منشيات جو استعمال، تشدد جو رستو اختيار ڪرڻ، وغيره. زندگي جو آخري مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي ۽ اهو فردن تي فرض آهي ته اهي نيڪ عملن، صحيح نقطه نظر، مثبت روين، ۽ پنهنجن جذبات جي فائديمند چينلنگ ذريعي پنهنجن ڪردارن ۽ ٻاهرين سرگرمين کي هم آهنگ ڪن.

اسان جي فطرت جا اهي ٻه پهلو - اندروني يا روحاني پهلو ۽ ٻاهرين پهلو - جيڪڏهن صحيح طرح سان سمجهيا وڃن ته متضاد نه آهن، بلڪه، اهي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا ۽ اسان جي جسماني، نفسياتي، جذباتي، ۽ روحاني صلاحيتن ۽ صلاحيت کي ترقي ۽ وڌائڻ ۾ مدد ڪن ٿا.

ماڻهو هڪ وڏي خالي جاءِ ۾ رهن ٿا، ذهني محرڪ يا نفسياتي محرڪ کان خالي. اهي مقصد جي کوٽ ۽ ڪنهن به اهڙي شيءِ جي غير موجودگيءَ جي ڪري بور محسوس ڪن ٿا جيڪا انهن جي زندگين کي قدر ۽ معنيٰ ڏئي

سگهي ٿي. سراسري ماڻهو شايد ڪم ڪرڻ ۽ رويي ڪرڻ جي قابل هجي جيئن اهي نفسياتي ۽ ذهني طور تي صحتمند هجن، پر ڇا اهي خوش آهن؟

زندگيءَ جو بنيادي مقصد اهو ڄاڻڻ آهي ته اسين ڪير آهيون ۽ اسان جي اصل فطرت ڇا آهي جيڪڏهن اسان زندگيءَ جي گهري پهلوئن کي اهو ڌيان ڏينداسين جيڪو اهي مستحق آهن، ته اسان ناگزير طور تي خوشي محسوس ڪنداسين، ڇاڪاڻ ته انساني خوشي پنهنجي روحاني خود سان ڳنڍڻ سان ڳنڍيل آهي، جنهن کان سواءِ انسان جو ڪو به وجود يا وجود ناهي.

ناڪامي يا بيماري جو خوف ان بابت مسلسل سوچڻ سان پرورش پاتا آهي جيستائين ناڪامي جو خيال شعوري ذهن مان لاشعور ۾ داخل ٿئي ٿو ۽ آخرڪار اعليٰ شعور تائين پهچي ٿو. پوءِ، لاشعور ۽ اعليٰ شعور ۾ جڙيل خوف، وڌڻ ۽ وڌڻ شروع ڪري ٿو جيستائين اهو شعوري ذهن کي خوف جي بوٽن سان نه پريندو آهي جيڪي شروعاتي سوچ جيتري آساني سان ختم نه ٿيندا آهن جڏهن اهو اُپرندو آهي. اهي نقصانڪار بوٽا آخرڪار زهريلا ۽ موتمار ميوا ڏين ٿا. خوشقسمتيءَ سان، ان جون پاڙون اندر مان جرئت تي مضبوط ڌيان ڏيڻ ۽ خدا تي مڪمل ايمان جي شعور کي پيدا ڪرڻ سان ختم ڪري سگهجن ٿيون ۽ اهو ته هو انهن جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي پاڻ کي مدد ڪرڻ ۽ انهن کي نقصان کان بچائڻ چاهين ٿا.

هڪ دفعي، هڪ ننڍڙو بلبلو سمنڊ جي مٿاڇري تي تري رهيو هو، طوفانن ۽ بجليءَ کان هوشيار، جڏهن هن هڪ آواز ٻڌو جيڪو هن کي سرگوشي ڪري رهيو هو: "زندگيءَ جو ننڍڙو بلبلو، توکي ڇا ٿيو آهي؟"

ڇا توهان کي خبر ناهي ته توهان زندگي جي سمنڊ جو حصو آهيو؟ ننڍڙي بلبل چوڌاري ڏٺو ۽ ان حقيقت کي محسوس ڪيو.

انساني شعور هڪ ننڍڙي بلبل وانگر تري ٿو ڪائناتي شعور جي سمنڊ جي مٿاڇري تي، ان کي هڪ عارضي بلبلو سمجهي، بيماري، غربت ۽ موت جي خوف کان ٿڙڪي رهيو آهي او بلبلو، ڇا توهان سمنڊ کان ڊڄو ٿا؟ پنهنجي چوڌاري غور سان ڏسو، پنهنجي نقطه نظر کي پنهنجي فوري ماحول کان خدا جي لامحدود دائري ڏانهن منتقل ڪريو، وڏيڪ ڳولهيو، پنهنجي سمجھ کي وسيع ڪريو، ته جيئن توهان ڄاڻو ۽ پڪ ڪريو ته توهان سندس وسيع سمنڊ سان هڪ آهيو، ۽ خدا توهان سان گڏ آهي، هو توهان جي حفاظت ڪري ٿو، هو توهان کي هاڻي ۽ هميشه لاءِ برقرار رکي ٿو.

ڦندن ۾ ڦندن کان بچڻ

جڏهن به توهان پنهنجي دل ۾ ڪا مضبوط خواهش محسوس ڪندا آهيو جيڪا توهان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ مجبور ڪندي آهي، ته سمجهداري استعمال ڪريو ۽ پاڻ کان پڇو، "ڇا هي هڪ سٺي خواهش آهي جيڪا پوري ٿي سگهي ٿي، يا هڪ خراب خواهش جنهن جو احترام نه ڪيو وڃي؟" غير صحتمند مادي خواهشون اسان کي غلط اميدون ۽ وهمي خوشي ڏئي اسان جي خراب عادتن کي همٿائين ٿيون. اهڙين حالتن ۾، سچائي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ سمجهداري جي طاقت کي استعمال ڪرڻ گهرجي. خراب عادتون آخرڪار ناخوشي جو سبب بڻجن ٿيون جڏهن انهن جي حقيقي فطرت ظاهر ٿئي ٿي، اهي ڪنهن شخص کي ڏک جي ڦند ۾ مصيبت جي ڦند ۾ ڦاسائڻ لاءِ بي وس ٿي وڃن ٿيون.

غور ۾ ڪهاڻيون

زندگي ۾ موت ۾، ڏکن ۾ آفتن ۾، اي خداوند، تو تي منهنجو ايمان مضبوط ۽ غير متزلزل، مضبوط ۽ غير متزلزل رهي ٿو.

منهنجي خواهش ۽ دعا جو هر ساهه منهنجي روح ۾ دروازا ۽ دريون کوليندو آهي جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج تمام گهٽين پريل جڳهن تي چمڪي ٿو، تيئن مان پنهنجي زندگي جي سيني شعبن ۾ روزاني سرگرمين ۾ الاهي محبت جون ڪرڻيون ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائيان.

مشڪ هرڻ جي ڪهاڻي

مشڪ هڪ قيمتي مادو آهي جنهن جي خوشبو تيز هوندي آهي، جيڪا هماليه جي بلند جبلن ۾ رهندڙ مشڪ هرڻ جي ناف ۾ ملندي آهي.

هڪ پيرو هرڻ هڪ خاص عمر تائين پهچي ٿو، دلڪش مشڪ پنهنجي ناف مان چپ چاپ ٿمتار ٿيڻ شروع ڪري ٿي، ۽ هرڻ ان پرڪشش خوشبوءَ کان بيزار ٿي وڃي ٿو ۽ ناچڻ شروع ڪري ٿو ۽ ان خوشگوار خوشبوءَ جي سرچشمي جي ڳولا ڪري ٿو.

اهو هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ منتقل ٿئي ٿو، پٿرن جي وچ □ □ وڻن هيٺان سونگهي ٿو، هر هنڌ ان دلچسپ خوشبوءَ جي سرچشمي جي ڳولا ڪري ٿو.

آخرڪار، هو ناراض □ وڌيڪ پريشان □ پريشان ٿي ويندو آهي جڏهن هن وٽ لفظن جي کوٽ هوندي آهي □ هو اهو نه ڳولي سگهندو آهي جيڪو هو خواهش □ جذبي سان ڳولي رهيو آهي.

مشڪ جي سرچشمي تائين پهچڻ جي آخري ڪوشش □، اهو پنهنجي قسمت کي منهن ڏيڻ □ پنهنجي موت کي منهن ڏيڻ لاءِ اوچي پٿريلي ٽڪرين مان اونهي وادي □ ٽپو ڏئي ٿو، جنهن موقعي تي شڪاري ان کي پڪڙڻ □ ان مان مشڪ جي ٿلهي يا غدود ڪڍڻ جي قابل ٿي ويندا آهن.

انهيءَ سلسلي □، هڪ روشن خيال شاعر ڪجهه هن طرح پڙهيو:

اي بيوقوف مشڪ هرڻ!

توهان ڇو ڏک □ آهيو؟ توهان کي ننڊ ڇو نه آئي آهي؟

هي مشڪ موجود آهي.

پنهنجي پيٽ جي ٿلهي سان، اي بيوقوف!

جيتوڻيڪ توهان پنهنجي نڪ سان ڇُهيو

توهان کان خفيه خوشبو اچي ٿي

توهان اهو ڪٿيو هوندو جيڪو توهان اميد ڪيو هو

□ توهان خرچ ڪرڻ کان سواءِ رهندا هئا

ڇا توهان نٿا سمجهو، منهنجا دوستو، ته گهڻا ماڻهو مشڪ هرڻ وانگر هلن ٿا؟ اهي هميشه □ هميشه لاءِ پاڻ کان ٻاهر هر هنڌ خوشي ڳولي رهيا آهن.

ها، اهي راند □ خوشي ڳوليندا آهن، □ خواهشن □ خواهشن □ پاڻ کي ٿڪائي ڇڏيندا آهن. اهي دولت جي لڙڪندڙ رستن تي چڙهندا آهن جيستائين اهي آخرڪار وڏين اميدن جي ٽڪرين مان ٽپو ڏئي مايوسي □ ناڪامي جي پٿرن ڏانهن ويندا آهن جڏهن اهي پنهنجي روح جي گهري کوهن □ محفوظ ٿيل سچي خوشي ڳولڻ جي قابل نه هوندا آهن.

جيڪڏهن اسين پنهنجن خيالن کي اندر ڏانهن موڙينداسين، ۽ گهري سوچ ويچار ڪنداسين، ته اسان روح جي سڪون ۾ سچي ۽ دائمي خوشي جو ذريعو ڳولينداسين جيڪا اسان ڳولي رهيا آهيون.

اسان کي مشڪ هرڻ وانگر نه ٿيڻ گهرجي، غلط هنڌن تي خوشي جي ڳولا ۾ مري وڃڻ گهرجي، بلڪه، اسان کي هوشيار رهڻ گهرجي ۽ پنهنجي اندر خوشي ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پاڻ کان ٻاهر نه.

بٽڻ جي ڪهاڻي

هڪ ڀيري هڪ ماڻهو مون وٽ آيو ۽ چيو ته هو دل جي دائمي بيماري ۾ مبتلا آهي، ۽ وڌيڪ چيو:

"مون ڪيتريون ئي ڪوششون ڪيون آهن، پر مان دل جي درد کان نجات حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهيان"

آرام سان سوچڻ کان پوءِ، مون کيس قينچي آڻڻ لاءِ چيو. هن ڏڪندي مون ڏانهن ڏٺو ۽ چيو:

"ڇا توهان منهنجي دل کي چيرڻ جو ارادو ڪيو ٿا، سائين؟"

مون کلندي جواب ڏنو، "مان ڊاڪٽر نه آهيان ڇا توهان ڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ کي سرجري ڪرڻ لاءِ قينچي استعمال ڪندي ڏٺو آهي؟!"

آخرڪار، هو بيزاريءَ سان قينچي کڻي آيو، تنهن ڪري مون سندس ڪوٽ جو هڪ بٽڻ ڪٽي ڇڏيو ۽ کيس چيو ته ان جي جاءِ تي ٻيو بٽڻ نه سلائي، ۽ جتي بٽڻ غائب آهي اتي پنهنجو هٿ نه رکي. مون کيس اهو به چيو ته ٻن هفتن کان پوءِ مون وٽ واپس اچي، ۽ مون کي اميد هئي ته هو ان دوران صحتياب ٿي ويندو.

ماڻهو کلندي چيو، "مان توهان جي چوڻ تي عمل ڪندس ڇو ته مون کي توهان تي ڀروسو آهي، پر مون کي لڳي ٿو ته اها سڀ کان عجيب دوا آهي جيڪا مون کي ڪڏهن به ڏني وئي آهي!"

ٻن هفتن کان پوءِ هو ڊوڙندو مون وٽ آيو ۽ حيران ٿيندي چيو:

"ماهرن مون کي يقين ڏياريو ته مان دل جي بيماري کان شفاياب ٿي چڪو آهيان. تنهن ڪري، خدا جي واسطي، توهان ڇا ڪيو؟ ڇا توهان هڪ بٽڻ مان هڪ جن ڪڍيو؟"

مون مسڪرائيندي جواب ڏنو: "ها! توهان جو هٿ مسلسل بٽڻ سان ڪيڏي رهيو هو، ۾ بٽڻ دل سان ڳنڍيل هو"

اهو بٽڻ اهو جن هو جيڪو توهان جي دل ۾ درد پيدا ڪري رهيو هو، تنهن ڪري مون بٽڻ ڪٽي ڇڏيو ۾ توهان کي چيو ته ان کي نه بدلايو يا پنهنجي دل تي هٿ نه رکو، انهي طريقي سان، توهان جي دل دٻاءُ کان آزاد ٿي وئي ۾ توهان کي تڪليف ڏيڻ بند ٿي وئي!

هر شيءِ تيزي سان هلي رهي آهي، ۾ ماڻهو ڪيترن ئي شين ۾ مصروف آهن قدرتي طور تي، وقت ضايع ڪرڻ، موسم کي توهان کي ڇڏي ڏيڻ ۾ خالي هٿين ختم ٿيڻ کان بهتر آهي ته دنيا جي فضل حاصل ڪريو پر جيڪو حاصل ڪرڻ گهرجي اهو زندگي جو سڀ کان امير ترين فصل آهي: خدا جي ويجهو ٿيڻ ۾ ان کي چاڻڻ سچي خوشي حاصل ڪرڻ جو واحد طريقو هن دنيا ۾ ڪجهه حاصل ڪرڻ ۾ روحاني ڪاميابي حاصل ڪرڻ آهي.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي پنهنجي روزاني فرضن کي خدا تي غور ڪرڻ ۾ پنهنجي ذهن ۾ جسم کي برڪت واري الاهي توانائي سان چارج ڪرڻ کان اڳ شروع نٿا ڪن.

دنيا جون ڪيتريون ئي گهرجون انهن کي روڪي سگهن ٿيون جيڪي پنهنجن روحاني مقصدن جي ڳولا ۾ آهن ۾ انهن کي انهن جي چونڊيل رستي کان هٽائي سگهن ٿيون پر جيڪي غير متزلزل عزم رکن ٿا اهي ڪنهن به شيءِ کي انهن کي رستي کان پري ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن؛ اهي مشڪل يا خراب حالتن جي باوجود عزم سان ثابت قدم رهندا آهن.

دنيا اسان کي ڇا به ڏئي، اهو اسان جي دلين جي خواهش کي پورو نه ڪندو، جيڪي ڪنهن وڌيڪ مستحڪم، اهميت ۾ وڌيڪ، ۾ دنيا جي خزانن ۾ دولت کان وڌيڪ قيمتي شيءِ جي خواهش رکن ٿا.

جڏهن ڪو ماڻهو مري ٿو - توهان جي عمر ڊگهي هجي - دنيا جي ڪا به طاقت ان لاءِ ڪجهه به نٿي ڪري سگهي. اسان جي هن دنيا مان نڪرڻ کان پوءِ ڪير اسان جي مدد ڪري سگهي ٿو؟ خدا تنهن ڪري، اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته هي دنيا اسان جي آسماني گهر جي سفر ۾ صرف هڪ عارضي رڪاوٽ آهي، جتي اسان هميشه لاءِ رحمدل جي حضور ۾ رهنداسين.

گهڻي دولت صحت، امن ۽ اثرائتي جي ضمانت نٿي ڏئي، پر امن ۽ اثرائتي حاصل ڪرڻ روحاني ۽ مادي پنهي سطحن تي متوازن ڪاميابي جو سبب بڻجندو.

گهڻا ماڻهو ذهني ڪارڪردگي صرف مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ترقي ڪندا آهن پر جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ تي ضابطو رکي ٿو ۽ پنهنجي نفسياتي طاقتن کي منظم ڪري ٿو ۽ خدائي منصوبي جي مطابق عمل ڪري ٿو، ته سندس زندگي برڪت واري ٿيندي، ۽ هو روح جي امرت جو مزو چکندو جڏهن ته هن زمين تي هو هاڻي عادتن ۽ خواهشن جو قيدي نه رهندو، پر سندس شعور خدائي موجودگي جي دل ۾ تبديل ٿي ويندو، ۽ هو اتي رهندو ۽ نئين خوشين مان لطف اندوز ٿيندو جيڪي وضاحت جي خلاف آهن.

جسم سڀ کان وڏو دواسازي آهي

طبي محققن اهو دريافت ڪيو آهي ته جڏهن اسان گهڻي خوشي محسوس ڪندا آهيون، ته جسم اينٽي ڊپريسنٽس ۽ پيون دٻاءُ گهٽائڻ واريون دوائون پيدا ڪندو آهي جيڪي ڊاڪٽرن جي تجويز ڪيل دوائن جيترين طاقتور ۽ اثرائتي هونديون آهن. جسم ڌرتيءَ تي سڀ کان وڏو فارميسي آهي، جيڪو صحيح وقت تي صحيح شيءِ پيدا ڪرڻ جي قابل هوندو آهي جڏهن اسان روحاني توازن سان هم آهنگ هوندا آهيون جيڪو خدا اسان ۾ رکيو آهي.

سڀ دٻاءُ نقصانڪار نه هوندو آهي؛ دٻاءُ اسان جي جسمن ۾ وهندڙ اهم توانائي کي جاڳائيندو آهي ۽ سرگرمي ۽ حرڪت کي متحرڪ ڪندو آهي مطالعي مان ظاهر ٿيو آهي ته مناسب مقدار ۾ دٻاءُ فائديمند آهي.

پر مسئلو تڏهن پيدا ٿئي ٿو جڏهن دٻاءُ هڪ صحتمند سطح کان وڌي وڃي ٿو.

اسان مان هر هڪ جي دٻاءُ جي هڪ ذاتي حد آهي، ۽ جڏهن اها حد وڌي ويندي آهي، ته اسان کي گهرجي ته ان کان وڌيڪ دٻاءُ ۾ پئجي ويندا آهيون، ۽ اسان کي شايد ان جي خبر نه هوندي جيستائين جسم، جذبات ۽ ذهن ۾ مسئلا ظاهر ٿيڻ شروع نه ٿين.

خدا سان گڏ زندگي خوشي ۽ مسرت آهي، جڏهن ته خدا کان سواءِ پريشاني، انتشار، ڏکيائي ۽ آفت به آهي. پوءِ اسان ڪيئن امن ۽ سڪون

حاصل ڪري سگهون ٿا هڪ اهڙي زندگي ۽ جيڪا آفتن ۽ المين جي غلبي ۾ هجي، ۽ هن ڌرتيءَ تي ڪجهه خوشي آڻي سگهون ٿا؟

پهرين ضرورت اها آهي ته جڏهن اسان انهن جي اثر هيٺ هجون ته زندگيءَ جي دٻاءُ کان آگاهه رهون.

خدا سڀ ڪجهه حڪمت وارو ۽ سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ آهي، ۽ هن اسان جي جسمن کي آرام، تڪليف، سڪون ۽ پريشاني جهڙا سگنل ڏنا آهن، ۽ اسان کي انهن سگنلن تي ڌيان ڏيڻ گهرجي. اسان جي جسمن ۾ هڪ الاهي ذهانت آهي جيڪا اسان کي ڪجهه ٻڌائڻ جي ڪوشش ڪري ٿي، ۽ اسان کي دٻاءُ يا آرام جي وقت ۾ انهن پيغامن کي ٻڌڻ گهرجي. جڏهن توهان دٻاءُ محسوس ڪريو ٿا، ته پنهنجي ذهن کي پنهنجي جسم جي ان حصي تي مرڪوز ڪريو جيڪو دٻاءُ جو تجربو ڪري رهيو آهي، پوءِ هڪ ڊگهو ساهه وٺو ۽ ساڳئي وقت، ان حصي کي نرميءَ سان تنگ ڪريو جيستائين اهو وائبريٽ نه ٿئي. پوءِ آرام ڪريو ۽ دٻاءُ کي آزاد ڪريو. هي جسم ۾ توانائي ۾ اهم توازن برقرار رکڻ ۾ مدد ڪندو ۽ ان کي دٻاءُ جي نقصانڪار اثرن کان بچائيندو.

اسان سانس ذريعي جذباتي دٻاءُ کي به منظم ڪري سگهون ٿا جڏهن توهان خوف يا ڪو ٻيو نقصانڪار جذبو محسوس ڪندا آهيو، ته آهستي آهستي، گوڏها ۽ تال سان ڪيترائي ڀيرا سانس اندر ۽ ٻاهر ڪڍو، هر ساهه سان توهان جي جسم کي آرام ڪرڻ جي اجازت ڏيو. هي توهان جي تيز دل جي ڌڙڪن کي سست ڪرڻ، عام رت جي گردش کي بحال ڪرڻ، توهان جي اعصاب ذريعي اهم توانائي جي وهڪري کي آسان بڻائڻ، ۽ توهان جي ذهن کي پرسڪون ڪرڻ ۽ توهان جي خيالن کي صاف ڪرڻ ۾ مدد ڪندو.

زندگي ڪا هنگامي صورتحال ناهي؛ اها هڪ خوبصورت الاهي اظهار آهي، ۽ اسان کي ان مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي اچو ته ياد رکون ته مسڪراهٽ هڪ طاقت آهي؛ جيڪڏهن اسان ان کي استعمال نه ڪندا آهيون، ته اسان زندگي جو هڪ اهم پهلو وڃائي ڇڏيندا آهيون.

انسان جذبات ۽ احساسن سان گڏ روح آهن، ۽ انهن جو هڪ جسم آهي جيڪو اهي لباس يا ٻاهرين ڪوٽ وانگر پائيندا آهن پر جيستائين اسان صرف جسم ۽ جذبات جي سطح تي رهنداسين، اسان دٻاءُ ۽ ٽينشن جي منفي اثر هيٺ ايندا رهنداسين۔

جڏهن اسين پنهنجي بنيادي فطرت سان هم آهنگ ٿي وڃون ٿا، جيڪو روح آهي، ته روح جي خوشي دل ۾ وهندي آهي ۾ پيار ۾ تبديل ٿي ويندي آهي. هن پيار کي محسوس ڪرڻ، روح جي سڪون ۾ سڪون سان ڳنڍيل، ۾ ان جي هم آهنگ اثر هيٺ عمل ڪرڻ ۾ رابطو ڪرڻ، ٽينشن ۾ تضادن سان پريل دنيا ۾ قدرتي طور تي رهڻ جو سڀ کان مناسب طريقو آهي. هن خوشي سان هم آهنگ ٿيڻ زندگي جي مسئلن جو حل آهي.

نوٽ: بيان جي حوالي سان: "جسم هڪ اينٽي ڊيپريسننٽ ۾ پيا مادا پيدا ڪري ٿو جيڪي دٻاءُ ۾ ٽينشن کي گهٽ ڪن ٿا، جيڪي ڊاڪٽرن جي تجويز ڪيل کان گهڻ طاقتور ۾ اثرائتو نه آهن،" هي طبي صلاح ۾ نسخن کان سواءِ صلاح نه آهي، تنهن ڪري وضاحت جي ضرورت آهي.

مقناطيسي مساواتون

هڪ مضبوط موجودگي ۾ بڇڙي رجحانن وارو ماڻهو + هڪ مهربان پر ڪمزور ارادي وارو ماڻهو = بڇڙو مقناطيسيت مهرباني تي غالب آهي

هڪ ڪمزور ارادي وارو ماڻهو جنهن ۾ بڇڙا رجحان هجن + هڪ مضبوط ارادي وارو ماڻهو جنهن ۾ سٺي رجحان هجن = سٺو مقناطيسيت برائي تي غالب اچي ٿو.

ڪمزور روحاني مقناطيس + برائي حياتياتي مقناطيس = مضبوط برائي مقناطيس

مضبوط اخلاقي طاقت + ڪمزور اخلاقي طاقت = وڏيڪ اخلاقي طاقت

هڪ ماڻهو جيڪو ڪاوڙيل ۾ تشدد ڪندڙ آهي + هڪ ماڻهو جيڪو نرم ۾ مهربان آهي = ڪاوڙ جي مقناطيسيت نرمي تي غالب آهي.

مضبوط، متوازن، ۾ پرسڪون مزاج + مزاج جيڪو ڪڏهن ڪڏهن عدم اطمينان ڏانهن مائل ٿئي ٿو = سڪون جي مقناطيسيت غالب آهي

دائمي جڙيل ناڪامي + گهٽ جڙيل ناڪامي = مضبوط ناڪامي مقناطيسيت

مضبوط مثبت ڪاميابي + گهٽ مثبت ڪاميابي = وڌندڙ ڪاميابي

مضبوط ناڪامي وائبريشن + مضبوط ڪاميابي وائبريشن = يا ته مضبوط ناڪامي مقناطيس يا مضبوط ڪاميابي مقناطيس، ماحول ۾ حالتن تي منحصر آهي.

هڪ مضبوط، صحتمند ذهن + مڪمل جهالت = يا ته هوشياري ۾ مهارت يا جهالت ۾ بيوقوفي

شاندار روحاني طاقت + شاندار عملي طاقت = روحاني مقناطيسيت - هڪ واقعي شاندار عملي طاقت

جيڪڏهن ماڻهو آسمان ۾ ڪيترن ئي گرهن جي مخلوق کي ڏسي سگهن جيڪي انهن جي چوڌاري آهن، ته شايد ڪجهه پنهنجن فوت ٿيل پيارن کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندا. خدا منهنجي روحاني اکيون کولي ڇڏيون آهن، ۽ مان انهن مان ڪيترن ئي روحن کي ڏسان ٿو جيڪي زميني دائري کي ڇڏي ويا آهن. روحاني اک (متي جو مرڪز) تي ڌيان ڏيڻ سان، ڪو به اندروني نظر سان روشن دنيا کي ڏسي سگهي ٿو جتي اهي سيئي نيڪ روح آباد آهن جيڪي آسماني جهاز تي رحم ڪندڙ جي حضور ۾ چڙهندا آهن.

انسانن ۾، دل هڪ وائرليس رسيور ۽ روحاني اک هڪ ٽرانسميٽر طور ڪم ڪري ٿي جيتوڻيڪ توهان پنهنجن پيارن کي نه ڏسي سگهو ٿا، جيڪڏهن توهان خاموشيءَ سان پنهنجي جذبات کي دل تي مرڪوز ڪريو ٿا، ته توهان انهن پيارن جي موجودگي محسوس ڪري سگهو ٿا جيڪي هاڻي آسماني جسمن ۾ رهن ٿا، خدا جي امن ۽ سلامتي مان لطف اندوز ٿي رهيا آهن ۽ جسم جي پابندين کان پنهنجي آزاديءِ ۾ خوش ٿي رهيا آهن، تنهنڪري توهان انهن جي امن ۽ آرام حاصل ڪندا آهيو ۽ توهان جو دل انهن بابت اطمينان حاصل ڪندو آهي.

جڏهن مان خدا جو نالو ڪٺان ٿو، منهنجو سڄو وجود وڏي خوشي ۾ ڳري ويندو آهي پر هي حالت مون کي صرف وڏي ڪوشش کان پوءِ آئي. پهرين، مان تڙپ لاءِ نه هوس، ڇاڪاڻ ته منهنجو ذهن تڏهن گم ٿي ويو هو پر هاڻي، جيئن ئي مان پنهنجن خيالن ۽ شعور کي روحاني مرڪز تي مرڪوز ڪريان ٿو - ابرو جي وچ واري جاءِ - سڀ خيال غائب ٿي وڃن ٿا، ساهه کڻڻ پاڻمرادو بند ٿي وڃي ٿو، دل ڌڙڪڻ بند ٿي وڃي ٿي، ذهن جي انتشار گهٽجي وڃي ٿي، ۽ روح تي هڄڻ جون حالتون نازل ٿين ٿيون، ته جيئن مان روحاني خوشي محسوس ڪريان ۽ الاهي نعمت ۾ ڍڪيل آهيان.

سونهري چوٽيون

خوشي منهنجو حق آهي، منهنجو ورثو آهي، ۽ منهنجو لڪيل الاهي خزانو آهي مون کي پنهنجي اندر اهي خزانا ڳولڻ جي هدايت ڪريو جيڪي بادشاهن جي خوابن کان به وڌيڪ هجن.

* * *

زندگي هڪ ذهين حرڪت آهي جنهن جو هڪ باقاعده تال آهي. اهو پاڻ کي بي جان شين ۾ شڪل ڏئي ٿو، يا هڪ زنده ۽ متحرڪ شڪل اختيار ڪري ٿو. زندگي سڀني کي گهيرو ڪري ٿي ۽ هر شيءِ ۾ شامل آهي.

* * *

اي سڀ کان وڏو عاشق، تون زندگي آهين، تون منهنجو مقصد ۽ منهنجي تمنا آهين.

* * *

مون کي پنهنجي آسماني باغ ۾ هڪ ٽڙيل گلاب بڻاءِ، يا پنهنجي چمڪندڙ پيار جي هار ۾ هڪ چمڪندڙ موتي بڻاءِ، يا مون کي سڀ کان وڏو اعزاز ڏي: پنهنجي دل ۾ سڀ کان ننڍي جاءِ.

* * *

جتي ٻيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

* * *

اچو ته خوابن جو هڪ سونهري قالين بُڻيون، مٺين يادن ۽ سڌريل خيالن جي ريشمي تارن سان.

* * *

پيار سينڊ پيپر وانگر آهي جيڪو ذهن کي پالش ڪري ٿو ۽ ڪردار مان ڪنائي ختم ڪري ٿو.

* * *

وبائي مرض، آفتون، ۽ فطرت ۾ پرتشدد تبديليون جيڪي تباهي، تباهي ۽ وسيع نقصان آڻين ٿيون، اهي "الهي حڪم" نه آهن. اهي آفتون انساني سوچن ۽ عملن مان پيدا ٿين ٿيون. جتي به دنيا جي نيڪي ۽ بدي جي نازڪ توازن کي انساني خراب ارادن ۽ غلط ڪمن جي ڪري نقصانڪار لهرن ۽ وائبريشن جي جمع ٿيڻ سان خلل پوي ٿو، اتي افراتفري جو راڄ آهي ۽ وڏي تباهي اچي ٿي.

* * *

مان هر ڪنهن قوم کان بهترين وٺندس، ۽ سڀني قوميتن جي خامين تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ انهن جي سٺين خوبين جي تعريف ڪندس.

* * *

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڀلائيءَ لاءِ گهٽيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي هڪ گهري احساس سان ڀريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته هي وهڪرو پنهنجي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هڪ مسلسل وهڪرو جيڪو روحن تائين ان ذريعو سان هم آهنگيءَ ۾ پهچندو آهي، انهن کي انهن ماڻهن تائين خوشي منتقل ڪرڻ جي قابل بڻائيندو آهي جيڪي امن جي خواهشمند آهن.

* * *

دل مان نڪتل ڪيترا مهربان لفظ ڪيترن ئي غمن کي دور ڪري چڪا آهن ۽ ڪيترا عقلمند آواز اونداهي رستن کي خوشي ۽ سڪون جي ڏيئن سان روشن ڪري چڪا آهن!

* * *

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۽ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۽ مقصد آهي.

* * *

تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ان کي خوبصورت، پائيدار ۽ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي.

* * *

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۽ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

* * *

جڏهن ذهن هڪ تڙپيل روح جي گهراين مان هڪ دلدار، پرجوش سرگوشي خدا ڏانهن ڪندو آهي، ته روح جو سڏ عالمگير دل کي ڇهندو، ۽ جواب ايندو، ان سان گڏ بيحد خوشي آڻيندو. هي ذهني سرگوشي مرضي

کي تيستائين ترقي ڪري ٿي جيستائين ان □ گھربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري طاقت نه هجي.

* * *

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن □ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندي آهي، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق □ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

* * *

ڪنهن به شخص کي خدا جي عطا ڪيل سيني ذهني صلاحيتن کي ٿوري وقت جي شين جي ڳولا □ وقف نه ڪرڻ گھرجي، نه ته هو پاڻ کي ماديت جي چڪر □ وڃائي ڇڏين □ پاڻ لاءِ غير ضروري حدون □ پابنديون پيدا ڪري ڇڏين. ان جي بدران، انهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گھرجي □ پنهنجي اخلاقي صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گھرجي ته جيئن صحيح □ غلط جي وچ □ فرق ڪري سگهجي، □ ڇا نقصانڪار آهي □ ڇا فائديمند آهي.

* * *

سچائي راين □ نظرين کان ٻاهر آهي، □ ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل آهن.

* * *

اي خداوند، سڪون جا دروازا کوليو □ منهنجي روحاني خيالن جي پناهه گاهه کي برائي وسوسن جي حملي کان بچايو □ منهنجي دل جي باغ □ منهنجي خواهشن جا گلاب ڦُلڻ ڏيو جيئن مان توهان جي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

* * *

نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي، □ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي نه گذاريو جيڪي حقيقت □ لاڳو نه ٿي سگهن، ٻي صورت □ ماڻهو پاڻ کي گهاٽي ذهني جهنگلن جي وچ □ ڳوليندو □ نظرين جي دائري کان ٻاهر نه نڪري سگهندو.

* * *

خوشي زندگي جي غير مستحڪم حالتن تي نفسياتي فتح جو ميوو آهي.

* * *

جنهن کي خدا سڃاڻي ٿو اهو دنيا لاءِ اڻڄاڻ ٿي سگهي ٿو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو [حقيقي جانچ کان سواءِ]، ته هو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس وانگر بڻجي ويندو جيڪو محاورا ورجائيندو آهي ۽ بلند جملن کي گونجائيندو آهي، ۽ ٻيا هن کي هڪ عالم سمجهندا، پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي.

* * *

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي کوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

* * *

پنهنجي دلين کي خدائي برسات لاءِ کوليو ته جيئن اهو توهان ۾ وهي ۽ توهان جي زندگين کي روحاني نعمتن ۽ نيڪي سان پري ڇڏي.

* * *

توهان ڪهڙو به ڪم ڪريو ۽ ڪهڙي به ڪاميابي حاصل ڪري سگهو ٿا، هميشه ياد رکو ته خدا اهو ذريعو آهي جيڪو توهان کي ڪم ڪرڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ گهربل طاقت فراهم ڪري ٿو.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي توهان کي غربت ۽ خوشحالي ۾، بيماري ۽ صحت ۾، جهالت ۽ دانائي ۾ ياد ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو جيڪا هڪ پل ۾ تندرستي ۽ شفا عطا ڪري ٿي.

* * *

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي بابرڪت آواز کي ٻڌڻ لاءِ بي چين آهيان، منهنجي يادن جي پردن ۾ لڪيل سخت، زميني آوازن کي مون کان پري ڪريو، مان توهان جي پرسڪون، سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.

* * *

زندگي اونده ۾ ڍڪيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن اسين ٺوڪر کائيندا آهيون ۽ اڳتي وڌڻ کان هٻڪندا آهيون. اسان کي خدا جي روشني کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهين رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اونداهي جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ رهنمائي ڪندڙ تارو آهي.

* * *

اهو وقت آهي ته انسان پنهنجي شعور کي وسارڻ جي ننڊ مان روح جي جاڳڻ تائين جاڳايو.

* * *

اسان توهان کان دعا گهرون ٿا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي شعور کي جهالت ۽ تنگ، محدود خيالن جي کوٺائي مان ڪڍي امن، روشني، پيار، ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين پهچايو.

* * *

آخرڪار حالتون بهتر ٿينديون ڇو ته خدا جون طاقتون ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن، ۽ جيڪو به صورتحال جي ناگزير هجڻ جو قائل ناهي ۽ پنهنجي ذهن ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر جي شيءِ ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، ان لاءِ دروازو کوليو ويندو جيڪو [هر ايمان واري هٿ پاران کڙڪايو ويندو].

* * *

ايمان جو مطلب ڪڏهن به لاپرواهي يا حالتن سان عقلمندي سان معاملو نه ڪرڻ ناهي، بلڪه، ڪجهه به ٿئي، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن هو پنهنجي پوري دل، روح ۽ جذبات سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو صرف ڏکيو ۽ دٻاءُ واري حالتن ۾ سندس مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان جا حواس اسان تائين سڄي سچائي پهچائين ها، ته اسان زمين کي اليڪٽرانن جي دريائن وانگر ڏسنداسين، ۽ اسان مٿيءَ جي هر ذرڙي کي روشني جي ڦرندڙ ميڙ وانگر ڏسنداسين.

* * *

جيڪي ماڻهو مادي کان روح تائين پنهنجي بصيرت سان داخل ٿين ٿا، اهي وهم جي نوعيت کي سمجهن ٿا ۽ سچ جي جوهر کي ڄاڻن ٿا.

* * *

ڇا ڪو ماڻهو آفريڪا جي جهنگلن ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪيس پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا.

پاڻ کي بچائڻ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو طريقو ناهي يقيناً، واقعن سان
معاملو ڪرڻ ۽ منطق استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ ساڳئي وقت خدائي مدد تي
مڪمل يقين رکڻ گهرجي.
* * *
اهو پيار جيڪو سڀني مخلوقن جي دلين ۾ رهندو آهي - سڀني مائرن،
پيءُ، دوستن ۽ پيارن جي محبت - الاهي محبت مان نڪتل آهي.
* * *
وڏن ۽ معمولي فرضن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، صرف اهم تي
سڀ کان اهم کي ترجيح ڏيندي ان کان علاوه، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف
نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان
ٽڪراءُ ڪري ٿو، اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي.
* * *
جيئن سج جون اهم ڪرٽيون پکڙجن ٿيون، مان غريبن ۽ لاوارثن [جن
کي سماج چڙي ڏنو آهي] جي دلين ۾ اميد جون ڪرٽيون پکيڙيندس، ۽ مان
انهن جي دلين ۾ نئون عزم پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام
آهن.
* * *
استاد پرمهانس پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو: "ڪنهن کي به پنهنجي
پيار جي دائري مان ٻاهر نه ڪڍو، سڀني کي پنهنجي دل ۾ رکو ۽ اهي توهان
کي پنهنجي دل ۾ رکندا."
* * *
اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه فائديمند ۽ نيڪ ڪمن کي پورو
ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪر.
مون کي توهان جي مرضي مطابق هلڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن منهنجا
سڀئي خيال توهان جي مقصدن جي مطابق هجن ۽ توهان جي مرضي سان
هم آهنگ هجن.
هن منهنجي اندر لڪيل، برڪت واري طاقت کي جاڳائڻ ۾ مدد ڪئي ته
جيئن مان سڀني مشڪلاتن ۽ آزمائشن تي قابو پائي سگهان.
* * *
ان بهادر ۽ عاجز روحاني شخصيت ڏانهن جاڳو - هڪ اهڙي شخصيت
جيڪا شينهن جي طاقت کي ڪبوترن جي نرمي سان گڏ ڪري ٿي.
* * *
مون کي ڪڙي، ڪوڙي تنقيد، ۽ نه ئي شاندار تعريف ۽ چاپلوسي سان
پريشان ڪيو ويندو. منهنجي صرف خواهش آهي ته توهان جي مرضي پوري
ڪريان، اي رب، ۽ توهان جي مهرباني حاصل ڪريان.

* * *

توهان تصور به نٿا ڪري سگهو ته اها زبردست خوشي توهان کي پرينديءَ جڏهن توهان خدا جي موجودگي محسوس ڪندا. توهان جو روح بوءِ خدا جي لامحدود محبت ۽ مست ٿي ويندو. اهو هڪ اهڙو پيار آهي جيڪو ڪنهن به انساني پيار کان لکين ڀيرا وڏيڪ آهي - هڪ اهڙو پيار جيڪو توهان جي سيني خواهشن کي پورو ڪري ٿو ۽ توهان جي دل کي خوشي ۽ اطمينان سان ڀري ٿو.

* * *

اندروني توجهه ذريعي، توهان سڌو سنئون پنهنجي اندر ۾ پنهنجي چوڌاري روحاني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان هن شعور کي پيدا ڪندا، ته توهان جي شخصيت هم آهنگي سان وڌندي، ۽ توهان ماڻهن ۽ ٻين مخلوقن لاءِ هڪ پرڪشش مقناطيسيت حاصل ڪندا.

* * *

اي عظيم محافظ، مون کي پرواه ناهي ته مان پنهنجي قسمت جي ڪري سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيان، جيڪا منهنجي پنهنجي ٺاهيل آهي، پر مان توهان کان پڇان ٿو، منهنجي واحد پناهه، ته منهنجي پيار جي شمع کي غفلت ۽ وسارڻ جي هوائن کان بچايو.

* * *

اچو ته اسان کي سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي خالص، تازگي واري پاڻيءَ مان پيٽ ڀرڻ لاءِ پيئون، جيڪو مثبت سوچڻ ۽ هڪ پراميد نقطه نظر رکڻ جي اسان جي پختي عزم سان وڌي ٿو.

* * *

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت ۽ مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، ۽ توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت ۾ بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ ۽ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

* * *

ڪوشش ڪريو جرئتمند ۽ خوشگوار ڪم ڪرڻ جيڪي گهٽا ماڻهو نٿا ڪن، ۽ انهن کي پيار ۽ امن ڏيو جن کي ٻيا نظرانداز ڪن ٿا.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"جيڪڏهن توهان ذهن جي پرورش ۾ وقت نه گذاريو، ته ڪابه به مادي خوشحالي توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي پرورش اذيت نه آهي پر شعور

جي تربيت آهي ته جيئن انهن خيالن ۽ عملن کي پرورش ڪري سگهجي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا."

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان پار هئس، جڏهن ڪجهه ماڻهو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا ته مان پنهنجو صبر وڃائي ڇڏيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ ٻيو ڪو به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

* * *

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي ذهني ۽ روحاني طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ دلچسپي رکن ٿا.

* * *

پاڻ کي دير جي تري ۾ ٻڏڻ نه ڏيو، بورنگ عام حقيقت جي ننڊ مان اٿيو ۽ هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن روانو ٿيو جتي ڪاميابي، خوشي ۽ امن آهي.

* * *

توهان جي اندر زبردست صلاحيتون آهن جيڪي سيڙپڪاري جي انتظار ۾ آهن، ۽ توهان ئي ان کي چالو ڪرڻ ۽ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ جي قابل آهيو.

* * *

خراب عادتن ۽ غير صحتمند جذبن جي حڪمن کان آزادي مادي ڪاميابي کان تمام گهڻي خوشي آڻيندي آهي.

ادبي ڪاميابي هڪ نفسياتي خوشي آڻيندي آهي جيڪا ٻاهرين حالتون توهان کان کسي نه ٿيون سگهن.

* * *

توهان پنهنجو سڄو وقت پئسا گڏ ڪرڻ □ گذاري سگهو ٿا، پر اهو پئسو توهان کي اهو دائمي امن □ سلامتي نه ڏيندو جيڪو توهان ڳولي رهيا آهيو، ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ ناخوشي آڻيندو ڇاڪاڻ ته خوشي □ سڪون ذهن □ رهندو آهي، شين □ نه.

* * *

ڪمزوري کي پنهنجي ذهن □ داخل ٿيڻ نه ڏيو، □ منفي سوچن □ مايوسي واري سوچ رکندڙ ماڻهن سان صحبت □ محتاط رهو، ائين نه ٿئي ته انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن □ داخل ٿين، جيستائين توهان جو ذهن اهڙي طاقت جي درجي تي نه پهچي جو ٻين جا خيال ان کي ڪمزور نه ڪري سگهن، پر ان جي برعڪس، اهو ٻين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ □ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ جي قابل هجي.

* * *

خدا بهترين اڇي ٿو، □ اسان کي پنهنجو ڏينهن ان جي باري □ سوچڻ کان سواءِ شروع يا ختم نه ڪرڻ گهرجي اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا کان حاصل ٿيندڙ طاقت □ توانائي کانسواءِ، اسان پنهنجو ڪو به ڪم پورو نه ڪري سگهنداسين. هي سندس طرف اسان جو سڀ کان وڏو فرض آهي.

* * *

رسمن □ روايتن جو جائزو وٺڻ □ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي شروعات □، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين صحيح آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب □ فائدو آهي جڏهن ته، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي اسان کي ڇاڻڻ گهرجي ته ڇا صحيح آهي □ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته ڇا اسان کي خوشي ڏئي سگهي ٿو □ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

* * *

جڏهن توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خوشي يا ڪاميابي کان محروم آهن، اهو نه سمجهو ته اهو انهن جي قسمت آهي توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ناهي سگهو ٿا توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا توهان کي واقعي ڪامياب بڻائي ٿي.

* * *

جيڪڏهن توهان وٽ پاڻ □ ڪجهه به ناهي، ته توهان خوش نه هوندا پر جيڪڏهن توهان جي چوڌاري ڪجهه به ناهي □ توهان پاڻ □ خوش آهيو، ته توهان بلاشب□ ڪامياب آهيو، تنهن ڪري، ماڻهن کي انهن جي ٻاهرين حالتن جي بنياد تي فيصلو ڪرڻ ناممڪن آهي.

* * *

وڏي ميڙ ۾، ڪو اهڙو ماڻهو به ٿي سگهي ٿو جيڪو روحاني بلندي جي حالت تي پهچي چڪو هجي ۽ اندروني سڪون ۽ اعليٰ روحاني خوشي حاصل ڪري.

* * *

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، ۽ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري ۾ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، چاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي ۾ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم ۽ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

* * *

ڇا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٽائي ۾ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان ۽ هو مون سان گڏ آهي، ۽ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان ۽ گهري خوشي ڏني آهي.

* * *

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت ڪان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، ۽ توهان شايد ان ۾ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو ۽ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

* * *

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي ۽ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن ۽ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ ڪان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، ۽ ٻين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان ٻين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ ڪان محروم نه ڪيو ويندو.

* * *

سڀني دلين جي خوشي ۾، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي پروردگار، ۽ سڀني وفادارن جي دوستيءَ ۾، مان تنهنجي محبت محسوس ڪريان ٿو، مان خوش ٿيان ٿو ۽ منهنجو دل پنهنجن دوستن جي ڪاميابي ۽ خوشحالي تي خوش ٿئي ٿو، جيئن مان پنهنجي ڀلائي ۽ آساني ۾ خوش ٿيندو

آهيان، جيئن مان ٻين ۽ حڪمت کي متاثر ڪندو آهيان، مان پنهنجي حڪمت جي خزانن کي وڌائيندو آهيان، ۽ سڀني جي خوشي ۾، مان پنهنجي حڪمت ڳوليندو آهيان.

* * *

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش نٿا ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ان جي عارضي خوشي جي باوجود جيڪا ان سان ايندي آهي دنياوي خوشي جي سراب جي پٺيان ڊوڙڻ جو ڇا مقصد آهي جيڪو صرف ٽٽڻ جو واعدو ڪري ٿو؟ ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي، بغير ڪيترن ئي ملڪيتن جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت هجي.

* * *

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڌي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ خوشيون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

* * *

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۽ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۽ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۽ موتمار جراثيم کي مؤثر طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي ٻين ۾ گهٽا آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، ڇاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن ۾ ٻين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ ۾ مشڪل ۽ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون ۽ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

* * *

اسين انهيءَ شعور جو هڪ لازمي حصو آهيون جنهن مان هي عظيم ڪائنات پيدا ٿي.

* * *

ڇا توهان ڪڏهن رڍن جو ڌڻ ڏٺو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڌڻ بغير ڪنهن هٻڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهڻا ماڻهو

اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٿي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، ۽ پيا فوري طور تي بيند ويگن تي ٽپو ڏيندا ۽ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن کان جاري آهي هر قوم جا پنهنجا رواج ۽ روايتون آهن، ۽ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير ڄاڻي ٿو؟ شايد انهن مان ڪجهه رسمون ۽ روايتون بي معنيٰ ۽ بي مقصد آهن.

* * *

جڏهن خيالن جو طوفاني طوفان گهٽجي ويندو آهي، اسان امن جي بادشاهت ۾ داخل ٿيندا آهيون ۽ خدائي موجودگي کي ڇهندا آهيون.

* * *

خدا بابت سوچيو، يا هڪ خوبصورت نظارو جيڪو امن کي متاثر ڪري ٿو، يا هڪ خوشگوار ۽ خوشگوار تجربو مثبت، پرسڪون ذهني سرگرمي توانائي ڏيندڙ ۽ تازگي ڏيندڙ آهي.

* * *

اسين هڪ افراتفري ۽ انتشار واري دنيا ۾ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪيو ٿا، ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪريو ۽ - خدا نه ڪري - پنهنجي صحت وڃائي ڇڏيو يا توهان کي سٺي صحت هجي ۽ توهان پنهنجا پئسا وڃائي ڇڏيو يا توهان وٽ دولت ۽ صحت ٻئي هجن پر پين سان ڪيترين ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ صرف ناراضگي ۽ نفرت سان ملندو خدا کان سواءِ، هن زندگي ۾ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

* * *

زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي کان بي خبر رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۽ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۽ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۽ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

* * *

اتي، غير اونداهي، بي آواز خاموشي، ۽ غير تخليق ٿيل ڪجهه به نه هجڻ کان ٻاهر، ابدي جوهر آهي، جيڪو وجود جو اصل ۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو آهي، نظر ايندڙ ۽ پوشيده.

* * *

خدا هن زمين کي اسان جي ڪائڻ، سمهڻ ۽ مرڻ لاءِ نه ٺاهيو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۽ پنهنجي وجود جي مقصد

ڪي سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ کي سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا آهن □ ان مقصد کان بي خبر آهن.

* * *

زندگي □ پئسا ڪڍهن به منهنجو مقصد نه هو؛ منهنجو مقصد انسانيت □ پنهنجن پائرن □ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ هو تنهن ڪري، خدا مون لاءِ موقعن جا ڪيترائي دروازا کوليا ته جيئن پاڻ کي سهارو ڏئي سگهان □ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان.

* * *

خدا هن ڪائنات کي هڪ مقرر □ نه بدلجندڙ قانون مطابق هلائڻ لاءِ پيدا ڪيو آهي جيڪڏهن اسان انهن عالمگير قانونن مان ڪنهن جي به خلاف ورزي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا. ڪو ماڻهو جيڪو ڪنهن وڏي عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جون هڏيون ٽوڙي ڇڏيندو. تنهن ڪري، اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نه ٿا ڪري سگهون بغير نتيجن کي برداشت ڪرڻ جي.

* * *

جڏهن اسين دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا □ قديم تهذيبن جي لڪيل رازن کي ڳوليون ٿا، ته هڪ وڏي تصوير سامهون اچي ٿي، جنهن □ هڪٻئي سان ڳنڍيل لائينون، مختلف باب، □ صحيح تفصيل شامل آهن، □ اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت □ انفرادي □ سماجي آهي.

* * *

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور □ رهون، ته پوءِ اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن □ دنياوي طريقن سان مطمئن هجون ها.

* * *

خوابن کان ٻاهر پاڪائي، امن □ خوشي جون ڪرٽيون اسان جي ضروري ڪوتائي □ تمثار □ ناچ ڪنديون آهن.

* * *

اسان جي هن زميني سفر دوران اسان جي زندگين جي آسمان □ ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان، اسان کي سڪڻ گهرجي ته اسان جي شعور کي ڪيئن وڌايو وڃي □ اسان جي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان اسان گذري رهيا آهيون انهن کي وڌيڪ ڪيئن سمجهون، □ پوءِ اسان بهتر هم آهنگي □ رهڻ □ ماڻهن □ زندگي سان وڌيڪ آساني سان □ محفوظ طريقي سان ڊيل ڪرڻ جي قابل ٿينداسين.

* * *

گهڻا ماڻهو ٻين جي نقل ڪن ٿا هڪ شخص ڪي اصل ۾ تخليقي هجڻ گهرجي، ۾ هر ڪم ۾ مهارت حاصل ڪرڻ گهرجي.

اوڀر ۾، بنيادي ڌيان روحاني خوشي ڪي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن ڪي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه ۾، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ ۾ توازن، چاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن ۾ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

* * *

سڀ کان وڏي خوشي - الاهي خوشي کان پوءِ - اها آهي ته هڪ شخص پنهنجي ويجهي مائٽن سان امن ۾ هجي جن سان هن ڪي سال جو هر ڏينهن گذارڻو پوندو آهي.

* * *

ماڻهو گهڻو وقت تڪڙ ۾ ۾ بي صبري سان ڪم ڪرڻ ۾ ضايع ڪن ٿا بغير ڪنهن ڪم جي. سوچڻ لاءِ ٿورو وقفو ۾ سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ته زندگي ڇا پيش ڪري ٿي.

* * *

اسان ڪي امن جي باغن ۾ حڪمت جي اندروني عمارتن جي تعمير لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي شاندار روحاني خوبين جي بيشمار گلن سان ٿمٿار ۾ چمڪندا آهن.

* * *

اندروني هم آهنگيءِ طاقت جو هڪ امير ذريعو آهي ۾ قابل تجديد توانائي پيدا ڪري ٿي.

* * *

زندگيءَ ڪي ڏسندي، ڪو به اهو ڏسي ٿو ته ڪاميابي آسان ناهي زندگي اڪثر سخت ۾ معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، ۾ اسان ڪي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم ڪي برقرار رکڻ ۾ ان ڪي صحتمند ۾ بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوششن بابت سوچيو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان هن ۾ ڪامياب ٿي وڃو ٿا، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم - توهان ڊگهي عرصي تائين جيئرو رهو - آخرڪار آرام ۾ رکيو ويندو ضرورت گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني ۾ ٻاهرين ڪيترن ئي قوتن سان وڙهڻ جو حڪم ڏئي ٿي اهي قوتون توهان ڪي ڪنهن به واقعي اهم ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون.

* * *

هر حالت ۾ پرسڪون رهڻ جي ڪوشش ڪريو، ۽ پنهنجي امن جي ٻج کي خوشيءَ ۽ اطمينان جي مسڪراهٽن سان ڦُلڻ ڏيو.

* * *

وڏا وڏا بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي ٻين سان شيئر نه ڪن، يعني پنهنجا روحاني تجربا ۽ اعليٰ علم، انهن کي پاڪ علم حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪندي.

* * *

انهيءَ ڪري، جيڪي انهن مرحلن تي پهچن ٿا ۽ انهن حالتن کي حاصل ڪن ٿا، اهي انهن ماڻهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي ذاتي خوشي کي يقيني بڻائيندا پر ٻين جي خوشي کي پڻ يقيني بڻائيندا.

* * *

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض ۽ ڪنجوس جي هٿن ۾ لعنت ۽ بدبختي آهي، ۽ مهربان دل ۽ سخي روح وارن جي هٿن ۾ هڪ نعمت ۽ تحفو آهي.

* * *

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، ان دوران پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص نتيجي ۾ ڪجهه اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض ۽ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي ڪاميابي مان فائدو حاصل نه ڪن.

* * *

ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ نه رڳو اسان جو حق آهي ته اسان پاڻ خوشحالي مان لطف اندوز ٿيون، پر ٻين جي حوالي سان اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ آهي ته جيئن انهن جي مادي حالتن ۾ رهڻي ڪهڻي جي حالتن کي بهتر بڻائي سگهجي.

* * *

مان پنهنجي صاف ضمير جي پٽين جي پويان محفوظ آهيان، مون اونداهي ماضي کي ساڙي ڇڏيو آهي ۽ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي.

* * *

اڄ مون کي احساس ٿيو آهي ته مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشني سان هڪ آهيان ۽ مان انهن لاءِ هڪ مشعل آهيان جيڪي ڏک جي سمنڊ جي لهرن جي خلاف جدوجهد ڪن ٿا.

* * *

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۽ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سيني شڪلن ۾ قسمن ۾ گهربل ۽ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي کي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

* * *

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ ۽ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي ۾ شامل ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

* * *

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۾ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

* * *

هتي هن محدود دنيا ۾، اسان ڏيگهه، ويڪر ۽ ڪثافت کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻي سطح آهي جتي طول و عرض موجود نه آهن؛ هر شيءِ صاف ۽ شفاف آهي - هر شيءِ شعور ۽ ادراڪ آهي ذائقي جو احساس ادراڪ آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال ۽ جسم شعور جون حالتون آهن جيئن اسان خوابن ۾ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آڻي، ذائقو ڪري ۽ ڇهي سگهون ٿا، تيئن ئي، ان اعليٰ سطح تي، ڇا اسان انهن سيني احساسن کي خالص شعور ذريعي تجربو ڪريون ٿا؟

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪندي خوش ڪر، اسان کي خواهشن جي زنجيرن کان آزاد ڪر، ۽ اسان کي هڪ اندروني خوشي عطا ڪر جيڪا زندگي جي تجربن ۽ ان جي بدلجندڙ واقعن کان متاثر نه ٿئي.

* * *

جڏهن اسان جا ذهن اعليٰ تصورن سان هم آهنگ هوندا آهن، ته اسان جي اندر روحاني شعور جاڳي پوندو آهي ۽ اسان الاهي حڪمت ۽ پيار جي شاندار عجائبات جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

جيڪڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ۽ پنهنجن سڀني خيالن ۽ دلين سان سندس طرف رجوع ڪريون، ته اسان سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ اسان ڏسنداسين ته هو زندگي ۽ سلامتي جو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

ظاهري طور تي خالي ۽ خالي جاءِ ۾، هڪ ڪائناتي تعلق ۽ دائمي زندگي آهي جيڪا اسان کي ڪائنات ۾ سڀني جاندار ۽ بي جان شين سان متحد ڪري ٿي. عظيم زندگي جي هڪ لهر وجود ۾ موجود هر شيءِ ۾ وهندي آهي.

* * *

ابديت اسان جو سچو گهر ۽ مستقل رهائش آهي، ۽ انهن جسمن ۾ اسان جو وجود هڪ عارضي وجود آهي، جيئن ريگستان ۾ سفر ڪندڙ قافلي لاءِ هڪ مختصر آرام.

* * *

جڏهن اسين پاڻ کي روح جي تخليقي قوتن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسين عالمگير ۽ لامحدود ذهن سان ڳنڍجي وينداسين جيڪو اسان جي رهنمائي ڪرڻ ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. تخليقي طاقت اسان جي وجود جي عظيم ترين ذريعن کان اسان ڏانهن بي ترتيب وهندي، اسان کي اسان جي سرگرمي جي ڪنهن به شعبي ۾ تخليقي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

* * *

پيار اعتماد، رواداري، ۽ باهمي احترام جي ماحول ۾ وڌندو ۽ وڌندو آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ خيالن ۽ سٺين عادتن جي روشني سان نواز، ته جيئن جيڪڏهن خراب عادتن ۽ منحرف خيالن جو اونده اسان جي ويجهو اچي، ته اهو فوري طور تي ختم ٿي وڃي ۽ اسان کي توهان سان اهڙي گهري محبت ڪرڻ ۾ مدد ڪر جو نه ته مادي وهم ۽ نه ئي دنياوي لالچ اسان کي ڦاسائي سگهن ۽ نه ئي اسان جي ذهنن ۽ دلين تي قبضو ڪري سگهن.

* * *

شيون جيڪي آساني سان حاصل ٿين ٿيون اهي تمام گهٽ قيمتي هونديون آهن. اسان اهو عظيم مردن ۽ عورتن جي زندگين جي مطالعي مان ڄاڻون ٿا ۽ اهي ڪيئن پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪندي، پنهنجا فرض پورا ڪندي، پنهنجي اخلاقي قدرن کي تعمير ڪندي، گهري مطالعي ۽ مشغول ٿي، ۽ خود غرضي کان پاسو ڪندي عظيم ٿيا. پر انهن جيڪي نتيجا حاصل ڪيا ۽ جيڪي ڪاميابيون حاصل ڪيون اهي انهن جي ڪوششن کان بيشمار وڌيون هيون.

* * *

سچي آزادي چونڊ جي آزادي ۽ آهي جيڪا حڪمت جي رهنمائي ۽ سمجهه، درستگي ۽ پختي ارادي جي حمايت سان هجي.

* * *

جڏهن توهان پنهنجي مرضي، عزم ۽ شعوري بصيرت کي جاڳائيندا آهيو، ته پوءِ اڻ ڏٺل قوتون اعليٰ شعور مان نڪرنديون آهن - روح جي بصيرت ذريعي - توهان جي مدد ڪرڻ ۽ نفسياتي آرام ۽ خوشي ڏانهن ويندڙ رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ، خدا جي مدد سان.

* * *

انسان کي پنهنجي ڪوشش سان روح جا رستا کولڻ گهرجن ڪو به ماڻهو خوشي ۽ امن جي بدران ڏک ۽ مصيبت کي نٿو چونڊي جهالت ڏک جي جڙ آهي ۽ رڪاوٽ جنهن کي هٽائڻ ۽ ختم ڪرڻ گهرجي جهالت هڪ نقصانڪار ٻوٽو آهي، جيڪو تمام گهڻي جڙيل آهي، جيڪو انسانيت جي باغ ۾ وڌندو آهي ۽ سٺن ۽ فائديمند ٻوٽن کي ختم ڪري ڇڏيندو آهي.

* * *

جهالت کي غير متزلزل ارادي ۽ پختي عزم سان ختم ڪرڻ گهرجي ذهن جي مٽي کي [مثبت تي] مرڪوز ڌيان سان پوکيو وڃي، ۽ سٺا ٻج ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪيا وڃن جڏهن پيار جون اهم ۽ گرم ڪرڻيون چمڪنديون، ته نيڪي جو ٻج اُپرندو ۽ گاهه ۽ پرجيتي ٻوٽن تي غالب ايندو، ڇاڪاڻ ته روشني جي موجودگي ۾ اوندهه موجود نه ٿي سگهي.

* * *

مادي شين جون خوشيون ختم ۽ غائب ٿي وينديون آهن، پر الاهي خوشي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي اها هڪ الاهي خوشي آهي جيڪا لامحدود ۽ بيان کان ٻاهر آهي.

* * *

اسان کي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪڏهن به غلط طريقا استعمال نه ڪرڻ گهرجن، ۽ نه ئي اسان کي پنهنجي اندر موجود امن ۽ روحاني دولت کي وهمي آرام ۽ هڪ چمڪندڙ زندگي جي ڳولا ۾ ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي اڳيان تباهي ڪندڙ اثرن سان جهنم جي عملن ۽ رويي سان لٽڪيل هجي.

* * *

سڪون خدائي موجودگي کي محفوظ ڪرڻ لاءِ بهترين ڪئميرا آهي خالص ۽ صحيح طور تي مرڪوز سڪون جي لينس ذريعي، برڪت واري تصوير مڪمل وضاحت سان ظاهر ٿيندي.

* * *

حقيقت ۾، سڀ دانائي توهان جي اندر آهي ۽ توهان کي صرف ان کان شعوري طور تي واقف ٿيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

سچي اطمينان پاڻ ۾ سڌاري ۾ آهي، ته جيئن ٻيا توهان کي ڳولين بجاءِ توهان انهن کي ڳولين پيار ۽ دوستي آزاديءَ سان ڏني وڃي، بغير ڪنهن اميد يا طلب جي اميد صرف ڏک ۽ ناخوشي پيدا ڪري ٿي جيتوڻيڪ جڏهن پاڻ ۾ سڌاري لاءِ ڪوشش ڪئي وڃي ٿي، ته به ماڻهوءَ کي پنهنجي خوبين ۽ خود قدر جي قلعي اندر اڪيلو، محفوظ ۽ امن سان ويهڻ گهرجي.

* * *

منهنجي دل مان خوشي ۽ اميد جا آبشار هميشه وهن ٿا، ۽ انهن جو تازگي وارو ڦڙو انهن سپني کي ڇهي ٿو جن سان مان ملندو آهيان.

* * *

روحاني خوشي روح ۾ ٻين جي هر طرح سان مدد ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿي، ۽ انهن سڌريل اخلاقي خوشين جي تعريف ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪري ٿي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿيون، اهڙي طرح خام خوشين ڏانهن رجحان گهٽجي ٿو.

* * *

توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو هجي، اهو ڪائناتي راند جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان عظيم ڪردارن جيترو اهم رهي ٿو جيڪو روح زندگي جي اسٽيج تي ادا ڪن ٿا.

* * *

مڪمل شعور هڪ مطلق، لامحدود شعور آهي، جيڪو مسلسل پاڻ کي تازو ڪندو رهي ٿو ۽ ان جي تخليق ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي، ۽ توهان جي ذريعي اهو پاڻ جي هڪ منفرد پهلو کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي.

* * *

جيڪڏهن توهان هڪ ڀيرو به الاهي محبت جو مزو چکيو، ته توهان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا ڇو ته پوري ڪائنات ۽ ان جهڙو ٻيو ڪجهه به ناهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهٽي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙي طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر اهي - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

* * *

سڀئي سٺا ۽ خراب عمل دماغ جي سيلن ۾ لڪيل آهن ۽ سوچ ۾ سٺيون يا خراب عادتون يا رجحانات جي طور تي ظاهر ٿين ٿا.

* * *

هڪ ماڻهو جيڪو غير صحتمند عادتن جو شڪار آهي چاڪاڻ ته انهن جي دماغي خليا انهن عادتن جي طاقت سان چارج ٿي ويندا آهن، اهو قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت اثبات ذريعي پاڻ کي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين انهن جون سڀئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي سٺين عادتن ۾ تبديل نه ٿين. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح هدايت واري زندگي جي قوت دماغي خلين جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي، ته جيئن اهي خليا هر شيءِ سان پرجي وڃن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

* * *

سمجھ اندروني اک، روح جو نظارو، ۽ دل جو دوربين آهي. اهو ذهن جي سڪون ۽ ضمير جي پاڪيزگي جي وچ ۾ توازن آهي.

* * *

هر روز اسان مختلف منظر ڏسون ٿا، ۽ هر ڏينهن سکڻ لاءِ هڪ نئون سبق آڻيندو آهي. اميد آهي ته هڪ شخص پنهنجي وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏئي سبق سکندو: پنهنجي وجود جي سرچشمي ۽ پنهنجي زندگي جي بنياد کي سڃاڻڻ.

* * *

اچو ته ماضي جي غمن کي وسارڻ لاءِ ڪم ڪريون ۽ انهن تي نه رهڻ جو عزم ڪريون، غير متزلزل عزم ۽ سرگرم ارادي سان، اچو ته پنهنجي زندگين کي تازو ڪريون، پنهنجي ڪاميابين کي وڌايون، ۽ پاڻ ۾ سٺيون عادتون ۽ عظيم خوبيون پيدا ڪريون.

* * *

جيڪو به پين جي ڪمزوري کي ظاهر ڪري ٿو ۽ انهن کي شرمندگي ۽ ناراضگي جو سبب بڻجي ٿو، اهو عقلمندي ۽ صحيح فيصلي کان پري آهي.

* * *

سپني وقتن ۾ هنڌن لاءِ چوٽيون

جيڪي خدا سان هم آهنگ آهن اهي دلڪش خوبصورتي ڏسندا آهن ۽ ان عظيم مناس جو مزو چکندا آهن جيڪو ڪنهن ٻئي طريقي سان تجربو نٿو ڪري سگهجي.

جڏهن منهنجي روح توکي پڪاريو، اي خدا، تنهنجي خاموشيءَ جا ڪڪر ڦاٽي پيا، ۽ تنهنجي رحمت جو مينهن زور سان وسڻ لڳو، جيستائين اهو تنهنجي فضل جو هڪ تيز وهندڙ سيلاب بڻجي ويو، تنهنجي برڪت واري ندي منهنجي وجود جي ڪنارن کي ڍڪي چڏيو، ۽ منهنجي روح ابديت جي پاڻيءَ ۾ ٻڏي وئي، ۽ منهنجي ننڍڙي زندگي جو بلبلو تنهنجي سموري وجود جي سمنڊ ۾ ڳري ويو.

منهنجي مرشد مون کي سيکاريو ته ڪيئن حڪمت جي چني کي استعمال ڪندي پاڻ کي الاهي موجودگي جي لائق مندر بڻايو وڃي.

جيڪڏهن توهان هڪ عظيم مقصد حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته ان لاءِ هڪ ذهني ماڊل ناهڻ سان شروع ڪريو جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهن ۾ هڪ مضبوط خيال پوکيو ٿا ته هاڻي توهان پنهنجي شعور ۾ ڪنهن به هدايت کي مضبوطيءَ سان قائم ڪري سگهو ٿا؛ پوءِ توهان جو سچو وجود ان خيال جي مطابق هوندو، ۽ توهان جا عمل ان سان هم آهنگ هوندا.

جڏهن توهان الاهي دل کي چُهندا آهيو، ته توهان جون مشڪلاتون ختم ٿي وينديون، پيار توهان جي دل کي پري چڏيندو، ۽ شاندار روحاني تجربا توهان جي ذهن جي باغن ۾ پاڪ چشمن وانگر ناچندا.

ڪيترائي ڪڪر توکي لڪائڻ ۾ مون کان لڪائڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، پر خواهش جي ڳوڙهن جي وس مان، تنهنجو بابرڪت نالو مون کي سپني پردن ۾ پردن جي پويان روشن سونهري اکرن ۾ چمڪندو نظر اچي ٿو.

ضمير جي پاڪائي جو مطلب آهي سچائي سان شفافيت سان معاملو ڪرڻ.

ڪجهه ضروري ضرورتون آهن ۽ جيڪي ڪجهه "ضرورتون" سمجهن ٿا اهي اصل ۾ غير ضروري ۽ ضرورت کان وڌيڪ آهن. زندگي کي بنيادي ضرورتن تي ڌيان ڏيڻ ۽ غير ضروري آسائشن کي ختم ڪندي آسان بڻايو وڃي.

اي دوستي، تون ڪيتري بلند آهين، □ تنهنجي مٿي ڪيتري زرخيز □ مقدس آهي! پيار تنهنجي غذا آهي □ وفاداري تنهنجو مشروب آهي.

جڏهن به ماڻهو پنهنجن اختلافن جي باوجود هم آهنگي □ اتفاق سان هلن ٿا، ته اهي هڪ مقصد سان متحد ٿين ٿا: خالص محبت □ باهمي وفاداري □ روح جي سڪون □ سڪون ڳولڻ □ جتي عاشق محبوب جي خرچ تي خوشي نه ڳوليندو آهي، تڏهن، پرهيزگاري جي باغ □، دوستي جا خوشبودار گل ٽڙن ٿا □ پنهنجي مٺي خوشبو پکيڙين ٿا.

دنيا اسان جي ذهنن کي هڪ مختلف طريقي سان تربيت ڏئي ٿي، اسان کي ايترين شين جي عادت بڻائي ٿي جو اسان سوچڻ شروع ڪريون ٿا ته خوشي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهي پر زندگي، □ خاص طور تي ٻارن جي زندگين کي آسان بڻائڻ گهرجي؛ ٻي صورت □، زندگي انهن کي تلخ مايوسين ذريعي سيکاريندي.

سچ صرف خيال يا تخيل کان وڌيڪ صحيح □ حقيقي آهي، پر جيڪو اسان سوچيون ٿا يا تصور ڪريون ٿا اهو ڪڏهن ڪڏهن سچ ٿي سگهي ٿو.

تخليقي سوچ جي عمل □ تخيل هڪ اهم عنصر آهي، تنهن هوندي به، تخيل کي پختو ٿيڻ گهرجي □ هڪ مضبوط يقين □ تبديل ٿيڻ گهرجي، □ اهو مضبوط ارادي جي طاقت کان سواءِ ناممڪن آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي پوري ارادي سان ڪنهن شيءِ جو تصور ڪندا آهيو، ته توهان جو تخيل هڪ ذاتي يقين □ تبديل ٿي ويندو، □ جڏهن توهان ان يقين کي برقرار رکي سگهو ٿا

سڀني مخالف راين جي باوجود، توهان جو يقين حقيقت □ ظاهر ٿيندو.

انسان کي پنهنجي خوبين □ خود اعتمادي جي مدد سان پاڻ تي ڀيهڻ سکڻ گهرجي.

روحاني خوشي هڪ نئين خوشي آهي □ انهن □ وڌيڪ ظاهر ٿئي ٿي جيڪي خدا بابت گهري سوچ رکن ٿا. اها هڪ خوشي آهي جيڪا صحيح فيصلا ڪرڻ □ صحيح ڪم ڪرڻ □ مدد ڪري ٿي، □ جڏهن اها ملي ٿي، ته غير صحتمند خواهشون □ خواهشون ختم ٿي وڃن ٿيون ڇاڪاڻ ته اهي روحاني خوشي جي مقابلي □ پنهنجي اپيل وڃائي ڇڏين ٿيون.

اسان جي قادر مطلق خالق اسان کي زندگي، طاقت □ دانائي ڏني آهي، □ اهو اسان جو فرض آهي ته اسان هن ڏانهن پنهنجو ڌيان ڏيون □ پنهنجي دل کي پيار، شڪرگذاري، □ سندس احسان □ مهرباني جي سڃاڻپ □ بلند ڪريون.

اي خدا، مون کي مدد ڪر ته ڪاوڙ جي باهه نه ٻاريان، نه ته مان ناراضگي جي شعلن سان ساڙي ڇڏيندس، پاڻ □ □ ٻين □ امن جا سائي

نخلستان، منهنجي پيار جي مسلسل وهندڙ مينهن سان ڪاوڙ جي باهه کي وسائڻ ۾ منهنجي مدد ڪر.

منهنجي نرمي ۽ امن جي ڍنڍ پرسڪون ۽ خاموش رهي، بي اطميناني جي طوفانن کان بي پرواهه رهي جيڪي صرف مصيبت آڻين ٿا.

فرض جي احساس سان متاثر ٿي ڪم ڪرڻ، يا ڪنهن ٻئي شخص جي خدمت ۽ پيار ۾ ذاتي خواهشن کي قربان ڪرڻ، خوف کان ائين ڪرڻ کان گهڻو بهتر آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خدائي قانونن جي پيڪڙي ڪرڻ بند ڪري ٿو، تڏهن به ڪيس خدا جي محبت ۾ ائين ڪرڻ گهرجي، نه ته سندس سزا جي خوف کان.

جيڪو به ڏچو ٿا، پنهنجا خيال ان کان پري ڪريو، ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو ۽ ان تي پنهنجو ڀروسو مضبوط ڪريو.

خوف هميشه انسان سان گڏ هوندو آهي، ۽ ان کان نجات حاصل ڪرڻ خدا بابت سوچڻ ۽ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان ممڪن آهي.

شروع ۾ نيڪي جي رستن تي هلڻ ڏکيو ٿي سگهي ٿو، پر اهي برڪت وارا رستا آهن جيڪي ذهني سڪون ۽ سچي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا.

خدا جو جلال اسان جي زندگين جي هر ڪنڊ تي چمڪي، سندس پيار اسان جي دلين ۾ رهي، ۽ سندس روشني اسان جي شعور کي ڀري.

اي منهنجا خدائي محبوب، گل ٽڙن ٿا ۽ موسمون بدلجن ٿيون، ۽ سڀ تنهنجي باري ۾ ڳالهائين ٿا. پورو چنڊ تنهنجي مُرڪ جي خصوصيتن کي ظاهر ڪري ٿو، ۽ سج تنهنجي آسماني چراغ کي ڪٽي ٿو. مان ڳوڙهن جي سمنڊ ۾ تران ٿو، تنهنجي لاءِ خواهش سان ڀريل آهيان. وڻن جي پنن ۾ انسان ذات جي رڳن ۾ تنهنجي زندگي ۽ توانائي وهندي آهي، ۽ مان تنهنجي ڪائناتي دل جي ڌڙڪن کي پنهنجي اندر ڌڙڪندي محسوس ڪريان ٿو.

جڏهن مان توهان جي موجودگي محسوس ڪريان ٿو، مون کي ائين محسوس ٿئي ٿو جڻ ته مان ڪنهن ٻي دنيا ۾ جاڳي رهيو آهيان، ۽ وقت بوقت مان هن زمين ۽ هن ننڍڙي جسم جا خواب ڏسندو آهيان - منهنجو پنهنجو مان لامحدود خوشي ۾ جاڳي رهيو آهيان، ۽ منهنجي دنياوي زندگي جو خواب توهان سان گڏ منهنجي جاڳڻ جي لمحن جي خوشگوار يادن سان خوشبودار آهي. مون پنهنجن خوابن جي باغ مان خوفناڪ خوابن جا ٻوٽا اُکلي ڇڏيا آهن ۽ انهن جي جاءِ تي پنهنجي الهام جا گلاب پوکيا آهن، جتي منهنجي خواهش جي خوشبو توهان کي اندر ڇڪيندي، ۽ توهان مون کي دائمي خوشي جي افق ڏانهن پاڻ سان گڏ وٺي وڃڻ لاءِ ايندا.

اي خدا، مون کي پاڪائي ۽ صفائي سان شفاف ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر تنهنجي شفا جي روشني پيدا ڪري سگهان.

منهنجي ذهن جي ٽرٽلي واريءِ آئيني کي خاموش ڪر ته جيئن اهو تنهنجي لامحدود چهري کي ظاهر ڪري سگهي.

ايمان جون دريون کولي ڇڏ ته جيئن مان تنهنجي امن جي خوشبوءِ □ ساهه کڻي سگهان.

اي تون جيڪو پاڻ □ روشن آهين، اي عظمت جيڪا وضاحت کي رد ڪري ٿي، منهنجي اکين سان ڏس جيڪي توکي چاهين ٿيون، ته جيئن مان توکان سواءِ وجود □ ڪجهه به نه ڏسي سگهان.

زندگيءَ جي سيني واقعن □ ظهور جي پويان خدا جي خاموش آواز آهي، جيڪو مسلسل اسان کي گلن، پاڪ ڪتابن، اسان جي ضميرن، □ سيني خوبصورت شين ذريعي سڏيندو آهي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون.

روحاني بلندين تائين پهچڻ لاءِ سالڪ جي هر ڪوشش خدا طرفان ان لاءِ شمار ڪئي ويندي آهي، □ ان جو سٺو بدلو ڏنو ويندو آهي.

اي خداوند، اسين توکان دعا ٿا گهرون ته اسان جي ذهنن کي پنهنجي سچائي جي روشني سان روشن ڪري، اسان جي دلين کي پنهنجي پيار سان ڏڙڪائي، □ اسان جي روحن کي پنهنجي خوشي □ پنهنجي فضل جي ڪثرت سان پري.

انهيءَ شفاف افق مان، جنهن □ ذهن داخل نه ٿي سگهي، خدا پنهنجو ابدي نور نازل ڪري ٿو □ ڪائناتي ذهن مان شاندار الهام □ برڪت واريون طاقتون نڪرنديون آهن، □ تخليقي سرگرمي ڪليل □ هم آهنگ ذهنن □ وهندي آهي.

جڏهن توهان ڏسندا ته توهان جو روح، توهان جو دل، الهام جي هر چمڪ، نيرو آسمان، چمڪندڙ تارا، جبل، زمين، پکي □ گل سڀ ڪائناتي تال، روحاني خوشي، □ عالمگير اتحاد جي هڪ ئي ڌاڳي سان ڳنڍيل آهن ته پوءِ توهان کي احساس ٿيندو ته اهي سڀ الهي سمنڊ جي سيني تي لهرون آهن جنهن جو ڪو به ڪنارو ناهي.

جيڪڏهن اسان پنهنجي خالق کي وساري ڇڏيون ٿا، ته اسان ڏک جا مستحق آهيون. اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته خدا اسان جو پيارو آهي □ اسان سان پيار ڪري ٿو، □ هي علم اسان کي اسان جي مسئلن □ ڏکن کان آزاد ڪندو.

خدا جو سچو عاشق ڪڏهن به سندس ڳولا بند نه ڪندو آهي، جيتوڻيڪ هو ڪيترين ئي ڪوششن کان پوءِ به ڪيس ڳولڻ □ ناڪام ٿئي جيئن طوفان جي ٿڌ کان پوءِ هڪ لهر کي سمنڊ جي دل ڏانهن موٽڻو پوندو آهي، تيئن ئي هڪ سنجيده ڳولا ڪندڙ به آهي؛ هن کي هڪ غير يقيني يقين آهي ته رڪاوٽون ٽٽي پونديون □ هو جلد يا دير سان ڪائناتي سمنڊ سان ناگزير طور

تي متحد ٿي ويندو - اهو لامحدود سمنڊ جنهن مان هو آيو هو جنهن ڏانهن هو واپس ويندو آهي.

جڏهن ذهن مسلسل الاهي محبوب جي باري سوچيندو آهي، ته دل خوشي مسرت جا گيت ڳائيندو آهي.

روحاني اُپار انسان جو هاڻي جي حالت مان نڪرڻ آهي جيڪو هو مستقبل هوندو.

ڪو به ماڻهو پنهنجي اصل فطرت کي ڀين ڪان لڪائي نٿو سگهي، انهن جي خيالن جي لهر ڪنهن نه ڪنهن طرح انهن جي رويي ظاهر ٿيندي انهن جي عملن ذريعي ظاهر ٿيندي.

ڪيترائي اهڙا آهن جن کي آزادي بابت غلط فهمي آهي؛ اهي سمجهن ٿا ته آزادي اهو ڪرڻ آهي جيڪو ڪو ماڻهو ڪرڻ چاهي ٿو، مان هن آزادي کي خواهشن جي آزادي چوان ٿو.

آزادي جي حقيقي نوعيت جي غلط فهمي جي ڪري، ڪجهه والدين پنهنجن ٻارن کي فوري طور تي انهن جي خواهشن کي پورو ڪندي روايتن جو غلام بڻائي ڇڏيندا آهن. ٻار ٻوءِ اهو يقين ڪندي وڏو ٿئي ٿو ته جيستائين انهن جون خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي خوش آهن، زندگي جو مقصد هر خواهش کي پورو ڪرڻ آهي. بهرحال، اهي بعد دريافت ڪن ٿا ته اهي غلط هئا ، چاڪاڻ ته ٻاهرئين دنيا گهريلو زندگي کان مڪمل طور تي مختلف آهي، اهي سکن ٿا ته هر خواهش کي پورو ڪرڻ آسان ناهي! ٻيا شايد انهن کي هڪ طرف ڌڪي ڇڏين انهن کي پنهنجي خواهشن جي پيروي نظرانداز ڪن نتيجي طور، ٻار پنهنجي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي زبردست خواهش جي ڪري سخت جذباتي طور تي بي حس ٿي ويندو آهي. تنهن ڪري، والدين کي پنهنجن ٻارن کي پنهنجي مرضي سمجهه کي ترقي ڪرڻ مدد ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي دنيا ان جي ڦند نقصانن ڦاسي پوڻ کان سواءِ رهي سگهن.

ماءُ چوي ٿي، "هن کي پيار سان سيکار" يقيناً، ٻارن سان پيار سان پيش اچڻ عام طور تي سٺو آهي، پر تمام گهڻي مٺاس ڏندن کي خراب ڪري ٿي، ساڳئي طرح، تمام گهڻي پيار ٻارن کي خراب ڪري ٿي هڪ حد تائين مضبوطي عزم ضروري آهي، پر جيڪڏهن ڪنهن ٻار سان سلوڪ ڪيو وڃي غلطي جي ڪري سخت سزا ڏني وڃي، ته نتيجا خراب هوندا. ٻارن سان سلوڪ توازن هجڻ گهرجي ؛ هر پيءُ کي پنهنجي مزاج کي پيار نرمي سان نرم ڪرڻ گهرجي، هر ماءُ کي پنهنجي پيار کي دانائي عقلمندي سان سينگارڻ گهرجي.

هڪ شخص کي خدا جي محبت خواهش جي هڪ مستحڪم نفسياتي حالت برقرار رکڻ گهرجي. مون ڪيتريون ئي نوڪريون آزمايون آهن، پر

منهنجي ڪم جي نوعيت ڪهڙي به هجي، منهنجا خيال هميشه خدا سان گڏ رهن ٿا.

اسان ڪي هن تخليق مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي، پر ان ڪي اسان ڪي غلام بڻائڻ جي اجازت ڏيڻ کان سواءِ ۽ تجربي مون کي سيکاريو آهي ته خدا کي ڳولڻ جي خوشي بي مثال آهي.

وڏن ڪمن تي عمل ڪرڻ کان اڳ، انسان کي خاموشي سان ويهڻ گهرجي، حواسن ۽ خيالن کي پرسکون ڪرڻ گهرجي، گهري غور ڪرڻ گهرجي، ۽ روحاني هدايت ۽ صحيح هدايت حاصل ڪرڻ لاءِ الاهي مدد حاصل ڪرڻ گهرجي.

مون کي اهو سمجهڻ ڏيو ته صبح جي چهري تي، گلن جي چپن تي، ۽ شريف مردن ۽ عورتن جي چهري تي مسڪراهٽ توهان جي مسڪراهٽ آهي.

مون کي بدقسمتي، بدقسمتي، بيماري، يا ڪنهن به غير متوقع رڪاوٽن جي مسلسل تصويرن کان متاثر نه ٿيندو ڇاڪاڻ ته مون کي خبر آهي ته هڪ نظم و ضبط شعور جيڪو ڪائناتي شعور سان ويجهي سان لاڳاپيل آهي، اهو ناڪامين ۽ تڪليفن جو شڪار نه ٿيندو آهي.

آزادي جو مطلب آهي عقل مطابق عمل ڪرڻ جي صلاحيت، نه ته جذبن، عادتن ۽ خواهشن جي حڪمن مطابق. انا جي فرمانبرداري غلامي ڏانهن وٺي ويندي آهي، جڏهن ته روح جي ترغيبن جي اڳيان جهڪڻ پابندين کان آزادي ڏانهن وٺي ويندو آهي.

جيستائين خدا مون سان گڏ آهي، مون کي ڪو به فرق نٿو پوي ته مان ڪنهن عيش عشرت واري محل ۾ رهان يا ڪنهن معمولي جهوپڙي ۾،

مان پنهنجي ايمانداري سان ڪمايل پئسن کي سادگي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪندس، فضول خرچي کي ڇڏي.

خدا تي ايمان ۽ ارادي جي طاقت جي استعمال سان، هڪ شخص بيماري، ناڪامي ۽ جهالت تي قابو پائي سگهي ٿو، جيستائين ارادي جا ارتعاش جسماني يا نفسياتي بيمارين جي ارتعاش کان وڌيڪ مضبوط آهن. بيماري جيتري دائمي هوندي، ارادي جيتري مضبوط ۽ وڌيڪ پرعزم هوندي، ۽ ايمان جيتري ئي گهري ۽ وڌيڪ مضبوط هوندي، گهربل نتيجو حاصل ڪرڻ لاءِ.

اي منهنجا مالڪ، مون کي متاثر ڪر ته مان صرف تو تي ڀروسو ڪريان، انساني تحفظ جي ذريعن تي نه، مون کي خوف ۽ پريشاني کي منهنجي لامحدود طاقت کي زندگي جي ڪنهن به آزمائش کي منهن ڏيڻ لاءِ مفلوج نه ٿيڻ ڏي، مون کي حادثن، آفتن ۽ بدقسمتين جو تصور نه ڪرڻ ڏي ڇاڪاڻ ته اهي سوچ ۽ تخيل ذريعي ظاهر ٿين ٿا ۽ مون کي اهو احساس

ڏي، اي منهنجا مالڪ، ته ڇا مان جاڳيل آهيان يا سمهيل آهيان، جاڳيل آهيان يا ڏينهن جي خوابن ۾ گم آهيان، جيئرو آهيان يا مرندو آهيان، توهان جي حفاظتي موجودگي اجا تائين مون کي گهيرو ڪري ٿي ۽ منهنجي حفاظت ڪري ٿي.

عقلمند چون ٿا: خدا جي محبت ۽ نيڪي سان متاثر ٿيندڙ نيڪ عملن جو ميوو هم آهنگي ۽ پاڪيزگي آهي. خود غرض خواهشن ۽ خواهشن سان متاثر ٿيندڙ عملن جو ميوو درد ۽ تڪليف آهي. بڇڙن ڪمن جو ميوو جهالت ۽ بيوقوفي آهي.

سٺا ڪم خوشي آڻيندا آهن، جڏهن ته خود محبت جي ڪري دنياوي عمل ڏک ۽ درد جو سبب بڻجن ٿا. بهرحال، مسلسل برائي ڪم، هڪ شخص جي سمجهه ۽ سمجهه جي صلاحيت کي تباهه ڪري ڇڏيندا آهن.

جيڪڏهن توهان امن ۽ هم آهنگي سان رهڻ چاهيو ٿا، ته توهان جا ارادا سٺا هجڻ گهرجن، ۽ توهان کي مهرباني ۽ محبت جا خيال پکيڙڻ گهرجن. جيڪڏهن توهان نيڪ زندگي گذاريندا آهيو، ته توهان پنهنجي مثال ۽ سٺي اخلاق ذريعي ٻين جي مدد ڪندا.

جڏهن به مون کي پريشاني ۽ ذهني طور تي مونجهارو محسوس ٿيندو، تڏهن مان خاموشي ۾ غور و فڪر ۾ پئجي ويندس جيستائين مون کي پنهنجو سڪون نه ملي، ۽ مان هر ڏينهن خدا بابت سوچڻ ۾ سندس مدد ۽ هدايت جي طلب ڪندي شروع ڪندس.

عزم ڪريو ته نفرت جي دم گهاس کي پنهنجي زندگي جي باغ ۾ وڌڻ ۾ گهڙڻ نه ڏيو، هڪ باغ جيڪو هڪ عظيم روح جي خوبين سان ڀريل آهي ۽ جيترو وڌيڪ توهان انهن خوشبودار، گلاب جهڙين خوبين کي پوکيندا، اوترو ئي خدا توهان تي توهان جي اندر جي وجود جو سڀ کان وڏو راز ظاهر ڪندو.

زندگيءَ جو مقصد امن، اطمينان، امرتا، حفاظت، ۽ سچائي جو علم حاصل ڪرڻ آهي، ۽ انهن خواهشن جي دل ۾ جيڪي اسان جي اندر اُڀرن ٿيون، اسان جي اندر جي اونهائي ۾ الاهي جوهر موجود آهي.

اي خداوند، مون کي پنهنجي آزادي توهان ۾ ملي سگهي ٿي، ۽ اهو محسوس ٿئي ته منهنجو سچو گهر توهان جو مڪمل وجود آهي ۽ مان توهان جي ڪائناتي شعور جو هڪ لازمي حصو آهيان.

اي وسيع، الاهي سمنڊ، منهنجي خواهشن جي دريائن کي، رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي ريگستانن مان وهندي، آخرڪار توهان جي وڏي ڪوٺائي ۾ ضم ٿيڻ ڏيو.

صرف خدائي قلعي ۽ اسان کي تحفظ ۽ سلامتي ملندي آهي، ۽ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ ۽ سندس موجودگي کي ڇهڻ کان وڌيڪ محفوظ ڪا به پناهه ناهي.

جيئن ته انسان عادتن جي تابع آهن جيڪي انهن جي رجحانن، رجحانن، ڪردار ۽ خواهشن کي شڪل ڏين ٿيون، جيڪڏهن اهي عادتون خراب آهن، ته ڪردار نقصانڪار ٿي ويندو آهي ۽ عمل بڇڙا ٿي ويندا آهن. تنهن ڪري، اهو مشورو ڏنو ويو آهي ته سٺين عادتن کي ترجيح ڏني وڃي، ڇاڪاڻ ته اهي پوءِ اسان جي عملن ۽ سوچن کي عظيم مقصدن ڏانهن رهنمائي ڪن ٿيون ۽ اسان کي صحت ۽ خوشي آڻين ٿيون.

جتي به غمگين ۽ ڏڪايل روحون آهن، مون کي انهن جي خدمت ڪرڻ ۽ تسلي ڏيڻ ۽ پنهنجو آرام ملندو آهي. مان ٻين کي خوشي ڏيڻ جي پوري ڪوشش ڪندس ۽ انهن جي جذبات سان همدردي ڪندس جيئن اهي منهنجا پنهنجا هجن.

ذهني صلاحيتون انسانن ۾ موجود آهن، پر گهڻن ماڻهن ۾ اهي ترقي يافته نه رهنديون آهن، ۽ انهن صلاحيتن کي پيدا ڪرڻ ۾ ناڪامي سنگين نتيجن کي جنم ڏئي ٿي جسم وانگر، ذهن کي صحت ۽ زندگي لاءِ مناسب غذا ۽ ورزش جي ضرورت آهي.

هڪ هيرو روشني حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، ۽ ائين ئي پاڪ، شفاف روحون به ڪن ٿيون جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿيون ۽ سندس موجودگي سان چمڪنديون آهن.

اي منهنجا مالڪ، تون زندگي ۽ سچي دولت آهين، ۽ پهرين توکي ڳولڻ سان مان تو ۾ اهو سڀ ڪجهه ڳولي سگهندس جنهن جي مون کي ضرورت آهي.

ماڻهو عام طور تي سٺي صحت برقرار رکڻ لاءِ صرف کاڌي، هوا ۽ سج جي روشني تي ڌيان ڏيندا آهن، پر هڪ وقت اهڙو به اچي سگهي ٿو جڏهن زندگي جي انهن ٻاهرين ذريعن جي گهٽائي جي باوجود صحت خراب ٿي وڃي. ان وقت جسم جي توانائي جي ذخيرن کي اندر کان ري چارج ڪرڻ جي ضرورت پيدا ٿئي ٿي.

جيڪڏهن منهنجي ذهن جي ٻيڙي لالچي خواهشن جي ٻيٽن جي ويجهو پهچي ٿي، جن ۾ خطرا ۽ خطرا شامل آهن، جهالت جي سخت طوفانن جي ڪري، ته پوءِ اي منهنجا خدا، منهنجو مشعل رهو ۽ هميشه مون کي پنهنجي نيڪي ۽ نيڪيءَ جي ڪنارن ڏانهن رهنمائي ڪريو.

سوچ هڪ ٻاهه وانگر آهي جنهن جي مرڪوز طاقت کي ڪاميابي کي روڪڻ واري رڪاوٽن کي ساڙڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي.

خدا کي مسلسل الاهي محبت ذريعي ڳولي سگهجي ٿو جڏهن اسين خدا کي سندس تحفن کان وڌيڪ پيار ڪندا آهيون، ته هو اسان وٽ ايندو هن اسان کي آزاد مرضي پسند جي طاقت ڏني آهي ته جيئن اسين دنيا جي عارضي غير معمولي تحفن سندس ويجهو ٿيڻ جي تحفي سندس برڪت واري موجودگي جي خوشي فرق ڪري سگهون.

اسان کي ياداشت ڏني وئي ته جيئن اسين سڄين شين کي ياد رکڻ جي مشق ڪري سگهون جيستائين اسان آخرڪار سڀ کان وڏي سڄي کي ياد ڪري سگهون: خدا

اي خداوند، تنهنجي پيار جي هوا منهنجي وڇ وهندي آهي! منهنجي زندگي جا پن تنهنجي اچڻ تي خوشي سان ناچندا آهن، انهن جي خوشگوار سرسراهٽ هوا اڏامي ٿي، ٿڪل ماڻهن کي منهنجي روحاني سڪون جي ڇانوَ آرام ڪرڻ جي دعوت ڏئي ٿي.

زندگي جون مشڪلاتون اسان کي نقصان پهچائڻ لاءِ نه آهن؛ بلڪه، مسئلا بيماريون اسان کي سبق ڏين ٿيون. اسان جا ڏکوئيندڙ تجربا اسان کي تباهه ڪرڻ لاءِ نه آهن، پر اسان کي پاڪ ڪرڻ اسان جي پاڪ ذريعو - خدا - ڏانهن اسان جي واپسي کي تيز ڪرڻ لاءِ آهن جيڪو اسان جي مدد ڪرڻ اسان کي اسان جي آسماني گهر ڏانهن واپس آڻڻ لاءِ هر طرح سان ڪم ڪري ٿو.

لامحدوديت اسان جو سچو گهر آهي، هن ڌرتيءَ انهن جسماني جسمن اسان جو سفر هڪ مختصر مدت جي ويزا سفر وانگر آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي خبر آهي ته تعريف مون کي بلند نٿي ڪري، نه ئي تنقيد مون کي گهٽائي ٿي. مان جيئن آهيان، پنهنجي ضمير توهان جي سامهون، مان هن رستي تي هلندو رهندس، هر ڪنهن جي خدمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس توهان جي مهرباني حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس - انهي منهنجي خوشي آهي.

تون هڪ منفرد مخلوق آهين تنهنجو جوهر شاندار آهي، تنهن ڪري پنهنجي سچي پاڻ کي سڃاڻو.

تنهنجي آمد جي صبح سان، منهنجي خواهش جون ڪُليون خوشبودار، متحرڪ گلن ڦُلنديون.

اي خداوند، ان ڏينهن جي اچڻ کي جلدي ڪر جڏهن مان انهن شبنم گلن جو هار ناهيندس ان کي تنهنجي بابرڪت چوڪ تي رکندس.

مسلسل پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ بدران، هن کي ٻين کي خوشي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جڏهن هو ٻين کي روحاني، ذهني، يا مادي مدد پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، ته هو ڏسندو ته هن

جون پنهنجون ضرورتون پوريون ٿي ويون آهن ۽ هن جي زندگي جو پيالو خوشي سان ڀريل آهي.

جيڪي زمين تي اونداهي تي شاندار فتح حاصل ڪن ٿا، انهن کي جلال جي روشنيءَ سندن حصو هوندي ۽ اهي اندروني سڪون ۽ خوشي مان لطف اندوز ٿيندا.

اي منهنجا مالڪ، منهنجي دل جي مٽيءَ ۾ پنهنجي نعمتن جا ٻج مسلسل ڇٽيندا رهو، جيڪا دعا سان ڀريل آهي، ته جيئن اهي چانوَ وارا وڻ ٿي وڃن جن جون شاخون خود شناسي جا سڀ کان وڌيڪ لذيذ ۽ مٺا ميوا ڏين ٿيون.

اسان اڪثر ڪري تبديلي جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ درد ۾ رهندا آهيون، ۽ اهو ئي سبب آهي جو اسان کي دائمي سڪون ۽ اطمينان نه ملندو آهي جيڪڏهن اسان ثابت قدم رهون ۽ ڪوشش ڪريون، ته يقيني طور تي اسان سيني مشڪلاتن تي قابو پائي سگهون ٿا. اسان کي ڏک کان خوشي ۽ مايوسي کان جرئت ڏانهن منتقل ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي.

اي الاهي پيار، منهنجي پيار کي پنهنجي پيار سان ملائي ڇڏ، منهنجي زندگي کي پنهنجي خوشي سان ملائي ڇڏ، منهنجي ذهن کي پنهنجي ڪائناتي شعور سان ملائي ڇڏ، ۽ پنهنجي دائمي خوشي جي چشمي مان منهنجي پياس کي بجائي ڇڏ.

سچي سالڪ جو دل هميشه وسوسا پريندو آهي: "اي منهنجا خدا ۽ منهنجا محبوب، مان هن وهمي دنيا جي انتشار ۾ غرق ٿيڻ نٿو چاهيان، ۽ مان صرف اهو چاهيان ٿو ته ماڻهن جي دلين ۾ تنهنجي محبت کي جاڳايان. منهنجو دل، منهنجو روح، منهنجو جسم، منهنجو ذهن، ۽ جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي اهو سڀ ڪجهه تنهنجو آهي، اي خداوند." اهو سالڪ خدا تائين پهچي ٿو ۽ ان کي سڃاڻي ٿو.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پائيچاري جي نئين ۽ سچي سمجهه عطا ڪر، اڄو ته جنگيون ڇڏي ڏيون ۽ قومن جي زخمن کي پيار جي بام ۽ رحمدل سمجهه جي دائمي آرام سان مرهم ڪريون.

اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسان لالچ جي اثر، فريب جي غلبي ۽ وهم جي ڪنٽرول کان آزاد ٿي سگهون، ۽ اسان کي هڪ نئين دنيا ناهڻ ۾ مدد ڪريون جنهن ۾ بيماري، جهالت ۽ ڏڪار هڪ اونداهي ۽ ڏڪوئيندڙ ماضي جي خوابن کان سواءِ ڪجهه به نه آهن.

اڄو ته سڀئي مسئلا جهنگ جي منطق سان نه، پر سمجهه، سچائي، ۽ توهان ۾ توهان جي الاهي انصاف تي بيحد ايمان سان حل ڪريون.

زندگي اسان کي هتي ڪجهه وقت لاءِ گڏ ڪيو آهي، جنهن کان پوءِ اسين پنهنجا الڳ الڳ رستا هلائينداسين پر جيڪڏهن خدا جو پيار اسان جي

اندر رهي ٿو، ته ڪو فرق نٿو پوي ته اسين ڪٿي وڃون، چاڪاڻ ته اسان ڪيترو به پري پٽڪي وڃون، اسين الاهي پيار جي دائري ۾ رهنداسين ۽ ڪڏهن به سچ پچ الڳ نه ٿينداسين.

اي منهنجا مالڪ، مون کي روحاني ترقي جو عقاب بڻايو جيڪو تنگ نظري ۽ انتها پسندي جي گهٽين کان مٿي اڏامي.

مون کي بلند کان بلند افق ڏانهن سڏ، زمين جي شديد ڏڙڪن ۽ ڪڪرن کان پري جيڪي سچ جي روشني کي روڪين ٿا.

مون کي صحيح زندگي گذارڻ لاءِ توازن جا پر ڪٽڻ ڏيو، ۽ مون کي سيني طوفانن ۾ طوفانن کان مٿانهون انهن بلند آسمانن ڏانهن اڏامڻ ڏيو، جتي وسيع افق ۽ شاندار تصورات آهن.

امن تڏهن ايندو آهي جڏهن اسان پنهنجيون دليون پيار ۽ مهرباني لاءِ کوليندا آهيون جيڪي پيار ڪندڙ دليون آهن ۽ نيڪ ڪمن ۾ سرگرم آهن اهي امن جو تجربو ڪندا آهن چاڪاڻ ته اهو انهن جي اندر رهندو آهي امن جنت جو پناهه گاهه ۽ خوش زندگي جو بنياد آهي.

اسان کي هميشه گلن جي پويان الاهي خوبصورتي، سچ جي پويان ڪائناتي روشني، ۽ هر اک ۾ چمڪندڙ عظيم زندگي بابت سوچڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو سچ پچ ۾ مهربان هوندو آهي ۽ ٻين سان احترام ڏيکاريندو آهي، ۽ تعريفن جو جواب قسم سان ڏيندو آهي، ته ان سان هميشه تعريف ۽ احترام سان سلوڪ ڪيو ويندو.

مان پنهنجي محبت ٻين تائين پهچائيندس ته جيئن مان خدا جي محبت لاءِ هڪ دروازو کولي سگهان ته جيئن مون وٽ اچي ۽ منهنجي دل ۾ رهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي غم جي کوٺائي ۾ ٻڏندڙن لاءِ هڪ مشعل بڻاءِ، مون کي ٻين کي خوشي ڏيڻ ۾ مدد ڪر ته جيئن توهان مون کي عطا ڪيل روحاني خوشي جي شڪرگذاري ڪري سگهان.

مان پنهنجي پيار جي باهه ۾ نفرت کي ڳاري ڇڏيندس، ۽ ٻين کي معاف ڪندس ۽ سيني پياسي دلين کي پيار ڏيندس.

سچو پيار اهو پيار آهي جيڪو محبوب جي آرام ۾ خوش ٿئي ٿو.

اي خداوند، تنهنجي روشني اسان تي چمڪي، ۽ تنهنجي محبت اسان جي دلين کي هميشه لاءِ پري ڇڏي.

شروعات جو جذبو هجڻ جو مطلب آهي تخليقي تخيل جي طاقت جيڪا هڪ شخص کي اهڙي شيءِ ايجاد ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي جيڪا اڳ ڪنهن به نه ڪئي آهي. هر ماڻهو خدا جي طرفان عطا ڪيل هن تحفي سان پيدا ٿئي ٿو.

سڀ کان وڏو پيار الاهي پيار آهي، جيڪو زندگي کي لفظن کان ٻاهر خوبصورت بڻائي ٿو جڏهن توهان خدا کي پاڻ سان گڏ محسوس ڪندا آهيو،

توهان وٽ جتي به آهيو ۽ توهان جي قدمن جي رهنمائي ڪندا آهيو، الاهي پيار شروع ٿي چڪو آهي.

سچ جي طاقت هوا جي خلاف هلي ٿي

اي منهنجا مالڪ، جڏهن مون کي عارضي مشڪلاتن جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ته مون کي ماضي ۾ مون تي توهان جي بيشمار نعمتن کي ياد ڪرڻ ڏيو، اهو ڄاڻڻ ته توهان جي مدد مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي ۽ توهان جي سنڀال هميشه مون سان گڏ آهي. مان توهان جي سخي هٿ مان مون کي مليل هر نعمت لاءِ دل جي گهراين سان شڪرگذار آهيان.

پيار جا ڦڙا نيڪ روحن ۾ چمڪندا آهن، ۽ خدا صرف پيار جي سمنڊ ۾ ئي ملي سگهي ٿو.

سمجھ اهو چراغ آهي جيڪو انسان جي رستي کي روشن ڪري ٿو ۽ انهن کي ڪاميابي ڏياري ٿو.

بهار ۾، خدا فطرت کي خوبصورت گلابن ۽ گلن سان شاندار لباس ۽ روشن رنگن سان سينگاريو آهي.

امن ڀريون پيغام ڏيندڙ آهي جيڪو خدائي حضور تائين پهچڻ جو اعلان ڪري ٿو ان کان پوءِ، امن لامحدود خوشي کان وڌيڪ روشن روشنين ۾ تبديل ٿي ويندو آهي.

جڏهن مان مراقبي جي سمنڊ ۾ گهيرو ڪريان ٿو، ته مان پنهنجي وجود ۾ هڪ برڪت واري لهر محسوس ڪريان ٿو ۽ هڪ سرگوشي ڪندڙ آواز ٻڌان ٿو، "مان ويجهو آهيان".

انسان کي اندر ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي، جتي روح پاڻ کي ظاهر ڪري ٿو روح جي ڪوٺائي مان اندروني زندگي جا سيئي تجربا جنم وٺن ٿا.

جڏهن روح پاڻ کي الاهي شعور سان محسوس ڪري ٿو، ته اهو لامحدود خلا ۾ وڏي خوشي ۽ واڌ محسوس ڪري ٿو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي قدرتي صلاحيتن کان علاوه، سڀني موجود ٻاهرين ذريعن ۽ وسيلن کي استعمال ڪندا ته جيئن توهان جي رستي ۾ ايندڙ سڀني رڪاوٽن کي دور ڪري سگهو، ته پوءِ توهان اهي طاقتون پيدا ڪندا جيڪي خدا توهان کي ڏنيون آهن: اهي لامحدود طاقتون جيڪي توهان جي وجود جي گهري ڪوٺائي مان نڪرنديون آهن.

محبت سونهري رستي تي هلي ٿي جيڪا خدا ڏانهن وٺي وڃي ٿي.

جتي به غلط فهمي جي اونداهي داخل ٿي آهي، اتي مان نيڪ خواهش ۽ نيڪ ارادن جي روشني پکيڙيندس.

جڏهن مشڪلاتون توهان تي حملو ڪن ٿيون، پر توهان سڀني رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي باوجود ڪوشش ڪرڻ ۾ ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ کان انڪار

ڪريو ٿا، ته پوءِ خدا توهان کي جواب ڏيندو □ توهان جي ڪوشش کي ڪاميابي سان نوازيندو.

اي خداوند، مان پنهنجي دل جي باغ مان خواهشن جو گل چڪيندس □ ان کي تنهنجي پاڪ چوڪ تي پيار جي نذراني طور رکندس.

جيئن ته اسان جا خيال □ لفظ اهي ٻج آهن جيڪي اسان کي مستقبل جو فصل ڏيندا، مان اڄ کان پنهنجي شعور کي سٺن، مثبت خيالن سان پرڻ شروع ڪندس.

مان پنهنجي شعور جي جهاز □ مٿي □ هيٺ، اتر □ ساڄي، اندر □ ٻاهر □ هر هنڌ اُڏامي ٿو □ اُڏامي ٿو ته جيئن ڏسان ته خلا جي هر ڪنڊ □ مان خدا جي حضور □ هوس □ اڄا تائين آهيان.

هر لمحي کي لامحدود مطلق سان پنهنجي تعلق جي شعور □ گذاريو.
توهان جي شعور جي ڪا به انتها ناهي، □ سڀ شيون توهان جي وجود جي آسمان □ تارن وانگر ٽمٽار □ چمڪنديون آهن.

لاتعلقي، يا غير لاتعلقي، اهو دانشمندانه رستو آهي جيڪو ڳوليندڙ هلائي ٿو، وڏين شين جي خاطر رضامندي سان معمولي شين کان مٿي اٿي ٿو. هو هڪ نئين اندروني خوشي جي ڳولا □ پاڻ کي عارضي حسي خوشين سان پابند نٿو ڪري. لاتعلقي پاڻ □ هڪ مقصد ناهي، پر اهو روح جي خوبين □ روحاني طاقتن جي ظهور لاءِ رستو هموار ڪري ٿو.

روحاني فاتح زندگي جي رستن تي دلير قدمن سان اڳتي وڌندو آهي.

انسان کي پنهنجي موجوده زندگي مان وڌ کان وڌ فائدو حاصل ڪرڻ گهرجي، □ پنهنجي دل جون دريون کولي پنهنجي روح جي سُتل صلاحيتن کي جاڳائڻ □ بحال ڪرڻ گهرجي.

تبديلي □ تبديلي جي نقابن جي پويان الاهي موجودگي لڪيل آهي □ جيڪو به پنهنجي ذهن جي آئيني کي مستحڪم ڪري سگهي ٿو □ ان کي لڏڻ کان روڪي سگهي ٿو، اهو ان صاف آئيني □ ڪائناتي محبوب جو چهرو ڏسي سگهندو.

محبت موت □ وقت جي تباهي کان وڌيڪ طاقتور آهي.

خود تجزيو ڪاميابي جي ڪنجي آهي، □ غور هڪ آئينو آهي جنهن ذريعي اسان اندروني ڪندن کي ڏسون ٿا جيڪي ٻي صورت □ اسان جي نظر کان لڪيل رهندا. اسان کي پنهنجين خامين جي تشخيص ڪرڻ گهرجي، مثبت □ منفي رجحانن جي وچ □ فرق ڪرڻ گهرجي، □ ترقي □ ڪاميابي جي راهه □ رڪاوٽن جي سڃاڻپ ڪرڻ گهرجي.

اي دوستي، تون ڪيتري شاندار آهين! تون جيڪا مخلص، دوستانه ڳٽتي جي پاڻيءَ مان پاڻي ڪڍندي آهين، □ جنهن جا پن مخلص □ وفادار دلين جي ڪوٽائي مان نڪرندڙ اندروني □ ٻاهرين مٺاس جي شبنم سان نم ٿين ٿا.

مون هڪ پيري هڪ ننڍڙي چيل کي ريتي جي ڍير تي چڙهڻ جي ڪوشش ڪندي ڏٺو، ۽ مون پاڻ ۾ سوچيو: چيل ضرور سوچي رهي هوندي ته اها هماليه تي چڙهائي ڪري رهي آهي! ريتي جو ڍير شايد ماڪوڙي کي تمام وڏو لڳي ها، پر منهنجي نظر ۾ نه. ساڳي طرح، اسان جا لکين شمسي سال خدا جي ذهن ۾ هڪ منٽ کان به گهٽ ٿي سگهن ٿا.

اسان کي پاڻ کي عظيم شين جهڙوڪ ابديت ۽ لامحدوديت بابت سوچڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي.

مون لامحدود دنيا ۾ گهميو ۽ روشني جي زمين ۾ چمڪندڙ ڏند ڏٺو، ۽ ان زنده چمڪ ۾ مون وقت جي صفحن تي لکيل رازن جي معنيٰ پڙهي.

جڏهن توهان سمهندا آهيو، توهان غير فعال طور تي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو پر جڏهن توهان شعوري طور تي مراقبي ذريعي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو، ته پهرين شيءِ جيڪا توهان محسوس ڪندا آهيو اها امن جي حالت آهي، ۽ توهان جي چهري جا عضوا قدرتي طور تي هڪ مسڪراهٽ ٺاهيندا آهن جيڪا اندروني امن کي ظاهر ڪري ٿي پر توهان کي پنهنجي روح جي پاڪائي کي محسوس ڪرڻ لاءِ امن جي هن حالت کان ٻاهر ڏسڻ گهرجي - هڪ پاڪائي جيڪا حسي محرڪن کان بي داغ هجي يا حواسن سان لاڳاپيل خيالن جي خودڪار رد عمل کان پوءِ جيڪا حالت توهان تجربو ڪندا آهيو اها دائمي، هميشه تجديد ٿيندڙ خوشين مان هڪ آهي.

جيڪڏهن توهان چنڊ جي روشني هيٺ پاڻيءَ جو پيالو رکو ۽ پوءِ ان کي هلايو، ته توهان چنڊ جي هڪ بگڙيل تصوير ٺاهيندا. جڏهن پاڻي پيالي ۾ اچي ٿو، ته ان جو عڪس صاف ٿي ويندو آهي. اهي لمحا جڏهن پيالي ۾ پاڻي بيهڻ ۽ چنڊ جي چهري کي مڪمل وضاحت سان ظاهر ڪرڻ جي برابر آهن. غور فڪر جي سڪون ۾، احساسن ۽ خيالن جون سيئي لهرون ذهن مان وهڻ بند ٿي وڃن ٿيون ۽ امن جي هن گهري حالت ۾، غور فڪر ڪندڙ شخص، ان سڪون ۾، روح جي ڍنڍ ۾ عڪاسي ٿيل الاهي موجودگي جي پوري چنڊ کي ڏسي ٿو.

چار حالتون آهن جن کان هڪ سراسري ماڻهو واقف آهي: خواهش پوري ٿيڻ تي خوشي، انڪار ڪرڻ تي ناخوشي، جڏهن نه خوش هجي ۽ نه اداس هجي ته بوريت، ۽ جڏهن خوشي، درد ۽ بوريت جي انهن جذبات يا نفسياتي حالتن تي قابو پائي ته سڪون.

امن هڪ انتهائي گهربل حالت آهي، جيڪا غم ۽ خوشي ٻنهي جي غير موجودگي ۽ بوريت جي غير موجودگي مان پيدا ٿئي ٿي. اهي حالتون روح جي مٿاڇري تي مسلسل تبديل ٿينديون ۽ لهنديون آهن. درد ۽ خوشي جي انتشار واري لهرن تي سوار ٿيڻ کان پوءِ، جنهن ۾ بار بار ٿڪاوٽ جي ڪوتائي

 ٻڌڻ شامل آهي، امن جي پرسڪون سمنڊ تي ترڻ خوشي آهي پر امن کان وڌيڪ روحاني خوشي آهي - روح جي خوشي - آخري خوشي اها هڪ دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي پر هميشه لاءِ روح سان گڏ رهندي آهي. هي عظيم خوشي صرف الاهي موجودگي جي شعور ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي.

هڪ سچي مسڪراهٽ روحاني خوشي جي مسڪراهٽ آهي جيڪا خدا جي باري غور فڪر ڪرڻ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿي.

منهنجي مُرڪ منهنجي اندر جي هڪ گهري خوشي مان نڪرندي آهي - هڪ خوشي جيڪا سيني لاءِ دستياب آهي اها هڪ گلدار گلاب جي دل مان نڪرندڙ خوشبو وانگر آهي هي وڏي خوشي ٻين کي دعوت ڏئي ٿي ته پاڻ کي نعمت جي مقدس پاڻيءَ غرق ڪن.

برڪت واري بخشش جي روشني ، ڪيترن سالن کان گڏ ٿيل نفرت جي اونداهي ختم ٿي ويندي آهي.

خدا پنهنجن عبادت ڪندڙن جي ڪنهن به ضرورت کي جلدي پورو ڪري ٿو ڇاڪاڻ ته انهن پاڻ کي خود غرضي جي مقصدن کان آزاد ڪيو آهي جيڪي ڪوشش کي مايوس ڪن ٿا اميدن کي مايوس ڪن ٿا.

جنهن کي خدا بچائي ٿو، ان کي ڪا به شيءِ تباهه نٿي ڪري سگهي.

اسين هن دنيا اڪيلا نه آهيون، ڇاڪاڻ ته خدا اسان سان گڏ آهي، اهڙا مستقل، ويجها دوستانه رشتا آهن جن مان اسان کي سهارو خوشي ملي ٿي.

اي حڪمت جي آسمان هدايت جي چمڪندڙ تارو، توهان جي شاندار چمڪ مون کي توهان جي برڪت واري افق ڏي ڳولڻ جي دعوت ڏئي ٿي، منهنجو خواهشمند پکي وڏي رفتار سان ڊوڙندو آهي، گهاٽي، اداس ماحول کي ڇڪيندو آهي، توهان جي خواهش کان متاثر ٿي توهان جي سڀ کان پاڪ روشني سينگارڻ لاءِ.

جڏهن ڪو ماڻهو اندروني، وجداني احساس ذريعي محسوس ڪرڻ جي قابل هوندو آهي ته اهو مضبوط جسماني جسم نه پر جسم جي اندر دائمي روحاني وهڪرو آهي، تڏهن سندس شخصيت ترقي ڪرڻ ڦُلڻ شروع ٿئي ٿي.

جڏهن شاگرد جو دل خدا جي محبت سان پريل هوندو، ته سندس چهرو امن دانائي جي مسڪراهٽ سان چمڪندو، جهالت جا پرت جيڪي سندس روح کي ڍڪيندا هئا، ٽٽي پوندا مڪمل طور تي غائب ٿي ويندا.

جڏهن توهان ڪنهن گل يا وڻ کي ڏسندا آهيو، ته توهان کي خبر پوندي ته زندگي جون اهي خوبصورت صورتون پاڻمرادو وجود نه آيون آهن. خدا

اهو آهي جنهن انهن کي شڪل ڏني ۽ انهن کي خوشبو ۽ شاندار خوبصورتي سان نوازيو.

همیشه پنهنجا فرض، ننڍا هجن يا وڏا، وڏي ڌيان سان ادا ڪريو، ياد رکو ته خدا توهان جي قدمن جي رهنمائي ڪري ٿو ۽ توهان جي عظيم خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ توهان جي ڪوششن کي مضبوط ڪري ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي روحاني جوهر سان ڳنڍجي ٿو، ته گهڻو وقت اڳ وساريل، گذري ويل دور ۽ روح جون لافاني طاقتون پنهنجي شعور ڏانهن موٽنديون آهن مراقبي ۾، ڪو ماڻهو ياد رکي ٿو ته اهي هڪ لافاني روح آهن، فاني جسم نه.

اسان کي هر هنڌ ماڻهو ملن ٿا، سٺا ۽ خراب، پنهنجي طريقي سان خوشي ڳولي رهيا آهن ڪو به پاڻ کي نقصان پهچائڻ نٿو چاهي ته پوءِ ڪجهه ماڻهو اهڙي طريقي سان ڇو عمل ڪن ٿا جيڪي ناگزير طور تي انهن لاءِ درد ۽ غم جو سبب بڻجن ٿا؟ ڇاڪاڻ ته اهي عمل جهالت ۽ وهم جي ڪري ٿين ٿا.

اي منهنجا مالڪ، اسين توکان دعا گهرون ٿا ته پنهنجي حڪمت جي روشني سان اسان تي چمڪيو ۽ اسان کان جهالت ۽ وهم جي اونداهي کي هٽائي ڇڏيو.

هڪ باشعور شخص کي ډڄڻ جي بدران محتاط رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي اندر بي پرواهي ۽ تڪڙ کان سواءِ جرئت جو احساس پيدا ڪرڻ گهرجي ته جيئن پاڻ کي اهڙين حالتن ۾ نه وجهي جيڪي خوف ۽ پريشاني کي جنم ڏئي سگهن.

دانائي ٻاهرين معلومات جي داخل ٿيڻ تي منحصر ناهي، پر اندروني قبوليت جي طاقت تي منحصر آهي، جيڪا حقيقي علم جي مقدار جو تعين ڪري ٿي جيڪا حاصل ڪري سگهجي ٿي ۽ اها رفتار جنهن تي اهو علم حاصل ڪري سگهجي ٿو.

هي دنيا صرف هڪ اسٽيج آهي جنهن تي اسين خدائي هدايتڪار جي هدايت هيٺ پنهنجا ڪردار ادا ڪريون ٿا. اسان کي مقرر ڪيل ڪردارن جي نوعيت کان سواءِ چڱي طرح انجام ڏيڻ گهرجي، هميشه ياد رکو ته اسان جي بنيادي فطرت دائمي خوشي آهي.

عقلمندن مان سڀ کان وڌيڪ عقلمند اهو آهي جيڪو خدا کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ۽ ڪامياب مان سڀ کان وڌيڪ ڪامياب اهو آهي جيڪو خدا کي ڳولي ورتو آهي.

اي خدائي محبوب، تون اسان جي زندگين ۾ ٻهرين جڳهه رکين، تنهنجي شفا بخش محبت اسان جي دلين کي ڀري ڇڏي، ۽ تنهنجي برڪت واري روشني اسان جي روحن مان پريشانين جي اونداهي کي ختم ڪري.

آزادي جو مطلب آهي ضمير مطابق عمل ڪرڻ، عادت ۽ خواهش جي حڪمن موجب نه. انا ۽ ان جي خواهشن جي فرمانبرداري پابنديون پيدا ڪري ٿي، جڏهن ته دانائي جي اشارن تي عمل ڪرڻ سان انهن پابندين کان آزادي ملندي آهي.

ذهني سڪون سٺين خوبين جي شعوري ۽ عمدي ترقي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو، جيڪي مڪمل طور تي بالغ ٿيڻ کان پوءِ انهن جي مالڪ کان ڪسي نه ٿيون سگهجن جيستائين هو پنهنجي مرضي سان انهن کي ڇڏڻ جو انتخاب نه ڪري.

گهڻا ماڻهو غلط طريقن سان خوشي ڳوليندا آهن ڪجھ ماڻهو يقين رکن ٿا ته اهي غلط رويي ۽ غير صحت مند عملن کي اختيار ڪندي پنهنجي خوشي کي پيٽو ڪري سگهن ٿا جيڪي ظاهر ڪن ٿا ته زبردست ۽ دائمي خوشي جا چمڪندڙ واعدا پيش ڪن ٿا، ۽ اهي انهن ڪوڙن واعدن سان ٺڳيا وڃن ٿا، ڇاڪاڻ ته سچي خوشي جو ذائقو ڪوڙن وهمن ۽ غلط ڪمن جي دوزخ ۾ چکي نٿو سگهجي.

هر منٽ ابديت آهي ڇاڪاڻ ته ان منٽ ۾ ابديت جو تجربو ڪري سگهجي ٿو ڏينهن، منٽ ۽ ڪلاڪ دريون آهن جن مان اسان ابديت کي ڏسي سگهون ٿا زندگي مختصر آهي، پر ساڳئي وقت لامحدود ۽ لامحدود آهي روح لافاني آهي، ۽ انساني زندگي جي هن مختصر باب دوران، اسان کي هر موجود صلاحيت ۽ موقعي مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي.

روحاني لفظ ٻج وانگر آهن جن کي ڦُٽڻ، وڌڻ، ڦُلڻ ۽ ميوو ڏيڻ لاءِ زرخيز مٽي جي ضرورت هوندي آهي.

روحاني واڌ ويجهه لاءِ خود غور ڪرڻ، زندگيءَ جي ترجيحن کي ٻيهر ترتيب ڏيڻ، نقصانڪار عادتن جي سڃاڻپ ۽ ان کي ختم ڪرڻ، ۽ ترقي پذير روحاني سمجھ ۽ وڌندڙ ذهني طاقت جي مطابق صحت جي ضابطن ۽ قانونن جي پيروي ڪرڻ جي ضرورت آهي.

جڏهن شاگرد الاهي خوشي جو مزو چکندو، ته هو ڏسندو ته خدا هن لاءِ ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ حقيقي ٿي ويو آهي، ۽ هو محسوس ڪندو ته الاهي موجودگي کي ڇهڻ هڪ اهڙي خوشي آهي جنهن جي ڪا به حسي خوشي برابر نه ٿي سگهي.

خدا انسان جي روحاني شعور کي جاڳائڻ ۽ نيڪي جي خوبصورتي، برداشت جي عظمت، حڪمت جي عظمت، ۽ روحاني خوشي جي شان و شوڪت ذريعي سندس مرضي کي صحيح رخ ۾ هدايت ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو.

مان ٻين کي اجنبي نه سمجهندس ڇاڪاڻ ته مون کي لڳي ٿو ته هر ڪو منهنجو ڀاءُ يا ڀيڻ آهي مان پنهنجي زندگي کي ڪامياب ۽ پورو ڪندڙ

ٻڌائيندس ته جيئن مان ٻين کي ڪامياب ٿيڻ ۽ حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪري سگهان. مان ٻين سان همدردي ڪندس ۽ انهن کي رحم ڏيکاريندس جيئن مان پاڻ کي ڏيکاريان ٿو. مان خدا سان پيار ڪندس جيئن نبين ۽ اوليائن ان سان پيار ڪيو، ۽ مان ٻين لاءِ پنهنجي محبت جي ڪوهه ۾ خود غرضي وجهي ڇڏيندس.

هن عارضي، دنياوي زندگي کان ٻاهر، موت جي تابع، هڪ دائمي، نه بدلجندڙ زندگي آهي. جسم ڪيميائي عنصرن مان ٺهيل آهي جيڪي سڙي ۽ ختم ٿي ويندا آهن، پر هن عارضي وجود کان ٻاهر خدا جي موجودگي ۾ هڪ دائمي، آسماني زندگي آهي. تنهن ڪري، اسان کي پنهنجو سچو ڌيان هن غير مستقل جسم تي محدود نه رکڻ گهرجي، ۽ جيڪي ان جي خواهش رکن ٿا انهن کي ان جي آزمائشن کي برداشت ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا مالڪ بڻجڻ گهرجن.

اڄ مان ضرورتمندن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ۽ جيڪو ڪري سگهان ٿو بکايلن کي ڏيندس.

مان خدا جي حفاظت ۾ محفوظ ۽ سلامت آهيان ۽ پنهنجي صاف ضمير جي پٺين جي پويان، مان نيڪيءَ جي روشني سان هڪ آهيان جيڪا مونجهاري ۽ پريشاني جي سمنڊ ۽ غم جي لهرن سان اُڏل روحن جي پيڙين کي هدايت ڪري ٿي.

اڄ مان خدا کي امن جي ڦڙڪندڙ لهر ۾ محسوس ڪريان ٿو جيڪو منهنجي اندر ۾ ڌڪي ٿو ۽ منهنجي دل جي تارن کي ڇڪي ٿو.

مان ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪندس، جيئن مان پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، ۽ پنهنجي روحاني خوشي ذريعي مان الاهي محبت جي گهر ۾ هر ڪنهن جي خدمت ڪندس ۽ جيڪڏهن مان پنهنجي ضمير کي دوکو ڏيڻ جي ڪوشش ڪندس ته مان پاڻ کان سواءِ ڪنهن کان به نه ڊڄندس.

روح جي باغن مان

توهان ڪٿي وڃڻ جو ارادو ڪيو ٿا، ۽ توهان جلدي اتي پهچڻ لاءِ پاڻ کي جلدي ڪريو ٿا جڏهن توهان پهچندا آهيو، توهان ڏسندا آهيو ته توهان کي اها جاءِ پسند نه آهي ڇاڪاڻ ته توهان کي بي صبري، پريشاني، ۽ شايد انتشار محسوس ٿئي ٿو ان جي بدران، پرسڪون، وڌيڪ متوازن ۽ وڌيڪ متوازن ٿيڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪڏهن توهان جا خيال پريشاني ۽ بيچيني ڏانهن مائل ٿين ٿا، ته انهن کي زور سان دٻايو جيستائين اهي پنهنجو آرام حاصل نه ڪن.

جوش اعصابي نظام جي توازن تي منفي اثر وجهندو آهي چاڪاڻ ته اهو جسم جي ڪجهه حصن ڏانهن وڌي مقدار ۾ توانائي موڪليندو آهي جڏهن ته ٻين کي انهن جي قدرتي حصي کان محروم ڪندو آهي. توانائي جي ورڇ ۾ هي عدم توازن اعصابي جو سبب آهي. هڪ پرسڪون ۽ آرامده جسم اعصاب کي آرام ڏئي ٿو ۽ نفسياتي خوشحالي کي فروغ ڏئي ٿو.

خدا سان هم آهنگي ۾، اندروني نظر بتدريج ظاهر ٿيڻ شروع ٿئي ٿي. ڪنهن کي مڪمل يقين هجڻ گهرجي ته خدا هر دل جي دعا جو جواب ڏيندو. جيڪو به روشني جي ڳولا ۾ هن ڏانهن رخ ڪندو، ان جي نظر ڪليل هوندي ۽ ان جو ذهن ۽ دل روشن ٿيندي.

جڏهن بصيرت کلي ٿي، ته اها هڪ اهڙي احساس جي طور تي ظاهر ٿئي ٿي جيڪا دل مان نڪرندي آهي، هڪ گهري وضاحت ۽ درستگيءَ جو احساس هن احساس ذريعي، ڳوليندڙ کي صحيح رستي تي هلڻ لاءِ بيحد يقين ۽ مضبوط هدايت ملي ٿي، ۽ آهستي آهستي هن احساس کي سڃاڻڻ ۽ ان تي ڀروسو ڪرڻ شروع ٿئي ٿو.

ان جو مطلب اهو ناهي ته سوچڻ کي مڪمل طور تي ڇڏي ڏيو؛ پرسڪون، غير جانبدار سوچ بصيرت ڏانهن به وٺي ٿي جذباتي سوچ، جيڪا بيوقوفي ۽ خود اهميت جي ڪري هلي ٿي، غلط فهمين ۽ غلط نتيجن ڏانهن وٺي ٿي.

تباهي ڪندڙ شڪ ۽ غلط عقيدن کي پوري دل سان رد ڪريو، ۽ پنهنجي دل ۽ روح کي ايمان جي دائري ۾ خدا تي مڪمل ڀروسو ڏانهن موڙيو. غور و فڪر جي خاموشي ۾، توهان جو شعور سچائي ۽ صحيح سمجهه تي ڌيان ڏيڻ جي قابل هوندو. هن تجربي ۾، ايمان ڦُلندو ۽ ظاهر ٿيندو آهي، ۽ بصيرت ذريعي، توهان اهو تجربو ڪندا جيڪو ڪنهن اک نه ڏٺو آهي، ڪنهن ڪن نه ٻڌو آهي، ۽ ڪنهن به انساني ذهن تصور نه ڪيو آهي.

منهنجي خواهش ۽ دعا جو هر ساهه منهنجي روح ۾ دروازا ۽ دريون کوليندو آهيءَ جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج مصروف ترين رستن تي چمڪي ٿو، تيئن مان پنهنجي روزاني سرگرمين جي سيني پريل جڳهن تي الاهي محبت جون ڪرڻيون ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائيان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي هڪ سخي روح عطا ڪر ته مان جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي ٻين سان شيئر ڪريان، ۽ مون کي منهنجي ذهن جي خاموش ڍنڍ ۾ منهنجي روح جي چنڊ جو عڪس ڏسڻ ۾ مدد ڪر جيڪو تنهنجي موجودگي جي روشني سان چمڪي رهيو آهي.

اڄ مان خدا تي غور ۾ فڪر جي سمنڊ ۾ غوطه هڻندس جيستائين مون کي حڪمت ۾ الاهي خوشي جا موتي نه ملن.

مان توکي پيار ڪندس، اي منهنجا مالڪ، ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ، ڇاڪاڻ ته توکان سواءِ مان ڪنهن به انسان يا ڪنهن به شيءِ سان پيار نٿو ڪري سگهان.

جبلن جي ڪوٺائي ۾ خاموش آسمانن ۾، ۾ منهنجي روح جي ڪوٺائي ۾ خاموشي جي غار ۾، مان خدا جي موجودگي کي محسوس ڪريان ٿو ۽ سندس مسلسل خوشي محسوس ڪريان ٿو، ۾ مان سندس پاڪ چشمن مان پيئندو آهيان جيڪي ڪڏهن به ختم نه ٿيندا آهن ۽ نه ئي هميشه لاءِ سڪندا آهن.

مان توکي پيار ڪريان ٿو ۽ عبادت ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، جنهن جي محبت هر قسم ۾ پيار ڪندڙ دل ۾ اعليٰ آهي.

ڪنهن استاد پرماهينس کان پڇيو ته ڪيس هڪ مقناطيسي ۽ پرڪشش شخصيت پيدا ڪرڻ جو طريقو ڏيکاريو، ۽ هن چيو: ٻين سان لهه وچڙ ۾ اچڻ وقت توهان کي ذهني طور تي موجود هجڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته غير حاضري ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ڪردار لاءِ نقصانڪار آهي. يقيناً، مان عظيم ماڻهن جي غير حاضري جو ذڪر نه ڪري رهيو آهيان، جن جا خيال عام طور تي گهري معاملن ۾ جذب هوندا آهن.

هميشه هوشيار ۽ باخبر رهو، ۽ توهان هڪ پرڪشش مقناطيس بڻجي ويندا.

ڪو به ماڻهو نظرانداز ٿيڻ پسند نٿو ڪري. اسان سڀ چاهيون ٿا ته اسان جي جذبات تي غور ڪيو وڃي ۽ انهن کي نظر ۾ رکيو وڃي، ۽ ساڳئي طرح، اسان کي ٻين جي جذبات تي غور ڪرڻ گهرجي ۽ هم آهنگيءَ ۽ سمجهه حاصل ڪرڻ لاءِ انهن تي غور ڪرڻ گهرجي. اهو ڪرڻ لاءِ، توهان کي ٻنهنجي چوڌاري هر ڪنهن لاءِ هوشيار، ادراڪ رکندڙ ۽ ڌيان ڏيڻ گهرجي.

مئلن کي ٻين جي بي عزتي ڪرڻ جي طاقت ناهي، پر جيڪو انهن تي ڌيان نٿو ڏئي اهو ڪندو آهي.

جڏهن توهان ٻين جي صحبت ۾ هجو، ته انهن سان ڌيان، توانائي ۽ دلچسپي سان رابطو ڪريو، پر ٻنهنجي باري ۾ ڳالهائڻ کان پاسو ڪريو.

هر ڪو پاڻ بابت ڳالهائڻ چاهي ٿو، پر اهو هڪ ڪمزور طريقو آهي ٻين کي جيڪڏهن اهي چاهين ته پاڻ بابت ڳالهائڻ ڏيو؛ انهن کي جيڪو چوڻو آهيءَ اهو ٻڌو انهن کي پنهنجن مسئلن، انهن جي ڪاميابين ۽ انهن جي تاثرن بابت ڳالهائڻ ڏيو، پر توهان جي مقناطيسيت کي توهان لاءِ ڳالهائڻ ڏيو چراغ جي روشني پاڻ لاءِ واضح طور تي ڳالهائي ٿي؛ توهان جي خاموش وائبريشن کي توهان لاءِ برابر وضاحت سان ڳالهائڻ ڏيو.

خدا مون کي هڪ خواب ۾ ڏيکاريو ته جيڪي جنگ ۾ مرن ٿا اهي موت جو هڪ خوفناڪ خواب ڏسندا آهن، پر جيئن ئي نيڪ ماڻهو جسم مان جيئرو ٿين ٿا ته اهي هڪ پريشان ڪندڙ خوفناڪ خواب مان جاڳندا آهن ۽ ان کان آزاد ٿيڻ تي خوش ٿيندا آهن.

اسان جا سڀ زندگي جا تجربا ڪائناتي خواب جو حصو آهن جيڪو انسانيت جنگ جو خوفناڪ خواب پيدا ڪيو، پر جڏهن هن خوفناڪ خواب جا متاثرين پنهنجا جسم ڇڏي ويندا آهن، انهن کي احساس ٿيندو آهي ته اهو هڪ خوفناڪ خواب هو جنهن مان اهي جاڳيا آهن، ۽ اهي سمجهندا آهن ته اهي مئل نه آهن. هي هڪ گهرو مابعدالطبعي سچائي آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڄاڻي ٿو ته اهي خواب ڏسي رهيا آهن، ته هو پريشان ڪندڙ خوابن جي تجربن کان متاثر نه ٿيندو پر جيڪڏهن اهي خواب اندر خود شناسي حاصل ڪن ٿا ۽ ڪو ماڻهو هڪ موتمار ڌڪ ڏئي ٿو، ته اهو خواب موت هڪ حقيقي ۽ خوفناڪ آزمائش وانگر لڳي ٿو جيستائين اهي جاڳندا ۽ محسوس ڪندا ته اهو حقيقي نه هو.

هي موت کان پوءِ جي حالت تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن اسان پنهنجي جسمن کي ڇڏي ڏيون ٿا، اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان جو شعور مري نه ويو آهي، پر اسان جسم ۽ ان جي مادي پابندين ۽ حدن کان آزاد ٿي ويا آهيون، ۽ ان آزادي ۾ هڪ وڏي آزادي آهي.

اسان کي ڪڏهن به موت جي طلب نه ڪرڻ گهرجي، پر ان جي بدران خدا سان هم آهنگي ۾ ان تي غور ڪندي پنهنجي شعور کي تيار ڪرڻ گهرجي، ته جيئن جڏهن موت پنهنجي وقت تي اچي ته اسان ان کي هڪ خواب کان وڌيڪ ڪجهه به نه ڏسي سگهون.

مان جڏهن به چاهيان ٿو زندگي ۽ موت جي خوابن واري فطرت کي ڏسي سگهان ٿو. تنهن ڪري، مان هن جسم کي گهٽ اهميت نٿو ڏيان.

اعصابي نظام جي اندر هڪ روحاني فزيالوجي آهي جيڪا منفرد طور تي انسان کي شعور جي ترقي جي اعليٰ ترين مرحلن تائين پهچڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

انساني دماغ، وهيل ۽ هاٿين کان سواءِ ٻين ڪيترن ئي جانورن جي دماغن کان وڏو آهي، وڌيڪ پيچيده آهي ۽ سوچڻ جي وڌيڪ صلاحيت رکي ٿو. اهو انساني دماغ کي انسانن لاءِ هڪ مناسب اوزار بڻائي ٿو، جيڪي ٻين مخلوقن جي ڀيٽ ۾ وڌيڪ ترقي يافته شعور رکن ٿا. دماغ جا پيچيده ۽ پيچيده ڪنوليشن انسانن کي گهرائي ۾ گهري سوچ سان سوچڻ جي قابل بڻائين ٿا. تنهن ڪري، صرف انسان ئي فهم جي اعليٰ سطحن تائين پهچڻ جي قابل آهي، ۽ نتيجي طور، پنهنجي خالق کي ڄاڻڻ جي قابل آهي. عقلمند

ماڻهو اهو آهي جيڪو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي مادي، ذهني ۽ روحاني سطحن تي انسانيت جي خدمت ۽ فائدي ۾ استعمال ڪري ٿو.
سيارو پنهنجي ٽڏي، اڇي، للي جهڙي چادر ۾ آيو.
اونهاري جي خوشين لاءِ منهنجون خواهشون ختم ٿي ويون آهن.
مون کي چيو ويو هو ته توهان جي مهربان دل جي گرمجوشي ڳوليان.
۾ جيئن بهار ظاهر ٿيو، ناچ ڪندي، هر قسم جي گلن سان سينگاريل
ٻنين ۾ ٽڪرين جي خوشبوءِ سان خوشبوءِ، مون کي چيو ويو ته توسان پيار ڪريان، منهنجا خدا
۾ اونهارو آيو، نرم ٻنن ۾ پنهنجا سائي راڳ ڳائيندي، چنار جي سرسراهٽ۔ ۽ صنوبر جي وڻن جي سرسراهٽ۔
هن زور ڀريو ته مان توکي پڙهي ٻڌايان.
نرم، نرم مٽي به منهنجن ٽڪڙن پيرن کي چُهي رهي هئي
۾ هن انهن کي توهان جي سڀ موجود مقدس جاءِ ڏانهن وڃڻ لاءِ چيو.
نرم خوشبوءَ مون کي چيو ته ان جي رستي تي هلان.
لڏندڙ گلاب ۾ تلسي جي دل ۾ توهان جي پاڪ مندر ڏانهن
۾ پکين مون کي چيو ته توکي انهن وانگر ڳائيندس.
۾ ندين ۾ ندين تي لڙڪندڙ هوا
مون تنهنجي لاءِ پنهنجي پيار جي بلبلن کي جاڳايو، ۽ اهي تنهنجي وڏي سيني جي مٿان ڪلڻ لڳا.
۾ گاهه جي مڙيل ريشائن سان، مون سکيو ته ڪيئن موڙجي
مان توکي سجدو ڪيان ٿو، اي خداوند
۾ بخور مون کي توهان جي عطر جي شاندار خوشبو بابت ٻڌايو.
۾ مان ڪيئن پنهنجي دل کي تنهنجي لامحدود تخت جي اڳيان تنهنجي پاڪ خوشبوءَ سان ڀري رکان؟
۾ ننڍڙن، خاموش، صبر ڪندڙ پٿرن مون کي ٻڌايو ته جيئن مان توکي انهن ۾ به ڏسي سگهان جيڪي منهنجي خوشي چوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.
وساريل سالن مون کي چيو ته مان پنهنجن ساٿي انسانن کي هر منٽ ۾ سيڪنڊ ۾ پيار ۾ پيار جو پيغام موڪليان.
۾ هر خيال مون کي چيو ته توکي سندس دل ۾ ڳوليان.
منهنجي پيار مون کي متاثر ڪيو ته مان توهان جي ذريعي موجود هر شيءِ سان پيار ڪريان.
۾ منهنجي پيار مون کي سرگوشي ڪئي، "مون کي پنهنجي سموري طاقت سان پيار ڪر، اي منهنجا خدا"

هڪ پيري مان گاهه ۾ گلن جي بستري تي ليٽي پيو هوس ۾ خواب ۾ ڏٺم ته وجود ۾ هر شيءِ خوبصورت ۾ خوشيءَ واري آهي.

منهنجو مٿو ٻڳهن، سائي ۾ گهاٽي گاهه تي ٽيڪ ڏئي رهيو هو، جيڪي مون کي مٺي خوشبوءِ ڪٽي ايندڙ هوائن سان اڏائي رهيا هئا.

پوءِ مون کي پنهنجي هٿ ۾ پنهنجي جسم کي ڇهڻ لاءِ مجبور ڪيو ويو، ۾ مان ان جي خالق جي عظمت کان حيران ٿي ويس ها، مون کي حيرت ٿي ته مان، جيڪو پنهنجي جسم جي حقيقت جو يقين رکان ٿو، هڪ ڏينهن ان کي زمين ۾ آرام ڪرڻ لاءِ ڇڏي ويندس هي جسم جيڪو موت جي وقت ٿڌو، پيلو ۾ بي حرڪت ٿي ويندو، جڏهن ته هاڻي اهو زندگي سان متحرڪ نظر اچي ٿو ۾ سوين احساسن، لکين خيالن، ۾ اربين تصورن ۾ تصورن کي پناهه ڏئي ٿو.

هي جسم اهو مرحلو آهي جنهن تي زندگيءَ جا باب کُليندا آهن، جتي مُرڪن جا ڪُل ڦٽندا آهن، صرف موت جي ناگزير آمد کان پوءِ هتي، گوشت، هڏين ۾ رت جي وچ ۾، ۾ چمڙي جي خوبصورت نقاب جي پويان، بيماري جا بگهڙ ۾ خواهش جا جانور لڪيل آهن. ۾ هتي، پڻ، جسم جي هيٺان، روشني جي بادشاهت ڏانهن هڪ ڳجهو رستو آهي. هي جسم سڪي ويندو ۾ ختم ٿي ويندو جڏهن ان جو مالڪ - روح - ان کي ناقابلِ واپسي طور تي ڇڏي ويندو ۾ ڇو نه؟ ڇاڪاڻ ته جڏهن جسماني رهائش جو روشن خيال مالڪ مادي جي مٿيءَ واري، ٽٽل جهوپڙي ۾ رهڻ کان ٿڪجي پوندو آهي، اعصاب جي تارن سان جڙيل هوندو آهي جيڪي مسلسل خيال جي ضرورت رکن ٿا، ته هو خدا جي زمين جي ڪنهن ڪنڊ ۾ ٻئي گهر ۾ تسلي ڳوليندو آهي - مڪمل وجود جي هڪ ٻئي دائري ۾ جتي خوشي جي خوشبو هر هنڌ ۾ مسلسل طور تي پکڙجي ٿي.

لافاني روح هڪ دائمي مسڪراهٽ سان زندگي ۾ موت جو ڪردار ادا ڪري ٿو، پوءِ پنهنجي ابدي گهر ڏانهن روانو ٿئي ٿو.

ڇا فلم ڏسندڙن کي شو ختم ٿيڻ کان پوءِ هميشه لاءِ سينيما ۾ رهڻ جي ضرورت آهي؟ يقيناً نه ماڻهن کي گهر واپس وڃڻ گهرجي ساڳي طرح، روح هتي زندگي جي سينيما جي تماشي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ ايندا آهن، پوءِ هليا ويندا آهن ۾ ٻيهر واپس ايندا آهن. اهي فلمون ۾ ڊراما ڏسڻ پسند ڪندا آهن، ۾ جڏهن اهي انهن پرفارمنس کان ٿڪجي پوندا آهن جن جا اهي خواب ڏسندا هئا، ۾ انهن سبقن تي عبور حاصل ڪري وٺندا آهن جيڪي خدا انهن کي سکڻ چاهيندو آهي، ته اهي هڪ ڀيرو ۾ هميشه لاءِ دائمي نعمت جي گهر ڏانهن موٽندا آهن.

جڏهن قدر انصاف تي ٻڌل نه هوندا آهن، ته خلا کُلي ويندا آهن جن مان مصيبت ۾ مصيبت ڦُٽي پوندي آهي جيڪڏهن قدر خود غرضي، موتمار

تڪرار سخت مقابلي تي ٻڌل آهن، ته نتيجا خراب ٿيندا ڇاڪاڻ ته مقصد ناپاڪ آهن، اهڙي صورت پئسي تي برڪت نه هوندي.

هڪ شخص کي پنهنجي ضمير کي خود غرضي کان پاڪ ڪرڻ گهرجي ٻين جي خرچ تي پاڻ کي امير ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي. سچي اطمينان روحاني آهي، مادي نه، زندگي اصل فائدو حڪمت، علم خدا جي محبت جي خزانن کي حاصل ڪرڻ آهي.

اسان کي سادگي سان رهڻ گهرجي هميشه ٻين جي مدد ڪرڻ انهن جي حالتن کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي پر هي عظيم مقصد ٻين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ خود غرضي لالچ سان مطابقت نٿو رکي.

جيڪي دنياوي آهن اهي غير متوازن آهن ان ڪري ڪامياب نه سمجهيا وڃن ٿا هڪ سادي، متوازن زندگي هڪ شاندار فن آهي ڪاميابي جي نشاني آهي جن جو واحد مقصد پئسا حاصل ڪرڻ آهي اهي خدا جي مهرباني نه ڳولي سگهندا.

اهو سچ آهي ته خدا اسان بک جو احساس پيدا ڪيو ته جيئن اسين ڪم ڪري سگهون پنهنجي جسمن جي سار سنڀال ڪري سگهون، پر جسم جي سار سنڀال ڪرڻ ئي زندگيءَ جو واحد مقصد ناهي. مقصد ڪنهن به مادي يا وقتي خيال کان تمام وڏو آهي، ڪيترو به شاندار، شاندار شاندار ڇو نه لڳي.

هڪ شاگرد ماسٽر پرمهانس کان پڇيو ته الاهي موجودگي جو تجربو ڪيئن ڪجي، هن جواب ڏنو، "هر رات، سمهڻ کان اڳ، مراقبو ڪريو جيستائين توهان محسوس نه ڪريو ته توهان جو شعور خيالن جي دنيا کي ڇهي ويو آهي ٻئي طول و عرض داخل ٿي ويو آهي، پر، اهو سڀ ڪجهه ناهي ذهن کي اندر ڏانهن موڙڻ کان پوءِ، خواهشون ايرڻ گهرجن، خواهشون خدا ڏانهن پوڏ وانگر دوڙڻ گهرجن. جڏهن شاگرد پاڻ کي مڪمل طور تي خدا جي حوالي ڪري ٿو، ته هو اوچتو محسوس ڪري ٿو ته هن سندس برڪت واري موجودگي کي ڇهيو آهي ڪيس سڃاڻي ورتو آهي. هو هڪ وڏي روشني ڏسندو، هو ملائڪن مهربان روحن کي ڏسي سگهي ٿو يا هو هڪ نشي آور آسماني خوشبوءِ کي محسوس ڪري سگهي ٿو، پوءِ هو چاڻيندو ته خدا هن کي جواب ڏنو آهي، سندس بصيرت ڪليل هوندي، خدا هن کي زندگي جا راز ظاهر ڪندو يا هو مراقبي دوران وڏي امن ڏڪيل هجي جيڪڏهن هو مراقبو جاري رکي خدا هن تي پنهنجو عظيم پيار عطا ڪري، ته هو بيان کان ٻاهر هڪ الاهي خوشي محسوس ڪندو. برڪت وارو آهي اهو جنهن کي هي خوشگوار تجربو ڏنو ويو آهي"

الاهي محبت جنت جو دروازو کوليندي آهي، جنهن ذريعي ڳوليندڙ خدا جي حضور ۾ داخل ٿئي ٿو.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو خدا کان، جيڪو مهربان ۽ عقلمند آهي، دائمي زندگي جي ماني گهري ٿو، ته هو انهن کي مادي جهالت جو پٿر نه ڏيندو جيڪڏهن ڪو عبادت ڪندڙ حڪمت جي ڪاڏي جي ڳولا ڪري ٿو، ته خدا انهن کي ڏکي جو نانگ نه ڏيندو جيڪڏهن ڪو عبادت ڪندڙ خدا کان الاهي نعمت جي جوهر لاءِ پڇي ٿو جيڪو سڀني اڄ کي ختم ڪري ٿو، ته هو انهن کي پريشاني ۽ نفسياتي پريشاني جو وڇوڙو نه ڏيندو جيڪڏهن نڳيل انسان ڄاڻن ٿا ته پنهنجن ٻارن کي سٺا تحفا ڪيئن ڏيڻا آهن، ته پوءِ رب - سڀني نيڪي ۽ خوشي جو ذريعو - ڪيترو وڌيڪ انهن کي روحاني علم ۾ روشني ڏيندو جيڪي هن سان پيار ڪن ٿا!
خدا انهن کي اعليٰ ترين حڪمت ۽ عظيم ترين علم عطا ڪري ٿو جيڪي انهن کي ڳولين ٿا، ۽ هو ٻاڻ کي ان سچي ڳولا ڪندڙ کي عطا ڪري ٿو جيڪو ڪنهن به متبادل کي قبول نٿو ڪري. جيڪو پنهنجي پوري دل ۽ جان سان خدا کي ڳولي ٿو اهو سڀ کان وڌيڪ عقلمند ۽ خدا جي پيارو آهي. ۽ جڏهن عبادت ڪندڙ جي خواهش تيز ٿي ويندي آهي، ته هو خدا کان هڪ نادر ۽ پيارو جواب حاصل ڪري ٿو ۽ محبت جي منفرد خوشي جو تجربو ڪري ٿو جيڪو محبوب سان پيار ڪندڙ ماڻهن پاران تجربو ڪيو ويندو آهي.
عقلمند ماڻهو جيڪو روحاني شعور ۾ وڌندڙ الاهي خواهش سان هن ڪائناتي خواب ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪري ٿو، اهو خدا جي ويجهو ۽ ڪيس پيارو آهي، هو خالص محبت رکي ٿو ۽ خدا سان پيار ڪري ٿو بغير ڪنهن خود غرضي جي ۽ بغير ڪنهن شرط جي، جهڙوڪ چوڻ، مثال طور، "اي خداوند، مان توهان جي عبادت ڪندس ان شرط تي ته توهان مون کي صحت، پئسا ۽ هڪ آرامده زندگي ڏيو".
عقلمند ۽ خدا جي وچ ۾ هڪ گهرو، باهمي پيار آهي جيڪو لامحدود ۽ لامحدود آهي جيڪڏهن ڪو خدا کان ڪجهه خاص گهري ٿو، ته خدا مڪمل طور تي واقف آهي ته اهو شخص هن جي تحفن ۾ وڌيڪ دلچسپي رکي ٿو.
ڪنهن به شخص لاءِ پنهنجين ضرورتن جي پوري ٿيڻ لاءِ دعا ڪرڻ غلط ناهي، پر جڏهن اهي خدا کي ڄاڻڻ ۽ سندس شاندار چهري جي روشني ڏسڻ لاءِ دعا ڪن ٿا، ته انهن کي ان مان ڪنهن به ذاتي فائدي جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن جا خيال تحفن تائين محدود هجڻ گهرجن، پر خود ڏيڻ واري ڏانهن. جڏهن طلب ڪندڙ اهو ڪم خلوص سان ڪري سگهي ٿو، ته انهن کي سخاوت جي سرچشمي ۽ فضل جي سمنڊ مان ڀاڻمرادو ٻيا سڀ تحفا ملندا.

هڪ شاگرد استاد پرماهينس کان ڪجهه حالتن □ برتاءُ ڪرڻ □ پين سان ڪيئن پيش اچڻ جي صلاح گهري، □ هن چيو:

سچ جي پيروي ڪريو □ ان کان نه هٽو، □ اهڙي ڪنهن به ڳالهه کان پاسو ڪريو جيڪا توهان کي يا پين کي نقصان پهچائي سگهي، جيتوڻيڪ اها سچ هجي، جيستائين توهان سچ جي روح کان نه هٽو. ساڳئي وقت، توهان کي مخالف انتها تي نه وڃڻ گهرجي □ ڏکوئيندڙ سچ بيان ڪرڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ جو سهارو نه وٺڻ گهرجي.

پاڻ سان □ پين سان ايماندار رهو بغير غير ضروري تي ڌيان ڏيڻ جي سچ ڳالهايو □ اهڙيون ڳالهيون ڪرڻ کان پاسو ڪريو جيڪي ڪنهن کي ڏک ڏين يا نقصان پهچائين. ايمانداري □ شفافيت جي نالي تي پنهنجا سڀ راز ظاهر نه ڪريو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان پنهنجون ڪمزوريون ظاهر ڪندا، ته اهي جڏهن به محسوس ڪندا ته توهان کي ڏک ڏيڻ يا طنز ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا. انهن کي اهڙو هٿيار ڇو ڏيو جيڪو اهي توهان جي خلاف استعمال ڪري سگهن؟

اهڙي طرح ڳالهايو □ عمل ڪريو جيڪو پاڻ □ پين لاءِ خوشي □ سڪون آڻي.

روحاني بصيرت پيدا ڪرڻ ضروري آهي ته جيئن سچائي جيڪا سٺي آڻيندي آهي □ حقيقتن کي بيان ڪرڻ جي وچ □ فرق کي ڄاڻڻ لاءِ انهن جي نتيجن تي غور ڪرڻ کان سواءِ، ڇاڪاڻ ته شيون انهن جي انجام سان پرکيون وينديون آهن. اهو مناسب ناهي ته توهان جيڪو ڄاڻو ٿا اهو سڀ ڪجهه چئو، □ نه ئي اهو مناسب آهي ته انهن معاملن بابت لڪايو □ ڳجهو رهو جيڪي پين کي پنهنجي فائدي لاءِ ڄاڻڻ گهرجن.

جڏهن توهان کي مڪمل سمجهه نه هجي، ته بهتر آهي ته ڳالهائڻ □ خاموش رهو جيستائين توهان کي سچائي جي سڌي سمجهه نه ملي جنهن جا نتيجا سڀني لاءِ منصفانه هجن.

خدا بابت سوچيندا رهو □ سندس مدد □ هدايت لاءِ دعا گهرو، □ توهان جي بصيرت کلي ويندي ته جيئن توهان شين کي واضح طور تي ڏسي سگهو □ پوءِ توهان بهتر طور تي فرق ڪري سگهو.

جسم جي سيلن کي جوانيءَ جي توانائي سان چارج ڪرڻ

ڪائناتي توانائي جسم □ مسلسل □ بغير ڪنهن رڪاوٽ جي وهندي رهي ٿي، پر گهڻا ماڻهو هن پرپور توانائي کان بي خبر آهن جيڪي ان کي محسوس ڪن ٿا انهن جي سيلن □ توانائي جي هڪ لهر □ هڪ تازگي وارو وهڪرو محسوس ٿئي ٿو جيڪو انهن کي نئين طاقت فراهم ڪري ٿو.

سچي فطرت ڪائنات جي پالڻهار جي احترام □ جهڪي ٿي، □ سندس طاقت انسانيت □ وهندي آهي مسئلو انسانيت □ سڀني طاقت جي

سرچشمي جي وچ ۽ مضبوط تعلق پيدا ڪرڻ ۾ ناڪامي ۾ آهي. اسان سڌو سنئون الاهي طاقت سان رهون ٿا، ۽ ٻيون سڀئي طاقتون خدا جي برقرار رکڻ واري طاقت کان سواءِ بيڪار آهن.

ڪاڏو، آڪسيجن، ۽ سج جي روشني - اهي عنصر اسان کي ڪجهه حد تائين صحت فراهم ڪري سگهن ٿا، پر اسان کي اهو سمجهڻ جي ضرورت آهي ته لامحدود ذريعن مان مڪمل صحت ڪيئن حاصل ڪجي. مادي ذريعا ننڍين بيٽرين وانگر آهن جيڪي آخرڪار چارج ختم ٿي وينديون آهن، جڏهن ته لامحدود ذريعو هڪ طاقتور جنريٽر آهي جنهن جي طاقت ڪڏهن به گهٽ نه ٿيندي آهي، مسلسل روح کي زندگي، خوشي ۽ طاقت فراهم ڪندي آهي. تنهن ڪري، اهو تمام ضروري آهي ته لامحدود ذريعن تي جيترو ٿي سگهي پروسو ڪيو وڃي.

جيڪو ماڻهو چاهي ٿو، ان کي ان اهم فراهمي مان سڌو سنئون ان جي ذريعن مان فائدو حاصل ڪرڻ جو صحيح طريقو سکڻ گهرجي، ۽ اهو سمجهڻ گهرجي ته سوچ حقيقت آهي، ڇاڪاڻ ته سڀئي قدرتي واقعا الاهي سوچ جو هڪ مجسم آهن ڇاڪاڻ ته خدا هن زمين کي پيدا ڪرڻ کان اڳ ان بابت سوچيو هو.

ڪيترائي ماڻهو اهو سمجهن ٿا ته سوچ جسم جي پيداوار آهي، پر جسم جي انتهائي صحيح بناوت، ۽ ان جي حصن ۽ عضون جي وچ ۾ شاندار هم آهنگي، واضح طور تي ظاهر ڪري ٿي ته جسم هڪ انتهائي شاندار ڪائناتي ذهن جي تخليق آهي.

ذهن اهو مکيه عنصر آهي جيڪو جسم کي ڪنٽرول ڪري ٿو، ۽ هڪ شخص لاءِ اهو تمام ضروري آهي ته هو بيماري، ڪمزوري، عمر ۽ مايوسي جهڙين انساني خامين جي ذهني تجويزن کان پاسو ڪري، ۽ پاڻ کي يقين ڏياري ته هڪ ناقابلِ برداشت سرگرمي هن جي ذريعي وهندي آهي، ۽ هي سرگرمي ذهانت سان مالا مال آهي ۽ جسم جي سيلن کي تندرستي ۽ جوانيءَ جي توانائي سان چارج ڪرڻ جي قابل آهي.

سوچ هر زنده سيل جو دماغ، جذبات ۽ احساس آهي؛ ان ۾ جسم کي سرگرم ۽ هوشيار رکڻ جي طاقت آهي يا ته سست ۽ سست سوچ مالڪ آهي، ۽ جسم جا سيل ان جا تابع آهن، بنهنجي اعليٰ مالڪ جي حڪمن ۽ منعن جي اطاعت ڪن ٿا: سوچ.

اسين روزانو کاڌي جي معيار تي تمام گهڻو ڌيان ڏيون ٿا، ۽ ساڳئي طرح اسان کي ذهني ۽ نفسياتي کاڌي جي معيار تي ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪو اسين بنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

مابعدالطبيعي سائنسدان چوي ٿو ته جسم هڪ برقي مقناطيسي لهر نه آهي پر شعور جي لهر آهي جيڪا الاهي شعور جي سمنڊ ۾ تري رهي آهي.

هر روز اسان کي پنهنجي جسماني طاقت کي مضبوط ڪرڻ گهرجي، پنهنجي ذهني طاقت کي وڌائڻ گهرجي، ۽ مراقبي، صحيح سوچ، ۽ مثبت، پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي حقيقي پاڻ کي چاٽڻ گهرجي جيڪو جسم، ذهن ۽ روح کي گڏجي فائدو ڏئي ٿو.

خدا مون کي منهنجي زندگي جي انهن ڏکين سالن ۾ خوشين سان نوازيو آهي، ڇا ماڻهو منهنجي چهري تي اطمينان جي مسڪراهٽ ڏسن يا نه، الاهي خوشي هميشه مون سان گڏ آهي ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي. خوشي جو وڏو درياءُ منهنجي شعور جي ريتي هيٺان مسلسل وهندو آهي ۽ برڪت واري چشمن وانگر ڦاٽي پوندو آهي جيڪي منهنجي زندگي جي باغن کي پاڻي ڏيندا آهن.

نه ته زندگيءَ جا اوچتو اُٿل پٿل منهنجي سکون کي خراب ڪري سگهن ٿا، ۽ نه ئي موت جو پوت منهنجي روحاني خوشي کي ڪسي سگهي ٿو.

انهيءَ حالت کي مستقل ۾ اڻ مٽ بڻائڻ ڏکيو هو، پر روح جا ميوا جيڪي مان هاڻي مزو وٺان ٿو ۾ ٻين سان شيئر ڪريان ٿو، اهي منهنجي ان ڪوشش جي لائق هئا جيڪا مون ان ۾ ڪئي.

مان سمجهان ٿو ۾ خدائي روح جي هدايت سان عمل ڪريان ٿو. پئسو ڪڏهن به منهنجي زندگي جو مقصد نه رهيو آهي، پر انسانيت ۾ پنهنجن پائرن ۾ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ آهي. تنهن ڪري، خدا مون لاءِ نيڪي جا ڪيترائي دروازا کوليا آهن ته جيئن پاڻ کي برقرار رکي سگهان ۾ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان ۾ جڏهن به مون کي مدد جي ضرورت هوندي آهي، خدا فوري طور تي فراهم ڪندو آهي.

منهنجي رڳو خواهش آهي ته مان توهان جي خدمت ڪريان، ۾ اهو ئي سبب آهي جو مان هتي آهيان.

خدا جي قدرت توهان جي زندگين ۾ پڻ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان جو ايمان مضبوط ٿيندو ۾ توهان کي احساس ٿيندو ته سچي دولت مادي ڪاميابي مان نه پر قادر مطلق کان ايندي آهي. توهان پاڻ هن سچائي جو تجربو ڪندا.

جيتوڻيڪ زندگي غير متوقع، عجيب ۾ پراسرار لڳي ٿي، شڪ ۾ هر قسم جي مسئلن ۾ اُٿل پٿل سان ڀريل آهي، پر اسان خدا جي مسلسل حفاظت هيٺ رهون ٿا. اسان کي واقعن کي وڌائي بيش نه ڪرڻ گهرجي ۾ نه ئي پنهنجو حوصلو وڃائڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان خوف کي

پاڻ تي حاوي ٿيڻ ڏيون ٿا، ته اسان برائي کي طاقت ڏيون ٿا ۽ ان جون پاڙون مضبوط ڪريون ٿا، جيڪي خوف ۽ پريشاني جي مٽيءَ ۾ وڌن ٿيون ۽ وڌن ٿيون.

اسان کي زندگي جي آزمائشن ۾ دائمي خوشي ۽ سڪون ڳولڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي انهن کي پاڻ ۾ ڳولڻ ۽ دريافت ڪرڻ گهرجي. پوءِ، اسان جيڪي به تجربا ڪريون ٿا، اسان انهن سان اهڙي طرح ڊيل ڪنداسين جيئن اسان ڪنهن بئي جا تجربا فلم ۾ ڏسندا آهيون، چاهي خوشگوار هجي يا ڏکوئيندڙ.

هڪ ماڻهو پنهنجن سيني تجربن کي ڏکوئيندڙ ۽ ناخوش آزمائشن ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي پنهنجي ذهن کي ائين ڪرڻ ڏين. اهي سٺي صحت مان لطف اندوز ٿي سگهن ٿا پر ان جي قدر کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي سگهن ٿا پر جيڪڏهن اهي بيمار ٿي پون ٿا، ته پوءِ اهي پاڻ کي عاجز ڪندا ۽ خوشحالي جي نعمت جي تعريف ڪندا. اسان کي خدا جي احسان کي تسليم ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي جيڪي هو اسان تي عطا ڪري ٿو بغير ڪنهن خراب حالتن جي انتظار ڪرڻ جي ته جيئن اسان شڪرگذار ٿي سگهون ۽ سندس فضل کي تسليم ڪري سگهون.

زندگي غور ۽ عمل جو ميلاپ هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو نفسياتي توازن وڃائي ٿو، ته هو پريشانين جي حملي، غم جي بادلن ۽ درد جي تڪليفن جو شڪار ٿي وڃي ٿو ۽ جيڪڏهن اهي صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ته اهي لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا.

اسان کي پنهنجا ارادا صاف رکڻ گهرجن، پنهنجا مقصد صاف رکڻ گهرجن، ۽ اهڙي طريقي سان عمل ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان کي ذهني سڪون ڏئي، ۽ زندگي جي حالتن کي اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ ۽ اسان جي خوشي کي تباهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي.

به مضبوط ڪريون ۽ سالن ۽ نسلن کان ورثي ۾ مليل ذهني ۽ اخلاقي ڪمزوري جي بار کي رد ڪريون. انهن نجاستن کي نئين عزم ۽ پيداواري عمل جي باهه ۾ ساڙيو وڃي. هن تعميري طريقي سان، هڪ سچو پرعزم فرد آزادي ۽ آزادي جي افق تائين پهچي سگهي ٿو.

خوشي جا دائمي قانون

چيو ويندو هو ته هندستان جي هڪ نيڪ حڪمران جي سونهري دور ۾، ڪو به واقعو، وقت کان اڳ موت، يا قدرتي آفتون نه ٿيون جيڪي سندس بادشاهت جي امن ۽ مڪمل هم آهنگي کي خراب ڪن.

جڏهن خاندان جا ميمبر وڌيڪ ايمانداري سان رهن ٿا، ته هر گهر □ وڌيڪ هم آهنگي، صحت □ پيار جو تجربو ٿيندو پر جڏهن خاندان جا ميمبر هڪ ٻئي سان بدصورت خود غرضي سان پيش ايندا آهن، ته گهر پاڻمرادو تڪرار □ نفرت سان ڀرجي ويندو آهي. اهو قومن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن ماڻهو ايمانداري □ ايمانداري سان رهن ٿا، ته اهي زمين تي خدا جي بادشاهي کي ڏسندا.

وقت گهٽ آهي اڄ اسين هتي آهيون، سڀاڻي اسين هليا ويندا سين خدا جي ڳولا انسان ذات جو سڀ کان وڏو اعزاز آهي اسان کي هن زندگي □ خدا جي ڏنل آزاديءَ مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي □ ان کي عقلمندي سان استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ذاتي طور تي دائمي روحاني سچائي جو تجربو ڪري سگهون.

گناهه هر اها شيءِ آهي جيڪا ڪنهن به شخص لاءِ ڏک □ تڪليف جو سبب بڻجي ٿي نيڪي اها آهي جيڪا انهن کي هميشه لاءِ خوش رکي ٿي جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي سوچن □ روحاني هم آهنگيءَ □ پاڻ □ امن نه رکي ٿو، ته هڪ نئون گهر، هڪ نئين ڪار، يا ڪا ٻي نئين شيءِ انهن جي روح □ خوشي □ سڪون نه آڻي سگهندي؛ بلڪه، انهن جي اندروني اذيت انهن نئين شين جي حاصلات □ وڌيڪ سان به رهندي.

سچي خوشي حالتن کي منهن ڏيڻ □ سپني ٻاهرين آزمائشن کي برداشت ڪرڻ جي صلاحيت □ آهي. اهو تڏهن ملندو آهي جڏهن توهان ٻين جي تعصب □ بدسلوڪي ڪوششن جي ڪري پيدا ٿيندڙ ڏکوئيندڙ درد □ سخت مشڪلاتن کي برداشت ڪري سگهو ٿا جيڪي توهان کي نقصان پهچائڻ □ ڦاسائڻ لاءِ آهن، □ توهان انهن جي غلطين جو جواب پيار □ معافي سان ڏيو ٿا. جڏهن توهان ٻاهرين حالتن جي ڏکوئيندڙ ڏنگن جي باوجود پنهنجي ذهنيءَ سڪون کي برقرار رکڻ جي قابل آهيو، ته پوءِ توهان خوشي جو مزو چکندا.

پاڪ صحيفن □ چيو ويو آهي ته جيڪي ماڻهو خدائي حڪمن کي نظرانداز ڪن ٿا □ پنهنجي بيوقوف خواهشن □ خواهشن جي پيروي ڪن ٿا، اهي نه ته خوشي حاصل ڪندا □ نه ئي پنهنجو آخري مقصد حاصل ڪندا. اهي سچ جي ڳولا ڪندڙ کي زور ڏين ٿا ته پاڪ ڪتابن کي پنهنجو رهنمائي ڪندڙ نور بڻائين □ فيصلو ڪن ته ڇا ڪرڻ گهرجي □ ڇا کان بچڻ گهرجي، □ معاملن کي سمجهڻ □ حڪمت مطابق عمل ڪرڻ.

جيڪي خود اعتمادي رکن ٿا اهي اهي آهن جيڪي ايمانداري سان ڪم ڪن ٿا خوشي صرف پاڪ خيالن □ صحيح عملن مان ايندي آهي جيڪڏهن توهان هاڻي خوش آهيو، ته توهان مستقبل □ خوش رهندا، هتي □ ايندڙ دنيا □.

اسان کي دانائي جا ميوا گڏ ڪندي سٺي قسمت جو فصل گڏ ڪرڻ گهرجي جڏهن ته موجود موقعن جو سج چمڪي رهيو آهي ٻين لفظن ۾، اسان کي موقعن کي ضبط ڪرڻ گهرجي ان کان اڳ جو تمام گهڻي دير ٿي وڃي.

(موقعي کي استعمال ڪريو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان موقعو نه کڻندؤ ته اهو افسوس جو سبب بڻجي ويندو)

خدا اسان کي روحاني قانون ڏنا آهن جن کي حڪم چيو ويندو آهي پر انهن حڪمن کي هر روز ۽ هر هنڌ نظرانداز ڪيو ويندو آهي ۽ ٽوڙيو ويندو آهي جيستائين ماڻهو انهن جي روحاني معنيٰ کي نه سمجهندا، اهي هميشه انهن بابت شڪايت ڪندا ۽ انهن کان منهن موڙيندا اهي حڪم سڀني ابراهيمي مذهبن پاران منظور ڪيل وقتي ضابطا اخلاق آهن جڏهن ته، متن اڪثر ڪري انهن حڪمن جي نفسياتي پهلوئن ۽ انهن تي عمل ڪرڻ سان لاڳاپيل فائدن کي بيان ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا ماڻهو عبادت جي جڳهن ۾ انهن حڪمن کي قبول ڪن ٿا پر انهن کان ٻاهر انهن تي عمل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، ان کي اهو دعويٰ ڪندي جواز پيش ڪن ٿا ته اهي قاعدا غير عملي، غير منطقي ۽ وقت سان گڏ قدم کان ٻاهر آهن. تنهن هوندي به، انهن حڪمن جي خلاف ورزي دنيا ۾ سڀني مصيبتن جو بنيادي سبب آهي.

پر انهن حڪمن جو ڪهڙو فائدو آهي ۽ انهن جا فائدا ڪٿي آهن؟

پاڪ ڪتاب انسان کي صلاح ڏين ٿا ته خدا تي غور ڪري، پنهنجو ذهن ان ۾ غرق ڪري، سڀ معاملا ان جي حوالي ڪري، ۽ ان جي عبادت سچي دل سان ڪري، منافقت کان سواءِ ۽ بناوٽي کان پاڪ.

خدا کي ڄاڻڻ زندگيءَ جو آخري مقصد هجڻ گهرجي دنياوي فرض ان طاقت کان سواءِ پورا نٿا ٿي سگهن جيڪا خدا انسان کي عطا ڪئي آهي. عام فرض انجام ڏيڻ جڏهن ته خدا کي وساري ڇڏڻ هڪ غلطي ۽ گناهه آهي.

گناهه جو مطلب آهي جهالت: اهڙي طريقي سان ڪم ڪرڻ جيڪو انسان جي سڀ کان وڏي ڀلائي جي خلاف هجي.

ماڻهو غم ۽ افسوس ڇو محسوس ڪن ٿا؟ ڇاڪاڻ ته انهن نيڪي سان ڪم نه ڪيو ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي دلين ۾ ڀرين نه هو.

ڪنهن به شخص جي زندگيءَ ۾ ڪنهن به شيءِ کي خدا کان وڌيڪ اهم نه سمجهڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو شخص واقعي خدا جي پرواهه ڪري ٿو ۽ سندس آڏو پنهنجو روحاني فرض پورو ڪري ٿو، ته سندس حالتون هر طرح سان بهتر ٿينديون، ۽ هو ڇوڏاري سڀني حالتن جي باوجود محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪندا.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان سواءِ مال، پئسو، شهرت، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته پوءِ ناخوشي انهن جو مقدر بڻجي ويندي آهي ۽ جيڪي پنهنجو سڄو ڌيان انهن شين تي مرڪوز ڪن ٿا، حقيقت ۾ انهن جي پوڄا ڪري رهيا آهن، ۽ تنهن ڪري اهي خدا جي ويجهو نه ٿا اچن پر ان کان پري ٿي وڃن ٿا پر جيڪي خدا کي سوچين ٿا، ان تي غور ڪن ٿا، ۽ پنهنجي دلين ۾ ان سان رابطو ڪن ٿا، اهي ان جي ويجهو ٿين ٿا ۽ ان سان پنهنجي خاموش رابطي ۾ اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا.

خدا ئي انساني خوابن ۽ دائمي خوشي جي اميدن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي تنهن ڪري، ڪنهن به شيءِ کي دل ۾ خدا جي جاءِ وٺڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

ڪجهه مقدس نشانيون آهن جيڪي ڀُولينڌڙ کي خدا کي ياد ڪرڻ ۾ ان جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون. بهرحال، جيڪڏهن ڪو ماڻهو انهن علامتن جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته انهن جو نقصان انهن جي فائدي کان وڌيڪ هوندو. عبادت صرف خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته ٻيو ڪجهه به عبادت جي لائق ناهي.

رسم پرست عبادت جي نوعيت ڪهڙي به هجي، اها خدا کي قبول آهي جيستائين عبادت ڪندڙ ان کي روحاني شعور ۾ سندس لاءِ خواهش سان انجام ڏئي ٿو. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو عبادت جي جوهر کي نٿا سمجهن، ۽ انهن جا خيال ۽ دليون خدا کان رسمن ڏانهن هٽي ونديون آهن، ان ڪري انهن کي پنهنجي عبادت مان گهٽ فائدو نه ملندو آهي.

سچا عبادت ڪندڙ پنهنجي شعور کي ڪنهن به تصوير يا شڪل تائين محدود نه ٿا ڪن، پر اهي تمام گهٽي محبت ۽ مڪمل ڌيان سان سڀني تصويرن ۽ شڪلن جي پويان الاهي روح تي ڌيان ڏين ٿا.

خدا مطلق ۽ لامحدود آهي، ۽ ڪا به تصوير يا مجسمو ڪيس سمائي نٿو سگهي.

اهو چئي سگهجي ٿو ته خدا پاڻ کي هر ان شخص ۾ ظاهر ڪري ٿو جيڪو هن سان سچي محبت ڪري ٿو ۽ ان سان هم آهنگي ۾ آهي، ڇاڪاڻ ته هو هر هنڌ موجود آهي ۽ تنهن ڪري هر ڪنهن ۾ موجود آهي. بهرحال، هر ڪنهن وٽ الاهي موجودگي کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت ناهي. سج ڪوئلي ۽ هيري ٻنهي تي برابر چمڪي ٿو، پر هيرو سج جي روشني کي حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، جڏهن ته ڪوئلو نٿو ڪري سگهي. ساڳئي طرح، سڀئي ماڻهو خدا جي روشني ۾ غرق آهن، پر صرف ٿورا ئي ان روشني کي حاصل ڪرڻ جي قابل آهن ۽ ان کي پنهنجن خيالن ۽ عملن ۾ ظاهر ڪري سگهن ٿا. ائين ڪرڻ لاءِ، انهن کي مراقبي ذريعي ۽ الاهي تعليمات ۽ حڪمن تي عمل ڪندي پاڻ کي پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جو نالو ڪٺون ٿا، ته اسان کي ان بابت دل سان ۽ خلوص سان آگاهي هجڻ گهرجي ته اسين ڇا چئي رهيا آهيون جيڪڏهن توهان دعا دوران ماڻهن جي خيالن ۾ ڏسي سگهو ٿا، ته توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خدا کان سواءِ هر شيءِ بابت سوچي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اهي سندس نالو وٺي رهيا آهن! اهڙي دعا بيڪار ۽ بيڪار آهي.

جڏهن اسين دعا گهرون ٿا، ته اسان کي پنهنجي سچي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، بجاءِ ان جي ته صرف سندس بابرڪت نالو ورجايو وڃي ۽ اسان جي خيالن کي ڀٽڪڻ ڏيو. منهنجي هڪ ماسي دعا جي مالا تي دعا پڙهندي هئي، جيڪي ڪڏهن ڪڏهن سندس هٿ مان نڪرنديون هيون پر هن هڪ ڏينهن مون کي اعتراف ڪيو ته چاليهه سالن تائين هن دعا جي عادت تي عمل ڪرڻ جي باوجود، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏنو، ڪو به تعجب ناهي! سندس "دعا" هڪ اعصابي عادت کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئا.

جڏهن اسان دعا گهرون ٿا، ته اسان کي خدا کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه سوچڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي عبادت ۾ مخلص ۽ پنهنجي دعائن ۾ وقف رهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. دعا جي مالا استعمال ڪرڻ ۽ مسلسل خدا جو نالو وٺڻ مڪمل طور تي قابل قبول آهي جڏهن اهو عمل دل مان نڪرندو آهي ۽ خلوص ۽ مرڪوز ذهن جي مدد سان هوندو آهي. بهرحال، هي عمل وقت سان گڏ خودڪار ٿي سگهي ٿو.

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خدا جو نالو وسوسا ڏيڻ گهرجي، خواهش ۽ الاهي محبت جي تسبيح تي؛ هي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي. خدا جو نالو سرديءَ ۾ ڀٽڪندڙ ذهن سان چوڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي جڏهن ڪو دعا ڪري ٿو، ته سندس دل ۽ دماغ خدا جي محبت سان پرجي وڃن. اعليٰ يوگڪ مشقن ذريعي ذهني توجه جي مشق اسان کي خدا جي ويجهو وڃڻ ۾ مدد ڪري ٿي، جيڪو شان ۽ شوڪت جو اعليٰ ذريعو آهي، ۽ اسان کي ان سان غور ڪرڻ ۽ رابطو ڪرڻ ۾ پڻ مدد ڪري ٿو.

اهو ضروري آهي ته هفتي ۾ هڪ ڏينهن روحاني اعتڪاف لاءِ وقف ڪيو وڃي (جيڪڏهن ممڪن هجي) خدا جي غور و فڪر لاءِ ۽ سڪون، سڪون ۽ اندروني سڪون جو تجربو ڪرڻ لاءِ. هن طريقي سان گذاريل وقت هفتي جي باقي ڏينهن دوران توهان کي درپيش مشڪلاتن ۽ پريشانين لاءِ هڪ آرامده مرهم هوندو.

هر ڪنهن کي هفتي ۾ هڪ ڏينهن اڪيلائي ۾ يا "روحاني آرام" ۾ گذارڻ جي ضرورت آهي ته جيئن اهي پنهنجي جذباتي زخمن ۽ دردن کي شفا ڏئي سگهن. جڏهن اهو ڏينهن امن، خوشي ۽ اطمينان جو ڏينهن بڻجي ويندو، ته توهان هفتي کان پوءِ هفتي ان جو بي صبري سان انتظار ڪندا.

اڪيلائي عظمت جي قيمت آهي، توهان حيران ٿي ويندا ته هن روحاني پسپائي ۽ توهان جي روح ۽ خدا سان تعلق ذريعي توهان جي ذهن، جسم ۽ روح لاءِ ڪهڙا شاندار نتيجا حاصل ٿيندا. جيڪڏهن توهان سچي خوشي جي خواهش رکو ٿا، ته توهان کي صبح سوير جاڳڻ کان پوءِ ۽ رات جو سمهڻ کان اڳ پاڻ کي الاهي امن جي سمنڊ ۾ غرق ڪرڻ گهرجي.

هندستان جا عالم صرف هڪ ڏينهن جي اڪيلائي جو مشورو نه ڏين ٿا، پر هر ڏينهن چار مخصوص وقتن دوران خاموش مراقبي جي ضرورت تي زور ڏين ٿا. صبح جو، اٿڻ ۽ ڪنهن کي ڏسڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي سڪون ۽ امن جو احساس حاصل ڪرڻ گهرجي. منجهند جو، ماڻهوءَ کي لنچ کان اڳ ذهن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، ۽ پوءِ رات جي ماني کان اڳ امن جي عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي. آخرڪار، رات جو سمهڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي هڪ ڀيرو ٻيهر امن جي حالت ۾ داخل ٿيڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو اڪيلائي ۾ ۽ انهن چئن روزاني دورن ۾ خاموشي سان مشاهدو ڪن ٿا، اهي خدا سان هم آهنگي محسوس ڪرڻ جا پابند آهن. جيڪي ماڻهو انهن سيني دورن جو مشاهدو نٿا ڪري سگهن، انهن کي گهٽ ۾ گهٽ صبح ۽ شام جا ڪلاڪ وقف ڪرڻ گهرجن. ائين ڪرڻ سان، انهن جي زندگي بهتري لاءِ تبديل ٿي ويندي، ۽ اهي خوشي جو تجربو ڪندا؛ تجربو بهترين ثبوت آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ کي ڀرڻ لاءِ ڪافي فنڊ جمع ڪرڻ کان سواءِ چيڪ لکندا ۽ دستخط ڪندا رهو ٿا، ته توهان جا پئسا ختم ٿي ويندا. اهو ئي توهان جي زندگي تي لاڳو ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان جي زندگي جي اڪائونٽ ۾ امن جي باقاعده جمع نه ٿيندي، توهان جي توانائي ختم ٿي ويندي، توهان جو سڪون ختم ٿي ويندو، ۽ توهان جي خوشي ختم ٿي ويندي. مختصر ۾، توهان آخرڪار جذباتي، ذهني، جسماني ۽ روحاني ديوالي جو شڪار ٿيندا پر خدا تي روزانو گهري مراقبو توهان جي روح ۾ موجود خامين کي پورو ڪندو.

هڪ متقي سالڪ روزانو مراقبو ڪندو آهي، پنهنجي دل ۾ پوري محبت ۽ خواهش سان خدا سان رابطو ڪندو آهي، ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي درخواست ڪندو آهي جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو ۽ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي پنهنجي ذهن ۽ جسم کي سندس امن ۾ غرق ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي توهان تي مسڪراهٽ ايندي، ۽ توهان جا معاملا ڪيترن ئي طريقن سان بهتر ٿيندا هڪ پرسڪون ماڻهو گهٽ ئي غلطيون ڪندو آهي ۽ ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ناڪام ٿين ٿا.

جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين ۽ نه ئي سندس پرواهه ڪن ٿا، اهي اداس ۽ بدبخت ٿي وڃن ٿا. اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا ۽ هلڻ واري مشين ۾ تبديل ٿي وڃن ٿا.

حڪمت ۽ امن جو سچ سڪون جي آسمان ۾ ايرندو ۽ توهان جي وجود کي پنهنجي شفا بخش شعاعن سان ڍڪيندو جيستائين توهان روحاني ڪوشش ڪندا ۽ پنهنجي دل ۾ خدا کي بهرين جڳهه ڏيندا.

غور و فڪر جو ڏينهن ذهني ۽ جسماني آرام ۽ اندروني سڪون جي پرورش جو ڏينهن پڻ هجڻ گهرجي ڪا به سرگرمي جيڪا حڪمت ۽ سڪون پيدا ڪري ٿي، ان ڏينهن تي هڪ برڪت واري سرگرمي آهي.

والدين جي عزت ڪرڻ جي حوالي سان، پاڪ ڪتابن ۾ انهن سان سٺو سلوڪ ڪرڻ جي سفارش ڪئي وئي آهي: "پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ جي عزت ڪريو" ۽ "والدين سان مهربان ٿيو".

انساني پيءُ ۽ ماءُ کي خدا جي نمائندن جي حيثيت سان عزت ڏيڻ گهرجي، جنهن انهن کي انسان ذات جي تخليق جي تحفي سان نوازيو آهي هڪ ماءُ خدا جي پاڪ محبت جو مجسم آهي، ڇاڪاڻ ته هڪ پيار ڪندڙ ماءُ معاف ڪري ٿي جتي پيو ڪو به معاف نه ڪندو پيءُ پنهنجي ٻارن لاءِ خدا جي حڪمت ۽ حفاظت جو مظهر آهي.

هڪ شخص کي خدا کان سواءِ پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ سان پيار نه ڪرڻ گهرجي، پر ان پيار جي اظهار طور. محافظ ۽ عقلمند. اعليٰ الاهي روح ٻار جي مدد لاءِ پيءُ ۽ ماءُ بڻجي ٿو، تنهن ڪري ان کي والدين ۾ عزت ڏيڻ گهرجي.

صحيفا اسان کي قتل جي خاطر قتل ڪرڻ جي خلاف پڻ صلاح ڏين ٿا، ڇاڪاڻ ته پوءِ ڪو ماڻهو قاتل بڻجي ويندو آهي. هڪ شخص کي شديد جذبات جي لمحي ۾ ٻئي جي جان نه وٺڻ گهرجي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن پيارن کي خطرو آهي، ته هڪ کي انهن جي حفاظت لاءِ وڙهڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي سونپيا آهن، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ مقدس فرض آهي ته پنهنجي خاندان ۽ ملڪ جو دفاع ڪري.

زنا جي خلاف پابندي جي حوالي سان، جنسي اتحاد جو مثالي مقصد خدا جي صورت ۾ پيدا ڪيل ٻارن جي پيدائش ۾ پاڪ محبت جو اظهار هجڻ گهرجي جيڪو زالون محسوس ڪن ٿيون جيڪي هڪ ٻئي ۾ خدا کي ڏسن ٿيون جيڪي صرف جسماني سطح تي رهن ٿا، سچي محبت يا ان اعليٰ مقصد جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ جنهن لاءِ جنسي خواهش پيدا ڪئي وئي هئي، هن حڪم جي مطابق زنا ڪن ٿا. هن صورت ۾، اهي جانورن کان مختلف نه آهن جيڪي پنهنجي جنسي خواهش کي پورو ڪن ٿا ۽ پوءِ پنهنجي رستي تي هلن ٿا.

خدا مردن عورتن هي تخليقي ڊرائيو پيدا ڪئي ته جيئن شادي شده زندگي سچي باهمي محبت پيدا ٿئي ان جو اظهار ٿئي، ان کي بي صورت غلط استعمال نه ڪيو وڃي، بلڪه هڪ مقدس سرگرمي علم تبديل ڪيو وڃي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجود جنسي طاقت کي ڪنٽرول ورهائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان لکڻ، ڊرائنگ، يا بيشمار ٻين طريقن سان پوشيده صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ عظيم ذهني صلاحيتون پيدا ڪري سگهندا.

 جڏهن توهان آخرڪار تخليقي سرگرمي کي ڪنٽرول ڪرڻ روحاني طور تي تبديل ڪرڻ جي قابل ٿي ويندا، ته توهان کي وڏي امن، وڏي محبت، وڏندڙ روحاني خوشي جو تجربو ٿيندو.

بزرگ روحاني اڳواڻ جن پنهنجي جنسي سرگرمي کي روحاني طور تي تبديل ڪيو آهي اهي ديو آهن جيڪي دنيا   سچائي جي باطني ڳولا حيرت انگيز حيرت انگيز ڪارناما انجام ڏيڻ جي قابل آهن.

تنهن ڪري، جنسي خواهش جو سڀ کان وڏو استعمال ان جي طاقت کي بلند ڪرڻ آهي، يعني، ان جي توانائي کي هڪ اعليٰ مقصد ڏانهن منتقل ڪرڻ لاءِ ته جيئن حڪمت، بلند خيالن روحاني آدرشن کي ظاهر ڪري سگهجي. ڪنهن کي به جنسي خيالن مان خوشي حاصل نه ڪرڻ گهرجي يا منع ڪيل شين جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي. جڏهن هن قسم جو خود قابو حاصل ڪيو ويندو آهي، ته پوءِ جنسي جماع ان جي اعليٰ مقصد تي هڪ مضبوط نقطه نظر هوندو.

جنسي معاملن جي غلامي رهڻ جو مطلب آهي صحت، خود ضابطو، ذهني سڪون وڃائڻ، مختصر ، خوشي جا اهي سڀئي عنصر جيڪي هڪ شخص کي گهربل آهن.

پاڪ ڪتاب اسان کي چوري نه ڪرڻ جي تلقين ڪن ٿا جيڪڏهن هڪ هزار ماڻهن جو هڪ گروهه هڪ ٻئي کان چوري ڪري، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا تنهن ڪري، ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا روحاني ملڪيت تي قبضو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو وٺڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيتي جي خواهشن جا ٻج ذهن مان اُڇلڻ گهرجن. روحاني پرهيزگاري جو طريقو آهي پوءِ، هڪ شخص قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، برڪتون انهن ذريعن کان وهنديون جيڪي اهي ڄاڻن ٿا اهي ذريعا جيڪي اهي نه ڄاڻن ٿا. اهو هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور خود غرض ماڻهن

لاءِ، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پنيان ڊوڙڻ ۾ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ ڇا آهي تي هونديون آهن، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.

جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي کي نه ڇاڻي سگهي.

خوشي صرف روحاني تعاون ذريعي ايندي آهي. اهو تڏهن ايندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي ضرورتن کي پنهنجي وانگر محسوس ڪندو آهي ۽ ٻين لاءِ ائين ڪم ڪندو آهي جيئن اهي پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهن.

ٻيو اهم حڪم اهو آهي ته ڪوڙي شاهدي ڏيڻ کان پاسو ڪيو وڃي سچ کي ٽوڙي مروڙي پيش ڪري ڪنهن کي به نقصان پهچائڻ سماجي هم آهنگي کي خراب ڪرڻ جو هڪ ٻيو طريقو آهي جيڪڏهن ڪو چاهي ٿو ته ان سان سٺو سلوڪ ڪيو وڃي ته ان کي ٻين سان ان مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي.

سچ هميشه ٻڌايو وڃي، پر سچ بيان ڪرڻ ۾ صرف حقيقتون بيان ڪرڻ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪنهن کي لنگڙو يا انڌو قرار ڏيڻ ڏکوئيندڙ ۽ بيڪار آهي. ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ گهرجي ۽ انهن کي شرمسار ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي. ساڳيءَ طرح، اهڙو سچ ظاهر ڪرڻ جيڪو ڪنهن نيڪ مقصد کان سواءِ ڪنهن کي خيانت ڏئي سگهي ٿو، اهو به غلط آهي. ٻئي طرف، سچ ڳالهائڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي. بلڪه، ڪجهه حالتن ۾ خاموش رهي سگهجي ٿو ته جيئن ٻين کي شرمسار يا نقصان نه پهچي.

حسد کان هوشيار رهڻ گهرجي، هڪ تباهي ڪندڙ بيماري جيڪا روح جي سڪون کي کائي ٿي. جيترو وڌيڪ ماڻهو ٻين جي ملڪيت جي خواهش ڪندو، اوترو ئي سندس ناخوشي ۾ مصيبت وڌندي ويندي. حسد ڪندڙ ماڻهو هڪ پريشان زندگي گذاريندو آهي، ڪڏهن به سڪون جو ذائقو نه چاڻندو آهي. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ جو احترام ڪن، پاڻ تي ڀروسو ڪن، ۽ اندروني روحاني دولت جي ڳولا ڪن.

ڪنهن به شخص جي عزت ۾ اندروني قدر ان کان تمام گهٽي آهي جيڪا هو چاهي ٿو يا چاهي ٿو ته هو حاصل ڪري. خدا هر انسان ۾ اهڙي طرح ظاهر ٿئي ٿو جيڪو ڪنهن ٻئي انسان ۾ ظاهر نه ٿئي. انهن جو چهرو ڪنهن ٻئي انسان وانگر ناهي، ۽ انهن جو روح ڪنهن ٻئي انسان وانگر ناهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي اندر سيني تخليقن جو سڀ کان وڏو خزانو آهي - ۽ اهو سڀ کان وڏو خزانو خدا آهي.

اسان ماضيءَ ۾ جڪڙيل نه آهيون

جڏهن ڪو ماڻهو صحيح ايمان رکي ٿو ۽ ان مطابق عمل ڪري ٿو، ته هو انهن کان وڌيڪ خوش هوندو آهي جن ۾ ايمان جي کوٽ آهي ۽ زندگي جي جنگ ۾ پنهنجا فرض ادا نه ٿا ڪن.

مضبوط ايمان ۽ نيڪ عمل (نيڪ مقصدن ۽ نيڪ نيتن جي مدد سان) هميشه اتي موجود آهن جتي خوشي موجود آهي، ۽ جتي خوشي غير حاضر آهي اتي گم ٿي ويندا آهن ان مان، اسان اهو نتيجو ڪڍي سگهون ٿا ته اهي خوشي لاءِ به ضروري شرط آهن، جيڪي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهن جيڪي خوشي جي خواهش رکن ٿا انهن کي صرف اهي به بنيادي عنصر هجڻ گهرجن، جيڪي ان جا بنياد ۽ ٿنڀا آهن.

انسان ڪائنات جي لامحدود حصن کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي - پنهنجي مرضي سان - ۽ نه ئي انهن کي تبديل يا ختم ڪري سگهي ٿو. اهي جزا انساني زندگي جي بناوت سان پيچيده طور تي ڳنڍيل آهن، ۽ انسان انهن کان الڳ ٿي ڪم نٿا ڪري سگهن. تنهن هوندي به، اهي پنهنجن ذهنن کي ڪنٽرول ڪري سگهن ٿا ته جيئن انهن حصن سان مطابقت پيدا ڪري سگهن.

ڪيس نقصان نه پهچايو.

اسان جا ابا ڏاڏا اسان کان وڌيڪ خوش هئا ان ڪري نه ته انهن وٽ هاڻي اسان کان وڌيڪ دنياوي شيون ۽ خوشيون هيون، يا ان ڪري جو اهي زندگي جي مسئلن سان گهٽ متاثر ٿيا هئا، پر ان ڪري جو انهن وٽ نفسياتي توازن هو جيڪو انهن کي آرام، سڪون، اطمينان ۽ مختصر خوشي ڏيندو هو.

انهن پنهنجي خوشي لاءِ ٻاهرين حالتن تي انحصار نه ڪيو، ۽ نه ئي اهي ٻاهرين حالتن جي تابع ٿيا جيڪي انهن کان اها کسي وٺندا. انهن جي آرام، امن، خوشي ۽ اطمينان جا احساس قدرتي، عام، صحتمند ۽ دائمي هئا. جيڪڏهن اسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ته اسان کي به انهن جذبن کي پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ اسان مان ڪير نٿو ڪري؟

قسمت آزاد مرضي يا پسند جي آزادي جي ماضي جي مشق جو نتيجو آهي اسان جي آزاد مرضي جي ماضي جي طريقن ذريعي، اسان پاڻ تي قسمت ۽ تقدير آندي آهي ۽ جاري رکون ٿا. بهرحال، اسان ماضي سان ڳنڍيل نه آهيون، ۽ نه ئي اسان هميشه لاءِ پنهنجن عملن جي نتيجن کان مجبور آهيون. جيڪڏهن اسان چاهيون ٿا ۽ پنهنجي طريقي کي درست ڪرڻ ۽ پنهنجي فصل جي معيار کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان جيڪو پوکيو آهي ان کي رد ڪري سگهون ٿا ۽ جيڪو اسان لکيو آهي ان کي ختم ڪري سگهون ٿا. جيڪڏهن اسان ڏکوئيندڙ نتيجن سان عملن جي ٻج کي ختم ڪريون ٿا ۽ انهن جي جاءِ تي روح جي فطرت لاءِ وڌيڪ مناسب ٻج

پوکيون ٿا، ته اسان ضرور روح جي مٿي □ پوکيل انهن سٺن ٻج مان خوشي جا ميوا حاصل ڪنداسين. اسان کي آزاد مرضي هاٽي استعمال ڪرڻ گهرجي، هاٽي □ سپاٽي نه، جيڪڏهن اسان وڌيڪ خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا يا ڏک □ درد کي گهٽائڻ چاهيون ٿا.

تنهن ڪري، خوشي جون حالتون انسان جي اندر آهن، □ هن کي صرف ان مساوات سان سنجيدگيءِ سان معاملو ڪرڻو آهي جيڪو غلطي نه ڪري، □ نتيجا هن جي حق □ هوندا جيڪڏهن هو بهترين جائزو وٺندو □ ان سان معاملو ڪندو. پر مضبوط اراديءِ وارو ماڻهو خدا سان هم آهنگ آهي.

مرڪوز ذهن جي توانائي

جڏهن توهان سج جي روشني کي مرڪوز ڪندا آهيو ته هڪ ننڍڙي نقطي تي هڪ ميگنيفائنگ لينس کي مرڪوز ڪندي، اهو گرمي پيدا ڪري ٿو، □ اها گرمي ڪاٺ کي باهه ڏئي سگهي ٿي ڪپڙو، ڪاغذ، □ انهي وانگر ساڳئي طرح، جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي شدت سان مرڪوز ڪندا آهيو ته ان جي مرڪوز توانائي شڪ جي برائي □ ٻاڙن کي ساڙڻ لاءِ، سيني ناڪامي جو سبب، □ حڪمت جي روشني کي چمڪ □ چمڪ سان چمڪائڻ لاءِ.

جڏهن سوچ خدا سان هم آهنگ ٿئي ٿي جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو □ سڀني برڪت واريءِ طاقتن جو سرچشمو آهي، ته هو خدا جي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهيءِ □ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن، جيڪي ڪنهن به ميدان □ ڪاميابي لاءِ نوان سبب پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

الله پاڪ نيڪ ڪوشش □ نيڪ ڪوشش کي ڪاميابي سان نوازي

مشڪلاتون □ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت □ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن □ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٿي □ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي □ ڦُٽي پون ٿا □ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن □ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

جڏهن توهان سج کي ڪروڙين ميل پري خلا □ ڏسو ٿا، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر اچي ٿو پر پوءِ به، ڌرتيءَ جو قطر لڳ ڀڳ 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر سئو ڀيرا وڌيڪ آهي جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڌو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو ان جي مقابلي □ هڪ ننڍڙي نقطي وانگر نظر ايندو تصور ڪريو ته سج جو وسيع پکيڙ وڌي رهيو آهي جيستائين ان جو وڏو مقدار سڄي نيرو آسمان کي گهيرو ڪري نه ٿو. اسان ڏسون ٿا ته آسمان صرف

هڪ ننڍڙو ٽڪرو آهي، صرف هڪ ذرو، لامحدود خلا جو جيڪو ڪائنات ۾ پکڙيل آهي جيتوڻيڪ سچ لامحدوديت ۾ پنهنجي واڌ جاري رکي، اهو اڃا تائين لامحدوديت کي گهيرو نه ڪري سگهيو. ننڍي ۾ محدوديت جو هي ڪائناتي وهم ذهن جي ڪائنات جي وسعت، ان جي شروعات ۽ ان جي حدن کي سمجهڻ جي صلاحيت کي محدود ڪري ٿو.

هو جيڪو طول و عرض ۾ ماپن جي تابع ناهي، جنهن جي ڪا حد ناهي ۽ ڪا به اصل ناهي، خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي ۽ خلا جي تمام پري تائين موجود آهي. هو ڏورانهن، ڏورانهن تارن ۾ آهي، جيئن هو توهان جي اندر ۽ منهنجي اندر آهي، ۽ هو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪو هو قبضو ڪري ٿو، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو ڪتاب "انسان جو آخري مقصد" مان.

دعائون

او، رب

منهنجو هٿ اونده کان روشني ڏانهن وٺي وڃ.

اي ڪائناتي خاموشي

مان توهان جو آواز ندين جي گونج ۽ بلبلن جي گونج ۾ ٻڌان ٿو.

واءُ جي گوڙ ۾، لهرن جي گجگوڙ ۾، ۽ لرزش جي گجگوڙ ۾

اي پيارا رب!

مان توکي لفظن سان نه پر تنهنجي لاءِ تڙپ سان پرندڙ دل جي تمنا سان پوڄيان ٿو.

مون کي توهان جي وسيع پکيڙ ڏسڻ ڏيو

هر شيءِ جي پويان توهان جي مسلسل موجودگي

شايد مون کي احساس ٿيندو ته مان هميشه لاءِ تنهنجي نه بدلجندڙ وجود جو حصو آهيان.

اي پريل سمنڊ

جيڪڏهن منهنجي خواهشن جا وهندڙ درياءَ رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي ريگستانن مان وهي سگهن ها

آخرڪار، توهان جو سڀ کان وڏو انتشار گڏ ٿي ويو آهي

مون کي توهان جي آواز ٻڌڻ ۾ مدد ڪريو، اي خداوند!

ڪائناتي آواز جنهن مان ڪائنات جي ارتعاش پيدا ٿي.

مون کي برڪت واري آواز ذريعي توهان جي موجودگي جو احساس ڏي (اوم - آمين)

سيني برڪت واري آوازن لاءِ پاڪ راڳ

جيئن مان وجود جي سمفني ٻڌندو آهيان، منهنجي شعور کي وڌايو.

مون کي ڪائناتي سمنڊ وانگر محسوس ڪرڻ ڏيو

□ جسم جون لرزندڙ حرڪتون سندس سيني تي ناچ ڪنديون آهن
منهنجي اندر □ سپ کان پاڪ آواز گونجڻ ڏيو
منهنجي شعور کي جسم کان ڪائنات تائين وڌائڻ
ڇا مان دائمي، مڪمل خوشي محسوس ڪري سگهان ٿو؟
روشنيءَ جي سمنڊ مان ڦاٽي پيو
اي لامحدود طاقت
اي ابدي حڪمت
منهنجي روح کي پنهنجي روحاني وهڪرن سان چارج ڪر
اي برڪت واري ڪائناتي لفظ جي آواز
منهنجون غلطيون درست ڪريو.
مونکهي گهرجي
منهنجو هٿ اوندهه کان روشني ڏانهن وٺي وڃ.

جڏهن به مان توکي سوچيان ٿو، اي خداوند، منهنجي اندر □ پرندڙ خواهش جو هڪ سيلاب پيدا ٿئي ٿو، منهنجي جذبات کي ڇڪي ٿو □ منهنجي دل کان منهنجي جسم جي هر سيل ڏانهن وهندو آهي، ان کي الاهي پيار سان چارج ڪندو آهي.

منهنجي سپ کان وڏي خواهش آهي ته مان توهان جي وجود جي بنيادي حصي تائين پهچان □ توهان جي موجودگي □ لطف اندوز ٿيان.

□ اوچتو روح جو دروازو کلي ٿو، □ مان توهان جي چمڪندڙ روشني کي ڏسي خوشي سان پرجي وڃان ٿو!

ماضي گهٽو ڪري انسانيت لاءِ اڻجاڻ آهي، سواءِ ڪجهه چونديل روشن خيال ماڻهن جي، پر ماضي بابت اسان جي اڻڄاڻائي پڻ اسان جي فائدي لاءِ آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان کي اهو سپ ڪجهه معلوم هجي ها جيڪو اسان هن زندگي □ گذريل زندگي □ ڪيو آهي، ته اسان پنهنجي عملن جي وڏي مقدار کان مغلوب ٿي وڃون ها □ مڪمل طور تي حيران ٿي وڃون ها. حقيقت □، اسان جي مرضي شايد صدمي کان مفلوج ٿي وڃي ها، اسان کي اسان جي ڳولا جاري رکڻ جي قابل نه بڻائي □ اسان کي مايوسي جو شڪار ٿي وڃي ها. هن دنياوي زندگي □ به، وسارڻ خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، جيڪا ماضي جي يادن کي، خاص طور تي تلخ □ ڏکوئيندڙ يادن کي، اسان جي سوچن □ جذبات تي غالب ٿيڻ کان روڪي ٿي.

پر شڪر آهي ته، اسان جي اندر □ الاهي چمڪ هميشه اميد □ زندگي جي نه ختم ٿيندڙ سفر کي جاري رکڻ جي خواهش سان چمڪندي آهي. اسان کي انهن ٻن نعمتن لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي: ماضي کي وسارڻ □ مستقبل جي اميد رکڻ.

اسان کي اهو نتيجو نه ڪڍڻ گهرجي ته قسمت آزاد مرضي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي، تنهن هوندي به، اسان کي انهن منفي اثرن جي مزاحمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪي گهڻا ماڻهو قسمت ۽ تقدير سان منسوب ڪن ٿا، ۽ پنهنجي اندروني عقيدن جي مطابق پنهنجي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، بشرطيڪ اهي عقيدا مضبوط ايمان تي ٻڌل هجن ۽ خدائي قانونن تي ٻڌل هجن، جن کان سواءِ ڪو به ماڻهو سچي خوشي جو مزو نه ٿو وٺي سگهي.

جڏهن اسان ڪنهن ڪم تي شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي خراب حالتن کان ڊڄڻ نه گهرجي، بلڪه انتهائي حد تائين پراميد هجڻ گهرجي، مڪمل يقين سان ته اسان جي مرضي کي استعمال ڪرڻ ۽ اسان جي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ جي رستي ۾ ڪجهه به رڪاوٽ نه ٿو بڻجي سگهي.

جيڪڏهن اسان پنهنجو مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيون ٿا، ته اهو قابل قبول آهي ته اهو تسليم ڪيو وڃي ته اسان جي پنهنجي نااهيل رڪاوٽون هيون جيڪي اسان کي ان تائين پهچڻ کان روڪي رهيون هيون. اسان کي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ڪوششن کي ثابت قدم رهڻ گهرجي ۽ پيٽو ڪرڻ گهرجي. اسان کي پاڻ سان اهو به اقرار ڪرڻ گهرجي ته رڪاوٽون ۽ چئلينج ڪيترا به مضبوط ۽ خوفناڪ هجن، اسان وٽ اڃا تائين انهن کي هٽائڻ ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ ڪافي طاقت آهي جيتوڻيڪ اسان پنهنجي سڀني ڪوششن جي باوجود ناڪام ٿيون، مايوسي ۽ مايوسي جي ڪا ضرورت ناهي، جيستائين اسان سمجهون ٿا ته انساني مرضي تقدير کان وڌيڪ مضبوط آهي، جيڪا اسان جي پنهنجي نااهيل آهي. تنهن ڪري، اسان کي ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪرڻ گهرجي، پلي ڪيترا ڀيرا اسان ناڪام ٿيون، ڇاڪاڻ ته دروازا هميشه کليل آهن. اسان کي صرف ڪوشش جاري رکڻ گهرجي ۽ ڪوشش کي ورجائڻ گهرجي جيستائين ڪاميابي اسان کي نه ملي. خدا اسان کي مدد فراهم ڪندو جيستائين اسان هن تي ڀروسو ڪندا آهيون ۽ پنهنجي ڪوشش ڪندا آهيون. جيڪو رستو هلائيندو آهي اهو پنهنجي منزل تائين پهچندو، ۽ جيڪو خدا تي ڀروسو ڪندو آهي اهو مايوس نه ٿيندو.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ۽ اها خواهش مضبوط ۽ فوري هوندي آهي، ته اها خواهش ڪڏهن به انهن جي شعور کي نه ڇڏيندي آهي، اهي ڪٿي به وڃن ۽ ڪٿي به رخ ڪن، ۽ انهن جا مشغول ۽ خدشا ڪهڙا به هجن، پنهنجي مسلسل ۽ مسلسل سرگرمي ذريعي، اها خواهش زبردست عزم ۽ توانائي رکي ٿي. هي ذهني وسوسا ميڪانڪي دعا کان وڌيڪ مضبوط ۽ اثرائتو آهي، جيڪو چپن کي حرڪت ڏيڻ کان ٻاهر نه

ٿو وڃي. اهو ئي آهي جيڪو خدا جا عاشق ڪندا آهن؛ اهي خدا لاءِ پنهنجي محبت کي مسلسل سرگوشي ڪندا آهن، □ انهن جا وسوسا دل سان □ اڻ ٻڌڻ □ ايندا آهن، انهن جي سيني روزاني سرگرمين □. هي دل سان وسوسا انهن کي پريشان نٿو ڪري، □ نه ئي اهو انهن جي پين فرض سان ٽڪراءُ ڪري ٿو. جيئن جيئن خدا لاءِ انهن جي خواهش وڌندي آهي، انهن جي محبت مضبوط □ گهري ٿيندي آهي، جيستائين اهي هن جي موجودگي کي ڇُهي نه ٿا سگهن □ روح جي اک سان سندس روشني کي نه ٿا ڏسن، زبردست خوشي جو مزو چکن ٿا □ بيان کان ٻاهر امن محسوس ڪن ٿا.

خدا اسان کي اهي سبق موڪلي ٿو جيڪي اسان کي زندگي □ گهربل آهن ته جيئن اسان انهن مان فائدو حاصل ڪري سگهون □ سمجهه □ تجربو حاصل ڪري سگهون. جيڪو به انهن سبقن کان پاسو ڪندو اهو انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندو، پلي ان □ ڪيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکي وٺون ٿا، □ هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون ٿا □ شڪايت، ناراضگي □ خراب فيصلي ذريعي ان جو غلط استعمال ڪريون ٿا.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه □ زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت ٿي ويندو آهي. □ پيچيدگين کان پاڪ

نفسياتي ڪيس

ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهر □ نه ٿو رهي سگهي، نه غم جي طوفاني پاڻيءَ هيٺان ٻڏي سگهي ٿو، نه ئي بوريت جي کوٽائي □ ٻڏي سگهي ٿو. هن دنيا □، جيڪا تڪراري ٻٽيون آهن، هڪ عام ماڻهو مٿانهين □ هيٺاهين جو شڪار آهي. هو خوشي جي لهر تي اڀري ٿو □ بي پرواهي جي کوٽائي □ ٻڏي ٿو، □ اداسي جي تيز لهرن □ ڦاسي پوي ٿو. □ هو شعور جي ڪنهن ٻئي حالت بابت گهٽ ئي ڄاڻي ٿو. حالتن کي هن طرح سوچڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موجي □ غير مستحڪم قسمت جي حوالي ڪرڻ.

هڪ ڪامياب □ پرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي.

اهو صرف ذهن کي مرڪوز ڪرڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿو نفسياتي صلاحيتن کي ڪنٽرول ڪرڻ

وقت سان گڏ وڏا وڏا ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهنڪري غم تي ويهڻ جو ڪو به فائدو ناهي اسان جي زندگي جو هر هڪ ڏينهن ڪنهن فوت ٿيل پياري تي ڏکهو غم نه ته ڪيس □ نه ئي اسان کي مدد ڏيندو آهي، □ اهو حقيقت □ ڪجهه به تبديل نٿو ڪري. احساس ڪمتري يا خود سزا پيدا ڪرڻ

ماضي جي غلطين يا ناڪامين تي غور ڪرڻ بيڪار آهي اهو صرف زندگي ڪي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ۽ ذهني صلاحيتن کي گهٽائي ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ ۾ نه ڦاسڻ گهرجي، چاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ڪان پري آهي، چاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ بي حسي جي پٺي ۾ لڪيل صلاحيتن کي ساڙي ڇڏي ٿي.

ناڪامي کي پاڙن کان ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي جي هنين کي محنت ۽ عزم سان جوتڻ گهرجي ۽ نيڪي جا ٻج پوکڻ گهرجن ته جيئن خدا جي مدد سان ڀرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.

سلور جوبلي ۽ لوهه

مون کي هڪ پيري هڪ جوڙي جي سلور جوبلي جي تقريب ۾ دعوت ڏني وئي هئي جيڪا خوش ترين جوڙن مان هڪ لڳي رهي هئي، پر جڏهن مان انهن جي گهر ۾ داخل ٿيس ته مون کي ڪجهه غلط محسوس ٿيو، مون پنهنجن ٻن شاگردن کي چيو ته اهي مشاهدو ڪن ته اهي شام جو هڪ ٻئي سان ڪيئن سلوڪ ڪن ٿا، ۽ انهن بعد ۾ مون کي ٻڌايو ته مڙس ۽ زال ٻين جي سامهون هڪ ٻئي تي مسڪرائيندا آهن ۽ هڪ ٻئي کي "ها، منهنجا پيارا" ۽ "يقيناً، منهنجا پيارا" ۽ ٻين اهڙن دوستانه جملن سان مخاطب ڪندا آهن پر جيئن ئي اهي سوچيندا آهن ته اهي اڪيلا آهن، اهي هڪ ٻئي تي جهڳڙو ڪندا آهن ۽ ڏکوئيندڙ لفظ ٻڌائيندا آهن.

مون انهن سان ڳالهايو ۽ چيو: توهان مون کي پنهنجي پارٽي ۾ شرڪت جي دعوت ڏني، پر ماحول سخت آهي ۽ مون کي لڳي ٿو ته هن گهر ۾ تمام گهڻو تڪرار آهي، ۽ مون کي لڳي ٿو ته هن سلور جوبلي ۾ تمام گهڻو لوهه آهي.

پهرين ته، اهي ناراض ٿيا، پر بعد ۾ انهن تسليم ڪيو ته مان صحيح آهيان ۽ معافي گهري. هن جاري رکندي چيو: هر وقت بحث ۽ جهڳڙو ڪرڻ مان توهان کي ڇا حاصل ٿيندو؟

اهو لڳي ٿو ته توهان هڪ مڪمل جوڙي جي حيثيت سان پنهنجي شهرت برقرار رکڻ لاءِ گڏ رهي رهيا آهيو، پر توهان کي هڪ ٻئي سان ائين ئي رهڻ گهرجي ۽ پنهنجي خوشي ۽ ذهني سڪون لاءِ امن ۽ هم آهنگيءَ سان رهڻ گهرجي.

مقناطيسي کاڌو

جڏهن ماڻهو کاڌي يا غذائيت بابت ڳالهائيندا آهن، ته انهن جو مطلب عام طور تي جسم کي برقرارِ رکڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ جسماني کاڌو هوندو آهي جڏهن ته، غذائيت جا ٻيا به قسم آهن جيڪي جسماني کاڌي کان گهٽ

اهم نه آهن، □ اڪثر ڪري ان ڪان به وڌيڪ اهم آهن، جهڙوڪ ذهني يا روحاني غذا ذهني سرگرمي يا ذهن جي توجه، حڪمت □ روحاني سمجهه.

جسماني ڪاڌو جسم جي سيلن کي برقرار رکي ٿو، جڏهن ته ذهني ڪاڌو ذهن کي صحتمند خيالن سان پري ٿو، □ حڪمت جو ڪاڌو روح کي بحال ڪري ٿو □ ان جي صلاحيتن کي ترقي ڏئي ٿو.

ذهني پرورش عام طور تي انهن خيالن تي مشتمل هوندي آهي جيڪي هڪ شخص سوچيندو آهي □ جيڪي هو ٻين کان انهن سان رابطي □ ذريعي حاصل ڪندو آهي.

پرسڪون مزاج □ نيڪ طبيعت وارا ماڻهو اسان جي خيالن کي مقناطيسي □ صحتمند بڻائڻ □ مدد ڪندا آهن.

اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني □ مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ. هي پريشان ڪندڙ خيالن □ خراب موڊ جو سبب بڻجندو آهي.

جسم جسماني ڪاڌي مان توانائي □ زندگي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي ڪاڌو جسم □ ذهن ٻنهي کي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط □ مائع ڪاڌي جي پيٽ □ وڌيڪ آساني سان هضم ٿين ٿا، جيڪي آساني سان زنده توانائي □ تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي □، ڪمزوري □ ڪمزوري کي صحت □ توانائي □ تبديل ڪري سگهو ٿا، □ زندگي جي رستن تي اعتماد □ دليريءَ سان - اڪيلو به - هلو، □ هڪ زنده □ بيدار ضمير رکڻ □ اندروني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا، □ خدا جي انصاف تي بيحد ايمان □ غلط تي حق □ وهم تي سچ جي فتح.

□ جڏهن توهان هر روز پنهنجن خيالن کي اعليٰ □ وڌيڪ بهتر سطحن ڏانهن آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، □ توهان وٽ هڪ پيار ڪندڙ □ شڪرگذار دل، □ ٻين لاءِ نيڪ ارادا هوندا، ته توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي هوندي، □ پوءِ توهان شين، ماڻهن □ حالتن مان هر شيءِ کي پاڻ ڏانهن متوجهه ڪندا، جيڪا حفاظت □ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن سفر جاري رکڻ لاءِ گهربل آهي.

جڏهن توهان پنهنجي ضرورت جي شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪندا، □ خدا جي ڏنل شين تي مطمئن هوندا، ته توهان روح □ امير □ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنياوي مالن سان جنون □ مبتلا آهن □ ان جي عارضي خوشين جي لالچ □ آهن.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو سڀني دوستن کان ٻاهر واحد سچو دوست آهي، ته پوءِ سڀني انساني رشتن ۾ حقيقي دوستي قائم ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي: خانداني، پيٽي، ازدواجي، ۽ روحاني.

ازدواجي رشتن ۾ دوستي هڪ اهم عنصر آهي، ۽ ذهني ۽ جذباتي ويجهڙائي، اخلاقي ڪشش جي احساس، ۽ حقيقي پيار ۾ دوستي کي ترجيح ڏني وڃي.

جيڪي سچي محبت ۽ حسي ڪشش ۾ فرق نٿا ڪري سگهن، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن ۽ باهمي احترام تي ٻڌل هوندي آهي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ روحن جي وچ ۾ هڪ خوشگوار ۽ ڪامياب اتحاد بڻجي ويندي آهي ۽ اهي هڪ ٻئي لاءِ زندگي جي بار کي گهٽائڻ لاءِ تعاون ڪندا آهن، ۽ رحم ۽ باهمي، دوستانه سمجهه ذريعي زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪندا آهن.

ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي، جيستائين مان پين جي خيالن ۽ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته منهنجي اڳيان هڪ لامحدود موقعو آهي ته مان پنهنجين صلاحيتن کي ڳوليان ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي ڳوليان، مان مادي وابستگي کي اعليٰ اميدن سان تبديل ڪندس. ۽ مون کي احساس ٿيندو ته وفادار روح هميشه مون سان گڏ آهي.

اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد جي هڪ دوز سان پريندس، مان پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان پري رکندس، ۽ مان اهڙين شين تي عمل ڪندس جيڪي جسم، ذهن ۽ روح جي پرورش ڪنديون، متوازن ۽ مستقل انداز ۾.

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ جي حفاظت ڪندي پاڻ کي هميشه لاءِ آزاد ڪندس ۽ جڏهن آزمائشن ۽ مصيبتن جا طوفان مون کي منهن ڏيندا، مان پنهنجي روح جي ٻيڙي ۾ سفر ڪندس زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن.

جڏهن مان ڪم ڪندس ۽ تخليق ڪندس ته مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري ٿو؛ هو ڪائنات جو رب آهي ۽ مان هن تي غور ڪرڻ سان هن سان ڳنڍجي سگهان ٿو.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، اهو ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال سڀ کان وڌيڪ مضبوط آهي. تنهن ڪري، مان ياد رکڻ جي ڪوشش

ڪندس ته توهان مون ڏانهن مدد جو هٿ وڌائي رهيا آهيو ۽ اهو مون کي ڪاميابي جي سببن لاءِ تيار ڪري ٿو.
جڏهن مون تي آفتون ۽ مصيبتون اينديون آهن، ته مان پنهنجا حوصلا بلند ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس، مان هر ڪنهن سان پنهنجي معاملن ۽ رابطي ۾ خلوص ۽ ايمانداري اختيار ڪندس، ۽ مان محبت ۽ نيڪ خواهشن جا خيال پيدا ڪندس، پوءِ خدا پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان منهنجي مدد ڪندو.
اي منهنجا مالڪ، مان پنهنجي مرضي ۽ عقل کي استعمال ڪندي پهرين ننڍيون شيون حاصل ڪندس، ۽ پوءِ وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.
جيتوڻيڪ سڀئي مادي خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي اجا تائين صرف اڻپوري خوشي آڻين ٿيون، ۽ خدا کي ڳولڻ ئي واحد سچي خوشي آهي، مان خوشي جا اڻ کٽ ذخيرا ڳوليندس ۽ اهو ڪڏهن به وهڻ ۽ ٻوڙڻ بند نٿو ٿئي، روح جي باغن ۾ ان جي سدا بهار چراگاهن ۾.

سونهري چوٽيون

خوشي منهنجو حق آهي، منهنجو ورثو آهي، ۽ منهنجو لڪيل الاهي خزانو آهي، اي منهنجا مالڪ، مون کي هدايت ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر اهي خزانا ڳولي سگهان جيڪي بادشاهن جي خوابن کان به وڌيڪ آهن.

* * *

دلين جو خدائي باشندو پنهنجي شاگردن ۾ روشن ٿئي ٿو - پنهنجي رحمت ۽ رحم مان - حڪمت جا چمڪندڙ چراغ جيڪي جهالت جي اونداهي کي ختم ڪن ٿا.

* * *

زندگي هڪ ذهين حرڪت آهي جنهن جو هڪ باقاعده تال آهي. اهو پاڻ کي بي جان شين ۾ شڪل ڏئي ٿو، يا هڪ زنده ۽ متحرڪ شڪل اختيار ڪري ٿو. زندگي سڀني کي گهيرو ڪري ٿي ۽ هر شيءِ ۾ شامل آهي.

* * *

اي عظيم ترين عاشق، تون پاڻ زندگي آهين، تون منهنجو مقصد ۽ منهنجي تمنا آهين، مون کي پنهنجي آسماني باغ ۾ هڪ گلدار گلاب بڻائي، يا پنهنجي چمڪندڙ پيار جي هار ۾ هڪ چمڪندڙ موتي بڻائي، يا مون کي سڀ کان وڏو اعزاز عطا ڪر: پنهنجي دل ۾ سڀ کان ننڍو جڳهه.

* * *

جتي پيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

* * *

اچو ته خوابن جو هڪ سونهري قالين ٻُڻيون، مٿين يادن ۾ سڌريل خيالن جي ريشمي تارن سان.

* * *

خالي ذهن [مثبت، تعميري خيالن کان خالي] مصيبت، پريشاني، مايوسي ۽ نااميدي جو ڪارخانو آهي.

***

جيڪڏهن آفاقي پيار توهان جي دل ۾ آباد ٿي وڃي، ته اهو توهان کي دائمي ۽ نئين خوشي آڻيندو جيڪا پيو ڪجهه به توهان کي نه ٿو ڏئي سگهي.

***

دنياوي وجود جي باغ ۾ ٽڙيل زندگيءَ جا گل شاندار طور تي خوبصورت ۽ ڏسڻ ۾ خوشگوار آهن پر ان کان به وڌيڪ شاندار ۽ خوبصورتي ۽ دانائي جو سرچشمو آهي جيڪو ڪٿي موجود آهي، جتان اسان آيا آهيون ۽ جتي اسان واپس موٽنداسين ۽ هڪ پيرو پيهر ملائينداسين.

***

جڏهن شاگرد صبح جو جاڳندو آهي، ته هو پاڻ کي تصديق ڪندو آهي: "مان جسم نه آهيان، مان هڪ نظر نه ايندڙ روح آهيان... مان خوشي آهيان... مان روشني آهيان... مان دانائي آهيان... مان پيار آهيان ۽ جيتوڻيڪ مان هن جسم ۾ رهندو آهيان، منهنجو روح لافاني آهي ۽ زوال کان متاثر نه ٿيو آهي"

***

جيئن شبنم جا ڦڙا گلن کي ڦلڻ ۽ وڌڻ ۾ مدد ڪن ٿا، تيئن مهرباني دوستي کي پرورش ڪري ٿي ۽ ان جي واڌ ويجهه کي وڌائي ٿي.

* * *

سمنڊ جي مٿاڇري تي لهرون ظاهر ٿين ٿيون ۽ لهرون جيڪي ان جي ڪوتائي ۾ غائب ٿي وڃن ٿيون؛ پنهي صورتن ۾، اهي سمنڊ اندر آهن ۽ ان سان گڏ هڪجهڙائي، انسان جيڪي ڪائناتي سمنڊ جي مٿاڇري تي "زندگي" دوران ترندا آهن يا جيڪي "موت" تي ان ۾ غائب ٿي ويندا آهن، اهي ابديت جي سمنڊ اندر برابر آهن.

* * *

طوفاني پاڻيءَ ۾ چنڊ جو عڪس واضح طور تي نظر نٿو اچي، پر هڪ پيرو پاڻيءَ جي مٿاڇري تي سڪون اچي ٿو، ته چنڊ جو عڪس بلڪل صاف ٿي ويندو آهي. ذهن سان به ساڳيو ئي سچ آهي: جڏهن اهو سڪون هوندو آهي، ته توهان پنهنجي روح جو چهرو مڪمل وضاحت ۽ درستگي سان ڏسي سگهو ٿا.

***

اي خداوند، پنهنجي حڪمت جي سج جون ڪرڻيون موڪليو ته جيئن منهنجي ڪاميابين جي خوشين وارن ڏينهن ۾ منهنجي رهنمائي ڪري، ۽ جڏهن مان غم جي اونداهين راتين مان هلان ته پنهنجي رحمت جي پوري چنڊ جي روشني موڪلي.

***

مراقبو اهو ذريعو آهي جنهن سان توهان عالمگير ذهن سان ڳنڍيندا آهيو، ۽ جڏهن توهان ان لامحدود شعور سان هم آهنگ ٿيندا ته توهان تخليق جا سڀ راز ڄاڻڻ جي قابل هوندا.

***

خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش باڻمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، پر ان کي پيدا ڪرڻ گهرجي، ۽ ان خواهش کان سواءِ زندگي جي ڪا به قيمت ناهي.

***

دنياوي زندگي هڪ عارضي رڪاوٽ آهي، ۽ انسانيت جو بنيادي فرض هن سفر جي مقصد ۽ مقصد کي سمجهڻ آهي. اهو مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي، ۽ اهو پيو ڪجهه به نه ٿي سگهي.

***

توهان جو امن توهان جو قيمتي خزانو آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به اهو خزانو توهان کان وٺڻ جي اجازت نه ڏيو.

* * *

پنهنجي خوبين ۽ خود اعتمادي جي قلعي ۾ اڪيلو، محفوظ ۽ محفوظ رهڻ سکو.

* * *

هر شيءِ موجود آهي ڇاڪاڻ ته خدا موجود آهي ۽ ڇاڪاڻ ته هو موجود آهي، توهان به موجود آهيو سندس وجود جي مهرباني، توهان زندگي جي آرام ۽ خوشين مان لطف اندوز ٿيو ٿا تنهن ڪري، خدا جي توهان جي شڪرگذاري گهري هجڻ گهرجي.

***

سٺيون ڪتابون خاموش، مهذب ۽ عزتدار دوست ٿي سگهن ٿيون. پنهنجي ڏکين لمحن ۾ انهن ڪتابن کي نه ڇڏيو، ڇاڪاڻ ته اهي توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا، جسماني دوستن جي برعڪس جيڪي توهان کي ڇڏي سگهن ٿا.

***

جيڪو به سٺي صحت، آرامده زندگي، ۽ وڏي ذهني صلاحيت رکي ٿو، پر خوشي جي کوٽ آهي، اهو اجا تائين زندگي ۾ ڪامياب نه ٿيو آهي جڏهن توهان سچ پچ چئي سگهو ٿا، "مان خوش آهيان، ۽ ڪو به منهنجي خوشي کي نه ٿو کسي سگهي،" توهان پنهنجي اندر خدا جي تصوير ڳولي ورتي آهي.

***

سڪون ۽ امن تي زور ڏيو، ۽ جيڪڏهن توهان امن ۽ هم آهنگيءَ ۾ رهڻ چاهيو ٿا ته صرف پيارا خيال ۽ نيڪ ارادا موڪليو. نيڪي ۽ تقويٰ تي ٻڌل زندگي گذاريو، ۽ اهي سڀئي جن جون زندگيون توهان سان ڳنڍيل آهن، صرف توهان سان گڏ رهڻ مان فائدو حاصل ڪندا.

***

جيڪڏهن توهان جا ڪو به دوست نه آهن، يا جيڪڏهن توهان جا دوست توهان جو وقت ضايع ڪري رهيا آهن، يا جيڪڏهن توهان انهن سان گڏ نه ٿا رهو، ته پوءِ ڪتابن [۽ مواد] کي پنهنجا دوست بڻايو جيڪي دانائي رکن ٿا، جيئن توهان انهن جي صفحن جي دروازن مان حيرت انگيز ۽ دلچسپ خيالن جي دنيا ۾ داخل ٿي سگهو ٿا.

***

خدا کي ڳولڻ جو مطلب آهي اهو سڀ ڪجهه حاصل ڪرڻ جيڪو دل چاهي ٿي، ۽ روحاني هجڻ جو مطلب آهي صحت، خوشي ۽ ڪاميابي جا دروازا کولڻ.

***

اسان جي اندر الاهي طاقت جي هڪ چنگاري آهي جيڪا سڄي زندگي کي پيدا ڪري ٿي ۽ برقرار رکي ٿي ۽ اها ٻرڻ جي انتظار ۾ آهي.

***

پڙهڻ هڪ تمام گهڻي فائديمند ذهني سرگرمي آهي؛ اهو ذهن کي ورزش ڪري ٿو ۽ ان کي لچڪدار رکي ٿو روزانو هڪ يا ٻه ڪلاڪ پڙهڻ ڪنهن کي به ڪجهه سالن اندر هڪ متنوع علم جو بنياد ڏيندو، بشرطيڪ اهي قابل قدر ڪتاب چونڊين. سستا ناول يا معمولي ڪتاب پڙهڻ سان وقت ضايع نه ڪريو يا پنهنجي ذهني صلاحيتن کي نقصان نه پهچايو جن جو ڪو به مقصد يا مطلب ناهي.

***

سماجي رجحان رکندڙ ماڻهو قيمتي ڪتابن ۾ هڪ نئين توانائي ڳوليندا ته جيئن عظيم، باصلاحيت مردن ۽ عورتن پاران لکيل ڪتابن ۾ موجود سبقن ذريعي انسانيت جي مدد ڪري سگهن.

* * *

پڙهڻ هڪ تمام گهڻي فائديمند ذهني سرگرمي آهي؛ اهو ذهن کي ورزش ڪري ٿو ۽ ان کي لچڪدار رکي ٿو روزانو هڪ يا ٻه ڪلاڪ پڙهڻ ڪنهن کي ٻه ڪجهه سالن اندر هڪ متنوع علم جو بنياد ڏيندو، بشرطيڪ اهي قابل قدر ڪتاب چونڊين. سستا ناول يا معمولي ڪتاب پڙهڻ سان وقت ضايع نه ڪريو يا پنهنجي ذهني صلاحيتن کي نقصان نه پهچايو جن جو ڪو به مقصد يا مطلب ناهي.

* * *

خود غرضي ۽ غرور کي ختم ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اهي روحاني علم ۾ سڀ کان وڏيون رڪاوٽون آهن.

* * *

خدا جي احساس کان سواءِ، هي دنيا تڪرار، تشدد ۽ تلخ مايوسين سان ڀريل لڳي ٿي. خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ ۾ آهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا انهن جي دلين ۾ مسلسل خوشي ۽ مسرت رهي ٿي ڇاڪاڻ ته اهي برڪت واري سلامتي ۽ سڪون محسوس ڪن ٿا، ڪاوڙ جا طوفان انهن کي نه ڏاهي سگهن ٿا، ۽ نه ئي خوف انهن جي دلين ۾ داخل ٿي سگهي ٿو.

* * *

سٺيون ڪتابون توهان جا بهترين دوست آهن؛ انهن جي ذريعي، توهان عظيم ذهنن کي توهان سان نرمي سان ڳالهائيندي، توهان کي تسلي ڏيندي ۽ بهترين صلاح ڏيندي ٻڌي سگهو ٿا. سٺيون ڪتاب پڙهڻ جي حقيقي خواهش پيدا نه ڪرڻ جو مطلب آهي نسلن جي ورثي کي وڃائڻ.

* * *

خدا جي مدد کان سواءِ، ماڻهو ناڪام ٿيڻ تي مجبور آهن، ڇاڪاڻ ته زندگي جي جنگ ۾ ڪامياب ٿيڻ لاءِ گهربل طاقت ۽ دانائي هڪ لامحدود ذريعو کان ايندي آهي جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي نظرانداز ڪري ٿو، ته اهي زندگي جي لڪير کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن جيڪا انهن کي ڪاميابي لاءِ ضروري مدد ۽ سهارو فراهم ڪري ٿي.

جيڪي ڳوليندڙ روحاني موقعن جو دروازو کڙڪائيندا آهن، اهي ڏسندا ته دروازو انهن لاءِ کليل آهي ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي مدد ڪندو آهي جيڪي پاڻ جي مدد ڪندا آهن.

جڏهن توهان خدا سان هم آهنگي ۾ آهيو، ته سڄي فطرت توهان سان هم آهنگي ۾ آهي.

* * *

پيار سينڊ پيپر وانگر آهي جيڪو ذهن کي پالش ڪري ٿو ۽ ڪردار مان ڪنائي ختم ڪري ٿو.

* * *

جڏهن توهان اوچتو خدا کي هر هنڌ ڳولیندا آهيو، ۽ جڏهن هو توهان وٽ ايندو آهي، توهان کي متاثر ڪندو آهي، ۽ توهان جي رهنمائي ڪندو آهي، ته الاهي محبت جي ڪهاڻي شروع ٿي چڪي هوندي آهي.

* * *

دلين ۾ پيار جي روشني ڦهلجي ۽ پين کي شفا بخش ڪرڻيون موڪلي.

* * *

جوان ۽ مضبوط هجڻ دوران خدا کي سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪريو، ڇاڪاڻ ته پوڙهائپ ۾ بيماري ۾ توهان شايد ڪيس ڳولڻ جي قابل نه هوندا، جنهن عمر ۾ ماڻهو زندگيءَ جي حقيقي معنيٰ کي سمجهڻ شروع ڪندا آهن، جسم ڪمزور ٿي ويندو آهي، ۽ اهي پنهنجي باقي زندگي سچائي جي ڳولا ڪرڻ بدران پنهنجي ڪمزور جسماني صلاحيتن جي سنڀال ۾ گذاريندا آهن.

* * *

مان هر ڪنهن قوم کان بهترين وٺندس، ۽ سڀني قوميتن جي خامين تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ انهن جي سٺين خوبين جي تعريف ڪندس.

* * *

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ لاءِ گهڻيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي هڪ گهري احساس سان پريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته هي وهڪرو پنهنجي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هڪ مسلسل وهڪرو جيڪو روحن تائين ان ذريعو سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي، انهن کي انهن ماڻهن تائين خوشي منتقل ڪرڻ جي قابل بڻائيندو آهي جيڪي امن جي خواهشمند آهن.

* * *

دل مان نڪتل ڪيترا مهربان لفظ ڪيترن ئي غمن کي دور ڪري چڪا آهن ۽ ڪيترا عقلمند آواز اونداهي رستن کي خوشي ۽ سڪون جي ڏيئن سان روشن ڪري چڪا آهن!

* * *

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون، جيستائين اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد □ مصيبت جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ □ مقصد آهي انهن تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، مضبوط □ ورسٽائل فولاد □ تبديل ڪري ٿي.

* * *

منهنجي زندگي □ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي □ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي □ پوءِ حقيقت □ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

* * *

جڏهن ذهن هڪ تڙپيل روح جي گهراين مان هڪ دلدار، پرجوش سرگوشي خدا ڏانهن ڪندو آهي، ته روح جو سڏ عالمگير دل کي ڇهندو، □ جواب ايندو، ان سان گڏ بيحد خوشي آڻيندو. هي ذهني سرگوشي مرضي کي تيستائين ترقي ڪري ٿي جيستائين ان □ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري طاقت نه هجي.

* * *

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن □ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندي آهي، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق □ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

* * *

اسان جون پريشانيون ڪهڙيون به هجن، خدا کي اسان جي زندگين □ بهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي. روحاني واڌ ويجهه جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ آهي خدا سان مسلسل دل سان سرگوشي ڪرڻ، جتي توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار مثبت تبديلي جو تجربو ڪندا جيڪا توهان کي تمام گهڻو متاثر ڪندي.

* * *

انسان کي اهي سڀئي ذهني صلاحيتون جيڪي خدا کيس ڏنيون آهن، ٿوري وقت لاءِ ڳولڻ □ وقف نه ڪرڻ گهرجن، ٻي صورت □ هو پاڻ کي ماديت جي چڪر □ وڃائي ڇڏيندو □ پنهنجي لاءِ پابنديون □ حدون پيدا ڪندو جن جي کيس ضرورت ناهي. ان جي بدران، هن کي پنهنجي ذهني طاقتن

کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي روحاني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن صحيح ۽ غلط، ۽ نقصانڪار ۽ فائديمند جي وچ ۾ فرق ڪري سگهجي.

* * *

سچائي راين ۽ نظرين کان ٻاهر آهي، ۽ ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل آهن.

* * *

اي خداوند، سڪون جا دروازا کوليو ۽ منهنجي روحاني خيالن جي پناهه گاهه کي برائي وسوسن جي حملي کان بچايو ۽ منهنجي دل جي باغ ۾ منهنجي خواهشن جا گلاب ڦُلڻ ڏيو جيئن مان توهان جي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

* * *

* نظرياتي علم الاهي علم حاصل ڪرڻ جي قابل ناهي، ۽ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي ضايع نه ڪيو وڃي جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، ٻي صورت ۾ ماڻهو پاڻ کي گهاٽي ذهني جهنگلن جي وچ ۾ ڦوليندو ۽ نظرين جي دائري کان ٻاهر نڪرڻ جي قابل نه هوندو.

* * *

خوشي زندگي جي غير مستحڪم حالتن تي نفسياتي فتح جو ميوو آهي.

* * *

جنهن کي خدا سچائي ٿو اهو دنيا لاءِ اڻجاڻ ٿي سگهي ٿو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو [حقيقي جانچ کان سواءِ]، ته هو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس وانگر بڻجي ويندو جيڪو محاورا ورجائيندو آهي ۽ بلند جملن کي گونجائيندو آهي، ۽ ٻيا هن کي هڪ عالم سمجهندا، پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي.

* * *

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

* * *

پنهنجي دلين کي خدائي برسات لاءِ کوليو ته جيئن اهو توهان ۽ وهي توهان جي زندگين کي روحاني نعمتن ۽ نيڪي سان پري ڇڏي.

* * *

توهان کهڙو به ڪم ڪريو ۽ کهڙي به ڪاميابي حاصل ڪري سگهو ٿا، هميشه ياد رکو ته خدا اهو ذريعو آهي جيڪو توهان کي ڪم ڪرڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ گهربل طاقت فراهم ڪري ٿو.

* * *

* اي منهنجا مالڪ، مون کي توهان کي غربت ۽ خوشحالي ۾، بيماري ۽ صحت ۾، جهالت ۽ دانائي ۾ ياد ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو جيڪا هڪ لمحي ۾ تندرستي ۽ شفا ڏئي ٿي.

* * *

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي بابرڪت آواز کي ٻڌڻ لاءِ بي چين آهيان، منهنجي يادن جي پردن ۾ لڪيل سخت، زميني آوازن کي مون کان پري ڪريو، مان توهان جي پرسڪون، سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.

* * *

زندگي اوندهه ۾ ڍڪيل آهي، ۽ اسان کي خدا جي روشنيءَ کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين ان جي اونداهيءَ رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اوندهه جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊ ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ اتر تارو آهي.

* * *

هي وقت آهي ته انسانيت پنهنجي وسارڻ جي ننڊ مان روحاني جاڳرتا ڏانهن جاڳي. اي خداوند، اسان توهان کان دعا گهرون ٿا ته اسان جي شعور کي غفلت ۽ تنگ، محدود سوچ جي کوٽائي مان امن، روشني، پيار ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين بلند ڪريو.

* * *

آخرڪار حالتون بهتر ٿينديون ڇو ته خدا جون طاقتون ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن، ۽ جيڪو به صورتحال جي ناگزير هجڻ جو قائل ناهي ۽ پنهنجي ذهن ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر جي شيءِ ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، ان لاءِ دروازو کوليو ويندو.

* * *

ايمان جو مطلب ڪڏهن به لاپرواهيءَ يا حالتن سان عقلمندي سان معاملو نه ڪرڻ ناهي، بلڪه، ڪجهه به ٿئي، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين

ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن هو پنهنجي پوري دل، روح ۽ جذبات سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو صرف ڏکيو ۽ آزمائشي حالتن ۾ سندس مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان جا حواس اسان تائين سچي سچائي پهچائي سگهن ٿا، ته اسان زمين کي اليڪٽرانن جي دريائن وانگر ۽ متيءَ جي هر ذري کي روشني جي لڙڪندڙ ميڙ وانگر ڏسنداسين. جيڪي مادي جي دائري ۾ داخل ٿي روحانيت تائين پهچن ٿا، اهي وهم جي نوعيت کي سمجهن ٿا ۽ سچائي جي جوهر کي ڄاڻن ٿا.

* * *

چا آفريقي جهنگل ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪنهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ ڪنهن به خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا. تحفظ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو ذريعو ناهي. يقيناً، واقعن سان معاملو ڪرڻ ۾ عقل استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل پروسو رکڻ گهرجي.

* * *

اهو پيار جيڪو سڀني مخلوقن جي دلين ۾ رهندو آهي - سڀني مائرن، پيءُ، دوستن ۽ پيارن جي محبت - الاهي محبت مان نڪتل آهي.

* * *

وڏن ۽ معمولي فرضن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، صرف اهم تي سڀ کان اهم کي ترجيح ڏيندي ان کان علاوه، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان ٽڪراءُ ڪري ٿو، اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي.

* * *

جيئن سج جون اهم ڪرڻيون پکڙجن ٿيون، مان غريبن ۽ لاوارثن [جن کي سماج ڇڏي ڏنو آهي] جي دلين ۾ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، ۽ مان انهن جي دلين ۾ نئون عزم پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"پنهنجي پيار جي دائري مان ڪنهن کي به ٻاهر نه ڪڍو، سڀني کي پنهنجي دل ۾ رکو ۽ اهي توهان کي پنهنجي دل ۾ رکندا."

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه فائديمند ۽ نيڪ ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

مون کي توهان جي مرضي مطابق هلڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن منهنجا سڀئي خيال توهان جي مقصدن جي مطابق هجن ۽ توهان جي مرضي سان هم آهنگ هجن.

هن منهنجي اندر لڪيل، برڪت واري طاقت کي جاڳائڻ ۾ مدد ڪئي ته جيئن مان سڀني مشڪلاتن ۽ آزمائشن تي قابو پائي سگهان.

* * *

ان بهادر ۽ عاجز روحاني شخصيت ڏانهن جاڳو - هڪ اهڙي شخصيت جيڪا شينهن جي طاقت کي ڪبوترن جي نرمي سان گڏ ڪري ٿي.

* * *

مون کي ڪا به ڪڙي، ڪوڙي تنقيد جي پرواهه نه هوندي، ۽ نه ئي وڏي تعريف ۽ چاپلوسي جي. منهنجي صرف خواهش آهي ته مان تنهنجي مرضي پوري ڪريان، اي پروردگار، ۽ تنهنجي مهرباني حاصل ڪريان.

* * *

توهان تصور به نٿا ڪري سگهو ته ڪهڙي وڏي خوشي توهان کي پريندي جڏهن توهان خدا جي موجودگي محسوس ڪندا ته توهان جو روح پوءِ خدا جي لامحدود محبت ۾ مست ٿي ويندو. اهو ڪنهن به انساني محبت کان لڪين ڀيرا وڌو پيار آهي - هڪ اهڙو پيار جيڪو توهان جي سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو ۽ توهان جي دل کي خوشي ۽ اطمينان سان ڀري ٿو.

* * *

اندروني توجهه ذريعي، توهان سڌو سنئون پنهنجي اندر ۾ پنهنجي چوڌاري روحاني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان هن شعور کي پيدا ڪندا، ته توهان جي شخصيت هم آهنگي سان وڌندي، ۽ توهان ماڻهن ۽ ٻين مخلوقن لاءِ هڪ پرڪشش مقناطيسيت حاصل ڪندا.

* * *

اي عظيم محافظ، مون کي پرواه ناهي ته مان پنهنجي قسمت جي ڪري سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيان، جيڪا منهنجي پنهنجي نااهيل آهي، پر مان توهان کان پڇان ٿو، منهنجي واحد پناهه، ته منهنجي پيار جي شمع کي غفلت ۽ وسارڻ جي هوائن کان بچايو.

* * *

اچو ته اسان کي سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي خالص، تازگي واري پاڻيءَ مان پيٽ ڀرڻ لاءِ پيئون، جيڪو مثبت سوچڻ ۽ هڪ پراميد نقطه نظر رکڻ جي اسان جي پختي عزم سان وڌي ٿو.

* * *

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت ۽ مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، ۽ توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت ۾ بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ ۽ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

* * *

ڪوشش ڪريو جرئتمند ۽ خوشگوار ڪم ڪرڻ جيڪي گهٽا ماڻهو نٿا ڪن، ۽ انهن کي پيار ۽ امن ڏيو جن کي ٻيا نظرانداز ڪن ٿا.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"جيڪڏهن توهان ذهن جي پرورش ۾ وقت نه گذاريو، ته ڪابه به مادي خوشحالي توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي پرورش اذيت نه آهي پر شعور جي تربيت آهي ته جيئن انهن خيالن ۽ عملن کي پرورش ڪري سگهجي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا."

***

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان ٻار هئس، جڏهن ڪجهه ماڻهو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا ته مان پنهنجو صبر وڃائي ڇڏيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ ٻيو ڪو به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

* * *

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي ذهني ۽ روحاني طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ دلچسپي رکن ٿا.

* * *

پاڻ کي دير جي تري پڌڻ نه ڏيو، بورنگ عام حقيقت جي ننڊ مان اٿيو هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن روانو ٿيو جتي ڪاميابي، خوشي امن آهي.

* * *

توهان جي اندر زبردست صلاحيتون آهن جيڪي سيڙپڪاري جي انتظار آهن، توهان ئي ان کي چالو ڪرڻ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ جي قابل آهيو.

* * *

خراب عادتن غير صحتمند خواهشن جي حڪمن کان آزادي مادي ڪاميابي کان وڌيڪ خوشي آڻيندي آهي. ذهني ڪاميابي هڪ نفسياتي خوشحالي آهي جيڪا ٻاهرين حالتن کان نه ٿي کسي سگهي. توهان پنهنجو سڄو وقت دولت گڏ ڪرڻ گذاري سگهو ٿا، پر اها دولت توهان کي اهو دائمي امن سلامتي نه ڏيندي جيڪا توهان ڳولي رهيا آهيو. ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ غم آڻيندو ڇاڪاڻ ته سچي خوشي امن ذهن رهندو آهي، مادي ملڪيتن نه.

جڏهن توهان پنهنجي سچي ذات مضبوطيءَ سان قائم ٿي ويندا آهيو، ته توهان هر ڪم کي پورو ڪندا آهيو الاهي خوشي سان سڀني سٺين شين مان لطف اندوز ٿيندا آهيو.

* * *

ڪمزوري کي پنهنجي ذهن داخل ٿيڻ نه ڏيو، منفي سوچن مايوسي واري سوچ رکندڙ ماڻهن سان صحبت محتاط رهو، ائين نه ٿئي ته انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن داخل ٿين، جيستائين توهان جو ذهن اهڙي طاقت جي درجي تي نه پهچي جو ٻين جا خيال ان کي ڪمزور نه ڪري سگهن، پر ان جي برعڪس، اهو ٻين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ جي قابل هجي.

* * *

خدا ڀرين اڇي ٿو، اسان کي پنهنجو ڏينهن ان جي باري سوچڻ کان سواءِ شروع يا ختم نه ڪرڻ گهرجي. اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا کان حاصل ٿيندڙ طاقت توانائي کانسواءِ، اسان ڪجهه به حاصل نه ڪري سگهنداسين. تنهن ڪري، اسان جو سڀ کان وڏو فرض سندس طرف آهي.

* * *

رسمن روايتن جو جائزو وٺڻ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي شروعات ، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين موجود آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب فائدو آهي جڏهن ته، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي اسان کي سچ کي ڄاڻڻ

گهرجي □ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان کي ڪهڙي شيءِ خوشي ڏئي سگهي ٿي □ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

* * *

جڏهن توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خوشي يا ڪاميابي کان محروم آهن، اهو نه سمجهو ته اهو انهن جي قسمت آهي توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ناهي سگهو ٿا توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا توهان کي واقعي ڪامياب بڻائي ٿي.

* * *

جيڪڏهن توهان وٽ پاڻ □ ڪجهه به ناهي، ته توهان خوش نه هوندا پر جيڪڏهن توهان جي چوڌاري ڪجهه به ناهي □ توهان پاڻ □ خوش آهيو، ته توهان بلاشب□ ڪامياب آهيو، تنهن ڪري، ماڻهن کي انهن جي ٻاهرين حالتن جي بنياد تي فيصلو ڪرڻ ناممڪن آهي.

* * *

وڏي ميڙ □، ڪو اهڙو ماڻهو به ٿي سگهي ٿو جيڪو روحاني بلندي جي حالت تي پهچي چڪو هجي □ اندروني سڪون □ اعليٰ روحاني خوشي حاصل ڪري.

* * *

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، □ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري □ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، ڇاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي □ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم □ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

* * *

ڇا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٽائي □ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان □ هو مون سان گڏ آهي، □ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان □ گهري خوشي ڏني آهي.

* * *

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، □ توهان شايد ان □ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو □ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

* * *

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي ۽ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن ۽ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ کان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، ۽ ٻين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان ٻين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ کان محروم نه ڪيو ويندو.

* * *

سيني دلين جي خوشي ۾، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي پروردگار، ۽ سيني وفادارن جي دوستي ۾، مان تنهنجي محبت محسوس ڪريان ٿو، مان خوش ٿيان ٿو ۽ منهنجو دل پنهنجن دوستن جي ڪاميابي ۽ خوشحالي تي خوش ٿئي ٿو، جيئن مان پنهنجي ڀلائي ۽ آساني ۾ خوش ٿيندو آهيان، جيئن مان ٻين ۾ حڪمت کي متاثر ڪندو آهيان، مان پنهنجي حڪمت جي خزانن کي وڌائيندو آهيان، ۽ سيني جي خوشي ۾، مان پنهنجي حڪمت ڳوليندو آهيان.

* * *

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش نٿا ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ان جي عارضي خوشي جي باوجود جيڪا ان سان ايندي آهي دنياوي خوشي جي سراب جي پٺيان ڊوڙڻ جو ڇا مقصد آهي جيڪو صرف ٿڪڻ جو واعدو ڪري ٿو؟ ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي، بغير ڪيترن ئي ملڪيتن جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت هجي.

* * *

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڌي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ لذتون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

* * *

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۽ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۽ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۽ موتمار جراثيم کي مؤثر

طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي ٻين ۾ گهٽا آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، ڇاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن ۾ ٻين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ ۾ مشڪل ۽ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون ۽ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

* * *

اسين انهيءَ شعور جو هڪ لازمي حصو آهيون جنهن مان هي عظيم ڪائنات پيدا ٿي.

* * *

ڇا توهان ڪڏهن رڍن جو ڌڻ ڏٺو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڌڻ بغير ڪنهن هٻڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهٽا ماڻهو اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٿي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، ۽ ٻيا فوري طور تي بينڊ ويگن تي ٽپو ڏيندا ۽ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن کان جاري آهي هر قوم جا پنهنجا رواج ۽ روايتون آهن، ۽ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير چاٽي ٿو؟ شايد انهن مان ڪجهه رسمون ۽ روايتون بي معنيٰ ۽ بي مقصد آهن.

* * *

جڏهن خيالن جو طوفاني طوفان گهٽجي ويندو آهي، اسان امن جي بادشاهت ۾ داخل ٿيندا آهيون ۽ خدائي موجودگي کي ڇهندا آهيون.

* * *

خدا بابت سوچيو، يا هڪ خوبصورت نظارو جيڪو امن کي متاثر ڪري ٿو، يا هڪ خوشگوار ۽ خوشگوار تجربو مثبت، پرسڪون ذهني سرگرمي توانائي ڏيندڙ ۽ تازگي ڏيندڙ آهي.

* * *

اسين هڪ افراتفري ۽ انتشار واري دنيا ۾ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪندا آهيو، توهان ڏسندا آهيو ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪري سگهو ٿا ۽ پنهنجي صحت وڃائي سگهو ٿا (خدا نه ڪري) يا توهان کي سٺي صحت هجي ۽ توهان پنهنجا پئسا وڃائي سگهو ٿا يا توهان وٽ دولت ۽ صحت ٻئي هجن پر ٻين سان ڪيترين ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ جي بدلي ۾ صرف نفرت ۽ ناراضگي سان ملاقات ڪئي ويندي. خدا کان سواءِ، هن زندگي ۾ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

* * *

زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي کان بي خبر رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۽ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۽ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۽ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

* * *

اتي، غير اونداهي، بي آواز خاموشي، ۽ غير تخليق ٿيل ڪجهه به نه هجڻ کان ٻاهر، ابدي جوهر آهي، جيڪو وجود جو اصل ۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو آهي، نظر ايندڙ ۽ پوشيده.

* * *

خدا هن زمين کي اسان جي ڪائڻ، سمهڻ ۽ مرڻ لاءِ نه بڻايو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۽ پنهنجي وجود جي مقصد کي سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ کي سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا آهن ۽ ان مقصد کان بي خبر آهن.

* * *

زندگي ۾ پئسا ڪڏهن به منهنجو مقصد نه هو؛ منهنجو مقصد انسانيت ۽ پنهنجن ڀائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ هو تنهن ڪري، خدا مون لاءِ موقعن جا ڪيترائي دروازا کوليا ته جيئن پاڻ کي سهارو ڏئي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان.

* * *

خدا هن ڪائنات کي هڪ مقرر ۽ نه بدلجندڙ قانون مطابق هلائڻ لاءِ پيدا ڪيو آهي جيڪڏهن اسان انهن عالمگير قانونن مان ڪنهن جي به خلاف ورزي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا. ڪو ماڻهو جيڪو ڪنهن وڏي عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جون هڏيون ٽوڙي ڇڏيندو. تنهن ڪري، اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نه ٿا ڪري سگهون بغير نتيجن کي برداشت ڪرڻ جي.

* * *

جڏهن اسين دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا ۽ قديم تهذيبن جي لڪيل رازن کي ڳوليون ٿا، ته هڪ وڏي تصوير سامهون اچي ٿي، جنهن ۾ هڪٻئي سان ڳنڍيل لائينون، مختلف باب، ۽ صحيح تفصيل شامل آهن، ۽ اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت ۾ انفرادي ۽ سماجي آهي.

* * *

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور ۾ رهون، ته پوءِ اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن ۽ دنياوي طريقن سان مطمئن هجون ها.

* * *

خوابن کان ٻاهر پاڪائي، امن ۽ خوشي جون ڪرٽيون اسان جي ضروري ڪوتائي ۽ ثمتار ۾ ناچ ڪنديون آهن.

* * *

اسان جي هن زميني سفر دوران اسان جي زندگين جي آسمان ۾ ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان، اسان کي سکڻ گهرجي ته اسان جي شعور کي ڪيئن وڌايو وڃي ۽ اسان جي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان اسان گذري رهيا آهيون انهن کي وڌيڪ ڪيئن سمجهون، ۽ پوءِ اسان بهتر هم آهنگي ۾ رهڻ ۽ ماڻهن ۽ زندگي سان وڌيڪ آساني سان ڊيل ڪرڻ جي قابل ٿينداسين.

* * *

گهڻا ماڻهو ٻين جي نقل ڪن ٿا هڪ شخص کي اصل ۽ تخليقي هجڻ گهرجي، ۽ هر ڪم ۾ مهارت حاصل ڪرڻ گهرجي.

اوڀر ۾، بنيادي ڌيان روحاني خوشي کي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن کي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه ۾، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ ۾ توازن، ڇاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن ۽ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

* * *

سڀ کان وڏي خوشي - الاهي خوشي کان پوءِ - اها آهي ته هڪ شخص پنهنجي ويجهي مائٽن سان امن ۾ هجي جن سان هن کي سال جو هر ڏينهن گذارڻو پوندو آهي.

ماڻهو گهڻو وقت تڪڙ ۾ ۽ بي صبري سان ڪم ڪرڻ ۾ ضايع ڪن ٿا بغير ڪنهن ڪم جي. سوچڻ لاءِ ٿورو وقفو ۽ سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ته زندگي ڇا پيش ڪري ٿي.

* * *

اسان کي امن جي باغن ۾ حڪمت جي اندروني عمارتن جي تعمير لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي شاندار روحاني خوبين جي بيشمار گلن سان ثمتار ۾ چمڪندا آهن.

* * *

اندروني هم آهنگيءَ طاقت جو هڪ امير ذريعو آهي ۽ قابل تجديد توانائي پيدا ڪري ٿي.

* * *

زندگيءَ کي ڏسندي، ڪو به اهو ڏسي ٿو ته ڪاميابي آسان ناهي زندگي اڪثر سخت ۽ معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، ۽ اسان کي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ ۽ ان کي صحتمند ۽ بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوشش بابت سوچيو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان هن ۾ ڪامياب ٿي وڃو ٿا، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم - توهان ڊگهي عرصي تائين جيئرو رهو - آخرڪار آرام ۾ رکيو ويندو ضرورت گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني ۽ ٻاهرين ڪيترن ئي قوتن سان وڙهڻ جو حڪم ڏئي ٿي اهي قوتون توهان کي ڪنهن به واقعي اهم ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون.

* * *

هر حالت ۾ پرسڪون رهڻ جي ڪوشش ڪريو، ۽ پنهنجي امن جي ٻج کي خوشيءَ ۽ اطمينان جي مسڪراهٽن سان ڦُلڻ ڏيو.

* * *

عظيم ترين بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪري سگهن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي - پنهنجن روحاني تجربن ۽ اعليٰ علم - کي ٻين سان شيئر نه ڪن ۽ انهن کي روحاني سمجهه تائين پهچڻ ۾ مدد ڪن. اهو ئي سبب آهي ته جيڪي اهڙين منزلن تي پهتا آهن ۽ اهڙين حالتن کي حاصل ڪيو آهي اهي انهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي خوشي کي محفوظ ڪندا پر ٻين جي خوشي کي پڻ محفوظ ڪندا.

* * *

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض ۽ ڪنجوس جي هٿن ۾ لعنت ۽ بدبختي آهي، ۽ مهربان دل ۽ سخي روح وارن جي هٿن ۾ هڪ نعمت ۽ تحفو آهي.

* * *

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، پنهنجي خاندان سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض ۽ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي

ڪاميابين مان فائدو حاصل نه ڪن. ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ صرف خوشحالي مان لطف اندوز ٿيڻ جو اسان جو حق ناهي؛ اهو ٻين جي لاءِ اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ شامل آهي ته انهن جي مالي ۽ رهائشي حالتن کي بهتر بڻائڻ ۾ مدد ڪريون.

* * *

مان پنهنجي صاف ضمير جي پٺين جي پويان محفوظ آهيان، مون اونداهيءَ ماضي کي ساڙي ڇڏيو آهي ۽ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي.

* * *

اڄ مون کي احساس ٿيو آهي ته مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشني سان هڪ آهيان ۽ مان انهن لاءِ هڪ مشعل آهيان جيڪي ڏک جي سمنڊ جي لهرن جي خلاف جدوجهد ڪن ٿا.

* * *

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۾ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سڀني شڪلن ۾ قسمن ۾ گهربل ۽ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي کي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ ۽ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي ۾ شامل ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۽ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

* * *

هتي هن محدود دنيا ۾، اسان ڏيگهه، ويڪر ۽ ڪثافت کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻي سطح آهي جتي طول و عرض موجود نه آهن؛ هر شيءِ صاف ۽ شفاف آهي - هر شيءِ شعور ۽ ادراڪ آهي ذائقي جو احساس ادراڪ آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال ۽ جسم شعور جون حالتون آهن جيئن اسان خوابن ۾ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آڻي، ذائقو ڪري ۽ ڇهي سگهون ٿا، تيئن ئي، ان اعليٰ سطح تي، ڇا اسان انهن سڀني احساسن کي خالص شعور ذريعي تجربو ڪريون ٿا؟

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪندي خوش ڪر، اسان کي خواهشن جي زنجيرن کان آزاد ڪر، ۽ اسان کي هڪ اندروني خوشي عطا ڪر جيڪا زندگي جي تجربن ۽ ان جي بدلجندڙ واقعن کان متاثر نه ٿئي.

* * *

جڏهن اسان جا ذهن اعليٰ تصورن سان هم آهنگ هوندا آهن، ته اسان جي اندر روحاني شعور جاڳي پوندو آهي ۽ اسان الاهي حڪمت ۽ پيار جي شاندار عجائبات جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

جيڪڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ۽ پنهنجن سڀني خيالن ۽ دلين سان سندس طرف رجوع ڪريون، ته اسان سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ اسان ڏسنداسين ته هو زندگي ۽ سلامتي جو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

خلا جي ظاهري طور تي خالي، وسيع پکيڙ ۾، هڪ ڪائناتي تعلق ۽ هڪ دائمي زندگي آهي جيڪا اسان کي ڪائنات ۾ سڀني جاندار ۽ بي جان شين سان متحد ڪري ٿي - سڀني وجودن ۾ وهندڙ عظيم زندگي جي هڪ لهر ابديت اسان جو سچو گهر ۽ مستقل رهائش آهي، ۽ انهن جسمن ۾ اسان جو وجود عارضي آهي، جيئن ريگستان ۾ سفر ڪندڙ قافلي لاءِ هڪ مختصر مهلت.

* * *

جڏهن اسين پاڻ کي روح جي تخليقي قوتن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسين عالمگير ۽ لامحدود ذهن سان ڳنڍجي وينداسين جيڪو اسان جي رهنمائي ڪرڻ ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. تخليقي طاقت اسان جي وجود جي عظيم ترين ذريعن کان اسان ڏانهن بي ترتيب وهندي، اسان کي اسان جي سرگرمي جي ڪنهن به شعبي ۾ تخليقي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

* * *

پيار اعتماد، رواداري، ۽ باهمي احترام جي ماحول ۾ وڌندو ۽ وڌندو آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ خيالن ۽ سٺين عادتن جي روشني سان نواز، ته جيئن جيڪڏهن خراب عادتن ۽ منحرف خيالن جو اوندهه اسان جي ويجهو اچي، ته اهو فوري طور تي ختم ٿي وڃي ۽ اسان کي توهان

سان اهڙيءَ گهري محبت ڪرڻ ۽ مدد ڪر جو نه ته مادي وهم ۽ نه ئي دنياوي لالچ اسان کي ڦاسائي سگهن ۽ نه ئي اسان جي ذهنن ۽ دلين تي قبضو ڪري سگهن.

* * *

اهي شيون جيڪي آساني سان حاصل ٿين ٿيون، اهي تمام گهٽ قيمتي هونديون آهن. اسان اهو عظيم مردن ۽ عورتن جي زندگين جي مطالعي مان ڄاڻون ٿا ۽ اهي ڪيئن پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪندي، پنهنجي فرضن کي پورو ڪندي، پنهنجي اخلاقي قدرن کي تعمير ڪندي، پنهنجي گهري مطالعي ۽ خود غرضي کان بچڻ سان عظيم ٿيا. انهن حاصل ڪيل نتيجا ۽ ڪاميابيون جيڪي انهن حاصل ڪيون اهي انهن جي ڪوشش کان بيشمار وڏيون هيون.

* * *

سچي آزادي چونڊ جي آزاديءَ ۾ آهي جيڪا حڪمت جي رهنمائي ۾ سمجھ، درستگي ۽ پختي ارادي جي حمايت سان هجي.

* * *

جڏهن توهان پنهنجي مرضي، عزم ۽ شعوري بصيرت کي جاڳائيندا آهيو، ته پوءِ اڻ ڏٺل قوتون اعليٰ شعور مان نڪرنديون آهن - روح جي بصيرت ذريعي - توهان جي مدد ڪرڻ ۽ نفسياتي آرام ۽ خوشي ڏانهن ويندڙ رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ، خدا جي مدد سان.

* * *

انسان کي پنهنجي ڪوشش سان روح جا رستا کولڻ گهرجن ڪو به ماڻهو خوشي ۽ امن تي مصيبت ۽ مصيبت کي پسند نٿو ڪري جهالت ڏک جي جڙ آهيءَ ۽ اها رڪاوٽ جنهن کي هٽائڻ ۽ ختم ڪرڻ گهرجي جهالت هڪ نقصانڪار ٻوٽو آهي، جيڪو تمام گهٽي جڙيل آهي، جيڪو انسانيت جي باغ ۾ وڌندو آهي، سٺن ۽ فائديمند ٻوٽن کي گڏ ڪري ٿو جهالت کي غير متزلزل اراديءَ ۽ پختي عزم سان ختم ڪرڻ گهرجي ذهن جي مٽي کي صحيح ذهني توجه سان پوکيو وڃي [مثبت تي] ۽ سٺا ٻج ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪيا وڃن جڏهن محبت جون اهم ۽ گرم ڪرڻيون چمڪنديون آهن، ته نيڪي جو ٻج وڌندو ۽ پرجيتي ٻوٽن ۽ گاهه تي غالب ايندو، ڇاڪاڻ ته اونداهي روشني جي موجودگي ۾ موجود نه ٿي سگهي.

* * *

مادي شين جون خوشيون ختم ۽ غائب ٿي وينديون آهن، پر الاهي خوشي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي اها هڪ الاهيءَ خوشي آهي جيڪا لامحدود ۽ بيان کان ٻاهر آهي.

* * *

اسان کي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪڏهن به غلط طريقا استعمال نه ڪرڻ گهرجن، ۽ نه ئي اسان کي پنهنجي اندر موجود امن ۽ روحاني دولت کي وهمي آرام ۽ هڪ چمڪندڙ زندگي جي ڳولا ۾ ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي اڳيان تباهي ڪندڙ اثرن سان جهنم جي عملن ۽ رويي سان لٽڪيل هجي.

* * *

سڪون خدائي موجودگي کي محفوظ ڪرڻ لاءِ بهترين ڪئميرا آهي خالص ۽ صحيح طور تي مرڪوز سڪون جي لينس ذريعي، برڪت واري تصوير مڪمل وضاحت سان ظاهر ٿيندي.

* * *

حقيقت ۾، سڀ دانائي توهان جي اندر آهي ۽ توهان کي صرف ان کان شعوري طور تي واقف ٿيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

قناعت پاڻ کي بهتر ڪرڻ ۾ آهي، ته جيئن ٻيا توهان کي ڳولين بجاءِ توهان انهن کي ڳولين پيار ۽ دوستي بغير ڪنهن اميد يا طلب جي ڏني وڃي، ڇاڪاڻ ته اميد ناراضگي ۽ تلخي پيدا ڪري ٿي جيتوڻيڪ جڏهن پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو، ته انسان کي پنهنجي خوبين ۽ خود قدر جي قلعي اندر اڪيلو، محفوظ ۽ امن سان ويهڻ گهرجي.

* * *

منهنجي دل مان خوشي ۽ اميد جا آبشار هميشه وهن ٿا، ۽ انهن جو تازگي وارو ڦڙو انهن سڀني کي ڇهي ٿو جن سان مان ملندو آهيان.

* * *

روحاني خوشي روح ۾ ٻين جي هر طرح سان مدد ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿي، ۽ انهن سڏريل اخلاقي خوشين جي تعريف ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪري ٿي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿيون، اهڙي طرح خام خوشين ڏانهن رجحان گهٽجي ٿو.

* * *

توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو هجي، اهو ڪائناتي راند جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان عظيم ڪردارن جيترو اهم رهي ٿو جيڪو روح زندگي جي اسٽيج تي ادا ڪن ٿا.

* * *

عالمگير شعور هڪ مطلق، لامحدود شعور آهي، جيڪو مسلسل پاڻ کي تازو ڪندو رهي ٿو ۽ پنهنجي تخليقيت ۾ ناقابل تسخير آهي، ۽ توهان جي ذريعي اهو پاڻ جي هڪ منفرد پهلوءَ کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

* * *

جيڪڏهن توهان هڪ ڀيرو به الاهي محبت جو مزو چکيو، ته توهان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا ڇو ته پوري ڪائنات ۽ ان جهڙو ٻيو ڪجهه به ناهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهٽي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙيءَ طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر اهي - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

* * *

سيئي سٺا ۽ خراب عمل دماغي سيلن ۾ رهن ٿا ۽ سوچ ۾ نيڪي يا بدي عادتن يا رجحانن جي طور تي ظاهر ٿين ٿا. هڪ شخص جيڪو غير صحتمند عادتن ۾ مبتلا آهي ڇاڪاڻ ته انهن جي دماغي سيلن کي انهن عادتن جي طاقت سان چارج ڪيو ويندو آهي، اهو پاڻ کي قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت تصديق ذريعي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين انهن جون سيئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي نيڪ عادتن ۾ تبديل نه ٿين. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح طور تي هدايت ڪيل زندگي جي قوت دماغي سيلن جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي، ته جيئن اهي سيل هر شيءِ سان پرجي وڃن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

* * *

سمجهه اندروني اک، روح جو نظارو، ۽ دل جو دوربين آهي. اهو ذهن جي سڪون ۽ ضمير جي پاڪيزگي جي وچ ۾ توازن آهي.

* * *

هر روز اسان مختلف منظر ڏسون ٿا، ۽ هر ڏينهن سکڻ لاءِ هڪ نئون سبق آڻيندو آهي. اميد آهي ته هڪ شخص پنهنجي وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏئي سبق سکندو: پنهنجي وجود جي سرچشمي ۽ پنهنجي زندگي جي بنياد کي سڃاڻڻ.

اچو ته ماضي جي غمن کي وسارڻ لاءِ ڪم ڪريون ۽ انهن تي نه رهڻ جو عزم ڪريون، غير متزلزل عزم ۽ سرگرم اراديءَ سان، اچو ته پنهنجي زندگين کي تازو ڪريون، پنهنجي ڪاميابين کي وڌايون، ۽ پاڻ ۾ سٺيون عادتون ۽ عظيم خوبيون پيدا ڪريون.

خدا منهنجي طاقت آهي ۽ مان ڪنهن ٻي طاقت تي يقين نٿو رکان.

زندگي جي جنگين سان وڙهو ۽ آخر تائين ثابت قدم رهو، ڪڏهن به همت نه هاريو ڪڏهن به نه ڇئو، "مون کي رستو نه ٿو ملي، تنهن ڪري مان

ڪوشش ڪرڻ چڏي ڏيندس" جيڪڏهن توهان غلطيون ڪيون آهن ته هدايت لاءِ پڇو، پر ڪوشش ڪرڻ ڪڏهن به نه روڪيو ڪيترائي رڪاوٽن ڪي منهن ڏيڻ تي شڪست قبول ڪن ٿا جيڪي ناڪام ٿين ٿا انهن ڪي ناڪامين سان نه پر ڪامياب ماڻهن سان گڏ رهڻ گهرجي ڪامياب ٿيڻ لاءِ پرعزم رهو؛ اهو زندگي ۽ توهان جو فلسفو بڻجڻ ڏيو

هر روز اسان ڪي پنهنجي جسماني طاقت ڪي مضبوط ڪرڻ گهرجي، پنهنجي ذهني طاقت ڪي وڌائڻ گهرجي، ۽ مراقبي، صحيح سوچ، ۽ مثبت، پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي حقيقي پاڻ ڪي ڄاڻڻ گهرجي جيڪو جسم، ذهن ۽ روح ڪي گڏجي فائدو ڏئي ٿو.

جڏهن توهان ڪا سٺي عادت قائم ڪرڻ چاهيو ٿا يا ڪا خراب عادت ٽوڙڻ چاهيو ٿا، ته دماغ جي انهن سيلن تي ڌيان ڏيو جتي مختلف عادتن جا طريقا رهن ٿا. هڪ سٺي عادت قائم ڪرڻ لاءِ، پهريان خاموشي سان ويهو ۽ غور ڪريو، الاهي هدايت جي ڳولا ڪريو.

پنهنجي ذهن ڪي پنهنجي پيشاني ۾، پنهنجي ابرو جي وچ ۾، ارادي جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، ۽ مضبوطيءَ سان ان عادت جي تصديق ڪريو جيڪا توهان پنهنجي دماغ ۾ پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان خراب عادتن ڪي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو ڌيان ارادي جي مرڪز تي به مرڪوز ڪريو ۽ مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته اهي سيئي دراڙ جتي اهي عادتون جڙيل آهن، ختم ٿي رهيون آهن.

ڌيان ۽ ارادي جي طاقت سان، توهان پراڻين عادتن جي ڳُجهن دڙن ڪي به ختم ڪري سگهو ٿا.

پاڻ ڪي بار بار يقين ڏياريو ته توهان وٽ پنهنجي دماغ مان غير صحتمند عادتن ڪي باڙ ڪان بچڻ جي قوت ارادي آهي. هن تصديق لاءِ بهترين وقت صبح جو سوير آهي جڏهن توهان جي قوت ارادي ۽ توجهه پنهنجي عروج تي هوندي آهي. پاڻ ڪي يقين ڏياريو ته توهان سيني حڪمن ڪان آزاد آهيو، ۽ هڪ ڏينهن توهان ڪي ملندو - خدا جي مدد سان - ته توهان واقعي پاڻ ڪي ان عادت ڪان آزاد ڪيو آهي جنهن ڪي توهان ٽوڙڻ چاهيو ٿا.

جيڪو به توهان ڪي دٻ آهي، ان ڪي پنهنجي سوچن مان ڪڍي چڏيو ۽ ان ڪي خدا تي چڏي ڏيو خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو ۽ يقين رکو ته هو توهان جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي، ۽ ڄاڻو ته گهڻي تڪليف پريشاني ۽ پريشاني مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ته توهان ڪي هاڻي چو ڏک ٿئي ٿو جڏهن ته جيڪو توهان ڪي ڏڄي ٿو اهو اڃا ٿائين نه ٿيو آهي؟ جيئن ته اسان جون گهڻيون پريشانيون

خوف مان ايندڙيون آهن، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين مان خوف کي ختم ڪري ڇڏينداسين ته اسان آزاد محسوس ڪنداسين ۽ شفا فوري طور تي ملندي.

هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، توهان جي حفاظت ڪري رهيو آهي ۽ توهان تي نظر رکي رهيو آهي. سندس حفاظتي روشني کي هر طرف کان توهان جي چوڌاري تصور ڪريو، ۽ توهان سندس شاندار حفاظت محسوس ڪندا.

هن ڪائناتي راند ۾، سڀني نسلن جا انسان وقت جي اسٽيج تي زندگي جي ڊرامي کي پيش ڪن ٿا.

اسان کي زندگيءَ جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي بغير ڪنهن پريشاني جي يا پنهنجي عارضي ڪردارن تي گهڻو ڌيان ڏيڻ جي. زندگيءَ جي اسان جي سمجهه اڪثر ڪري بگڙيل ۽ گمراهه ڪندڙ هوندي آهي ڇاڪاڻ ته اسان ان کي خود غرضي ۽ محدود نقطه نظر جي نظر سان ڏسندا آهيون؛ جيڪڏهن اسان روح جي اکين سان ڏسندا سين، ته اسان شين کي مڪمل طور تي مختلف نقطه نظر کان ڏسندا.

جڏهن اسين حڪمت جي اک کوليندا آهيون، ته اسين خدا جي سموري روشني ڏسون ٿا، ۽ انهيءَ روشني ۾ اسان پنهنجي روحاني فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، جيڪا عالمگير شعور جي فطرت جو عڪس آهي جيڪا ڪائنات جي سڀني ذرڙن ۾ حصن ۾ پکڙيل آهي.

روحاني سچائيون اسان جي چوڌاري گهيرو ڪن ٿيون، اسان جي بند اکين جي دروازن تي دستڪ ڏين ٿيون، اسان کي اوندهه جي بدران روشني ڏسڻ، جهالت جي بدران عقل سان عمل ڪرڻ، پنهنجي دلين کي نفرت جي بدران پيار سان پرڻ، ۽ امن قائم ڪرڻ ۽ پنهنجي دنيا ۾ ڪثرت ۾ سلامتي آڻڻ ۽ تعاون ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون. جڏهن اسان اهو ڪنداسين، جهالت ختم ٿي ويندي، دنياوي فرق ختم ٿي ويندا، اسان تنوع ۾ اتحاد ڏسنداسين، ۽ اسان خدا جي مرضي سان وڌيڪ هم آهنگ ٿينداسين.

خدا سان اسان جو تعلق ٺڏو يا پيار کان خالي نه آهي، جيئن هڪ آجر ۽ ملازم جي وچ ۾ هوندو آهي. اسان سندس ٻار آهيون، ۽ اسان لاءِ سندس خيال مسلسل آهي. هو هميشه اسان جي ڀڄي ٿو. اسان سندس وجود جو هڪ لازمي حصو آهيون، ۽ اسان جو سندس سان تعلق زنده ۽ متحرڪ آهي. هن اسان کي پيار، سمجهه، بصيرت، نيڪ نيتي ۽ روحاني طاقت جي هڪ لامحدود دولت عطا ڪئي آهي، پر اسان مان گهٽن هن دولت کي ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان سلامتي، امن ۽ دوستانه تعاون سان رهون، جيئن هڪ عظيم ۽ پيار ڪندڙ خاندان جي ميمبرن لاءِ مناسب آهي، پر لالچ ۽ خود غرضي وارا حساب ڪتاب ماڻهن جي روحن ۾ پاڙون پٽي چڪا آهن ۽ خاندان ۾ ورهاست پيدا ڪري چڪا آهن.

خدا چاهي ٿو ته اسان مالڪ هجون، پر اسان غلام بڻجڻ جو انتخاب ڪيو آهي انسانيت پنهنجي آسماني گهر کان پري ڀٽڪي وئي آهي ۽ خدا ۽ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ جي اندروني جنت کي وڃائي ڇڏيو آهي، ۽ اهو جنت ذاتي ڪوشش کان سواءِ حاصل نه ڪري سگهندو خدا اسان کي پنهنجي شڪل ۾ پيدا ڪيو، پر هي سچ اسان جي ذهنن کان بچي ويو آهي.

اسان انهيءَ وهم جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪري ڇڏيا آهن ته اسان جي تقدير ڏکيائي آهي ۽ اسان جي تقدير فنا آهي، ۽ اسان کي پردي جي پويان روشن سچائي ڏسڻ لاءِ دانائي جي خنجر سان وهم جو پردو ڦاڙي ڇڏڻ گهرجي.

خدا مون کي منهنجي زندگي جي انهن ڏکهن سالن ۾ خوشين سان نوازيو آهي، ڇا ماڻهو منهنجي چهري تي اطمينان جي مسڪراهٽ ڏسن يا نه، الاهي خوشي هميشه مون سان گڏ آهي ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي. خوشي جو وڏو درياءُ منهنجي شعور جي ريتي هيٺان مسلسل وهندو رهي ٿو ۽ برڪت واري چشمن وانگر ڦاٽي ٿو جيڪي منهنجي زندگي جي باغن کي پاڻي ڏين ٿا.

نه ته زندگيءَ جا اوچتو اُٿل پٿل منهنجي سڪون کي خراب ڪري سگهن ٿا، ۽ نه ئي موت جو پوت منهنجي روحاني خوشي کي کسي سگهي ٿو.

انهيءَ حالت کي مستقل ۽ اڻ مٽ بڻائڻ ڏکيو هو، پر روح جا ميوا جيڪي مان هاٽي مزو وٺان ٿو ۽ ٻين سان شيئر ڪريان ٿو، اهي منهنجي ان ڪوشش جي لائق هئا جيڪا مون ان ۾ ڪئي.

مان سمجهان ٿو ۽ خدائي روح جي هدايت سان عمل ڪريان ٿو. پئسو ڪڏهن به منهنجي زندگي جو مقصد نه رهيو آهي، پر انسانيت ۽ پنهنجن ڀائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ آهي. تنهن ڪري، خدا مون لاءِ نيڪي جا ڪيترائي دروازا کوليا آهن ته جيئن پاڻ کي برقرار رکي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان ۽ جڏهن به مون کي مدد جي ضرورت هوندي آهي، خدا فوري طور تي فراهم ڪندو آهي.

منهنجي رڳو خواهش آهي ته مان توهان جي خدمت ڪريان، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مان هتي آهيان.

خدا جي قدرت توهان جي زندگين ۾ پڻ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان جو ايمان مضبوط ٿيندو ۽ توهان کي احساس ٿيندو ته سچي دولت

مادي ڪاميابي مان نه پر قادر مطلق ڪان ايندي آهي. توهان پاڻ هن سچائي جو تجربو ڪندا.
هر لمحو جيڪو توهان خدا سان گذاريو اهو توهان جي آخري فائدي لاءِ هوندو، ۽ جيڪو ڪجهه توهان محبت ۾ خدا کي خوش ڪرڻ لاءِ حاصل ڪندا آهيو اهو توهان جي لاءِ ابديت جي ڪتاب ۾ لکيو ويندو.
پنهنجن گهري خيالن جي اڪيلائي ۾ آرام ڪريو ۽ خاموشي جي چشمي مان وهندڙ امن جو مزو وٺو.
جيڪڏهن اسين چڱا ڪم پوکيون ٿا، ته اسين خوشي ۽ برڪت حاصل ڪريون ٿا، ۽ جيڪڏهن اسين بڇڙا ڪم پوکيون ٿا، ته اسين مختلف قسمن ۽ درجن جي بحرانن ۽ مسئلن جو فصل لُٽيون ٿا.
هر نيڪ عمل هڪ ڪُلهي وانگر آهي جنهن سان اسين شعور جي مٽيءَ ۾ کوٽائي ڪريون ٿا ته جيئن الاهي خوشي جو سرچشمو ڳولي سگهون.
سٺن ڪتابن، عقيدن، مسئلن، فلسفي، يا اندروني خوشي جي حوالي سان، خود شناسي ۽ جستجو جي سمنڊ ۾ غوطا هڻڻ سکو، اهو تسليم ڪندي ته عام [غور و فڪر] اڪيلائي سچي خوشي جي قيمت آهي.
جيتوڻيڪ زندگي غير متوقع، عجيب ۽ پراسرار لڳي ٿي، شڪ ۽ هر قسم جي مسئلن ۽ اُٿل پٿل سان پريل آهي، پر اسان خدا جي مسلسل حفاظت هيٺ رهون ٿا. اسان کي واقعن کي وڌائي پيش نه ڪرڻ گهرجي ۽ نه ئي پنهنجو حوصلو وڃائڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان خوف کي پاڻ تي حاوي ٿيڻ ڏيون ٿا، ته اسان برائي کي طاقت ڏيون ٿا ۽ ان جون پاڙون مضبوط ڪريون ٿا، جيڪي خوف ۽ پريشاني جي مٽيءَ ۾ وڌن ٿيون ۽ وڌن ٿيون.
هر رات پاڻ کان پڇو: توهان خدا سان ڪيترو وقت گذاريو آهي، توهان ڪيترو غور ڪيو آهي، توهان ڪيترو ڪم ڪيو آهي، توهان ٻين لاءِ ڪيترو ڪيو آهي، ۽ توهان پنهنجي خواهشن تي ڪيترو ڪنٽرول ڪيو آهي؟
اسان کي زندگي جي آزمائشن ۾ دائمي خوشي ۽ سڪون ڳولڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي انهن کي پاڻ ۾ ڳولڻ ۽ دريافت ڪرڻ گهرجي. پوءِ، اسان جيڪي به تجربا ڪريون ٿا، اسان انهن سان اهڙي طرح ڊيل ڪنداسين جيئن اسان ڪنهن ٻئي جا تجربا فلم ۾ ڏسندا آهيون، چاهي خوشگوار هجي يا ڏکوئيندڙ.
جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهن کي ائين ڪرڻ ڏئي ته هو پنهنجن سڀني تجربن کي ڏکوئيندڙ ۽ ڏکوئيندڙ آزمائشن ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو.
اهي سٺي صحت مان لطف اندوز ٿي سگهن ٿا پر ان جي قدر کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي سگهن ٿا. پر جيڪڏهن اهي بيمار ٿي پون ٿا، ته پوءِ اهي پاڻ کي عاجز ڪندا ۽ خوشحالي جي نعمت جي تعريف ڪندا. اسان کي خدا جي

احسان کي تسليم ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي جيڪي هو اسان تي عطا ڪري ٿو بغير ڪنهن خراب حالتن جي انتظار ڪرڻ جي ته جيئن اسان شڪرگذار ٿي سگهون ۽ سندس فضل کي تسليم ڪري سگهون.

زندگي غور ۽ عمل جو ميلاپ هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو نفسياتي توازن وڃائي ٿو، ته هو پريشانين جي حملي، غم جي بادلن ۽ درد جي تڪليفن جو شڪار ٿي وڃي ٿو ۽ جيڪڏهن اهي صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي پيڪڙي ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ته اهي لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا.

اسان کي پنهنجا ارادا صاف رکڻ گهرجن، پنهنجا مقصد صاف رکڻ گهرجن، ۽ اهڙي طريقي سان عمل ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان کي ذهنيہ سڪون ڏئي، ۽ زندگي جي حالتن کي اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ ۽ اسان جي خوشي کي تباهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي.

اداسہ دليون ۽ ٽٽل خيال مون کي چڪيندا آهن، پلي اهي ڪيترا به پري چو نه هجن.

پنهنجي پيار جي چمڪندڙ بادشاهت جي حدن کي وڌايو ته جيئن آهستي آهستي پنهنجو خاندان، پنهنجا پاڙيسري، پنهنجو برادري، پنهنجو ملڪ، ۽ سيئي باشعور ملڪ ۽ مخلوق شامل ٿي سگهن.

اسان کي پنهنجي عقل کي به مضبوط ڪرڻ گهرجي ۽ سالن ۽ نسلن کان ورثي ۾ مليل ذهنيہ ۽ اخلاقي ڪمزوري جي بار کي رد ڪرڻ گهرجي. انهن نجاستن کي نئين عزم ۽ پيداواريہ عمل جي باهه ۾ ساڙي ڇڏڻ گهرجي. هن تعميري طريقي سان، هڪ سچو پرعزم فرد آزاديہ ۽ آزاديہ جي افقہ تائين پهچي سگهي ٿو.

پنهنجي اندر جي لامحدود طاقت کي چالو ڪريو ته جيئن توهان زندگي جي اسٽيج تي پنهنجو معزز ڪردار ادا ڪري سگهو.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان سواءِ مال، پئسو، شهرت، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته پوءِ ناخوشي انهن جو مقدر بڻجي ويندي آهيہ جيڪي پنهنجو سڄو ڌيان انهن شين تي مرڪوز ڪن ٿا، حقيقت ۾ انهن جي پوڄا ڪري رهيا آهن، ۽ تنهن ڪري اهي خدا جي ويجهو نه ٿا اچن پر ان کان پري ٿي وڃن ٿا پر جيڪي خدا کي سوچين ٿا، ان تي غور ڪن ٿا، ۽ پنهنجي دلين ۾ ان سان رابطو ڪن ٿا، اهي ان جي ويجهو ٿين ٿا ۽ ان سان پنهنجي خاموش رابطي ۾ اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا.

خدا ئي انساني خوابن ۽ دائمي خوشي جي اميدن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي تنهن ڪري، ڪنهن به شيءِ کي دل ۾ خدا جي جاءِ وٺڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

ڪجهه مقدس نشانيون آهن جيڪي ڳوليندڙ کي خدا کي ياد ڪرڻ ۽ ان جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون. بهرحال، جيڪڏهن ڪو ماڻهو انهن علامتن جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته انهن جو نقصان انهن جي فائدي کان وڌيڪ هوندو. عبادت صرف خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته ٻيو ڪجهه به عبادت جي لائق ناهي.

رسم پرست عبادت جي نوعيت ڪهڙي به هجي، اها خدا کي قبول آهي جيستائين عبادت ڪندڙ ان کي روحاني شعور ۽ سندس لاءِ خواهش سان انجام ڏئي ٿو. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو عبادت جي جوهر کي نٿا سمجهن، ۽ انهن جا خيال ۽ دليون خدا کان رسمن ڏانهن هٽي وينديون آهن، ان ڪري انهن کي پنهنجي عبادت مان گهڻو فائدو نه ملندو آهي.

سچا عبادت ڪندڙ پنهنجي شعور کي ڪنهن به تصوير يا شڪل تائين محدود نه ٿا ڪن، پر اهي تمام گهڻي محبت ۽ مڪمل ڌيان سان سڀني تصويرن ۽ شڪلن جي پويان الاهي روح تي ڌيان ڏين ٿا.

خدا مطلق ۽ لامحدود آهي، ۽ ڪا به تصوير يا مجسمو کيس سمائي نٿو سگهي.

اهو چئي سگهجي ٿو ته خدا پاڻ کي هر ان شخص ۾ ظاهر ڪري ٿو جيڪو هن سان سچي محبت ڪري ٿو ۽ هن سان هم آهنگي ۾ آهي، ڇاڪاڻ ته هو هر هنڌ موجود آهي ۽ تنهن ڪري هر ڪنهن ۾ موجود آهي، پر هر ڪنهن ۾ خدائي موجودگي کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت ناهي. سج ڪوئلي ۽ هيري ٻنهي تي برابر چمڪي ٿو، پر هيرو سج جي روشني حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، جڏهن ته ڪوئلو نٿو ڪري سگهي.

ساڳئي طرح، سڀئي ماڻهو خدا جي روشني ۾ غرق آهن، پر صرف ٿورا ئي ان روشني کي حاصل ڪرڻ ۽ ان کي پنهنجي سوچن ۽ عملن ۾ ظاهر ڪرڻ جي قابل آهن. ائين ڪرڻ لاءِ، انهن کي مراقبي ذريعي ۽ الاهي تعليمات ۽ حڪمن تي عمل ڪندي پاڻ کي پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جو نالو ڪٽون ٿا، ته اسان کي ان بابت دل سان ۽ خلوص سان آگاهي هجڻ گهرجي ته اسين ڇا چئي رهيا آهيون جيڪڏهن توهان دعا دوران ماڻهن جي خيالن ۾ ڏسي سگهو ٿا، ته توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خدا کان سواءِ هر شيءِ بابت سوچي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اهي سندس نالو وٺي رهيا آهن! اهڙي دعا بيڪار ۽ بيڪار آهي.

جڏهن اسين دعا گهرون ٿا، ته اسان کي پنهنجي سڄي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، بجاءِ ان جي ته صرف سندس

بابرڪت نالو ورجايو وڃي ۽ اسان جي خيالن کي پٽڪڻ ڏيو. منهنجي هڪ ماسي دعا جي مالا تي دعا پڙهندي هئي، جيڪي ڪڏهن سندس هٿ مان نڪرنديون هيون پر هن هڪ ڏينهن مون کي اعتراف ڪيو ته چاليهه سالن تائين هن دعا جي عادت تي عمل ڪرڻ جي باوجود، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏنو، ڪو به تعجب ناهي! سندس "دعا" هڪ اعصابي عادت کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئا.

جڏهن اسان دعا گهرون ٿا، ته اسان کي خدا کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه سوچڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي عبادت ۽ مخلص ۽ پنهنجي دعائن ۾ وقف رهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. دعا جي مالا استعمال ڪرڻ ۽ مسلسل خدا جو نالو وٺڻ مڪمل طور تي قابل قبول آهي جڏهن اهو عمل دل مان نڪرندو آهي ۽ خلوص ۽ مرڪوز ذهن جي مدد سان هوندو آهي. بهرحال، هي عمل وقت سان گڏ خودڪار ٿي سگهي ٿو.

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خدا جو نالو، خواهش ۽ الاهي محبت سان وسوسا ڪرڻ گهرجي؛ هي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي. خدا جو نالو سرديءَ ۾ پٽڪندڙ ذهن سان چوڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي. جڏهن ڪو دعا گهري ٿو، ته سندس دل ۽ ذهن خدا جي محبت سان پرجي وڃن.

اي خداوند، تون الاهي اتر تارو آهين جنهن جي ذريعي منهنجا پٽڪندڙ خيال آزمائشن ۽ مصيبتن جي انتشار واري سمنڊ ۾ رهنمائي ڪن ٿا.

اعليٰ يوگڪ مشقن ذريعي ذهن جي توجهه جي مشق ڪرڻ سان خدا جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ملندي آهي، جيڪو شان ۽ شوڪت جو اعليٰ ذريعو آهي، جيئن اهو خدا بابت سوچڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ ۾ مدد ڪندو آهي.

اهو ضروري آهي ته هفتي ۾ هڪ ڏينهن روحاني اعتڪاف لاءِ وقف ڪيو وڃي (جيڪڏهن ممڪن هجي) خدا جي غور و فڪر لاءِ ۽ سڪون، سڪون ۽ اندروني سڪون جو تجربو ڪرڻ لاءِ. هن طريقي سان گذاريل وقت هفتي جي باقي ڏينهن دوران توهان کي درپيش مشڪلاتن ۽ پريشانين لاءِ هڪ آرامده مرهم هوندو.

هر ڪنهن کي هفتي ۾ هڪ ڏينهن اڪيلائي ۾ يا "روحاني آرام" ۾ گذارڻ جي ضرورت آهي ته جيئن اهي پنهنجي جذباتي زخمن ۽ دردن کي شفا ڏئي سگهن. جڏهن اهو ڏينهن امن، خوشي ۽ اطمينان جو ڏينهن بڻجي ويندو، ته توهان هفتي کان پوءِ هفتي ان جو بي صبري سان انتظار ڪندا.

اڪيلائي عظمت جي قيمت آهي، توهان حيران ٿي ويندا ته هن روحاني پسپائي ۾ توهان جي روح ۾ خدا سان تعلق ذريعي توهان جي ذهن، جسم ۽ روح لاءِ ڪهڙا شاندار نتيجا حاصل ٿيندا. جيڪڏهن توهان سچي خوشي جي

خواهش رکو ٿا، ته توهان کي صبح سوير جاڳڻ کان پوءِ □ رات جو سمهڻ کان اڳ پاڻ کي الاهي امن جي سمنڊ □ غرق ڪرڻ گهرجي.

هندستان جا عالم صرف هڪ ڏينهن جي اڪيلائي جو مشورو نه ڏين ٿا، پر هر ڏينهن چار مخصوص وقتن دوران خاموش مراقبي جي ضرورت تي زور ڏين ٿا. صبح جو، اٿڻ □ ڪنهن کي ڏسڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي سڪون □ امن جو احساس حاصل ڪرڻ گهرجي. منجهند جو، ماڻهوءَ کي لنچ کان اڳ ذهن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، □ پيهر رات جي ماني کان اڳ امن جي عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي. آخرڪار، رات جو سمهڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي هڪ ڀيرو ٻيهر امن جي حالت □ داخل ٿيڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو اڪيلائي □ □ انهن چئن روزاني دورن □ خاموشي سان گذارين ٿا، اهي خدا سان هم آهنگيءَ جو تجربو ڪرڻ جا پابند آهن. جيڪي ماڻهو انهن سڀني دورن جو مشاهدو نٿا ڪري سگهن، انهن کي گهٽ □ گهٽ صبح □ شام جا ڪلاڪ ان لاءِ وقف ڪرڻ گهرجن. ائين ڪرڻ سان، انهن جي زندگي بهتري لاءِ تبديل ٿي ويندي، □ اهي سچي خوشي جو تجربو ڪندا؛ تجربو بهترين ثبوت آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ کي ڀڪڻ لاءِ ڪافي فنڊ جمع ڪرائڻ کان سواءِ چيڪ لکندا □ دستخط ڪندا رهو ٿا، ته توهان جا پئسا ختم ٿي ويندا. اهو ئي توهان جي زندگي تي لاڳو ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان جي زندگي جي اڪائونٽ □ امن جي باقاعده جمع نه ٿيندي، توهان جي توانائي ختم ٿي ويندي، توهان جو سڪون ختم ٿي ويندو، □ توهان جي خوشي ختم ٿي ويندي. مختصر □، توهان آخرڪار جذباتي، ذهني، جسماني □ روحاني ديوالي جو شڪار ٿيندا پر خدا تي روزانو گهري مراقبو توهان جي جذباتي اڪائونٽ کي ڀيهر ڀريندو.

هڪ متقي سالڪ روزانو مراقبو ڪندو آهي، پنهنجي دل □ پوري محبت □ خواهش سان خدا سان رابطو ڪندو آهي، ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي درخواست ڪندو آهي جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو □ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي پنهنجي ذهن □ جسم کي سندس امن □ غرق ڪرڻ گهرجي، □ زندگي توهان تي مسڪراهٽ ايندي، □ توهان جا معاملا ڪيترن ئي طريقن سان بهتر ٿيندا.

هڪ پرسڪون ماڻهو ڪڏهن ڪڏهن غلطي ڪندو آهي، □ اتي ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ٻيا ناڪام ٿين ٿا.

جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين □ نه ئي سندس پرواهه ڪن ٿا، اهي اداس □ بدبخت ٿي وڃن ٿا. اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا □ هلڻ واري مشين □ تبديل ٿي وڃن ٿا.

حڪمت ۽ امن جو سچ سڪون جي آسمان ۾ اپرندو ۽ توهان جي وجود کي ان جي شفا بخش شعاعن ۾ غسل ڏيندو جيستائين توهان روحاني ڪوشش ڪندا ۽ پنهنجي دل ۾ خدا کي پهرين جڳهه ڏيندا.

هڪ چنڊ سپني تارن کان وڌيڪ روشن چمڪي ٿو سچ، جيڪو ننڍو نظر اچي ٿو، پاڻ کان لڪين پيرا وڏي علائقي مان اوندهه کي ختم ڪري ٿو ساڳي طرح، هڪ سٺو ماڻهو، صرف دنيا ۾ رهڻ سان، اهڙيون وائبريشنز خارج ڪري ٿو جيڪي برائي ماڻهن پاران خارج ٿيندڙ وائبريشنز جي هڪ وڏي انگ کي رد ۽ بي اثر ڪري ٿي.

غور و فڪر جو ڏينهن ذهني ۽ جسماني آرام ۽ اندروني سڪون جي پرورش جو ڏينهن پڻ هجڻ گهرجي ڪا به سرگرمي جيڪا حڪمت ۽ سڪون پيدا ڪري ٿي، ان ڏينهن تي هڪ برڪت واري سرگرمي آهي.

والدين جي عزت ڪرڻ جي حوالي سان، پاڪ ڪتابن ۾ انهن سان سٺو سلوڪ ڪرڻ جي سفارش ڪئي وئي آهي: "پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ جي عزت ڪريو" ۽ "والدين سان مهربان ٿيو".

انساني والدين کي خدا جي نمائندن جي حيثيت سان عزت ڏيڻ گهرجي، جنهن انهن کي انسان ذات جي تخليق جي تحفي سان نوازيو آهي. ماءُ خدا جي پاڪ محبت جو مجسمو آهي، ڇاڪاڻ ته هڪ پيار ڪندڙ ماءُ معاف ڪري ٿي جتي پيو ڪو به معاف نه ڪندو. پيءُ خدا جي حڪمت جو مظهر ۽ سندس ٻارن جو محافظ آهي.

ڪنهن کي به خدا کان سواءِ پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ سان پيار نه ڪرڻ گهرجي، پر سندس حفاظتي ۽ حڪمت واري محبت جي اظهار جي طور تي. اعليٰ الاهي روح ٻار جي مدد لاءِ پيءُ ۽ ماءُ بڻي بڻجي ٿو؛ تنهن ڪري، ان کي والدين ۾ عزت ڏيڻ گهرجي.

صحيفا اسان کي قتل جي خاطر قتل ڪرڻ جي خلاف پڻ صلاح ڏين ٿا، ڇاڪاڻ ته پوءِ ڪو ماڻهو قاتل بڻجي ويندو آهي. هڪ شخص کي شديد جذبات جي لمحي ۾ ٻئي جي جان نه وٺڻ گهرجي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن پيارن کي خطرو آهي، ته هڪ کي انهن جي حفاظت لاءِ وڙهڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي سونپيا آهن، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ مقدس فرض آهي ته پنهنجي خاندان ۽ ملڪ جو دفاع ڪري.

زنا جي خلاف پابندي جي حوالي سان، جنسي اتحاد جو مثالي مقصد خدا جي صورت ۾ پيدا ڪيل ٻارن جي پيدائش ۾ پاڪ محبت جو اظهار هجڻ گهرجي جيڪو زالون محسوس ڪن ٿيون جيڪي هڪ ٻئي ۾ خدا کي ڏسن ٿيون جيڪي صرف جسماني سطح تي رهن ٿا، سچي محبت يا ان اعليٰ مقصد جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ جنهن لاءِ جنسي خواهش پيدا ڪئي وئي هئي، هن حڪم جي مطابق زنا ڪن ٿا. هن صورت ۾، اهي جانورن کان

مختلف نه آهن جيڪي پنهنجي جنسي خواهش کي پورو ڪن ٿا □ پوءِ پنهنجي رستي تي هلن ٿا.

خدا مردن □ عورتن □ هي تخليقي ڊرائيو پيدا ڪئي ته جيئن شادي شده زندگي □ سچي باهمي محبت پيدا ٿئي □ ان جو اظهار ٿئي، □ ان کي ڪي صورت □ غلط استعمال نه ڪيو وڃي، بلڪه هڪ مقدس سرگرمي □ علم □ تبديل ڪيو وڃي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجود □ جنسي طاقت کي ڪنٽرول □ ورهائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان لکڻ، ڊرائنگ، يا بيشمار ٻين طريقن سان پوشيده صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ عظيم ذهني صلاحيتون پيدا ڪري سگهندا.

□ جڏهن توهان آخرڪار تخليقي سرگرمي کي ڪنٽرول ڪرڻ □ روحاني طور تي تبديل ڪرڻ جي قابل ٿي ويندا، ته توهان کي وڏي امن، وڏي محبت، □ وڌندڙ روحاني خوشي جو تجربو ٿيندو.

بزرگ □ روحاني اڳواڻ جن پنهنجي جنسي سرگرمي کي روحاني طور تي تبديل ڪيو آهي اهي ديو آهن جيڪي دنيا □ □ سچائي جي باطني ڳولا □ حيرت انگيز □ حيرت انگيز ڪارناما انجام ڏيڻ جي قابل آهن.

تنهن ڪري، جنسي خواهش جو سڀ کان وڏو استعمال ان جي طاقت کي بلند ڪرڻ آهي، يعني، ان جي توانائي کي هڪ اعليٰ مقصد ڏانهن منتقل ڪرڻ لاءِ ته جيئن حڪمت، بلند آدرش □ روحاني اصول ظاهر ڪري سگهجن. ڪنهن کي به جنسي خيالن مان خوشي حاصل نه ڪرڻ گهرجي يا منع ڪيل شين جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي. جڏهن هن قسم جو خود قابو حاصل ڪيو ويندو آهي، ته پوءِ جنسي جماع □ ان جي اعليٰ مقصد تي هڪ مضبوط نقطه نظر هوندو.

جنسي معاملن جي غلامي □ رهڻ جو مطلب آهي صحت، خود ضابطو، □ ذهني سڪون وڃائڻ، □ مختصر □، خوشي جا اهي سڀئي عنصر جيڪي هڪ شخص کي گهربل آهن.

پاڪ ڪتاب اسان کي چوري نه ڪرڻ جي تلقين ڪن ٿا جيڪڏهن هڪ هزار ماڻهن جو هڪ گروهه هڪ ٻئي کان چوري ڪري، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا تنهن ڪري، ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا روحاني ملڪيت تي قبضو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو ونڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن □ پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيتي جي خواهشن جا ٻج ذهن مان اُڇلڻ گهرجن. روحاني پرهيزگاري جو طريقو آهي پوءِ، هڪ شخص قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، □ برڪتون

انهن ذريعن کان وهنديون جيڪي اهي ڄاڻن ٿا □ ذريعن کان جيڪي اهي نه ڄاڻن ٿا. هي هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور □ خود غرض ماڻهن لاءِ، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پٺيان ڀوڙڻ □ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ چا آهي، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.

جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي کي نه ڄاڻي سگهي.

خوشي صرف روحاني تعاون ذريعي ايندي آهي. اهو تڏهن ايندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي ضرورتن کي پنهنجي وانگر محسوس ڪندو آهي □ ٻين لاءِ ائين ڪم ڪندو آهي جيئن اهي پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهن.

ٻيو اهم حڪم اهو آهي ته ڪوڙي شاهدي ڏيڻ کان پاسو ڪيو وڃي سچ کي ٿوڙي مروڙي پيش ڪرڻ سان ڪنهن کي نقصان پهچائڻ سماجي هم آهنگي کي خراب ڪرڻ جو هڪ ٻيو طريقو آهي جيڪڏهن ڪو چاهي ٿو ته ان سان سٺو سلوڪ ڪيو وڃي، ته ان کي ٻين سان ان مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي. سچ هميشه ٻڌايو وڃي، پر سچ بيان ڪرڻ □ صرف حقيقتون بيان ڪرڻ □ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪنهن کي لنگڙو يا انڌو قرار ڏيڻ ڏکوئيندڙ □ نقصانڪار آهي. ڪنهن کي ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ گهرجي □ انهن کي شرمسار ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي. ساڳيءَ طرح، اهڙو سچ ظاهر ڪرڻ جيڪو ڪنهن کي نيڪ مقصد کان سواءِ خيانت ڪري، اهو پڻ غلط آهي. ٻئي طرف، سچ ٻڌائڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي؛ بلڪه، ڪو ماڻهو ڪجهه حالتن □ خاموش رهي سگهي ٿو ته جيئن ٻين کي شرمسار يا نقصان نه پهچي.

حسد کان هوشيار رهڻ گهرجي، هڪ تباهي ڪندڙ بيماري جيڪا روح جي سڪون کي ڪائي ٿي. جيترو وڌيڪ ماڻهو ٻين جي ملڪيت جي خواهش ڪندو، اوترو ئي سندس ناخوشي □ مصيبت وڌندي ويندي. حسد ڪندڙ ماڻهو هڪ پريشان زندگي گذاريندو آهي، ڪڏهن به سڪون جو ذائقو نه ڄاڻندو آهي. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ جو احترام ڪن، پاڻ تي ڀروسو ڪن، □ اندروني روحاني دولت جي ڳولا ڪن.

ڪنهن به شخص جي عزت □ اندروني قدر ان کان تمام گهٽي آهي جيڪا هو چاهي ٿو يا چاهي ٿو ته هو حاصل ڪري. خدا هر انسان □ اهڙي طرح ظاهر ٿئي ٿو جيڪو ڪنهن ٻئي انسان □ ظاهر نٿو ٿئي. انهن جو چهرو ڪنهن ٻئي جهڙو ناهي، □ انهن جو روح ڪنهن ٻئي جهڙو ناهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي اندر سيني تخليقن جو سڀ کان وڏو خزانو آهي - □ اهو سڀ کان وڏو خزانو خدا آهي.

اسين چاهيون ٿا ته اسان جون زندگيون نيڪ ڪمن سان چمڪنديون ۽ ڦُلنديون رهن، خوشي ۽ مسرت سان خوشبودار هجن، ۽ انهن جي ياد ۾ هميشه لاءِ زنده رهن جيڪي اسان جي تعريف ڪن ٿا.

جڏهن ڪو ماڻهو صحيح ايمان رکي ٿو ۽ ان مطابق عمل ڪري ٿو، ته هو انهن کان وڌيڪ خوش هوندو آهي جن ۾ ايمان جي کوٽ آهي ۽ زندگي جي جنگ ۾ پنهنجا فرض ادا نه ٿا ڪن.

مضبوط ايمان ۽ نيڪ عمل (نيڪ مقصدن ۽ نيڪ نيتن جي مدد سان) هميشه اتي موجود آهن جتي خوشي موجود آهي، ۽ جتي خوشي غير حاضر آهي اتي گم ٿي ويندا آهن ان مان، اسان اهو نتيجو ڪڍي سگهون ٿا ته اهي خوشي لاءِ به ضروري شرط آهن، جيڪي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهن جيڪي خوشي جي خواهش رکن ٿا انهن کي صرف اهي به بنيادي عنصر هجڻ گهرجن، جيڪي ان جا بنياد ۽ ٿنيا آهن.

انسان ڪائنات جي لامحدود حصن کي پنهنجي مرضي سان ڪنٽرول، تبديل يا ختم نٿو ڪري سگهي. اهي جزا انساني زندگي جي بناوت سان پيچيده طور تي ڳنڍيل آهن، ۽ انسان انهن کان الڳ ٿي ڪم نٿا ڪري سگهن. تنهن هوندي به، انسان پنهنجن ذهنن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو ته جيئن انهن حصن سان مطابقت پيدا ڪري سگهجي ۽ انهن کان نقصان پهچڻ کان بچي سگهجي.

اسان جا ابا ڏاڏا اسان کان وڌيڪ خوش هئا ان ڪري نه ته انهن وٽ هاڻي اسان کان وڌيڪ دنياوي شيون ۽ خوشيون هيون، يا ان ڪري جو اهي زندگي جي مسئلن سان گهٽ متاثر ٿيا هئا، پر ان ڪري جو انهن وٽ نفسياتي توازن هو جيڪو انهن کي آرام، سڪون، اطمينان ۽ مختصر خوشي ڏيندو هو.

انهن پنهنجي خوشي لاءِ ٻاهرين حالتن تي انحصار نه ڪيو، ۽ نه ئي اهي ٻاهرين حالتن جي تابع ٿيا جيڪي انهن کان اها کسي وٺندا. انهن جي آرام، امن، خوشي ۽ اطمينان جا احساس قدرتي، عام، صحتمند ۽ دائمي هئا. جيڪڏهن اسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ته اسان کي به انهن جذبن کي پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ اسان مان ڪير نٿو ڪري؟

قسمت آزاد مرضي يا پسند جي آزادي جي ماضي جي مشق جو نتيجو آهي اسان جي آزاد مرضي جي ماضي جي طريقن ذريعي، اسان پاڻ تي قسمت ۽ تقدير آندي آهي ۽ اڳتي رهندا آهيون تنهن هوندي به، اسان ماضي

سان پابند نه آهيون، ۽ نه ئي اسان هميشه لاءِ پنهنجن عملن جي نتيجن کان مجبور آهيون جيڪڏهن اسان چاهيون ٿا ۽ پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ ۽ پنهنجي فصل جي معيار کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان جيڪو پوکيو آهي ان کي رد ڪري سگهون ٿا ۽ جيڪو اسان لکيو آهي ان کي ختم ڪري سگهون ٿا.

جيڪڏهن اسان ڏکوئيندڙ نتيجن وارن عملن جي ٻج کي ختم ڪريون ۽ انهن جي جاءِ تي روح جي فطرت لاءِ وڌيڪ مناسب ٻج پوکيون، ته پوءِ اسان ضرور روح جي مٽيءَ ۾ پوکيل انهن سٺن ٻجن مان خوشي جا ميوا حاصل ڪنداسين. جيڪڏهن اسان وڌيڪ خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا يا ڏک ۽ درد کي گهٽائڻ چاهيون ٿا ته اسان کي هاٽي، هاٽي نه پر سپاٽي آزاد مرضي جو استعمال ڪرڻ گهرجي.

تنهن ڪري، خوشي جون حالتون انسان جي اندر آهن، ۽ هن کي صرف ان مساوات سان سنجيدگيءَ سان معاملو ڪرڻو آهي جيڪو غلطي نه ڪري، ۽ نتيجا هن جي حق ۾ هوندا جيڪڏهن هو بهترين جائزو وٺندو ۽ ان سان معاملو ڪندو.

اي خداوند، منهنجو وجود تنهنجي جانداريءَ سان پرجي وڃي، منهنجو دل تنهنجي تسلي ۽ رحمدل موجودگيءَ سان، منهنجو ذهن تنهنجي حڪمت سان، ۽ منهنجو روح تنهنجي الاهي آگاهي سان پرجي وڃي.

توهان جي دلين جي مٽيءَ ۾، پيار جا ٻج اُپرن ٿا، انهن ٻجن کي آفاقي پيار ۽ آفاقي رحم جي پاڻيءَ سان سيراب ڪريو.

ذهن جي طاقت لامحدود آهي ۽ ان مطابق، جيڪڏهن توهان ڪنهن به موضوع تي ڪافي غور ڪيو ٿا، ته توهان کي ان موضوع سان لاڳاپيل ڪنهن به سوال جو جواب ملندو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو سڀ ڪم ۽ سرگرميون ٻين جي خدمت لاءِ وقف ڪري ٿو ۽ انهن کي مطمئن ذهنيت سان پورو ڪري ٿو، ته پوءِ هو واقعي غور ۽ شڪرگذاري جا مستحق آهن.

اسان کي هڪ طرفو نه هجڻ گهرجي بلڪه، اسان کي پنهنجي سرگرمين کي متوازن ڪرڻ گهرجي ۽ هر هڪ جي اهميت مطابق پنهنجي ڪم ۽ فرضن کي ترجيح ڏيڻ گهرجي.

فرض اهو عمل آهي جيڪو هڪ شخص خوشي سان ڪري ٿو ۽ مادي فائدي لاءِ نه، ۽ روحاني ۽ اخلاقي فرض زندگي ۾ پهرين نمبر تي اچڻ گهرجي.

هر انسان ۾ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي انهن وٽ سڀ ضروري طاقتون آهن ذهن پاڻ هڪ اعليٰ طاقت آهي، ۽ ان کي پراڻين ۽ پابندين وارين عادتن ۽ تصورن کان آزاد ٿيڻ گهرجي.

انساني زندگي تي سيارن □ تارن جو اثر سيارن □ انساني جسمن جي وچ □ ڪشش □ رد ڪرڻ جي مداخلت ڪندڙ قوتن جي ڪري آهي.

بچڙا خيال انسان کي هڪ نقصانڪار ماحول ڏانهن وٺي ويندا آهن جتي هو پنهنجي خواهشن مطابق پاڻ کي ظاهر ڪري سگهي ٿو جڏهن ته، هڪ شخص پنهنجي سوچن □ شعور کي ارادي جي طاقت ذريعي تبديل ڪري سگهي ٿو، □ نتيجي طور، پنهنجو ماحول جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڊگهي وقت تائين نقصانڪار ماحول □ رهي ٿو، ته اهو ماحول انهن تي لاشعوري طور تي اثر انداز ٿيڻ شروع ڪري ٿو. وقت سان گڏ، اهي هڪ صحتمند □ صحتمند ماحول چونڊڻ جي پنهنجي آزادي کي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيندا آهن □ ان نقصانڪار ماحول جي منفي اثرن جي تابع ٿي ويندا آهن. ٻئي طرف، مضبوط ارادي وارا ماڻهو خدا سان هم آهنگ آهن.

مرڪوز ذهن جي توانائي

جڏهن توهان سج جي روشني کي ميگنيفائنگ شيشي ذريعي هڪ ننڍڙي نقطي تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته اها گرمي پيدا ڪندي آهي، □ اها گرمي ڪاٺ، ڪپڙو، ڪاغذ □ ٻين شين کي باهه ڏئي سگهي ٿي. ساڳئي طرح، جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي صحيح طور تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته ان جي مرڪوز توانائي هر ناڪامي جي پويان شڪ جي پاڙن کي ساڙي سگهي ٿي □ حڪمت جي روشني کي روشنيءَ سان چمڪائڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

جڏهن ذهن خدا سان هم آهنگ ٿي ويندو آهي، جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو □ سڀني برڪت واري طاقت جو سرچشمو آهي، اهو الاهي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهي □ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهي سان ڳنڍيل آهن، ڪنهن به ميدان □ ڪاميابي لاءِ نوان موقعا پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

مشڪلاتون □ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت □ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن □ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٿي □ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي □ ڦُٽي پون ٿا □ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن □ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

آزمائشون □ مصيبتون ڪنهن به شخص کي ٽوڙڻ يا ان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ نه ايندي‌ون آهن، پر انهن کي خدا جي عظمت جي تعريف ڪرڻ □ سندس قانونن جو احترام ڪرڻ لاءِ ايندي‌ون آهن، جن جي ذريعي

اهي سچي خوشي حاصل ڪري سگهن ٿا. خدا اهي سخت آزمائشون نه موڪليندو آهي ڇاڪاڻ ته اهي بنيادي طور تي انساني تخليق جون آهن. انسانيت کان جيڪو ڪجهه گهربل آهي اهو آهي ته ان جي شعور کي غفلت جي ننڊ مان جاڳايو وڃي ۽ جهالت جي اونداهي مان علم جي روشني ۾ اچي.

گهڻو ڪري، اسان جا حواس اسان کي عارضي خوشين جو واعدو ڪن ٿا پر آخرڪار اسان کي ڏکھي تڪليف ۽ ڏک ڏين ٿا سچي نيڪي ۽ خوشي، جيتوڻيڪ، ٿورو واعدو ڪن ٿا، پر آخرڪار اسان کي خالص ۽ دائمي خوشي ڏين ٿا اهو ئي سبب آهي جو مان اندروني، دائمي خوشي کي سچي خوشي سمجهان ٿو، ۽ عارضي حسي خوشين کي صرف لطف اندوزي سمجهان ٿو.

جڏهن توهان خلا ۾ لکين ميل پري سج کي ڏسندا آهيو، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر ايندو آهي.

جڏهن ته، زمين جو قطر تقريباً 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر ڌرتيءَ کان سؤ ڀيرا وڏيڪ آهي. جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڄو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو سج جي مقابلي ۾ هڪ ننڍڙي نقطي وانگر نظر ايندو.

فرض ڪريو ته طاقتور شمسي ميدان وڌندو ۽ وڌندو پيو وڃي جيستائين ان جو تمام وڏو مقدار سڄي نيري آسمان کي نگل نه وڃي. اسان جيڪو آسمان ڏسون ٿا اهو صرف هڪ ننڍڙو حصو آهي، حقيقت ۾ هڪ ننڍڙو ٽڪرو، ان خلا جو جيڪو لامحدود ڪائنات ۾ پکڙيل آهي.

جيتوڻيڪ سج لامحدود طور تي خلا ۾ ڦهلندو ۽ پکڙجي ويندو رهي، تڏهن به اهو لامحدوديت کي گهيرو نه ڪري سگهندو.

ننڍي ۾ محدود هجڻ جو ڪائناتي وهم ذهن کي محدود ڪري ٿو ۽ ان ڪائناتي وسعت کي سمجهڻ کان روڪي ٿو.

هي مڪمل خالي ڪٿان آيو، ۽ ان جون حدون ڪٿي آهن؟

جيڪو طول و عرض يا ماپ جو تابع نه آهي، جنهن جي ڪا حد يا اصل ناهي، اهو خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي ۽ خلا جي سڀ کان پري تائين موجود آهي. هو ذورانهن، ذورانهن تارن ۾ آهي جيئن اهو توهان ۾ منهنجي اندر موجود آهي، اهو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪا ان تي قبضو ڪري ٿي، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو.

ماضي گهڻو ڪري انسانيت لاءِ اڻڄاڻ آهي، سواءِ ڪجهه چونديل روشن خيال ماڻهن جي، پر ماضي جي اسان جي اڻڄاڻائي پڻ اسان جي فائدي لاءِ آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان کي اهو سڀ ڪجهه معلوم هجي جيڪو اسان هن زندگي ۾ گذريل زندگي ۾ ڪيو آهي، ته اسان پنهنجي عملن جي وڏي مقدار کان مغلوب ۽ مڪمل طور تي حيران ٿي وڃون ها. اسان جي مرضي شايد صدمي کان مفلوج ٿي وڃي، اسان کي اسان جي تعاقب کي جاري رکڻ جي قابل نه بڻائي ۽ اسان کي مايوسي جو شڪار ڇڏي. هن دنياوي زندگي ۾ به، وسارڻ خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، جيڪا اسان جي سوچن ۽ جذبات کي ماضي جي يادن، خاص طور تي تلخ ۽ ڏکوئيندڙ يادن، سان پريل ٿيڻ کان روڪي ٿي. خوشقسمتيءَ سان، اسان جي اندر الاهي چمڪ مسلسل اميد ۾ زندگي جي لامتنا□ی سفر کي جاري رکڻ جي خواهش سان چمڪي ٿي. اسان کي انهن ٻن نعمتن لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي: ماضي کي وسارڻ جي صلاحيت ۽ مستقبل لاءِ اميد.

اسان کي اهو نتيجو نه ڪڍڻ گهرجي ته قسمت آزاد مرضي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي، تنهن هوندي به، اسان کي انهن منفي اثرن جي مزاحمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪي گهڻا ماڻهو قسمت ۽ تقدير سان منسوب ڪن ٿا، ۽ پنهنجي اندروني عقيدن جي مطابق پنهنجي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، بشرطيڪ اهي عقيدا مضبوط ايمان تي ٻڌل هجن ۽ خدائي قانونن تي ٻڌل هجن، جن کان سواءِ ڪو به ماڻهو سچي خوشي جو مزو نه ٿو وٺي سگهي.

جڏهن اسان ڪو ڪم شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي خراب حالتن کان ڊڄڻ نه گهرجي، پر ان جي بدران پوري يقين سان پراميد رهڻ گهرجي ته مرضي جي استعمال ۽ پسند جي آزادي جي استعمال جي رستي ۾ ڪجهه به رڪاوٽ نه ٿو بڻجي سگهي.

انسان اڪثر ڪري درياءَ جي مٿاڇري تي ترندڙ پن وانگر هوندا آهن، ۽ انهن کي پاڻ کي خودڪار عادتن جي وهڪري مان ڪڍڻو پوندو آهي جيڪو

انهن کي وهم ۾ تباهي جي آبشارن ڏانهن وٺي ويندو آهي. گھٽا ماٺهو لاتعلق نظر اچن ٿا ۾ پاڻ کي وهڪري ۾ وهڻ جي اجازت ڏين ٿا.

جيڪڏهن اسان پنهنجو مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيون ٿا، ته اهو قابل قبول آهي ته اهو تسليم ڪيو وڃي ته اسان جي پنهنجي ٿاهيل رڪاوٽون هيون جيڪي اسان کي ان تائين پهچڻ کان روڪي رهيون هيون. اسان کي پنهنجي گهربل نتيجي حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ڪوشش کي ثابت قدم رهڻ گهرجي ۾ ٻيٽو ڪرڻ گهرجي. اسان کي پاڻ کي اهو به يقين ڏيارڻ گهرجي ته رڪاوٽون ۾ چئلينج ڪيترا به مضبوط ۾ خوفناڪ هجن، اسان وٽ اجا تائين انهن تي قابو پائڻ جي طاقت آهي جيتوڻيڪ اسان پنهنجي سڀني ڪوششن جي باوجود ناڪام ٿيون، مايوسي يا مايوسي جي ڪا ضرورت ناهي، جيستائين اسان سمجهون ٿا ته انساني مرضي تقدير کان وڌيڪ مضبوط آهي، جيڪا اسان جي پنهنجي ٿاهيل آهي. تنهن ڪري، اسان کي ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪرڻ گهرجي، پلي ڪيترا ڀيرا اسان ناڪام ٿيون، ڇاڪاڻ ته هميشه دروازا کليل آهن. اسان کي صرف ڪوشش جاري رکڻ گهرجي ۾ ڪوشش کي ورجائڻ گهرجي جيستائين ڪاميابي اسان کي نه ملي. خدا اسان کي مدد فراهم ڪندو جيستائين اسان هن تي ڀروسو ڪندا آهيون ۾ ضروري ڪوشش ڪندا آهيون [جيڪو رستو تي هلندو آهي اهو منزل تي پهچندو، ۾ جيڪو خدا تي ڀروسو ڪندو آهي اهو مايوس نه ٿيندو]

جڏهن ڪو ماڻهو شدت ۾ مسلسل ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ته اها خواهش ڪڏهن به انهن جي شعور کي نه ڇڏيندي آهي، اهي ڪٿي به وڃن ۾ انهن جا ڪھڙا به ڪم هجن، پنهنجي مسلسل ۾ بي صبري واري سرگرمي ذريعي، اها خواهش وڏي عزم ۾ توانائي رکي ٿي. هي اندروني وسوسو مشيني دعا کان وڌيڪ طاقتور ۾ اثرائتو آهي، جيڪو صرف چپن کي هلائي ٿو. اهڙي طرح جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا اهي عمل ڪن ٿا. اهي سندس لاءِ پنهنجي محبت کي مسلسل سرگوشي ڪندا آهن، انهن جا دل جا وسوسا انهن جي روزاني سرگرمين دوران ٻڌڻ ۾ نه ايندا آهن. هي دل جا وسوسا انهن کي پريشان نه ڪندا آهن يا انهن جي ٻين فرضن سان ٽڪراءُ نه ڪندا آهن جيئن جيئن خدا لاءِ انهن جي خواهش وڌندي آهي، انهن جي محبت ان لاءِ گهري ۾ تيز ٿيندي ويندي آهي، جيستائين اهي سندس موجودگي جو تجربو نه ڪندا آهن ۾ روح جي اک سان سندس روشني کي ڏسندا آهن. اهي زبردست خوشي جو مزو چکندا آهن ۾ بيان کان ٻاهر امن محسوس ڪندا آهن.

خدا اسان کي زندگي ۾ گهربل سبق موڪلي ٿو ته جيئن اسان انهن مان فائدو حاصل ڪري سگهون ۽ سمجهه ۽ تجربو حاصل ڪري سگهون. جيڪو به انهن سبقن کان پاسو ڪندو اهو انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندو، پلي ان ۾ ڪيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکيو، ۽ هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون ۽ ان کي شڪايت، ناراضگي ۽ خراب فيصلي سان غلط استعمال ڪريون.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه ۾ زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت ۽ پيچيدگين کان پاڪ ٿي ويندو آهي.

-

نفسياتي ڪيس

ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهرن تي سوار نه ٿو رهي سگهي، غم جي طوفاني پاڻيءَ ۾ غرق، يا بوريت جي کوٽائي ۾ غرق، هن تڪراري ٻٽي دنيا ۾، عام ماڻهو اُتل پتل جو شڪار رهي ٿو - خوشي جي لهرن تي اڀرندو، بي حسي جي اونده ۾ ٻڏي ويندو، ۽ اداسيءَ جي تيز لهرن ۾ ڦاٿل - شعور جي ڪنهن ٻئي حالت جو تجربو گهٽ ئي ڪندو آهي.

حالتن کي هن طريقي سان پنهنجي سوچن کي متاثر ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موهيندڙ ۽ هميشه بدلجندڙ قسمت جي حوالي ڪرڻ. هڪ ڪامياب ۽ ڀرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي، ۽ اهو صرف مرڪوز سوچ ۽ پنهنجي جذباتي صلاحيتن تي ڪنٽرول ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.

وقت سان گڏ سڀ کان ڳُجها ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهن ڪري اسان جي زندگي جي هر ڏينهن غم تي ويهڻ جو ڪو به مطلب ناهي ڪنهن پياري جي نقصان تي مسلسل غم ڪرڻ نه انهن ڪي ۽ نه ئي اسان کي مدد ڏيندو آهي، ۽ اهو ڪجهه به تبديل نٿو ڪري. ساڳي طرح، احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ يا ماضي جي غلطين يا ناڪامين جي سزا ڏيڻ غير پيداواري آهي؛ اهو صرف زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ۽ ذهني صلاحيتن کي دٻائي ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ ۾ نه ڦاسڻ گهرجي، چاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ناهي، چاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ پوشيده صلاحيتن کي بي حسي جي پٽي ۾ ساڙي ٿي.

ناڪامي کي پاڙن کان ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي جي ٻنين کي محنت ۽ عزم سان جوتڻ گهرجي ۽ نيڪي جا ٻج پوکڻ گهرجن ته جيئن خدا جي مدد سان ڀرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.

اهڙو ڪم ڪريو جيڪو اڳ ڪنهن نه ڪيو هجي - اهڙو ڪم جيڪو دنيا کي حيران ڪري ڇڏي ڏيکاريو ته خدا جي تخليقي طاقت توهان جي ذريعي ڪم ڪري رهي آهي.

پرسڪون ۽ نيڪ مزاج ماڻهو اسان جي سوچن کي مقناطيسي ۽ صحتمند بڻائڻ ۾ مدد ڪن ٿا. اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني ۽ مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ، جيڪي پريشان ڪندڙ خيالن ۽ پريشان مزاج جو سبب بڻجن ٿا.

جسم جسماني کاڌي مان توانائي ۽ سرگرمي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم ۽ ذهن ٻنهي کي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط ۽ مائع کاڌي جي پيٽ ۾ هضم ڪرڻ ۾ آسان آهن جيڪي آساني سان زنده توانائي ۾ تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي □، ڪمزوري □ ڪمزوري کي صحت □ جوش □ تبديل ڪري سگهو ٿا، □ اعتماد □ دليري سان - جيتوٽيڪ اڪيلو - زندگي جي رستن تي هلندا، □ هڪ زنده □ بيدار ضمير رکڻ □ اندروني خوشي ڳوليندا، □ خدا جي انصاف تي بيحد ايمان □ غلط تي حق □ وهم تي سچ جي فتح، □ جڏهن توهان روزانو پنهنجي خيالن کي اعليٰ □ وڌيڪ سڌريل سطحن تائين بلند ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا، □ هڪ پيار ڪندڙ □ شڪرگذار دل □ ٻين لاءِ نيڪ ارادا رکندا، ته توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي ٿي ويندي، □ توهان پاڻ ڏانهن اهي سڀ ڪجهه متوجه ڪندا جيڪي خوبصورت □ فائديمند آهن - شيون، ماڻهو، □ حالتون - جيڪي سيڪيورٽي □ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن توهان جي سفر کي جاري رکڻ لاءِ ضروري آهن. □ آخر □، جڏهن توهان ڪوشش ڪندا ته جيڪو توهان کي گهربل آهي اهو حاصل ڪريو □ جيڪو خدا مهيا ڪري ٿو ان سان مطمئن آهيو، توهان روح □ امير □ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنياوي خواهشن □ مبتلا آهن □ ان جي عارضي خوشين لاءِ لالچي آهن.

رحم اهو پل آهي جيڪو هر روح کي ٻين روحن سان ڳنڍي ٿو رحم هر دل جو دروازو آهي

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو ٻين سڀني کان وڌيڪ واحد سچو دوست آهي، ته سڀني انساني رشتن □ حقيقي دوستي قائم ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي - خانداني، پائپي، ازدواجي □ روحاني دوستي ازدواجي رشتن □ هڪ اهم عنصر آهي، □ ذهني □ جذباتي ويجهڙائي، روحاني ڪشش جو احساس، □ سچو پيار ترجيح هجڻ گهرجي. جيڪي سچي محبت □ جسماني ڪشش جي وچ □ فرق ڪرڻ □ ناڪام ٿين ٿا، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن □ باهمي احترام تي قائم ٿئي ٿي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ □ تعاون ڪندڙ روحن جي وچ □ هڪ خوشگوار □ ڪامياب اتحاد بڻجي ٿي جيڪي هڪ ٻئي جي زندگي جي بار کي گهٽ ڪن ٿا □ باهمي همدردي □ دوستانه سمجهه سان زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪن ٿا.

جيستائين مان پين جي سوچن ۽ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان، ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي سوچ کي مادي تائين محدود رکو ٿا، ته توهان هر شيءِ کي مادي نقطه نظر کان ڏسندا پر هڪ ڀيرو توهان پنهنجي شعور کي روحاني شعور جي حالت تائين بلند ڪيو ٿا، ته توهان خدا جي روشني جي وسيع وهڪري کي سڀني مادي کان ٻاهر وهندي ڏسندا، ۽ توهان هر شيءِ کي روحاني نقطه نظر کان ڏسندا.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته مون وٽ پنهنجين صلاحيتن کي ڳولڻ ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي دريافت ڪرڻ جو هڪ لامحدود موقعو آهي اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد سان ڀريندس ۽ پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان الڳ ڪندس مان اهو مشق ڪندس جيڪو منهنجي جسم، ذهن ۽ روح کي متوازن ۽ هم آهنگ طريقي سان پرورش ڪندو.

مان مادي وابستگين کي اعليٰ خواهشن سان تبديل ڪندس.
۽ مون کي احساس ٿيندو ته وفادارر روح هميشه مون سان گڏ آهي.

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ کي بچائيندي هميشه لاءِ پاڻ کي آزاد ڪندس ۽ جڏهن مان آزمائشن ۽ مصيبتن جي طوفانن کي منهن ڏيندس، ته مان پنهنجي روحاني ٻيڙيءَ ۾ زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن سفر ڪندس.

جڏهن مان ڪم ڪندس ۽ تخليق ڪندس، مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي، هو ڪائنات جو رب آهي، ۽ مان هن سان ڳنڍجي سگهان ٿو ان جي گهري غور ذريعي.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، اهو ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال

مضبوط آهي ۽ مان ياد رکڻ جي ڪوشش ڪندس ته توهان پنهنجو مدد جو هٿ وڌائي رهيا آهيو ۽ منهنجي ڪاميابي لاءِ رستو تيار ڪري رهيا آهيو.

جڏهن مون تي آفتون ۽ مصيبتون اينديون آهن، ته مان پنهنجي طاقت کي استعمال ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس، مان هر ڪنهن سان پنهنجي معاملي ۽ مخلص ۽ ايماندار رهندس، ۽ مان پيار ۽ نيڪ خواهشن جا خيال پکيڙيندس، پوءِ خدا پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان منهنجي مدد ڪندو.

روحاني بيماريون ۽ انهن جو علاج
ماسٽر پرمهانسا يوگانند

انساني شخصيتن جي هڪ اهڙي گروهه جو تصور ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪي غير متناسب ۽ بي ترتيب آهن:

هڪ جنهن جو مٿو چٽا جي سائيز جيترو ننڍو ۽ جسم اُٺ جي سائيز جيترو وڏو!

ٻئي جو هٿ سامسن يا هرڪيولس جهڙو طاقتور آهي ۽ جسم هڪ ٻوني جي جسم جهڙو آهي!

۽ ٽئين جو مٿو هڪ وڏي هاٿي جو ۽ جسم هڪ ڏٻري مائوس جو آهي!

ڇا اهو منظر توهان لاءِ حيران ڪندڙ ۽ حيران ڪندڙ نه هوندو، يا اداس ۽ افسوسناڪ نه هوندو، جيڪڏهن توهان اوچتو انهن مخلوقن جو هڪ ميڙ ڏٺو جنهن ۾ هڪ عجيب ۽ متضاد ساخت هئي؟

هاڻي ماڻهن جي هڪ ٻئي گروهه جو تصور ڪريو جيڪي شڪل ۽ صورت ۾ عام آهن، پر ذهني طور تي غير متوازن ۽ نفسياتي طور تي بگڙيل آهن.

جيئن ڪپڙا زخمن، ناسورن ۽ ٻين جسماني خرابين کي لڪائين ٿا، تيئن هڪ مضبوط، صحتمند جسم ۽ هڪ خوبصورت، چمڪندڙ چهرو ڪيترن ئي سنگين ذهني بيمارين ۽ پيدائشي نقصن کي به لڪائي ٿو.

جيڪڏهن توهان عام ماڻهن جي هڪ وڏي ميڙ سان ملن ٿا جيڪي پنهنجي خوبصورت ظاهر ۾ سٺي صحت جي ڪري ممتاز آهن، ۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي روحاني نظر سان انهن جي ذهني جسمن ۾ داخل ٿيڻ جي قابل ٿي ويا، ته حيرت انگيز هوندي، ۽ توهان جيڪو دريافت ڪندا ان تي گهري اداسي سان ڀريل هوندا.

توهان انهن جي ذهني جسمن جو مشاهدو هن ريت ڪري سگهو ٿا:

ذهن ڪي سر، حواس ۽ احساسن ڪي ڌڙ، ۽ مرضي ڪي هٿ ۽ پير ڏيکارين ٿا، جيڪي سڀئي غير معمولي، بيمار ۽ بگڙيل آهن.

توهان ڏسندا ته ڪجهه ماڻهن جو سر ننڍڙو آهي ۽ انهن جي عقل ترقي يافته نه آهي، ۽ اهي هڪ ٿڪل جسم تي سوار آهن جيڪي خود غرض خواهشن ۽ جنسي خواهشن سان پريل آهن.

توهان اهو به ڏسندا ته ڪجهه ماڻهن جو جسم احساس ۽ توانائي کان خالي هوندو آهي، جيتوڻيڪ انهن وٽ هڪ تمام گهڻي ترقي يافته، ڪم ڪندڙ هٿ هوندو آهي.

ٻيا شايد وڏو، تخليقي دماغ رکن ٿا، پر انهن جي همدردي ۽ جذباتي صلاحيت گهٽجي وئي آهي ۽ ڪمزور ٿي وئي آهي ۽ ماڻهن جو هڪ ٻيو درجو آهي جن جو جسماني ۽ ذهني ڍانچو عام آهي، پر جن جي قوت ارادي ۽ خود ضابطو يا ته ڪمزور آهي يا مفلوج آهي.

۽ مشاهدن جي فهرست جاري آهي ۽ جاري آهي توهان ڏِگهي عمر ماڻيو!

ذهني جسمن ۾ اهڙيون بيشمار نفسياتي خرابيون جيڪي ڪجهه پهلوئن ۾ ترقي يافته نه آهن ۽ ڪجهه ۾ وڌيڪ ترقي يافته آهن، حقيقت ۾ انسانن ۾ موجود آهن - جيتوڻيڪ لڪيل آهن - اهي انهن کي نفسياتي تڪليف ڏين ٿا ۽ انهن کي پنهنجين صلاحيتن ۽ صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ کان روڪين ٿا جيئن انهن کي ڏيکارڻ گهرجي.

هتي ڪجهه نفسياتي بيمارين کي حل ڪرڻ سان سڀني انساني مسئلن جي بنيادي سببن کي سڃاڻڻ ۾ مدد ملي سگهي ٿي، ته جيئن اهي گهٽ ۾ گهٽ انهن سڀني کي معلوم ٿين جيڪي انهن کان متاثر آهن، لاشعوري طور تي به، ته جيئن اهي انهن خامين جي نوعيت، انهن جي علامتن ۽ نفسيات ۾ انهن جي خاموش دخول کي سمجهي سگهن، ته جيئن اهي امن ۽ خوشي جي پنهنجي تباهي کي رد ڪري سگهن.

روحاني اداسي

هي بيماري انهن ماڻهن ۾ عام آهي جيڪي روحاني معاملن ۾ تمام گهڻي مشغول هجڻ جي بهاني ذهني ۽ جسماني طور تي غير فعال آهن. اهي متاثر ٿيل ماڻهو خدا جي خدمت جي آڙ ۾ مادي زندگي جي وڏن ۽ معمولي فرضن کي نظرانداز ڪن ٿا، اهڙي طرح پاڻ کي شيطان جي سامهون کوليندا آهن، جيڪو انهن تي سخت نقصان پهچائي سگهي ٿو. اهي مايوسي ۾ پنهنجي چوڌاري ڪنهن به فائديمند يا خوبصورت شيءِ جي تعريف جي گهٽتائي جو شڪار آهن. هي هڪ متعدي بيماري آهي، ۽ روحاني خواهشن وارن سڀني کي ان کان هوشيار رهڻ گهرجي ۽ مثبت سوچ، هڪ

اميد مند نقطه نظر، ۽ صحتمند، پيداواري ڪم ذريعي مسلسل پنهنجي توانائي کي زنده ۽ پنهنجي قوت مدافعت کي مضبوط رکي پاڻ کي ان کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

روحاني بد هضمي

اهو بي ترتيب (گُزنگ) جي نتيجي ۾ ٿئي ٿو، يعني، چمڪندڙ نالن سان رجسٽر ٿيل تيار ٿيل نفسياتي دوائن جي وڏي مقدار جو تيزيءَ سان استعمال، ۽ جعلي روحاني ڪتابن ۽ سبقن جي صورت ۾ پيش ڪيل "روحاني ڊاڪٽرن" پاران جيڪي خيانت ۽ جادو جي فن ۾ تجربيڪار آهن.

هي بيماري نه رڳو سچ ڄاڻڻ جي روحاني بک کي ماري ٿي، پر سٺي ۽ خراب، فائديمند ۽ نقصانڪار ۾ فرق ڪرڻ جي صلاحيت کي به تباهه ڪري ٿي.

جيڪو مسلسل مذهبي خيالن کي کائي ٿو ۽ هر شيءِ کي کائي ٿو جيڪو سندس هٿن ۾ اچي ٿو، اهو نه رڳو گهٽو کائيندو پر مفيد خيالن سان گڏ زهريلي خيالن کي به کائيندو، جنهن سان پاڻ تي ذهني بد هضمي ايندي ۽ اهڙي طرح سست روحاني موت ايندي.

مختلف روحاني ۽ فلسفياتي خيالن جو حد کان وڌيڪ ۽ مسلسل مطالعو، بغير ڪنهن سمجهه يا ڪوشش جي انهن کي هضم ڪرڻ ۽ ذاتي تجربي ذريعي جانچڻ جي ته جيئن انهن جي صحيحيت کي يقيني بڻائي سگهجي، آخرڪار سٺي روحاني اصولن ۽ قانونن ۾ شڪ، بي حسي ۽ بي اعتمادي پيدا ڪري ٿو.

شوق ۽ جنون

جيڪي هن بيماري ۾ مبتلا آهن اهي هڪ ضايع ۽ بي معنيٰ زندگي گذاريندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن وٽ تمام گهٽو پئسو ۽ وقت آهي، ۽ ڇاڪاڻ ته انهن وٽ مقصد ۽ زندگي جي صحيح سمجهه جي کوٽ آهي.

اهي ماٺهو پنهنجن خواهشن کان متاثر آهن؛ اهي جيڪو ذهن ۾ اچي ٿو ۽ انهن کي خوش ڪن ٿا اهي پنهنجي زندگين کي سستي، معمولي ناولن، سنسني خيز فلمن، ۽ سطحي، بي مقصد تفريح سان پريندا آهن انهن کي اهو احساس ناهي ته اهي هن خطرناڪ بيماري ۾ مبتلا آهن جيستائين انهن کي سخت جهٽڪو يا اعصابي خرابي جو تجربو نه ٿئي - يعني نقصان ٿيڻ کان پوءِ.

ذهني ٽڏ

هن حالت جو پيو نالو آهي: مايوسي هڪ شخص ڪڏهن به نٽو ڄاڻي ته اهو ڪڏهن حملو ڪندو ۽ ان جي پريشان ڪندڙ علامتن جو شڪار ٿيندو، جهڙوڪ نااميدي، عدم برداشت، پريشاني، ۽ بي صبري. اڃا به بدتر، اهو

اڪثر ڏکيو هوندو آهي، ۽ ان جا متاثر اڪثر آساني سان بيهر ٿي ويندا آهن، جيتوڻيڪ اهي يقين رکندا آهن ته انهن تيزي سان صحتيابي ٿي وئي آهي.

نفسياتي بيماري

هي بيماري دائمي دنياوي پريشانين تي رهڻ سبب پيدا ٿئي ٿي جيڪي ماڻهو ان ۾ مبتلا آهن اهي عام طور تي پنهنجي ارادي جي هٿيار کي استعمال ڪرڻ کان غفلت ڪندا آهن ۽ اهڙي طرح غير فعال ۽ فرمانبرداريءَ سان پنهنجن مسلسل خوفن کي جرئت سان منهن ڏيڻ ۽ انهن کي پنهنجي پاروتڻ ۾ ختم ڪرڻ جي بدران تسليم ڪندا آهن.

غير معمولي نفسياتي وابستگي

هن بيماري جا شڪار خوشيءَ جي ڳولا ۾ هڪ طرفا ٿي ويندا آهن اهو يقين ڪندي ته خوشي دولت گڏ ڪرڻ، شهرت حاصل ڪرڻ، يا صحت يا طاقت حاصل ڪرڻ ۾ آهي، اهي پنهنجي جلندڙ خواهش جي قربانگاهه تي سڀ ڪجهه قربان ڪري ڇڏيندا آهن - صحت، سٺي شهرت، ذهني سڪون، عزت ۽ وقار - تمام دير سان، انهن کي احساس ٿيو ته صرف هڪ متوازن زندگي، جيڪا فطرت جي قانونن ۽ خدا جي حڪمن جو احترام ڪري ٿي، ۽ سرگرمي کي سڪون سان هم آهنگ ڪري ٿي، سچي خوشي آڻي سگهي ٿي ۽ هڪ عظيم زندگي جو مقصد پورو ڪري سگهي ٿي.

جيڪي ماڻهو غير صحتمند وابستگي جي خرابين ۾ مبتلا آهن، اهي بي لگام خواهشن جي خيالن ۾ مبتلا ٿي ويندا آهن، جنهن جي ڪري زندگي جو هڪ مسخ ٿيل ۽ بگڙيل نظريو پيدا ٿئي ٿو. مثال طور، هڪ واپاري وڏي ڪاميابي حاصل ڪئي ۽ دولت گڏ ڪئي، پر ان کان اڳ جو هو پنهنجي دولت مان لطف اندوز ٿي سگهي، هو گهڻي پريشانين ۽ خوفن جي ڪري نروس بريڪ ڊائون جو شڪار ٿيو، ۽ دل ٽٽي پئي.

ٻيا يقين رکن ٿا ته مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ هر شيءِ جائز آهي. هن مونجهاري جي ڪري، اهي پنهنجو اصل مقصد وڃائي ويهندا آهن ۽ ٿوري به اطمينان حاصل ڪرڻ جي قابل نه هوندا آهن، جيتوڻيڪ انهن وٽ اهي شيون آهن جن جي انهن خواهش ڪئي آهي، ڇاڪاڻ ته انساني فطرت وسيع ۽ گهڻ رخي آهي ۽ ان کي هر سطح تي متوازن ترقي جي ضرورت آهي.

انڌي روحاني ڇڪتاڻ

ڪجهه عقيدن لاءِ هي غير معمولي جنونيت مخصوص راين ۽ خيالن سان چنبڙيل رهڻ کان پيدا ٿئي ٿي بغير ڪنهن سوال ڪرڻ يا انهن جي جانچ ڪرڻ جي، اهڙي طرح هن بيماري ۾ مبتلا ماڻهن ۾ ڪنهن به صحيح روحاني خيال يا ڪليل ۽ آزاد سوچ جي خلاف ڪاوڙ ۽ دشمني پيدا ڪري ٿي. هي

اڪيلائي خدا جي قانونن جي خلاف بغاوت جو سبب بڻجي ٿي، جيڪي ذهني ڪارڪردگي، مادي ڀلائي، ذهني ۽ جسماني صحت، ۽ سڀني پس منظر جي ماڻهن لاءِ پيار ۽ احترام ۾ ظاهر ٿين ٿا.

روحاني اصولن کي اُڀارڻ

چاڪاڻ ته جسماني بيماريون محسوس، ڏکوئيندڙ ۽ ناخوشگوار هونديون آهن، اهي اسان کي انهن جي مزاحمت ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪنديون آهن، جنهن جي ڪري اسان کي مختلف علاج جي طريقن، ورزش ۽ صحتمند غذائيت کان وٺي مختلف دوائن ۽ دوائن ذريعي انهن تي قابو پائڻ جي ڪوشش ڪرڻي پوندي آهي. بهرحال، نفسياتي بيماريون، سڀني انساني درد ۽ خوف جي جڙ هجڻ جي باوجود، انهن کي روڪڻ يا علاج ڪرڻ جي ضرورت ناهي، ۽ انهن کي اسان جي زندگين تي تباهي ۽ تباهي مچائڻ جي اجازت ڏني ويندي آهي.

استاد، جسماني تعليم جا استاد، واعظ، سڌارڪ، طبيب ۽ قانون ساز ترقي کي اڳتي وڌائي سگهندا جڏهن اهي ٻهريان پاڻ کان شروعات ڪندا، ۽ پوءِ ٻين کي زندگي جي قانونن ۽ صحتمند وجود جي اصولن جي مطابق متوازن ۽ هم آهنگ انداز ۾ انساني فطرت کي پالڻ جا صحيح طريقا سيکاريندا. هي واقعي اثرائتي تعليم ۽ جامع انساني ثقافت آهي جنهن جي دنيا ۾ هر هنڌ ماڻهن کي ضرورت آهي.

تعليمي ادارا سرڪاري اسڪولن ۾ روحاني بنيادي اصولن کي سيکارڻ ناممڪن سمجهن ٿا ڇاڪاڻ ته انهن اصولن ۾ مختلف مذهبي عقيدن جي وچ ۾ مونجهارو آهي، تنهن هوندي به، جيڪڏهن اهي ادارا امن، محبت، خدمت، ايمان، کليل ذهن، ۽ ٻين جي قبوليت جي عالمگير اصولن تي ڌيان ڏين - جيڪي مضبوطي سان قائم روحاني مستقل آهن - ۽ انهن اصولن کي ٻارن جي ذهنن ۾ روحن جي زرخيز زمين ۾ داخل ڪرڻ لاءِ عملي طريقا تيار ڪن، ته پوءِ هن مفروضي ۽ تصوراتي مشڪل جو هڪ معقول ۽ قابل قبول حل ڳولي سگهجي ٿو. هن مسئلي کي صرف ان سان لاڳاپيل ظاهري مشڪلاتن جي ڪري نظرانداز ڪرڻ هڪ وڏي غلطي آهي.

گهڻا ڪاليج گريجوئيٽ يونيورسٽي ڇڏي ويندا آهن جڏهن انهن جو مٿو ڪتابن جي مواد کان ايترو ڳرو ۽ سُڄيل هوندو آهي جو اهي زندگيءَ جي رستن تي هلڻ مشڪل سان ڪري سگهندا آهن، ڇاڪاڻ ته انهن جي قوت ارادي ۽ خود ضابطي کي غفلت ۽ بي استعمال جي ڪري تقريبن مفلوج ڪيو ويو آهي. تنهن ڪري، توهان انهن کي لاپرواهي ۽ خراب ٿيندي ڏسندا آهيو، غير مساوي شادين جي اوندهه ۾ تيز ڊوڙندا، پنهنجي جنسيت جو غلط استعمال ڪندا، پئسن جي پويان ڊوڙندا، ۽ پنهنجي ڪيريئر ۾ ناڪام ٿيندا ڇاڪاڻ ته انهن پنهنجي علمي طور تي اعليٰ عقل جي تيز چاقو کي صحيح

طريقي سان هلائڻ نه سکيو آهي. نتيجي طور، اهي پاڻ کي ڪٽيندا آهن ۽ پاڻ کي نقصان پهچائيندا آهن.

عجيب ڳالهه اها آهي ته ڪيترائي نوجوان اهڙين سرگرمين ۾ مشغول ٿيڻ ۾ مزو وٺندا آهن جيڪي آخرڪار انهن کي نقصان ۽ تڪليف ڏين ٿيون. ڪجهه چوري ۽ ٻين غلط ڪمن، حتي مجرمانه ڪمن جو سهارو وٺندا آهن، بغير ڪنهن پابندي يا روڪٽام جي. جيڪي سماج ۾ برائي جي پکيڙ کي روڪڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، ڪجهه جي گمراهه ڪندڙ رويي جي حوصلا افزائي ڪن ٿا. هر ضمير ۽ سچي ايمان واري شخص کي سالميت، ايمانداري، وقار ۽ خود اعتمادي جي لحاظ کان ٻين لاءِ هڪ سٺو مثال هجڻ گهرجي. اسڪول، ڪاليج، يونيورسٽيون ۽ سماجي ادارا جرم کي گهٽائڻ لاءِ ڪافي سائنسي طريقا فراهم نٿا ڪن ته جيئن ان جي بنيادي سببن کي حل ڪري سگهجي، جيڪي بنيادي طور تي ذهن ۾ مليا آهن.

خوش ۽ ڪامياب زندگي گذارڻ جو فن سيکارڻ، ڪنهن جي صلاحيت کي وڌائڻ ۽ پنهنجي صلاحيتن کي وڌائڻ لاءِ خاص اسڪول پڻ قائم ڪرڻ گهرجن.

اهڙا اسڪول باغن ۽ پارڪن وانگر هوندا جتي نوجوان ذهن وڌندا ۽ وڌندا آهن استادن کي احتياط سان چونڊيو وڃي ۽ والدين ۽ برادري جي تعاون کي يقيني بڻايو وڃي اهي اسڪول فردن کي وڌيڪ اثرائتي انداز ۾ شڪل ڏيڻ ۾ مدد ڪندا اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته هڪ شخص جي روحاني پرورش ان جي شروعاتي مرحلن ۾ ان جي صحت ۾ بعد ۾ وڌڻ جي صلاحيت جو تعين ڪري ٿي.

جديد اسڪولن ۾ استعمال ٿيندڙ ذهني ۽ جسماني تربيت جا طريقا بلاشبہ فائديمند آهن، پر انهن ۾ روحاني بنياد جي کوٽ آهي نيڪ ڪردار جي ترقي کان سواءِ، ترقي اڻپوري هوندي.

جسماني، ذهني ۽ روحاني ترقي جا علم اهڙن نوجوانن کي سيکارڻ گهرجن جن جا ذهن اڃا تائين نرم ۽ لچڪدار آهن ۽ جن جون طاقتون اڃا تائين ڪجهه طريقن سان منتقل نه ٿيون آهن.

جامع تربيت کان پوءِ، انهن اسڪولن جي شاگردن کي مسلسل غور طلب امتحانن مان گذرڻ گهرجي، ۽ حاصل ڪيل سرٽيفڪيٽ سٺي صحت، سٺي شهرت، اثرائتي، مادي ۽ روحاني دولت، خوشي، ڪاميابي، ۽ خود اعتمادي هوندا.

هن دنياوي سفر جي آخر ۾ آخري امتحان جا نتيجا ذهني ۽ روحاني ڪاميابين جي مجموعي مجموعن ۾ ذيلي امتحانن دوران حاصل ڪيل سرٽيفڪيٽن جي مطابق طئي ڪيا ويندا.

جيڪي هن آخري، عظيم ترين امتحان ۾ بهترين ثابت ٿيندا، انهن کي خود ڪفالت جو هڪ مقدس سرٽيفڪيٽ ۽ هڪ آزاد، پاڪ ۽ خوش ضمير ملندو.

۽ روح جي صفحي تي هميشه لاءِ لکيل نعمتون
هي ناياب انعام پتنگا هٿ نه لڳائيندا.
۽ چورن جا هٿ ان تائين نه پهچندا
يا وقت ان کي ختم ڪري ڇڏيندو.
اهو پاسپورٽ طور ڪم ڪندو
رائيٽيئس گروپ ۾ اعزازي ميمبرشپ لاءِ

خوشي ڪٿي لڪيل آهي؟

خدا، پنهنجي مڪمل رحمت سان، اسان کي پنهنجي خوشي تو الهام عطا ڪري ٿو ۾.

اهو اسان کي حقيقي زندگي ڏئي ٿو ۽
سچي دانائي
سچي خوشي ۽

سچي سمجهه اسان جي زندگين جي سڀني متنوع تجربن ذريعي ايندي آهي.

پر خدا جو جلال صرف ان روحاني سڪون ۾ ظاهر ٿئي ٿو جيڪو روح تجربو ڪري ٿو ۽ ذهن جي ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي سنجيده ڪوشش ۾ اتي، اسان سچائي سان منهن ڏيڻ لاءِ بيٺا آهيون ٻاهر، وهم ناقابل يقين حد تائين طاقتور آهن، ۽ تمام گهٽ ماڻهو ٻاهرين ماحول جي اثر کان بچي سگهن ٿا دنيا پنهنجي لامحدود پيچيدگين ۽ بيشمار آزمائشن سان جاري آهي خدا جي آواز زندگي جي ظاهر ٿيڻ جي پويان آهي، مسلسل اسان کي سڏيندي ۽ گلن، صحيفن، اسان جي ضمير، ۽ انهن سڀني خوبصورت شين ذريعي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون.

جيترو وڌيڪ اسين ٻاهرين شين تي ڌيان ڏيندا آهيون، اوترو ئي گهٽ اسين اندروني شان جو تجربو ڪري سگهنداسين؛ ۽ جيترو وڌيڪ اسين اندروني طرف رخ ڪندا آهيون، اوترو ئي گهٽ ٻاهرين مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پوندو آهي. اهو هڪ مستقل مساوات آهي پر گهڻا ماڻهو دنياوي صحبت، سماج جنهن ۾ اهي رهن ٿا، ۽ غير صحتمند عادتن جي اثر جي ڪري هن

سچائي کي محسوس نٿا ڪن. سماج هڪ شخص کي سطحي
معاملن غرق مصروف رکي ٿو، انهن کي گهري سچائي تي
غور ڪرڻ کان روڪي ٿو.
ڪجھ ماڻهو روحاني جڳهن جو دورو ڪن ٿا بغير انهن جي
برڪت واري ماحول مان فائدو حاصل ڪرڻ جي حقيقي
خواهش جي، تنهن ڪري انهن کي انهن زيارتن مان ڪجهه به
قابل ذڪر حاصل نه ٿيندو.
جيڪو به خدا کي ڏسڻ چاهيندو، اهو ڪيس هر هنڌ ڳوليندو،
انساني عادتون تباهي ڪندڙ، شڪاري لُٽ مار آهن؛ اهي تباهه
ڪن ٿيون، برباد ڪن ٿيون تباهه ڪن ٿيون. اهو وقت آهي ته
انسانيت سکي ته ان وٽ جيڪو آهي ان سان ڪيئن خوش
مطمئن رهي. اسان کي ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه گهرجي
جيڪو اسان وٽ اڃي ٿو. خدا سخي آهي. هو ڄاڻي ٿو ته اسان
کي ڪهڙي ضرورت آهي اهو وقت تي فراهم ڪري ٿو. ان جو
مطلب اهو ناهي ته اسان کي ڪا به ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ
خدا تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي. بلڪل به نه. ان جو مطلب اهو
آهي ته اسان کي پنهنجي قابليت جي بهترين طريقي سان
پنهنجو حصو ادا ڪرڻ گهرجي باقي خدا تي ڇڏڻ گهرجي،
جيڪو اسان کي ڪڏهن به ان کان محروم نه ڪندو جيڪو اسان
کي گهرجي مستحق آهيون.
هميشه لاءِ خوش رهڻ جو بهترين طريقو خدا جي
موجودگي کي محسوس ڪرڻ آهي. اسان جي سڀ کان وڏي
خواهش خدا کي ڄاڻڻ ان سان گڏ رهڻ جو عزم ڪرڻ گهرجي.
خدا اسان جي سوچن احساسن سڀ کان پهرين اهم هجڻ
گهرجي، اسان کي ان کي پنهنجي زندگين سڀ کان مضبوط
مضبوط ستون سمجهڻ گهرجي .
تنهنڪري خدا جي رسي کي مضبوطيءَ سان پڪڙيو ان (
پناهه وٺو)
چاڪاڻ ته جيڪڏهن ٻيا سڀ ستون توهان کي ناڪام
ڪن ٿا ته هو ستون آهي.
مون کي احساس ٿيو آهي ته زندگي جو واحد مقصد خدا
کي ڄاڻڻ آهي، ڪجهه اهڙا ماڻهو آهن جيڪي شايد اهو يقين نه
رکندا هجن ته خدا کي ڳولڻ زندگي جو آخري مقصد آهي پر ڪو
به انڪار نٿو ڪري سگهي ته زندگي جو مقصد خوشي ڳولڻ
آهي مان مڪمل يقين يقين سان چوان ٿو ته خدا آخري

خوشي آهي هو اعليٰ نعمت آهي هو مطلق، آفاقي پيار آهي هو دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به انهن جي روحن کي نه ڇڏيندي آهي جيڪي هن سان هم آهنگ آهن ته پوءِ اسان ان مڪمل خوشي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڇو نه ڪريون؟ ٻيو ڪو به اسان کي اهو نٿو ڏئي سگهي اسان کي مسلسل ان کي پنهنجي اندر پوکي ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي فطرت جون قوتون ماڻهن کي دنياوي خوشيون ڏيڻ لاءِ بيحد ڪوشش ڪن ٿيون، پر اهڙيون عارضي خوشيون آخرڪار افسوس، تلخي ۽ پشيماني جو سبب بڻجن ٿيون جيتوڻيڪ سڀ کان وڏيڪ خوش نصيب ماڻهو، جنهن وٽ سڀ ڪجهه نظر اچي ٿو، اجا تائين واقعي خوش نه ٿي سگهي ٿو اهي ڊگهي عرصي تائين دنياوي شين سان مطمئن نه هوندا ڇاڪاڻ ته اهي شيون انهن جي حقيقي اڃ کي نه ٿا بجائين ۽ نه ئي انهن جي روحاني بک کي پورو ڪن ٿيون.

مادي ملڪيتون صرف امن ۽ عارضي اطمينان جو ڪوڙو احساس پيش ڪن ٿيون. سڄي دنيا مونجهاري ۽ انتشار ۾ ڦاٿل آهي، خود غرض ۽ لالچي خواهشن سان ڀريل آهي جيڪي جنگ کي جنم ڏين ٿيون. ٻيو ڪجهه به جنگ پيدا نٿو ڪري.

زندگي جي جنگ ۾ سچو هيرو اهو آهي جيڪو پاڻ کي فتح ڪري ٿو ۽ پنهنجي خواهشن تي غالب اچي ٿو. پئسا، شهرت، هوس، ۽ هر شيءِ جيڪا هن اصول جي خلاف آهي، اسان جي امن ۽ خوشي لاءِ نقصانڪار آهن. جيڪڏهن ماڻهو هميشه زندگي جي حقيقي قدرن جي لحاظ کان سوچڻ سکي وٺن، ته انهن کي اها خوشي ملندي جيڪا اهي ڳوليندا آهن، پر اهي پنهنجي مقصد کان پٺتي ويندا آهن ۽ دنياوي خواهشن جي وهڪري ۾ وهي ويندا آهن. مون ڏٺو آهي ته ڪو به لالچ مون کي ان رستي کان نه ٿو هٽائي سگهي جيڪو مون پنهنجي لاءِ چونڊيو آهي ۽ پيروي ڪئي آهي.

مان هزارين ماڻهن کي خدا جي ڏنل طاقت سان موهي سگهان ٿو، پر اهو رستو مون لاءِ نقصانڪار هوندو ڪنهن به صورت ۾، مان هزارين ماڻهن کي موهي ۽ انهن جي ذهنن کي موهي نه ٿو سگهان، مان صرف مخلص شاگردن کي خدا ۾ ثابت قدم ڏسڻ چاهيان ٿو جيڪي خدا سان پيار ڪندا آهن اهي انهن خيالن جو مزو وٺندا، ۽ جن جو جوش جاري رهندو اهي انهن تعليمات ذريعي خدا جي نعمتن ۽ موجودگي کي محسوس ڪندا.

ڪنهن به شخص لاءِ خدا کي دوکو ڏيڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته هو هميشه موجود آهي، اهو ڄاڻي ٿو ته انهن جي ذهن ۾ ڇا آهي ۽ اهي ڇا چاهين ٿا جڏهن اهي دنيا کي ڇڏي ڏين ٿا ۽ روحاني هم آهنگي جي خواهش رکن ٿا، خدا انهن وٽ ايندو جڏهن اها خواهش ان جي دل ۾ جڙي ٿي جيڪا ان کي ڳولي ٿي، خدا ان دل ۾ اچي ٿو ۽ ان کي نيڪي ۽ نعمت سان ڀري ٿو.

جيئڻ جي لائق واحد شيءِ خدا سان هم آهنگي ۾ رهڻ ۽ سندس احسان حاصل ڪرڻ آهي. اها هم آهنگي هڪ دائمي عهد ۽ هڪ اڻ ٽٽندڙ عهد هجڻ گهرجي (جيڪي خدا جو عهد رکن ٿا ۽ ان کي نه ٽوڙيندا آهن).

هر ڪو ٻين کان وڌيڪ دولت جي خواهش رکي ٿو جيتوڻيڪ جڏهن اهي ان کي حاصل ڪن ٿا، اهي مطمئن نه رهن ٿا، اهو ڳوليندا آهن ته ڪو ٻيو امير آهي ماڻهو پنهنجي خواهشن جي ڪري خود پيدا ٿيل مصيبت جي دلدل ۾ رهن ٿا اسان کي ان تي مطمئن رهڻ گهرجي جيڪو اسان وٽ آهي مادي شيون خوشي نه ٿيون آڻين؛ بلڪه، اهي اڪثر پريشانيون، پريشانيون ۽ خدشا وڌائين ٿيون.

خدا جو رستو سڀ کان سادو ۽ آسان رستو آهي، پر ٿورا ماڻهو ان تي هلن ٿا جيتوڻيڪ ڪيتريون ئي مذهبي رسمون ۽ رسمون آهن، اهو بهتر آهي ته اسان پنهنجي دلين کي خدا ڏانهن ڦيرايون ۽ ڪانئس اهو پڇون جيڪو اسان لاءِ بهترين ۽ سڀ کان وڌيڪ مستقل آهي سچ پچ، خدا اسان جو انتظار ڪري رهيو آهي ڇاڪاڻ ته هو اسان کي برائي ۽ خطري کان پري رکڻ چاهي ٿو، هو اسان کي پنهنجي دلين ۽ ذهنن ۾ چاهي ٿو ڇاڪاڻ ته هن دنيا جون سستيون شيون انساني خواهشن کي پورو نه ٿيون ڪري سگهن يا روحاني خال کي ڀرائي نه ٿيون سگهن جيڪي اسان اندر محسوس ڪريون ٿا. خدا هميشه اسان سان ڳالهائي رهيو آهي، پر ٿورا ماڻهو سندس آواز ٻڌن ٿا. اهو خاموش آواز اڪثر شور مچائيندڙ خيالن ۽ واضح خواهشن جي گوڙ سان ٻڏي ويندو آهي پر جڏهن خيال گهٽجي ويندا آهن ۽ سڪون جي خواهش ڪندا آهن، ته اسان خدا جي آواز کي صاف ٻڌون ٿا، جيتوڻيڪ اهو خاموش ۽ بي هوش آهي. سچ پچ، خدا انسانيت جي مدد لاءِ سڀ ڪجهه ڪري ٿو، دروازا کوليندو آهي ۽ رستا روشن ڪندو آهي ته جيئن اسان ڏسي سگهون ته اسان

ڪي ڪٿي قدم رکڻ گھرجي، نه ته اسان نوڪر ڪائي يا لڙهي وڃون پر گھڻا ماڻهو هن سچائي کي نٿا سمجهن.
مان نٿو چاهيان ته ماڻهو اهو سوچين ته اهي صرف ٻين کي ٻڌڻ يا ڪتاب پڙهڻ سان علم حاصل ڪري سگھن ٿا. انهن کي جيڪو پڙهن ٿا ۽ ٻڌن ٿا ان تي عمل ڪرڻ گھرجي. عبادت جي جڳهن تي وڃڻ گھر ۾ رهڻ ۽ بيڪار گپ شپ ٻڌڻ کان بهتر آهي. پر عبادت جي جڳهن تي به، ڪنهن کي پنهنجي دل ۾ خدا جي موجودگي محسوس ڪرڻ گهرجي ۽ ان کي ڪيئن تجربو ڪجي. جذباتي ڌماڪا ۽ عقلي تجزيا اسان کي اهو علم نٿا ڏئي سگھن جيڪو اسان جي روح حاصل ڪرڻ جي خواهشمند آهي.
جڏهن اسين پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريون ٿا ۽ خود غرض خواهشن کي الوداع ڪريون ٿا، ۽ جڏهن اسان کي پڪ آهي ته خدا هميشه اسان سان گڏ آهي، اسان جي روحن ۾ رهي ٿو ۽ اسان کي نيڪ ۽ عظيم خيالن ۽ احساسن سان متاثر ڪري ٿو، ته اسان خوشي ۽ آزادي حاصل ڪنداسين، ۽ اسان روح جي افق تي حڪمت جي سج اڀرندي ڏسندا سين.
تصور ڪريو! ڌماڪن کان پوءِ، اسان جو وجود هڪ خواب هوندو، ۽ جيڪو ڪجهه اسين هاڻي ڪريون ٿا اهو ان خواب جو حصو بڻجي ويندو جيتوڻيڪ انسانيت جون عظيم شخصيتون صرف انساني شعور جون تصويرون بڻجي وينديون پر اهي عظيم شخصيتون پنهنجو آخري مقصد حاصل ڪري ورتو چاڪاڻ ته اهي اعليٰ ترين سطح تي پهچي ويا ۽ روح ۾ زنده رهيا، مڪمل طور تي باخبر ۽ هر شيءِ کان باخبر جيڪي ٿي رهيو آهي، چاڪاڻ ته اهي الاهي شعور ۾ متحد آهن. جيڪو به انهن سان انهن جي سوچن ۽ تعليمات ذريعي هم آهنگ ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو اهو ناگزير طور تي انهن جي موجودگي محسوس ڪندو، انهن جون برڪتون حاصل ڪندو، ۽ گهرائي سان ڄاڻندو ته اهي واقعي انهن سان گڏ آهن.
زندگي هڪ عظيم خواب آهي تڏهن به، جڏهن توهان هاڻي پنهنجي جسم کي ڏسندا آهيو ۽ ان کي زندگي سان متحرڪ ڏسندا آهيو، ته توهان هن خواب جي حقيقت تي مڪمل طور تي قائل ٿي ويندا آهيو. توهان سوچيو ٿا ته توهان کي خوش رهڻ لاءِ هي يا اها شيءِ حاصل ڪرڻ گهرجي پر توهان ڪيتريون به خواهشون پوريون ڪريو، توهان انهن ذريعي خوشي نه ڳوليندا. جيترو وڌيڪ ماڻهو حاصل ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ خواهشون.

خواهشن کي فلٽر ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي کي آسان بڻائڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو آرام، سڪون ۽ اندروني اطمينان سان رهڻ چاهي ٿو.

صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته اهو ماڻهو جنهن جون خواهشون هميشه اندر (پنهنجي روح ڏانهن) وهنديون آهن، اهو اعليٰ اندروني سڪون جو ماڻهو آهي. ان ۾، اهي سمنڊ وانگر آهن، جيڪو ڪڏهن به تبديل يا گهٽ نه ٿيندو آهي، پر پاڻي سان ڀريل رهندو آهي جيڪو ان ۾ مسلسل وهندو آهي. پر اهو ماڻهو جيڪو پنهنجي سڪون جي ذخيري ۾ خواهشن جا سوراخ ٺاهيندو آهي ۽ اهم پاڻي کي وهڻ ۽ ضايع ٿيڻ ڏيندو آهي، ان کي روحاني سڪون ۽ اندروني خوشي جي ڪا به خبر ناهي.

اسان کي انهن ماڻهن جي رهنمائي جي ضرورت آهي جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، جن وٽ هن سان رابطو ڪرڻ ۽ شعوري طور تي سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي صلاحيت آهي. نبين اسان کي چيو آهي ته خدا کي اندروني سڪون ۾، روح جي اڪيلائي ۾ ڳوليو جتي وفادار روح ۾ اعليٰ روحاني خوشي رهي ٿي. هندستان جا روشن خيال استاد پڻ انهن خيالن جي تائيد ڪن ٿا ۽ روح جي ڪوتائي ۾ الاهي خود کي سمجهڻ لاءِ گهري مراقبي جي اهميت تي زور ڏين ٿا.

وجود ۾ هر شيءِ هڪ لهر جهڙي ارتعاش آهي جيڪا خدا جي ذهن جي هدايت سان هلي ٿي. هي ذهين ارتعاش پاڪ روح آهي، يا وفادار روح، جنهن سان ڪو به دعا ۽ مراقبي ذريعي رابطو ڪري سگهي ٿو.

توهان جي روح جي خاموشي ۾ توهان جي مرڪوز ذهن جي جهنگ ۾، مطلق ۾ لامحدود سان پيار جو لاڳاپو لامحدود آهي پر جيڪڏهن اسان پهريان پئسا ڳوليون ته خدا کي ڳولڻ ڏکيو آهي اسان کي خدا کي پنهنجي زندگين جو هڪ لازمي حصو بڻائڻ گهرجي، ۽ پوءِ اسان وٽ هن زندگي ۾ هر شيءِ هوندي جيڪا اسان کي گهرجي. جيڪو به خدا کي پنهنجي دل ۾ مستقل جاءِ ڏيندو، خدا انهن کي زمين ۽ آسمان جي نعمتن جو هڪ وڏو حصو ڏيندو، ۽ انهن جي اڳيان وسيع افق کوليندو جتي حڪمت جا سج چمڪندا آهن ۽ جا سج چمڪندا آهن، انهن جي رستن کي روشن ڪندا آهن ۽ انهن جي چوڌاري اونداهي کي ختم ڪندا آهن. خدا دائمي عاشق آهي، ۽ انسان ذات لاءِ ڪا به خوشي ناهي سواءِ ان جي جڏهن اهي خدا سان پيار ڪن ٿا جيئن اهي پيار ڪن ٿا - گهٽ ۾ گهٽ -

پنهنجن پيارن سان، چاڪاڻ ته خدا کان سواءِ، اسان پيار جي جوهر کي نه ڄاڻندا سين، نه ئي ان جي مناس جو مزو چکي سگهنداسين.

اسان کي پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ پنهنجي ذهنن کي پوري دل سان خدا جي ڳولا لاءِ مرڪوز ڪرڻ سکڻ گهرجي. انساني عمل خواهشن جي تابع آهن، اهي عادتون مسلسل اسان کي اهو ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿيون جيڪو اسان ڪرڻ نٿا چاهيون. سچ پچ، انسان پنهنجو دشمن آهي، ان کان بي خبر هو نه ٿو ڄاڻي ته ڪيئن خاموش ويهجي، نه ئي هو خدا لاءِ وقت وقف ڪري ٿو، پر هو خوشي جنت دير کان سواءِ داخلا جي ضمانت چاهي ٿو. مقدس تجربو صرف ڪتابن پڙهڻ، وعظ ٻڌڻ، يا نيڪ ڪم ڪرڻ سان حاصل نٿو ڪري سگهجي. اهي سڀ بلاشبہ فائديمند آهن، پر اهي ڪافي نه آهن. خدا تائين پهچڻ لاءِ محتاط توجهه گهري غور و فڪر جي ضرورت آهي.

اسان کي پهرين خدا جي رضا حاصل ڪرڻ گهرجي اسان سڀني کي خوش نٿا ڪري سگهون، چاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي مان ڪوشش ڪريان ٿو ته ڪنهن کي به ناراض نه ڪريان مان جيڪو ڪري سگهان ٿو اهو ڪريان ٿو، اهو ئي آهي جيڪو مان ڪري سگهان ٿو منهنجو واحد مقصد خدا کي خوش ڪرڻ آهي مان پنهنجا هٿ عاجزي سان سندس اڳيان دعا ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو، منهنجا پير هر هنڌ ڪيس ڳولڻ لاءِ، منهنجو ذهن ان بابت سوچڻ سندس عجائبات تي غور ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو خدا کي اسان جي دلين پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان هن کي امن، پيار، سمجهه، مهرباني، رحم دانائي جي طور تي تجربو ڪري سگهون. هي، پيو ڪجهه به نه، اهو آهي جنهن جي شاهدي ڏيڻ توهان سان ڳالهائڻ لاءِ آيو آهيان.

غور و فڪر کان علاوه، سٺي صحبت برقرار رکڻ گهرجي.

اسان کي ماڻهن جي پنيان نه پجڻ گهرجي، پر خدا جي پنيان جيڪڏهن توهان انهن خيالن فائدو ڳوليندا آهيو، ته ان کي خدا جي نعمت سمجهو، چاڪاڻ ته سڀ ڪريڊٽ سندس آهي. انهن کي ٻين سان شيئر ڪريو ته جيئن اهي انهن اهو ڳولي سگهن جيڪو توهان ڳوليندا آهيو (پنهنجي رب جي فضل جي حوالي سان، ان جي باري ڳالهايو) هر روز ڪنهن جي مدد ڪرڻ نه

وساريو جيئن توهان جي قابليت مطابق، جيستائين منهنجي
ڪيسي ۾ پئسا آهن، مان ڏيڻ بند نه ڪندس، چاڪاڻ ته منهنجو
اڻ کٽ ۽ هميشه وهندڙ ذريعو خدا آهي.

آخرڪار، اسان کي خدا کي چاڻڻ گهرجي جيئن وڏن ماڻهن
ڪيو هو. اهو غور ۽ ذاتي ڪوشش ذريعي ممڪن آهي.

هڪ ڀيري، مان هيرميٽيج کان ٻاهر گهمي رهيو هوس،
پنهنجي عظيم استاد، سري يُڪتيشور بابت سوچي رهيو هوس،
جيڪو ڪجهه سال اڳ گذاري ويو هو، مون کي هن لاءِ تمام
گهٽي خواهش محسوس ٿي ۽ ڏک ٿيو ته هو هيرميٽيج جي
خوبصورتي ۽ ماحول مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ مون سان گڏ نه
هو. اوچتو، هو آسمان مان مون کي ظاهر ٿيو ۽ چيو، "چا توهان
سوچيو ٿا ته توهان اڪيلو آهيو جيڪو هن خوبصورت جڳهه مان
لطف اندوز ٿي رهيو آهي؟ مان توهان وانگر ان مان لطف اندوز
ٿي رهيو آهيان!"

جيڪو طالب خدا سان اتحاد چاهي ٿو، ان کي روزاني
مراقبي ۾ ان سان پيار ڪرڻ جي مشق ذريعي ڪوشش ڪرڻ
گهرجي، ۽ اهو پيار سڀني تائين پهچائڻ گهرجي تڪرار کان بچڻ
جو هي واحد طريقو آهي روحاني تعاون ضروري آهي سچي
روحانيت کان سواءِ، ڪو به انفرادي يا عالمگير خوشي ناهي.
مقدس هم آهنگي سڀني جسماني، مالي، ازدواجي، اخلاقي ۽
روحاني مسئلن جو واحد حل آهي.

خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ سان ايندي آهي
انسانيت پاڻ کي جهالت جي سلاخن جي پويان قيد ڪري ڇڏيو
آهي، ۽ هاڻي وقت آهي ته هن ذلت واري قيد مان آزاد ٿئي ذهن
کي هميشه خدا ڏانهن رخ رکڻ گهرجي، حالتون ڪهڙيون به
هجن، ۽ پوءِ توهان وڏي امن ۽ خوشي جو تجربو ڪندا.

جيڪي خدا جي لاءِ تڙپيندا آهن ۽ پنهنجو وجود ان لاءِ وقف
ڪندا آهن، هڪ ٻئي کي همٿائيندا ۽ روشن ڪندا آهن، ۽
مسلسل خدا کي ياد ڪندا آهن، اهي هن دنيا ۾ خوش نصيب آهن
۽ آخرت جي نعمتن جا فاتح آهن.

توهان تي سلام هجي

پردو ڪڇي ويندو ۽ صاف ٿي ويندو

اسان مان هر هڪ خدا جي صورت تي ٺهيل آهي، اسان سندس الاهي روح مان پيدا ٿيا آهيون، ۽ سندس ذات اسان جي اندر پنهنجي پوري پاڪائي، شان ۽ شاندار نعمت ۾ رهي ٿي. هي مقدس ورثو هڪ ناقابل تسخير قلعو آهي. ڪنهن شخص لاءِ پاڻ کي گنهگار قرار ڏيڻ، گناهه جي رستن ۾ پٽڪڻ، سپني کان وڏو گناهه آهي. ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان، اهي پاڻ کي لاچاري، مايوسي، ۽ مٿي چڙهڻ ۾ چڙهڻ جي ناڪامي جي سزا ڏين ٿا. اهو سچ آهي ته ڪو شخص قدرتي ۽ الاهي قانونن جي خلاف ڪم ڪري سگهي ٿو، پر انهن کي فوري طور تي رستو تبديل ڪرڻ گهرجي ۽ صحيح رستي ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي. انهن جي پاڪ فطرت ۾، هڪ شخص هڪ مقدس مندر آهي، ۽ الاهي روح انهن جي اندر رهندو آهي.

اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته خدا اسان سان خالص ۽ غير مشروط پيار ڪري ٿو پر جيئن ته هن اسان کي مڪمل اختيار ڏنو آهي ته اسين سندس ويجهو وڃون يا ان کان منهن موڙيون، هو اسان وٽ اچڻ کان اڳ اسان جي پيار جي خواهش جو اظهار ڪرڻ جو انتظار ڪري ٿو.

هڪ پيري مون مراقبي دوران سندس آواز ٻڌو جيڪو سرگوشي ڪري رهيو هو: "تون چوين ٿو ته مان توسان گڏ نه آهيان، پر تو اندر نه ڏنو آهي، مان توکي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندس، روح جي مندر ۾ داخل ٿيو ۽ تون مون کي ڏسندين، ڇاڪاڻ ته مان هميشه هتي آهيان، توکي حاصل ڪرڻ لاءِ ۽ الاهي پيار جي سلام سان توهان جو استقبال ڪرڻ لاءِ."

روحاني رستي تي گهري خلوص ضروري آهي پاڪائي ۽ سچائي ۾، روح جو صبح اپري ٿو.

اسان جي انساني دانائي خدا جي مقابلي ۾ ڪجهه به ناهي، اسان سندس ويجهو ٿيڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته کيس ساڳيو پاڪ پيار ڏيو جيڪو هو اسان کي ڏئي ٿو.

هر ڪو آخرڪار نجات حاصل ڪندو، پر جيڪي رستي ۾ ٽڪجي پون ٿا اهي بي حسي جي اوندهه ۾ ڪري پون ٿا. بي پرواهي اسان کي هن ئي لمحي ۾ خدا کي ڳولڻ جي اهم اهميت کي سمجهڻ کان روڪي ٿي. اسان جو عظيم سيارو، خلا ۾ ترندو، ۽ اسان جي انساني سجاٽپ، اسان کي ڪجهه سال هتي گذارڻ ۾ پوءِ ڪجهه به نه هجڻ لاءِ نه ڏنو ويو آهي. بلڪه، اسان کي وجود جي راز کي سمجهڻ ۽ سمجهڻ لاءِ ڏنو ويو آهي. زندگي جي مقصد کي سمجهڻ کان سواءِ جيئڻ بيوقوفي، بيوقوف ۽ وقت جو ضايع آهي. زندگي جا اسرار اسان کي هر طرف کان گهيرو ڪن ٿا، ۽ خدا اسان کي انهن جا حل ڳولڻ لاءِ عقل سان نوازيو آهي.

دائمي پيار جي ڳولا □، مون کي احساس ٿيو ته خدا مون کي هر طرح سان پيار ڪيو جيڪو تصور ڪري سگهجي ٿو، هن مون کي ماءُ، پيءُ □ دوست جي حيثيت سان پيار ڪيو.

مون سڀني دوستن کان وڌيڪ ان دائمي دوست جي ڳولا ڪئي،

□ انهيءَ عظيم عاشق بابت، جنهن کي هاٿي مان هر قسم جي □ پيار ڪندڙ چهري □ چمڪندي ڏسان ٿو، انهيءَ الاهي دوست مون کي ڪڏهن به مايوس نه ڪيو آهي، □ نه ئي ڪڏهن مون کي مايوس ڪيو آهي.

خدا هر شيءِ جي پويان آهي جيڪو موجود آهي اسان کي پنهنجي والدين جي عزت ڪرڻ گهرجي □ انهن سان مهربان سلوڪ ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خدا کي پنهنجي سڀني دل □ روح سان پيار ڪرڻ گهرجي اسان کي وڌيڪ وقت ضايع ڪرڻ کان سواءِ، هن سان هڪ اهم تعلق جي اهميت کي سمجهڻ گهرجي.

جڏهن اسين سمهون ٿا، اسان کي خبر ناهي ته اسين جاڳنداسين يا نه، اسين هڪ هڪ ڪري هن ڌرتيءَ کي ڇڏي وڃون ٿا پر هي سوچ پريشاني جو سبب نه بڻجڻ گهرجي جڏهن اسين مرون ٿا، اسان کي ڌرتيءَ تي پيهر جنم وٺڻ لاءِ سڏيو ويندو آهي، هڪ نئين زندگي شروع ڪرڻ لاءِ جتان اسان هن زندگيءَ □ ڇڏي هئي.

مان زندگي کي سمنڊ جي مٿاڇري تي لهرن جي ٺهڻ □ ڦهلجڻ جي طور تي ڏسان ٿو. انساني لهر پنهنجي پيدائش تي الاهي سمنڊ جي مٿاڇري کان اڀري ٿي، □ موت تي، اها خدا جي دل □ رهي ٿي. مون هن سچ کي سمجهيو آهي □ ڄاڻان ٿو ته مان ڪڏهن به واقعي نه مرندس، جسم جي موت جي باوجود ڇو ته مان الاهي روح جي سمنڊ □ آرام ڪري رهيو آهيان يا جسماني جسم □ جاڳندو آهيان، مان ڪائناتي سمنڊ سان هڪ آهيان. اها عظيم خوشي دنيا □ نه ٿي سگهي. ساڳئي وقت، اسان کي مقصد جي ڳولا □ بيلي □ پڇڻ جي ڪا ضرورت ناهي. اسان خدا کي روزاني زندگي جي هن جهنگ □ ڳولي سگهون ٿا - خاموشي جي غار جي ڪوٺائي □.

انسان ڪيتريون ئي غلطيون ڪري سگهن ٿا، پر اهي خدائي روح جي شڪل □ نهيل آهن. خدا هن دنياوي خوشين جي خيالي دنيا کي صرف هڪ مقصد لاءِ پيدا ڪيو: ته جيئن انسانيت کي اهو احساس ٿئي ته اهو صرف هڪ ڪائناتي ڊرامو آهي، وهم کي ڇڏي ڏيو، □ صرف خدا سان پيار ڪريو. هي سچ آهي، □ اهو ٻي صورت □ نه ٿي سگهي. خدا اسان کي پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان پيار ڪرڻ لاءِ ڇو پيدا ڪيو صرف انهن کي اسان کان هڪ هڪ ڪري جدا ٿيندي ڏسڻ لاءِ؟ اهي واقعا اسان کي اهو احساس ڏيارڻ لاءِ ٿين ٿا ته اهو خدا آهي جيڪو اسان سان سچو پيار ڪري ٿو، انهن سڀني کان وڌيڪ جن کي اسين پيار ڪريون ٿا.

زندگي متحرڪ تصويرن جو هڪ سلسلو آهي، پر هن سچ کي سمجهڻ ڏکيو آهي چاڪاڻ ته وهم حقيقي لڳن ٿا ۽ حقيقتون وهم وانگر لڳن ٿيون. دنيا هر رات اسان جي شعور مان غائب ٿي ويندي آهي جڏهن اسان سمهون ٿا، شايد ان ڪري ته اسان سمجهي سگهون ته جسماني ڪائنات حقيقي ناهي.

ننڊ جو هي سبق اسان کي ڊيجارڻ لاءِ نه، پر اسان کي خدا جي سچائي لاءِ تڙپائڻ لاءِ اچي ٿو. خدا ۽ سندس پيار کان سواءِ روح کي ڪجھ به مطمئن نٿو ڪري سگهي. خدا جو روح بي مثال سچ آهي. غير حقيقي ڪا به شيءِ ناهي، ۽ جيڪو حقيقي آهي اهو غير حقيقي نٿو ٿي سگهي. عقلمند هن روشن سچ کي سمجهن ٿا.

اسان جي زندگين جا ڪيترائي سال گذري ويا آهن، ۽ صرف سال، هفتا، ڏينهن ۽ ڪلاڪ باقي آهن ڇو انهن شين تي وقت ضايع ڪجي جيڪي فائديمند نه آهن؟ اسان کي ڏينهن رات خدا سان ڳنڍڻ جي خواهش ڪرڻ گهرجي، ۽ هن خواهش ۾ مڪمل طور تي مخلص هجڻ گهرجي ان کان اڳ جو زندگي جو مقرر ڪيل وقت ختم ٿي وڃي ۽ اسان هن زمين کي ڇڏي ڏيون بغير ڪنهن به قابل ذڪر ڪم جي.

انهيءَ ئي وقت، مون خدا جي عظيم روشني کي سڄي مخلوق تي چانيل ڏٺو، ڪيتري زبردست خوشي! ڪيتري عجيب روشني!

منهنجا خدا، مان توهان جو شڪريو ادا ڪريان ٿو ۽ توهان جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي انهن بيشمار نعمتن لاءِ توهان جي اڳيان سجدو ڪريان ٿو.

سيني تي ساڳئي طرح برڪت هجي، ته جيئن اسان کي اهو احساس ٿئي ته تون ڪائنات ۾ آخري سچ آهين ۽ تون اسان جو آخري مقصد آهين، جنهن کان سواءِ ٻيو ڪو به مقصد ناهي.

اسان کي هن سان پيار ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي زندگي جي هر سيڪنڊ ۾ هن سان ڳالهائڻ گهرجي - ڪم تي ۽ آرام تي، حرڪت ۾ خاموشي ۾ - گهري دعا ۾ پرندڙ خواهش سان پوءِ اسان ڏسنداسين ته وهم جو پردو اپرندو ۽ ختم ٿيندو. خدا اسان جي زندگي جي هر لمحي ۾ اسان سان گڏ آهي جيڪي هن سان غور ۾ هم آهنگ آهن اهي هن کي ڳلن جي خوبصورتي، مهربان روحن جي عظمت، شاندار ۽ عظيم جذبات ۾ خوبصورت خوابن ۾ ڏسندا آهن. آخرڪار، هو هر مخلص ڳولا ڪندڙ کي چوڻ لاءِ ٿلهي پردي جي پويان نڪرندو:

"اسين گهڻي وقت کان الڳ آهيون ڇو ته مان چاهيان ٿي ته تون مون کي پنهنجي مرضي سان پنهنجو پيار ڏي، مون توکي پنهنجي صورت ۾ پيدا

ڪيو، ۽ مون انتظار ڪيو جيستائين تون پنهنجي آزاديءَ استعمال ڪئي ۽ مون کي پنهنجي مرضي سان پنهنجو پيار ڏنو."

اسان کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو اسان کي سندس الاهي محبت جو دائمي ۽ دائمي تحفو عطا ڪري پر ڪير هن پيار ڪندڙ خدا کي ڪوشش کان سواءِ ڳولي سگهي ٿو؟ جيڪڏهن توهان ڪوشش جو 25 سيڪڙو ڪم ڪيو، باقي خدا ۽ توهان جي روحاني رهنما تي منحصر آهي. مان پنهنجي لاءِ ڪجهه به نه ٿو گهران، ڇاڪاڻ ته سڀ ڪريڊٽ خدا جو آهي، جيڪو سڀني نيڪي ۽ فضل جو ذريعو آهي. سندس فضل توهان سان گڏ هجي، سندس شعور توهان سان گڏ هجي، ۽ توهان پنهنجي اندر ۽ پنهنجي چوڌاري سندس موجودگي جي ڪثرت کي محسوس ڪريو.

خدا اسان کي فوري طور تي جواب نٿو ڏئي ڇاڪاڻ ته اسان اهو ظاهر ڪرڻ ۽ هيڪون ٿا ته اسان ڪيس ڪيترو چاهيون ٿا. اسان کي سندس ويجهو وڃڻ کان نه ڊڄڻ گهرجي، پر ان کي پنهنجو، پنهنجو پيارو سمجهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي سوچن، عملن، دلين ۽ ذهنن سان ان کي مسلسل ڳولڻ گهرجي، ۽ اسان هن کي هن وجود ۽ سلامتي ۽ امن جي سڀ کان وڏي پناهه ڳوليندا‌سين.

اي خداوند، مان توکي نيڪ روحن جو هي گلدستو پيش ڪريان ٿو، ته جيئن اهي تنهنجي موجودگيءَ جي مندر کي سينگارين. انهن روحن سان گڏ رهو، جيڪي تنهنجو خاندان ۽ تنهنجو پيارا آهن. اسان تنهنجو بابرڪت نالو ڳايون ٿا. پنهنجي پاڪ نور سان جهالت جي اونداهي کي اسان جي ذهنن مان پنهنجي وجود جي روشن، لامحدود روشني سان اونداهي کي ختم ڪريو. اسان تنهنجا آهيون، اسان جي حالتن جي ڪهڙي به هجي، پاڻ کي اسان تي ظاهر ڪر، اي عظمت ۽ فضل جا مالڪ. اسان مان هر هڪ تي رحم ڪر. اسان جي خواهشن جي خيالن جي وسوسن ۽ اسان جي پياري دلين جي خواهشن جي ڌڙڪن کي قبول ڪر. اسان توکي سڀ پيار، عزت ۽ خواهش پيش ڪريون ٿا، ڇاڪاڻ ته تون اسان جو پيارو آهين ۽ هن ڪائنات ۽ اسان وٽ سڀ ڪجهه آهي.

اسان کي پنهنجي فضل سان نواز، خواهشن جي پتين کي ٽوڙي ڇڏ جيڪي اسان کي پاڻ کان جدا ڪن ٿيون، اسان جي سڀني خواهشن تي تخت نشين ٿيو، خدائي بادشاهه بڻجو، توهان جي شان جي روشني سڄي دنيا ۾ پکڙجي وڃي، اسان سڀني کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان ڀريو ۽ اسان کي وڌيڪ احساس ڏياريو ته توهان هميشه اسان سان گڏ رهيا آهيو، هاڻي به اسان سان گڏ آهيو، ۽ هميشه لاءِ اسان سان گڏ رهندا.

اسين توهان جي فضل ۽ پيار لاءِ شڪرگذار آهيون جيڪو توهان پنهنجن وفادارن پوئلڳن تي ڪيو آهي جيڪي توهان جي قربت جي خواهشمند آهن ۽

توهان جي موجودگي جو بي صبري سان انتظار ڪن ٿا. اسان کي اميد آهي ته توهان جي شاگردن جو دائرو وڌندو ته جيئن اسان توهان جي بابرڪت موجودگي جو جشن ملهائي سگهون □ توهان جي ويجهو خوش ٿي سگهون.

اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسين پنهنجيون دليون هڪ ٻئي لاءِ کولي سگهون □ پنهنجي نيتن کي پاڪ ڪري سگهون، ته جيئن اسين توهان جي حفاظت □ سنڀال جا لائق ٿي سگهون، اندروني □ ٻاهرين طور تي پاڻ کي ظاهر ڪريو اسان سڀني کي متحد ڪريو، □ ان اتحاد جي روشني □، اچو ته اسان توهان جي منفرد وجود کي سڃاڻون.

اسان جي گڏيل دلين جي خلوص □ اسان جي هم آهنگ روحن جي خواهش سان، اسان توهان جي اڳيان سجدو ڪريون ٿا، توهان جي مدد، هدايت، □ اسان جي روحن □ توهان جي موجودگي جي مسلسل آگاهي جي طلب ڪريون ٿا.

اسان جي دلين □ پيار جي ابدي باهه روشن ٿئي، □ اسان توهان جي ويجهو هاڻي □ هميشه لاءِ محسوس ڪريون، اي اسان جا رب، اي اسان جا پيارا!

اعليٰ خواهش □ ذهني ڪيپسول

خدا جو شان عظيم آهي هو سچائي جو جوهر آهي □ هن زندگي □ ڳولي سگهجي ٿو ماڻهن جي دلين □ ڪيترين ئي دعائون □ منٿون آهن: پئسو، شهرت، صحت لاءِ - هر قسم جون دعائون پر دعا جيڪا هر دل □ پهرين □ اهم هجڻ گهرجي اها خدا جي موجودگي جي احساس لاءِ آهي جيئن اسين خاموشي □ يقين سان زندگي جي رستن تي هلون ٿا، اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته خدا آخري مقصد آهي جيڪو اسان کي مطمئن ڪري سگهي ٿو □ اسان جي خواهشن کي پورو ڪري سگهي ٿو، چاڪاڻ ته خدا □ دل جي هر خواهش جو جواب آهي.

جڏهن توهان پنهنجي ڪوشش سان ڪا خواهش پوري نٿا ڪري سگهو، ته توهان دعا □ خدا ڏانهن رخ ڪندا آهيو. اهڙيءَ طرح، هر دعا جيڪا توهان چئو ٿا اها اندر □ لڪيل خواهش کي ظاهر ڪري ٿي پر جڏهن توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، ته سڀئي خواهشون ختم ٿي وينديون آهن، □ سڀئي خواهشون پوريون ٿينديون آهن.

دنياوي خواهشون زندگي جي مقصد بابت غلط فهمين مان پيدا ٿين ٿيون. هي زمين اسان جو سچو گهر ناهي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته اسان خدا جا آهيون، ته اسان سندس صورت □

پيدا ٿيا آهيون، ۽ سندس مرضي آهي ته اسان پنهنجي الاهي اصليت ڏانهن موٽون. انسانيت اهو سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي رهي آهي ته جيستائين اهو پنهنجي الاهي سرچشمي ڏانهن نه موٽي، ان کي بيشمار خواهشون پوريون ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويندو. تصور ڪريو! اهو سچ آهي ته انسان خواهشون رکڻ کان سواءِ رهي نٿا سگهن، ۽ انهن کي حاصل ڪرڻ ۾ ڪو به حرج ناهي. تنهن هوندي به، گهٽيون انساني خواهشون خدا ڏانهن موٽڻ جي آخري خواهش جي پوري ٿيڻ ۾ رڪاوٽ بڻجن ٿيون. اهڙيءَ طرح، اهي انساني خوشي لاءِ نقصانڪار آهن جيستائين انسانيت خدا کي نه چاهيندي ۽ ڪيس نه ڳوليندي، اهو ان خواهش سان سڙيندو رهندو جيڪو ڪجهه به اهو سوچيندو آهي ته ان لاءِ خوشي آڻيندو پر سيني خواهشن جي فوري پوري ٿيڻ خود بخود انهن لاءِ اچي ٿي جيڪي خدا کي ڳوليندا آهن.

خواهشن جا به درجا آهن: اهي جيڪي اسان کي خدا کي ڳولڻ ۾ مدد ڪن ٿيون، ۽ اهي جيڪي اسان کي ڪيس ڳولڻ کان روڪين ٿيون مثال طور، جيڪڏهن ڪو توهان تي ظلم ڪري ٿو، ته توهان کي بدلو وٺڻ جي خواهش محسوس ٿي سگهي ٿي، تنهن هوندي به، جيڪڏهن توهان محبت جي اعليٰ ۽ وڌيڪ قابل قبول طاقت کي استعمال ڪندي هن خواهش تي قابو پائي وٺو ٿا، ته توهان اهو اوزار استعمال ڪيو هوندو جيڪو توهان کي خدا کي ڳولڻ ۾ مدد ڪندو. سڀئي خواهشون هڪ عظيم طريقي سان پوريون ٿيڻ گهرجن، چاڪاڻ ته جڏهن اهي دنياوي طريقن سان پوريون ٿين ٿيون، خواهشون مشڪلاتن ۽ مصيبتن سان گڏ وڌنديون آهن جيڪڏهن اسان پنهنجون سڀئي خواهشون خدا کي پيش ڪرڻ سکي وٺون ٿا، ته هو اسان جي سٺين خواهشن کي پورو ڪرڻ ۽ اسان جي نقصانڪار ۽ تباهي ڪندڙ خواهشن کي ختم ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندو. هڪ صاف ضمير کان وڌو ڪو به تحفظ ناهي، ۽ زندگي جي ڏکن جي خلاف ڪو به بهتر دفاع عظيم ۽ عظيم خواهشن کان بهتر ناهي.

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته خدا جي مڪمل تصوير اسان جي اندر رهي ٿي، ته اسان جون سڀئي خواهشون پوريون ٿين ٿيون انهيءَ پاڪ شعور ۾، جيڪا سڀني زميني خزانن ۽ دولت کان مٿانهون آهي، ته توهان کي سچي دنيا ڏني وڃي به نه ڏاهيو ويندو، نه ئي تعريف توهان ۾ فخر پيدا ڪندي، نه ئي

الزام توهان کي نقصان پهچائيندو، چاڪاڻ ته توهان پنهنجي اندر خدا جي خوشي جو مزو چکندا، اهو توهان جي زندگي سپ کان اهم خيال هوندو.

اسان کي پنهنجي جائز خواهشن کي حاصل ڪرڻ جي ڪوششن سپ کان پهرين سپ کان پهرين خدا کان هدايت گهرڻ گهرجي، اهو اسان جي سڀني دعائن جا جواب حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو آهي پر دعا کي دعا مان هٽائڻ گهرجي دعا جو پراڻو طريقو تبديل ٿيڻ گهرجي، اسان کي مڪمل پروسو بي لوث ايمان سان خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ته هو اسان کي پڏندو آهي اسان جون درخواستون پوريون ڪندو خدا نٿو چاهي ته اسان پنهنجي مرضي کي چڏي ڏيون - جيتوڻيڪ جڏهن اسان هن کان دعا گهرون ٿا - چاڪاڻ ته اها مرضي سپ کان قيمتي تحفو آهي جيڪو اسان کي سندس مهربان هٿ مان مليو آهي، هڪ مقدس حق جيڪو هن اسان جي تخليق جي وقت کان اسان لاءِ ارادو ڪيو هو.

قدرتي طور تي، ڪنهن کي معقول غير معقول دعائن خواهشن فرق ڪرڻ گهرجي ياد رکو ته خواهش طاقت آهي؛ جيڪڏهن توهان ڪنهن خواهش سان جنبڙيل رهندا - پلي سٺي هجي يا خراب، فائديمند هجي يا نقصانڪار - ڏينهن رات ان تي غور ڪندا رهو، ته اهو آخرڪار پورو ٿيندو. تنهن ڪري، ڪنهن کي محتاط رهڻ گهرجي نقصانڪار خواهشن کي رکڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته اهي پوريون ٿينديون پاڻ سان گڏ تمام گهڻو نقصان ناقابلِ رشڪ مصيبت آڻينديون.

وقت سان گڏ، توهان ڏسندا ته جيتوڻيڪ توهان جون خواهشون پوريون ٿين ٿيون، توهان جو دل خالي رهي ٿو، توهان اندروني بغاوت جو تجربو ڪندا تصور ڪريو ته توهان جو هاضمي جو نظام ڪمزور آهي، پر توهان تريل کاڌي جي خواهش ڪندا آهيو يقيناً، توهان کي هر پيري درد محسوس ٿيندو جڏهن توهان انهن کي کائيندا آهيو، ان جي باوجود ته توهان کي خوشي محسوس ٿيندي آهي جڏهن توهان ان کي کائي رهيا آهيو تنهن ڪري، توهان محسوس ڪندا ته توهان ڪا غلطي ڪئي آهي دانائي سٺي خراب خواهشن جي وچ فرق ڪرڻ لاءِ فهم کي استعمال ڪرڻ جو حڪم ڏئي ٿي، هڪ پيرو اهو حاصل ٿي وڃي ٿو، اهي غلط خواهشون پوريون نه ٿيڻ گهرجن انسانن وٽ فهم جي اندروني طاقت آهي انهن کي

هميشه ان کي استعمال ڪرڻ گهرجي، ضمير جي حڪمن مطابق پنهنجي زندگي جي رهنمائي ڪرڻ گهرجي، جيڪو خدا جي آواز آهي.

اڻ پوريون خواهشون دل ۾ رهنديون آهن انهن کي اتي رکڻ ۾ ڪهڙو نقصان آهي؟ هتي جواب آهي:

هر خواهش مخصوص قوتن تي مشتمل هوندي آهي: يا ته سٺي يا بڇڙي، يا ٻئي جڏهن ڪو ماڻهو مري ويندو آهي - خدا ان تي رحم ڪري - اهي قوتون جسم جي سڙڻ ۾ سڙڻ جي باوجود نه مرنديون آهن بلڪه، اهي روح سان گڏ جتي به وڃي ٿي مرڪوز روحاني ڪيپسول جي صورت ۾ گڏ ٿينديون آهن جڏهن ماڻهو هڪ نئين اوتار ۾ ٻيهر جنم وٺندو آهي، اهي ڪيپسول يا نفسياتي ٽيبليٽ رويي جي رجحانن جي طور تي ظاهر ٿيندا آهن. اهڙيءَ طرح، هڪ شخص جيڪو شرابي طور تي مري ويو آهي، ٻيهر جنم وٺڻ تي شراب جي طرف رجحان پاڻ سان گڏ آڻيندو آهي، ۽ هي رجحان برقرار رهندو آهي جيستائين اهي شراب جي خواهش تي قابو نه پائين. اهو ٻين شين تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو.

نندا ٻار به گذريل زندگيءَ مان حاصل ڪيل خوبيون ڏيکارين ٿا ڪجهه ٻار سخت غصي جو شڪار ٿين ٿا ٻيا خراب مزاج رکن ٿا يقيناً، خدا انهن کي هن طرح پيدا نه ڪيو آهي گذريل زندگيءَ مان اڻپوريون خواهشون انهن نفسياتي رجحانن کي شڪل ڏنيون آهن، ۽ انهن جي ڪري، روح ڪجهه عجيب نظر اچي ٿو، جيتوڻيڪ اهو خدا جي پاڪ تصوير ۾ پيدا ٿيو آهي جيڪڏهن هن زندگي ۾ ڪنهن شخص جي اندر خدا جي تصوير کي بگاڙيو وڃي ٿو، چاهي ڪاوڙ، خوف، يا خواهش سان، ۽ اهي خاصيتون هاڻي قابو نه ڪيون وڃن، ته پوءِ اهي انهن سان گڏ ٻيهر پيدا ٿيندا (يا اهي انهن سان گڏ ٻيهر پيدا ٿيندا)، انهن بدبخت رجحانن جو بار کڻندا جيستائين اهي هن يا مستقبل جي اوتارن ۾ انهن تي قابو نه ڪن. انهن کان ڪو به فرار ناهي جيستائين اهي قابو نه ٿين.

تنهن ڪري، بهتر آهي ته هاڻي سيني خواهشن کي پورو ڪيو وڃي يا انهن کي فتح ڪيو وڃي.

اهڙين خواهشن کان هميشه لاءِ نجات حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو آهي اعليٰ الاهي خوشي جو تجربو ڪرڻ، ٻي صورت ۾، اهي دٻايل خواهشون ۾ اڻپوريون خواهشون روح کي پريشان ۽ اذيت ڏينديون.

هڪ شخص کي سمجهه □ حڪمت ذريعي سمجهڻ گهرجي
ته صرف خدا ئي پاڪ □ دائمي خوشي ڏيڻ جي قابل آهي.
گهڻو ڪري، خواهشون لاشعور □ لڪيل رهنديون آهن
توهان شايد سوچيو ته اهي ختم ٿي ويون آهن، پر اهي ختم نه
ٿيون آهن؛ هي زندگي جي رازن مان هڪ آهي، جيڪو پاڻ □
هڪ وڏو راز آهي.
پر جڏهن اسان زندگي جو تجزيو ڪريون ٿا □ ان جي معنيٰ
تي غور ڪريون ٿا ته راز ختم ٿي ويندو آهي جيڪڏهن توهان هر
روز ٿوري وقت لاءِ خاموشي سان ويهو □ پاڻ کي جانچيو، ته
توهان ڏسندا ته توهان □ ڪيتريون ئي اڻ پوريون خواهشون
آهن اهي خواهشون موتمار جراثيم وانگر آهن جيڪي هڪ
شخص جتي به وڃي ٿو، هن زندگي □ □ بئي □ پاڻ سان گڏ ڪٽي
وڃي ٿو.
اڳتي وڌڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته هن زندگي □
نقصانڪار خواهشن کي سمجهو - عقلمندي سان چونڊ ڪندي -
پنهنجي ڪوشش کي پنهنجين سڀني خواهشن کي پورو ڪرڻ □
تي مرڪوز ڪريو جيڪڏهن توهان خودڪشي ڪرڻ يا ڪجهه
غلط ڪرڻ جي خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته توهان کي
هاڻي ان خواهش کي ختم ڪرڻ گهرجي. پاڻ کي، سوچ □ عمل
□، قائل ڪريو ته توهان جي روح □ ديوتا جي چمڪ آهي، □ ياد
رکو ته توهان قادر مطلق جي شڪل □ پيدا ڪيا ويا آهيو، □
تنهن ڪري توهان وٽ پنهنجي جسماني فطرت □ عادتن کان
اڳتي وڌڻ جي طاقت آهي.
عيش عشرت سان گهٽ لڳاءُ □ خواهشن کان وڌيڪ لاتعلق
رهو، □ توهان زندگي جي جنگ کٽي ويندا جيڪڏهن توهان
ناقابل برداشت درد □ مبتلا آهيو، ته ممڪن حد تائين پاڻ کي
جسماني شعور کان الڳ ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو سمجهداري
ذريعي، توهان حواسن تي قابو پائي سگهو ٿا عقلمند
سمجهداري اها باهه آهي جيڪا نقصانڪار خواهشن □ تباهي
ڪندڙ خواهشن کي ساڙي ڇڏيندي آهي، انهن کي خاڪ □ تبديل
ڪري ڇڏيندي آهي.
□ ماڻهن لاءِ اهو عام رواج آهي ته اهي گهر جي ڪنڊ
پراڻيون، سڙيل □ غير ضروري شيون رکندا آهن، □ وقت بوقت
گهر کي صاف □ صاف ڪندا آهن. ساڳئي طرح، توهان جي
لاشعور ذهن جي ڪنڊ □ ڪيتريون ئي خواهشون لڪيل نقصان

سان گڏ هونديون آهن، جيڪي هڪ ڏينهن توهان کي وڏي مصيبت ۾ وجهي سگهن ٿيون جيڪڏهن توهان انهن سان صحيح طريقي سان معاملو نه ڪيو.

روحاني رستي تي خود تجزيو اهم آهي توهان نفرت ڪندڙ، چڙچڙا، يا جلدي ڪاوڙيل ٿي سگهو ٿا جيڪڏهن ائين آهي، ته اهي خاصيتون توهان جي شعور ۾ محفوظ آهن توهان جي گذريل عملن جو نتيجو آهن پنهنجي نفسيات کي هن بي ترتيب، سڙيل فرنيچر کان صاف ڪرڻ لاءِ، توهان کي مثبت، تعميري عملن سان شروعات ڪرڻ گهرجي ۽ ٻين لاءِ پيار پيدا ڪرڻ گهرجي جيترو وڌيڪ توهان ماڻهن سان پيار ڪندا، اوترو وڌيڪ اهي توهان سان پيار ڪندا، ۽ توهان انهن جي محبت محسوس ڪندا پر جيڪڏهن توهان انهن تي تنقيد ڪندا، پاڻ ڏانهن به، اهي ان تنقيد کي محسوس ڪندا ۽ ان کي توهان ڏانهن موٽائيندا!

فرض ڪريو ته ڪو پراڻو دشمن مري ويو آهي، پر توهان اڃا تائين ان لاءِ ناراضگي ۽ نفرت رکو ٿا، توهان کي هن تلخي جي نتيجي ۾ ڏک ٿيندو، ۽ ان جا نقصانڪار اثر توهان جي جسم ۽ ذهن ۾ ظاهر ٿيندا. خدا جي واسطي ان کي معاف ڪرڻ بهتر آهي، چاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان، توهان پاڻ کي بدلي جي بچڙي خواهشن کان آزاد ڪندا جيڪي توهان جي ذهني سڪون کي تباهه ڪن ٿا ۽ توهان جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن. نفرت تي نفرت جو ڍير لڳائڻ، يا دشمني جو جواب نفرت سان ڏيڻ، نه رڳو توهان جي دشمن جي توهان جي دشمني کي تيز ڪري ٿو پر نتيجي طور توهان جي پنهنجي جسم ۾ جذبات کي به زهر ڏئي ٿو. تنهن ڪري هڪ خوبصورت معافي سان معاف ڪريو.

وقت بوقت، هڪ شخص کي زندگي جي مقصد تي غور ڪرڻ لاءِ پاڻ سان گڏ اڪيلو رهڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيڻ گهرجي. گهڻا ماڻهو روايتن ۽ فيشن جي وهڪري ۾ قاتل آهن. حقيقت ۾، انهن ڪڏهن به پنهنجي زندگي نه گذاري آهي، پر دنيا جي زندگي گذاري آهي. انهن ڇا حاصل ڪيو آهي، ۽ اهي ڪٿي ختم ٿيا آهن؟

تنهن ڪري، اهو عقلمندي آهي ته هڪ شخص ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کي روزاني مصروفيتن ۽ "فرضن" کان پري ڪري ته جيئن هو پنهنجي ذهن جي انتشار کي پرسکون ڪري ۽ ان جي

جوهر کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪري اهو مقصد طئي ڪري جيڪو هو حاصل ڪرڻ چاهي ٿو.

ياد رکو ته سڀ کان وڏي شاهدي جيڪا توهان حاصل ڪري سگهو ٿا اها توهان جي ضمير جي آهي: توهان جي روح جي بي عيب بي عيب آواز. توهان جو ضمير توهان کي جيڪو ٻڌائي ٿو اهو آهي ته توهان اصل ڪير آهيو، بغير ڪنهن زينت يا پردي جي.

عيسيٰ مسيح جي طاقت تي غور ڪريو جنهن چيو، "اي بابا، انهن کي معاف ڪر، ڇاڪاڻ ته اهي اهو نٿا ڄاڻن ته اهو ڪيئن ڪن جيڪو اهي نٿا ڄاڻن"

 عظيم پيغمبر بابت سوچيو جنهن چيو: "ڇا مان توهان کي اهو نه ٻڌايان جيڪو ڪنهن جو درجو بلند ڪري ٿو؟" انهن چيو: "ها، اي الله جا رسول" پاڻ فرمايو: "ان سان صبر ڪر جيڪو توهان سان بي خبر آهي، ان کي ڏي جيڪو توهان کان روڪي ٿو، ان سان تعلق قائم ڪر جيڪو توهان سان تعلق ٽوڙي ٿو، ان کي معاف ڪر جيڪو توهان تي ظلم ڪري ٿو".

پنهنجي روشن ضمير جي آواز کي ٻڌڻ سان توهان جي رستي تي روشني توهان جي زندگي برڪت ايندي. جڏهن توهان پنهنجي دل ڪنهن خواهش کي پورو ڪرڻ جي سخت خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته پنهنجي سمجهه کي استعمال ڪريو پاڻ کان پڇو: "ڇا اها سٺي خواهش آهي يا خراب جيڪا مان پوري ڪرڻ چاهيان ٿو؟"

ڪيترائي عنصر انساني خواهشن کي باهه ڏين ٿا جڏهن ڪو ماڻهو نئين ماڊل جي ڪار ڏسي ٿو، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو جڏهن هو هڪ نئين انداز جو گهر ڏسن ٿا، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو هڪ نئون فيشن رجحان مشهور ٿي وڃي ٿو، ماڻهو ان انداز کي خريد ڪرڻ پائڻ لاءِ تڙپيندا آهن!

خواهشون ڪٿان اينديون آهن؟ مون ڪلاڪن جا ڪلاڪ ان تي غور ڪندي گذاريا ڇا توهان پنهنجين سڀني خواهشن کي درجه بندي ڪري سگهو ٿا؟ مان انهن سڀني کي ترتيب ڏيڻ ڪامياب ٿيس صرف سٺيون رکيم جڏهن مون کي الاهي صحبت ملي، مون ڏٺو ته منهنجون سڀئي سٺيون خواهشون هڪ ئي وقت پوريون ٿي ويون آهن اڄ توهان ڪجهه چاهيو ٿا، سياڻي توهان جو روح ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش ڪري ٿو توهان جو ذهن، جيڪو قادر مطلق خدا کان نڪرندو آهي، هن

دنيا جي سامان سان مطمئن نه ٿي سگهي ٿو، ۽ اهو ڪڏهن به نه ٿيندو، ڇاڪاڻ ته، منهنجا پيارا دوست، توهان پنهنجي روح جو سڀ کان قيمتي ۽ قيمتي خزانو وڃائي ڇڏيو آهي، جيڪو اڪيلو توهان جي خواهش کي پورو ڪرڻ ۽ توهان جي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي طاقت رکي ٿو اهو گم ٿيل خزانو خدا آهي.

اهو سچ آهي ته ڪجهه سٺيون يا ضروري خواهشون آهن، ۽ توهان کي انهن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي پر جڏهن توهان پنهنجي ننڍين خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ته پهريان خدا ڏانهن پنهنجي وڏي خواهش کي پورو ڪرڻ نه وساريو. اهو يقين ته ننڍيون خواهشون ۽ فرض پهرين پورا ٿيڻ گهرجن، هڪ وهم ۽ فريب آهي، مون کي اجا تائين ياد آهي ته مان پنهنجي روحاني سفر جي شروعات ۾ ته مان دير ڪندڙ هوس ۽ باقاعدي مراقبو نه ڪندو هوس، جيتوڻيڪ مان پاڻ کي چوندو رهيس ته مان ان لاءِ وقت ڪڍندس. هڪ پورو سال اهڙي طرح گذري ويو جڏهن مون کي احساس ٿيو ته مون جيڪو واعدو ڪيو هو اهو پورو نه ڪيو آهي. مون فوري طور تي پاڻ سان واعدو ڪيو ته صبح جو پهريون ڪم جيڪو مان ڪندس اهو آهي ڌوئڻ ۽ پوءِ خدا تي غور ڪرڻ. ان وقت روزاني ڪم گهڻا هئا، ۽ انهن کان بچڻ آسان نه هو، ٿوري دير لاءِ به، تنهن ڪري، مون فيصلو ڪيو ته پهريان پنهنجا روحاني فرض ادا ڪيان ۽ اهڙي طرح، مون هڪ وڏو سبق سکيو: خدا ڏانهن منهنجو فرض پهرين اچي ٿو، ۽ پوءِ ئي مان ٻين، گهٽ اهم فرضن تي ڌيان ڏيان ٿو.

جيڪڏهن انسانيت خدا کان وڌيڪ ٻين فرضن ۽ خيالن کي ترجيح ڏئي ٿي ته خدا انسانيت لاءِ ابديت جا دروازا ڇو کوليندو؟ خدا اسان جي اندر روحاني پر رکيا آهن ۽ اسان کان توقع رکي ٿو ته اسان روح جي دائرن ۾ اڏامون. اهي پر اسان جون روحاني خواهشون، اسان جا بلند خيال، ۽ اسان جي الاهي سرچشمي لاءِ اسان جي مخلص خواهش آهن.

اچو ته پهرين خدا کي ڳوليون. دنياوي فرضن کي تمام گهڻي اهميت ڏيڻ غير دانشمندي آهي، ڇاڪاڻ ته عزرائيل ڪنهن به وقت روح کي سڏي سگهي ٿو، ۽ پوءِ سڀئي فرض، وابستگيون، خدشا ۽ ذميداريون هڪ پيرو ۾ هميشه لاءِ ختم ٿي وينديون. پوءِ زندگي سان ايترو مضبوطيءَ سان ڇو چنبڙيل رهو؟

هڪ ماڻهو سوچي ٿو ته هو سلامتي ۽ ذهني سڪون مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي، پوءِ اوچتو ڪنهن پياري کي وڃائي ٿو، يا پنهنجي صحت يا نوڪري وڃائي ٿو، ۽ سلامتي ۽ ذهني سڪون ضايع ٿي وڃي ٿو!

منهنجي ماءُ لاءِ منهنجو پيار ڪيترو عظيم هو! مون سوچيو هو ته هوءَ هميشه مون سان گڏ هوندي، پر اوچتو مون کي خبر پئي ته هوءَ مون کي ٻار هئڻ وقت ڇڏي وئي هئي! اسان کي موت کان نه ڊڄڻ گهرجي، پر ان لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

زندگي اهڙي ناهي جيڪا نظر اچي ٿي ان تي ڀروسو نه ڪريو، چاڪاڻ ته اها چست، فريب ڏيندڙ، ۽ مايوسين ۽ ٽٽل اميدن سان ڀريل آهي هتي ڪمال نه ٿو ملي سگهي مان توهان کي زندگي جي غير حقيقي تصوير ڏيڻ نٿو چاهيان هي دنيا جنت ناهي اهو هڪ الاهي ليبارٽري آهي جتي خدا روحن کي آزمائي ٿو ته ڇا اهي نيڪي سان برائي خواهشن تي غالب ايندا ۽ ڪيس - يعني خدا کي - پنهنجي سڀ کان وڏي خواهش بڻائيندا، ته جيئن اهي سندس بادشاهت ڏانهن واپس اچي سگهن.

زندگي هر قسم جي الميي ۽ مزاح، آفتن ۽ خوشين سان ڀريل آهي، اهو هڪ وسيع، هميشه بدلجندڙ، ۽ متحرڪ ٽيپسٽري آهي جنهن ۾ بيشمار شڪلون آهن ڪابه ٻه شيون بلڪل هڪجهڙيون نه آهن هر شخص جي زندگي منفرد آهي هر فرد جون مختلف خاصيتون، هڪ مختلف ذهنيت، ۽ مختلف خواهشون آهن جيڪڏهن اسان کي هر روز ساڳين آزمائشن جو شڪار ڪيو وڃي، ته اسان ٿڪل ۽ بيزار ٿي ويندا‌سين جيتوڻيڪ جنت، جيڪڏهن اها هميشه ساڳي هجي ها، ته ان جي اپيل وڃائي ڇڏيندي اسان کي تنوع ۽ تنوع پسند آهي جنت جو روايتي تصور مڪمل طور تي غلط آهي جيڪڏهن اهو واقعي ٿڪائيندڙ هجي ها، ته خدا جا بزرگ ۽ پاڪ ماڻهو پاڻ کي تفريح لاءِ زمين تي واپس اچڻ جي دعا ڪن ها! جنت مسلسل تمام گهڻي خوشگوار طريقي سان تجديد ڪئي ويندي آهي، جڏهن ته زمين اڪثر مسلسل تجديد ڪئي ويندي آهي، پر ٿڪائيندڙ ۽ ناخوشگوار انداز ۾

جيتوڻيڪ، ان حقيقت جي باوجود ته زندگي ٿڪائيندڙ ۽ ڏکي آهي، گهڻا ماڻهو ان جا عادي ٿي ويندا آهن، اهو يقين رکندا آهن ته جيئڻ جو ڪو ٻيو طريقو ناهي. هن زندگي جو روحاني زندگي

سان مقابلو ڪرڻ کان قاصر، اهي هن دنيا جي پردن ۾ لڪيل درد ۽ ٿڪاوٽ جي حد کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا.

سچ ۾، زندگي حقيقي ناهي، اهو صرف تفريح آهي، ڀيو ڪجهه به نه جيئن پراڻيون فلمون بار بار ٻيهر رليز ٿينديون آهن، تيئن ساڳيا پراڻا واقعا پاڻ کي مختلف شڪلن ۾ ورجائيندا آهن ۽ زندگي جي لامحدود تسلسل جي باوجود، گذريل فلمن ۾ پيش ڪيل ساڳيا موضوع هڪ ٻئي پٺيان ورجايا ويندا آهن. سچ پچ، تاريخ پاڻ کي ورجائي ٿي، ۽ ماڻهو وقت جي عجائب گهرن ۾ صرف شيون آهن.

زندگي کي پنهنجن حيرانين کي آزاد ڪرڻ ڏيو، انهن کي خوشي، معروضي ۽ لاتعلقي سان قبول ڪريو، جذبات کان متاثر نه ٿيو، جيئن فلم ڏسي رهيو هجي. هڪ دل سان کلڻ سڀني انساني بيمارين لاءِ هڪ بهترين علاج آهي.

توهان کي زندگي کي آساني ۽ آرام سان ڏسڻ گهرجي. هي اهو آهي جيڪو مون پنهنجي استاد کان سکيو آهي. سندس آشرم ۾ منهنجي روحاني تربيت جي شروعات ۾، مون پنهنجا فرض اداس چهري سان انجام ڏنا، ڪڏهن به مسڪرايو نه. هڪ ڏينهن منهنجي استاد اهو محسوس ڪيو ۽ چيو، "خدا جي مرضي، سڀ ٺيڪ آهي! ڇا توهان جنازي تي آهيو؟ ڇا توهان کي خبر ناهي ته خدا کي ڳولڻ جو مطلب آهي پريشانين کي دڪڻ ۽ سڀني غمن کي دفن ڪرڻ؟ زندگي کي ايترو سنجيده نه وٺو"

هن مون کي سيکاريو ته انسان جو فرض آهي ته هو پنهنجي ذهن کي سڀني دنياوي پريشانين ۽ مشڪلاتن کان مٿانهون ڪري ته جيئن هو خدا ۾ مڪمل آزادي حاصل ڪري سگهي.

زندگيءَ جي چئلينجن کي همت ۽ خود اعتمادي سان منهن ڏيڻ لاءِ خوشين ۽ غمن، نفعي ۽ نقصان، فتح ۽ ناڪامي ۾ توازن برقرار رکڻ گهرجي.

سڀني واقعن جي باوجود اندروني سڪون برقرار رکڻ فريب واري خواهشن تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو آهي. اهو مون انهن عظيم ماڻهن کان سکيو آهي جيڪي وقت جي تبديلين کان متاثر نه ٿيا هئا، پر آخر تائين ثابت قدم ۽ غير تبديل ٿيندڙ رهيا. نبين به، جڏهن انهن کي اذيت ڏني وئي، تڏهن به پنهنجو پاڪ شعور نه وڃايو، ۽ نه ئي انهن ڪنهن کي به انهن کان خدا جي محبت چوري ڪرڻ جي اجازت ڏني. روحاني خوشي پاڻ ۾

هڪ برڪت وارو تحفظ سيني ڪان وڏو قلعو آهي. آزمائشن
مصيبتن جي وچ ، انهن نعمتن کي ياد رکو جيڪي خدا توهان
تي عطا ڪيون آهن. توهان جي روح خدا جو هڪ مقدس مندر
آهي. توهان کي جهالت جي اونداهي کي ان پاڪ جڳهه کي
آلوده ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. روحاني شعور جي حالت
 هجڻ ڪيترو شاندار آهي، عزت وارو، باوقار، محفوظ، امن
! ڪنهن کان به نه ڊڄو ڪنهن کان به نفرت نه ڪريو. هر
ڪنهن کي پنهنجو پيار ڏيو. خدا جي محبت کي محسوس ڪريو
سيني ماڻهن سندس موجودگي ڏسو، پنهنجي مضبوط
خواهش کي پنهنجي دل سندس مسلسل موجودگي هجڻ ڏيو.
هي هن دنيا امن سڪون سان رهڻ جو طريقو آهي پر هن
خود اطمينان جو مزو چکڻ ڏکيو آهي جيستائين خواهشن جون
تيز هوائون دل جي نخلستان مان وهي رهيون آهن ان جي
وڻن کي تشدد سان هلائي رهيون آهن.

خواهشون هڪ شخص جي ماحول جي ڪري ٿهنديون آهن.
اهي اسان جي حسي تصورن مان پيدا ٿينديون آهن انهن
تصورن جي حدن کان محدود هونديون آهن. ڳوٺاڻي ميلي
شرڪت ڪرڻ سان ڪجهه جوش جي خواهش پوري ٿيندي آهي،
پر هڪ عالمي معيار جي نمائش ڏسڻ سيني مختلف نمائشن
کي ڏسڻ کان پوءِ، ننڍڙو ميلو پنهنجو دلڪش اپيل وڃائي
ڇڏيندو آهي. تنهن ڪري، اسان کي پهريان خدا سان رابطي جي
خوشي جو تجربو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ان خوشي جو
مقابلو گهٽ زميني خوشين سان ڪري سگهون. پوءِ، خواهشون
اعليٰ نوعيت جون هونديون. خواهش لامحدود آهي؛ هڪ
خواهش پوري ٿيڻ کان پوءِ ٻي ان جي جاءِ وٺندي آهي. پر جڏهن
توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، ته توهان جون سڀئي خواهشون
پوريون ٿينديون آهن "پهرين خدا جي بادشاهت سندس
صداقت جي ڳولا ڪريو، اهي سڀ شيون توهان کي ڏنيون
وينديون (جيڪو خدا وٽ آهي اهو بهتر وڌيڪ پائيدار آهي)"
پوءِ ڇو نه پهرين ان عظيم خواهش جي پوري ٿيڻ جي ڪوشش
ڪريو خدا جي سخي هٿ مان بهترين سڀ کان وڌيڪ پائيدار
حاصل ڪريو؟

جڏهن خدا پاڻ کي جاڳڻ لاءِ ڳوليندڙ جي دعا جو جواب ڏيندو
آهي، ته سندس پيون سڀ خواهشون فوري طور تي هميشه
لاءِ پوريون ٿينديون.

ڪجھ ماڻھو سمجھن ٿا تہ انھن جون ڪا بہ خواھشون ناھن، ٺيڪ!

مون ڏٺو آھي تہ جڏھن ماڻھو بازار ويندا آھن تہ اڪثر چا ٿيندو آھي. انھن کي خريد ڪرڻ جي ڪا خاص خواھش نہ ھوندي، پر اوچتو ڪجھه انھن جي نظر اچي ويندو آھي اھي سوچيندا آھن، "ھا، مون کي اھو خريد ڪرڻو پوندو!"

جيتوڻيڪ اھي ان کي فوري طور تي نہ خريد ڪن، اھو ڏينھن رات انھن جي سوچن رھي ٿو جيستائين اھي آخرڪار خريد نہ ڪن، جيتوڻيڪ انھن کي پئسا قرض وٺڻا پون. اھي ڪجھه وقت لاءِ ان مان لطف اندوز ٿين ٿا، پر آھستي آھستي ان جي رغبت ختم ٿي ويندي آھي ان جي مالڪي جي خوشي گھٽجي ويندي آھي، تنھن ڪري اھي ڪنھن ٻئي شيءِ جي خواھش رکن ٿا، وغيرہ.

ڪڏھن ڪڏھن اسان ڪنھن اھڙي شخص سان ملون ٿا جيڪو چوي ٿو: "ھا، ڪاش مون وٽ ايترو ايترو پئسو ھجي ھا (يا ھڪ خاص ماڊل ڪار يا سوئمنگ پول يا يا)" جيئن ئي اھا خواھش پوري ٿئي ٿي، تہ ھڪ ٻي خواھش پيدا ٿئي ٿي ڪنھن نئين شيءِ لاءِ.

انساني خواھشون فطري طور تي نامڪمل آھن، تنھن ڪري اھي پنھنجن مالڪن لاءِ مڪمل خوشي حاصل ڪرڻ جي قابل نہ آھن.

دنيا توھان کي اھو ياد رکڻ کان ھٽائڻ جي ڪوشش ڪندي تہ صرف سچي قيمتي خواھش خدا کي ڳولڻ آھي پر توھان کي ھر روز پاڻ کي اھو ياد ڏيارڻ گھرجي جڏھن ڪو ماڻھو سگريٽ نوشي ڇڏڻ، گھڻو کائڻ بند ڪرڻ، ڪوڙ ڳالھائڻ بند ڪرڻ، يا ٺڳي بند ڪرڻ جو فيصلو ڪري ٿو، تہ انھن کي پنھنجي فيصلي پختو ھجڻ گھرجي نہ ڊھڻ گھرجي. خراب ماحول ارادي کي ختم ڪري ٿو ڪمزور ڪري ٿو، ھڪ شخص جي اندر غلط خواھشون پيدا ڪري ٿو. اھو انھن کان بھترين وٺندو آھي انھن کي بدترين ڏئي ٿو جيڪي چورن سان گڏ رھن ٿا اھي يقين رکن ٿا تہ اھو زندگي گذارڻ جو واحد طريقو آھي پر سٺن ماڻھن سان گڏ رھڻ ذھن کي اعليٰ شين ڏانھن ھدايت ڪري ٿو، تہ جيئن غلط خواھشون ھاٽي ڪنھن شخص کي لالچ نہ ڏئي سگھن. ھن زندگي ھر شيءِ تبديلي اتار چڙھاؤ جي تابع آھي پر ڪجھه لمحن جي گھري غور و فڪر يا خالص روحاني

موضوعن تي مطالعي ۾ غور و فڪر الهام جو ذريعو هوندو، جيڪو مخلص ڳوليندڙ کي فريب ۽ وهم جي سمنڊ پار ڪري الاهي ڪنارن ڏانهن وٺي ويندو جتي "انهن کي ان ۾ ڪا به ٿڪاوٽ نه ڇهندي، نه ئي انهن کي ان مان ڪڍيو ويندو".

سڀ کان وڏو آرام انهن لاءِ تيار ڪيو ويو آهي جن محنت) ۾ جنهن سچ جي ڳولا ۾ ڪا به ڪوشش نه ڇڏي، اهو ڪئي، (ڪٿيو آهي

سچي خوشي خدا جي خواهش ۾ مسلسل ان بابت سوچڻ ۾ آهي. ثابت قدمي سان، هڪ وقت ايندو آهي جڏهن اهو خيال ايترو مضبوط ۽ بي خوف ٿي ويندو آهي جو ڪو به جسماني، ذهني يا جذباتي مصيبت توهان جي شعور کي خدا کان نه هٽائي سگهي؟ ڇا اهو عجيب ناهي ته خدا جي شعور سان گڏ رهو، ان بابت سوچيو ۽ هر وقت ان کي محسوس ڪريو، ۽ سندس بي عيب موجودگي جي حرم ۾ رهو، جتي نه موت ۽ نه ئي ڪا ٻي شيءِ توهان جي اندروني سڪون کي چوري ڪري سگهي ٿي؟ (جيڪي ايمان رکن ٿا ۽ جن جي دلين کي خدا جي ياد ۾ آرام ملي ٿو، يقيناً، خدا جي ياد ۾ دل کي آرام ملندو آهي)

جڏهن توهان سڀني خواهشن کان محفوظ ٿي ويندا آهيو، ته توهان دائمي موجودگي مان لطف اندوز ٿيندا آهيو.

زندگي واقعي عجيب آهي، ڇاڪاڻ ته هر شيءِ تبديليءَ جي تابع آهي تنهن ڪري، ڪنهن کي به هن زندگي جي لڏندڙ ريتي تي خوشي جي ٻيڙي کي لنگر انداز نه ڪرڻ گهرجي. اسان جو وقت گذري ويندو، ۽ جيڪو اسان هاڻي ڏسون ٿا اهو هڪ ڏينهن ختم ٿي ويندو. تبديلي قابل قبول آهي جيستائين توهان ان کي توهان کي نقصان پهچائڻ نه ڏيو ۽ جڏهن اهو توهان کي نقصان پهچائي ٿو، ته اندروني انتشار جيڪو توهان تجربو ڪيو ٿا اهو توهان لاءِ هڪ پيغام آهي ته خواهشن جي قبضي ۾ نه رهو. جڏهن توهان الاهي روح ۾ محفوظ آهيو، توهان هر شيءِ کي وابستگي يا انحصار کان سواءِ لطف اندوز ٿيو ٿا. تنهن ڪري، ان کي ڄاڻڻ جي ڪوشش انهن لاءِ انتهائي اهم آهي جيڪي پرواهه ڪن ٿا؛ ٻي صورت ۾، زندگي هڪ تباهي ڪندڙ مايوسي هوندي، اميدن کي خوفناڪ طريقي سان چيڀاٽيندي.

جڏهن مان 1935ع ۾ هندستان واپس آيس، ته مون کي اميد هئي ته اهي جڳهيون گهمڻ لاءِ جيڪي مون کي ٻار وانگر پسند هيون، پر پهچڻ تي، مون ڏٺو ته هر شيءِ بدلجي چڪي هئي.

زندگي جو مرحلو هڪ مختلف طريقي سان ترتيب ڏنو ويو هو. سڀ کان وڏي مايوسي □ صدمو تڏهن آيو جڏهن مان ايڪاپور □ پنهنجي پراڻي گهر جو دورو ڪيو، جتي مان ڪيڏندو هوس □ پڪي ڏسندو هوس. مون کي ياد ايندڙ سپني مان صرف هڪ وڻ بچيو اهڙي زندگي آهي! واقف □ پياريون شيون هڪ هڪ ڪري اسان جي نظرن کان غائب ٿي ويون. مان پنهنجي گهر کي ڏسڻ لاءِ ڪجهه به ڏيڻ لاءِ تيار هوس جيئن اهو منهنجي ٻاروتڻ □ هو □ تڏهن به، خدا منهنجي خواهش پوري ڪئي، ڇاڪاڻ ته مون بعد □ گهر کي هڪ خواب □ ڏٺو، جتي اسان تلاءَ □ ترندا هئاسين، □ پوءِ مان مٿي چڙهي ويس، بستري تي ليٽيس، □ آم کائيندو هوس، جيئن مون کيترائي سال اڳ ڪيو هو.

خواهشن کي هاٿي تمام احتياط سان جانچڻ □ جانچڻ گهرجي، چڱي طرح ترتيب ڏيڻ گهرجي، □ صرف سٺيون رکيون وڃن، □ انهن سٺين خواهشن کي به خدا جي لاءِ سڀ کان اهم خواهش کي دٻائڻ جي اجازت نه ڏني وڃي.

اها خواهش زنده □ ٻرندڙ رهڻ گهرجي، □ ان کي ختم ٿيڻ يا ختم ٿيڻ نه گهرجي جڏهن انسان خدا کان پنهنجي دنياوي خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ پڇي ٿو پر ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ لاءِ نٿو چوي ته اهو هڪ وڏي وهم □ آهي. تصور ڪريو هڪ ٻار جيڪو مسلسل مطالبو ڪري ٿو ته سندس والدين سندس درخواستون پوريون ڪن، □ ٻي صورت □ نه انهن بابت پڇن ٿا □ نه ئي انهن بابت سوچين ٿا. اها ناشڪري □ انهن جي مهرباني جو انڪار آهي، □ ان □ انهن لاءِ هڪ سبق آهي جيڪي غور ڪن ٿا.

جڏهن زندگي جي هن ڪتاب کي لاڳو ڪيو ويندو، ته انسان سان گڏ صرف روحاني علم هوندو جيڪو ڪنهن جي دنياوي سفر دوران حاصل ڪيو ويندو. تنهن ڪري، خدا کي هميشه پنهنجي ذهن □ موجود رهڻ گهرجي، مسلسل ڪيس سڏيندو رهڻ گهرجي □ ڪيس ڪڏهن به نه وساريندو جيڪڏهن ڪو واقعي پنهنجي روحاني مستقبل بابت پريشان آهي. جڏهن اسان خدا سان رابطي □ هوندا آهيون، ته اسان ڏسنداسين ته سڀئي خواهشون هڪ پراسرار طريقي سان پوريون ٿين ٿيون. پر اسان کي پهريان خدا کي ڳولڻ گهرجي. هو سخي آهي □ اسان کي سڀ ڪجهه ڏنو آهي، پر اسان کيس صرف تڏهن ڳوليندا سين جڏهن اسان سندس تحفن سان مطمئن نه آهيون

پر پاڻ ڏيڻ واري ڏانهن رخ ڪندا آهيون. اسان ڪيس سڃاڻي سگهنداسين جيستائين اسان پنهنجي ڳولا ۾ مخلص آهيون، سندس ويجهو ٿيڻ جي خواهش ۾ مخلص آهيون ۽ سندس برڪت واري موجودگي جو تجربو ڪندا آهيون.

جڏهن ماڻهو خاموشي سان ويهڻ ۽ روحاني معاملن تي غور ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي ته اوچتو دنياوي خيال اڀرندا آهن، جيڪي انهن کي پريشان ڪندا آهن ۽ انهن کي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ کان روڪيندا آهن. انهن کي پنهنجي سوچن ۽ جسمن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي، ۽ ائين ڪرڻ سان، اهي پنهنجي روح ۾ هڪ پورٽيبل جنت ڪٽندا زندگي ۾ يا موت ۾، جنت ۾ يا دوزخ ۾، اها عظيم خوشي انهن سان گڏ هوندي.

اسان کي دل جي گهراين سان خدا کان دعا گهرڻ گهرجي، پنهنجي وڏي خواهش کي ظاهر ڪندي، دل جي ٻولي ۾، روح جي تڙپ ۾، ۽ ضمير جي وسوسن ۾ ڪائنس ٻڇڻ گهرجي، ته جيئن هو اسان کي ٻڌي ۽ اسان کي جواب ڏئي، پر جيڪڏهن ڪو ماڻهو اڌ دل سان دعا ڪري ٿو ۽ ساڳئي وقت ڪنهن ٻئي شيءِ بابت سوچي ٿو - ڪجهه اهڙو جيڪو خدا چاهي ٿو اهو ان شخص جي بنيادي ڳڻتي ناهي - ته هو جواب نه ڏيندو.

اسان کي پهريان خدا هجڻ گهرجي وقت هاڻي آهي اسان کي انتظار نه ڪرڻ گهرجي، چاڪاڻ ته وهم تمام طاقتور آهن زندگي جلدي گذري ٿي، ۽ زندگي جي مقصد کي ڄاڻڻ کان سواءِ هن دنيا مان نڪرڻ شرم جي ڳالهه آهي اسان کي جڏهن به فارغ وقت جو لمحو ملي ته غور ڪرڻ گهرجي جيتوڻيڪ توهان جون دعائون شروع ۾ جواب نه ڏنيون وڃن، خدا جي رحمت کان مايوس نه ٿيو، پر دعا ڪندا رهو خلوص سان دعا ڪريو ۽ يقين رکو ته توهان جي دعا قبول ڪئي ويندي.

مون پنهنجي زندگي ۾ دعا جي جواب ڏيڻ جي خدا جي سپ کان وڏي ثبوت ڏٺي آهي پر اهڙي جواب لاءِ ڪوشش جي ضرورت آهي، چاڪاڻ ته ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ ڪا به اهميت نٿي ملي. زندگي جي اسرار کي ظاهر ڪرڻ ۽ خدا جي بادشاهت ۾ داخل ٿيڻ لاءِ مراقبو ضروري آهي.

خراب عادتون ۽ ٻيون پريشانيون توهان جي ڪوششن کي ڪمزور ڪرڻ ۽ توهان جي عزم کي ڪمزور ڪرڻ جي ڪوشش

ڪنديون پر جيڪڏهن توهان خوش رهڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجا خيال خدا ڏانهن رکو، ۾ توهان ان کي پنهنجي ويجهو پائيندا.

دنياوي خوشين جون خواهشون هڪ مقناطيسي ڇڪ پيدا ڪن ٿيون جيڪو انسان کي هن زمين ڏانهن ڇڪي ٿو، زندگي کان پوءِ زندگي جسماني طور تي واپس اچڻ انهن لاءِ غير ضروري ٿي ويندو آهي جن پنهنجي خواهشن کي خدا ۾ ڳولي ورتو آهي جڏهن به اهي ڪنهن به خواهش کي پورو ڪرڻ چاهين ٿا، اهي ان بابت سوچين ٿا، ۾ اهو انهن جي سامهون ظاهر ٿئي ٿو منهنجي ماءُ هن جي موت کان پوءِ مون تي ظاهر ٿي، ۾ مون کي هن کي ڏسي تسلي ملي ۾ هن جي نيڪي لاءِ خدا جو شڪريو ادا ڪيو. سچ پچ، هو سڀ کان وڌيڪ سخي ۾ رحمدل آهي، هو اسان جي خواهشن کي پورو ڪري ٿو ته جيئن اسان سان پنهنجي پيار ۾ شڪرگذاري جو مظاهرو ڪري سگهون جڏهن اسان هن کي پنهنجي دلين ۾ پهرين جڳهه ڏيون ٿا.

***۾ جڏهن ڪو ماڻهو خدا تائين پهچي ٿو، ته اهي زندگي تقدير جا مالڪ بڻجي وڃن ٿا.* اسان کي آرام نه ڪرڻ گهرجي جيستائين خدائي موجودگي اسان جي زندگين ۾ مضبوطي سان قائم نه ٿئي. هو اسان کي اهو سڀ ڪجهه ڏيندو جيڪو اسان چاهيون ٿا ۾ اسان کي آزمائيندو.**

روحاني رستي تي آزمائشون ۾ رڪاوٽون ڪيتريون ئي ۾ وڏيون آهن، پر جيئن اسين انهن آزمائشن مان گذري رهيا آهيون ۾ انهن رڪاوٽن تي قابو پائي رهيا آهيون، اسان کي چوڻ گهرجي: "اي خداوند، توهان منهنجي دعا جو جواب ڏنو آهي ۾ منهنجيون وڏيون خواهشون پوريون ڪيون آهن، تنهنڪري منهنجو دل توهان جي موجودگي سان امير ٿي ويو آهي ۾ منهنجي روح توهان جي روشني سان روشن آهي".

توهان تي سلام هجي

استاد پرمهانسا يوگانند جي چوٽين مان

ماڻهو زندگي ۾ ڪجهه شين کي ڇڏي ڏيڻ جي خيال بابت شڪايت ڪندا آهن، جيتوڻيڪ حقيقت ۾ اهي ڪيترين ئي قيمتي شين ڇڏي ڏيندا آهن، جن مان گهٽ ۾ گهٽ ذهني سڪون آهي، ۾ ڪڏهن اهي پاڻ

کي پئسن لاءِ به قربان ڪري ڇڏيندا آهن، جيڪو نقصان ۽ نقصان جي تابع هوندو آهي.

پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريو ۽ توهان ڏسندا ته توهان جي زندگي هڪ خوبصورت تال واري سر وانگر بڻجي وئي آهي.

پنهنجو ڌيان هن دنيا کان ٻاهر ڪڍي خدا جي وسيع بادشاهت ڏانهن موڙيو جيڪو توهان جي اندر آهي.

سڪون جي ٻيڙيءَ ۾ توهان اسان جي خوابن کان ٻاهر ان دنيا ڏانهن سفر ڪري سگهو ٿا جتي الاهي چشمو دل ۽ روح جي گهراين مان بغير ڪنهن وقفي جي وهندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي زندگي جي راند ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪرڻ ۾ مدد ڪر اهڙي طريقي سان جيڪو توکي خوش ڪري، ڇا مان ڪمزور آهيان يا مضبوط، بيمار آهيان يا صحتمند، مشهور آهيان يا نامعلوم، امير آهيان يا غريب، اهو ڄاڻڻ ته تون مون سان پيار ڪرين ٿو ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندين.

دولت ڪنهن شخص کان ڪسي سگهجي ٿي، يا ان کان ڪسي سگهجي ٿي، جڏهن هو هن دنيا مان هليو ويندو آهي، ۽ اهي ان کي پاڻ سان گڏ کڻي نٿا سگهن. ان جي اصل قيمت ان کي فائديمند ڪمن ۾ خرچ ڪرڻ ۽ پاڻ ۽ ٻين کي اهڙي طريقي سان خوشي ڏيڻ ۾ آهي جيڪو خدا ۽ پنهنجي ضمير کي خوش ڪري.

جيڪي ماڻهو صرف پنهنجي سلامتي ۽ آرام جو سوچين ٿا، ٻين جي ضرورتن کي وسارين ٿا يا نظرانداز ڪن ٿا، حقيقت ۾ غربت جي پرواهه ڪري رهيا آهن جيڪا هڪ ڏينهن انهن جو مقدر بڻجندي. جيڪي پنهنجي دولت کي نيڪ ڪمن لاءِ استعمال ڪرڻ بدران ان سان چنبڙيل آهن، اهي پنهنجي آخرت ۾ خوشحالي نه ٿا آڻين پر غريب پيدا ٿين ٿا، اميرن جي خواهشن ۽ خواهشن سان. پر جيڪي پنهنجي دولت ۽ خوشحالي کي ٻين سان شيئر ڪن ٿا، اهي جتي به وڃن ٿا، نيڪي ۽ فراواني کي راغب ڪن ٿا.

جڏهن توهان انهن کي ڏيو ٿا جيڪي ان جي لائق آهن، ته توهان ڏسندا ته خدا هميشه توهان سان گڏ آهي ۽ توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندو ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي ضرورت نه پوندي. اسان کي اهو نه وسارڻ گهرجي ته اسان جون زندگيون سڀ سٺيون خدا جي طرفان برقرار آهن ۽ جڏهن اسان اهو محسوس ڪريون ٿا ته اسان جا ذهن، اسان جون مرضيون

۽ اسان جون سرگرميون سڀ خدا تي منحصر آهن ۽ هن کان ٻنهنجي طاقت حاصل ڪن ٿا، تڏهن اسان کي هن کان سڌي هدايت ملندي ۽ اسان کي احساس ٿيندو ته اسان جي زندگي هن جي لامحدود زندگي سان هڪ آهي.

مراقبو خدا جي وجود جو ثبوت فراهم ڪري ٿو جڏهن احساس جون لهرون ذهن جي تلاءَ مان صاف ٿي وينديون آهن، ته روح مان الاهي خوشي نڪرندي آهي. هي خوشي اڳ ۾ ئي روح ۾ موجود آهي، پر اهو ڍڪيل آهي.

او، رب مان پنهنجي مرضي ۽ عقل کي استعمال ڪندي پهرين ننڍيون شيون حاصل ڪندس ۽ پوءِ وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.

جيتوڻيڪ سڀئي مادي خواهشون حاصل ٿي وڃن پر اهو صرف اٿپوري خوشي ڏئي ٿو - ۽ خدا کي ڳولڻ سان مان خوشي جا اڻ کٽ ذخيرا ڳوليندس ۽ اهو ڪڏهن به وهڻ ۽ وهڻ بند نه ٿيندو آهي روح جي باغن ۾ سدا بهار چراگاهن ۾.

گهر: فتح اسڪوائر

جيڪڏهن ڪو ماڻهو ٻنهنجي زندگي هڪ کان ٻوءِ ٻئي جوش جي ڳولا ۾ گذاريندو آهي، ته هو ڪڏهن به سچي خوشي جو ذائقو نه چاٽي سگهندو. هڪ کي سادگي سان زندگي گذارڻ گهرجي ۽ آساني سان زندگي گذارڻ گهرجي. هڪ شخص لاءِ صلاح ڏني وئي آهي ته هو اڪيلو وقت گذاري، وقت ٻوقت ٻنهنجن ڪمن تي غور ڪري، ۽ اندروني سڪون جي مشق ڪري، جيڪو شفا، تازگي، ۽ نئين طاقت آڻيندو آهي.

جيڪڏهن پريشانيون مسلسل موجود هجن ۽ ٻيا محرڪ حواسن تي بمباري ڪن، ته نتيجي ۾ اعصاب متاثر ٿيندا، اهم توانائي جو وڏو مقدار ضايع ٿيندو، ۽ روح پريشان ۽ پريشان محسوس ڪندو. ان کان علاوه، ڪنهن کي ٻين کي درست ڪرڻ جي باري ۾ تمام گهڻو پريشان نه ٿيڻ گهرجي؛ بلڪه، ڪنهن کي ٻين کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ کان اڳ پاڻ کي درست ڪرڻ گهرجي.

اهو ڄاڻڻ ڏيو ته گهر سڀ کان وڏو جنگ جو ميدان آهي جيڪو ماڻهو پنهنجي گهر ۾ فرشتو هوندو آهي اهو ڪٿي به فرشتو هوندو.

آواز جي مٺاس ۽ نيڪ رويي مان ظاهر ٿيندڙ امن جي گهر ۾ ڪنهن ٻئي هنڌ کان وڌيڪ ضرورت آهي.

جيئن اونده اتي رهي نه ٿي سگهي جتي روشني چمڪي ٿي، تيئن بيماري جي اونده به ختم ٿي ويندي جڏهن خدا جو نور جسم جي سيلن ۾ چمڪي ٿو، ۽ ٿورا ماڻهو آهن جيڪي هن سچائي کي سمجهن ٿا.

جڏهن ماڻهن شفا جي سخت خواهش محسوس ٿئي ٿي، ته اهي پريشان دلين سان يا مايوسي جي احساس سان دعا ڪن ٿا، اهو فرض ڪندي ته خدا انهن جي دعا نه ٻڌندو يا اهي دعا ڪن ٿا پر انتظار نٿا ڪن ته جيئن انهن ڪي خبر پوي ته انهن جون دعائون خدا تائين پهتيون آهن يا نه.

جيئن ڪو ماڻهو خراب رسيور استعمال ڪندي هوا نشر ٿيندڙ موسيقي نه ٿو ٻڌي سگهي، تيئن ئي ڪو به ماڻهو خوف، پريشانين، هر قسم جي پريشاني، شڪ غير يقيني صورتحال سان خراب ٿيل نفسياتي نظام سان خدا ڪان نڪرندڙ صحت، طاقت حڪمت جي وائبريشن ڪي نه ٿو ٻڌي سگهي.

اي منهنجا مالڪ، ضرورت خوشحالي جي وقت ، بيماري صحت ، اونداهي روشني ، ، سپني حالتن ، اچو ته شڪرگذاري سان ياد ڪريون انهن خوشحالي جي ڏينهن ڪي جيڪي توهان اسان ڪي عطا ڪيا آهن. اسان ڪي ايمان جون اکيون کولڻ مدد ڪريو ته جيئن اسان توهان جي برڪت واري روشني ڪي ڏسي سگهون، جيڪا سپني بيمارين بيمارين ڪي شفا ڏئي ٿي.

مان پنهنجي سٺن خيالن، پنهنجي نيڪ ارادي، پنهنجي ثمر آور، فائديمند سرگرمي جي ٻيڙي جو ڪپتان آهيان، مان پنهنجي زندگي جي ٻيڙي ڪي هلائيندس، هميشه پنهنجون اکيون پنهنجي گهري غور و فڪر جي آسمان امن جي چمڪندڙ ڌرتيءَ تي رکيندس.

مان پنهنجي تخليقي سوچ جي صلاحيتن ڪي هر ڪم ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندس جيڪڏهن مان پاڻ ڪي به مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ته خدا منهنجي مدد ڪندو.

اڄ مان نئين ڪوشش سان زندگي جي باغ ڪي آباد ڪندس ان دانائي، صحت، اطمينان خوشي جا ٻج پوکيندس. مان ايمان خود اعتمادي سان ٻج ڪي پاڻي ڏيندس، مان الله تعاليٰ جي فضل جو انتظار ڪندس ته هو مون ڪي انصاف وارو فصل ڏئي. جيتوڻيڪ مان متوقع فصل نه لڻيندس، مان پنهنجي بهترين ڪوشش ڪرڻ سان حاصل ٿيندڙ ذهني سڪون لاءِ شڪرگذار رهندس.

مان خدا جو شڪر ادا ڪندس ته مان ڪوشش جاري رکي سگهان ٿو جيستائين مان ڪامياب نه ٿيان، سندس فضل سان مان سندس شڪر ادا ڪندس جڏهن مان پنهنجي دل جي سپ ڪان وڏي خواهش حاصل ڪندس ته مان صرف نيڪ لائق ڪم ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس، خدا جي رضا حاصل ڪرڻ لاءِ.

دنيا قدرتي انساني طوفانن سان ڀريل آهي، خدا هن دنيا جي طوفانن، طوفانن برائين ڪان مضبوط ڍال محفوظ پناهه گاهه آهي. جتي

به خدا آهي، اتي ڪو به خوف يا غم ناهي. سچو مومن زندگي جي جنگ ۾ واقعن جي جدوجهد ۾ مضبوط ۽ فخر سان بيٺو آهي، يقين رکي ٿو ته خدا هن سان گڏ آهي، هن کي نقصان کان بچائيندو آهي ۽ هڪ لمحي لاءِ به هن کي نه ڇڏيندو آهي. اهڙي طرح، خوف هن جي دل مان ختم ٿي ويندو آهي ۽ يقين قبضو ڪري وٺندو آهي، هڪ اهڙو تحفظ جيڪو لاڳو نٿو ڪري سگهجي.

ڊڄڻ نه گهرجي، مطلب ته خدا ۾ سندس حفاظت تي ايمان رکڻ، ۽ سندس انصاف، حڪمت، رحم، محبت ۽ هر هنڌ موجودگي تي ايمان رکڻ.

خوف انسان کي نفسياتي طاقت کان محروم ڪري ٿو، سندس ذهن کي ڊڪي ٿو، ۽ دل جي قدرتي تال کي خراب ڪري ٿو. ان کان علاوه، خوف جسماني پريشاني ۽ نفسياتي بيماريون پيدا ڪري سگهي ٿو. پريشاني ۽ نفسياتي قيد ۾ مبتلا ٿيڻ جي بدران، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته هو خدا جي حفاظت ۾ محفوظ آهي، جيڪو سڀ ڪجهه ڏسندڙ ۽ سڀ ڪجهه ٻڌندڙ آهي، سندس ناقابل تسخير قلعي ۾ محفوظ آهي، ۽ سندس رحمت ۾ سنڀال سان گهيريل آهي.

چا آفريقي جهنگل ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪنهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ ڪنهن به خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا. تحفظ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو ذريعو ناهي. يقيناً، ڪنهن کي واقعن سان منهن ڏيڻ ۾ عقل استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل يقين رکڻ گهرجي. ايمان جو مطلب ڪڏهن به مصيبت جي منهن ۾ لاپرواهي يا غير دانشمندي سان ڪم ڪرڻ نه آهي. بلڪه، قطع نظر ته ڪجهه به ٿئي ٿو، ڪنهن کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته خدا اڪيلو ئي مشڪل ۽ آزمائشي حالتن ۾ مدد ڪرڻ جي قابل آهي جيڪڏهن ڪو پنهنجي دل، روح ۽ حواسن سان هن ڏانهن رخ ڪري ٿو.

جڏهن مشڪلاتون برفاني طوفان وانگر لهنديون آهن، اسان کي انهن کي اسان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ يا اسان جي واضح نظر ۽ دانشمندي، منطقي طريقي کي مبهم ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. بلڪه، اسان کي خدا تي پنهنجي ايمان ۽ صحيح ۽ غلط جي پنهنجي فطري احساس کي برقرار رکڻ گهرجي، ۽ هڪ رستو ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. خدا جي مدد سان، اسان ان کي ڳولينداسين. آخرڪار، شيون بهتر ٿينديون ڇاڪاڻ ته خدا جي طاقت ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن. جيڪي ماڻهو حالتن جي ناگزيريت کي قبول نٿا ڪن ۽ ان جي بدران پنهنجي عقل ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر نڪرڻ جي ڪوشش

ڪندا آهن، انهن لاءِ دروازو ڪليل ملندو - هڪ دروازو جنهن تي هر ايمان وارو هٿ دستڪ ڏيندو آهي.

زندگي اونده ۾ ڍڪيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن اسين ٺوڪر ڪائيندا آهيون ۽ اڳتي وڌڻ کان هٻڪندا آهيون. اسان کي خدا جي روشني کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهين رستن تي هلون ٿا. خدا جهالت ۾ اونداهي جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ رهنمائي ڪندڙ تارو آهي.

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

ذهني غور ۽ روحاني خود شناسي ۾ فرق

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو، ته هو هڪ هلندڙ رڪارڊر وانگر بڻجي ويندو آهي، محاورا ۽ بلند جملا ورجائيندو آهي، ۽ ٻيا انهن کي عالم ۽ ڄاڻو سمجهندا آهن پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي. هن قسم جي دانشوري يا دانشوري "پاڻ" کي حسي ذهن سان ڳنڍي رکي ٿي، جيڪو پاڻ جسماني حواسن سان محدود آهي. نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي، ۽ اهو مشورو ڏنو ويو آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي ضايع نه ڪيو وڃي جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، نه ته ڪو ماڻهو پاڻ کي هڪ گهاٽي دانشورانه جهنگ ۾ گم ٿيل ڏسي، نظريي جي دائري کان ٻاهر نه نڪري سگهي.

هي عمل سچ کي ڄاڻڻ جو سبب نه بڻجندو ڇاڪاڻ ته سچ راءِ ۽ نظرين کان ٻاهر آهي، ۽ ڪيترائي جيڪي هن طريقي تي عمل ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل ٿي ويندا آهن.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي صرف پئسو ۽ مادي ملڪيت حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪندو آهي، ته ان جو شعور مادي دنيا ۾ ڇڪجي ويندو ۽ لامحدود پيچيدگين ۾ ڦاسي پوندو، تنهن ڪري، عقلمند ماڻهو

چون ٿا ته هڪ شخص کي خدا پاران عطا ڪيل سيني ذهني صلاحيتن کي وقتي شين جي ڳولا ۾ وقف نه ڪرڻ گهرجي، نه ته هو پاڻ کي ماديت جي بهولبليا ۾ وڃائي ڇڏي ۽ پاڻ لاءِ غير ضروري حدون ۽ پابنديون پيدا ڪري ان جي بدران، انهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ صحيح ۽ غلط جي وچ ۾ فرق ڪرڻ لاءِ پنهنجي اخلاقي صلاحيتن کي ترقي ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ ڇا نقصانڪار آهي ۽ ڇا فائديمند آهي جڏهن اهي پنهنجي روحاني بصيرت کي ترقي ڪندا، ته اهي پاڻ ۾ خدا کي محسوس ڪرڻ ۽ ماديت جي گهاٽي پردن جي پويان لڪيل روحاني سچائي کي معلوم ڪرڻ جي قابل هوندا. هن حالت کي روحاني خود شناسي سڏيو ويندو آهي.

اسان جون پريشانيون ڪهڙيون به هجن، خدا کي هميشه اسان جي زندگين ۾ ترجيح ڏيڻ گهرجي. روحاني واڌ ويجهه جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ خدا سان مسلسل، دل سان تعلق آهي، جنهن جي ذريعي توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار، مثبت تبديلي جو مشاهدو ڪندا جيڪا توهان کي تمام گهڻي متاثر ڪندي.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪو شو ڏسڻ چاهي ٿو، يا نوان ڪپڙا يا نئين ڪار خريد ڪرڻ چاهي ٿو، ڇا اهو سچ ناهي ته سندس ذهن هر وقت مصروف رهندو آهي؟ انهن معاملن جي حوالي سان ۽ انهن کي ڪيئن حاصل ڪجي يا حاصل ڪجي؟ هو آرام نه ڪندو جيستائين هو پنهنجين خواهشن کي پورو نه ڪندو، ۽ هو انهن خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪندو رهندو.

انهيءَ ڪري، انساني ذهن کي خدا بابت سوچڻ ۾ مصروف رهڻ گهرجي ۽ پوءِ سڀئي ننڍيون ننڍيون خواهشون خدا کي محسوس ڪرڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ جي مضبوط خواهش ۾ تبديل ٿي وينديون.

جڏهن ذهن خدا کي هڪ دل سان پريل، پرجوش سرگوشي ڪري ٿو جيڪو هڪ خواهشمند روح جي گهرائي مان نڪرندو آهي

روح جو سڏ ڪائناتي دل کي ڇُهندو، ۽ جواب ايندو، ان سان گڏ وڏي خوشي آڻيندو.

ذهني وسوسا قوت ارادي کي وڏائين ٿا، جيستائين توهان وٽ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي طاقت نه هجي.

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن ۽ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندا آهن، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت

سوچڻ ئي ان کي ممڪن بڻائڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ۾ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۾ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

واڌ جو راز

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۾ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۾ مقصد آهي.

آزمائشن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، مضبوط ۾ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي. تجربي جي پرندڙ شعلن مان اسان جيڪا حڪمت حاصل ڪريون ٿا اها واقعي قابل ذڪر آهي. زندگي اسان کي پاڪ ڪري ٿي، اسان جي بنيادي فطرت کي قيمتي عنصرن ۾ تبديل ڪري ٿي، اسان کي روحن سان گڏ رهڻ جي اجازت ڏئي ٿي جيئن جواهرن وانگر پاڪ، فولاد وانگر مضبوط، پر لچڪدار ۾ لچڪدار، مصيبت ۾ سختي جي دٻاءُ هيٺ ٽٽڻ کان سواءِ جهڪي ٿي.

جڏهن اسين ڪاوڙ سان مسخ ٿيل، ظلم سان متاثر ٿيل چهرا ڏسون ٿا، ته انهن جو نظارو اسان کي پنهنجي روحن مان بدصورتي کي ختم ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿو - هڪ روح جيڪو ڪنهن به شيءِ کان بي خبر آهي سواءِ بڇڙن ارادن ۾ گهري رنجش جي جيڪو اسان جي اندر برڪت واري الاهي تصوير کي مبهم ڪري ٿو، جيئن ڪاجل هڪ آئيني کي ماريندو آهي. ٻين جا ڏکوئيندڙ عمل اسان ۾ پنهنجي رويي کي بهتر بڻائڻ ۾ پاڻ تي ضابطو رکڻ جي خواهش کي جاڳائڻ گهرجن، ته جيئن اسان پنهنجن بي قابو جذبن جا مالڪ بڻجي سگهون، نه ته انهن جا غلام.

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ

لاءِ گھٽيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي ڪثرت سان ڀريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته اهو وهڪرو ان جي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هميشه وهندڙ ۽ مسلسل روحن تائين ان سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي. اهي پوءِ خوشي جي هن وهڪري کي امن جي خواهشمند روحن ڏانهن منتقل ڪرڻ جي قابل هوندا.

هر روز، هڪ ماڻهو آئيني ۾ پنهنجو چهرو ڏسڻ لاءِ ڏسندو آهي ڇاڪاڻ ته هو ٻين کي پنهنجو بهترين ڏيکارڻ چاهين ٿا. پوءِ، اهو ڪيترو وڌيڪ اهم آهي ته انهن لاءِ روزانو پاڻ سان گڏ ويهڻ ۽ اندروني تجزيي جي آئيني ۾ ڏسڻ ته جيئن چمڪندڙ سطح جي هيٺان ڇا آهي اهو ڳولي سگهجي! ڇاڪاڻ ته هر شيءِ جيڪا ظاهري طور تي پرڪشش آهي اها پنهنجي اندروني خود مان راغب ٿئي ٿي ۽ روح جي خالص آئيني کي ڪابه شيءِ خراب نه ڪري ٿي جيئن نفسياتي بگاڙ جهڙوڪ ڪاوڙ، ناراضگي، حسد ۽ نفرت جيڪو به پاڻ کي انهن مرڪبن کان آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، روح جي فطرت کان اجنبي، اندروني خوبصورتي جي روشني کي اندر مان نڪرڻ ڏيندو.

تجزيي ذريعي، اسان کي خبر پوي ٿي ته انساني مسئلا ٽي پيرا آهن: اهڙا مسئلا ۽ خرابيون آهن جيڪي انساني جسم تي حملو ڪن ٿيون، ٻيا جيڪي ذهن تي حملو ڪن ٿيون، ۽ ٽيون درجو جيڪو روح جي رستن کي روڪي ٿو.

بيماري، پوڙهو ٿيڻ ۽ موت اهي مشڪلاتون ۽ رڪاوٽون آهن جن کي جسم منهن ڏئي ٿو. نفسياتي بيماريون، بهرحال، اداسي، خوف، ڪاوڙ، دٻيل خواهشن، ناراضگي، نفرت، جذباتي جنون، بخار واري اعصابي بيچيني، ۽ نفسياتي ڪينسر ذريعي ذهن تي حملو ڪن ٿيون جيڪو ذهني صلاحيتن کي مفلوج ڪري ٿو. بهرحال، سڀ کان خطرناڪ بيماري روح جي بيماري آهي، جيڪا جهالت ۾ ظاهر ٿئي ٿي، جنهن مان ٻيون سڀئي بيماريون جنم وٺن ٿيون ۽ پکڙجن ٿيون.

دنيا ۾ برائي کان وڌيڪ چڱائي آهي.

جڏهن شڪ پيدا ٿين ٿا، ته اسان کي عظيم ماڻهن جي زندگين کي ياد رکڻ گهرجي. اهو سچ آهي ته اسان انسان آهيون، پر خدا اسان کي غير معمولي طاقتن سان نوازيو آهي جيڪي اسان گهٽ ئي استعمال ڪندا آهيون. پوءِ پوڙهائپ، بيماري ۽ غم جي خوف ۾ ڇو ٻڏجون؟ اسان کي پنهنجي

جسمن جي سنڀال لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خوفن جي اڳيان نه جهڪڻ گهرجي نه ئي پاڻ کي جهالت جي ڍير هيٺ دفن ڪرڻ گهرجي.

جسم سچو ماڻهو نه آهي

هن دنيا نيڪي برائي کان وڌيڪ آهي ڇاڪاڻ ته خدا آخري طاقت آهي پر جڏهن برائي اسان تي اچي ٿي، اسان سمجهون ٿا ته اسان وٽ ان کي ڪنٽرول ڪرڻ يا ان جي گرفت کان بچڻ جي ڪا طاقت ناهي.

برائي جا طوفان ضرور ايندا، پر اسان انهن جي اثرن تي غالب اچي سگهون ٿا انهن کان مٿي اٿي سگهون ٿا.

اسان کي زندگي ان جي ذريعي تباهه ٿيڻ لاءِ نه ڏني وئي هئي، پر اسان ابديت جي شعور پيدا ڪرڻ لاءِ، اسان کي هي سچ ياد رکڻ گهرجي.

سوچ جي آزاديءَ ڪانسواءِ، ڪو به پاڻ کي خالص، خود بخود قدرتي انداز ظاهر نٿو ڪري سگهي. ياد رکو ته توهان بنيادي طور تي آزاد آهيو. مرضي جي طاقت هميشه آزاد آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي مرضي کي صحيح طريقي سان استعمال ڪندا، ته اهو توهان لاءِ سٺا ڪرم پيدا ڪندو، پر گهڻا ماڻهو تبديل ٿيڻ نٿا چاهين ڪوشش نٿا ڪرڻ چاهين، تنهن ڪري اهي مشڪلاتن جي منهن ٿتي پون ٿا چئلينجن کي منهن ڏيڻ جي قابل نه آهن.

جيڪو به چاهي اهو ڪرڻ آزادي ناهي، ڇاڪاڻ ته انسان پنهنجي خواهشن سان جڙيل آهن، تنهن ڪري انهن جي عملن کي بلڪل به آزادي نه ٿو چئي سگهجي. سچي آزادي جو مطلب آهي هر شيءِ حڪمت جي هدايت سان ڪرڻ هڪ شخص پنهنجي گذريل عملن جي نتيجن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو، جيڪي لازمي طور تي انهن جي پيروي ڪندا، جيڪڏهن اهي پنهنجي مرضي کي چالو ڪن ان کي سٺن فائديمند ڪمن لاءِ استعمال ڪن جيڪڏهن توهان پنهنجا عمل عقل ارادي سان ڪندا، ته توهان جي پوئين غلط ڪمن جون قوتون ڪمزور ٿي وينديون توهان جي سٺن ڪمن مان پيدا ٿيندڙ عادتون مضبوط ٿينديون.

اسان مسلسل اها خواهش رکون ٿا جيڪا اسان نه آهي انهن شين سان ڳنڍيل رهون ٿا جيڪي ضروري نه آهن هڪ پيرو ڪا شيءِ اسان تي

قبضو ڪري ٿي، اسان عارضي طور تي پنهنجي آزاد مرضي وڃائي ڇڏيون ٿا جيئن مشرقي ماڻهو قديم رسمن جي غلامي ۾ آهن، تيئن مغربي ماڻهو به جديد رسمن جي غلامي ۾ آهن اسان پنهنجي قسمت پاڻ ٺاهيندا آهيون ۽ ان سان جڙيل ٿي ويندا آهيون.

ڇو هڪ ٻار هڪ خراب خاندان ۾ پيدا ٿئي ٿو جڏهن ته ٻيو هڪ سٺي خاندان ۾ پيدا ٿئي ٿو؟ انهن مان هر هڪ پنهنجي آزادي کي ماضي ۾ (اڳئين جنم ۾) هڪ خاص طريقي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪيو ۽ اهڙي طرح هن زندگيءَ ۾ اهي حالتون پاڻ تي آنديون.

خدا کان سواءِ ڪا به سچي آزادي ناهي، اسان کي مسلسل سندس باري ۾ سوچڻ گهرجي، اسان جون پريشانيون ۽ خيال جيڪي به هجن، خدا کي اسان جي دلين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي، ۽ جڏهن اسان واقعي هن سان گڏ هوندا آهيون، ته اسان کي اهو ڪرڻ جي صلاحيت ڏني ويندي جيڪا اسان کي ڪرڻ گهرجي، ڪنهن به وقت، سندس الاهي مدد سان.

شاگرد لاءِ صلاح

هڪ شاگرد استاد پرمهانسا کان پڇيو ته ڪيس پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي صلاح ڏيو، هن چيو: جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته پيار ڪيو وڃي ته ٻين سان پيار ڪرڻ شروع ڪريو جن کي توهان جي پيار جي ضرورت آهي.

۽ جيڪڏهن توهان ٻين کان اميد رکو ٿا ته انهن سان وفادار ۽ وفادار رهو ته جيئن اهي توهان سان سچا هجن.

جيڪڏهن توهان ٻين کي بدڪاري ۽ چالاڪيءَ سان ڪم ڪرڻ کان روڪڻ چاهيو ٿا، ته پوءِ نگيءَ کي پنهنجن خيالن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو، ۽ اهڙي طريقي سان ڪم نه ڪريو جيڪو ٻين کي نقصان پهچائي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان سان همدردي ڪن ته انهن سان همدردي ڏيکارڻ سان شروع ڪريو، خاص طور تي جيڪي توهان جي چوڌاري آهن.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ٻيا توهان جي عزت ڪن، ته توهان کي ننڍن ۽ وڏن ٻنهي جو احترام ڪرڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان ٻين کان امن چاهيو ٿا، ته توهان کي هم آهنگي جي زندگي گذارڻ گهرجي.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته ماڻهو مذهبي هجن، روحاني طبيعت جا هجن ۽ پين کي اهو محسوس ڪرائڻ ڏيو ته توهان هڪ سٺو رول ماڊل آهيو ۽ اهي توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا ۽ توهان تي ڀروسو ڪري سگهن ٿا.

مختصر ۾، هر شيءِ جيڪا توهان ٻين کان ڏيکارڻ چاهيو ٿا، هڪ سٺي خوبي اها آهي ته ان کي پهرين پنهنجي زندگي ۾ ظاهر ڪريو، ۽ توهان ڏسندا ته ماڻهو توهان سان ساڳئي طرح رد عمل ڪندا.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگيءَ ۾ انهن شعبن جي سڄاڻپ ڪري سگهو ٿا جن کي بهتري جي ضرورت آهي بغير مايوس ٿيڻ يا احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ جي، ۽ جيڪڏهن توهان مسلسل پنهنجي ڪردار کي بهتر بڻائڻ تي ڪم ڪندا، ته پوءِ توهان ان تي خرچ ڪيل وقت ان کان گهڻو وڌيڪ پيداواري هوندو جيڪڏهن توهان ٻين کي بهتر بڻائڻ جي خواهش ۾ ضايع ڪرڻ چاهيو ٿا. توهان جي مثبت مثال ۾ صحيح رويي ۾ ٻين کي تبديل ڪرڻ جي طاقت صرف توهان جي خواهشن، ڪاوڙ ۽ لفظن کان وڌيڪ آهي.

اي منهنجا مالڪ، تون سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني طاقتن جو سرچشمو آهين، اسان تي رحم ڪر ته جيئن اسين پنهنجي صحت، پنهنجي ذهني خواهشن ۽ پنهنجي روحاني اظهار ۾ توهان جي نعمتن کي ظاهر ڪري سگهون، تون تارن ۾ روشني، ايٽمن ۾ توانائي، دلين ۾ مهرباني، ۽ سچائي ۽ خوبصورتي آهين، اسان کي پنهنجي اعليٰ طاقت، پنهنجي لامحدود حڪمت ۽ پنهنجي لامحدود صداقت سان پرڻ ۾ مدد ڪر.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي اهو تسليم ڪرڻ ڏيو ته تون صحت جو سرچشمو آهين، زندگي جو سمنڊ آهين، ۽ سڀني سمجھ ۽ علم جو سرچشمو آهين، اسان کي جهالت ۽ ان جي اثرن کان، خوفن ۽ پريشانين کان آزاد ڪر، ۽ تنهنجي حڪمت جي ٻوڏ کي اسان جي زندگين مان سڀ ملبي ۽ ملبي لوڏي ڇڏي.

اي خداوند، اهي پردا جيڪي اسان کان تنهنجو چهرو لڪائين ٿا، اسان کي توکي هڪ روشن روشني جي طور تي ڏسڻ ڏيو، جيئن اسان جي زندگين جي افق تي بيشمار سج، اسان کي توکي هڪ هميشه تجديد ٿيندڙ طاقت جي طور تي محسوس ڪرڻ ڏيو جيڪا اسان جي خيالن کي متاثر ڪري ٿي، اسان جي روحن کي پرورش ڪري ٿي، اسان جي جسمن کي سنڀالي ٿي، ۽ اسان جي خوابن کي پورو ڪري ٿي.

آمين

گهڻا ماڻهو نٿا ڄاڻن ته ڇو هن ڌرتيءَ تي پنهنجي وجود ڪان، اهي يقين رکن ٿا ته زندگيءَ جو مقصد خواهشن جي پوري ٿيڻ آهي، زندگيءَ جون ضرورتون حاصل ڪرڻ، خوشي ۽ انساني پيار جي ڳولا ڪرڻ، ۽ آخرڪار آخري سڏيندڙ جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪرڻ.

ماڻهو پنهنجي زندگي پروگرامر مخصوص رجحانن ۽ خواهشن سان شروع ڪندا آهن جيڪي اڳ ۾ پوريون نه ٿيون هيون ۽ اهي ڪوشش ڪندا آهن - انهن وٽ جيڪا ٿوري آزاد مرضي بچي آهي ان سان - پين جي خواهشن ۽ عملن جي نقل ڪندي، جيڪڏهن اهي ڪاروباري ماڻهن سان گڏ هجن ٿا، ته اهي انهن وانگر ٿيڻ چاهين ٿا، ۽ جيڪڏهن اهي فنڪارن سان گڏ هجن ٿا، ته فن انهن لاءِ سڀ ڪجهه بڻجي ويندو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان هن دنيا ۾ عملي هجون، هن اسان کي بک ڏني آهي جنهن جي ڪري اسان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻو پوندو آهي، پر صرف کاڌو، پناهه، پئسو ۽ ملڪيت جي ڳولا جو مطلب آهي ته انسان پنهنجي خوشي جو ذريعو وساري ڇڏيندو آهي.

اهو سچ آهي ته اسان کي پنهنجي ضرورتن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجن جائز مقصدن کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پر سڀ کان پهرين، اسان کي پنهنجي دل خدا لاءِ کولڻ گهرجي ۽ هر ڪم ۾ سندس هدايت ۽ منظوري حاصل ڪرڻ گهرجي، پوءِ اسان ضرور زندگي جي اسڪول ۾ ڪامياب ٿينداسين، ڇاڪاڻ ته اسان کي سپريم مئنيجر ۽ فراهم ڪندڙ کان هدايت ملندي، جيڪو ڄاڻي ٿو ته اسان کي ڇا گهرجي ۽ اسان لاءِ ڇا بهتر آهي. تنهن ڪري، اسان کي هن تي پروسو ڪرڻ گهرجي ۽ هن جي حڪمت واري مرضي جي تابع ٿيڻ گهرجي.

استاد پرماهينس جي ليڪچرن مان

جڏهن روح جي اندروني خوشي عارضي حسي خوشين جي هڪ ٿلهي پرت سان ڍڪيل هوندي آهي، ته روح جي سونهن جي چمڪ ختم ٿي ويندي آهي، ۽ روح جون شفاف صلاحيتون مادي جي ڪثافت جي پويان لڪيل هونديون آهن. جڏهن ڪنهن جو ذهن حسد ۽ حسد ڌانهن ڇڪجي ويندو آهي، ۽ خوف ۽ پريشاني جي ڪڪرن ۾ ڍڪيل هوندو آهي، ته ماڻهو بدبخت، بدبخت ۽ شڪست کائي ويندو آهي. پر جڏهن ڪو ساڳيو ڌيان پيار، امن ۽ هم آهنگيءَ ڌانهن موڪليندو آهي، ته هو گهري خوشي محسوس ڪندو آهي.

روح خوشي محسوس ڪندو آهي جڏهن اهو جسماني خواهشن کي ڏک □ مصيبت سان ملايو روح جي شفاف خوبين ڏانهن موٽندو آهي، شاندار نعمتن سان ڀريل.

جيڪڏهن روح مڪمل طور تي سخت دنياوي خوشين □ غرق ٿي وڃي ٿو، ته اهو اعليٰ خوشين جي ڳولا کان لاتعلق ٿي ويندو آهي □ روحاني خوشين جو تجربو ڪرڻ جي قابل نه هوندو آهي. ڪيترائي شايد اهو دليل ڏين ته مادي خوشين کي ڇڏي ڏيڻ هن دنيا □ يا انهن ماڻهن □ رهڻ دوران تقريبن ناممڪن آهي جن جا خيال صرف مادي معاملن جي چوڌاري گھمندا آهن. بهرحال، اهو ضروري ناهي ته هڪ سراسري ماڻهو دنيا کي ڇڏي ڏئي □ جبلن □ ٻيلن ڏانهن واپس وڃي ته جيئن سڪون □ سڪون حاصل ڪري سگهي. بلڪه، انهن کي هن دنيا □ رهڻ گهرجي بغير ان جي طاقتور وهڪرن کي انهن کي وهڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي، نه ته اهي هن زندگي جي انتشار واري لهرن □ غرق ٿي وڃن.

هڪ شخص کي پنهنجي آس پاس جي ماحول بابت منفي نه هجڻ گهرجي، □ ساڳئي وقت هن کي ماديت کي پنهنجي نظر کي انڌو ڪرڻ نه ڏيڻ گهرجي، نه ته هو پنهنجي روحاني فطرت سان رابطو وڃائي ڇڏي □ نعمت جي خوشين جو مزو چکڻ □ الاهي روشنين کي ڏسڻ جي قابل نه ٿي وڃي.

زندگي، پنهنجي جوهر، جزن □ مقصدن سان، سمجهڻ □ هڪ ڏکيو معما آهي پر حل ڪرڻ ناممڪن ناهي، □ پنهنجي ترقي پسند سوچ سان، اسان هر روز ان جا ڪجهه راز حل ڪندا آهيون.

هن دور □ صحيح سائنسي اصولن تي ٻڌل ڊوائيسز يقيني طور تي متاثر ڪندڙ آهن، □ سائنس جيڪي دريافتون آڻيندي آهي اهي اسان کي زندگي کي بهتر بڻائڻ جي طريقن جو هڪ واضح تصور ڏين ٿيون پر اسان وٽ موجود سڀني سامان، ايجادن □ حڪمت عملين جي باوجود، اسان اجا تائين قسمت جي هٿن □ ڪٺ پتلي وانگر نظر اچن ٿا، □ اڳتي جو رستو اجا ڊگهو آهي ان کان اڳ جو اسان فطرت جي ڪنٽرول کان آزاد ٿي وڃون.

يقيناً، فطرت جي رحم ڪرم تي رهڻ آزادي ناهي، اسان جا پرجوش ذهن بيوسيءَ جي احساس سان ڀريل □ زنجيرن □ جڪڙيل هوندا آهن جڏهن اسان محسوس ڪندا آهيون ته اسان ٻوڏ، طوفان، يا زلزلي جو شڪار آهيون، يا جڏهن واقعا اسان کان - بغير ڪنهن منطقي سبب جي - اسان جي دلين جي ويجهو اسان جي پيارن کي ڪسي وٺندا آهن، تڏهن اسان کي احساس ٿيندو آهي ته اسان گهٽيون فتحون حاصل نه ڪيون آهن، □ اسان

خراب حالتن تي قابو نه پائي سگهيا آهيون ڇاڪاڻ ته زندگي کي جيئن اسان چاهيون ٿا ٿاهڻ جي اسان جي سڀني ڪوششن جي باوجود، ڪجهه حالتون هميشه هن زميني اسٽيج تي ظاهر ٿينديون، □ واقعا هڪ طاقتور ذهن جي هدايت □ هوندا، جنهن بابت اسان ٿورو ڄاڻون ٿا، اسان جي راءِ □ مرضي کان مڪمل طور تي آزاد ڪم ڪندي. اسان جيڪو ڪري سگهون ٿا اهو آهي ڪم ڪرڻ □ ڪجهه بهتري آڻڻ.

اسين ڪٽڪ پوکيون ٿا □ اٽو ناهيون ٿا، پر ڦهريون ۾ ڪنهن پيدا ڪيو؟ اسين اٽي مان ٿهيل ماني کائيندا آهيون، پر اسان جي جسمن کي ان کي هضم ڪرڻ جي صلاحيت ڪنهن ڏني؟ □ کاڌي کي غذائيت □ ڪيئن بدلجي؟

زندگيءَ جي هر ڪنڊ □ هڪ لازمي الاهي هٿ نظر اچي ٿو، اسان ان کان سواءِ پنهنجا معاملا سنڀالي نٿا سگهون، □ اسان وٽ موجود سڀني يقينن سان، اسان کي خبر ناهي ته دل ڪڏهن ڪم ڪرڻ بند ڪري ڇڏيندي، تنهن ڪري اعليٰ الاهي طاقت تي جرئتمندانه ڀروسو □ پنهنجي اعليٰ خود تي ڀروسو ڪرڻ جي ضرورت آهي، جيڪا ان قادر مطلق مان نڪرندي آهي جنهن جي اسان کي ماڊل ڪيو ويو آهي.

اسان کي غرور کان پاڪ ايمان رکڻ گهرجي، □ زندگي جي رستن تي اعتماد سان هلڻ گهرجي.

بغير ڪنهن خوف □ ڏڪٽي جي، □ بغير ڪنهن پريشاني □ قيد جي

الرجي سان ڊيل ڪرڻ

حساسيت تي قابو پائڻ هڪ نازڪ فن آهي، □ هڪ متوازن □ سٺي شخصيت جي ترقي لاءِ رد عمل جي تيز رفتاري کي ڪنٽرول ڪرڻ ضروري آهي.

حساسيت غلط فهمي، احساس ڪمتري، وڌيل غرور، □ وڌايل انا مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ڪو ماڻهو سوچيندو آهي ته سندس جذبات کي نقصان پهتو آهي، ته اهو خيال سندس ذهن □ جڙندو آهي، سندس اعصاب کي اُڀاريندو آهي، جيڪي پوءِ تنگ □ باغي ٿي ويندا آهن. زخمي جذبات جي ڪري سندن دل □ غصو پڙڪي ٿو. بهرحال، ڪجهه ماڻهن □ پنهنجن جذبات کي ڪنٽرول ڪرڻ جي صلاحيت هوندي آهي، تنهن ڪري انهن جا ظاهري نشان انهن جي اندر شديد غصي جي باوجود ظاهر نه ٿيندا آهن. ٻيا پنهنجي ڪاوڙ جو اظهار فوري

رد عمل ذريعي ڪندا آهن، جيڪي انهن جي اکين جي عضون ۽ چهري جي تاثرات ۾ ظاهر ٿيندا آهن، ۽ تيز، ڪوڙ ٿيل زباني جوابن ذريعي.

گهٽي جذباتيت جا سنگين نتيجا آهن؛ اهو صورتحال کي پيچيده ڪري ٿو ۽ هڪ ناپسنديده عدم استحڪام پيدا ڪري ٿو جيڪو ٻين تي منفي اثر وجهندو آهي.

ڪوششون ڪرڻ گهرجن ته پاڻ تي ضابطو ۽ اطمينان استعمال ڪيو وڃي، سمجهه ۽ هم آهنگي جي ماحول کي فروغ ڏنو وڃي جيڪو تڪرار جي بدران امن کي فروغ ڏئي ۽ دٻاءُ جي دونهين کي ختم ڪري. جيڪي ماڻهو ائين ڪندا آهن اهي پنهنجي قسمت جا پاڻ مالڪ هوندا ۽ انهن جي آس پاس وارن طرفان انهن کي تعريف ۽ احترام سان نوازيو ويندو.

حد کان وڌيڪ حساسيت هڪ خاصيت آهي جيڪا گهڻن ماڻهن ۾ شيئر ڪئي ويندي آهي، ۽ جڏهن هي غير معقول جذبو پڙڪي ٿو، ته اهو بصيرت کي انڌو ڪري ٿو ۽ عقل جي اکين کي ڍڪي ٿو. ان کان به بدتر، حد کان وڌيڪ حساس ماڻهو يقين رکي ٿو ته هو سوچي رهيو آهي، محسوس ڪري رهيو آهي ۽ مڪمل طور تي عمل ڪري رهيو آهي، جڏهن ته حقيقت ۾ انهن جو رويو مڪمل طور تي غلط ٿي سگهي ٿو!

ڪيترائي ماڻهو سمجهن ٿا ته تنقيد ٿيڻ تي انهن کي پاڻ تي رحم ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو خود رحم انهن کي ڪجهه راحت فراهم ڪري ٿو پر منشيات جي عادين وانگر، جيترو وڌيڪ اهي وٺندا آهن، انهن جي لت اوترو ئي مضبوط ٿيندي ويندي آهي.

هڪ انتهائي حساس ماڻهو اڪثر ڪري بيڪار تڪليف برداشت ڪندو آهي گهڻو ڪري، ڪو به پنهنجي پريشاني جو سبب يا پنهنجي شڪايت جي نوعيت کي نٿو ڄاڻي، جنهن جي ڪري انهن جي خود ساخته اڪيلائي ۽ پريشاني وڌي ويندي آهي. خاموشي سان سمجهيل توهين يا تنقيد تي غور ڪرڻ سان ڪجهه به حاصل نٿو ڪري سگهجي. اهڙي حساسيت جي بنيادي سببن کي مقصدي تجزيي ۽ خود ضابطي ذريعي حل ڪرڻ تمام بهتر آهي.

هن قسم جي غير صحتمند الرجي جا سنگين نتيجا آهن؛ اها دل کي باهه وانگر کائي ٿي ۽ امن جي بافتن کي تباهه ڪري ٿي، تنهن ڪري، ان سان عقلمندي، منطقي ۽ مضبوط ارادي سان معاملو ڪرڻ گهرجي.

***

مان سپني جي خدمت ڪرڻ لاءِ سخت محنت ڪريان ٿو، پر جڏهن مان غور و فڪر لاءِ پنهنجي اڪيلائي ۽ واپس وڃان ٿو، ته مان ڪنهن کي به منهنجي غور فڪر ۾ خلل وجهڻ جي اجازت نه ٿو ڏيان. ٻيا معاملا انتظار ڪري سگهن ٿا، پر خدا سان منهنجي روزاني ملاقات کي نظرانداز يا نظرانداز نه ڪيو وڃي.

ڪنهن به عمل کي ڪرڻ کان اڳ، رڪجي وڃو ۽ احتياط سان غور ڪريو ته نتيجن ۽ انهن جي اثرن جو توهان جي ذهن، جسم ۽ روح تي اثر پوندو. مجبوري جي ڪري ٿيندڙ عمل آزادي نه آهن، ڇاڪاڻ ته هم آهنگي ۽ ترقي جي قانونن جي برخلاف عمل فرد کي محدود ڪندا. ان جي برعڪس، فهم ۽ ضمير جي مطابق منظور ڪيل عمل نيڪ آهن ۽ آزادي آڻين ٿا.

جڏهن توهان ڪجهه سٺو ڪرڻ جو فيصلو ڪيو ٿا، يا ڪجهه خراب ڪرڻ کان پاسو ڪيو ٿا، ۽ توهان ان فيصلي تي قائم رهو ٿا ۽ ان مطابق عمل ڪريو ٿا، ته پوءِ ڄاڻو ته توهان جي آزاديءَ جو حصو تمام گهٽ آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان کي پسند جي آزاديءَ استعمال ڪريون جيڪا اسان کي ڏني وئي آهي ته جيئن ڪيس ڳوليون ۽ ڳوليون، پر هو پاڻ کي اسان تي مسلط ڪرڻ نٿو چاهي.

خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش پاڻمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، پر ان کي چالو ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي. ان خواهش کان سواءِ، زندگي جي ڪا به قيمت يا ذائقو ناهي.

پنهنجي روحاني بصيرت کي پنهنجي سوچ جي رهنمائي ڪرڻ ڏيو ۽ ڪاميابي توهان جي پٺيان ايندي جتي به توهان ويندا.

خدا کي مان پنهنجو آواز، پنهنجا هٿ، پنهنجا پير، منهنجو دل، منهنجو جسم، منهنجا احساس، منهنجي مرضي ۽ سڀ ڪجهه وقف ڪريان ٿو.

پيار اهو روحاني هٿيار آهي جيڪو سڀني جنگين کي ختم ڪري ٿو.

هن ڌرتيءَ کان ٻاهر لامحدود دنياون آهن جتي اسان ٻيهر ملنداسين انهن سان جن کي اسان سوچيو هو ته اهي اسان کي هميشه لاءِ ڇڏي ويا آهن.

هي دنياوي زندگي هميشه بدلجندڙ آهيءَ غم غم جي پٺيان وهم تي وهم آهن هي سراب جيڪو اسان جي شعور جي ريگستان تي ظاهر ٿئي ٿو اهو

غائب ٿيڻ گهرجي، □ اسان کي مادي جي ڳري پردن هيٺان پنهنجي سچي ذات کي جاڳائڻ گهرجي.

هن زندگي تي پنهنجون اميدون قائم ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪريو توهان جي ضمانت ڪٿي آهي؟ توهان صرف تڏهن محفوظ آهيو جڏهن توهان خدا جي علم □ پناهه وٺندا آهيو.

روح جو جوهر مٽيءَ هيٺان دفن ٿيل قديم سون وانگر آهي جڏهن سون مان مٽي ڪڍي ويندي آهي □ ان کي غور و فڪر جي پاٽي سان ڌوئي ويندي آهي، ته اهو مڪمل پاڪائي □ وضاحت سان ٻيهر چمڪندو آهي.

اي منهنجا مالڪ، اسان کي ڏسڻ ڏيو ته ڇا سٺو آهي، صحيح خيال سوچيو، □ سٺي ڪردار وارن سان گڏ رهو، اسان کي توهان جي باري □ سوچڻ □ توهان تي غور ڪرڻ □ مدد ڪريو، اي تون جيڪو سڀني نيڪي جو ذريعو □ سڀني نيڪي جو اصل آهين.

ڪمزوري کان آزادي

ڪمزوري تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته ان بابت سوچڻ بند ڪيو وڃي؛ ٻي صورت □، ڪمزوري جو خيال توهان جي شعور تي غالب اچي ويندو □ توهان جي اندروني خود تي حاوي ٿي ويندو جڏهن اسان پاڻ □ روشني آڻينداسين، اونداهي اهڙي طرح ختم ٿي ويندي جڻ ته اها ڪڏهن به موجود نه هئي.

اهو خيال مون کي شاندار الهام ڏئي ٿو.

جڏهن روشني هڪ غار □ داخل ٿئي ٿي جيڪا هزارين سالن کان اوندهه □ ڍڪيل آهي، ته اوندهه فوري طور تي ختم ٿي ويندي آهي. ساڳي طرح، ڪمزوريون □ غلطيون ختم ٿي وينديون آهن جڏهن اسان خدا جي روشني کي پنهنجي شعور □ داخل ٿيڻ ڏيون ٿا، □ جهالت جو اوندهه رهي نه ٿو سگهي. هي اهو فلسفو آهي جنهن سان اسان کي رهڻ گهرجي.

دير بيڪار آهي زندگي جو ڦيٿو ڪڏهن به ڦرڻ بند نه ٿيندو آهي، □ اسان جي زندگين جا ڏينهن تيزي سان گذري ويندا آهن هر منٽ جيڪو اسان صاف سوچڻ □ عقلمندي سان ڪم ڪرڻ □ گذاريون ٿا اهو اسان جي خوشي □ هڪ ڪامياب □ منافعي بخش سيڙپڪاري آهي.

گهڻا ماڻهو پنهنجي سڄي زندگي پئسي، جنس □ شهرت بابت سوچيندا گذاريندا آهن، □ گهٽ ئي انهن ضروري شين تي ڌيان ڏيندا آهن جيڪي انهن

کي ذهني سڪون ڏين ٿيون ۽ انهن جي شعور کي اعليٰ سطح تي پهچائين ٿيون.

ڪنهن به شخص جو ڪردار ڪيترو به عاجز هجي، پر جيڪڏهن هو ڄاڻي ٿو ته پنهنجو وقت ڪيئن عقلمندي سان گذاريو ۽ پنهنجي سوچن کي صحيح طرف هدايت ڪئي ته هو خدا جي نظر ۾ ڪامياب سمجهيو ويندو آهي.

جڏهن خدا جو نور ڪنهن شخص تي چمڪي ٿو، ته هو اهو محسوس نٿو ڪري ته ڪيس ڪنهن به شيءِ جي ضرورت آهي ڇاڪاڻ ته جيڪا خوشي هن تي حاوي ٿي وڃي ٿي اها سندس سڀني خوابن کي پورو ڪري ٿي ۽ هن کي اهو احساس ڏياري ٿي ته هو هن زندگي ۾ اميرن کان امير ترين ۽ خوشن کان خوش آهي.

روشني جي سرنگ

جن جي روحاني شعور روشن خيال خيالن، نيڪ عملن، مهربان احساسن ۽ گهري غور فڪر سان جاڳي ٿي، اهي روحاني اک ذريعي روانگي جي آخري وقت تي جسم کان پنهنجي روانگي کي محسوس ڪري سگهن ٿا. پنهنجي زميني رهائش دوران، يوگي مادي ۽ روح جي وچ ۾ حد تي روحاني اک جي سرنگ کي ڏسڻ جي مشق ڪري ٿو، ۽ زمين ڇڏڻ جي وقت، اهي هن روشن سرنگ ۾ داخل ٿي سگهن ٿا ۽ هن دنيا مان خدا جي روشني، خوشي، امن ۽ مڪمل آزادي جي لامحدود دائري ۾ منتقل ٿي سگهن ٿا.

{روشني تي روشني}

جسم جو چراغ [روحاني] اک آهي

جيڪڏهن توهان جي اک اڪيلي آهي

پوءِ توهان جو سڄو جسم روشنيءَ سان ڀرجي ويندو.

{۽ روشني اونده ۾ چمڪي ٿي، ۽ اونده ان کي نه ڄاتو.}

پرهيزگاري ٻين جي ڏک کي محسوس ڪرڻ، انهن جي ويجهو وڃڻ، انهن سان رابطو ڪرڻ، انهن جي مصيبت ۾ انهن کي تسلي ڏيڻ جي خلوص دل سان ڪوشش ڪرڻ، انهن جي خوشي ۾ خوش ٿيڻ، ۽ انهن کان خوف، ضرورت ۽ پريشاني جي پوٽ کي پري رکڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ آهي.

جيڪو انسان دوستي جو جذبو رکي ٿو، اهو محدود حسابن ۽ اميدن جي مطابق ڪم نٿو ڪري، پر پنهنجي بصيرت ۽ صحيح فيصلي ڪي استعمال ڪري ٿو ۽ پاڻ ۽ ٻين جي مدد لاءِ اڳتي وڌي ٿو، خدا جو شڪر ادا ڪري ٿو جيڪو هن حاصل ڪيو آهي. جيڪڏهن هو هڪ يا ڪيترائي ڀيرا ناڪام ٿئي ٿو، ته هو مايوس نه ٿيندو آهي، پر وڌيڪ پرعزم ٿي ويندو آهي، پنهنجي ڪوششن ڪي ٻيڻو ڪندو آهي ۽ ڪوشش ڪي ورجائيندو آهي، نوان خيال ۽ چينل ڳوليندو آهي، عقل جي روشني سان رهنمائي ڪندو آهي، ۽ خدا جي مدد طلب ڪندو آهي جيستائين هو پنهنجو مقصد حاصل نه ڪري ۽ پنهنجي عظيم مقصد تائين پهچي.

جيڪو ٻين ڪي خوش ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو، ان ڪي خدا نفسياتي تسلي جي اندروني احساس سان خوش ڪري ٿو ۽ جيڪڏهن هو انهن جي خاطر ڪجهه وڃائي ٿو جن جي هو مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري رهيو آهي، ته هو ان ڪي نقصان نٿو سمجهي ڇاڪاڻ ته بدلي ۾ هو خدا جي رضا ۽ ذهني سڪون حاصل ڪري ٿو. هو انسانيت جي ميدانن ۾ پيار ڪرڻ، ڪم ڪرڻ، ڏيڻ ۽ نيڪي ۽ امن جا ٻج پوکڻ لاءِ جيئرو رهي ٿو.

جيڪو به پنهنجي ذاتي دنيا ڪي پنهنجن خيالن ۽ احساسن ۾ پار ڪري ٿو، اهو پنهنجي شعور ڪي وڌائي ٿو، پنهنجي همدردي وڌائي ٿو، ۽ محسوس ڪري ٿو ته دنيا سندس گهر آهي ۽ انسانيت سندس خاندان آهي. هو سمجهي ٿو ته هن ڌرتيءَ تي سندس وجود جو مقصد ٻين ڪي سڌارڻ کان اڳ پاڻ ڪي سڌارڻ آهي، ڇاڪاڻ ته جيڪو به پاڻ ڪي سڌاري ٿو، اهو پنهنجي زندگيءَ جي مثال ذريعي ٻين ڪي پاڻ ڪي سڌارڻ ۾ مدد ڪري ٿو، ان جا عمل ٻين جي روحن تي لفظن کان وڌيڪ گهرو ۽ گهرو اثر رکن ٿا.

مختصر اسٽاپ

اخلاص جي چمڪ:

ڪجهه ماڻهو مسڪرائي پنهنجن مسئلن کان بچڻ جي ڪوشش ڪندا آهن، پر هن قسم جي فرار لاءِ هڪ پاڪ ضمير جي ضرورت هوندي آهي، جيڪو منافقت ۽ ننڍي کان پاڪ هجي جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان ۽ ٻين سان ايمانداري سان پيش اچي ٿو، ۽ شرافت ۽ ايمانداري سان ڪم ڪري ٿو، ته انهن جون اکيون صاف ٿي وينديون آهن، ۽ انهن مان هڪ منفرد چمڪ نڪرندي آهي - خلوص جي بي مثال چمڪ.

ايمانداري:

ڪجھ ماڻهو ايمانداري جي نالي تي ڪيترين ئي ڳالهين چون ٿا، پر توهان هر ڪنهن سان هر شيءِ بابت ڳالهائي نٿا سگهو جڏهن توهان صلاح ۽ هدايت ڏيو ٿا، ڪجهه ماڻهو توهان جي لفظن کي غلط سمجهن ٿا ۽ توهان جي چوڻ مان ڪجهه به حاصل نٿا ڪن؛ هي هڪ ضايع ڪوشش ۽ هڪ بي قدر ڪوشش آهي اهڙن ڪيسن ۾ خاموشي سون جي ڳالهه آهي، پر ان جو مطلب ڪنهن به طرح غلط ڪم بابت خاموش رهڻ ناهي.

خود هم آهنگي:

خود هم آهنگي واقعي شاندار آهي گهڻا ماڻهو ڄاڻن ٿا ته ٻين سان هم آهنگي ۾ رهڻ ڪيترو ڏکيو آهي، پر ڇا توهان ڪڏهن پاڻ سان هم آهنگي ۾ رهڻ بابت سوچيو آهي؟ اهو ناقابل يقين حد تائين ڏکيو آهي، پر ممڪن آهي جيڪڏهن توهان پاڻ جو تجزيو ڪندا، توهان کي معلوم ٿيندو ته توهان مسلسل پاڻ سان اختلاف ۾ آهيو جيڪڏهن توهان پاڻ سان پيار نه ڪندا، ته توهان ڪنهن ٻئي سان پيار نه ڪندا ۽ جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ سان هم آهنگي ۾ نه آهي، ته اهي ٻين سان ڪيئن هم آهنگي ۾ ٿي سگهن ٿا؟

دنيا سان هم آهنگي لاءِ پاڻ ۾ هم آهنگي ضروري آهي تنهن ڪري، پاڻ کي قدر ڪرڻ ۽ پيار ڪرڻ ضروري آهي، ڇاڪاڻ ته توهان ان پيار جا مستحق آهيو. هڪ کي پاڻ سان پيار ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته خدا اسان کي پيدا ڪيو ۽ اسان کي عظيم صلاحيت سان نوازيو. هن اندروني خود سان پيار ڪرڻ، هي جوهر نيڪ خوبين سان ڀريل، عظيم اخلاق کي متاثر ڪري ٿو ۽ ذهن کي نجاست کان ۽ دل کي بغض ۽ ناراضگي کان پاڪ ڪري ٿو.

ادبي قطب نما جي حساب ڪرڻ:

ڪو به ماڻهو پنهنجي ضمير کي دوکو نٿو ڏئي سگهي، غلط ڪم کي جائز قرار نٿو ڏئي سگهي، يا غلط رويي جي نتيجن کان بچي نٿو سگهي، جيتوڻيڪ ڪو ٻئي ڌرتيءَ تي سفر ڪري. ڪنهن جي عملن جا نتيجا هڪ سان گڏ هوندا آهن، ۽ هڪ کي پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي اخلاقي قطب نما کي ترتيب ڏيڻ گهرجي ته جيئن ان جي سوئي هميشه صحيح طرف اشارو ڪري.

ڪجھ ماڻهو بدترين حالتن ۾ رهن ٿا ۽ اڃا تائين پاڻ سان گڏ رهن ٿا، جڏهن ته ٻين وٽ هر موقعو ۽ هر شيءِ آهي جنهن جي انهن کي ضرورت آهي پر پوءِ به اهي پاڻ سان مسلسل تڪرار ۾ آهن تنهن ڪري، ڪنهن کي حالتن جي تبديليءَ جو انتظار نه ڪرڻ گهرجي پاڻ کي قائل ڪريو ته توهان

پنهنجي ماحول جي باوجود ٺيڪ آهيو، جيڪو شايد توهان جي خواهش کان مختلف هجي.

جيڪو به پاڻ کي حالتن جي رحم ڪرم تي ڇڏي ٿو، اهو شين جي تبديليءَ جو انتظار ڪري ٿو، ۽ سندس انتظار ڊگهو ٿيندو.

ڇيو ويندو آهي ته هڪ ماڻهو ارڙهن ٻوليون ڳالهائيندو هو، پر هو ايترو غريب هو جو پڙهڻ لاءِ ڏيئو به خريد نه ڪري سگهيو، تنهن ڪري هو هڪ ڪنڊ ۾ ويندو هو ۽ گهٽي جي بتي هيٺان ويهي پڙهندو هو. سچ پچ، ارادو وسيلا پيدا ڪري ٿو، موقعا پيدا ڪري ٿو، اميد کي تازو ڪري ٿو، ڪم پورا ڪري ٿو، ۽ خواهشن ۽ خوابن کي پورو ڪري ٿو.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، انهن سان اصل رابطو انهن سان ذاتي رابطي، انهن جي لکڻين جي غور سان پڙهڻ، يا انهن تي گهري ۽ دوستانه غور فڪر ذريعي ٿي سگهي ٿو. ياد رکڻ لاءِ اهم نقطو اهو انهن جي شعور سان هم آهنگ آهي، جيڪو خدا سان هم آهنگ آهي.

جڏهن اسين پنهنجي شعور کي خدا سان پيار ڪندڙ عظيم روحن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته هي هم آهنگي آهستي آهستي اسان جي زندگين کي هڪ تمام شاندار طريقي سان تبديل ڪري ٿي. هي هم آهنگي مرضي کي غلام نه بڻائي ٿي پر ان جي دائري کي وڌائي ٿي ۽ ان جي طاقت کي مضبوط ڪري ٿي. هي فرق آهي انهن ماڻهن سان هم آهنگي ۾ رهڻ جي وچ ۾ جيڪي انا سان ڀريل آهن ۽ جيڪي اهي حاصل ڪري سگهن ٿا ان ۾ مصروف آهن، ۽ خدا ۽ انسانيت جي عاشقن سان هم آهنگي ۾ رهڻ جي وچ ۾ جن جو مقصد انهن جي روحن ۾ الاهي محبت ڏيڻ ۽ جاڳائڻ آهي جيڪي انهن سان هم آهنگ آهن. انهن برڪت وارن ماڻهن جي مقناطيسيت اسان کي الاهي مقناطيسيت سان ويجهي رابطي ۾ آڻي ٿي.

اسان کي اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته جڏهن اسان پنهنجون ضرورتون پوريون ڪرڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا، ته اسان کي ٻين جي مدد ڪرڻ گهرجي جيڪي انهن کي گهرجن ۽ گهٽ خوش قسمت ماڻهن سان زندگي ۾ سٺيون شيون شيئر ڪرڻ گهرجن جيڪي اسان جي رستي ۾ اچن ٿيون. اچو ته ياد رکون ته اسان عالمي خاندان جو هڪ لازمي حصو آهيون ۽ اسان هن وڏي خاندان کان سواءِ رهي نٿا سگهون.

ڪاريگرن، موجدن، هارين ۽ ٻين کان سواءِ زندگي ڪيئن هوندي؟ ڏيڻ ۽ وٺڻ، ۽ خدمتن جي تبادلي ذريعي، خدا چاهي ٿو ته اسان ٻين بابت

سوچيون ۽ انهن سان همدردي ڪريون. ٻين تي غور ڪرڻ کان سواءِ صرف پنهنجي لاءِ جيئڻ هڪ وڏي غلطي آهي. جڏهن اسان پنهنجي خوشي بابت سوچيون ٿا، ته اسان کي ٻين جي خوشي بابت به سوچڻ گهرجي. اسان کي عالمي خاندان جي ڀلائي لاءِ اسان وٽ موجود هر شيءِ ڏيڻ جي ضرورت ناهي، ڇاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي. بلڪه، اسان کي ٻين سان همدردي ڪرڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ ۽ انهن جي بار کي گهٽائڻ لاءِ جيڪو ڪجهه ڪري سگهون ٿا اهو ڪرڻ گهرجي.

ڪاميابي ۽ روح جي اطمينان جي وچ ۾ هڪ تعلق آهي، ان ماحول جي تناظر ۾ جنهن ۾ فرد رهي ٿو.

سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن سان مطابقت رکندڙ رويي جو نتيجو آهي، ۽ ان ۾ ٻين جي خوشي ۽ ڀلائي کي ذاتي اطمينان جو هڪ لازمي حصو طور شامل ڪيو ويو آهي. جيڪو به هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگي تي لاڳو ڪندو، اهو ڪاميابي جي هن تعريف کي مڪمل ۽ جامع ڳوليندو.

ماڻهو زندگي ۾ پنهنجن مقصدن جي لحاظ کان ڪاميابي بابت مختلف طريقن سان سوچيندا آهن ڪڏهن ڪڏهن، ڪجهه ماڻهو ان کي چوري سان برابر سمجهندا آهن، اهڙيون ڳالهيون چوندا آهن، "هو هڪ ڪامياب چور آهي!" اهو ڏيکاري ٿو ته سڀ ڪاميابي گهربل ناهي؛ اسان جي ڪاميابي ٻين کي نقصان نه پهچائڻ گهرجي.

ڪاميابي جي هڪ ٻي قابليت هم آهنگي ۽ مثبت نتيجا آڻڻ آهي، نه رڳو پاڻ لاءِ، پر اسان کي انهن فائدن کي ٻين سان به شيئر ڪرڻ گهرجي.

مالي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جو مطلب صرف اهو ناهي ته اسان ان مان لطف اندوز ٿيون جيڪو اسان مستحق آهيون؛ ان جو مطلب اهو پڻ آهي ته ٻين کي پنهنجي لاءِ بهتر زندگي ٺاهڻ ۾ مدد ڪرڻ جي اخلاقي ذميواري هجي. ڪو به ماڻهو جيڪو عقلمند آهي اهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو، پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ان پئسن کي خود غرضي سان استعمال نه ڪري سگهندا؛ ان جي بدران، اهي جيڪو انهن وٽ آهي اهو ٻين سان شيئر ڪندا.

پئسو ڪنجوس ۽ ڪنجوس ماڻهن جي هٿن ۾ لعنت بڻجي ويندو آهي، پر اهو انهن لاءِ هڪ نعمت ۽ تحفو آهي جن جا هٿ سخي ۽ مهربان آهن.

سٺا روح سٺا روحن کي متوجه ڪن ٿا ۽ انهن ڏانهن متوجه ٿين ٿا.

اسان کي پنهنجي پاڙيسري کي پاڻ وانگر پيار ڪرڻ سکڻ گهرجي ۽ ياد رکڻ گهرجي ته اسان هتي هن زندگي ۾ ٿوري وقت لاءِ آهيون، جنهن کان پوءِ اسان ٻي دنيا ڏانهن روانا ٿينداسين جنهن جي سطح اسان جي سوچ جي سطح ۽ هن دنياوي رهائش دوران اسان جي عملن جي معيار تي منحصر آهي.

اسان جا سچا مائٽ ڪير آهن؟ عقلمند ماڻهوءَ لاءِ، هر ڪو هڪ مائٽ آهي، ۽ هر ڪو هڪ "پاڙيسري" آهي. يقيناً، عقلمند ماڻهو سمجهڻ جي قابل هوندو آهي ۽ سمجهي ٿو ته جيتوڻيڪ سج ڪوئلي ۽ هيري جي ٽڪري تي پنهنجي روشني چمڪي ٿو، هيرو، ڪوئلي جي برعڪس، روشنيءَ کي شاندار طريقي سان حاصل ڪرڻ ۽ ان کي ظاهر ڪرڻ جي منفرد صلاحيت رکي ٿو. ڪنهن کي انهن ماڻهن جي صحبت ڳولڻ گهرجي جن جا خيال ۽ جذبات هيري وانگر خالص آهن ۽ مخلص دوست ڳولڻ لاءِ وقت وقف ڪرڻ گهرجي. جيڪي صاف ۽ ايماندار زندگي گذارين ٿا اهي دوستن کي راغب ڪندا جيڪي صفائي ۽ ايمانداري سان نمايان هوندا آهن، جڏهن ته جيڪي سمجهه کان سواءِ بنيادي جبلت سان رهن ٿا اهي ساڳئي قسم جي دوستن کي راغب ڪندا.

جيڪڏهن توهان اعليٰ آدرشن ۽ بلند اصولن جي قدر ڪريو ٿا، ته پوءِ اهو مشورو ڏنو وڃي ٿو ته انهن ماڻهن سان گڏ رهڻ کان پاسو ڪريو جيڪي انهن آدرشن ۽ اصولن تي يقين نٿا رکن ۽ جيڪي خيالن کي مونجهارو ڏين ٿا ۽ موڊ کي خراب ڪن ٿا، ته جيئن انهن جا وائبريشن توهان جي وائبريشن جي سطح کي گهٽ نه ڪن. ساڳئي وقت، ڪنهن کي به پنهنجي پيار جي دائري مان خارج نه ڪريو.

ان کان علاوه، هڪ شخص کي نه رڳو پيار ڏيڻ گهرجي، پر امن پڻ ڪرڻ گهرجي، ته جيئن اهي جتي به وڃن، اهي هم آهنگي ۽ سڪون پيدا ڪن، پنهنجي مهربان موجودگي سان پنهنجي چوڌاري ماڻهن کي تازگي ڏين، ڪو به بدبودار اسڪڪ جي ويجهو وڃڻ نٿو چاهي - اظهار کي معاف ڪريو - هر ڪو ان کان پاسو ڪري ٿو ساڳئي طرح، هڪ نروس، جذباتي، ۽ بحث ڪندڙ ماڻهو ٻين کي تنگ ڪري ٿو ۽ ڏڪي ٿو اسان گلن جي گلابن وانگر ٿيڻ چاهيون ٿا جيڪي هڪ مٺي خوشبوءِ خارج ڪن ٿا جيڪا دل کي خوش ڪري ٿي اچو ته ڪوشش ڪريون ته امن جي خوشبو ۽ نيڪي جي هوائون پکيڙيون جتي به وڃون ۽ جتي به رهون.

خدا جي بادشاهت ڪڪرن جي وچ ۾ يا خلا ۾ ڪنهن خاص جاءِ تي ناهي، اهو اونداهي کان ٻاهر آهي جيڪو اسان ڏسون ٿا جڏهن اسان پنهنجون

اکيون بند ڪريون ٿا، ۽ جڏهن اسان مراقبو ۽ دعا ڪريون ٿا، ته پيشاني ۽ واقع روح جي اک اسان جي اندر کُلي ٿي، ۽ اسان هڪ برڪت واري روشني ڏسون ٿا ۽ جسم جي هر سيل ۽ خوشي محسوس ڪريون ٿا، ۽ اسان محسوس ڪريون ٿا ته پردو هٽي ويو آهي ۽ خدا جي بادشاهت لاءِ هڪ ڳجهو دروازو کوليو ويو آهي.

خدا هڪ هميشه تجديد ٿيندڙ خوشي آهي، هڪ خوشي جيڪا سيني کي شامل ڪري ٿي اسان کي ان خوشي سان هڪ محسوس ڪرڻ گهرجي جيڪا اسان جي اندر رهي ٿي ۽ لامحدوديت جي چوڏاري آهي.

ڳري مادي جي ڌڙڪن جي حدن کان ٻاهر لامحدود، سيني کي گهيريل شعور آهي، جيڪو پنهنجي سپني شان، وسعت ۽ لامحدوديت ۽ بيان کان ٻاهر آهي. هي آسمان جي بادشاهي آهي، هڪ دائمي، بي حد، ۽ لامحدود شعوري نعمت.

جڏهن روح جا تصور وسيع ٿين ٿا، ۽ اهو هر هنڌ پنهنجي موجودگي محسوس ڪري ٿو، تڏهن اهو الاهي روح سان متحد ٿي وڃي ٿو.

آسمان ۽ سمنڊ جي وچ ۾ موجود مطلق لامحدود جي شان، ۽ اسان جي اندر جي امن تي ويٺل اعليٰ لامحدود جي شان؛ اندر جي لامحدود تي ڌيان ڏيڻ سان، اسان ان جي لامحدود طاقت حاصل ڪري سگهون ٿا.

ڪتابن جي مطالعي يا ماڻهن کان حاصل ڪيل علم محدود علم آهي، جڏهن ته خدا کان سڌو سنئون حاصل ڪيل علم حڪمت جي طاقت، يقين جي شان، دل جي سڪون ۽ روح جي سڪون عطا ڪري ٿو.

اي منهنجا مالڪ، مون کي گهري توجهه سان دعا ڪرڻ ۽ دل جي خواهشن سان مراقبي ڪي ملائڻ سيکاريو ۽ منهنجي دل کي روزانو توهان لاءِ منهنجي خالص محبت سان صاف ڪرڻ ڏيو.

ڪرم جي پابندين کان آزاد ٿيڻ

ذهني هجي يا جسماني، شعوري هجي يا لاشعوري، ان جو انسان جي زندگيءَ تي هڪ خاص اثر پوندو آهي. گذريل عمل صرف اهي نه آهن جيڪي ڏينهن، مهينا يا سال اڳ ڪيا ويا هئا، پر گذريل زندگيءَ جا عمل پڻ آهن.

اوهين مُئل هئا، پوءِ اوهان کي جياريائين، پوءِ اوهان کي ماريندو، پوءِ اوهان کي جياريندو، وري سندس طرف موٽايا ويندؤ.

ڪنهن جي عملن جا سٺا ۽ خراب اثر سندس موجوده زندگيءَ ۾، اهي نشان لاشعور يا لاشعور ۾ محفوظ رهندا آهن، ۽ هڪ شخص جيڪي اثر ڪٽندو آهي (يا جيڪو سندس روح ڪٽندو آهي) پوئين اوتارن مان لاشعور ۾ ٻج وانگر غير فعال هوندا آهن، صحيح حالتن جي انتظار ۾ هڪ مخصوص ڪرمڪ وقت تي ڦُرڻ ۽ وڌڻ لاءِ ڪرم جو قانون، جيڪو شين کي متوازن ڪري ٿو، ان ۾ عمل ۽ رد عمل، سبب ۽ اثر، پوک ۽ لڻ شامل آهن.

هر ماڻهو پنهنجي سوچن ۽ عملن ذريعي پنهنجي تقدير پاڻ ٺاهيندو آهي، ۽ اهي توانائيون جيڪي اهي ڇڏيندا آهن، چاهي عقلمندي سان هجن يا بيوقوفي سان، ناگزير طور تي انهن ڏانهن پنهنجي شروعاتي نقطي طور تي واپس اينديون آهن، جيئن هڪ دائرو مڪمل درستگي سان پاڻ کي مڪمل ڪري ٿو [سوال اهو آهي ته] ڇا رضامند ڳولا ڪندڙ کي پنهنجي مرضي جي خلاف منهن ڏيڻ گهرجي - پنهنجي ماضي جي عملن جي ناگزير نتيجن، يا جنهن کي اڳڪٿي ڇيو ويندو آهي؟ جواب نه آهي. خدا قانون ۽ محبت آهي، ۽ جيڪو ڳوليندڙ مخلص خواهش ۽ مڪمل ايمان سان هن ڏانهن رخ ڪري ٿو، پنهنجن عملن کي خدائي قانون سان ترتيب ڏئي ٿو، ۽ خدا جي غير مشروط محبت جي ڳولا ڪري ٿو، اهو بلاشبہ خدائي نعمت حاصل ڪندو جيڪو ڳري بار کي هلڪو ڪري ٿو ۽ حالتن کي بهتر بڻائي ٿو.

خدا اسان کي هن وهمن سان ڀريل دنيا ۾ رکيو آهي، ۽ هو اسان جي ڏکن ۽ آزمائشن ۽ مصيبتن کي ڄاڻي ٿو جيڪي اسان برداشت ڪريون ٿا. انسان روحاني جهالت جي اندروني اونداهي کي وڌيڪ گهرو ڪري ٿو جڏهن اهي پاڻ کي گناهه ۽ بڏل ۽ ان جي ڪوتائي کان بچڻ لاءِ بي وس سمجهن ٿا. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ کي درست ڪرڻ جي ڪوشش ڪن، خدائي رحمت جي دل مان مدد ۽ رحم طلب ڪن، پيار ڪندڙ، رحمدل ۽ معاف ڪندڙ خدا کان معافي جي اميد رکن.

جڏهن اسان خدا سان پنهنجي ويجهي تعلق کي محسوس ڪريون ٿا، ته ڪهڙو ڪرم اسان کي پابند ڪري سگهي ٿو؟ ڪنهن کي به توهان کي قائل نه ڪرڻ ڏيو ته توهان جا درد ۽ مشڪلاتون توهان جي ڪرم جو نتيجو آهن توهان جي ذات ۾ هڪ روح جي حيثيت سان، توهان وٽ ڪو به ڪرم ناهي بلڪه، توهان کي هن سچائي کي پاڻ سان تصديق ڪندي محسوس ڪرڻ گهرجي ته توهان زندگي، روشني ۽ ڪائناتي قوتن جي جوهر سان هڪ آهيو جيڪڏهن توهان هن حقيقت کي محسوس ڪيو، ته توهان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي، ۽ خدا توهان لاءِ ڪيترائي دروازا کوليندو ۽ توهان کي ڪيترائي موقعا فراهم ڪندو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي زندگي جي طريقي سان بي آرام آهيو، ته پنهنجي ذهنيت کي تبديل ڪريو ۽ پنهنجي حواسن کي مثبت توانائي سان چارج ڪريو ۽ توهان پاڻ فرق محسوس ڪندا.

ماڻهن کي ڪا به ضرورت ناهي ته اهي جيڪو وڃايو آهي ان تي ماتم ڪن، يا پنهنجي ناخوشگوار حالتن کي هن زندگي ۾ يا ماضي ۾ ڪيل غلطين سان منسوب ڪن، ڇاڪاڻ ته اهو روحاني غفلت جو هڪ روپ آهي، انهن کي عمل ڪرڻ گهرجي ۽ زندگي جي باغ مان گاهه کي اُڇلائڻ گهرجي، ۽ پوءِ سڀ کان مٺا ۽ متحرڪ گل ڦٽندا ۽ سڀ کان وڌيڪ لذيذ ۽ گهربل ميوا ڏيندا، سندس فضل سان، سڀ کان اعليٰ.

خدا جي آڏو سر تسليم خم ڪرڻ جو مطلب اهو ناهي ته اسان پنهنجي معاملن کي بهتر بڻائڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال نه ڪريون ۽ انتظار ڪريون ته خدا اسان جي حالتن کي اسان جي طرفان ڪنهن به ڪوشش کان سواءِ حل ڪري، ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي پاڻ جي مدد ڪن ٿا.

ڳالهه اها آهي ته اسان سکيو ته خدا ڏانهن ڪيئن وڃون ته جيئن اسان جي مرضي جي رهنمائي ڪري ۽ اسان جي صحيح ڪوشش کي برڪت ۽ مضبوط ڪري جڏهن اسان هتيار ڦٽا ڪرڻ جي خواهش جي رڪاوٽ کي پار ڪريون ٿا، ته اسان خدا ۾ اهو تحفظ ڳوليون ٿا جيڪو هن دنيا ۾ ڪو به اسان کي نٿو ڏئي سگهي، ۽ اسان کي هڪ اهڙي طاقت پڻ ملي ٿي جيڪا ڪا به آزمائش اسان کي پار نٿي ڪري سگهي.

هر ڪو خدا سان هڪ خاص تعلق قائم ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي چاهن ٿا ته ڪيئن پنهنجي دل خدا ڏانهن کولجي ۽ سندس الاهي موجودگي جي خواهش ڪجي، جيڪا خوشي ۽ يقين آڻيندي آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا جي گهري ضرورت محسوس ڪري ٿو، اهو چاهيندي ته هو ان کان سواءِ رهي نه ٿو سگهي، ته هو ڏسندو ته خدا ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان جواب ڏئي ٿو پر انهن کي پهريان اهو مضبوط احساس پيدا ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جواب ٻاٽمرادو نه ايندو.

جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين ۾ خدا کي پهرين جڳهه نه ڏينداسين، ته اسان جي شعور جي حالت پريشان ۽ مونجهاري ۾ هوندي، ۽ اسان زندگي جي لامحدود مطالبن سان منطقي ۽ صحيح طريقي سان معاملو نه ڪري سگهنداسين.

۽ اها خواهش پيدا ڪرڻ جو طريقو ڇا آهي؟ هر پيري جڏهن اسان کي مصيبت يا تڪليف جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ۽ هر پيري جڏهن اسان پنهنجي دلين ۾ ڳري محسوس ڪريون ٿا، اسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ سندس مدد گهرڻ گهرجي، اهو ڄاڻڻ گهرجي ته جيڪو به خدا سان پيار ڪري ٿو ۽ ان کي پنهنجي ذهن ۾ دل ۾ محفوظ ڪري ٿو، سندس حالت بهتر ٿيندي، سندس حالت بهتري لاءِ بدلجي رهي آهي.

جڏهن اسين پنهنجي دلي دعائن ۾ مخلص اپيلن سان آسمان کي هلايون ٿا ۽ ڇُهايون ٿا ته اسان الاهي جواب جو جوهر ڪڍنداسين جنهن ۾ ڪاڏو، شفا ۽ خوشي شامل آهي.

انهن لاءِ جيڪي روحاني غذا جي خواهش رکن ٿا، ماضي جون مايوسيون ۽ ناڪاميون غير اهم آهن. انهن مان سبق سکي سگهجن ٿا، ۽ ڪو ٻيهر ڪوشش ڪري سگهي ٿو، شروعات کان ڪوشش کي ورجائڻ سان ڪاميابي جي ضمانت ڏني ويندي، خدا جي مدد سان، انهن سڀني لاءِ جيڪي ناڪامي کان مايوس نه ٿيا آهن، جن جو عزم المين کان ڪمزور نه ٿيو آهي، ۽ جيڪي بيحد ايمان سان يقين رکن ٿا ته خدا انهن جي مدد ڪري ٿو جيڪي ثابت قدم رهن ٿا جيڪي صحيح رستي تي آهن، ۽ هو انهن کي اميد، طاقت ۽ اميد فراهم ڪري ٿو، جيستائين اهي پنهنجي آخري مقصد تائين نه پهچن ۽ زندگي جو مقصد حاصل نه ڪن.

سوچ بجلي وانگر هڪ قوت آهي، ۽ نفسياتي حالتون اهو سوچ ۽ سوچڻ جي طريقي ڏانهن واپس وڃي ٿو.

بجلي فائديمند ۽ نقصانڪار ٻئي آهي؛ جيڪو به ان کي عقلمندي سان استعمال ڪري ٿو اهو ان کي پنهنجي خدمت ۾ رکي ٿو ٻي صورت ۾، اهو ان کي بجليءَ سان ٽڪرائي سگهي ٿو ۽ اهو پڻ سوچيو جيڪڏهن اهو صحيح رستن تي هدايت ڪئي وڃي ته اهو ان جي مالڪ لاءِ خوشي آڻيندو آهي، ٻي صورت ۾ اهو ان لاءِ مصيبت آڻيندو آهي.

سوچ هڪ جهنگلي گهوڙي وانگر آهي، پر ان کي قابو ڪرڻ ناممڪن ناهي، ۽ مثبت سوچ سوچ کي ڪنٽرول ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي.

صحيح سوچ هڪ ويجهو دوست آهي ۽ هڪ بيمار ذهن هڪ مستقل دشمن آهي.

صحيح سوچ امن ۽ سلامتي کي راغب ڪري ٿي، جڏهن ته غير صحتمند سوچ موتمار تير فائر ڪري ٿي جيڪي پنهنجي مالڪ تي به پيرا حملو ڪن ٿا،

تنهن ڪري ڇوٽي آهي ته، "انعام عمل جي برابر آهي" جيستائين ڪو نيڪ ارادا موڪليندو، سندس خيال مشعلن ۾ تبديل ٿي ويندا، روح جي ڪمرن کي روشن ڪندا ۽ اونداهي جي ڍير کي ڀڄائي ڇڏيندا، ته جيئن هو گهري سڪون محسوس ڪري، ۽ سندس اکيون اطمينان جي مسڪراهٽ سان چمڪيون! مسڪراهٽ توهان جي اکين ۾ رهي ۽ توهان تي سلامتي هجي.

زندگي هڪ چڪي وانگر آهي جيڪا زندگي جي ماني ٺاهڻ لاءِ، ميويدار آزمائش ۽ تجربن جا ٻج پيسيندي آهي. اهو هڪ گهمندڙ روڊ وانگر آهي، جنهن جي ٻنهي پاسن تي سرسبز گل آهن، روشن تتليون ۽ انهن جي شاخن تي مزيدار ميوا آهن، پر اسان ڪڏهن به نه ٿا روڪيون. اچو ته ان جي نظاري مان لطف اندوز ٿيون ۽ ان جي مٺاس جو مزو وٺون؛ حقيقت ۾، اسان اڪثر ڪري ٽنگرن تي هوندا آهيون وسيع علائقن تائين پهچڻ لاءِ، اسان سوچيو ٿا ته اسان جيڪو ڏٺو ان کان وڌيڪ خوشگوار نظارا آهن پر جيئن اسين آهستي آهستي پري ٿيندا وڃون ٿا، گلن واري، ميويدار رستن تي، اسان کي وڻ ملن ٿا جيڪي تازن کان وڌيڪ اونداها آهن، ۽ پوءِ گل غائب ٿي ويندا آهن ۽ ان سان گڏ، تتليون ۽ ميوا پڻ، صرف پاڻ کي بنجر ريگستان ۾ ڳولڻ لاءِ.

انساني زندگي سمنڊ جي پاڻيءَ وانگر آهي، جيڪي صاف ٿين ٿا ۽ تازو ٿي وڃن ٿا صرف تڏهن جڏهن توهان مٿين فضا ڏانهن چڙهندا آهيو. اهو صبح جي خواب وانگر آهي، عمر سان گڏ روشن ٿيندو ويندو آهي، چاڪاڻ ته شيون پوءِ صاف ۽ وڌيڪ واضح نظر اينديون آهن. اهو هڪ سفر وانگر آهي جنهن ۾ منظر بدلجي ويندا آهن جيئن اسان فاصلن جو سفر ڪندا آهيون. پوءِ ساڳيو منظر بدلجي ويندو آهي جيئن اسان ان جي ويجهو وڃون ٿا، وغيره.

زندگي عقلمندن کي مايوس نه ڪندي آهي، چاڪاڻ ته اهي ان سان مهارت سان ڊيل ڪندا آهن ۽ ان مان لطف اندوز ٿيندا آهن بغير ان کي انهن تي ضابطو آڻڻ ۽ انهن جي آزادي کان محروم ڪرڻ جي مثال طور، اهي پاڻي مان لطف اندوز ٿيندا آهن اهي ان ۾ غسل ڪندا آهن ۽ ان ۾ غسل ڪندا آهن، پر اهي پاڻ کي ان ۾ ٻڏڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن اهي پنهنجي پسند جي ڪپڙن مان لطف اندوز ٿيندا آهن رسمن ۽ رسمن جي ضرورت کان وڌيڪ پيروي ڪرڻ کان سواءِ جيڪي سطحي سمجهيا وڃن ٿا اهي کائڻ ۾ مزو وٺندا آهن بغير پيٽ کي انهن کي کائڻ جي، چاڪاڻ ته گهڻو کائڻ جسم کي ڪمزور ڪري ٿو ۽ اهو تصورن کي نگلائي ٿو ۽ هو ان کي مڪمل

طور تي تباهه ڪري ڇڏيندو آهي ۽ تنهن ڪري، هڪ شخص کي زندگي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي پر غرق ٿيڻ ذريعي حواس کي ٽڪائڻ کان سواءِ.

ٻين سان گڏ رهڻ جو مطلب اهو ناهي ته انهن سان هر شيءِ تي متفق ٿيو وڃي، يا انهن جي خاطر نظرين کي قربان ڪيو وڃي، ڇاڪاڻ ته مطابقت جو هي انداز ناپسنديده آهي ۽ سچائي سان مطابقت نٿو رکي. اصلاح پسند ۽ عظيم ماڻهو متفق نه هئا انهن جي چوڌاري ڪيترن ئي ماڻهن سان، انهن ان جي باوجود پنهنجي نظريي تي مضبوطي سان قائم رهيا، ڇاڪاڻ ته انهن کي احساس ٿيو ته اهي جيڪو ڪري رهيا آهن اهو بلڪل صحيح هو.

سڀ کان پهرين، انسان کي خدا سان هم آهنگ هجڻ گهرجي، پوءِ پنهنجي ضمير سان، ۽ پوءِ ماڻهن سان.

اصول سان سمجهوتو نه ڪرڻ گهرجي ۽ ڪنهن خاص مقصد کي حاصل ڪرڻ لاءِ خفيه مقصدن جو سهارو نه وٺڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهو اصول پسند ماڻهن لاءِ مناسب ناهي.

ڪير اهڙي طريقي سان زندگي گذاري سگهي ٿو جيڪو خدا کي خوش ڪري؟ ٻين کي نقصان نه پهچايو، ڇاڪاڻ ته انهن کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي جيڪڏهن هي طريقو ٻين کي مطمئن نٿو ڪري، ته هڪ شخص لاءِ اهو ڪافي آهي ته هو اندر آرامده هجي ۽ اندروني سڪون جو احساس محسوس ڪري جيڪو ڪيس ماڻهن جي منظوري کان آزاد بڻائي ٿو.

روح جي طاقت ۽ خواهش خدا ڏانهن رجوع ڪرڻ ۽ ان کي روحاني مقناطيسيت سڏيو ويندو آهي ۽ هن مقناطيسيت سان روح پاڻ ڏانهن نعمتن ۽ نفيس وائبريشنز کي راغب ڪري ٿو ۽ سڀئي سٺا انساني تجربا جيڪي هن کي نيڪي ۽ صداقت جي ياد ڏيارين ٿا.

روحاني مقناطيسيت اها طاقت آهي جنهن سان اها انسان کي پاڻ ڏانهن ڇڪي ٿي ۽ ڇڪي ٿي سٺا دوست ۽ ضروري ۽ اهم شيون ۽ شين جي وجداني سمجھ هي طاقت خدا جي پرڪشش مقناطيسي قوت مان حاصل ٿئي ٿي.

امن جي شمع

هڪ ذهني ٿانو ونو، ان کي پنهنجي امن سان ڀريو.

منهنجي جذبات جي بوتل ڪٽي وڃ، ان ڪي پنهنجي رحمت سان پري چڏ.

منهنجي خالي روح جي ٽوڪري ڪٽو، ان ڪي پنهنجي حڪمت جي ميوي سان پريو.

منهنجي روح ۾ پنهنجي پيار جو پاڻي وجهو، مان ان ڪي اجايل روح جي پيالن ۾ وجهندس.

انا جي پتين ڪي ٽوڙي چڏ، مون ڪي پنهنجي مڪمل موجودگي ۾ غرق ڪر.

پيار جي صبح جو ڪرڻ

ڪيس منهنجي دل جي ڪولين مان ٻاهر ڏسڻ ڏيو

اهو مون ڪي توهان جي پيار جي سج جي روشني جي ياد ڏياري ٿو.

منهنجي زندگيءَ جي آسمان تي پکڙجي رهيو آهي

تنهنجي پيار جي چمڪندڙ روشني چمڪي آهي

پاڻ تي، ۾ اهو روشن ٿي ويو

توهان جي روشني منهنجي روحاني جاءِ ڪي پريو.

تون زندگي آهين جيڪا منهنجي جسم ڪي برقرار رکي ٿي.

۾ اهو ذهن جيڪو منهنجي خيالن ڪي متاثر ڪري ٿو

۾ اها حڪمت جيڪا منهنجي جهالت ڪي دور ڪري ٿي

مان پنهنجي پيار جي پتلي شمع روشن ڪريان ٿو

سون جو ڪتاب پڙهڻ لاءِ

قديم زماني ڪان منهنجي اندر محفوظ آهي

توهان جو پيار هو ۾ اجا تائين آهي.

امن جي نظر نه ايندڙ شمع

جيڪو اونداهي ڪي ختم ڪري ٿو ۾ مون ڪي توهان جا پيغام ڏيکاري ٿو.

بلاگ دلين جي صفحن تي آهي

اي خداوند، تنهنجو جلال ظاهر ٿئي.

توهان جي حڪمت جي روشنيءَ ختم ٿي وڃي

جهالت، اختلاف، ۽ حسد

ڌرتيءَ جي ڪنارن کان هميشه لاءِ

اسان جي ڪمزوري کي طاقت ۾ تبديل ڪريو

۽ اسان ڪمزور ٿي وياسين عزم ۾

اسان جي جسمن کي اهم بجلي سان چارج ڪريو

۽ ذهن ۽ روح کي پنهنجي شفا بخش روشني سان ڀريو

اسان جو هٿ پڪڙيو ته جيئن اسين تنهنجي غفلت جي پاٽيءَ ۾ نه ٻڏي وڃون، ۽ اسان جي وجود کي پنهنجي پيار ۽ حڪمت سان ڀريو، اسان کي اهو محسوس ڪرايو ته اسين تنهنجي تمام ويجهو آهيون ۽ توهان جي رحمت جو سج اسان تي مسلسل چمڪي ٿو.

مان پنهنجي سرگوشي، متحرڪ خيالن جا گل رکيان ٿو

خاموشي جي بناوت ۾

سندس خاموش خوشبوءِ ڳائي ٿي

۽ هو توهان جي شان جا گيت ڳائي ٿو

۽ توهان جي پاڪ نور جي چمڪ سان

مان تنهنجي وجود جي خوبصورتي ڏسان ٿو.

منهنجا خوشگوار خواب سچا ٿين ٿا.

جڏهن تنهنجي روشنيءَ منهنجي روح ۾ چمڪي ٿي

پردا حڪمت جي باهه سان سڙي رهيا آهن

مان توهان جو شان ڏسان ٿو، ۽ منهنجي خوشي وڌي ٿي

خدا توهان کي پنهنجي نور سان روشن ڪري

۽ روح کان توهان کي سلام

ڪيتريون ئي گهرجون ۽ گهرجون آهن جيڪي دنيا اسان تي لاڳو ڪري ٿي ۽ اسان کي انهن جي انتهائي اهميت ۽ انهن کان سواءِ جيئڻ يا انهن کان سواءِ ڪم ڪرڻ جي ناممڪن هجڻ جو قائل ڪري ٿي پر بنيادي ضرورت خدا جي امن حاصل ڪرڻ جي هجڻ گهرجي، جنهن جا ذريعا ڪڏهن به سڪي نه ٿا وڃن ۽ جنهن جو سرچشمو ڪڏهن به سڪي نه ٿو، ۽ جيڪو زندگي ۽ هر شيءِ کي ذائقو ۽ معنيٰ ڏئي ٿو.

اچو ته ياد رکون ته خدا اسان جي وجود جو جوهر آهي، ۽ اهو پيار اهو دري آهي جنهن مان اسان سندس شاندار چهري کي ڏسندا آهيون. جيڪو به خدائي موجودگي کي محسوس ڪرڻ چاهي ٿو ۽ سوچ ۽ عمل ۾ ان شاندار خواهش کي پرورش ڪري ٿو، خدا انهن جي درخواست قبول ڪندو ۽ انهن پردن کي ٽوڙڻ ۾ مدد ڪندو جيڪي انهن کي برڪت واري روشنين کي ڏسڻ کان روڪيندا آهن.

جيڪو به رستي تي اڳتي وڌڻ جو عزم رکي ٿو، ان کي ڪنهن به شيءِ کان نه روڪيو ويندو، ۽ نه ئي ڪا رڪاوٽ ان کي روڪيندي جيستائين هو پنهنجي مقصد تائين نه پهچي ۽ پنهنجي دل جي خواهش کي حاصل نه ڪري.

روحاني موتي ۽ جواهر

جيڪي ٻين جي ڪمزورين کي ظاهر ڪن ٿا ۽ انهن کي شرمندگي ۽ ناراضگي جو سبب بڻجن ٿا، اهي عقل ۽ صحيح فيصلي کان پري آهن. اسان کي گناهه کان نفرت ڪرڻ گهرجي، گنهگار کي نه، ڇاڪاڻ ته هو روح ۾ اسان جو ڀاءُ آهي، جهالت جي اونداهي جي باوجود جيڪا هن کي گهيرو ڪري ٿي. مذمت جو مقصد شفا هجڻ گهرجي، خوش ٿيڻ ۽ زخمي ڪرڻ نه اسان کي پنهنجي گنهگار ڀاءُ سان اهڙو سلوڪ ڪرڻ گهرجي جيئن اسان چاهيون ٿا ته جيڪڏهن اسان سندس جاءِ ۾ صورتحال ۾ هجون ها ته ان سان سلوڪ ڪيو وڃي.

جيڪو ماڻهو دنيا ۾ پنهنجي ڀاءُ جي عيب کي لڪائي ٿو، خدا آخرت ۾ ان جي عيب کي لڪائيندو.

جيئن اسين ٻين جو فيصلو ڪريون ٿا، روحاني قانون اسان جو به ساڳئي حد تائين فيصلو ڪري ٿو اسان کي ٻين کان تمام گهٽي اميد نه رکڻ گهرجي، ۽ نه ئي اسان کي هميشه ڪنهن کان سٺي نتيجن جي اميد رکڻ گهرجي، جيتوڻيڪ اهي پنهنجو بهترين ڪم ڪري رهيا هجن.

ڪو ماڻهو ڪري سگهي ٿو ۽ نوڪر ڪائي سگهي ٿو، پر هو محفوظ رهندو جيستائين هو نيڪي ۽ صداقت جي ڏاکڻ تي ۾پهر چڙهڻ جي پوري ڪوشش ڪندو.

هر روز اسان کي پنهنجي ماحول ۾ مريض جي جسماني، نفسياتي، يا روحاني طور تي حوصلا افزائي ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، جيئن اسان پاڻ کي يا پنهنجي خاندان جي ميمبرن جي مدد ڪندا آهيون.

جيڪو به اج کان خدائي قانونن مطابق زندگي گذارڻ جي ڪوشش ڪندو - پراڻي خود غرض زندگي جي بدران جيڪا ڏکيائي ۽ مصيبت آڻيندي آهي - اهو ڏسندو ته زندگي ۾ هو ڪيترو به عاجز ڪردار ادا ڪري، اهو هڪ اهم ڪردار رهي ٿو جيستائين هو ڪائناتي راند جي هدايتڪار ۽ اسان جي سڀني تقديرن جي مالڪ جي هدايت مطابق مڪمل حد تائين پنهنجو فرض ادا ڪري ٿو: خدا تعاليٰ.

جڏهن اسين ٻين سان سچي خلوص، سچي محبت، ۽ جذبات جي خيال سان رابطو ڪندا آهيون، ته اسان پنهنجي زندگين ۾ سٺا دوست آڻينداسين بغير ڪنهن ذاتي مفاد يا خود غرضي جي حساب ڪتاب جي؛ ٻي صورت ۾، اسان پنهنجن سچن دوستن کي سڃاڻي نه سگهنداسين.

منافقت ۽ بناوٽي کان نجات حاصل ڪرڻ ۽ اهڙي طريقي سان ڪم ڪرڻ ضروري آهي جيڪو ٻين کي جان بوجھ ڪري نقصان نه پهچائي.

دوستن کي ناراض، گهٽ نه سمجهڻ، يا دشمني نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن کي اسان جي خلاف غير دوستانه جذبات رکڻ جو ڪو سبب ڏنو وڃي دوستن سان بدسلوڪي، استحصال، يا غير گهربل صلاح نه ڏني وڃي جيستائين ان لاءِ نه پڇيو وڃي جڏهن صلاح جي درخواست ڪئي وڃي ٿي، ته اها خلوص ۽ مهرباني سان ڏني وڃي، نتيجن جي خوف کان سواءِ دوست تعميري، برادرانه تنقيد ذريعي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا

ڏکيا زندگي جا تجربا اسان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ ۽ اسان کي شڪست ڏيڻ لاءِ نه ايندا آهن، پر اسان جي عزم کي تيز ڪرڻ ۽ خدا ۾ اسان جي خود اعتمادي تي اسان جي ايمان کي مضبوط ڪرڻ لاءِ ايندا آهن. ڪجهه ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي تجربا ۽ چئلينج ناقابل تسخير تباهي ڪندڙ قوتون آهن، ۽ تنهن ڪري اهي هار مڃيندا آهن. زندگي ۾ ان جي آزمائشن کي مؤثر طريقي سان منهن ڏيڻ لاءِ اسان جي اندروني طاقت کي چالو ڪرڻ لاءِ هڪ صحتمند ذهنيت ضروري آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کان وڌيڪ طاقتور سان مقابلو نه ڪندو، ته هو مضبوط نه ٿيندو. ساڳي طرح، جڏهن اسان پنهنجين مشڪلاتن کي همت ۽ ذهني پختگي سان منهن ڏيون ٿا، ته اسان وڌيڪ مضبوط ۽ لچڪدار ٿي وڃون ٿا.

اسان جا ذهن خدا جي جامع شعور جو هڪ لازمي حصو آهن. اسان جي شعور جي لهر هيٺان سندس لامحدود شعور جو سمنڊ آهي. جڏهن لهر وساري ٿي ته اهو وڏي سمنڊ جو حصو آهي، ته اهو پاڻ کي ان ساموندي طاقت کان الڳ ڪري ٿي. نتيجي طور، ماڻهن جا ذهن مادي حدن جي ڪري ڪمزور ٿي ويندا آهن ۽ هاٽي اهي ثمر آور ڪم ۽ گهٽي پيداوار جي قابل نه رهندا آهن. جڏهن ذهن جهالت جي مٽي کي چڪيندا آهن ۽ انهن زنجيرن کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن جيڪي انهن جي طاقتن کي جڪڙيندي آهن، ته اهي تخليقيت ۽ زندگي سان مثبت رابطي جي وڌيڪ قابل ٿي ويندا.

جڏهن توهان ڪنهن خاص خيال کي مضبوطيءَ سان جهليو ٿا ۽ ان کي مضبوط ارادي سان پريندا آهيو، ته اهو خيال هڪ متحرڪ قوت ۾ تبديل ٿي ويندو آهي۔ جڏهن سوچ متحرڪ ٿي ويندي آهي، ته اهو ذهن ۾ نهيل اڻ ڏٺل نقشي جي مطابق ڪاميابي لاءِ صحيح ماحول پيدا ڪري سگهي ٿو.

ماڻهو ناڪام ٿين ٿا ڇاڪاڻ ته اهي سخت زندگي جي حالتن ۾ مزاحمت ڪرڻ کان سواءِ، انهن جي مزاحمت ڪرڻ بدران، انهن کي هارائڻ کان سواءِ مزاحمت ڪرڻ کان سواءِ تسليم ڪن ٿا.

قوت ارادي کي استعمال ڪرڻ ۽ چالو ڪرڻ ضروري آهي۔

جيڪي ماڻهو سڪون جي پناهه ۾ داخل ٿين ٿا، اهي روحاني طور تي ٻين روحن سان رابطو ڪري سگهن ٿا جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا، ۽ اهي گلاب ۽ سيني جاندارن جي ٻولي سمجهي سگهن ٿا.

اي خداوند، منهنجي پيار ۽ خواهش تي اڪيلو بادشاهه ٿيءُ.

جيڪي مراقبو ڪن ٿا، انهن کي سڪون جو هڪ گهرو احساس ٿئي ٿو، ۽ هي اندروني سڪون ٻين جي صحبت ۾ به برقرار رکڻ گهرجي. مراقبي ۾ جيڪو ڪجهه سکيو وڃي ٿو ان کي روزاني سرگرمين ۾ ٻين سان رابطي ۾ عمل ڪرڻ گهرجي، بغير ڪنهن کي به پنهنجي امن يا سڪون کي خراب ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جي.

جڏهن توهان ڪا سٺي عادت پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا يا ڪا خراب عادت ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته دماغ جي سيلن تي ڌيان ڏيو جتي مختلف عادتن جا طريقا موجود آهن.

هڪ سٺي عادت قائم ڪرڻ لاءِ، پهريان خاموشي سان ويهو مراقبو ڪريو، الاهي مدد طلب ڪريو پنهنجي ذهن کي ارادي جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، جيڪو توهان جي ابرو جي وچ پيشاني واقع آهي، مضبوطيءَ سان ان عادت جي تصديق ڪريو جيڪا توهان پنهنجي دماغ پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان خراب عادتن کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو ڌيان ارادي جي هن مرڪز تي بڻ مرڪوز ڪريو مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته اهي سيئي دراڙ جتي اهي عادتون جڙيل آهن، ختم ٿي رهيون آهن. ڌيان ارادي جي طاقت سان، توهان گهٽي جڙيل، پراڻين عادتن جي گهري دراڙ کي به ختم ڪري سگهو ٿا. پاڻ کي بار بار يقين ڏياريو ته توهان وٽ دماغ جي علائقي مان غير صحت مند عادتن کي اُڇلائڻ لاءِ ڪافي ارادو آهي.

اهڙي تصديق لاءِ سڀ کان مناسب وقت صبح جو سوير آهي جڏهن ارادو ڌيان هوشيار هوندو آهي.

پاڻ سان اهو اقرار ڪندا رهو ته توهان سيني حڪمن کان آزاد آهيو هڪ ڏينهن توهان ڏسندا ته - خدا جي مدد سان - توهان اڳ ئي پاڻ کي ان عادت کان آزاد ڪري ڇڏيو آهي جنهن کان توهان نجات حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا.

جيڪو به توهان کي دٻ هجي، ان مان پنهنجا خيال ڪڍي ڇڏيو ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو يقين رکو ته هو توهان جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

گهٽي تڪليف پريشاني پريشاني مان پيدا ٿئي ٿي جڏهن توهان کي جيڪو ڏڄي ٿو اهو اجا ٿائين نه ٿيو آهي ته توهان کي ڇو ڏک برداشت ڪرڻ گهرجي؟ تصور ڪريو ته خدا جو حفاظتي نور توهان جي چوڌاري سيني پاسن کان آهي، توهان سندس شاندار حفاظت محسوس ڪندا.

جيئن ته اسان جون گهٽيون پريشانيون خوف مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگي مان خوف کي ختم ڪريون ٿا، ته اسان آزاد محسوس ڪنداسين شفا فوري طور تي ملندي هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، توهان جي حفاظت نگراني ڪري رهيو آهي.

هن ڪائناتي ڊرامي □، سيني نسلن جا انسان وقت جي اسٽيج تي زندگي جي ڪهاڻي کي پيش ڪن ٿا. اسان کي پنهنجي عارضي ڪردارن □ تمام گهڻو مصروف يا جنون □ مبتلا ٿيڻ کان سواءِ زندگي جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي.

زندگي بابت اسان جو تصور اڪثر ڪري بگڙيل □ منحرف هوندو آهي ڇاڪاڻ ته اسان خود غرضي □ محدود افق جي اکين سان ڏسندا آهيون جيڪڏهن اسان روح جي اک سان ڏسندا، ته اسان شين کي بلڪل مختلف نقطه نظر کان ڏسندا.

جڏهن اسين حڪمت جي اک کوليندا آهيون، ته اسين خدا جي سموري روشني ڏسون ٿا، □ انهيءَ روشني □ اسان پنهنجي روحاني فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، جيڪا عالمگير شعور جي فطرت جو عڪس آهي جيڪا ڪائنات جي سيني ذرڙن □ حصن □ پکڙيل آهي.

روحاني سچائيون اسان جي چوڌاري گهيرو ڪن ٿيون، اسان جي بند اکين جي دروازن تي دستڪ ڏين ٿيون، اسان کي اوندهه جي بدران روشني ڏسڻ، جهالت جي بدران عقل سان عمل ڪرڻ، پنهنجي دلين کي نفرت جي بدران پيار سان پرڻ، □ امن قائم ڪرڻ □ پنهنجي دنيا □ ڪثرت □ سلامتي آڻڻ □ تعاون ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون. جڏهن اسان اهو ڪنداسين، جهالت ختم ٿي ويندي، حالتن جا فرق ختم ٿي ويندا، اسان مردم شماري □ اتحاد ڏسنداسين، □ اسان خدا جي مرضي سان وڌيڪ هم آهنگ ٿينداسين.

خدا سان اسان جو تعلق ٿڌو يا پيار کان خالي نه آهي، جيئن هڪ آجر □ ملازم جي وچ □ آهي. اسان سندس خاندان آهيون، اسان لاءِ سندس خيال مسلسل آهي، □ هو هميشه اسان جي پڌي ٿو. اسان سندس وجود جو هڪ لازمي حصو آهيون، □ اسان جو سندس سان تعلق زنده □ متحرڪ آهي.

اسان جي خالق اسان کي پيار، سمجهه، بصيرت، نيڪ نيتي □ روحاني طاقت جي هڪ لامحدود دولت سان نوازيو آهي، پر اسان مان گهڻن هن دولت کي ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي. جيڪو خدا چاهي ٿو ته اسان سيڪيورٽي، امن □ دوستانه تعاون □ رهون، جيئن هڪ عظيم □ پيار ڪندڙ خاندان لاءِ مناسب آهي، پر لالچ □ خود غرض حساب ڪتاب اسان جي دلين □ پاڙون ڄمائي ڇڏيون آهن □ اسان □ اختلاف پيدا ڪري ڇڏيو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان مالڪ هجون، پر اسان غلام ٿيڻ جو انتخاب ڪيو آهي.

انسان پنهنجي آسماني گهر کان تمام گهڻو پري پٽڪي ويو آهي ۾ خدا ۾ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ جي اندروني جنت وڃائي چڪو آهي، ۾ هو ذاتي ڪوشش کان سواءِ اها جنت ٻيهر حاصل نه ڪري سگهندو.

خدا اسان کي پنهنجي صورت ۾ پيدا ڪيو، پر هي سچ اسان جي ذهنن کان پڇي ويو آهي. اسان ان وهم ۾ مبتلا ٿي ويا آهيون ته اسان جي تقدير ڏکيائي آهي ۾ اسان جي تقدير فنا آهي. اسان کي دانائي جي خنجر سان وهم جو پردو ڦاڙي ان جي پويان چمڪندڙ سچائي ڏسڻ گهرجي.

اسين ڪير آهيون ۾ اسان جي اصل فطرت ڇا آهي؟

انسانن ۾ واضح فرق آهن، ڇا اهو انهن جي نفسياتي يا جذباتي بناوت ۾، زندگي ۾ اهي جيڪي ڪردار ادا ڪن ٿا، ڪم ۾ سرگرميون جيڪي اهي پيروي ڪن ٿا، يا خواهشون جيڪي اهي محسوس ڪن ٿا پر انهن سڀني فرقن جي پويان ٻه شيون آهن جيڪي هر انسان چاهي ٿو ۾ ضرورت آهي بغير ڪنهن استثنا جي هڪ آهي هر قسم جي درد ۾ خواهش کان آزادي ٻيو آهي مڪمل ۾ دائمي خوشي - مڪمل اطمينان، جتي امن، پيار، حڪمت ۾ خوشي رهن ٿا.

حقيقت ۾، انسان جيڪو حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو اهو خدا آهي، چاهي اهي اهو نالو استعمال ڪن يا نه. عقلمند چون ٿا ته خدا خوشي جو جوهر ۾ خوشي جو روح آهي ۾ ڪو به مڪمل اطمينان محسوس نه ڪندو جيستائين ڪو سڌو سنئون ڪائناتي ذريعن مان نه ڪڍندو. هي انساني حالت کي سمجهڻ لاءِ هڪ اهم نقطو آهي.

پر ماڻهو ڪٿي ڳوليندا آهن جيڪو اهي ڳوليندا آهن؟

اهي ان کي صرف دنياوي شين ۾ ڳوليندا آهن: ملڪيتن ۾، ٻاهرين حالتن ۾، ۾ ٻين ماڻهن سان لاڳاپن ۾ پر تخليق جي فطرت کي ڏسندي، هن دنيا ۾ ڪنهن به شيءِ، ڪنهن به شخص يا ڪنهن به حالت ۾ ان کي ڳولڻ ناممڪن آهي.

تخليق دوئي جي اصول تي ٻڌل آهي. صرف هڪ رنگ ۾ تصوير هجڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته ان جي مخالف کان سواءِ ڪو به طريقو ناهي. ساڳئي طرح، وجود جي ڪنهن به پهلوءَ جو دوئي کان الڳ ٿي وجود ۾ رهڻ ناممڪن آهي. تنهن هوندي به، ماڻهن کي متحرڪ ڪندڙ خواهشن جي جانچ ڪرڻ تي، اسان کي معلوم ٿئي ٿو ته اسان مان هر هڪ صرف سٺي، خوشگوار، خوبصورت ۾ مثبت شين جي خواهش رکي ٿو، بغير ڪنهن به

ناپسنديده يا ناپسنديده شيءِ سان معاملو ڪرڻ جي معمولي خواهش جي. پر اهو ناممڪن آهي.

هن پٽي دنيا ۾، درد کان سواءِ ڪا به خوشي ناهي، اوندهه کان سواءِ ڪا به روشني ناهي، برائي کان سواءِ ڪا به چڱائي ناهي، موت کان سواءِ ڪا به زندگي ناهي. سڪي جا ٻئي پاسا الڳ نه ٿي سگهن ٿا. ان جو مطلب اهو آهي ته جيڪو اسان پنهنجي اندر ۾ چاهيون ٿا اهو هن دنيا مان حاصل نٿو ڪري سگهجي.

ماڻهو ڳولا ڪندا آهن - ها، اهي پنهنجي پوري طاقت سان ڳولا ڪندا آهن - پر اهي اهو نه ڳولي سگهندا آهن جيڪو اهي ڳوليندا آهن، جيڪو مايوسي ۾ نااميدي کي جنم ڏيندو آهي اهو نه رڳو مايوسي ڏانهن وٺي ويندو آهي پر وڏي ناراضگي ۾ شديد ڪاوڙ جو سبب پڻ بڻجندو آهي، ۾ نتيجي طور تي تشدد جي عملن جو سبب بڻجندو آهي. اهو سڀ ڪجهه ان ڪري ٿئي ٿو جو اهي اهو نه ڳولي رهيا آهن جيڪو اهي صحيح جاءِ تي ڳولي رهيا آهن، ۾ نتيجي طور، انهن کي اهو نه ملندو آهي جيڪو انهن جي دل چاهي ٿي.

اسان جي زماني ۾ ماڻهو زندگيءَ جي معنيٰ ۾ مقصد بابت گهٽو ڪجهه نٿا ڄاڻن، ۾ تنهن ڪري اهي مونجهاري ۾ مونجهاري جو شڪار آهن.

فطرتاً، انسان مقصد تي هلندڙ مخلوق آهن جيڪڏهن انهن جي زندگي ۾ ڪو مقصد نه آهي، ۾ جيڪڏهن انهن جا ذهن، توانائيون، مرضي ۾ جذبات مثبت ۾ تعميري طريقي سان هدايت نه ڪيا وڃن، ته اهي تباهي واري رستن ڏانهن رخ ڪندا جهڙوڪ شراب ۾ منشيات جو استعمال، تشدد جو رستو اختيار ڪرڻ، وغيره. زندگي جو آخري مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي ۾ اهو فردن تي فرض آهي ته اهي نيڪ عملن، صحيح نقطه نظر، مثبت روين، ۾ پنهنجن جذبات جي فائديمند چينلنگ ذريعي پنهنجن ڪردارن ۾ ٻاهرين سرگرمين کي هم آهنگ ڪن.

اسان جي فطرت جا اهي ٻه پهلو - اندروني يا روحاني پهلو ۾ ٻاهرين پهلو - جيڪڏهن صحيح طرح سان سمجهيا وڃن ته متضاد نه آهن، بلڪه، اهي هڪ ٻئي جي مدد ڪن ٿا ۾ اسان جي جسماني، نفسياتي، جذباتي، ۾ روحاني صلاحيتن ۾ صلاحيت کي ترقي ۾ وڌائڻ ۾ مدد ڪن ٿا.

ماڻهو هڪ وڏي خالي جاءِ ۾ رهن ٿا، ذهني محرڪ يا نفسياتي محرڪ کان خالي. اهي مقصد جي کوٽ ۾ ڪنهن به اهڙي شيءِ جي غير موجودگيءَ جي ڪري بور محسوس ڪن ٿا جيڪا انهن جي زندگين کي قدر ۾ معنيٰ ڏئي

سگهي ٿي. سراسري ماڻهو شايد ڪم ڪرڻ ۽ رويي ڪرڻ جي قابل هجي جيئن اهي نفسياتي ۽ ذهني طور تي صحتمند هجن، پر ڇا اهي خوش آهن؟

زندگيءَ جو بنيادي مقصد اهو ڄاڻڻ آهي ته اسين ڪير آهيون ۽ اسان جي اصل فطرت ڇا آهي جيڪڏهن اسان زندگيءَ جي گهري پهلوئن کي اهو ڌيان ڏينداسين جيڪو اهي مستحق آهن، ته اسان ناگزير طور تي خوشي محسوس ڪنداسين، ڇاڪاڻ ته انساني خوشي پنهنجي روحاني خود سان ڳنڍڻ سان ڳنڍيل آهي، جنهن کان سواءِ انسان جو ڪو به وجود يا وجود ناهي.

ناڪامي يا بيماري جو خوف ان بابت مسلسل سوچڻ سان پرورش پاتا آهي جيستائين ناڪامي جو خيال شعوري ذهن مان لاشعور ۾ داخل ٿئي ٿو ۽ آخرڪار اعليٰ شعور تائين پهچي ٿو. پوءِ، لاشعور ۽ اعليٰ شعور ۾ جڙيل خوف، وڌڻ ۽ وڌڻ شروع ڪري ٿو جيستائين اهو شعوري ذهن کي خوف جي ٻوٽن سان نه پريندو آهي جيڪي شروعاتي سوچ جيتري آساني سان ختم نه ٿيندا آهن جڏهن اهو اُپرندو آهي. اهي نقصانڪار ٻوٽا آخرڪار زهريلا ۽ موتمار ميوا ڏين ٿا. خوشقسمتيءَ سان، ان جون پاڙون اندر مان جرئت تي مضبوط ڌيان ڏيڻ ۽ خدا تي مڪمل ايمان جي شعور کي پيدا ڪرڻ سان ختم ڪري سگهجن ٿيون ۽ اهو ته هو انهن جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي پاڻ کي مدد ڪرڻ ۽ انهن کي نقصان کان بچائڻ چاهين ٿا.

هڪ دفعي، هڪ ننڍڙو بلبلو سمنڊ جي مٿاڇري تي تري رهيو هو، طوفانن ۽ بجليءَ کان هوشيار، جڏهن هن هڪ آواز ٻڌو جيڪو هن کي سرگوشي ڪري رهيو هو: "زندگيءَ جو ننڍڙو بلبلو، توکي ڇا ٿيو آهي؟"

ڇا توهان کي خبر ناهي ته توهان زندگي جي سمنڊ جو حصو آهيو؟ ننڍڙي بلبل چوڌاري ڏٺو ۽ ان حقيقت کي محسوس ڪيو.

انساني شعور هڪ ننڍڙي بلبل وانگر تري ٿو ڪائناتي شعور جي سمنڊ جي مٿاڇري تي، ان کي هڪ عارضي بلبلو سمجهي، بيماري، غربت ۽ موت جي خوف کان ٿڙڪي رهيو آهي او بلبلو، ڇا توهان سمنڊ کان ٻڌو ٿا؟ پنهنجي چوڌاري غور سان ڏسو، پنهنجي نقطه نظر کي پنهنجي فوري ماحول کان خدا جي لامحدود دائري ڏانهن منتقل ڪريو، وڏيڪ ڳولهيو، پنهنجي سمجهه کي وسيع ڪريو، ته جيئن توهان ڄاڻو ۽ پڪ ڪريو ته توهان سندس وسيع سمنڊ سان هڪ آهيو، ۽ خدا توهان سان گڏ آهي، هو توهان جي حفاظت ڪري ٿو، هو توهان کي هاڻي ۽ هميشه لاءِ برقرار رکي ٿو.

ڦندن ۾ ڦندن کان بچڻ

جڏهن به توهان پنهنجي دل ۾ ڪا مضبوط خواهش محسوس ڪندا آهيو جيڪا توهان کي ان کي پورو ڪرڻ لاءِ مجبور ڪندي آهي، ته سمجهداري استعمال ڪريو ۽ پاڻ کان پچو، "چا هي هڪ سٺي خواهش آهي جيڪا پوري ٿي سگهي ٿي، يا هڪ خراب خواهش جنهن جو احترام نه ڪيو وڃي؟" غير صحتمند مادي خواهشون اسان کي غلط اميدون ۽ وهمي خوشي ڏئي اسان جي خراب عادتن کي همٿائين ٿيون. اهڙين حالتن ۾، سچائي کي ظاهر ڪرڻ لاءِ سمجهداري جي طاقت کي استعمال ڪرڻ گهرجي. خراب عادتون آخرڪار ناخوشي جو سبب بڻجن ٿيون جڏهن انهن جي حقيقي فطرت ظاهر ٿئي ٿي، اهي ڪنهن شخص کي ڏک جي ڦند ۾ مصيبت جي ڦند ۾ ڦاسائڻ لاءِ بي وس ٿي وڃن ٿيون.

غور ۽ ڪهاڻيون

زندگي ۾ موت ۾، ڏکن ۾ آفتن ۾، اي خداوند، تو تي منهنجو ايمان مضبوط ۽ غير متزلزل، مضبوط ۽ غير متزلزل رهي ٿو.

منهنجي خواهش ۽ دعا جو هر ساهه منهنجي روح ۾ دروازا ۽ دريون کوليندو آهي جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج تمام گهٽين پريل جڳهن تي چمڪي ٿو، تيئن مان پنهنجي زندگي جي سيني شعبن ۾ روزاني سرگرمين ۾ الاهي محبت جون ڪرڻيون ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائيان.

مشڪ هرڻ جي ڪهاڻي

مشڪ هڪ قيمتي مادو آهي جنهن جي خوشبو تيز هوندي آهي، جيڪا هماليه جي بلند جبلن ۾ رهندڙ مشڪ هرڻ جي ناف ۾ ملندي آهي.

هڪ پيرو هرڻ هڪ خاص عمر تائين پهچي ٿو، دلڪش مشڪ پنهنجي ناف مان چپ چاپ ٽمٽار ٿيڻ شروع ڪري ٿي، ۽ هرڻ ان پرڪشش خوشبوءَ کان بيزار ٿي وڃي ٿو ۽ ناچڻ شروع ڪري ٿو ۽ ان خوشگوار خوشبوءَ جي سرچشمي جي ڳولا ڪري ٿو.

اهو هڪ هنڌ کان ٻئي هنڌ منتقل ٿئي ٿو، پٿرن جي وچ □ □ وڻن هيٺان سونگهي ٿو، هر هنڌ ان دلچسپ خوشبوءَ جي سرچشمي جي ڳولا ڪري ٿو.

آخرڪار، هو ناراض □ وڌيڪ پريشان □ پريشان ٿي ويندو آهي جڏهن هن وٽ لفظن جي کوٽ هوندي آهي □ هو اهو نه ڳولي سگهندو آهي جيڪو هو خواهش □ جذبي سان ڳولي رهيو آهي.

مشڪ جي سرچشمي تائين پهچڻ جي آخري ڪوشش □، اهو پنهنجي قسمت کي منهن ڏيڻ □ پنهنجي موت کي منهن ڏيڻ لاءِ اوچي پٿريلي ٽڪرين مان اونهي وادي □ ٽپو ڏئي ٿو، جنهن موقعي تي شڪاري ان کي پڪڙڻ □ ان مان مشڪ جي ٿلهي يا غدود ڪڍڻ جي قابل ٿي ويندا آهن.

انهيءَ سلسلي □، هڪ روشن خيال شاعر ڪجهه هن طرح پڙهيو:

اي بيوقوف مشڪ هرڻ!

توهان ڇو ڏک □ آهيو؟ توهان کي ننڊ ڇو نه آئي آهي؟

هي مشڪ موجود آهي.

پنهنجي پيٽ جي ٿلهي سان، اي بيوقوف!

جيتوڻيڪ توهان پنهنجي نڪ سان ڇُهيو

توهان کان خفيه خوشبو اچي ٿي

توهان اهو ڪٿيو هوندو جيڪو توهان اميد ڪيو هو

□ توهان خرچ ڪرڻ کان سواءِ رهندا هئا

ڇا توهان نٿا سمجهو، منهنجا دوستو، ته گهڻا ماڻهو مشڪ هرڻ وانگر هلن ٿا؟ اهي هميشه □ هميشه لاءِ پاڻ کان ٻاهر هر هنڌ خوشي ڳولي رهيا آهن.

ها، اهي راند □ خوشي ڳوليندا آهن، □ خواهشن □ خواهشن □ پاڻ کي ٿڪائي ڇڏيندا آهن. اهي دولت جي لڙڪندڙ رستن تي چڙهندا آهن جيستائين اهي آخرڪار وڏين اميدن جي ٽڪرين مان ٽپو ڏئي مايوسي □ ناڪامي جي پٿرن ڏانهن ويندا آهن جڏهن اهي پنهنجي روح جي گهري کوهن □ محفوظ ٿيل سچي خوشي ڳولڻ جي قابل نه هوندا آهن.

جيڪڏهن اسين پنهنجن خيالن ڪي اندر ڏانهن موڙينداسين، □ گهري سوچ ويچار ڪنداسين، ته اسان روح جي سڪون □ سچي □ دائمي خوشي جو ذريعو ڳولينداسين جيڪا اسان ڳولي رهيا آهيون.

اسان ڪي مشڪ هرڻ وانگر نه ٿيڻ گهرجي، غلط هنڌن تي خوشي جي ڳولا □ مري وڃڻ گهرجي، بلڪه، اسان ڪي هوشيار رهڻ گهرجي □ پنهنجي اندر خوشي ڳولڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پاڻ کان ٻاهر نه.

ٻڌڻ جي ڪهاڻي

هڪ ڀيري هڪ ماڻهو مون وٽ آيو □ چيو ته هو دل جي دائمي بيماري □ مبتلا آهي، □ وڌيڪ چيو:

"مون ڪيترين ئي ڪوششون ڪيون آهن، پر مان دل جي درد کان نجات حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهيان"

آرام سان سوچڻ کان پوءِ، مون کيس قينچي آڻڻ لاءِ چيو. هن ڏڪندي مون ڏانهن ڏٺو □ چيو:

"ڇا توهان منهنجي دل کي چيرڻ جو ارادو ڪيو ٿا، سائين؟"

مون کلندي جواب ڏنو، "مان ڊاڪٽر نه آهيان ڇا توهان ڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ کي سرجري ڪرڻ لاءِ قينچي استعمال ڪندي ڏٺو آهي؟!"

آخرڪار، هو بيزاريءَ سان قينچيۓ کڻي آيو، تنهن ڪري مون سندس ڪوٽ جو هڪ بٽڻ ڪٽي ڇڏيو □ کيس چيو ته ان جي جاءِ تي ٻيو بٽڻ نه سلائي، □ جتي بٽڻ غائب آهي اتي پنهنجو هٿ نه رکي. مون کيس اهو به چيو ته ٻن هفتن کان پوءِ مون وٽ واپس اچي، □ مون کي اميد هئي ته هو ان دوران صحتياب ٿي ويندو.

ماڻهو کلندي چيو، "مان توهان جي چوڻ تي عمل ڪندس ڇو ته مون کي توهان تي ڀروسو آهي، پر مون کي لڳي ٿو ته اها سڀ کان عجيب دوا آهي جيڪا مون کي ڪڏهن به ڏني وئي آهي!"

ٻن هفتن کان پوءِ هو ڊوڙندو مون وٽ آيو □ حيران ٿيندي چيو:

"ماهرن مون کي يقين ڏياريو ته مان دل جي بيماري کان شفاياب ٿي چڪو آهيان. تنهن ڪري، خدا جي واسطي، توهان ڇا ڪيو؟ ڇا توهان هڪ بٽڻ مان هڪ جن ڪڍيو؟"

مون مسڪرائيندي جواب ڏنو: "ها! توهان جو هٿ مسلسل بڻ سان کيڏي رهيو هو، ۽ بڻ دل سان ڳنڍيل هو"

اهو بڻ اهو جن هو جيڪو توهان جي دل ۾ درد پيدا ڪري رهيو هو، تنهن ڪري مون بڻ ڪٽي ڇڏيو ۽ توهان کي چيو ته ان کي نه بدلايو يا پنهنجي دل تي هٿ نه رکو، انهي طريقي سان، توهان جي دل دٻاءُ کان آزاد ٿي وئي ۽ توهان کي تڪليف ڏيڻ بند ٿي وئي!

هر شيءِ تيزي سان هلي رهي آهي، ۽ ماڻهو ڪيترن ئي شين ۾ مصروف آهن قدرتي طور تي، وقت ضايع ڪرڻ، موسم کي توهان کي ڇڏڻ ۽ خالي هٿين ختم ٿيڻ کان بهتر آهي ته دنيا جي فضل حاصل ڪريو پر جيڪو حاصل ڪرڻ گهرجي اهو زندگي جو سڀ کان امير ترين فصل آهي: خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ان کي ڄاڻڻ سچي خوشي حاصل ڪرڻ جو واحد طريقو هن دنيا ۾ ڪجهه حاصل ڪرڻ ۽ روحاني ڪاميابي حاصل ڪرڻ آهي.

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي پنهنجي روزاني فرضن کي خدا تي غور ڪرڻ ۽ پنهنجي ذهن ۽ جسم کي برڪت واري الاهي توانائي سان چارج ڪرڻ کان اڳ شروع نٿا ڪن.

دنيا جون ڪيتريون ئي گهرجون انهن کي روڪي سگهن ٿيون جيڪي پنهنجن روحاني مقصدن جي ڳولا ۾ آهن ۽ انهن کي انهن جي چونڊيل رستي کان هٽائي سگهن ٿيون پر جيڪي غير متزلزل عزم رکن ٿا اهي ڪنهن به شيءِ کي انهن کي رستي کان پري ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندا آهن؛ اهي مشڪل يا خراب حالتن جي باوجود عزم سان ثابت قدم رهندا آهن.

دنيا اسان کي ڇا به ڏئي، اهو اسان جي دلين جي خواهش کي پورو نه ڪندو، جيڪي ڪنهن وڌيڪ مستحڪم، اهميت ۾ وڌيڪ، ۽ دنيا جي خزانن ۽ دولت کان وڌيڪ قيمتي شيءِ جي خواهش رکن ٿا.

جڏهن ڪو ماڻهو مري ٿو - توهان جي عمر ڊگهي هجي - دنيا جي ڪا به طاقت ان لاءِ ڪجهه به نٿي ڪري سگهي. اسان جي هن دنيا مان نڪرڻ کان پوءِ ڪير اسان جي مدد ڪري سگهي ٿو؟ خدا تنهن ڪري، اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته هي دنيا اسان جي آسماني گهر جي سفر ۾ صرف هڪ عارضي رڪاوٽ آهي، جتي اسان هميشه لاءِ رحمدل جي حضور ۾ رهنداسين.

گهڻي دولت صحت، امن ۽ اثرائتي جي ضمانت نٿي ڏئي، پر امن ۽ اثرائتي حاصل ڪرڻ روحاني ۽ مادي ٻنهي سطحن تي متوازن ڪاميابي جو سبب بڻجندو.

گهڻا ماڻهو ذهني ڪارڪردگي صرف مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ ترقي ڪندا آهن پر جڏهن ڪو ماڻهو پاڻ تي ضابطو رکي ٿو ۽ پنهنجي نفسياتي طاقتن کي منظم ڪري ٿو ۽ خدائي منصوبي جي مطابق عمل ڪري ٿو، ته سندس زندگي برڪت واري ٿيندي، ۽ هو روح جي امرت جو مزو چکندو جڏهن ته هن زمين تي هو هاڻي عادتن ۽ خواهشن جو قيدي نه رهندو، پر سندس شعور خدائي موجودگي جي دل ۾ تبديل ٿي ويندو، ۽ هو اتي رهندو ۽ نئين خوشين مان لطف اندوز ٿيندو جيڪي وضاحت جي خلاف آهن.

جسم سڀ کان وڏو دواسازي آهي

طبي محققن اهو دريافت ڪيو آهي ته جڏهن اسان گهڻي خوشي محسوس ڪندا آهيون، ته جسم اينٽي ڊپريسنٽس ۽ ٻيون دٻاءُ گهٽائڻ واريون دوائون پيدا ڪندو آهي جيڪي ڊاڪٽرن جي تجويز ڪيل دوائن جيتريون طاقتور ۽ اثرائتي هونديون آهن. جسم ڌرتيءَ تي سڀ کان وڏو فارميسي آهي، جيڪو صحيح وقت تي صحيح شيءِ پيدا ڪرڻ جي قابل هوندو آهي جڏهن اسان روحاني توازن سان هم آهنگ هوندا آهيون جيڪو خدا اسان ۾ رکيو آهي.

سڀ دٻاءُ نقصانڪار نه هوندو آهي؛ دٻاءُ اسان جي جسمن ۾ وهندڙ اهم توانائي کي جاڳائيندو آهي ۽ سرگرمي ۽ حرڪت کي متحرڪ ڪندو آهي. مطالعي مان ظاهر ٿيو آهي ته مناسب مقدار ۾ دٻاءُ فائديمند آهي.

پر مسئلو تڏهن پيدا ٿئي ٿو جڏهن دٻاءُ هڪ صحتمند سطح کان وڌي وڃي ٿو.

اسان مان هر هڪ جي دٻاءُ جي هڪ ذاتي حد آهي، ۽ جڏهن اها حد وڌي ويندي آهي، ته اسان کي گهرجي ته ان کان وڌيڪ دٻاءُ ۾ پئجي ويندا آهيون، ۽ اسان کي شايد ان جي خبر نه هوندي جيستائين جسم، جذبات ۽ ذهن ۾ مسئلا ظاهر ٿيڻ شروع نه ٿين.

خدا سان گڏ زندگي خوشي ۽ مسرت آهي، جڏهن ته خدا کان سواءِ پريشاني، انتشار، ڏکيائي ۽ آفت به آهي. پوءِ اسان ڪيئن امن ۽ سڪون

حاصل ڪري سگهون ٿا هڪ اهڙي زندگي ۽ جيڪا آفتن ۽ المين جي غلبي ۽ هجي، ۽ هن ڌرتيءَ تي ڪجهه خوشي آٽي سگهون ٿا؟

پهرين ضرورت اها آهي ته جڏهن اسان انهن جي اثر هيٺ هجون ته زندگيءَ جي دٻاءُ کان آگاهه رهون.

خدا سڀ ڪجهه حڪمت وارو ۽ سڀ ڪجهه ڄاڻندڙ آهي، ۽ هن اسان جي جسمن کي آرام، تڪليف، سڪون ۽ پريشاني جهڙا سگنل ڏنا آهن، ۽ اسان کي انهن سگنلن تي ڌيان ڏيڻ گهرجي. اسان جي جسمن ۾ هڪ الاهي ذهانت آهي جيڪا اسان کي ڪجهه ٻڌائڻ جي ڪوشش ڪري ٿي، ۽ اسان کي دٻاءُ يا آرام جي وقت ۾ انهن پيغامن کي ٻڌڻ گهرجي. جڏهن توهان دٻاءُ محسوس ڪريو ٿا، ته پنهنجي ذهن کي پنهنجي جسم جي ان حصي تي مرڪوز ڪريو جيڪو دٻاءُ جو تجربو ڪري رهيو آهي، پوءِ هڪ ڊگهو ساهه وٺو ۽ ساڳئي وقت، ان حصي کي نرميءَ سان تنگ ڪريو جيستائين اهو وائبريٽ نه ٿئي. پوءِ آرام ڪريو ۽ دٻاءُ کي آزاد ڪريو. هي جسم ۾ توانائي ۾ اهم توازن برقرار رکڻ ۾ مدد ڪندو ۽ ان کي دٻاءُ جي نقصانڪار اثرن کان بچائيندو.

اسان سانس ذريعي جذباتي دٻاءُ کي به منظم ڪري سگهون ٿا جڏهن توهان خوف يا ڪو ٻيو نقصانڪار جذبو محسوس ڪندا آهيو، ته آهستي آهستي، گوڏها ۽ تال سان ڪيترائي ڀيرا سانس اندر ۽ ٻاهر ڪڍو، هر ساهه سان توهان جي جسم کي آرام ڪرڻ جي اجازت ڏيو. هي توهان جي تيز دل جي ڌڙڪن کي سست ڪرڻ، عام رت جي گردش کي بحال ڪرڻ، توهان جي اعصاب ذريعي اهم توانائي جي وهڪري کي آسان بڻائڻ، ۽ توهان جي ذهن کي پرسڪون ڪرڻ ۽ توهان جي خيالن کي صاف ڪرڻ ۾ مدد ڪندو.

زندگي ڪا هنگامي صورتحال ناهي؛ اها هڪ خوبصورت الاهي اظهار آهي، ۽ اسان کي ان مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي اڃو ته ياد رکون ته مسڪراهٽ هڪ طاقت آهي؛ جيڪڏهن اسان ان کي استعمال نه ڪندا آهيون، ته اسان زندگي جو هڪ اهم پهلو وڃائي ڇڏيندا آهيون.

انسان جذبات ۽ احساسن سان گڏ روح آهن، ۽ انهن جو هڪ جسم آهي جيڪو اهي لباس يا ٻاهرين ڪوٽ وانگر پائيندا آهن پر جيستائين اسان صرف جسم ۽ جذبات جي سطح تي رهنداسين، اسان دٻاءُ ۽ ٽينشن جي منفي اثر هيٺ ايندا رهنداسين۔

جڏهن اسين پنهنجي بنيادي فطرت سان هم آهنگ ٿي وڃون ٿا، جيڪو روح آهي، ته روح جي خوشي دل ۾ وهندي آهي ۾ پيار ۾ تبديل ٿي ويندي آهي. هن پيار کي محسوس ڪرڻ، روح جي سڪون ۾ سڪون سان گڏيل، ۾ ان جي هم آهنگ اثر هيٺ عمل ڪرڻ ۾ رابطو ڪرڻ، ٽينشن ۾ تضادن سان ڀريل دنيا ۾ قدرتي طور تي رهڻ جو سڀ کان مناسب طريقو آهي. هن خوشي سان هم آهنگ ٿيڻ زندگي جي مسئلن جو حل آهي.

نوٽ: بيان جي حوالي سان: "جسم هڪ اينٽي ڊپريسننٽ ۾ پيا مادا پيدا ڪري ٿو جيڪي دٻاءُ ۾ ٽينشن کي گهٽ ڪن ٿا، جيڪي ڊاڪٽرن جي تجويز ڪيل کان گهٽ طاقتور ۾ اثرائتو نه آهن،" هي طبي صلاح ۾ نسخن کان سواءِ صلاح نه آهي، تنهن ڪري وضاحت جي ضرورت آهي.

مقناطيسي مساواتون

هڪ مضبوط موجودگي ۾ بڇڙي رجحانن وارو ماڻهو + هڪ مهربان پر ڪمزور ارادي وارو ماڻهو = بڇڙو مقناطيسيت مهرباني تي غالب آهي

هڪ ڪمزور ارادي وارو ماڻهو جنهن ۾ بڇڙا رجحان هجن + هڪ مضبوط ارادي وارو ماڻهو جنهن ۾ سٺي رجحان هجن = سٺو مقناطيسيت برائي تي غالب اچي ٿو.

ڪمزور روحاني مقناطيس + برائي حياتياتي مقناطيس = مضبوط برائي مقناطيس

مضبوط اخلاقي طاقت + ڪمزور اخلاقي طاقت = وڌيڪ اخلاقي طاقت

هڪ ماڻهو جيڪو ڪاوڙيل ۾ تشدد ڪندڙ آهي + هڪ ماڻهو جيڪو نرم ۾ مهربان آهي = ڪاوڙ جي مقناطيسيت نرمي تي غالب آهي.

مضبوط، متوازن، ۾ پرسڪون مزاج + مزاج جيڪو ڪڏهن ڪڏهن عدم اطمينان ڏانهن مائل ٿئي ٿو = سڪون جي مقناطيسيت غالب آهي

دائمي جڙيل ناڪامي + گهٽ جڙيل ناڪامي = مضبوط ناڪامي مقناطيسيت

مضبوط مثبت ڪاميابي + گهٽ مثبت ڪاميابي = وڌندڙ ڪاميابي

مضبوط ناڪامي وائبريشن + مضبوط ڪاميابي وائبريشن = يا ته مضبوط ناڪامي مقناطيس يا مضبوط ڪاميابي مقناطيس، ماحول ۽ حالتن تي منحصر آهي.

هڪ مضبوط، صحتمند ذهن + مڪمل جهالت = يا ته هوشياري ۽ مهارت يا جهالت ۽ بيوقوفي

شاندار روحاني طاقت + شاندار عملي طاقت = روحاني مقناطيسيت - هڪ واقعي شاندار عملي طاقت

جيڪڏهن ماڻهو آسمان ۾ ڪيترن ئي گرهن جي مخلوق کي ڏسي سگهن جيڪي انهن جي چوڌاري آهن، ته شايد ڪجهه پنهنجن فوت ٿيل پيارن کي ڳولڻ جي ڪوشش ڪندا. خدا منهنجي روحاني اکيون کولي ڇڏيون آهن، ۽ مان انهن مان ڪيترن ئي روحن کي ڏسان ٿو جيڪي زميني دائري کي ڇڏي ويا آهن. روحاني اک (متي جو مرڪز) تي ڌيان ڏيڻ سان، ڪو به اندروني نظر سان روشن دنيا کي ڏسي سگهي ٿو جتي اهي سيئي نيڪ روح آباد آهن جيڪي آسماني جهاز تي رحم ڪندڙ جي حضور ۾ چڙهندا آهن.

انسانن ۾، دل هڪ وائرليس رسيور ۽ روحاني اک هڪ ٽرانسميٽر طور ڪم ڪري ٿي جيتوڻيڪ توهان پنهنجن پيارن کي نه ڏسي سگهو ٿا، جيڪڏهن توهان خاموشيءَ سان پنهنجي جذبات کي دل تي مرڪوز ڪريو ٿا، ته توهان انهن پيارن جي موجودگي محسوس ڪري سگهو ٿا جيڪي هاڻي آسماني جسمن ۾ رهن ٿا، خدا جي امن ۽ سلامتي مان لطف اندوز ٿي رهيا آهن ۽ جسم جي پابندين کان پنهنجي آزاديءِ ۾ خوش ٿي رهيا آهن، تنهنڪري توهان انهن جي امن ۽ آرام حاصل ڪندا آهيو ۽ توهان جو دل انهن بابت اطمينان حاصل ڪندو آهي.

جڏهن مان خدا جو نالو ڪٽان ٿو، منهنجو سڄو وجود وڏي خوشي ۾ ڳري ويندو آهي پر هي حالت مون کي صرف وڏي ڪوشش کان پوءِ آئي. پهرين، مان تڙپ لاءِ نه هوس، چاڪاڻ ته منهنجو ذهن تڏهن گم ٿي ويو هو پر هاڻي، جيئن ئي مان پنهنجن خيالن ۽ شعور کي روحاني مرڪز تي مرڪوز ڪريان ٿو - ابرو جي وچ واري جاءِ - سڀ خيال غائب ٿي وڃن ٿا، ساهه کڻڻ پاڻمرادو بند ٿي وڃي ٿو، دل ڌڙڪڻ بند ٿي وڃي ٿي، ذهن جي انتشار گهٽجي وڃي ٿي، ۽ روح تي هجڻ جون حالتون نازل ٿين ٿيون، ته جيئن مان روحاني خوشي محسوس ڪريان ۽ الاهي نعمت ۾ ڏڪيل آهيان.

سونهري چوٽيون

خوشي منهنجو حق آهي، منهنجو ورثو آهي، ۽ منهنجو لڪيل الاهي خزانو آهي مون کي پنهنجي اندر اهي خزانا ڳولڻ جي هدايت ڪريو جيڪي بادشاهن جي خوابن کان به وڌيڪ هجن.

* * *

زندگي هڪ ذهين حرڪت آهي جنهن جو هڪ باقاعده تال آهي. اهو پاڻ کي بي جان شين ۾ شڪل ڏئي ٿو، يا هڪ زنده ۽ متحرڪ شڪل اختيار ڪري ٿو. زندگي سڀني کي گهيرو ڪري ٿي ۽ هر شيءِ ۾ شامل آهي.

* * *

اي سڀ کان وڏو عاشق، تون زندگي آهين، تون منهنجو مقصد ۽ منهنجي تمنا آهين.

* * *

مون کي پنهنجي آسماني باغ ۾ هڪ ٽڙيل گلاب بڻاءِ، يا پنهنجي چمڪندڙ پيار جي هار ۾ هڪ چمڪندڙ موتي بڻاءِ، يا مون کي سڀ کان وڏو اعزاز ڏي: پنهنجي دل ۾ سڀ کان ننڍي جاءِ.

* * *

جتي ٻيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

* * *

اچو ته خوابن جو هڪ سونهري قالين ٺُٽيون، مٺين يادن ۽ سڌريل خيالن جي ريشمي تارن سان.

* * *

پيار سينڊ پيپر وانگر آهي جيڪو ذهن کي پالش ڪري ٿو ۽ ڪردار مان ڪنائي ختم ڪري ٿو.

* * *

وبائي مرض، آفتون، ۽ فطرت ۾ پرتشدد تبديليون جيڪي تباهي، تباهي ۽ وسيع نقصان آڻين ٿيون، اهي "الهي حڪم" نه آهن. اهي آفتون انساني سوچن ۽ عملن مان پيدا ٿين ٿيون. جتي به دنيا جي نيڪي ۽ بدي جي نازڪ توازن کي انساني خراب ارادن ۽ غلط ڪمن جي ڪري نقصانڪار لهرن ۽ وائبريشن جي جمع ٿيڻ سان خلل پوي ٿو، اتي افراتفري جو راڄ آهي ۽ وڏي تباهي اچي ٿي.

* * *

مان هر ڪنهن قوم کان بهترين وٺندس، ۽ سڀني قوميتن جي خامين تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ انهن جي سٺين خوبين جي تعريف ڪندس.

* * *

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڀلائيندڙ لاءِ گهڻيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي هڪ گهري احساس سان ڀريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته هي وهڪرو پنهنجي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هڪ مسلسل وهڪرو جيڪو روحن تائين ان ذريعو سان هم آهنگي ۾ پهچندو آهي، انهن کي انهن ماڻهن تائين خوشي منتقل ڪرڻ جي قابل بڻائيندو آهي جيڪي امن جي خواهشمند آهن.

* * *

دل مان نڪتل ڪيترا مهربان لفظ ڪيترن ئي غمن کي دور ڪري چڪا آهن ۽ ڪيترا عقلمند آواز اونداهي رستن کي خوشي ۽ سڪون جي ڏيئن سان روشن ڪري چڪا آهن!

* * *

اسين هر تجربي مان وڌندا آهيون جنهن مان گذري رهيا آهيون، جيستائين اسان اهو سمجهون ٿا ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۽ مصيبت لاءِ جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۽ مقصد آهي.

* * *

تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ان کي خوبصورت، پائيدار ۽ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي.

* * *

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۽ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

* * *

جڏهن ذهن هڪ تڙپيل روح جي گهراين مان هڪ دلدار، پرجوش سرگوشي خدا ڏانهن ڪندو آهي، ته روح جو سڏ عالمگير دل کي ڇهندو، ۽ جواب ايندو، ان سان گڏ بيحد خوشي آڻيندو. هي ذهني سرگوشي مرضي

ڪي تيستائين ترقي ڪري ٿي جيستائين ان □ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري طاقت نه هجي.

* * *

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن □ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندي آهي، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيء بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، چاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق □ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

* * *

ڪنهن به شخص کي خدا جي عطا ڪيل سيني ذهني صلاحيتن کي ثوري وقت جي شين جي ڳولا □ وقف نه ڪرڻ گهرجي، نه ته هو پاڻ کي ماديت جي چڪر □ وڃائي ڇڏين □ پاڻ لاءِ غير ضروري حدون □ پابنديون پيدا ڪري ڇڏين. ان جي بدران، انهن کي پنهنجي ذهني صلاحيتن کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي □ پنهنجي اخلاقي صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن صحيح □ غلط جي وچ □ فرق ڪري سگهجي، □ ڇا نقصانڪار آهي □ ڇا فائديمند آهي.

* * *

سچائي راين □ نظرين کان ٻاهر آهي، □ ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل آهن.

* * *

اي خداوند، سڪون جا دروازا کوليو □ منهنجي روحاني خيالن جي پناهه گاهه کي برائي وسوسن جي حملي کان بچايو □ منهنجي دل جي باغ □ منهنجي خواهشن جا گلاب ڦُلڻ ڏيو جيئن مان توهان جي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

* * *

نظرياتي علم الاهي علم حاصل نٿو ڪري سگهي، □ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي نه گذاريو جيڪي حقيقت □ لاڳو نه ٿي سگهن، ٻي صورت □ ماڻهو پاڻ کي گهاٽي ذهني جهنگلن جي وچ □ ڳوليندو □ نظرين جي دائري کان ٻاهر نه نڪري سگهندو.

* * *

خوشي زندگي جي غير مستحڪم حالتن تي نفسياتي فتح جو ميوو آهي.

* * *

جنهن کي خدا سڃاڻي ٿو اهو دنيا لاءِ اڻڄاڻ ٿي سگهي ٿو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو [حقيقي جانچ کان سواءِ]، ته هو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس وانگر بڻجي ويندو جيڪو محاورا ورجائيندو آهي ۽ بلند جملن کي گونجائيندو آهي، ۽ ٻيا هن کي هڪ عالم سمجهندا، پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي.

* * *

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۽ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي ڪوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

* * *

پنهنجي دلين کي خدائي برسات لاءِ کوليو ته جيئن اهو توهان ۾ وهي ۽ توهان جي زندگين کي روحاني نعمتن ۽ نيڪي سان پري ڇڏي.

* * *

توهان ڪهڙو به ڪم ڪريو ۽ ڪهڙي به ڪاميابي حاصل ڪري سگهو ٿا، هميشه ياد رکو ته خدا اهو ذريعو آهي جيڪو توهان کي ڪم ڪرڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ گهربل طاقت فراهم ڪري ٿو.

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي توهان کي غربت ۽ خوشحالي ۾، بيماري ۽ صحت ۾، جهالت ۽ دانائي ۾ ياد ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو جيڪا هڪ پل ۾ تندرستي ۽ شفا عطا ڪري ٿي.

* * *

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي بابرڪت آواز کي ٻڌڻ لاءِ بي چين آهيان، منهنجي يادن جي پردن ۾ لڪيل سخت، زميني آوازن کي مون کان پري ڪريو، مان توهان جي پرسڪون، سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.

* * *

زندگي اونده ۾ ڍڪيل آهي، ۽ ڪڏهن ڪڏهن اسين ٺوڪر ڪائيندا آهيون ۽ اڳتي وڌڻ کان هٻڪندا آهيون. اسان کي خدا جي روشنيءَ کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين زندگي جي اونداهين رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اونداهي جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ رهنمائي ڪندڙ تارو آهي.

* * *

اهو وقت آهي ته انسان پنهنجي شعور کي وسارڻ جي ننڊ مان روح جي جاڳڻ تائين جاڳايو.

* * *

اسان توهان کان دعا گهرون ٿا، اي منهنجا مالڪ، اسان جي شعور کي جهالت ۽ تنگ، محدود خيالن جي کوٺائي مان ڪڍي امن، روشني، پيار، ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين پهچايو.

* * *

آخرڪار حالتون بهتر ٿينديون ڇو ته خدا جون طاقتون ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن، ۽ جيڪو به صورتحال جي ناگزير هجڻ جو قائل ناهي ۽ پنهنجي ذهن ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر جي شيءِ ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، ان لاءِ دروازو کوليو ويندو جيڪو [هر ايمان واري هٿ پاران کڙڪايو ويندو].

* * *

ايمان جو مطلب ڪڏهن به لاپرواهي يا حالتن سان عقلمندي سان معاملو نه ڪرڻ ناهي، بلڪه، ڪجهه به ٿئي، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن هو پنهنجي پوري دل، روح ۽ جذبات سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو صرف ڏکيو ۽ ڏہاءُ واري حالتن ۾ سندس مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان جا حواس اسان تائين سڄي سچائي پهچائين ها، ته اسان زمين کي اليڪٽرانن جي دريائن وانگر ڏسنداسين، ۽ اسان مٽيءَ جي هر ذرڙي کي روشني جي ڦرندڙ ميڙ وانگر ڏسنداسين.

* * *

جيڪي ماڻهو مادي کان روح تائين پنهنجي بصيرت سان داخل ٿين ٿا، اهي وهم جي نوعيت کي سمجهن ٿا ۽ سچ جي جوهر کي ڄاڻن ٿا.

* * *

ڇا ڪو ماڻهو آفريڪا جي جهنگلن ۾ هجي، جنگ جي ميدان ۾ هجي، بيماري ۾ هجي يا غربت ۾، ڪيس پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي ۽ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن ۾ پناهه وٺن ٿا.

پاڻ کي بچائڻ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو طريقو ناهي يقيناً، واقعن سان معاملو ڪرڻ ۽ منطق استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل يقين رکڻ گهرجي.

* * *

اهو پيار جيڪو سڀني مخلوقن جي دلين ۾ رهندو آهي - سڀني مائرن، پيءُ، دوستن ۽ پيارن جي محبت - الاهي محبت مان نڪتل آهي.

* * *

وڏن ۽ معمولي فرضن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، صرف اهم تي سڀ کان اهم کي ترجيح ڏيندي ان کان علاوه، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان ٽڪراءُ ڪري ٿو، اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي.

* * *

جيئن سج جون اهم ڪرڻيون پکڙجن ٿيون، مان غريبن ۽ لاوارثن [جن کي سماج ڇڏي ڏنو آهي] جي دلين ۾ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، ۽ مان انهن جي دلين ۾ نئون عزم پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

* * *

استاد پرمهانس پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو: "ڪنهن کي به پنهنجي پيار جي دائري مان ٻاهر نه ڪڍو، سڀني کي پنهنجي دل ۾ رکو ۽ اهي توهان کي پنهنجي دل ۾ رکندا."

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه فائديمند ۽ نيڪ ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

مون کي توهان جي مرضي مطابق هلڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن منهنجا سڀئي خيال توهان جي مقصدن جي مطابق هجن ۽ توهان جي مرضي سان هم آهنگ هجن.

هن منهنجي اندر لڪيل، برڪت واري طاقت کي جاڳائڻ ۾ مدد ڪئي ته جيئن مان سڀني مشڪلاتن ۽ آزمائشن تي قابو پائي سگهان.

* * *

ان بهادر ۽ عاجز روحاني شخصيت ڏانهن جاڳو - هڪ اهڙي شخصيت جيڪا شينهن جي طاقت کي ڪبوترن جي نرمي سان گڏ ڪري ٿي.

* * *

مون کي ڪڙي، ڪوڙي تنقيد، ۽ نه ئي شاندار تعريف ۽ چاپلوسي سان پريشان ڪيو ويندو. منهنجي صرف خواهش آهي ته توهان جي مرضي پوري ڪريان، اي رب، ۽ توهان جي مهرباني حاصل ڪريان.

* * *

<u>توهان تصور به نٿا ڪري سگھو ته اها زبردست خوشي توهان کي پريندي جڏهن توهان خدا جي موجودگي محسوس ڪندا. توهان جو روح بوء خدا جي لامحدود محبت مست ٿي ويندو. اهو هڪ اهڙو پيار آهي جيڪو ڪنهن به انساني پيار کان لکين ڀيرا وڌيڪ آهي - هڪ اهڙو پيار جيڪو توهان جي سيني خواهشن کي پورو ڪري ٿو توهان جي دل کي خوشي اطمينان سان ڀري ٿو.</u>

* * *

اندروني توجهه ذريعي، توهان سڌو سنئون پنهنجي اندر پنهنجي چوڌاري روحاني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان هن شعور کي پيدا ڪندا، ته توهان جي شخصيت هم آهنگي سان وڌندي، توهان ماڻهن ٻين مخلوقن لاءِ هڪ پرڪشش مقناطيسيت حاصل ڪندا.

* * *

اي عظيم محافظ، مون کي پرواه ناهي ته مان پنهنجي قسمت جي ڪري سپ ڪجهه وڃائي ڇڏيان، جيڪا منهنجي پنهنجي ٺاهيل آهي، پر مان توهان کان پڇان ٿو، منهنجي واحد پناهه، ته منهنجي پيار جي شمع کي غفلت وسارڻ جي هوائن کان بچايو.

* * *

اچو ته اسان کي سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي خالص، تازگي واري پاڻيءَ مان پيٽ ڀرڻ لاءِ پيئون، جيڪو مثبت سوچڻ هڪ پراميد نقطه نظر رکڻ جي اسان جي پختي عزم سان وڌي ٿو.

* * *

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

* * *

ڪوشش ڪريو جرئتمند خوشگوار ڪم ڪرڻ جيڪي گهٽا ماڻهو نٿا ڪن، انهن کي پيار امن ڏيو جن کي ٻيا نظرانداز ڪن ٿا.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"جيڪڏهن توهان ذهن جي پرورش وقت نه گذاريو، ته ڪا به مادي خوشحالي توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي پرورش اذيت نه آهي پر شعور

جي تربيت آهي ته جيئن انهن خيالن ۽ عملن کي پرورش ڪري سگهجي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا."

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان پار هئس، جڏهن ڪجهه ماڻهو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا ته مان پنهنجو صبر وڃائي ڇڏيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ ٻيو ڪو به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

* * *

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي ذهني ۽ روحاني طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ دلچسپي رکن ٿا.

* * *

پاڻ کي دير جي تري ۾ پڏڻ نه ڏيو، بورنگ عام حقيقت جي ننڊ مان اٿيو ۽ هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن روانو ٿيو جتي ڪاميابي، خوشي ۽ امن آهي.

* * *

توهان جي اندر زبردست صلاحيتون آهن جيڪي سيڙپڪاري جي انتظار ۾ آهن، ۽ توهان ئي ان کي چالو ڪرڻ ۽ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ جي قابل آهيو.

* * *

خراب عادتن ۽ غير صحتمند جذبن جي حڪمن کان آزادي مادي ڪاميابي کان تمام گهڻي خوشي آڻيندي آهي.

ادبي ڪاميابي هڪ نفسياتي خوشي آڻيندي آهي جيڪا ٻاهرين حالتون توهان کان ڪسي نه ٿيون سگهن.

* * *

توهان پنهنجو سڄو وقت پئسا گڏ ڪرڻ □ گذاري سگهو ٿا، پر اهو پئسو توهان کي اهو دائمي امن □ سلامتي نه ڏيندو جيڪو توهان ڳولي رهيا آهيو، ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ ناخوشي آڻيندو ڇاڪاڻ ته خوشي □ سڪون ذهن □ رهندو آهي، شين □ نه.

* * *

ڪمزوري کي پنهنجي ذهن □ داخل ٿيڻ نه ڏيو، □ منفي سوچن □ مايوسي واري سوچ رکندڙ ماڻهن سان صحبت □ محتاط رهو، ائين نه ٿئي ته انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن □ داخل ٿين، جيستائين توهان جو ذهن اهڙي طاقت جي درجي تي نه پهچي جو ٻين جا خيال ان کي ڪمزور نه ڪري سگهن، پر ان جي برعڪس، اهو ٻين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ □ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ جي قابل هجي.

* * *

خدا بهرين اڇي ٿو، □ اسان کي پنهنجو ڏينهن ان جي باري □ سوچڻ کان سواءِ شروع يا ختم نه ڪرڻ گهرجي اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا کان حاصل ٿيندڙ طاقت □ توانائي کانسواءِ، اسان پنهنجو ڪو به ڪم پورو نه ڪري سگهنداسين. هي سندس طرف اسان جو سڀ کان وڏو فرض آهي.

* * *

رسمن □ روايتن جو جائزو وٺڻ □ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي شروعات □، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين صحيح آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب □ فائدو آهي جڏهن ته، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي اسان کي ڄاڻڻ گهرجي ته ڇا صحيح آهي □ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته ڇا اسان کي خوشي ڏئي سگهي ٿو □ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

* * *

جڏهن توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خوشي يا ڪاميابي کان محروم آهن، اهو نه سمجهو ته اهو انهن جي قسمت آهي توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ناهي سگهو ٿا توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا توهان کي واقعي ڪامياب بڻائي ٿي.

* * *

جيڪڏهن توهان وٽ پاڻ □ ڪجهه به ناهي، ته توهان خوش نه هوندا پر جيڪڏهن توهان جي چوڌاري ڪجهه به ناهي □ توهان پاڻ □ خوش آهيو، ته توهان بلاشبہ ڪامياب آهيو، تنهن ڪري، ماڻهن کي انهن جي ٻاهرين حالتن جي بنياد تي فيصلو ڪرڻ ناممڪن آهي.

* * *

وڏي ميڙ ۾، ڪو اهڙو ماڻهو به ٿي سگهي ٿو جيڪو روحاني بلندي جي حالت تي پهچي چڪو هجي ۽ اندروني سڪون ۽ اعليٰ روحاني خوشي حاصل ڪري.

* * *

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، ۽ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري ۾ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، چاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي ۾ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم ۽ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

* * *

چا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٽائي ۾ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان ۽ هو مون سان گڏ آهي، ۽ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان ۽ گهري خوشي ڏني آهي.

* * *

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، ۽ توهان شايد ان ۾ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو ۽ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

* * *

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي ۽ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن ۽ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ کان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، ۽ ٻين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان ٻين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ کان محروم نه ڪيو ويندو.

* * *

سيني دلين جي خوشي ۾، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي پروردگار، ۽ سيني وفادارن جي دوستيءَ ۾، مان تنهنجي محبت محسوس ڪريان ٿو، مان خوش ٿيان ٿو ۽ منهنجو دل پنهنجن دوستن جي ڪاميابي ۽ خوشحالي تي خوش ٿئي ٿو، جيئن مان پنهنجي ڀلائي ۽ آساني ۾ خوش ٿيندو

آهيان، جيئن مان پين ۽ حڪمت کي متاثر ڪندو آهيان، مان پنهنجي حڪمت جي خزانن کي وڌائيندو آهيان، ۽ سپني جي خوشي ۾، مان پنهنجي حڪمت ڳوليندو آهيان.

* * *

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ان جي عارضي خوشي جي باوجود جيڪا ان سان ايندي آهي دنياوي خوشي جي سراب جي پٺيان ڊوڙڻ جو ڇا مقصد آهي جيڪو صرف ٽٽڻ جو واعدو ڪري ٿو؟ ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي، بغير ڪيترن ئي ملڪيتن جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت هجي.

* * *

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڏي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ خوشيون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

* * *

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۽ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۽ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۽ موتمار جراثيم کي مؤثر طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي پين ۾ گهٽا آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، ڇاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن ۾ پين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ ۾ مشڪل ۽ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون ۽ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

* * *

اسين انهيءَ شعور جو هڪ لازمي حصو آهيون جنهن مان هي عظيم ڪائنات پيدا ٿي.

* * *

ڇا توهان ڪڏهن ردن جو ڏڻ ڏنو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڏڻ بغير ڪنهن هٻڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهڻا ماڻهو

اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٿي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، ۽ پيا فوري طور تي بيند ويگن تي ٽپو ڏيندا ۽ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن کان جاري آهي. هر قوم جا پنهنجا رواج ۽ روايتون آهن، ۽ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير ڄاڻي ٿو؟ شايد انهن مان ڪجهه رسمون ۽ روايتون بي معنيٰ ۽ بي مقصد آهن.

* * *

جڏهن خيالن جو طوفاني طوفان گهٽجي ويندو آهي، اسان امن جي بادشاهت ۾ داخل ٿيندا آهيون ۽ خدائي موجودگي کي ڇهندا آهيون.

* * *

خدا بابت سوچيو، يا هڪ خوبصورت نظارو جيڪو امن کي متاثر ڪري ٿو، يا هڪ خوشگوار ۽ خوشگوار تجربو مثبت، پرسڪون ذهني سرگرمي توانائي ڏيندڙ ۽ تازگي ڏيندڙ آهي.

* * *

اسين هڪ افراتفري ۽ انتشار واري دنيا ۾ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪيو ٿا، ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪريو ۽ - خدا نه ڪري - پنهنجي صحت وڃائي ڇڏيو يا توهان کي سٺي صحت هجي ۽ توهان پنهنجا پئسا وڃائي ڇڏيو يا توهان وٽ دولت ۽ صحت ٻئي هجن پر پين سان ڪيترين ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ صرف ناراضگي ۽ نفرت سان ملندو خدا کان سواءِ، هن زندگي ۾ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

* * *

زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي کان بي خبر رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۽ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۽ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۽ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

* * *

اتي، غير اونداهي، بي آواز خاموشي، ۽ غير تخليق ٿيل ڪجهه به نه هجڻ کان ٻاهر، ابدي جوهر آهي، جيڪو وجود جو اصل ۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو آهي، نظر ايندڙ ۾ پوشيده.

* * *

خدا هن زمين کي اسان جي ڪائڻ، سمهڻ ۽ مرڻ لاءِ نه بڻايو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۽ پنهنجي وجود جي مقصد

کي سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ کي
سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا آهن □ ان مقصد کان بي خبر آهن.
* * *

زندگي □ پئسا ڪڏهن به منهنجو مقصد نه هو؛ منهنجو مقصد انسانيت
□ پنهنجن ڀائرن □ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ هو تنهن ڪري، خدا مون لاءِ
موقعن جا ڪيترائي دروازا کوليا ته جيئن پاڻ کي سهارو ڏئي سگهان □
پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان.
* * *

خدا هن ڪائنات کي هڪ مقرر □ نه بدلجندڙ قانون مطابق هلائڻ لاءِ
پيدا ڪيو آهي جيڪڏهن اسان انهن عالمگير قانونن مان ڪنهن جي به خلاف
ورزي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا. ڪو ماڻهو جيڪو ڪنهن وڏي
عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جون هڏيون ٽوڙي ڇڏيندو. تنهن ڪري،
اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نه ٿا ڪري سگهون بغير نتيجن
کي برداشت ڪرڻ جي.
* * *

جڏهن اسين دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا □ قديم تهذيبن
جي لڪيل رازن کي ڳوليون ٿا، ته هڪ وڏي تصوير سامهون اچي ٿي، جنهن
□ هڪٻئي سان ڳنڍيل لائينون، مختلف باب، □ صحيح تفصيل شامل آهن، □
اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت □ انفرادي □ سماجي آهي.
* * *

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور □ رهون، ته پوءِ
اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن □ دنياوي طريقن سان
مطمئن هجون ها.
* * *

خوابن کان ٻاهر پاڪائي، امن □ خوشي جون ڪرٽيون اسان جي
ضروري ڪوتائي □ تمتار □ ناچ ڪنديون آهن.
* * *

اسان جي هن زميني سفر دوران اسان جي زندگين جي آسمان □
ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان، اسان کي سکڻ گهرجي ته اسان جي شعور کي
ڪيئن وڌايو وڃي □ اسان جي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان اسان گذري
رهيا آهيون انهن کي وڌيڪ ڪيئن سمجهون، □ پوءِ اسان بهتر هم آهنگي □
رهڻ □ ماڻهن □ زندگي سان وڌيڪ آساني سان □ محفوظ طريقي سان ڊيل
ڪرڻ جي قابل ٿينداسين.
* * *

گهڻا ماڻهو ٻين جي نقل ڪن ٿا هڪ شخص کي اصل □ تخليقي هجڻ گهرجي، □ هر ڪم □ مهارت حاصل ڪرڻ گهرجي.

اوير □، بنيادي ڌيان روحاني خوشي کي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن کي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه □، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ □ توازن، چاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن □ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

* * *

سڀ کان وڏي خوشي - الاهي خوشي کان پوءِ - اها آهي ته هڪ شخص پنهنجي ويجهي مائٽن سان امن □ هجي جن سان هن کي سال جو هر ڏينهن گذارڻو پوندو آهي.

* * *

ماڻهو گهڻو وقت تڪڙ □ □ بي صبري سان ڪم ڪرڻ □ ضايع ڪن ٿا بغير ڪنهن ڪم جي. سوچڻ لاءِ ٿورو وقفو □ سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ته زندگي ڇا پيش ڪري ٿي.

* * *

اسان کي امن جي باغن □ حڪمت جي اندروني عمارتن جي تعمير لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي شاندار روحاني خوبين جي بيشمار گلن سان ٺمٺار □ چمڪندا آهن.

* * *

اندروني هم آهنگي، طاقت جو هڪ امير ذريعو آهي □ قابل تجديد توانائي پيدا ڪري ٿي.

* * *

زندگيءَ کي ڏسندي، ڪو به اهو ڏسي ٿو ته ڪاميابي آسان ناهي زندگي اڪثر سخت □ معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، □ اسان کي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ □ ان کي صحتمند □ بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوششن بابت سوچيو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان هن □ ڪامياب ٿي وڃو ٿا، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم - توهان ڏگهي عرصي تائين جيئرو رهو - آخرڪار آرام □ رکيو ويندو ضرورت گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني □ ٻاهرين ڪيترن ئي قوتن سان وڙهڻ جو حڪم ڏئي ٿي اهي قوتون توهان کي ڪنهن به واقعي اهم ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون.

* * *

هر حالت ۾ پرسڪون رهڻ جي ڪوشش ڪريو، ۽ پنهنجي امن جي ٻج کي خوشيءَ ۽ اطمينان جي مسڪراهٽن سان ڦُلڻ ڏيو.

* * *

وڏا وڏا بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي ٻين سان شيئر نه ڪن، يعني پنهنجا روحاني تجربا ۽ اعليٰ علم، انهن کي پاڪ علم حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪندي.

* * *

انهيءَ ڪري، جيڪي انهن مرحلن تي پهچن ٿا ۽ انهن حالتن کي حاصل ڪن ٿا، اهي انهن ماڻهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي ذاتي خوشي کي يقيني بڻائيندا پر ٻين جي خوشي کي پڻ يقيني بڻائيندا.

* * *

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض ۽ ڪنجوس جي هٿن ۾ لعنت ۽ بدبختي آهي، ۽ مهربان دل ۽ سخي روح وارن جي هٿن ۾ هڪ نعمت ۽ تحفو آهي.

* * *

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، ان دوران پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص نتيجي ۾ ڪجهه اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض ۽ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي ڪاميابي مان فائدو حاصل نه ڪن.

* * *

ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ نه رڳو اسان جو حق آهي ته اسان پاڻ خوشحالي مان لطف اندوز ٿيون، پر ٻين جي حوالي سان اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ آهي ته جيئن انهن جي مادي حالتن ۾ رهڻي ڪهڻي جي حالتن کي بهتر بڻائي سگهجي.

* * *

مان پنهنجي صاف ضمير جي پٺين جي پويان محفوظ آهيان، مون اونداهي ماضي کي ساڙي ڇڏيو آهي ۽ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي.

* * *

اڄ مون کي احساس ٿيو آهي ته مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشني سان هڪ آهيان ۽ مان انهن لاءِ هڪ مشعل آهيان جيڪي ڏک جي سمنڊ جي لهرن جي خلاف جدوجهد ڪن ٿا.

* * *

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۽ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سيني شڪلن ۾ قسمن ۾ گهربل ۽ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي کي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

* * *

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ ۽ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي ۾ شامل ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

* * *

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۽ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

* * *

هتي هن محدود دنيا ۾، اسان ڏيکهه، ويڪر ۽ ڪثافت کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻي سطح آهي جتي طول و عرض موجود نه آهن؛ هر شيءِ صاف ۽ شفاف آهي - هر شيءِ شعور ۽ ادراڪ آهي ذائقي جو احساس ادراڪ آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال ۽ جسم شعور جون حالتون آهن جيئن اسان خوابن ۾ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آڻي، ذائقو ڪري ۽ ڇهي سگهون ٿا، تيئن ئي، ان اعليٰ سطح تي، ڇا اسان انهن سيني احساسن کي خالص شعور ذريعي تجربو ڪريون ٿا؟

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪندي خوش ڪر، اسان کي خواهشن جي زنجيرن کان آزاد ڪر، ۽ اسان کي هڪ اندروني خوشي عطا ڪر جيڪا زندگي جي تجربن ۽ ان جي بدلجندڙ واقعن کان متاثر نه ٿئي.

* * *

جڏهن اسان جا ذهن اعليٰ تصورن سان هم آهنگ هوندا آهن، ته اسان جي اندر روحاني شعور جاڳي پوندو آهي ۽ اسان الاهي حڪمت ۽ پيار جي شاندار عجائبات جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

جيڪڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ۽ پنهنجن سڀني خيالن ۽ دلين سان سندس طرف رجوع ڪريون، ته اسان سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ اسان ڏسنداسين ته هو زندگي ۽ سلامتي جو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

ظاهري طور تي خالي ۽ خالي جاءِ ۾، هڪ ڪائناتي تعلق ۽ دائمي زندگي آهي جيڪا اسان کي ڪائنات ۾ سڀني جاندار ۽ بي جان شين سان متحد ڪري ٿي. عظيم زندگي جي هڪ لهر وجود ۾ موجود هر شيءِ ۾ وهندي آهي.

* * *

ابديت اسان جو سچو گهر ۽ مستقل رهائش آهي، ۽ انهن جسمن ۾ اسان جو وجود هڪ عارضي وجود آهي، جيئن ريگستان ۾ سفر ڪندڙ قافلي لاءِ هڪ مختصر آرام.

* * *

جڏهن اسين پاڻ کي روح جي تخليقي قوتن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسين عالمگير ۽ لامحدود ذهن سان ڳنڍجي وينداسين جيڪو اسان جي رهنمائي ڪرڻ ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. تخليقي طاقت اسان جي وجود جي عظيم ترين ذريعن کان اسان ڏانهن بي ترتيب وهندي، اسان کي اسان جي سرگرمي جي ڪنهن به شعبي ۾ تخليقي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

* * *

پيار اعتماد، رواداري، ۽ باهمي احترام جي ماحول ۾ وڌندو ۽ وڌندو آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ خيالن ۽ سٺين عادتن جي روشني سان نواز، ته جيئن جيڪڏهن خراب عادتن ۽ منحرف خيالن جو اونڌهه اسان جي ويجهو اچي، ته اهو فوري طور تي ختم ٿي وڃي ۽ اسان کي توهان سان اهڙي گهري محبت ڪرڻ ۾ مدد ڪر جو نه ته مادي وهم ۽ نه ئي دنياوي لالچ اسان کي ڦاسائي سگهن ۽ نه ئي اسان جي ذهنن ۽ دلين تي قبضو ڪري سگهن.

* * *

شيون جيڪي آساني سان حاصل ٿين ٿيون اهي تمام گهٽ قيمتي هونديون آهن. اسان اهو عظيم مردن ۽ عورتن جي زندگين جي مطالعي مان ڄاڻون ٿا ۽ اهي ڪيئن پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪندي، پنهنجا فرض پورا ڪندي، پنهنجي اخلاقي قدرن کي تعمير ڪندي، گهري مطالعي ۾ مشغول ٿي، ۽ خود غرضي کان پاسو ڪندي عظيم ٿيا. پر انهن جيڪي نتيجا حاصل ڪيا ۽ جيڪي ڪاميابيون حاصل ڪيون اهي انهن جي ڪوششن کان بيشمار وڏيون هيون.

* * *

سچي آزادي چونڊ جي آزادي ۾ آهي جيڪا حڪمت جي رهنمائي ۾ سمجهه، درستگي ۽ پختي ارادي جي حمايت سان هجي.

* * *

جڏهن توهان پنهنجي مرضي، عزم ۽ شعوري بصيرت کي جاڳائيندا آهيو، ته پوءِ اڻ ڏٺل قوتون اعليٰ شعور مان نڪرنديون آهن - روح جي بصيرت ذريعي - توهان جي مدد ڪرڻ ۾ نفسياتي آرام ۽ خوشي ڏانهن ويندڙ رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ، خدا جي مدد سان.

* * *

انسان کي پنهنجي ڪوشش سان روح جا رستا کولڻ گهرجن ڪو به ماڻهو خوشي ۽ امن جي بدران ڏک ۽ مصيبت کي نٿو چونڊي جهالت ڏک جي جڙ آهي ۽ رڪاوٽ جنهن کي هٽائڻ ۽ ختم ڪرڻ گهرجي جهالت هڪ نقصانڪار ٻوٽو آهي، جيڪو تمام گهٽي جڙيل آهي، جيڪو انسانيت جي باغ ۾ وڌندو آهي ۽ سٺن ۽ فائديمند ٻوٽن کي ختم ڪري ڇڏيندو آهي.

* * *

جهالت کي غير متزلزل ارادي ۽ پختي عزم سان ختم ڪرڻ گهرجي ذهن جي مٽي کي [مثبت تي] مرڪوز ڌيان سان پوکيو وڃي، ۽ سٺا ٻج ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪيا وڃن جڏهن پيار جون اهم ۽ گرم ڪرڻيون چمڪنديون، ته نيڪي جو ٻج اُڀرندو ۽ گاهه ۽ پرجيتي ٻوٽن تي غالب ايندو، ڇاڪاڻ ته روشني جي موجودگي ۾ اوندهه موجود نه ٿي سگهي.

* * *

مادي شين جون خوشيون ختم ۽ غائب ٿي وينديون آهن، پر الاهي خوشي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي اها هڪ الاهي خوشي آهي جيڪا لامحدود ۽ بيان کان ٻاهر آهي.

* * *

اسان کي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪڏهن به غلط طريقا استعمال نه ڪرڻ گهرجن، ۽ نه ئي اسان کي پنهنجي اندر موجود امن ۽ روحاني دولت کي وهمي آرام ۽ هڪ چمڪندڙ زندگي جي ڦولا ۾ ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي اڳيان تباهي ڪندڙ اثرن سان جهنم جي عملن ۽ رويي سان لٽڪيل هجي.

* * *

سڪون خدائي موجودگي کي محفوظ ڪرڻ لاءِ بهترين ڪئميرا آهي خالص ۽ صحيح طور تي مرڪوز سڪون جي لينس ذريعي، برڪت واري تصوير مڪمل وضاحت سان ظاهر ٿيندي.

* * *

حقيقت ۾، سڀ دانائي توهان جي اندر آهي ۽ توهان کي صرف ان کان شعوري طور تي واقف ٿيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

سچي اطمينان پاڻ ۾ سڌاري ۾ آهي، ته جيئن ٻيا توهان کي ڦولين بجاءِ توهان انهن کي ڦولين پيار ۽ دوستي آزاديءَ سان ڏني وڃي، بغير ڪنهن اميد يا طلب جي اميد صرف ڏک ۽ ناخوشي پيدا ڪري ٿي جيتوڻيڪ جڏهن پاڻ ۾ سڌاري لاءِ ڪوشش ڪئي وڃي ٿي، ته به ماڻهوءَ کي پنهنجي خوبين ۽ خود قدر جي قلعي اندر اڪيلو، محفوظ ۽ امن سان ويهڻ گهرجي.

* * *

منهنجي دل مان خوشي ۽ اميد جا آبشار هميشه وهن ٿا، ۽ انهن جو تازگي وارو ڦڙو انهن سپني کي ڇهي ٿو جن سان مان ملندو آهيان.

* * *

روحاني خوشي روح ۾ ٻين جي هر طرح سان مدد ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿي، ۽ انهن سڌريل اخلاقي خوشين جي تعريف ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪري ٿي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿيون، اهڙي طرح خام خوشين ڏانهن رجحان گهٽجي ٿو.

* * *

توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو هجي، اهو ڪائناتي راند جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان عظيم ڪردارن جيترو اهم رهي ٿو جيڪو روح زندگي جي اسٽيج تي ادا ڪن ٿا.

* * *

مڪمل شعور هڪ مطلق، لامحدود شعور آهي، جيڪو مسلسل پاڻ کي تازو ڪندو رهي ٿو ۽ ان جي تخليق ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي، ۽ توهان جي ذريعي اهو پاڻ جي هڪ منفرد پهلو کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي.

* * *

جيڪڏهن توهان هڪ ڀيرو به الاهي محبت جو مزو چکيو، ته توهان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا ڇو ته پوري ڪائنات ۽ ان جهڙو ٻيو ڪجهه به ناهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهڻي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙي طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر اهي - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

* * *

سڀئي سٺا ۽ خراب عمل دماغ جي سيلن ۾ لڪيل آهن ۽ سوچ ۽ سٺيون يا خراب عادتون يا رجحانات جي طور تي ظاهر ٿين ٿا.

* * *

هڪ ماڻهو جيڪو غير صحتمند عادتن جو شڪار آهي چاڪاڻ ته انهن جي دماغي خليا انهن عادتن جي طاقت سان چارج ٿي ويندا آهن، اهو قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت اثبات ذريعي پاڻ کي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين انهن جون سڀئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي سٺين عادتن ۾ تبديل نه ٿين. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح هدايت واري زندگي جي قوت دماغي خلين جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي، ته جيئن اهي خليا هر شيءِ سان پرجي وڃن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

* * *

سمجھ اندروني اک، روح جو نظارو، ۽ دل جو دوربين آهي. اهو ذهن جي سڪون ۽ ضمير جي پاڪيزگي جي وچ ۾ توازن آهي.

* * *

هر روز اسان مختلف منظر ڏسون ٿا، ۽ هر ڏينهن سکڻ لاءِ هڪ نئون سبق آڻيندو آهي. اميد آهي ته هڪ شخص پنهنجي وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏئي سبق سکندو: پنهنجي وجود جي سرچشمي ۽ پنهنجي زندگي جي بنياد کي سڃاڻڻ.

* * *

اچو ته ماضي جي غمن کي وسارڻ لاءِ ڪم ڪريون ۽ انهن تي نه رهڻ جو عزم ڪريون، غير متزلزل عزم ۽ سرگرم ارادي سان، اچو ته پنهنجي زندگين کي تازو ڪريون، پنهنجي ڪاميابين کي وڌايون، ۽ پاڻ ۾ سٺيون عادتون ۽ عظيم خوبيون پيدا ڪريون.

* * *

جيڪو به پين جي ڪمزوري کي ظاهر ڪري ٿو ۽ انهن کي شرمندگي ۽ ناراضگي جو سبب بڻجي ٿو، اهو عقلمندي ۽ صحيح فيصلي کان پري آهي.

* * *

سپني وقتن ۽ هنڌن لاءِ چوٽيون

جيڪي خدا سان هم آهنگ آهن اهي دلڪش خوبصورتي ڏسندا آهن ۽ ان عظيم مناس جو مزو چکندا آهن جيڪو ڪنهن ٻئي طريقي سان تجربو نٿو ڪري سگهجي.

جڏهن منهنجي روح توکي پڪاريو، اي خدا، تنهنجي خاموشيءَ جا ڪڪر ڦاتي پيا، ۽ تنهنجي رحمت جو مينهن زور سان وسڻ لڳو، جيستائين اهو تنهنجي فضل جو هڪ تيز وهندڙ سيلاب بڻجي ويو، تنهنجي برڪت واري ندي منهنجي وجود جي ڪنارن کي ڊڪي ڇڏيو، ۽ منهنجي روح ابديت جي پاڻيءَ ۾ ٻڏي وئي، ۽ منهنجي ننڍڙي زندگي جو بلبلو تنهنجي سموري وجود جي سمنڊ ۾ ڦري ويو.

منهنجي مرشد مون کي سيکاريو ته ڪيئن حڪمت جي چني کي استعمال ڪندي پاڻ کي الاهي موجودگي جي لائق مندر بڻايو وڃي.

جيڪڏهن توهان هڪ عظيم مقصد حاصل ڪرڻ چاهيو ٿا، ته ان لاءِ هڪ ذهني ماڊل ٺاهڻ سان شروع ڪريو جيڪڏهن توهان پنهنجي ذهن ۾ هڪ مضبوط خيال پوکيو ٿا ته هاڻي توهان پنهنجي شعور ۾ ڪنهن به هدايت کي مضبوطيءَ سان قائم ڪري سگهو ٿا؛ پوءِ توهان جو سڄو وجود ان خيال جي مطابق هوندو، ۽ توهان جا عمل ان سان هم آهنگ هوندا.

جڏهن توهان الاهي دل کي ڇُهندا آهيو، ته توهان جون مشڪلاتون ختم ٿي وينديون، پيار توهان جي دل کي پري ڇڏيندو، ۽ شاندار روحاني تجربا توهان جي ذهن جي باغن ۾ پاڪ چشمن وانگر ناچندا.

ڪيترائي ڪڪر توکي لڪائڻ ۾ مون کان لڪائڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، پر خواهش جي ڳوڙهن جي وس مان، تنهنجو بابرڪت نالو مون کي سپني پردن ۾ پردن جي پويان روشن سونهري اکرن ۾ چمڪندو نظر اچي ٿو.

ضمير جي پاڪائي جو مطلب آهي سچائي سان شفافيت سان معاملو ڪرڻ.

ڪجهه ضروري ضرورتون آهن ۽ جيڪي ڪجهه "ضرورتون" سمجهن ٿا اهي اصل ۾ غير ضروري ۽ ضرورت کان وڌيڪ آهن. زندگي کي بنيادي ضرورتن تي ڌيان ڏيڻ ۽ غير ضروري آسائشن کي ختم ڪندي آسان بڻايو وڃي.

اي دوستي، تون ڪيتري بلند آهين، ۽ تنهنجي مٽي ڪيتري زرخيز ۽ مقدس آهي! پيار تنهنجي غذا آهي ۽ وفاداري تنهنجو مشروب آهي.

جڏهن به ماڻهو پنهنجن اختلافن جي باوجود هم آهنگي ۽ اتفاق سان هلن ٿا، ته اهي هڪ مقصد سان متحد ٿين ٿا: خالص محبت ۽ باهمي وفاداري ۽ روح جي سڪون ۽ سڪون ڳولڻ ۽ جتي عاشق محبوب جي خرچ تي خوشي نه ڳوليندو آهي، تڏهن، پرهيزگاري جي باغ ۾، دوستي جا خوشبودار گل ٽڙن ٿا ۽ پنهنجي مٺي خوشبو پکيڙين ٿا.

دنيا اسان جي ذهنن کي هڪ مختلف طريقي سان تربيت ڏئي ٿي، اسان کي ايترين شين جي عادت بڻائي ٿي جو اسان سوچڻ شروع ڪريون ٿا ته خوشي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهي پر زندگي، ۽ خاص طور تي ٻارن جي زندگين کي آسان بڻائڻ گهرجي؛ ٻي صورت ۾، زندگي انهن کي تلخ مايوسين ذريعي سيکاريندي.

سچ صرف خيال يا تخيل کان وڌيڪ صحيح ۽ حقيقي آهي، پر جيڪو اسان سوچيون ٿا يا تصور ڪريون ٿا اهو ڪڏهن ڪڏهن سچ ٿي سگهي ٿو.

تخليقي سوچ جي عمل ۾ تخيل هڪ اهم عنصر آهي، تنهن هوندي به، تخيل کي پختو ٿيڻ گهرجي ۽ هڪ مضبوط يقين ۾ تبديل ٿيڻ گهرجي، ۽ اهو مضبوط ارادي جي طاقت کان سواءِ ناممڪن آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي پوري ارادي سان ڪنهن شيءِ جو تصور ڪندا آهيو، ته توهان جو تخيل هڪ ذاتي يقين ۾ تبديل ٿي ويندو، ۽ جڏهن توهان ان يقين کي برقرار رکي سگهو ٿا

سڀني مخالف راين جي باوجود، توهان جو يقين حقيقت ۾ ظاهر ٿيندو.

انسان کي پنهنجي خوبين ۽ خود اعتمادي جي مدد سان پاڻ تي بيهڻ سکڻ گهرجي.

روحاني خوشي هڪ نئين خوشي آهي ۽ انهن ۾ وڌيڪ ظاهر ٿئي ٿي جيڪي خدا بابت گهري سوچ رکن ٿا. اها هڪ خوشي آهي جيڪا صحيح فيصلا ڪرڻ ۽ صحيح ڪم ڪرڻ ۾ مدد ڪري ٿي، ۽ جڏهن اها ملي ٿي، ته غير صحتمند خواهشون ۽ خواهشون ختم ٿي وڃن ٿيون ڇاڪاڻ ته اهي روحاني خوشي جي مقابلي ۾ پنهنجي اپيل وڃائي ڇڏين ٿيون.

اسان جي قادر مطلق خالق اسان کي زندگي، طاقت ۽ دانائي ڏني آهي، ۽ اهو اسان جو فرض آهي ته اسان هن ڏانهن پنهنجو ڌيان ڏيون ۽ پنهنجي دل کي پيار، شڪرگذاري، ۽ سندس احسان ۽ مهرباني جي سڃاڻپ ۾ بلند ڪريون.

اي خدا، مون کي مدد ڪر ته ڪاوڙ جي باهه نه ٻاريان، نه ته مان ناراضگي جي شعلن سان ساڙي ڇڏيندس، پاڻ ۽ ٻين ۽ امن جا سائي

نخلستان، منهنجي پيار جي مسلسل وهندڙ مينهن سان ڪاوڙ جي باهه ڪي وسائڻ ۾ منهنجي مدد ڪر.

منهنجي نرمي ۽ امن جي ڍنڍ پرسڪون ۽ خاموش رهي، بي اطميناني جي طوفانن ڪان بي پرواهه رهي جيڪي صرف مصيبت آڻين ٿا.

فرض جي احساس سان متاثر ٿي ڪم ڪرڻ، يا ڪنهن ٻئي شخص جي خدمت ۽ پيار ۾ ذاتي خواهشن ڪي قربان ڪرڻ، خوف ڪان ائين ڪرڻ ڪان گهڻو بهتر آهي.

جڏهن ڪو ماڻهو خدائي قانونن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ بند ڪري ٿو، تڏهن به ڪيس خدا جي محبت ۾ ائين ڪرڻ گهرجي، نه ته سندس سزا جي خوف ڪان.

جيڪو به ڊچو ٿا، پنهنجا خيال ان ڪان ٻري ڪريو، ان ڪي خدا تي ڇڏي ڏيو ۽ ان تي پنهنجو ڀروسو مضبوط ڪريو.

خوف هميشه انسان سان گڏ هوندو آهي، ۽ ان ڪان نجات حاصل ڪرڻ خدا بابت سوچڻ ۽ سندس موجودگي ڪي محسوس ڪرڻ سان ممڪن آهي.

شروع ۾ نيڪي جي رستن تي هلڻ ڏکيو ٿي سگهي ٿو، پر اهي برڪت وارا رستا آهن جيڪي ذهني سڪون ۽ سچي خوشي ڏانهن وني وڃن ٿا.

خدا جو جلال اسان جي زندگين جي هر ڪنڊ تي چمڪي، سندس پيار اسان جي دلين ۾ رهي، ۽ سندس روشني اسان جي شعور ڪي ڀري.

اي منهنجا خدائي محبوب، گل ٽڙن ٿا ۽ موسمون بدلجن ٿيون، ۽ سڀ تنهنجي باري ۾ ڳالهائين ٿا. پورو چنڊ تنهنجي مُرڪ جي خصوصيتن ڪي ظاهر ڪري ٿو، ۽ سج تنهنجي آسماني چراغ ڪي ڪٽي ٿو. مان ڳوڙهن جي سمنڊ ۾ تران ٿو، تنهنجي لاءِ خواهش سان ڀريل آهيان. وڻن جي پنن ۾ انسان ذات جي رڳن ۾ تنهنجي زندگي ۽ توانائي وهندي آهي، ۽ مان تنهنجي ڪائناتي دل جي ڌڙڪن ڪي پنهنجي اندر ڌڙڪندي محسوس ڪريان ٿو.

جڏهن مان توهان جي موجودگي محسوس ڪريان ٿو، مون ڪي ائين محسوس ٿئي ٿو ڄڻ ته مان ڪنهن ٻي دنيا ۾ جاڳي رهيو آهيان، ۽ وقت بوقت مان هن زمين ۾ هن ننڍڙي جسم جا خواب ڏسندو آهيان - منهنجو پنهنجو مان لامحدود خوشي ۾ جاڳي رهيو آهيان، ۽ منهنجي دنياوي زندگي جو خواب توهان سان گڏ منهنجي جاڳڻ جي لمحن جي خوشگوار يادن سان خوشبودار آهي. مون پنهنجن خوابن جي باغ مان خوفناڪ خوابن جا ٻوٽا اُڇلي ڇڏيا آهن ۽ انهن جي جاءِ تي پنهنجي الهام جا گلاب پوکيا آهن، جتي منهنجي خواهش جي خوشبو توهان ڪي اندر ڇڪيندي، ۽ توهان مون ڪي دائمي خوشي جي افق ڏانهن پاڻ سان گڏ وني وڃڻ لاءِ ايندا.

اي خدا، مون ڪي پاڪائي ۽ صفائي سان شفاف ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر تنهنجي شفا جي روشني پيدا ڪري سگهان.

منهنجي ذهن جي ٽرٽلي واريءَ آئيني کي خاموش ڪر ته جيئن اهو تنهنجي لامحدود چهري کي ظاهر ڪري سگهي.
ايمان جون دريون کولي ڇڏ ته جيئن مان تنهنجي امن جي خوشبوءِ ساهه کڻي سگهان.
اي تون جيڪو پاڻ روشن آهين، اي عظمت جيڪا وضاحت کي رد ڪري ٿي، منهنجي اکين سان ڏس جيڪي توکي چاهين ٿيون، ته جيئن مان توکان سواءِ وجود ڪجهه به نه ڏسي سگهان.
زندگيءَ جي سيني واقعن ظهور جي پويان خدا جي خاموش آواز آهي، جيڪو مسلسل اسان کي گلن، پاڪ ڪتابن، اسان جي ضميرن، سيني خوبصورت شين ذريعي سڏيندو آهي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون.
روحاني بلندين تائين پهچڻ لاءِ سالڪ جي هر ڪوشش خدا طرفان ان لاءِ شمار ڪئي ويندي آهي، ان جو سئو بدلو ڏنو ويندو آهي.
اي خداوند، اسين توکان دعا ٿا گهرون ته اسان جي ذهنن کي پنهنجي سچائي جي روشني سان روشن ڪري، اسان جي دلين کي پنهنجي پيار سان ڏڙڪائي، اسان جي روحن کي پنهنجي خوشي پنهنجي فضل جي ڪثرت سان پري.
انهيءَ شفاف افق مان، جنهن ذهن داخل نه ٿي سگهي، خدا پنهنجو ابدي نور نازل ڪري ٿو ڪائناتي ذهن مان شاندار الهام برڪت واريون طاقتون نڪرنديون آهن، تخليقي سرگرمي ڪليل هم آهنگ ذهنن وهندي آهي.
جڏهن توهان ڏسندا ته توهان جو روح، توهان جو دل، الهام جي هر چمڪ، نيرو آسمان، چمڪندڙ تارا، جبل، زمين، پکي، گل سڀ ڪائناتي تال، روحاني خوشي، عالمگير اتحاد جي هڪ ئي ڌاڳي سان ڳنڍيل آهن ته پوءِ توهان کي احساس ٿيندو ته اهي سڀ الهي سمنڊ جي سيني تي لهرون آهن جنهن جو ڪو به ڪنارو ناهي.
جيڪڏهن اسان پنهنجي خالق کي وساري ڇڏيون ٿا، ته اسان ڏک جا مستحق آهيون. اسان کي اهو سمجهڻ گهرجي ته خدا اسان جو پيارو آهي اسان سان پيار ڪري ٿو، هي علم اسان کي اسان جي مسئلن ڏکن کان آزاد ڪندو.
خدا جو سچو عاشق ڪڏهن به سندس ڳولا بند نه ڪندو آهي، جيتوڻيڪ هو ڪيترين ئي ڪوششن کان پوءِ به ڪيس ڳولڻ ناڪام ٿئي جيئن طوفان جي تڏ کان پوءِ هڪ لهر کي سمنڊ جي دل ڏانهن موٽڻو پوندو آهي، تيئن ئي هڪ سنجيده ڳولا ڪندڙ به آهي؛ هن کي هڪ غير يقيني يقين آهي ته رڪاوٽون ٽٽي پونديون هو جلد يا دير سان ڪائناتي سمنڊ سان ناگزير طور

تي متحد ٿي ويندو - اهو لامحدود سمنڊ جنهن مان هو آيو هو ۽ جنهن ڏانهن هو واپس ويندو آهي.

جڏهن ذهن مسلسل الاهي محبوب جي باري ۾ سوچيندو آهي، ته دل خوشي ۽ مسرت جا گيت ڳائيندو آهي.

روحاني اُپار انسان جو هاڻي جي حالت مان نڪرڻ آهي جيڪو هو مستقبل ۾ هوندو.

ڪو به ماڻهو پنهنجي اصل فطرت کي ٻين کان لڪائي نٿو سگهي، انهن جي خيالن جي لهر ڪنهن نه ڪنهن طرح انهن جي رويي ۾ ظاهر ٿيندي ۽ انهن جي عملن ذريعي ظاهر ٿيندي.

ڪيترائي اهڙا آهن جن کي آزادي بابت غلط فهمي آهي؛ اهي سمجهن ٿا ته آزادي اهو ڪرڻ آهي جيڪو ڪو ماڻهو ڪرڻ چاهي ٿو، ۽ مان هن آزادي کي خواهشن جي آزادي چوان ٿو.

آزادي جي حقيقي نوعيت جي غلط فهمي جي ڪري، ڪجهه والدين پنهنجن ٻارن کي فوري طور تي انهن جي خواهشن کي پورو ڪندي روايتن جو غلام بڻائي ڇڏيندا آهن. ٻار بوءِ اهو يقين ڪندي وڏو ٿئي ٿو ته جيستائين انهن جون خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي خوش آهن، ۽ زندگي جو مقصد هر خواهش کي پورو ڪرڻ آهي. بهرحال، اهي بعد ۾ دريافت ڪن ٿا ته اهي غلط هئا ، ڇاڪاڻ ته ٻاهرئين دنيا گهريلو زندگي کان مڪمل طور تي مختلف آهي، ۽ اهي سکن ٿا ته هر خواهش کي پورو ڪرڻ آسان ناهي! ٻيا شايد انهن کي هڪ طرف ڌڪي ڇڏين ۽ انهن کي پنهنجي خواهشن جي پيروي ۾ نظرانداز ڪن نتيجي طور، ٻار پنهنجي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي زبردست خواهش جي ڪري سخت ۽ جذباتي طور تي بي حس ٿي ويندو آهي. تنهن ڪري، والدين کي پنهنجن ٻارن کي پنهنجي مرضي ۽ سمجهه کي ترقي ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ گهرجي ته جيئن اهي دنيا ۾ ان جي ڦند ۽ نقصانن ۾ ڦاسي پوڻ کان سواءِ رهي سگهن.

ماءُ چوي ٿي، "هن کي پيار سان سيکار" يقيناً، ٻارن سان پيار سان پيش اچڻ عام طور تي سٺو آهي، پر تمام گهڻي مٺاس ڏندن کي خراب ڪري ٿي، ۽ ساڳئي طرح، تمام گهڻي پيار ٻارن کي خراب ڪري ٿي هڪ حد تائين مضبوطي ۽ عزم ضروري آهي، پر جيڪڏهن ڪنهن ٻار سان سلوڪ ڪيو وڃي ۽ غلطي جي ڪري سخت سزا ڏني وڃي، ته نتيجا خراب هوندا. ٻارن سان سلوڪ ۾ توازن هجڻ گهرجي ؛ هر پيءُ کي پنهنجي مزاج کي پيار ۽ نرمي سان نرم ڪرڻ گهرجي، ۽ هر ماءُ کي پنهنجي پيار کي دانائي ۽ عقلمندي سان سينگارڻ گهرجي.

هڪ شخص کي خدا جي محبت ۽ خواهش جي هڪ مستحڪم نفسياتي حالت برقرار رکڻ گهرجي. مون ڪيتريون ئي نوڪريون آزمايون آهن، پر

منهنجي ڪم جي نوعيت ڪهڙي به هجي، منهنجا خيال هميشه خدا سان گڏ رهن ٿا.

اسان کي هن تخليق مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي، پر ان کي اسان کي غلام بڻائڻ جي اجازت ڏيڻ کان سواءِ تجربي مون کي سيکاريو آهي ته خدا کي ڳولڻ جي خوشي بي مثال آهي.

وڏن ڪمن تي عمل ڪرڻ کان اڳ، انسان کي خاموشي سان ويهڻ گهرجي، حواسن خيالن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، گهري غور ڪرڻ گهرجي، روحاني هدايت صحيح هدايت حاصل ڪرڻ لاءِ الاهي مدد حاصل ڪرڻ گهرجي.

مون کي اهو سمجهڻ ڏيو ته صبح جي چهري تي، گلن جي چپن تي، شريف مردن عورتن جي چهري تي مسڪراهٽ توهان جي مسڪراهٽ آهي.

مون کي بدقسمتي، بدقسمتي، بيماري، يا ڪنهن به غير متوقع رڪاوٽن جي مسلسل تصويرن کان متاثر نه ٿيندو ڇاڪاڻ ته مون کي خبر آهي ته هڪ نظم و ضبط شعور جيڪو ڪائناتي شعور سان ويجهي سان لاڳاپيل آهي، اهو ناڪامين تڪليفن جو شڪار نه ٿيندو آهي.

آزادي جو مطلب آهي عقل مطابق عمل ڪرڻ جي صلاحيت، نه ته جذبن، عادتن خواهشن جي حڪمن مطابق. انا جي فرمانبرداري غلامي ڏانهن وٺي ويندي آهي، جڏهن ته روح جي ترغيبن جي اڳيان جهڪڻ پابندين کان آزادي ڏانهن وٺي ويندو آهي.

جيستائين خدا مون سان گڏ آهي، مون کي ڪو به فرق نٿو پوي ته مان ڪنهن عيش عشرت واري محل رهان يا ڪنهن معمولي جهوپڙي ،

مان پنهنجي ايمانداري سان ڪمايل پئسن کي سادگي سان زندگي گذارڻ لاءِ استعمال ڪندس، فضول خرچي کي ڇڏي.

خدا تي ايمان ارادي جي طاقت جي استعمال سان، هڪ شخص بيماري، ناڪامي جهالت تي قابو پائي سگهي ٿو، جيستائين ارادي جا ارتعاش جسماني يا نفسياتي بيمارين جي ارتعاش کان وڌيڪ مضبوط آهن. بيماري جيتري دائمي هوندي، ارادي جيتري مضبوط وڌيڪ پرعزم هوندي، ايمان جيتري ئي گهري وڌيڪ مضبوط هوندي، گهربل نتيجو حاصل ڪرڻ لاءِ.

اي منهنجا مالڪ، مون کي متاثر ڪر ته مان صرف تو تي پروسو ڪريان، انساني تحفظ جي ذريعن تي نه، مون کي خوف پريشاني کي منهنجي لامحدود طاقت کي زندگي جي ڪنهن به آزمائش کي منهن ڏيڻ لاءِ مفلوج نه ٿيڻ ڏي، مون کي حادثن، آفتن بدقسمتين جو تصور نه ڪرڻ ڏي ڇاڪاڻ ته اهي سوچ تخيل ذريعي ظاهر ٿين ٿا مون کي اهو احساس

ڏي، اي منهنجا مالڪ، ته ڇا مان جاڳيل آهيان يا سمهيل آهيان، جاڳيل آهيان يا ڏينهن جي خوابن ۾ گم آهيان، جيئرو آهيان يا مرندو آهيان، توهان جي حفاظتي موجودگي اجا تائين مون کي گهيرو ڪري ٿي ۽ منهنجي حفاظت ڪري ٿي.

عقلمند چون ٿا: خدا جي محبت ۽ نيڪي سان متاثر ٿيندڙ نيڪ عملن جو ميوو هم آهنگي ۽ پاڪيزگي آهي. خود غرض خواهشن ۽ خواهشن سان متاثر ٿيندڙ عملن جو ميوو درد ۽ تڪليف آهي. بڇڙن ڪمن جو ميوو جهالت ۽ بيوقوفي آهي.

سٺا ڪم خوشي آڻيندا آهن، جڏهن ته خود محبت جي ڪري دنياوي عمل ڏک ۽ درد جو سبب بڻجن ٿا. بهرحال، مسلسل برائي ڪم، هڪ شخص جي سمجهه ۽ سمجهه جي صلاحيت کي تباهه ڪري ڇڏيندا آهن.

جيڪڏهن توهان امن ۽ هم آهنگي سان رهڻ چاهيو ٿا، ته توهان جا ارادا سٺا هجڻ گهرجن، ۽ توهان کي مهرباني ۽ محبت جا خيال پکيڙڻ گهرجن. جيڪڏهن توهان نيڪ زندگي گذاريندا آهيو، ته توهان پنهنجي مثال ۽ سٺي اخلاق ذريعي ٻين جي مدد ڪندا.

جڏهن به مون کي پريشاني ۽ ذهني طور تي مونجهارو محسوس ٿيندو، تڏهن مان خاموشي ۾ غور و فڪر ۾ پئجي ويندس جيستائين مون کي پنهنجو سڪون نه ملي، ۽ مان هر ڏينهن خدا بابت سوچڻ ۽ سندس مدد ۽ هدايت جي طلب ڪندي شروع ڪندس.

عزم ڪريو ته نفرت جي دم گهاس کي پنهنجي زندگي جي باغ ۾ وڌڻ ۽ گهڙڻ نه ڏيو، هڪ باغ جيڪو هڪ عظيم روح جي خوبين سان ڀريل آهي ۽ جيترو وڌيڪ توهان انهن خوشبودار، گلاب جهڙين خوبين کي پوکيندا، اوترو ئي خدا توهان تي توهان جي اندر جي وجود جو سڀ کان وڏو راز ظاهر ڪندو.

زندگيءَ جو مقصد امن، اطمينان، امرتا، حفاظت، ۽ سچائي جو علم حاصل ڪرڻ آهي، ۽ انهن خواهشن جي دل ۾ جيڪي اسان جي اندر اُڀرن ٿيون، اسان جي اندر جي اونهائي ۾ الاهي جوهر موجود آهي.

اي خداوند، مون کي پنهنجي آزادي توهان ۾ ملي سگهي ٿي، ۽ اهو محسوس ٿئي ته منهنجو سچو گهر توهان جو مڪمل وجود آهي ۽ مان توهان جي ڪائناتي شعور جو هڪ لازمي حصو آهيان.

اي وسيع، الاهي سمنڊ، منهنجي خواهشن جي دريائن کي، رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي ريگستانن مان وهندي، آخرڪار توهان جي وڏي کوٽائي ۾ ضم ٿيڻ ڏيو.

صرف خدائي قلعي ۽ اسان کي تحفظ ۽ سلامتي ملندي آهي، ۽ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ ۽ سندس موجودگي کي چهڻ کان وڌيڪ محفوظ ڪا به پناهه ناهي.

جيئن ته انسان عادتن جي تابع آهن جيڪي انهن جي رجحانن، رجحانن، ڪردار ۽ خواهشن کي شڪل ڏين ٿيون، جيڪڏهن اهي عادتون خراب آهن، ته ڪردار نقصانڪار ٿي ويندو آهي ۽ عمل بڇڙا ٿي ويندا آهن. تنهن ڪري، اهو مشورو ڏنو وڃي ٿو ته سٺين عادتن کي ترجيح ڏني وڃي، ڇاڪاڻ ته اهي پوءِ اسان جي عملن ۽ سوچن کي عظيم مقصدن ڏانهن رهنمائي ڪن ٿيون ۽ اسان کي صحت ۽ خوشي آڻين ٿيون.

جتي به غمگين ۽ ڏکايل روحون آهن، مون کي انهن جي خدمت ڪرڻ ۽ تسلي ڏيڻ ۾ پنهنجو آرام ملندو آهي. مان ٻين کي خوشي ڏيڻ جي پوري ڪوشش ڪندس ۽ انهن جي جذبات سان همدردي ڪندس جيئن اهي منهنجا پنهنجا هجن.

ذهني صلاحيتون انسانن ۾ موجود آهن، پر گهڻن ماڻهن ۾ اهي ترقي يافته نه رهنديون آهن، ۽ انهن صلاحيتن کي پيدا ڪرڻ ۾ ناڪامي سنگين نتيجن کي جنم ڏئي ٿي جسم وانگر، ذهن کي صحت ۽ زندگي لاءِ مناسب غذا ۽ ورزش جي ضرورت آهي.

هڪ هيرو روشني حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، ۽ ائين ئي پاڪ، شفاف روحون به ڪن ٿيون جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿيون ۽ سندس موجودگي سان چمڪنديون آهن.

اي منهنجا مالڪ، تون زندگي ۽ سچي دولت آهين، ۽ پهرين توکي ڳولڻ سان مان تو ۾ اهو سڀ ڪجهه ڳولي سگهندس جنهن جي مون کي ضرورت آهي.

ماڻهو عام طور تي سٺي صحت برقرار رکڻ لاءِ صرف کاڌي، هوا ۽ سج جي روشني تي ڌيان ڏيندا آهن، پر هڪ وقت اهڙو به اچي سگهي ٿو جڏهن زندگي جي انهن ٻاهرين ذريعن جي گهٽائي جي باوجود صحت خراب ٿي وڃي. ان وقت جسم جي توانائي جي ذخيرن کي اندر کان ري چارج ڪرڻ جي ضرورت پيدا ٿئي ٿي.

جيڪڏهن منهنجي ذهن جي ٻيڙي لالچي خواهشن جي ٻٽرن جي ويجهو پهچي ٿي، جن ۾ خطرا ۽ خطرا شامل آهن، جهالت جي سخت طوفانن جي ڪري، ته پوءِ اي منهنجا خدا، منهنجو مشعل رهو ۽ هميشه مون کي پنهنجي نيڪي ۽ نيڪيءَ جي ڪنارن ڏانهن رهنمائي ڪريو.

سوچ هڪ ٻاهه وانگر آهي جنهن جي مرڪوز طاقت کي ڪاميابي کي روڪڻ واري رڪاوٽن کي ساڙڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي.

خدا کي مسلسل الاهي محبت ذريعي ڳولي سگهجي ٿو جڏهن اسين خدا کي سندس تحفن کان وڌيڪ پيار ڪندا آهيون، ته هو اسان وٽ ايندو هن اسان کي آزاد مرضي ۽ پسند جي طاقت ڏني آهي ته جيئن اسين دنيا جي عارضي ۽ غير معمولي تحفن ۽ سندس ويجهو ٿيڻ جي تحفي ۽ سندس برڪت واري موجودگي جي خوشي ۾ فرق ڪري سگهون.

اسان کي ياداشت ڏني وئي ته جيئن اسين سڀني شين کي ياد رکڻ جي مشق ڪري سگهون جيستائين اسان آخرڪار سڀ کان وڏي سڀني کي ياد ڪري سگهون: خدا

اي خداوند، تنهنجي پيار جي هوا منهنجي وچ ۾ وهندي آهي! ۽ منهنجي زندگي جا پن تنهنجي اچڻ تي خوشي سان ناچندا آهن، انهن جي خوشگوار سرسراهٽ هوا ۾ اڏامي ٿي، ٿڪل ماڻهن کي منهنجي روحاني سڪون جي ڇانوَ ۾ آرام ڪرڻ جي دعوت ڏئي ٿي.

زندگي جون مشڪلاتون اسان کي نقصان پهچائڻ لاءِ نه آهن؛ بلڪه، مسئلا ۽ بيماريون اسان کي سبق ڏين ٿيون. اسان جا ڏکوئيندڙ تجربا اسان کي تباهه ڪرڻ لاءِ نه آهن، پر اسان کي پاڪ ڪرڻ ۽ اسان جي پاڪ ذريعو - خدا - ڏانهن اسان جي واپسي کي تيز ڪرڻ لاءِ آهن جيڪو اسان جي مدد ڪرڻ ۾ اسان کي اسان جي آسماني گهر ڏانهن واپس آڻڻ لاءِ هر طرح سان ڪم ڪري ٿو.

لامحدوديت اسان جو سچو گهر آهي، ۽ هن ڌرتيءَ ۽ انهن جسماني جسمن ۾ اسان جو سفر هڪ مختصر مدت جي ويزا سفر وانگر آهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي خبر آهي ته تعريف مون کي بلند نٿي ڪري، ۽ نه ئي تنقيد مون کي گهٽائي ٿي. مان جيئن آهيان، پنهنجي ضمير ۽ توهان جي سامهون، مان هن رستي تي هلندو رهندس، هر ڪنهن جي خدمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪندس ۽ توهان جي مهرباني حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس - انهي ۾ منهنجي خوشي آهي.

تون هڪ منفرد مخلوق آهين ۽ تنهنجو جوهر شاندار آهي، تنهن ڪري پنهنجي سچي پاڻ کي سڃاڻو.

تنهنجي آمد جي صبح سان، منهنجي خواهش جون ڪُليون خوشبودار، متحرڪ گلن ۾ ڦُلنديون.

اي خداوند، ان ڏينهن جي اچڻ کي جلدي ڪر جڏهن مان انهن شبنم گلن جو هار ناهيندس ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت چوڪ تي رکندس.

مسلسل پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ بدران، هن کي ٻين کي خوشي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي جڏهن هو ٻين کي روحاني، ذهني، يا مادي مدد پيش ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو، ته هو ڏسندو ته هن

جون پنھنجون ضرورتون پوريون ٿي ويون آھن ۽ ھن جي زندگي جو پيالو خوشي سان ڀريل آھي.

جيڪي زمين تي اونداھي تي شاندار فتح حاصل ڪن ٿا، انھن کي جلال جي روشنيءَ سندن حصو ھوندي ۽ اھي اندروني سڪون ۽ خوشي مان لطف اندوز ٿيندا.

اي منھنجا مالڪ، منھنجي دل جي مٽيءَ ۾ پنھنجي نعمتن جا ٻج مسلسل ڇٽيندا رھو، جيڪا دعا سان ڀريل آھي، ته جيئن اھي چانوَ وارا وڻ ٻڻجي وڃن جن جون شاخون خود شناسي جا سڀ کان وڌيڪ لذيذ ۽ مٺا ميوا ڏين ٿيون.

اسان اڪثر ڪري تبديلي جي ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ درد ۾ رھندا آھيون، ۽ اھو ئي سبب آھي جو اسان کي دائمي سڪون ۽ اطمينان نه ملندو آھي جيڪڏھن اسان ثابت قدم رھون ۽ ڪوشش ڪريون، ته يقيني طور تي اسان سڀني مشڪلاتن تي قابو پائي سگھون ٿا. اسان کي ڏک کان خوشي ۽ مايوسي کان جرئت ڏانھن منتقل ٿيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گھرجي.

اي الاھي پيار، منھنجي پيار کي پنھنجي پيار سان ملائي ڇڏ، منھنجي زندگي کي پنھنجي خوشي سان ملائي ڇڏ، منھنجي ذھن کي پنھنجي ڪائناتي شعور سان ملائي ڇڏ، ۽ پنھنجي دائمي خوشي جي چشمي مان منھنجي پياس کي بجائي ڇڏ.

سچي سالڪ جو دل ھميشه وسوسا ڀريندو آھي: "اي منھنجا خدا ۽ منھنجا محبوب، مان ھن وھمي دنيا جي انتشار ۾ غرق ٿيڻ نٿو چاھيان، ۽ مان صرف اھو چاھيان ٿو ته ماڻھن جي دلين ۾ تنھنجي محبت کي جاڳايان. منھنجو دل، منھنجو روح، منھنجو جسم، منھنجو ذھن، ۽ جيڪو ڪجھه مون وٽ آھي اھو سڀ ڪجھه تنھنجو آھي، اي خداوند." اھو سالڪ خدا تائين پھچي ٿو ۽ ان کي سچائي ٿو.

اي منھنجا مالڪ، اسان کي پائيچاري جي نئين ۽ سچي سمجھ عطا ڪر، اچو ته جنگيون ڇڏي ڏيون ۽ قومن جي زخمن کي پيار جي بام ۽ رحمدل سمجھ جي دائمي آرام سان مرھم ڪريون.

اسان کي برڪت ڏي ته جيئن اسان لالچ جي اثر، فريب جي غلبي ۽ وھم جي ڪنٽرول کان آزاد ٿي سگھون، ۽ اسان کي ھڪ نئين دنيا ٺاھڻ ۾ مدد ڪريون جنھن ۾ بيماري، جھالت ۽ ڏڪار ھڪ اونداھي ۽ ڏکوئيندڙ ماضي جي خوابن کان سواءِ ڪجھه به نه آھن.

اچو ته سڀئي مسئلا جھنگ جي منطق سان نه، پر سمجھ، سچائي، ۽ توھان ۾ توھان جي الاھي انصاف تي بيحد ايمان سان حل ڪريون.

زندگي اسان کي ھتي ڪجھه وقت لاءِ گڏ ڪيو آھي، جنھن کان پوءِ اسين پنھنجا الڳ الڳ رستا ھلائيندااسين پر جيڪڏھن خدا جو پيار اسان جي

اندر رهي ٿو، ته ڪو فرق نٿو پوي ته اسين ڪٿي وڃون، ڇاڪاڻ ته اسان ڪيترو به پري ڀٽڪي وڃون، اسين الاهي پيار جي دائري ۾ رهنداسين ۽ ڪڏهن به سچ پچ الڳ نه ٿينداسين.

اي منهنجا مالڪ، مون کي روحاني ترقي جو عقاب بڻايو جيڪو تنگ نظري ۽ انتها پسندي جي گهٽين کان مٿي اڏامي.

مون کي بلند کان بلند افق ڏانهن سڏ، زمين جي شديد ڏڙڪن ۽ ڪڪرن کان پري جيڪي سچ جي روشني کي روڪين ٿا.

مون کي صحيح زندگي گذارڻ لاءِ توازن جا پر ڪٽڻ ڏيو، ۽ مون کي سيني طوفانن ۾ طوفانن کان مٿانهون انهن بلند آسمانن ڏانهن اڏامڻ ڏيو، جتي وسيع افق ۽ شاندار تصورات آهن.

امن تڏهن ايندو آهي جڏهن اسان پنهنجيون دليون پيار ۽ مهرباني لاءِ کوليندا آهيون جيڪي پيار ڪندڙ دليون آهن ۽ نيڪ ڪمن ۾ سرگرم آهن اهي امن جو تجربو ڪندا آهن ڇاڪاڻ ته اهو انهن جي اندر رهندو آهي امن جنت جو پناهه گاهه ۽ خوش زندگي جو بنياد آهي.

اسان کي هميشه گلن جي پويان الاهي خوبصورتي، سچ جي پويان ڪائناتي روشني، ۽ هر اک ۾ چمڪندڙ عظيم زندگي بابت سوچڻ گهرجي.

جڏهن ڪو ماڻهو سچ پچ ۾ مهربان هوندو آهي ۽ ٻين سان احترام ڏيکاريندو آهي، ۽ تعريفن جو جواب قسم سان ڏيندو آهي، ته ان سان هميشه تعريف ۽ احترام سان سلوڪ ڪيو ويندو.

مان پنهنجي محبت ٻين تائين پهچائيندس ته جيئن مان خدا جي محبت لاءِ هڪ دروازو کولي سگهان ته جيئن مون وٽ اچي ۽ منهنجي دل ۾ رهي.

اي منهنجا مالڪ، مون کي غم جي کوٺائي ۾ ٻڏندڙن لاءِ هڪ مشعل بڻاءِ، مون کي ٻين کي خوشي ڏيڻ ۾ مدد ڪر ته جيئن توهان مون کي عطا ڪيل روحاني خوشي جي شڪرگذاري ڪري سگهان.

مان پنهنجي پيار جي باهه ۾ نفرت کي ڳاري ڇڏيندس، ۽ ٻين کي معاف ڪندس ۽ سيني پياسي دلين کي پيار ڏيندس.

سچو پيار اهو پيار آهي جيڪو محبوب جي آرام ۾ خوش ٿئي ٿو.

اي خداوند، تنهنجي روشني اسان تي چمڪي، ۽ تنهنجي محبت اسان جي دلين کي هميشه لاءِ پري ڇڏي.

شروعات جو جذبو هجڻ جو مطلب آهي تخليقي تخيل جي طاقت جيڪا هڪ شخص کي اهڙي شيءِ ايجاد ڪرڻ جي قابل بڻائي ٿي جيڪا اڳ ڪنهن به نه ڪئي آهي. هر ماڻهو خدا جي طرفان عطا ڪيل هن تحفي سان پيدا ٿئي ٿو.

سڀ کان وڏو پيار الاهي پيار آهي، جيڪو زندگي کي لفظن کان ٻاهر خوبصورت بڻائي ٿو جڏهن توهان خدا کي پاڻ سان گڏ محسوس ڪندا آهيو،

توهان وٽ جتي به آهيو □ توهان جي قدمن جي رهنمائي ڪندا آهيو، الاهي پيار شروع ٿي چڪو آهي.

سچ جي طاقت هوا جي خلاف هلي ٿي

اي منهنجا مالڪ، جڏهن مون کي عارضي مشڪلاتن جو منهن ڏسڻو پوي ٿو، ته مون کي ماضي □ مون تي توهان جي بيشمار نعمتن کي ياد ڪرڻ ڏيو، اهو ڄاڻڻ ته توهان جي مدد مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي □ توهان جي سنڀال هميشه مون سان گڏ آهي. مان توهان جي سخي هٿ مان مون کي مليل هر نعمت لاءِ دل جي گهراين سان شڪرگذار آهيان.

پيار جا ڦڙا نيڪ روحن □ چمڪندا آهن، □ خدا صرف پيار جي سمنڊ □ ئي ملي سگهي ٿو.

سمجھ اهو چراغ آهي جيڪو انسان جي رستي کي روشن ڪري ٿو □ انهن کي ڪاميابي ڏياري ٿو.

بهار □، خدا فطرت کي خوبصورت گلابن □ گلن سان شاندار لباس □ روشن رنگن سان سينگاريو آهي.

امن ڀريون پيغام ڏيندڙ آهي جيڪو خدائي حضور تائين پهچڻ جو اعلان ڪري ٿو ان کان پوءِ، امن لامحدود خوشي کان وڌيڪ روشن روشنين □ تبديل ٿي ويندو آهي.

جڏهن مان مراقبي جي سمنڊ □ گهيرو ڪريان ٿو، ته مان پنهنجي وجود □ هڪ برڪت واري لهر محسوس ڪريان ٿو □ هڪ سرگوشي ڪندڙ آواز ٻڌان ٿو، "مان ويجهو آهيان".

انسان کي اندر ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي، جتي روح پاڻ کي ظاهر ڪري ٿو روح جي ڪوٺائي مان اندروني زندگي جا سڀئي تجربا جنم وٺن ٿا.

جڏهن روح پاڻ کي الاهي شعور سان محسوس ڪري ٿو، ته اهو لامحدود خلا □ وڏي خوشي □ واڌ محسوس ڪري ٿو.

جيڪڏهن توهان پنهنجي قدرتي صلاحيتن کان علاوه، سڀني موجود ٻاهرين ذريعن □ وسيلن کي استعمال ڪندا ته جيئن توهان جي رستي □ ايندڙ سڀني رڪاوٽن کي دور ڪري سگهو، ته پوءِ توهان اهي طاقتون پيدا ڪندا جيڪي خدا توهان کي ڏنيون آهن: اهي لامحدود طاقتون جيڪي توهان جي وجود جي گهري ڪوٺائي مان نڪرنديون آهن.

محبت سونهري رستي تي هلي ٿي جيڪا خدا ڏانهن وٺي وڃي ٿي.

جتي به غلط فهمي جي اونداهي داخل ٿي آهي، اتي مان نيڪ خواهش □ نيڪ ارادن جي روشني پکيڙيندس.

جڏهن مشڪلاتون توهان تي حملو ڪن ٿيون، پر توهان سڀني رڪاوٽن □ رڪاوٽن جي باوجود ڪوشش ڪرڻ □ ڪوشش ڪرڻ بند ڪرڻ کان انڪار

ڪريو ٿا، ته پوءِ خدا توهان کي جواب ڏيندو ۽ توهان جي ڪوششن کي ڪاميابي سان نوازيندو.

اي خداوند، مان پنهنجي دل جي باغ مان خواهشن جو گل چڪيندس ۽ ان کي تنهنجي پاڪ چوڪ تي پيار جي نذراني طور رکندس.

جيئن ته اسان جا خيال ۽ لفظ اهي ٻج آهن جيڪي اسان کي مستقبل جو فصل ڏيندا، مان اڄ کان پنهنجي شعور کي سٺن، مثبت خيالن سان پرڻ شروع ڪندس.

مان پنهنجي شعور جي جهاز ۾ مٿي ۽ هيٺ، اتر ۽ ساڄي، اندر ۽ ٻاهر ۽ هر هنڌ اُڏامي ٿو ۽ اُڏامي ٿو ته جيئن ڏسان ته خلا جي هر ڪنڊ ۾ مان خدا جي حضور ۾ هوس ۽ اجا تائين آهيان.

هر لمحي کي لامحدود مطلق سان پنهنجي تعلق جي شعور ۾ گذاريو. توهان جي شعور جي ڪا به انتها ناهي، ۽ سڀ شيون توهان جي وجود جي آسمان ۾ تارن وانگر ٽمٽار ۽ چمڪنديون آهن.

لاتعلقي، يا غير لاتعلقي، اهو دانشمندانه رستو آهي جيڪو ڳوليندڙ هلائي ٿو، وڏين شين جي خاطر رضامندي سان معمولي شين کان مٿي اٿي ٿو. هو هڪ نئين اندروني خوشي جي ڳولا ۾ پاڻ کي عارضي حسي خوشين سان پابند نٿو ڪري. لاتعلقي پاڻ ۾ هڪ مقصد ناهي، پر اهو روح جي خوبين ۽ روحاني طاقتن جي ظهور لاءِ رستو هموار ڪري ٿو.

روحاني فاتح زندگي جي رستن تي دلير قدمن سان اڳتي وڌندو آهي.

انسان کي پنهنجي موجوده زندگي مان وڌ کان وڌ فائدو حاصل ڪرڻ گهرجي، ۽ پنهنجي دل جون دريون کولي پنهنجي روح جي سُتل صلاحيتن کي جاڳائڻ ۽ بحال ڪرڻ گهرجي.

تبديلي ۽ تبديلي جي نقابن جي پويان الاهي موجودگي لڪيل آهي ۽ جيڪو به پنهنجي ذهن جي آئيني کي مستحڪم ڪري سگهي ٿو ۽ ان کي لڏڻ کان روڪي سگهي ٿو، اهو ان صاف آئيني ۾ ڪائناتي محبوب جو چهرو ڏسي سگهندو.

محبت موت ۽ وقت جي تباهي کان وڌيڪ طاقتور آهي.

خود تجزيو ڪاميابي جي ڪنجي آهي، ۽ غور هڪ آئينو آهي جنهن ذريعي اسان اندروني ڪندن کي ڏسون ٿا جيڪي ٻي صورت ۾ اسان جي نظر کان لڪيل رهندا. اسان کي پنهنجين خامين جي تشخيص ڪرڻ گهرجي، مثبت ۽ منفي رجحانن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي، ۽ ترقي ۽ ڪاميابي جي راهه ۾ رڪاوٽن جي سڃاڻپ ڪرڻ گهرجي.

اي دوستي، تون ڪيتري شاندار آهين! تون جيڪا مخلص، دوستانه ڳٽتي جي پاٽيءَ مان پاٽي ڪڍندي آهين، ۽ جنهن جا پن مخلص ۽ وفادار دلين جي ڪوتائي مان نڪرندڙ اندروني ۽ ٻاهرين مٺاس جي شبنم سان نم ٿين ٿا.

مون هڪ پيري هڪ ننڍڙي چيل کي ريتي جي ڍير تي چڙهڻ جي ڪوشش ڪندي ڏٺو، ۽ مون پاڻ ۾ سوچيو: چيل ضرور سوچي رهي هوندي ته اها هماليه تي چڙهائي ڪري رهي آهي! ريتي جو ڍير شايد ماڪوڙي کي تمام وڏو لڳي ها، پر منهنجي نظر ۾ نه. ساڳي طرح، اسان جا لکين شمسي سال خدا جي ذهن ۾ هڪ منٽ کان به گهٽ ٿي سگهن ٿا.

<u>اسان کي پاڻ کي عظيم شين جهڙوڪ ابديت ۽ لامحدوديت بابت سوچڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي.</u>

مون لامحدود دنيا ۾ گهميو ۽ روشني جي زمين ۾ چمڪندڙ ڏنڌ ڏٺو، ۽ ان زنده چمڪ ۾ مون وقت جي صفحن تي لکيل رازن جي معنيٰ پڙهي.

جڏهن توهان سمهندا آهيو، توهان غير فعال طور تي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو پر جڏهن توهان شعوري طور تي مراقبي ذريعي خيالن ۽ احساسن کي خاموش ڪندا آهيو، ته پهرين شيءِ جيڪا توهان محسوس ڪندا آهيو اها امن جي حالت آهي، ۽ توهان جي چهري جا عضوا قدرتي طور تي هڪ مسڪراهٽ ناهيندا آهن جيڪا اندروني امن کي ظاهر ڪري ٿي پر توهان کي پنهنجي روح جي پاڪائي کي محسوس ڪرڻ لاءِ امن جي هن حالت کان ٻاهر ڏسڻ گهرجي - هڪ پاڪائي جيڪا حسي محرڪن کان بي داغ هجي يا حواسن سان لاڳاپيل خيالن جي خودڪار رد عمل کان پوءِ جيڪا حالت توهان تجربو ڪندا آهيو اها دائمي، هميشه تجديد ٿيندڙ خوشين مان هڪ آهي.

جيڪڏهن توهان چنڊ جي روشني هيٺ پاڻيءَ جو پيالو رکو ۽ پوءِ ان کي هلايو، ته توهان چنڊ جي هڪ بگڙيل تصوير ناهيندا. جڏهن پاڻي پيالي ۾ اچي ٿو، ته ان جو عڪس صاف ٿي ويندو آهي. اهي لمحا جڏهن پيالي ۾ پاڻي بيهڻ ۽ چنڊ جي چهري کي مڪمل وضاحت سان ظاهر ڪرڻ جي برابر آهن. غور فڪر جي سڪون ۾، احساسن ۽ خيالن جون سيئي لهرون ذهن مان وهڻ بند ٿي وڃن ٿيون ۽ امن جي هن گهري حالت ۾، غور فڪر ڪندڙ شخص، ان سڪون ۾، روح جي ڍنڍ ۾ عڪاسي ٿيل الاهي موجودگي جي پوري چنڊ کي ڏسي ٿو.

چار حالتون آهن جن کان هڪ سراسري ماڻهو واقف آهي: خواهش پوري ٿيڻ تي خوشي، انڪار ڪرڻ تي ناخوشي، جڏهن نه خوش هجي ۽ نه اداس هجي ته بوريت، ۽ جڏهن خوشي، درد ۽ بوريت جي انهن جذبات يا نفسياتي حالتن تي قابو پائي ته سڪون.

امن هڪ انتهائي گهربل حالت آهي، جيڪا غم ۽ خوشي ٻنهي جي غير موجودگي ۽ بوريت جي غير موجودگي مان پيدا ٿئي ٿي. اهي حالتون روح جي مٿاڇري تي مسلسل تبديل ٿينديون ۽ لهنديون آهن. درد ۽ خوشي جي انتشار واري لهرن تي سوار ٿيڻ کان پوءِ، جنهن ۾ بار بار ٿڪاوٽ جي ڪوتائي

□ پڌڻ شامل آهي، امن جي پرسڪون سمنڊ تي ترڻ □ خوشي آهي پر امن ڪان وڌيڪ روحاني خوشي آهي - روح جي خوشي - آخري خوشي اها هڪ دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي پر هميشه لاءِ روح سان گڏ رهندي آهي. هي عظيم خوشي صرف الاهي موجودگي جي شعور ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿي.

هڪ سچي مسڪراهٽ روحاني خوشي جي مسڪراهٽ آهي جيڪا خدا جي باري □ غور □ فڪر ڪرڻ □ سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ سان حاصل ٿئي ٿي.

منهنجي مُرڪ منهنجي اندر جي هڪ گهري خوشي مان نڪرندي آهي - هڪ خوشي جيڪا سيني لاءِ دستياب آهي اها هڪ گلدار گلاب جي دل مان نڪرندڙ خوشبو وانگر آهي هي وڏي خوشي ٻين کي دعوت ڏئي ٿي ته پاڻ کي نعمت جي مقدس پاڻيءَ □ غرق ڪن.

برڪت واري بخشش جي روشني □، ڪيترن سالن کان گڏ ٿيل نفرت جي اونداهي ختم ٿي ويندي آهي.

خدا پنهنجن عبادت ڪندڙن جي ڪنهن به ضرورت کي جلدي پورو ڪري ٿو چاڪاڻ ته انهن پاڻ کي خود غرضي جي مقصدن کان آزاد ڪيو آهي جيڪي ڪوشش کي مايوس ڪن ٿا □ اميدن کي مايوس ڪن ٿا.

جنهن کي خدا بچائي ٿو، ان کي ڪا به شيءِ تباهه نٿي ڪري سگهي.

اسين هن دنيا □ اڪيلا نه آهيون، چاڪاڻ ته خدا اسان سان گڏ آهي، □ اهڙا مستقل، ويجها □ دوستانه رشتا آهن جن مان اسان کي سهارو □ خوشي ملي ٿي.

اي حڪمت جي آسمان □ هدايت جي چمڪندڙ تارو، توهان جي شاندار چمڪ مون کي توهان جي برڪت واري افق کي ڳولڻ جي دعوت ڏئي ٿي، □ منهنجو خواهشمند پکي وڏي رفتار سان ڊوڙندو آهي، گهاٽي، اداس ماحول کي ڇڪيندو آهي، توهان جي خواهش کان متاثر ٿي □ توهان جي سڀ کان پاڪ روشني □ سينگارڻ لاءِ.

جڏهن ڪو ماڻهو اندروني، وجداني احساس ذريعي محسوس ڪرڻ جي قابل هوندو آهي ته اهو مضبوط جسماني جسم نه پر جسم جي اندر دائمي روحاني وهڪرو آهي، تڏهن سندس شخصيت ترقي ڪرڻ □ ڦُلڻ شروع ٿئي ٿي.

جڏهن شاگرد جو دل خدا جي محبت سان ڀريل هوندو، ته سندس چهرو امن □ دانائي جي مسڪراهٽ سان چمڪندو، □ جهالت جا پرت جيڪي سندس روح کي ڍڪيندا هئا، ٽٽي پوندا □ مڪمل طور تي غائب ٿي ويندا.

جڏهن توهان ڪنهن گل يا وڻ کي ڏسندا آهيو، ته توهان کي خبر پوندي ته زندگي جون اهي خوبصورت صورتون پاڻمرادو وجود □ نه آيون آهن. خدا

اهو آهي جنهن انهن کي شڪل ڏني ۽ انهن کي خوشبو ۽ شاندار خوبصورتي سان نوازيو.

هميشه پنهنجا فرض، ننڍا هجن يا وڏا، وڏي ڌيان سان ادا ڪريو، ياد رکو ته خدا توهان جي قدمن جي رهنمائي ڪري ٿو ۽ توهان جي عظيم خواهشن کي حاصل ڪرڻ لاءِ توهان جي ڪوششن کي مضبوط ڪري ٿو.

جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي روحاني جوهر سان ڳنڍجي ٿو، ته گهڻو وقت اڳ وساريل، گذري ويل دور ۾ روح جون لافاني طاقتون پنهنجي شعور ڏانهن موٽنديون آهن مراقبي ۾، ڪو ماڻهو ياد رکي ٿو ته اهي هڪ لافاني روح آهن، فاني جسم نه.

اسان کي هر هنڌ ماڻهو ملن ٿا، سٺا ۽ خراب، پنهنجي طريقي سان خوشي ڳولي رهيا آهن ڪو به پاڻ کي نقصان پهچائڻ نٿو چاهي ته پوءِ ڪجهه ماڻهو اهڙي طريقي سان ڇو عمل ڪن ٿا جيڪي ناگزير طور تي انهن لاءِ درد ۽ غم جو سبب بڻجن ٿا؟ ڇاڪاڻ ته اهي عمل جهالت ۽ وهم جي ڪري ٿين ٿا.

اي منهنجا مالڪ، اسين توکان دعا گهرون ٿا ته پنهنجي حڪمت جي روشني سان اسان تي چمڪيو ۽ اسان کان جهالت ۽ وهم جي اونداهي کي هٽائي ڇڏيو.

هڪ باشعور شخص کي ڏچڻ جي بدران محتاط رهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي اندر بي پرواهي ۽ تڪڙ کان سواءِ جرئت جو احساس پيدا ڪرڻ گهرجي ته جيئن پاڻ کي اهڙين حالتن ۾ نه وجهي جيڪي خوف ۽ پريشاني کي جنم ڏئي سگهن.

دانائي ٻاهرين معلومات جي داخل ٿيڻ تي منحصر ناهي، پر اندروني قبوليت جي طاقت تي منحصر آهي، جيڪا حقيقي علم جي مقدار جو تعين ڪري ٿي جيڪا حاصل ڪري سگهجي ٿي ۽ اها رفتار جنهن تي اهو علم حاصل ڪري سگهجي ٿو.

هي دنيا صرف هڪ اسٽيج آهي جنهن تي اسين خدائي هدايتڪار جي هدايت هيٺ پنهنجا ڪردار ادا ڪريون ٿا. اسان کي مقرر ڪيل ڪردارن جي نوعيت کان سواءِ چڱي طرح انجام ڏيڻ گهرجي، هميشه ياد رکو ته اسان جي بنيادي فطرت دائمي خوشي آهي.

عقلمندن مان سڀ کان وڏيڪ عقلمند اهو آهي جيڪو خدا کي ڄاڻڻ جي ڪوشش ڪري ٿو، ۽ ڪامياب مان سڀ کان وڏيڪ ڪامياب اهو آهي جيڪو خدا کي ڳولي ورتو آهي.

اي خدائي محبوب، تون اسان جي زندگين ۾ پهرين جڳهه رکين، تنهنجي شفا بخش محبت اسان جي دلين کي پري ڇڏي، ۽ تنهنجي برڪت واري روشني اسان جي روحن مان پريشانين جي اونداهي کي ختم ڪري.

آزاديءَ جو مطلب آهي ضمير مطابق عمل ڪرڻ، عادت ۽ خواهش جي حڪمن موجب نه. انا ۽ ان جي خواهشن جي فرمانبرداري پابنديون پيدا ڪري ٿي، جڏهن ته دانائي جي اشارن تي عمل ڪرڻ سان انهن پابندين کان آزادي ملندي آهي.

ذهني سڪون سٺين خوبين جي شعوري ۽ عمدي ترقي ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو، جيڪي مڪمل طور تي بالغ ٿيڻ کان پوءِ انهن جي مالڪ کان ڪسي نه ٿيون سگهجن جيستائين هو پنهنجي مرضي سان انهن کي ڇڏڻ جو انتخاب نه ڪري.

گهڻا ماڻهو غلط طريقن سان خوشي ڳوليندا آهن ڪجهه ماڻهو يقين رکن ٿا ته اهي غلط رويي ۽ غير صحت مند عملن کي اختيار ڪندي پنهنجي خوشي کي پيٽو ڪري سگهن ٿا جيڪي ظاهر ڪن ٿا ته زبردست ۽ دائمي خوشي جا چمڪندڙ واعدا پيش ڪن ٿا، ۽ اهي انهن ڪوڙن واعدن سان ٺڳيا وڃن ٿا، ڇاڪاڻ ته سچي خوشي جو ذائقو ڪوڙن وهمن ۽ غلط ڪمن جي دوزخ ۾ چکي نٿو سگهجي.

هر منٽ ابديت آهي ڇاڪاڻ ته ان منٽ ۾ ابديت جو تجربو ڪري سگهجي ٿو ڏينهن، منٽ ۽ ڪلاڪ دريون آهن جن مان اسان ابديت کي ڏسي سگهون ٿا زندگي مختصر آهي، پر ساڳئي وقت لامحدود ۽ لامحدود آهي روح لافاني آهي، ۽ انساني زندگي جي هن مختصر باب دوران، اسان کي هر موجود صلاحيت ۽ موقعي مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي.

روحاني لفظ ٻج وانگر آهن جن کي ڦُٽڻ، وڌڻ، ڦُلڻ ۽ ميوو ڏيڻ لاءِ زرخيز مٽي جي ضرورت هوندي آهي.

روحاني واڌ ويجهه لاءِ خود غور ڪرڻ، زندگيءَ جي ترجيحن کي ٻيهر ترتيب ڏيڻ، نقصانڪار عادتن جي سڃاڻپ ۽ ان کي ختم ڪرڻ، ۽ ترقي پذير روحاني سمجهه ۽ وڌندڙ ذهني طاقت جي مطابق صحت جي ضابطن ۽ قانونن جي پيروي ڪرڻ جي ضرورت آهي.

جڏهن شاگرد الاهي خوشي جو مزو چکندو، ته هو ڏسندو ته خدا هن لاءِ ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ حقيقي ٿي ويو آهي، ۽ هو محسوس ڪندو ته الاهي موجودگي کي ڇهڻ هڪ اهڙي خوشي آهي جنهن جي ڪا به حسي خوشي برابر نه ٿي سگهي.

خدا انسان جي روحاني شعور کي جاڳائڻ ۽ نيڪي جي خوبصورتي، برداشت جي عظمت، حڪمت جي عظمت، ۽ روحاني خوشي جي شان و شوڪت ذريعي سندس مرضي کي صحيح رخ ۽ هدايت ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو.

مان ٻين کي اجنبي نه سمجهندس ڇاڪاڻ ته مون کي لڳي ٿو ته هر ڪو منهنجو ڀاءُ يا ڀيڻ آهي مان پنهنجي زندگي کي ڪامياب ۽ پورو ڪندڙ

ٻڌائيندس ته جيئن مان ٻين کي ڪامياب ٿيڻ ۽ حاصل ڪرڻ ۾ مدد ڪري سگهان. مان ٻين سان همدردي ڪندس ۽ انهن کي رحم ڏيکاريندس جيئن مان پاڻ کي ڏيکاريان ٿو. مان خدا سان پيار ڪندس جيئن نبين ۽ اوليائن ان سان پيار ڪيو، ۽ مان ٻين لاءِ پنهنجي محبت جي ڪوهه ۾ خود غرضي وجهي ڇڏيندس.

هن عارضي، دنياوي زندگي کان ٻاهر، موت جي تابع، هڪ دائمي، نه بدلجندڙ زندگي آهي. جسم ڪيميائي عنصرن مان ٺهيل آهي جيڪي سڙي ۽ ختم ٿي ويندا آهن، پر هن عارضي وجود کان ٻاهر خدا جي موجودگي ۾ هڪ دائمي، آسماني زندگي آهي. تنهن ڪري، اسان کي پنهنجو سچو ڌيان هن غير مستقل جسم تي محدود نه رکڻ گهرجي، ۽ جيڪي ان جي خواهش رکن ٿا انهن کي ان جي آزمائشن کي برداشت ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا مالڪ بڻجڻ گهرجن.

اڄ مان ضرورتمندن جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندس ۽ جيڪو ڪري سگهان ٿو بکايلن کي ڏيندس.

مان خدا جي حفاظت ۾ محفوظ ۽ سلامت آهيان ۽ پنهنجي صاف ضمير جي پٺين جي پويان، مان نيڪيءَ جي روشني سان هڪ آهيان جيڪا مونجهاري ۽ پريشاني جي سمنڊ ۾ غم جي لهرن سان اُڌل روحن جي پيڙين کي هدايت ڪري ٿي.

اڄ مان خدا کي امن جي ڦڙڪندڙ لهر ۾ محسوس ڪريان ٿو جيڪو منهنجي اندر ۾ ڌڪي ٿو ۽ منهنجي دل جي تارن کي ڇڪي ٿو.

مان ٻين کي خوش ڪرڻ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪندس، جيئن مان پاڻ کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪريان ٿو، ۽ پنهنجي روحاني خوشي ذريعي مان الاهي محبت جي گهر ۾ هر ڪنهن جي خدمت ڪندس ۽ جيڪڏهن مان پنهنجي ضمير کي دوکو ڏيڻ جي ڪوشش ڪندس ته مان پاڻ کان سواءِ ڪنهن کان به نه ڊڄندس.

روح جي باغن مان

توهان ڪٿي وڃڻ جو ارادو ڪيو ٿا، ۽ توهان جلدي اتي پهچڻ لاءِ پاڻ کي جلدي ڪريو ٿا جڏهن توهان پهچندا آهيو، توهان ڏسندا آهيو ته توهان کي اها جاءِ پسند نه آهي ڇاڪاڻ ته توهان کي بي صبري، پريشاني، ۽ شايد انتشار محسوس ٿئي ٿو ان جي بدران، پرسڪون، وڌيڪ متوازن ۽ وڌيڪ متوازن ٿيڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪڏهن توهان جا خيال پريشاني ۽ بيچيني ڏانهن مائل ٿين ٿا، ته انهن کي زور سان دٻايو جيستائين اهي پنهنجو آرام حاصل نه ڪن.

جوش اعصابي نظام جي توازن تي منفي اثر وجھندو آهي چاڪاڻ ته اهو جسم جي ڪجهه حصن ڏانهن وڌي مقدار ۾ توانائي موڪليندو آهي جڏهن ته ٻين کي انهن جي قدرتي حصي کان محروم ڪندو آهي. توانائي جي ورڇ ۾ هي عدم توازن اعصابي جو سبب آهي. هڪ پرسڪون ۽ آرامده جسم اعصاب کي آرام ڏئي ٿو ۽ نفسياتي خوشحالي کي فروغ ڏئي ٿو.

خدا سان هم آهنگي ۾، اندروني نظر بتدريج ظاهر ٿيڻ شروع ٿئي ٿي. ڪنهن کي مڪمل يقين هجڻ گهرجي ته خدا هر دل جي دعا جو جواب ڏيندو. جيڪو به روشني جي ڳولا ۾ هن ڏانهن رخ ڪندو، ان جي نظر ڪليل هوندي ۽ ان جو ذهن ۽ دل روشن ٿيندي.

جڏهن بصيرت کلي ٿي، ته اها هڪ اهڙي احساس جي طور تي ظاهر ٿئي ٿي جيڪا دل مان نڪرندي آهي، هڪ گهري وضاحت ۽ درستگيءَ جو احساس هن احساس ذريعي، ڳوليندڙ کي صحيح رستي تي هلڻ لاءِ بيحد يقين ۽ مضبوط هدايت ملي ٿي، ۽ آهستي آهستي هن احساس کي سڃاڻڻ ۽ ان تي ڀروسو ڪرڻ شروع ٿئي ٿو.

ان جو مطلب اهو ناهي ته سوچڻ کي مڪمل طور تي ڇڏي ڏيو؛ پرسڪون، غير جانبدار سوچ بصيرت ڏانهن به وٺي ٿي جذباتي سوچ، جيڪا بيوقوفي ۽ خود اهميت جي ڪري هلي ٿي، غلط فهمين ۽ غلط نتيجن ڏانهن وٺي ٿي.

تباهي ڪندڙ شڪ ۽ غلط عقيدن کي پوري دل سان رد ڪريو، ۽ پنهنجي دل ۽ روح کي ايمان جي دائري ۾ خدا تي مڪمل ڀروسو ڏانهن موڙيو. غور و فڪر جي خاموشي ۾، توهان جو شعور سچائي ۽ صحيح سمجهه تي ڌيان ڏيڻ جي قابل هوندو. هن تجربي ۾، ايمان قُلندو ۽ ظاهر ٿيندو آهي، ۽ بصيرت ذريعي، توهان اهو تجربو ڪندا جيڪو ڪنهن اک نه ڏٺو آهي، ڪنهن ڪن نه ٻڌو آهي، ۽ ڪنهن به انساني ذهن تصور نه ڪيو آهي.

منهنجي خواهش ۽ دعا جو هر ساهه منهنجي روح ۾ دروازا ۽ دريون کوليندو آهيءَ جن مان مان خدا جي نعمت تائين پهچان ٿو.

جيئن سج مصروف ترين رستن تي چمڪي ٿو، تيئن مان پنهنجي روزاني سرگرمين جي سيني ڀريل جڳهن تي الاهي محبت جون ڪرڻيون ڏسندس.

اي منهنجا مالڪ، مون کي برڪت ڏي ته مان پنهنجي روح کي صبح سان جاڳايان ۽ ان کي تنهنجي بابرڪت حد تائين پهچائيان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي هڪ سخي روح عطا ڪر ته مان جيڪو ڪجهه مون وٽ آهي ٻين سان شيئر ڪريان، ۽ مون کي منهنجي ذهن جي خاموش ڍنڍ ۾ منهنجي روح جي چنڊ جو عڪس ڏسڻ ۾ مدد ڪر جيڪو تنهنجي موجودگي جي روشني سان چمڪي رهيو آهي.

اج مان خدا تي غور □ فڪر جي سمنڊ □ غوطه هڻندس جيستائين مون کي حڪمت □ الاهي خوشي جا موتي نه ملن.

مان توکي پيار ڪندس، اي منهنجا مالڪ، ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ، ڇاڪاڻ ته توکان سواءِ مان ڪنهن به انسان يا ڪنهن به شيءِ سان پيار نٿو ڪري سگهان.

جبلن جي ڪوٺائي □ خاموش آسمانن □، □ منهنجي روح جي ڪوٺائي □ خاموشي جي غار □، مان خدا جي موجودگي کي محسوس ڪريان ٿو □ سندس مسلسل خوشي محسوس ڪريان ٿو، □ مان سندس پاڪ چشمن مان پيئندو آهيان جيڪي ڪڏهن به ختم نه ٿيندا آهن □ نه ئي هميشه لاءِ سڪندا آهن.

مان توکي پيار ڪريان ٿو □ عبادت ڪريان ٿو، اي منهنجا مالڪ، جنهن جي محبت هر قسم □ پيار ڪندڙ دل □ اعليٰ آهي.

ڪنهن استاد پرماهينس کان پڇيو ته ڪيس هڪ مقناطيسي □ پرڪشش شخصيت پيدا ڪرڻ جو طريقو ڏيکاريو، □ هن چيو: ٻين سان لهه وچڙ □ اچڻ وقت توهان کي ذهني طور تي موجود هجڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته غير حاضري ڪنهن به شيءِ کان وڌيڪ ڪردار لاءِ نقصانڪار آهي. يقيناً، مان عظيم ماڻهن جي غير حاضري جو ذڪر نه ڪري رهيو آهيان، جن جا خيال عام طور تي گ□ر□ معاملن □ جذب هوندا آهن.

هميشه هوشيار □ باخبر رهو، □ توهان هڪ پرڪشش مقناطيس بڻجي ويندا.

ڪو به ماڻهو نظرانداز ٿيڻ پسند نٿو ڪري. اسان سڀ چاهيون ٿا ته اسان جي جذبات تي غور ڪيو وڃي □ انهن کي نظر □ رکيو وڃي، □ ساڳئي طرح، اسان کي ٻين جي جذبات تي غور ڪرڻ گهرجي □ هم آهنگيءَ □ سمجهه حاصل ڪرڻ لاءِ انهن تي غور ڪرڻ گهرجي. اهو ڪرڻ لاءِ، توهان کي ٻنهنجي چوڌاريءَ هر ڪنهن لاءِ هوشيار، ادراڪ رکندڙ □ ڌيان ڏيڻ گهرجي.

مئلن کي ٻين جي بي عزتي ڪرڻ جي طاقت ناهي، پر جيڪو انهن تي ڌيان نٿو ڏئي اهو ڪندو آهي.

جڏهن توهان ٻين جي صحبت □ هجو، ته انهن سان ڌيان، توانائي □ دلچسپي سان رابطو ڪريو، پر ٻنهنجي باري □ ڳالهائڻ کان پاسو ڪريو.

هر ڪو پاڻ بابت ڳالهائڻ چاهي ٿو، پر اهو هڪ ڪمزور طريقو آهي ٻين کي جيڪڏهن اهي چاهين ته پاڻ بابت ڳالهائڻ ڏيو؛ انهن کي جيڪو چوڻو آهيءَ اهو ٻڌو انهن کي پنهنجن مسئلن، انهن جي ڪاميابين □ انهن جي تاثرن بابت ڳالهائڻ ڏيو، پر توهان جي مقناطيسيت کي توهان لاءِ ڳالهائڻ ڏيو چراغ جي روشني پاڻ لاءِ واضح طور تي ڳالهائي ٿي؛ توهان جي خاموش وائبريشن کي توهان لاءِ برابر وضاحت سان ڳالهائڻ ڏيو.

خدا مون کي هڪ خواب ۾ ڏيکاريو ته جيڪي جنگ ۾ مرن ٿا اهي موت جو هڪ خوفناڪ خواب ڏسندا آهن، پر جيئن ئي نيڪ ماڻهو جسم مان جيئرو ٿين ٿا ته اهي هڪ پريشان ڪندڙ خوفناڪ خواب مان جاڳندا آهن ۽ ان کان آزاد ٿيڻ تي خوش ٿيندا آهن.

اسان جا سڀ زندگي جا تجربا ڪائناتي خواب جو حصو آهن جيڪو انسانيت جنگ جو خوفناڪ خواب پيدا ڪيو، پر جڏهن هن خوفناڪ خواب جا متاثرين پنهنجا جسم ڇڏي ويندا آهن، انهن کي احساس ٿيندو آهي ته اهو هڪ خوفناڪ خواب هو جنهن مان اهي جاڳيا آهن، ۽ اهي سمجهندا آهن ته اهي مئل نه آهن. هي هڪ گهرو مابعدالطبعي سچائي آهي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو چاڻي ٿو ته اهي خواب ڏسي رهيا آهن، ته هو پريشان ڪندڙ خوابن جي تجربن کان متاثر نه ٿيندو پر جيڪڏهن اهي خواب اندر خود شناسي حاصل ڪن ٿا ۽ ڪو ماڻهو هڪ موتمار ڌڪ ڏئي ٿو، ته اهو خواب موت هڪ حقيقي ۽ خوفناڪ آزمائش وانگر لڳي ٿو جيستائين اهي جاڳندا ۽ محسوس ڪندا ته اهو حقيقي نه هو.

هي موت کان پوءِ جي حالت تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن اسان پنهنجي جسمن کي ڇڏي ڏيون ٿا، اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان جو شعور مري نه ويو آهي، پر اسان جسم ۽ ان جي مادي پابندين ۽ حدن کان آزاد ٿي ويا آهيون، ۽ ان آزادي ۾ هڪ وڏي آزادي آهي.

اسان کي ڪڏهن به موت جي طلب نه ڪرڻ گهرجي، پر ان جي بدران خدا سان هم آهنگي ۾ ان تي غور ڪندي پنهنجي شعور کي تيار ڪرڻ گهرجي، ته جيئن جڏهن موت پنهنجي وقت تي اچي ته اسان ان کي هڪ خواب کان وڌيڪ ڪجهه به نه ڏسي سگهون.

مان جڏهن به چاهيان ٿو زندگي ۽ موت جي خوابن واري فطرت کي ڏسي سگهان ٿو. تنهن ڪري، مان هن جسم کي گهٽي اهميت نٿو ڏيان.

اعصابي نظام جي اندر هڪ روحاني فزيالوجي آهي جيڪا منفرد طور تي انسان کي شعور جي ترقي جي اعليٰ ترين مرحلن تائين پهچڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

انساني دماغ، وهيل ۽ هاٿين کان سواءِ ٻين ڪيترن ئي جانورن جي دماغن کان وڏو آهي، وڌيڪ پيچيده آهي ۽ سوچڻ جي وڌيڪ صلاحيت رکي ٿو. اهو انساني دماغ کي انسانن لاءِ هڪ مناسب اوزار بڻائي ٿو، جيڪي ٻين مخلوقن جي ڀيٽ ۾ وڌيڪ ترقي يافته شعور رکن ٿا. دماغ جا پيچيده ۽ پيچيده ڪنوليشن انسانن کي گهرائي ۾ گهري سوچ سان سوچڻ جي قابل بڻائين ٿا. تنهن ڪري، صرف انسان ئي فهم جي اعليٰ سطحن تائين پهچڻ جي قابل آهي، ۽ نتيجي طور، پنهنجي خالق کي ڄاڻڻ جي قابل آهي. عقلمند

ماڻهو اهو آهي جيڪو پنهنجي ذهني صلاحيتن کي مادي، ذهني □ روحاني سطحن تي انسانيت جي خدمت □ فائدي □ استعمال ڪري ٿو.

سيارو پنهنجي ٿڌي، اڇي، للي جهڙي چادر □ آيو.

اونهاري جي خوشين لاءِ منهنجون خواهشون ختم ٿي ويون آهن.

مون کي چيو ويو هو ته توهان جي مهربان دل جي گرمجوشي ڳوليان.

□ جيئن بهار ظاهر ٿيو، ناچ ڪندي، هر قسم جي گلن سان سينگاريل

ٻنين □ ٽڪرين جي خوشبوءِ سان خوشبوءِ، مون کي چيو ويو ته توسان پيار ڪريان، منهنجا خدا

□ اونهارو آيو، نرم پنن □ پنهنجا سائي راڳ ڳائيندي، چنار جي سرسراهٽ۔ □ صنوبر جي وڻن جي سرسراهٽ۔

هن زور ڀريو ته مان توکي پڙهي ٻڌايان.

نرم، نرم مٿي ٻه منهنجن تڪڙن پيرن کي ڇُهي رهي هئي

□ هن انهن کي توهان جي سڀ موجود مقدس جاءِ ڏانهن وڃڻ لاءِ چيو.

نرم خوشبوءَ مون کي چيو ته ان جي رستي تي هلان.

لڏندڙ گلاب □ تلسي جي دل □ توهان جي پاڪ مندر ڏانهن

□ پکين مون کي چيو ته توکي انهن وانگر ڳائيندس.

□ ندين □ ندين تي لڙڪندڙ هوا

مون تنهنجي لاءِ پنهنجي پيار جي بلبلن کي جاڳايو، □ اهي تنهنجي وڏي سيني جي مٿان ڪلڻ لڳا.

□ گاهه جي مڙيل ريشائن سان، مون سکيو ته ڪيئن موڙجي

مان توکي سجدو ڪيان ٿو، اي خداوند

□ بخور مون کي توهان جي عطر جي شاندار خوشبو بابت پڻ ٻڌايو.

□ مان ڪيئن پنهنجي دل کي تنهنجي لامحدود تخت جي اڳيان تنهنجي پاڪ خوشبوءَ سان ڀري رکان؟

□ نندڙن، خاموش، صبر ڪندڙ پٿرن مون کي ٻڌايو ته جيئن مان توکي انهن □ ٻه ڏسي سگهان جيڪي منهنجي خوشي چوري ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا.

وساريل سالن مون کي چيو ته مان پنهنجن ساٿي انسانن کي هر منٽ □ سيڪنڊ □ پيار □ پيار جو پيغام موڪليان.

□ هر خيال مون کي چيو ته توکي سندس دل □ ڳوليان.

منهنجي پيار مون کي متاثر ڪيو ته مان توهان جي ذريعي موجود هر شيءِ سان پيار ڪريان.

□ منهنجي پيار مون کي سرگوشي ڪئي، "مون کي پنهنجي سموري طاقت سان پيار ڪر، اي منهنجا خدا"

هڪ ڀيري مان گاهه □ گلن جي بستري تي ليٽي پيو هوس □ خواب □ ڏٺم ته وجود □ هر شيءِ خوبصورت □ خوشيءَ واري آهي.

منهنجو مٿو ٻڱهن، سائي □ گهاٽي گاهه تي ٽيڪ ڏئي رهيو هو، جيڪي مون کي مٺي خوشبوءِ ڪٽي ايندڙ هوائن سان اڏائي رهيا هئا.

پوءِ مون کي پنهنجي هٿ □ پنهنجي جسم کي ڇهڻ لاءِ مجبور ڪيو ويو، □ مان ان جي خالق جي عظمت کان حيران ٿي ويس ها، مون کي حيرت ٿي ته مان، جيڪو پنهنجي جسم جي حقيقت جو يقين رکان ٿو، هڪ ڏينهن ان کي زمين □ آرام ڪرڻ لاءِ ڇڏي ويندس هي جسم جيڪو موت جي وقت ٿڌو، پيلو □ بي حرڪت ٿي ويندو، جڏهن ته هاڻي اهو زندگي سان متحرڪ نظر اچي ٿو □ سوين احساسن، لکين خيالن، □ اربين تصورن □ تصورن کي پناهه ڏئي ٿو.

هي جسم اهو مرحلو آهي جنهن تي زندگيءَ جا باب کُليندا آهن، جتي مُرڪن جا ڪُل ڦٽندا آهن، صرف موت جي ناگزير آمد کان پوءِ هتي، گوشت، هڏين □ رت جي وچ □، □ چمڙي جي خوبصورت نقاب جي پويان، بيماري جا بگهڙ □ خواهش جا جانور لڪيل آهن. □ هتي، پڻ، جسم جي هيٺان، روشني جي بادشاهت ڏانهن هڪ ڳجهو رستو آهي. هي جسم سڪي ويندو □ ختم ٿي ويندو جڏهن ان جو مالڪ - روح - ان کي ناقابلِ واپسي طور تي ڇڏي ويندو □ ڇو نه؟ ڇاڪاڻ ته جڏهن جسماني رهائش جو روشن خيال مالڪ مادي جي مٽيءَ واري، ٽٽل جهوپڙي □ رهڻ کان ٿڪجي پوندو آهي، اعصاب جي تارن سان جڙيل هوندو آهي جيڪي مسلسل خيال جي ضرورت رکن ٿا، ته هو خدا جي زمين جي ڪنهن ڪنڊ □ ٻئي گهر □ تسلي ڳوليندو آهي - مڪمل وجود جي هڪ ٻئي دائري □ جتي خوشي جي خوشبو هر هنڌ □ مسلسل طور تي پکڙجي ٿي.

لافاني روح هڪ دائمي مسڪراهٽ سان زندگي □ موت جو ڪردار ادا ڪري ٿو، پوءِ پنهنجي ابدي گهر ڏانهن روانو ٿئي ٿو.

ڇا فلم ڏسندڙن کي شو ختم ٿيڻ کان پوءِ هميشه لاءِ سينيما □ رهڻ جي ضرورت آهي؟ يقيناً نه ماڻهن کي گهر واپس وڃڻ گهرجي ساڳي طرح، روح هتي زندگي جي سينيما جي تماشي مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ ايندا آهن، پوءِ هليا ويندا آهن □ ٻيهر واپس ايندا آهن. اهي فلمون □ ڊراما ڏسڻ پسند ڪندا آهن، □ جڏهن اهي انهن پرفارمنس کان ٿڪجي پوندا آهن جن جا اهي خواب ڏسندا هئا، □ انهن سبقن تي عبور حاصل ڪري وٺندا آهن جيڪي خدا انهن کي سکڻ چاهيندو آهي، ته اهي هڪ ڀيرو □ هميشه لاءِ دائمي نعمت جي گهر ڏانهن موٽندا آهن.

جڏهن قدر انصاف تي ٻڌل نه هوندا آهن، ته خلا کُلي ويندا آهن جن مان مصيبت □ مصيبت ڦُٽي پوندي آهي جيڪڏهن قدر خود غرضي، موتمار

تڪرار ۽ سخت مقابلي تي ٻڌل آهن، ته نتيجا خراب ٿيندا ڇاڪاڻ ته مقصد ناپاڪ آهن، ۽ اهڙي صورت ۾ پئسي تي برڪت نه هوندي.

هڪ شخص کي پنهنجي ضمير کي خود غرضي کان پاڪ ڪرڻ گهرجي ۽ ٻين جي خرچ تي پاڻ کي امير ڪرڻ جي ڪوشش نه ڪرڻ گهرجي. سچي اطمينان روحاني آهي، مادي نه، ۽ زندگي ۾ اصل فائدو حڪمت، علم ۽ خدا جي محبت جي خزانن کي حاصل ڪرڻ آهي.

اسان کي سادگي سان رهڻ گهرجي ۽ هميشه ٻين جي مدد ڪرڻ ۽ انهن جي حالتن کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي پر هي عظيم مقصد ٻين جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ خود غرضي ۽ لالچ سان مطابقت نٿو رکي.

جيڪي دنياوي آهن اهي غير متوازن آهن ۽ ان ڪري ڪامياب نه سمجهيا وڃن ٿا هڪ سادي، متوازن زندگي هڪ شاندار فن آهي ۽ ڪاميابي جي نشاني آهي جن جو واحد مقصد پئسا حاصل ڪرڻ آهي اهي خدا جي مهرباني نه ڳولي سگهندا.

اهو سچ آهي ته خدا اسان ۾ بک جو احساس پيدا ڪيو ته جيئن اسين ڪم ڪري سگهون ۽ پنهنجي جسمن جي سار سنڀال ڪري سگهون، پر جسم جي سار سنڀال ڪرڻ ئي زندگيءَ جو واحد مقصد ناهي. مقصد ڪنهن به مادي يا وقتي خيال کان تمام وڏو آهي، ڪيترو به شاندار، شاندار ۽ شاندار ڇو نه لڳي.

هڪ شاگرد ماسٽر پرمهانس کان پڇيو ته الاهي موجودگي جو تجربو ڪيئن ڪجي، هن جواب ڏنو، "هر رات، سمهڻ کان اڳ، مراقبو ڪريو جيستائين توهان محسوس نه ڪريو ته توهان جو شعور خيالن جي دنيا کي ڇهي ويو آهي ۽ ٻئي طول و عرض ۾ داخل ٿي ويو آهي، پر، اهو سڀ ڪجهه ناهي ذهن کي اندر ڏانهن موڙڻ کان پوءِ، خواهشون اڀرڻ گهرجن، ۽ خواهشون خدا ڏانهن پوڙ وانگر دوڙڻ گهرجن. جڏهن شاگرد پاڻ کي مڪمل طور تي خدا جي حوالي ڪري ٿو، ته هو اوچتو محسوس ڪري ٿو ته هن سندس برڪت واري موجودگي کي ڇهيو آهي ۽ ڪيس سڃاڻي ورتو آهي. هو هڪ وڏي روشني ڏسندو، ۽ هو ملائڪن ۽ مهربان روحن کي ڏسي سگهي ٿو يا هو هڪ نشي آور آسماني خوشبوءِ کي محسوس ڪري سگهي ٿو، ۽ پوءِ هو چاڻيندو ته خدا هن کي جواب ڏنو آهي، ۽ سندس بصيرت ڪليل هوندي، ۽ خدا هن کي زندگي جا راز ظاهر ڪندو يا هو مراقبي دوران وڏي امن ۾ ڊڪيل هجي جيڪڏهن هو مراقبو جاري رکي ۽ خدا هن تي پنهنجو عظيم پيار عطا ڪري، ته هو بيان کان ٻاهر هڪ الاهي خوشي محسوس ڪندو. برڪت وارو آهي اهو جنهن کي هي خوشگوار تجربو ڏنو ويو آهي"

الاهي محبت جنت جو دروازو کوليندي آهي، جنهن ذريعي ڳوليندڙ خدا جي حضور ۾ داخل ٿئي ٿو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو خدا کان، جيڪو مهربان ۽ عقلمند آهي، دائمي زندگي جي ماني گهري ٿو، ته هو انهن کي مادي جهالت جو پٿر نه ڏيندو جيڪڏهن ڪو عبادت ڪندڙ حڪمت جي ڪاڏي جي ڳولا ڪري ٿو، ته خدا انهن کي ٺڳي جو نانگ نه ڏيندو جيڪڏهن ڪو عبادت ڪندڙ خدا کان الاهي نعمت جي جوهر لاءِ پڇي ٿو جيڪو سڀني اڄ کي ختم ڪري ٿو، ته هو انهن کي پريشاني ۽ نفسياتي پريشاني جو وڇوڙو نه ڏيندو جيڪڏهن نڳيل انسان ڄاڻن ٿا ته پنهنجن ٻارن کي سٺا تحفا ڪيئن ڏيڻا آهن، ته پوءِ رب - سڀني نيڪي ۽ خوشي جو ذريعو - ڪيترو وڌيڪ انهن کي روحاني علم ۽ روشني ڏيندو جيڪي هن سان پيار ڪن ٿا!

خدا انهن کي اعليٰ ترين حڪمت ۽ عظيم ترين علم عطا ڪري ٿو جيڪي انهن کي ڳولين ٿا، ۽ هو پاڻ کي ان سچي ڳولا ڪندڙ کي عطا ڪري ٿو جيڪو ڪنهن به متبادل کي قبول نٿو ڪري. جيڪو پنهنجي پوري دل ۽ جان سان خدا کي ڳولي ٿو اهو سڀ کان وڌيڪ عقلمند ۽ خدا جي پيارو آهي. ۽ جڏهن عبادت ڪندڙ جي خواهش تيز ٿي ويندي آهي، ته هو خدا کان هڪ نادر ۽ پيارو جواب حاصل ڪري ٿو ۽ محبت جي منفرد خوشي جو تجربو ڪري ٿو جيڪو محبوب سان پيار ڪندڙ ماڻهن پاران تجربو ڪيو ويندو آهي.

عقلمند ماڻهو جيڪو روحاني شعور ۾ وڌندڙ الاهي خواهش سان هن ڪائناتي خواب ۾ پنهنجو ڪردار ادا ڪري ٿو، اهو خدا جي ويجهو ۽ ڪيس پيارو آهي، هو خالص محبت رکي ٿو ۽ خدا سان پيار ڪري ٿو بغير ڪنهن خود غرضي جي ۽ بغير ڪنهن شرط جي، جهڙوڪ چوڻ، مثال طور، "اي خداوند، مان توهان جي عبادت ڪندس ان شرط تي ته توهان مون کي صحت، پئسا ۽ هڪ آرامده زندگي ڏيو".

عقلمند ۽ خدا جي وچ ۾ هڪ گهرو، باهمي پيار آهي جيڪو لامحدود ۽ لامحدود آهي جيڪڏهن ڪو خدا کان ڪجهه خاص گهري ٿو، ته خدا مڪمل طور تي واقف آهي ته اهو شخص هن جي تحفن ۾ وڌيڪ دلچسپي رکي ٿو.

ڪنهن به شخص لاءِ پنهنجين ضرورتن جي پوري ٿيڻ لاءِ دعا ڪرڻ غلط ناهي، پر جڏهن اهي خدا کي ڄاڻڻ ۽ سندس شاندار چهري جي روشني ڏسڻ لاءِ دعا ڪن ٿا، ته انهن کي ان مان ڪنهن به ذاتي فائدي جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي، ۽ نه ئي انهن جا خيال تحفن تائين محدود هجڻ گهرجن، پر خود ڏيڻ واريءِ ڏانهن. جڏهن طلب ڪندڙ اهو ڪم خلوص سان ڪري سگهي ٿو، ته انهن کي سخاوت جي سرچشمي ۽ فضل جي سمنڊ مان پاٽمرادو ٻيا سڀ تحفا ملندا.

هڪ شاگرد استاد پرماهينس کان ڪجهه حالتن ۾ برتاءُ ڪرڻ ۾ پين سان ڪيئن پيش اچڻ جي صلاح گهري، ۽ هن چيو:

سچ جي پيروي ڪريو ۽ ان کان نه هٽو، ۽ اهڙي ڪنهن به ڳالهه کان پاسو ڪريو جيڪا توهان کي يا ٻين کي نقصان پهچائي سگهي، جيتوڻيڪ اها سچ هجي، جيستائين توهان سچ جي روح کان نه هٽو. ساڳئي وقت، توهان کي مخالف انتها تي نه وڃڻ گهرجي ۽ ڏکوئيندڙ سچ بيان ڪرڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ جو سهارو نه وٺڻ گهرجي.

پاڻ سان ۽ ٻين سان ايماندار رهو بغير غير ضروري تي ڌيان ڏيڻ جي سچ ڳالهايو ۽ اهڙيون ڳالهيون ڪرڻ کان پاسو ڪريو جيڪي ڪنهن کي ڏک ڏين يا نقصان پهچائين. ايمانداري ۽ شفافيت جي نالي تي پنهنجا سڀ راز ظاهر نه ڪريو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان پنهنجون ڪمزوريون ظاهر ڪندا، ته اهي جڏهن به محسوس ڪندا ته توهان کي ڏک ڏيڻ يا طنز ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا. انهن کي اهڙو هٿيار ڇو ڏيو جيڪو اهي توهان جي خلاف استعمال ڪري سگهن؟

اهڙي طرح ڳالهايو ۽ عمل ڪريو جيڪو پاڻ ۽ ٻين لاءِ خوشي ۽ سڪون آڻي.

روحاني بصيرت پيدا ڪرڻ ضروري آهي ته جيئن سچائي جيڪا سڄي آڻيندي آهي ۽ حقيقتن کي بيان ڪرڻ جي وچ ۾ فرق کي ڄاڻڻ لاءِ انهن جي نتيجن تي غور ڪرڻ کان سواءِ، ڇاڪاڻ ته شيون انهن جي انجام سان پرکيون وينديون آهن. اهو مناسب ناهي ته توهان جيڪو ڄاڻو ٿا اهو سڀ ڪجهه چئو، ۽ نه ئي اهو مناسب آهي ته انهن معاملن بابت لڪايو ۽ ڳجهو رهو جيڪي ٻين کي پنهنجي فائدي لاءِ ڄاڻڻ گهرجن.

جڏهن توهان کي مڪمل سمجهه نه هجي، ته بهتر آهي ته ڳالهائڻ ۾ خاموش رهو جيستائين توهان کي سچائي جي سڌي سمجهه نه ملي جنهن جا نتيجا سڀني لاءِ منصفانه هجن.

خدا بابت سوچيندا رهو ۽ سندس مدد ۽ هدايت لاءِ دعا گهرو، ۽ توهان جي بصيرت کلي ويندي ته جيئن توهان شين کي واضح طور تي ڏسي سگهو ۽ پوءِ توهان بهتر طور تي فرق ڪري سگهو.

جسم جي سيلن کي جوانيءَ جي توانائي سان چارج ڪرڻ

ڪائناتي توانائي جسم ۾ مسلسل ۽ بغير ڪنهن رڪاوٽ جي وهندي رهي ٿي، پر گهڻا ماڻهو هن پرپور توانائي کان بي خبر آهن جيڪي ان کي محسوس ڪن ٿا انهن جي سيلن ۾ توانائي جي هڪ لهر ۽ هڪ تازگي وارو وهڪرو محسوس ٿئي ٿو جيڪو انهن کي نئين طاقت فراهم ڪري ٿو.

سچي فطرت ڪائنات جي پالڻهار جي احترام ۾ جهڪي ٿي، ۽ سندس طاقت انسانيت ۾ وهندي آهي مسئلو انسانيت ۾ سڀني طاقت جي

سرچشمي جي وچ ۾ مضبوط تعلق پيدا ڪرڻ ۾ ناڪامي ۾ آهي. اسان سڌو سنئون الاهي طاقت سان رهون ٿا، ۽ ٻيون سيئي طاقتون خدا جي برقرار رکڻ واري طاقت کان سواءِ بيڪار آهن.

کاڌو، آڪسيجن، ۽ سج جي روشني - اهي عنصر اسان کي ڪجهه حد تائين صحت فراهم ڪري سگهن ٿا، پر اسان کي اهو سمجهڻ جي ضرورت آهي ته لامحدود ذريعن مان مڪمل صحت ڪيئن حاصل ڪجي. مادي ذريعا ننڍين بيٽرين وانگر آهن جيڪي آخرڪار چارج ختم ٿي ويندا آهن، جڏهن ته لامحدود ذريعو هڪ طاقتور جنريٽر آهي جنهن جي طاقت ڪڏهن به گهٽ نه ٿيندي آهي، مسلسل روح کي زندگي، خوشي ۽ طاقت فراهم ڪندي آهي. تنهن ڪري، اهو تمام ضروري آهي ته لامحدود ذريعن تي جيترو ٿي سگهي ڀروسو ڪيو وڃي.

جيڪو ماڻهو چاهي ٿو، ان کي ان اهم فراهمي مان سڌو سنئون ان جي ذريعن مان فائدو حاصل ڪرڻ جو صحيح طريقو سکڻ گهرجي، ۽ اهو سمجهڻ گهرجي ته سوچ حقيقت آهي، ڇاڪاڻ ته سيئي قدرتي واقعا الاهي سوچ جو هڪ مجسم آهن ڇاڪاڻ ته خدا هن زمين کي پيدا ڪرڻ کان اڳ ان بابت سوچيو هو.

ڪيترائي ماڻهو اهو سمجهن ٿا ته سوچ جسم جي پيداوار آهي، پر جسم جي انتهائي صحيح بناوت، ۽ ان جي حصن ۽ عضون جي وچ ۾ شاندار هم آهنگي، واضح طور تي ظاهر ڪري ٿي ته جسم هڪ انتهائي شاندار ڪائناتي ذهن جي تخليق آهي.

ذهن اهو مکيه عنصر آهي جيڪو جسم کي ڪنٽرول ڪري ٿو، ۽ هڪ شخص لاءِ اهو تمام ضروري آهي ته هو بيماري، ڪمزوري، عمر ۽ مايوسي جهڙين انساني خامين جي ذهني تجويزن کان پاسو ڪري، ۽ ڀاڻ کي يقين ڏياري ته هڪ ناقابلِ برداشت سرگرمي هن جي ذريعي وهندي آهي، ۽ هي سرگرمي ذهانت سان مالا مال آهي ۽ جسم جي سيلن کي تندرستي ۽ جوانيءَ جي توانائي سان چارج ڪرڻ جي قابل آهي.

سوچ هر زنده سيل جو دماغ، جذبات ۽ احساس آهي؛ ان ۾ جسم کي سرگرم ۽ هوشيار رکڻ جي طاقت آهي يا ته سست ۽ سست سوچ مالڪ آهي، ۽ جسم جا سيل ان جا تابع آهن، ٻنهنجي اعليٰ مالڪ جي حڪمن ۽ منعن جي اطاعت ڪن ٿا: سوچ.

اسين روزانو کاڌي جي معيار تي تمام گهڻو ڌيان ڏيون ٿا، ۽ ساڳئي طرح اسان کي ذهني ۽ نفسياتي کاڌي جي معيار تي ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪو اسين ٻنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

مابعدالطبيعي سائنسدان چوي ٿو ته جسم هڪ برقي مقناطيسي لهر نه آهي پر شعور جي لهر آهي جيڪا الاهي شعور جي سمنڊ ۾ تري رهي آهي.

هر روز اسان کي پنهنجي جسماني طاقت کي مضبوط ڪرڻ گهرجي، پنهنجي ذهني طاقت کي وڌائڻ گهرجي، ۽ مراقبي، صحيح سوچ، ۽ مثبت، پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي حقيقي پاڻ کي چاٽڻ گهرجي جيڪو جسم، ذهن ۽ روح کي گڏجي فائدو ڏئي ٿو.

خدا مون کي منهنجي زندگي جي انهن ڏکهن سالن ۾ خوشين سان نوازيو آهي، ڇا ماڻهو منهنجي چهري تي اطمينان جي مسڪراهٽ ڏسن يا نه، الاهي خوشي هميشه مون سان گڏ آهي ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي. خوشي جو وڏو درياءُ منهنجي شعور جي ريتي هيٺان مسلسل وهندو آهي ۽ برڪت واري چشمن وانگر ڦاٽي پوندو آهي جيڪي منهنجي زندگي جي باغن کي پاڻي ڏيندا آهن.

نه ته زندگيءَ جا اوچتو اُٿل پٿل منهنجي سڪون کي خراب ڪري سگهن ٿا، ۽ نه ئي موت جو پوت منهنجي روحاني خوشي کي ڪسي سگهي ٿو.

انهيءَ حالت کي مستقل ۾ اڻ مٽ بڻائڻ ڏکيو هو، پر روح جا ميوا جيڪي مان هاڻي مزو وٺان ٿو ۽ ٻين سان شيئر ڪريان ٿو، اهي منهنجي ان ڪوشش جي لائق هئا جيڪا مون ان ۾ ڪئي.

مان سمجهان ٿو ۽ خدائي روح جي هدايت سان عمل ڪريان ٿو. پئسو ڪڏهن به منهنجي زندگي جو مقصد نه رهيو آهي، پر انسانيت ۽ پنهنجن پائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ آهي. تنهن ڪري، خدا مون لاءِ نيڪي جا ڪيترائي دروازا کوليا آهن ته جيئن پاڻ کي برقرار رکي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان ۽ جڏهن به مون کي مدد جي ضرورت هوندي آهي، خدا فوري طور تي فراهم ڪندو آهي.

منهنجي رڳو خواهش آهي ته مان توهان جي خدمت ڪريان، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مان هتي آهيان.

خدا جي قدرت توهان جي زندگين ۾ پڻ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان جو ايمان مضبوط ٿيندو ۽ توهان کي احساس ٿيندو ته سچي دولت مادي ڪاميابي مان نه پر قادر مطلق کان ايندي آهي. توهان پاڻ هن سچائي جو تجربو ڪندا.

جيتوڻيڪ زندگي غير متوقع، عجيب ۽ پراسرار لڳي ٿي، شڪ ۽ هر قسم جي مسئلن ۽ اُٿل پٿل سان ڀريل آهي، پر اسان خدا جي مسلسل حفاظت هيٺ رهون ٿا. اسان کي واقعن کي وڌائي بيش نه ڪرڻ گهرجي ۽ نه ئي پنهنجو حوصلو وڃائڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان خوف کي

پاڻ تي حاوي ٿيڻ ڏيون ٿا، ته اسان برائي کي طاقت ڏيون ٿا ۽ ان جون پاڙون مضبوط ڪريون ٿا، جيڪي خوف ۽ پريشاني جي مٽيءَ ۾ وڌن ٿيون ۽ وڌن ٿيون.

اسان کي زندگي جي آزمائشن ۾ دائمي خوشي ۽ سڪون ڳولڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي انهن کي پاڻ ۾ ڳولڻ ۽ دريافت ڪرڻ گهرجي. پوءِ، اسان جيڪي به تجربا ڪريون ٿا، اسان انهن سان اهڙي طرح ڊيل ڪنداسين جيئن اسان ڪنهن بئي جا تجربا فلم ۾ ڏسندا آهيون، چاهي خوشگوار هجي يا ڏکوئيندڙ.

هڪ ماڻهو پنهنجن سيني تجربن کي ڏکوئيندڙ ۽ ناخوش آزمائشن ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو جيڪڏهن اهي پنهنجي ذهن کي ائين ڪرڻ ڏين. اهي سٺي صحت مان لطف اندوز ٿي سگهن ٿا پر ان جي قدر کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي سگهن ٿا پر جيڪڏهن اهي بيمار ٿي پون ٿا، ته پوءِ اهي پاڻ کي عاجز ڪندا ۽ خوشحالي جي نعمت جي تعريف ڪندا. اسان کي خدا جي احسان کي تسليم ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي جيڪي هو اسان تي عطا ڪري ٿو بغير ڪنهن خراب حالتن جي انتظار ڪرڻ جي ته جيئن اسان شڪرگذار ٿي سگهون ۽ سندس فضل کي تسليم ڪري سگهون.

زندگي غور ۽ عمل جو ميلاپ هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو نفسياتي توازن وڃائي ٿو، ته هو پريشانين جي حملي، غم جي بادلن ۽ درد جي تڪليفن جو شڪار ٿي وڃي ٿو ۽ جيڪڏهن اهي صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي ڀڃڪڙي ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ته اهي لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا.

اسان کي پنهنجا ارادا صاف رکڻ گهرجن، پنهنجا مقصد صاف رکڻ گهرجن، ۽ اهڙي طريقي سان عمل ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان کي ذهني سڪون ڏئي، ۽ زندگي جي حالتن کي اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ ۽ اسان جي خوشي کي تباهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي.

به مضبوط ڪريون ۽ سالن ۽ نسلن کان ورثي ۾ مليل ذهني ۽ اخلاقي ڪمزوري جي بار کي رد ڪريون. انهن نجاستن کي نئين عزم ۽ پيداواري عمل جي باهه ۾ ساڙيو وڃي. هن تعميري طريقي سان، هڪ سچو پرعزم فرد آزادي ۽ آزادي جي افق تائين پهچي سگهي ٿو.

خوشي جا دائمي قانون

چيو ويندو هو ته هندستان جي هڪ نيڪ حڪمران جي سونهري دور ۾، ڪو به واقعو، وقت کان اڳ موت، يا قدرتي آفتون نه ٿيون جيڪي سندس بادشاهت جي امن ۽ مڪمل هم آهنگي کي خراب ڪن.

جڏهن خاندان جا ميمبر وڏيڪ ايمانداري سان رهن ٿا، ته هر گهر ۽ وڏيڪ هم آهنگي، صحت ۽ پيار جو تجربو ٿيندو پر جڏهن خاندان جا ميمبر هڪ ٻئي سان بدصورت خود غرضي سان پيش ايندا آهن، ته گهر پاڻمرادو تڪرار ۽ نفرت سان ڀرجي ويندو آهي. اهو قومن تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو جڏهن ماڻهو ايمانداري ۽ ايمانداري سان رهن ٿا، ته اهي زمين تي خدا جي بادشاهي کي ڏسندا.

وقت گهٽ آهي اڄ اسين هتي آهيون، سڀاڻي اسين هليا ويندا‌سين خدا جي ڳولا انسان ذات جو سڀ کان وڏو اعزاز آهي اسان کي هن زندگي ۾ خدا جي ڏنل آزاديءَ مان وڌ کان وڌ فائدو وٺڻ گهرجي ۽ ان کي عقلمندي سان استعمال ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ذاتي طور تي دائمي روحاني سچائي جو تجربو ڪري سگهون.

گناهه هر اها شيءِ آهي جيڪا ڪنهن به شخص لاءِ ڏک ۽ تڪليف جو سبب بڻجي ٿي نيڪي اها آهي جيڪا انهن کي هميشه لاءِ خوش رکي ٿي جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي سوچن ۾ روحاني هم آهنگيءَ ۾ پاڻ ۾ امن نه رکي ٿو، ته هڪ نئون گهر، هڪ نئين ڪار، يا ڪا ٻي نئين شيءِ انهن جي روح ۾ خوشي ۽ سڪون نه آڻي سگهندي؛ بلڪه، انهن جي اندروني اذيت انهن نئين شين جي حاصلات ۾ وڌيڪ سان به رهندي.

سچي خوشي حالتن کي منهن ڏيڻ ۾ سڀني ڀاهرين آزمائشن کي برداشت ڪرڻ جي صلاحيت ۾ آهي. اهو تڏهن ملندو آهي جڏهن توهان ٻين جي تعصب ۽ بدسلوڪي ڪوششن جي ڪري پيدا ٿيندڙ ڏکوئيندڙ درد ۽ سخت مشڪلاتن کي برداشت ڪري سگهو ٿا جيڪي توهان کي نقصان پهچائڻ ۾ ڦاسائڻ لاءِ آهن، ۽ توهان انهن جي غلطين جو جواب پيار ۽ معافي سان ڏيو ٿا. جڏهن توهان ٻاهرين حالتن جي ڏکوئيندڙ ڏنگن جي باوجود پنهنجي ذهنيءَ سڪون کي برقرار رکڻ جي قابل آهيو، ته پوءِ توهان خوشي جو مزو چکندا.

پاڪ صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته جيڪي ماڻهو خدائي حڪمن کي نظرانداز ڪن ٿا ۽ پنهنجي بيوقوف خواهشن ۽ خواهشن جي پيروي ڪن ٿا، اهي نه ته خوشي حاصل ڪندا ۽ نه ئي پنهنجو آخري مقصد حاصل ڪندا. اهي سچ جي ڳولا ڪندڙ کي زور ڏين ٿا ته پاڪ ڪتابن کي پنهنجو رهنمائي ڪندڙ نور بڻائين ۽ فيصلو ڪن ته ڇا ڪرڻ گهرجي ۽ ڇا کان بچڻ گهرجي، ۽ معاملن کي سمجهڻ ۽ حڪمت مطابق عمل ڪرڻ.

جيڪي خود اعتمادي رکن ٿا اهي اهي آهن جيڪي ايمانداري سان ڪم ڪن ٿا خوشي صرف پاڪ خيالن ۽ صحيح عملن مان ايندي آهيءَ جيڪڏهن توهان هاڻي خوش آهيو، ته توهان مستقبل ۾ خوش رهندا، هتي ۽ ايندڙ دنيا ۾.

اسان کي دانائي جا ميوا گڏ ڪندي سٺي قسمت جو فصل گڏ ڪرڻ گهرجي جڏهن ته موجود موقعن جو سج چمڪي رهيو آهي ٻين لفظن ۾، اسان کي موقعن کي ضبط ڪرڻ گهرجي ان کان اڳ جو تمام گهڻي دير ٿي وڃي.

(موقعي کي استعمال ڪريو، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن توهان موقعو نه ڪٽندؤ ته اهو افسوس جو سبب بڻجي ويندو)

خدا اسان کي روحاني قانون ڏنا آهن جن کي حڪم چيو ويندو آهي پر انهن حڪمن کي هر روز ۽ هر هنڌ نظرانداز ڪيو ويندو آهي ۽ ٽوڙيو ويندو آهي جيستائين ماڻهو انهن جي روحاني معنيٰ کي نه سمجهندا، اهي هميشه انهن بابت شڪايت ڪندا ۽ انهن کان منهن موڙيندا اهي حڪم سڀني ابراهيمي مذهبن پاران منظور ڪيل وقتي ضابطا اخلاق آهن جڏهن ته، متن اڪثر ڪري انهن حڪمن جي نفسياتي پهلوئن ۽ انهن تي عمل ڪرڻ سان لاڳاپيل فائدن کي بيان ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا ماڻهو عبادت جي جڳهن ۾ انهن حڪمن کي قبول ڪن ٿا پر انهن کان ٻاهر انهن تي عمل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، ان کي اهو دعويٰ ڪندي جواز پيش ڪن ٿا ته اهي قاعدا غير عملي، غير منطقي ۽ وقت سان گڏ قدم کان ٻاهر آهن. تنهن هوندي به، انهن حڪمن جي خلاف ورزي دنيا ۾ سڀني مصيبتن جو بنيادي سبب آهي.

پر انهن حڪمن جو ڪهڙو فائدو آهي ۽ انهن جا فائدا ڪٿي آهن؟

پاڪ ڪتاب انسان کي صلاح ڏين ٿا ته خدا تي غور ڪري، پنهنجو ذهن ان ۾ غرق ڪري، سڀ معاملا ان جي حوالي ڪري، ۽ ان جي عبادت سچي دل سان ڪري، منافقت کان سواءِ ۽ بناوٽي کان پاڪ.

خدا کي ڄاڻڻ زندگيءَ جو آخري مقصد هجڻ گهرجي دنياوي فرض ان طاقت کان سواءِ پورا نٿا ٿي سگهن جيڪا خدا انسان کي عطا ڪئي آهي. عام فرض انجام ڏيڻ جڏهن ته خدا کي وساري ڇڏڻ هڪ غلطي ۽ گناهه آهي.

گناهه جو مطلب آهي جهالت: اهڙي طريقي سان ڪم ڪرڻ جيڪو انسان جي سڀ کان وڏي ڀلائي جي خلاف هجي.

ماڻهو غم ۽ افسوس ڇو محسوس ڪن ٿا؟ ڇاڪاڻ ته انهن نيڪي سان ڪم نه ڪيو ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي دلين ۾ پهرين نه هو.

ڪنهن به شخص جي زندگيءَ ۾ ڪنهن به شيءِ کي خدا کان وڌيڪ اهم نه سمجهڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو شخص واقعي خدا جي پرواهه ڪري ٿو ۽ سندس آڏو پنهنجو روحاني فرض پورو ڪري ٿو، ته سندس حالتون هر طرح سان بهتر ٿينديون، ۽ هو ڇوڌاري سڀني حالتن جي باوجود محفوظ ۽ محفوظ محسوس ڪندا.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان سواءِ مال، پئسو، شهرت، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته پوءِ ناخوشي انهن جو مقدر بڻجي ويندي آهي۔ جيڪي پنهنجو سڄو ڌيان انهن شين تي مرڪوز ڪن ٿا، حقيقت ۾ انهن جي پوڄا ڪري رهيا آهن، ۽ تنهن ڪري اهي خدا جي ويجهو نه ٿا اچن پر ان کان پري ٿي وڃن ٿا پر جيڪي خدا کي سوچين ٿا، ان تي غور ڪن ٿا، ۽ پنهنجي دلين ۾ ان سان رابطو ڪن ٿا، اهي ان جي ويجهو ٿين ٿا ۽ ان سان پنهنجي خاموش رابطي ۾ اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا.

خدا ئي انساني خوابن ۽ دائمي خوشي جي اميدن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي تنهن ڪري، ڪنهن به شيءِ کي دل ۾ خدا جي جاءِ وٺڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

ڪجهه مقدس نشانيون آهن جيڪي ڳولينڌڙ کي خدا کي ياد ڪرڻ ۾ ان جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون. بهرحال، جيڪڏهن ڪو ماڻهو انهن علامتن جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته انهن جو نقصان انهن جي فائدي کان وڌيڪ هوندو. عبادت صرف خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته ٻيو ڪجهه به عبادت جي لائق ناهي.

رسم پرست عبادت جي نوعيت ڪهڙي به هجي، اها خدا کي قبول آهي جيستائين عبادت ڪندڙ ان کي روحاني شعور ۾ سندس لاءِ خواهش سان انجام ڏئي ٿو. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو عبادت جي جوهر کي نٿا سمجهن، ۽ انهن جا خيال ۽ دليون خدا کان رسمن ڏانهن هٽي وينديون آهن، ان ڪري انهن کي پنهنجي عبادت مان گهٽو فائدو نه ملندو آهي.

سچا عبادت ڪندڙ پنهنجي شعور کي ڪنهن به تصوير يا شڪل تائين محدود نه ٿا ڪن، پر اهي تمام گهٽي محبت ۽ مڪمل ڌيان سان سڀني تصويرن ۽ شڪلن جي پويان الاهي روح تي ڌيان ڏين ٿا.

خدا مطلق ۽ لامحدود آهي، ۽ ڪا به تصوير يا مجسمو ڪيس سمائي نٿو سگهي.

اهو چئي سگهجي ٿو ته خدا پاڻ کي هر ان شخص ۾ ظاهر ڪري ٿو جيڪو هن سان سچي محبت ڪري ٿو ۽ ان سان هم آهنگي ۾ آهي، ڇاڪاڻ ته هو هر هنڌ موجود آهي ۽ تنهن ڪري هر ڪنهن ۾ موجود آهي. بهرحال، هر ڪنهن وٽ الاهي موجودگي کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت ناهي. سج ڪوئلي ۽ هيري ٻنهي تي برابر چمڪي ٿو، پر هيرو سج جي روشني کي حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، جڏهن ته ڪوئلو نٿو ڪري سگهي. ساڳئي طرح، سڀئي ماڻهو خدا جي روشني ۾ غرق آهن، پر صرف ٿورا ئي ان روشني کي حاصل ڪرڻ جي قابل آهن ۽ ان کي پنهنجن خيالن ۽ عملن ۾ ظاهر ڪري سگهن ٿا. ائين ڪرڻ لاءِ، انهن کي مراقبي ذريعي ۽ الاهي تعليمات ۽ حڪمن تي عمل ڪندي پاڻ کي پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جو نالو ڪٺون ٿا، ته اسان کي ان بابت دل سان ۽ خلوص سان آگاهي هجڻ گهرجي ته اسين ڇا چئي رهيا آهيون جيڪڏهن توهان دعا دوران ماڻهن جي خيالن ۾ ڏسي سگهو ٿا، ته توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خدا کان سواءِ هر شيءِ بابت سوچي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اهي سندس نالو وٺي رهيا آهن! اهڙي دعا بيڪار ۽ بيڪار آهي.

جڏهن اسين دعا گهرون ٿا، ته اسان کي پنهنجي سڄي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، بجاءِ ان جي ته صرف سندس بابرڪت نالو ورجايو وڃي ۽ اسان جي خيالن کي پٽڪڻ ڏيو. منهنجي هڪ ماسي دعا جي مالا تي دعا پڙهندي هئي، جيڪي ڪڏهن سندس هٿ مان نڪرنديون هيون پر هن هڪ ڏينهن مون کي اعتراف ڪيو ته چاليهه سالن تائين هن دعا جي عادت تي عمل ڪرڻ جي باوجود، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏنو، ڪو به تعجب ناهي! سندس "دعا" هڪ اعصابي عادت کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئا.

جڏهن اسان دعا گهرون ٿا، ته اسان کي خدا کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه سوچڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي عبادت ۾ مخلص ۽ پنهنجي دعائن ۾ وقف رهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. دعا جي مالا استعمال ڪرڻ ۽ مسلسل خدا جو نالو وٺڻ مڪمل طور تي قابل قبول آهي جڏهن اهو عمل دل مان نڪرندو آهي ۽ خلوص ۽ مرڪوز ذهن جي مدد سان هوندو آهي. بهرحال، هي عمل وقت سان گڏ خودڪار ٿي سگهي ٿو.

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خدا جو نالو وسوسا ڏيڻ گهرجي، خواهش ۽ الاهي محبت جي تسبيح تي؛ هي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي. خدا جو نالو سرديءَ ۽ پٽڪندڙ ذهن سان چوڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي جڏهن ڪو دعا ڪري ٿو، ته سندس دل ۽ دماغ خدا جي محبت سان پرجي وڃن. اعليٰ يوگڪ مشقن ذريعي ذهني توجه جي مشق اسان کي خدا جي ويجهو وڃڻ ۾ مدد ڪري ٿي، جيڪو شان ۽ شوڪت جو اعليٰ ذريعو آهي، ۽ اسان کي ان سان غور ڪرڻ ۽ رابطو ڪرڻ ۾ پڻ مدد ڪري ٿو.

اهو ضروري آهي ته هفتي ۾ هڪ ڏينهن روحاني اعتڪاف لاءِ وقف ڪيو وڃي (جيڪڏهن ممڪن هجي) خدا جي غور و فڪر لاءِ سڪون، سڪون ۽ اندروني سڪون جو تجربو ڪرڻ لاءِ. هن طريقي سان گذاريل وقت هفتي جي باقي ڏينهن دوران توهان کي درپيش مشڪلاتن ۽ پريشانين لاءِ هڪ آرامده مرهم هوندو.

هر ڪنهن کي هفتي ۾ هڪ ڏينهن اڪيلائي ۾ يا "روحاني آرام" ۾ گذارڻ جي ضرورت آهي ته جيئن اهي پنهنجي جذباتي زخمن ۽ دردن کي شفا ڏئي سگهن. جڏهن اهو ڏينهن امن، خوشي ۽ اطمينان جو ڏينهن بڻجي ويندو، ته توهان هفتي کان پوءِ هفتي ان جو بي صبري سان انتظار ڪندا.

اڪيلائي عظمت جي قيمت آهي، توهان حيران ٿي ويندا ته هن روحاني پسپائي ۽ توهان جي روح ۽ خدا سان تعلق ذريعي توهان جي ذهن، جسم ۽ روح لاءِ ڪهڙا شاندار نتيجا حاصل ٿيندا. جيڪڏهن توهان سچي خوشي جي خواهش رکو ٿا، ته توهان کي صبح سوير جاڳڻ کان پوءِ ۽ رات جو سمهڻ کان اڳ پاڻ کي الاهي امن جي سمنڊ ۾ غرق ڪرڻ گهرجي.

هندستان جا عالم صرف هڪ ڏينهن جي اڪيلائي جو مشورو نه ڏين ٿا، پر هر ڏينهن چار مخصوص وقتن دوران خاموش مراقبي جي ضرورت تي زور ڏين ٿا. صبح جو، اٿڻ ۽ ڪنهن کي ڏسڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي سڪون ۽ امن جو احساس حاصل ڪرڻ گهرجي. منجهند جو، ماڻهوءَ کي لنچ کان اڳ ذهن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، ۽ پوءِ رات جي ماني کان اڳ امن جي عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي. آخرڪار، رات جو سمهڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي هڪ ڀيرو ٻيهر امن جي حالت ۾ داخل ٿيڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو اڪيلائي ۾ ۽ انهن چئن روزاني دورن ۾ خاموشي سان مشاهدو ڪن ٿا، اهي خدا سان هم آهنگي محسوس ڪرڻ جا پابند آهن. جيڪي ماڻهو انهن سيني دورن جو مشاهدو نٿا ڪري سگهن، انهن کي گهٽ ۾ گهٽ صبح ۽ شام جا ڪلاڪ وقف ڪرڻ گهرجن. ائين ڪرڻ سان، انهن جي زندگي بهتري لاءِ تبديل ٿي ويندي، ۽ اهي خوشي جو تجربو ڪندا؛ تجربو بهترين ثبوت آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ کي ڀرڻ لاءِ ڪافي فنڊ جمع ڪرڻ کان سواءِ چيڪ لکندا ۽ دستخط ڪندا رهو ٿا، ته توهان جا پئسا ختم ٿي ويندا. اهو ئي توهان جي زندگي تي لاڳو ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان جي زندگي جي اڪائونٽ ۾ امن جي باقاعده جمع نه ٿيندي، توهان جي توانائي ختم ٿي ويندي، توهان جو سڪون ختم ٿي ويندو، ۽ توهان جي خوشي ختم ٿي ويندي. مختصر ۾، توهان آخرڪار جذباتي، ذهني، جسماني ۽ روحاني ديوالي جو شڪار ٿيندا پر خدا تي روزانو گهري مراقبو توهان جي روح ۾ موجود خامين کي پورو ڪندو.

هڪ متقي سالڪ روزانو مراقبو ڪندو آهي، پنهنجي دل ۾ پوري محبت ۽ خواهش سان خدا سان رابطو ڪندو آهي، ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي درخواست ڪندو آهي جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو ۽ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي پنهنجي ذهن ۽ جسم کي سندس امن ۾ غرق ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي توهان تي مسڪراهٽ ايندي، ۽ توهان جا معاملا ڪيترن ئي طريقن سان بهتر ٿيندا هڪ پرسڪون ماڻهو گهٽ ئي غلطيون ڪندو آهي ۽ ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ناڪام ٿين ٿا.

جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين □ نه ئي سندس پرواهه ڪن ٿا، اهي اداس □ بدبخت ٿي وڃن ٿا. اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا □ هلڻ واري مشين □ تبديل ٿي وڃن ٿا.

حڪمت □ امن جو سچ سڪون جي آسمان □ ايرندو □ توهان جي وجود کي پنهنجي شفا بخش شعاعن سان دڪيندو جيستائين توهان روحاني ڪوشش ڪندا □ پنهنجي دل □ خدا کي بهرين جڳهه ڏيندا.

غور و فڪر جو ڏينهن ذهني □ جسماني آرام □ اندروني سڪون جي پرورش جو ڏينهن پڻ هجڻ گهرجي ڪا به سرگرمي جيڪا حڪمت □ سڪون پيدا ڪري ٿي، ان ڏينهن تي هڪ برڪت واري سرگرمي آهي.

والدين جي عزت ڪرڻ جي حوالي سان، پاڪ ڪتابن □ انهن سان سٺو سلوڪ ڪرڻ جي سفارش ڪئي وئي آهي: "پنهنجي پيءُ □ ماءُ جي عزت ڪريو" □ "والدين سان مهربان ٿيو".

انساني پيءُ □ ماءُ کي خدا جي نمائندن جي حيثيت سان عزت ڏيڻ گهرجي، جنهن انهن کي انسان ذات جي تخليق جي تحفي سان نوازيو آهي هڪ ماءُ خدا جي پاڪ محبت جو مجسم آهي، ڇاڪاڻ ته هڪ پيار ڪندڙ ماءُ معاف ڪري ٿي جتي پيو ڪو به معاف نه ڪندو پيءُ پنهنجي ٻارن لاءِ خدا جي حڪمت □ حفاظت جو مظهر آهي.

هڪ شخص کي خدا کان سواءِ پنهنجي پيءُ □ ماءُ سان پيار نه ڪرڻ گهرجي، پر ان پيار جي اظهار طور، محافظ □ عقلمند. اعليٰ الاهي روح ٻار جي مدد لاءِ پيءُ □ ماءُ بڻجي ٿو، تنهن ڪري ان کي والدين □ عزت ڏيڻ گهرجي.

صحيفا اسان کي قتل جي خاطر قتل ڪرڻ جي خلاف پڻ صلاح ڏين ٿا، ڇاڪاڻ ته پوءِ ڪو ماڻهو قاتل بڻجي ويندو آهي. هڪ شخص کي شديد جذبات جي لمحي □ ٻئي جي جان نه وٺڻ گهرجي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن پيارن کي خطرو آهي، ته هڪ کي انهن جي حفاظت لاءِ وڙهڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي سونپيا آهن، ڇاڪاڻ ته اهو هڪ مقدس فرض آهي ته پنهنجي خاندان □ ملڪ جو دفاع ڪري.

زنا جي خلاف پابندي جي حوالي سان، جنسي اتحاد جو مثالي مقصد خدا جي صورت □ پيدا ڪيل ٻارن جي پيدائش □ پاڪ محبت جو اظهار هجڻ گهرجي جيڪو زالون محسوس ڪن ٿيون جيڪي هڪ ٻئي □ خدا کي ڏسن ٿيون جيڪي صرف جسماني سطح تي رهن ٿا، سچي محبت يا ان اعليٰ مقصد جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ جنهن لاءِ جنسي خواهش پيدا ڪئي وئي هئي، هن حڪم جي مطابق زنا ڪن ٿا. هن صورت □، اهي جانورن کان مختلف نه آهن جيڪي پنهنجي جنسي خواهش کي پورو ڪن ٿا □ پوءِ پنهنجي رستي تي هلن ٿا.

خدا مردن □ عورتن □ هي تخليقي ڊرائيو پيدا ڪئي ته جيئن شادي شده زندگي □ سچي باهمي محبت پيدا ٿئي □ ان جو اظهار ٿئي، □ ان کي ٻي صورت □ غلط استعمال نه ڪيو وڃي، بلڪه هڪ مقدس سرگرمي □ علم □ تبديل ڪيو وڃي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجود □ جنسي طاقت کي ڪنٽرول □ ورهائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان لکڻ، ڊرائنگ، يا بيشمار ٻين طريقن سان پوشيده صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ عظيم ذهني صلاحيتون پيدا ڪري سگهندا.

□ جڏهن توهان آخرڪار تخليقي سرگرمي کي ڪنٽرول ڪرڻ □ روحاني طور تي تبديل ڪرڻ جي قابل ٿي ويندا، ته توهان کي وڏي امن، وڏي محبت، □ وڏندڙ روحاني خوشي جو تجربو ٿيندو.

بزرگ □ روحاني اڳواڻ جن پنهنجي جنسي سرگرمي کي روحاني طور تي تبديل ڪيو آهي اهي ديو آهن جيڪي دنيا □ □ سچائي جي باطني ڳولا □ حيرت انگيز □ حيرت انگيز ڪارناما انجام ڏيڻ جي قابل آهن.

تنهن ڪري، جنسي خواهش جو سڀ کان وڏو استعمال ان جي طاقت کي بلند ڪرڻ آهي، يعني، ان جي توانائي کي هڪ اعليٰ مقصد ڏانهن منتقل ڪرڻ لاءِ ته جيئن حڪمت، بلند خيالن □ روحاني آدرشن کي ظاهر ڪري سگهجي. ڪنهن کي به جنسي خيالن مان خوشي حاصل نه ڪرڻ گهرجي يا منع ڪيل شين جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي. جڏهن هن قسم جو خود قابو حاصل ڪيو ويندو آهي، ته پوءِ جنسي جماع □ ان جي اعليٰ مقصد تي هڪ مضبوط نقطه نظر هوندو.

جنسي معاملن جي غلامي □ رهڻ جو مطلب آهي صحت، خود ضابطو، □ ذهني سڪون وڃائڻ، □ مختصر □، خوشي جا اهي سڀئي عنصر جيڪي هڪ شخص کي گهربل آهن.

پاڪ ڪتاب اسان کي چوري نه ڪرڻ جي تلقين ڪن ٿا جيڪڏهن هڪ هزار ماڻهن جو هڪ گروهه هڪ ٻئي کان چوري ڪري، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا تنهن ڪري، ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا روحاني ملڪيت تي قبضو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو وٺڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن □ پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيتي جي خواهشن جا ٻج ذهن مان اُڇلڻ گهرجن. روحاني پرهيزگاري جو طريقو آهي پوءِ، هڪ شخص قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، □ برڪتون انهن ذريعن کان وهنديون جيڪي اهي ڄاڻن ٿا □ اهي ذريعا جيڪي اهي نه ڄاڻن ٿا. اهو هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور □ خود غرض ماڻهن

لاءِ، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پنيان ڊوڙڻ ۾ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ ڇا آهي تي هونديون آهن، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.

جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي کي نه ڇاٽي سگهي.

خوشي صرف روحاني تعاون ذريعي ايندي آهي. اهو تڏهن ايندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي ضرورتن کي پنهنجي وانگر محسوس ڪندو آهي ۾ ٻين لاءِ ائين ڪم ڪندو آهي جيئن اهي پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهن.

ٻيو اهم حڪم اهو آهي ته ڪوڙي شاهدي ڏيڻ کان پاسو ڪيو وڃي سچ کي ٽوڙي مروڙي پيش ڪري ڪنهن کي به نقصان پهچائڻ سماجي هم آهنگي کي خراب ڪرڻ جو هڪ ٻيو طريقو آهي جيڪڏهن ڪو چاهي ٿو ته ان سان سٺو سلوڪ ڪيو وڃي ته ان کي ٻين سان ان مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي.

سچ هميشه ڀڏايو وڃي، پر سچ بيان ڪرڻ ۾ صرف حقيقتون بيان ڪرڻ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪنهن کي لنگڙو يا انڌو قرار ڏيڻ ڏکوئيندڙ ۾ بيڪار آهي. ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ گهرجي ۾ انهن کي شرمسار ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي. ساڳيءَ طرح، اهڙو سچ ظاهر ڪرڻ جيڪو ڪنهن نيڪ مقصد کان سواءِ ڪنهن کي خيانت ڏئي سگهي ٿو، اهو به غلط آهي. ٻئي طرف، سچ ڳالهائڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي. بلڪه، ڪجهه حالتن ۾ خاموش رهي سگهجي ٿو ته جيئن ٻين کي شرمسار يا نقصان نه پهچي.

حسد کان هوشيار رهڻ گهرجي، هڪ تباهي ڪندڙ بيماري جيڪا روح جي سڪون کي کائي ٿي. جيترو وڌيڪ ماڻهو ٻين جي ملڪيت جي خواهش ڪندو، اوترو ئي سندس ناخوشي ۾ مصيبت وڌندي ويندي. حسد ڪندڙ ماڻهو هڪ پريشان زندگي گذاريندو آهي، ڪڏهن به سڪون جو ذائقو نه چاٽندو آهي. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ جو احترام ڪن، پاڻ تي ڀروسو ڪن، ۾ اندروني روحاني دولت جي ڳولا ڪن.

ڪنهن به شخص جي عزت ۾ اندروني قدر ان کان تمام گهٽي آهي جيڪا هو چاهي ٿو يا چاهي ٿو ته هو حاصل ڪري. خدا هر انسان ۾ اهڙي طرح ظاهر ٿئي ٿو جيڪو ڪنهن ٻئي انسان ۾ ظاهر نه ٿئي. انهن جو چهرو ڪنهن ٻئي انسان وانگر ناهي، ۾ انهن جو روح ڪنهن ٻئي انسان وانگر ناهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي اندر سپني تخليقن جو سڀ کان وڏو خزانو آهي - ۾ اهو سڀ کان وڏو خزانو خدا آهي.

اسان ماضيءَ ۾ جڪڙيل نه آهيون

جڏهن ڪو ماڻهو صحيح ايمان رکي ٿو ۽ ان مطابق عمل ڪري ٿو، ته هو انهن کان وڌيڪ خوش هوندو آهي جن ۾ ايمان جي کوٽ آهي ۽ زندگي جي جنگ ۾ پنهنجا فرض ادا نه ٿا ڪن.

مضبوط ايمان ۽ نيڪ عمل (نيڪ مقصدن ۽ نيڪ نيتن جي مدد سان) هميشه اتي موجود آهن جتي خوشي موجود آهي، ۽ جتي خوشي غير حاضر آهي اتي گم ٿي ويندا آهن ان مان، اسان اهو نتيجو ڪڍي سگهون ٿا ته اهي خوشي لاءِ به ضروري شرط آهن، جيڪي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهن جيڪي خوشي جي خواهش رکن ٿا انهن کي صرف اهي به بنيادي عنصر هجڻ گهرجن، جيڪي ان جا بنياد ۽ ٿنڀا آهن.

انسان ڪائنات جي لامحدود حصن کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي - پنهنجي مرضي سان - ۽ نه ئي انهن کي تبديل يا ختم ڪري سگهي ٿو. اهي جزا انساني زندگي جي بناوت سان پيچيده طور تي ڳنڍيل آهن، ۽ انسان انهن کان الڳ ٿي ڪم نٿا ڪري سگهن. تنهن هوندي به، اهي پنهنجن ذهنن کي ڪنٽرول ڪري سگهن ٿا ته جيئن انهن حصن سان مطابقت پيدا ڪري سگهن.

ڪيس نقصان نه پهچايو.

اسان جا ابا ڏاڏا اسان کان وڌيڪ خوش هئا ان ڪري نه ته انهن وٽ هاڻي اسان کان وڌيڪ دنياوي شيون ۽ خوشيون هيون، يا ان ڪري جو اهي زندگي جي مسئلن سان گهٽ متاثر ٿيا هئا، پر ان ڪري جو انهن وٽ نفسياتي توازن هو جيڪو انهن کي آرام، سڪون، اطمينان ۽ مختصر خوشي ڏيندو هو.

انهن پنهنجي خوشي لاءِ ٻاهرين حالتن تي انحصار نه ڪيو، ۽ نه ئي اهي ٻاهرين حالتن جي تابع ٿيا جيڪي انهن کان اها ڪسي وٺندا. انهن جي آرام، امن، خوشي ۽ اطمينان جا احساس قدرتي، عام، صحتمند ۽ دائمي هئا. جيڪڏهن اسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ته اسان کي به انهن جذبن کي پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ اسان مان ڪير نٿو ڪري؟

قسمت آزاد مرضي يا پسند جي آزادي جي ماضي جي مشق جو نتيجو آهي اسان جي آزاد مرضي جي ماضي جي طريقن ذريعي، اسان پاڻ تي قسمت ۽ تقدير آندي آهي ۽ جاري رکون ٿا. بهرحال، اسان ماضي سان ڳنڍيل نه آهيون، ۽ نه ئي اسان هميشه لاءِ پنهنجن عملن جي نتيجن کان مجبور آهيون. جيڪڏهن اسان چاهيون ٿا ۽ پنهنجي طريقي کي درست ڪرڻ ۽ پنهنجي فصل جي معيار کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان جيڪو پوکيو آهي ان کي رد ڪري سگهون ٿا ۽ جيڪو اسان لکيو آهي ان کي ختم ڪري سگهون ٿا. جيڪڏهن اسان ڏکوئيندڙ نتيجن سان عملن جي ٻج کي ختم ڪريون ٿا ۽ انهن جي جاءِ تي روح جي فطرت لاءِ وڌيڪ مناسب ٻج

پوکيون ٿا، ته اسان ضرور روح جي مٿي ۾ پوکيل انهن سٺن ٻج مان خوشي جا ميوا حاصل ڪنداسين. اسان کي آزاد مرضي هاٽي استعمال ڪرڻ گهرجي، هاٽي ۾ سپاٽي نه، جيڪڏهن اسان وڌيڪ خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا يا ڏک ۽ درد کي گهٽائڻ چاهيون ٿا.

تنهن ڪري، خوشي جون حالتون انسان جي اندر آهن، ۽ هن کي صرف ان مساوات سان سنجيدگيءَ سان معاملو ڪرڻو آهي جيڪو غلطي نه ڪري، ۽ نتيجا هن جي حق ۾ هوندا جيڪڏهن هو بهترين جائزو وٺندو ۽ ان سان معاملو ڪندو. پر مضبوط اراديءَ وارو ماڻهو خدا سان هم آهنگ آهي.

مرڪوز ذهن جي توانائي

جڏهن توهان سج جي روشني کي مرڪوز ڪندا آهيو ته هڪ ننڍڙي نقطي تي هڪ ميگنيفائنگ لينس کي مرڪوز ڪندي، اهو گرمي پيدا ڪري ٿو، ۽ اها گرمي ڪاٺ کي باهه ڏئي سگهي ٿي ڪپڙو، ڪاغذ، ۽ انهي وانگر ساڳئي طرح، جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي شدت سان مرڪوز ڪندا آهيو ته ان جي مرڪوز توانائي شڪ جي برائي ۾ ٻاڙن کي ساڙڻ لاءِ، سيني ناڪامي جو سبب، ۽ حڪمت جي روشني کي چمڪ ۾ چمڪ سان چمڪائڻ لاءِ.

جڏهن سوچ خدا سان هم آهنگ ٿئي ٿي جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واريءَ طاقتن جو سرچشمو آهي، ته هو خدا جي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهيءَ ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهڙائي سان ڳنڍيل آهن، جيڪي ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان سبب پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

الله پاڪ نيڪ ڪوشش ۽ نيڪ ڪوشش کي ڪاميابي سان نوازي

مشڪلاتون ۽ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۽ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٿي ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي پون ٿا ۽ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن ۽ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

جڏهن توهان سج کي ڪروڙين ميل پري خلا ۾ ڏسو ٿا، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر اچي ٿو پر پوءِ به، ڌرتيءَ جو قطر لڳ ڀڳ 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر سئو ڀيرا وڌيڪ آهي جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڌو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو ان جي مقابلي ۾ هڪ ننڍڙي نقطي وانگر نظر ايندو تصور ڪريو ته سج جو وسيع پکيڙ وڌي رهيو آهي جيستائين ان جو وڏو مقدار سڄي نيرو آسمان کي گهيرو ڪري نه ٿو. اسان ڏسون ٿا ته آسمان صرف

هڪ ننڍڙو ٽڪرو آهي، صرف هڪ ذرو، لامحدود خلا جو جيڪو ڪائنات ۾ پکڙيل آهي جيتوڻيڪ سچ لامحدوديت ۾ پنهنجي واڌ جاري رکي، اهو اڃا تائين لامحدوديت کي گهيرو نه ڪري سگهيو. ننڍي ۽ محدوديت جو هي ڪائناتي وهم ذهن جي ڪائنات جي وسعت، ان جي شروعات ۽ ان جي حدن کي سمجهڻ جي صلاحيت کي محدود ڪري ٿو.

هو جيڪو طول و عرض ۾ ماپڻ جي تابع ناهي، جنهن جي ڪا حد ناهي ۽ ڪا به اصل ناهي، خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي ۽ خلا جي تمام پري تائين موجود آهي. هو ڏورانهن، ڏورانهن تارن ۾ آهي، جيئن هو توهان جي اندر ۽ منهنجي اندر آهي، ۽ هو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪو هو قبضو ڪري ٿو، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو ڪتاب "انسان جو آخري مقصد" مان.

دعائون

او، رب
منهنجو هٿ اوندهه کان روشني ڏانهن وٺي وڃ.
اي ڪائناتي خاموشي
مان توهان جو آواز ندين جي گونج ۾ بلبلن جي گونج ۾ ٻڌان ٿو.
واءُ جي گوڙ ۾، لهرن جي گجگوڙ ۾، ۽ لرزش جي گجگوڙ ۾
اي پيارا رب!
مان توکي لفظن سان نه پر تنهنجي لاءِ تڙپ سان پرندڙ دل جي تمنا سان پوڄيان ٿو.
مون کي توهان جي وسيع پکيڙ ڏسڻ ڏيو
هر شيءِ جي پويان توهان جي مسلسل موجودگي
شايد مون کي احساس ٿيندو ته مان هميشه لاءِ تنهنجي نه بدلجندڙ وجود جو حصو آهيان.
اي پريل سمنڊ
جيڪڏهن منهنجي خواهشن جا وهندڙ درياءَ رڪاوٽن ۽ رڪاوٽن جي ريگستانن مان وهي سگهن ها
آخرڪار، توهان جو سڀ کان وڏو انتشار گڏ ٿي ويو آهي
مون کي توهان جي آواز ٻڌڻ ۾ مدد ڪريو، اي خداوند!
ڪائناتي آواز جنهن مان ڪائنات جي ارتعاش پيدا ٿي.
مون کي برڪت واري آواز ذريعي توهان جي موجودگي جو احساس ڏي (اوم - آمين)
سيني برڪت واري آوازن لاءِ پاڪ راڳ
جيئن مان وجود جي سمفني ٻڌندو آهيان، منهنجي شعور کي وڌايو.
مون کي ڪائناتي سمنڊ وانگر محسوس ڪرڻ ڏيو

□ جسم جون لرزندڙ حرڪتون سندس سيني تي ناچ ڪنديون آهن
منهنجي اندر □ سڀ کان پاڪ آوازِ گونجڻ ڏيو
منهنجي شعور کي جسم کان ڪائنات تائين وڌائڻ
ڇا مان دائمي، مڪمل خوشي محسوس ڪري سگهان ٿو؟
روشنيءَ جي سمنڊ مان ڦاٽي پيو
اي لامحدود طاقت
اي ابدي حڪمت
منهنجي روح کي پنهنجي روحاني وهڪرن سان چارج ڪر
اي برڪت واري ڪائناتي لفظ جي آواز
منهنجون غلطيون درست ڪريو.
مونکهي گهرجي
منهنجو هٿ اوندهه کان روشني ڏانهن وٺي وڃ.

جڏهن به مان توکي سوچيان ٿو، اي خداوند، منهنجي اندر □ پرندڙ خواهش جو هڪ سيلاب پيدا ٿئي ٿو، منهنجي جذبات کي چڪي ٿو □ منهنجي دل کان منهنجي جسم جي هر سيل ڏانهن وهندو آهي، ان کي الاهي پيار سان چارج ڪندو آهي.

منهنجي سڀ کان وڏي خواهش آهي ته مان توهان جي وجود جي بنيادي حصي تائين پهچان □ توهان جي موجودگي □ لطف اندوز ٿيان.

□ اوچتو روح جو دروازو کلي ٿو، □ مان توهان جي چمڪندڙ روشني کي ڏسي خوشي سان پرجي وڃان ٿو!

ماضي گهٽو ڪري انسانيت لاءِ اڻڄاڻ آهي، سواءِ ڪجهه چونڊيل روشن خيال ماڻهن جي، پر ماضي بابت اسان جي اڻڄاڻائي پڻ اسان جي فائدي لاءِ آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان کي اهو سڀ ڪجهه معلوم هجي ها جيڪو اسان هن زندگي □ گذريل زندگي □ ڪيو آهي، ته اسان پنهنجي عملن جي وڏي مقدار کان مغلوب ٿي وڃون ها □ مڪمل طور تي حيران ٿي وڃون ها. حقيقت □، اسان جي مرضي شايد صدمي کان مفلوج ٿي وڃي ها، اسان کي اسان جي ڳولا جاري رکڻ جي قابل نه بڻائي □ اسان کي مايوسي جو شڪار ٿي وڃي ها. هن دنياوي زندگي □ به، وسارڻ خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، جيڪا ماضي جي يادن کي، خاص طور تي تلخ □ ڏکوئيندڙ يادن کي، اسان جي سوچن □ جذبات تي غالب ٿيڻ کان روڪي ٿي.

پر شڪر آهي ته، اسان جي اندر □ الاهي چمڪ هميشه اميد □ زندگي جي نه ختم ٿيندڙ سفر کي جاري رکڻ جي خواهش سان چمڪندي آهي. اسان کي انهن ٻن نعمتن لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي: ماضي کي وسارڻ □ مستقبل جي اميد رکڻ.

اسان کي اهو نتيجو نه ڪڍڻ گهرجي ته قسمت آزاد مرضي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي، تنهن هوندي به، اسان کي انهن منفي اثرن جي مزاحمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪي گهڻا ماڻهو قسمت ۽ تقدير سان منسوب ڪن ٿا، ۽ پنهنجي اندروني عقيدن جي مطابق پنهنجي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، بشرطيڪ اهي عقيدا مضبوط ايمان تي ٻڌل هجن ۽ خدائي قانونن تي ٻڌل هجن، جن کان سواءِ ڪو به ماڻهو سچي خوشي جو مزو نه ٿو وٺي سگهي.

جڏهن اسان ڪنهن ڪم تي شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي خراب حالتن کان ڊڄڻ نه گهرجي، بلڪه انتهائي حد تائين پراميد هجڻ گهرجي، مڪمل يقين سان ته اسان جي مرضي کي استعمال ڪرڻ ۾ اسان جي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ جي رستي ۾ ڪجهه به رڪاوٽ نه ٿو بڻجي سگهي.

جيڪڏهن اسان پنهنجو مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيون ٿا، ته اهو قابل قبول آهي ته اهو تسليم ڪيو وڃي ته اسان جي پنهنجي نااهيل رڪاوٽون هيون جيڪي اسان کي ان تائين پهچڻ کان روڪي رهيون هيون. اسان کي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ڪوششن کي ثابت قدم رهڻ گهرجي ۽ پيٽو ڪرڻ گهرجي. اسان کي پاڻ سان اهو به اقرار ڪرڻ گهرجي ته رڪاوٽون ۽ چئلينج ڪيترا به مضبوط ۽ خوفناڪ هجن، اسان وٽ اڃا تائين انهن کي هٽائڻ ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ ڪافي طاقت آهي جيتوڻيڪ اسان پنهنجي سڀني ڪوششن جي باوجود ناڪام ٿيون، مايوسي ۽ مايوسي جي ڪا ضرورت ناهي، جيستائين اسان سمجهون ٿا ته انساني مرضي تقدير کان وڌيڪ مضبوط آهي، جيڪا اسان جي پنهنجي نااهيل آهي. تنهن ڪري، اسان کي ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪرڻ گهرجي، پلي ڪيترا ڀيرا اسان ناڪام ٿيون، چاڪاڻ ته دروازا هميشه کليل آهن. اسان کي صرف ڪوشش جاري رکڻ گهرجي ۽ ڪوشش کي ورجائڻ گهرجي جيستائين ڪاميابي اسان کي نه ملي. خدا اسان کي مدد فراهم ڪندو جيستائين اسان هن تي ڀروسو ڪندا آهيون ۽ پنهنجي ڪوشش ڪندا آهيون. جيڪو رستو هلائيندو آهي اهو پنهنجي منزل تائين پهچندو، ۽ جيڪو خدا تي ڀروسو ڪندو آهي اهو مايوس نه ٿيندو.

جڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ۽ اها خواهش مضبوط ۽ فوري هوندي آهي، ته اها خواهش ڪڏهن به انهن جي شعور کي نه ڇڏيندي آهي، اهي ڪٿي به وڃن ۽ ڪٿي به رخ ڪن، ۽ انهن جا مشغول ۽ خدشا ڪهڙا به هجن، پنهنجي مسلسل ۽ مسلسل سرگرمي ذريعي، اها خواهش زبردست عزم ۽ توانائي رکي ٿي. هي ذهني وسوسا ميڪانڪي دعا کان وڌيڪ مضبوط ۽ اثرائتو آهي، جيڪو چپن کي حرڪت ڏيڻ کان ٻاهر نه

ٿو وڃي. اهو ئي آهي جيڪو خدا جا عاشق ڪندا آهن؛ اهي خدا لاءِ پنهنجي محبت کي مسلسل سرگوشي ڪندا آهن، انهن جا وسوسا دل سان اڻ ٻڌڻ ايندا آهن، انهن جي سيني روزاني سرگرمين . هي دل سان وسوسا انهن کي پريشان نٿو ڪري، نه ئي اهو انهن جي پين فرض سان ٽڪراءُ ڪري ٿو. جيئن جيئن خدا لاءِ انهن جي خواهش وڌندي آهي، انهن جي محبت مضبوط گهري ٿيندي آهي، جيستائين اهي هن جي موجودگي کي ڇُهي نه ٿا سگهن روح جي اک سان سندس روشني کي نه ٿا ڏسن، زبردست خوشي جو مزو چکن ٿا بيان کان ٻاهر امن محسوس ڪن ٿا.

خدا اسان کي اهي سبق موڪلي ٿو جيڪي اسان کي زندگي گهربل آهن ته جيئن اسان انهن مان فائدو حاصل ڪري سگهون سمجهه تجربو حاصل ڪري سگهون. جيڪو به انهن سبقن کان پاسو ڪندو اهو انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندو، پلي ان کيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکي وٺون ٿا، هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون ٿا شڪايت، ناراضگي خراب فيصلي ذريعي ان جو غلط استعمال ڪريون ٿا.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت ٿي ويندو آهي. پيچيدگين کان پاڪ

نفسياتي ڪيس

ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهر نه ٿو رهي سگهي، نه غم جي طوفاني پاڻيءَ هيٺان ٻڏي سگهي ٿو، نه ئي بوريت جي کوٽائي ٻڏي سگهي ٿو. هن دنيا ، جيڪا تڪراري ٻٽيون آهن، هڪ عام ماڻهو مٿانهين هيٺاهين جو شڪار آهي. هو خوشي جي لهر تي اپري ٿو بي پرواهي جي کوٽائي ٻڏي ٿو، اداسي جي تيز لهرن ڦاسي پوي ٿو. هو شعور جي کنهن پئي حالت بابت گهٽ ئي ڄاڻي ٿو. حالتن کي هن طرح سوچڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موجي غير مستحڪم قسمت جي حوالي ڪرڻ.

هڪ ڪامياب پرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي.

اهو صرف ذهن کي مرڪوز ڪرڻ سان حاصل ڪري سگهجي ٿو نفسياتي صلاحيتن کي ڪنٽرول ڪرڻ

وقت سان گڏ وڏا وڏا ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهنڪري غم تي ويهڻ جو ڪو به فائدو ناهي اسان جي زندگي جو هر هڪ ڏينهن کنهن فوت ٿيل پياري تي ڏگهو غم نه ته کيس نه ئي اسان کي مدد ڏيندو آهي، اهو حقيقت ڪجهه به تبديل نٿو ڪري. احساس ڪمتري يا خود سزا پيدا ڪرڻ

ماضي جي غلطين يا ناڪامين تي غور ڪرڻ بيڪار آهي اهو صرف زندگي کي ڏکوئيندڙ بڻائي ٿو ۽ ذهني صلاحيتن کي گهٽائي ٿو.

اسان کي پاڻ کي بورنگ معمول جي ڪڏ ۾ نه ڦاسڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ڪان پري آهي، ڇاڪاڻ ته اها ذهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ بي حسي جي پٺي ۾ لڪيل صلاحيتن کي ساڙي ڇڏي ٿي.

ناڪامي کي پاڙن کان ختم ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي جي ہنين کي محنت ۽ عزم سان جوتڻ گهرجي ۽ نيڪي جا ٻج پوکڻ گهرجن ته جيئن خدا جي مدد سان ڀرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.

سلور جوبلي ۽ لوهه

مون کي هڪ پيري هڪ جوڙي جي سلور جوبلي جي تقريب ۾ دعوت ڏني وئي هئي جيڪا خوش ترين جوڙن مان هڪ لڳي رهي هئي، پر جڏهن مان انهن جي گهر ۾ داخل ٿيس ته مون کي ڪجهه غلط محسوس ٿيو، مون پنهنجن ٻن شاگردن کي چيو ته اهي مشاهدو ڪن ته اهي شام جو هڪ ٻئي سان ڪيئن سلوڪ ڪن ٿا، ۽ انهن بعد ۾ مون کي ٻڌايو ته مڙس ۽ زال ٻين جي سامهون هڪ ٻئي تي مسڪرائيندا آهن ۽ هڪ ٻئي کي "ها، منهنجا پيارا" ۽ "يقيناً، منهنجا پيارا" ۽ ٻين اهڙن دوستانه جملن سان مخاطب ڪندا آهن پر جيئن ئي اهي سوچيندا آهن ته اهي اڪيلا آهن، اهي هڪ ٻئي تي جهڳڙو ڪندا آهن ۽ ڏکوئيندڙ لفظ ٻڌائيندا آهن.

مون انهن سان ڳالهايو ۽ چيو: توهان مون کي پنهنجي پارٽي ۾ شرڪت جي دعوت ڏني، پر ماحول سخت آهي ۽ مون کي لڳي ٿو ته هن گهر ۾ تمام گهڻو تڪرار آهي، ۽ مون کي لڳي ٿو ته هن سلور جوبلي ۾ تمام گهڻو لوهه آهي.

پهرين ته، اهي ناراض ٿيا، پر بعد ۾ انهن تسليم ڪيو ته مان صحيح آهيان ۽ معافي گهري. هن جاري رکندي چيو: هر وقت بحث ۽ جهڳڙو ڪرڻ مان توهان کي ڇا حاصل ٿيندو؟

اهو لڳي ٿو ته توهان هڪ مڪمل جوڙي جي حيثيت سان پنهنجي شهرت برقرار رکڻ لاءِ گڏ رهي رهيا آهيو، پر توهان کي هڪ ٻئي سان ائين ئي رهڻ گهرجي ۽ پنهنجي خوشي ۽ ذهني سڪون لاءِ امن ۽ هم آهنگي سان رهڻ گهرجي.

مقناطيسي ڪاڌو

جڏهن ماڻهو ڪاڌي يا غذائيت بابت ڳالهائيندا آهن، ته انهن جو مطلب عام طور تي جسم کي برقرار رکڻ لاءِ استعمال ٿيندڙ جسماني ڪاڌو هوندو آهي جڏهن ته، غذائيت جا ٻيا به قسم آهن جيڪي جسماني ڪاڌي کان گهٽ

اهم نه آهن، ۽ اڪثر ڪري ان ڪان به وڌيڪ اهم آهن، جهڙوڪ ذهني يا روحاني غذا ذهني سرگرمي يا ذهن جي توجه، حڪمت ۽ روحاني سمجھ.

جسماني کاڌو جسم جي سيلن کي برقرار رکي ٿو، جڏهن ته ذهني کاڌو ذهن کي صحتمند خيالن سان پري ٿو، ۽ حڪمت جو کاڌو روح کي بحال ڪري ٿو ۽ ان جي صلاحيتن کي ترقي ڏئي ٿو.

ذهنيءِ پرورش عام طور تي انهن خيالن تي مشتمل هوندي آهي جيڪي هڪ شخص سوچيندو آهي ۽ جيڪي هو ٻين کان انهن سان رابطي ۽ رابطي ذريعي حاصل ڪندو آهي.

پرسڪون مزاج ۽ نيڪ طبيعت وارا ماڻهو اسان جي خيالن کي مقناطيسي ۽ صحتمند بڻائڻ ۾ مدد ڪندا آهن.

اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني ۽ مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ. هي پريشان ڪندڙ خيالن ۽ خراب موڊ جو سبب بڻجندو آهي.

جسم جسماني کاڌي مان توانائي ۽ زندگي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم ۽ ذهن ٻنهي کي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط ۽ مائع کاڌي جي پيٽ ۾ وڌيڪ آساني سان هضم ٿين ٿا، جيڪي آساني سان زنده توانائي ۾ تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي ۾، ڪمزوري ۽ ڪمزوري کي صحت ۽ توانائي ۾ تبديل ڪري سگهو ٿا، ۽ زندگي جي رستن تي اعتماد ۽ دليريءَ سان - اڪيلو به - هلو، ۽ هڪ زنده ۽ بيدار ضمير رکڻ ۽ اندروني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا، ۽ خدا جي انصاف تي بيحد ايمان ۽ غلط تي حق ۽ وهم تي سچ جي فتح.

۽ جڏهن توهان هر روز پنهنجن خيالن کي اعليٰ ۽ وڌيڪ بهتر سطحن ڏانهن آزاد ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ۽ توهان وٽ هڪ پيار ڪندڙ ۽ شڪرگذار دل، ۽ ٻين لاءِ نيڪ ارادا هوندا، ته توهان جي ذهني پرورش مقناطيسي هوندي، ۽ پوءِ توهان شين، ماڻهن ۽ حالتن مان هر شيءِ کي پاڻ ڏانهن متوجهه ڪندا، جيڪا حفاظت ۽ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن سفر جاري رکڻ لاءِ گهربل آهي.

جڏهن توهان پنهنجي ضرورت جي شيءِ حاصل ڪرڻ لاءِ ڪوشش ڪندا، ۽ خدا جي ڏنل شين تي مطمئن هوندا، ته توهان روح ۾ امير ۽ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنياوي مالن سان جنون ۾ مبتلا آهن ۽ ان جي عارضي خوشين جي لالچ ۾ آهن.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو سڀني دوستن کان ٻاهر واحد سچو دوست آهي، ته پوءِ سڀني انساني رشتن ۾ حقيقي دوستي قائم ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي: خانداني، پاڻپي، ازدواجي، ۽ روحاني.

ازدواجي رشتن ۾ دوستي هڪ اهم عنصر آهي، ۽ ذهني ۽ جذباتي ويجهڙائي، اخلاقي ڪشش جي احساس، ۽ حقيقي پيار ۾ دوستي کي ترجيح ڏني وڃي.

جيڪي سچي محبت ۽ حسي ڪشش ۾ فرق نٿا ڪري سگهن، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن ۽ باهمي احترام تي ٻڌل هوندي آهي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ روحن جي وچ ۾ هڪ خوشگوار ۽ ڪامياب اتحاد بڻجي ويندي آهي ۽ اهي هڪ ٻئي لاءِ زندگي جي بار کي گهٽائڻ لاءِ تعاون ڪندا آهن، ۽ رحم ۽ باهمي، دوستانه سمجهه ذريعي زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪندا آهن.

ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي، جيستائين مان پنهنجي خيالن ۽ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته منهنجي اڳيان هڪ لامحدود موقعو آهي ته مان پنهنجين صلاحيتن کي ڳوليان ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي ڳوليان، مان مادي وابستگي کي اعليٰ اميدن سان تبديل ڪندس. ۽ مون کي احساس ٿيندو ته وفادار روح هميشه مون سان گڏ آهي.

اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد جي هڪ دوز سان پريندس، مان پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان پري رکندس، ۽ مان اهڙين شين تي عمل ڪندس جيڪي جسم، ذهن ۽ روح جي پرورش ڪنديون، متوازن ۽ مستقل انداز ۾.

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ جي حفاظت ڪندي پاڻ کي هميشه لاءِ آزاد ڪندس ۽ جڏهن آزمائشن ۽ مصيبتن جا طوفان مون کي منهن ڏيندا، مان پنهنجي روح جي ٻيڙي ۾ سفر ڪندس زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن.

جڏهن مان ڪم ڪندس ۽ تخليق ڪندس ته مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري ٿو؛ هو ڪائنات جو رب آهي ۽ مان هن تي غور ڪرڻ سان هن سان ڳنڍجي سگهان ٿو.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، اهو ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال سڀ کان وڌيڪ مضبوط آهي. تنهن ڪري، مان ياد رکڻ جي ڪوشش

ڪندس ته توهان مون ڏانهن مدد جو هٿ وڌائي رهيا آهيو ۽ اهو مون کي ڪاميابي جي سببن لاءِ تيار ڪري ٿو.

جڏهن مون تي آفتون ۽ مصيبتون اينديون آهن، ته مان پنهنجا حوصلا بلند ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم کي مضبوط ڪندس، مان هر ڪنهن سان پنهنجي معاملن ۽ رابطي ۾ خلوص ۽ ايمانداري اختيار ڪندس، ۽ مان محبت ۽ نيڪ خواهشن جا خيال پيدا ڪندس، پوءِ خدا پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان منهنجي مدد ڪندو.

اي منهنجا مالڪ، مان پنهنجي مرضي ۽ عقل کي استعمال ڪندي پهرين ننڍيون شيون حاصل ڪندس، ۽ پوءِ وڏين ڪاميابين ڏانهن وڌندس.

جيتوڻيڪ سڀئي مادي خواهشون پوريون ٿين ٿيون، اهي اجا تائين صرف اڻپوري خوشي آڻين ٿيون، ۽ خدا کي ڳولڻ ئي واحد سچي خوشي آهي، مان خوشي جا اڻ کٽ ذخيرا ڳوليندس ۽ اهو ڪڏهن به وهڻ ۽ ٻوڙڻ بند نٿو ٿئي، روح جي باغن ۾ ان جي سدا بهار چراگاهن ۾.

سونهري چوٽيون

خوشي منهنجو حق آهي، منهنجو ورثو آهي، ۽ منهنجو لڪيل الاهي خزانو آهي، اي منهنجا مالڪ، مون کي هدايت ڪر ته جيئن مان پنهنجي اندر اهي خزانا ڳولي سگهان جيڪي بادشاهن جي خوابن کان به وڌيڪ آهن.

* * *

دلين جو خدائي باشندو پنهنجي شاگردن ۾ روشن ٿئي ٿو - پنهنجي رحمت ۽ رحم مان - حڪمت جا چمڪندڙ چراغ جيڪي جهالت جي اونداهي کي ختم ڪن ٿا.

* * *

زندگي هڪ ذهين حرڪت آهي جنهن جو هڪ باقاعده تال آهي. اهو پاڻ کي بي جان شين ۾ شڪل ڏئي ٿو، يا هڪ زنده ۽ متحرڪ شڪل اختيار ڪري ٿو. زندگي سڀني کي گهيرو ڪري ٿي ۽ هر شيءِ ۾ شامل آهي.

* * *

اي عظيم ترين عاشق، تون پاڻ زندگي آهين، تون منهنجو مقصد ۽ منهنجي تمنا آهين، مون کي پنهنجي آسماني باغ ۾ هڪ گلدار گلاب بڻائي، يا پنهنجي چمڪندڙ پيار جي هار ۾ هڪ چمڪندڙ موتي بڻائي، يا مون کي سڀ کان وڏو اعزاز عطا ڪر: پنهنجي دل ۾ سڀ کان ننڍو جڳهه.

* * *

جتي پيا منهنجي نيڪي جي ڪوشش جي تعريف ڪن ٿا، اتي مان سڀ کان وڏي خدمت فراهم ڪري سگهان ٿو.

* * *

اچو ته خوابن جو هڪ سونهري قالين ٺُٽيون، مئين يادن □ سڌريل خيالن جي ريشمي تارن سان.

* * *

خالي ذهن [مثبت، تعميري خيالن کان خالي] مصيبت، پريشاني، مايوسي □ نااميدي جو ڪارخانو آهي.

***

جيڪڏهن آفاقي پيار توهان جي دل □ آباد ٿي وڃي، ته اهو توهان کي دائمي □ نئين خوشي آڻيندو جيڪا پيو ڪجهه به توهان کي نه ٿو ڏئي سگهي.

***

دنياوي وجود جي باغ □ ٽڙيل زندگيءَ جا گل شاندار طور تي خوبصورت □ ڏسڻ □ خوشگوار آهن پر ان کان به وڌيڪ شاندار □ شاندار خوبصورتي □ دانائي جو سرچشمو آهي جيڪو ڪٿي موجود آهي، جتان اسان آيا آهيون □ جتي اسان واپس موٽنداسين □ هڪ ڀيرو ٻيهر ملائينداسين.

***

جڏهن شاگرد صبح جو جاڳندو آهي، ته هو پاڻ کي تصديق ڪندو آهي: "مان جسم نه آهيان، مان هڪ نظر نه ايندڙ روح آهيان... مان خوشي آهيان... مان روشني آهيان... مان دانائي آهيان... مان پيار آهيان □ جيتوڻيڪ مان هن جسم □ رهندو آهيان، منهنجو روح لافاني آهي □ زوال کان متاثر نه ٿيو آهي"

***

جيئن شبنم جا ڦڙا گلن کي ڦلڻ □ وڌڻ □ مدد ڪن ٿا، تيئن مهرباني دوستي کي پرورش ڪري ٿي □ ان جي واڌ ويجهه کي وڌائي ٿي.

* * *

سمنڊ جي مٿاڇري تي لهرون ظاهر ٿين ٿيون □ لهرون جيڪي ان جي کوٺائي □ غائب ٿي وڃن ٿيون؛ ٻنهي صورتن □، اهي سمنڊ اندر آهن □ ان سان گڏ هڪجهڙائي، انسان جيڪي ڪائناتي سمنڊ جي مٿاڇري تي "زندگي" دوران ترندا آهن يا جيڪي "موت" تي ان □ غائب ٿي ويندا آهن، اهي ابديت جي سمنڊ اندر برابر آهن.

* * *

طوفاني پاڻيءَ □ چنڊ جو عڪس واضح طور تي نظر نٿو اچي، پر هڪ ڀيرو پاڻيءَ جي مٿاڇري تي سڪون اچي ٿو، ته چنڊ جو عڪس بلڪل صاف ٿي ويندو آهي. ذهن سان به ساڳيو ئي سچ آهي: جڏهن اهو سڪون هوندو آهي، ته توهان پنهنجي روح جو چهرو مڪمل وضاحت □ درستگي سان ڏسي سگهو ٿا.

***

اي خداوند، پنهنجي حڪمت جي سچ جون ڪرڻيون موڪليو ته جيئن منهنجي ڪاميابين جي خوشين وارن ڏينهن ۾ منهنجي رهنمائي ڪري، ۽ جڏهن مان غم جي اونداهين راتين مان هلان ته پنهنجي رحمت جي پوري چنڊ جي روشني موڪلي.

***

مراقبو اهو ذريعو آهي جنهن سان توهان عالمگير ذهن سان ڳنڍيندا آهيو، ۽ جڏهن توهان ان لامحدود شعور سان هم آهنگ ٿيندا ته توهان تخليق جا سڀ راز ڄاڻڻ جي قابل هوندا.

***

خدا جي ويجهو ٿيڻ ۽ ڪيس ڄاڻڻ جي خواهش پاڻمرادو پيدا نه ٿيندي آهي، پر ان کي پيدا ڪرڻ گهرجي، ۽ ان خواهش کان سواءِ زندگي جي ڪا به قيمت ناهي.

***

دنياوي زندگي هڪ عارضي رڪاوٽ آهي، ۽ انسانيت جو بنيادي فرض هن سفر جي مقصد ۽ مقصد کي سمجهڻ آهي. اهو مقصد خدا کي ڄاڻڻ آهي، ۽ اهو پيو ڪجهه به نه ٿي سگهي.

***

توهان جو امن توهان جو قيمتي خزانو آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به اهو خزانو توهان کان وٺڻ جي اجازت نه ڏيو.

* * *

پنهنجي خوبين ۽ خود اعتمادي جي قلعي ۾ اڪيلو، محفوظ ۽ محفوظ رهڻ سکو.

* * *

هر شيءِ موجود آهي ڇاڪاڻ ته خدا موجود آهي ۽ ڇاڪاڻ ته هو موجود آهي، توهان به موجود آهيو سندس وجود جي مهرباني، توهان زندگي جي آرام ۽ خوشين مان لطف اندوز ٿيو ٿا تنهن ڪري، خدا جي توهان جي شڪرگذاري گهري هجڻ گهرجي.

***

سٺيون ڪتابون خاموش، مهذب ۽ عزتدار دوست ٿي سگهن ٿيون. پنهنجي ڏکين لمحن ۾ انهن ڪتابن کي نه ڇڏيو، ڇاڪاڻ ته اهي توهان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا، جسماني دوستن جي برعڪس جيڪي توهان کي ڇڏي سگهن ٿا.

***

جيڪو به سٺي صحت، آرامده زندگي، ۽ وڏي ذهني صلاحيت رکي ٿو، پر خوشي جي کوٽ آهي، اهو اڃا تائين زندگي ۾ ڪامياب نه ٿيو آهي جڏهن توهان سچ پچ چئي سگهو ٿا، "مان خوش آهيان، ۽ ڪو به منهنجي خوشي کي نه ٿو کسي سگهي،" توهان پنهنجي اندر خدا جي تصوير ڳولي ورتي آهي.

***

سڪون ۽ امن تي زور ڏيو، ۽ جيڪڏهن توهان امن ۽ هم آهنگيءَ ۾ رهڻ چاهيو ٿا ته صرف پيارا خيال ۽ نيڪ ارادا موڪليو. نيڪي ۽ تقويٰ تي ٻڌل زندگي گذاريو، ۽ اهي سڀئي جن جون زندگيون توهان سان ڳنڍيل آهن، صرف توهان سان گڏ رهڻ مان فائدو حاصل ڪندا.

***

جيڪڏهن توهان جا ڪو به دوست نه آهن، يا جيڪڏهن توهان جا دوست توهان جو وقت ضايع ڪري رهيا آهن، يا جيڪڏهن توهان انهن سان گڏ نه ٿا رهو، ته پوءِ ڪتابن [۽ مواد] کي پنهنجا دوست بڻايو جيڪي دانائي رکن ٿا، جيئن توهان انهن جي صفحن جي دروازن مان حيرت انگيز ۽ دلچسپ خيالن جي دنيا ۾ داخل ٿي سگهو ٿا.

***

خدا کي ڳولڻ جو مطلب آهي اهو سڀ ڪجهه حاصل ڪرڻ جيڪو دل چاهي ٿي، ۽ روحاني هجڻ جو مطلب آهي صحت، خوشي ۽ ڪاميابي جا دروازا کولڻ.

***

اسان جي اندر الاهي طاقت جي هڪ چنگاري آهي جيڪا سڄي زندگي کي پيدا ڪري ٿي ۽ برقرار رکي ٿي ۽ اها ٻرڻ جي انتظار ۾ آهي.

***

پڙهڻ هڪ تمام گهڻي فائديمند ذهني سرگرمي آهي؛ اهو ذهن کي ورزش ڪري ٿو ۽ ان کي لچڪدار رکي ٿو روزانو هڪ يا ٻه ڪلاڪ پڙهڻ ڪنهن کي به ڪجهه سالن اندر هڪ متنوع علم جو بنياد ڏيندو، بشرطيڪ اهي قابل قدر ڪتاب چونڊين. سستا ناول يا معمولي ڪتاب پڙهڻ سان وقت ضايع نه ڪريو يا پنهنجي ذهني صلاحيتن کي نقصان نه پهچايو جن جو ڪو به مقصد يا مطلب ناهي.

***

سماجي رجحان رکندڙ ماڻهو قيمتي ڪتابن ۾ هڪ نئين توانائي ڳوليندا ته جيئن عظيم، باصلاحيت مردن ۽ عورتن پاران لکيل ڪتابن ۾ موجود سبقن ذريعي انسانيت جي مدد ڪري سگهن.

* * *

پڙهڻ هڪ تمام گهڻي فائديمند ذهني سرگرمي آهي؛ اهو ذهن کي ورزش ڪري ٿو □ ان کي لچڪدار رکي ٿو روزانو هڪ يا ٻه ڪلاڪ پڙهڻ ڪنهن کي ٻه ڪجهه سالن اندر هڪ متنوع علم جو بنياد ڏيندو، بشرطيڪ اهي قابل قدر ڪتاب چونڊين. سستا ناول يا معمولي ڪتاب پڙهڻ سان وقت ضايع نه ڪريو يا پنهنجي ذهني صلاحيتن کي نقصان نه پهچايو جن جو ڪو به مقصد يا مطلب ناهي.

* * *

خود غرضي □ غرور کي ختم ڪرڻ گهرجي ڇاڪاڻ ته اهي روحاني علم □ سڀ کان وڏيون رڪاوٽون آهن.

* * *

خدا جي احساس کان سواءِ، هي دنيا تڪرار، تشدد □ تلخ مايوسين سان ڀريل لڳي ٿي. خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ □ آهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا انهن جي دلين □ مسلسل خوشي □ مسرت رهي ٿي ڇاڪاڻ ته اهي برڪت واري سلامتي □ سڪون محسوس ڪن ٿا، ڪاوڙ جا طوفان انهن کي نه ڊاهي سگهن ٿا، □ نه ئي خوف انهن جي دلين □ داخل ٿي سگهي ٿو.

* * *

سٺيون ڪتابون توهان جا بهترين دوست آهن؛ انهن جي ذريعي، توهان عظيم ذهنن کي توهان سان نرمي سان ڳالهائيندي، توهان کي تسلي ڏيندي □ بهترين صلاح ڏيندي ٻڌي سگهو ٿا. سٺيون ڪتاب پڙهڻ جي حقيقي خواهش پيدا نه ڪرڻ جو مطلب آهي نسلن جي ورثي کي وڃائڻ.

* * *

خدا جي مدد کان سواءِ، ماڻهو ناڪام ٿيڻ تي مجبور آهن، ڇاڪاڻ ته زندگي جي جنگ □ ڪامياب ٿيڻ لاءِ گهربل طاقت □ دانائي هڪ لامحدود ذريعو کان ايندي آهي جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي نظرانداز ڪري ٿو، ته اهي زندگي جي لڪير کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن جيڪا انهن کي ڪاميابي لاءِ ضروري مدد □ سهارو فراهم ڪري ٿي.

جيڪي ڳولينڌڙ روحاني موقعن جو دروازو کڙڪائيندا آهن، اهي ڏسندا ته دروازو انهن لاءِ کليل آهي ڇاڪاڻ ته خدا انهن جي مدد ڪندو آهي جيڪي پاڻ جي مدد ڪندا آهن.

جڏهن توهان خدا سان هم آهنگيءَ □ آهيو، ته سڄي فطرت توهان سان هم آهنگيءَ □ آهي.

* * *

پيار سينڊ پيپر وانگر آهي جيڪو ذهن کي پالش ڪري ٿو ۽ ڪردار مان ڪنائي ختم ڪري ٿو.

* * *

جڏهن توهان اوچتو خدا کي هر هنڌ ڳوليندا آهيو، ۽ جڏهن هو توهان وٽ ايندو آهي، توهان کي متاثر ڪندو آهي، ۽ توهان جي رهنمائي ڪندو آهي، ته الاهي محبت جي ڪهاڻي شروع ٿي چڪي هوندي آهي.

* * *

دلين ۾ پيار جي روشني ڦهلجي ۽ پين کي شفا بخش ڪرڻيون موڪلي.

* * *

جوان ۽ مضبوط هجڻ دوران خدا کي سڃاڻڻ جي ڪوشش ڪريو، ڇاڪاڻ ته پوڙهائپ ۽ بيماري ۾ توهان شايد ڪيس ڳولڻ جي قابل نه هوندا، جنهن عمر ۾ ماڻهو زندگيءَ جي حقيقي معنيٰ کي سمجهڻ شروع ڪندا آهن، جسم ڪمزور ٿي ويندو آهي، ۽ اهي پنهنجي باقي زندگي سچائي جي ڳولا ڪرڻ بدران پنهنجي ڪمزور جسماني صلاحيتن جي سنڀال ۾ گذاريندا آهن.

* * *

مان هر ڪنهن قوم کان بهترين وٺندس، ۽ سڀني قوميتن جي خامين تي ڌيان ڏيڻ کان سواءِ انهن جي سٺين خوبين جي تعريف ڪندس.

* * *

جيئن اسان پنهنجي روزاني کاڌي جي غذائي قدر جو خيال رکون ٿا، تيئن اسان کي انهن نفسياتي غذائيت تي به ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪي اسان پنهنجي ذهنن کي روزانو فراهم ڪندا آهيون.

* * *

مهربان لفظ ڪيترين ئي بيمارين لاءِ هڪ عجيب علاج آهن، هڪ طاقتور، تقريبن جادوئي، مقناطيسي قوت رکن ٿا جيڪا انهن جي ڳالهائيندڙ لاءِ گهڻيون برڪتون ۽ خوشحالي آڻيندي آهي جيڪي آرامده، نرم لفظ استعمال ڪندا آهن اهي هڪ نازڪ وهڪرو محسوس ڪندا آهن جيڪو بغير ڪنهن رڪاوٽ جي انهن مان وهندو آهي، اهي سڪون جي هڪ گهري احساس سان پريل هوندا آهن اهو ئي سبب آهي ته هي وهڪرو پنهنجي اعليٰ ذريعو سان ڳنڍيل آهي، هڪ مسلسل وهڪرو جيڪو روحن تائين ان ذريعو سان هم آهنگيءَ ۾ پهچندو آهي، انهن کي انهن ماڻهن تائين خوشي منتقل ڪرڻ جي قابل بڻائيندو آهي جيڪي امن جي خواهشمند آهن.

* * *

دل مان نڪتل ڪيترا مهربان لفظ ڪيترن ئي غمن کي دور ڪري چڪا آهن ۽ ڪيترا عقلمند آواز اونداهي رستن کي خوشي ۽ سڪون جي ڏيئن سان روشن ڪري چڪا آهن!

* * *

اسين هر تجربي مان وڏندا آهيون، جيستائين اسان کي احساس ٿئي ٿو ته اسان انهن مان قيمتي سبق سکي سگهون ٿا هر درد ۾ مصيبت جيڪا اسان تجربو ڪريون ٿا ان جي معنيٰ ۾ مقصد آهي انهن تجربن جي سختي جي باوجود، اهي باهه وانگر آهن جيڪا لوهه کي ڳاري ٿي، ان کي خوبصورت، مضبوط ۾ ورسٽائل فولاد ۾ تبديل ڪري ٿي.

* * *

منهنجي زندگي ۾ سڀ قابل ذڪر ڪاميابيون خدا سان هم آهنگي ۾ ذهن جي طاقت ذريعي حاصل ڪيون ويون آهن. جڏهن الاهي جنريٽر هلي رهيو آهي، ته هر شيءِ جيڪا مان چاهيان ٿو، بنا ڪنهن استثنا جي ڪامياب ٿيندي آهي، پهرين هڪ پوشيده، آسماني ڊيزائن جي شڪل اختيار ڪندي ۾ پوءِ حقيقت ۾ ناقابلِ مزاحمت قوت سان ظاهر ٿيندي آهي.

* * *

جڏهن ذهن هڪ تڙپيل روح جي گهراين مان هڪ دلدار، پرجوش سرگوشي خدا ڏانهن ڪندو آهي، ته روح جو سڏ عالمگير دل کي ڇهندو، ۾ جواب ايندو، ان سان گڏ بيحد خوشي آڻيندو. هي ذهني سرگوشي مرضي کي تيستائين ترقي ڪري ٿي جيستائين ان ۾ گهربل مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ضروري طاقت نه هجي.

* * *

جڏهن ڪنهن شخص جو ذهن ۾ مرضي خدا سان هم آهنگ هوندي آهي، ته انهن تي لامحدود طاقت هوندي آهي، تنهنڪري صرف ڪنهن شيءِ بابت سوچڻ ئي ان کي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو آهي، ڇاڪاڻ ته الاهي قانون انهن جي حق ۾ ڪم ڪندو آهي جيڪي اعليٰ مرضي سان هم آهنگ هوندا آهن.

* * *

اسان جون پريشانيون ڪهڙيون به هجن، خدا کي اسان جي زندگين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي. روحاني واڌ ويجهه جي سڀ کان اهم عنصرن مان هڪ آهي خدا سان مسلسل دل سان سرگوشي ڪرڻ، جتي توهان ذاتي طور تي هڪ شاندار مثبت تبديلي جو تجربو ڪندا جيڪا توهان کي تمام گهڻو متاثر ڪندي.

* * *

انسان کي اهي سڀئي ذهني صلاحيتون جيڪي خدا کيس ڏنيون آهن، ٿوري وقت لاءِ ڳولڻ ۾ وقف نه ڪرڻ گهرجن، ٻي صورت ۾ هو پاڻ کي ماديت جي چڪر ۾ وجائي ڇڏيندو ۾ پنهنجي لاءِ پابنديون ۾ حدون پيدا ڪندو جن جي کيس ضرورت ناهي. ان جي بدران، هن کي پنهنجي ذهني طاقتن

کي زندگي جي ضرورتن کي حاصل ڪرڻ لاءِ استعمال ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي روحاني صلاحيتن کي ترقي ڏيڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي ته جيئن صحيح ۽ غلط، ۽ نقصانڪار ۽ فائديمند جي وچ ۾ فرق ڪري سگهجي.

* * *

سچائي راين ۽ نظرين کان ٻاهر آهي، ۽ ڪيترائي جيڪي هن طريقي کي اختيار ڪن ٿا اهي پنهنجن ذاتي نتيجن سان جڙيل آهن.

* * *

اي خداوند، سڪون جا دروازا کوليو ۽ منهنجي روحاني خيالن جي پناهه گاهه کي برائي وسوسن جي حملي کان بچايو ۽ منهنجي دل جي باغ ۾ منهنجي خواهشن جا گلاب ڦُلڻ ڏيو جيئن مان توهان جي اچڻ جي صبح جو انتظار ڪريان.

* * *

* نظرياتي علم الاهي علم حاصل ڪرڻ جي قابل ناهي، ۽ اهو صلاح ڏني وئي آهي ته پنهنجو قيمتي وقت اهڙن نظرين تي ضايع نه ڪيو وڃي جيڪي حقيقت ۾ لاڳو نه ٿي سگهن، ٻي صورت ۾ ماڻهو پاڻ کي گهاٽي ذهني جهنگلن جي وچ ۾ ڳوليندو ۽ نظرين جي دائري کان ٻاهر نڪرڻ جي قابل نه هوندو.

* * *

خوشي زندگي جي غير مستحڪم حالتن تي نفسياتي فتح جو ميوو آهي.

* * *

جنهن کي خدا سچاٽي ٿو اهو دنيا لاءِ اٽجاڻ ٿي سگهي ٿو.

* * *

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پاڻ کي نظرياتي علم سان پروگرام ڪري ٿو [حقيقي جانچ کان سواءِ]، ته هو هڪ پورٽيبل رڪارڊنگ ڊيوائس وانگر بڻجي ويندو جيڪو محاورا ورجائيندو آهي ۽ بلند جملن کي گونجائيندو آهي، ۽ ٻيا هن کي هڪ عالم سمجهندا، پر اهڙو علم سچائي جي سڌي سنئين ادراڪ سان مضبوط نه ٿيندو آهي، ۽ نه ئي اهو روحاني حاصلات سان ملندو آهي.

* * *

دنيا ۾ مسئلا برقرار رهندا، تنهنڪري ڪو هدايت ۾ هدايت لاءِ ڪٿي رخ ڪري سگهي ٿو؟ عادتن، تعصبن، تعصبن ۽ جنونيت کان متاثر ماڻهو جا خيال ڪنهن ڪم جا نه آهن، ۽ ڪنهن جي ماحول، خاندان، ملڪ يا دنيا جا اثر سچي هدايت فراهم ڪرڻ جي قابل نه آهن، تنهن ڪري، انسان کي خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ۽ روح جي کوٺائي مان نڪرندڙ پرسڪون، پرسڪون آواز کي ٻڌڻ گهرجي، هڪ آواز جيڪو سچائي سان هم آهنگ هجي.

* * *

پنهنجي دلين کي خدائي برسات لاءِ کوليو ته جيئن اهو توهان ۾ وهي ۽ توهان جي زندگين کي روحاني نعمتن ۽ نيڪي سان پري ڇڏي.

* * *

توهان کهڙو به کم کريو ۽ کهڙي به ڪاميابي حاصل ڪري سگهو ٿا، هميشه ياد رکو ته خدا اهو ذريعو آهي جيڪو توهان کي کم ڪرڻ ۽ حاصل ڪرڻ لاءِ گهربل طاقت فراهم ڪري ٿو.

* * *

* اي منهنجا مالڪ، مون کي توهان کي غربت ۾ خوشحالي ۾، بيماري ۾ صحت ۾، جهالت ۾ دانائي ۾ ياد ڪرڻ ڏيو، ۽ مون کي توهان جي برڪت واري روشني ڏسڻ ڏيو جيڪا هڪ لمحي ۾ تندرستي ۽ شفا ڏئي ٿي.

* * *

منهنجي خيالن جي اڪيلائي ۾، مان توهان جي بابرڪت آواز کي ٻڌڻ لاءِ بي چين آهيان، منهنجي يادن جي پردن ۾ لڪيل سخت، زميني آوازن کي مون کان پري ڪريو، مان توهان جي پرسڪون، سريلي آواز کي هميشه لاءِ پنهنجي روح جي سڪون ۾ ٻڌڻ چاهيان ٿو.

* * *

زندگي اوندهه ۾ ڍڪيل آهي، ۽ اسان کي خدا جي روشنيءَ کي پنهنجو رهنما چراغ بڻائڻ گهرجي جيئن اسين ان جي اونداهيءَ رستن تي هلون ٿا. هو جهالت ۽ اوندهه جي راتين ۾ پورو چنڊ آهي، جاڳڻ جي ڪلاڪن ۾ روشني جو سج آهي، هدايت جو ڏيئو آهي، ۽ زميني، عارضي وجود جي سمنڊن ۾ سفر ڪندڙ ماڻهن لاءِ اتر تارو آهي.

* * *

هي وقت آهي ته انسانيت پنهنجي وسارڻ جي ننڊ مان روحاني جاڳرتا ڏانهن جاڳي. اي خداوند، اسان توهان کان دعا گهرون ٿا ته اسان جي شعور کي غفلت ۽ تنگ، محدود سوچ جي ڪوتائي مان امن، روشني، پيار ۽ عالمگير انساني رحم جي افق تائين بلند ڪريو.

* * *

آخرڪار حالتون بهتر ٿينديون ڇو ته خدا جون طاقتون ۽ عجائبات انساني زندگي جي تضادن جي پويان لڪيل آهن، ۽ جيڪو به صورتحال جي ناگزير هجڻ جو قائل ناهي ۽ پنهنجي ذهن ۽ ايمان سان پردي کان ٻاهر جي شيءِ ۾ داخل ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو، ان لاءِ دروازو کوليو ويندو.

* * *

ايمان جو مطلب ڪڏهن به لاپرواهيءَ يا حالتن سان عقلمندي سان معاملو نه ڪرڻ ناهي، بلڪه، ڪجهه به ٿئي، هڪ شخص کي پاڻ کي يقين

ڏيارڻ گهرجي ته جيڪڏهن هو پنهنجي پوري دل، روح □ جذبات سان خدا ڏانهن رخ ڪري ٿو ته اهو صرف ڏکيو □ آزمائشي حالتن □ سندس مدد ڪرڻ جي قابل آهي.

* * *

جيڪڏهن اسان جا حواس اسان تائين سچي سچائي پهچائي سگهن ٿا، ته اسان زمين کي اليڪٽرانن جي دريائن وانگر □ مٽيءَ جي هر ذري کي روشني جي لڙڪندڙ ميڙ وانگر ڏسنداسين. جيڪي مادي جي دائري □ داخل ٿي روحانيت تائين پهچن ٿا، اهي وهم جي نوعيت کي سمجهن ٿا □ سچائي جي جوهر کي چاڻن ٿا.

* * *

چا آفريقي جهنگل □ هجي، جنگ جي ميدان □ هجي، بيماري □ هجي يا غربت □، ڪنهن کي پاڻ کي قائل ڪرڻ گهرجي ته خدا جو هٿ ڪنهن به خطري کان وڌيڪ طاقتور آهي □ انهن جي حفاظت ڪرڻ جي قابل آهي جيڪي هن □ پناهه وٺن ٿا. تحفظ جو ڪو به وڌيڪ اثرائتو ذريعو ناهي. يقيناً، واقعن سان معاملو ڪرڻ □ عقل استعمال ڪرڻ گهرجي جڏهن ته ساڳئي وقت خدائي مدد تي مڪمل ڀروسو رکڻ گهرجي.

* * *

اهو پيار جيڪو سڀني مخلوقن جي دلين □ رهندو آهي - سڀني مائرن، پيءُ، دوستن □ پيارن جي محبت - الاهي محبت مان نڪتل آهي.

* * *

وڏن □ معمولي فرضن جي وچ □ فرق ڪرڻ گهرجي، صرف اهم تي سڀ کان اهم کي ترجيح ڏيندي ان کان علاوه، ڪو به فرض ٻئي جي خلاف نه هجڻ گهرجي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته جڏهن هڪ فرض ٻئي سان ٽڪراءُ ڪري ٿو، اهو ثبوت آهي ته اهو سچو فرض ناهي.

* * *

جيئن سج جون اهم ڪرڻيون پکڙجن ٿيون، مان غريبن □ لاوارثن [جن کي سماج چڏي ڏنو آهي] جي دلين □ اميد جون ڪرڻيون پکيڙيندس، □ مان انهن جي دلين □ نئون عزم پيدا ڪندس جيڪي سمجهن ٿا ته اهي ناڪام آهن.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"پنهنجي پيار جي دائري مان ڪنهن کي به ٻاهر نه ڪڍو، سڀني کي پنهنجي دل □ رکو □ اهي توهان کي پنهنجي دل □ رکندا."

* * *

اي منهنجا مالڪ، مون کي هميشه فائديمند ۽ نيڪ ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ پنهنجي مرضي استعمال ڪرڻ ۾ مدد ڪر.

مون کي توهان جي مرضي مطابق هلڻ ۾ مدد ڪريو ته جيئن منهنجا سڀئي خيال توهان جي مقصدن جي مطابق هجن ۽ توهان جي مرضي سان هم آهنگ هجن.

هن منهنجي اندر لڪيل، برڪت واري طاقت کي جاڳائڻ ۾ مدد ڪئي ته جيئن مان سڀني مشڪلاتن ۽ آزمائشن تي قابو پائي سگهان.

* * *

ان بهادر ۽ عاجز روحاني شخصيت ڏانهن جاڳو - هڪ اهڙي شخصيت جيڪا شينهن جي طاقت کي ڪبوترن جي نرمي سان گڏ ڪري ٿي.

* * *

مون کي ڪا به ڪڙي، ڪوڙي تنقيد جي پرواهه نه هوندي، ۽ نه ئي وڏي تعريف ۽ چاپلوسي جي. منهنجي صرف خواهش آهي ته مان تنهنجي مرضي پوري ڪريان، اي پروردگار، ۽ تنهنجي مهرباني حاصل ڪريان.

* * *

توهان تصور به نٿا ڪري سگهو ته ڪهڙي وڏي خوشي توهان کي پريندي جڏهن توهان خدا جي موجودگي محسوس ڪندا ته توهان جو روح پوءِ خدا جي لامحدود محبت ۾ مست ٿي ويندو. اهو ڪنهن به انساني محبت کان لڪين ڀيرا وڌو پيار آهي - هڪ اهڙو پيار جيڪو توهان جي سڀني خواهشن کي پورو ڪري ٿو ۽ توهان جي دل کي خوشي ۽ اطمينان سان ڀري ٿو.

* * *

اندروني توجهه ذريعي، توهان سڌو سنئون پنهنجي اندر ۾ پنهنجي چوڌاري روحاني خوشي جو تجربو ڪري سگهو ٿا جيڪڏهن توهان هن شعور کي پيدا ڪندا، ته توهان جي شخصيت هم آهنگي سان وڌندي، ۽ توهان ماڻهن ۽ ٻين مخلوقن لاءِ هڪ پرڪشش مقناطيسيت حاصل ڪندا.

* * *

اي عظيم محافظ، مون کي پرواه ناهي ته مان پنهنجي قسمت جي ڪري سڀ ڪجهه وڃائي ڇڏيان، جيڪا منهنجي پنهنجي نااهيل آهي، پر مان توهان کان پڇان ٿو، منهنجي واحد پناهه، ته منهنجي پيار جي شمع کي غفلت ۽ وسارڻ جي هوائن کان بچايو.

* * *

اچو ته اسان کي سازگار حالتن جي چشمن مان وهندڙ امن جي خالص، تازگي واري پاڻيءَ مان پيٽ ڀرڻ لاءِ پيئون، جيڪو مثبت سوچڻ ۽ هڪ پراميد نقطه نظر رکڻ جي اسان جي پختي عزم سان وڌي ٿو.

* * *

ضمير هڪ اهڙو وجداني احساس آهي جيڪو ڪنهن شخص جي حقيقي فطرت ۽ مقصد کي ظاهر ڪري ٿو جڏهن توهان جو ضمير صاف آهي، ۽ توهان کي خبر آهي ته توهان جيڪو صحيح ڪري رهيا آهيو، توهان کي ٻڌڻ جي ڪا به ضرورت ناهي. هڪ صاف ضمير خدا جي طرفان سٺي رويي جو ثبوت آهي. ضمير جي عدالت ۾ بري ٿيڻ جو مطلب آهي خوشي حاصل ڪرڻ ۽ خدا جون برڪتون حاصل ڪرڻ.

* * *

ڪوشش ڪريو جرئتمند ۽ خوشگوار ڪم ڪرڻ جيڪي گهڻا ماڻهو نٿا ڪن، ۽ انهن کي پيار ۽ امن ڏيو جن کي ٻيا نظرانداز ڪن ٿا.

* * *

استاد پرمهانسا پنهنجي هڪ شاگرد کي چيو:

"جيڪڏهن توهان ذهن جي پرورش ۾ وقت نه گذاريو، ته ڪابه به مادي خوشحالي توهان کي مطمئن نه ڪندي. هي پرورش اذيت نه آهي پر شعور جي تربيت آهي ته جيئن انهن خيالن ۽ عملن کي پرورش ڪري سگهجي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿا."

***

توهان جي خوشي توهان جي ڪاميابي آهي، تنهن ڪري ڪنهن کي به توهان کان چوري ڪرڻ نه ڏيو پاڻ کي انهن کان بچايو جيڪي توهان کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا جڏهن مان ٻار هئس، جڏهن ڪجهه ماڻهو منهنجي باري ۾ غلط افواهون پکيڙيندا هئا ته مان پنهنجو صبر وڃائي چڙيندو هوس بعد ۾، مون کي احساس ٿيو ته منهنجي ذهني سڪون ماڻهن جي منظوري يا تعريف کان وڌيڪ اهم آهي.

* * *

ڪاش توهان کي خدائي محبت جي ڪهاڻي خبر هجي جيڪا ڪجهه عقيدتمند خدا سان تجربو ڪندا آهن! زندگيءَ ۾ ٻيو ڪو به تجربو ان خوشي سان مقابلو نٿو ڪري سگهي. مان هڪ بزرگ کي ڄاڻان ٿو جيڪو مسلسل خدا جي محبت ۾ جذب هو، ۽ سندس چهري مان پاڪ محبت چمڪي رهي هئي. خدا جي نظر هميشه انهن تي هوندي آهي جيڪي هن سان پيار ڪندا آهن، ۽ هو انهن کي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندو آهي.

* * *

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي ذهني ۽ روحاني طاقتن کي ترقي ڏيڻ ۾ دلچسپي رکن ٿا.

* * *

پاڻ کي دير جي تري ۾ پڌڻ نه ڏيو، بورنگ عام حقيقت جي ننڊ مان اٿيو ۽ هڪ بهتر زندگي جي افق ڏانهن روانو ٿيو جتي ڪاميابي، خوشي ۽ امن آهي.

* * *

توهان جي اندر زبردست صلاحيتون آهن جيڪي سيڙپڪاري جي انتظار ۾ آهن، ۽ توهان ئي ان کي چالو ڪرڻ ۽ ان مان فائدو حاصل ڪرڻ جي قابل آهيو.

* * *

خراب عادتن ۽ غير صحتمند خواهشن جي حڪمن کان آزادي مادي ڪاميابي کان وڌيڪ خوشي آڻيندي آهي. ذهني ڪاميابي ۽ هڪ نفسياتي خوشحالي آهي جيڪا ٻاهرين حالتن کان نه ٿي ڪسي سگهي. توهان پنهنجو سڄو وقت دولت گڏ ڪرڻ ۾ گذاري سگهو ٿا، پر اها دولت توهان کي اهو دائمي امن ۽ سلامتي نه ڏيندي جيڪا توهان ڳولي رهيا آهيو. ان جي برعڪس، اهو توهان کي وڌيڪ غم آڻيندو ڇاڪاڻ ته سچي خوشي ۽ امن ذهن ۾ رهندو آهي، مادي ملڪيتن ۾ نه.

جڏهن توهان پنهنجي سچي ذات ۾ مضبوطيءَ سان قائم ٿي ويندا آهيو، ته توهان هر ڪم کي پورو ڪندا آهيو ۽ الاهي خوشي سان سڀني سٺين شين مان لطف اندوز ٿيندا آهيو.

* * *

ڪمزوري کي پنهنجي ذهن ۾ داخل ٿيڻ نه ڏيو، ۽ منفي سوچن ۽ مايوسي واري سوچ رکندڙ ماڻهن سان صحبت ۾ محتاط رهو، ائين نه ٿئي ته انهن جا ڪمزور خيال توهان جي ذهن ۾ داخل ٿين، جيستائين توهان جو ذهن اهڙي طاقت جي درجي تي نه پهچي جو ٻين جا خيال ان کي ڪمزور نه ڪري سگهن، پر ان جي برعڪس، اهو ٻين جي خيالن کي مضبوط ڪرڻ ۽ انهن جي خود اعتمادي کي وڌائڻ جي قابل هجي.

* * *

خدا ڀرين اڇي ٿو، ۽ اسان کي پنهنجو ڏينهن ان جي باري ۾ سوچڻ کان سواءِ شروع يا ختم نه ڪرڻ گهرجي. اسان کي ياد رکڻ گهرجي ته خدا کان حاصل ٿيندڙ طاقت ۽ توانائي کانسواءِ، اسان ڪجهه به حاصل نه ڪري سگهنداسين. تنهن ڪري، اسان جو سڀ کان وڏو فرض سندس طرف آهي.

* * *

رسمن ۽ روايتن جو جائزو وٺڻ ۽ فيصلو ڪرڻ جو هڪ طريقو آهي شروعات ۾، هر روايت جو هڪ جواز هوندو هو جيڪڏهن اسان ڏسون ٿا ته جواز اڃا تائين موجود آهي، ته پوءِ روايت جو مطلب ۽ فائدو آهي جڏهن ته، روايتن جي انڌي پيروي ڪرڻ غير دانشمندي آهي اسان کي سچ کي ڄاڻڻ

گهرجي ۽ ان تي عمل ڪرڻ گهرجي، اهو سمجهڻ گهرجي ته اسان کي کهڙي شيءِ خوشي ڏئي سگهي ٿي ۽ پوءِ ان کي لاڳو ڪرڻ گهرجي.

* * *

جڏهن توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خوشي يا ڪاميابي کان محروم آهن، اهو نه سمجهو ته اهو انهن جي قسمت آهي توهان پاڻ کي جيڪو به بڻائڻ چاهيو ٿا ناهي سگهو ٿا توهان جي اندروني ڪاميابي اها آهي جيڪا توهان کي واقعي ڪامياب بڻائي ٿي.

* * *

جيڪڏهن توهان وٽ پاڻ ۾ ڪجهه به ناهي، ته توهان خوش نه هوندا پر جيڪڏهن توهان جي چوڌاري ڪجهه به ناهي ۽ توهان پاڻ ۾ خوش آهيو، ته توهان بلاشبہ ڪامياب آهيو، تنهن ڪري، ماڻهن کي انهن جي ٻاهرين حالتن جي بنياد تي فيصلو ڪرڻ ناممڪن آهي.

* * *

وڏي ميڙ ۾، ڪو اهڙو ماڻهو به ٿي سگهي ٿو جيڪو روحاني بلندي جي حالت تي پهچي چڪو هجي ۽ اندروني سڪون ۽ اعليٰ روحاني خوشي حاصل ڪري.

* * *

مون کي پڪ آهي ته مون کي جيڪا به ضرورت آهي اها مون وٽ ايندي، ۽ تنهن ڪري مان مستقبل جي باري ۾ پريشان نه آهيان ته هي فخر يا ڊونگ ناهي، چاڪاڻ ته مون پنهنجي زندگي ۾ ڪيترائي ڀيرا ان برڪت واري طاقت جي ڪم ۾ اثرائتي جو تجربو ڪيو آهي.

* * *

چا مان زندگي جي مٿاڇري تي تري رهيو آهيان يا سمنڊ جي کوٽائي ۾ ٻڏي رهيو آهيان، مون کي خبر آهي ته مان خدا سان گڏ آهيان ۽ هو مون سان گڏ آهي، ۽ ڪجهه به مون کي نقصان نه ٿو پهچائي سگهي. انهيءَ علم مون کي هڪ ناقابل بيان ۽ گهري خوشي ڏني آهي.

* * *

ڪو شڪ ناهي ته ڪا نئين شيءِ خريد ڪرڻ هڪ خوشگوار تجربو آهي پر ڪجهه وقت کان پوءِ، اهو خوشگوار احساس آهستي آهستي ختم ٿي ويندو آهي، ۽ توهان شايد ان ۾ دلچسپي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيو، ان کي وساري ڇڏيو ۽ ڪنهن ٻي شيءِ جي خواهش ڪرڻ شروع ڪيو. بهرحال، ان شيءِ جو بل نه وساريو ويندو، خاص طور تي جيڪڏهن توهان ان کي قسطن تي خريد ڪيو آهي!

* * *

هڪ شخص کي پنهنجي زندگي تي ضابطو رکڻ گهرجي ۽ ان کي ممڪن حد تائين آسان بڻائڻ گهرجي. انهن کي ضرورتن ۽ هنگامي حالتن لاءِ ڪجهه پئسا بچائڻ گهرجن، عيش عشرت تي خرچ ڪرڻ کان وڌيڪ بچت کي ترجيح ڏيڻ گهرجي، ۽ پين جي بهترين مدد ڪرڻ گهرجي. جڏهن توهان پين جي مدد ڪندا، ته مدد توهان وٽ ڪنهن نه ڪنهن طريقي سان ايندي، ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ جي کوٽ نه ٿيندي ۽ توهان کي ڪنهن به شيءِ کان محروم نه ڪيو ويندو.

* * *

سيني دلين جي خوشي ۾، مان تنهنجي نعمت جي گونج ٻڌندو آهيان، اي پروردگار، ۽ سيني وفادارن جي دوستي ۾، مان تنهنجي محبت محسوس ڪريان ٿو، مان خوش ٿيان ٿو ۽ منهنجو دل پنهنجن دوستن جي ڪاميابي ۽ خوشحالي تي خوش ٿئي ٿو، جيئن مان پنهنجي پلائي ۽ آساني ۾ خوش ٿيندو آهيان، جيئن مان پين ۾ حڪمت کي متاثر ڪندو آهيان، مان پنهنجي حڪمت جي خزانن کي وڌائيندو آهيان، ۽ سيني جي خوشي ۾، مان پنهنجي حڪمت ڳوليندو آهيان.

* * *

خوشي جو سڀ کان وڏو دشمن عيش عشرت خريد ڪرڻ لاءِ پئسا قرض وٺڻ آهي ماڻهو غلطيءَ سان سمجهن ٿا ته اهي خوش نٿا ٿي سگهن جيستائين اهي ڪجهه خاص حاصل نه ڪن پر ان شيءِ کي حاصل ڪرڻ کان پوءِ به، اهي حقيقي خوشي جو تجربو نه ڪري سگهندا، ان جي عارضي خوشي جي باوجود جيڪا ان سان ايندي آهي دنياوي خوشي جي سراب جي پنيان ڊوڙڻ جو ڇا مقصد آهي جيڪو صرف ٿڪڻ جو واعدو ڪري ٿو؟ ماڻهن کي سادگي سان رهڻ گهرجي، بغير ڪيترن ئي ملڪيتن جي جن کي مسلسل ڌيان جي ضرورت هجي.

* * *

منهنجي جنت منهنجي اندر آهي جيئن مان خدا جي نعمتن مان لطف اندوز ٿيان ٿو، مان سندس شڪرگذار آهيان، ۽ منهنجي اندروني خوشي وڌي ٿي ان اندروني اطمينان کان سواءِ، دنياوي خوشيون ۽ لذتون به دوزخ بڻجي وڃن ٿيون مون کي احساس ٿيو آهي ته ان اندروني خوشي کان سواءِ، مون تي رکيل ذميوارين جو بار مون کان منهنجو سڪون کسي وٺندو ۽ مون کي منهنجي خوشي کان محروم ڪري ڇڏيندو.

* * *

جيڪڏهن دولت کي بيمارين ۽ مسئلن سان گڏ ڪيو وڃي ته ان جا نتيجا ڪيترائي هوندا صفائي ۽ صحت جي سار سنڀال مغرب جي طاقتن مان آهن ترقي يافته ملڪن ۾ نقصانڪار حشرات ۽ موتمار جراثيم کي مؤثر

طريقي سان ڪنٽرول ڪيو ويندو آهي، جڏهن ته اهي ٻين ۽ گهٽا آهن پر انهن حشرات کي ختم ڪرڻ ڪاميابي جو عروج نه آهي، چاڪاڻ ته ترقي يافته ملڪن ۾ ٻين قسمن جون مصيبتون موجود آهن، جهڙوڪ بل ادا ڪرڻ ۾ مشڪل ۽ قسطن جي خريداري جي نظام جي ڪري دم گهٽڻ وارو مالي بحران - مصيبتون جيڪي ننڊ کي خراب ڪن ٿيون ۽ ذهني سڪون کي خراب ڪن ٿيون.

* * *

اسين انهيءَ شعور جو هڪ لازمي حصو آهيون جنهن مان هي عظيم ڪائنات پيدا ٿي.

* * *

ڇا توهان ڪڏهن رڍن جو ڌڻ ڏٺو آهي؟ جيڪڏهن انهن مان هڪ ٽپو ڏئي ٿو، ته باقي ڌڻ بغير ڪنهن هٻڪ جي ان جي نقل ڪري ٿو گهٽا ماڻهو اهڙا آهن ڪو ماڻهو ڪو خيال ڪٿي اچي سگهي ٿو يا ڪو نئون رجحان متعارف ڪرائي سگهي ٿو، ۽ ٻيا فوري طور تي بيند ويگن تي ٽپو ڏيندا ۽ ان جي نقل ڪندا. هي نمونو نسلن ڪان جاري آهي هر قوم جا پنهنجا رواج ۽ روايتون آهن، ۽ اسان اهو دعويٰ نٿا ڪري سگهون ته اهي سڀئي صحيح يا صحيح آهن پر ڪير چاٽي ٿو؟ شايد انهن مان ڪجهه رسمون ۽ روايتون بي معنيٰ ۽ بي مقصد آهن.

* * *

جڏهن خيالن جو طوفاني طوفان گهٽجي ويندو آهي، اسان امن جي بادشاهت ۾ داخل ٿيندا آهيون ۽ خدائي موجودگي کي ڇهندا آهيون.

* * *

خدا بابت سوچيو، يا هڪ خوبصورت نظارو جيڪو امن کي متاثر ڪري ٿو، يا هڪ خوشگوار ۽ خوشگوار تجربو مثبت، پرسڪون ذهني سرگرمي توانائي ڏيندڙ ۽ تازگي ڏيندڙ آهي.

* * *

اسين هڪ افراتفري ۽ انتشار واري دنيا ۾ رهون ٿا، توهان شايد سوچيو ته پئسو خوشي جو مطلب آهي، پر جڏهن توهان ان کي حاصل ڪندا آهيو، توهان ڏسندا آهيو ته توهان اڃا تائين ناخوش آهيو. توهان شايد دولت حاصل ڪري سگهو ٿا ۽ پنهنجي صحت وڃائي سگهو ٿا (خدا نه ڪري) يا توهان کي سٺي صحت هجي ۽ توهان پنهنجا پئسا وڃائي سگهو ٿا يا توهان وٽ دولت ۽ صحت ٻئي هجن پر ٻين سان ڪيتريون ئي مسئلا برداشت ڪريو، مهرباني پيش ڪرڻ جي بدلي ۾ صرف نفرت ۽ ناراضگي سان ملاقات ڪئي ويندي. خدا ڪان سواءِ، هن زندگي ۾ ڪجهه به توهان کي واقعي مطمئن نٿو ڪري سگهي.

* * *

زمين انهن لاءِ عذاب خانو بڻجي ويندي آهي جيڪي خدائي منصوبي کان بي خبر رهن ٿا پر جڏهن توهان زندگيءَ جي تجربن کي پنهنجي استادن جي حيثيت سان ڏسو ٿا ۽ انهن کان هن دنيا جي حقيقي نوعيت ۽ ڪائناتي ڊرامي ۾ توهان جي مقرر ڪيل ڪردار کي سکيو ٿا، ته اهي تجربا دائمي اطمينان ۽ خوشي جي رستي تي قيمتي روشني بڻجي ويندا آهن.

* * *

اتي، غير اونداهي، بي آواز خاموشي، ۽ غير تخليق ٿيل ڪجهه به نه هجڻ کان ٻاهر، ابدي جوهر آهي، جيڪو وجود جو اصل ۽ سڀني طاقتن ۽ مخلوقات جو سرچشمو آهي، نظر ايندڙ ۽ پوشيده.

* * *

خدا هن زمين کي اسان جي ڪائڻ، سمهڻ ۽ مرڻ لاءِ نه بڻايو آهي، پر ان لاءِ ته جيئن اسين سندس مرضي کي ڄاڻون ۽ پنهنجي وجود جي مقصد کي سمجهون. ڪجهه عقلمند ماڻهن ڪائناتي منصوبي جي معنيٰ کي سمجهي ورتو آهي، پر گهڻا ماڻهو انڌا آهن ۽ ان مقصد کان بي خبر آهن.

* * *

زندگي ۾ پئسا ڪڏهن به منهنجو مقصد نه هو؛ منهنجو مقصد انسانيت ۽ پنهنجن پائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ هو تنهن ڪري، خدا مون لاءِ موقعن جا ڪيترائي دروازا کوليا ته جيئن پاڻ کي سهارو ڏئي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان.

* * *

خدا هن ڪائنات کي هڪ مقرر ۽ نه بدلجندڙ قانون مطابق هلائڻ لاءِ پيدا ڪيو آهي جيڪڏهن اسان انهن عالمگير قانونن مان ڪنهن جي به خلاف ورزي ڪريون ٿا، ته اسان پاڻ کي سزا ڏيون ٿا. ڪو ماڻهو جيڪو ڪنهن وڏي عمارت جي ڇت تان ٽپو ڏيندو ان جون هڏيون ٽوڙي ڇڏيندو. تنهن ڪري، اسان ڪشش ثقل جي قانون کي نظرانداز نه ٿا ڪري سگهون بغير نتيجن کي برداشت ڪرڻ جي.

* * *

جڏهن اسين دنيا جي تهذيبن تي گهري نظر وجهون ٿا ۽ قديم تهذيبن جي لڪيل رازن کي ڳوليون ٿا، ته هڪ وڏي تصوير سامهون اچي ٿي، جنهن ۾ هڪٻئي سان ڳنڍيل لائينون، مختلف باب، ۽ صحيح تفصيل شامل آهن، ۽ اسان ڏسون ٿا ته انسان هڪ ئي وقت فطرت ۽ انفرادي ۽ سماجي آهي.

* * *

جيڪڏهن خدا چاهي ها ته اسان صرف مادي شعور □ رهون، ته پوءِ اسان مادي شين سان مڪمل طور تي مطمئن □ دنياوي طريقن سان مطمئن هجون ها.

* * *

خوابن کان ٻاهر پاڪائي، امن □ خوشي جون ڪرٽيون اسان جي ضروري ڪوتائي □ ٿمتار □ ناچ ڪنديون آهن.

* * *

اسان جي هن زميني سفر دوران اسان جي زندگين جي آسمان □ ظاهر ٿيندڙ هر تجربي سان، اسان کي سکڻ گهرجي ته اسان جي شعور کي ڪيئن وڌايو وڃي □ اسان جي چوڌاري موجود حالتن يا جن مان اسان گذري رهيا آهيون انهن کي وڌيڪ ڪيئن سمجهون، □ پوءِ اسان بهتر هم آهنگي □ رهڻ □ ماڻهن □ زندگي سان وڌيڪ آساني سان ڊيل ڪرڻ جي قابل ٿينداسين.

* * *

گهڻا ماڻهو ٻين جي نقل ڪن ٿا هڪ شخص کي اصل □ تخليقي هجڻ گهرجي، □ هر ڪم □ مهارت حاصل ڪرڻ گهرجي.

اوپر □، بنيادي ڌيان روحاني خوشي کي فروغ ڏيڻ تي رهيو آهي، جڏهن ته زندگي جي مادي پهلوئن کي اڪثر نظرانداز ڪيو ويو آهي اولهه □، ڪجهه مادي آسائشون آهن پر تمام گهٽ نفسياتي خوشي جيڪا ضرورت آهي اها آهي ٻنهي جي وچ □ توازن، چاڪاڻ ته زندگي جي صرف هڪ پهلو تي ڌيان ڏيڻ عدم توازن □ زندگي جي مطالبن سان عقلي طور تي معاملو ڪرڻ جي ناڪامي جو سبب بڻجي ٿو.

* * *

سڀ کان وڏي خوشي - الاهي خوشي کان پوءِ - اها آهي ته هڪ شخص پنهنجي ويجهي مائٽن سان امن □ هجي جن سان هن کي سال جو هر ڏينهن گذارڻو پوندو آهي.

ماڻهو گهڻو وقت تڪڙ □ □ بي صبري سان ڪم ڪرڻ □ ضايع ڪن ٿا بغير ڪنهن ڪم جي. سوچڻ لاءِ ٿورو وقفو □ سمجهڻ جي ڪوشش ڪريو ته زندگي ڇا پيش ڪري ٿي.

* * *

اسان کي امن جي باغن □ حڪمت جي اندروني عمارتن جي تعمير لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي جيڪي شاندار روحاني خوبين جي بيشمار گلن سان ٿمتار □ چمڪندا آهن.

* * *

اندروني هم آهنگيءَ طاقت جو هڪ امير ذريعو آهي ۾ قابل تجديد توانائي پيدا ڪري ٿي.

* * *

زندگيءَ کي ڏسندي، ڪو به اهو ڏسي ٿو ته ڪاميابي آسان ناهي زندگي اڪثر سخت ۾ معاف نه ڪندڙ هوندي آهي، ۾ اسان کي روزي ڪمائڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ گهرجي پنهنجي جسم کي برقرار رکڻ ۾ ان کي صحتمند ۾ بيماري کان آزاد رکڻ لاءِ گهربل ڪوشش بابت سوچيو! جيتوڻيڪ جيڪڏهن توهان هن ۾ ڪامياب ٿي وڃو ٿا، ته اها ڪاميابي عارضي آهي جسم - توهان ڊگهي عرصي تائين جيئرو رهو - آخرڪار آرام ۾ رکيو ويندو ضرورت گهربل ڪاميابي حاصل ڪرڻ لاءِ اندروني ۾ ٻاهرين ڪيترن ئي قوتن سان وڙهڻ جو حڪم ڏئي ٿي اهي قوتون توهان کي ڪنهن به واقعي اهم ڪاميابين کان محروم ڪرڻ لاءِ بيحد محنت ڪن ٿيون.

* * *

هر حالت ۾ پرسڪون رهڻ جي ڪوشش ڪريو، ۾ پنهنجي امن جي ٻج کي خوشيءَ ۾ اطمينان جي مسڪراهٽن سان ڦُلڻ ڏيو.

* * *

عظيم ترين بزرگ به مڪمل نجات حاصل نٿا ڪري سگهن جيستائين اهي پنهنجي ڪاميابي - پنهنجن روحاني تجربن ۾ اعليٰ علم - کي ٻين سان شيئر نه ڪن ۾ انهن کي روحاني سمجهه تائين پهچڻ ۾ مدد ڪن. اهو ئي سبب آهي ته جيڪي اهڙين منزلن تي پهتا آهن ۾ اهڙين حالتن کي حاصل ڪيو آهي اهي انهن کي سمجهه ڏيڻ لاءِ تيار آهن جن کي ان جي ضرورت آهي. جيڪڏهن توهان سچي ڪاميابي چاهيو ٿا، ته توهان نه رڳو پنهنجي خوشي کي محفوظ ڪندا پر ٻين جي خوشي کي پڻ محفوظ ڪندا.

* * *

ڪو به عقلمند ماڻهو پئسا ڪمائي سگهي ٿو پر جيڪڏهن انهن جي دل ۾ پيار آهي، ته اهي ڪڏهن به ان پئسن کي خود غرضي جي مقصدن لاءِ استعمال نه ڪندا؛ بلڪه، اهي ان کي ٻين سان شيئر ڪندا. پئسو خود غرض ۾ ڪنجوس جي هٿن ۾ لعنت ۾ بدبختي آهي، ۾ مهربان دل ۾ سخي روح وارن جي هٿن ۾ هڪ نعمت ۾ تحفو آهي.

* * *

ڪو ماڻهو ڊگهي عرصي تائين خاموش رهڻ جو انتخاب ڪري سگهي ٿو، پنهنجي خاندان سان ڳالهائڻ کان انڪار ڪندي جڏهن ته اهو شخص اندروني سڪون حاصل ڪري سگهي ٿو، انهن جو رويو خود غرض ۾ انهن جي خاندان جي خوشي لاءِ نقصانڪار آهي انهن کي حقيقي طور تي ڪامياب نه ٿو سمجهي سگهجي جيستائين انهن جا پيارا پڻ انهن جي

ڪاميابين مان فائدو حاصل نه ڪن. ساڳئي طرح، مادي ڪاميابي حاصل ڪرڻ صرف خوشحالي مان لطف اندوز ٿيڻ جو اسان جو حق ناهي؛ اهو ٻين جي لاءِ اسان جي اخلاقي ذميواري پڻ شامل آهي ته انهن جي مالي ۽ رهائشي حالتن کي بهتر بڻائڻ ۾ مدد ڪريون.

* * *

مان پنهنجي صاف ضمير جي پٽين جي پويان محفوظ آهيان، مون اونداهي ماضي کي ساڙي ڇڏيو آهي ۽ مون کي صرف اڄ جي ڳڻتي آهي.

* * *

اڄ مون کي احساس ٿيو آهي ته مان سڀ کان وڏي نيڪي جي روشني سان هڪ آهيان ۽ مان انهن لاءِ هڪ مشعل آهيان جيڪي ڏک جي سمنڊ جي لهرن جي خلاف جدوجهد ڪن ٿا.

* * *

ماڻهن جا ڪاميابي بابت مختلف خيال ۽ نظريا آهن، جيڪي زندگي ۾ انهن جي خواهشن تي منحصر آهن. اهو ٻڌڻ ۾ غير معمولي ناهي ته ڪجهه ماڻهو ڪاميابي کي چوري سان برابر ڪن ٿا، اهڙيون ڳالهيون چون ٿا، "هو هڪ ڪامياب چور هو!" اهو ان ڳالهه تي زور ڏئي ٿو ته ڪاميابي پنهنجي سڀني شڪلن ۾ قسمن ۾ گهربل ۾ گهربل آهي. تنهن هوندي به، اسان جي ڪاميابي کي ٻين کي نقصان نه پهچڻ گهرجي.

ڪاميابي جو هڪ ٻيو معيار پڻ آهي: جڏهن اسان پاڻ لاءِ هم آهنگ ۽ فائديمند نتيجا آڻڻ جي قابل آهيون، ته اسان کي ٻين کي به پنهنجي ڪاميابي ۾ شامل ڪرڻ گهرجي ۽ ان جا ميوا انهن سان شيئر ڪرڻ گهرجن.

ڪاميابي جو مطلب آهي هڪ شخص جو پنهنجي ماحول ۾ اطمينان ۽ اطمينان سچي ڪاميابي نيڪي جي اصولن تي ٻڌل عملن جو نتيجو آهي، ۽ اهو ٻين جي خوشي ۽ ڀلائي کي پنهنجي خوشي جو هڪ لازمي حصو بڻائي ٿو. جيڪڏهن اسان هن اصول کي پنهنجي مادي، ذهني، اخلاقي ۽ روحاني زندگين تي لاڳو ڪريون ٿا، ته اسان وٽ ڪاميابي جي هڪ مڪمل ۽ جامع تعريف هوندي.

* * *

هتي هن محدود دنيا ۾، اسان ڏيکهه، ويڪر ۽ ڪثافت کي سمجهون ٿا، پر هڪ ٻي سطح آهي جتي طول و عرض موجود نه آهن؛ هر شيءِ صاف ۽ شفاف آهي - هر شيءِ شعور ۽ ادراڪ آهي ذائقي جو احساس ادراڪ آهي، جيئن بوءِ جو احساس آهي اسان جا احساس، خيال ۽ جسم شعور جون حالتون آهن جيئن اسان خوابن ۾ ڏسي، ٻڌي، بوءِ آٿي، ذائقو ڪري ۽ ڇهي سگهون ٿا، تيئن ئي، ان اعليٰ سطح تي، ڇا اسان انهن سڀني احساسن کي خالص شعور ذريعي تجربو ڪريون ٿا؟

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پنهنجي قربت محسوس ڪندي خوش ڪر، اسان کي خواهشن جي زنجيرن کان آزاد ڪر، ۽ اسان کي هڪ اندروني خوشي عطا ڪر جيڪا زندگي جي تجربن ۽ ان جي بدلجندڙ واقعن کان متاثر نه ٿئي.

* * *

جڏهن اسان جا ذهن اعليٰ تصورن سان هم آهنگ هوندا آهن، ته اسان جي اندر روحاني شعور جاڳي پوندو آهي ۽ اسان الاهي حڪمت ۽ پيار جي شاندار عجائبات جو تجربو ڪندا آهيون.

* * *

جيڪڏهن اسين خدا سان مڪمل طور تي پيار ڪريون ۽ پنهنجن سڀني خيالن ۽ دلين سان سندس طرف رجوع ڪريون، ته اسان سندس ويجهو محسوس ڪنداسين ۽ اسان ڏسنداسين ته هو زندگي ۽ سلامتي جو سڀ کان وڏو پناهه گاهه آهي.

* * *

خلا جي ظاهري طور تي خالي، وسيع پکيڙ ۾، هڪ ڪائناتي تعلق ۽ هڪ دائمي زندگي آهي جيڪا اسان کي ڪائنات ۾ سڀني جاندار ۽ بي جان شين سان متحد ڪري ٿي - سڀني وجودن ۾ وهندڙ عظيم زندگي جي هڪ لهر ابديت اسان جو سچو گهر ۽ مستقل رهائش آهي، ۽ انهن جسمن ۾ اسان جو وجود عارضي آهي، جيئن ريگستان ۾ سفر ڪندڙ قافلي لاءِ هڪ مختصر مهلت.

* * *

جڏهن اسين پاڻ کي روح جي تخليقي قوتن سان هم آهنگ ڪريون ٿا، ته اسين عالمگير ۽ لامحدود ذهن سان ڳنڍجي وينداسين جيڪو اسان جي رهنمائي ڪرڻ ۽ اسان جي مسئلن کي حل ڪرڻ جي قابل آهي. تخليقي طاقت اسان جي وجود جي عظيم ترين ذريعن کان اسان ڏانهن بي ترتيب وهندي، اسان کي اسان جي سرگرمي جي ڪنهن به شعبي ۾ تخليقي ڪاميابي حاصل ڪرڻ جي قابل بڻائيندي.

* * *

پيار اعتماد، رواداري، ۽ باهمي احترام جي ماحول ۾ وڌندو ۽ وڌندو آهي.

* * *

اي منهنجا مالڪ، اسان کي پاڪ خيالن ۽ سٺين عادتن جي روشني سان نواز، ته جيئن جيڪڏهن خراب عادتن ۽ منحرف خيالن جو اوندهه اسان جي ويجهو اچي، ته اهو فوري طور تي ختم ٿي وڃي ۽ اسان کي توهان

سان اهڙيءَ گهري محبت ڪرڻ ۽ مدد ڪر جو نه ته مادي وهم ۽ نه ئي دنياوي لالچ اسان کي ڦاسائي سگهن ۽ نه ئي اسان جي ذهنن ۽ دلين تي قبضو ڪري سگهن.

* * *

اهي شيون جيڪي آساني سان حاصل ٿين ٿيون، اهي تمام گهٽ قيمتي هونديون آهن. اسان اهو عظيم مردن ۽ عورتن جي زندگين جي مطالعي مان ڄاڻون ٿا ۽ اهي ڪيئن پنهنجين صلاحيتن کي ترقي ڪندي، پنهنجي فرض کي پورو ڪندي، پنهنجي اخلاقي قدرن کي تعمير ڪندي، پنهنجي گهري مطالعي ۽ خود غرضي کان بچڻ سان عظيم ٿيا. انهن حاصل ڪيل نتيجا ۽ ڪاميابيون جيڪي انهن حاصل ڪيون اهي انهن جي ڪوشش کان بيشمار وڌيون هيون.

* * *

سچي آزادي چونڊ جي آزاديءَ ۾ آهي جيڪا حڪمت جي رهنمائي ۾ سمجهه، درستگي ۽ پختي اراديءَ جي حمايت سان هجي.

* * *

جڏهن توهان پنهنجي مرضي، عزم ۽ شعوري بصيرت کي جاڳائيندا آهيو، ته پوءِ اڻ ڏٺل قوتون اعليٰ شعور مان نڪرنديون آهن - روح جي بصيرت ذريعي - توهان جي مدد ڪرڻ ۾ نفسياتي آرام ۽ خوشي ڏانهن ويندڙ رستن کي روشن ڪرڻ لاءِ، خدا جي مدد سان.

* * *

انسان کي پنهنجي ڪوشش سان روح جا رستا کولڻ گهرجن ڪو به ماڻهو خوشي ۽ امن تي مصيبت ۽ مصيبت کي پسند نٿو ڪري جهالت ڏک جي جڙ آهيءَ ۽ اها رڪاوٽ جنهن کي هٽائڻ ۽ ختم ڪرڻ گهرجي جهالت هڪ نقصانڪار ٻوٽو آهي، جيڪو تمام گهٽي جڙيل آهي، جيڪو انسانيت جي باغ ۾ وڌندو آهي، سٺن ۽ فائديمند ٻوٽن کي گڏ ڪري ٿو جهالت کي غير متزلزل اراديءَ ۽ پختي عزم سان ختم ڪرڻ گهرجي ذهن جي مٽي کي صحيح ذهني توجه سان پوکيو وڃي [مثبت تي] ۽ سٺا ٻج ايمان جي پاڻي سان سيراب ڪيا وڃن جڏهن محبت جون اهم ۽ گرم ڪرڻيون چمڪنديون آهن، ته نيڪي جو ٻج وڌندو ۽ پرجيتي ٻوٽن ۽ گاهه تي غالب ايندو، چاڪاڻ ته اونداهي روشني جي موجودگي ۾ موجود نه ٿي سگهي.

* * *

مادي شين جون خوشيون ختم ۽ غائب ٿي وينديون آهن، پر الاهي خوشي ڪڏهن به ختم نه ٿيندي آهي اها هڪ الاهيءَ خوشي آهي جيڪا لامحدود ۽ بيان کان ٻاهر آهي.

* * *

اسان کي خوشي حاصل ڪرڻ لاءِ ڪڏهن به غلط طريقا استعمال نه ڪرڻ گهرجن، ۽ نه ئي اسان کي پنهنجي اندر موجود امن ۽ روحاني دولت کي وهمي آرام ۽ هڪ چمڪندڙ زندگي جي ڳولا ۾ ڇڏڻ گهرجي جيڪا اسان جي اڳيان تباهي ڪندڙ اثرن سان جهنم جي عملن ۽ رويي سان لٽڪيل هجي.

* * *

سڪون خدائي موجودگي کي محفوظ ڪرڻ لاءِ بهترين ڪئميرا آهي خالص ۽ صحيح طور تي مرڪوز سڪون جي لينس ذريعي، برڪت واري تصوير مڪمل وضاحت سان ظاهر ٿيندي.

* * *

حقيقت ۾، سڀ دانائي توهان جي اندر آهي ۽ توهان کي صرف ان کان شعوري طور تي واقف ٿيڻ جي ضرورت آهي.

* * *

قناعت پاڻ کي بهتر ڪرڻ ۾ آهي، ته جيئن ٻيا توهان کي ڳولين بجاءِ توهان انهن کي ڳولين پيار ۽ دوستي بغير ڪنهن اميد يا طلب جي ڏني وڃي، ڇاڪاڻ ته اميد ناراضگي ۽ تلخي پيدا ڪري ٿي جيتوڻيڪ جڏهن پاڻ کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪري رهيا آهيو، ته انسان کي پنهنجي خوبين ۽ خود قدر جي قلعي اندر اڪيلو، محفوظ ۽ امن سان ويهڻ گهرجي.

* * *

منهنجي دل مان خوشي ۽ اميد جا آبشار هميشه وهن ٿا، ۽ انهن جو تازگي وارو ڦڙو انهن سيني کي ڇهي ٿو جن سان مان ملندو آهيان.

* * *

روحاني خوشي روح ۾ ٻين جي هر طرح سان مدد ڪرڻ جي خواهش پيدا ڪري ٿي، ۽ انهن سڌريل اخلاقي خوشين جي تعريف ڪرڻ جي صلاحيت پيدا ڪري ٿي جيڪي خوشي ڏانهن وٺي وڃن ٿيون، اهڙي طرح خام خوشين ڏانهن رجحان گهٽجي ٿو.

* * *

توهان جو ڪردار ڪيترو به ننڍو هجي، اهو ڪائناتي راند جي ڪاميابي ۾ حصو وٺڻ جي لحاظ کان عظيم ڪردارن جيترو اهم رهي ٿو جيڪو روح زندگي جي اسٽيج تي ادا ڪن ٿا.

* * *

عالمگير شعور هڪ مطلق، لامحدود شعور آهي، جيڪو مسلسل پاڻ کي تازو ڪندو رهي ٿو ۽ پنهنجي تخليقيت ۾ ناقابل تسخير آهي، ۽ توهان جي ذريعي اهو پاڻ جي هڪ منفرد پهلوءَ کي ظاهر ڪرڻ جي ڪوشش ڪري ٿو.

* * *

جيڪڏهن توهان هڪ پيرو به الاهي محبت جو مزو چکيو، ته توهان ان کي ڪڏهن به نه ڇڏيندا ڇو ته پوري ڪائنات ۽ ان جهڙو ٻيو ڪجهه به ناهي.

* * *

جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، اهي تمام گهٽي ترقي يافته روحاني منزلن تي پهچي چڪا آهن، اهڙيءَ طرح اهي صرف گنهگارن کي روحاني صلاح ڏيڻ تي مطمئن نه آهن، پر اهي - خدا جي فضل ۽ مدد سان - انهن کي روحاني طاقت سان چارج ڪري سگهن ٿا جيڪا انهن کي انهن جي گناهن جي ڪمن جي نتيجن کان آزاد ڪري ٿي.

* * *

سيئي سٺا ۽ خراب عمل دماغي سيلن ۾ رهن ٿا ۽ سوچ ۾ نيڪي يا بدي عادتن يا رجحانن جي طور تي ظاهر ٿين ٿا. هڪ شخص جيڪو غير صحتمند عادتن ۾ مبتلا آهي ڇاڪاڻ ته انهن جي دماغي سيلن کي انهن عادتن جي طاقت سان چارج ڪيو ويندو آهي، اهو پاڻ کي قوت ارادي، مراقبي، مخلص دعا، ۽ مسلسل مثبت تصديق ذريعي آزاد ڪري سگهي ٿو جيستائين انهن جون سيئي ناپسنديده عادتون امن ۽ سڪون جي نيڪ عادتن ۾ تبديل نه ٿين. اهو تڏهن ٿيندو آهي جڏهن صحيح طور تي هدايت ڪيل زندگي جي قوت دماغي سيلن جي غير معمولي نوعيت کي تبديل ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿي، ته جيئن اهي سيل هر شيءِ سان پرجي وڃن جيڪا سٺي، نيڪ ۽ خوبصورت آهي.

* * *

سمجهه اندروني اک، روح جو نظارو، ۽ دل جو دوربين آهي. اهو ذهن جي سڪون ۽ ضمير جي پاڪيزگي جي وچ ۾ توازن آهي.

* * *

هر روز اسان مختلف منظر ڏسون ٿا، ۽ هر ڏينهن سکڻ لاءِ هڪ نئون سبق آڻيندو آهي. اميد آهي ته هڪ شخص پنهنجي وجود جي آخري مقصد تي ڌيان ڏئي سبق سکندو: پنهنجي وجود جي سرچشمي ۽ پنهنجي زندگي جي بنياد کي سڃاڻڻ.

اچو ته ماضي جي غمن کي وسارڻ لاءِ ڪم ڪريون ۽ انهن تي نه رهڻ جو عزم ڪريون، غير متزلزل عزم ۽ سرگرم اراديءَ سان، اچو ته پنهنجي زندگين کي تازو ڪريون، پنهنجي ڪاميابين کي وڌايون، ۽ پاڻ ۾ سٺيون عادتون ۽ عظيم خوبيون پيدا ڪريون.

خدا منهنجي طاقت آهي ۽ مان ڪنهن ٻي طاقت تي يقين نٿو رکان.

زندگي جي جنگين سان وڙهو ۽ آخر تائين ثابت قدم رهو، ڪڏهن به همت نه هاريو ڪڏهن به نه چئو، "مون کي رستو نه ٿو ملي، تنهن ڪري مان

ڪوشش ڪرڻ ڇڏي ڏيندس" جيڪڏهن توهان غلطيون ڪيون آهن ته هدايت لاءِ پڇو، پر ڪوشش ڪرڻ ڪڏهن به نه روڪيو ڪيترائي رڪاوٽن کي منهن ڏيڻ تي شڪست قبول ڪن ٿا جيڪي ناڪام ٿين ٿا انهن کي ناڪامين سان نه پر ڪامياب ماڻهن سان گڏ رهڻ گهرجي ڪامياب ٿيڻ لاءِ پرعزم رهو؛ اهو زندگي ۽ توهان جو فلسفو بڻجڻ ڏيو

هر روز اسان کي پنهنجي جسماني طاقت کي مضبوط ڪرڻ گهرجي، پنهنجي ذهني طاقت کي وڌائڻ گهرجي، ۽ مراقبي، صحيح سوچ، ۽ مثبت، پيداواري ڪم ذريعي پنهنجي حقيقي پاڻ کي جاڻڻ گهرجي جيڪو جسم، ذهن ۽ روح کي گڏجي فائدو ڏئي ٿو.

جڏهن توهان ڪا سٺي عادت قائم ڪرڻ چاهيو ٿا يا ڪا خراب عادت ٽوڙڻ چاهيو ٿا، ته دماغ جي انهن سيلن تي ڌيان ڏيو جتي مختلف عادتن جا طريقا رهن ٿا. هڪ سٺي عادت قائم ڪرڻ لاءِ، پهريان خاموشي سان ويهو ۽ غور ڪريو، الاهي هدايت جي ڳولا ڪريو.

پنهنجي ذهن کي پنهنجي پيشاني ۽، پنهنجي ابرو جي وچ ۾، ارادي جي مرڪز تي مرڪوز ڪريو، ۽ مضبوطيءَ سان ان عادت جي تصديق ڪريو جيڪا توهان پنهنجي دماغ ۾ پيدا ڪرڻ چاهيو ٿا. جڏهن توهان خراب عادتن کي ختم ڪرڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجو ڌيان ارادي جي مرڪز تي به مرڪوز ڪريو ۽ مضبوطيءَ سان تصديق ڪريو ته اهي سيئي دراڙ جتي اهي عادتون جڙيل آهن، ختم ٿي رهيون آهن.

ڌيان ۽ ارادي جي طاقت سان، توهان برائين عادتن جي ڳُجهن دڙن کي به ختم ڪري سگهو ٿا.

پاڻ کي بار بار يقين ڏياريو ته توهان وٽ پنهنجي دماغ مان غير صحتمند عادتن کي باڙ ڪان ٻٽڻ جي قوت ارادي آهي. هن تصديق لاءِ بهترين وقت صبح جو سوير آهي جڏهن توهان جي قوت ارادي ۽ توجهه پنهنجي عروج تي هوندي آهي. پاڻ کي يقين ڏياريو ته توهان سيني حڪمن کان آزاد آهيو، ۽ هڪ ڏينهن توهان کي ملندو - خدا جي مدد سان - ته توهان واقعي پاڻ کي ان عادت کان آزاد ڪيو آهي جنهن کي توهان ٽوڙڻ چاهيو ٿا.

جيڪو به توهان کي ڊپ آهي، ان کي پنهنجي سوچن مان ڪڍي ڇڏيو ۽ ان کي خدا تي ڇڏي ڏيو خدا تي پنهنجو ايمان مضبوط ڪريو ۽ يقين رکو ته هو توهان جي مدد ڪرڻ جي قابل آهي، ۽ ڄاڻو ته گهڻي تڪليف پريشاني ۽ پريشاني مان پيدا ٿئي ٿي.

جڏهن ته توهان کي هاڻي ڇو ڏک ٿئي ٿو جڏهن ته جيڪو توهان کي ڊڄي ٿو اهو اڃا تائين نه ٿيو آهي؟ جيئن ته اسان جون گهڻيون پريشانيون

خوف مان ايندڙ آهن، جيڪڏهن اسان پنهنجي زندگين مان خوف کي ختم ڪري ڇڏينداسين ته اسان آزاد محسوس ڪنداسين ۽ شفا فوري طور تي ملندي.

هر رات، سمهڻ کان اڳ، پاڻ کي يقين ڏياريو ته خدا توهان سان گڏ آهي، توهان جي حفاظت ڪري رهيو آهي ۽ توهان تي نظر رکي رهيو آهي. سندس حفاظتي روشني کي هر طرف کان توهان جي چوڌاري تصور ڪريو، ۽ توهان سندس شاندار حفاظت محسوس ڪندا.

هن ڪائناتي راند ۾، سڀني نسلن جا انسان وقت جي اسٽيج تي زندگي جي ڊرامي کي پيش ڪن ٿا.

اسان کي زندگيءَ جي معنيٰ کي سمجهڻ گهرجي بغير ڪنهن پريشاني جي يا پنهنجي عارضي ڪردارن تي گهڻو ڌيان ڏيڻ جي. زندگيءَ جي اسان جي سمجهه اڪثر ڪري بگڙيل ۽ گمراهه ڪندڙ هوندي آهي ڇاڪاڻ ته اسان ان کي خود غرضي ۽ محدود نقطه نظر جي نظر سان ڏسندا آهيون؛ جيڪڏهن اسان روح جي اکين سان ڏسندا سين، ته اسان شين کي مڪمل طور تي مختلف نقطه نظر کان ڏسندا.

جڏهن اسين حڪمت جي اک کوليندا آهيون، ته اسين خدا جي سموري روشني ڏسون ٿا، ۽ انهيءَ روشني ۾ اسان پنهنجي روحاني فطرت کي محسوس ڪريون ٿا، جيڪا عالمگير شعور جي فطرت جو عڪس آهي جيڪا ڪائنات جي سڀني ذرڙن ۾ حصن ۾ پکڙيل آهي.

روحاني سچائيون اسان جي چوڌاري گهيرو ڪن ٿيون، اسان جي بند اکين جي دروازن تي دستڪ ڏين ٿيون، اسان کي اوندهه جي بدران روشني ڏسڻ، جهالت جي بدران عقل سان عمل ڪرڻ، پنهنجي دلين کي نفرت جي بدران پيار سان پرڻ، ۽ امن قائم ڪرڻ ۾ پنهنجي دنيا ۾ ڪثرت ۾ سلامتي آڻڻ ۾ تعاون ڪرڻ جي ترغيب ڏين ٿيون. جڏهن اسان اهو ڪنداسين، جهالت ختم ٿي ويندي، دنياوي فرق ختم ٿي ويندا، اسان تنوع ۾ اتحاد ڏسنداسين، ۽ اسان خدا جي مرضي سان وڌيڪ هم آهنگ ٿينداسين.

خدا سان اسان جو تعلق ٺڏو يا پيار کان خالي نه آهي، جيئن هڪ آجر ۽ ملازم جي وچ ۾ هوندو آهي. اسان سندس ٻار آهيون، ۽ اسان لاءِ سندس خيال مسلسل آهي. هو هميشه اسان جي ڀڏي ٿو. اسان سندس وجود جو هڪ لازمي حصو آهيون، ۽ اسان جو سندس سان تعلق زنده ۽ متحرڪ آهي. هن اسان کي پيار، سمجهه، بصيرت، نيڪ نيتي ۽ روحاني طاقت جي هڪ لامحدود دولت عطا ڪئي آهي، پر اسان مان گهٽن هن دولت کي ڪنهن به شيءِ تي ضايع نه ڪيو آهي.

خدا چاهي ٿو ته اسان سلامتي، امن ۽ دوستانه تعاون سان رهون، جيئن هڪ عظيم ۽ پيار ڪندڙ خاندان جي ميمبرن لاءِ مناسب آهي، پر لالچ ۽ خود غرضي وارا حساب ڪتاب ماڻهن جي روحن ۽ پاڙون پٽي چڪا آهن ۽ خاندان ۾ ورهاست پيدا ڪري چڪا آهن.

خدا چاهي ٿو ته اسان مالڪ هجون، پر اسان غلام بڻجڻ جو انتخاب ڪيو آهي انسانيت پنهنجي آسماني گهر کان پري ڀٽڪي وئي آهي ۽ خدا ۽ خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ جي اندروني جنت کي وڃائي ڇڏيو آهي، ۽ اهو جنت ذاتي ڪوشش کان سواءِ حاصل نه ڪري سگهندو خدا اسان کي پنهنجي شڪل ۾ پيدا ڪيو، پر هي سچ اسان جي ذهنن کان بچي ويو آهي.

اسان انهيءَ وهم جي آڏو هٿيار ڦٽا ڪري ڇڏيا آهن ته اسان جي تقدير ڏکيائي آهي ۽ اسان جي تقدير فنا آهي، ۽ اسان کي پردي جي پويان روشن سچائي ڏسڻ لاءِ دانائي جي خنجر سان وهم جو پردو ڦاڙڻ ڇڏڻ گهرجي.

خدا مون کي منهنجي زندگي جي انهن ڏکين سالن ۾ خوشين سان نوازيو آهي، ڇا ماڻهو منهنجي چهري تي اطمينان جي مسڪراهٽ ڏسن يا نه، الاهي خوشي هميشه مون سان گڏ آهي ۽ مون کي ڪڏهن به نه ڇڏيندي آهي. خوشي جو وڏو درياءُ منهنجي شعور جي ريتي هيٺان مسلسل وهندو رهي ٿو ۽ برڪت واري چشمن وانگر ڦاٽي ٿو جيڪي منهنجي زندگي جي باغن کي پاڻي ڏين ٿا.

نه ته زندگيءَ جا اوچتو اُٿل پٿل منهنجي سڪون کي خراب ڪري سگهن ٿا، ۽ نه ئي موت جو پوت منهنجي روحاني خوشي کي ڪسي سگهي ٿو.

انهيءَ حالت کي مستقل ۽ اڻ مٽ بڻائڻ ڏکيو هو، پر روح جا ميوا جيڪي مان هاڻي مزو وٺان ٿو ۽ ٻين سان شيئر ڪريان ٿو، اهي منهنجي ان ڪوشش جي لائق هئا جيڪا مون ان ۾ ڪئي.

مان سمجهان ٿو ۽ خدائي روح جي هدايت سان عمل ڪريان ٿو. پئسو ڪڏهن به منهنجي زندگي جو مقصد نه رهيو آهي، پر انسانيت ۽ پنهنجن پائرن ۽ ڀينرن جي خدمت ڪرڻ آهي. تنهن ڪري، خدا مون لاءِ نيڪي جا ڪيترائي دروازا کوليا آهن ته جيئن پاڻ کي برقرار رکي سگهان ۽ پنهنجي مشن کي پورو ڪري سگهان ۽ جڏهن به مون کي مدد جي ضرورت هوندي آهي، خدا فوري طور تي فراهم ڪندو آهي.

منهنجي رڳو خواهش آهي ته مان توهان جي خدمت ڪريان، ۽ اهو ئي سبب آهي جو مان هتي آهيان.

خدا جي قدرت توهان جي زندگين ۾ پڻ ڪم ڪري رهي آهي جڏهن توهان جو ايمان مضبوط ٿيندو ۽ توهان کي احساس ٿيندو ته سچي دولت

مادي ڪاميابي مان نه پر قادر مطلق ڪان ايندي آهي. توهان پاڻ هن سچائي جو تجربو ڪندا.

هر لمحو جيڪو توهان خدا سان گذاريو اهو توهان جي آخري فائدي لاءِ هوندو، ۽ جيڪو ڪجهه توهان محبت ۽ خدا کي خوش ڪرڻ لاءِ حاصل ڪندا آهيو اهو توهان جي لاءِ ابديت جي ڪتاب ۾ لکيو ويندو.

پنهنجن گهري خيالن جي اڪيلائي ۾ آرام ڪريو ۽ خاموشي جي چشمي مان وهندڙ امن جو مزو وٺو.

جيڪڏهن اسين چڱا ڪم پوکيون ٿا، ته اسين خوشي ۽ برڪت حاصل ڪريون ٿا، ۽ جيڪڏهن اسين بڇڙا ڪم پوکيون ٿا، ته اسين مختلف قسمن ۽ درجن جي بحرانن ۽ مسئلن جو فصل لُٽيون ٿا.

هر نيڪ عمل هڪ ڪُلهي وانگر آهي جنهن سان اسين شعور جي مٽيءَ ۾ کوٽائي ڪريون ٿا ته جيئن الاهي خوشي جو سرچشمو ڳولي سگهون.

سڀ ڪتابن، عقيدن، مسئلن، فلسفي، يا اندروني خوشي جي حوالي سان، خود شناسي ۽ جستجو جي سمنڊ ۾ غوطا هڻڻ سکو، اهو تسليم ڪندي ته عام [غور و فڪر] اڪيلائي سچي خوشي جي قيمت آهي.

جيتوڻيڪ زندگي غير متوقع، عجيب ۽ پراسرار لڳي ٿي، شڪ ۽ هر قسم جي مسئلن ۾ اُٿل پٿل سان پريل آهي، پر اسان خدا جي مسلسل حفاظت هيٺ رهون ٿا. اسان کي واقعن کي وڌائي پيش نه ڪرڻ گهرجي ۽ نه ئي پنهنجو حوصلو وڃائڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان خوف کي پاڻ تي حاوي ٿيڻ ڏيون ٿا، ته اسان برائي کي طاقت ڏيون ٿا ۽ ان جون پاڙون مضبوط ڪريون ٿا، جيڪي خوف ۽ پريشاني جي مٽيءَ ۾ وڌن ٿيون ۽ وڌن ٿيون.

هر رات پاڻ کان پڇو: توهان خدا سان ڪيترو وقت گذاريو آهي، توهان ڪيترو غور ڪيو آهي، توهان ڪيترو ڪم ڪيو آهي، توهان ٻين لاءِ ڪيترو ڪيو آهي، ۽ توهان پنهنجي خواهشن تي ڪيترو ڪنٽرول ڪيو آهي؟

اسان کي زندگي جي آزمائشن ۾ دائمي خوشي ۽ سڪون ڳولڻ جي اميد نه رکڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي انهن کي پاڻ ۾ ڳولڻ ۽ دريافت ڪرڻ گهرجي. پوءِ، اسان جيڪي به تجربا ڪريون ٿا، اسان انهن سان اهڙي طرح ڊيل ڪنداسين جيئن اسان ڪنهن ٻئي جا تجربا فلم ۾ ڏسندا آهيون، چاهي خوشگوار هجي يا ڏکوئيندڙ.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجي ذهن کي ائين ڪرڻ ڏئي ته هو پنهنجن سڀني تجربن کي ڏکوئيندڙ ۽ ڏکوئيندڙ آزمائشن ۾ تبديل ڪري سگهي ٿو. اهي سڀ صحت مان لطف اندوز ٿي سگهن ٿا پر ان جي قدر کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي سگهن ٿا. پر جيڪڏهن اهي بيمار ٿي پون ٿا، ته پوءِ اهي پاڻ کي عاجز ڪندا ۽ خوشحالي جي نعمت جي تعريف ڪندا. اسان کي خدا جي

احسان کي تسليم ڪرڻ گهرجي ۽ ان جي نعمتن جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي جيڪي هو اسان تي عطا ڪري ٿو بغير ڪنهن خراب حالتن جي انتظار ڪرڻ جي ته جيئن اسان شڪرگذار ٿي سگهون ۽ سندس فضل کي تسليم ڪري سگهون.

زندگي غور ۽ عمل جو ميلاپ هجڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو نفسياتي توازن وڃائي ٿو، ته هو پريشانين جي حملي، غم جي بادلن ۽ درد جي تڪليفن جو شڪار ٿي وڃي ٿو ۽ جيڪڏهن اهي صحت، خوشحالي ۽ دانائي جي قانونن جي پچڪڙي ڪرڻ جي ڪوشش ڪن ٿا، ته اهي لازمي طور تي بيماري، غربت ۽ جهالت جو شڪار ٿيندا.

اسان کي پنهنجا ارادا صاف رکڻ گهرجن، پنهنجا مقصد صاف رکڻ گهرجن، ۽ اهڙي طريقي سان عمل ڪرڻ گهرجي جيڪو اسان کي ذهنيہ سڪون ڏئي، ۽ زندگي جي حالتن کي اسان جي سڪون کي خراب ڪرڻ ۽ اسان جي خوشي کي تباهه ڪرڻ جي اجازت نه ڏئي.

اداسہ دليون ۽ ٽٽل خيال مون کي چڪيندا آهن، پلي اهي ڪيترا به پري چو نه هجن.

پنهنجي پيار جي چمڪندڙ بادشاهت جي حدن کي وڌايو ته جيئن آهستي آهستي پنهنجو خاندان، پنهنجا پاڙيسري، پنهنجو برادري، پنهنجو ملڪ، ۽ سيئي باشعور ملڪ ۽ مخلوق شامل ٿي سگهن.

اسان کي پنهنجي عقل کي به مضبوط ڪرڻ گهرجي ۽ سالن ۽ نسلن کان ورثي ۾ مليل ذهنيہ ۽ اخلاقي ڪمزوري جي بار کي رد ڪرڻ گهرجي. انهن نجاستن کي نئين عزم ۽ پيداواريہ عمل جي باهه ۾ ساڙي چڏڻ گهرجي. هن تعميري طريقي سان، هڪ سچو پرعزم فرد آزاديہ ۽ آزاديہ جي افقہ تائين پهچي سگهي ٿو.

پنهنجي اندر جي لامحدود طاقت کي چالو ڪريو ته جيئن توهان زندگي جي اسٽيج تي پنهنجو معزز ڪردار ادا ڪري سگهو.

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کان سواءِ مال، پئسو، شهرت، يا ڪنهن ٻئي شيءِ جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته پوءِ ناخوشي انهن جو مقدر بڻجي ويندي آهيہ جيڪي پنهنجو سڄو ڌيان انهن شين تي مرڪوز ڪن ٿا، حقيقت ۾ انهن جي پوڄا ڪري رهيا آهن، ۽ تنهن ڪري اهي خدا جي ويجهو نه ٿا اچن پر ان کان پري ٿي وڃن ٿا پر جيڪي خدا کي سوچين ٿا، ان تي غور ڪن ٿا، ۽ پنهنجي دلين ۾ ان سان رابطو ڪن ٿا، اهي ان جي ويجهو ٿين ٿا ۽ ان سان پنهنجي خاموش رابطي ۾ اندروني خوشي محسوس ڪن ٿا.

خدا ئي انساني خوابن ۽ دائمي خوشي جي اميدن کي پورو ڪرڻ جي قابل آهي تنهن ڪري، ڪنهن به شيءِ کي دل ۾ خدا جي جاءِ وٺڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي.

ڪجهه مقدس نشانيون آهن جيڪي ڳولينڌڙ کي خدا کي ياد ڪرڻ ۽ ان جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ڪري سگهن ٿيون. بهرحال، جيڪڏهن ڪو ماڻهو انهن علامتن جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪري ٿو، ته انهن جو نقصان انهن جي فائدي کان وڌيڪ هوندو. عبادت صرف خدا ڏانهن هدايت ڪئي وڃي، ڇاڪاڻ ته ٻيو ڪجهه به عبادت جي لائق ناهي.

رسم پرست عبادت جي نوعيت ڪهڙي به هجي، اها خدا کي قبول آهي جيستائين عبادت ڪندڙ ان کي روحاني شعور ۽ سندس لاءِ خواهش سان انجام ڏئي ٿو. بهرحال، ڪيترائي ماڻهو عبادت جي جوهر کي نٿا سمجهن، ۽ انهن جا خيال ۽ دليون خدا کان رسمن ڏانهن هٽي وينديون آهن، ان ڪري انهن کي پنهنجي عبادت مان گهڻو فائدو نه ملندو آهي.

سچا عبادت ڪندڙ پنهنجي شعور کي ڪنهن به تصوير يا شڪل تائين محدود نه ٿا ڪن، پر اهي تمام گهڻي محبت ۽ مڪمل ڌيان سان سڀني تصويرن ۽ شڪلن جي پويان الاهي روح تي ڌيان ڏين ٿا.

خدا مطلق ۽ لامحدود آهي، ۽ ڪا به تصوير يا مجسمو ڪيس سمائي نٿو سگهي.

اهو چئي سگهجي ٿو ته خدا پاڻ کي هر ان شخص ۾ ظاهر ڪري ٿو جيڪو هن سان سچي محبت ڪري ٿو ۽ هن سان هم آهنگي ۾ آهي، ڇاڪاڻ ته هو هر هنڌ موجود آهي ۽ تنهن ڪري هر ڪنهن ۾ موجود آهي، پر هر ڪنهن ۾ خدائي موجودگي کي ظاهر ڪرڻ جي صلاحيت ناهي. سج ڪوئلي ۽ هيري ٻنهي تي برابر چمڪي ٿو، پر هيرو سج جي روشني حاصل ڪري ٿو ۽ ان کي ظاهر ڪري ٿو، جڏهن ته ڪوئلو نٿو ڪري سگهي.

ساڳئي طرح، سڀئي ماڻهو خدا جي روشني ۾ غرق آهن، پر صرف ٿورا ئي ان روشني کي حاصل ڪرڻ ۽ ان کي پنهنجي سوچن ۽ عملن ۾ ظاهر ڪرڻ جي قابل آهن. ائين ڪرڻ لاءِ، انهن کي مراقبي ذريعي ۽ الاهي تعليمات ۽ حڪمن تي عمل ڪندي پاڻ کي پاڪ ڪرڻ گهرجي.

جڏهن اسين خدا جو نالو ڪٽون ٿا، ته اسان کي ان بابت دل سان ۽ خلوص سان آگاهي هجڻ گهرجي ته اسين ڇا چئي رهيا آهيون جيڪڏهن توهان دعا دوران ماڻهن جي خيالن ۾ ڏسي سگهو ٿا، ته توهان ڏسندا ته گهڻا ماڻهو خدا کان سواءِ هر شيءِ بابت سوچي رهيا آهن، جيتوڻيڪ اهي سندس نالو وٺي رهيا آهن! اهڙي دعا بيڪار ۽ بيڪار آهي.

جڏهن اسين دعا گهرون ٿا، ته اسان کي پنهنجي سڄي ذهن کي خدا تي مرڪوز ڪرڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، بجاءِ ان جي ته صرف سندس

بابرڪت نالو ورجايو وڃي ۽ اسان جي خيالن کي پٽڪڻ ڏيو. منهنجي هڪ ماسي دعا جي مالا تي دعا پڙهندي هئي، جيڪي ڪڏهن ڪڏهن سندس هٿ مان نڪرنديون هيون پر هن هڪ ڏينهن مون کي اعتراف ڪيو ته چاليهه سالن تائين هن دعا جي عادت تي عمل ڪرڻ جي باوجود، خدا سندس دعا جو جواب نه ڏنو، ڪو به تعجب ناهي! سندس "دعا" هڪ اعصابي عادت کان وڌيڪ ڪجهه به نه هئا.

جڏهن اسان دعا گهرون ٿا، ته اسان کي خدا کان سواءِ ڪنهن به شيءِ بابت نه سوچڻ گهرجي. اسان کي پنهنجي عبادت ۽ مخلص ۽ پنهنجي دعائن ۾ وقف رهڻ جي ڪوشش ڪرڻ گهرجي. دعا جي مالا استعمال ڪرڻ ۽ مسلسل خدا جو نالو وٺڻ مڪمل طور تي قابل قبول آهي جڏهن اهو عمل دل مان نڪرندو آهي ۽ خلوص ۽ مرڪوز ذهن جي مدد سان هوندو آهي. بهرحال، هي عمل وقت سان گڏ خودڪار ٿي سگهي ٿو.

اسان کي پنهنجي دلين ۾ خدا جو نالو، خواهش ۽ الاهي محبت سان وسوسا ڪرڻ گهرجي؛ هي سچي عبادت آهي جيڪا خدا جي دل کي ڇهي ٿي. خدا جو نالو سرديءَ ۾ پٽڪندڙ ذهن سان چوڻ ڪفر ۽ بي عزتي آهي. جڏهن ڪو دعا گهري ٿو، ته سندس دل ۽ ذهن خدا جي محبت سان پرجي وڃن.

اي خداوند، تون الاهي اتر تارو آهين جنهن جي ذريعي منهنجا پٽڪندڙ خيال آزمائشن ۽ مصيبتن جي انتشار واري سمنڊ ۾ رهنمائي ڪن ٿا.

اعليٰ يوگڪ مشقن ذريعي ذهن جي توجهه جي مشق ڪرڻ سان خدا جي ويجهو ٿيڻ ۾ مدد ملندي آهي، جيڪو شان ۽ شوڪت جو اعليٰ ذريعو آهي، جيئن اهو خدا بابت سوچڻ ۽ ان سان رابطو ڪرڻ ۾ مدد ڪندو آهي.

اهو ضروري آهي ته هفتي ۾ هڪ ڏينهن روحاني اعتڪاف لاءِ وقف ڪيو وڃي (جيڪڏهن ممڪن هجي) خدا جي غور و فڪر لاءِ ۽ سڪون، سڪون ۽ اندروني سڪون جو تجربو ڪرڻ لاءِ. هن طريقي سان گذاريل وقت هفتي جي باقي ڏينهن دوران توهان کي درپيش مشڪلاتن ۽ پريشانين لاءِ هڪ آرامده مرهم هوندو.

هر ڪنهن کي هفتي ۾ هڪ ڏينهن اڪيلائي ۾ يا "روحاني آرام" ۾ گذارڻ جي ضرورت آهي ته جيئن اهي پنهنجي جذباتي زخمن ۽ دردن کي شفا ڏئي سگهن. جڏهن اهو ڏينهن امن، خوشي ۽ اطمينان جو ڏينهن بڻجي ويندو، ته توهان هفتي کان پوءِ هفتي ان جو بي صبري سان انتظار ڪندا.

اڪيلائي عظمت جي قيمت آهي، توهان حيران ٿي ويندا ته هن روحاني پسپائي ۾ توهان جي روح ۾ خدا سان تعلق ذريعي توهان جي ذهن، جسم ۽ روح لاءِ ڪهڙا شاندار نتيجا حاصل ٿيندا. جيڪڏهن توهان سچي خوشي جي

خواهش رکو ٿا، ته توهان کي صبح سوير جاڳڻ کان پوءِ □ رات جو سمهڻ کان اڳ پاڻ کي الاهي امن جي سمنڊ □ غرق ڪرڻ گهرجي.

هندستان جا عالم صرف هڪ ڏينهن جي اڪيلائي جو مشورو نه ڏين ٿا، پر هر ڏينهن چار مخصوص وقتن دوران خاموش مراقبي جي ضرورت تي زور ڏين ٿا. صبح جو، اٿڻ □ ڪنهن کي ڏسڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي سڪون □ امن جو احساس حاصل ڪرڻ گهرجي. منجهند جو، ماڻهوءَ کي لنچ کان اڳ ذهن کي پرسڪون ڪرڻ گهرجي، □ پيهر رات جي ماني کان اڳ امن جي عرصي مان لطف اندوز ٿيڻ گهرجي. آخرڪار، رات جو سمهڻ کان اڳ، ماڻهوءَ کي هڪ ڀيرو ٻيهر امن جي حالت □ داخل ٿيڻ گهرجي.

جيڪي ماڻهو اڪيلائي □ □ انهن چئن روزاني دورن □ خاموشي سان گذارين ٿا، اهي خدا سان هم آهنگيءَ جو تجربو ڪرڻ جا پابند آهن. جيڪي ماڻهو انهن سڀني دورن جو مشاهدو نٿا ڪري سگهن، انهن کي گهٽ □ گهٽ صبح □ شام جا ڪلاڪ ان لاءِ وقف ڪرڻ گهرجن. ائين ڪرڻ سان، انهن جي زندگي بهتري لاءِ تبديل ٿي ويندي، □ اهي سچي خوشي جو تجربو ڪندا؛ تجربو بهترين ثبوت آهي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي بئنڪ اڪائونٽ کي ڀڪڻ لاءِ ڪافي فنڊ جمع ڪرائڻ کان سواءِ چيڪ لکندا □ دستخط ڪندا رهو ٿا، ته توهان جا پئسا ختم ٿي ويندا. اهو ئي توهان جي زندگي تي لاڳو ٿئي ٿو جيڪڏهن توهان جي زندگي جي اڪائونٽ □ امن جي باقاعده جمع نه ٿيندي، توهان جي توانائي ختم ٿي ويندي، توهان جو سڪون ختم ٿي ويندو، □ توهان جي خوشي ختم ٿي ويندي. مختصر □، توهان آخرڪار جذباتي، ذهني، جسماني □ روحاني ديوالي جو شڪار ٿيندا پر خدا تي روزانو گهري مراقبو توهان جي جذباتي اڪائونٽ کي ٻيهر ڀريندو.

هڪ متقي سالڪ روزانو مراقبو ڪندو آهي، پنهنجي دل □ پوري محبت □ خواهش سان خدا سان رابطو ڪندو آهي، ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ جي درخواست ڪندو آهي جيڪڏهن توهان خدا جا عاشق آهيو □ سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ چاهيو ٿا، ته توهان کي پنهنجي ذهن □ جسم کي سندس امن □ غرق ڪرڻ گهرجي، □ زندگي توهان تي مسڪراهٽ ايندي، □ توهان جا معاملا ڪيترن ئي طريقن سان بهتر ٿيندا.

هڪ پرسڪون ماڻهو ڪڏهن ڪڏهن غلطي ڪندو آهي، □ اتي ڪامياب ٿيندو آهي جتي هزارين ٻيا ناڪام ٿين ٿا.

جيڪي خدا بابت نه ٿا سوچين □ نه ئي سندس پرواهه ڪن ٿا، اهي اداس □ بدبخت ٿي وڃن ٿا. اهي چڙچڙا ٿي وڃن ٿا □ هلڻ واري مشين □ تبديل ٿي وڃن ٿا.

حڪمت ۽ امن جو سچ سڪون جي آسمان ۾ اپرندو ۽ توهان جي وجود کي ان جي شفا بخش شعاعن ۾ غسل ڏيندو جيستائين توهان روحاني ڪوشش ڪندا ۽ پنهنجي دل ۾ خدا کي پهرين جڳهه ڏيندا.

هڪ چنڊ سپني تارن کان وڌيڪ روشن چمڪي ٿو سچ، جيڪو ننڍو نظر اچي ٿو، پاڻ کان لکين ڀيرا وڏي علائقي مان اونده کي ختم ڪري ٿو ساڳي طرح، هڪ سٺو ماڻهو، صرف دنيا ۾ رهڻ سان، اهڙيون وائبريشنز خارج ڪري ٿو جيڪي برائي ماڻهن پاران خارج ٿيندڙ وائبريشنز جي هڪ وڏي انگ کي رد ۽ بي اثر ڪري ٿي.

غور و فڪر جو ڏينهن ذهني ۽ جسماني آرام ۽ اندروني سڪون جي پرورش جو ڏينهن پڻ هجڻ گهرجي ڪا به سرگرمي جيڪا حڪمت ۽ سڪون پيدا ڪري ٿي، ان ڏينهن تي هڪ برڪت واري سرگرمي آهي.

والدين جي عزت ڪرڻ جي حوالي سان، پاڪ ڪتابن ۾ انهن سان سٺو سلوڪ ڪرڻ جي سفارش ڪئي وئي آهي: "پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ جي عزت ڪريو" ۽ "والدين سان مهربان ٿيو".

انساني والدين کي خدا جي نمائندن جي حيثيت سان عزت ڏيڻ گهرجي، جنهن انهن کي انسان ذات جي تخليق جي تحفي سان نوازيو آهي. ماءُ خدا جي پاڪ محبت جو مجسمو آهي، چاڪاڻ ته هڪ پيار ڪندڙ ماءُ معاف ڪري ٿي جتي پيو ڪو به معاف نه ڪندو. پيءُ خدا جي حڪمت جو مظهر ۽ سندس ٻارن جو محافظ آهي.

ڪنهن کي به خدا کان سواءِ پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ سان پيار نه ڪرڻ گهرجي، پر سندس حفاظتي ۽ حڪمت واري محبت جي اظهار جي طور تي. اعليٰ الاهي روح ٻار جي مدد لاءِ پيءُ ۽ ماءُ بڻي بڻجي ٿو؛ تنهن ڪري، ان کي والدين ۾ عزت ڏيڻ گهرجي.

صحيفا اسان کي قتل جي خاطر قتل ڪرڻ جي خلاف پڻ صلاح ڏين ٿا، چاڪاڻ ته پوءِ ڪو ماڻهو قاتل بڻجي ويندو آهي. هڪ شخص کي شديد جذبات جي لمحي ۾ ٻئي جي جان نه وٺڻ گهرجي. تنهن هوندي به، جيڪڏهن ٻارن کي خطرو آهي، ته هڪ کي انهن جي حفاظت لاءِ وڙهڻ گهرجي جيڪي خدا انهن کي سونپيا آهن، چاڪاڻ ته اهو هڪ مقدس فرض آهي ته پنهنجي خاندان ۽ ملڪ جو دفاع ڪري.

زنا جي خلاف پابندي جي حوالي سان، جنسي اتحاد جو مثالي مقصد خدا جي صورت ۾ پيدا ڪيل ٻارن جي پيدائش ۾ پاڪ محبت جو اظهار هجڻ گهرجي جيڪو زالون محسوس ڪن ٿيون جيڪي هڪ ٻئي ۾ خدا کي ڏسن ٿيون جيڪي صرف جسماني سطح تي رهن ٿا، سچي محبت يا ان اعليٰ مقصد جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ جنهن لاءِ جنسي خواهش پيدا ڪئي وئي هئي، هن حڪم جي مطابق زنا ڪن ٿا. هن صورت ۾، اهي جانورن کان

مختلف نه آهن جيڪي پنهنجي جنسي خواهش کي پورو ڪن ٿا □ پوءِ پنهنجي رستي تي هلن ٿا.

خدا مردن □ عورتن □ هي تخليقي ڊرائيو پيدا ڪئي ته جيئن شادي شده زندگي □ سچي باهمي محبت پيدا ٿئي □ ان جو اظهار ٿئي، □ ان کي ٻي صورت □ غلط استعمال نه ڪيو وڃي، بلڪه هڪ مقدس سرگرمي □ علم □ تبديل ڪيو وڃي.

جيڪڏهن توهان پنهنجي وجود □ جنسي طاقت کي ڪنٽرول □ ورهائي سگهو ٿا، ته پوءِ توهان لکڻ، ڊرائنگ، يا بيشمار ٻين طريقن سان پوشيده صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ لاءِ عظيم ذهني صلاحيتون پيدا ڪري سگهندا.

□ جڏهن توهان آخرڪار تخليقي سرگرمي کي ڪنٽرول ڪرڻ □ روحاني طور تي تبديل ڪرڻ جي قابل ٿي ويندا، ته توهان کي وڏي امن، وڏي محبت، □ وڌندڙ روحاني خوشي جو تجربو ٿيندو.

بزرگ □ روحاني اڳواڻ جن پنهنجي جنسي سرگرمي کي روحاني طور تي تبديل ڪيو آهي اهي ديو آهن جيڪي دنيا □ □ سچائي جي باطني ڳولا □ حيرت انگيز □ حيرت انگيز ڪارناما انجام ڏيڻ جي قابل آهن.

تنهن ڪري، جنسي خواهش جو سڀ کان وڏو استعمال ان جي طاقت کي بلند ڪرڻ آهي، يعني، ان جي توانائي کي هڪ اعليٰ مقصد ڏانهن منتقل ڪرڻ لاءِ ته جيئن حڪمت، بلند آدرش □ روحاني اصول ظاهر ڪري سگهجن. ڪنهن کي به جنسي خيالن مان خوشي حاصل نه ڪرڻ گهرجي يا منع ڪيل شين جي خواهش نه ڪرڻ گهرجي. جڏهن هن قسم جو خود قابو حاصل ڪيو ويندو آهي، ته پوءِ جنسي جماع □ ان جي اعليٰ مقصد تي هڪ مضبوط نقطه نظر هوندو.

جنسي معاملن جي غلامي □ رهڻ جو مطلب آهي صحت، خود ضابطو، □ ذهني سڪون وڃائڻ، □ مختصر □، خوشي جا اهي سڀئي عنصر جيڪي هڪ شخص کي گهربل آهن.

پاڪ ڪتاب اسان کي چوري نه ڪرڻ جي تلقين ڪن ٿا جيڪڏهن هڪ هزار ماڻهن جو هڪ گروهه هڪ ٻئي کان چوري ڪري، ته هر هڪ جا 999 دشمن هوندا تنهن ڪري، ڪنهن کي به ٻين جي حقن جي خلاف ورزي نه ڪرڻ گهرجي، نه ئي انهن جي زمين، امن، پيار، وقار، يا انهن جي ڪنهن به مادي يا روحاني ملڪيت تي قبضو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن توهان کي اهو ونڻ جي خواهش محسوس نه ٿئي جيڪا توهان جي ناهي، جيڪا توهان کي ضرورت آهي يا خواهش توهان وٽ ايندي. چوري سڀ کان پهريان ذهن □ پيدا ٿئي ٿي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين سان حسد ڪرڻ شروع ڪري ٿو. بدنيتي جي خواهشن جا ٻج ذهن مان اُڇلڻ گهرجن. روحاني پرهيزگاري جو طريقو آهي پوءِ، هڪ شخص قدرتي طور تي ڪثرت کي راغب ڪندو، □ برڪتون

انهن ذريعن کان وهنديون جيڪي اهي ڄاڻن ٿا ۽ ذريعن کان جيڪي اهي نه ڄاڻن ٿا. هي هڪ بي عيب الاهي قانون آهي جيئن چور ۽ خود غرض ماڻهن لاءِ، اهي پنهنجي زندگي مادي ملڪيت جي پٺيان ڊوڙڻ ۾ گذاريندا آهن، انهن جون نظرون هميشه ٻين وٽ چا آهي، جيتوڻيڪ انهن جا پنهنجا خزانا سون سان ڀريل هجن.

جيستائين مادي خود غرضي کي ڇڏي نه ڏنو وڃي، دنيا خوشي کي نه ڄاڻي سگهي.

خوشي صرف روحاني تعاون ذريعي ايندي آهي. اهو تڏهن ايندو آهي جڏهن ڪو ماڻهو ٻين جي ضرورتن کي پنهنجي وانگر محسوس ڪندو آهي ۽ ٻين لاءِ ائين ڪم ڪندو آهي جيئن اهي پاڻ لاءِ ڪم ڪندا آهن.

ٻيو اهم حڪم اهو آهي ته ڪوڙي شاهدي ڏيڻ کان پاسو ڪيو وڃي سچ کي ٽوڙي مروڙي پيش ڪرڻ سان ڪنهن کي نقصان پهچائڻ سماجي هم آهنگي کي خراب ڪرڻ جو هڪ ٻيو طريقو آهي جيڪڏهن ڪو چاهي ٿو ته ان سان سٺو سلوڪ ڪيو وڃي، ته ان کي ٻين سان ان مطابق سلوڪ ڪرڻ گهرجي. سچ هميشه ٻڌايو وڃي، پر سچ بيان ڪرڻ ۽ صرف حقيقتون بيان ڪرڻ ۾ فرق ڪرڻ گهرجي. ڪنهن کي لنگڙو يا انڌو قرار ڏيڻ ڏکوئيندڙ ۽ نقصانڪار آهي. ڪنهن کي ٻين جي جذبات جو خيال رکڻ گهرجي ۽ انهن کي شرمسار ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي. ساڳيءَ طرح، اهڙو سچ ظاهر ڪرڻ جيڪو ڪنهن کي نيڪ مقصد کان سواءِ خيانت ڪري، اهو پڻ غلط آهي. ٻئي طرف، سچ ٻڌائڻ کان بچڻ لاءِ ڪوڙ نه ڳالهائڻ گهرجي؛ بلڪه، ڪو ماڻهو ڪجهه حالتن ۾ خاموش رهي سگهي ٿو ته جيئن ٻين کي شرمسار يا نقصان نه پهچي.

حسد کان هوشيار رهڻ گهرجي، هڪ تباهي ڪندڙ بيماري جيڪا روح جي سڪون کي کائي ٿي. جيترو وڌيڪ ماڻهو ٻين جي ملڪيت جي خواهش ڪندو، اوترو ئي سندس ناخوشي ۽ مصيبت وڌندي ويندي. حسد ڪندڙ ماڻهو هڪ پريشان زندگي گذاريندو آهي، ڪڏهن به سڪون جو ذائقو نه ڄاڻندو آهي. انهن لاءِ بهتر آهي ته اهي پاڻ جو احترام ڪن، پاڻ تي ڀروسو ڪن، ۽ اندروني روحاني دولت جي ڳولا ڪن.

ڪنهن به شخص جي عزت ۽ اندروني قدر ان کان تمام گهٽي آهي جيڪا هو چاهي ٿو يا چاهي ٿو ته هو حاصل ڪري. خدا هر انسان ۾ اهڙي طرح ظاهر ٿئي ٿو جيڪو ڪنهن ٻئي انسان ۾ ظاهر نٿو ٿئي. انهن جو چهرو ڪنهن ٻئي جهڙو ناهي، ۽ انهن جو روح ڪنهن ٻئي جهڙو ناهي، ڇاڪاڻ ته انهن جي اندر سيني تخليقن جو سڀ کان وڏو خزانو آهي - ۽ اهو سڀ کان وڏو خزانو خدا آهي.

اسين چاهيون ٿا ته اسان جون زندگيون نيڪ ڪمن سان چمڪنديون ۽ ڦُلنديون رهن، خوشي ۽ مسرت سان خوشبودار هجن، ۽ انهن جي ياد ۾ هميشه لاءِ زنده رهن جيڪي اسان جي تعريف ڪن ٿا.

جڏهن ڪو ماڻهو صحيح ايمان رکي ٿو ۽ ان مطابق عمل ڪري ٿو، ته هو انهن کان وڌيڪ خوش هوندو آهي جن ۾ ايمان جي کوٽ آهي ۽ زندگي جي جنگ ۾ پنهنجا فرض ادا نه ٿا ڪن.

مضبوط ايمان ۽ نيڪ عمل (نيڪ مقصدن ۽ نيڪ نيتن جي مدد سان) هميشه اتي موجود آهن جتي خوشي موجود آهي، ۽ جتي خوشي غير حاضر آهي اتي گم ٿي ويندا آهن ان مان، اسان اهو نتيجو ڪڍي سگهون ٿا ته اهي خوشي لاءِ به ضروري شرط آهن، جيڪي انهن کان سواءِ حاصل نه ٿي سگهن جيڪي خوشي جي خواهش رکن ٿا انهن کي صرف اهي به بنيادي عنصر هجڻ گهرجن، جيڪي ان جا بنياد ۽ ٿنڀا آهن.

انسان ڪائنات جي لامحدود حصن کي پنهنجي مرضي سان ڪنٽرول، تبديل يا ختم نٿو ڪري سگهي. اهي جزا انساني زندگي جي بناوت سان پيچيده طور تي ڳنڍيل آهن، ۽ انسان انهن کان الڳ ٿي ڪم نٿا ڪري سگهن. تنهن هوندي به، انسان پنهنجن ذهنن کي ڪنٽرول ڪري سگهي ٿو ته جيئن انهن حصن سان مطابقت پيدا ڪري سگهجي ۽ انهن کان نقصان پهچڻ کان بچي سگهجي.

اسان جا ابا ڏاڏا اسان کان وڌيڪ خوش هئا ان ڪري نه ته انهن وٽ هاڻي اسان کان وڌيڪ دنياوي شيون ۽ خوشيون هيون، يا ان ڪري جو اهي زندگي جي مسئلن سان گهٽ متاثر ٿيا هئا، پر ان ڪري جو انهن وٽ نفسياتي توازن هو جيڪو انهن کي آرام، سڪون، اطمينان ۽ مختصر خوشي ڏيندو هو.

انهن پنهنجي خوشي لاءِ ٻاهرين حالتن تي انحصار نه ڪيو، ۽ نه ئي اهي ٻاهرين حالتن جي تابع ٿيا جيڪي انهن کان اها کسي وٺندا. انهن جي آرام، امن، خوشي ۽ اطمينان جا احساس قدرتي، عام، صحتمند ۽ دائمي هئا. جيڪڏهن اسان خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا ته اسان کي به انهن جذبن کي پيدا ڪرڻ گهرجي ۽ اسان مان ڪير نٿو ڪري؟

قسمت آزاد مرضي يا پسند جي آزادي جي ماضي جي مشق جو نتيجو آهي اسان جي آزاد مرضي جي ماضي جي طريقن ذريعي، اسان پاڻ تي قسمت ۽ تقدير آندي آهي ۽ اڳيندا رهندا آهيون تنهن هوندي به، اسان ماضي

سان پابند نه آهيون، ۽ نه ئي اسان هميشه لاءِ پنهنجن عملن جي نتيجن کان مجبور آهيون جيڪڏهن اسان چاهيون ٿا ۽ پنهنجي رستي کي درست ڪرڻ ۽ پنهنجي فصل جي معيار کي بهتر بڻائڻ جي ڪوشش ڪريون ٿا ته اسان جيڪو پوکيو آهي ان کي رد ڪري سگهون ٿا ۽ جيڪو اسان لکيو آهي ان کي ختم ڪري سگهون ٿا.

جيڪڏهن اسان ڏکوئيندڙ نتيجن وارن عملن جي ٻج کي ختم ڪريون ۽ انهن جي جاءِ تي روح جي فطرت لاءِ وڌيڪ مناسب ٻج پوکيون، ته پوءِ اسان ضرور روح جي مٽيءَ ۾ پوکيل انهن سٺن ٻجن مان خوشي جا ميوا حاصل ڪنداسين. جيڪڏهن اسان وڌيڪ خوشي حاصل ڪرڻ چاهيون ٿا يا ڏک ۽ درد کي گهٽائڻ چاهيون ٿا ته اسان کي هاڻي، هاڻي نه پر سڀاڻي آزاد مرضي جو استعمال ڪرڻ گهرجي.

تنهن ڪري، خوشي جون حالتون انسان جي اندر آهن، ۽ هن کي صرف ان مساوات سان سنجيدگيءَ سان معاملو ڪرڻو آهي جيڪو غلطي نه ڪري، ۽ نتيجا هن جي حق ۾ هوندا جيڪڏهن هو بهترين جائزو وٺندو ۽ ان سان معاملو ڪندو.

اي خداوند، منهنجو وجود تنهنجي جانداريءَ سان پرجي وڃي، منهنجو دل تنهنجي تسلي ۽ رحمدل موجودگيءَ سان، منهنجو ذهن تنهنجي حڪمت سان، ۽ منهنجو روح تنهنجي الاهي آگاهي سان پرجي وڃي.

توهان جي دلين جي مٽيءَ ۾، پيار جا ٻج اُپرن ٿا، انهن ٻجن کي آفاقي پيار ۽ آفاقي رحم جي پاڻيءَ سان سيراب ڪريو.

ذهن جي طاقت لامحدود آهي ۽ ان مطابق، جيڪڏهن توهان ڪنهن به موضوع تي ڪافي غور ڪيو ٿا، ته توهان کي ان موضوع سان لاڳاپيل ڪنهن به سوال جو جواب ملندو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو سڀ ڪم ۽ سرگرميون ٻين جي خدمت لاءِ وقف ڪري ٿو ۽ انهن کي مطمئن ذهنيت سان پورو ڪري ٿو، ته پوءِ هو واقعي غور ۽ شڪرگذاري جا مستحق آهن.

اسان کي هڪ طرفو نه هجڻ گهرجي بلڪه، اسان کي پنهنجي سرگرمين کي متوازن ڪرڻ گهرجي ۽ هر هڪ جي اهميت مطابق پنهنجي ڪم ۽ فرضن کي ترجيح ڏيڻ گهرجي.

فرض اهو عمل آهي جيڪو هڪ شخص خوشي سان ڪري ٿو ۽ مادي فائدي لاءِ نه، ۽ روحاني ۽ اخلاقي فرض زندگي ۾ پهرين نمبر تي اچڻ گهرجي.

هر انسان ۾ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي انهن وٽ سڀ ضروري طاقتون آهن ذهن پاڻ هڪ اعليٰ طاقت آهي، ۽ ان کي پراڻين ۽ پابندين وارين عادتن ۽ تصورن کان آزاد ٿيڻ گهرجي.

انساني زندگي تي سيارن ۽ تارن جو اثر سيارن ۽ انساني جسمن جي وچ ۾ ڪشش ۽ رد ڪرڻ جي مداخلت ڪندڙ قوتن جي ڪري آهي.

بچڙا خيال انسان کي هڪ نقصانڪار ماحول ڏانهن وٺي ويندا آهن جتي هو پنهنجي خواهشن مطابق پاڻ کي ظاهر ڪري سگهي ٿو جڏهن ته، هڪ شخص پنهنجي سوچن ۽ شعور کي ارادي جي طاقت ذريعي تبديل ڪري سگهي ٿو، ۽ نتيجي طور، پنهنجو ماحول جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڊگهي وقت تائين نقصانڪار ماحول ۾ رهي ٿو، ته اهو ماحول انهن تي لاشعوري طور تي اثر انداز ٿيڻ شروع ڪري ٿو. وقت سان گڏ، اهي هڪ صحتمند ۽ صحتمند ماحول چونڊڻ جي پنهنجي آزادي کي مڪمل طور تي وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ ان نقصانڪار ماحول جي منفي اثرن جي تابع ٿي ويندا آهن. ٻئي طرف، مضبوط ارادي وارا ماڻهو خدا سان هم آهنگ آهن.

مرڪوز ذهن جي توانائي

جڏهن توهان سج جي روشني کي ميگنيفائنگ شيشي ذريعي هڪ ننڍڙي نقطي تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته اها گرمي پيدا ڪندي آهي، ۽ اها گرمي ڪاٺ، ڪپڙو، ڪاغذ ۽ ٻين شين کي باهه ڏئي سگهي ٿي. ساڳئي طرح، جڏهن توهان پنهنجي ذهن کي صحيح طور تي مرڪوز ڪندا آهيو، ته ان جي مرڪوز توانائي هر ناڪامي جي پويان شڪ جي پاڙن کي ساڙي سگهي ٿي ۽ حڪمت جي روشني کي روشنيءَ سان چمڪائڻ جي اجازت ڏئي ٿي.

جڏهن ذهن خدا سان هم آهنگ ٿي ويندو آهي، جيڪو سڀني نيڪين جو سرچشمو ۽ سڀني برڪت واري طاقت جو سرچشمو آهي، اهو الاهي موجودگي کان واقف ٿي ويندو آهي ۽ ڪاميابي جا سڀئي عنصر رکي ٿو. اهي عنصر خدا جي بيشمار طاقت سان ويجهي سان ڳنڍيل آهن، ڪنهن به ميدان ۾ ڪاميابي لاءِ نوان موقعا پيدا ڪرڻ جي قابل آهن.

مشڪلاتون ۽ مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت ۽ جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ۽ ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن جي شعور جي مٽي ۾ جڙيل آهن، هڪ ٻوٽي ۾ ڦُٽي پون ٿا ۽ ميوو ڏين ٿا جيڪو انهن خيالن ۽ ڪمن جي خاصيتن کي ظاهر ڪري ٿو.

آزمائشون ۽ مصيبتون ڪنهن به شخص کي ٽوڙڻ يا ان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ نه ايندي‌ون آهن، پر انهن کي خدا جي عظمت جي تعريف ڪرڻ ۽ سندس قانونن جو احترام ڪرڻ لاءِ ايندي‌ون آهن، جن جي ذريعي

اهي سچي خوشي حاصل ڪري سگهن ٿا. خدا اهي سخت آزمائشون نه موڪليندو آهي ڇاڪاڻ ته اهي بنيادي طور تي انساني تخليق جون آهن. انسانيت کان جيڪو ڪجهه گهربل آهي اهو آهي ته ان جي شعور کي غفلت جي ننڊ مان جاڳايو وڃي جهالت جي اونداهي مان علم جي روشنيء اچي.

گھڻو ڪري، اسان جا حواس اسان کي عارضي خوشين جو واعدو ڪن ٿا پر آخرڪار اسان کي ڏکهي تڪليف ڏک ڏين ٿا سچي نيڪي خوشي، جيتوڻيڪ، ٿورو واعدو ڪن ٿا، پر آخرڪار اسان کي خالص دائمي خوشي ڏين ٿا اهو ئي سبب آهي جو مان اندروني، دائمي خوشي کي سچي خوشي سمجهان ٿو، عارضي حسي خوشين کي صرف لطف اندوزي سمجهان ٿو.

جڏهن توهان خلا لکين ميل پري سج کي ڏسندا آهيو، ته اهو تمام وڏو تارو اسان جي ڌرتيءَ کان تمام ننڍو نظر ايندو آهي.

جڏهن ته، زمين جو قطر تقريباً 7,900 ميل آهي، جڏهن ته سج جو قطر ڌرتيءَ کان سؤ ڀيرا وڏيک آهي. جيڪڏهن توهان اسان جي ڌرتيءَ کي سڌو سنئون سج جي سامهون رکي سگهو ٿا، ته اهو سج جي مقابلي هڪ ننڍڙي نقطي وانگر نظر ايندو.

فرض ڪريو ته طاقتور شمسي ميدان وڌندو وڌندو پيو وڃي جيستائين ان جو تمام وڏو مقدار سڄي نيري آسمان کي نگل نه وڃي. اسان جيڪو آسمان ڏسون ٿا اهو صرف هڪ ننڍڙو حصو آهي، حقيقت هڪ ننڍڙو ٽڪرو، ان خلا جو جيڪو لامحدود ڪائنات پکڙيل آهي.

جيتوڻيڪ سج لامحدود طور تي خلا ڦهلندو پکڙجي ويندو رهي، تڏهن به اهو لامحدوديت کي گهيرو نه ڪري سگهندو.

ننڍي محدود هجڻ جو ڪائناتي وهم ذهن کي محدود ڪري ٿو ان ڪائناتي وسعت کي سمجهڻ کان روڪي ٿو.

هي مڪمل خالي ڪٿان آيو، ان جون حدون ڪٿي آهن؟

جيڪو طول و عرض يا ماپ جو تابع نه آهي، جنهن جي ڪا حد يا اصل ناهي، اهو خدا آهي، جيڪو هر هنڌ موجود آهي خلا جي سڀ کان پري تائين موجود آهي. هو ڏورانهن، ڏورانهن تارن آهي جيئن اهو توهان منهنجي اندر موجود آهي، اهو شعوري طور تي هر جڳهه کان واقف آهي جيڪا ان تي قبضو ڪري ٿي، چاهي ڪيترو به ننڍو هجي يا وڏو.

ماضي گھڻو ڪري انسانيت لاءِ اڻڄاڻ آهي، سواءِ ڪجهه چونڊيل روشن خيال ماڻهن جي، پر ماضي جي اسان جي اڻڄاڻائي پڻ اسان جي فائدي لاءِ آهي ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن اسان کي اهو سڀ ڪجهه معلوم هجي جيڪو اسان هن زندگي ۾ گذريل زندگي ۾ ڪيو آهي، ته اسان پنهنجي عملن جي وڏي مقدار کان مغلوب ۽ مڪمل طور تي حيران ٿي وڃون ها. اسان جي مرضي شايد صدمي کان مفلوج ٿي وڃي، اسان کي اسان جي تعاقب کي جاري رکڻ جي قابل نه بڻائي ۽ اسان کي مايوسي جو شڪار ڇڏي. هن دنياوي زندگي ۾ به، وسارڻ خدا جي طرفان هڪ نعمت آهي، جيڪا اسان جي سوچن ۽ جذبات کي ماضي جي يادن، خاص طور تي تلخ ۽ ڏکوئيندڙ يادن، سان پريل ٿيڻ کان روڪي ٿي. خوشقسمتيءَ سان، اسان جي اندر الاهي چمڪ مسلسل اميد ۽ زندگي جي لامتنا□ى سفر کي جاري رکڻ جي خواهش سان چمڪي ٿي. اسان کي انهن ٻن نعمتن لاءِ خدا جو شڪر ادا ڪرڻ گهرجي: ماضي کي وسارڻ جي صلاحيت ۽ مستقبل لاءِ اميد.

اسان کي اهو نتيجو نه ڪڍڻ گهرجي ته قسمت آزاد مرضي جي راهه ۾ رڪاوٽون وجهي ٿي، تنهن هوندي به، اسان کي انهن منفي اثرن جي مزاحمت ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪرڻ گهرجي جيڪي گهڻا ماڻهو قسمت ۽ تقدير سان منسوب ڪن ٿا، ۽ پنهنجي اندروني عقيدن جي مطابق پنهنجي پسند جي آزادي کي استعمال ڪرڻ گهرجي، بشرطيڪ اهي عقيدا مضبوط ايمان تي ٻڌل هجن ۽ خدائي قانونن تي ٻڌل هجن، جن کان سواءِ ڪو به ماڻهو سچي خوشي جو مزو نه ٿو وٺي سگهي.

جڏهن اسان ڪو ڪم شروع ڪريون ٿا، ته اسان کي خراب حالتن کان ڊڄڻ نه گهرجي، پر ان جي بدران پوري يقين سان پراميد رهڻ گهرجي ته مرضي جي استعمال ۾ پسند جي آزادي جي استعمال جي رستي ۾ ڪجهه به رڪاوٽ نه ٿو بڻجي سگهي.

انسان اڪثر ڪري درياءَ جي مٿاڇري تي ترندڙ پن وانگر هوندا آهن، ۽ انهن کي پاڻ کي خودڪار عادتن جي وهڪري مان ڪڍڻو پوندو آهي جيڪو

انهن کي وهم ۾ تباهي جي آبشارن ڏانهن وٺي ويندو آهي. گھٽا ماڻهو لاتعلق نظر اچن ٿا ۾ پاڻ کي وهڪري ۾ وهڻ جي اجازت ڏين ٿا.

جيڪڏهن اسان پنهنجو مقصد حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿيون ٿا، ته اهو قابل قبول آهي ته اهو تسليم ڪيو وڃي ته اسان جي پنهنجي ٿاهيل رڪاوٽون هيون جيڪي اسان کي ان تائين پهچڻ کان روڪي رهيون هيون. اسان کي پنهنجي گهربل نتيجي حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ڪوشش کي ثابت قدم رهڻ گهرجي ۾ پيٽو ڪرڻ گهرجي. اسان کي پاڻ کي اهو به يقين ڏيارڻ گهرجي ته رڪاوٽون ۾ چئلينج ڪيترا به مضبوط ۾ خوفناڪ هجن، اسان وٽ اجا تائين انهن تي قابو پائڻ جي طاقت آهي جيتوڻيڪ اسان پنهنجي سپني ڪوشش جي باوجود ناڪام ٿيون، مايوسي يا مايوسي جي ڪا ضرورت ناهي، جيستائين اسان سمجهون ٿا ته انساني مرضي تقدير کان وڌيڪ مضبوط آهي، جيڪا اسان جي پنهنجي ٿاهيل آهي. تنهن ڪري، اسان کي ڪوشش ڪرڻ بند نه ڪرڻ گهرجي، پلي ڪيترا پيرا اسان ناڪام ٿيون، چاڪاڻ ته هميشه دروازا کليل آهن. اسان کي صرف ڪوشش جاري رکڻ گهرجي ۾ ڪوشش کي ورجائڻ گهرجي جيستائين ڪاميابي اسان کي نه ملي. خدا اسان کي مدد فراهم ڪندو جيستائين اسان هن تي پروسو ڪندا آهيون ۾ ضروري ڪوشش ڪندا آهيون [جيڪو رستو تي هلندو آهي اهو منزل تي پهچندو، ۾ جيڪو خدا تي پروسو ڪندو آهي اهو مايوس نه ٿيندو]

جڏهن ڪو ماڻهو شدت ۾ مسلسل ڪنهن شيءِ جي خواهش ڪندو آهي، ته اها خواهش ڪڏهن به انهن جي شعور کي نه ڇڏيندي آهي، اهي ڪٿي به وڃن ۾ انهن جا ڪهڙا به ڪم هجن، پنهنجي مسلسل ۾ بي صبري واري سرگرمي ذريعي، اها خواهش وڏي عزم ۾ توانائي رکي ٿي. هي اندروني وسوسو مشيني دعا کان وڌيڪ طاقتور ۾ اثرائتو آهي، جيڪو صرف چپن کي هلائي ٿو. اهڙي طرح جيڪي خدا سان پيار ڪن ٿا اهي عمل ڪن ٿا. اهي سندس لاءِ پنهنجي محبت کي مسلسل سرگوشي ڪندا آهن، انهن جا دل جا وسوسا انهن جي روزاني سرگرمين دوران پڌڻ ۾ نه ايندا آهن. هي دل جا وسوسا انهن کي پريشان نه ڪندا آهن يا انهن جي پين فرضن سان ٽڪراءُ نه ڪندا آهن جيئن جيئن خدا لاءِ انهن جي خواهش وڌندي آهي، انهن جي محبت ان لاءِ گهري ۾ تيز ٿيندي ويندي آهي، جيستائين اهي سندس موجودگي جو تجربو نه ڪندا آهن ۾ روح جي اک سان سندس روشني کي ڏسندا آهن. اهي زبردست خوشي جو مزو چکندا آهن ۾ بيان کان ٻاهر امن محسوس ڪندا آهن.

خدا اسان کي زندگي □ گهربل سبق موڪلي ٿو ته جيئن اسان انهن مان فائدو حاصل ڪري سگهون □ سمجهه □ تجربو حاصل ڪري سگهون. جيڪو به انهن سبقن کان پاسو ڪندو اهو انهن کي سکڻ تي مجبور ٿيندو، پلي ان □ ڪيترو به وقت لڳي.

هر آزمائش هڪ دوست آهي جيڪڏهن اسان ان مان سکيو، □ هڪ ظالم آمر جيڪڏهن اسان موقعو ضايع ڪريون □ ان کي شڪايت، ناراضگي □ خراب فيصلي سان غلط استعمال ڪريون.

جڏهن اسان وٽ صحيح سمجهه □ زندگي ڏانهن صحيح رويو هوندو آهي، ته اهو خوبصورت □ پيچيدگين کان پاڪ ٿي ويندو آهي.

-

نفسياتي ڪيس

ڪو به ماڻهو هميشه لاءِ خوشي جي لهرن تي سوار نه ٿو رهي سگهي، غم جي طوفاني پاڻيءَ □ غرق، يا بوريت جي کوٽائي □ غرق، هن تڪراري ٻتي دنيا □، عام ماڻهو اُتل پتل جو شڪار رهي ٿو - خوشي جي لهرن تي اڀرندو، بي حسي جي اوندهه □ ٻڏي ويندو، □ اداسي جي تيز لهرن □ ڦاٿل - شعور جي ڪنهن ٻئي حالت جو تجربو گهٽ ئي ڪندو آهي.

حالتن کي هن طريقي سان پنهنجي سوچن کي متاثر ڪرڻ جي اجازت ڏيڻ جو مطلب آهي ته پنهنجي مرضي کي هڪ موهيندڙ □ هميشه بدلجندڙ قسمت جي حوالي ڪرڻ. هڪ ڪامياب □ ڀرپور زندگي گذارڻ لاءِ هڪ شخص کي ذهني توازن جي ضرورت آهي، □ اهو صرف مرڪوز سوچ □ پنهنجي جذباتي صلاحيتن تي ڪنٽرول ذريعي حاصل ڪري سگهجي ٿو.

وقت سان گڏ سڀ ڪان ڳُجها ڏک به پرجي ويندا آهن، تنهن ڪري اسان جي زندگي جي هر ڏينهن غم تي ويهڻ جو ڪو به مطلب ناهي ڪنهن پياري جي نقصان تي مسلسل غم ڪرڻ نه انهن ڪي نه ئي اسان ڪي مدد ڏيندو آهي، اهو ڪجهه به تبديل نٿو ڪري. ساڳي طرح، احساس ڪمتري پيدا ڪرڻ يا ماضي جي غلطين يا ناڪامين جي سزا ڏيڻ غير پيداواري آهي؛ اهو صرف زندگي ڪي ڏڪوئيندڙ بڻائي ٿو ذهني صلاحيتن ڪي دٻائي ٿو.

اسان ڪي پاڻ ڪي بورنگ معمول جي ڪڏ نه ڦاسڻ گهرجي، چاڪاڻ ته اها هڪ نفسياتي حالت آهي جيڪا آرامده ناهي، چاڪاڻ ته اها ذهن ڪي پريشان ڪري ٿي پوشيده صلاحيتن ڪي بي حسي جي پٽي ساڙي ٿي.

ناڪامي ڪي پاڙن ڪان ختم ڪرڻ گهرجي، زندگي جي ٻنين ڪي محنت عزم سان جوتڻ گهرجي نيڪي جا ٻج پوکڻ گهرجن ته جيئن خدا جي مدد سان پرپور فصل حاصل ڪري سگهجي.

اهڙو ڪم ڪريو جيڪو اڳ ڪنهن نه ڪيو هجي - اهڙو ڪم جيڪو دنيا ڪي حيران ڪري ڇڏي ڏيکاريو ته خدا جي تخليقي طاقت توهان جي ذريعي ڪم ڪري رهي آهي.

پرسڪون نيڪ مزاج ماڻهو اسان جي سوچن ڪي مقناطيسي صحتمند بڻائڻ مدد ڪن ٿا. اهو طئي ڪرڻ ڏکيو ناهي ته ڪو ماڻهو پنهنجي ذهني پرورش پرامن ماحول مان حاصل ڪري ٿو يا خلل واري ماحول مان. پريشاني، پريشاني مونجهارو سڀ غلط قسم جي ماڻهن سان گڏ رهڻ جي ڪري پيدا ٿين ٿا، چاهي اهي دوست هجن يا مائٽ، جيڪي پريشان ڪندڙ خيالن پريشان مزاج جو سبب بڻجن ٿا.

جسم جسماني کاڌي مان توانائي سرگرمي حاصل ڪري ٿو، جڏهن ته مقناطيسي کاڌو جسم ذهن ٻنهي ڪي توانائي جي چارج فراهم ڪري ٿو جيڪي مضبوط مائع کاڌي جي پيٽ هضم ڪرڻ آسان آهن جيڪي آساني سان زنده توانائي تبديل نه ٿي سگهن.

جڏهن توهان جهالت کي دانائي □، ڪمزوري □ ڪمزوري کي صحت □ جوش □ تبديل ڪري سگهو ٿا، □ اعتماد □ دليري سان - جيتوٽيڪ اڪيلو - زندگي جي رستن تي هلندا، □ هڪ زنده □ بيدار ضمير رکڻ □ اندروني خوشي ڳوليندا، □ خدا جي انصاف تي بيحد ايمان □ غلط تي حق □ وهم تي سچ جي فتح، □ جڏهن توهان روزانو پنهنجي خيالن کي اعليٰ □ وڌيڪ سڌريل سطحن تائين بلند ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا، □ هڪ پيار ڪندڙ □ شڪرگذار دل □ ٻين لاءِ نيڪ ارادا رکندا، ته توهان جي ذهنيۃ پرورش مقناطيسي ٿي ويندي، □ توهان پاڻ ڏانهن اهيۃ سڀ ڪجهه متوجه ڪندا جيڪي خوبصورت □ فائديمند آهن - شيون، ماڻهو، □ حالتون - جيڪي سيڪيورٽي □ حفاظت جي ڪنارن ڏانهن توهان جي سفر کي جاري رکڻ لاءِ ضروري آهن. □ آخر □، جڏهن توهان ڪوشش ڪندا ته جيڪو توهان کي گهربل آهي اهو حاصل ڪريو □ جيڪو خدا مهيا ڪري ٿو ان سان مطمئن آهيو، توهان روح □ امير □ انهن کان وڌيڪ مطمئن هوندا جيڪي دنياوي خواهشن □ مبتلا آهن □ ان جي عارضي خوشين لاءِ لالچي آهن.

رحم اهو پل آهي جيڪو هر روح کي ٻين روحن سان ڳنڍي ٿو رحم هر دل جو دروازو آهي

جڏهن ڪو ماڻهو خدا کي ڳولي ٿو، جيڪو ٻين سڀني کان وڌيڪ واحد سچو دوست آهي، ته سڀني انساني رشتن □ حقيقي دوستيۃ قائم ڪرڻ ممڪن ٿي ويندو آهي - خانداني، پائيپي، ازدواجيۃ □ روحاني دوستيۃ ازدواجي رشتن □ هڪ اهمۃ عنصر آهي، □ ذهنيۃ □ جذباتي ويجهڙائي، روحاني ڪشش جو احساس، □ سچو پيار ترجيح هجڻ گهرجي. جيڪي سچي محبت □ جسماني ڪشش جي وچ □ فرق ڪرڻ □ ناڪام ٿين ٿا، اهي بار بار مايوس ٿين ٿا.

جڏهن شادي اعليٰ آدرشن □ باهمي احترامۃ تي قائم ٿئي ٿي، ته اها ٻن پيار ڪندڙ □ تعاون ڪندڙ روحن جي وچ □ هڪ خوشگوار □ ڪامياب اتحاد بڻجي ٿي جيڪي هڪ ٻئي جي زندگي جي بار کي گهٽ ڪن ٿا □ باهمي همدردي □ دوستانه سمجهه سان زندگي گذارڻ جي پريشانين کي ختم ڪن ٿا.

جيستائين مان پين جي سوچن ۽ عملن کي مون تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏيان، ڪو به مون کي ڪنٽرول نٿو ڪري سگهي يا منهنجي مرضي کي ختم نٿو ڪري سگهي.
جيڪڏهن توهان پنهنجي سوچ کي مادي تائين محدود رکو ٿا، ته توهان هر شيءِ کي مادي نقطه نظر کان ڏسندا پر هڪ ڀيرو توهان پنهنجي شعور کي روحاني شعور جي حالت تائين بلند ڪيو ٿا، ته توهان خدا جي روشني جي وسيع وهڪري کي سپني مادي کان ٻاهر وهندي ڏسندا، ۽ توهان هر شيءِ کي روحاني نقطه نظر کان ڏسندا.

اي منهنجا مالڪ، مون کي احساس آهي ته مون وٽ پنهنجين صلاحيتن کي ڳولڻ ۽ پنهنجي روحاني صلاحيت کي دريافت ڪرڻ جو هڪ لامحدود موقعو آهي اڄ مان پنهنجن خيالن کي اميد سان ڀريندس ۽ پاڻ کي ناخوشگوار تجربن کان الڳ ڪندس مان اهو مشق ڪندس جيڪو منهنجي جسم، ذهن ۽ روح کي متوازن ۽ هم آهنگ طريقي سان پرورش ڪندو.

مان مادي وابستگين کي اعليٰ خواهشن سان تبديل ڪندس.
۽ مون کي احساس ٿيندو ته وفادار روح هميشه مون سان گڏ آهي.

زندگي ۽ موت جو رقص هميشه موجود آهي، پر مان پنهنجي روحاني سڃاڻپ کي بچائيندي هميشه لاءِ پاڻ کي آزاد ڪندس ۽ جڏهن مان آزمائشن ۽ مصيبتن جي طوفانن کي منهن ڏيندس، ته مان پنهنجي روحاني ٻيڙيءَ ۾ زندگي جي سمنڊ پار محفوظ، الاهي ڪنارن ڏانهن سفر ڪندس.

جڏهن مان ڪم ڪندس ۽ تخليق ڪندس، مون کي ياد رهندو ته خدا منهنجي ذريعي ڪم ڪري رهيو آهي، هو ڪائنات جو رب آهي، ۽ مان هن سان ڳنڍجي سگهان ٿو ان جي گهري غور ذريعي.

منهنجا پيارا خدا، مون کي خبر آهي ته منهنجا خيال مون کي ناڪامي يا ڪاميابي آڻيندا، اهو ان تي منحصر آهي ته منهنجي زندگي ۾ ڪهڙو خيال

مضبوط آهي ۽ مان ياد رکڻ جي ڪوشش ڪندس ته توهان پنهنجو مدد جو هٿ وڌائي رهيا آهيو ۽ منهنجي ڪاميابي لاءِ رستو تيار ڪري رهيا آهيو.

جڏهن مون تي آفتون ۽ مصيبتون اينديون آهن، ته مان پنهنجي طاقت ڪي استعمال ڪندس ۽ انهن تي قابو پائڻ لاءِ پنهنجي عزم ڪي مضبوط ڪندس، مان هر ڪنهن سان پنهنجي معاملي ۾ مخلص ۽ ايماندار رهندس، ۽ مان پيار ۽ نيڪ خواهشن جا خيال پکيڙيندس، پوءِ خدا پنهنجي طاقت ۽ حڪمت سان منهنجي مدد ڪندو.

روحاني بيماريون ۽ انهن جو علاج
ماسٽر پرمهانسا يوگانند

انساني شخصيتن جي هڪ اهڙي گروهه جو تصور ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو جيڪي غير متناسب ۽ بي ترتيب آهن:

هڪ جنهن جو مٿو چٽا جي سائيز جيترو ننڍو ۽ جسم اُٺ جي سائيز جيترو وڏو!

ٻئي جو هٿ سامسن يا هرڪيولس جهڙو طاقتور آهي ۽ جسم هڪ بوني جي جسم جهڙو آهي!

۽ ٽئين جو مٿو هڪ وڏي هاٿي جو ۽ جسم هڪ ڏٻري مائوس جو آهي!

ڇا اهو منظر توهان لاءِ حيران ڪندڙ ۽ حيران ڪندڙ نه هوندو، يا اداس ۽ افسوسناڪ نه هوندو، جيڪڏهن توهان اوچتو انهن مخلوقن جو هڪ ميڙ ڏٺو جنهن ۾ هڪ عجيب ۽ متضاد ساخت هئي؟

هاڻي ماڻهن جي هڪ ٻئي گروهه جو تصور ڪريو جيڪي شڪل ۽ صورت ۾ عام آهن، پر ذهني طور تي غير متوازن ۽ نفسياتي طور تي بگڙيل آهن.

جيئن ڪپڙا زخمن، ناسورن ۽ ٻين جسماني خرابين کي لڪائين ٿا، تيئن هڪ مضبوط، صحتمند جسم ۽ هڪ خوبصورت، چمڪندڙ چهرو ڪيترن ئي سنگين ذهني بيمارين ۽ پيدائشي نقصن کي به لڪائي ٿو.

جيڪڏهن توهان عام ماڻهن جي هڪ وڏي ميڙ سان ملن ٿا جيڪي پنهنجي خوبصورت ظاهر ۽ سٺي صحت جي ڪري ممتاز آهن، ۽ جيڪڏهن توهان پنهنجي روحاني نظر سان انهن جي ذهني جسمن ۾ داخل ٿيڻ جي قابل ٿي ويا، ته حيرت انگيز هوندي، ۽ توهان جيڪو دريافت ڪندا ان تي گهري اداسي سان ڀريل هوندا.

توهان انهن جي ذهني جسمن جو مشاهدو هن ريت ڪري سگهو ٿا:
ذهن کي سر، حواس ۽ احساسن کي ڌڙ، ۽ مرضي کي هٿ ۽ پير ڏيکارين ٿا، جيڪي سڀئي غير معمولي، بيمار ۽ بگڙيل آهن.
توهان ڏسندا ته ڪجهه ماڻهن جو سر ننڍڙو آهي ۽ انهن جي عقل ترقي يافته نه آهي، ۽ اهي هڪ ٿڪل جسم تي سوار آهن جيڪي خود غرض خواهشن ۽ جنسي خواهشن سان ڀريل آهن.
توهان اهو به ڏسندا ته ڪجهه ماڻهن جو جسم احساس ۽ توانائي کان خالي هوندو آهي، جيتوڻيڪ انهن وٽ هڪ تمام گهڻي ترقي يافته، ڪم ڪندڙ هٿ هوندو آهي.
ٻيا شايد وڏو، تخليقي دماغ رکن ٿا، پر انهن جي همدردي ۽ جذباتي صلاحيت گهٽجي وئي آهي ۽ ڪمزور ٿي وئي آهي ۽ ماڻهن جو هڪ ٻيو درجو آهي جن جو جسماني ۽ ذهني ڍانچو عام آهي، پر جن جي قوت ارادي ۽ خود ضابطو يا ته ڪمزور آهي يا مفلوج آهي.
۽ مشاهدن جي فهرست جاري آهي ۽ جاري آهي توهان ڊگهي عمر ماڻيو!
ذهني جسمن ۾ اهڙيون بيشمار نفسياتي خرابيون جيڪي ڪجهه پهلوئن ۾ ترقي يافته نه آهن ۽ ڪجهه ۾ وڌيڪ ترقي يافته آهن، حقيقت ۾ انسانن ۾ موجود آهن - جيتوڻيڪ لڪيل آهن - اهي انهن کي نفسياتي تڪليف ڏين ٿا ۽ انهن کي پنهنجين صلاحيتن ۽ صلاحيتن کي ظاهر ڪرڻ کان روڪين ٿا جيئن انهن کي ڏيکارڻ گهرجي.
هتي ڪجهه نفسياتي بيمارين کي حل ڪرڻ سان سڀني انساني مسئلن جي بنيادي سببن کي سڃاڻڻ ۾ مدد ملي سگهي ٿي، ته جيئن اهي گهٽ ۾ گهٽ انهن سڀني کي معلوم ٿين جيڪي انهن کان متاثر آهن، لاشعوري طور تي به، ته جيئن اهي انهن خامين جي نوعيت، انهن جي علامتن ۽ نفسيات ۾ انهن جي خاموش دخول کي سمجهي سگهن، ته جيئن اهي امن ۽ خوشي جي پنهنجي تباهي کي رد ڪري سگهن.
روحاني اداسي
هي بيماري انهن ماڻهن ۾ عام آهي جيڪي روحاني معاملن ۾ تمام گهڻي مشغول هجڻ جي بهاني ذهني ۽ جسماني طور تي غير فعال آهن.
اهي متاثر ٿيل ماڻهو خدا جي خدمت جي آڙ ۾ مادي زندگي جي وڏن ۽ معمولي فرضن کي نظرانداز ڪن ٿا، اهڙي طرح پاڻ کي شيطان جي سامهون کوليندا آهن، جيڪو انهن تي سخت نقصان پهچائي سگهي ٿو. اهي مايوسي ۽ پنهنجي چوڌاري ڪنهن به فائديمند يا خوبصورت شيءِ جي تعريف جي گهٽتائي جو شڪار آهن. هي هڪ متعدي بيماري آهي، ۽ روحاني خواهشن وارن سڀني کي ان کان هوشيار رهڻ گهرجي ۽ مثبت سوچ، هڪ

اميد مند نقطه نظر، ۽ صحتمند، پيداواري ڪم ذريعي مسلسل پنهنجي توانائي کي زنده ۽ پنهنجي قوت مدافعت کي مضبوط رکي پاڻ کي ان کان آزاد ڪرڻ گهرجي.

روحاني بد هضمي

اهو بي ترتيب (گُزنگ) جي نتيجي ۾ ٿئي ٿو، يعني، چمڪندڙ نالن سان رجسٽر ٿيل تيار ٿيل نفسياتي دوائن جي وڏي مقدار جو تيزيءَ سان استعمال، ۽ جعلي روحاني ڪتابن ۾ سبقن جي صورت ۾ پيش ڪيل "روحاني ڊاڪٽرن" پاران جيڪي خيانت ۾ جادو جي فن ۾ تجربيڪار آهن.

هي بيماري نه رڳو سچ ڄاڻڻ جي روحاني بک کي ماري ٿي، پر سٺي ۽ خراب، فائديمند ۽ نقصانڪار ۾ فرق ڪرڻ جي صلاحيت کي به تباهه ڪري ٿي.

جيڪو مسلسل مذهبي خيالن کي کائي ٿو ۽ هر شيءِ کي کائي ٿو جيڪو سندس هٿن ۾ اچي ٿو، اهو نه رڳو گهٽ کائيندو پر مفيد خيالن سان گڏ زهريلي خيالن کي به کائيندو، جنهن سان پاڻ تي ذهني بد هضمي ايندي ۽ اهڙي طرح سست روحاني موت ايندي.

مختلف روحاني ۽ فلسفياتي خيالن جو حد کان وڌيڪ ۽ مسلسل مطالعو، بغير ڪنهن سمجهه يا ڪوشش جي انهن کي هضم ڪرڻ ۽ ذاتي تجربي ذريعي جانچڻ جي ته جيئن انهن جي صحيحيت کي يقيني بڻائي سگهجي، آخرڪار سڀني روحاني اصولن ۽ قانونن ۾ شڪ، بي حسي ۽ بي اعتمادي پيدا ڪري ٿو.

شوق ۽ جنون

جيڪي هن بيماري ۾ مبتلا آهن اهي هڪ ضايع ۽ بي معنيٰ زندگي گذاريندا آهن ڇاڪاڻ ته انهن وٽ تمام گهڻو پئسو ۽ وقت آهي، ۽ ڇاڪاڻ ته انهن وٽ مقصد ۽ زندگي جي صحيح سمجهه جي کوٽ آهي.

اهي ماڻهو پنهنجن خواهشن کان متاثر آهن؛ اهي جيڪو ذهن ۾ اچي ٿو ۽ انهن کي خوش ڪن ٿا اهي پنهنجي زندگين کي سستي، معمولي ناولن، سنسني خيز فلمن، ۽ سطحي، بي مقصد تفريح سان ڀريندا آهن انهن کي اهو احساس ناهي ته اهي هن خطرناڪ بيماري ۾ مبتلا آهن جيستائين انهن کي سخت جهٽڪو يا اعصابي خرابي جو تجربو نه ٿئي - يعني نقصان ٿيڻ کان پوءِ.

ذهني ٿڌ

هن حالت جو پيو نالو آهي: مايوسي هڪ شخص ڪڏهن به نٿو چاهي ته اهو ڪڏهن حملو ڪندو ۽ ان جي پريشان ڪندڙ علامتن جو شڪار ٿيندو، جهڙوڪ نااميدي، عدم برداشت، پريشاني، ۽ بي صبري. اجا به بدتر، اهو

اڪثر ڏڳهو هوندو آهي، □ ان جا متاثر اڪثر آساني سان ٻيهر ٿي ويندا آهن، جيتوڻيڪ اهي يقين رکندا آهن ته انهن تيزي سان صحتيابي ٿي وئي آهي.

نفسياتي بيماري

هي بيماري دائمي دنياوي پريشانين تي رهڻ سبب پيدا ٿئي ٿي جيڪي ماڻهو ان □ مبتلا آهن اهي عام طور تي پنهنجي ارادي جي هٿيار ڪي استعمال ڪرڻ کان غفلت ڪندا آهن □ اهڙي طرح غير فعال □ فرمانبرداريءَ سان پنهنجن مسلسل خوفن ڪي جرئت سان منهن ڏيڻ □ انهن ڪي پنهنجي ٻاروتڻ □ ختم ڪرڻ جي بدران تسليم ڪندا آهن.

غير معمولي نفسياتي وابستگي

هن بيماري جا شڪار خوشيءَ جي ڳولا □ هڪ طرفا ٿي ويندا آهن اهو يقين ڪندي ته خوشي دولت گڏ ڪرڻ، شهرت حاصل ڪرڻ، يا صحت يا طاقت حاصل ڪرڻ □ آهي، اهي پنهنجي جلندڙ خواهش جي قربانگاهه تي سڀ ڪجهه قربان ڪري ڇڏيندا آهن - صحت، سٺي شهرت، ذهني سڪون، عزت □ وقار - تمام دير سان، انهن ڪي احساس ٿيو ته صرف هڪ متوازن زندگي، جيڪا فطرت جي قانونن □ خدا جي حڪمن جو احترام ڪري ٿي، □ سرگرمي ڪي سڪون سان هم آهنگ ڪري ٿي، سچي خوشي آڻي سگهي ٿي □ هڪ عظيم زندگي جو مقصد پورو ڪري سگهي ٿي.

جيڪي ماڻهو غير صحتمند وابستگي جي خرابين □ مبتلا آهن، اهي بي لگام خواهشن جي خيالن □ مبتلا ٿي ويندا آهن، جنهن جي ڪري زندگي جو هڪ مسخ ٿيل □ بگڙيل نظريو پيدا ٿئي ٿو. مثال طور، هڪ واپاري وڏي ڪاميابي حاصل ڪئي □ دولت گڏ ڪئي، پر ان کان اڳ جو هو پنهنجي دولت مان لطف اندوز ٿي سگهي، هو گهڻي پريشانين □ خوفن جي ڪري نروس بريڪ ڊائون جو شڪار ٿيو، □ دل ٽٽي پئي.

ٻيا يقين رکن ٿا ته مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ هر شيءِ جائز آهي. هن مونجهاري جي ڪري، اهي پنهنجو اصل مقصد وڃائي ويهندا آهن □ ٿوري به اطمينان حاصل ڪرڻ جي قابل نه هوندا آهن، جيتوڻيڪ انهن وٽ اهي شيون آهن جن جي انهن خواهش ڪئي آهي، ڇاڪاڻ ته انساني فطرت وسيع □ گهڻ رخي آهي □ ان ڪي هر سطح تي متوازن ترقي جي ضرورت آهي.

انڌي روحاني ڇڪتاڻ

ڪجهه عقيدن لاءِ هي غير معمولي جنونيت مخصوص راين □ خيالن سان چنبڙيل رهڻ ڪان پيدا ٿئي ٿي بغير ڪنهن سوال ڪرڻ يا انهن جي جانچ ڪرڻ جي، اهڙي طرح هن بيماري □ مبتلا ماڻهن □ ڪنهن به صحيح روحاني خيال يا ڪليل □ آزاد سوچ جي خلاف ڪاوڙ □ دشمني پيدا ڪري ٿي. هي

اڪيلائي خدا جي قانونن جي خلاف بغاوت جو سبب بڻجي ٿي، جيڪي ذهني ڪارڪردگي، مادي ڀلائي، ذهني ۽ جسماني صحت، ۽ سڀني پس منظر جي ماڻهن لاءِ پيار ۽ احترام ۾ ظاهر ٿين ٿا.

روحاني اصولن کي اُڀارڻ

چاڪاڻ ته جسماني بيماريون محسوس، ڏکوئيندڙ ۽ ناخوشگوار هونديون آهن، اهي اسان کي انهن جي مزاحمت ڪرڻ لاءِ متحرڪ ڪنديون آهن، جنهن جي ڪري اسان کي مختلف علاج جي طريقن، ورزش ۽ صحتمند غذائيت کان وٺي مختلف دوائن ۽ دوائن ذريعي انهن تي قابو پائڻ جي ڪوشش ڪرڻي پوندي آهي. بهرحال، نفسياتي بيماريون، سڀني انساني درد ۽ خوف جي جڙ هجڻ جي باوجود، انهن کي روڪڻ يا علاج ڪرڻ جي ضرورت ناهي، ۽ انهن کي اسان جي زندگين تي تباهي ۽ تباهي مچائڻ جي اجازت ڏني ويندي آهي.

استاد، جسماني تعليم جا استاد، واعظ، سڌارڪ، طبيب ۽ قانون ساز ترقي کي اڳتي وڌائي سگهندا جڏهن اهي ٻهريان پاڻ کان شروعات ڪندا، ۽ پوءِ ٻين کي زندگي جي قانونن ۽ صحتمند وجود جي اصولن جي مطابق متوازن ۽ هم آهنگ انداز ۾ انساني فطرت کي پالڻ جا صحيح طريقا سيکاريندا. هي واقعي اثرائتي تعليم ۽ جامع انساني ثقافت آهي جنهن جي دنيا ۾ هر هنڌ ماڻهن کي ضرورت آهي.

تعليمي ادارا سرڪاري اسڪولن ۾ روحاني بنيادي اصولن کي سيکارڻ ناممڪن سمجهن ٿا چاڪاڻ ته انهن اصولن ۾ مختلف مذهبي عقيدن جي وچ ۾ مونجهارو آهي، تنهن هوندي به، جيڪڏهن اهي ادارا امن، محبت، خدمت، ايمان، کليل ذهن، ۽ ٻين جي قبوليت جي عالمگير اصولن تي ڌيان ڏين - جيڪي مضبوطي سان قائم روحاني مستقل آهن - ۽ انهن اصولن کي ٻارن جي ذهنن ۾ روحن جي زرخيز زمين ۾ داخل ڪرڻ لاءِ عملي طريقا تيار ڪن، ته پوءِ هن مفروضي ۽ تصوراتي مشڪل جو هڪ معقول ۽ قابل قبول حل ڳولي سگهجي ٿو. هن مسئلي کي صرف ان سان لاڳاپيل ظاهري مشڪلاتن جي ڪري نظرانداز ڪرڻ هڪ وڏي غلطي آهي.

گهڻا ڪاليج گريجوئيٽ يونيورسٽي ڇڏي ويندا آهن جڏهن انهن جو مٿو ڪتابن جي مواد کان ايترو ڳرو ۽ سُڄيل هوندو آهي جو اهي زندگيءَ جي رستن تي هلڻ مشڪل سان ڪري سگهندا آهن، چاڪاڻ ته انهن جي قوت ارادي ۽ خود ضابطي کي غفلت ۽ بي استعمال جي ڪري تقريبن مفلوج ڪيو ويو آهي. تنهن ڪري، توهان انهن کي لاپرواهي ۽ خراب ٿيندي ڏسندا آهيو، غير مساوي شادين جي اوندهه ۾ تيز ڊوڙندا، پنهنجي جنسيت جو غلط استعمال ڪندا، پئسن جي پويان ڊوڙندا، ۽ پنهنجي ڪيريئر ۾ ناڪام ٿيندا چاڪاڻ ته انهن پنهنجي علمي طور تي اعليٰ عقل جي تيز چاقو کي صحيح

طريقي سان هلائڻ نه سکيو آهي. نتيجي طور، اهي پاڻ کي ڪٿيندا آهن ۽ پاڻ کي نقصان پهچائيندا آهن.

عجيب ڳالهه اها آهي ته ڪيترائي نوجوان اهڙين سرگرمين ۾ مشغول ٿيڻ ۾ مزو وٺندا آهن جيڪي آخرڪار انهن کي نقصان ۽ تڪليف ڏين ٿيون. ڪجهه چوري ۽ ٻين غلط ڪمن، حتي مجرمانه ڪمن جو سهارو وٺندا آهن، بغير ڪنهن پابندي يا روڪٿام جي. جيڪي سماج ۾ برائي جي پکيڙ کي روڪڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا، ڪجهه جي گمراهه ڪندڙ رويي جي حوصلا افزائي ڪن ٿا. هر ضمير ۽ سچي ايمان واري شخص کي سالميت، ايمانداري، وقار ۽ خود اعتمادي جي لحاظ کان ٻين لاءِ هڪ سٺو مثال هجڻ گهرجي. اسڪول، ڪاليج، يونيورسٽيون ۽ سماجي ادارا جرم کي گهٽائڻ لاءِ ڪافي سائنسي طريقا فراهم نٿا ڪن ته جيئن ان جي بنيادي سببن کي حل ڪري سگهجي، جيڪي بنيادي طور تي ذهن ۾ مليا آهن.

خوش ۽ ڪامياب زندگي گذارڻ جو فن سيکارڻ، ڪنهن جي صلاحيت کي وڌائڻ ۽ پنهنجي صلاحيتن کي وڌائڻ لاءِ خاص اسڪول پڻ قائم ڪرڻ گهرجن.

اهڙا اسڪول باغن ۽ پارڪن وانگر هوندا جتي نوجوان ذهن وڌندا ۽ وڌندا آهن استادن کي احتياط سان چونڊيو وڃي ۽ والدين ۽ برادري جي تعاون کي يقيني بڻايو وڃي اهي اسڪول فردن کي وڌيڪ اثرائتي انداز ۾ شڪل ڏيڻ ۾ مدد ڪندا اهو ذهن ۾ رکڻ گهرجي ته هڪ شخص جي روحاني پرورش ان جي شروعاتي مرحلن ۾ ان جي صحت ۾ بعد ۾ وڌڻ جي صلاحيت جو تعين ڪري ٿي.

جديد اسڪولن ۾ استعمال ٿيندڙ ذهني ۽ جسماني تربيت جا طريقا بلاشبہ فائديمند آهن، پر انهن ۾ روحاني بنياد جي کوٽ آهي نيڪ ڪردار جي ترقي کان سواءِ، ترقي اڻپوري هوندي.

جسماني، ذهني ۽ روحاني ترقي جا علم اهڙن نوجوانن کي سيکارڻ گهرجن جن جا ذهن اجا تائين نرم ۽ لچڪدار آهن ۽ جن جون طاقتون اجا تائين ڪجهه طريقن سان منتقل نه ٿيون آهن.

جامع تربيت کان پوءِ، انهن اسڪولن جي شاگردن کي مسلسل غور طلب امتحانن مان گذرڻ گهرجي، ۽ حاصل ڪيل سرٽيفڪيٽ سٺي صحت، سٺي شهرت، اثرائتي، مادي ۽ روحاني دولت، خوشي، ڪاميابي، ۽ خود اعتمادي هوندا.

هن دنياوي سفر جي آخر ۾ آخري امتحان جا نتيجا ذهني ۽ روحاني ڪاميابين جي مجموعي مجموعن ۽ ذيلي امتحانن دوران حاصل ڪيل سرٽيفڪيٽن جي مطابق طئي ڪيا ويندا.

جيڪي هن آخري، عظيم ترين امتحان ۽ بهترين ثابت ٿيندا، انهن کي
خود ڪفالت جو هڪ مقدس سرٽيفڪيٽ ۽ هڪ آزاد، پاڪ ۽ خوش ضمير
ملندو.

۽ روح جي صفحي تي هميشه لاءِ لکيل نعمتون
هي ناياب انعام پتنگا هٿ نه لڳائيندا.
۽ چورن جا هٿ ان تائين نه پهچندا
يا وقت ان کي ختم ڪري ڇڏيندو.
اهو پاسپورٽ طور ڪم ڪندو
رائيٽيئس گروپ ۾ اعزازي ميمبرشپ لاءِ

خوشي ڪٿي لڪيل آهي؟

خدا، پنهنجي مڪمل رحمت سان، اسان کي پنهنجي خوشي تو الهام عطا ڪري ٿو ۽.

اهو اسان کي حقيقي زندگي ڏئي ٿو ۽

سچي دانائي

سچي خوشي ۽

سچي سمجهه اسان جي زندگين جي سڀني متنوع تجربن ذريعي ايندي آهي.

پر خدا جو جلال صرف ان روحاني سڪون ۾ ظاهر ٿئي ٿو جيڪو روح تجربو ڪري ٿو ۽ ذهن جي ان سان هم آهنگ ٿيڻ جي سنجيده ڪوشش ۾ اتي، اسان سچائي سان منهن ڏيڻ لاءِ بيٺا آهيون ٻاهر، وهم ناقابل يقين حد تائين طاقتور آهن، ۽ تمام گهٽ ماڻهو ٻاهرين ماحول جي اثر کان بچي سگهن ٿا دنيا پنهنجي لامحدود پيچيدگين ۽ بيشمار آزمائشن سان جاري آهي خدا جي آواز زندگي جي ظاهر ٿيڻ جي پويان آهي، مسلسل اسان کي سڏيندي ۽ گلن، صحيفن، اسان جي ضمير، ۽ انهن سڀني خوبصورت شين ذريعي جيڪي زندگي کي جيئڻ جي لائق بڻائين ٿيون.

جيترو وڌيڪ اسين ٻاهرين شين تي ڌيان ڏيندا آهيون، اوترو ئي گهٽ اسين اندروني شان جو تجربو ڪري سگهنداسين؛ ۽ جيترو وڌيڪ اسين اندروني طرف رخ ڪندا آهيون، اوترو ئي گهٽ ٻاهرين مشڪلاتن کي منهن ڏيڻو پوندو آهي. اهو هڪ مستقل مساوات آهي پر گهڻا ماڻهو دنياوي صحبت، سماج جنهن ۾ اهي رهن ٿا، ۽ غير صحتمند عادتن جي اثر جي ڪري هن ۾

سچائي کي محسوس نٿا ڪن. سماج هڪ شخص کي سطحي
معاملن ۾ غرق ۽ مصروف رکي ٿو، انهن کي گهري سچائي تي
غور ڪرڻ کان روڪي ٿو.

ڪجھ ماڻهو روحاني جڳهن جو دورو ڪن ٿا بغير انهن جي
برڪت واري ماحول مان فائدو حاصل ڪرڻ جي حقيقي
خواهش جي، تنهن ڪري انهن کي انهن زيارتن مان ڪجهه به
قابل ذڪر حاصل نه ٿيندو.

جيڪو به خدا کي ڏسڻ چاهيندو، اهو ڪيس هر هنڌ ڳوليندو،
انساني عادتون تباهي ڪندڙ، شڪاري ۽ لُٽ مار آهن؛ اهي تباهه
ڪن ٿيون، برباد ڪن ٿيون ۽ تباهه ڪن ٿيون. اهو وقت آهي ته
انسانيت سکي ته ان وٽ جيڪو آهي ان سان ڪيئن خوش ۽
مطمئن رهي. اسان کي ان کان وڌيڪ ڪجهه به نه گهرجي
جيڪو اسان وٽ اچي ٿو. خدا سخي آهي. هو ڄاڻي ٿو ته اسان
کي ڪهڙي ضرورت آهي ۽ اهو وقت تي فراهم ڪري ٿو. ان جو
مطلب اهو ناهي ته اسان کي ڪا به ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ
خدا تي ڀروسو ڪرڻ گهرجي. بلڪل به نه. ان جو مطلب اهو
آهي ته اسان کي پنهنجي قابليت جي بهترين طريقي سان
پنهنجو حصو ادا ڪرڻ گهرجي ۽ باقي خدا تي ڇڏڻ گهرجي،
جيڪو اسان کي ڪڏهن به ان کان محروم نه ڪندو جيڪو اسان
کي گهرجي ۽ مستحق آهيون.

هميشه لاءِ خوش رهڻ جو بهترين طريقو خدا جي
موجودگي کي محسوس ڪرڻ آهي. اسان جي سڀ کان وڏي
خواهش خدا کي ڄاڻڻ ۽ ان سان گڏ رهڻ جو عزم ڪرڻ گهرجي.
خدا اسان جي سوچن ۾ احساسن ۾ سڀ کان پهرين ۽ اهم هجڻ
گهرجي، ۽ اسان کي ان کي پنهنجي زندگين ۾ سڀ کان مضبوط
مضبوط ستون سمجهڻ گهرجي ۾.

تنهنڪري خدا جي رسي کي مضبوطيءَ سان پڪڙيو ۽ ان ۾ (
پناهه وٺو ۾)

چاڪاڻ ته جيڪڏهن ٻيا سڀ ستون توهان کي ناڪام
ڪن ٿا ته هو ستون آهي.

مون کي احساس ٿيو آهي ته زندگي جو واحد مقصد خدا
کي ڄاڻڻ آهي، ڪجهه اهڙا ماڻهو آهن جيڪي شايد اهو يقين نه
رکندا هجن ته خدا کي ڳولڻ زندگي جو آخري مقصد آهي پر ڪو
به انڪار نٿو ڪري سگهي ته زندگي جو مقصد خوشي ڳولڻ
آهي ۽ مان مڪمل يقين ۽ يقين سان چوان ٿو ته خدا آخري

خوشي آهي هو اعليٰ نعمت آهي هو مطلق، آفاقي پيار آهي هو دائمي خوشي آهي جيڪا ڪڏهن به انهن جي روحن کي نه ڇڏيندي آهي جيڪي هن سان هم آهنگ آهن ته پوءِ اسان ان مڪمل خوشي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش ڇو نه ڪريون؟ پيو ڪو به اسان کي اهو نٿو ڏئي سگهي اسان کي مسلسل ان کي پنهنجي اندر پوکي ۽ پرورش ڪرڻ گهرجي فطرت جون قوتون ماڻهن کي دنياوي خوشيون ڏيڻ لاءِ بيحد ڪوشش ڪن ٿيون، پر اهڙيون عارضي خوشيون آخرڪار افسوس، تلخي ۽ پشيماني جو سبب بڻجن ٿيون جيتوڻيڪ سڀ کان وڌيڪ خوش نصيب ماڻهو، جنهن وٽ سڀ ڪجهه نظر اچي ٿو، اجا تائين واقعي خوش نه ٿي سگهي ٿو اهي ڊگهي عرصي تائين دنياوي شين سان مطمئن نه هوندا ڇاڪاڻ ته اهي شيون انهن جي حقيقي اڃ کي نه ٿا بجائين ۽ نه ئي انهن جي روحاني بک کي پورو ڪن ٿيون.

مادي ملڪيتون صرف امن ۽ عارضي اطمينان جو ڪوڙو احساس پيش ڪن ٿيون. سڄي دنيا مونجهاري ۽ انتشار ۾ ڦاٿل آهي، خود غرض ۽ لالچي خواهشن سان پريل آهي جيڪي جنگ کي جنم ڏين ٿيون. پيو ڪجهه به جنگ پيدا نٿو ڪري.

زندگي جي جنگ ۾ سچو هيرو اهو آهي جيڪو پاڻ کي فتح ڪري ٿو ۽ پنهنجي خواهشن تي غالب اچي ٿو. پئسا، شهرت، هوس، ۽ هر شيءِ جيڪا هن اصول جي خلاف آهي، اسان جي امن ۽ خوشي لاءِ نقصانڪار آهن. جيڪڏهن ماڻهو هميشه زندگي جي حقيقي قدرن جي لحاظ کان سوچڻ سگهي وٺن، ته انهن کي اها خوشي ملندي جيڪا اهي ڳوليندا آهن، پر اهي پنهنجي مقصد کان پٺڪي ويندا آهن ۽ دنياوي خواهشن جي وهڪري ۾ وهي ويندا آهن. مون ڏٺو آهي ته ڪو به لالچ مون کي ان رستي کان نه ٿو هٽائي سگهي جيڪو مون پنهنجي لاءِ چونڊيو آهي ۽ پيروي ڪئي آهي.

مان هزارين ماڻهن کي خدا جي ڏنل طاقت سان موهي سگهان ٿو، پر اهو رستو مون لاءِ نقصانڪار هوندو ڪنهن به صورت ۾، مان هزارين ماڻهن کي موهي ۽ انهن جي ذهنن کي موهي نه ٿو سگهان، مان صرف مخلص شاگردن کي خدا ۾ ثابت قدم ڏسڻ چاهيان ٿو جيڪي خدا سان پيار ڪندا آهن اهي انهن خيالن جو مزو وٺندا، ۽ جن جو جوش جاري رهندو اهي انهن تعليمات ذريعي خدا جي نعمتن ۽ موجودگي کي محسوس ڪندا.

ڪنهن به شخص لاءِ خدا کي دوکو ڏيڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته هو هميشه موجود آهي، اهو ڄاڻي ٿو ته انهن جي ذهن □ ڇا آهي □ اهي ڇا چاهين ٿا جڏهن اهي دنيا کي ڇڏي ڏين ٿا □ روحاني هم آهنگي جي خواهش رکن ٿا، خدا انهن وٽ ايندو جڏهن اها خواهش ان جي دل □ جڙي ٿي جيڪا ان کي ڳولي ٿي، خدا ان دل □ اچي ٿو □ ان کي نيڪي □ نعمت سان پري ٿو. جيئڻ جي لائق واحد شيءِ خدا سان هم آهنگي □ رهڻ □ سندس احسان حاصل ڪرڻ آهي. اها هم آهنگي هڪ دائمي عهد □ هڪ اٽ ٽٽندڙ عهد هجڻ گهرجي (جيڪي خدا جو عهد رکن ٿا □ ان کي نه ٽوڙيندا آهن).

هر ڪو ٻين کان وڌيڪ دولت جي خواهش رکي ٿو جيتوڻيڪ جڏهن اهي ان کي حاصل ڪن ٿا، اهي مطمئن نه رهن ٿا، اهو ڳوليندا آهن ته ڪو ٻيو امير آهي ماڻهو پنهنجي خواهشن جي ڪري خود پيدا ٿيل مصيبت جي دلدل □ رهن ٿا اسان کي ان تي مطمئن رهڻ گهرجي جيڪو اسان وٽ آهي مادي شيون خوشي نه ٿيون آڻين؛ بلڪه، اهي اڪثر پريشانيون، پريشانيون □ خدشا وڌائين ٿيون.

خدا جو رستو سڀ کان سادو □ آسان رستو آهي، پر ٿورا ماڻهو ان تي هلن ٿا جيتوڻيڪ ڪيترين ئي مذهبي رسمون □ رسمون آهن، اهو بهتر آهي ته اسان پنهنجي دلين کي خدا ڏانهن ڦيرايون □ ڪانئس اهو پڇون جيڪو اسان لاءِ بهترين □ سڀ کان وڌيڪ مستقل آهي سچ پچ، خدا اسان جو انتظار ڪري رهيو آهي ڇاڪاڻ ته هو اسان کي برائي □ خطري کان پري رکڻ چاهي ٿو، هو اسان کي پنهنجي دلين □ ذهنن □ چاهي ٿو ڇاڪاڻ ته هن دنيا جون سستيون شيون انساني خواهشن کي پورو نه ٿيون ڪري سگهن يا روحاني خال کي ڀرائي نه ٿيون سگهن جيڪي اسان اندر محسوس ڪريون ٿا. خدا هميشه اسان سان ڳالهائي رهيو آهي، پر ٿورا ماڻهو سندس آواز ٻڌن ٿا. اهو خاموش آواز اڪثر شور مچائيندڙ خيالن □ واضح خواهشن جي گوڙ سان ٻڏي ويندو آهي پر جڏهن خيال گهٽجي ويندا آهن □ سڪون جي خواهش ڪندا آهن، ته اسان خدا جي آواز کي صاف ٻڌون ٿا، جيتوڻيڪ اهو خاموش □ بي هوش آهي. سچ پچ، خدا انسانيت جي مدد لاءِ سڀ ڪجهه ڪري ٿو، دروازا کوليندو آهي □ رستا روشن ڪندو آهي ته جيئن اسان ڏسي سگهون ته اسان

کي ڪٿي قدم رکڻ گهرجي، نه ته اسان نوڪر ڪائي يا لڙهي وجون پر گهڻا ماڻهو هن سچائي کي نٿا سمجهن.
مان نٿو چاهيان ته ماڻهو اهو سوچين ته اهي صرف ٻين کي ٻڌڻ يا ڪتاب پڙهڻ سان علم حاصل ڪري سگهن ٿا. انهن کي جيڪو پڙهن ٿا ۽ ٻڌن ٿا ان تي عمل ڪرڻ گهرجي. عبادت جي جڳهن تي وڃڻ گهر ۾ رهڻ ۽ بيڪار گپ شپ ٻڌڻ کان بهتر آهي. پر عبادت جي جڳهن تي به، ڪنهن کي پنهنجي دل ۾ خدا جي موجودگي محسوس ڪرڻ گهرجي ۽ ان کي ڪيئن تجربو ڪجي. جذباتي ڏماڪا ۽ عقلي تجزيا اسان کي اهو علم نٿا ڏئي سگهن جيڪو اسان جي روح حاصل ڪرڻ جي خواهشمند آهي.
جڏهن اسين پاڻ کي خدا جي حوالي ڪريون ٿا ۽ خود غرض خواهشن کي الوداع ڪريون ٿا، ۽ جڏهن اسان کي پڪ آهي ته خدا هميشه اسان سان گڏ آهي، اسان جي روحن ۾ رهي ٿو ۽ اسان کي نيڪ ۽ عظيم خيالن ۽ احساسن سان متاثر ڪري ٿو، ته اسان خوشي ۽ آزادي حاصل ڪنداسين، ۽ اسان روح جي افق تي حڪمت جي سج اڀرندي ڏسندا سين.
تصور ڪريو! ڏهاڪن کان پوءِ، اسان جو وجود هڪ خواب هوندو، ۽ جيڪو ڪجهه اسين هاڻي ڪريون ٿا اهو ان خواب جو حصو بڻجي ويندو جيئوٽيڪ انسانيت جون عظيم شخصيتون صرف انساني شعور جون تصويرون بڻجي ونديون پر اهي عظيم شخصيتون پنهنجو آخري مقصد حاصل ڪري ورتو چاڪاڻ ته اهي اعليٰ ترين سطح تي پهچي ويا ۽ روح ۾ زنده رهيا، مڪمل طور تي باخبر ۽ هر شيءِ کان باخبر جيڪي ٿي رهيو آهي، چاڪاڻ ته اهي الاهي شعور ۾ متحد آهن. جيڪو به انهن سان انهن جي سوچن ۽ تعليمات ذريعي هم آهنگ ٿيڻ جي ڪوشش ڪندو اهو ناگزير طور تي انهن جي موجودگي محسوس ڪندو، انهن جون برڪتون حاصل ڪندو، ۽ گهرائي سان ڄاڻندو ته اهي واقعي انهن سان گڏ آهن.
زندگي هڪ عظيم خواب آهي تڏهن به، جڏهن توهان هاڻي پنهنجي جسم کي ڏسندا آهيو ۽ ان کي زندگي سان متحرڪ ڏسندا آهيو، ته توهان هن خواب جي حقيقت تي مڪمل طور تي قائل ٿي ويندا آهيو. توهان سوچيو ٿا ته توهان کي خوش رهڻ لاءِ هي يا اها شيءِ حاصل ڪرڻ گهرجي پر توهان ڪيترين به خواهشون پوريون ڪريو، توهان انهن ذريعي خوشي نه ڳوليندا. جيترو وڌيڪ ماڻهو حاصل ڪندو، اوترو ئي وڌيڪ خواهشون.

خواهشن کي فلٽر ڪرڻ گهرجي، ۽ زندگي کي آسان بڻائڻ گهرجي جيڪڏهن ڪو آرام، سڪون ۽ اندروني اطمينان سان رهڻ چاهي ٿو.

صحيفن ۾ چيو ويو آهي ته اهو ماڻهو جنهن جون خواهشون هميشه اندر (پنهنجي روح ڏانهن) وهنديون آهن، اهو اعليٰ اندروني سڪون جو ماڻهو آهي. ان ۾، اهي سمنڊ وانگر آهن، جيڪو ڪڏهن به تبديل يا گهٽ نه ٿيندو آهي، پر پاڻي سان ڀريل رهندو آهي جيڪو ان ۾ مسلسل وهندو آهي. پر اهو ماڻهو جيڪو پنهنجي سڪون جي ذخيري ۾ خواهشن جا سوراخ ٺاهيندو آهي ۽ اهم پاڻي کي وهڻ ۾ ضايع ٿيڻ ڏيندو آهي، ان کي روحاني سڪون ۽ اندروني خوشي جي ڪا به خبر ناهي.

اسان کي انهن ماڻهن جي رهنمائي جي ضرورت آهي جيڪي خدا کي سڃاڻن ٿا، جن وٽ هن سان رابطو ڪرڻ ۽ شعوري طور تي سندس موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي صلاحيت آهي. نبين اسان کي چيو آهي ته خدا کي اندروني سڪون ۽، روح جي اڪيلائي ۾ ڳوليو جتي وفادار روح ۾ اعليٰ روحاني خوشي رهي ٿي. هندستان جا روشن خيال استاد پڻ انهن خيالن جي تائيد ڪن ٿا ۽ روح جي ڪوتائي ۾ الاهي خود کي سمجهڻ لاءِ گهري مراقبي جي اهميت تي زور ڏين ٿا.

وجود ۾ هر شيءِ هڪ لهر جهڙي ارتعاش آهي جيڪا خدا جي ذهن جي هدايت سان هلي ٿي. هي ذهين ارتعاش پاڪ روح آهي، يا وفادار روح، جنهن سان ڪو به دعا ۽ مراقبي ذريعي رابطو ڪري سگهي ٿو.

توهان جي روح جي خاموشي ۾ توهان جي مرڪوز ذهن جي جهنگ ۾، مطلق ۽ لامحدود سان پيار جو لاڳاپو لامحدود آهي پر جيڪڏهن اسان پهريان پئسا ڳوليون ته خدا کي ڳولڻ ڏکيو آهي اسان کي خدا کي پنهنجي زندگين جو هڪ لازمي حصو بڻائڻ گهرجي، ۽ پوءِ اسان وٽ هن زندگي ۾ هر شيءِ هوندي جيڪا اسان کي گهرجي. جيڪو به خدا کي پنهنجي دل ۾ مستقل جاءِ ڏيندو، خدا انهن کي زمين ۽ آسمان جي نعمتن جو هڪ وڏو حصو ڏيندو، ۽ انهن جي اڳيان وسيع افق کوليندو جتي حڪمت جا سج چمڪندا آهن، انهن جي رستن کي روشن ڪندا آهن ۽ انهن جي ڇوڏاري اونداهي کي ختم ڪندا آهن. خدا دائمي عاشق آهي، ۽ انسان ذات لاءِ ڪا به خوشي ناهي سواءِ ان جي جڏهن اهي خدا سان پيار ڪن ٿا جيئن اهي پيار ڪن ٿا - گهٽ ۾ گهٽ -

پنهنجن پيارن سان، چاڪاڻ ته خدا کان سواءِ، اسان پيار جي جوهر کي نه ڄاڻندا سين، ۽ نه ئي ان جي مٺاس جو مزو چکي سگهنداسين.

اسان کي پنهنجي مرضي کي استعمال ڪرڻ ۽ پنهنجي ذهنن کي پوري دل سان خدا جي ڳولا لاءِ مرڪوز ڪرڻ سکڻ گهرجي. انساني عمل خواهشن جي تابع آهن، ۽ اهي عادتون مسلسل اسان کي اهو ڪرڻ تي مجبور ڪن ٿيون جيڪو اسان ڪرڻ نٿا چاهيون. سچ پچ، انسان پنهنجو دشمن آهي، ان کان بي خبر هو نه ٿو ڄاڻي ته ڪيئن خاموش ويهجي، ۽ نه ئي هو خدا لاءِ وقت وقف ڪري ٿو، پر هو خوشي ۽ جنت ۾ دير کان سواءِ داخلا جي ضمانت چاهي ٿو. مقدس تجربو صرف ڪتابن پڙهڻ، وعظ ٻڌڻ، يا نيڪ ڪم ڪرڻ سان حاصل نٿو ڪري سگهجي. اهي سڀ بلاشبہ فائديمند آهن، پر اهي ڪافي نه آهن. خدا تائين پهچڻ لاءِ محتاط توجهه ۽ گهري غور و فڪر جي ضرورت آهي.

اسان کي پهرين خدا جي رضا حاصل ڪرڻ گهرجي اسان سڀني کي خوش نٿا ڪري سگهون، چاڪاڻ ته اهو ناممڪن آهي مان ڪوشش ڪريان ٿو ته ڪنهن کي به ناراض نه ڪريان مان جيڪو ڪري سگهان ٿو اهو ڪريان ٿو، ۽ اهو ئي آهي جيڪو مان ڪري سگهان ٿو منهنجو واحد مقصد خدا کي خوش ڪرڻ آهي مان پنهنجا هٿ عاجزي سان سندس اڳيان دعا ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو، منهنجا پير هر هنڌ ڪيس ڳولڻ لاءِ، ۽ منهنجو ذهن ان بابت سوچڻ ۽ سندس عجائبات تي غور ڪرڻ لاءِ استعمال ڪريان ٿو خدا کي اسان جي دلين ۾ پهرين جڳهه تي قبضو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان هن کي امن، پيار، سمجھ، مهرباني، رحم ۽ دانائي جي طور تي تجربو ڪري سگهون. هي، ۽ ٻيو ڪجهه به نه، اهو آهي جنهن جي شاهدي ڏيڻ ۽ توهان سان ڳالهائڻ لاءِ آيو آهيان.

غور و فڪر کان علاوه، سٺي صحبت برقرار رکڻ گهرجي.

اسان کي ماڻهن جي پٺيان نه پچڻ گهرجي، پر خدا جي پٺيان جيڪڏهن توهان انهن خيالن ۾ فائدو ڳوليندا آهيو، ته ان کي خدا جي نعمت سمجهو، چاڪاڻ ته سڀ ڪريڊٽ سندس آهي. انهن کي ٻين سان شيئر ڪريو ته جيئن اهي انهن ۾ اهو ڳولي سگهن جيڪو توهان ڳوليندا آهيو (۽ پنهنجي رب جي فضل جي حوالي سان، ان جي باري ۾ ڳالهايو) ۽ هر روز ڪنهن جي مدد ڪرڻ نه

وساريو جيئن توهان جي قابليت مطابق، جيستائين منهنجي ڪيسي ۾ پئسا آهن، مان ڏيڻ بند نه ڪندس، چاڪاڻ ته منهنجو اڻ کٽ ۽ هميشه وهندڙ ذريعو خدا آهي.

آخرڪار، اسان کي خدا کي چاڻڻ گهرجي جيئن وڏن ماڻهن ڪيو هو. اهو غور ۽ ذاتي ڪوشش ذريعي ممڪن آهي.

هڪ پيري، مان هيرميٽيج کان ٻاهر گهمي رهيو هوس، پنهنجي عظيم استاد، سري يُڪتيشور بابت سوچي رهيو هوس، جيڪو ڪجهه سال اڳ گذاري ويو هو، مون کي هن لاءِ تمام گهٽي خواهش محسوس ٿي ۽ ڏک ٿيو ته هو هيرميٽيج جي خوبصورتي ۽ ماحول مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ مون سان گڏ نه هو. اوچتو، هو آسمان مان مون کي ظاهر ٿيو ۽ چيو، "ڇا توهان سوچيو ٿا ته توهان اڪيلو آهيو جيڪو هن خوبصورت جڳهه مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي؟ مان توهان وانگر ان مان لطف اندوز ٿي رهيو آهيان!"

جيڪو طالب خدا سان اتحاد چاهي ٿو، ان کي روزاني مراقبي ۾ ان سان پيار ڪرڻ جي مشق ذريعي ڪوشش ڪرڻ گهرجي، ۽ اهو پيار سپني تائين پهچائڻ گهرجي تڪرار کان بچڻ جو هي واحد طريقو آهي روحاني تعاون ضروري آهي سچي روحانيت کان سواءِ، ڪو به انفرادي يا عالمگير خوشي ناهي. مقدس هم آهنگي سپني جسماني، مالي، ازدواجي، اخلاقي ۽ روحاني مسئلن جو واحد حل آهي.

خوشي خدا جي ويجهو محسوس ڪرڻ سان ايندي آهي انسانيت پاڻ کي جهالت جي سلاخن جي پويان قيد ڪري ڇڏيو آهي، ۽ هاڻي وقت آهي ته هن ذلت واري قيد مان آزاد ٿئي ذهن کي هميشه خدا ڏانهن رخ رکڻ گهرجي، حالتون ڪهڙيون به هجن، ۽ پوءِ توهان وڏي امن ۽ خوشي جو تجربو ڪندا.

جيڪي خدا جي لاءِ تڙپيندا آهن ۽ پنهنجو وجود ان لاءِ وقف ڪندا آهن، هڪ ٻئي کي همٿائيندا ۽ روشن ڪندا آهن، ۽ مسلسل خدا کي ياد ڪندا آهن، اهي هن دنيا ۾ خوش نصيب آهن ۽ آخرت جي نعمتن جا فاتح آهن.

توهان تي سلام هجي

پردو ڪڇي ويندو ۽ صاف ٿي ويندو

اسان مان هر هڪ خدا جي صورت تي ٺهيل آهي، اسان سندس الاهي روح مان پيدا ٿيا آهيون، ۽ سندس ذات اسان جي اندر پنهنجي پوري پاڪائي، شان ۽ شاندار نعمت ۾ رهي ٿي. هي مقدس ورثو هڪ ناقابل تسخير قلعو آهي. ڪنهن شخص لاءِ پاڻ کي گنهگار قرار ڏيڻ، گناهه جي رستن ۾ پٽڪڻ، سيني کان وڏو گناهه آهي. ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان، اهي پاڻ کي لاچاري، مايوسي، ۽ مٿي چڙهڻ ۾ چڙهڻ جي ناڪامي جي سزا ڏين ٿا. اهو سچ آهي ته ڪو شخص قدرتي ۽ الاهي قانونن جي خلاف ڪم ڪري سگهي ٿو، پر انهن کي فوري طور تي رستو تبديل ڪرڻ گهرجي ۽ صحيح رستي ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي. انهن جي پاڪ فطرت ۾، هڪ شخص هڪ مقدس مندر آهي، ۽ الاهي روح انهن جي اندر رهندو آهي.

اسان کي هميشه ياد رکڻ گهرجي ته خدا اسان سان خالص ۽ غير مشروط پيار ڪري ٿو پر جيئن ته هن اسان کي مڪمل اختيار ڏنو آهي ته اسين سندس ويجهو وڃون يا ان کان منهن موڙيون، هو اسان وٽ اچڻ کان اڳ اسان جي پيار جي خواهش جو اظهار ڪرڻ جو انتظار ڪري ٿو.

هڪ ڀيري مون مراقبي دوران سندس آواز ٻڌو جيڪو سرگوشي ڪري رهيو هو: "تون چوين ٿو ته مان توسان گڏ نه آهيان، پر تو اندر نه ڏنو آهي، مان توکي هڪ لمحي لاءِ به نه ڇڏيندس، روح جي مندر ۾ داخل ٿيو ۽ تون مون کي ڏسندين، ڇاڪاڻ ته مان هميشه هتي آهيان، توکي حاصل ڪرڻ لاءِ ۽ الاهي پيار جي سلام سان توهان جو استقبال ڪرڻ لاءِ."

روحاني رستي تي گهري خلوص ضروري آهي پاڪائي ۽ سچائي ۾، روح جو صبح اڀري ٿو.

اسان جي انساني دانائي خدا جي مقابلي ۾ ڪجهه به ناهي، اسان سندس ويجهو ٿيڻ جو واحد طريقو اهو آهي ته ڪيس ساڳيو پاڪ پيار ڏيو جيڪو هو اسان کي ڏئي ٿو.

هر ڪو آخرڪار نجات حاصل ڪندو، پر جيڪي رستي ۾ ٿڪجي پون ٿا اهي بي حسي جي اونده ۾ ڪري پون ٿا. بي پرواهي اسان کي هن ئي لمحي ۾ خدا کي ڳولڻ جي اهم اهميت کي سمجهڻ کان روڪي ٿي. اسان جو عظيم سيارو، خلا ۾ ترندو، ۽ اسان جي انساني سڃاڻپ، اسان کي ڪجهه سال هتي گذارڻ ۾ پوءِ ڪجهه به نه هجڻ لاءِ نه ڏنو ويو آهي. بلڪه، اسان کي وجود جي راز کي سمجهڻ ۽ سمجهڻ لاءِ ڏنو ويو آهي. زندگي جي مقصد کي سمجهڻ کان سواءِ جيئڻ بيوقوفي، بيوقوف ۽ وقت جو ضايع آهي. زندگي جا اسرار اسان کي هر طرف کان گهيرو ڪن ٿا، ۽ خدا اسان کي انهن جا حل ڳولڻ لاءِ عقل سان نوازيو آهي.

دائمي پيار جي ڳولا ۾، مون کي احساس ٿيو ته خدا مون کي هر طرح سان پيار ڪيو جيڪو تصور ڪري سگهجي ٿو، هن مون کي ماءُ، پيءُ ۽ دوست جي حيثيت سان پيار ڪيو.

مون سڀني دوستن کان وڌيڪ ان دائمي دوست جي ڳولا ڪئي،

۽ انهيءَ عظيم عاشق بابت، جنهن کي هاڻي مان هر قسم جي ۽ پيار ڪندڙ چهري ۾ چمڪندي ڏسان ٿو، انهيءَ الاهي دوست مون کي ڪڏهن به مايوس نه ڪيو آهي، ۽ نه ئي ڪڏهن مون کي مايوس ڪيو آهي.

خدا هر شيءِ جي پويان آهي جيڪو موجود آهي اسان کي پنهنجي والدين جي عزت ڪرڻ گهرجي ۽ انهن سان مهربان سلوڪ ڪرڻ گهرجي، پر اسان کي خدا کي پنهنجي سڀني دل ۽ روح سان پيار ڪرڻ گهرجي اسان کي وڌيڪ وقت ضايع ڪرڻ کان سواءِ، هن سان هڪ اهم تعلق جي اهميت کي سمجهڻ گهرجي.

جڏهن اسين سمهون ٿا، اسان کي خبر ناهي ته اسين جاڳنداسين يا نه، اسين هڪ هڪ ڪري هن ڌرتيءَ کي ڇڏي وڃون ٿا پر هي سوچ پريشاني جو سبب نه بڻجڻ گهرجي جڏهن اسين مرون ٿا، اسان کي ڌرتيءَ تي پيهر جنم وٺڻ لاءِ سڏيو ويندو آهي، هڪ نئين زندگي شروع ڪرڻ لاءِ جتان اسان هن زندگيءَ ۾ ڇڏي هئي.

مان زندگي کي سمنڊ جي مٿاڇري تي لهرن جي ٺهڻ ۽ ڦهلجڻ جي طور تي ڏسان ٿو. انساني لهر پنهنجي پيدائش تي الاهي سمنڊ جي مٿاڇري کان اڀري ٿي، ۽ موت تي، اها خدا جي دل ۾ رهي ٿي. مون هن سچ کي سمجهيو آهي ۽ ڄاڻان ٿو ته مان ڪڏهن به واقعي نه مرندس، جسم جي موت جي باوجود ڇو ته مان الاهي روح جي سمنڊ ۾ آرام ڪري رهيو آهيان يا جسماني جسم ۾ جاڳندو آهيان، مان ڪائناتي سمنڊ سان هڪ آهيان. اها عظيم خوشي دنيا ۾ نه ٿي سگهي. ساڳئي وقت، اسان کي مقصد جي ڳولا ۾ ٻيلي ۾ ڀڄڻ جي ڪا ضرورت ناهي. اسان خدا کي روزاني زندگي جي هن جهنگ ۾ ڳولي سگهون ٿا - خاموشي جي غار جي ڪوٺائي ۾.

انسان ڪيترين ئي غلطيون ڪري سگهن ٿا، پر اهي خدائي روح جي شڪل ۾ ٺهيل آهن. خدا هن دنياوي خوشين جي خيالي دنيا کي صرف هڪ مقصد لاءِ پيدا ڪيو: ته جيئن انسانيت کي اهو احساس ٿئي ته اهو صرف هڪ ڪائناتي ڊرامو آهي، وهم کي ڇڏي ڏيو، ۽ صرف خدا سان پيار ڪريو. هي سچ آهي، ۽ اهو ٻي صورت ۾ نه ٿي سگهي. خدا اسان کي پنهنجي خاندان جي ميمبرن سان پيار ڪرڻ لاءِ ڇو پيدا ڪيو صرف انهن کي اسان کان هڪ هڪ ڪري جدا ٿيندي ڏسڻ لاءِ؟ اهي واقعا اسان کي اهو احساس ڏيارڻ لاءِ ٿين ٿا ته اهو خدا آهي جيڪو اسان سان سچو پيار ڪري ٿو، انهن سڀني کان وڌيڪ جن کي اسين پيار ڪريون ٿا.

زندگي متحرڪ تصويرن جو هڪ سلسلو آهي، پر هن سچ کي سمجهڻ ڏکيو آهي چاڪاڻ ته وهم حقيقي لڳن ٿا ۽ حقيقتون وهم وانگر لڳن ٿيون. دنيا هر رات اسان جي شعور مان غائب ٿي ويندي آهي جڏهن اسان سمهون ٿا، شايد ان ڪري ته اسان سمجهي سگهون ته جسماني ڪائنات حقيقي ناهي.

ننڊ جو هي سبق اسان کي ڊيڄارڻ لاءِ نه، پر اسان کي خدا جي سچائي لاءِ تڙپائڻ لاءِ اچي ٿو. خدا ۽ سندس پيار کان سواءِ روح کي ڪجھ به مطمئن نٿو ڪري سگهي. خدا جو روح بي مثال سچ آهي. غير حقيقي ڪا به شيءِ ناهي، ۽ جيڪو حقيقي آهي اهو غير حقيقي نٿو ٿي سگهي. عقلمند هن روشن سچ کي سمجهن ٿا.

اسان جي زندگين جا ڪيترائي سال گذري ويا آهن، ۽ صرف سال، هفتا، ڏينهن ۽ ڪلاڪ باقي آهن ڇو انهن شين تي وقت ضايع ڪجي جيڪي فائديمند نه آهن؟ اسان کي ڏينهن رات خدا سان ڳنڍڻ جي خواهش ڪرڻ گهرجي، ۽ هن خواهش ۾ مڪمل طور تي مخلص هجڻ گهرجي ان کان اڳ جو زندگي جو مقرر ڪيل وقت ختم ٿي وڃي ۽ اسان هن زمين کي ڇڏي ڏيون بغير ڪنهن به قابل ذڪر ڪم جي.

انهيءَ ئي وقت، مون خدا جي عظيم روشني کي سڄي مخلوق تي چانيل ڏٺو، ڪيتري زبردست خوشي! ڪيتري عجيب روشني!

منهنجا خدا، مان توهان جو شڪريو ادا ڪريان ٿو ۽ توهان جي موجودگي کي محسوس ڪرڻ جي انهن بيشمار نعمتن لاءِ توهان جي اڳيان سجدو ڪريان ٿو.

سيني تي ساڳئي طرح برڪت هجي، ته جيئن اسان کي اهو احساس ٿئي ته تون ڪائنات ۾ آخري سچ آهين ۽ تون اسان جو آخري مقصد آهين، جنهن کان سواءِ ٻيو ڪو به مقصد ناهي.

اسان کي هن سان پيار ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي زندگي جي هر سيڪنڊ ۾ هن سان ڳالهائڻ گهرجي - ڪم تي ۽ آرام تي، حرڪت ۾ خاموشي ۾ - گهري دعا ۾ پرندڙ خواهش سان پوءِ اسان ڏسنداسين ته وهم جو پردو اپرندو ۽ ختم ٿيندو. خدا اسان جي زندگي جي هر لمحي ۾ اسان سان گڏ آهي جيڪي هن سان غور ۾ هم آهنگ آهن اهي هن کي گلن جي خوبصورتي، مهربان روحن جي عظمت، شاندار ۽ عظيم جذبات ۽ خوبصورت خوابن ۾ ڏسندا آهن. آخرڪار، هو هر مخلص ڳولا ڪندڙ کي چوڻ لاءِ ٿلهي پردي جي پويان نڪرندو:

"اسين گهڻي وقت کان الڳ آهيون ڇو ته مان چاهيان ٿي ته تون مون کي پنهنجي مرضي سان پنهنجو پيار ڏي، مون توکي پنهنجي صورت ۾ پيدا

ڪيو، ۽ مون انتظار ڪيو جيستائين تون پنهنجي آزاديءَ استعمال ڪئي ۽ مون کي پنهنجي مرضي سان پنهنجو پيار ڏنو."

اسان کي خدا کان دعا گهرڻ گهرجي ته هو اسان کي سندس الاهي محبت جو دائمي ۽ دائمي تحفو عطا ڪري پر ڪير هن پيار ڪندڙ خدا کي ڪوشش کان سواءِ ڳولي سگهي ٿو؟ جيڪڏهن توهان ڪوشش جو 25 سيڪڙو ڪم ڪيو، باقي خدا ۽ توهان جي روحاني رهنما تي منحصر آهي. مان پنهنجي لاءِ ڪجهه به نه ٿو گهران، ڇاڪاڻ ته سڀ ڪريڊٽ خدا جو آهي، جيڪو سڀني نيڪي ۽ فضل جو ذريعو آهي. سندس فضل توهان سان گڏ هجي، سندس شعور توهان سان گڏ هجي، ۽ توهان پنهنجي اندر ۽ پنهنجي چوڌاري سندس موجودگي جي ڪثرت کي محسوس ڪريو.

خدا اسان کي فوري طور تي جواب نٿو ڏئي ڇاڪاڻ ته اسان اهو ظاهر ڪرڻ ۽ هيڪون ٿا ته اسان ڪيس ڪيترو چاهيون ٿا. اسان کي سندس ويجهو وڃڻ کان نه ڊڄڻ گهرجي، پر ان کي پنهنجو، پنهنجو پيارو سمجهڻ گهرجي، ۽ پنهنجي سوچن، عملن، دلين ۽ ذهنن سان ان کي مسلسل ڳولڻ گهرجي، ۽ اسان هن کي هن وجود ۽ سلامتي ۽ امن جي سڀ کان وڏي پناهه ڳوليندا سين.

اي خداوند، مان توکي نيڪ روحن جو هي گلدستو پيش ڪريان ٿو، ته جيئن اهي تنهنجي موجودگيءَ جي مندر کي سينگارين. انهن روحن سان گڏ رهو، جيڪي تنهنجو خاندان ۽ تنهنجو پيارا آهن. اسان تنهنجو بابرڪت نالو ڳايون ٿا. پنهنجي پاڪ نور سان جهالت جي اونداهي کي اسان جي ذهنن مان پنهنجي وجود جي روشن، لامحدود روشني سان اونداهي کي ختم ڪريو. اسان تنهنجا آهيون، اسان جي حالتن جي ڪهڙي به هجي، پاڻ کي اسان تي ظاهر ڪر، اي عظمت ۽ فضل جا مالڪ. اسان مان هر هڪ تي رحم ڪر. اسان جي خواهشن جي خيالن جي وسوسن ۽ اسان جي پياري دلين جي خواهشن جي ڌڙڪن کي قبول ڪر. اسان توکي سڀ پيار، عزت ۽ خواهش پيش ڪريون ٿا، ڇاڪاڻ ته تون اسان جو پيارو آهين ۽ هن ڪائنات ۽ اسان وٽ سڀ ڪجهه آهي.

اسان کي پنهنجي فضل سان نواز، خواهشن جي پتين کي ٽوڙي ڇڏ جيڪي اسان کي پاڻ کان جدا ڪن ٿيون، اسان جي سڀني خواهشن تي تخت نشين ٿيو، خدائي بادشاهه بڻجو، توهان جي شان جي روشني سڄي دنيا ۾ پکڙجي وڃي، اسان سڀني کي پنهنجي موجودگي جي خوشبوءِ سان ڀريو ۽ اسان کي وڌيڪ احساس ڏياريو ته توهان هميشه اسان سان گڏ رهيا آهيو، هاڻي به اسان سان گڏ آهيو، ۽ هميشه لاءِ اسان سان گڏ رهندا.

اسين توهان جي فضل ۽ پيار لاءِ شڪرگذار آهيون جيڪو توهان پنهنجن وفادار پوئلڳن تي ڪيو آهي جيڪي توهان جي قربت جي خواهشمند آهن ۽

توهان جي موجودگي جو بي صبري سان انتظار ڪن ٿا. اسان ڪي اميد آهي ته توهان جي شاگردن جو دائرو وڌندو ته جيئن اسان توهان جي بابرڪت موجودگي جو جشن ملهائي سگهون توهان جي ويجهو خوش ٿي سگهون.

اسان ڪي برڪت ڏي ته جيئن اسين پنهنجيون دليون هڪ ٻئي لاءِ کولي سگهون پنهنجي نيتن ڪي پاڪ ڪري سگهون، ته جيئن اسين توهان جي حفاظت سنڀال جا لائق ٿي سگهون، اندروني ٻاهرين طور تي پاڻ ڪي ظاهر ڪريو اسان سڀني ڪي متحد ڪريو، ان اتحاد جي روشني ، اچو ته اسان توهان جي منفرد وجود ڪي سڃاڻون.

اسان جي گڏيل دلين جي خلوص اسان جي هم آهنگ روحن جي خواهش سان، اسان توهان جي اڳيان سجدو ڪريون ٿا، توهان جي مدد، هدايت، اسان جي روحن توهان جي موجودگي جي مسلسل آگاهي جي طلب ڪريون ٿا.

اسان جي دلين پيار جي ابدي باهه روشن ٿئي، اسان توهان جي ويجهو هاڻي هميشه لاءِ محسوس ڪريون، اي اسان جا رب، اي اسان جا پيارا!

اعليٰ خواهش ذهني ڪيپسول

خدا جو شان عظيم آهي هو سچائي جو جوهر آهي هن زندگي ڳولي سگهجي ٿو ماڻهن جي دلين ڪيترين ئي دعائون منٿون آهن: پئسو، شهرت، صحت لاءِ - هر قسم جون دعائون پر دعا جيڪا هر دل پهرين اهم هجڻ گهرجي اها خدا جي موجودگي جي احساس لاءِ آهي جيئن اسين خاموشي يقين سان زندگي جي رستن تي هلون ٿا، اسان ڪي اهو سمجهڻ گهرجي ته خدا آخري مقصد آهي جيڪو اسان ڪي مطمئن ڪري سگهي ٿو اسان جي خواهشن ڪي پورو ڪري سگهي ٿو، چاڪاڻ ته خدا دل جي هر خواهش جو جواب آهي.

جڏهن توهان پنهنجي ڪوشش سان ڪا خواهش پوري نٿا ڪري سگهو، ته توهان دعا خدا ڏانهن رخ ڪندا آهيو. اهڙيءَ طرح، هر دعا جيڪا توهان چئو ٿا اها اندر لڪيل خواهش ڪي ظاهر ڪري ٿي پر جڏهن توهان خدا ڪي ڳوليندا آهيو، ته سڀئي خواهشون ختم ٿي وينديون آهن، سڀئي خواهشون پوريون ٿينديون آهن.

**دنياوي خواهشون زندگي جي مقصد بابت غلط فهمين مان پيدا ٿين ٿيون. هي زمين اسان جو سچو گهر ناهي. صحيفا اسان کي ٻڌائين ٿا ته اسان خدا جا آهيون، ته اسان سندس صورت **

پيدا ٿيا آهيون، ۽ سندس مرضي آهي ته اسان پنهنجي الاهي اصليت ڏانهن موٽون. <u>**انسانيت اهو سمجهڻ ۾ ناڪام ٿي رهي آهي ته جيستائين اهو پنهنجي الاهي سرچشمي ڏانهن نه موٽي، ان کي بيشمار خواهشون پوريون ڪرڻ لاءِ جدوجهد ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويندو. تصور ڪريو! اهو سچ آهي ته انسان خواهشون رکڻ کان سواءِ رهي نٿا سگهن، ۽ انهن کي حاصل ڪرڻ ۾ ڪو به حرج ناهي. تنهن هوندي به، گهڻيون انساني خواهشون خدا ڏانهن موٽڻ جي آخري خواهش جي پوري ٿيڻ ۾ رڪاوٽ بڻجن ٿيون. اهڙيءَ طرح، اهي انساني خوشي لاءِ نقصانڪار آهن جيستائين انسانيت خدا کي نه چاهيندي ۽ ڪيس نه ڳوليندي، اهو ان خواهش سان سڙيندو رهندو جيڪو ڪجهه به اهو سوچيندو آهي ته ان لاءِ خوشي آڻيندو پر سيني خواهشن جي فوري پوري ٿيڻ خود بخود انهن لاءِ اچي ٿي جيڪي خدا کي ڳوليندا آهن.**</u>

خواهشن جا ٻه درجا آهن: اهي جيڪي اسان کي خدا کي ڳولڻ ۾ مدد ڪن ٿيون، ۽ اهي جيڪي اسان کي کيس ڳولڻ کان روڪين ٿيون مثال طور، جيڪڏهن ڪو توهان تي ظلم ڪري ٿو، ته توهان کي بدلو وٺڻ جي خواهش محسوس ٿي سگهي ٿي، تنهن هوندي به، جيڪڏهن توهان محبت جي اعليٰ ۽ وڏيڪ قابل قبول طاقت کي استعمال ڪندي هن خواهش تي قابو پائي وٺو ٿا، ته توهان اهو اوزار استعمال ڪيو هوندو جيڪو توهان کي خدا کي ڳولڻ ۾ مدد ڪندو. سڀئي خواهشون هڪ عظيم طريقي سان پوريون ٿيڻ گهرجن، چاڪاڻ ته جڏهن اهي دنياوي طريقن سان پوريون ٿين ٿيون، خواهشون مشڪلاتن ۽ مصيبتن سان گڏ وڌنديون آهن <u>**جيڪڏهن اسان پنهنجون سڀئي خواهشون خدا کي پيش ڪرڻ سڪي وٺون ٿا، ته هو اسان جي سڀني خواهشن کي پورو ڪرڻ ۽ اسان جي نقصانڪار ۽ تباهي ڪندڙ خواهشن کي ختم ڪرڻ لاءِ ڪم ڪندو.**</u> **هڪ صاف ضمير کان وڏو ڪو به تحفظ ناهي، ۽ زندگي جي ڏکن جي خلاف ڪو به بهتر دفاع عظيم ۽ عظيم خواهشن کان بهتر ناهي.**

جڏهن اسان اهو سمجهون ٿا ته خدا جي مڪمل تصوير اسان جي اندر رهي ٿي، ته اسان جون سڀئي خواهشون پوريون ٿين ٿيون انهيءَ پاڪ شعور ۾، جيڪا سڀني زميني خزانن ۽ دولت کان مٿانهون آهي، ته توهان کي سڄي دنيا ڏني وڃي به نه ڌاهيو ويندو، نه ئي تعريف توهان ۾ فخر پيدا ڪندي، نه ئي

الزام توهان کي نقصان پهچائيندو، ڇاڪاڻ ته توهان پنهنجي اندر خدا جي خوشي جو مزو چکندا، اهو توهان جي زندگي سڀ کان اهم خيال هوندو.

اسان کي پنهنجي جائز خواهشن کي حاصل ڪرڻ جي ڪوشش سڀ کان پهرين سڀ کان پهرين خدا کان هدايت گهرڻ گهرجي، اهو اسان جي سڀني دعائن جا جواب حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو آهي پر دعا کي دعا مان هٽائڻ گهرجي دعا جو پراڻو طريقو تبديل ٿيڻ گهرجي، اسان کي مڪمل پروسو بي لوث ايمان سان خدا ڏانهن رخ ڪرڻ گهرجي ته هو اسان کي ٻڌندو آهي اسان جون درخواستون پوريون ڪندو خدا نٿو چاهي ته اسان پنهنجي مرضي کي ڇڏي ڏيون - جيتوڻيڪ جڏهن اسان هن کان دعا گهرون ٿا - ڇاڪاڻ ته اها مرضي سڀ کان قيمتي تحفو آهي جيڪو اسان کي سندس مهربان هٿ مان مليو آهي، هڪ مقدس حق جيڪو هن اسان جي تخليق جي وقت کان اسان لاءِ ارادو ڪيو هو.

قدرتي طور تي، ڪنهن کي معقول غير معقول دعائن خواهشن فرق ڪرڻ گهرجي ياد رکو ته خواهش طاقت آهي؛ جيڪڏهن توهان ڪنهن خواهش سان جنبڙيل رهندا - ڀلي سٺي هجي يا خراب، فائديمند هجي يا نقصانڪار - ڏينهن رات ان تي غور ڪندا رهو، ته اهو آخرڪار پورو ٿيندو. تنهن ڪري، ڪنهن کي محتاط رهڻ گهرجي نقصانڪار خواهشن کي رکڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته اهي پوريون ٿينديون پاڻ سان گڏ تمام گهڻو نقصان ناقابلِ رشڪ مصيبت آڻينديون.

وقت سان گڏ، توهان ڏسندا ته جيتوڻيڪ توهان جون خواهشون پوريون ٿين ٿيون، توهان جو دل خالي رهي ٿو، توهان اندروني بغاوت جو تجربو ڪندا تصور ڪريو ته توهان جو هاضمي جو نظام ڪمزور آهي، پر توهان تريل ڪاڌي جي خواهش ڪندا آهيو يقيناً، توهان کي هر ڀيري درد محسوس ٿيندو جڏهن توهان انهن کي کائيندا آهيو، ان جي باوجود ته توهان کي خوشي محسوس ٿيندي آهي جڏهن توهان ان کي کائي رهيا آهيو تنهن ڪري، توهان محسوس ڪندا ته توهان ڪا غلطي ڪئي آهي دانائي سٺي خراب خواهشن جي وچ فرق ڪرڻ لاءِ فهم کي استعمال ڪرڻ جو حڪم ڏئي ٿي، هڪ ڀيرو اهو حاصل ٿي وڃي ٿو، اهي غلط خواهشون پوريون نه ٿيڻ گهرجن انسانن وٽ فهم جي اندروني طاقت آهي انهن کي

هميشه ان کي استعمال ڪرڻ گهرجي، ضمير جي حڪمن مطابق پنهنجي زندگي جي رهنمائي ڪرڻ گهرجي، جيڪو خدا جي آواز آهي.

اڻ پوريون خواهشون دل ۾ رهنديون آهن انهن کي اتي رکڻ ۾ ڪهڙو نقصان آهي؟ هتي جواب آهي:

هر خواهش مخصوص قوتن تي مشتمل هوندي آهي: يا ته سٺي يا بچڙي، يا ٻئي جڏهن ڪو ماڻهو مري ويندو آهي - خدا ان تي رحم ڪري - اهي قوتون جسم جي سڙڻ ۾ سڙڻ جي باوجود نه مرنديون آهن بلڪه، اهي روح سان گڏ جتي به وڃي ٿي مرڪوز روحاني ڪيپسول جي صورت ۾ گڏ ٿينديون آهن جڏهن ماڻهو هڪ نئين اوتار ۾ ٻيهر جنم وٺندو آهي، اهي ڪيپسول يا نفسياتي ٽيبليٽ رويي جي رجحانن جي طور تي ظاهر ٿيندا آهن. اهڙيءَ طرح، هڪ شخص جيڪو شرابي طور تي مري ويو آهي، ٻيهر جنم وٺڻ تي شراب جي طرف رجحان پاڻ سان گڏ آڻيندو آهي، ۽ هي رجحان برقرار رهندو آهي جيستائين اهي شراب جي خواهش تي قابو نه پائين. اهو ٻين شين تي پڻ لاڳو ٿئي ٿو.

ننڍا ٻار به گذريل زندگيءَ مان حاصل ڪيل خوبيون ڏيکارين ٿا ڪجهه ٻار سخت غصي جو شڪار ٿين ٿا ٻيا خراب مزاج رکن ٿا يقيناً، خدا انهن کي هن طرح پيدا نه ڪيو آهي گذريل زندگيءَ مان اڻپوريون خواهشون انهن نفسياتي رجحانن کي شڪل ڏنيون آهن، ۽ انهن جي ڪري، روح ڪجهه عجيب نظر اچي ٿو، جيتوڻيڪ اهو خدا جي پاڪ تصوير ۾ پيدا ٿيو آهي جيڪڏهن هن زندگي ۾ ڪنهن شخص جي اندر خدا جي تصوير کي بگاڙيو وڃي ٿو، چاهي ڪاوڙ، خوف، يا خواهش سان، ۽ اهي خاصيتون هاڻي قابو نه ڪيون وڃن، ته پوءِ اهي انهن سان گڏ ٻيهر پيدا ٿيندا (يا اهي انهن سان گڏ ٻيهر پيدا ٿيندا)، انهن بدبخت رجحانن جو بار کڻندا جيستائين اهي هن يا مستقبل جي اوتارن ۾ انهن تي قابو نه ڪن. انهن کان ڪو به فرار ناهي جيستائين اهي قابو نه ٿين.

تنهن ڪري، بهتر آهي ته هاڻي سيني خواهشن کي پورو ڪيو وڃي يا انهن کي فتح ڪيو وڃي.

اهڙين خواهشن کان هميشه لاءِ نجات حاصل ڪرڻ جو بهترين طريقو آهي اعليٰ الاهي خوشي جو تجربو ڪرڻ، ٻي صورت ۾، اهي دبايل خواهشون ۽ اڻپوريون خواهشون روح کي پريشان ۽ اذيت ڏينديون.

هڪ شخص کي سمجھ ۾ حڪمت ذريعي سمجھڻ گھرجي
ته صرف خدا ئي پاڪ ۽ دائمي خوشي ڏيڻ جي قابل آهي.
گھڻو ڪري، خواهشون لاشعور ۾ لڪيل رهنديون آهن
توهان شايد سوچيو ته اهي ختم ٿي ويون آهن، پر اهي ختم نه
ٿيون آهن؛ هي زندگي جي رازن مان هڪ آهي، جيڪو پاڻ ۾
هڪ وڏو راز آهي.
پر جڏهن اسان زندگي جو تجزيو ڪريون ٿا ۽ ان جي معنيٰ
تي غور ڪريون ٿا ته راز ختم ٿي ويندو آهي جيڪڏهن توهان هر
روز ٿوري وقت لاءِ خاموشي سان ويهو ۽ پاڻ کي جانچيو، ته
توهان ڏسندا ته توهان ۾ ڪيتريون ئي اڻ پوريون خواهشون
آهن اهي خواهشون موتمار جراثيم وانگر آهن جيڪي هڪ
شخص جتي به وڃي ٿو، هن زندگي ۾ ۽ بئي ۾ پاڻ سان گڏ ڪٽي
وڃي ٿو.
اڳتي وڌڻ جو بهترين طريقو اهو آهي ته هن زندگي ۾
نقصانڪار خواهشن کي سمجھو - عقلمندي سان چونڊ ڪندي -
پنهنجي ڪوشش کي پنهنجين سٺين خواهشن کي پورو ڪرڻ ۾
تي مرڪوز ڪريو جيڪڏهن توهان خودڪشي ڪرڻ يا ڪجهه
غلط ڪرڻ جي خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته توهان کي
هاڻي ان خواهش کي ختم ڪرڻ گهرجي. پاڻ کي، سوچ ۾ عمل
۾، قائل ڪريو ته توهان جي روح ۾ ديوتا جي چمڪ آهي، ۽ ياد
رکو ته توهان قادر مطلق جي شڪل ۾ پيدا ڪيا ويا آهيو، ۽
تنهن ڪري توهان وٽ پنهنجي جسماني فطرت ۾ عادتن کان
اڳتي وڌڻ جي طاقت آهي.
عيش عشرت سان گهٽ لڳاءُ ۽ خواهشن کان وڌيڪ لاتعلق
رهو، ۽ توهان زندگي جي جنگ کٽي ويندا جيڪڏهن توهان
ناقابل برداشت درد ۾ مبتلا آهيو، ته ممڪن حد تائين پاڻ کي
جسماني شعور کان الڳ ڪرڻ جي ڪوشش ڪريو سمجهداري
ذريعي، توهان حواسن تي قابو پائي سگهو ٿا عقلمند
سمجهداري اها باهه آهي جيڪا نقصانڪار خواهشن ۾ تباهي
ڪندڙ خواهشن کي ساڙي ڇڏيندي آهي، انهن کي خاڪ ۾ تبديل
ڪري ڇڏيندي آهي.
۾ ماڻهن لاءِ اهو عام رواج آهي ته اهي گهر جي ڪنڊ
پراڻيون، سڙيل ۽ غير ضروري شيون رکندا آهن، ۽ وقت بوقت
گهر کي صاف ۽ صاف ڪندا آهن. ساڳئي طرح، توهان جي
لاشعور ذهن جي ڪنڊ ۾ ڪيتريون ئي خواهشون لڪيل نقصان

سان گڏ هونديون آهن، جيڪي هڪ ڏينهن توهان کي وڏي مصيبت وجهي سگهن ٿيون جيڪڏهن توهان انهن سان صحيح طريقي سان معاملو نه ڪيو.

روحاني رستي تي خود تجزيو اهم آهي توهان نفرت ڪندڙ، چڙچڙا، يا جلدي ڪاوڙيل ٿي سگهو ٿا جيڪڏهن ائين آهي، ته اهي خاصيتون توهان جي شعور محفوظ آهن توهان جي گذريل عملن جو نتيجو آهن پنهنجي نفسيات کي هن بي ترتيب، سڙيل فرنيچر کان صاف ڪرڻ لاءِ، توهان کي مثبت، تعميري عملن سان شروعات ڪرڻ گهرجي ٻين لاءِ پيار پيدا ڪرڻ گهرجي جيترو وڌيڪ توهان ماڻهن سان پيار ڪندا، اوترو وڌيڪ اهي توهان سان پيار ڪندا، توهان انهن جي محبت محسوس ڪندا پر جيڪڏهن توهان انهن تي تنقيد ڪندا، پاڻ ڏانهن به، اهي ان تنقيد کي محسوس ڪندا ان کي توهان ڏانهن موٽائيندا!

فرض ڪريو ته ڪو پراڻو دشمن مري ويو آهي، پر توهان اجا تائين ان لاءِ ناراضگي نفرت رکو ٿا، توهان کي هن تلخي جي نتيجي ڏک ٿيندو، ان جا نقصانڪار اثر توهان جي جسم ذهن ظاهر ٿيندا. خدا جي واسطي ان کي معاف ڪرڻ بهتر آهي، ڇاڪاڻ ته ائين ڪرڻ سان، توهان پاڻ کي بدلي جي بچڙي خواهشن کان آزاد ڪندا جيڪي توهان جي ذهني سڪون کي تباهه ڪن ٿا توهان جي سڪون کي ٽوڙي ڇڏيندا آهن. نفرت تي نفرت جو ڍير لڳائڻ، يا دشمني جو جواب نفرت سان ڏيڻ، نه رڳو توهان جي دشمن جي توهان جي دشمني کي تيز ڪري ٿو پر نتيجي طور توهان جي پنهنجي جسم جذبات کي به زهر ڏئي ٿو. تنهن ڪري هڪ خوبصورت معافي سان معاف ڪريو.

وقت بوقت، هڪ شخص کي زندگي جي مقصد تي غور ڪرڻ لاءِ پاڻ سان گڏ اڪيلو رهڻ لاءِ سڀ ڪجهه ڇڏي ڏيڻ گهرجي. گهڻا ماڻهو روايتن فيشن جي وهڪري قائل آهن. حقيقت ، انهن ڪڏهن به پنهنجي زندگي نه گذاري آهي، پر دنيا جي زندگي گذاري آهي. انهن ڇا حاصل ڪيو آهي، اهي ڪٿي ختم ٿيا آهن؟

تنهن ڪري، اهو عقلمندي آهي ته هڪ شخص ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کي روزاني مصروفيتن "فرضن" کان پري ڪري ته جيئن هو پنهنجي ذهن جي انتشار کي پرسڪون ڪري ان جي

جوهر کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪري ۾ اهو مقصد طئي ڪري جيڪو هو حاصل ڪرڻ چاهي ٿو.

ياد رکو ته سڀ ڪان وڏي شاهدي جيڪا توهان حاصل ڪري سگهو ٿا اها توهان جي ضمير جي آهي: توهان جي روح جي بي عيب ۾ بي عيب آواز. توهان جو ضمير توهان کي جيڪو ٻڌائي ٿو اهو آهي ته توهان اصل ۾ ڪير آهيو، بغير ڪنهن زينت يا پردي جي.

عيسىٰ مسيح جي طاقت تي غور ڪريو جنهن چيو، "اي بابا، انهن کي معاف ڪر، ڇاڪاڻ ته اهي اهو نٿا ڄاڻن ته اهو ڪيئن ڪن جيڪو اهي نٿا ڄاڻن"

۾ عظيم پيغمبر بابت سوچيو جنهن چيو: "ڇا مان توهان کي اهو نه ٻڌايان جيڪو ڪنهن جو درجو بلند ڪري ٿو؟" انهن چيو: "ها، اي الله جا رسول" پاڻ فرمايو: "ان سان صبر ڪر جيڪو توهان سان بي خبر آهي، ان کي ڏي جيڪو توهان کان روڪي ٿو، ان سان تعلق قائم ڪر جيڪو توهان سان تعلق ٽوڙي ٿو، ۾ ان کي معاف ڪر جيڪو توهان تي ظلم ڪري ٿو".

پنهنجي روشن ضمير جي آواز کي ٻڌڻ سان توهان جي رستي تي روشني ۾ توهان جي زندگي ۾ برڪت ايندي. جڏهن توهان پنهنجي دل ۾ ڪنهن خواهش کي پورو ڪرڻ جي سخت خواهش محسوس ڪندا آهيو، ته پنهنجي سمجهه کي استعمال ڪريو ۾ پاڻ کان پڇو: "ڇا اها سٺي خواهش آهي يا خراب جيڪا مان پوري ڪرڻ چاهيان ٿو؟"

ڪيترائي عنصر انساني خواهشن کي باهه ڏين ٿا جڏهن ڪو ماڻهو نئين ماڊل جي ڪار ڏسي ٿو، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو جڏهن هو هڪ نئين انداز جو گهر ڏسن ٿا، ته هو ان وانگر هڪ گهر چاهي ٿو هڪ نئون فيشن رجحان مشهور ٿي وڃي ٿو، ۾ ماڻهو ان انداز کي خريد ڪرڻ ۾ پاڻ لاءِ تڙپيندا آهن!

خواهشون ڪٿان اينديون آهن؟ مون ڪلاڪن جا ڪلاڪ ان تي غور ڪندي گذاريا ڇا توهان پنهنجين سڀني خواهشن کي درجه بندي ڪري سگهو ٿا؟ مان انهن سڀني کي ترتيب ڏيڻ ۾ ڪامياب ٿيس ۾ صرف سٺيون رکيم ۾ جڏهن مون کي الاهي صحبت ملي، مون ڏٺو ته منهنجون سڀئي سٺيون خواهشون هڪ ئي وقت پوريون ٿي ويون آهن اڄ توهان ڪجهه چاهيو ٿا، ۾ سياڻي توهان جو روح ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش ڪري ٿو توهان جو ذهن، جيڪو قادر مطلق خدا کان نڪرندو آهي، هن

دنيا جي سامان سان مطمئن نه ٿي سگهي ٿو، ۽ اهو ڪڏهن به نه ٿيندو، ڇاڪاڻ ته، منهنجا پيارا دوست، توهان پنهنجي روح جو سڀ کان قيمتي ۽ قيمتي خزانو وڃائي ڇڏيو آهي، جيڪو اڪيلو توهان جي خواهش کي پورو ڪرڻ ۽ توهان جي خواهشن کي پورو ڪرڻ جي طاقت رکي ٿو اهو گم ٿيل خزانو خدا آهي.

اهو سچ آهي ته ڪجهه سٺيون يا ضروري خواهشون آهن، ۽ توهان کي انهن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڪم ڪرڻ گهرجي پر جڏهن توهان پنهنجي ننڍين خواهشن کي پورو ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا آهيو، ته پهريان خدا ڏانهن پنهنجي وڏي خواهش کي پورو ڪرڻ نه وساريو. اهو يقين ته ننڍيون خواهشون ۽ فرض پهرين پورا ٿيڻ گهرجن، هڪ وهم ۽ فريب آهي، مون کي اجا تائين ياد آهي ته مان پنهنجي روحاني سفر جي شروعات ۾ ته مان دير ڪندڙ هوس ۽ باقاعدي مراقبو نه ڪندو هوس، جيتوڻيڪ مان پاڻ کي چوندو رهيس ته مان ان لاءِ وقت ڪڍندس. هڪ پورو سال اهڙي طرح گذري ويو جڏهن مون کي احساس ٿيو ته مون جيڪو واعدو ڪيو هو اهو پورو نه ڪيو آهي. مون فوري طور تي پاڻ سان واعدو ڪيو ته صبح جو پهريون ڪم جيڪو مان ڪندس اهو آهي ڏوئڻ ۽ پوءِ خدا تي غور ڪرڻ. ان وقت روزاني ڪم گهڻا هئا، ۽ انهن کان بچڻ آسان نه هو، ٿوري دير لاءِ به، تنهن ڪري، مون فيصلو ڪيو ته پهريان پنهنجا روحاني فرض ادا ڪيان ۽ اهڙي طرح، مون هڪ وڏو سبق سکيو: خدا ڏانهن منهنجو فرض پهرين اچي ٿو، ۽ پوءِ ئي مان ٻين، گهٽ اهم فرضن تي ڌيان ڏيان ٿو.

جيڪڏهن انسانيت خدا کان وڌيڪ ٻين فرضن ۽ خيالن کي ترجيح ڏئي ٿي ته خدا انسانيت لاءِ ابديت جا دروازا ڇو کوليندو؟ خدا اسان جي اندر روحاني پر رکيا آهن ۽ اسان کان توقع رکي ٿو ته اسان روح جي دائرن ۾ اڏامون. اهي پر اسان جون روحاني خواهشون، اسان جا بلند خيال، ۽ اسان جي الاهي سرچشمي لاءِ اسان جي مخلص خواهش آهن.

اچو ته پهرين خدا کي ڳوليون. دنياوي فرضن کي تمام گهٽي اهميت ڏيڻ غير دانشمندي آهي، ڇاڪاڻ ته عزرائيل ڪنهن به وقت روح کي سڏي سگهي ٿو، ۽ پوءِ سڀئي فرض، وابستگيون، خدشا ۽ ذميداريون هڪ پيرو ۾ هميشه لاءِ ختم ٿي وينديون. پوءِ زندگي سان ايترو مضبوطيءَ سان ڇو چنبڙيل رهو؟

هڪ ماڻهو سوچي ٿو ته هو سلامتي ۽ ذهني سڪون مان لطف اندوز ٿي رهيو آهي، پوءِ اوچتو ڪنهن پياري کي وڃائي ٿو، يا پنهنجي صحت يا نوڪري وڃائي ٿو، ۽ سلامتي ۽ ذهني سڪون ضايع ٿي وڃي ٿو!

منهنجي ماءُ لاءِ منهنجو پيار ڪيترو عظيم هو! مون سوچيو هو ته هوءَ هميشه مون سان گڏ هوندي، پر اوچتو مون کي خبر پئي ته هوءَ مون کي ٻار هئڻ وقت ڇڏي وئي هئي! اسان کي موت کان نه ڊڄڻ گهرجي، پر ان لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

زندگي اهڙي ناهي جيڪا نظر اچي ٿي ان تي ڀروسو نه ڪريو، چاڪاڻ ته اها چست، فريب ڏيندڙ، ۽ مايوسين ۽ ٽٽل اميدن سان ڀريل آهي هتي ڪمال نه ٿو ملي سگهي مان توهان کي زندگي جي غير حقيقي تصوير ڏيڻ نٿو چاهيان هي دنيا جنت ناهي اهو هڪ الاهي ليبارٽري آهي جتي خدا روحن کي آزمائي ٿو ته ڇا اهي نيڪي سان برائي خواهشن تي غالب ايندا ۽ ڪيس - يعني خدا کي - پنهنجي سڀ کان وڏي خواهش بڻائيندا، ته جيئن اهي سندس بادشاهت ڏانهن واپس اچي سگهن.

زندگي هر قسم جي الميي ۽ مزاح، آفتن ۽ خوشين سان ڀريل آهي، اهو هڪ وسيع، هميشه بدلجندڙ، ۽ متحرڪ ٽيپسٽري آهي جنهن ۾ بيشمار شڪلون آهن ڪابه ٻه شيون بلڪل هڪجهڙيون نه آهن هر شخص جي زندگي منفرد آهي هر فرد جون مختلف خاصيتون، هڪ مختلف ذهنيت، ۽ مختلف خواهشون آهن جيڪڏهن اسان کي هر روز ساڳين آزمائشن جو شڪار ڪيو وڃي، ته اسان ٿڪل ۽ بيزار ٿي وينداسين جيتوڻيڪ جنت، جيڪڏهن اها هميشه ساڳي هجي ها، ته ان جي اپيل وڃائي ڇڏيندي اسان کي تنوع ۽ تنوع پسند آهي جنت جو روايتي تصور مڪمل طور تي غلط آهي جيڪڏهن اهو واقعي ٿڪائيندڙ هجي ها، ته خدا جا بزرگ ۽ پاڪ ماڻهو پاڻ کي تفريح لاءِ زمين تي واپس اچڻ جي دعا ڪن ها! جنت مسلسل تمام گهڻي خوشگوار طريقي سان تجديد ڪئي ويندي آهي، جڏهن ته زمين اڪثر مسلسل تجديد ڪئي ويندي آهي، پر ٿڪائيندڙ ۽ ناخوشگوار انداز ۾

جيتوڻيڪ، ان حقيقت جي باوجود ته زندگي ٿڪائيندڙ ۽ ڏکي آهي، گهڻا ماڻهو ان جا عادي ٿي ويندا آهن، اهو يقين رکندا آهن ته جيئڻ جو ڪو ٻيو طريقو ناهي. هن زندگي جو روحاني زندگي

سان مقابلو ڪرڻ کان قاصر، اهي هن دنيا جي پردن ۽ لڪيل درد ۽ ٺڳاوٽ جي حد کي سمجهڻ ۾ ناڪام ٿين ٿا.

سچ ۾، زندگي حقيقي ناهي، اهو صرف تفريح آهي، ڀيو ڪجهه به نه جيئن پراڻيون فلمون بار بار ڀيهر رليز ٿينديون آهن، تيئن ساڳيا پراڻا واقعا پاڻ کي مختلف شڪلن ۾ ورجائيندا آهن ۽ زندگي جي لامحدود تسلسل جي باوجود، گذريل فلمن ۾ پيش ڪيل ساڳيا موضوع هڪ ٻئي پٺيان ورجايا ويندا آهن. سچ پچ، تاريخ پاڻ کي ورجائي ٿي، ۽ ماڻهو وقت جي عجائب گهرن ۾ صرف شيون آهن.

زندگي کي پنهنجن حيرانين کي آزاد ڪرڻ ڏيو، انهن کي خوشي، معروضي ۽ لاتعلقي سان قبول ڪريو، جذبات کان متاثر نه ٿيو، جيئن فلم ڏسي رهيو هجي. هڪ دل سان کلڻ سڀني انساني بيمارين لاءِ هڪ بهترين علاج آهي.

توهان کي زندگي کي آساني ۽ آرام سان ڏسڻ گهرجي. هي اهو آهي جيڪو مون پنهنجي استاد کان سکيو آهي. سندس آشرم ۾ منهنجي روحاني تربيت جي شروعات ۾، مون پنهنجا فرض اداس چهري سان انجام ڏنا، ڪڏهن به مسڪرايو نه. هڪ ڏينهن منهنجي استاد اهو محسوس ڪيو ۽ چيو، "خدا جي مرضي، سڀ ٺيڪ آهي! ڇا توهان جنازي تي آهيو؟ ڇا توهان کي خبر ناهي ته خدا کي ڳولڻ جو مطلب آهي پريشانين کي دڪڻ ۽ سڀني غمن کي دفن ڪرڻ؟ زندگي کي ايترو سنجيده نه وٺو"

هن مون کي سيکاريو ته انسان جو فرض آهي ته هو پنهنجي ذهن کي سڀني دنياوي پريشانين ۽ مشڪلاتن کان مٿانهون ڪري ته جيئن هو خدا ۾ مڪمل آزادي حاصل ڪري سگهي.

زندگيءَ جي چئلينجن کي همت ۽ خود اعتمادي سان منهن ڏيڻ لاءِ خوشين ۽ غمن، نفعي ۽ نقصان، فتح ۽ ناڪامي ۾ توازن برقرار رکڻ گهرجي.

سڀني واقعن جي باوجود اندروني سڪون برقرار رکڻ فريب واري خواهشن تي قابو پائڻ جو بهترين طريقو آهي. اهو مون انهن عظيم ماڻهن کان سکيو آهي جيڪي وقت جي تبديلين کان متاثر نه ٿيا هئا، پر آخر تائين ثابت قدم ۽ غير تبديل ٿيندڙ رهيا. نبين به، جڏهن انهن کي اذيت ڏني وئي، تڏهن به پنهنجو پاڪ شعور نه وڃايو، ۽ نه ئي انهن ڪنهن کي به انهن کان خدا جي محبت چوري ڪرڻ جي اجازت ڏني. روحاني خوشي پاڻ ۾

هڪ برڪت وارو تحفظ سيني کان وڏو قلعو آهي. آزمائشن
مصيبتن جي وچ ، انهن نعمتن کي ياد رکو جيڪي خدا توهان
تي عطا ڪيون آهن. توهان جي روح خدا جو هڪ مقدس مندر
آهي. توهان کي جهالت جي اونداهي کي ان پاڪ جڳهه کي
آلوده ڪرڻ جي اجازت نه ڏيڻ گهرجي. روحاني شعور جي حالت
 هجڻ ڪيترو شاندار آهي، عزت وارو، باوقار، محفوظ، امن
! ڪنهن کان به نه ڊڄو ڪنهن کان به نفرت نه ڪريو. هر
ڪنهن کي پنهنجو پيار ڏيو. خدا جي محبت کي محسوس ڪريو
سيني ماڻهن سندس موجودگي ڏسو، پنهنجي مضبوط
خواهش کي پنهنجي دل سندس مسلسل موجودگي هجڻ ڏيو.
هي هن دنيا امن سڪون سان رهڻ جو طريقو آهي پر هن
خود اطمينان جو مزو چکڻ ڏکيو آهي جيستائين خواهشن جون
تيز هوائون دل جي نخلستان مان وهي رهيون آهن ان جي
وڻن کي تشدد سان هلائي رهيون آهن.
خواهشون هڪ شخص جي ماحول جي ڪري ٺهنديون آهن.
اهي اسان جي حسي تصورن مان پيدا ٿينديون آهن انهن
تصورن جي حدن کان محدود هونديون آهن. ڳوٺاڻي ميلي
شرڪت ڪرڻ سان ڪجهه جوش جي خواهش پوري ٿيندي آهي،
پر هڪ عالمي معيار جي نمائش ڏسڻ سيني مختلف نمائشن
کي ڏسڻ کان پوءِ، ننڍڙو ميلو پنهنجو دلڪش اپيل وڃائي
ڇڏيندو آهي. تنهن ڪري، اسان کي پهريان خدا سان رابطي جي
خوشي جو تجربو ڪرڻ گهرجي ته جيئن اسان ان خوشي جو
مقابلو گهٽ زميني خوشين سان ڪري سگهون. پوءِ، خواهشون
اعليٰ نوعيت جون هونديون. خواهش لامحدود آهي؛ هڪ
خواهش پوري ٿيڻ کان پوءِ ٻي ان جي جاءِ وٺندي آهي. پر جڏهن
توهان خدا کي ڳوليندا آهيو، ته توهان جون سڀئي خواهشون
پوريون ٿينديون آهن "پهرين خدا جي بادشاهت سندس
صداقت جي ڳولا ڪريو، اهي سڀ شيون توهان کي ڏنيون
وينديون (جيڪو خدا وٽ آهي اهو بهتر وڌيڪ پائيدار آهي)"
پوءِ ڇو نه پهرين ان عظيم خواهش جي پوري ٿيڻ جي ڪوشش
ڪريو خدا جي سخي هٿ مان بهترين سڀ کان وڌيڪ پائيدار
حاصل ڪريو؟
جڏهن خدا ڀاڻ کي ڄاڻڻ لاءِ ڳوليندڙ جي دعا جو جواب ڏيندو
آهي، ته سندس ٻيون سڀ خواهشون فوري طور تي هميشه
لاءِ پوريون ٿينديون.

ڪجهہ ماڻهو سمجهن ٿا ته انهن جون ڪا به خواهشون ناهن، ٺيڪ!

مون ڏٺو آهي ته جڏهن ماڻهو بازار ويندا آهن ته اڪثر چا ٿيندو آهي. انهن کي خريد ڪرڻ جي ڪا خاص خواهش نه هوندي، پر اوچتو ڪجهه انهن جي نظر اچي ويندو آهي اهي سوچيندا آهن، "ها، مون کي اهو خريد ڪرڻو پوندو!"

جيتوڻيڪ اهي ان کي فوري طور تي نه خريد ڪن، اهو ڏينهن رات انهن جي سوچن رهي ٿو جيستائين اهي آخرڪار خريد نه ڪن، جيتوڻيڪ انهن کي پئسا قرض وٺڻا پون. اهي ڪجهه وقت لاءِ ان مان لطف اندوز ٿين ٿا، پر آهستي آهستي ان جي رغبت ختم ٿي ويندي آهي ان جي مالڪي جي خوشي گهٽجي ويندي آهي، تنهن ڪري اهي ڪنهن ٻئي شيءِ جي خواهش رکن ٿا، وغيره.

ڪڏهن ڪڏهن اسان ڪنهن اهڙي شخص سان ملون ٿا جيڪو چوي ٿو: "ها، ڪاش مون وٽ ايترو ايترو پئسو هجي ها (يا هڪ خاص ماڊل ڪار يا سوئمنگ پول يا يا)" جيئن ئي اها خواهش پوري ٿئي ٿي، ته هڪ ٻي خواهش پيدا ٿئي ٿي ڪنهن نئين شيءِ لاءِ.

انساني خواهشون فطري طور تي نامڪمل آهن، تنهن ڪري اهي پنهنجن مالڪن لاءِ مڪمل خوشي حاصل ڪرڻ جي قابل نه آهن.

دنيا توهان کي اهو ياد رکڻ کان هٽائڻ جي ڪوشش ڪندي ته صرف سچي قيمتي خواهش خدا کي ڳولڻ آهي پر توهان کي هر روز پاڻ کي اهو ياد ڏيارڻ گهرجي جڏهن ڪو ماڻهو سگريٽ نوشي ڇڏڻ، گهٽو کائڻ بند ڪرڻ، ڪوڙ ڳالهائڻ بند ڪرڻ، يا ننگي بند ڪرڻ جو فيصلو ڪري ٿو، ته انهن کي پنهنجي فيصلي پختو هجڻ گهرجي نه ڊهڻ گهرجي. خراب ماحول ارادي کي ختم ڪري ٿو ڪمزور ڪري ٿو، هڪ شخص جي اندر غلط خواهشون پيدا ڪري ٿو. اهو انهن کان بهترين وٺندو آهي انهن کي بدترين ڏئي ٿو جيڪي چورن سان گڏ رهن ٿا اهي يقين رکن ٿا ته اهو زندگي گذارڻ جو واحد طريقو آهي پر سٺن ماڻهن سان گڏ رهڻ ذهن کي اعليٰ شين ڏانهن هدايت ڪري ٿو، ته جيئن غلط خواهشون هاٽي ڪنهن شخص کي لالچ نه ڏئي سگهن. هن زندگي هر شيءِ تبديلي اتار چڙهاؤ جي تابع آهي پر ڪجهه لمحن جي گهري غور و فڪر يا خالص روحاني

موضوعن تي مطالعي ۾ غور و فڪر الهام جو ذريعو هوندو، جيڪو مخلص ڳوليندڙ کي فريب ۽ وهم جي سمنڊ پار ڪري الاهي ڪنارن ڏانهن وٺي ويندو جتي "انهن کي ان ۾ ڪا به ٿڪاوٽ نه ڇهندي، نه ئي انهن کي ان مان ڪڍيو ويندو."

سڀ کان وڏو آرام انهن لاءِ تيار ڪيو ويو آهي جن محنت ۾ جنهن سچ جي ڳولا ۾ ڪا به ڪوشش نه ڇڏي، اهو ڪئي، (ڪٿيو آهي)

سچي خوشي خدا جي خواهش ۾ مسلسل ان بابت سوچڻ ۾ آهي. ثابت قدمي سان، هڪ وقت ايندو آهي جڏهن اهو خيال ايترو مضبوط ۽ بي خوف ٿي ويندو آهي جو ڪو به جسماني، ذهني يا جذباتي مصيبت توهان جي شعور کي خدا کان نه هٽائي سگهي؟ ڇا اهو عجيب ناهي ته خدا جي شعور سان گڏ رهو، ان بابت سوچيو ۽ هر وقت ان کي محسوس ڪريو، ۽ سندس بي عيب موجودگي جي حرم ۾ رهو، جتي نه موت ۽ نه ئي ڪا ٻي شيءِ توهان جي اندروني سڪون کي چوري ڪري سگهي ٿي؟ (جيڪي ايمان رکن ٿا ۽ جن جي دلين کي خدا جي ياد ۾ آرام ملي ٿو، يقيناً، خدا جي ياد ۾ دل کي آرام ملندو آهي)

جڏهن توهان سڀني خواهشن کان محفوظ ٿي ويندا آهيو، ته توهان دائمي موجودگي مان لطف اندوز ٿيندا آهيو.

زندگي واقعي عجيب آهي، ڇاڪاڻ ته هر شيءِ تبديليءَ جي تابع آهي تنهن ڪري، ڪنهن کي به هن زندگي جي لڏندڙ ريتي تي خوشي جي ٻيڙي کي لنگر انداز نه ڪرڻ گهرجي. اسان جو وقت گذري ويندو، ۽ جيڪو اسان هاڻي ڏسون ٿا اهو هڪ ڏينهن ختم ٿي ويندو. تبديلي قابل قبول آهي جيستائين توهان ان کي توهان کي نقصان پهچائڻ نه ڏيو ۽ جڏهن اهو توهان کي نقصان پهچائي ٿو، ته اندروني انتشار جيڪو توهان تجربو ڪيو ٿا اهو توهان لاءِ هڪ پيغام آهي ته خواهشن جي قبضي ۾ نه رهو. جڏهن توهان الاهي روح ۾ محفوظ آهيو، توهان هر شيءِ کي وابستگي يا انحصار کان سواءِ لطف اندوز ٿيو ٿا. تنهن ڪري، ان کي ڇاڻ جي ڪوشش انهن لاءِ انتهائي اهم آهي جيڪي پرواهه ڪن ٿا؛ ٻي صورت ۾، زندگي هڪ تباهي ڪندڙ مايوسي هوندي، اميدن کي خوفناڪ طريقي سان چيڀاٽيندي.

جڏهن مان 1935ع ۾ هندستان واپس آيس، ته مون کي اميد هئي ته اهي جڳهيون گهمڻ لاءِ جيڪي مون کي ٻار وانگر پسند هيون، پر پهچڻ تي، مون ڏٺو ته هر شيءِ بدلجي چڪي هئي.

زندگي جو مرحلو هڪ مختلف طريقي سان ترتيب ڏنو ويو هو. سڀ کان وڏي مايوسي ۽ صدمو تڏهن آيو جڏهن مان ايڪاپور ۾ پنهنجي پراڻي گهر جو دورو ڪيو، جتي مان ڪيڏندو هوس ۽ پڪي ڏسندو هوس. مون کي ياد ايندڙ سپني مان صرف هڪ وڻ بچيو اهڙي زندگي آهي! واقف ۽ پياريون شيون هڪ هڪ ڪري اسان جي نظرن کان غائب ٿي ويون. مان پنهنجي گهر کي ڏسڻ لاءِ ڪجهه به ڏيڻ لاءِ تيار هوس جيئن اهو منهنجي ٻاروتڻ ۾ هو ۽ تڏهن به، خدا منهنجي خواهش پوري ڪئي، چاڪاڻ ته مون بعد ۾ گهر کي هڪ خواب ۾ ڏٺو، جتي اسان تلاءَ ۾ ترندا هئاسين، ۽ پوءِ مان مٿي چڙهي ويس، بستري تي ليٽيس، ۽ آم کائيندو هوس، جيئن مون ڪيترائي سال اڳ ڪيو هو.

خواهشن کي هاڻي تمام احتياط سان جانچڻ ۽ جانچڻ گهرجي، چڱي طرح ترتيب ڏيڻ گهرجي، ۽ صرف سٺيون رکيون وڃن، ۽ انهن سٺين خواهشن کي به خدا جي لاءِ سڀ کان اهم خواهش کي دٻائڻ جي اجازت نه ڏني وڃي.

اها خواهش زنده ۽ ٻرندڙ رهڻ گهرجي، ۽ ان کي ختم ٿيڻ يا ختم ٿيڻ نه گهرجي جڏهن انسان خدا کان پنهنجي دنياوي خواهشن کي پورو ڪرڻ لاءِ پڇي ٿو پر ان کان پاڻ کي ظاهر ڪرڻ لاءِ نٿو چوي ته اهو هڪ وڏي وهم ۾ آهي. تصور ڪريو هڪ ٻار جيڪو مسلسل مطالبو ڪري ٿو ته سندس والدين سندس درخواستون پوريون ڪن، ۽ ٻي صورت ۾ نه انهن بابت پڇن ٿا ۽ نه ئي انهن بابت سوچين ٿا. اها ناشڪري ۽ انهن جي مهرباني جو انڪار آهي، ۽ ان ۾ انهن لاءِ هڪ سبق آهي جيڪي غور ڪن ٿا.

جڏهن زندگي جي هن ڪتاب کي لاڳو ڪيو ويندو، ته انسان سان گڏ صرف روحاني علم هوندو جيڪو ڪنهن جي دنياوي سفر دوران حاصل ڪيو ويندو. تنهن ڪري، خدا کي هميشه پنهنجي ذهن ۾ موجود رهڻ گهرجي، مسلسل ڪيس سڏيندو رهڻ گهرجي ۽ ڪيس ڪڏهن به نه وساريندو جيڪڏهن ڪو واقعي پنهنجي روحاني مستقبل بابت پريشان آهي. جڏهن اسان خدا سان رابطي ۾ هوندا آهيون، ته اسان ڏسنداسين ته سڀئي خواهشون هڪ پراسرار طريقي سان پوريون ٿين ٿيون. پر اسان کي پهريان خدا کي ڳولڻ گهرجي. هو سخي آهي ۽ اسان کي سڀ ڪجهه ڏنو آهي، پر اسان کيس صرف تڏهن ڳولينداسين جڏهن اسان سندس تحفن سان مطمئن نه آهيون

پر پاڻ ڏيڻ واري ڏانهن رخ ڪندا آهيون. اسان ڪيس سچائي سگهنداسين جيستائين اسان پنهنجي ڳولا □ مخلص آهيون، سندس ويجهو ٿيڻ جي خواهش □ مخلص آهيون □ سندس برڪت واري موجودگي جو تجربو ڪندا آهيون.

جڏهن ماڻهو خاموشي سان ويهڻ □ روحاني معاملن تي غور ڪرڻ جي ڪوشش ڪندو آهي ته اوچتو دنياوي خيال اڀرندا آهن، جيڪي انهن کي پريشان ڪندا آهن □ انهن کي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ کان روڪيندا آهن. انهن کي پنهنجي سوچن □ جسمن کي ڪنٽرول ڪرڻ جي تربيت ڏيڻ گهرجي، □ ائين ڪرڻ سان، اهي پنهنجي روح □ هڪ پورٽيبل جنت کڻندا زندگي □ يا موت □، جنت □ يا دوزخ □، اها عظيم خوشي انهن سان گڏ هوندي.

اسان کي دل جي گهراين سان خدا کان دعا گهرڻ گهرجي، پنهنجي وڏي خواهش کي ظاهر ڪندي، دل جي ٻولي □، روح جي تڙپ □، □ ضمير جي وسوسن □ ڪائنس پڇڻ گهرجي، ته جيئن هو اسان کي بدي □ اسان کي جواب ڏئي، پر جيڪڏهن ڪو ماڻهو اڌ دل سان دعا ڪري ٿو □ ساڳئي وقت ڪنهن ٻئي شيءِ بابت سوچي ٿو - ڪجهه اهڙو جيڪو خدا چاهي ٿو اهو ان شخص جي بنيادي ڳڻتي ناهي - ته هو جواب نه ڏيندو.

اسان کي پهريان خدا هجڻ گهرجي وقت هاڻي آهي اسان کي انتظار نه ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته وهم تمام طاقتور آهن زندگي جلدي گذري ٿي، □ زندگي جي مقصد کي ڄاڻڻ کان سواءِ هن دنيا مان نڪرڻ شرم جي ڳالهه آهي اسان کي جڏهن به فارغ وقت جو لمحو ملي ته غور ڪرڻ گهرجي جيتوڻيڪ توهان جون دعائون شروع □ جواب نه ڏنيون وڃن، خدا جي رحمت کان مايوس نه ٿيو، پر دعا ڪندا رهو خلوص سان دعا ڪريو □ يقين رکو ته توهان جي دعا قبول ڪئي ويندي.

مون پنهنجي زندگي □ دعا جي جواب ڏيڻ جي خدا جي سڀ کان وڏي ثبوت ڏٺي آهي پر اهڙي جواب لاءِ ڪوشش جي ضرورت آهي، ڇاڪاڻ ته ڪوشش ڪرڻ کان سواءِ ڪا به اهميت نٿي ملي. زندگي جي اسرار کي ظاهر ڪرڻ □ خدا جي بادشاهت □ داخل ٿيڻ لاءِ مراقبو ضروري آهي.

خراب عادتون □ ٻيون پريشانيون توهان جي ڪوششن کي ڪمزور ڪرڻ □ توهان جي عزم کي ڪمزور ڪرڻ جي ڪوشش

ڪنديون پر جيڪڏهن توهان خوش رهڻ چاهيو ٿا، ته پنهنجا خيال خدا ڏانهن رکو، توهان ان کي پنهنجي ويجهو پائيندا.

دنياوي خوشين جون خواهشون هڪ مقناطيسي چڪ پيدا ڪن ٿيون جيڪو انسان کي هن زمين ڏانهن چڪي ٿو، زندگي کان پوءِ زندگي جسماني طور تي واپس اچڻ انهن لاءِ غير ضروري ٿي ويندو آهي جن پنهنجي خواهشن کي خدا ڳولي ورتو آهي جڏهن به اهي ڪنهن به خواهش کي پورو ڪرڻ چاهين ٿا، اهي ان بابت سوچين ٿا، اهو انهن جي سامهون ظاهر ٿئي ٿو منهنجي ماءُ هن جي موت کان پوءِ مون تي ظاهر ٿي، مون کي هن کي ڏسي تسلي ملي هن جي نيڪي لاءِ خدا جو شڪريو ادا ڪيو. سچ پچ، هو سڀ کان وڏيڪ سخي رحمدل آهي، هو اسان جي خواهشن کي پورو ڪري ٿو ته جيئن اسان سان پنهنجي پيار شڪرگذاري جو مظاهرو ڪري سگهون جڏهن اسان هن کي پنهنجي دلين پهرين جڳهه ڏيون ٿا.

 جڏهن ڪو ماڻهو خدا تائين پهچي ٿو، ته اهي زندگي تقدير جا مالڪ بڻجي وڃن ٿا. اسان کي آرام نه ڪرڻ گهرجي جيستائين خدائي موجودگي اسان جي زندگين مضبوطي سان قائم نه ٿئي. هو اسان کي اهو سڀ ڪجهه ڏيندو جيڪو اسان چاهيون ٿا اسان کي آزمائيندو.

 روحاني رستي تي آزمائشون رڪاوٽون ڪيتريون ئي وڏيون آهن، پر جيئن اسين انهن آزمائشن مان گذري رهيا آهيون انهن رڪاوٽن تي قابو پائي رهيا آهيون، اسان کي چوڻ گهرجي: "اي خداوند، توهان منهنجي دعا جو جواب ڏنو آهي منهنجيون وڏيون خواهشون پوريون ڪيون آهن، تنهنڪري منهنجو دل توهان جي موجودگي سان امير ٿي ويو آهي منهنجي روح توهان جي روشني سان روشن آهي". توهان تي سلام هجي

پرهيزگاري شعور کي وڌائي ٿي

جڏهن توهان ٻين کي نيڪ ارادا موڪليندا آهيو، ته توهان جي شعور واڌارو ايندو آهي جڏهن توهان پنهنجي پاڙيسري بابت سوچيو ٿا، ته توهان جي وجود جو هڪ حصو ان سوچ سان گڏ آزاد ٿي ويندو آهي پر صرف سوچڻ ڪافي ناهي؛ اسان کي سوچڻ کي عمل آڻڻ لاءِ تيار رهڻ گهرجي.

شادي پرهيزگاري جو سبق آهي ڇ ماڻهو هڪ ٻئي سان زندگي گذارڻ جي ڪوشش ڪندا آهن پوءِ ٻار گڏ ٿين ٿا، والدين انهن سان جيڪو ڪجهه آهي اهو شيئر ڪن ٿا پر صرف ويجهي خاندان بابت سوچڻ ڪنهن ٻئي بابت نه سوچڻ (يعني، مان توهان يا صرف اسان) خود غرضي جو هڪ روپ آهي.

اهو وقت ايندو جڏهن اسان جا پيارا اسان کي ڇڏي ويندا؛ اهو ئي زندگي جو طريقو آهي. هي اسان کي ياد ڏياري ٿو ته انسانيت جو آخري مقصد ٻين لاءِ ڪم ڪندي انهن سان زندگي جون نعمتون شيئر ڪندي اسان جي شعور جي حدن کي وڌائڻ آهي.

پرهيزگاري پنهنجي مالڪ لاءِ ڪيتريون ئي نعمتون وڏيون خوشيون آڻيندي آهي، ڇاڪاڻ ته پرهيزگاري ذريعي ماڻهو پنهنجي خوشي محفوظ رکي

ٿو. منهنجو مقصد ٻين کي خوش ڪرڻ آهي، ڇاڪاڻ ته منهنجي خوشي انهن جي خوشي مان نڪتل آهي.

اسان واقعي ڪاميابي جو ذائقو نٿا چکي سگهون جيستائين اسان پنهنجي خوشي ٻين سان شيئر نه ڪريون. مان صرف خاندان جي ميمبرن جو ذڪر نه ڪري رهيو آهيان، پر سڀني ماڻهن جو.

اسان کي ٻين بابت سوچڻ گهرجي ۽ انهن جي مدد ڪرڻ گهرجي جيئن اسان جي صلاحيت هجي. ان جو مطلب اهو ناهي ته اسان پاڻ کي غريب ڪريون، پر ان جي بدران ٻين لاءِ حقيقي ۽ دوستانه ڳڻتي ۽ حصيداري ڪرڻ جي خواهش ڏيکاريون.

اسان کي ٻهريان سچائي جي اصولن کي پاڻ تي لاڳو ڪرڻ گهرجي جيڪڏهن اسان پاڻ پرهيزگار نه آهيون ته اسان ٻين کي پرهيزگاري نٿا سيکاري سگهون جيڪڏهن اسان پاڻ کان شروعات ڪنداسين ته اسان ٻين لاءِ هڪ سٺو مثال بڻجي وينداسين.

مون پنهنجي زندگي ٻين جي خدمت ۽ فائدي لاءِ وقف ڪئي آهي مون تمام گهڻو سفر ڪيو آهي ۽ وڏن سامعين کي ليڪچر ڏنا آهن پر مون کي خبر آهي ته مان پنهنجين لکڻين ۽ تعليمات ذريعي ٻين جي بهترين خدمت ڪريان ٿو.

ميڙ ليڪچر ٻڌڻ لاءِ ايندا آهن، ضروري ناهي ته سچي محبت مان هجن ماڻهو الهام ۽ روحاني تسلي لاءِ ايندا آهن پر مان اهڙيون روحون چاهيان ٿو جيڪي سچ جي ڳولا ڪن، جيڪي خدا سان پيار ڪن، ان ڪري مون خدا تي غور ڪرڻ جي ضرورت تي ڌيان ڏنو آهي، ۽ اجا به ڌيان ڏيندو رهندس.

سڀئي سنجيده ۽ مستقل مزاج ماڻهو جيڪي پنهنجي روحاني جستجو ۾ آهن، ڪاميابي سان تاج پوشي ڪندا جيڪڏهن اهي خواهش ۽ محنت سان اڳتي وڌندا رهن.

اسان کي خدا کي پنهنجي سڀني دل، دماغ، روح ۽ طاقت سان پيار ڪرڻ گهرجي، ۽ پنهنجي پاڙيسري کي پاڻ وانگر پيار ڪرڻ گهرجي.

خدا کي پنهنجي سڄي دل، دماغ، روح ۽ طاقت سان پيار ڪرڻ جو ڇا مطلب آهي؟

دل جو مطلب آهي احساس، ذهن جو مطلب آهي توجهه، روح جو مطلب آهي مراقبي ۾ گهري روحاني هم آهنگي، ۽ طاقت جو مطلب آهي اسان جي سڄي توانائي کي خدا ڏانهن هدايت ڪرڻ.

ان جو مطلب آهي خدا سان پيار ڪرڻ پنهنجي سڀني احساسن سان، مراقبي ۾ پنهنجي پوري توجه سان، زندگيءَ جي توانائي يا طاقت کي مادي کان روح ڏانهن منتقل ڪندي، ۽ جسم کان خدا ڏانهن ڌيان منتقل ڪندي.

غور و فڪر کان سواءِ خدا سان پيار ڪرڻ ممڪن ناهي، ڇاڪاڻ ته صرف غور و فڪر ذريعي ئي اسان پنهنجي روحاني فطرت کي هڪ روح جي حيثيت سان محسوس ڪري سگهون ٿا جيڪو هميشه لاءِ ۾ هميشه لاءِ خدا سان ڳنڍيل آهي جنهن ان کي پنهنجي صورت ۾ پيدا ڪيو.

اسان کي پاڻ ۾ خدا جي شاندار محبت لاءِ هڪ تخت ناهڻ گهرجي زندگي ۾ ڪجهه به وڌيڪ اهم ناهي ان کان وڌيڪ ڪا به اعليٰ خواهش ناهي ته ان سان پيار ڪيو وڃي، ان بابت ڳالهايو وڃي، ۾ ٻين کي روشن ڪيو وڃي ته جيئن ان کي سڃاڻي سگهجي. مان ماڻهن کان ٻيو ڪجهه به نٿو چاهيان.

اهو هڪ خوشي جي ڳالهه آهي ته مان پنهنجو روحاني تجربو انهن سان شيئر ڪريان جيڪي خلوص دل سان ان جي ڳولا ڪن ٿا. مون کي خدا بابت انهن سان ڳالهائڻ ۾ انهن کي سندس موجودگي جو تجربو ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ کان وڌيڪ خوشي ٻي ڪا به شيءِ نٿي ڏئي.

خدا سان پيار ڪرڻ ۾ سندس ٻانهن سان پيار ڪرڻ شاندار آهي جڏهن اسان کيس ڳوليندا آهيون، اسان هر ڪنهن ۾ سندس پيار محسوس ڪندا آهيون ڪائنات ۾ محبت جي طاقت کان وڏي ڪا به طاقت ناهي.

مان سڀ کان اعليٰ رب کي آسمانن ۾ سمنڊن تي ويٺل ڏسان ٿو ۾ پنهنجي شعور جي تخت تي، مان کيس پنهنجي اندر ۾ سپني جي روحن ۾ موجود ڏسان ٿو ۾ مان کيس سندس سپني لامحدود شڪلن ۾ تخليق ۾ ظاهر ڪريان ٿو.

جيڪڏهن خود غرضي نه هجي ها ته دنيا جنت هجي ها.

جيڪڏهن دنيا پنهنجي بڇڙي خود غرضي کي ڇڏي ڏئي، ته اسان هن زمين تي جنت ڏسندا.

جنگ جا ٻج بدخواه خود غرضي جي دل ۾ آهن. ابتدائي انسانن پهريون پيرو پٿر جي ڪلبن جو استعمال ڪيو، جيڪي بعد ۾ ڪمان ۾ تيرن ۾ تبديل ٿيا، ٻين جي خود غرضي کان پنهنجي خود غرضي کي بچائڻ لاءِ بعد ۾، رائفلون ۾ پستول ايجاد ٿيا، پوءِ مشين گنون، ۾ بعد ۾ بم ۾ زهريلي گئس - سڀ ڪجهه ماڻهن جي هڪ گروهه جي خود غرضي کي ٻئي جي خود غرضي کان بچائڻ لاءِ.

انسانيت جي تباهي واري صلاحيت ان جي تعميري صلاحيت کان وڌيڪ وڌي ۾ ترقي ڪئي آهي. هي خراب ڦڙو - بدخواه خود غرضي جو ڦڙو - آخرڪار ڦاٽندو پر افسوس جي ڳالهه آهي ته ڪيترين ئي زندگيون ختم ٿي وينديون ان کان اڳ جو انسانيت جاڳي ۾ اهو محسوس ڪري ته قوم پرست خود غرضي ذاتي خود غرضي کان گهٽ نقصانڪار ناهي. هڪ قوم بنيادي

طور تي ننڍن گروهن تي مشتمل آهي، ۽ اهي گروهه فردن تي مشتمل آهن؛ هڪ کي پاڻ سان شروع ڪرڻ گهرجي.

هن نفرت انگيز خود غرضي جي نتيجي ۾، جنگيون لڳن ٿيون، معاشي توازن بگڙي وڃي ٿو، ۽ ڪساد بازاري ۽ پوءِ ڊپريشن قبضو ڪري ٿي.

ملڪن جي وچ ۾ سرحدون مقرر نه آهن، ۽ دنيا جون حڪومتون مسلسل تبديلي جي تابع آهن.

خود غرضي جيڪا ٻين جي حقن ۽ خوشي جي پرواهه ڪرڻ کان سواءِ خوشي ڳولي ٿي، يا پنهنجي مقصدن لاءِ ٻين جي حقن ۽ مفادن کي لتاڙي ٿي، غربت، ناخوشي ۽ بدحالي پيدا ڪري ٿي.

ٻين جي خرچ تي پاڻ کي امير ڪرڻ هڪ وڏي غلطي آهي ڪميونزم، جيڪو ظاهري طور تي عوام کي ڪثرت ۾ خوشحالي جو واعدو ڪري ٿو، ڪامياب نه ٿيندو ۾ هڪ ڏينهن ٽٽي پوندو ڇاڪاڻ ته اهو جبر ۽ ذاتي آزادين جي دٻائڻ تي ٻڌل آهي (نوٽ: هي ليڪچر ماسٽر پرمهانسا 1937 ۾ ڏنو هو، ۽ هي نتيجو واقعي سامهون آيو آهي!)

عظيم ماڻهو پرهيزگاري جي وڪالت ڪن ٿا، جيڪا هڪ مخلص روحاني خواهش جي بنياد تي ڏني وڃي ٿي.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو صرف پنهنجن هٿن ۽ پيرن تي ڌيان ڏئي ٿو ۽ پنهنجي مٿي کي نظرانداز ڪري ٿو، ته دماغ موٽر صلاحيتن جي رهنمائي لاءِ ڪم نه ڪندو. سيني جسماني ڪمن کي هم آهنگ ٿيڻ گهرجي. ساڳئي طرح، قومن ۽ سماجن ۽ ذهنن (فيصلو ڪندڙ) کي هٿن ۽ پيرن (ورڪرفيس) سان هم آهنگيءَ ۾ ڪم ڪرڻ گهرجي، ڇاڪاڻ ته جيڪڏهن مفاد ٽڪرائجي ويندا ته نظم ٽٽي پوندو، انتشار غالب ايندو، ۽ مصيبت پيدا ٿيندي.

دنيا ۾ ٻه استاد آهن جيڪو خدا کي پنهنجو رهنما ۽ مرشد سمجهي ٿو ان کي ڊڄڻ جي ڪا به ضرورت ناهي جيڪو شيطان کي پنهنجو اڳواڻ ۽ رهنما سمجهي ٿو ان کي تمام گهڻو نقصان پهچندو.

هن زندگيءَ ۾ گهڻن ماڻهن لاءِ اهم لفظ "مان" آهي. روحاني مزاج ۽ رجحان رکندڙ ماڻهو ٻين کي به اوترو ئي سوچيندا آهن جيترو پاڻ کي سوچيندا آهن. جيڪي صرف پاڻ کي سوچيندا آهن، اهي پنهنجي چوڌاري موجود ماڻهن جي دشمني ۽ ناراضگي پاڻ تي آڻيندا آهن. پر جيڪي ٻين جي جذبات ۽ مفادن تي غور ڪندا آهن، اهي ڏسندا آهن ته ٻيا انهن بابت سوچيندا آهن ۽ انهن جي جذبات تي غور ڪندا آهن.

جيڪڏهن ڪنهن شهر ۾ هڪ سؤ ماڻهو هجن ۽ هر ڪو ٻئي کان ڪجهه وٺڻ جي ڪوشش ڪري، ته هر هڪ جا نوانوي دشمن هوندا پر جيڪڏهن هر ڪو ٻئي جي مدد ڪرڻ جي ڪوشش ڪري، ته هر هڪ جا نوانوي دوست هوندا.

مون اهڙي طرح زندگي گذاري ۾ ٻين کي ڏئي ڪجهه به نه وڃايو حقيقت ۾، جيڪو ڪجهه مون ڏنو اهو مون کي خدا جي فضل سان ضرب ڏئي واپس آيو هاڻي مان ڪنهن به شيءِ جي خواهش نٿو ڪريان ڇاڪاڻ ته جيڪو منهنجي اندر ۾ آهي اهو دنيا جي ڪنهن به شيءِ کان وڏيڪ ۾ قيمتي آهي جيڪو هڪ شخص واقعي خوشي ڳولي ٿو، ۾ هڪ پيرو خوشي حاصل ٿي وڃي ٿي، انهن حالتن جي ضرورت ختم ٿي ويندي آهي جيڪي ان ڏانهن وٺي وڃن ٿيون.

منهنجو ڪو به بينڪ اڪائونٽ ناهي ڇو ته هن دنيا ۾ منهنجي واحد ضمانت ماڻهن جي مون ڏانهن سٺا جذبات آهن. مان ڪنهن ٻئي دنياوي ضمانت تي يقين نٿو رکان. سچي دولت پنهنجي پاڻرن ۾ دوستن جي دلين ۾ رهڻ ۾ آهي.

جڏهن اسين پرهيزگار آهيون، ته اسين خوش ٿينداسين ۾ جيڪڏهن اسين هي طريقو اختيار ڪنداسين، ته اسان جي چوڌاري ٻيا اسان جي رويي کان متاثر ٿيندا ۾ اسان جي نقل ڪرڻ جي ڪوشش ڪندا. <u>اسان کي خود غرضي کي ختم ڪرڻ گهرجي، جيڪا سڀني انفرادي ۾ قومي برائين جي جڙ آهي.</u>

بزرگ هوا ۾ بلند ٿيو

هندستان جو فلسفو ان دي لائف آف اي يوگي" ڪتاب " مان

"گذريل رات مون يوگيا کي ڪجهه فوٽ هوا ۾ لٽڪندي ڏٺو"

انهيءَ دلچسپ جملي سان، منهنجي دوست اپيندر موهن چوڌري پنهنجي ڳالهه شروع ڪئي.

هوءَ جوش سان مسڪرائيندي چيو، "شايد توهان سندس نالو سمجهي ورتو هوندو: ڇا توهان جو مطلب بهادري مهاسايا "نه آهي جيڪو مٿئين گول چڪر واري روڊ تي رهندو آهي؟

اپيندر اتفاق ۾ ڪنڌ لوڏيو، جيتوڻيڪ هو ٿورو مايوس هو ته خبر مون تائين سندس ذريعي نه پهتي هئي منهنجا دوست ڄاڻن ٿا ته مان بزرگن بابت ڪيترو تجسس رکندڙ آهيان، ۾ اهي هميشه مون کي هڪ نئين بزرگ سان متعارف ڪرائڻ ۾ خوش هئا.

مون جاري رکندي چيو، "يوگي جي رهائش اسان جي گهر جي تمام ويجهو آهي، ۾ مان باقاعدگي سان هن سان ملڻ ويندو "آهيان

منهنجن لفظن اپندر ۾ وڏي دلچسپي پيدا ڪئي، ڇاڪاڻ ته دلچسپي سندس چهري تي واضح هئي، ۾ مون وڌيڪ چيو:

مون هن کي معجزاتي ڪم ڪندي ڏٺو، هن ساهه کڻڻ جي " اٺن طريقن [1] ۾ مهارت حاصل ڪئي قديم يوگا جي جيئن بابا پتنجلي پاران رڪارڊ ڪيو ويو آهي [2] هڪ ڏينهن، بهادري مهاسايا منهنجي سامهون اهڙي حيرت انگيز طاقت سان ڀستريڪا پرانايام ڪيو جو مون کي محسوس ٿيو ڄڻ ته هڪ طاقتور طوفان اصل ۾ ڪمري ۾ وهي ويو هجي! بعد ۾، هن هن طوفاني ساهه کي پرسڪون ڪيو ۾ شاندار شعور جي حالت ۾ بي حرڪت رهيو [3] هن طوفان کان پوءِ امن جو ماحول تمام واضح ۾ ناقابل فراموش هو"

اپيندر جي آواز ۾ بي اعتباري هئي جڏهن هن چيو، "مون ٻڌو آهي ته بزرگ ڪڏهن به پنهنجي گهر مان نه نڪرندو آهي، "ڇا اهو سچ آهي؟

مون جواب ڏنو: "ها، اهو سچ آهي! هو گذريل ويهن سالن کان پنهنجي گهر تائين محدود آهي، پر، هو هن سخت قانون جي پابندين کي نرم ڪري ٿو جيڪو هن اسان جي مقدس موڪلن دوران پاڻ تي لاڳو ڪيو هو، ۾ پاسي واري رستي تي هلي ٿو جتي فقير گڏ ٿين ٿا، ڇاڪاڻ ته سينٽ بهادري پنهنجي مهربان دل لاءِ مشهور آهي."

هن چيو: "پر بزرگ ڪيئن ڪشش ثقل جي قانون جي "ڀڃڪڙي ڪندي هوا ۾ لٽڪيل رهي ٿو؟

مون جواب ڏنو: "يوگي جو جسم ڪجهه پرانایاما سانس جي مشقن جي مشق ڪرڻ سان ڪثافت وڃائي ٿو، ۾ پوءِ هو ڏيڏر وانگر اڏامي يا ٽپو ڏئي سگهي ٿو جيتوڻيڪ سنت جيڪي روايتي يوگا جي مشق نٿا ڪن اهي خدا جي خواهش جي وڏندڙ اعليٰ "حالتن ۾ داخل ٿيڻ سان هوا ۾ ترندا آهن

اپيندر جي اکين ۾ تجسس چمڪيو، ۾ هن چيو، "مان هن عقلمند ماڻهو بابت وڌيڪ ڄاڻڻ چاهيان ٿو ڇا توهان هن جي "شام جي گڏجاڻين ۾ شرڪت ڪندا آهيو؟

مون چيو، "ها، مان اڪثر هن وٽ ويندو آهيان، ۾ مان هن جي تيز ذهانت ۾ شاندار دانائي کان تمام گهڻو متاثر ٿيو آهيان. ڪڏهن ڪڏهن منهنجي کلڻ گڏجاڻي جي سنجيدگي کي خراب ڪري ڇڏيندي آهي. جيتوڻيڪ بزرگ کي ان جي پرواهه ناهي، !سندس شاگرد مون ڏانهن ڪاوڙ سان ڏسندا آهن"

انهيءَ ڏينهن اسڪول کان گهر ويندي، مان پدوري مهاسايا جي گهر روانو ٿيس ۾ ان سان ملڻ جو فيصلو ڪيو. يوگي

اڪيلائي رهندو هو، جنهن جي گرائونڊ فلور تي هڪ شاگرد جي حفاظت هئي. هي شاگرد مهمانن جو تمام گهڻو خيال رکندو هو مون ڪان پڇندو هو ته ڇا منهنجي سندس استاد سان ملاقات آهي پر استاد فوراً ظاهر ٿيو، سندس اکيون چمڪي رهيون هيون، اهڙيءَ طرح مون کي موقعي تي ئي ٻاهر اڇلائڻ کان بچايو ويو. هن شاگرد کي چيو:

" مڪندا کي جڏهن به چاهي اچڻ ڏيو. اڪيلائي جو اصول منهنجي آرام لاءِ نه پر ٻين جي آرام لاءِ آهي. دنياوي ماڻهو اسان جي ايمانداري سان مطمئن نه آهن، جيڪا انهن جي غرور کي ٽوڙي ڇڏي ٿي. اولياءَ نه رڳو نادر آهن پر پريشان ڪندڙ پڻ آهن. پاڪ صحيفن به، اسان ڪڏهن انهن کي ٻين لاءِ شرمندگي جو سبب بڻجندڙ ڏسون ٿا."

مان بهادري مهاسايا جي پٺيان سندس سادي مٿئين منزل واري رهائشگاهه ڏانهن ويس، جيڪو هو ڪڏهن ڪڏهن ڇڏي ويندو هو. ماسٽر عام طور تي عوام جي نظر کان هٽي ڪري دنيا جي چمڪ گليمر کي نظرانداز ڪندا آهن. دنيا انهن تي گهٽ ئي ڌيان ڏيندي آهي جيستائين اهي وقت جي تاريخ مضبوطيءَ سان قائم نه ٿين، چاڪاڻ ته بابا جا همعصر موجوده دور جي تنگ دائري رهندڙ ماڻهن تائين محدود نه آهن.

مون چيو، "عظيم بابا، توهان پهريون يوگي آهيو جنهن کي مون سڃاتو آهي جيڪو هر وقت پنهنجي گهر اندر رهندو آهي"

هن جواب ڏنو، "ڪڏهن ڪڏهن خدا پنهنجن اوليائن کي غير متوقع مٽيءَ پوکيندو آهي ته جيئن اسان کي اهو نه لڳي ته اسان انهن کي ڪنهن خاص قاعدي جي تابع ڪري سگهون ٿا".

بزرگ غور و فڪر پير جهڪائي ويٺو هو، سندس متحرڪ جسم ڪنول جي پوز آرام ڪري رهيو هو جيتوڻيڪ هو ستر سالن کان مٿي هو، پر سندس جسم ڏکهي ويٺي رهڻ سبب عمر وڌڻ يا ڍلو ٿيڻ جا ڪي به نشان نه هئا مضبوط ڏکهو، هو هر طرح سان مڪمل هو سندس چهري تي ان بابا جا نشان هئا جنهن کي صحيفن بيان ڪيو ويو آهي ته هو شريف سر وارو، پوري ڏاڙهي وارو، هميشه سڌو ويٺو، سندس پرسڪون اکيون خدا جي حضور تي مرڪوز هيون.

مان مراقبي بزرگ سان گڏ ويٺو هوس، هڪ ڪلاڪ کان پوءِ سندس نرم آواز مون کي جاڳايو:

"توهان اڪثر خاموشي جي حالت □ داخل ٿيندا آهيو، پر ڇا توهان خدا جي حقيقي شعور جي حالت تي پهچي چڪا آهيو؟"

بزرگ جو مطلب مون کي ياد ڏيارڻ هو ته مراقبي کان وڌيڪ خدا سان پيار ڪجي، □ وڌيڪ چيو: "ذريعن کي مقصد سان نه ملائي، □ وسيلن کي پنهنجو مقصد نه بڻايو"

هن مون کي ڪجهه آم پيش ڪيا، □ پنهنجي تيز ذهانت سان، جيڪو مون کي سندس سنجيده طبيعت جي باوجود مزيدار لڳو، هن چيو:

"ماڻهن جي ڪاڏي سان متحد ٿيڻ جي خواهش خدا سان متحد ٿيڻ جي خواهش کان تمام گهٽي آهي"

هن جملي مون کي هڪ زوردار کلڻ تي مجبور ڪيو، □ سندس نظر پيار سان نرم ٿي وئي جڏهن هن چيو، "ڪيترو کلڻ آهي!" سندس چهرو سنجيده هو پر هڪ خوشگوار مسڪراهٽ هئي سندس وڏيون، ڪنول جهڙيون اکيون هڪ مقدس، اندروني مسڪراهٽ کي لڪائي رهيون هيون.

بزرگ هڪ ٽيبل تي رکيل ڪيترن ئي ٿلهن لفافن ڏانهن اشارو ڪندي چيو: "هي خط مون وٽ پري آمريڪا کان آيا آهن، مان ڪيترن ئي سماجن سان خط و ڪتابت ڪريان ٿو جن جا ميمبر يوگا □ دلچسپي ڏيکارين ٿا. اهي ڪولمبس کان بهتر سمجھ سان هندستان کي ٻيهر دريافت ڪري رهيا آهن! مان انهن جي مدد ڪرڻ □ خوش آهيان، ڇاڪاڻ ته يوگا جو علم مفت آهي، سج جي روشني وانگر، انهن سڀني لاءِ جيڪي ان کي ڳوليندا آهن"

"جيڪو عقلمندن انسان ذات جي نجات لاءِ ضروري سمجهيو آهي، ان کي مغرب جي خاطر نه ڇڏڻ گهرجي. اوڀر □ اولهه پنهنجي مختلف خارجي تجربن جي باوجود روح □ هڪجهڙا آهن، □ انهن کي يوگا جي روحاني رستن مان هڪ تي عمل ڪرڻ کان سواءِ ترقي □ خوشحالي جي ڪا اميد ناهي."

بزرگ مون کي پنهنجي پرسڪون نظرن □ جهليو، □ مون کي تڏهن احساس نه ٿيو ته سندس لفظ هڪ پردي واري پيشنگوئي هئي اجا تائين، جڏهن مان اهي لفظ لکي رهيو آهيان، مون سندس ظاهري طور تي معصوم اشارن جو پورو مطلب نه سمجهيو آهي ته مان هڪ ڏينهن هندستان جي تعليمات کي اولهه ڏانهن آڻيندس.

مون چيو، "او عظيم بابا، ڪيترو سٺو ٿيندو جيڪڏهن توهان انسان ذات جي فائدي لاءِ يوگا بابت هڪ ڪتاب لکو!"

هن جواب ڏنو، "مان اهڙن شاگردن کي تربيت ڏئي رهيو آهيان جيڪي پنهنجن شاگردن سان گڏ، زنده ڪتاب بڻجي ويندا جيڪي زوال، وقت جي قدرتي تبديلين، ۽ نقادن جي غير فطري تشريحن کي برداشت ڪندا."

اسين يوگي سان گڏ اڪيلا رهيا جيستائين سندس شاگرد شام جو پهتا، جڏهن هن پنهنجو هڪ بي مثال ليڪچر ڏنو. هڪ نرم سيلاب وانگر، هن پنهنجن ٻڌندڙن جي نفسياتي تباهي ۽ ملبي کي وهائي ڇڏيو ۽ انهن کي خدا ڏانهن وٺي ويو. سندس شاندار مثال بي عيب بنگالي ۾ ڏنا ويا.

انهيءَ شام، بهادري هڪ وچئين دور جي راجپوت شهزادي ميرابائي جي زندگيءَ جي مختلف فلسفياتي پهلوئن تي تحقيق ڪئي، جنهن سنت جي ڳولا ۾ محل جي شاندار زندگي کي ڇڏي ڏنو. شروعات ۾، هڪ مشهور تپسيا ڪندڙ، سناتن گوسوامي، هن کي شاگرد طور قبول ڪرڻ کان انڪار ڪيو ڇاڪاڻ ته هوءَ هڪ عورت هئي، پر سندس جواب کيس گوڏن ڀر ڪري ڇڏيو جڏهن هن چيو:

"استاد کي ٻڌاءِ ته مان ڪائنات ۾ خدا کان سواءِ ڪنهن به مرد کي نٿو سڃاڻان؟ ڇا اسين سڀ سندس اڳيان عورتون نه آهيون؟"

(هڪ مقدس خيال آهي ته خدا ڪائنات ۾ واحد مثبت ۽ تخليقي اصول آهي، ۽ سندس تخليق هڪ منفي وهم کان سواءِ ڪجهه به ناهي)

ميرابائي هڪ شاعره هئي، ۽ هن روحاني خوشي سان ڀريل ڪيترين ئي نظمون لکيون جيڪي اڄا تائين هندستان جي ادبي خزانن مان سمجهيا وڃن ٿا. مان هتي انهن مان هڪ جو انگريزي ۾ ترجمو ڪري رهيو آهيان (اهو محمود عباس مسعود پاران عربي شعر ۾ ترجمو ڪيو ويو هو):

جيڪڏهن جسم کي هميشه ڌوتو وڃي ته اهو معلوم ٿيندو

مان سمنڊ جي وچ ۾ شينهن بڻجي وڃان ها

جيڪڏهن هو ٻوٽي ڪائيندو، ته کيس ضرور احساس ٿيندو

مان فخر سان ٻڪري جي شڪل وٺندس

جيڪڏهن تسبيحن جو تعداد ڳڻيو وڃي ته اهو ظاهر ٿيندو
مان وڏن موتين سان خدا جي تعريف ڪري رهيو هوس.
جيڪڏهن بت سجدو ڪن ها
مان جبلن □ پٿرن جي اڳيان جهڪي وڃان ها
جيڪڏهن صرف کير پي سگهجي ها
ٻڪرين □ ننڍڙن ٻارن لاءِ ذائقو ڪرڻ لاءِ
جيڪڏهن زال کي ڇڏڻ سان
هزارين ماڻهن کي فوري طور تي پسند سان خصي ڪيو ويندو
هي سڀ ڪجهه ان کي ظاهر ڪرڻ لاءِ ڪافي ناهي.
نه، □ اهو ڪڏهن به پردو نه کڻي سگهندو.
خدا هڪ شرط تي ظاهر ٿيندو:
دل جي محبت □ باهه وانگر آرزو
ڪجهه شاگردن بهادري جي جوتي □ روپيا رکيا، جيڪو سندس پرسان پيو هو جڏهن هو يوگا پوز □ ويٺو هو. هندستان □ هي روايتي نذرانو احترام □ تعريف جو اظهار آهي، جنهن جو مطلب آهي ته شاگرد پنهنجي مادي ملڪيت کي پنهنجي استاد جي پيرن تي رکي ٿو. مهربان دوست خدا جي سنڀال □ انهن جي حفاظت جو مظهر آهن جن کي هو پيار ڪري ٿو.
هڪ شاگرد عزت واري استاد ڏانهن بي صبري سان ڏٺو جڏهن هو موڪلائي رهيو هو، □ چيو، "سچ پچ، توهان شاندار آهيو، استاد! توهان خدا کي ڳولڻ □ اسان کي دانائي ڏيڻ لاءِ دولت □ ذاتي آرام کي ڇڏي ڏنو آهي" (چاڪاڻ ته اهو مشهور هو ته بهادري مهاسيا پنهنجي جوانيءَ □ هڪ وڏي خانداني دولت کي ڇڏي ڏنو هو جڏهن هن يوگا جي رستي تي هلڻ جو پختو فيصلو ڪيو هو)
بزرگ جواب ڏنو، "پر توهان ان جي ابتڙ ڪري رهيا آهيو!" استاد جي چهري تي نرميءَ سان ملامت ڪئي، □ هن جاري رکيو، "مون هڪ عالمگير بادشاهت جي محبت لاءِ ڪجهه پئسا □ عارضي، غير معمولي خوشيون ڇڏي ڏنيون آهن جنهن جي خوشي لامحدود □ بي انتها آهي، پوءِ توهان ڪيئن چئي سگهو ٿا ته مون پاڻ کي ڪنهن به شيءِ کان محروم ڪيو آهي؟ اهو هن دنيا جا مختصر نظر وارا ماڻهو آهن جيڪي واقعي ترڪ ڪري

رهيا آهن! اهي هڪ مقدس بادشاهت کي چڙهي ڏين ٿا جنهن جو
ڪو به برابري ناهي، گهڻ دنياوي خوشين جي لالچ ۾ جيڪي نه
"ته بک کي پاليندا آهن ۽ نه ئي مطمئن ڪندا آهن!
مون کي زاهد ۽ زاهدن جي هن متضاد نظريي تي ڪل آئي:
جڏهن ته هڪ غريب بزرگ کي ڪروسس کان وڌيڪ امير ۽
ممتاز بڻائي ٿو، ٻيو دنيا جي وڏن ڪروڙ پتين کي بيوس غريبن ۾
تبديل ڪري ٿو جيڪي نٿا ڄاڻن ته اهي غربت جي ذلت کان ڇا
برداشت ڪن ٿا.
استاد پنهنجي ڳالهه کي غير متزلزل ايمان جي ترغيب
ڏيندي ختم ڪيو، چيو: "خدائي نظام اسان جي معاملن کي
منظم ڪري ٿو ۽ اسان جي مستقبل کي اهڙي حڪمت سان
منظم ڪري ٿو جيڪا انشورنس ڪمپنين جي مهيا ڪيل حڪمت
کان وڌيڪ آهي. دنيا پريشان ماڻهن سان ڀريل آهي جيڪي
تحفظ جي ٻاهرين ذريعن تي ڀروسو ڪن ٿا. انهن جا ڏکوئيندڙ
خيال انهن جي پيشانيءَ تي داغ وانگر آهن. هڪ ۽ اڪيلو، جنهن
اسان کي پيدا ٿيڻ کان وٺي هوا ۽ کير ڏنو، ڄاڻي ٿو ته ڪيئن
پنهنجي عبادت ڪندڙن کي روزانو هر شيءِ فراهم ڪجي جيڪا
"انهن کي پنهنجي زندگي ۾ گهربل آهي
مطالعي جي سيشن جي اختتام کان پوءِ مون بزرگ سان
پنهنجون ملاقاتون جاري رکيون، ۽ هڪ خاموش جوش سان
جنهن مون کي الاهي موجودگي جو احساس ڪرڻ ۾ مدد ڪئي
هڪ ڏينهن بزرگ گربر روڊ تي اسان جي گهر کان ٻري رام
موهن راءِ روڊ ڏانهن هليو ويو، ڇاڪاڻ ته سندس پيارا پوئلڳن
هن لاءِ هڪ نئون آشرم تعمير ڪيو جنهن کي تاجندر مٺھ سڏيو
ويندو آهي [(4)]
جيتوڻيڪ جيڪو مان بيان ڪرڻ وارو آهيان اهو هن يادگيري
۾ وقت کان اڳ آهي، پر مان هتي آخري لفظن جو ذڪر ڪندس
جيڪي بهادري مهاسيا مون سان ڳالهايو هو. منهنجي مغرب
ڏانهن روانگي کان ٿورو اڳ، مان کيس الوداع چوڻ لاءِ ويس ۽
عاجزي سان سندس اڳيان جهڪيس، سندس الوداعي دعا
گهري. هن چيو:
" منهنجا پٽ، خدا جي برڪت سان اڳتي وڌو، ۽ قديم
هندستان جي شان کي پنهنجي حفاظت جي ڍال طور وٺو، فتح
توهان جي پيشاني تي لکيل آهي، ۽ پري جا امير توهان جو
استقبال ڪندا."

فوٽ نوٽس

(1) هن ساهه کڻڻ جي ٽيڪنڪ کي پرانايام چيو ويندو آهي، جيڪو ساهه کڻڻ جي عمل کي منظم ڪندي زندگي جي قوت يا سرگرمي (پران) جو ڪنٽرول آهي پرانايام پستريڪا ("گهنٽي":) ذهن کي پرسڪون ڪرڻ لاءِ ڪم ڪري ٿو.

(2) پتنجلي يوگا تي قديم مبصرن مان سڀ کان وڏو آهي.

(3) 1928ع □ هڪ ليڪچر □، سوربون جي پروفيسر جولس بوئس چيو ته فرانسيسي سائنسدانن اعليٰ شعور تي تجربا ڪيا هئا □ ان جي وجود کي تسليم ڪيو هو. هن ان کي "فرائيڊ جي تصور □ لاشعوري ذهن جو هم منصب" طور بيان ڪيو. هي اعليٰ شعور انهن صلاحيتن □ خوبين کي شامل ڪري ٿو جيڪي هڪ شخص کي حقيقي طور تي انسان بڻائين ٿيون، نه رڳو هڪ ارتقا پذير جانور". فرانسيسي عالم واضح ڪيو ته اعليٰ شعور جي جاڳڻ کي "مشوري يا هيپنوسس کان الڳ ڪرڻ گهرجي. اعليٰ شعور جي وجود کي فلسفي طور تي تسليم ڪيو ويو آهي، □ اهو اصل □ ايمرسن پاران بيان ڪيل اعليٰ خود آهي، جنهن کي سائنس تازو ئي تسليم ڪيو آهي" ايمرسن پنهنجي مضمون (The Higher Soul) □ چيو: "انسان هڪ مندر جو چهرو آهي جنهن □ سڀ حڪمت □ نيڪي آهي، □ عام طور تي جنهن کي اسين انسان سڏيندا آهيون: کائڻ، پيئڻ، پوکڻ □ حساب ڪرڻ وارو انسان پنهنجي ضروري حقيقت جي غلط تصوير ڏئي ٿو پر جنهن روح جو هو اوزار □ اظهار آهي جيڪڏهن ان کي سندس سوچن □ عملن ذريعي ظاهر ٿيڻ ڏنو وڃي، ته اسان کي سجدو ڪرڻ تي مجبور ڪيو ويندو چاڪاڻ ته پوءِ اسان روحاني فطرت جي سامهون □ سيني الاهي صفتن جي سامهون بيٺا هونداسين.

(4) سندس پورو نالو تاجنارامٿ پدوري هو، □ "مَٺ" جو مطلب هندي □ عبادت جي جاءِ آهي، جيڪو اڪثر ڪري هڪ خانقاه يا خانقاه جو حوالو ڏيندو آهي. انهن بزرگن □ جيڪي "خلا □ ترندا" هئا، سينٽ جوزف آف ڪيوپرٽينو هو، جيڪو 17 صدي جو هڪ بزرگ هو جنهن جا غير معمولي تجربا شاهدن پاران دستاويز ڪيا ويا هئا. سينٽ جوزف دنيا تي حيرت □ تعجب جي حالت ڏيکاري، جيڪا حقيقت □ خدا جي ياد □ ان سان هڪ گهرو تعلق هو. خانقاه □ سندس پائر هن کي اجتماعي ميز تي خدمت ڪرڻ جي اجازت نه ڏيندا هئا ته جيئن هو چين سان گڏ اڏامي وڃي. حقيقت □، بزرگ دنيا جي فرضن کي انجام ڏيڻ جي قابل نه هو چاڪاڻ ته هو ڪافي دير تائين زمين تي نه رهي سگهيو! ڪڏهن ڪڏهن، هڪ برڪت واري مجسمي جو صرف نظارو هن کي عمودي پرواز □ ذڪڻ لاءِ ڪافي هوندو هو، جنهن تي هو ٻن بزرگن - انسان □ پٿر - کي آسمان مان اڏامندي ڏسندو هو.

روحاني عظمت جي هڪ بزرگ، اويلا جي سينٽ ٽريسا کي به جسماني بلندي بيچيني محسوس ٿي ڪيترن ئي انتظامي فرضن جي بار هيٺ، هن پرواز جي تجربن کي روڪڻ جي ناڪام ڪوشش ڪئي، هن حوالي سان لکيو: "جيڪڏهن خدا چاهي ته طريقا بيڪار آهن" اسپين جي البا هڪ چرچ دفن ٿيل سينٽ ٽريسا جو لاش چار صديون تائين بيڪار رهيو، ان جي خوشبو گلاب جي خوشبو وانگر هئي، ان سان بيشمار معجزا منسوب ڪيا ويا.

اهي معجزا اسان کي قرآن پاڪ پيغمبرن جي عظيم روايتن) ذڪر ڪيل ڳالهين جي ياد ڏيارين ٿا، جهڙوڪ غار وارن جو قصو مريم کي درخواست ته کجيءَ جي سڪل ٿڙ کي هلايو وڃي ته جيئن ان مان پڪي کجور موسم کان سواءِ ڪري پوي، اهو پڻ ته ڪيئن خدا مريم کي رزق ڏنو، جيئن سورت آل عمران ذڪر آهي (هر ڀيري جڏهن زڪريا هن وٽ حرم داخل ٿيو، هن کي سندس رزق مليو، هن چيو، "اي مريم، هي توهان لاءِ ڪٿان آهي؟" هن چيو، "اهو خدا جي طرفان آهي") انهي سان گڏ جريج عبادت ڪندڙ پينگهي ڳالهائڻ واري ڇوڪرو جي ڪهاڻي، (ٽي جيڪي غار داخل ٿيا پٿر انهن کان پري ٿي ويو ٻيا معجزا

قوت ارادي ماحول جو اثر

مشڪلاتون مشڪلاتون هڪ شخص جي پنهنجي گذريل ڪمن جي بي خبريءَ مان پيدا ٿين ٿيون، جيڪي هڪ خاص وقت جڳهه تي ڪيا ويا هئا. انهن جي موجوده مصيبت انهن خيالن ڪمن مان پيدا ٿئي ٿي جيڪي انهن بيان ڪيا آهن، جيڪي شعور جي مٿيءَ پاڙون هٽندا آهن، انهن خيالن ڪمن وانگر ئي ميوا ڪڍندا ڦُرندا آهن.

صرف خدا لاءِ مان جيئان ٿو ڪم ڪريان ٿو مون کي لالچائڻ لاءِ ڪا به دنياوي آزمائش يا وهم ناهي مون دانائي بصيرت جي اک سان ڏٺو آهي فريب وهم جا پردا کولي ڇڏيا آهن توهان کي پڻ اهو سمجهڻ گهرجي ته هن زمين تي توهان جو دورو عارضي آهي توهان هتي هڪ مقصد لاءِ آهيو: ضروري سبق سکڻ انهن سيني جي مدد ڪرڻ لاءِ جيڪي زندگي توهان جي رستي تي هلن ٿا.

هر صبح مان خدا کان پڇان ٿو ته مون کي ٻڌاءِ ته هو مون کان ڇا ڪرائڻ چاهي ٿو، پوءِ مان ڪيس منهنجي هٿن ذهن ذريعي ڪم ڪندي ڏسان ٿو سڀ ڪجهه سندس مرضي مطابق ٿئي ٿو.

آزمائشون مصيبتون ڪنهن به شخص کي ٽوڙڻ يا ان جي مرضي کي مفلوج ڪرڻ لاءِ نه اينديون آهن، پر انهن کي خدا جي عظمت جي تعريف

ڪرڻ ۽ سندس قانونن جو احترام ڪرڻ لاءِ اينديون آهن، جن جي ذريعي اهي سچي خوشي حاصل ڪري سگهن ٿا. خدا اهي سخت آزمائشون نه موڪليندو آهي ڇاڪاڻ ته اهي بنيادي طور تي انساني تخليق جون آهن. انسانيت ڪان جيڪو ڪجهه گهربل آهي اهو آهي ته ان جي شعور کي غفلت جي ننڊ مان جاڳايو وڃي ۽ جهالت جي اونداهي مان علم جي روشني ۾ اچي.

پاڻ کي سڪون محسوس ڪرڻ جي تربيت ڏيو، ڇاڪاڻ ته جيترو وڌيڪ توهان اهو ڪندا، اوترو ئي توهان پنهنجي زندگي ۾ اها طاقت محسوس ڪندا.

هڪ اعليٰ طاقت آهي جيڪا توهان جي رستي کي روشن ڪندي ۽ توهان کي صحت، خوشي، امن ۽ ڪاميابي عطا ڪندي جيڪڏهن توهان ان الاهي روشني ڏانهن رخ ڪندا.

گهڻو ڪري، اسان جا حواس اسان کي عارضي خوشين جو واعدو ڪن ٿا پر آخرڪار اسان کي ڏکهي تڪليف ۽ ڏک ڏين ٿا سچي نيڪي ۽ خوشي، جيتوڻيڪ، ٿورو واعدو ڪن ٿا، پر آخرڪار اسان کي خالص ۽ دائمي خوشي ڏين ٿا اهو ئي سبب آهي جو مان اندروني، دائمي خوشي کي سچي خوشي سمجهان ٿو، ۽ عارضي حسي خوشين کي صرف لطف اندوزي سمجهان ٿو.

جيڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ ۾ ڪا خراب عادت آهي جيڪا انهن کي پريشان ڪري ٿي ۽ انهن کي رات جو جاڳائي ٿي، ته اهي ان ڪان نجات حاصل ڪري سگهن ٿا ڪنهن ٻه شيءِ ڪان پاسو ڪندي جيڪا ان کي متحرڪ ڪري سگهي ٿي يا ان کي دٻائڻ جي ڪوشش ۾ ان تي ڌيان ڏيڻ ڪان سواءِ. هي ان سان وڙهڻ جو هڪ اڻ سڌي طريقو آهي پر هڪ سڌو، مثبت طريقو پڻ آهي: پنهنجي خيالن کي هڪ سٺي عادت ڏانهن هدايت ڪندي ۽ ان کي پوکڻ لاءِ ڪم ڪندي جيستائين اهو انهن جي زندگي جو حصو نه بڻجي وڃي جنهن تي اهي پروسو ۽ پروسو ڪري سگهن.

سٺي ڪردار وارا ماڻهو عام طور تي سڀ ڪان وڌيڪ خوش هوندا آهن اهي ڪنهن کي ٻه مشڪلاتن ۽ مسئلن جو ذميوار نه سمجهندا آهن؛ ان جي بدران، اهي انهن کي پاڻ کي قرار ڏيندا آهن ۽ پاڻ کي ذاتي طور تي ذميوار سمجهندا آهن. اهي مڪمل طور تي واقف آهن ته ڪو ٻه انهن کي خوش ڪرڻ يا پريشان ڪرڻ جي طاقت نٿو رکي جيستائين اهي ٻين جي عملن، لفظن ۽ خيالن کي انهن تي اثر انداز ٿيڻ نه ڏين، مثبت يا منفي طور تي.

جيڪي ماڻهو سخت آهن اهي ناخوش آهن اهي مڪمل طور تي احساس ڪان خالي آهن، بلڪل پٿر وانگر. هڪ شخص کي پنهنجن سيني خيالن، احساسن ۽ بصيرت سان رهڻ گهرجي، ۽ هر شيءِ تي هوشيار ڌيان ڏيڻ گهرجي جيڪا انهن جي چوڌاري ٿي رهي آهي، بلڪل هڪ ماهر

فوٽوگرافر وانگر جيڪو بهترين موقعن جو انتظار ڪري ٿو ته جيئن سپ کان وڌيڪ خوبصورت منظرن جون بهترين تصويرون ڪڍي سگهجن.

سچي انساني خوشي هڪ شخص جي سڪڻ ۽ صحيح ۽ احترام واري انداز ۽ عمل ڪرڻ جي مسلسل تياري ۽ آهي. جيترو وڌيڪ ماڻهو پاڻ کي بهتر بڻائيندو، اوترو ئي هو پنهنجي آس پاس جي ماڻهن جي ترقي ۽ خوشي ۾ حصو وٺندو.

ٿورا ماڻهو آهن جيڪي پنهنجي صورتحال جو تجزيو ڪن ٿا ۽ فيصلو ڪن ٿا ته اهي اڳتي وڌي رهيا آهن يا پوئتي. انسانن جي حيثيت سان، جن کي سمجهه، دانائي ۽ سمجهه عطا ڪئي وئي آهي، اسان جو سڀ کان وڏو فرض اهو آهي ته اسان پنهنجي دانائي ۽ دانائي کي صحيح طريقي سان استعمال ڪريون ته جيئن اسان کي خبر پوي ته اسان اڳتيءَ وڌي رهيا آهيون يا پوئتي ۽ جيڪڏهن ناڪامي اسان تي بار بار اچي ٿي، ته اسان کي مايوس يا اميد نه ڇڏڻ گهرجي.

ناڪامي اسان جي جسماني ۽ روحاني واڌ ويجهه لاءِ هڪ محرڪ طور ڪم ڪرڻ گهرجي، نه ته هڪ رڪاوٽ.

ناڪامي ڪاميابي جا ٻج پوکڻ لاءِ بهترين ۽ مناسب موسم آهي.

نقصان ۽ ناڪامي تي نه سوچڻ گهرجي، پر بار بار ڪوشش ڪرڻ گهرجي، پلي اڳيون ڪوششون ڪيتريون به ڪيتريون ۽ تلخ ڇو نه هجن ناڪامي کان پوءِ هر نئين ڪوشش چڱي طرح منصوبابندي ۽ ذهني طور تي متحرڪ هجڻ گهرجي. ان کان علاوه، مادي خواهشن ۽ روحاني خواهشن جي وچ ۾ توازن قائم ڪرڻ گهرجي، هڪ کي ٻئي تي ڇانوَ نه ڪرڻ ڏيو.

ڪو به سچو روحاني ماڻهو مادي ڪاميابي کان سواءِ رهي نٿو سگهي ۽ ڪنهن به شخص جون مادي پريشانيون ايتريون گهٽيون نه آهن جو اهي انهن کي خدا بابت سوچڻ ۽ ضروري وقت غور و فڪر، خدمت ۽ روحاني فرض لاءِ وقف ڪرڻ کان روڪين.

دائمي ناڪامي اجا تائين زندگيءَ جا سبق نه سکيا آهن ۽ خود غرض روحانيت پسند مادي زندگي جي بي پرواهي جي ڪري ذهنيءَ توازن وڃائي پاڻ کي سزا ڏئي ٿو.

جيڪڏهن ڪو ماڻهو پنهنجو سڀ ڪم ۽ سرگرميون ٻين جي خدمت لاءِ وقف ڪري ٿو ۽ انهن کي مطمئن ذهنيت سان پورو ڪري ٿو، ته پوءِ هو واقعيءَ غور ۽ شڪرگذاري جا مستحق آهن.

اسان کي هڪ طرفو نه هجڻ گهرجي؛ بلڪه، اسان کي پنهنجي سرگرمين کي متوازن ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجن ڪمن ۽ فرضن کي انهن جي اهميت مطابق ترجيح ڏيڻ گهرجي. فرض اهو آهي جيڪو هڪ شخص خوشي

سان انجام ڏئي ٿو، مادي حاصلات لاءِ نه. روحاني ۽ اخلاقي فرض زندگي ۾ پهرين نمبر تي اچڻ گهرجن.

هر انسان ۾ غير استعمال ٿيل صلاحيت آهي انهن وٽ سڀ ضروري طاقتون آهن ذهن پاڻ هڪ اعليٰ طاقت آهي، ۽ ان کي برائين ۽ پابندين وارين عادتن ۽ تصورن کان آزاد ٿيڻ گهرجي.

بچڙا خيال هڪ شخص کي هڪ نقصانڪار ماحول ڏانهن وٺي وڃي سگهن ٿا جتي هو پنهنجي مرضي مطابق پاڻ کي ظاهر ڪري سگهي ٿو جڏهن ته، هڪ شخص پنهنجي سوچڻ ۽ شعور کي قوت ارادي جي ذريعي تبديل ڪري سگهي ٿو، ۽ نتيجي طور، پنهنجو ماحول جيڪڏهن ڪو شخص ڊگهي عرصي تائين نقصانڪار ماحول ۾ رهي ٿو، ته اهو ماحول انهن تي لاشعوري طور تي اثر انداز ٿيڻ شروع ڪري ٿو. وقت سان گڏ، اهي آخرڪار هڪ صحتمند ۽ صحتمند ماحول چونڊڻ جي آزادي وڃائي ڇڏيندا آهن ۽ ان نقصانڪار ماحول جي منفي اثرن جي تابع ٿي ويندا آهن.

انساني زندگي تي سيارن ۽ تارن جو اثر سيارن ۽ انساني جسمن جي وچ ۾ ڪشش ۽ رد جي ميلاپ مان پيدا ٿئي ٿو. مضبوط ارادي وارا ماڻهو خدا سان گڏ هوندا آهن ۽ سيارن ۽ تارن جي انهن تي احسان ڪرڻ جو انتظار نٿا ڪن، بلڪه، اهي هڪ تيز شهاب ثاقب وانگر پنهنجو سفر جاري رکندا آهن، خدا جي رهنمائي ڪندڙ تاري کان سواءِ، جيڪو سچ جو سچ ۽ قانون ۽ روحن جو پالڻهار آهي، متاثر نه ٿيندا آهن.

استاد پرمهانسا کي سندس شاگردن کان خط

اندروني ثقافت رسالي جي جلد XIV ۾

مختلف ملڪن مان انهن جي ليکڪن پاران موڪليل خط، جن مان اسين هيٺيان اقتباس ڪريون ٿا:

مان توهان کي ٻڌائڻ چاهيان ٿو ته توهان جي تعليمات جي منهنجي غور سان پڙهڻ ذريعي

مون کي روحاني روشني ملي

جنهن کي مان هميشه ڳوليندو رهيو آهيان

توهان جي تعليمات مون لاءِ خوشي جا دروازا کوليا آهن.

* * *

مان روزانو توهان جي روحاني تصديق جي مشق ڪريان ٿو.

مون کي خبر آهي ته منفي سوچون آهستي آهستي گهٽجي وينديون آهن.

خوف ختم ٿي ويا آهن

مان پنهنجي زندگي جي هر لمحي مان لطف اندوز ٿيان ٿو.

توهان جي مدد لاءِ مهرباني

* * *

مون کي ڪيترين ئي نعمتون ملن ٿيون.

توهان جي روحاني تعليمات مان

مان توهان جي خيالن کي پڙهڻ لاءِ بي صبري سان انتظار ڪري رهيو آهيان.

مان پنهنجي زندگي ۾ ان کي لاڳو ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪريان ٿو.

توهان جون تعليمات خوبصورت ۽ فائديمند آهن.

* * *

مون کي توهان جي شاندار فلسفي ۾ ملي ٿو

جيڪو تعريف ۽ الهام کي متاثر ڪري ٿو

توهان جي ڏنل هر شيءِ لاءِ منهنجي تمام گهڻي مهرباني

مدد ۽ نفسياتي آرام کان

* * *

مون کي هفتيوار ان کي حاصل ڪرڻ جو زبردست احساس آهي.

توهان جي تعليمات مان هڪ نئين سبق تي

مون کي هر سبق ۾ لطف ۽ روشني ملي ٿي.

* * *

منهنجي دل جي گهراين کان مهرباني.

منهنجي اندروني خود کي سمجهڻ ۽ مدد ڪرڻ لاءِ

۽ مون کي منهنجي اندر لڪيل طاقتن کان آگاهه ڪرڻ لاءِ

۽ منهنجي بصيرت کي خدا جي روشني ڏيکارڻ لاءِ

توهان کان مليل تعليمات جي ذريعي

* * *

مون کي اڃا تائين توهان سان ملڻ ياد آهي.

هوءَ چئن سالن کان منهنجي سوچن ۾ رهي آهي.

مون کي اڃا تائين خدا تي توهان جو مڪمل ايمان ياد آهي.

۽ انسانيت لاءِ توهان جو پيار

ان مون کي پاڻ کي سڃاڻڻ ۾ مدد ڪئي.

جڏهن مون سوچيو ته مان اڪيلو آهيان

منهنجا ڪو به دوست نه آهن ۽ نه ئي ڪو اهڙو آهي جيڪو مون سان همدردي ڪري.

ان مون کي خود اعتمادي ڏني ۽ منهنجو حوصلو وڌايو.

ان مون کي زندگي جي حالتن کي منهن ڏيڻ ۾ بهادر ٿيڻ جي ترغيب ڏني.

* * *

چاليهه سالن تائين

مون سائنس ۽ علم جي مختلف شاخن جو مطالعو ڪيو.

پر مون کي انهيءَ سڄي پڙهائي مان ڪجهه به نه مليو.

توهان جي تعليمات مان مون جيڪو سکيو آهي ان جي مقابلي ۾ ڪجهه تي

* * *

مون کي توهان جي تعليمات پڙهڻ مان تمام گهڻو فائدو ٿيو آهي.

جيڪڏهن ماڻهن جو هڪ وڏو تعداد

اهي توهان جي خيالن جو مطالعو ۽ عمل درآمد ڪن ٿا

اسان جنهن دنيا ۾ رهون ٿا اها هوندي

ان کان بهتر آهي.

* * *

مان توهان جو دل جي گهراين سان شڪريو ادا ڪرڻ چاهيان ٿو.

منهنجي زندگي ۾ آيل نعمتن لاءِ

جڏهن کان مون توهان جي تعليمات کي ڌيان ۽ ڌيان سان پڙهڻ شروع ڪيو آهي

مهرباني، ۽ خدا توهان جي شاندار ڪوشش کي برڪت ڏئي.

۽ توهان جو ڪم انسانيت جي خدمت لاءِ وقف آهي

* * *

جڏهن کان مون توهان کي منهنجي ڪاميابي لاءِ دعا ڪرڻ لاءِ چيو هو

منهنجي حالت ۾ ڪافي بهتري آئي آهي.

منهنجي تمام گهڻي مهرباني ۽ اميد آهي ته توهان دعا جاري رکندؤ.

* * *

جڏهن مون کي توهان جو آخري پيغام مليو

مان اڃا تائين شڪ جي اونداهي ۾ پيلي ۾ گهمي رهيو هوس

۽ هو ان پيلي مان نڪرڻ جو رستو ڏسي نه سگهيو.

پر خدا جو شڪر، ۽ توهان جون خاص دعائون

رستو صاف ٿي ويو ۽ خدا تي منهنجو ايمان مضبوط ٿيو.

منهنجي حالت هر طرح سان بهتر ٿي وئي.

۽ مهرباني ڪري مون کي هميشه پنهنجي جواب ڏنل دعائن ۽ ياد رکو.

* * *

توهان جي تعليمات مون کي تمام گهڻي مدد ڪئي آهي.

۽ مون کي ان مان بيشمار فائدا مليا.

۽ اهو مون کي حتمي ثبوتن سان ثابت ڪيو ويو

توهان جي روحاني تصديق ۽ مثبت سوچ جي اثرائتي

مان شڪرگذاري سان ڀريل آهيان.

چاڪاڻ ته صحت، خوشي، ۽ امن مون کي محسوس ٿئي ٿو

مون کي محسوس ٿئي ٿو ته مان مراقبي ۾ روزانو ترقي ڪري رهيو آهيان.

* * *

جيڪڏهن توهان جون شاندار، متاثر ڪندڙ تعليمات نه هجن ها

هن دنياوي سطح تي منهنجي زندگي انتهائي محدود هجي ها.

مان توهان جي خاص ڏيان لاءِ شڪريو ادا ڪرڻ چاهيان ٿو.

جيڪو هن مون کي گذريل ٽن سالن ۾ ڏنو آهي.

* * *

روحاني ثقافت رسالي لاءِ مهرباني

جنهن ۾ مون کي هر روز روح لاءِ برڪت ۽ غذا ملندي آهي.

مان خدا جو شڪرگذار آهيان جنهن مون کي توهان ۽ توهان جي تعليمات سان متعارف ڪرايو.

* * *

مان توهان جي مهيني جي خطن لاءِ توهان جو شڪريو ادا ڪرڻ چاهيان ٿو.

مون کي آخري پيغام متاثر ڪندڙ لڳو.

ته جيئن مان ان کي ادب جي ڪلاس ۾ پنهنجن شاگردن کي پڙهي ٻڌايان.

انهن ان جي مواد تي مثبت جواب ڏنو.

اهو اسان سڀني لاءِ هڪ خوشيءَ جو موقعو هو.

توهان جي خط ۾ شامل ڪيل خيالن کان مان تمام گهڻو متاثر ٿيس.

ايتري قدر جو مان ان کي پنهنجن شاگردن سان شيئر ڪرڻ چاهيان ٿو

هن پيغام گهري غور فڪر جي حالت پيدا ڪئي

۾ روح جي رازن ۾ خود شناسي

مون کي لڳي ٿو ته اهو مون کي مسئلا حل ڪرڻ ۾ مدد ڪندو.

۾ زندگيءَ جي تجربن سان عقلمندي ۾ مثبت طريقي سان معاملو ڪرڻ لاءِ

* * *

توهان جون تعليمون انمول آهن.

مان توهان جو هڪ به سبق وڃائڻ نٿو چاهيان.